Quan Quan Công Tử

NỮ HIỆP CHẬM ĐÃ

Tác giả: Quan Quan Công Tử

Thể loại: Sảng Văn, Cổ Đại, Kiếm Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Nữ hiệp chậm đã, ngươi có biết ta là ai không?" "Ta biết, là sủng thần bên cạnh Nữ Đế, là nhân tình của phản tặc, là thiếu chủ của danh môn giang hồ. Một chân đạp ba thuyền, kẻ ta muốn chém chính là ngươi!" Nhân vật chính vô sỉ, không não tàn.

Mục lục

Chương 1 - Một Người, Một Đao, Một Chim
Chương 2 - Một Người, Một Đao, Một Chim 2
Chương 3 - Hồng Hoa Lầu
Chương 4 - Hồng Hoa Lầu 2
Chương 5 - Kinh Hồng Nhất Đao
Chương 6 - Kinh Hồng Nhất Đao 2
Chương 7 - Kinh Hồng Nhất Đao 3
Chương 8 - Khách không mời mà đến
Chương 9 - Khách Không Mời Mà Đến 2
Chương 10 - Khách không mời mà tới 3
Chương 11 - Cây Ngân Hạnh
Chương 12 - Cây Ngân Hạnh 2
Chương 13 - Thiếu Gia Chủ
Chương 14 - Thiếu Gia Chủ 2
Chương 15 - Thiếu Gia Chủ 3
Chương 16 - Xử Lý Công Việc
Chương 17 - Xử Lý Công Việc 2
Chương 18 - Nghe Nhạc Hoàng Hôn
Chương 19 - Nghe Nhạc Hoàng Hôn 2
Chương 20 - Tiểu Tặc Vô Sỉ
Chương 21 - Tiểu Tặc Vô Sỉ 2
Chương 22 - Tiểu Tặc Vô Sỉ 3
Chương 23 - Ai đẹp hơn?
Chương 24 - Dạy chiêu thức
Chương 25 - Giáo Chủ Phu Nhân
Chương 26 - Giáo Chủ Phu Nhân 2
Chương 27 - Giáo Chủ Phu Nhân 3
Chương 28 - Bát Bộ Cuồng Đao
Chương 29 - Bát Bộ Cuồng Đao 2
Chương 30 - Bát Bộ Cuồng Đao 3
Chương 31 - Thiếu Chủ Đem Người Chặt!
Chương 32 - Thiếu Chủ Đem Người Chặt! 2
Chương 33 - Thiếu Chủ Đem Người Chặt! 3
Chương 34 - Thiếu Chủ Đem Người Chặt! 3
Chương 35 - Bạch Trảm

Chương 36 - Bạch Trảm 2
Chương 37 - Ngươi Ghét Bỏ Cô Cô Sao?
Chương 38 - Ngươi Ghét Bỏ Cô Cô Sao? 2
Chương 39 - Người Tới?
Chương 40 - Cuộc Sống Bình Thường Trôi Qua
Chương 41 - Cuộc Sống Bình Thường Trôi Qua 2
Chương 42 - Cuộc Sống Bình Thường Trôi Qua 3
Chương 43 - Tới Hắc Nha
Chương 44 - Tới Hắc Nha 2
Chương 45 - Gặp Cừu Thiên Hợp
Chương 46 - Gặp Cừu Thiên Hợp 2
Chương 47 - Gặp Cừu Thiên Hợp 3
Chương 48 - Minh Long Thương
Chương 49 - Gặp Tĩnh Vương
Chương 50 - Muốn Làm Vương Phi không?
Chương 51 - Chỉ là chim non
Chương 52 - Cách bắt tặc nhân
Chương 53 - Cách bắt tặc nhân 2
Chương 54 - Hoàng Tứ Lang
Chương 55 - Hoàng Tứ Lang 2
Chương 56 - Tung Tin Đồn
Chương 57 - Bắt Đạo Tặc
Chương 58 - Bắt Đạo Tặc 2
Chương 59 - Bắt Đạo Tặc 3
Chương 60 - Minh Long Đồ
Chương 61 - Minh Long Đồ 2
Chương 62 - Giao Thủ Với Phi Tặc
Chương 63 - Giao Thủ Với Phi Tặc 2
Chương 64 - Thức Thứ Hai
Chương 65 - Thu Hoạch Đồ Vật
Chương 66 - Hút Máu Độc
Chương 67 - Hút Máu Độc 2
Chương 68 - Phi Thiên Dường Lang
Chương 69 - Phi Thiên Dường Lang 2
Chương 70 - Phi Thiên Dường Lang 3
Chương 71 - Nữ Hiệp Suy Tư Ngàn Vạn Về Tương Lai
Chương 72 - Nữ Hiệp Suy Tư Ngàn Vạn Về Tương Lai 2
Chương 73 - Vẻ Đẹp Chỉ Có Trong Tranh
Chương 74 - Đến Tĩnh Vương Phủ
Chương 75 - Bái Học Thiên Hợp Đao

Chương 76 - Tự Biên Kịch Bản
Chương 77 - Không Phải Ngài Vừa Dạy Sao?
Chương 78 - Về Nhà Nhỏ
Chương 79 - Về Nhà Nhỏ 2
Chương 80 - Thanh Long Đường
Chương 81 - Thanh Long Đường 2
Chương 82 - Thanh Long Đường 3
Chương 83 - Chứng Minh Thực Lực
Chương 84 - Chứng Minh Thực Lực 2
Chương 85 - Thọ Yến Chu Gia
Chương 86 - Thọ Yến Chu Gia 2
Chương 87 - Sắp Rời Đi
Chương 88 - Sắp Rời Đi 2
Chương 89 - Người Biến Thái
Chương 90 - Ngươi Đã Làm Gì?
Chương 91 - Ngươi Đã Làm Gì? 2
Chương 92 - Dùng Sắc Buộc
Chương 93 - Bắt Tại Trận
Chương 94 - Bắt Tại Trận 2
Chương 95 - Từ Biệt
Chương 96 - Ta Dạy Ngươi Thương Pháp
Chương 97 - Ta Dạy Ngươi Thương Pháp 2
Chương 98 - Cần Phải Cố Gắng Học Thêm
Chương 99 - Cần Phải Cố Gắng Học Thêm 2
Chương 100 - Cầu Kiến Tĩnh Vương
Chương 101 - Song Phượng
Chương 102 - Song Phượng 2
Chương 103 - Dạy Lại Đao Pháp, Thái Độ Xoay Chuyển
Chương 104 - Thử Khinh Công
Chương 105 - Thử Khinh Công 2
Chương 106 - Sát Thủ Tập Kích
Chương 107 - Chém Thẳng
Chương 108 - Lấy Thương Đổi Thương
Chương 109 - Ngươi Nói Tiếng Người Sao?
Chương 110 - Ngươi Nói Tiếng Người Sao? 2
Chương 111 - Vấn Đề Của Dạ Kinh Đường
Chương 112 - Vấn Đề Của Dạ Kinh Đường 2
Chương 113 - Nghiên Cứu Võ Học
Chương 114 - Nghiên Cứu Võ Học 2
Chương 115 - Nghiên Cứu Võ Học 3

Chương 116 - Gan To Bằng Trời
Chương 117 - Gan To Bằng Trời 2
Chương 118 - Hiểu Lầm
Chương 119 - Hiểu Lầm 2
Chương 120 - Nhập Cung
Chương 121 - Nhập Cung 2
Chương 122 - Đang Vẽ Gì Đây?
Chương 123 - Đang Vẽ Gì Đây? 2
Chương 124 - Gặp Gỡ Trong Đêm
Chương 125. Gặp Gỡ Trong Đêm (2)
Chương 126 - Bị Gài
Chương 127 - Bị Gài 2
Chương 128 - Sao Ngươi Ở Đây
Chương 129 - Sao Ngươi Ở Đây 2
Chương 130 - Tiếp Lên Ép Vào mặt
Chương 131 - Tiếp Lên Ép Vào mặt 2
Chương 132 - Ngươi Giỏi Lắm
Chương 133 - Ngươi Giỏi Lắm 2
Chương 134 - Hờn Dỗi
Chương 135 - Hờn Dỗi 2
Chương 136 - Xuất Phát
Chương 137 - Xuất Phát
Chương 138 - Nước Mắt Hiệp Nữ
Chương 139 - Tặng Cho Nhuyễn Giáp
Chương 140 - Đọc Sách
Chương 141 - Dục Hỏa Đồ
Chương 142 - Có Ý Cảnh
Chương 143 - Xuất Phát
Chương 144 - Kế Hoạch Ám Sát Dạ Kinh Đường
Chương 145 - Chương này bị lặp nhưng mình không xóa được nên mình không để vip
Chương 146 - Đi Đường
Chương 147 - Đi Đường 2
Chương 148 - Tới Địa Điểm Gặp Mặt
Chương 149 - Tới Địa Điểm Gặp Mặt 2
Chương 150 - Hai Người Ra Đường Lúc Nửa Đêm
Chương 151 - Họp Hội Nghị
Chương 152 - Họp Hội Nghị 2
Chương 153 - Bị Mai Phục?
Chương 154 - Để Ta Tự Xử Lý

Chương 155 - Để Ta Tự Xử Lý 2
Chương 156 - Giết Người Trong Đêm
Chương 157 - Giết Người Trong Đêm 2
Chương 158 - Tiếp Cận Với Cái Chết
Chương 159 - Bắt Địch
Chương 160 - Vừa Lòng Thỏa Ý Mang Theo Cục Cưng
Chương 161 - Xoa Thuốc
Chương 162 - Xoa Thuốc 2
Chương 163 - Ta Không Có Hứng Thú
Chương 164 - Ta Không Có Hứng Thú 2
Chương 165 - Thiên Nam
Chương 166 - Tiến Về Chu Gia
Chương 167 - Xem náo nhiệt
Chương 168 - Xem náo nhiệt 2
Chương 169 - Hỗ Trợ Bắt Tội Phạm
Chương 170 - Hỗ Trợ Bắt Tội Phạm 2
Chương 171 - Hai Người Trong Đêm
Chương 172 - Hai Người Trong Đêm 2
Chương 173 - Chu Gia
Chương 174 - Chu Gia 2
Chương 175 - Tới Chúc Thọ
Chương 176 - Tới Chúc Thọ 2
Chương 177 - Tới Chúc Thọ 3
Chương 178 - Kế Tiếp
Chương 179 - Kế Tiếp 2
Chương 180 - Phong Ba Côn
Chương 181 - Phong Ba Côn 2
Chương 182 - Phong Ba Côn 3
Chương 183 - Mặt Quá Dày
Chương 184 - Gặp Người QUen
Chương 185 - Gặp Người Quen 2
Chương 186 - Giải Thích Cho Mỹ Nhân
Chương 187 - Giải Thích Cho Mỹ Nhân 2
Chương 188 - Chân Đạp Ba Thuyền
Chương 189 - Chân Đạp Ba Thuyền 2
Chương 190 - Đánh Cược
Chương 191 - Đánh Cược 2
Chương 192 - Đánh Cược 3
Chương 193 - Đi Đào Người
Chương 194 - Đi Đào Người 2

Chương 195 - Đi Đào Người 3
Chương 196 - Vì Sợ Hắn Cầu Tình
Chương 197 - Giết Người Trong Đêm Không Lưu Hậu Hoạn
Chương 198 - Giết Người Trong Đêm Không Lưu Hậu Hoạn 2
Chương 199 - Giết Người Trong Đêm Không Lưu Hậu Hoạn 3
Chương 200 - Như Thế Nào Mới Là Chết Bất Đắc Kỳ Tử
Chương 201 - Hắc Nha Làm
Chương 202 - Có Hai Phụ Tá Đắc lực
Chương 203 - Một Đêm Tương Quân Tóc Trắng Nhiều
Chương 204 - Một Đêm Tương Quân Tóc Trắng Nhiều 2
Chương 205 - Thử Gửi Tới
Chương 206 - Thử Gửi Tới 2
Chương 207 - Tạm Biệt Tiến Về Kinh Thành
Chương 208 - Lệnh Bài?
Chương 209 - Tỷ tỷ đừng nói đùa
Chương 210 - Về Tới Kinh Thành
Chương 211 - Như Này Là KHó Phân cao Thấp?
Chương 212 - Để Ta Giúp Ngươi Làm Việc
Chương 213 - Đi Xem Náo Nhiệt
Chương 214 - Không Nói Võ Đức
Chương 215 - Chỉ Đánh Chứ Không Nói
Chương 216 - Đánh Tiếp
Chương 217 - Đánh Tiếp 2
Chương 218 - Hắn Sẽ Không Cáo Trạng Ta
Chương 219 - Côn Đâm Cửa Sau
Chương 220 - Nước Mắt Hiệp Nữ Bản Chính
Chương 221 - Dạy cách làm lãnh đạo
Chương 222 - Có Tư Chất Thần Bổ
Chương 223 - Có Tư Chất Thần Bổ 2
Chương 224 - Có Tư Chất Thần Bổ 3
Chương 225 - Phải Tuân Theo Đổ Ước?
Chương 226 - Phải Tuân Theo Đổ Ước? 2
Chương 227 - Kiểm Tra Thi Thể
Chương 228 - Kiểm Tra Thi Thể 2
Chương 229 - Có Người Tới
Chương 230 - Ta Là Quan Sai
Chương 231 - Chắc là Vôi Sống
Chương 232 - Lo Lắng Bạc Đầu
Chương 233 - Ta Còn Cứu Được Không?
Chương 234 - Có Gì Phải Sợ?

Chương 235 - Nên Điều Trị Cho Tướng Công
Chương 236 - Nên Điều Trị Cho Tướng Công 2
Chương 237 - Ta Làm Chủ Cho Ngươi
Chương 238 - Đây là thuốc điều trị thân thể
Chương 239 - Tĩnh vương quan tâm
Chương 240 - Về trong nhà
Chương 241 - Bị hạ dược?
Chương 242 - Bị hạ dược? 2
Chương 243 - Ngươi Vào Bên Trong Cho Ta
Chương 244 - Chân Đạp Ba Thuyền Sắp Bị Xé
Chương 245 - Chân Đạp Ba Thuyền Sắp Bị Xé 2
Chương 246 - Sao Ta Có Thể Nhịn Được Chứ?
Chương 247 - Ta Lừa Ngươi Đó!
Chương 248 - Phục Kích Giặc
Chương 249 - Vừa Rồi Chỉ là Khởi Động
Chương 250 - Đây là thần nhân
Chương 251 - Thuốc Này Mạnh Quá
Chương 252 - Uống Thật Sao?
Chương 253 - Ngươi có buồn ngủ không?
Chương 254 - Làm sao hắn trụ được?
Chương 255 - Nữ Hiệp Chậm Đã
Chương 256 - Phải Gọi Tỷ Tỷ
Chương 257 - Ngây Ngốc Tức Giận
Chương 258 - Sẽ Không Bị Làm Chết Chứ?
Chương 259 - Hôm Qua Là Mơ Sao!
Chương 260 - Hôm Qua Là Mơ Sao!
Chương 261 - Mượn Đao Giết Người
Chương 262 - Cảnh Còn NGười Mất
Chương 263 - Ngọc Cốt Đồ
Chương 264 - Ngọc Cốt Đồ 2
Chương 265 - Được Ưu Ái
Chương 266 - Được Ưu Ái 2
Chương 267 - Suy Nghĩ Phá Đao
Chương 268 - Thẩm Tranh
Chương 269 - Thẩm Tranh 2
Chương 270 - Ngựa Quý
Chương 271 - Luận Giải Phá Đồ Long Lệnh
Chương 272 - Ai Cấm Dùng Chân?
Chương 273 - Không Mặc
Chương 274 - Ngươi Vào Cung Sẽ Nguy Hiểm!

Chương 275 - Cất Đao Đi
Chương 276 - Cất Đao Đi 2
Chương 277 - Học Quyền Lưu Manh
Chương 278 - Học Quyền Lưu Manh 2
Chương 279 - Đốt Rồi Sao?
Chương 280 - Lạc Nữ Hiệp Tới Chơi
Chương 281 - Lạc Nữ Hiệp Tới Chơi 2
Chương 282 - Mượn Đao
Chương 283 - Sai Lầm
Chương 284 - Trình Thế Lộc Đến Rồi
Chương 285 - Không Nói Gì Liền Chém
Chương 286 - Không Đánh Được Liền Nhận Thua
Chương 287 - Nữ Vương Gia Tới Tìm
Chương 288 - Cho Phép Tới Minh Long Đàm
Chương 289 - Quả Nhiên Là Khảo Nghiệm
Chương 290 - Đi Theo Bảo Vệ
Chương 291 - Hai Sát Thủ Bàn Chuyện
Chương 292 - Chim Chim Bị Mua Chuộc
Chương 293 - Giả Vờ Quân Tử Sao?
Chương 294 - Lạc Nữ Hiệp Câu Dẫn
Chương 295 - Yêu Hồ
Chương 296 - Tới Sơn Lĩnh
Chương 297 - Cho Biết Ba Chữ Hồng Hoa Lâu
Chương 298 - Chiến Đấu Đọ Sức
Chương 299 - Giết Người Diệt Khẩu
Chương 300 - Rất Cẩn Thận
Chương 301 - Bị Sướng Chết
Chương 302 - Ép Trên Ép Dưới
Chương 303 - Hai Hồ Yêu Hút Dương Khí
Chương 304 - Phân Tâm Tiểu Tặc
Chương 305 - Bị ép một Đêm
Chương 306 - Hai Người Ngại Ngùng
Chương 307 - Ngăn Chặn Cãi Vã
Chương 308 - Vào Thanh Lâu Bàn Chuyện?
Chương 309 - Bão Nguyên Môn
Chương 310 - Đánh Nhanh, Ta Rất Gấp
Chương 311 - Hai Người Bị Hại
Chương 312 - Phục Kích
Chương 313 - Tam Nương Ra Tuyệt Chiêu
Chương 314 - Nhặt Thương

Chương 315 - Đi làm Nhũ Mẫu
Chương 316 - Hút Độc
Chương 317 - Hút Độc 2
Chương 318 - Về Kinh
Chương 319 - Ta Có Béo Không?
Chương 320 - Người Đi Ngủ Trước
Chương 321 - Tin Tức Gửi Tới
Chương 322 - Tắm Chung
Chương 323 - Thế Tử Tụ Tập
Chương 324 - Nữ Vương Gia Bao Che
Chương 325 - Chăm Chú Đọc Sách
Chương 326 - Chịu Không Nổi
Chương 327 - Vương Phu Nhân Am Hiểu
Chương 328 - Dò Xét Vương Phủ
Chương 329 - Tìm Manh Mối
Chương 330 - Bàn Chuyện Dưới Mật Thất
Chương 331 - Đánh Một Chưởng
Chương 332 - Phá Án Bằng Dâm Thư
Chương 333 - Mua Sách Nghiên Cứu
Chương 334 - Bàn Luận Phá Án
Chương 335 - Ngươi Làm Càn
Chương 336 - Nhập Cung Luyện Võ
Chương 337 - Không Nên Tự Suy Nghĩ
Chương 338 - Xem Quần Áo
Chương 339 - Thật Đẹp
Chương 340 - Tên Sắc Phôi Này
Chương 341 - Thì Ra Dùng Như Thế Này
Chương 342 - Đường Hầm
Chương 343 - Khám Phá Đường Hầm
Chương 344 - Dẫn Trai Vào Cung Chỉ Là Phụ
Chương 345 - Gặp Chuột
Chương 346 - Gặp Gỡ Bất Ngờ
Chương 347 - Gặp Gỡ Bất Ngờ 2
Chương 348 - Gặp Gỡ Bất Ngờ 3
Chương 349 - Hai Lần Giao Thủ
Chương 350 - Rút Lui
Chương 351 - Chữa Thương Cho Tĩnh Vương
Chương 352 - Cuối cùng ra Khỏi Hầm
Chương 353 - Cây Ngân Hạnh
Chương 354 - Chờ Thời Nhảy Ra

Chương 355 - Tòa Nhà To Tránh Việc Đổi Nhiều
Chương 356 - Có Thư Gửi Tới
Chương 357 - Tâm Tư Hỗn Loạn
Chương 358 - Diêm Vương Tìm Tới Cửa
Chương 359 - Gặp Được Kẻ Hiềm Nghi
Chương 360 - Có Người Tới Tham Gia?
Chương 361 - Ba Người Liên Thủ
Chương 362 - Sát Chiêu Liên Tục
Chương 363 - Ta Cho Ngươi Chết Thống Khoai!
Chương 364 - Chết Không Nhắm Mắt
Chương 365 - Hai Nàng Dâu Cãi Nhau
Chương 366 - Đường Đường Đại Nhân Quá Giỏi
Chương 367 - Bạn Gái Đòi Quà
Chương 368 - Đại Sự Sắp Phát Sinh
Chương 369 - Đại Sự Sắp Phát Sinh 2
Chương 370 - Tào Công Công
Chương 371 - Tới Hỏi Thăm
Chương 372 - Tiếng Chuông Minh Ngọc Lâu Vang Lên
Chương 373 - Giao Thủ Với Lão Quyền Khôi
Chương 374 - Ly Hồn CHâm
Chương 375 - Có Cướp Ngục
Chương 376 - Mục Đích Thật Của Thả Tào Công Công
Chương 377 - Không Ai Có Thể Lật Được Nữ Đế
Chương 378 - Cừu Thiên Hợp Ứng Cử Bản Thân
Chương 379 - Cừu Thiên Hợp?
Chương 380 - Là Hai Bên Đánh Qua Lại
Chương 381 - Tào Công Công Đến Hoàng Cung
Chương 382 - Nữ Đế là Cao Thủ
Chương 383 - Hai Lần Đẩy Lui Tào Thái Tuế
Chương 384 - Ngươi có bệnh?
Chương 385 - Đưa Nữ Đế Vào Nhà Tắm
Chương 386 - Không Được Sờ Loạn
Chương 387 - Canh Cho Nữ Đế Tắm
Chương 388 - Ngọc Diện Phán Quan
Chương 389 - Đoán Xem Là Ai?
Chương 390 - Dùng Mỹ Nam Kế
Chương 391 - Dùng Mỹ Nam Kế 2
Chương 392 - Ta Bảo Ngươi Thôi Là Ngươi Cũng Dừng?
Chương 393 - Quay Trở Lại Tẩm Cung Của Hoàng Đế
Chương 394 - Bịt Miệng Thái Hậu

Chương 395 - Xem Đủ Chưa
Chương 396 - Cảm Giác Lạ
Chương 397 - Về Nhà
Chương 398 - Lớn Hơn Làm Được Gì
Chương 399 - Ngươi Có Thích Hắn Không?
Chương 400 - Ngồi Lên Mặt
Chương 401 - Ban Thưởng
Chương 402 - Dạy Thương Cho Ngây Ngốc
Chương 403 - Dạy Thương Cho Ngây Ngốc 2
Chương 404 - Cảm Nhận
Chương 405 - Gặp Lão Quyền Khôi
Chương 406 - Chuyện Cũ Của Quyền Khôi
Chương 407 - Chuyện Cũ Của Quyền Khôi 2
Chương 408 - Tư Chất Bát Khôi
Chương 409 - Tư Chất Bát Khôi 2
Chương 410 - Cảm Nhận
Chương 411 - Nữ Đế Có Chút Rung Ring
Chương 412 - Nữ Đế Có Chút Rung Ring 2
Chương 413 - Mua Nhà
Chương 414 - Ném Thuốc Đi Rồi!
Chương 415 - Tuyết Hồ Hoa
Chương 416 - Nữ Đế Quan Sát
Chương 417 - Như Trẫm Đích Thân Tới
Chương 418 - Ám Thương Của Nữ Đế
Chương 419 - Trước Khi Lên Đường
Chương 420 - Trước Khi Lên Đường 2
Chương 421 - Ô Châu
Chương 422 - Cho Tam Nương Xem Đạo Bảo Bối
Chương 423 - Cho Tam Nương Xem Đạo Bảo Bối 2
Chương 424 - Ta Sẽ Là Hôn Thê Của Ngươi!
Chương 425 - Xuất Hiện
Chương 426 - Ta Không Hỏi Thăm Ngươi!
Chương 427 - Bóng Trắng
Chương 428 - Tới Huyền Vũ Đường
Chương 429 - Càng Ngày Càng Lớn Mật
Chương 430 - Yến Vương Phái Người Tới
Chương 431 - Thiên Lang Châu!
Chương 432 - Bình Thiên Giáo Gửi Thư Tới
Chương 433 - Chuẩn Bị Thăm Dò Hàm Nguyệt Lâu
Chương 434 - Đùa Nghịch

Chương 435 - Tới
Chương 436 - Cá Đã Mắc Câu
Chương 437 - Thế Cục Ô Châu Loạn
Chương 438 - Tới Rồi
Chương 439 - Quan Binh Tới
Chương 440 - Mọi Người Chạy Tán Loạn
Chương 441 - Còn Rất Nhiều Viện Binh
Chương 442 - Một Đánh Ba
Chương 443 - Ngươi Chết Trước Hắn
Chương 444 - Chiêu Áp Đáy Hòm Của Hoàng Ngọc Long
Chương 445 - Ngươi nhảy nhót qua lại làm gì!
Chương 446 - Chim Chim hỏi chấm
Chương 447 - Vì đồ đệ ta không có cách nào
Chương 448 - Chết Hay Sống?
Chương 449 - Còn Đuổi Nữa Không
Chương 450 - Nữ Tử Áo Trắng
Chương 451 - Tyền Cơ Chân Nhân
Chương 452 - Đuổi Nàng Đi
Chương 453 - Tà Thuyết
Chương 454 - Không Cần Chữa Trị
Chương 455 - Mệt Chết Chim Chim
Chương 456 - Tưởng Tượng Và Thực Tế
Chương 457 - Kinh Đường Ngay Thẳng
Chương 458 - Đi Rồi
Chương 459 - Suy Nghĩ Của Dạ Kinh Đường
Chương 460 - Quân Sơn Đài Nhận Tin
Chương 461 - Phái Người Ra Đánh Giết
Chương 462 - Chọn Người Thí Nghiệm Thuốc
Chương 463 - Vẫn Đuổi Giết
Chương 464 - Diệp Tứ Lang?
Chương 465 - Diệp Tứ Lang? 2
Chương 466 - Quan Ngọc Giáp
Chương 467 - Thiết Hà Sơn Trang
Chương 468 - Diệp Tứ Lang Đưa Ra Ý Kiến
Chương 469 - Cho Thử Thuốc
Chương 470 - Cho Thử Thuốc 2
Chương 471 - Bộc Lộ Sức Mạnh
Chương 472 - Trúng Thuốc Gì?
Chương 473 - Đuổi Theo
Chương 474 - Trúng Độc Nhưng Không Rơi Vào Hạ Phong

Chương 475 - Không Tốt Bằng Thuốc Lần Trước
Chương 476 - Cảm Giác Vô Cùng Đặc Biệt
Chương 477 - Không dạy chồng, lỗi của vợ
Chương 478 - Hiên Viên Gia Tới Rồi
Chương 479 - Chim Chim Gặp Người Quen
Chương 480 - Thật Lớn
Chương 481 - Bắt Ngươi Để Mài
Chương 482 - Mỗi Khi Hôn Phải Giết Người Trợ Hứng
Chương 483 - Chim Chim Tìm Người Tới Báo Ân
Chương 484 - Mẫn Cảm Giống Ngưng Nhi
Chương 485 - Vương Gia Và Thái Hậu Tới
Chương 486 - Khỏe Lại Rồi
Chương 487 - Ôm Mỹ Nhân Ngủ
Chương 488 - Báo Ơn
Chương 489 - Phi Thiên Đường lang
Chương 490 - Lâu Không Gặp Lại Lớn Hơn Một Chút
Chương 491 - Hiểu ra rồi
Chương 492 - Tìm Được Mục Tiêu
Chương 493 - Dương Đông Kích Tây
Chương 494 - Nửa Cân Huyết Hồ Hoa
Chương 495 - Hết Lòng Vì Y Thuật
Chương 496 - Không Biến Thân Sao
Chương 497 - Đối Mặt Với Hai Cao Thủ Đỉnh Tiêm
Chương 498 - Đối chiến với Quân Sơn Đao
Chương 499 - Đồ Con Lợn
Chương 500 - Chạy
Chương 501 - Dùng Thuốc
Chương 502 - Vương Gia Tới Ô Châu
Chương 503 - Mẫu Hậu Cứ Đi Ngủ
Chương 504 - Có Người Tập Kích
Chương 505 - Đối Chiến
Chương 506 - Dạ Kinh Đường Ra
Chương 507 - Mệt Chết
Chương 508 - Tới Tìm Tĩnh Vương
Chương 509 - Uống Nhầm Thuốc
Chương 510 - Nội Tình Võ Khôi
Chương 511 - Hai Nữ Nhân Bàn Nhau
Chương 512 - Đừng Có Làm Càn
Chương 513 - Thật Lớn
Chương 514 - Tam Nương Vào Trước

Chương 515 - Ta Khỏe Hơn Ngưng Nhi
Chương 516 - Ta Tự Tới
Chương 517 - Điều Trị Xong
Chương 518 - Không Được Tùy Ý Làm Bậy
Chương 519 - Cãi Nhau
Chương 520 - Cừu Thiên Hợp Đến Quân Sơn Đài
Chương 521 - Có phải ngươi còn muốn?
Chương 522 - Tới Gặp Nữ Vương Gia
Chương 523 - Chim Chim Không Phải Nô Lệ Sắc Đẹp
Chương 524 - Ngài Làm Gì
Chương 525 - Có Vấn Đề Sao
Chương 526 - Cùng Vương Gia
Chương 527 - Ô Vương
Chương 528 - Thủy Nhi Cô Nương
Chương 529 - Chậm Đã
Chương 530 - Đừng Đừng Đừng
Chương 531 - Ngươi Gặp Minh Long Đồ?
Chương 532 - Chuyện Cũ
Chương 533 - Phiền Đại Nhân
Chương 534 - Điều Trị Tiếp
Chương 535 - Tại Nàng Không Ngoan
Chương 536 - Cãi Vã Thường Ngày
Chương 537 - Tới Trấn
Chương 538 - Ngây Ngốc Tới Không Đúng Lúc
Chương 539 - Hai Nữ Nhân Gặp Mặt
Chương 540 - Đổi Tội Cho Tiểu Tặc
Chương 541 - Phải Thử?
Chương 542 - Bị Ép Xuống
Chương 543 - Mồm Mép Vô Cùng
Chương 544 - Không Thể Làm Gì Được Nam Nhân Này
Chương 545 - Lớn Mật
Chương 546 - Tuyền Cơ Chân Nhân Buồn Sầu
Chương 547 - Tâm Sự Với Chim Chim
Chương 548 - Giỏi Đạo Lý
Chương 549 - Thử Định Lực
Chương 550 - Chuyện Xưa
Chương 551 - Chuyện Xưa 2
Chương 552 - Dạ Kinh Đường
Chương 553 - Muốn Đi Bắc Lương
Chương 554 - Điện Hạ Đừng Hiểu lầm

Chương 555 - Cừu Thiên Hợp Lên Quân Sơn Đài??
Chương 556 - Thứ Này KHông Thích Hợp
Chương 557 - Có Truyện Gì Sao
Chương 558 - Không Đứng Đắn
Chương 559 - Hiên Viên Triều
Chương 560 - Mong Gặp Được Một Đối Thủ
Chương 561 - Váy Đẹp Đấy
Chương 562 - Đi Với Thái Hậu
Chương 563 - Mau Nhìn
Chương 564 - Nhắm mặt chịu nhục
Chương 565 - Năm Đao Thì Sao
Chương 566 - Vô Đề
Chương 567 - Hoàng Tuyền Đao
Chương 568 - Đao
Chương 569 - Nghỉ Nơi Này Một Đêm
Chương 570 - Chẳng lẽ ngươi không có hứng thú đối với cô nương chủ động?
Chương 571 - Nhìn Cho Kỹ
Chương 572 - Chim Chim Cũng Bó Tay
Chương 573 - Cừu Thiên Hợp Biết Tin
Chương 574 - Tiền Bối Quất Ta Làm Gì
Chương 575 - Đấu Đao
Chương 576 - Đấu Đao 2
Chương 577 - Gia Phụ Trịnh Phong
Chương 578 - Của Ta Không Giống
Chương 579 - Chiến Đấu Ác Liệt
Chương 580 - Hiên Viên Triều Khủng Bố
Chương 581 - Trên Quân Sơn Đài Có Mộ Tiếng Sét
Chương 582 - Hiên Viên Triều Cảm Thán
Chương 583 - Không còn ai có thể ngồi cùng với ngươi
Chương 584 - Tiến Công
Chương 585 - Người Mới Sinh Ra, Lão Nhân Chết Đi
Chương 586 - Thu Đao
Chương 587 - Đao Khôi
Chương 588 - Bôi Thuốc
Chương 589 - Quần Ta Bị Xé Rách
Chương 590 - Có Ý Gì
Chương 591 - Phi Lễ Chớ Nhìn
Chương 592 - Vương Gia Bất Ngờ
Chương 593 - Vẽ Thật Tốt

Chương 594 - Nam nhân nói chuyện, có phần nữ nhân xen vào?
Chương 595 - Giang Hồ Đồn Đại
Chương 596 - Nhất Định Phải Chọn Một Cái?
Chương 597 - Dạ Đại Nhân Lợi Hại
Chương 598 - Mời Hắn Uống Rượu
Chương 599 - Lùa Sói Bắt Hổ Phá Hiên Viên
Chương 600 - Gọi Về
Chương 601 - Ngươi Cũng Bị Nghẹn Không Nhẹ
Chương 602 - Chính Sự Quan Trọng
Chương 603 - Bàn Bạc
Chương 604 - Trở Về
Chương 605 - Chuyện Hôn Sự
Chương 606 - Thương Thế Tái Phát
Chương 607 - Nhờ Vi Sư Điểm Hóa
Chương 608 - Dạ Kinh Đường Chính là Cọc Ngầm
Chương 609 - Thông báo Cho Dạ Kinh Đường
Chương 610 - Thám Thính
Chương 611 - Ngợi Khen Như Thế Nào
Chương 612 - Thủ Pháp Quen Tay
Chương 613 - Tùy Hành Theo Thái Hậu
Chương 614 - Tùy Hành Theo Thái Hậu 2
Chương 615 - Ngự Quyền Quán
Chương 616 - Điều Tra Vụ Án
Chương 617 - Mượn Cơ Hội
Chương 618 - Diễn Thi Thể
Chương 619 - Mờ Ám
Chương 620 - Dạo Phố!
Chương 621 - Tâm Sự Với Vương Thái Y
Chương 622 - Sao Lại Được Gọi Là Thủy Thủy
Chương 623 - Nữ Vương Gia Tức GIận
Chương 624 - Được Phong Hầu
Chương 625 - Dẫn Nữ Vương Gia Xem Nhà
Chương 626 - Tra Án Có Manh Mối
Chương 627 - Liễu Thiên Sanh Cảm Thán
Chương 628 - Phong Ba Côn Phó Gia
Chương 629 - Ta Đàn Tiễn Các Ngươi
Chương 630 - Hôn Một Cái
Chương 631 - Giao Đấu
Chương 632 - Kim Lân Đồ
Chương 633 - Đơn Giản

Chương 634 - Có Bẫy Đánh Tới
Chương 635 - Giết Cả
Chương 636 - Đông Phương Sóc Nguyệt
Chương 637 - Bôi Thuốc
Chương 638 - Đây là ma xui quỷ khiến
Chương 639 - Nhìn Trộm Cô Nương Tắm
Chương 640 - Sao Có Thể Giống Nhau Được
Chương 641 - Quà
Chương 642 - Lôi kéo Bình Thiên Giáo
Chương 643 - Lôi kéo Bình Thiên Giáo 2
Chương 644 - Ai Cho Ngươi Tới Gần
Chương 645 - Tới Nhà Giam
Chương 646 - Tra Khảo
Chương 647 - Chân Mệnh Thiên Tử
Chương 648 - Tìm Các Trả Thù
Chương 649 - Thấy Thế Nào?
Chương 650 - Không Tốt lắm Đâu
Chương 651 - Đến Hoàng Thành
Chương 652 - Cho Hai Nàng Dâu Học Minh Long Đồ
Chương 653 - Gặp Cao Thủ
Chương 654 - Đấu Nhau Với Kiếm Khách
Chương 655 - Tôn Vô Cực
Chương 656 - Tôn Vô Cực 2
Chương 657 - Tâm Sự
Chương 658 - Dạy Kiếm
Chương 659 - Dạy Thế Nào?
Chương 660 - Đông Phương Ly Nhân Dạy Võ
Chương 661 - Người cũ gặp nhau
Chương 662 - Phải Cảnh Cáo
Chương 663 - Phải Bồi Dưỡng Theo Hướng Cao Thủ
Chương 664 - Biết Sai Chưa?
Chương 665 - Nhà chúng ta có một cô gái mới trưởng thành!
Chương 666 - Tâm Sự Ngày Xưa
Chương 667 - Sinh Nhật Chiết Vân Ly
Chương 668 - Sinh Nhật Chiết Vân Ly 2
Chương 669 - Tiệc Tân gia!
Chương 670 - Có Việc Quan Trọng
Chương 671 - Giúp Ta Giáo Huấn Tam Nương
Chương 672 - Cảm Ơn Lão Gia
Chương 673 - Men Say Thức Tỉnh

Chương 674 - Bận Việc
Chương 675 - Thế Tử Yến Vương
Chương 676 - Có Sướng Không
Chương 677 - Đánh Nhau Tiếp
Chương 678 - Đánh Đủ Loại Chiêu
Chương 679 - Loạn Chiêu
Chương 680 - Nhận Được Tin Tức
Chương 681 - Có Thể Dạy Công Phu Cho Ta Không?
Chương 682 - Bao Che
Chương 683 - Ra Khỏi Cung
Chương 684 - Nữ Đế
Chương 685 - Nữ Đế Đỏ Mặt
Chương 686 - Thâm cung đào bảo.
Chương 687 - Nửa Vòng Tròn
Chương 688 - Vô Lễ
Chương 689 - Cảm Thấy Áy Náy Khi Được Đối Xử Tốt
Chương 690 - Tin Tức Có Sai Lầm Sao?
Chương 691 - Uống Rượu
Chương 692 - Tiểu Thư Thật Là Xinh Đẹp
Chương 693 - Anh Hùng Tiếc Anh Hùng
Chương 694 - Mười Sáu Tuổi Lưỡi Đao Liếm Máu
Chương 695 - Tâm Sự Với Nha Đầu
Chương 696 - Ngươi Hưởng Dụng Cô Nương Kinh Thành Chưa
Chương 697 - Tiểu Vân Ly Hưng Phấn Đối Địch
Chương 698 - Bị TIểu Nha Đầu Đùa Giỡn
Chương 699 - Nữ Tặc
Chương 700 - Chuyện Này Ta Biết
Chương 701 - Nữ Đế Suy Nghĩ Miên Man
Chương 702 - Lạc Ngưng Uy Dũng
Chương 703 - Đại Ngụy
Chương 704 - Chuyện Tốt
Chương 705 - Anh Hùng Tha Mạng
Chương 706 - Dẫn Ngươi Đi Địa Lao
Chương 707 - Người Chắc?
Chương 708 - Tiểu Vân Ly Tỉnh
Chương 709 - Tây Hải Chư Bộ
Chương 710 - Tưởng Trát Hổ Tới
Chương 711 - Cá Đao Hơn Một Thước
Chương 712 - Lục Tiệt Vân
Chương 713 - Đến Giờ Rồi

Chương 714 - Nói Với Ly Nhân
Chương 715 - Có Địch Tập Kích
Chương 716 - Đánh Tới Các Nới
Chương 717 - Mời Thái Hậu Đi Trước
Chương 718 - Lục Tiệt Vân thể hiện
Chương 719 - Chỉ Có Chút Thực Lực Này Sao?
Chương 720 - Bất Ngờ
Chương 721 - Sức Hủy Diệt Của Võ Khôi
Chương 722 - Đấu Với Đông Phương Sóc Nguyệt
Chương 723 - Đấu Với Đông Phương Sóc Nguyệt 2
Chương 724 - Đồ Chó Hoang
Chương 725 - Thánh Cảnh
Chương 726 - Hậu Sinh Khả Úy
Chương 727 - Tưởng Trát Hổ
Chương 728 - Tưởng Trát Hổ 2
Chương 729 - Cô Nương Biết Giải Tù Long Chướng Không?
Chương 730 - Cô Nương là
Chương 731 - Kinh Ngạc
Chương 732 - Thật Ra Có Phương Pháp
Chương 733 - Bị Thương Chút
Chương 734 - Tưởng Trát Hổ Chạy Mất
Chương 735 - Bản Cung Ban Tưởng Cho Ngươi Lạc Đà Nướng
Chương 736 - Đừng Làm Bậy
Chương 737 - Tiểu Vân Ly Lo Lắng
Chương 738 - Lạc Ngưng Lo Lắng
Chương 739 - Minh Long Đồ Kết Hợp
Chương 740 - Chu Miệng Làm Cái Gì
Chương 741 - Đến Lương Châu!
Chương 742 - Ra Ngoài Hóng Gió
Chương 743 - Thái Hậu Nghẹn
Chương 744 - Tào A Ninh Thoát
Chương 745 - Thất Lễ
Chương 746 - Vùng đất vô pháp!
Chương 747 - Vùng đất vô pháp 2
Chương 748 - Hỏi Thăm
Chương 749 - Ngươi…
Chương 750 - Kỳ Lân Khải
Chương 751 - Ánh sao vùng quê!
Chương 752 - Phong Diệp Hồ
Chương 753 - Làm Càn

Chương 754 - Chỉ Tò Mò Một Chút
Chương 755 - Họp Hồng Hoa Lâu!
Chương 756 - Không Chịu Nổi
Chương 757 - Vị Anh Hùng Nào Có Mắt Nhìn Như Vậy?
Chương 758 - Lương Châu
Chương 759 - Làm Càn!
Chương 760 - Dùng Sức Đẩy
Chương 761 - Hồ Diên Kính
Chương 762 - Kìm Lửa Là Cái Gì
Chương 763 - Trộm Nhà
Chương 764 - Kim Chung Tráo
Chương 765 - Này? !
Chương 766 - Đứng Lại
Chương 767 - Thân Mật
Chương 768 - Chết Đi Cho Ta
Chương 769 - Các Hạ Là Ai?
Chương 770 - Thử Mới Biết Được!
Chương 771 - Đi trước người khác một bước!
Chương 772 - Đi trước người khác một bước! 2
Chương 773 - Trở về quê hương!
Chương 774 - Chim Chim Kinh Ngạc
Chương 775 - Lỗ
Chương 776 - Đêm trăng tròn
Chương 777 - Đưa Phạm Cô Nương Về
Chương 778 - Ta không nhìn loạn
Chương 779 - Ồ
Chương 780 - Trung Thành
Chương 781 - Nơi Này Có Rượu Ngon Không?
Chương 782 - Nắm Chặt Tay
Chương 783 - Quế Bà Bà!
Chương 784 - Thiên Lang Vương
Chương 785 - Đường Phố Hấp Dẫn
Chương 786 - Ta Đã Ăn Hết Tất Cả Loại Thịt
Chương 787 - Đi dạo phố!
Chương 788 - Có Lồng Nào Chứa Được Nó Không??
Chương 789 - Cam đoan không bắt nạt ngươi!
Chương 790 - Uống Thuốc Đông Y À?
Chương 791 - Cô Hạ Độc Ta
Chương 792 - Lạc Ngưng tới
Chương 793 - Ta Ở Ngoài Trấn Chờ

Chương 794 - Dược liệu gì?
Chương 795 - Hắc Kỳ Bang
Chương 796 - Mã Phỉ Dò Xét Địa Hình
Chương 797 - Không khéo sao!
Chương 798 - Lục Phỉ
Chương 799 - Lục Phỉ 2
Chương 800 - Đánh
Chương 801 - Trăm sông đổ về một biển!
Chương 802 - Đã Hiểu
Chương 803 - Tin Tức Mới
Chương 804 - Đầu Óc Úng Nước
Chương 805 - Cung Cấp Manh Mối
Chương 806 - Hậu Nhân Trì Bộ
Chương 807 - Tưởng Trát Hổ Tức Giận
Chương 808 - Gặp Được Nam Nhân Tốt Thì Mang Về Nam Tiêu Sơn!
Chương 809 - Người Ẩn Cư là Ai?
Chương 810 - KHông Ổn
Chương 811 - Đánh Với Tưởng Trát Hổ
Chương 812 - Đánh Với Tưởng Trát Hổ 2
Chương 813 - Tưởng Trát Hổ Cảm Giác Không Ổn
Chương 814 - Hiểu Một Chút Thương Pháp
Chương 815 - Đấu Thương
Chương 816 - Hậu Nhân Của Vương
Chương 817 - Vân Ly Còn Nhỏ
Chương 818 - Một làn sóng chưa yên, làn sóng khác nữa lại nổi lên!
Chương 819 - Hàn Đình
Chương 820 - Xong
Chương 821 - Lại Tới Nữa Rồi
Chương 822 - Dò Thám
Chương 823 - Tả Hiền Vương
Chương 824 - Tới Gặp Mặt Nói Chuyện
Chương 825 - Có Công Vụ Trong Người
Chương 826 - Giao Thủ Hai Chiêu
Chương 827 - Tả Hiền Vương Kinh Ngạc
Chương 828 - Nàng Ấy Là Phu Nhân Ta
Chương 829 - Vết Thương Nhỏ!
Chương 830 - Ngưng Nhi
Chương 831 - Sư Tử Đá

Chương 832 - Chạy Thoát
Chương 833 - Di tích
Chương 834 - Bị Đần Rồi Sao?
Chương 835 - Chột Dạ
Chương 836 - Cho Chim Chim Ăn Miếng Có Được Không?
Chương 837 - Bốp
Chương 838 - Tìm Kiếm Thành Cổ Trong Sa Mạc
Chương 839 - Phúc Tướng Của Bản Vương
Chương 840 - Huynh Nhẹ Chút
Chương 841 - Gây áp lực!
Chương 842 - Lòng Rối Bời
Chương 843 - Hay
Chương 844 - Các Bộ Tộc Tản Đi
Chương 845 - Lương Châu
Chương 846 - Thân Thể Thái Hậu Ổn Hơn
Chương 847 - Nhào Bột À
Chương 848 - Rời đi
Chương 849 - Diệp Tứ Lang?
Chương 850 - Người Đâu
Chương 851 - Đoạn Bắc Nhai
Chương 852 - Nghiêm hình tra tấn
Chương 853 - Không Bỏ Qua
Chương 854 - Mượn Thuốc
Chương 855 - Dạy Học
Chương 856 - Lục Tiên Tử
Chương 857 - Ta Không Cần Hộ Vệ
Chương 858 - Mọi Việc Bình Thường
Chương 859 - Ta Chỉ Cảm Thấy
Chương 860 - Tin Tức Truyền Tới
Chương 861 - Đông Minh Bộ
Chương 862 - Chiều Đình Bắc Lương Ầm Ĩ
Chương 863 - Tin Tức Mới
Chương 864 - a Là Dạ Kinh Đường
Chương 865 - Câu Trần Bộ Lạc
Chương 866 - Đối Chứng
Chương 867 - Kế Hoạch Ám Sát
Chương 868 - Đây Chỉ Là Sự Khởi Đầu
Chương 869 - Đấm
Chương 870 - Đánh Tiếp
Chương 871 - Muốn Chết Hay Sao

Chương 872 - Liễu Thiên Sanh
Chương 873 - Thư Gửi Tới
Chương 874 - Nếu Bắc Lương Xâm Lược, Ta Một Tay Diệt Trừ
Chương 875 - Quá Lợi Hại
Chương 876 - Nức Nở
Chương 877 - Ta Dạy Lén Điện Hạ
Chương 878 - Hốt Hoảng Quá Độ
Chương 879 - Cao kiến
Chương 880 - Hai người một chim
Chương 881 - Tới Liệu Nguyên
Chương 882 - Thái Hậu Sầu Khổ
Chương 883 - Đao Khách Số Một Bắc Lương Xuất Mã
Chương 884 - Kiếm Vũ Hoa
Chương 885 - Ngươi Xác Định Biết Cưỡi Ngựa Chứ
Chương 886 - Gặp Người Quen
Chương 887 - Chim Chim Gặp Người Quen
Chương 888 - Suy Nghĩ Sai Lầm
Chương 889 - Ngủ Thiếp Đi
Chương 890 - Đoạn Thanh Tịch
Chương 891 - Nhận Nhầm
Chương 892 - Hai Tên Ngốc
Chương 893 - Nảy Mầm
Chương 894 - Nếu như không nói ra ngoài…
Chương 895 - Sao Tay Đã Chui Được Vào Trong Rồi
Chương 896 - Người Tha Hương Gặp Nhau là Duyên
Chương 897 - Đối Chiến Tịch Thiên Thương
Chương 898 - Ném Ta Ở Đây Là Được
Chương 899 - Lấy mạng đổi mạng
Chương 900 - Tưởng Trát Hổ Đổi Hướng
Chương 901 - Chạy Được Xuống Dưới Núi
Chương 902 - Thay Quần Áo
Chương 903 - Việc Bất Ngờ
Chương 904 - Nữ Vương Gia Gần Tới
Chương 905 - Nằm Mơ
Chương 906 - Trao Đổi
Chương 907 - Dạ Kinh Đường Được Phong Thưởng
Chương 908 - Tâm Tình
Chương 909 - Vết Kiếm
Chương 910 - Tới Hồng Hà Trấn
Chương 911 - Thân mật

Chương 912 - Aaa
Chương 913 - Tâm Sự
Chương 914 - Thái Hậu Tới Chơi
Chương 915 - Bí Tịch Dạ Gia
Chương 916 - Nữ Sư Phụ
Chương 917 - Ngươi Muốn Ta Có Cảm Giác Gì
Chương 918 - Trở Về
Chương 919 - Làm Càn
Chương 920 - Đoạn Long Đài
Chương 921 - Bản Cung Muốn Học Võ
Chương 922 - Lên Núi!
Chương 923 - Quấy Động
Chương 924 - Chuẩn bị khuấy động
Chương 925 - Lát Nàng Sẽ Quen
Chương 926 - Giao Thủ Một Chiêu
Chương 927 - Đánh Bay
Chương 928 - Náo Loạn
Chương 929 - So Chiêu
Chương 930 - Ngô Gia Đâu?
Chương 931 - Hả?
Chương 932 - Xẻ Mười Tám Lớp Y Phục
Chương 933 - Thấy Chim Lạ
Chương 934 - Theo Dõi Không Thành
Chương 935 - Vào tròng!
Chương 936 - Ơ Kìa
Chương 937 - Vụ Ẩn Thất Tuyệt Trận
Chương 938 - Đây Chỉ Là Bắt Đầu
Chương 939 - Thất Tuyệt Trận
Chương 940 - Thất Tuyệt Trận 2
Chương 941 - Chúng Độc
Chương 942 - Ai không phục đánh người đó
Chương 943 - Phải làm thế nào?
Chương 944 - Ngươi Tới Đi
Chương 945 - Nhận ra ngươi còn dám đánh?
Chương 946 - Dạ phu nhân!
Chương 947 - Suy Nghĩ Lung Tung
Chương 948 - Ngưng Nhi Tới Tìm
Chương 949 - Chỉ có nữ hiệp này nặng cân cũng muốn chết
Chương 950 - Muốn Ta Bồi Tội
Chương 951 - Phi Châm

Chương 952 - Đánh Kịch Liệt
Chương 953 - Phải Trở Về
Chương 954 - Khó Khăn
Chương 955 - Lưng!
Chương 956 - Ngươi Để Ý Ta Vậy Sao?
Chương 957 - Tuyền Cơ Chân Nhân Bị Thương
Chương 958 - Tụ hợp!
Chương 959 - Ngươi Lấy Oán Trả Ơn Sao!
Chương 960 - Lân Văn Cương
Chương 961 - Sư Phụ Hỏi Thăm
Chương 962 - Tiểu Vân Ly Bối Rối
Chương 963 - Nữ Vương Gia Suy Nghĩ
Chương 964 - Nói Lời Tạm Biệt
Chương 965 - Ngưng Nhi Đi
Chương 966 - Tào A Ninh Âm Mưu
Chương 967 - Đường hẹp!
Chương 968 - Lý Tự Âm Mưu
Chương 969 - Dạ Đại Nhân
Chương 970 - Chết
Chương 971 - Đoạn Thanh Tịch Đánh Tuyền Cơ Chân Nhân
Chương 972 - Chết Đi Cho Ta
Chương 973 - Đánh Nhau Kịch Liệt
Chương 974 - Ngươi lại là phản tặc của Bình Thiên Giáo?
Chương 975 - Lấy Lệnh Bài
Chương 976 - Bức Họa Đẹp
Chương 977 - Nằm Xuống Cho Ta Trị Thương ?
Chương 978 - Cô Nương Vất Vả Rồi
Chương 979 - Về Nhà
Chương 980 - Không Thể Cố Kìm Nén
Chương 981 - Bùi Lạc Ủy Khuất
Chương 982 - Tìm Thánh Thượng
Chương 983 - Ban Hôn
Chương 984 - Hiểu Lầm Chút
Chương 985 - Vừa Làm Vừa Viết?
Chương 986 - Thứ Đồ Này!
Chương 987 - Đêm Nay Ta Ngủ Ở Đây!
Chương 988 - Ăn Đêm!
Chương 989 - Đây Là Lần Cuối Cùng
Chương 990 - Mua Đông Lạnh Lắm
Chương 991 - Tâm Sự Thái Hậu

Chương 992 - Phải Về Rồi
Chương 993 - Thăng quan tiến chức!
Chương 994 - Sao Ngươi Làm Vậy
Chương 995 - Hôn 1 Cái
Chương 996 - Có Phải Cô Ghen Không
Chương 997 - Quần Thần Tranh Cãi
Chương 998 - Ta Ân Điển
Chương 999 - Ngươi muốn thử cái gì? !
Chương 1000 - Bỏ Nhà
Chương 1001 - Có Gì Cứ Nói Thẳng Ra
Chương 1002 - Sao Cơ
Chương 1003 - Trời định!
Chương 1004 - Ta Có Thể Làm Gì
Chương 1005 - Viết Lần Nữa Cho Ta Xem
Chương 1006 - Nhìn Đủ Chưa
Chương 1007 - Hay Là Đổi Bộ Y Phục Khác Đi
Chương 1008 - Đi Đi!
Chương 1009 - Giúp Sưởi Ấm
Chương 1010 - Chúc Mừng
Chương 1011 - Sao Không Gầy Chút Nào
Chương 1012 - Công Phu Tốt
Chương 1013 - Tình Thế Hai Nước
Chương 1014 - Ai Viết Từ Này
Chương 1015 - Quá Tài năng
Chương 1016 - Tên Háo Sắc Này
Chương 1017 - sứ thần đã đến!
Chương 1018 - Cố Gắng Luyện Chữ
Chương 1019 - Hoa Ninh
Chương 1020 - Ta Có Thể Làm Gì Khác
Chương 1021 - Chân Của Cô Nương Xảy Ra Chuyện Gì Vậy?
Chương 1022 - Chữ Này Do Công Tử Viết?
Chương 1023 - Không Đúng
Chương 1024 - Ta Đọc Sách Không Nhiều
Chương 1025 - Thuốc Đâu
Chương 1026 - Lý Tự Bày Mưu
Chương 1027 - Chờ
Chương 1028 - Sao Thế Nhỉ
Chương 1029 - Hai Nước
Chương 1030 - Thà Đứng Đầu Trăm Lính Hơn Làm Chàng Thư Sinh

Chương 1031 - Dạ Quốc Công Bác Dại Tinh Thâm
Chương 1032 - Cảm Giác Thế Nào
Chương 1033 - Phù Dung Trì
Chương 1034 - Biến Sắc
Chương 1035 - Không Ổn
Chương 1036 - Chờ Một Chút
Chương 1037 - Mãng Bào Màu Đen
Chương 1038 - Vậy Ta Cởi Hay Không?
Chương 1039 - Hôn Phối
Chương 1040 - Tai Nghe Là Giả, Mắt Thấy Là Thật
Chương 1041 - Phải Xử Lý Như Thế Nào Đây?
Chương 1042 - Lại Nữa À
Chương 1043 - Mặc Quần Vào
Chương 1044 - Dạ Công Tử Quá Khen!
Chương 1045 - Quá Khen
Chương 1046 - Nổi Giận Cái Gì
Chương 1047 - Nữ Đế Luyện Dục Hỏa Đồ
Chương 1048 - Có Phải Yêu Nữ Không
Chương 1049 - Sao Thủy Nhi Tới Đây!
Chương 1050 - Đi Giang Châu
Chương 1051 - Chính là rượu này
Chương 1052 - Thánh Thượng Dạy Muộn Hơn Bình Thường
Chương 1053 - To Lớn
Chương 1054 - Dỗ Vân Ly
Chương 1055 - Tiểu Vân Ly Nũng Nịu!
Chương 1056 - Cố Vấn
Chương 1057 - Đã Trở Lại
Chương 1058 - Hoàng Sư Bá Đâu
Chương 1059 - Vèo Vèo
Chương 1060 - Bốp bốp
Chương 1061 - Để Lại Người Sống Chưa
Chương 1062 - Ăn Nhiều Một Chút
Chương 1063 - Nhàn rỗi hóng gió bên ngoài phòng
Chương 1064 - Lục Tiên Tử Đánh Đàn
Chương 1065 - ngươi có chắc không.

Chương 1 - Một Người, Một Đao, Một Chim

Chương 1: Một Người, Một Đao, Một Chim

Đại Ngụy, Vân An thành.

Mưa rào đầu hạ giống như những đạo tặc hái hoa ban đêm xông vào khuê phòng thiếu nữ, lúc đến thì gió mưa nặng hạt, lúc đi bước chân vội vã, chỉ còn sót lại vũng nước đọng.

Gió ngừng mưa ngừng, đường phố ở kinh thành cũng dần sinh động, bách tính lũ lượt ra khỏi nhà, người buôn bán bên đường mở miệng rao hàng í ới:

“Bánh bao này…”

“Bán than đá đây…”

…

Giữa tiếng ồn ào trên đường phố, một đội xe từ đầu phố Thiên Thủy Kiều chậm rãi đi tới.

Đi đằng trước là mười ba võ nhân trên người khoác áo tơi đầu đội mũ rộng vành, sau lưng buộc đao, dáng vẻ phong trần.

Tại nơi như kinh thành, đội ngũ có khí chất giang hồ như thế thì quả thực hiếm thấy, không ít người đi đường ghé mắt dò xét, trông thấy dẫn đầu đội xe là một nam tử trẻ tuổi.

Dưới lớp áo tơi là một nam tử mặc đồ đen, trên bờ vai có một con chim trắng, thân hình cao lớn, làn da trắng nõn, hai con ngươi

đen nhánh hiện lên ánh sáng, một đôi mày kiếm càng làm khuôn mặt anh có nhiều hơn ba phần lăng lệ.

“Oa… Mẫu thân nhìn kìa, ca ca đó trông thật anh tuấn!”

“Xuỵt, đừng có nói linh tinh, không xấu hổ sao?”

“Con chim kia béo quá!”

“Chít chít?”

“Hả? Còn nghe hiểu được tiếng người!”

Nam tử trẻ tuổi mặc áo đen giống như không nghe thấy những tiếng khen ngợi của thiếu phụ và thiếu nữ trên đường, hắn chăm chú nhìn đội ngũ tiến đến bên ngoài tiêu cục Trấn Viễn ở cuối phố.

Toàn bộ cửa hàng ở Thiên Thủy Kiều đều treo gia huy chữ Bùi, tiêu cục Trấn Viễn cũng thế.

Có thể ở nơi tấc đất tấc vàng như kinh thành mua hẳn một con đường, hiển nhiên không phải là một thế lực nhỏ. Nhìn qua rất có khí phách, bên ngoài tiêu cục là tường vàng ngói xanh có hai tiêu sư thường ngày đứng canh cửa.

Nhìn thấy đội xe ngựa không quen biết đến trước cửa, một tiêu sư tiến lên chắp tay hành lễ giang hồ:

“Các hạ là ai?”

“Dạ Kinh Đường.”

Trên mặt tiêu sư lộ vẻ mờ mịt, quét mắt nhìn đám võ nhân khí thế không tầm thường.

“Chưa từng nghe qua đại danh của các hạ. Các hạ đến vận tiêu hay là…”

“Phá quán.”

“…”

Lời vừa dứt, cả con phố chìm vào yên tĩnh.

Người đi dạo trên đường đều vây quanh, ngay cả ông chủ bán mì hoành thánh bên đường cũng bỏ muỗng canh xuống, hai tay lau vội vào tạp dề, nhón chân lên quan sát:

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Đến phá quán, chuyện này ở kinh thành quả thực hiếm thấy…”

…

Hai tiêu sư bên ngoài tiêu cục thấy nam tử áo đen không có thiện chí, sắc mặt cả hai đều âm trầm.

Nếu là mấy kẻ ất ơ bình thường thì bọn họ hẳn sẽ mở miệng quát lui, nhưng đám võ nhân ngoài cửa này, người nào người nấy đeo đao, tư thế cứ như diệt môn, nhìn qua không dễ chọc, thần sắc tiêu sư vẫn tương đối khách khí, chắp tay nói:

“Đây là kinh thành nghiêm cấm tư đấu. Đông gia chúng ta là người làm ăn chân chính, tuân thủ luật pháp, việc phá quán chúng ta không chấp thuận, các hạ nếu có tranh chấp với Đông gia thì có thể đi đánh trống kêu oan, chúng ta đến nha môn nói lí lẽ…”

Lời vừa dứt, quần chúng vây xem bắt đầu la lối:

“Trời…”

“Còn tự nhận là người tập võ, người ta đã đánh đến tận cửa rồi, ngươi để người ta đi báo quan còn ra thể thống gì nữa?”

“Đúng đó…”

…

Nam tử trẻ tuổi cởi xuống bội đao sau thắt lưng, ném cho một người phía sau, tay không tấc sắt nói:

“Thông báo với tiêu đầu của các ngươi ra đây đánh một trận, sau đó ta liền đi.”

Mắt thấy mọi người vây quanh, tiêu sư mặt lộ vẻ không vui, tiêu sư bên cạnh vội chạy đi, nhìn dáng vẻ giống như muốn báo quan.

Đáng tiếc vừa chạy được mấy bước đã bị đao khách đằng sau nam tử áo đen ngăn cản.

“Này! Ngươi…”

Lúc này ở bên trong tiêu cục xông ra bảy tám người, tay cầm đao thương sắc mặt tức giận.

Trong tiêu cục cũng truyền tới một tiếng nói tràn đầy khí thế:

“Tiểu tử, trẻ tuổi nóng tính thì được, nhưng mắt phải lau cho sáng…”

Đám người đảo mắt nhìn lại, trông thấy trong đại viện tiêu cục có một người mặc cẩm bào bước ra, dáng người to lớn, tay phải có vô số vết chai, lòng bàn tay đang xoay hai viên ngọc.

Ken két. . .

Tiêu sư ngoài cửa thấy thế vội vàng mở miệng kêu:

“Trần gia, tiểu tử này đến gây chuyện.”

Láng giềng vây xem nóng mắt, lao nhao nói:

“Trần Bưu ra rồi.”

“Thanh niên tuấn tú này sẽ không bị đánh chết chứ?”

“Kinh thành nào dám đánh chết người, nhiều nhất là đánh cho thổ huyết.”

“Anh tuấn như thế bị đánh thổ huyết cũng xót thật…”

Vèo…

Đám người còn chưa nói mấy câu, chợt nghe mặt đường truyền đến tiếng xé gió.

Các tiêu sư cùng người đi đường chỉ cảm thấy hoa mắt, nam tử trẻ tuổi vốn ngồi yên trên ngựa không biết phát lực bằng cách nào mà phóng lên tận trời, phóng qua đại môn cao hơn một trượng của tiêu cục, xông thẳng vào đại viện.

Trần Bưu vừa từ trong phòng đi ra bị cảnh tượng này làm cho giật mình, theo bản năng ném ra hai viên ngọc, lại bị nam tử trẻ tuổi dùng tay áo đánh văng, tiếp đó là chiêu diều hâu vồ thỏ, một trảo chụp lên cổ hắn.

Bành…

Trong chớp mắt thân thể cao lớn của Trần Bưu liền bị ấn vào cột đằng sau, mái nhà rơi xuống vài miếng ngói đen.

Lạch cạch…

Mảnh ngói rơi trên nền đất nát bấy khiến hơn mười tiêu sư trong nội viện kinh hãi, ánh mắt hoảng sợ.

Trần Bưu giật mình, mặt không còn chút máu, ngay cả ý định phản kháng cũng không có, gấp giọng hô to:

“Thiếu hiệp chậm đã! Ta chỉ là tiêu đầu, ngươi có thù thì đi tìm Đông gia, đừng có nhắm vào ta…”

Còn nói được chứng tỏ không có hạ sát chiêu.

Nam tử trẻ tuổi một tay bắt lấy cổ Trần Bưu, nghiêng đầu ra hiệu cho lão đao khách ở bên ngoài:

“Hắn tên Dương Triều, về sau hắn là tiêu đầu, ngươi là lão nhị, hiểu chưa?”

Trần Bưu không hiểu, nhưng đang bị bóp cổ cũng không dám cãi lại, chỉ tách hai tay nói:

“Thiếu hiệp, chúng ta làm nghề chân chính giao nộp thương thuế đúng hạn, không phải giang hồ. Đông gia không đồng ý thì ngươi có đánh chết ta cũng không làm chủ được…”

“Gia phụ Bùi Viễn Phong của ta là huynh đệ của Đông gia các ngươi, bảo ta đến đây trông nom sản nghiệp gia tộc. Sau này bọn hắn chính là người của tiêu cục Trần Viễn, nếu có bạc đãi sẽ tới tìm ngươi hỏi tội.”

Trần Bưu sững sờ, dò xét nam tử trẻ tuổi vài lần, kinh nghi nói:

“Ngươi là nhi tử của nhị gia? Vậy tại sao ngươi họ Dạ?”

Chương 2 - Một Người, Một Đao, Một Chim 2

Chương 2: Một Người, Một Đao, Một Chim 2

Dạ Kinh Đường cũng không trả lời, nói xong lấy ra một tờ ngân phiếu mệnh giá trăm lượng đập vào ngực Trần Bưu, sau đó quay người rời đi.

Đám người ngoài cửa sửng sốt, châu đầu ghé tai nhỏ giọng lầm bầm:

“Thân thủ tốt thật…”

“Đây là thiếu gia của Bùi gia?”

“Nghe thì đúng thế… Bùi gia trước kia có một lão nhị, là chuyện hai mươi ba mươi năm về trước rồi…”

…

Mười hai tiêu sư đi theo cũng biểu tình phức tạp, Dương tiêu đầu tiến tới đưa đao cho Dạ Kinh Đường, khuyên nhủ:

“Thiếu Đông gia, ngài hà tất phải như thế? Lão Đông gia lúc uống rượu thích nói linh tinh, ngài không cần xem là thật, ngài không tài không sản thì có thể đi đâu?”

"Giang hồ."

Dạ Kinh Đường nhận lấy ngọc bội thả lại bên hông, để thú cưng đậu trên vai, nhìn về ánh nắng phía chân trời, nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Thân hình nhìn như thoải mái nhưng trong con ngươi trong suốt lại hiện lên mờ mịt

“Thiên địa rộng lớn lại không có chỗ cho ta an thân.”

Đến Đại Ngụy này đã mười tám năm.

Khi hắn hai ba tuổi thì ký ức dần thức tỉnh, Dạ Kinh Đường sống tại một tiêu cục gần biên giới Đại Ngụy, được Đông gia Bùi Viễn Phong nhặt được trên đường sau đó thu nhận làm nghĩa tử, bởi vì tiếng khóc của hắn vang dội trong đêm nên đã đặt cho hắn cái tên Dạ Kinh Đường,.

Bùi Viễn Phong lúc còn trẻ đánh nhau bị thương, cả đời chưa lập gia đình, không có con cái, đối với sự trưởng thành của nghĩa tử vô cùng quan tâm - một ngày đánh ba trận, ngày lễ ngày tết gấp bội - quả thực là đánh cho hy vọng xa vời dựa vào “chép thơ cất rượu tạo xà phòng” vang danh thiên hạ của Dạ Kinh Đường tan thành bọt biển, đánh cho hắn trở thành kim bài đả thủ của tiêu cục.

Ngay tại tháng trước, Bùi Viễn Phong theo thói quen uống rượu say mèm rồi chết ngay trên bàn rượu.

Dạ Kinh Đường xử lý hậu sự xong thì phát hiện trong di vật của Bùi Viễn Phong có một phong thư.

Có lẽ là vì đề phòng bất trắc, trong thư chỉ nói ba chuyện:

Một: Bùi Viễn Phong không phải người bình thường, đã từng là cao thủ giang hồ tiếng tăm lừng lẫy. Vốn định chờ khi hắn trưởng thành sẽ dạy hắn tuyệt thế đao pháp, nhưng khi Dạ Kinh Đường nhìn thấy thư này thì chứng tỏ hắn không có cái phúc đấy. Cả hai từng là phụ tử, Dạ Kinh Đường phải tự mình nghĩ biện pháp luyện đao, đi tìm người năm đó đả thương Bùi Viễn Phong để trả thù.

Giờ Bùi Viễn Phong cũng đã chết, có thật sự là cao thủ hay không đã không còn quan trọng, còn về việc báo thù cho cha là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Dạ Kinh Đường đối với chuyện này cũng không có dị nghị.

Có thể là sợ hắn không có chỗ để học võ nghệ cao thâm, Bùi Viễn Phong còn để lại cho hắn một kiện bí văn, đây cũng chính là chuyện thứ hai - thời điểm tiền triều diệt quốc, sư phụ của Bùi Viễn Phong thừa dịp hoảng loạn tiến vào hoàng cung, trộm được Minh Long Đồ tàn quyển.

Tin đồn Minh Long Đồ chính là vô thượng bí tịch, ghi chép chín loại kỳ môn bí thuật, đạt được một loại cũng có thể áp chế thường dân, học toàn bộ có thể trường sinh bất lão, vũ hóa thành tiên.

Nhưng vì khi đó chém giết quá khốc liệt, không mang được Minh Long Đồ ra khỏi hoàng cung, bèn chôn dưới một gốc cây ngân hạnh trong hậu cung, Bùi Viễn Phong muốn hắn có cơ hội phải tiến cung lấy lại bí tịch.

Dạ Kinh Đường khi nhìn đến đây thì gần như cạn lời.

Theo miêu tả, Minh Long Đồ hẳn là chắc là "bật hack, hệ thống" mà hắn mong chờ suốt mười tám năm.

Hắn đương nhiên muốn chí bảo độc nhất vô nhị, nhưng chôn ở hoàng thành hậu cung để một nam tử như hắn đến lấy, chẳng lẽ bắt hắn phải tự cung làm thái giám trà trộn vào sao?

Muốn luyện công này tất phải tự cung?

Nhưng chuyện này cũng chưa có gì đáng nói, ảnh hưởng đến Dạ Kinh Đường nhất chính là chuyện cuối cùng:

Bùi Viễn Phong rời nhà từ thuở thiếu thời đến chết cũng chưa quay trở về, cảm thấy có tội với phụ mẫu, bảo Dạ Kinh Đường

đem sản nghiệp tiêu cục đưa đến Bùi gia ở kinh thành, nhưng không nói chừa cho Dạ Kinh Đường một phân tiền.

Dạ Kinh Đường nếu không phải trông thấy phong thư thì cũng không biết nghĩa phụ quanh năm cô độc còn có một người huynh đệ ruột thịt.

Dù sao cũng là phụ tử, Dạ Kinh Đường trước nay hiếu thuận, bận rộn lo liệu việc trong nhà nhiều năm như vậy, Bùi Viễn Phong lại để hắn tay trắng rời đi, đem sản nghiệp giao cho thân thích, quả thực có chút không coi hắn là nhi tử.

Nếu đổi lại là người bình thường khẳng định sẽ không để ý phong thư này, dù sao cũng không có người ngoài biết.

Nhưng Dạ Kinh Đường thì khác, đời trước sớm đã trở thành quá khứ, ở cái thế giới này hắn chỉ có một người thân, đôi bên tuy không có huyết thống nhưng lại mang hắn về nuôi dưỡng thành người, đối với hắn hết lòng quan tâm chăm sóc, hắn thậm chí chưa kịp báo đáp tận hiếu.

Dạ Kinh Đường cuối cùng vẫn tuân theo di nguyện của nghĩa phụ, bán tiêu cục ở biên quan đổi lấy một ngàn lượng bạc, mang theo mười hai tiêu sư cùng gia quyến ngàn dặm xa xôi đi tới kinh thành Đại Ngụy.

Dạ Kinh Đường hắn đường đường là nam nhi bảy thước, không có khả năng sẽ đi ăn nhờ ở đậu.

Hiện tại hắn cũng đã thu xếp xong cho thủ hạ của nghĩa phụ, đem sản nghiệp giao cho Bùi gia, Dạ Kinh Đường liền triệt để cùng quá khứ cáo biệt, trở thành hiệp khách giang hồ không chỗ nương tựa.

Tương lai trước mắt về sau, chỉ còn một người một đao một chim hành tẩu giang hồ. Nói là đi “giang hồ” nhưng giờ hắn lại

đang đứng đầu phố mờ mịt nhìn tứ phương, đâu mới là giang hồ?

Dạ Kinh Đường tay dắt hắc mã xuyên qua dòng người nhộn nhịp, đi dọc theo con phố không mục đích, có chút thất thần.

Nhưng hắn vừa đi mấy bước, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến hai tiếng giòn vang.

“Cạch cạch…”

Một cây gậy chống cửa sổ từ tầng hai rơi xuống lăn đến bên chân hắn.

Hắn đưa mắt nhìn về phía cửa sổ lầu hai, ngay lập tức một bóng hình xinh đẹp thiên kiều bá mị rơi vào tầm mắt…

Chương 3 - Hồng Hoa Lầu

Chương 3. Hồng Hoa Lầu

Thời điểm cổng Trấn Viễn tiêu cục xuất hiện rối loạn, ở trên lầu hai của tiệm vải cách đó không xa, có một nữ tử xinh đẹp đứng dậy đi tới bên cửa sổ dò xét.

Nữ tử một thân y phục váy ngắn bó eo, cái đai đeo màu đỏ sậm ở thân trên bao vây lấy cái eo nhỏ cùng tôn lên bộ ngực của nàng ta, tà váy xanh nhạt thướt tha, hai con ngươi như hạnh, trên môi màu son đỏ tươi, phối hợp khí chất tài trí, xinh đẹp càng làm tăng lên vẻ ổn trọng thành thục.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường tới cửa gây sự, nữ tử chưa từng tức giận, trong mắt ngược lại sáng lên:

"Cứng cỏi, mặt lạnh lùng, hơi thở đều đặn, vừa nghĩa hiệp lại không mất đi ngông cuồng. . . tướng mạo thật tốt."

Nha hoàn ở phía sau nàng cũng nhón chân lên xa xa dò xét:

"Đúng vậy, thật anh tuấn, chỉ là đầu óc có chút kém cỏi, phá quán cũng không tìm hiểu bối cảnh người ta. Có nên lên tiếng can ngăn hay không, đừng cho Trần Bưu xuất thủ quá nặng. . ."

Bành ——

Một tiếng vang nhỏ, Trần Bưu bị đè lại, mặt đường lâm vào yên tĩnh, cũng làm cho hai nữ tử yên lặng.

"Gia phụ Bùi Viễn Phong. . ."

Tiếng nói trong sáng truyền đến, ánh mắt xinh đẹp của nữ tử

trong nháy mắt từ nhìn hờ hững đã biến thành nhìn thẳng vào, tiếp theo lại biểu lộ ra nóng bỏng.

Nhưng mà loại phản ứng này, cũng không phải là xinh đẹp nữ tử động tâm làm loạn đối với Dạ Kinh Đường.

Nữ tử này được xưng là Bùi Tam Nương, tên thật là Bùi Tương Quân, nhìn cách ăn mặc giống như là con gái trong gia đình thương nhân bình thường, nhưng dưới gương mặt xinh đẹp ôn nhu này, vẫn còn có một tầng thân phận cái khác——người cầm lái đương đại của giang hồ hào môn Hồng Hoa Lâu!

Đại Ngụy vương mới lập quốc mới chỉ được mấy năm ngắn ngủi, bây giờ Nữ Đế lâm triều, bắc có cường địch nhìn chằm chằm, bên trong có chư vương dụng ý khó dò, đại thế hỗn loạn, tạo ra một giang hồ phát triển .

Trên giang hồ, người có thể hùng trấn một phương thì xưng Tông Sư, Tông Sư đứng đầu được gọi là 'Nhất Tiên, Nhị Thánh, Bát Đại Khôi' là mười một người mạnh nhất trong thiên hạ, ngay cả triều đình đều cần cẩn thận đối đãi.

Mà người cầm lái Hồng Hoa Lâu tiền nhiệm là Bùi Thương, chính là Thương Khôi bên trong bát đại khôi, đứng hàng thứ bảy trong Thiên hạ, địa vị Hồng Hoa Lâu trong giang hồ thì vừa nhìn liền có thể thấy.

Thương Khôi Bùi Thương, là sư phụ Bùi Tương Quân, cha đẻ Bùi Viễn Phong, coi như cũng là ông nội nuôi của Dạ Kinh Đường.

Bùi Viễn Phong vốn là con thứ của Bùi gia, thuở nhỏ thiên phú kinh người, nhưng cùng người trong nhà có tranh chấp, rời nhà trốn đi, thề không danh dương thiên hạ sẽ không trở về.

Kết quả không nói cũng hiểu, Bùi Viễn Phong đến chết cũng yên lặng vô danh, không dạy cho Dạ Kinh Đường công phu thật,

không phải không muốn, là không muốn để cho Dạ Kinh Đường lại giẫm lên vết xe đổ của mình.

Sau khi Bùi Viễn Phong chết, để Dạ Kinh Đường đi vào kinh thành bỏ đi tài sản của mình, cũng không phải là khảo nghiệm tâm tính với Dạ Kinh Đường, mà là cho người nhà một cái 'Danh thiếp' .

Người bình thường cũng sẽ không 'Trọng tình thủ tín' đến mức nghe lời một người chết, sẽ không từ bỏ gia nghiệp để làm một người tay trắng.

Nhưng Bùi Viễn Phong biết Dạ Kinh Đường sẽ làm như vậy, hành động của hắn lần này chỉ là vì để người trong nhà nhìn thấy điểm này, để Dạ Kinh Đường có thể đi vào Hồng Hoa Lâu, trở thành người thừa kế danh hào Thương Khôi tiếp theo—— đây mới là di sản chân chính Bùi Viễn Phong lưu cho nhi tử.

Nhưng mà Bùi Viễn Phong khả năng cũng không ngờ tới, Bùi gia hiện tại cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu quả.

Bùi Thương nhiều năm trước đã qua đời, trưởng tử kế thừa vị trí, sau đó lại chết bởi địch thủ, danh hào Thương Khôi đổi chủ, chỉ có thể để tiểu đồ đệ Bùi Tương Quân kế nhiệm và cầm lái Hồng Hoa Lâu.

Bùi Tương Quân là thân nữ nhi, võ nghệ không thấp, nhưng cùng Bát đại khôi chênh lệch rất xa, căn bản chống không gánh được đại danh hào môn đứng đầu giang hồ, uy vọng Hồng Hoa Lâu rớt xuống ngàn trượng.

Ngoài có thế lực giang hồ chiếm đoạt tài lộ, bên trong thì có các Đại đường chủ đoạt quyền, vị trí của Bùi Tương Quân đã sớm ngồi không vững, thậm chí nàng đã từng phái người âm thầm tìm kiếm ví trí của Nhị gia, trông cậy vào việc hắn có thể trở về để giữ thể diện.

Bùi Viễn Phong đã nhập thổ vi an, đối Bùi gia thì là cái tin dữ, nhưng Dạ Kinh Đường có thể trở về nhà, đã coi như mang đến một chút hi vọng sống cho Bùi gia lung lay sắp đổ —— Bùi gia hiện tại thực sự rất cần một vị Thiếu chủ kinh tài tuyệt diễm để làm Định Hải Thần Châm, ngăn chặn Hồng Hoa Lâu loạn trong giặc ngoài!

Cũng là bởi vì đây, Bùi Tương Quân phát hiện thân thủ Dạ Kinh Đường không tầm thường, còn nghe được thân phận của hắn, từ đó mới có thể lộ ra thần sắc như đói như khát vậy.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường rời đi, khi hắn đi tới dưới cửa sổ chỗ nàng đứng, Bùi Tương Quân khẽ khều nhẽ thanh chống cửa, để thanh chống rơi xuống dưới.

Cạch cạch cạch ~~~

Dạ Kinh Đường lác người né tránh, ngẩng đầu lên, bên trong đôi mắt hiện ra cái bóng của mỹ nhân đứng bên cửa sổ, nhưng cũng không lộ ra kinh diễm gì:

"Cô nương, làm sao lại bất cẩn như vậy?"

Bùi Tương Quân có dung mạo rất tốt, rất ít nam tử có thể nhìn nàng mà bất động như núi, nàng thấy phản ứng của Dạ Kinh Đường bình tĩnh như thế thì không khỏi âm thầm gật đầu, nhưng lại ra vẻ không vui nói:

"Không biết lớn nhỏ, ta gọi Bùi Tương Quân, là sư muội của nghĩa phụ ngươi, người trong nhà đều gọi ta Tam Nương. Ngươi là nhi tử của nhị ca, đã trở về nhà, vì sao chào hỏi đã rời đi?"

Sư muội của nghĩa phụ. . .

Sư cô?

Chương 4 - Hồng Hoa Lầu 2

Chương 4. Hồng Hoa Lầu 2

Dạ Kinh Đường ở trong tín thư của nghĩa phụ, chỉ biết là nhà nghĩa phụ ở kinh thành, cái khác thì hoàn toàn không biết gì cả.

Nghĩa phụ để hắn đem gia sản giao hết cho Bùi gia, hắn đường đường là nam nhi cao bảy thước, sau khi giao ra việc nhà, đương nhiên sẽ không ăn nhờ ở đậu kiếm cơm.

Nhưng nhìn cơm chùa thơm quá. . .

Vậy càng không thể ăn!

Dạ Kinh Đường hiểu rõ thân phận Bùi Tương Quân, về sau đưa tay thi lễ:

"Bái kiến sư cô. Nghĩa phụ để cho ta đem đồ vật đưa tới, sự tình đã làm xong xuôi, ta còn phải đi nha môn đổi lĩnh phù bài, chờ ta ở kinh thành dàn xếp xong, lại đến phủ bái kiến."

Lời ấy hiển nhiên là từ chối nhã nhặn, không muốn đến nhà.

Nhưng Bạch Điểu đứng tại trên bờ vai Dạ Kinh Đường, cũng không có khách khí như vậy.

Nghe thấy là thân thích, con chim giống rất như quen thuộc bay lên cửa sổ lầu hai, dừng ở tầm trước ngực Bùi Tương Quân, mở ra mỏ chim:

"Chít chít ~ "

Con chim có bộ lông màu trắng như tuyết này, là chim săn của

Dạ Kinh Đường, đặt tên là Bạch Vương Gia – Có nghĩa là vương gia ăn quỵt, theo lý thuyết thì là một con chim, nhưng lúc lớn lại béo như quả bóng.

Cụ thể là cái chủng loại gì, Dạ Kinh Đường cũng không rõ ràng, lúc còn nhỏ khi phơi lúa, con chim này đến ăn nhờ ở đậy, bị hắn bắt được, liền nuôi tới bây giờ.

Vốn cho rằng là 'Sơn trạch Thụy Thú' nuôi để phong thủy, nhưng nuôi nhiều năm như vậy, phát hiện cái con chim này này ngoại trừ ăn cho béo thây và giả vờ dễ thương, cũng không có cái chỗ đặc thù gì, đôi khi còn làm việc ngu ngốc.

Cũng giống như hiện tại, tự chủ trương chạy lên đi xin cơm, bay tới trước ngực nữ tử thì cũng thôi đi, cái mỏ còn hơi cọ cọ vào áo ngực, cảm giác mềm mềm không tệ, còn dùng chân chạm thêm hai lần, con ngươi sáng lấp lánh, quay đầu nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Chít chít ~ "

Ý tứ giống như là —— thật mềm nha ~

Hành động lần này để Bùi Tương Quân hơi đỏ mặt, vội vàng đem con chim nghịch ngợm ôm xuống:

"A ~ con chim này thật quấn người ~ "

Dạ Kinh Đường ánh mắt xấu hổ, mở miệng giáo huấn:

"Trở về."

"Chít chít. . ."

Con chim bây giờ mới trung thực từ lầu hai bay xuống, rơi vào trên bờ vai Dạ Kinh Đường.

Bùi Tương Quân gỡ xuống vạt áo, tiếp tục nói:

"Ngươi vẫn trực tiếp gọi ta là Tam Nương đi, sư cô thì cảm giác có chút lớn tuổi. Nhị ca cũng thật sự là, thu ngươi làm nghĩa tử, nhưng lại để ngươi mang sản nghiệp đưa tới, nếu là Bùi gia thu, sẽ bị người khác nói ra nói vào. Ngươi đã tới, chúng ta chính là người một nhà, không cần khách khí như thế. Ngươi vẫn mang tiền về đi, về sau ngươi chính là của thiếu gia Bùi gia ta, phòng tiêu cục kia chia cho ngươi kinh doanh, như thế nào?"

Dạ Kinh Đường đã bán cái tiêu cục ở tiểu thành trước kia hắn ở, được hơn một ngàn lượng bạc, nhìn như không nhiều, nhưng dựa theo sức mua chuyển đổi, ước chừng chính là hơn một trăm vạn ở thời hiện đại, số tiền này đối với người bình thường cũng không phải là số lượng nhỏ; nhưng muốn mở một tiêu cục ở trong kinh thành thì không đủ.

Đại trượng phu không ăn đồ bố thí, đối với loại quà tặng này, Dạ Kinh Đường trực tiếp xin miễn:

"Đa tạ hảo ý của Tam Nương, nhưng di chúc của nghĩa phụ an bài như thế, ta sẽ không làm trái. Người thân của nghĩa phụ chính là người thân của ta, về sau nếu ngài có việc cần, đều có thể để Dương tiêu đầu thông báo với ta một tiếng. Mấy vị tiêu sư đều là lão nhân trong nhà, về sau mong rằng Tam Nương đối tốt với họ, tại hạ xin cáo từ trước."

Bùi Tương Quân thấy Dạ Kinh Đường tuân hết lòng tuân thủ đại nghĩa, không muốn 'không công mà hưởng lộc', trong lòng càng thêm ưu ái, không tiếp tục ép ở lại, lại khách khí hai câu, sau đó liền đưa mắt nhìn Dạ Kinh Đường rời đi.

Rất nhanh, một người một ngựa một chim, lẫn vào đám người trên dường, biến mất tại đường phố.

Bùi Tương Quân thấy Dạ Kinh Đường biến mất trong tầm mắt, ý cười mới chậm rãi thu liễm, biến thành suy nghĩ sâu xa.

Nha hoàn Tú Hà đứng tại, phía sau lúc này mới ngoi đầu lên, nhỏ giọng nói:

"Lâu chủ, nhị gia đưa một bảo bối cho chúng ta sap? Dạ thiếu gia có vẻ ngoài tuấn tú như vậy, vừa rồi nhìn ta một chút, đều suýt chút nữa rụng trứng. . ."

Hai con ngươi Bùi Tương Quân nhắm lại, hơi có vẻ không vui, nhưng rất nhanh lại gật đầu:

"Xác thực không nghĩ tới, nhị ca có thể thu được nghĩa tử tuấn tú như vậy, để ta đều tâm viên ý mãn. . . Chưa nói võ nghệ phẩm hạnh, chỉ dựa vào cái tướng mạo này, cũng có thể phát triển cực tốt ở kinh thành."

Tú Hà hì hì cười hạ:

"Dạ thiếu gia thiên phú như thế nào vậy? Lâu chủ có nhìn ra được không?"

Bùi Tương Quân chăm chú suy nghĩ:

"Khí tức tán loạn hỗn tạp như dây leo, lại có một thân nội kình bàng bạc; quyền cước không có kỹ xảo gì, gân cốt lại không thua Long Hổ. Nhị ca hẳn là chỉ để hắn củng cố cơ sở, không có dạy công phu thật. Năm nay mới mười tám tuổi đã có hỏa hầu như thế, có thể nói là kỳ tài ngút trời, chỉ cần có người chịu dạy hắn công phu thật, trong mấy năm ngắn ngủi sẽ có danh tiếng trên giang hồ."

Đáy mắt Tú Hà lộ ra một vòng trịnh trọng:

"Vậy làm sao bây giờ? Tìm cơ hội cùng Dạ thiếu gia nói sự tình bên trong Lâu, truyền thụ thương pháp đem Thiếu chủ bồi dưỡng sao?"

Bùi Tương Quân khẽ lắc đầu:

"Tuân theo di chúc ngàn dặm đưa gia sản, nhìn là phẩm hạnh cực giai, nhưng biết người biết mặt không biết lòng. Công phu chính là kỹ thuật giết người, không thể truyền bừa; Hồng Hoa Lâu là miếng bánh quá lớn, lâu chủ tương lai, ta cũng không thể một lời mà định đoạt, trước tiên cần phải quan sát một đoạn thời gian."

"Nhưng Dạ thiếu gia nhìn tính cách rất cứng cỏi, không muốn ăn nhờ ở đậu ở tại Bùi gia, làm sao quan sát?"

"Người trẻ tuổi mới vào giang hồ, đều kiên cường. Đợi ban đêm ta tới khuyên nhủ, liền mềm nhũn. . ."

"Lâu chủ."

"Ừm?"

"Lời này nghe là lạ. . ."

"?"

Chương 5 - Kinh Hồng Nhất Đao

Chương 5. Kinh Hồng Nhất Đao

Trong hoàng hôn, Dạ Kinh Đường dắt ngựa, xuyên qua đường phố Vân An thành phồn hoa.

Đi vào thế giới này đã mười tám năm, Dạ Kinh Đường cũng hiểu qua tình huống nơi này.

Đại Ngụy phân ra mười hai châu, bản đồ hơi nhỏ hơn thời Thịnh Đường, Hoàng đế là một vị Nữ Đế, nhưng hoàn cảnh địa lý nơi này rất lạ lẫm, có vài chỗ trùng tên, lại hoàn toàn không phải thế giới trước kia trong trí nhớ của hắn.

Về phần tình hình trong nước, Dạ Kinh Đường biết được là không quá an ổn, người giang hồ không theo quản thúc, Thiên Nam có rất nhiều thuộc địa ỷ vào vị trí hiểm yếu để xưng vương, quan ngoại Lương Châu có một Bắc Lương đang nhìn chằm chằm, ngay cả địa khu Trung Nguyên nghe nói đều giấu giếm không ít thế lực tâm tư bất chính.

Dạ Kinh Đường ngày xưa đều sống ở tiểu trấn khu vực biên quan, nghèo khổ bế tắc, nghe nói tới thế cục hoạn lạc bất ổn như vậy thì hắn tự nhiên cho rằng Đại Ngụy chưa đặt được phồn hoa thịnh thế.

Nhưng chân chính đi vào kinh thành, về sau hắn mới phát hiện trước kia mình còn quá coi thường thế đạo này.

Quy mô kinh thành khá là khổng lồ, có mười bốn con phố

chính bố trí làm 8 ngang sáu dọc, phân hoá ra từng con phố ngõ hẻm, nhân khẩu thường trú trong đó chỉ sợ hơn trăm vạn, công trình thoát nước, xanh hoá, cơ sở, đều tương đối đầy đủ, hai bên đường lớn thậm chí có lát thành gạch xanh để cho người đi bộ, có thể nói chính là một tòa đô thị.

Mưa nhỏ vừa ngừng, thời tiết mát mẻ, bách tính cũng đi dạo nhiều trên đường, hai bên đường là các công tử tiểu thư quần áo đẹp đẽ vừa đi vừa nói, có cả thiếu phụ bế theo đứa trẻ đi dạo, thi thoảng còn có thể ngửi được mùi thơm từ các cửa hàng ven đường, cùng tiếng chủ quán gào to:

"Gà quay vịt quay siêu ngon đây, nghề gia truyền ba đời, mỡ mà không béo. . ."

Con chim trắng béo kia thì xù lông lên, do là lần đầu tiên đi nơi đông người như vậy nên có chút sợ, nhu thuận ngồi xổm ở trên bờ vai, ánh mắt nhìn chằm chằm vào gà quay vịt quay ở bên đường, dùng mỏ cọ nhẹ nhẹ và gương mặt Dạ Kinh Đường:

"Chít chít ~ "

Dạ Kinh Đường ngừng chân, lấy ra hai lượng bạc vụn trong tay áo rồi nhìn một chút —— đây là toàn bộ gia sản của hắn, đây là tiền tiêu vặt còn thừa lại, gia sản thì hắn đã đưa cho Bùi gia mà không giữ lại một đồng.

Hai lượng bạc vụn, đừng nói tại kinh thành phồn hoa thuê một ngôi nhà, chỉ là muốn ở khách sạn cũng duy trì không được bao nhiêu cả.

Buổi sáng vẫn là thiếu gia giá trị bản thân trăm vạn, buổi chiều liền biến thành kẻ lang thang tay trắng, thay đổi quá nhanh, khó tránh khỏi để cho lòng người sinh ra cảm xúc.

Chỉ là khổ thế nào cũng không để con chim béo này khổ,

đường đường là nam nhi bảy thước, phải nghĩ xem kiếm tiền như thế nào, chứ không phải nghĩ tới tiết kiệm tiền.

Dạ Kinh Đường đưa tay xoa xoa con chim, đi vào cửa hàng gà quay bên đường, mua một con con gà quay, rồi thuận miệng hỏi thăm:

"Chủ quan, người ở bên ngoài đến kinh thành, bình thường sẽ kiếm việc làm ở đâu?"

"Ai nha! Thiếu hiệp tuấn khí như thế, vừa nhìn liền biết xuất thân bất phàm, ngài hỏi tiểu nhân sợ là quá đề cao ta. . . Kinh thành có nhiều kẻ ngoại lai, mới đến thì tìm địa phương đặt chân, người bình thường đều là đi Minh Ngọc Lâu, những người giàu ở đó đều thuê chưởng quỹ, hộ vệ, gia sư, chỉ cần thiếu hiệp để ý, tìm nghề rất đơn giản. . ."

"Cám ơn."

"Thiếu hiệp khách khí, đã đủ tiền, đi thong thả. . ."

. . .

Dạ Kinh Đường cầm gà quay, đi vào một cái quán rượu nhỏ gọi một chút thịt rượu, cùng chim béo ăn như gió cuốn, tại thời điểm mặt trời xuống sau núi, hắn chạy tới Minh Ngọc Lâu.

Vân An thành là thành phố không ngủ, sắc trời vừa tối đen, đèn đuốc đã đầy đường, người đi trên đường còn nhiều hơn cả so với ban ngày.

Dạ Kinh Đường tới gần Minh Ngọc Lâu thì xoay người xuống ngựa, đi dạo bên đường, trên đường còn thấy một cái nha môn phía ngòai đều sơn màu đen, cổng không có treo tấm biển nào.

Hắn tưởng rằng đây là một nhà công vụ nào đó, nhưng hơi nghe ngóng, mới biết được khu này chính là Hắc Nha như sấm bên

tai ở trên giang hồ —— Nhiệm vụ gần giống Lục Phiến Môn, trong đó có sáu tổng bộ, được xưng là Hắc Nha Lục Sát, người giang hồ nghe tin đã sợ mất mật.

Tiêu sư là một nghê tiêu chuẩn của giang hồ, không sợ đại vương giang hồ cản đường, chỉ sợ quan sai mặc da hổ chặn đường .

Dạ Kinh Đường theo thói quen nghề nghiệp, phát hiện mình đã đi đến cổng Diêm Vương Điện, cho nên trực tiếp tránh đi, đi tới đường phố bên cạnh.

Đại Ngụy không cấm đao binh, bởi vậy khắp nơi trên đường có thể thấy được người đeo đao thương hành tẩu, nhưng đều theo quy định đao phải bỏ trong vỏ, cung phải che đi mũi tên, người tùy ý vi phạm —— tạm giam mười lăm ngày, tiền phạt năm ngàn văn.

Dạ Kinh Đường biết quy củ, lấy thanh đao của nghĩa phụ truyền thừa ra thắt bên eo, bên ngoài có che đậy, để tránh quấy nhiễu người bên ngoài.

Nhưng hắn không ảnh hưởng người khác, lại không có biện pháp nào để tránh người khác để ý tới hắn.

Dạ Kinh Đường đang dắt ngựa đi dạo trên đường, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng:

"A?"

Chương 6 - Kinh Hồng Nhất Đao 2

Chương 6. Kinh Hồng Nhất Đao 2

Bên hông khẽ động, có người từ phía sau lưng đưa tay, sờ về phía chuôi đao hắn!

Đao là đồ kiếm ăn của tiêu sư, là đồ vật bảo mệnh, nên không có chuyện bị đoạt khi đeo trên người, vì bồi dưỡng phản xạ bản thân, Dạ Kinh Đường khi còn bé thường xuyên bị nghĩa phụ Trộm đao, không biết đã chịu bao nhiêu lần đánh đập.

Tại trong nháy mắt bên hông xuất hiện dị động, tay trái Dạ Kinh Đường đã nâng lên.

Sang sảng ——

Trên đường lớn đèn đuốc như ban ngày, hàn mang lóe lên!

Người đi đường phía sau, lúc đầu chỉ tùy ý đánh giá nơi này thôi, chưa từng nghĩ một đầu Ngân Long đột nhiên xuất thế, mang theo hàn quang bán nguyệt ở trong màn đêm.

Mặt đường trong nháy mắt đã yên tĩnh lại.

Mọi người bị thanh âm lưỡi đao ra khỏi vỏ kích thích, cùng nhau quay đầu.

Bóng người dày đặc trên đường, một đao khách tuổi trẻ áo đen đang cầm một thanh đao.

Đao dài ba thước ba, rộng chừng hai ngón rưỡi, lưỡi đao thẳng

tắp, chuôi có dây thừng đen quấn quanh, phần bọc xung quanh chuôi được làm từ đồng thau, trên đao điêu khắc Ly Long.

Thân đao cũng không phải được mài bóng loáng như gương, mà đã có vài điểm lốm đốm ly ti của sự ăn mòn, người biết nhìn hàng, vừa nhìn một chút liền có thể biết được thanh đao này đã từng trải qua rất nhiều mưa gió giang hồ!

Lúc này lưỡi đao không nhúc nhích tí nào mà gác ở trên cổ một người đứng ở phía sau.

Người đứng ở phía sau hơi khom xuống, tay trái đỡ vỏ đao, đao mới chỉ ra nửa tấc, mà toàn thân hắn cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch, có thể thấy được từng hạt mồ hôi đang rơi xuống.

Tí tách ——

Mồ hôi tuy nhỏ, những người đi đường vẫn có thể nghe được thanh âm.

Người trên đường nhìn thấy cảnh này, mắt lộ ra kinh hãi, kinh diễm về việc Dạ Kinh Đường thân thủ nhanh như sấm chớp, cũng kinh ngạc về lá gan của Dạ Kinh Đường.

"Tiểu tử này. . ."

"Thân thủ tốt. . . Chỉ là ánh mắt không được. . ."

Dạ Kinh Đường bị người sờ vào đao từ phía sau, mày kiếm nhíu lại, nhưng sau khi thấy được thân ảnh phía sau thì nhanh chóng ngưng lại giận dữ, cấp tốc thu đao, chắp tay ôm quyền:

"Đại nhân, hiểu lầm, xin hãy tha lỗi."

Xin lỗi nhanh như vậy, cũng không phải là người đứng sau lưng có bao nhiêu lợi hại, mà là mặc một bộ quần áo màu xanh đen, đầu đội mũ sa, bên hông treo một cái lông bằng sắt —— đây

là trang bị đại diện cho bổ khoái Hắc Nha.

Cùng bộ khoái bình thường khác biệt, Hắc Nha đối phó đều là người giang hồ, có quyền không cần xin phép mà có thể bắt người thẩm vấn, khi phát hiện có vấn đề nguy cấp có thể tiền trảm hậu tấu, không có người giang hồ nào là không kiêng kị.

Bộ khoái ở phía sau, nhìn mặt thì tầm ngoài ba mươi tuổi, hình thể hơi mập.

Hắn từ Quỷ Môn quan đi qua một lượt, bộ khoái đưa tay lau mồ hôi trên cái trán, tài nghệ không bằng người lại đuối lý, thấy Dạ Kinh Đường khách khí, hắn cũng đưa tay trả lễ:

"Thân thủ tốt, cũng chỉ là hiểu lầm thôi. Ta là Hắc Nha tổng kỳ Vương Xích Hổ, cây đao này của tiểu huynh đệ không tệ, nhìn ra là nó đã giết qua không ít người, công phu này cũng là xứng với cây đao này."

Dạ Kinh Đường đối mặt với việc bộ khoái hoài nghi, bình tĩnh trả lời:

"Tại hạ Dạ Kinh Đường, nhân sĩ từ Lương Châu, trong nhà làm tiêu cục. Đao là của gia phụ lưu lại, từng vào Nam ra Bắc nên có chỗ va chạm là điều không thể tránh được."

Nói xong hắn liền đem phù bài của nha môn phát cho lấy ra, phù bài này giống như một chứng minh thư, phía trên viết Quê quán, chức nghiệp, tuổi tác, có dấu trạm nổi của phủ nha.

Vương Xích Hổ xem xét phù bài, xác nhận không phải giả tạo, sắc mặt đã có thêm chút bình thản:

"Không nghĩ tới thâm sơn cùng cốc như Lương Châu, cũng có một hạt giống tốt như này. Trách không được thường nói ‘thâm sơn dục tuấn điểu’- rừng sâu có chim đẹp. . ."

"Chít chít ~ "

Con chim béo đứng tại trên Dạ Kinh Đường, hai mắt tỏa sáng.

Vương Xích Hổ lúc này mới chú ý tới trên bờ vai Dạ Kinh Đường còn có một con chim, hơi sững sờ:

"Ơ! Con chim này thật thông minh. Người đi trên giang hồ còn mang theo ưng theo vẹt, mang. . . Đây rốt cuộc là cái giống gì?"

"Con chim này bắt được ở phía bắc, cũng được tính là chim ưng, ừm. . . một con chim ưng béo."

"Ngươi không nói ta còn tưởng rằng là chỉ là gà béo không có cổ, nhìn hình dáng này chắc cũng bay không được cao. . ."

"Chít chít!"

Dạ Kinh Đường đem con chim béo đang xù lông đè lại, trong lúc nói chuyện phiếm, hắn cùng Vương Xích Hổ đã đi tới một quán trà:

"Đại nhân tìm ta có việc gì sao?"

"Dạ huynh đệ là tiêu đầu, tới chỗ này là muốn tuyển thêm tiêu sư, hay là vì làm ăn?"

"Ta chỉ đang kiếm một việc làm thôi. Vương đại nhân muốn để ta tiến vào Hắc Nha?"

Vương Xích Hổ lắc đầu:

"Bộ khoái là một nghề hèn mọn mà thôi, nhìn như phong quang, nhưng mà cởi đi áo trên người, không phải là người người đòi đánh sao, ngươi tuổi còn trẻ mà thân thủ không tầm thường, để ngươi đến Hắc Nha làm việc, đó là cản con đường phía trước của ngươi. Bảo ngươi tới đây ngồi nói chuyện một chút, là muốn chỉ cho ngươi một con đường phú quý."

Chương 7 - Kinh Hồng Nhất Đao 3

Chương 7. Kinh Hồng Nhất Đao 3

"Ồ?"

Dạ Kinh Đường thấy Vương Xích Hổ rất thẳng thắn, cũng sinh ra ba phần hảo cảm, lại cười nói:

"Xin rửa tai lắng nghe."

Vương Xích Hổ đưa tay ôm quyền, ra hiệu tầm mắt cuối hoàng thành:

"Đương kim Thánh thượng, cố ý vì Tĩnh Vương chọn rể, ta nhìn dáng dấp tiểu tử ngươi tương đối đoan chính. . ."

?

Nụ cười Dạ Kinh Đường ngưng tụ.

Hắn với đối triều đình có hiểu biết, nghe nói tính cách Nữ Đế đương triều cường thế tàn khốc, lúc đầu chỉ là giám quốc, sau khi đem đại quyền nắm được trong tay, nàng dứt khoát phế bỏ huynh trưởng của mình để đăng cơ; chẳng những nàng làm hoàng đế, còn phá lệ đem muội muội phong làm thân vương.

Nói tới Nữ Hoàng đế, làm nam nhân của nữ vương gia, Dạ Kinh Đường đầu tiên nghĩ tới chính là Trai bao, hắn đối với gương mặt và khả năng của mình rất tự tin, nhưng không có nửa điểm hứng thú:

"Cảm ơn Vương đại nhân chỉ điểm, nhưng mà ta đã có gia thất, không thể phụ bạc người vợ từng chung hoạn nạn. . ."

"Tĩnh Vương thượng võ, thật nhìn trúng tướng mạo thân thủ của ngươi, sao lại để ý việc trong nhà nhiều thêm một đôi đũa? Ngươi đối với vợ cả không rời không bỏ, không chừng Tĩnh Vương càng thưởng thức ngươi."

"?"

Dạ Kinh Đường biết ở trước mặt thủ, khả năng bị Nữ Đế, nữ vương gia, thậm chí Thái hậu Vòng .

Nhưng mang theo lão bà ở trước mặt thủ thuyết pháp, vẫn là lần đầu nghe.

"Nghe Vương đại nhân nói như vậy, sẽ không phải có quen biết cùng Tĩnh Vương chứ?"

Vương Xích Hổ đáy mắt hiện lên một tia đắc ý, ra hiệu xa xa Hắc Nha:

"Tĩnh Vương thế nhưng là phụ tá đắc lực Thánh thượng, Hắc Nha không tại bên trong lục bộ, là thuộc tư vệ Tĩnh Vương, ngay cả lương tháng đều do Tĩnh Vương phủ phát, tự nhiên ta nhận biết. Ta trước tiên không đề cập tới thân phận Tĩnh Vương, liền nói võ nghệ, sư phụ Tĩnh Vương, chính là Đế sư Tuyền Cơ chân nhân, tiểu tử ngươi thoạt nhìn là hạt giống tốt để tập võ, nếu như được Tĩnh Vương ưu ái, giới thiệu giúp ngươi, con đường tập võ lúc đó có thể nói một bước lên trời, xác định không muốn đi thử một chút sao, cố gắng một lần sướng cả đời?"

Dạ Kinh Đường đối với Tuyền Cơ chân nhân cũng coi như cửu ngưỡng đại danh, nàng là sư thúc Ngọc Hư Sơn, một trong Nhị thánh, sư muội của Lữ Thái Thanh, bản thân nàng cũng đứng hàng thứ sáu thiên hạ, xem như mạnh nhất trong toàn bộ nữ nhân thiên

hạ.

Dạ Kinh Đường mặc dù hướng tới kỳ nhân giang hồ, cũng muốn tiến cung đào « Minh Long Đồ », nhưng còn không có luân lạc tới mức 'Bán' nhan sắc để đạt thành mục đích.

"Ta cũng chỉ là một người trong giang hồ, một ngọn cỏ ven đường, sao có phúc khí này. . ."

"Ai, ta cảm thấy tiểu tử ngươi có cơ hội lớn, mới cùng ngươi nói chuyện này, chỉ cần vận khí tốt, ngươi có thể bớt đi 60 mươi cố gắng. . ."

. . .

Dạ Kinh Đường cùng bộ khoái vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, mà đỉnh Minh Ngọc Lâu nơi xa, vừa vặn có thể nhìn thấy nơi đây.

Hắc Nha lúc khai quốc đã tồn tại, thuộc về tư vệ của thiên tử, sau khi Nữ Đế đăng cơ thì chuyển quyền cho Tĩnh Vương.

Minh Ngọc Lâu được sâu tại bên trong hậu hoa viên Tĩnh Vương phủ, xây năm tầng lầu đã vượt qua tường thành, cực kì đi quá giới hạn, bách tính cũng là bởi vì việc này mới đem nơi này xưng là Minh Ngọc Lâu.

Sắc trời dần tối, Minh Ngọc Lâu đèn đuốc sáng trưng, trong thư phòng trên đỉnh lâu, Đông Phương Ly Nhân thân mang áo khoác màu bạc, đầu buộc ngọc quan đứng tại trên sân thượng, trước mặt ra một tờ giấy, cầm trong tay bút mực, trên giấy phác hoạ lấy một mỹ nam tử:

"Để Vương Xích Hổ đi dò hỏi gia thế một chút, không nghĩ tới kẻ này thân thủ cũng không tệ lắm. . . Một đao vừa rồi, cùng thức mở đầu của Bát Bộ Cuồng Đao có chút tương tự, kẻ này không phải là đồ đệ Trịnh Phong chứ?"

Phía sau Đông Phương Ly Nhân, là một lão bà tóc trắng, thân hình mơ hồ, liền tựa như một cái bóng đứng tại phía sau Đông Phương Ly Nhân:

"Lão thân năm đó đã gặp Trịnh Phong, xuất thủ không có nhẹ như vậy. Kẻ này vừa nhìn căn cốt không tệ, nhưng có hình không có thế, chỉ là trùng hợp dùng ra chiêu thức."

"Nghe nói sư phụ Trịnh Phong là Cuồng Nha Tử, năm đó ở trong cung trộm đi « Minh Long Đồ », kẻ này nếu biết Bát Bộ Cuồng Đao, tất nhiên cùng việc này có nguồn gốc. . ."

Lão bà tóc trắng hỏi thăm:

"Muốn ta phái người thử kẻ này một chút hay không?"

Đông Phương Ly Nhân thoáng suy nghĩ sau đó lắc đầu:

"Chỉ là lời truyền của giang hồ trước khi khai quốc, không đáng vì thế làm to chuyện. Trước tiên điều tra thêm bối cảnh, kẻ này nếu như gia thế trong sạch , chờ vẽ xong chân dung, đưa đi cho Thánh thượng nhìn một chút. Dáng dấp đẹp như thế, Thánh thượng có thể sẽ thích."

"Được."

.

Chương 8 - Khách không mời mà đến

Chương 8. Khách không mời mà đến

Vào đêm, phố Xưởng Nhuộm, hẻm Song Quế.

Dạ Kinh Đường dắt theo con ngựa già đi vào ngõ nhỏ tối em, vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Chim Béo thì lượn lờ một ngày, hiện tại tâm trạng không tệ. Nó nằm ở bọc hành lý phía trên lưng ngựa, mấy cái móng vuốt chổng ngược lên trời, mỏ còn khẽ ngâm nga:

“ chít chít, chíp chíp,…”

Nghe cái tên phố Xưởng Nhuộm đã biết rõ nơi đây là tụ tập đám dân nghèo của xưởng thủ công. Bây giờ nó vẫn chưa bị phá bỏ, xung quanh chỉ có lác đác mấy nhà xưởng nhỏ, khi trời tối sẽ khó thấy được một bóng người.

Hẻm Song Quế cũng là như vậy, quanh năm không có người hỏi thăm. Ngay cả mặt đường cũng chất đầy lá cây, khi giẫm lên sẽ phát ra tiếng xột xoạt.

Vừa rồi hắn đã đi dạo một vòng quanh chợ Nhân Tài, không thiếu việc làm, nhưng mà tiền lương thì 3 quan tiền đã là cao nhất.

Thường có câu “ nghèo văn giàu võ”. Dạ Kinh Đường với tư cách người tập võ đã phải bỏ ra rất nhiều tiền bạc để mua đồ tập võ, lại càng không nói tới sức ăn đáng sợ của người luyện võ. Vì vậy, hắn không thể làm những việc vặt này được rồi.

Tuy rằng không tìm được một công việc phù với với mình, nhưng hắn lại may mắn tìm được manh mối về chỗ ở. Dạ Kinh Đường vốn tưởng rằng với 2 lượng bạc thì tuyệt đối không thể tìm được một chỗ đặt chân ở kinh thành, kết quả là sau một phen hỏi thăm, hắn phát hiện ra hẻm Song Quế chính là một khối bảo địa. Toàn bộ con hẻm này gồm hơn mười tỏa tiểu viện, đều là sản nghiệp của một bà chủ, 2 lượng bạc một năm, muốn ở căn nào thì vào căn đó.

Dạ Kinh Đường thanh toán tiền thuê nhà nửa năm, đến cả chìa khoa mà chủ nhà cũng không cần đưa cho, vì nhà không có khóa. Hắn đi vào nhìn một lượt, quả nhiên đúng như hắn dự đoán. Có khoảng mười tòa tiểu viện cũ nát đã lâu không được tu sửa, gần như là bức tường nào cũng đã xuất hiện vết rạn nứt, chỉ có 2-3 cái tiểu viện nhìn tương đối hoàn hảo. Cảm giác cho dù miễn phí cũng sẽ không có mấy người sẽ đi tới chỗ này để ở.

Một người một chim được ăn no thì đã không lo tới chỗ ở. Dạ Kinh Đường cũng không quan tâm tới những thứ này, đầu tiên hắn tìm một tiểu viện tương đối ổn rồi bước vào.

Trong tiểu viện lá rơi đầy đất, cửa sổ đều mở toang ra. Nhìn vào bên trong thấy trống không, chỉ có một cái giường và một cái giá, ngay cả cái bàn uống nước cũng chẳng có.

“chít chít…”

Chim béo từ trên lưng ngựa nhảy xuống, sau khi đi dạo một vòng thì dùng đôi mắt to đen láy nhìn về phía Dạ Kinh Đường, giống như có ý muốn nói “ Nếu không thì chúng ta quay về tìm đại tỷ ngực bự kia được không.”

Dạ Kinh Đường không phản ứng lại con Chim béo. Hắn buộc ngựa vào một góc, cho ngựa ăn một chút cỏ khổ, sau đó ôm đống chăn nệm từ trên lưng ngựa xuống.

Xoẹt xoẹt…

Đao sắc va chạm vào đá đánh lửa tạo ra vô số đốm lửa, sau đó có sảnh nên mờ nhạt chiếu rọi lên bốn bức tường.

Dạ Kinh Đường để thanh đao tựa vào bên tường rồi đi quan sát gian phòng. Hắn chợt phát hiện mặt đất rất sạch sẽ, chiếc giường làm bằng cỏ lại hơi có lõm xuống. Hắn cúi đầu cẩn thận quan sát, không ngờ còn phát hiện một sợi tóc dài trên đó.

“Hả?”

Dạ Kinh Đường nhặt sợi tóc dài lên quan sát. Tóc rất khỏe, có thể xác định là thời gian bị rụng cách đây không quá lâu, chứng tỏ gần đây đã có người ở nơi này.

Nhưng thời đại này, cả năm và nữ đều nuôi tóc dài, chỉ một sợi tóc như vậy thì không thể biết được giới tính của người này là gì.

Chẳng lẽ là khách thuê trước đó lưu lại…

Dạ Kinh Đường cảm thấy hơi nghi ngờ, nhưng hắn cũng không quá để ý. Sau khi ném sợi tóc dài đó ra ngoài cửa, hắn lập tức lấy chăn nệm để trải giường.

Chim béo lại rất nghịch ngợm, nó mổ mổ vào cái gói nhỏ, định mói miếng thịt khô ở bên trong đó ra để ăn.

“ Con ăn được nữa sao? Không thấy chúng ta đã phải ở nơi rách nát như này rồi à? Bây giờ còn chưa kiếm ra tiền! Tháng sau cũng chỉ còn cách là bán ngươi đi để kiếm ít tiền thôi.”

“ Chíp chíp”

Chim béo cuống quít lên, ý bảo mình chỉ là béo vì lông xù thôi, bán không được bao nhiêu tiền cả.

Dạ Kinh Đường vừa trải giường xung xuôi, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến động tĩnh rất nhỏ:

Vù vù vù.

Giống như là một cơn gió nhẹ thổi vào bên trong tiểu viện làm lay động lá trên mặt đất.

Dạ Kinh Đường nhướng mày, cầm lấy thanh đao, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Trong sân có thêm một bóng người!

Ánh nến trong phòng chập chờn, ngoai sân có ánh trăng phủ xuống bàng bạc như sương. Ánh trăng rọi xuống đầu tường, chỉ chiếu sáng được một khoảng sân.

Bóng người đứng giữa sáng và tối, trên người có áo choàng bao bọc. Đầu đội mũ rộng vành, không thấy rõ béo gầy hay nam nữ. Trên tay còn cầm một thanh trường thương bọc bằng vải đen.

Bóng người bất động, không nói một lời, hiển nhiên người đến không mang ý tốt.

Chương 9 - Khách Không Mời Mà Đến 2

Chương 9. Khách Không Mời Mà Đến 2

Dạ Kinh Đường âm thầm giơ ngón tay lên, để cho Chim Béo lặng lẽ đi dò xét xung quanh, đồng thời giơ ngang thanh đao ở sau thắt lưng và tiến dần tới cửa:

"Các hạ là ai? Nơi này chẳng lẽ là chỗ ở của các hạ sao?"

Khách nhân đội mũ rộng vành này chính là tỷ tỷ vú bự nửa đêm tới thăm trai trẻ.

Tuy nhiên Bùi Tương Quân cũng không lên tiếng, trường thương trong tay trượt ra, dùng một tay nắm chặt đuôi thương. Trường thương lập tức vẽ ra một nửa vòng tròn ở trong nội viện cũ nát. Mũi thương chỉ về phía Dạ Kinh Đường, đồng thời mũ rộng vành cũng được nhấc lên, có thể thấy được trên mặt vị khách này là một chiếc mặt nạ quỷ.

Người đó dùng một tay, cầm ở đuôi thương mà có thể nhấc được thanh trường thương dài chín thước, nếu không có bản lĩnh thì chắn chắn không thể làm được như vậy.

Dạ Kinh Đường thấy vậy trên mặt không chút biểu cảm lui về sau nửa bước. Tay trái của hắn nằm chặt chuôi đạo, bày trận sẵn sàng đón quân địch. Nhưng đối phương cũng không tấn công trực diện mà giơ cổ tay thon dài lên lắc nhẹ một cái.

Đúng –

Dưới ánh trăng, trong hẻm sâu truyền ra một tiếng roi da.

Miếng vải đen bọc ở trên thân thương lập tức chia năm xẻ bảy, lộ ra thân trường thương màu đen.

Mũi thương màu bạc ở dưới ánh trăng tản mát ra ánh sáng lạnh lẽo âm u. Sau khi miếng vải đen bị đánh rách tả tơi, có thể nghe thấy tiếng mũi thương rung động mãnh liệt như tiếng rồng ngâm:

Ông…ông…ông.

Khóe mắt của Dạ Kinh Đường hơi giật giật. Hắn có thể dễ dàng cầm thanh trường thương đó bằng một tay, nhưng lập tức chấn vỡ miếng vải bọc thì vượt quá phạm vi năng lực của hắn rồi.

Tự biết không địch lại, vẻ mặt của Dạ Kinh Đường đột nhiên thay đổi, hắn giương mắt nhìn về phía cửa viện:

" Vương đại hiệp phải không?!"

Bùi Tưởng Quân nhanh chóng nghiêng đầu sang xem xét.

Ầm—

Dạ Kinh Đường mạnh mẽ đạp xuống mặt đất một cái, đột ngột như từ dưới mặt đất mọc lên. Hắn phi thân nhảy lên trên mái nhà, chạy như điện về phía phố phường phồn hoa. Đáng tiếc, chiêu này đối với người bình thường có lẽ còn có tác dụng, nhưng lần này người tới cũng không phải là người bình thường!

Dạ Kinh Đường nhảy lên trên mái nhà, nhưng hắn lại không nghe được phía sau có tiếng nhảy lấy đà mà phía trên lại truyền đến âm thanh xé gió phần phật.

Keng –

Lưỡi đao của Dạ Kinh Đường ra khỏi vỏ, khỏe mắt của hắn lướt qua lại ngạc nhiên phát hiện vị khách đội mũ rộng vành vừa

rồi còn đứng yên bất động vậy mà bây giờ đã lao tới phía trước, cả người đã lơ lửng ở trên không trung cách mặt đất ba trượng, hai tay cầm thương lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đập xuống đỉnh đầu của hắn.

Phòng ở cũng chỉ cao có một trượng, một cú nhảy của người này vậy mà cao đến ba tầng. Đời này của Dạ Kinh Đường vẫn là lần đầu nhìn thấy có người nhảy cao như vậy. Trong lòng hắn không khỏi hoảng sợ!

Đối mặt với thể công như Thái Sơn áp đỉnh, Dạ Kinh Đường nhanh chóng cầm đao giờ ngang lên phía trên, tay phải đồng thời chống đỡ sống dao.

Keng-

Rầm –

Thanh âm kim loại va chạm vào nhau, nóc nhà cũ kỹ lập tức sụp đổ.

Dạ Kinh Đường bị một thương nện vào trong phòng. Hắn chỉ cảm thấy bên trong trường thương ẩn chứa lực lượng cuồng dã và mạnh mẽ, căn bản không thể đỡ được. Sau khi hạ xuống, chấn động chưa triệt tiêu hết làm cho bàn chân của hắn đau nhức.

“Đại hiệp chậm đã... “

Dạ Kinh Đường muốn mở miệng xin hàng, nhưng thanh trường thương đột ngột đâm tới căn bản không cho hắn cơ hội. Một thương xuyên thẳng từ nóc phòng xuống dưới, lập tức ghim về phía mặt.

Keng-

Dạ Kinh Đường bổ ngang một đao. Một tiếng nổ mạnh vang lên, trong phòng tóe ra những đốm lửa, đồng thời thổi tắt cây nến

đang lung lay sắp đổ.

Thanh trường thương ghim xuống từ nóc nhà thật giống như một cây thiết trụ nghìn cân, bị thanh đao đánh trúng nên chếch sang bên cạnh một chút.

Dạ Kinh Đường nắm lấy cơ hội phi thân lên, song đao trong tay dọc theo thân thương gọt về phía năm ngón tay của khách nhân mũ rộng vành, đang định phản kích.

Nhưng sau khi mũi thương ghim vào trên mặt đất thì vị khách này lập tức bay lộn ngược ra khỏi nóc phòng và nhẹ nhàng rơi vào trên mái nhà, mũi thương chỉ xéo xuống đình viện và không tiếp tục tấn công nữa.

Dạ Kinh Đường thấy vậy vội vàng dừng lại, song đao trong tay giơ ngang trước người, bảo trì tư thế đối phó với địch nhân.

Thịch thịch thịch...

Dưới ánh trăng, đình viện lâm vào tĩnh mịch, có thể rõ ràng nghe thấy một tiếng tim đập như sắp nổ tung.

Trên đầu Dạ Kinh Đường đầy mồ hôi. Hắn cầm đao không dám động đậy chút nào, hai mắt nhìn chăm chăm bóng người ở trên nóc nhà. Giằng co một lát sau, người trên nóc nhà khẽ nâng mũ rộng vành lên, phát ra tiếng nói khàn khàn không phải nam cũng không phải nữ:

"Ngươi không phải là biết ‘Bát Bộ Cuồng Đạo’ sao?”

Dạ Kinh Đường nhướng mày. Từ nhỏ hắn đã đi theo nghĩa phụ tập võ, những gì được học đều là đạo pháp bình thường, thực sự chưa từng nghe thấy ai nhắc đến Bát Bộ Cuồng Đạo gì đó bao giờ. Về phần những bí tịch liên quan đến thì càng chưa từng gặp. Những quyển sách ở tiểu thành vùng biên ải có thể miêu tả giang hồ chỉ là máy quyển linh tinh như (Nước mắt hiệp nữ), (Chuyện

tình yêu trong võ lâm), (Diễm hiệp truyền kỳ) ... Hắn đã đọc rất nhiều rồi, cuối cùng chẳng học được chiêu thức gì, nhưng tư thế ngược lại học được một đống...

"Ta mặc dù là một tiêu sư nhưng chưa từng nghe nói đến Bát Bộ Cuồng Đao bao giờ, chỉ biết mấy chiêu thức linh tinh thôi, có lẽ các hạ tìm nhầm người rồi."

Chương 10 - Khách không mời mà tới 3

Chương 10. Khách không mời mà tới 3

“ Bát Bộ Cuồng Đao được sáng lập bởi đao khôi của tiền triều, truyền cho tông sư đao pháp là Trịnh Sơn. Hôm nay một thức ngươi đánh ra ở lầu Minh Ngọc rất giống với thức mở đầu của Bát Bộ Cuồng Đao, có lẽ rất nhanh triều đình sẽ tìm tới cửa. Tuy nhiên ngươi quả thật không liên quan, không cần lo lắng. Cùng lắm thì bọn họ sẽ lại đánh với ngươi một trận để thử sâu cạn mà thôi.”

Cái gì?

Còn muốn đánh nữa?

Dạ Kinh Đường mơ hồ có thể suy đoán ra Trịnh Sơn chính là tên giả mà nghĩa phụ Bùi Viễn Phong dùng trên giang hồ. Quả thực không ngờ tới nghĩa phụ thật đúng là tông sư.

Nhưng mà ngươi có đao pháp trâu bò như vậy sao lại không dạy cho ta?

Không dạy thì không dạy hẳn đi, ngươi còn dạy ta thức mở đầu làm cái gì? Bị người khác nhận ra thì làm sao bây giờ…

Xem ra năm nay không nên tiếp tục đốt vàng mã cho hắn nữa…

Trong lòng Dạ Kinh Đường như có sóng to gió lớn, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra như không có chuyên gì. Hắn thấy đối phương hình như chỉ có thiện ý nhắc nhở dò hỏi:

“ Ta chưa từng nghe thấy chuyện này, các hạ là ai?”

“Hồng Tài Thần.”

Dạ Kinh Đường thoáng nhớ lại, trong lòng chấn động. Hắn Từng nghe nói đến Hồng Tài Thần, là danh xưng của lâu chủ Hồng Hoa lâu, có quyền có thế trên giang hồ. Người này còn được gọi là “ Thương Khôi”, đứng hàng thứ bảy trong thiên hạ, so thứ hạng với kẻ thù của nghĩa phụ trên giang hồ còn cao hơn.

Tuy rằng nghe giang hồ đồn đại, “ Thương Khôi” hình như đổi thành người khác rồi, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, thảo nào lại có thể lợi hại như vậy,….

“ Thì ra là lâu chủ của Hồng Hoa lâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. KHông biết tiền bối tới cửa chỉ điểm vãn bối là có ý gì?”

“ Nhìn thấy ngươi là một hạt giống tốt nên mến tài. Ngươi có muốn học thương không?”

Dạ Kinh Đường sững sờ:

“ Tiền bối muốn thu ta làm đồ đệ sao?”

Bùi Tương Quân cầm trường thương trong tay chỉ xéo xuống mặt đất, có phong phạm cao thủ nói:

“ Bá Vương Thương mỗi đời chỉ truyền cho một người, mà nhất định phải đảm nghiệm vị trí người cầm lái Hồng Hoa lâu. Ta và ngươi mới gặp lần đầu, vốn không quen biết gì, nói tới việc bái sư thì còn quá sớm. Trước mắt ngươi phải thể hiện ra năng lực và phẩm hạnh của mình đã, nếu đủ tư cách thì ta sẽ xem xét truyền công phu cho ngươi, đồng tời sẽ nói chi tiết về Hồng Hoa lâu cho ngươi biết.”

Hồng Hoa lâu khác với hai thế lực Lục Phỉ và Bình Thiên Giáo. Hồng Hoa lâu thuộc về thế lực giang hồ vô cùng khiêm tốn, vùi

đầu vào kinh doanh trên phần đất của mình, không nằm trong danh sách của Quan Phủ.

Dạ Kinh Đường có xuất thân tiêu cục, vốn là người trong giang hồ, có thể tiến vào thế lực ‘ Chính phái’ giàu có như vậy, lại còn được cự phách trong giang hồ bồi dưỡng làm người kế nghiệp, đây cũng được coi như là một bước lên trời.

Dạ Kinh Đường cũng không có ý định bái sư học nghệ, nhưng trước mắt cũng không có nơi nào an cư lạc nghiệp, lại có một con đường rộng thênh thang như như vậy ở trước mặt, trong lúc nhất thời hắn cũng không tìm được lý do gì để mình cự tuyệt. Hắn suy nghĩ một chút rồi mở miệng dò hỏi:

“ Ngưỡng mộ đại danh của tiền bối đã lâu, nếu như có cơ hội học được thương pháp của ngài chính là vinh hạnh của tại hạ. Không biết tiền bối có cảm nhận như thế nào đối với tại hạ?”

“ Hồng Hoa lâu là nơi làm ăn, võ nghệ của bản thân rất quan trọng, nhưng càng quan trọng hơn chính là biết đạo lý đối nhân xử thế. Hôm nay ngươi đi Bùi gia, xem ra ngươi cũng là người biết nguồn cội. Bây giờ ngươi hãy đến đó làm gia chủ Bùi gia đi, ta sẽ âm thầm quan sát năng lực và phẩm hạnh của ngươi!”

???

Dạ Kinh Đường Trừng to hai mắt, cảm giác có chút gì đó lạ lạ. Hắn cẩn thận đánh giá dáng người của vị khách mới tới này, đáng tiếc là không nhìn ra điều gì….

“ Gia phụ muốn ta đưa sản nghiệp cho Bùi gia, chúng ta không còn liên quan tới nhau…”

Bùi Tương Quân nghiêm túc nói:

“ Bảo ngươi đi giúp họ là lấy tiền làm việc, không ai thiếu nợ ai, cũng không phải để ngươi làm thiếu gia nhà giàu. Nếu ngươi

thật sự cảm thấy xấu hổ, cùng lắm thì không nhận tiền công, giúp đỡ thân thích một chút lại khiến ngươi không vui à?"

Giọng nói khàn khàn, khí chất cao thủ mười phần, nhưng tại sao những lời này truyền vào trong tai lại cảm giác không như một kiêu hùng trong giang hồ, mà càng giống như là một nữ nhân làm nũng…

Đáy lòng Dạ Kinh Đường có chút suy đoán, nhưng chưa thể xác nhận. Hắn suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu nói:

" Cũng được, cứ theo ý của tiền bối đi. Nhưng mà ta là người có tính cách ngay thẳng, công phu với ta cũng chỉ như là một đôi giày, giày xấu hay đẹp đều không quan trọng, ta chỉ xem người đi giày. Nếu như sau này ta cảm thấy tiền bối không thích hợp, vậy thì kính xin tiền bối thứ lỗi."

" Người trong giang hồ vốn nên là như thế. Ta mạo muội tới cửa làm trì hoãn thời gian nghỉ ngơi của ngươi. Sau này có thành hay không thì cũng sẽ không khiến ngươi cảm thấy hối tiếc."

Nói xong, thân hình của Bùi Tương Quân tan biến trên nóc phòng, ẩn vào trong bóng đêm…

Chương 11 - Cây Ngân Hạnh

Chuong 11. Cây Ngân Hạnh

Sau khi xác định người đã đi xa, Dạ Kinh Đường thu đao lại, sắc mặt nghiêm nghị hơn hẳn.

Cho dù "Hồng Thần Tài là địch hay là bạn thì qua lần giao thủ vừa rồi, hắn đã cảm nhận được chút áp lực.

Trước kia, ở thôn nhỏ nơi biên giới, hắn đã được coi là "cao thủ đứng đầu" và tự nhận là võ nghệ cũng đứng hàng cao thủ trong giang hồ.

Nhưng sau khi nhìn thấy thương pháp của "Hồng Thần Tài", hắn mới biết mình nhỏ bé đến mức nào. Hắn cảm thấy như khi mình chơi cờ, mỗi khi đi thêm một bước lại muốn đập nát bàn cờ. Nhưng cho dù có đập bàn cờ thì cũng không thể thay đổi việc người chơi cờ cùi bắp, không có chút năng khiếu chơi cờ nào cả.

Nói đơn giản thì chính là hắn chỉ dùng lực ở thân đao, hoàn toàn là đi nhầm hướng.

Dạ Kinh Đường cũng biết điểm này. Hắn học võ từ nghĩa phụ, nhưng nghĩa phụ lại không dạy võ công thật cho hắn. Nếu như vậy thì những thứ hãn học đều là "hàng lởm", có thể học được mới là lạ đấy.

Lần này là "bạn" nhưng lần sau thì chưa chắc. Nếu không có võ công cao cường để phòng thân thì rất nguy hiểm...

Nghĩ tới đó, Dạ Kinh Đường ngước mắt lên nhìn về phía Hoàng Thành.

Hồng Thần Tài nói sẽ dạy thương pháp cho hắn, nhưng trước khi học được thật thì không thể quá tin tưởng vào việc này.

Cho dù là Hồng Thần Tài thật lòng muốn nhận hắn làm đồ đệ thì để phòng việc bị nàng khống chế, hắn cũng phải chừa lại chút đường lui cho mình.

Mà cái đường lui này thì chỉ có (Minh Long Đồ) mà nghĩa phụ đã từng nhắc đến thôi.

Trước tiên, không nói đến trường sinh bất lão, mọc cánh thành tiên gì đó. Tất cả đều chỉ là lời đồn trong giang hồ thôi. Chỉ cần sở hữu một trong chín tấm (Minh Long Đồ) bất kỳ là đã có thể siêu phàm nhập thánh, vượt xa người thường.

Tuy thế, (Minh Long Đồ) lại chôn dưới gốc một cây ngân hạnh ở hậu cung nên rất khó lấy. Nhưng hoàng thượng đương thời lại là nữ nhân. Cho dù nữ nhân có trai lơ thì cũng không được ở trong hậu cung, vì vậy mà số lượng “mỹ nhân” ở hậu cung chắc chắn là rất thưa thớt.

Giả sử trai lơ được ở trong hậu cung, cho dù hậu cung có rất nhiều mỹ nam thì với cái diện mạo "Hoa nhường nguyệt thẹn" này, hắn muốn đục nước béo cò thì cũng không phải việc khó.

Việc xâm nhập vào hoàng cung hiển nhiên không phải là việc mà chớp mắt một cái là có thể quyết định được. Nếu không chuẩn bị chu đáo thì rất có thể bị biến thành "Dạ quý phi".

Dạ Kinh Đường ngóng nhìn về phía Hoàng Cung một lúc lâu mà vẫn chưa nghĩ ra cách nên dứt khoát để việc “lẻn vào hậu cung" vào đáy lòng.

Hắn về phòng, bắt đầu thu dọn gạch ngói và gỗ vụn.

Mới vừa thu dọn không lâu thì trong ngõ nhỏ xuất hiện tiếng vó ngựa. Tiếng của tiêu sư già Dương Triều và Chim Béo truyền

đến:

“Thiếu gia chủ? Thiếu gia chủ?”

"Chit chit chit.... “

"Ta không sao.”

Dạ Kinh Đường vỗ tay phủi bụi rồi đi ra ngoài sân, nhìn đám tiêu sư vội vàng chạy đến tiếp viện:

"Vừa nãy có người trong giang hồ tới thăm, chỉ nói vài câu rồi đi mất. Làm ta sợ bóng sợ gió một hồi.”

12 vị tiêu sư nhìn ngõ nhỏ bừa bộn rồi nhíu mày.

Dương Triều khuyên nhủ:

"Thiếu gia chủ, Tam Nương đối xử với bọn ta rất tốt. Ngài ấy cho mỗi người chúng ta một chỗ ở riêng, ngay cả chỗ ở của Tiểu Lục Tử còn rộng hơn chỗ của ngài nhiều. Hay là ngài về đi, kinh thành trời xa đất lạ....’

Dạ Kinh Đường vẫn chưa xác định được "Hồng Thần Tài" có quan hệ với Bùi gia hay không nên lắc đầu nói:

“Không sao, nơi này yên tĩnh, ở quen là được. Ta không tìm được đường đi nước bước ở kinh thành nên ngày mai ta sẽ đến Bùi gia tìm việc gì đó để làm. Các ngươi không cần lo cho ta đâu, cứ về sớm nghỉ ngơi đi.”

Đám tiêu sự nghe thấy hắn nói như vậy thì đều thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ lập tức xuống ngựa dọn dẹp giúp Dạ Kinh Đường.

Dưới cùng một bầu trời, bên trong Hoàng Cung. Màn đêm buông xuống, đèn đuốc rực rỡ được treo lên, những chiếc đèn cung đình ở dưới mái cong rung rinh theo gió. Ánh sáng xuyên thấu qua cành lá xum xuê, để lại hình ảnh phản chiếu cánh quạt nhỏ trên

nền gạch lát đá trắng.

Vài cung nữ ăn mặc rực rỡ cầm đèn lồng cúi đầu đứng yên trên hành lang.

Dưới cây ngân hạnh thiêng đã có tuổi đời gần ngàn năm treo một chiếc xích đu.

Thiếu phụ mặc một bộ phượng bảo màu đỏ vàng, tay nắm lấy dây đu của xích đu, đung đưa qua lại trong bóng đêm. Váy dài lộng lẫy màu đỏ đung đưa theo từng nhịp.

Vù…

Vù…

Trong bóng đêm, mỹ nhân như vẽ lại không phát ra chút tiếng động nào, khiến cho cảnh tượng vốn dĩ xinh đẹp động lòng người lại mang theo một chút cô đơn.

Đình viện rộng lớn, lại như một chiếc lồng chim tao nhã được chế tạo tỉ mỉ.

Mà thiếu phụ ngồi một mình trên xích đu kia giống như một con chim hoàng yến bị nhốt ở trong lồng và con chim này đang muốn dùng xích đu bay qua tường đỏ ngói vàng để nhìnra thế giới bên ngoài một lần.

Chương 12 - Cây Ngân Hạnh 2

Chương 12. Cây Ngân Hạnh 2

Cót Két.. Cót Két…

Sau khi lắc lư trên xích đu không biết bao nhiêu lần, một tiếng bước chân vang lên từ phía hành lang, sau đó là tiếng chào cung kính của cung nữ:

“ Bái kiến Tĩnh Vương.”

Xích đu dưới cây Ngân Hạnh ngừng lại. Người ngồi trên đó quay đầu lại để lộ ra một gương mặt xinh đẹp tuyệt mĩ.

Môi đỏ mắt hạnh, mặt mày như vẽ, nhưng vẻ đẹp lại cho người ta cảm giác u oán nơi khuê phòng.

Thấy Tĩnh Vương đến, nàng cũng không đứng dậy chào hỏi mà tiếp tục ngồi đu đưa ở trên xích đu, chỉ dịu dàng dò hỏi:

“ Ly Nhân, sao hôm nay lại có thời gian rảnh để tới đây vậy?”

“ Ta đến thăm Thái Hậu.”

Đông Phương Ly Nhân mặc một bộ mãng bào màu bạc, nhìn giống như một vị vương gia phong độ ngời ngời. Nàng lại gần xích đu, đặt tay lên bả vai của Thái Hậu nương nương sau đó nhẹ nhàng xoa bóp:

“ Vừa nãy ta bàn việc chính sự với Thánh Thượng, ngài ấy bảo ta đến thăm ngài. Đã trễ thế này rồi sao Thái Hậu còn chưa ngủ, chẳng lẽ ngài cảm thấy trong cung cô đơn hay sao? Ngài còn cần ta bảo hạ nhân đưa ngài đi Ngọc Đàm Sơn Trang ở vài ngài giải

khuây hay không?”

“ Ở trong cung chỉ có một mình, ra ngoài cung cũng chỉ có một mình, vậy thì có gì khác nhau sao?”

“ Ta cũng giống Thánh Thượng và ngài thôi.”

“ Không giống. Ngươi và Thánh Thượng còn có chính sự để làm. Chỉ cần muốn là có thể đi khắp thế gian, còn có thể lựa chọn một người chồng vừa ý với mình.”

Thái Hậu Nương Nương quay đầu nhìn về phía Đông Phương Ly Nhân:

“ Bổn cung có thể làm cái gì? Ở trong cung suốt mười năm rồi, hậu cung cũng không có phi tử để bổn cung quản lí, lý do duy nhất còn sống sót là chờ được chôn vào Hoàng Lăng…”

“ Vào hậu cung chính là mất đi thanh xuân.”

Đông Phương Ly Nhân nhẹ nhàng đẩy xích đu, nhẹ giọng an ủi:

“ Gia tộc Đế vương từ xưa tới nay đều là như thế. Tuy rằng ngài rất cô đơn, nhưng ít ra được Thánh Thượng kính yêu…”

Thái Hậu nương nương hơi có chút không vui:

“ Bổn cung thà rằng không được Thánh Thượng kính yêu còn hơn. Các phi tần khác của Tiên đế có con trai nên đã đi theo con trai ra ngoài đất phong của mình, không có con trai thì càng tốt, chỉ thủ tiết ba năm là có thể đi ra ngoài. Chỉ có bổn cung khổ nhất, không có con trai cũng không ra ngoài được, cũng không thể tái giá…”

Đông Phương Ly Nhân bất đắc dĩ:

“ Ngài là Thái Hậu! Hậu là vợ, phi tần là thiếp. Từ xưa tới nay

ngoại trừ diệt quốc ra thì có khi nào mà Thái Hậu tái giá đâu chứ?"

Thái Hậu Nương Nương im lặng một lúc rồi tiếp tục nói:

" Trong lịch sử không có Thái Hậu tái giá, nhưng Thái Hậu nuôi trai lơ thì có rất nhiều."

???

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy Thái Hậu nói vậy là có ý muốn tuyển trai lơ từ chỗ của con gái tiện nghi này rồi. Vì vậy mà Đông Phương Ly Nhân rất đại nghịch mà vỗ vỗ bả vai của Thái Hậu nương nương rồi nói:

" Thái Hậu, ngài nói cái gì thế?"

Thái Hậu nương nương hư nhẹ nói:

" Bổn cung sắp bị rầu chết rồi, còn không cho bổn cung nói chuyện nữa sao? Bổn cung chưa nói là mình muốn nuôi trai lơ mà! Cũng may bổn cung không phải mẹ ruột của ngươi, chỉ là vật trang trí trong cung mà thôi. Nếu ta là mẹ ruột của Thánh Thượng, không tuân thủ phép tắc mà nuôi trai lơ thì chẳng phải là ngươi cũng mắt nhắm mắt mở sao?

Đông Phương Ly Nhân than một tiếng:

" Thôi, coi như ta chưa nghe thấy."

Thái Hậu Nương Nương lại tiếp tục dò hỏi:

" Ngươi cùng Thánh Thượng đều có không người chung gối, vậy dạo này đã tìm được ai chưa? Có bức tranh nào để mẫu hậu nhận xét cho không?"

Đông Phương Ly Nhân thật ra mới vừa vẽ một bức "Mỹ Nam Đồ", nhưng nhìn thấy Thái Hậu nương nương có vẻ sầu đời quá

nên cũng không dám lấy ra để cùng nhau đánh giá.

“ Thánh Thượng bận việc chính vụ, ta thì bị chuyện của Lục Phỉ làm cho lo sầu, làm gì có đầu óc mà nghĩ tới việc thành gia lập thất.”

“ Ngươi cũng không còn nhỏ nữa đâu, có cơ hội thì nên tính sớm một chút.”

….

Sau khi nói chuyện một lát, có mấy hạt mưa lạnh buốt từ trên lá cây ngân hạnh rơi xuống dưới.

Lốp bốp… lốp bốp…

Thánh Hậu nương nương đưa mắt nhìn lên trên, nhìn về phía lá cây xanh um tươi tốt của cây ngân hạnh, trong mắt mang theo ba phần oán trách:

“ Người ta hay nói là cái cây này thiêng lắm, nhưng từ khi bổn cung nhập cung vào năm mười tuổi cho đến bây giờ, lần nào tới thăm nó cũng gặp phải xui xẻo. Làm khổ bổn cung đã đành, vậy mà giờ treo cái xích đu lên để giải sầu thì trời lại mưa. Mấy ngày nữa phải chặt cái cây này đi mới được!”

“ Lúc trời mưa, cái cây này che mưa chắn gió cho Thái Hậu. Nếu như Thái Hậu chặt cái cây này đi vậy thì chẳng phải là khi gió mưa kéo tới càng không có nơi nương tựa hay sao?”

“ Cũng đúng…”

Chương 13 - Thiếu Gia Chủ

Chương 13. Thiếu Gia Chủ

Lốp bốp bốp, vù vù . .

Mưa nhỏ rả rích, rơi vào trạch viện lặng ngắt như tờ.

Căn nhà chỉ có bốn bức tường, đúng với từ nhà dột còn gặp mưa, tình cảnh quả thực không thể lạc quan.

Dạ Kinh Đường mở cái ô ra, che đi lỗ rách trên nóc nhà, ôm đao nằm xuống, nghiêng đầu nhìn về phía chim béo ở bên cạnh, hai chân nó dựng thẳng lên trời nằm ở bên cạnh cái gối, còn ngoẹo đầu, tướng ngủ quả thực khó coi.

Con chim béo khờ này mặc dù đa số thời gian đều nghịch ngợm không đáng tin cậy, nhưng từ nhỏ được dạy Canh gác, điều tra, làm việc thì chưa từng qua loa.

Thời điểm trước kia đi áp tiêu, vẫn luôn là chim béo canh gác, chưa hề có xuất hiện việc lơ là.

Nhưng mà hiện nay chỉ có một người một chim, lại để cho chim béo ngày đêm canh chừng, có chút vô nhân đạo, cho nên Dạ Kinh Đường sẽ ngủ tới giữa đêm, đến rạng sáng sẽ dạy thay ca, để chim béo nghỉ ngơi.

Thời đại này không có giải trí thiết bị, trời tối tắt đèn liền vô cùng vắng vẻ, lẻ loi trơ trọi nằm ở trên giường quả thực có chút cô đơn nhàm chán.

Dạ Kinh Đường mới mười tám mười chín tuổi, lại lâu dài tập võ, cho nên nhu cầu sinh lý cũng xuất hiện, lúc này nếu không có

cảm giác với nữ nhân mới gọi là có vấn đề.

Cho nên vừa nằm một hồi, trong đầu liền không tự chủ được mà suy nghĩ tới hình tượng Bùi Tương Quân nhô ra khỏi cửa sổ, đường vòng cung trĩu nặng trước ngực. . .

Bây giờ nghĩ đến, thật lớn. . .

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, tiếng nói chuyện như có như không, từ bên trong màn mưa truyền đến:

"Hở? Làm sao có người ở nơi này thế? Vậy cũng quá nghèo khó đi."

"Đoán chừng là thư sinh vào kinh để thi, không có tiền ở trọ nên ở chỗ này tránh mưa. . . Vân Ly, đi thôi. . ."

. . .

Dạ Kinh Đường đột nhiên hoàn hồn, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe —— thanh âm đến từ cửa ngõ, từ vị trí đến xem cũng không phải từ mặt đường, mà là ở trong phòng.

Thanh âm nghe là hai nữ tử, một cái là thiếu nữ, niên kỷ không cao hơn mười tám; một cái là thanh âm ngự tỷ, nhẹ nhàng nhu nhuận, không dễ phán đoán tuổi tác, từ cách nói thì có vẻ là mẹ con.

Dạ Kinh Đường lặng lẽ nắm chặt đao trong ngực chờ đợi, thanh âm rất nhanh đã biến mất, chỉ còn lại tiếng mưa, động tĩnh từ từ đi xa.

Xem bộ dáng thì có thể là người giang hồ tìm địa phương đặt chân. . .

Trong lòng Dạ Kinh Đường bừng tỉnh, bây giờ thì hắn đã rõ sợi tóc ở trên giường đến từ nơi nào.

Trong ngõ hẻm phi thường vắng vẻ, lâu dài không người hỏi thăm, thích hợp cho người khác ẩn thân; người giang hồ tìm loại địa phương này đặt chân cũng không hiếm lạ.

Hai người này đã đi, thì tỉ lệ gặp phải người giang hồ khác cũng cực thấp, hắn ngẫm lại thì vẫn là không cần đổi sang nơi khác.

Bị quấy rối một hồi như vậy để hắn không có tâm tư mà mộng tưởng về lúc sáng nữa.

Dạ Kinh Đường vỗ vỗ mặt, cảm thấy mình là tinh lực quá thừa, liền đứng dậy cầm cái chổi, suy nghĩ thương pháp về Hồng Tài Thần vừa thi triển.

Phối hợp bận rộn nửa canh giờ, trời dần dần sáng lên.

Dạ Kinh Đường chỉnh đốn trang phục, người khoác áo tơi đầu đội mũ rộng vành, đem chim béo còn đang ngủ ôm vào trong áo, dắt ngựa ra ngõ nhỏ.

Trời tờ mờ sáng lại bắt đầu mưa, trên đường phố có rất ít bóng người.

Dạ Kinh Đường ăn một cái bánh bao thịt, về sau thuận đường đi khoảng hơn hai dặm về phía trước, liền đi tới Thiên Thủy Kiều.

Thiên Thủy Kiều đều là sản nghiệp của Bùi gia, nơi đây có đủ loại cửa hàng, buôn gạo, vải trang, tiêu cục, tửu quán, cái gì cần có đều có, các cửa hàng đều đã mở cửa.

Dạ Kinh Đường đi tới bên ngoài Trấn Viễn tiêu cục, vốn định chào hỏi tiêu sư thì ánh mắt lại nhìn thấy một nha hoàn đang cầm ô đứng ở ngõ nhỏ cách đó không xa—— là nha hoàn của Tam Nương đã thấy hôm qua.

"Dạ thiếu gia, ngài đến sớm như vậy sao?"

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ ngoài ý muốn, dắt ngựa đi vào trước mặt:

"Tới xem một chút. Sao ngươi lại đứng chờ ở đây?"

"Tối hôm qua nghe Dương tiêu đầu nói, ngài muốn về nhà tìm một chút chuyện để làm, Tam Nương đã cố ý ở nhà chờ ngươi, đi, ta mang ngài tới chỗ đó."

Thị nữ tên là Tú Hà vừa nói xong, liền đem dây cương nhận lấy, còn muốn ôm chim béo.

Nhưng chim béo buồn ngủ, mắt liếc vạt áo Tú Hà. . . Không có hào hứng chút nào.

Dạ Kinh Đường đem chim béo ngốc đưa cho Tú Hà, đi vào trong hẻm, có thể thấy được toàn bộ ngõ nhỏ đều là tường bao của một gia đình, kiến trúc bên trong chập chùng san sát, là kiểu điển hình của các nhà giàu.

Nhưng mà nhà của thương nhân thì đa số đều khiêm tốn, cửa ra vào cũng không khí phái, chỉ là tường cao cửa nhỏ, phía trên treo đèn lồng có một chữ ‘Bùi’.

Chương 14 - Thiếu Gia Chủ 2

Chương 14. Thiếu Gia Chủ 2

Dạ Kinh Đường đi theo Tú Hà tiến vào trong tòa nhà, vừa mới đi qua bức bình phong ở sau cửa liền nhìn thấy chỗ rẽ ở hành lang có một đống nha hoàn, hiếu kì dò xét, líu ríu nói:

"Đây chính là Dạ thiếu gia sao?"

"Ừm, Dạ thiếu gia không chỉ có dáng dấp tuấn tú, võ nghệ còn cao. Hôm qua ở trên đường, ta đã tận mắt nhìn thấy Dạ thiếu gia vừa ra chiêu đã đem Trần đại tiêu đầu đánh ngã."

"Cùng đại thiếu gia so sánh, đơn giản một cái trên trời một cái dưới đất. . ."

"Không đúng không đúng, nghe Tú Hà tỷ nói, Dạ thiếu gia lớn tuổi hơn chút, về sau đại thiếu gia phải đổi thành Nhị thiếu gia. . ."

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời ấy, hỏi thăm Tú Hà hai câu, biết được Đại Bá Bùi Viễn Minh của hắn ra ngoài làm ăn đã gặp phải việc ngoài ý muốn, đã qua đời, chỉ còn lại cái con trai độc nhất là Bùi Lạc, xem như độc đinh của Bùi gia, trước mắt đang đi học ở thư viện, trong nhà lại không có nam đinh nào khác.

Nói chuyện phiếm dọc theo đường đi, rất mau tới được phòng khách Bùi phủ.

Bùi Tương Quân đã đợi trong phòng khách, nhưng cũng không phải là lẻ loi một mình, đối diện còn có hai cái lão giả chừng năm mươi tuổi đang ngồi, đều là cau mày, giống như đang nói chuyện chuyện phiền toái gì đó:

"Loại vô lại này, không cần nếm xỉa tới. . ."

"Đúng vậy a, chỉ cần cho nếm một chút ngon ngọt, những người sẽ được đằng chân lân đằng đầu. . ."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, liền ngừng chân ở hành lang, đợi Bùi Tương Quân đem sự tình trò chuyện xong.

Nhưng mà người nhà họ Bùi đã sớm thông báo, hắn lộ diện một cái, hai cái lão giả liền đứng lên, từ xa xa chắp tay chào hỏi:

"Kinh Đường thiếu gia."

Dạ Kinh Đường cũng không quá muốn thừa nhận thân phận thiếu gia Bùi gia, nhưng hắn là nghĩa tử Bùi Viễn Phong, không nhận đều không được, lập tức gật đầu đáp lễ:

"Hai vị khách khí, Tam Nương, hai vị này tiên sinh là?"

"Là đại chưởng quỹ trong nhà, đều là lão nhân trong nhà."

Bùi Tương Quân thu hồi vẻ u sầu trên lông mày lại:

"Các ngươi đi về trước đi."

"Vâng."

Hai người chưởng quỹ lúc này cáo lui.

Chim béo nhìn thấy tỷ tỷ vú lớn, lập tức không buồn ngủ, vẫy vẫy cánh nhỏ bay đến trên đùi Bùi Tương Quân, ngẩng đầu lên dùng con mắt to tròn tỏ vẻ đáng yêu.

Kết quả bị vạt áo chặn tầm mắt.

Chim béo có chút nghiêng đầu, hiếu kì nhảy nhảy, dùng cái đầu khẽ cọ cọ.

Đông ~ đông ~

Vạt áo run run rẩy rẩy, phong cảnh tuyệt đẹp.

Bùi Tương Quân đem chim béo đè lại, ôm vào trong ngực cho ăn hạt dưa:

"Làm sao nghịch ngợm như vậy?"

Dạ Kinh Đường chỉ coi không có nhìn thấy cảnh tượng này, đi vào cái ghế rồi ngồi xuống, dò hỏi:

"Tam Nương cùng hai vị chưởng quỹ, nhìn cũng không quá vui mừng, vậy là cửa hàng của gia tộc gặp phải việc gì phiền lòng sao?"

"Aizz ~ "

Tối hôm qua Tam Nương sức lực sung mãn vô cùng, lúc này biến thành cành liễu mỏng manh, yếu ớt oán oán khẽ than thở một tiếng:

"Làm ăn mà, nào có thuận buồn suôi gió như tưởng tượng được. Trong nhà không có nam nhân gánh vác, những cái địa đầu xà ở bên ngoài lại nhìn thấy Bùi gia chúng ta là cô nhi quả mẫu dễ chèn ép, thường xuyên gây chuyện gây sự. . ."

"Ồ?"

Dạ Kinh Đường ngồi ở một phía khác của bàn trà, cau mày nói:

"Bọn chúng đã gây chuyện gì?"

"Một đám du côn ở bến tàu muốn thu tiền bảo kê ở Thiên Thủy Kiều (cầu Thiên Thủy). Bùi gia chúng ta ở kinh thành chỉ làm ăn buôn bán đúng pháp luật, tự nhiên không thể cho, kết quả là những người này thường thường tới kiếm chuyện chơi, hôm nay nói là đồ ăn của tiệm chúng ta ôi thiu ăn vào bị bệnh, ngày mai lại

nói là tiệm vải chuyên bán hàng nhái, nháo trò liên tục, để cửa hàng không buôn bán được giả cả. . ."

Dạ Kinh Đường giật mình, hắn trước kia làm việc tại tiêu cục, đối loại chuyện này thực sự hiểu rất rõ:

"Bùi gia làm ăn ở kinh thành, không có chút kết nối nào với quan phủ sao? Hay là ngươi gây sự có bối cảnh lớn hơn?"

"Gây chuyện ở bến tàu là Thanh Liên Bang, cùng quan phủ cũng có quan hệ. Chúng ta người làm ăn, giao tình cùng các đại nhân nha môn đều là dùng vàng ròng bạc trắng để xây thành, vì chút chuyện nhỏ như vậy mà vận dụng thì không đáng; phải tự mình đi giải quyết, ngươi cũng thấy Trần tiêu đầu rồi đó, giải quyết không được, chỉ có thể mặc như thế."

Bùi Tương Quân hơi xoa cái trán, yếu ớt oán oán hận nhìn Dạ Kinh Đường:

"Ai ~ bọn hắn quấy nhiễu cửa hàng không có cách nào làm ăn, nhưng ở kinh thành thì bọn hắn cũng không dám làm gì quá đáng hơn. Ta cũng chỉ chịu một chút tủi nhục mà thôi, nhịn một chút liền đi qua, không cần ngươi quan tâm. . ."

Cái ánh mắt ủy khuất u oán này, gần như là chỉ rõ.

Dạ Kinh Đường tự nhiên minh bạch ý tứ, đứng lên nói:

"Ta qua xem một chút đi. À. . . Ta mới đến, đúng ra rất khó kiếm con đường phát triển ở kinh thành, chờ sự việc này được giải quyết ổn thỏa, ta sẽ làm tiêu sư ở Bùi gia, tiền công thì Tam Nương xem đáng bao nhiêu thì cho bấy nhiêu. . ."

Chương 15 - Thiếu Gia Chủ 3

Chương 15. Thiếu Gia Chủ 3

Bùi Tương Quân tối hôm qua đã cùng Dạ Kinh Đường nói chuyên, lúc này tự nhiên không nói nhảm, đứng dậy đi tới gần, giúp hắn sửa sang lại vạt áo:

"Nam nhi phải tay làm hàm nhai, ta đương nhiên sẽ không mạnh mẽ nhẹt bạc vào tay ngươi. Nhưng mà đi ra ngoài làm việc, vẫn là thân phận đại thiếu gia Bùi gia, ngươi vốn là nghĩa tử nhị ca, nếu ta coi ngươi như tiêu sư, sẽ bị người đời châm chọc châm chọc."

Bùi Tương Quân tiến đến trước mặt, làn gió thơm quất vào mặt có chút khiêu khích người ta, khuôn mặt vốn là xinh đẹp, còn trang điểm thêm chút son phấn, bờ môi căng mọng, hàm răng như ẩn như hiện, phối hợp khí chất ôn nhu thục mỹ, liền tựa như một thanh Hồng Tụ đao chuyên trảm thiếu niên.

Định lực Dạ Kinh Đường không tệ, nhưng có hạn mức cao nhất, gánh không được thủ đoạn mềm dẻo củaa Tam Nương Thủ, lui về sau sau một bước, tự mình chỉnh lý y phục:

"Đã hiểu, vậy ta đi trước làm việc."

"Thay y phục đi, ngươi ăn mặc như vậy không giống như công tử của gia tộc. Tú Hà, mang thiếu gia đi thay y phục, con ngươi thì nói một tiếng cùng đám người Trần Bưu, đợi chút nữa rồi đi tới đó."

"Được. . ."

. . .

Một lát sau, ngoài cửa lớn Bùi gia.

Lão tiêu đầu Dương Triều, mang theo hai người tiêu sư hảo thủ, đứng tại bên cạnh một chiếc xe ngựa chờ đợi.

Trần Bưu cũng mang theo hai người, cùng Dương Triều nói chuyện phiếm:

" Bang chủ Thanh Liên Bang, cũng tính là người cùng tộc với ngươi, gọi Dương Quan, có cái sư phụ lợi hại. Ngươi có nghe nói qua Tam Tuyệt Tiên Ông chưa?"

"Tam Tuyệt Tiên Ông Quảng Hàn Lân? Chính là Tông Sư trong giang hồ hay tự xưng rằng ‘ được Phụng Quan Thành chỉ bảo một câu’ sao?"

"Không sai, chính là hắn. . ."

Tiêu sư Tiểu Lục Tử đứng sau Dương Triều, có tuổi tác không lớn, hiếu kì hỏi thăm:

"Được người ta chỉ điểm một câu, đều có thể ra bên ngoài thổi? Tông Sư giang hồ không đáng tiền như thế?"

"Ngươi biết cái gì?"

Dương Triều vuốt râu, giải thích nói:

"Phung Quan Thành chính thiên hạ đệ nhất được tất cả mọi người công nhân, rời núi đã vô địch, độc chiếm vị trí số một trên giang hồ. Đừng nói là được ông ta chỉ điểm một câu, có thể gặp mặt đều là kiêu hùng trên giang hồ. . ."

Trong khi nói chuyện, trong cửa truyền đến tiếng vang líu ríu của nha hoàn:

"Oa. . ."

"Thiếu gia, chớ đi nhanh như vậy. . ."

Mấy người tiêu sư quay đầu nhìn lại, đã thấy một bóng người giống như bị ma đuổi, miễn cưỡng đi ra từ sau bức bình phong ngoài cửa.

Bóng người mặc một bộ áo bào màu đen, áo lót áo ngoài đều là màu đen, vải vóc chính là gấm Thiên Kim Thủy Vân, lúc hành tẩu áo bào tung bay như sóng nước mây trôi, chỉ dựa vào mắt thường liền có thể nhìn ra trong tơ lụa có phát ra ánh kim.

Tóc dài được chải cẩn thận tỉ mỉ, dùng châm cài tóc buộc gọi lên, thanh tao nho nhã không nhuốm bụi trần, tì vết duy nhất chính là thanh đao cầm trên tay, hơi có vẻ thô kệch không hợp.

Tiêu sư Lục tử quả thực là không nhận ra được, lão tiêu đầu Dương Triều cũng sửng sốt một chút, quan sát tỉ mỉ:

"Thiếu gia, ngươi ăn mặc như này quả thực không tầm thường, nói là vương gia cải trang vi hành, đoán chừng đều cũng chẳng có ai là không tin cả."

Dạ Kinh Đường bước nhanh đi ra ngoài, trực tiếp nhảy lên xe ngựa:

"Đi thôi đi thôi, mấy cái nữ nhân này, aizz. . ."

Lời nói vừa xong, một đám nha hoàn liền đuổi tới, đứng ở phía sau bức bình phong ngó ra ngoài, chỉ thiếu mỗi việc mở miệng xin đi theo ra ngoài thôi.

Trần Bưu có chút buồn cười, nhảy lên xe ngựa, ngồi tại vị trí lái xe, nhắc nhở:

"Thiếu gia, ngài nói chuyện nhã nhặn một chút, để phu nhân

và tiểu thư nghe thấy thì sẽ bị mất hứng đó."

"Đúng vậy, mặc kiểu quần áo như này, cũng đừng cầm đao trong tay, nên cầm cây quạt."

Trong lúc nói cười, sáu con ngựa đi theo xe ngựa ra khỏi trong hẻm đá xanh. . .

Tới buổi trưa, mưa phùn bay bay.

Mấy chiếc thuyền dừng sát ở bên trong bến cảng, phiên chợ ở bến tàu cũng không có ai qua lại, ở trong quán rượu thì truyền đến tiếng gào to:

"Đến uống. . ."

"cạn cạn hết. . . Ai —— "

Phần lớn kiến trúc trợ phiên đều cũ kỹ, nhưng ở chỗ sát bờ sông, lại có một tòa biệt viện dựa vào núi nhìn ra sông, ẩn vào cây rừng, từ bến tàu chỉ có thể nhìn thấy mái ngói xanh cong cong.

Trang viên tên là Thanh Liên sơn trang, là tư trạch quyền quý trong kinh thành, tới mùa hè nóng bức mới có người đến ở vài ngày, bình thường đều sẽ giao cho Hộ viện quản lý, thuận tiện theo dõi làm ăn ở bến tàu, cái tên Thanh Liên Bang cũng là bởi vậy mà tới.

Mặc dù tên là Thanh Liên Bang, nhưng không hề liên quan cùng bang phái giang hồ, người giang hồ ở bên trong cũng chỉ có bang chủ Dương Quan, những người khác đều là du côn nhàn rỗi tụ tập vào một chỗ, ước chừng hơn trăm người.

Dương Quan thuở nhỏ học nghệ ở Ô Châu Tam Tuyệt Cốc, bản sự không kém, sau khi ở kinh thành cắm rễ, dựa vào quen biết mà trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng, liền giải quyết địa đầu xà trên bến tàu, độc chiếm bến tàu An Giang, gần đây còn đưa tay

đến nội bộ kinh thành, muốn mở rộng địa bàn làm ăn.

Gia tộc có thể làm ăn ở kinh thành, phần lớn lưng tựa hào môn, không phú thì quý, còn những đường phố không có bối cảnh, từ lâu có địa đầu xà chiếm cứ.

Chương 16 - Xử Lý Công Việc

Chương 16. Xử Lý Công Việc

Dương Quan tìm kiếm hồi lâu, liền phát hiện chỗ Thiên Thủy Kiều rất thích hợp với mình!

Bùi gia cầm đầu mấy cái thương nhân, trên tay có tiền nhưng bên trong nhà không ai làm quan, xung quanh cũng không phải địa bàn của địa đầu xà nào cả.

Đấy chính là một miếng thịt béo tặng miễn phí, đương nhiên Dương Quan sẽ không khách khí, tháng này cũng đã nói chuyện với các thương hộ, đang thử đứng vững gót chân ở Thiên Thủy Kiều.

Chí hướng Dương Quan là rộng lớn không thể nghi ngờ, nhưng hậu quả cũng tới rất nhanh chóng.

Buổi trưa, trong Thanh Liên sơn trang, Dương Quan trên người mang kiểu áo của viên ngoại, ngồi trong phòng khách, chậm rãi mà nói:

"Thiên Thủy Kiều Bùi Tam Nương, là thật không nể mặt mũi, Dương mỗ hạ hai lần đưa thiếp mời, đều chưa từng nể mặt, ngồi xuống uống trà trò chuyện hai câu mà thôi, cũng không phải tham luyến tư sắc nàng. . ."

"Ai, Bùi Tam Nương tính tình cứng rắn, cùng quan phủ cũng có chút giao tình, thương gia phụ cận, đều là nhìn sắc mặt nàng. Dương viên ngoại muốn phái ra chút nhân thủ, hỗ trợ khu trục người gây sự, là chuyện tốt. Nhưng Bùi đại đương gia không đáp ứng, mấy nhà chúng ta, thực sự không thể bắt nhịp được. . ."

. . .

Mấy cái đại đương gia, đều là phú thương phụ cận Thiên Thủy Kiều, đối với loại địa đầu xà như Dương Quan này, thương gia cũng không dám đắc tội, chỉ là uyển chuyển lôi kéo, đem sự tình đẩy tới trên thân Bùi gia, nếu là Bùi gia đều chịu không được, vậy xác thực phải nộp ra tiền bảo kê.

Dương Quan cũng không rõ ràng nữ nhân Bùi gia, vì sao khẩu khí cứng như vậy. Còn phải vừa đánh vừa xoa, để mấy cái đương gia truyền lời thay, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng la lên:

"Bang chủ, bang chủ. . ."

Mấy vị viên ngoại trong phòng khách, im tiếng nhìn về phía ngoài cửa.

Dương Quan thân mặc áo bào viên ngoại, đem chén trà đập vào trên bàn:

"Nói bao nhiêu lần, gọi đương gia."

Hán tử cầm bội đao từ bên ngoài chạy vào phòng khách, thở hồng hộc vào cửa:

"Đương gia, có khách đến thăm, Trần tiêu đầu Thiên Thủy Kiều, nói là đại thiếu gia Bùi gia. . ."

"Ừm?"

Mấy cái viên ngoại nghe thấy lời này sững sờ.

Đại thiếu gia Bùi gia là Bùi Lạc, danh khí cũng không nhỏ. Bởi vì là dòng độc đinh Bùi gia, Bùi gia thuở nhỏ đối có chút dung túng, ăn chơi đàng điếm không làm việc đàng hoàng, xem như bại gia tử nổi danh.

Dương Quan hiển nhiên cũng đã được nghe nói thanh danh Bùi

đại thiếu gia, ánh mắt ngoài ý muốn:

"Bùi Tam Nương mời mà không tới, để cái hoàn khố như thế tới cửa, là qua loa tắc trách với Dương mỗ hay sao? Để cho người ta tiến đến."

Mấy cái viên ngoại thấy thế thuận thế đứng dậy:

"Vậy bọn ta cáo từ trước, Dương viên ngoại cùng Bùi công tử chậm rãi trò chuyện, trò chuyện tốt thì sai người thông báo chúng ta một tiếng là đủ."

Dương Quan bưng trà tiễn khách, ngồi tại phòng khách đợi.

Đạp đạp đạp ——

Rất nhanh, tiếng bước chân dày đặc, từ hành lang ngoài viện vang lên.

Khi gã sai vặt đưa tay dẫn đường, một công tử áo bào đen sải bước đi tiến đến, thân hình khá cao, sắc mặt lạnh lùng, khí thế không tầm thường.

Trần đại tiêu đầu ở Thiên Thủy Kiều có chút danh khí, thì là đang che dù ở bên cạnh, thái độ có chút nịnh nọt.

Mà phía sau còn đi theo năm người tiêu sư, lão tẩu cầm đầu còn mang theo trường đao.

Dương Quan nhíu lông mày, cảm thấy người vừa tới không phải là hoàn khố chơi bời lêu lổng, hắn để chén trà xuống.

Mấy cái phú thương mới vừa đi ra cửa, đối với sự tình Trấn Viễn tiêu cục hôm qua cũng có chỗ nghe thấy, đánh giá cái công tử lạ lẫm này, chính là ngoan nhân hôm qua, lập tức đều dừng bước, chắp tay chào hỏi:

"Công tử ngược lại là rất lạ mặt. Ngài là đại thiếu gia Bùi gia?"

Dạ Kinh Đường không có trả lời, bước đi lên bậc thang, tiếp nhận bội đao từ trong tay Dương Triều, trực tiếp tiến vào đại môn.

Kata ——

Đại môn bị đóng lại, đem mọi người trên mặt mờ mịt nhốt ở bên ngoài.

Trần Bưu suýt chút bị cánh cửa đập cho gãy mũi, đang muốn hỏi thăm thiếu gia làm gì, chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến:

Sang sảng ——

Âm thanh rút đao!

Trong phòng, Dương Quan ngồi tại chủ vị, phát hiện tình thế không đúng, đưa tay liền muốn cầm lấy đại đao.

Cũng là tại cùng thời khắc đó, thân hình Dạ Kinh Đường đột nhiên vọt tới trước, giữa không trung trường đao ra khỏi vỏ, một cái Lực Phách Hoa Sơn, trực tiếp bổ về phía đỉnh đầu Dương Quan.

Táp ——

Trong phòng khách lóe lên đao quang.

Dương Quan thân thủ không kém, chớp mắt đã nâng đại đao trước người, nhưng lực lưỡng giữa hai bên chênh lệch quá lớn, vừa mới đưa tay, liền bị sống đao đập vào ngực, trực tiếp bay ra đập gãy cả cái ghế.

Soạt ——

"Ngươi —— "

Dương Quan quẳng xuống đất, muốn giận dữ mắng mỏ, lại phát hiện cái tên tiểu tử trước mắt này lại tiếp tục vọt thẳng tới

muốn giết người, trong nháy mắt một đao chém thẳng tới tim hắn.

Dương Quan rùng mình, sở học thuở nhỏ tại lúc này phát huy đến cực hạn, hai chân bỗng nhiên đạp mạnh vào sàn nhà, cố gắng kéo dài khoảng cách với Dạ Kinh Đường, đồng thời xách đao hoàn thủ.

Chương 17 - Xử Lý Công Việc 2

Chương 17. Xử Lý Công Việc 2

Đương ——

Lưỡi đao lần nữa chạm vào nhau.

Dương Quan bổ ra một đao, nhưng lại không tổn thương tới đối thủ chút nào, ngược lại bị đối phương bổ trở về, bức vách gỗ sau sương lúc này bị đụng nát, cả người té ngửa ra sau.

"Khục —— "

Dương Quan ngã vào đình viện sau nhà, lăng lộn bên trong màn mưa, phát ra một tiếng khục buồn bực, cũng không kịp nhìn phía trước, liền toàn lực lăn sang một bên khác.

Mà không ngoài hắn dự đoán, sau một khắc, một cây đao chém tại vị trí vừa rồi của hắn, đao chém xuống tạo thành một vết đao sâu 3 phân.

"Ngươi, cái thằng này. . ."

Dương Quan lộn nhào đứng dậy, sắc mặt nổi giận dẫn theo đao muốn nói chuyện, lại thấy người trẻ tuổi kia mặt không thay đổi, rút ra trường đao lại lần nữa đi tới, không nhanh không chậm, còn uốn éo vặn cổ, trong mắt cũng không hung hận, chỉ lộ ra bình thản.

Trong lòng Dương Quan kinh dị, hắn không thể nhìn ra cái khác, chỉ nhìn ra tiểu tử này khẳng định giết qua người.

Hai tay của hắn cầm đao gầm thét một tiếng, nhìn như muốn

xông lên, nhưng bước chân lại lui về sau, kéo ra mấy bước, liền xách đao chạy về hậu viện, đồng thời hô to:

"Người tới, chém chết hắn cho ta. . ."

Keng ——

Lời mới vừa ra miệng, phía sau liền truyền đến hàn phong thấu xương.

Thân thủ Dương Quan quả thực không kém, trở tay một đao, chuẩn xác không sai chặn lưỡi đao bổ tới, nhưng thân thể gánh không được lực phản chấn, trực tiếp bị đánh té sấp trên mặt đất, đao trong tay cũng bị chấn bay ra ngoài.

Đinh cạch ——

Dương Quan không quản là đao đang ở đâu, đứng lên liền muốn chạy về sau, nhưng lần này rốt cuộc không có cơ hội, vừa mới bò lên, cái ót đã bị ấn xuống, bị giày trực tiếp giẫm cho ép trên mặt đất, một đạo mang theo hàn mang từ trước mắt rơi xuống.

Xoạt ——

"Thiếu hiệp chậm đã! Tha mạng tha mạng. . ."

Màn mưa rả rích, trong đình viện lịch sự tao nhã truyền ra một tiếng la lên tê tâm liệt phế.

Dạ Kinh Đường đứng yên trong mưa, giẫm lên má trái Dương Quan, lưỡi đao cắm ở trước mắt hắn, cúi đầu nhìn xem, lúc này mới có một chút biểu lộ:

"Ngươi đưa thiếp mời cho Bùi gia, nói rằng có có chuyện muốn bàn luận? Nói chuyện gì, nói đi."

Dương Quan sắc mặt nhăn nhó, nhưng không có nửa phần

phẫn nộ, chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm thanh đao trước mắt:

"Hiểu lầm, hiểu lầm. Ta tâm trí mê muội, không biết được thiếu hiệp cũng là người nhà họ Bùi. Nơi này là kinh thành, có người chết sẽ rất khó xử lý, thiếu hiệp đừng xúc động. . ."

"Nghe nói ngươi là đồ đệ Tam Tuyệt Tiên Ông, thân thủ này của ngươi không quá giống."

?

Dương Quan không nghĩ tới tiểu tử này còn biết sư phụ hắn là ai, nhưng bây giờ cũng không dám ngông cuồng, vội vàng giải thích:

"Đồ đệ ký danh, trong nhà cùng sư phụ có chút giao tình, đến nhà nghệ học được mấy năm, không có chân truyền, để anh hùng chê cười. . ."

"Xem ở bên trên danh vọng sư phụ ngươi, lưu ngươi một cái mạng."

"Đa tạ thiếu hiệp đại ân. . . A —— "

Dương Quan lời còn chưa dứt, chính là hét thảm một tiếng.

Chỉ thấy lưỡi đao lại rơi xuống, trực tiếp cắm vào cánh tay phải.

Khuôn mặt Dương Quan trực tiếp vặn vẹo, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Dạ Kinh Đường, căn bản nói không ra lời.

"Một đao này là sợ ngươi cảm thấy ta không dám ra tay. Ta có khả năng không đánh chết sư phụ ngươi, giết chết ngươi thật không phí sức. Cáo từ."

Xoạt ——

Dạ Kinh Đường rút ra bội đao, đem thanh đao tại xoa xoa vết máu trên quần áo Dương Quan, thu đao vào vỏ, quay người đi tới phòng khách.

Dương Quan cắn chặt hàm răng, che cánh tay phải máu chảy ồ ạt đứng lên, quả thực là không dám lên tiếng kêu đau, đưa mắt nhìn Dạ Kinh Đường rời đi.

Kẹt kẹt ——

Cửa lớn phòng khách mở ra.

Phía sân ngoài, đã có mấy chục tên côn đồ đang đứng vây quanh; Dương Triều cùng Trần Bưu tiêu sư, thì cầm đao canh giữ ở trước cửa như lâm đại địch.

Mà mấy cái phú thương sắc mặt kinh nghi, thì đứng tại chỗ cửa sân.

Dạ Kinh Đường khép cửa lại, ném đao cho Dương Triều, tiếp nhận dù che mưa che lên đỉnh đầu:

"Nói xong rồi, đi thôi."

"Nhanh nhẹn như thế sao. . ."

Trần Bưu nhỏ giọng lầm bầm một câu, lại không hỏi nên làm sao bây giờ, dù sao trong phòng có tiếng đồ đạc đổ vỡ cùng tiếng rú thảm, người bên ngoài đều nghe vào trong tai, đồ đần đều biết trong đó có việc gì.

Những tên côn đồ trong sân thấy Bang chủ đều không có lộ diện, nào dám cản, nhao nhao nhường đường ra.

Mấy cái phú thương không rõ ràng cái hậu sinh Bùi gia này có phải trực tiếp đem Dương Quan chém chết hay không, nên cũng không dám đáp lời.

Sa sa sa. . .

Trong trang viên to như vậy lặng ngắt như tờ, chỉ có một cái dù đen, không nhanh không chậm đi ra khỏi trang viên.

Mãi đến khi xe ngựa từ ngoài cửa lớn rời đi, trong viện mới một lần nữa xuất hiện tiếng vang động:

"Bang chủ? Bang chủ ngươi không sao chứ? Cái cuồng đồ lớn mật này, dám. . . Nhanh đi báo quan. . ."

"Cút! Một bọn phế vật. . . Báo quan cái chó má gì. . ."

Chương 18 - Nghe Nhạc Hoàng Hôn

Chương 18. Nghe Nhạc Hoàng Hôn

Lộc cộc lộc cộc ——

Bánh xe đè lên gạch xạnh, dừng lại tại ngoài cửa Bùi phủ.

Bùi Tương Quân ôm chim béo lông xù, giống như phu nhân nhà lành chờ đợi phu quân trở về, đứng tại dưới đèn lồng nhìn ra xa.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường đi tới, Bùi Tương Quân lộ ra ý cười:

"Kinh Đường, đã bàn luận việc như thế nào? Dương Quan không có làm khó ngươi chứ?"

"Tam Nương, sao ngươi lại đứng chờ ở cửa."

Dạ Kinh Đường đi tới, đưa tay sờ chim béo đang có vẻ mặt hưởng thụ, sau đó nói:

"Không có khó xử. Phải nói rất nhiều, mới đem sự tình nói rõ cùng Dương viên ngoại. . ."

"Khụ khụ —— "

Trần Bưu cùng hai cái tiêu sư chưa quen thuộc đang ở chỗ xe ngựa, nghe vậy đều là lảo đảo một cái, quay đầu nhìn về phía Dạ Kinh Đường, giống như đang thầm nghĩ:

Ngươi trước sau cộng lại mới nói năm câu, như này đã được

tính là nói nhiều?

Dương Quan là không có làm khó dễ ngươi, nguyên nhân thế nào chính ngươi không rõ ràng sao?

Tùy tùng già Dương Triều cùng bọn người Lục tử, ngược lại là phản ứng bình thản.

Dù sao theo bọn hắn nghĩ, thiếu đương gia hôm nay xác thực hao hết miệng lưỡi.

Nếu ở tiểu trấn biên quan vô pháp vô thiên, gặp gỡ loại lưu manh này, thiếu đương gia nói một câu cũng ngại nhiều, chặt xong sẽ quay đầu bước đi.

Dạ Kinh Đường không có phản ứng ánh mắt mấy người, tiếp tục ôn hòa giải thích quá trình, thêm một chút chi tiết để tránh Bùi Tam Nương bị hù dọa.

Bùi Tương Quân từ đầu tới đuôi đều theo ở phía sau, đương nhiên sẽ không chấn kinh, nàng nhìn như là tiểu phụ nhân nhu thuận, nghe Dạ Kinh Đường nói dứt lời, về sau khẽ cắn môi ánh mắt sùng bái:

"Thật lợi hại, trong nhà có cái nam nhân chính là thật tốt ~ "

Giai nhân tuyệt sắc lộ ra ánh mắt sùng bái cường giả, lực sát thương rất lớn.

Dạ Kinh Đường tự nhận không màng danh lợi, nhưng mà ở dưới ánh mắt sùng bái của Tam Nương, vẫn cảm thấy có chút thích, khí khái nam tử mà vung tay:

"Tiện tay mà thôi thôi."

"Vừa rồi ta và Đại bá mẫu của ngươi thương lượng xong, để ngươi làm thiếu đương gia Bùi gia, lương tháng cho ngươi là trăm

lạng bạc ròng, ngươi không chê ít chứ?"

Thiếu đương gia, ước chừng chính là phó chủ tịch tập đoàn Bùi thị, quyền hạn đầy đủ để mở ngân khố; tiền lương trăm lượng bạc ròng, chuyển đổi về thế giới trước kia của hắn chính là tiền lương hơn mười vạn.

Cái đãi ngộ này có chút khoa trương, nếu là Dạ Kinh Đường tiếp nhận thì sẽ bị áy náy, lắc đầu nói:

"Tam Nương, nam nhân nên tay làm hàm nhai, ngươi lại cho ta cái đãi ngộ này, những người khác sẽ khó mà phục được. Cứ dựa theo tiền lương của tiêu đầu là được rồi."

Trần Bưu nghe thấy lời này, liền vội vàng lắc đầu:

"Dạ thiếu gia, ngươi thật đúng là khách khí, ngươi hôm nay đem Dương Quan giải quyết, tiết kiệm bạc cũng không ít. Còn nữa tiêu đầu một tháng mười hai lượng bạc, ngài có thể làm gì? Bùi thiếu gia ra ngoài ăn cơm uống rượu, cũng không chỉ số tiền này. . ."

Bùi Tương Quân cũng gật đầu nói:

"Đúng vậy. Làm thiếu đương gia cũng tiêu rất nhiều, đi ra ngoài xã giao rất nhiều, nếu là ngươi mang con cháu quan lại đi nghe hát, ngươi không thể nào không khen thưởng tiền cho cô gái ấy, nếu không thì mặt mũi Bùi gia để đâu? Chỗ bạc này chỉ là tiền tiêu vặt mà thôi, nếu mà ngươi ngại thì có thể làm việc nhiều hơn để bủ lại là được."

Dạ Kinh Đường thấy thế, cũng liền không còn nhún nhường:

"Vậy liền nghe Tam Nương an bài. Việc về Thanh Liên trang xong, trong nhà còn việc gì khác muốn ta đi làm nữa không?"

Bùi Tương Quân đúng là rất nhiều việc —— đại ca chết bởi

giang hồ, danh hào Thương Khôi bị đoạt, thù này còn chưa báo; không ít thế lực giang hồ đoạt tài lộ, không ai ra mặt sử lý; mấy Đại đường chủ Hồng Hoa Lâu không an phận, không ngừng tạo áp lực để nàng thoái vị.

Nhưng đây đều là chuyện giang hồ, Dạ Kinh Đường tiếp xúc còn quá sớm, liền cười nói:

"Thủ hạ một đống, sao có thể để chuyện gì cũng phải đương gia ra mặt. Hôm nay trời mưa, cũng không có gì để xã giao, ngươi nghỉ ngơi trước đi, để Trần Bưu mang theo ngươi đi dạo ở kinh thành."

Nói xong Bùi Tương Quân xích lại gần mấy phần, tay lấy ra ngân phiếu, lặng lẽ nhét vào trong ngực Dạ Kinh Đường:

"Về sau ngươi và bọn thủ hạ nếu rảnh rỗi thì dẫn bọn hắn ra ngoài tiệm ăn uống cho vui, cũng là sự tình thuộc bổn phận Thiếu đương gia."

Trần Bưu nghe thấy lời này, tinh thần tỉnh táo, trơn tru liền đem ngựa đánh đi.

Chim béo nghe được ăn tiệm, trong nháy mắt cảm thấy trong ngực Bùi Tương Quân không mềm mại, nhảy tới trên bờ vai Dạ Kinh Đường, vung cánh về Bùi Tương Quân:

"Chít chít chít chít ~"

Giống như đang nói —— hẹn gặp lại tỷ tỷ ngực lớn. . .

Dạ Kinh Đường vào nhà đổi về thường phục, sau đó mới mang theo mấy người tiêu sư xuất phát.

Khi Dạ Kinh Đường chuẩn bị đi, Bùi Tương Quân nhìn thấy nụ cười như tên trộm của Trần Bưu, lại nhắc nhở một câu:

"Trần Bưu, ngươi đừng dẫn hắn đi loạn. Kinh Đường mới từ bên ngoài tới, không biết kinh thành ăn chơi như thế nào, nếu là ngươi đem Kinh Đường dạy dỗ thành Bùi Lạc thì. . ."

Trần Bưu đem nụ cười thu lại, ra vẻ chững chạc:

"Gia chủ, ngươi nhìn lão Trần ta giống người như thế sao?"

"Tam Nương yên tâm, ta tự có phân tấc."

Dạ Kinh Đường trả lời một câu, về sau liền mang theo mấy tên thủ hạ rời đi khỏi ngõ nhỏ.

Chương 19 - Nghe Nhạc Hoàng Hôn 2

Chương 19. Nghe Nhạc Hoàng Hôn 2

Sau nửa canh giờ, lầu hai Xuân Hương Các.

Nhạc sư Ôm tì bà, điệu hát dân gian uyển chuyển trên đài.

Ba vị vũ nữ nhảy múa theo ca khúc, tư thái thướt tha.

Bảy tám cái tiêu sư long tinh hổ mãnh, trừng to mắt từ cửa sổ nhìn qua cô nương dưới lầu, cổ họng nuốt nước bọt, ngay cả đồ ăn cũng không thèm ăn một miếng.

Dạ Kinh Đường ngồi ở trong phòng, nâng ly cạn chén, chim béo thì tại bên cạnh gật gù đắc ý, cảm giác so với Dạ Kinh Đường còn uống nhiều hơn.

Trần Bưu hai tay bưng chén rượu, kính Dạ Kinh Đường một ngụm:

"Thiếu đương gia, ngài thật đúng là có bản lĩnh!"

Dạ Kinh Đường phụng mệnh mang thủ hạ ra giải khuây, tự nhiên không có khả năng quá keo kiệt:

"Nghe nhạc mà thôi, lại không phải đi kỹ viện. Cô nương ở biên quan, nói thật so với kinh thành thì chênh lệch quá nhiều, tám phần đều to lớn hơn ta, nếu không phải ta biết chút võ nghệ, mười bốn tuổi liền bị cướp đi bái đường. . ."

Trần Bưu nháy nháy mắt, xích gần nói:

"Thiếu đương gia, đừng bảo ngài vẫn là. . ."

?

Dạ Kinh Đường không tiện trả lời vấn đề này lắm.

Bên cạnh là Dương Triều say khướt, hắn nói tiếp:

"Nhìn ngươi xem, lấy tướng mạo thiếu đương gia, ra ngoài tìm cô nương, cô nương còn phải trả tiền. Mua bán lỗ như vậy, nếu là ngươi thì ngươi có làm không?"

"Đúng vậy. Cô nương xứng đôi cùng với thiếu đương gia, trong mắt của ta chỉ có thiên kim tiểu thư ở Văn Đức Kiều mà thôi, dong chi tục phấn ở ngoài chỉ là củ cải trắng, nếu có người tiếp cận ta là cái thứ nhất không đáp ứng. . ."

"Ha ha. . ."

Nghe đàn ca nhảy mua, vui chơi giải trí.

Thời khắc mấy người đang nâng cốc hoan hô, phía ngoài đường đi xuất hiện một chút ồn ào.

Đạp đạp đạp ——

Thanh âm của một đoàn người di chuyển.

Mấy người nhướng mày, đứng dậy đến phía trước cửa sổ xem xét, đã thấy không ít cấm quân cùng bộ đầu Hắc Nha, chạy vội tại trong mưa, cả đoàn đang đi tới phía Minh Ngọc Lâu.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Động tĩnh lớn như vậy, có lẽ là phía Tĩnh Vương phủ gặp việc gì. Bên trong Hắc Nha nhốt không ít trộm cướp giang hồ, nghe nói bên trong Minh Ngọc Lâu cũng cất chứa rất nhiều bí tịch võ công, thường xuyên có giang hồ tặc tử gan to bằng trời tới đó phạm tội."

Việc không liên quan đến mình, Dạ Kinh Đường cũng không có quá lưu ý, tiếp tục uống.

Tửu lượng vũ phu cũng không nhỏ, uống rượu lại tương đối cao cấp, hương thơm mà không gắt, hơn nửa ngày trôi qua mà quả thực là không có một người uống say ngất, thời gian cũng đã đếm buổi trưa.

Cơm nước no nê, về sau có cái tiêu sư háo sắc, còn ngôn ngữ ám chỉ rằng đi lầu xanh.

Nhưng Trần Bưu biết nặng nhẹ, nghe hát nhìn ngắm cô nương thì không có gì, dám mang thiếu đương gia đi ăn mặn, Tam Nương xác định sẽ đem bọn hắn đuổi ra khỏi cửa, cuối cùng không dám mở miệng cùng Dạ Kinh Đường, đám người cứ như vậy tán đi.

Đợi đến sắc trời bắt đầu tối, Dạ Kinh Đường lại lần nữa một người một ngựa một chim, về tới đường phố xưởng nhuộm.

Ngân phiếu hôm nay Tam Nương cho, xem như dự chi tiền lương một tháng, trăm lạng bạc ròng, đầy đủ để thuê cái hai đại viện, vận khí tốt thì không chừng còn có thể mua cái tiểu nha hoàn có thể làm ấm giường để ban đêm giải buồn.

Dạ Kinh Đường mặc dù không có yêu cầu nhiều với chỗ ngủ, nhưng cũng không có thói quen chịu khổ, mùa hè nhiều mưa, phòng bị thủng lớn như vậy, khẳng định không có cách nào đặt chân.

Dạ Kinh Đường bây giờ trở về, là chuẩn bị thu dọn đồ vật trong phòng một chút, nói một tiếng cùng bà chủ nhà, sau đó sẽ đổi một chốt tốt hơn.

Kẹt kẹt ——

Cửa gỗ mở ra, bày biện bên trong không có biến hóa chút nào.

Dạ Kinh Đường đem ngựa buộc tại dưới mái hiên phòng bếp, thu hồi dù đi vào nhà chính, đẩy cửa vào, sau đó nói chuyện với chim béo:

"Về sau thành thật một chút, đừng có chui vào ngực nữ nhân cọ cọ nữa. . ."

Chim béo giả vờ dáng vẻ không nghe thấy, ngồi xổm ở trên bờ vai hừ chít chít:

"Chít chít chít chít ~. . ."

Nhưng sau một khắc, người cùng chim đều là yên tĩnh.

Phòng nhà chỉ có bốn bức tường, vốn là không có nhiều đồ vật, có thay đổi gì thì liền có thể nhìn ra —— lỗ rách nóc nhà, bị một cái áo tơi che đi.

Nhưng Dạ Kinh Đường cùng chim béo cũng không chú ý tới những này, chỉ là mờ mịt nhìn chằm chằm giường chiếu.

Phía dưới cái giường, có một đôi có giày thêu lá trúc màu xanh xếp ngay ngắn. Một cái nữ nhân xa lạ, ngồi xếp bằng tại trên giường, tóc làm theo kiểu phu nhân dùng một cái châm ngọc để cố định tóc, thoạt nhìn là cái thiếu phụ trẻ tuổi.

Làn da Thiếu phụ cực kì trắng nõn, một cặp mắt đào hoa xinh đẹp, hàng mi như lá liễu, miệng anh đào nhỏ nhắn chưa tô son phấn nhưng vẫn rất căng mọng hồng hào, khuôn mặt dùng quốc sắc thiên hương để hình dung, có vẻ giống như là Hồ Tiên đi tới báo ân, hoặc là tiên nữ gả vào trong nhà Ngưu Lang, quả thực là vẻ đẹp có mấy phần xuất trần không dính bụi bặm.

Trên thân thiếu phụ có một cái áo choàng màu xanh nhạt, chỉ có thể nhìn thấy hai tay trắng nõn cất vào phần bụng, giống như đang ngồi vận công, tư thái như thế ngoại cao nhân, hẳn là đang vận chuyển một loại công pháp cao thâm nào đó, cái trán đổ một

chút mồ hôi, có thể thấy được từng tia từng sợi hơi nước bốc lên từ giữa búi tóc, giống như sắp bị đun chín rồi.

"Chít chít?"

Chim béo đứng tại bên chân Dạ Kinh Đường, nghiêng đầu nhìn về phía gầm giường, giống như đang tìm kiếm xem có cái nồi hấp nào không.

Dạ Kinh Đường không hiểu, ngay cả tư sắc xuất trần tại thế của thiếu phụ cũng không có chú ý, chỉ hoài nghi chính mình có phải đi nhầm hay không .

Nhưng nóc nhà bị thủng một cái lỗ lớn như thế, đoán chừng tìm không thấy nhà thứ hai trong kinh thành.

"Nữ hiệp?"

Dạ Kinh Đường về nhà thấy ổ bị chiếm, không có khả năng quay đầu ra ngoài, hắn đứng ở cửa ra vào kêu một tiếng, nhưng không thấy thiếu phụ có phản ứng, vừa nghĩ, liền cầm đao đi tới giường.

Chim béo thì là rụt đầu lại, trốn ở phía sau cửa thăm dò, bộ dáng kinh hồn táng đảm. . .

Chương 20 - Tiểu Tặc Vô Sỉ

Chương 20. Tiểu Tặc Vô Sỉ

Cốp cốp. . .

Chỉ bước hai bước, đã đi tới mép giường chiếu.

Dạ Kinh Đường dò xét cẩn thận từng li từng tí—— nữ nhân không nhúc nhích tí nào, ngay cả hô hấp đều cảm giác không thấy, liền giống như ngọc khí được điêu khắc tỉ mỉ, nhưng lại có thể cảm giác được ấm áp cùng hơi thở nhẹ nhàng.

Nhà chỉ có bốn bức tường, bỗng nhiên xuất hiện một cái thiếu phụ hoàn mỹ không một tì vết như thế, rất dễ dàng để cho người ta liên tưởng tới các sự tích về Hồ ly tinh, nàng tiên ốc, thất tiên nữ…

Dạ Kinh Đường chần chừ một lúc, đưa tay tiến đến dưới chóp mũi tuyệt sắc của thiếu phụ để cảm giác hô hấp —— hô hấp không cảm nhận được rõ ràng, nhưng vận chuyển vẫn rất có quy luật, rất nóng, không phải người chết. . .

Chim béo thấy vậy, cũng cả gan nhảy đến trên bờ vai nữ nhân, nghiêng đầu dò xét, còn mỏ chim đụng gương mặt thiếu phụ một cái, kết quả là đem người ta đụng tỉnh.

Thiếu phụ mở mắt ra, lộ ra đôi mắt đẹp giống như làn nước mùa thu, mang theo ba phần hàn ý, nhìn về phía một người một chim trước mặt.

"Chít chít!"

Chim béo dọa đến lắc một cái, vội vàng chạy tới phía sau Dạ

Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường cảm giác ra đạo ánh mắt này ẩn chứa lực áp bách, cấp tốc thu tay lại, lui về sau ra hai bước:

"Nữ hiệp, ngươi. . ."

Thiếu phụ không nói tiếng nào, lại nhắm lại hai con ngươi.

? ?

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ mờ mịt, âm thầm suy nghĩ —— chẳng lẽ lại đang luyện công? Hoặc là bị điểm huyệt. . .

Long kỵ sĩ. . .

Dạ Kinh Đường cũng không biết trong đầu làm sao toát ra cái từ như thế, quan sát thiếu phụ tỉ mỉ.

Nhìn dáng vẻ thiếu phụ, hẳn là không muốn bị quấy rầy, lại tiếp tục chất vấn có chút không thích hợp.

Nhưng đây là nhà hắn, tu hú chiếm tổ chim khách, hắn là chủ nhân mà phải đứng ở bên cạnh nhìn sao?

Dạ Kinh Đường đang chần chờ, trên đường bên ngoài ngõ nhỏ lại truyền đến tiếng bước chân dày đặc:

Đạp đạp đạp. . .

"Qua bên kia nhìn xem. . ."

Nghe động tĩnh là quan sai, có hai người đi tới trong ngõ nhỏ.

Dạ Kinh Đường nhướng mày, muốn đi ra ngoài cửa xem xét, chưa từng nghĩ khi mình vừa mới quay người, bên cạnh liền vang lên một thanh âm:

"Đóng cửa lại."

Thanh âm có chút nhẹ nhàng, âm thanh tiêu chuẩn ngự tỷ, khẩu khí lạnh lùng, nhưng lại trời sinh mang theo ba phần mị ý.

Mà lại có chút quen tai, giống như chính là nữ tử lớn tuổi hơn mà buổi sáng đi qua ngõ.

Dạ Kinh Đường bừng tỉnh đại ngộ, vô ý thức liền dừng chân lại, nhưng sau khi kịp phản ứng, lông mày chính là nhíu một cái:

"Ngươi là đào phạm?"

Thiếu phụ nhắm đôi mắt hoa đào lại, đáy mắt mười phần bình tĩnh:

"Ta đang trừ độc, cũng không phải là không thể động, chỉ là không muốn vọng động thụ thương. Ngươi đi đem quan binh đổi đi, sau đó tất có hậu tạ."

Dạ Kinh Đường dò hỏi:

"Ngươi phạm vào chuyện gì bị triều đình đuổi bắt?"

Cốp cốp cốp. . .

Tiếng bước chân trong ngõ nhỏ càng ngày càng gần.

Thiếu phụ hơi do dự, mở miệng nói:

"Ta chính là người trong chính đạo, vào kinh thành chỉ vì cứu người. Giúp ta đem người đổi đi, sau đó ta dạy cho ngươi võ nghệ."

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ —— có thể bị quan sai điều tra, rõ ràng phạm tội, tội danh chứa chấp đạo phỉ cũng không nhỏ. . .

Nhưng bước chân hắn vừa mới động, thiếu phụ liền từ áo

choàng nhô ra tay phải trắng nõn, bấm tay gảy nhẹ, hai cái đồng tiền bay ra.

Vù vù ——

Một viên đánh vào trên cửa, một cái lao về vách tường như viên đạn, đúng là đóng cửa lại.

!

Trong lòng Dạ Kinh Đường cảm giác nặng nề —— thủ pháp, lực đạo tinh chuẩn như thế, võ nghệ thâm bất khả trắc, có thể dùng đồng tiền đóng cửa, tự nhiên cũng có thể đạn ám khí giết người.

Nếu như đem thiếu phụ này tố cáo ra, hai tên quan sai tới kiểm tra cũng có thể bị giết ngay tại chỗ, hắn có thể toàn thân trở ra hay không cũng nói không chính xác. . .

Ở thời khắc do dự, tiếng bước chân trong đường biến mất, xem ra bộ khoái rất lão luyện, đã lặng yên dừng bước, đang thăm dò ngoài cửa.

Thiếu phụ nhìn xem Dạ Kinh Đường, ngữ khí bình tĩnh như trước:

"Ta không muốn lạm sát kẻ vô tội, nhưng bọn hắn tiến đến hẳn phải chết không nghi ngờ. Nữ nhi của ta còn ở bên ngoài, nếu như động tĩnh quá lớn dẫn tới quan binh vây quét, dẫn đến ta bị bắt lại, sau khi nàng trở về tất nhiên tìm ngươi trả thù, ngươi suy nghĩ kỹ càng."

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, mới nhớ tới thiếu phụ này còn có cái đồng bọn, vậy thì phiền toái.

Đạp đạp ——

Nhưng mà trong nháy mắt, bên trên cái nắm cửa liền truyền tới tiếng vang khẽ, xem ra quan sai cũng không có ý định gõ cửa.

Hành động này vừa xảy ra, ngay cả cơ hội để báo quan sai cũng bị mất.

Thiếu phụ thấy sắp bại lộ, lông mày nhẹ chau lại, xem bộ dáng là chuẩn bị nghênh địch.

Hai tên bộ khoái tiến đến đột ngột như thế, Dạ Kinh Đường cũng sẽ bị tai bay vạ gió, cân nhắc một phen, mở miệng nói:

"Đừng xúc động, ta giúp ngươi đẩy lùi quan binh, ngươi dạy ta võ nghệ, như thế nào?"

Ánh mắt thiếu phụ khẽ nhúc nhích, suy tư chỉ trong trong giây lát, liền gật đầu:

"Dạy ngươi. . . một chiêu!"

Lời mới vừa ra miệng, thiếu phụ liền ngạc nhiên phát hiện, nam tử tuổi trẻ tuấn mỹ vô song trước mắt này, vậy mà giật ra áo khoác, hướng thẳng về nàng đi tới! Đem nàng ấn đổ vào trên giường, dùng tay kéo chăn tung lên.

? !

Chương 21 - Tiểu Tặc Vô Sỉ 2

Chương 21. Tiểu Tặc Vô Sỉ 2

Trên gương mặt tuyệt sắc của thiếu phụ xuất hiện một nétnổi giận, biết Dạ Kinh Đường sẽ yểm hộ nàng như thế nào, cũng không có ý định phối hợp, gấp giọng nói:

"Thiếu hiệp chậm đã. . ."

Hoa ——

Thiếu phụ còn chưa kịp nói xong, Dạ Kinh Đường liền dùng sức kéo một cái, đem áo choàng trên người nàng giật ra, lộ ra váy dài màu xanh nhạt.

Thiếu phụ hoàn toàn không ngờ tới động tác Dạ Kinh Đường nhanh nhẹn như thế, còn chưa đợi nàng phản ứng, cơ thể nặng trĩu của nam tử này đã ở trên thân, nàng đột nhiên bị đè lên cũng có chút bực mình, chăn mỏng màu xám cũng đồng thời che xuống.

Hô ——

"Cái tiểu tặc này!"

Sắc mặt thiếu phụ trong nháy mắt hóa thành đỏ lên.

Dạ Kinh Đường chỉ là gặp dịp thì chơi, nhưng khi đè nữ nhân này xuống, mới giật mình nhận ra thiếu phụ này không tầm thường.

Mặc dù cách quần áo, lại rõ ràng có thể cảm giác được thân thể nở nang vừa đúng hoàn mỹ, da thịt mượt mà như mỡ đông, mang theo ba phần mềm mại, lại bóng mịn như ngọc.

Dạ Kinh Đường cũng không muốn thừa cơ chấm mút, hắn hết sức chống đỡ thân thể, không tiếp xúc cùng thiếu phụ, để tránh nàng xấu hổ, dùng chăn mền che lại hai người, sau đó bắt đầu lắc lư cái giường, nháy mắt với nàng.

Cót két… cót két ——

Nhưng để Dạ Kinh Đường không nghĩ tới chính là, thiếu phụ gần trong gang tấc biết rõ dụng ý của hắn, đại nạn lâm đầu vậy mà một chút cũng không phối hợp, vậy mà lộ ra một bộ dáng hiệp nữ chịu nhục, hung tợn nhìn chằm chằm hắn, còn muốn dùng tay đem hắn đẩy ra.

?

Ngươi bị điên sao?

Ta lại không chiếm tiện nghi của ngươi!

Dạ Kinh Đường bây giờ cũng không thể dừng lại được nữa rồi, hắn mạo hiểm trượng nghĩa tương trợ, thiếu phụ này lại không biết thời thế như thế, trong lòng hắn bắt đầu sốt ruột, trong lúc nổi nóng hắn nghiên răng nhéo hai quả dưa hấu đang bởi vì tư thế nằm mà hơi rủ xuống.

Cảm giác mềm mại từ tay truyền tới, dùng một tay là không thể nào nắm hết được.

Thiếu phụ bất ngờ không kịp đề phòng, toàn thân bỗng nhiên run một cái, xấu hổ giận dữ trong mắt cũng thay đổi thành kinh ngạc, phát ra một tiếng kinh ngạc, nhỏ giọng hô:

"A ~!"

Tiếng bước chân tới gần cửa cũng đồng thời bỗng nhiên dừng lại.

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng thở ra, trừng mắt nhìn nữ nhân xấu hổ giận dữ, ra hiệu cho nàng tiếp tục lên tiếng, sau đó mở miệng nói:

"Tướng công của nàng có lợi hại hay không?"

Nhưng để Dạ Kinh Đường tuyệt vọng là, trên gương mặt thiếu phụ đã đỏ ửng lên, trong con ngươi thậm chí đã óng ánh nước mắt, gắt gao nhìn chằm chằm hắn, chỉ là vô lực tách ngón tay của hắn ra, cắn môi dưới không nói một lời nào.

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì rất muốn đem nàng trực tiếp ném ra bên ngoài, nhưng mũi tên đã lên dây thì không thể nào thu lại được nữa rồi, giờ hắn cũng không có cách nào để giải thích với hai quan sai kia, thế là cho dù nổi nóng cũng phải tiếp tục, hắn chỉ có thể lắc lư giường, tự biên tự diễn:

"Còn chưa đủ sao? Vậy ta sẽ cho nàng biết thế nào là hung ác. . ."

Kẽo kẹt kẽo kẹt ——

Cái giường cũ bị Dạ Kinh Đường lắc lư cho sắp vỡ tới nơi rồi.

Trong khi nói chuyện hắn không ngừng nháy mắt cùng thiếu phụ, để nàng phối hợp.

Nhưng thiếu phụ bướng bỉnh, gắt gao cắn răng, dùng ngón tay nắm thật chặt vạt áo, chính là không há mồm, khóe mắt thậm chí còn lăn xuống hai hàng thanh lệ.

Mặc dù thiếu phụ một chsut cũng không phối hợp, nhưng kỹ năng diễn xuất của Dạ Kinh Đường xác thực hơn người, chỉ một phen thao tác, vẫn là đem quan sai ngoài cửa lừa gạt, có tiếng xì xào bàn tán vang lên:

"Giữa ban ngày làm chuyện này, thực sự là. . . cảm giác cái

giường cũng sắp gãy mất rồi, đúng là rất mạnh."

"Nữ nhân này đúng là e thẹn, mạnh như vậy còn không chịu lên tiếng."

"Giữa ban ngày như này sao dám la lớn chứ. . . Hiện tại xử lý làm sao?"

"Ừm. . . Tất nhiên là kế sách nghi binh của tặc tử kia! Đi, vào xem. . ."

"Đi đi đi. . ."

Vừa dứt lời hai người đã đi thẳng vào trong!

? !

Hai người trong phòng nghe vậy thì đều ngây ra!

Dạ Kinh Đường vốn đang nhẹ nhàng thở ra, nghe được lời cuối cùng kém chút phun ra một ngụm máu, cũng không biết nên nói là bộ khoái quá thông minh, hay là mặt quá dày, tình huống như này còn muốn chạy vào kiểm tra kỹ lưỡng? !

Nhưng mà Dạ Kinh Đường rất có tâm, đã diễn thì phải diễn tới trốn, hắn đem lớp áo ngoài kéo xuống, lộ ra vai cùng lưng rắn chắc, cấp tốc ôm lấy nữ tử dưới thân.

Vừa ôm nàng vào trong ngực, cảm giác tựa như là ôm em bé, mùi hương xông vào mũi, Dạ Kinh Đường lúc này mới hiêu được " ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực" là gì.

Thiếu phụ bị ôm cực kỳ chặt, mắt thấy bộ khoái đang tiến đến, ngược lại mâu thuẫn đã ít đi mấy phần, nhưng vẫn không chịu phối hợp, vội vàng hấp tấp muốn đem tay cuộn tại trước người, cũng chỉ là hết sức chống đỡ Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường mới vừa rồi còn cảm thấy nữ nhân này không

biết tốt xấu, nhưng bây giờ thì cảm giác nữ nhân này thật sự không biết phối hợp như thế nào, không giống người từng trải một chút nào, cảm giác ngờ nghệch như thiếu nữ mới lớn.

Chương 22 - Tiểu Tặc Vô Sỉ 3

Chương 22. Tiểu Tặc Vô Sỉ 3

Dạ Kinh Đường cũng không có cơ hội truy đến cùng, dùng chăn mền đem hai người che lại, chỉ lộ ra vai cùng lưng của mình, dùng khuôn mặt ngăn trở mặt thiếu phụ, tiếp tục lắc giường.

Ba ——

Cửa bị một cước đá văng.

Hai cái bộ khoái cầm trong tay thanh đao, chính khí lăng nhiên xông vào trong phòng, trừng to mắt nhìn về phía giường chiếu.

"A...!"

Thiếu phụ lần này coi như không có ngu ngốc nữa, nép bên tai Dạ Kinh Đường, ra dáng hét lên một tiếng, kết quả suýt chút làm lỗ tai Dạ Kinh Đường điếc luôn.

Cá người đàn bà này! Lúc này sao gọi lớn tiếng như vậy? !

Dạ Kinh Đường bị nàng hét cho ong ong trong đầu, trong lòng có ngọn lửa vô danh đang cháy, nhưng mà cái thần thái này, vừa vặn phù hợp với tình huốn trước mắt, hắn ôm lấy thiếu phụ bảo vệ chặt chẽ kĩ càng, nghiêng đầu trợn mắt nhìn qua cổng:

"Ai? ! . . . Sao? Hai vị đại nhân, các ngươi đây là?"

Hai tên quan sai cẩn thận quét mắt, phát hiện che chắn cực kỳ chặt chẽ, trừ ra tóc cái gì cũng không nhìn thấy, rõ ràng thất vọng.

Nhưng mà biểu lộ vẫn chính khí lăng nhiên:

"Buổi chiều có tặc tử tự tiện xông vào Hắc Nha, tuần tra theo thông lệ, hai người các ngươi vì sao ẩn thân nơi đây? Vừa rồi có bóng người khả nghi không?"

Tự tiện xông vào Hắc Nha?

Dạ Kinh Đường trong lòng giật mình, không ngờ tới nữ nhân này bản sự lớn như thế.

Nhưng lúc này hắn cũng không có rảnh nghĩ tiếp, cẩn thận dùng tay kéo áo khoác tới, sau đó tìm trong áo, lấy ra giấy cho thuê của chủ nhà ném cho bộ khoái, làm ra bộ dáng giận mà không dám nói gì:

"Đại nhân, ta hôm qua mới chuyển đến, ngươi cảm thấy ta giống như là dánh vẻ của tặc tử sao?"

Bộ khoái cảm thấy không giống, một người trong đó cầm tờ giấy thuê nhà nhìn một chút, xác nhận là cư dân bình thường, sau đó đó hỏi vài câu chất vấn:

"Trời còn chưa tới, trong nhà làm chuyện loại này. . ."

Bộ khoái bên cạnh giơ tay lên nói:

"Được rồi, trời mưa lớn, nhà lại chỉ có bốn bức tường, không làm cái này thì phải làm cái gì? Đi thôi."

Nói xong hắn đem đồ vật ném đến trên giường, quay người ra cửa, còn khép cửa lại.

Dạ Kinh Đường vốn định đứng dậy, lại phát hiện hai người đi ra mấy bước, liền ngừng lại, không nhúc nhích tí nào.

Xem ra cái hai bộ khoái này cũng không phải người tầm thường, tuy mặt dày nhưng không mất đi sự cẩn thận.

Thiếu phụ cũng phát hiện điểm này, giương mắt nhìn về Dạ

Kinh Đường, gương mặt băng sơn lộ ra mấy phần phức tạp, mặc dù không có nói rõ, nhưng ý tứ ánh mắt rõ ràng là —— tiếp tục làm ta.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy đôi mặt đấy ra hiệu, trong lòng là lạ, ra dáng nói:

"Thật là mất hứng. Lão bà, không có hù dọa ngươi chứ?"

"Không, tướng công. . . Ngươi. . ."

Thiếu phụ đang chuẩn bị phối hợp, liền phát hiện vạt áo nóng lên, xúc cảm khó nói lên lời lại lần nữa xung kích tâm thần.

? !

Ánh mắt thiếu phụ lập tức xấu hổ giận dữ muốn bùng nổ, sợ ngoại nhân nghe thấy âm thanh khó nghe, vậy mà cô gắng lây tay che miệng lại, trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường!

Ngươi bảo ta làm mà! Nhìn ta làm gì?

Dạ Kinh Đường đưa tay nắm lấy quả dưa hấu, làm khẩu hình nói:

"Ngươi muốn chết à? Không biết diễn kịch sao? Tùy tiện nói vài tiếng đi!"

Thiếu phụ xấu hổ để toàn thân khẽ run, bắt lấy tay Dạ Kinh Đường, há mồm làm khẩu hình:

"Dâm tặc! trước tiên ngươi hãy lấy tay ra!"

Dạ Kinh Đường sợ rằng nếu hắn không giúp đỡ, thiếu phụ sẽ không thể diễn được, thế là hắn không ngừng hành động, lắc lư giường chiếu, phối hợp nói:

"Vẫn chưa thỏa mãn đúng không? Muốn liền nói đi, còn gì phải

ngại chứ, thực sự là. . . mạnh nữa nè. . ."

Kẽo kẹt kẽo kẹt ——

Từ bên ngoài ngõ vẫn có thể nghe được tiếng kẽo kẹt của chiếc giường cũ kỵ phát ra.

Dạ Kinh Đường đã sắp đem giường vỡ thành từng mảnh, vắt hết óc thì hắn mới có thể nói ra mấy lời dâm đãng để đánh lạc hướng quan sai.

Nữ hiệp lãnh diễm vẫn cắn môi dưới, con ngươi đầy nước mắt nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường, chính là không muốn để cho người ngoài nghe được tiếng thở dốc của mình.

Nhưng khi ô ngôn uế ngữ cùng bàn tay xung kích trên tinh thần và thể xác, thần sắc nàng rõ ràng có biến hóa, sắc mặt nóng hổi, hô hấp rất là bất ổn, cái trán đầy mồ hôi.

Bên ngoài gian phòng, chỉ có thể nghe được tiếng giường lắc lư cùng những lời nói dâm đãng của Dạ Kinh ĐƯờng.

Nhưng cũng may Dạ Kinh Đường có khả năng diễn rất tốt, bộ khoái phía ngoài, cuối cùng vẫn buông xuống cảnh giác, lại truyền tới tiếng bàn luận nhỏ:

"Đúng là mặt ngoài đẹp mà lòng dạ như súc vật, miệng lại có thể dâm đãng như vậy. . .cửa sau là có ý gì?"

"Đây là một loại phương pháp rất cao thâm, hôm nào ta để ngươi mở mang kiến thức một chút. Không có gì nữa, đi thôi đi thôi. . ."

Chương 23 - Ai đẹp hơn?

Chương 23. Ai đẹp hơn?

Đạp đạp ——

Sau khi hai tiếng nhảy qua tường vang lên, trong sân triệt để an tĩnh lại.

Bên trong phòng kín.

Dạ Kinh Đường âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe.

Sắc mặt băng lãnh lúc đầu của nữ tử sớm đã biến mất, giờ đây biến thành hồng nhuận trắng nõn, trên trán đây mồ hôi, đôi mắt đẹp hoa đào óng ánh sáng long lanh.

Cả khuôn mặt và gò má đỏ bừng, lúc này nhìn càng là đẹp tới mức kinh tâm động phách, giống như là Thiên Cung ngọc nữ sáng chói trên trời.

Nữ tử nhìn gương mặt tuấn lãng đang kề sát vào mình, cũng không biết có phải nguyên nhân ha xấu hổ giận dữ quá lâu hay không, lúc này ngược lại có chút tức giận mà không thể phát tiết ra ngoài, chỉ cảm thấy trên thân oi bức, rõ ràng hàn độc từ trên xuống dưới đã biến mất hơn phân nửa, bây giờ cảm giác thân thể mất sức hơn cả vừa nãy, miệng nhỏ thở dốc, đáy mắt lộ ra cảm giác bất lực, không còn chút cảm giác nào.

"Ngươi. . . A ~. . ."

Đợi quan sai đi xa, nữ tử vừa định mở miệng chất vấn, liền phát hiện tiểu tặc này lại bắt đầu dùng tay.

Mới vừa rồi là bất đắc dĩ còn có thể giải thích, lần này thế nhưng là chơi đùa thật!

Mà lại bên ngoài không ai có nghe, nên nữ tử không có chút đề phòng nào, ngược lại là kêu nhẹ một tiếng, như khóc như nấc.

Nàng nằm mơ đều không nghĩ tới mình có thể phát ra loại thanh âm đáng xấu hổ này, vội vàng che miệng, đáy mắt hiện ra sát ý, nhìn chằm chằm nam tử phía trên mình:

"Ngươi. . ."

Dạ Kinh Đường xoay đầu lại, có chút khó hiểu nói:

"Không thể buông ra sao? Vậy ta nắm lại nhé?"

Nữ nhân cũng không phải quả hồng mềm, nhuyễn kiếm bên hông đột nhiên ra khỏi vỏ, mang ra một vòng hàn mang.

Dạ Kinh Đường phản ứng cực nhanh, trực tiếp nhảy ra ngoài, rơi vào trong phòng, nắm chặt chuôi đao:

"Ngươi nghĩ làm gì? Muốn giết ta. . . Qua sông đoạn cầu?"

Nữ nhân dùng nhuyễn kiếm chỉ vào Dạ Kinh Đường, ánh mắt oán giận:

"Tiểu tặc vô sỉ. . ."

"Nữ hiệp, trong hai ta ai là tặc, ngươi không rõ ràng?"

Dạ Kinh Đường nhìn xem gương mặt tuyệt mỹ, ngay cả tức giận đều mang theo một loại mỹ cảm:

"Còn nữa, ngươi làm sao cam đoan rằng quan binh sẽ không đến xem xét tướng mạo và vết thương của ngươi? Biết rõ đại nạn kéo tới, còn bướng bỉnh không chịu lên tiếng, ngươi làm vậy có biết là ta gấp muốn chết không?"

Hai con ngươi nữ nhân băng lãnh nhưng mà cũng không che giấu nổi được luống cuống trong mắt:

"Ta biết ngươi là thuận việc để hành động, nhưng ngươi. . . Ngươi đùa giả làm thật! Giậu đổ bìm leo. . ."

Dạ Kinh Đường hỏi ngược lại:

"Lúc ta nghiêm túc thì ngươi không chịu phối hợp, không phải là ngươi ép ta làm chút hành động sao? Không phải là ngươi đã có con rồi sao, không biết diễn như thế nào sao? Hay là khi ngươi làm việc đó, cũng là quay đầu đi, hai mắt nhắm lại, hừ cũng không hừ một tiếng?"

Nữ nhân đối mặt với ô ngôn uế ngữ như này, trong mắt càng hiện ra sự nổi giận:

"Ngươi vô sỉ!"

Mặt Dạ Kinh Đường lộ vẻ bất mãn:

"Vừa rồi ngươi để cho ta yểm trợ, ta cam chịu nguy hiểm để giúp ngươi, chờ quan sai vừa đi thì ngươi mắng ta vô sỉ? Nếu ngươi có thể phối hợp tốt với ta thì ta sẽ đụng vào ngươi sao?"

". . ."

Nữ nhân trừng mắt với Dạ Kinh Đường, nhưng cũng minh bạch việc hắn giúp là sự thật, nghiến chặt hàm răng một lúc lâu, sau đó vẫn là chậm rãi đem nhuyễn kiếm để xuống:

"Xem ở bên trên phần tình nghĩa ngươi giúp ta, ta. . . Ta tha cho ngươi lần này. . ."

Dạ Kinh Đường lúc này mới hài lòng, đi vào gần giường:

"Ngươi đã nói dạy ta võ nghệ, dạy đi."

?

Nữ nhân đưa mắt lên nhìn, sắc mặt tràn đầy giận dữ:

"Ngươi khinh nhờn ta như thế, ta không so đo, ngươi còn. . ."

"Khinh nhờn? Ngươi cho rằng ta vui lòng? Ta còn chưa nói là ngươi đã xàm sỡ ta đâu."

Dạ Kinh Đường thấy đối phương muốn trốn nợ, bèn không vui vẻ, từ đầu giường cầm lấy cái cái gương nhỏ, đem mặt hai người chiếu vào trong đó:

"Chính ngươi tự nhìn xem, hai ta ai đẹp mắt hơn? Ngươi có đáng để ta liều cả tính mạng đi xàm sỡ không?"

?

Nữ nhân này chắc là chưa từng bị người ta chê bai về dung mạo của mình, nghe thấy lời này rõ ràng cảm thấy buồn cười đến cực điểm, nhưng khi nàng đảo mắt nhìn về hình ảnh trong gương thì cũng không khỏi bất ngờ.

Nàng vừa rồi chịu đủ tàn phá, búi tóc tán loạn, trên mặt mang nước mắt, nổi giận đùng đùng, cho dù có xinh đẹp thế nào, lúc này cũng không thể kinh diễm chúng sinh bằng một nửa ngày thường.

Còn tiểu tặc bên cạnh, mày kiếm mắt sáng khí vũ hiên ngang, từ ngũ quan đến khí chất đều hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ. . .

Chim béo trốn dưới gầm giường lúc này chui ra ngoài làm trọng tài, đứng tại giữa hai người dò xét trái phải nửa ngày, về sau dùng cánh chỉ về phía thiếu phụ:

"Chít chít."

Ý chỉ là tỷ tỷ dưa hấu này đẹp mắt.

?

Dạ Kinh Đường phát hiện chim chim quá ngu xuẩn, lập tức im lặng.

Nữ nhân xem hiểu ý của chim béo, đáy mắt hiện ra hiện lên một cảm giác ngạo nghễ tự hào, nhưng giờ mình cưỡng ép nói tiểu tặc tuấn tú này ham sắc đẹp của mình thì cũng không được, thế là nàng dùng âm thanh lạnh lùng nói:

"Việc này. . . Việc này ta chỉ coi chưa từng xảy ra, ngươi cũng không được phép lộ ra bên ngoài, nếu không thần tiên đều không cứu được ngươi."

Dạ Kinh Đường thấy thiếu phụ không tiếp tục vô lý nữa, hắn đem tấm gương ném đi một bên, chỉnh lý quần áo.

Dạy chiêu thức

Nữ nhân dời ánh mắt đi chỗ khác, dùng chăn mỏng chen kín thân thể, lặng lẽ chỉnh lý quần áo bừa bộn, lại đột nhiên phát hiện, thấy bắp đùi hình bị mồ hôi thẩm thấu. . .

Mà giống như cũng không phải mồ hôi. . .

Dạ Kinh Đường nhìn xem thiếu phụ sắc mặt đỏ lên, ánh mắt khi thì phẫn nộ, khi thì xấu hổ vô cùng, tự nhiên minh bạch chuyện gì xảy ra, thầm nghĩ trong lòng:

"Chỉ diễn thôi mà đã thành ra như vậy, người được làm bằng nước sao. . ."

Lời nói này mà để nàng biết được thì không biết hắn sẽ chết bao nhiêu lần, Dạ Kinh Đường cũng không nhiều lời, sửa sang xong áo choàng dò hỏi:

"Hiện tại không có chuyện gì, ngươi nên đem mọi việc nói rõ

rồi chứ? Ngươi là ai? Phạm vào chuyện gì đây?"

Tâm tư thiếu phụ có chút loạn, lặng lẽ sửa sang lấy quần áo, lạnh như băng nói:

"Ta tên là Lạc Ngưng, những tin tức khác, ngươi không biết thì tốt hơn; chuyến này vào kinh, chỉ vì cứu một cái bằng hữu giang hồ. Giữa trưa tới dò xét ở Hắc Nha, vô ý đã chạm vào cạm bẫy, trúng độc khói, vì né tránh Bạch Vô Thường đuổi bắt, mới ẩn thân nơi đây. . ."

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, hơi có vẻ ngoài ý muốn —— bộ khoái Hắc Nha, bình thường là chia hai người một tổ để đi ra ngoài làm việc, mà sáu vị mạnh nhất tổng bộ, được người giang hồ xưng là Lục Sát, lấy quỷ sai để mệnh danh, chia làm:

Thiết Tí Vô Thường, Quỷ Ảnh Vô Thường, Kim Cương Ngưu Đầu, Ngân Câu Mã Diện, Bạch Phát Đế Thính, Bát Tí Địa Tàng.

Thiếu phụ Lạc Ngưng này bị Bạch Vô Thường truy đuổi, còn có thể chạy thoát, nói rõ võ nghệ xác thực không thể khinh thường.

Dạ Kinh Đường đại khái nghe xong quá trình, về sau lại nhìn trái phải:

"Con gái của ngươi đâu?"

"Giúp ta dẫn ra truy binh, hẳn là sẽ rất nhanh trở về. Ngươi. . . Ngươi tốt nhất nên lập tức rời đi. . ."

"Đây là nhà ta!"

Dạ Kinh Đường chỉ về ga giường đệm chăn:

"Hôm qua mới mua đệm chăn, toàn bộ là gia sản của ta. Ngươi không nói tiếng nào đã làm tu hú chiếm tổ chim khách, ngươi rước

họa tới cho ta, ta còn không có làm khó dễ ngươi, còn muốn để cho ta đi? Ngươi là muốn trốn nợ không dạy ta võ nghệ?"

Lạc Ngưng ăn thua thiệt như thế lớn, xác thực không muốn dạy.

Nhưng người giang hồ một lời hứa đáng giá ngàn vàng, nàng cũng không muốn thiếu ân tình tiểu tặc này, cho nên vẫn là đứng người lên, bước chân trượt ra, nâng lên hai tay:

"Ta nói chỉ dạy một chiêu, cũng chỉ dạy một lần này. Ngươi có thể nhớ kỹ, học được, là bản sự của ngươi; học không được là do ngươi không có phúc khí, không thể nói ta nói không giữ lời."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, thần sắc chuyên chú, nhìn qua động tác Lạc Ngưng.

Lạc Ngưng nâng lên hai tay, di động rất có quy luật, khi thì như mưa bão, khi thì chậm chạp, động tác nước chảy mây trôi, vừa đi vừa vận lực đẩy về phía trước, xong việc.

"Ngươi có thể học được không?"

? ?

Dạ Kinh Đường đầy mắt mờ mịt:

"Ngươi chơi xấu đúng không? Coi ta là đứa trẻ ba tuổi? Cái này có thể gọi là công phu?"

Mặt Lạc Ngưng lộ vẻ giận dữ:

"Ta đã dạy ngươi chiêu thức. . ."

"Ngươi dạy cái gì chứ?"

"Chít chít."

Chim béo cũng là đầy mắt mờ mịt, còn đem cái cánh lung lay mấy lần, ra hiệu —— là múa quạt, cái này thì có ai không biết chứ?

Lạc Ngưng cùng Dạ Kinh Đường đối mặt, thấy thần sắc hắn không giống làm bộ, sắc mặt giận dữ lại từ từ thu liễm, nghi ngờ hỏi thăm:

"Trước kia ngươi không có học qua công phu sao?"

Dạ Kinh Đường vốn muốn nói mình học qua công phu, nhưng nghĩ lại —— tất cả nghĩa phụ dạy đều là kỹ năng giả vờ. . . Đó không phải giống như chưa học sao?

Sắc mặt Dạ Kinh Đường nhu hòa một chút, chăm chú thỉnh giáo:

"Ta xác thực không có học qua công phu thật, ngươi vừa rồi đã dạy ta chiêu thức?"

Lạc Ngưng quái dị ngắm Dạ Kinh Đường vài lần:

"Ta thấy ngươi căn cốt không tầm thường, cũng có nội kình quanh thân, còn tưởng rằng ngươi học qua công phu. . . Không ai dạy, ngươi luyện thế nào để đến mức này?"

"Mỗi ngày chạy ba mươi dặm, nâng tạ đá ba trăm lần, gập bụng năm trăm cái. . ."

Lạc Ngưng có chút muốn ngất, nàng ra hiệu không cần nói:

"Những thứ mà ngươi nói chỉ là bày vẽ mà thôi, người tập võ không cần luyện những thứ này."

"Vậy ta không phải là người tập võ sao?"

"Ừm."

Lạc Ngưng gật đầu như chim béo, đối với lời này tương đương đồng ý.

Dạ Kinh Đường há to miệng, không cùng Lạc nữ hiệp cãi nhau, dò hỏi:

"Người trong nghề sẽ tập võ ra sao?"

"Cái gọi là võ công, võ là chiêu thức, công là nội kình, cả hai hỗ trợ lẫn nhau. Chỉ có chiêu thức mà không nội kình, vĩnh viễn chỉ là về ngoài; mà có nội kình không có chiêu thức, thì tương đương với viêc có thiên quân vạn mã nhưng chỉ biết dùng man lực công thành, không có nửa điểm mưu kế."

Dạ Kinh Đường hiểu ý:

"Ta là có cảm giác này, vậy ta hiện tại xem như là một tướng quân không có não? Làm sao để luyện được chiêu thức?"

Lạc Ngưng chân thành nói:

"Chiêu thức là pháp môn Vận khí, mà không phải thực chiến, chờ ngươi dung hội quán thông, từ từ hiểu ra, lúc đó tự nhiên là minh bạch một chiêu này sẽ sử dụng như thế nào trong thực chiến. Cùng là một chiêu đánh ra, người ta có thể rung chuyển tường thành, ngươi lại không đánh vỡ được cái cửa, khác nhau chính là ở công phu."

Dạ Kinh Đường có cái hiểu cái không, nâng lên hai tay chậm chạp di động:

"Ý nghĩa chính là, diễn luyện chậm chậm như vậy, chính là pháp môn vận khí; đánh nhau thật, chính là đẩy ra ở bước cuối cùng?"

"Xem ra đã nghe hiểu."

Lạc Ngưng gật đầu:

"Một chiêu này, là thức thứ nhất của « Niêm Vân Thập Tứ Thủ », chuyên về nhu kình, khi luyện đến mức một chưởng đáng vào bụng, nội tạng vỡ vụn mà làn da không tổn hao gì thì coi như là nhập môn. Người bình thường luyện đến một bước này, chí ít ba. . . Ba. . ."

Thiếu phụ còn chưa nói xong, liền nhìn thấy người trẻ tuổi áo đen trước mặt, nâng lên song chưởng vung tay vừa đi vừa về, động tác cùng nàng vừa rồi không sai chút nào.

"Trí nhớ của ngươi thực không tồi!"

Lạc Ngưng hơi có vẻ kinh ngạc, tiếp tục chỉ đạo:

"Cẩn thận suy nghĩ, vì sao có nhiều động tác như vậy, trải nghiệm mỗi cái động tác, cảm nhận lực đạo, dòng chảy của khí huyết, chăm chú cảm ngộ pháp môn vận khí giấu giếm trong đó. . . ."

Lời nói ngừng lại.

Hô. . . Hô. . .

Trong phòng nhỏ đóng kín, có gió nhẹ quất vào mặt, thổi sợi tóc thiếu phụ khẽ bay lên, ánh mắt nàng cũng chầm chậm từ kinh ngạc chuyển thành khiếp sợ. . .

Chương 24 - Dạy chiêu thức

Chương 24. Dạy chiêu thức

Nữ nhân dời ánh mắt đi chỗ khác, dùng chăn mỏng chen kín thân thể, lặng lẽ chỉnh lý quần áo bừa bộn, lại đột nhiên phát hiện, thấy bắp đùi hình bị mồ hôi thẩm thấu. . .

Mà giống như cũng không phải mồ hôi. . .

Dạ Kinh Đường nhìn xem thiếu phụ sắc mặt đỏ lên, ánh mắt khi thì phẫn nộ, khi thì xấu hổ vô cùng, tự nhiên minh bạch chuyện gì xảy ra, thầm nghĩ trong lòng:

"Chỉ diễn thôi mà đã thành ra như vậy, người được làm bằng nước sao. . ."

Lời nói này mà để nàng biết được thì không biết hắn sẽ chết bao nhiêu lần, Dạ Kinh Đường cũng không nhiều lời, sửa sang xong áo choàng dò hỏi:

"Hiện tại không có chuyện gì, ngươi nên đem mọi việc nói rõ rồi chứ? Ngươi là ai? Phạm vào chuyện gì đây?"

Tâm tư thiếu phụ có chút loạn, lặng lẽ sửa sang lấy quần áo, lạnh như băng nói:

"Ta tên là Lạc Ngưng, những tin tức khác, ngươi không biết thì tốt hơn; chuyến này vào kinh, chỉ vì cứu một cái bằng hữu giang hồ. Giữa trưa tới dò xét ở Hắc Nha, vô ý đã chạm vào cạm bẫy, trúng độc khói, vì né tránh Bạch Vô Thường đuổi bắt, mới ẩn thân nơi đây. . ."

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, hơi có vẻ ngoài ý muốn

—— bộ khoái Hắc Nha, bình thường là chia hai người một tổ để đi ra ngoài làm việc, mà sáu vị mạnh nhất tổng bộ, được người giang hồ xưng là Lục Sát, lấy quỷ sai để mệnh danh, chia làm:

Thiết Tí Vô Thường, Quỷ Ảnh Vô Thường, Kim Cương Ngưu Đầu, Ngân Câu Mã Diện, Bạch Phát Đế Thính, Bát Tí Địa Tàng.

Thiếu phụ Lạc Ngưng này bị Bạch Vô Thường truy đuổi, còn có thể chạy thoát, nói rõ võ nghệ xác thực không thể khinh thường.

Dạ Kinh Đường đại khái nghe xong quá trình, về sau lại nhìn trái phải:

"Con gái của ngươi đâu?"

"Giúp ta dẫn ra truy binh, hẳn là sẽ rất nhanh trở về. Ngươi. . . Ngươi tốt nhất nên lập tức rời đi. . ."

"Đây là nhà ta!"

Dạ Kinh Đường chỉ về ga giường đệm chăn:

"Hôm qua mới mua đệm chăn, toàn bộ là gia sản của ta. Ngươi không nói tiếng nào đã làm tu hú chiếm tổ chim khách, ngươi rước họa tới cho ta, ta còn không có làm khó dễ ngươi, còn muốn để cho ta đi? Ngươi là muốn trốn nợ không dạy ta võ nghệ?"

Lạc Ngưng ăn thua thiệt như thế lớn, xác thực không muốn dạy.

Nhưng người giang hồ một lời hứa đáng giá ngàn vàng, nàng cũng không muốn thiếu ân tình tiểu tặc này, cho nên vẫn là đứng người lên, bước chân trượt ra, nâng lên hai tay:

"Ta nói chỉ dạy một chiêu, cũng chỉ dạy một lần này. Ngươi có thể nhớ kỹ, học được, là bản sự của ngươi; học không được là do

ngươi không có phúc khí, không thể nói ta nói không giữ lời."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, thần sắc chuyên chú, nhìn qua động tác Lạc Ngưng.

Lạc Ngưng nâng lên hai tay, di động rất có quy luật, khi thì như mưa bão, khi thì chậm chạp, động tác nước chảy mây trôi, vừa đi vừa vận lực đẩy về phía trước, xong việc.

"Ngươi có thể học được không?"

? ?

Dạ Kinh Đường đầy mắt mờ mịt:

"Ngươi chơi xấu đúng không? Coi ta là đứa trẻ ba tuổi? Cái này có thể gọi là công phu?"

Mặt Lạc Ngưng lộ vẻ giận dữ:

"Ta đã dạy ngươi chiêu thức. . ."

"Ngươi dạy cái gì chứ?"

"Chít chít."

Chim béo cũng là đầy mắt mờ mịt, còn đem cái cánh lung lay mấy lần, ra hiệu —— là múa quạt, cái này thì có ai không biết chứ?

Lạc Ngưng cùng Dạ Kinh Đường đối mặt, thấy thần sắc hắn không giống làm bộ, sắc mặt giận dữ lại từ từ thu liễm, nghi ngờ hỏi thăm:

"Trước kia ngươi không có học qua công phu sao?"

Dạ Kinh Đường vốn muốn nói mình học qua công phu, nhưng nghĩ lại —— tất cả nghĩa phụ dạy đều là kỹ năng giả vờ. . . Đó

không phải giống như chưa học sao?

Sắc mặt Dạ Kinh Đường nhu hòa một chút, chăm chú thỉnh giáo:

"Ta xác thực không có học qua công phu thật, ngươi vừa rồi đã dạy ta chiêu thức?"

Lạc Ngưng quái dị ngắm Dạ Kinh Đường vài lần:

"Ta thấy ngươi căn cốt không tầm thường, cũng có nội kình quanh thân, còn tưởng rằng ngươi học qua công phu. . . Không ai dạy, ngươi luyện thế nào để đến mức này?"

"Mỗi ngày chạy ba mươi dặm, nâng tạ đá ba trăm lần, gập bụng năm trăm cái. . ."

Lạc Ngưng có chút muốn ngất, nàng ra hiệu không cần nói:

"Những thứ mà ngươi nói chỉ là bày vẽ mà thôi, người tập võ không cần luyện những thứ này."

"Vậy ta không phải là người tập võ sao?"

"Ừm."

Lạc Ngưng gật đầu như chim béo, đối với lời này tương đương đồng ý.

Dạ Kinh Đường há to miệng, không cùng Lạc nữ hiệp cãi nhau, dò hỏi:

"Người trong nghề sẽ tập võ ra sao?"

"Cái gọi là võ công, võ là chiêu thức, công là nội kình, cả hai hỗ trợ lẫn nhau. Chỉ có chiêu thức mà không nội kình, vĩnh viễn chỉ là về ngoài; mà có nội kình không có chiêu thức, thì tương đương với viêc có thiên quân vạn mã nhưng chỉ biết dùng man lực

công thành, không có nửa điểm mưu kế."

Dạ Kinh Đường hiểu ý:

"Ta là có cảm giác này, vậy ta hiện tại xem như là một tướng quân không có não? Làm sao để luyện được chiêu thức?"

Lạc Ngưng chân thành nói:

"Chiêu thức là pháp môn Vận khí, mà không phải thực chiến, chờ ngươi dung hội quán thông, từ từ hiểu ra, lúc đó tự nhiên là minh bạch một chiêu này sẽ sử dụng như thế nào trong thực chiến. Cùng là một chiêu đánh ra, người ta có thể rung chuyển tường thành, ngươi lại không đánh vỡ được cái cửa, khác nhau chính là ở công phu."

Dạ Kinh Đường có cái hiểu cái không, nâng lên hai tay chậm chạp di động:

"Ý nghĩa chính là, diễn luyện chậm chậm như vậy, chính là pháp môn vận khí; đánh nhau thật, chính là đẩy ra ở bước cuối cùng?"

"Xem ra đã nghe hiểu."

Lạc Ngưng gật đầu:

"Một chiêu này, là thức thứ nhất của « Niêm Vân Thập Tứ Thủ », chuyên về nhu kình, khi luyện đến mức một chưởng đáng vào bụng, nội tạng vỡ vụn mà làn da không tổn hao gì thì coi như là nhập môn. Người bình thường luyện đến một bước này, chí ít ba. . . Ba. . ."

Thiếu phụ còn chưa nói xong, liền nhìn thấy người trẻ tuổi áo đen trước mặt, nâng lên song chưởng vung tay vừa đi vừa về, động tác cùng nàng vừa rồi không sai chút nào.

"Trí nhớ của ngươi thực không tồi!"

Lạc Ngưng hơi có vẻ kinh ngạc, tiếp tục chỉ đạo:

"Cẩn thận suy nghĩ, vì sao có nhiều động tác như vậy, trải nghiệm mỗi cái động tác, cảm nhận lực đạo, dòng chảy của khí huyết, chăm chú cảm ngộ pháp môn vận khí giấu giếm trong đó. ... ."

Lời nói ngừng lại.

Hô. . . Hô. . .

Trong phòng nhỏ đóng kín, có gió nhẹ quất vào mặt, thổi sợi tóc thiếu phụ khẽ bay lên, ánh mắt nàng cũng chầm chậm từ kinh ngạc chuyển thành khiếp sợ. . .

Chương 25 - Giáo Chủ Phu Nhân

Chương 25. Giáo Chủ Phu Nhân

Dạ Kinh Đường hết sức chăm chú, cẩn thận cảm giác mỗi một cái động tác, vừa đi vừa luyện chỉ hai lần liền cảm nhận được một loại cảm giác có chút huyền diệu.

Trước kia khí huyết xao động trong cơ thể không chỗ phát tiết, giống như được chiêu thức dẫn đạo, có một cỗ Khí đang hội tụ về tay phải.

Mặc dù động tác nhìn cùng cái phất tay bình thường không có khác biệt lớn, đơn giản là phương thức phát lực có khác biệt, nhưng hắn cảm thụ, lại giống như là trước kia không biết đường, bỗng nhiên biết được hướng đi của mình, đi tới một cái lĩnh vực hoàn toàn khác biệt.

Nói đơn giản một chút, chính là trước kia khi luyện võ, cái hắn luyện được là Hình, mà bây giờ hắn luyện được là Thần .

Sau khi luyện lần thứ ba, Dạ Kinh Đường không có đi chăm chú suy nghĩ, đã hiểu dụng ý những động tác này, cảm giác tới, trực tiếp đưa ra một chưởng về vách tường cạnh.

Bành ——

Trong phòng xuất hiện một tiếng vang, thanh âm bé không thể nghe, lại cực nặng, cũng giống như thiết chùy ngàn cân được bọc bên ngoài bằng bông, đập vào trên mặt tường, không có âm thanh, chỉ có lực lượng.

Phòng ốc cũ kỹ hơi rung động, lỗ rách trên nóc lại rơi xuống mấy viên ngón, trừ cái đó ra thì không biến hóa nữa.

Dạ Kinh Đường lấy nắm tay ra từ trên tường đất, có thể thấy được tường đất hoàn hảo không chút tổn hại, ngay cả lớp trát bên ngoài tường đều không có rơi, nhưng dùng ngón tay đâm một cái, lại giống như lâm vào bùn cát xốp.

Sa sa sa. . .

Cát đất trượt xuống, trên vách tường xuất hiện một cái dấu ấn tay rõ ràng, sâu hơn 4 cm!

"Hảo công phu. . ."

Dạ Kinh Đường nhìn về phía dấu ấn, ánh mắt kinh dị, đã lớn như vậy, vẫn là lần đầu phát hiện võ nghệ mình cao như vậy.

Lạc Ngưng tiện tay dạy một chiêu, hắn đều lợi hại như thế, nếu là có thể đào ra vô thượng bí tịch « Minh Long Đồ » chôn ở hậu cung, biến hoá để cho bản thân sử dụng, vậy còn không phải là mình có thể một bước lên trời?

Vừa nghĩ tới đây, Dạ Kinh Đường vô ý thức mắt nhìn về phương hướng hoàng thành ngoài cửa sổ, đáy mắt hiện lên một vòng sốt ruột.

Mà đối diện, môi đỏ Lạc Ngưng khẽ nhếch, mắt hoa đào mê người gần như là trợn tròn, sững sờ nhìn qua Dạ Kinh Đường, nhẫn nhịn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, không thể tin được nói:

"Ngươi. . . tại sao ngươi lại biết « Niêm Vân Thập Tứ Thủ »?"

"Hả?"

Dạ Kinh Đường thu hồi tâm niệm, nhìn về phía Lạc Ngưng, có

chút khó hiểu:

"Không phải ngươi vừa dạy sao?"

"Ngươi còn biết là vừa dạy? Vừa dạy mà ngươi liền có thể học được?"

Dạ Kinh Đường giơ tay lên lắc lắc:

"Chiêu thức đơn giản như, dạy mà học không được, thiểu năng hay sao?"

Đơn. . . giản. . .

Thiểu năng. . .

Lạc Ngưng trừng mắt, con ngươi trợn lên, hiển nhiên bị lời này làm sợ ngây người.

« Niêm Vân Thập Tứ Thủ », người bình thường muốn nhập môn đều phải mất ba năm.

Mặc dù nội tình của tiểu tử trước mặt này sớm đã đánh vững, có một thân nội kình bàng bạc, nhưng mới thử ba lần thăm dò đạo môn vận khí, cũng biến hoá để cho bản thân sử dụng, cũng quá mức không thể tưởng tượng.

Vậy mà hắn nói không học được là thiểu năng .

Dựa theo cái lý lẽ này, trong thiên hạ ngoại trừ Nhất Tiên Nhị Thánh Bát Đại Khôi, những người còn lại tất cả đều là ngớ ngẩn!

Lạc Ngưng khẽ nhếch miệng thơm, muốn chất vấn Dạ Kinh Đường, nhưng chiêu thức nàng vừa mới tự tay dạy, trước kia chưa từng truyền ra ngoài, tiểu tử này dựa vào cái gì sớm học được?

Chẳng lẽ thiên phú tiểu tử này, thật đến một bước không thể tưởng tượng sao. . .

Dạ Kinh Đường nhìn ra thiếu phụ hoảng sợ, đánh giá mình quả thật học có một chút nhanh, liền thu tay lại cười:

"Ta học nhanh, cũng một phần là Lạc nữ hiệp dạy thật tốt, dạy cẩn thận. Nếu. . . Nếu không Lạc nữ hiệp thử lại lần nữa? Ta không tin ta nhìn một lần, liền có thể học được chiêu thức cao thâm như vậy."

Lạc Ngưng cũng không tin, đưa tay giống như thử một chút, nhưng ngay lúc đó lại kịp phản ứng —— tiểu tử này là muốn lừa nàng!

Lạc Ngưng cấp tốc nắm tay thu vào, một tay để ra sau lưng, bày ra tư thái cao nhân của băng sơn mỹ nhân:

"Muốn học công phu, ngươi hẳn phải biết quy củ? Bái sư trước hiếu kính ba năm, sư phụ nhìn xem ngươi có thành tâm hay không, nếu phẩm hạnh ngộ tính cũng không tệ, mới có thể cân nhắc dạy công phu thật. Ngươi đã có sư thừa chưa?"

Dạ Kinh Đường đã hiểu ý thiếu phụ—— muốn thu hắn làm đồ —— hắn không nói gì, ánh mắt liếc về phía quả dưa hấu quy mô không tầm thường của Lạc nữ hiệp.

". . ."

Lạc Ngưng lúc này mới nhớ tới, mới vừa rồi bị nhấn bóp sờ qua, bái sư sợ là có chút không thích hợp, liền ho nhẹ một tiếng:

"Ta trên giang hồ có chút quen biết, ngoại trừ ba cái lão thần tiên trên núi, những người còn lại đều có giao tình. Ngươi thiên phú không tồi, nếu là có tâm, ta có thể thay ngươi dẫn đường, giới thiệu sư phụ cho ngươi. Điều kiện tiên quyết là ngươi nên thực tình đi theo ta, coi ta là. . .là. . ."

Hình như nói cái gì cũng đều không đúng. . .

Chương 26 - Giáo Chủ Phu Nhân 2

Chương 26. Giáo Chủ Phu Nhân 2

Dạ Kinh Đường nhìn ra lời này của Lạc Ngưng có khẩu khí lớn bao nhiêu, thế là ngoài ý muốn nói:

"Bát đại khôi mà ngươi cũng nhận biết?"

"Nhận biết, cũng nể ta vài phần."

Dạ Kinh Đường đầy mắt chất vấn:

"Vậy vì sao ngươi ở kinh thành bị đánh chạy trối chết, dựa vào ta đến giúp đỡ yểm trợ?"

Lạc Ngưng cảm giác ra Dạ Kinh Đường khinh thường, hai con ngươi ngưng lại:

"Ngươi cho rằng người nào cũng dám đến kinh thành gây sự với Hắc Nha? Phía ta chỉ là không muốn lạm sát kẻ vô tội, nếu không ngươi cộng thêm hai cái tiểu bộ khoái, đều không cần kinh động tới người bên ngoài đã có thể đánh chết ngay tại chỗ. Nếu ngươi không chịu đi theo ta, vậy cũng chỉ có thể học một chiêu, hai chúng ta giải quyết xong, hai bên không còn nợ nần gì."

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không bắt buộc, nhảy dựng lên đem nóc nhà mưa dột tu bổ thật tốt, thuận miệng hỏi thăm:

"Lạc nữ hiệp, ngươi thật sự đã lập gia đình?"

"Hả?"

Lạc Ngưng sững sờ, lặng lẽ nhìn qua Dạ Kinh Đường:

"Ngươi có ý gì?"

"Vừa rồi xem phản ứng ngươi, rất không lưu loát, ngay cả thân mật làm sao cũng không biết, không giống như là phụ nữ có chồng. . ."

? !

Lạc Ngưng lập tức nổi giận, lúc này vừa muốn rút kiếm.

Nhưng ngay lúc này, ngoài viện bỗng nhiên lại xuất hiện tiếng bước chân rất nhỏ.

Đạp đạp. . .

Hai người đều là giật mình, tưởng là quan sai đang quay lại, phản ứng nhất trí lạ thường —— nữ hiệp tuyệt sắc bắt đầu nằm xuống, bày ra bộ dáng nàng dâu nên có; Dạ Kinh Đường nhào tới, bắt đầu bày tạo hình.

Nhưng chưa lên tiếng, bên ngoài liền truyền đến một tiếng nữ tử nhỏ giọng hô:

"Sư nương?"

! ! !

Sấm sét giữa trời quang!

Dạ Kinh Đường vừa mới chuẩn bị nói chuyện tán tỉnh, lời vừa đến khóe miệng kém chút bị nghẹn chết.

Lạc Ngưng đều đã chuẩn bị phối hợp, bị thanh âm này bị hù tới trực tiếp lắc mình một cái, nhấc chân đạp trên người Dạ Kinh Đường, đem nam nhân này đạp xuống giường.

Bịch ——

Trong phòng truyền ra một tiếng vang trầm.

Cũng là tại thời khắc này, cửa phòng bị phá tan.

Một bóng người đầu đội mũ rộng vành, người khoác áo tơi, xông vào thấy bên trong gian phòng chỉ có bốn bức tường.

Bóng người không cao, đánh giá chỉ tới vai Dạ Kinh Đường, có mang theo đao, dưới mũ rộng vành là khuôn mặt mười phần tinh xảo, là một thiếu nữ mười tám đôi mươi.

Thân thủ thiếu nữ mũ rộng vành cực kì mạnh mẽ, trong nháy mắt đi vào trong phòng, liền thấy Dạ Kinh Đường lăn trên mặt đất một vòng đứng dậy.

Mà sư nương thì sắc mặt trắng bệch, lo lắng hãi hùng tựa ở trên tường, trong mắt toàn là kinh sợ, cũng không biết thụ khi nhục cỡ nào!

"Tặc nhân!"

Thiếu nữ mũ rộng vành nhìn thấy cảnh này giận tím mặt, lúc này rút ra yêu đao, hướng về Dạ Kinh Đường nhào tới:

"Nhận lấy cái chết!"

Dạ Kinh Đường có chút đần ra, bản năng rút đao ngăn cản một chút, kết quả phát hiện nha đầu này rất mạnh, một đao đúng là đem hắn bổ cho lảo đảo, lại lần nữa đánh tới.

Dạ Kinh Đường cho dù có thể chống đỡ, cũng không thể đánh thật, mắt thấy Lạc Ngưng đang bị dọa cho ngây ngốc, hắn vội vã nhắc nhở:

"Nữ hiệp chậm đã, người một nhà!"

Thiếu nữ mũ rộng vành dừng động tác lại, ánh mắt nhìn về phía sư nương.

Lạc Ngưng núp ở góc tường, toàn thân đều đang run, lúc này lấy lại tinh thần, vội vàng nói:

"Vân Ly, dừng tay. Vị tiểu tặc này. . . Không đúng, vị thiếu hiệp kia là người tốt."

Thiếu nữ mũ rộng vành bán tín bán nghi, lặng lẽ nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?"

"Ta. . ."

Dạ Kinh Đường vốn định giải thích, nhưng ngay lúc đó lại cảm thấy không đúng, vung tay:

"Vân cô nương, đây là nhà ta! Ngươi hỏi ta sao lại ở chỗ này?"

Chiết Vân Ly sững sờ:

"Bản tiểu thư họ Chiết! Tên Vân Ly. Ta tìm được nơi này trước, ở nửa tháng, làm sao lại là nhà ngươi? Hôm qua tới, là ngươi tu hú chiếm tổ chim khách, ta còn không thèm chấp ngươi. . ."

Dạ Kinh Đường từ trong tay áo lấy ra hợp đồng thuê mà bà chủ nhà viết:

"Ngươi đưa tiền chưa? Cầm giấy tờ cho ta xem một chút?"

". . ."

Chiết Vân Ly tự nhiên không có, vì đuối lý cho nên đổi chủ đề, dò xét trang phục Dạ Kinh Đường:

"Ngươi không phải thư sinh sao?"

"Ai nói ta là thư sinh?"

"Sư nương nói. . . thế."

Chiết Vân Ly cuối cùng phát giác được, các nàng mới là tặc nhân tự xông vào nhà dân, thanh đao thu hồi, chạy đến trước giường chiếu:

"Sư nương, ngươi không sao chứ?"

Khi nói chuyện nàng tháo xuống mũ rộng vành, lộ ra khuôn mặt khiên nam nhân phải đắm đuối.

Mặt trái xoan rất là tinh xảo, lông mày môi đỏ mang theo vài phần hiệp khí, bàn về dung mạo, cũng không kém so với đại mỹ nhân trước mặt, chỉ là chưa nẩy nở, không có cảm giác câu dẫn người kia.

Dạ Kinh Đường nghe Chiết Vân Ly gọi Lạc Ngưng là sư nương, hai người lại không giống nhau, chẳng biết tại sao âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Chương 27 - Giáo Chủ Phu Nhân 3

Chương 27. Giáo Chủ Phu Nhân 3

Lạc Ngưng rõ ràng chột dạ, trốn tại trong chăn làm ra bộ dáng suy yếu:

"Ta không sao, không cần lo lắng."

"Sư nương, làm sao mặt ngươi lúc đỏ lúc trắng?"

"Mới bức độc làm ra. Sư nương công lực thâm hậu, đã không ngại, chỉ là có chút đau sốc hông."

"Nha. . . làm sao có một con gà trắng?"

Chiết Vân Ly quan sát chim béo đứng ngoài, lại nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Ngươi nuôi?"

"Chít chít?"

Chim chim rất không cao hứng.

"Xem bộ dáng là muốn làm gà hầm cho sư nương ta sao."

Thiếu nữ mũ rộng vành vừa nói liền muốn đi bắt gà.

Kết quả Dạ Kinh Đường còn chưa có động, Lạc Ngưng vội vàng đem chim béo mới vừa rồi giúp nàng nói chuyện ngăn ở phía sau:

"Cái con chim này không ăn được. Ân. . . Vạn vật đều có linh, ta thích con chim này."

Chiết Vân Ly thấy vậy, liền bỏ qua chim béo, muốn giúp Lạc Ngưng kiểm tra thân thể, nhưng kéo thời điểm đệm chăn, lại quay đầu nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Nhà ngươi có lương khô không? Sư nương chưa ăn cơm chiều, thời điểm ta trở về quá gấp, quên mang theo."

Dạ Kinh Đường nhìn xem một lớn một nhỏ này là không có ý định rời đi, hơi trầm mặc, vẫn là đem chim béo kêu đến, quay người ra cửa. . .

Sắc trời cũng đã tối hẳn.

Cửa sổ phòng chính đóng chặt, lại ngăn không được gió nhẹ từ khe hở chui vào; áo tơi che ở bên trên lỗ rách, khi có một hạt mưa óng ánh, rơi xuống phát ra tiêng tí tách.

Một ngọn đèn dầu đặt ở đầu giường, soi sáng ra cái bóng hai người ở trên tường.

Lạc Ngưng ôm gối đầu, dựa vào trên giường, váy màu trà xanh đã cởi tới tới chỗ eo, lưng eo nàng nàng đều trắng nõn, bại lộ tại dưới ánh nến, giống như là bạch ngọc vạn người mê.

Hai tay Chiết Vân Ly ở phía sau trên lưng xoa bóp xoa bóp, chải vuốt khí huyết, ngoài miệng than thở nói:

"Đều do sư phụ, Bình Thiên Giáo chúng ta nhiều cao thủ như vậy, một cái cũng không chịu điều động, nếu là tứ đại hộ pháp tùy tiện đi ra một cái, làm sao đến mức bị đuổi chạy. . ."

Lạc Ngưng có chút không quan tâm, ôn nhu nói:

"Sư phụ ngươi cũng không phải là tuyệt tình, kinh thành ngọa hổ tàng long, bên ngoài mười vạn cấm quân, đại nội còn cất giấu một đám cao thủ, sư phụ ngươi đến cũng đều không có nắm chắc cứu người, há có thể để môn đồ đến mạo hiểm? Chúng ta thiếu ân tình với Cừu đại hiệp, tự mình chạy tới, đã thuộc về không để ý đại cục. . ."

Bình Thiên Giáo chính là một trong những thế lực đỉnh cao nhất giang hồ đương thời, Bình Thiên Giáo chủ đứng đầu bảng bát đại khôi, cũng là thủ lĩnh của quân phản loạn lớn nhất Đại Ngụy hiện thời.

Nhưng Bình Thiên Giáo cùng kẻ thống trị toàn bộ thiên hạ so sánh, chênh lệch vẫn còn quá lớn.

Chiết Vân Ly biết sư nương thực sự nói thật, vẫn rầu rĩ không vui:

"Cừu đại hiệp vì yểm hộ ta mới bị quan phủ bắt lấy, lúc nào cũng có thể bị xử trảm, ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ? Cũng trách sư phụ, không tới cứu người cũng được, còn không chịu đem bản lĩnh thật sự dạy ta, cũng không dạy sư nương. . ."

"Tập võ phải xem thiên phú, sư phụ ngươi là một cái kỳ tài ngút trời trăm năm khó gặp, Phụng Quan Thành đều nói nếu như mình rời đi trần thế, sư phụ ngươi có khả năng đón lấy danh hào Vũ Tiên Nhân. Bản lĩnh của nhân vật như này, coi như dạy, ngươi và ta có thể học được sao? Trước kia sư nương muốn học, sư phụ ngươi dạy ta Khai Bình Kiếm, nói là kiếm pháp thông thường hắn tùy tiện suy nghĩ, kết quả ta học được nửa tháng đều không nhập môn, ngươi là không biết ánh mắt ghét bỏ kia của sư phụ ngươi, ai. . ."

Lạc Ngưng nói tới chỗ này, nghiêng đầu nhìn về phía mưa đêm ngoài cửa sổ, như có điều suy nghĩ, là nhớ tới đánh giá Dạ Kinh

Đường hôm nay ——,ánh mắt khó có thể tin ——lại có đồ đần mới không học được.

Chiết Vân Ly vụng trộm cười, phát hiện sư nương không có phản ứng, nháy nháy mắt, quay đầu nhìn về phía cửa sổ:

"Sư nương, ngươi thỉnh thoảng nhìn cửa sổ làm gì?"

Ta sợ tiểu tặc kia nhìn lén. . .

Lạc Ngưng đem ánh mắt thu hồi lại, ôn nhu nói:

"Trong phòng tứ phía gió lùa, sư nương cởi váy ra, tự nhiên phải cẩn thận một chút."

Chiết Vân Ly ngọt ngào cười:

"Sư nương yên tâm, tiểu tử kia công phu tầm thường, một đao liền bị ta bổ lảo đảo, nào có lá gan nhìn lén."

Lạc Ngưng mới vừa rồi bị sờ soạng, cũng không cảm thấy tiểu tặc sẽ sợ hãi, nhưng những sự tình này không dám nói, liền cười:

"Ngươi cũng chớ xem thường tiểu tặc này, sư nương hôm nay mới thử hắn, thiên phú quả thực không tầm thường, tương lai đoán chừng có thể thành đại khí."

Chiết Vân Ly sững sờ, dò hỏi:

"Thật sao? So với ta như thế nào?"

"Chênh lệch không nhỏ."

"Hì hì ~ Đó là tự nhiên, sư phụ đều nói ta chỉ cần chăm học khổ luyện, trước hai mươi lăm tuổi có thể thành Tông Sư. . ."

". . ."

Lạc Ngưng há to miệng, không muốn đả kích đứa trẻ trước mặt, không tiếp tục nói.

Chiết Vân Ly bôi tốt thuốc trị thương, lại kiểm tra cẩn thận trên dưới thân thể sư nương, nhìn xem có vết thương khác hay không, nhưng vừa đem chăn mền xốc lên sờ lên, bỗng nhiên sững sờ:

"Sư nương. . ."

"Ừm?"

Chiết Vân Ly biểu lộ cổ quái, sờ lấy chân Lạc Ngưng:

"Sao quần ngươi lại ướt vậy?"

? !

Sắc mặt Lạc Ngưng trong nháy mắt đỏ lên, vội vàng đem chăn mền kéo lên:

"Vừa rồi bức độc, ra toàn là mồ hôi, ướt có gì sai?"

"Ta còn tưởng rằng sư nương đái dầm. . . Ôi ~ "

Chiết Vân Ly còn không có cười xong, liền bị gõ vào đầu một cái. . .

Chương 28 - Bát Bộ Cuồng Đao

Chương 28. Bát Bộ Cuồng Đao

Ban đêm mưa to gió lớn.

Trên đường xưởng nhuộm sớm đã không có bóng người bách tính, mấy cửa hàng cũng đều đóng cửa, chỉ còn lại quan binh bộ khoái tuần tra, có người ngẫu nhiên đội mưa mang theo đèn lồng từ đằng xa đi qua.

Dạ Kinh Đường tay cầm ô mượn ánh đèn lồng, chậm rãi đi trên đường tối, chim béo thì ở trên bờ vai, không ngừng "Chít chít chít chít. . .", đoán chừng nói thầm rằng "Vẫn là dưa hấu tỷ tỷ tốt, không đem chim béo đi vặt lông. . .".

Dạ Kinh Đường vừa rồi sờ soạng Lạc nữ hiệp nửa ngày, trong lòng có gợn sóng chưa yên, nhưng cũng không có tìm nơi nào để phát ra, mà là suy nghĩ chiêu thức Lạc Ngưng mới dạy.

Võ nghệ này, biến hóa thế nào cũng không rời bản chất, tuy nói không thể nhất pháp thông thì vạn pháp thông, nhưng Logic sẽ không khác nhau là mấy.

Dạ Kinh Đường trước kia tập võ tại tiêu cục, đều là truy cầu hình dáng, quan trọng ở lực đạo mạnh mẽ, chú ý tới cách thức lấy chiêu phá chiêu, cũng không có phát triển theo hướng 'Thần'.

Về phần Vận khí, nghĩa phụ không dạy, hắn cũng không biết trên đời còn có thứ này.

Nhưng nếu nói nghĩa phụ cố ý giấu diếm hắn, hình như cũng không đúng, nghĩa phụ thuở nhỏ đối với hắn cực kì quan tâm, một

ngày đánh ba trận nghiền ép cơ thể, không thể nào là cố ý ngược đãi hắn.

Nếu nghĩa phụ đã muốn đem nền móng của hắn rèn luyện vững chắc, vậy khẳng định là muốn để cho hắn Thành tài, nhưng đến chết đều không có dạy hắn đao pháp, chỉ có thể nói là nghĩa phụ có một lý do nào đó, không muốn giao cho hắn.

Vì cái gì không dạy chứ. . .

Sợ hắn vì thế rước họa vào thân?

Hay là nói đã dạy, hắn trước kia không có phát hiện ảo diệu trong đó. . .

Dạ Kinh Đường chăm chú hồi ức Chiêu thức nghĩa phụ dạy, trước sau tổng cộng cũng không được mấy lần, đều là kiến thức cơ bản, trước kia chỉ cầu lực đạo và tốc độ, không có nghiên cứu bên trong, nếu như dựa theo đường lối « Triêm Vân Thập Tứ Thủ » để suy nghĩ. . .

Vừa nghĩ tới đó, Dạ Kinh Đường đứng ở bên trong màn mưa, đem bội đao chuyển đến sau lưng, tay trái cầm vào chuôi đao, trong đầu hồi tưởng động tác rút đao; lại so sánh cách vận khí « Triêm Vân Thập Tứ Thủ ».

Rập khuôn thì khẳng định không được, hắn vừa rồi tiếp xúc Vận khí, liền phát hiện Vận khí liên quan đến gần như tất cả phương diện thân thể như các huyệt vị, cơ bắp, hô hấp, tư thế chờ…

Mỗi một bước có thể xuất hiện biến hóa, đều hiện lên rất nhiều kiểu biến đổi , bất kỳ người nào cũng không thể thử hết tất cả biến đổi, chỉ có thể dựa theo Chiêu thức chỉ dẫn, thăm dò cách vận khí vốn có của chiêu này.

Sáng tạo một cái Chiêu thức, độ khó cực lớn; nhưng Dạ Kinh

Đường tại đứng yên trong mưa, rất nhanh phát hiện, động tác rút đao nghĩa phụ dạy, gần như là điểm xuất phát của Chiêu thức.

Chiêu thức chỉ có mở đầu, về sau tất cả đều là trống không, muốn hoàn thiện một đao kia, liền phải mình đi tìm tòi đường đi vận khí, xây lên từng phần cho một đao kia . . .

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một lát, nhắm mắt lại tại trong mưa, lấy mở đầu nghĩa phụ dạy làm cơ sở, xuất đao là phần cuối, bằng cảm giác để thôi diễn quá trình ở giữa, tưởng tượng làm sao để lấy cái thức mở đầu này làm điểm xuất phát, để lực sát thương thanh đao tăng lên tới tối đa. . .

Cộc cộc cộc ——

Hạt mưa to như hạt đậu nàng, rơi xuống ở trên dù, thuận theo nan dù trượt xuống.

Chim béo đứng tại trên bờ vai, mới đầu có chút mờ mịt, nhưng đợi sau hai khắc đồng hồ, ánh mắt liền chậm rãi hóa thành hoảng sợ —— hình như khí thế này rất quen thuộc!

Dạ Kinh Đường chỉ gặp nhắm mắt hồi lâu, mạch máu tay phải chậm rãi nổi lên, một vài hạt mưa rơi vào trên mu bàn tay, rất nhanh liền bốc hơi hóa thành nhàn nhạt sương trắng.

Cảnh này đầu tiên là mu bàn tay, tiếp theo cánh tay trái, lại đến toàn bộ thân thể, ngay cả trên trán đều hiện lên gân xanh, bốc lên sương mù nhàn nhạt.

Hô ——

Bên trong Màn mưa, tự nhiên xuất hiện một cảm giác khô nóng.

Hạt mưa từ bên ngoài rơi xuống, rõ ràng xuất hiện xu hướng chếch đi, giống như đang theo gió mà động, trung tâm của gió,

chính là Dạ Kinh Đường.

Ong ong ong ——

Sau khi im lặng không biết bao lâu, đao trong vỏ, phát ra tiếng long ngâm khẽ kêu, giống như một đầu Tiềm Long bị khóa ở đầm sâu, bắt đầu ngóng nhìn mặt đầm.

Tiềm Long rất mau đã đem khí thế tích súc ngược cực hạn, cái đầm không có cách nào tiếp nhận được nữa, thân hình bắn lên, thế như Thương Long xuất thủy, đâm thẳng xâu thiên khung!

Sang sảng ——

Trên đường phố vắng vẻ im ắng, hiện lên một đạo hàn mang.

Màn mưa như bị thứ gì nhiễu loạn, màn mưa có xu thế tách ra.

Hàn mang lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng mà trong chốc lát, đường đi cũng bình tĩnh lại.

Dạ Kinh Đường vẫn cầm dù đứng yên trong mưa, tay trái cũng cầm chuôi đao, trường đao trở vào bao, giống như chưa từng có động đậy.

Mà cách đó không xa, một cây hòe cổ thụ, lại tại trong mưa gió phát ra tiếng vang két két.

Rất nhanh, cây hòe cổ thụ không chịu nổi mưa gió quấy nhiễu, bắt đầu tách ra làm đôi đổ về hai bên.

Ầm ầm ——

Một tiếng trầm đục vang lên, lão hòe thụ ngã xuống trên mặt đất.

Hạt mưa rơi vào trên vết cắt của cái cây, giống như nhỏ xuống

tại mặt kính, trượt sang hai bên, không có lưu lại hạt nào, vết cắt cực kỳ ngọt!

"Chít chít!"

Chim béo kinh ngạc đầy mặt.

Dạ Kinh Đường dưới dù mở mắt ra màn, nghiêng đầu mắt nhìn ngã xuống đất cây hòe, ánh mắt tán thưởng:

"« Bát Bộ Cuồng Đao » quả nhiên lợi hại, xem ra nghĩa phụ cũng không có tàng tư. . . Nhưng mà không dạy trực tiếp được sao, để cho ta phí đầu óc tự mình nghĩ làm gì? Cái này không phải là phí thời gian à. . ."

Dạ Kinh Đường đi vào trước mặt cây hòe, quan sát tỉ mỉ một lát sau, mới mang theo một chút nghi hoặc nhìn xem vết nứt phá nát, ra khỏi đường phố xưởng nhuộm, đi vào phiên chợ phụ cận.

Chim béo mới vừa rồi bị hù dọa, "Líu ríu ——" không ngừng, vừa đi vừa nhảy nhót, mãi tới khi mua một hộp thịt khô mới an phận được.

Chương 29 - Bát Bộ Cuồng Đao 2

Chương 29. Bát Bộ Cuồng Đao 2

Rất nhanh, Dạ Kinh Đường lần nữa trở lại ngõ song quế, trong tay mang theo hai cái túi, một cái cái hũ.

Trong nhà lặng yên không một tiếng động, nhưng có đèn đuốc.

Dạ Kinh Đường dùng bả vai đẩy ra cửa sân, còn chưa kịp đóng cửa lại, liền phát hiện có một người đứng sau cửa đội mũ rộng vành, tay cầm chuôi đao nhìn chằm chằm hắn:

"Làm sao ngươi ra ngoài lâu như vậy?"

Dạ Kinh Đường đem một túi ném cho Chiết Vân Ly:

"Phố xưởng nhộm lại không có tiệm cơm, ngươi muốn ta đi đâu mới có thể đem cơm về sớm?"

Chiết Vân Ly tiếp nhận cái túi rồi mở ra, có thể thấy được bên trong là mấy củ khoai nướng, khẽ gật đầu:

"Ừm ~ ngươi vẫn rất. . ."

Lời nói bỗng im bặt lại.

Bởi vì Dạ Kinh Đường mang theo cái hũ tiến vào trong phòng, đặt ở đầu giường, đem cái hũ mở ra, bên trong là canh gà nóng hôi hổi, còn có thêm bát đũa; mà trong cái túi còn lại, thì là màn thầu nóng vừa ra lò.

? ?

Chiết Vân Ly trực tiếp sửng sốt, nhìn khoai nướng ở trên tay, bực bội nói:

"Hắc? Ngươi làm sao đấy, làm sao mua đồ ăn còn đối đãi khác nhau?"

"Ngươi không có chân hay là trong túi không có tiền? Thật đem mình xem là thiên kim tiểu thư?"

Chiết Vân Ly há to miệng, không có lời nào để nói.

Lạc Ngưng đã ngồi ở trên giường, nhìn thấy Dạ Kinh Đường trở về, liền không nhịn được nhớ tới vừa rồi chịu khi nhục, nhưng cũng không thể biểu lộ trước mặt Vân Ly, thần sắc ôn nhu chào hỏi như thường:

"Vân Ly, ngươi tới cùng một ăn đi."

"Sư nương ngươi ăn đi, không cần phải để ý đến chúng ta."

Chiết Vân Ly đứng tại cổng, trừng Dạ Kinh Đường một lát, sau đó ngao ~ gặm một miệng khoai nướng lớn:

"Ngươi còn rất biết điều, biết chăm sóc người khác. Xem ở phần ngươi hiểu chuyện như thế, bản cô nương sẽ nâng đỡ ngươi, về sau đi theo ta cùng sư nương lăn lộn, bảo đảm ngươi tại giang hồ có thể đi ngang."

Dạ Kinh Đường đem màn thầu đưa cho Lạc Ngưng, đi tới cửa, tay khoanh trước ngực cúi đầu nhìn xem Chiết Vân Ly:

"Ngươi mới là một cái nha đầu mà thôi, còn học người khác lăn lộn giang hồ. Sư nương của ngươi đều phải để ta cứu, cơm cũng phải để ta mua cho các ngươi, cùng các ngươi lăn lộn, không được ba ngày đã bị đói chết rồi?"

Chiết Vân Ly cầm khoai lang, lui về sau ra một bước, đứng ở ngưỡng cửa, đối mặt cùng Dạ Kinh Đường:

"Ngươi có biết bản cô nương là ai không?"

Trong phòng không có cái ghế, Dạ Kinh Đường trực tiếp ngồi tại ngưỡng cửa:

" Tặc nhân tự xông vào nhà dân, ăn nhờ ở đậu. Đúng không chim béo?"

Chim béo ngồi xổm ở trước mặt, trước mặt bày biện hộp thịt khô nhỏ, vùi đầu ăn đồng thời "Chít chít. . ." hai tiếng, nghe ra cũng không quá đồng ý.

Dù sao Dạ Kinh Đường sờ soạng dưa hấu tỷ tỷ lâu như vậy, một bữa cơm đều không lo được, cùng con chim ăn nhờ như nó khác nhau ở chỗ nào?

"Yên tâm, bản cô nương sẽ trả bạc cho ngươi."

Chiết Vân Ly cũng ngồi xuống ở bên cạnh, cầm lấy thịt khô bên trong bát cơm của chim béo liền ném vào trong miệng.

"Chít chít? ! ! !"

Dạ Kinh Đường chờ Chiết Vân Ly nhai kỹ nuốt, mới nhíu mày:

"Hai người các ngươi xem ra thời gian qua xác thực rất khổ, thịt chuột đều ăn được. . ."

Chim béo rất là phối hợp gật đầu.

Chiết Vân Ly biểu lộ cứng đờ, gương mặt lúc ấy đã tái rồi, muốn ói ra ngoài, lại cảm thấy mất mặt, liền nắm chặt chuôi đao:

"Tên tiểu tặc nhà ngươi, hôm nay ta. . ."

Lạc Ngưng ngồi trên giường ăn canh, rốt cục nhìn không được, cau mày nói:

"Vân Ly, hắn cố ý đùa ngươi, con chim này rất thông minh, hắn làm sao có thể để nó ăn thịt chuột. Cũng không có quán nào nhàn rỗi đến đem chuột làm thành thịt khô, còn để vào bên trong cái hộp đẹp nữa."

Chiết Vân Ly có chút không tin, lại cầm lấy một miếng thịt, dữ dằn nhìn Dạ Kinh Đường rồi đưa ra trước miệng hắn:

"Ăn!"

Dạ Kinh Đường có chút ngoài ý muốn, há mồm ra to, không đợi Chiết Vân Ly thở phào, hắn liền gật đầu khen ngợi:

"Không nhìn ra, ngươi rất biết hầu hạ người khác."

Lời này đem một nhỏ một lớn trong phòng đều phát bực.

Nói đùa thì Lạc Ngưng còn có thể không để ý tới, vừa khinh bạc nàng, bây giờ lại đi đùa giỡn Vân Ly, nàng làm sao có thể nhẫn?

"Tiểu tặc! Ngươi nói lại cho ta nghe xem?"

Lạc Ngưng cầm thìa lên, khí chất lãnh diễm đều hiện ra.

Chiết Vân Ly có sư nương làm chỗ dựa, cũng là khẽ nâng cái cằm, ánh mắt trừng một cái.

Dạ Kinh Đường biết trò đùa đã làm hai người tức, đưa tay ra hiệu:

"Được rồi được rồi, ta không nói, ăn cơm ăn cơm."

Chiết Vân Ly lúc này mới hài lòng, lộ ra hai cái răng nanh mèo, một miếng thịt khô một miếng khoai lang, hoàn toàn không để ý

chim béo đang ngậm vào tay áo nàng:

"Tuổi còn nhỏ, còn nói năng ngọt xớt. . . Ngươi tên là gì? Người địa phương nào?"

"Dạ Kinh Đường, nhân sĩ Lương Châu."

Dạ Kinh Đường đem chim béo xù lông ôm tới đặt ở bắp đùi, dò hỏi:

"Hai người các ngươi là nữ nhân, đến kinh thành cứu người nào?"

" Một cái tiền bối chỉ điểm đao pháp cho ta, bị Hắc Nha bắt, tên Cừu Thiên Hợp, ngươi nghe nói qua chứ? Năm ngoái ta học nghệ của Cừu đại hiệp, có gian tế bán Cừu đại hiệp, quỷ sai Hắc Nha mang người vây quanh núi, Cừu đại hiệp vì để cho hậu bối ở bên trong thoát thân, một người giữ vững sơn môn không có chạy, sau đó liền bị bắt. . ."

Chương 30 - Bát Bộ Cuồng Đao 3

Chương 30. Bát Bộ Cuồng Đao 3

Cừu Thiên Hợp. . .

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ, thật đúng là nghe nói qua danh tự này —— trước kia đi theo nghĩa phụ tập võ, thời điểm nghĩa phụ uống say, thích nói chuyện trên giang hồ, đề cập tới Thiên Hợp Đao Cừu Thiên Hợp mấy lần, đánh giá có chút chính diện.

"Nghe nói là đại hiệp trên giang hồ, nghĩa bạc vân thiên, nhưng không hiểu nhiều. Rất lợi hại sao?"

Chiết Vân Ly đem một củ khoai lang còn lại, tách ra thành hai nửa, đưa cho Dạ Kinh Đường một nửa:

"Kiến thức quá nông cạn ~ Vân Trạch Tam Kiệt ba mươi năm trước, ngươi nên nghe nói qua chứ?"

Dạ Kinh Đường gặm khoai:

"Vân Châu Trạch Châu là tam đại thanh niên kiệt xuất?"

Chiết Vân Ly có chút mờ mịt, nhưng mà vẫn là gật đầu:

"Nói rõ ràng thì rất cổ quái, nhưng không khác biệt lắm. Vân Trạch là chỉ hồ lớn ở gần Quân Sơn đài, bởi vì tên tuổi của Đao Khôi Hiên Viên Triều, đao khách tuổi trẻ trong thiên hạ đều thích trà trộn vào Trạch Châu. Ba mươi năm trước có ba cái đao khách trẻ tuổi tài năng xuất chúng nhất, theo thứ tự là: « Thiên Hợp Đao » Cừu Thiên Hợp, « Đồ Long Lệnh » Hiên Viên Thiên Cương, « Bát

Bộ Cuồng Đao » Trịnh Phong. Ba người cũng địch cũng bạn, thường xuyên giao thủ, cùng xưng là Vân Trạch tam kiệt ."

Dạ Kinh Đường biết Trịnh Phong đại khái chính là nghĩa phụ hắn, không ngờ tới nghĩa phụ lúc tuổi còn trẻ lại có danh hào này, hiếu kì hỏi thăm:

"Ba người, ai lợi hại nhất?"

Chiết Vân Ly đắc ý nói:

"Khẳng định là Cừu đại hiệp nha. Trịnh Phong đao pháp kém cỏi nhất, có thể được xếp vào tam kiệt, thuần túy là danh khí « Bát Bộ Cuồng Đao » quá lớn, hắn ngoi đầu lên không được mấy năm liền bị đánh phế đi; Hiên Viên Thiên Cương năm đó mạnh nhất, nhưng bởi vì sự tình Trịnh Phong, cùng lão tử hắn trở mặt, cả ngày bắt cá trồng trọt, cũng thối lui ra khỏi giang hồ."

Dạ Kinh Đường khẽ nhíu mày, cừu gia mà nghĩa phụ nói trên thư, chính là lão nhi Đao Khôi Hiên Viên, nhưng không có viết năm đó vì sao kết thù kết oán, nghe Chiết Vân Ly nói, chuyện năm đó tựa hồ vẫn còn rất nhiều khúc chiết. Hắn dò hỏi:

"Trịnh Phong năm đó thế nào?"

Chiết Vân Ly lắc đầu:

"Cừu đại hiệp không muốn nói, ta làm sao biết. Ta quê quán tại Thiên Nam, chuyện cũ năm xưa giang hồ Trạch Châu, ngươi phải hỏi người ở đó."

Dạ Kinh Đường thấy Chiết Vân Ly không rõ ràng, cũng không hỏi thêm nữa, ngược lại nói:

"Bản nữ hiệp địa bàn tại Thiên Nam, vậy mảnh Vân Châu này là địa bàn nhà ai?"

"Trước kia bên này là địa bàn Hồng Hoa Lâu, thuỷ vận, hay vận chuyển đường bộ đều có cái bóng Hồng Hoa Lâu, nhưng mà lần này ta tới, là ngồi thuyền của Thủy Vân Kiếm Đàm, có lẽ đã thay người."

"Ồ? Hồng Hoa Lâu không phải hào môn đại phái sao? Trên giang hồ rất có uy vọng, hình như so với Thủy Vân Kiếm Đàm còn cao hơn."

"Đó là trước kia."

Chiết Vân Ly ngồi gần lại một chút, bày ra thần sắc cao nhân thông hiểu cổ kim, chăm chú giải thích:

" Lâu chủ tiền nhiệm Hồng Hoa Lâu là Thương Khôi, thứ bảy thiên hạ, uy vọng tự nhiên là rất cao. Nhưng Thương Khôi chết già, nhi tử tiếp nhận, kết quả bị Thương Khôi hiện tại đánh chết, lại đổi thành nữ nhân."

"Nữ nhân?"

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, hồi tưởng tới chiều cao của 'Hồng Tài Thần', cùng hành động nói chuyện, trong lòng càng thêm hồ nghi thân phận cái 'Hồng Tài Thần' này.

Nhưng Bùi gia hình như không làm ăn ở bến tàu, chỉ dựa vào những thứ này, còn không có cách nào xác định là cùng Tam Nương có quan hệ hay không, ngẫm lại tiếp tục hỏi:

"Sau đó thì sao?"

" Danh hào Thương Khôi thiếu một cái, danh vọng Hồng Hoa Lâu rớt xuống ngàn trượng. Mà Thủy Vân Kiếm Đàm là gia tộc của Kiếm Thánh đương đại, cùng Tiệt Vân Cung ở Yến Châu đặt song song ở hàng thứ mười thiên hạ. Hồng Hoa Lâu nếu là không có đương gia mới ra thể hiện, lập một cái quy củ cho người giang hồ, nhiều nhất mấy năm, sẽ bị từng bước xâm chiếm hầu như không

còn, biến thành môn phái nhị lưu. . ."

"Nha. . ."

Chuyện phiếm một lát, cơm ăn xong, cũng đến đêm khuya.

Dạ Kinh Đường đứng dậy, đi múc nước trong giếng rửa mặt.

Chiết Vân Ly cũng buồn ngủ, duỗi lưng một cái ở cửa ra vào, lại xem xét trái phải ngôi nhà chỉ có bốn bức tường phòng:

"Đêm nay ngươi ngủ chỗ nào?"

Dạ Kinh Đường dùng khăn mặt lau mặt đi vào trong nhà, có khó hiểu:

"Giường ngủ, đây là nhà ta, ngươi nói ta ngủ chỗ nào?"

?

Chiết Vân Ly nhướng mày, quay đầu nhìn giường đôi một chút —— ba người chen chen, ngược lại là đủ. . .

Nhưng như vậy ngủ được sao?

Chiết Vân Ly ho nhẹ một tiếng:

"Sư nương có tổn thương cần nghỉ ngơi, để sư nương ngủ giường. . . Bản cô nương cùng ngươi dựa vào bên trên tường ngủ, ngươi không có ý kiến chứ?"

Dạ Kinh Đường thấy Chiết Vân Ly rất hiểu chuyện, cũng không có khó xử nàng:

"Đi."

Nói xong đi vào trong góc phòng, tìm mảnh vải trải lên, ôm đao dựa vào tường mà ngồi.

Chiết Vân Ly đem áo tơi làm đệm đặt ở dưới mông, ngồi tại bên cạnh Dạ Kinh Đường, còn vẫy vẫy tay:

"Chim béo đần, tới."

"Chít chít?"

Chim béo rất không thích cái nha đầu đoạt thức ăn còn muốn lấy nó nấu canh này, phối hợp bay lên xà nhà, đem áo tơi đẩy ra một chút, thò đầu ra.

Chiết Vân Ly đưamắt dò xét, có chút không hiểu:

"Nó làm gì?"

"Canh gác."

"A! Chim béo này không ngu ngốc nha, không nhìn ra. . ."

Chương 31 - Thiếu Chủ Đem Người Chặt!

Chương 31. Thiếu Chủ Đem Người Chặt!

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm, Dạ Kinh Đường tựa ở góc tường, chú ý gió thổi cỏ lay phía ngoài.

Chim béo ngồi xổm ở trong ngực, có thể là do có người ngoài, tướng ngủ hơi bình thường chút, chỉ là ngoẹo đầu sang một bên.

Lạc nữ hiệp xem ra cũng không có ngủ sâu, cách mỗi một khắc đồng hồ, liền sẽ làm bộ xoay người, len lén liếc hắn một chút, đoán chừng đang nhìn xem hắn có động thủ động cước đối với Chiết Vân Ly hay không.

Chiết Vân Ly ngược lại là an phận, tựa ở trên tường, ôm đao không nhúc nhích tí nào, nửa đêm cũng không có xuất hiện tình huống tỉnh lại.

Ánh nắng sớm dần dần hiện ra.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy tới giờ, liền ôm chim béo đứng dậy, nào nghĩ tới hắn vừa động, cô nương bên cạnh đã đưa đao ra nửa tấc, đề phòng nhìn về phía hắn.

"Ngươi làm cái gì?"

"Ra ngoài làm việc."

Dạ Kinh Đường vỗ vỗ áo choàng, nói:

"Ngươi nghĩ rằng ta không làm mà cũng có ăn có uống giống như những người danh gia vọng tộc các ngươi?"

Chiết Vân Ly nháy nháy mắt, thu hồi đao, đứng dậy vỗ vỗ cái mông ngạo nghễ ưỡn lên:

"Ngươi làm việc gì? Có cần giúp một tay hay không?"

Lạc Ngưng ở trên giường, nghe vậy chống lên nửa người trên, mang theo ba phần buồn ngủ:

"Vân Ly!"

Nghỉ ngơi một đêm, khí sắc Lạc Ngưng khôi phục hơn phân nửa, dung mạo nguyên bản cũng bắt đầu hiện ra, như thiếu phụ lười biếng hơi nhấc lên thân thể, tóc dài như nước xõa xuống, đôi mắt buồn ngủ kia đủ để cho người ta mê man trong nháy mắt, để người mê trở nên thanh tỉnh, để người thanh tỉnh lâm vào mê ly.

Dạ Kinh Đường hôm qua đã cảm thấy Lạc Ngưng dung mạo bất phàm, buổi sáng xem xét lại, trực tiếp có thêm ba phần tiên khí, nói là thất tiên nữ bị Ngưu Lang lừa gạt về nhà cũng không quá đáng chút nào, không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần.

Phát hiện Dạ Kinh Đường dò xét, Lạc Ngưng liền nằm xuống, đem chăn kéo lên che khuất thân thể, ánh mắt lạnh lùng.

Chiết Vân Ly thấy Lạc Ngưng khó chịu, cười hì hì đáp lại:

"Sư nương, ta không phải đi ra ngoài chơi, cũng là tìm hiểu tin tức, đi theo hắn sẽ an toàn hơn một chút."

Dạ Kinh Đường mang theo đao đi ra ngoài:

"Ngươi ngược lại là an toàn, vậy ta làm sao bây giờ? Ta cũng không phải đồng bọn của các ngươi, vạn nhất các ngươi đem Hắc Nha Lục Sát kéo tới, ta đánh cũng không được chạy cũng không

xong, há không phải là liên lụy tới ta?"

"Ta giả bộ như vợ ngươi, hẳn là không có ai. . ."

"Vân Ly!"

Lạc Ngưng ngẩng đầu lên, lên cơn giận dữ!

Chiết Vân Ly bất đắc dĩ nói:

"Tùy cơ ứng biến. . ."

"Cái gì mà tùy cơ ứng biến?"

Lạc Ngưng nghe thấy cái câu này có chút tức giận, để Vân Ly giả bộ như vợ của tên tiểu tặc này, xác định vững chắc thuận nước đẩy thuyền chiếm mà bị chiếm tiện nghi, nàng đều đã. . .

Vậy không phải là sư đồ cùng hầu một chồng. . .

"Ngươi là một cái cô nương chưa xuất giá, há có thể làm loại trò đùa này?"

Chiết Vân Ly ngẫm lại cũng đúng:

"Vậy ta giả làm muội muội hắn. . . Sao?"

Còn chưa nói xong, Dạ Kinh Đường đã biến mất tại ngoài cửa viện. . .

Một bên khác, Thiên Thủy Kiều, đại trạch Bùi gia.

Sắc trời mời vừa hừng sáng, Bùi Tương Quân đang ngồi ở đại sảnh, ngón tay gõ nhẹ bàn, cau mày.

Chủ vị, chỉnh là đại phu nhân Trương phu nhân Trương Ngọc Liên, hai đầu lông mày cũng mang theo vẻ buồn rầu, bưng chén trà

sứ trắng trong tay, dùng nắp chén nhạ nhàng ma sát:

"Người trên giang hồ, càng ngày càng không nể tình, Vương hương chủ đi Chu gia bái phỏng, nói chuyện việc bến tàu Thanh giang, ngay cả mấy vị đương gia đều không có gặp, chỉ để quản gia ra mặt tiếp đãi. . . Thanh Long đường chúng ta luân lạc tới tình cảnh như thế này, còn mặt mũi nào để hiệu lệnh các Đại đường chủ Hồng Hoa Lâu. . ."

"Đại tẩu, những sự việc này sao ta có thể không biết chứ, quyền nói chuyện trên giang hồ hầu như. . ."

Chức vị Trương phu nhân trên giang hồ, xem như Bang chủ phu nhân, bây lão đại lão nhị của giờ Bùi gia đều đã qua đời, chỉ còn lại nhi tử Bùi Lạc; Bùi Lạc không có thiên phú tập võ gì, lại là dòng độc đinh, nàng cũng không dám đem sản nghiệp giang hồ nói cho nhi tử, bây giờ ngoại trừ trông cậy vào Tam Nương trước mặt, còn có thể trông cậy vào ai?

Trương phu nhân biết Bùi Tương Quân một mình chống đỡ Hồng Hoa Lâu không dễ dàng, khẽ thở dài:

"Tam Nương, ta không nói ngươi, nói là tình thế. Hiện nay, chỉ có thể trông cậy vào Kinh Đường mà nhị đệ đưa tới, mong hắn có thể chống đỡ những chuyện này. Nhị đệ qua đời, Kinh Đường đều có thể tuân theo di chúc, ngàn dặm xa xôi đem gia sản đưa tới, tất nhiên trọng tình nghĩa, phẩm hạnh sẽ không kém. Nếu không ngươi truyền cho Kinh Đường thương pháp, để hắn. . ."

Bùi Tương Quân khẽ lắc đầu:

"Ta biết Kinh Đường phẩm hạnh đoan chính, dáng dấp cũng là tuấn tú lịch sự, giống người làm đại sự. Nhưng nước xa không cứu được lửa gần, ‘ tháng côn, năm đao, cả đời thương’ hắn coi như có nội tình rất tốt, thiên phú không tồi, đem thương pháp luyện tốt, nhanh nhất cũng phải ba tới năm năm, ra ngoài thực chiến tích lũy

danh vọng, sau đó ba năm. . ."

Chương 32 - Thiếu Chủ Đem Người Chặt! 2

Chương 32. Thiếu Chủ Đem Người Chặt! 2

Trương phu nhân căn bản không có cái trông cậy nào khác, chỉ có thể nói:

"Chỉ mong Kinh Đường thiên phú kinh người, mấy tháng liền học được Bùi gia thương, tháng sau phải đi hội kiến các Đại đường chủ ở Tụ Nghĩa Lâu, vừa vặn đem Kinh Đường mang theo. . ."

Bùi Tương Quân có chút bất đắc dĩ:

" Đốt cháy giai đoạn như này, cho dù tốt cũng sẽ bị phế dần đi. Kinh Đường cho dù một tháng đem thương pháp học được, không có chút kinh nghiệm giang hồ, ra ngoài lại có thể đánh thắng được ai?"

"Lâu chủ, không xong. . ."

Thời khắc hai nữ nhân trò chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên bước chân, Tú Hà chạy vào, trong mắt đầy lo lắng.

Lời vừa nói ra, hai nữ nhân trong sảnh đều là nhíu mày, Bùi Tương Quân đứng lên nói:

"Có chuyện gì xảy ra?"

"Hôm nay thiếu chủ đang đi tới đây, không biết làm sao trên đường lại xung đột cùng Lục Sát."

"Lục Sát?"

Bùi Tương Quân nhướng mày, hơi suy tư:

"Khẳng định là tiếng đao ở gần Minh Ngọc Lâu đã bị tai mắt Hắc Nha hoài nghi, hôm qua Hắc Nha đã phái người tới xác nhận thân phận Kinh Đường. Kinh Đường không biết « Bát Bộ Cuồng Đao », để bọn hắn tùy tiện thử, sẽ không có việc gì."

Tú Hà liền vội vàng lắc đầu:

"Không phải không phải. Hắc Bạch Vô Thường ra tay, phụ cận không có tai mắt nào, chỉ nghe nói lúc Thiết Tí Vô Thường đi ra, cánh tay trái máu chảy ồ ạt. . ."

"Hả? !"

Trương Ngọc Liên đứng lên, khó có thể tin nói:

"Kinh Đường đem Hắc vô thường chặt?"

Bùi Tương Quân liền vội vàng lắc đầu:

"Nói đùa cái gì? Kinh Đường không thông một chút công pháp nào, lấy cái gì để chặt mình đồng da sắt của Hắc vô thường? Đây chính là ngoại gia Tông Sư của Hắc Nha!"

Tú Hà khẩn trương nói:

"Người bên ngoài đều nói như vậy, ngài mau đi xem một chút, Thiếu chủ giống như còn bị Bạch Vô Thường chặn lại. . ."

Bùi Tương Quân thấy vậy, cũng không dám lại trì hoãn, vội vàng ra cửa. . .

Mây đen ép tới, trời cũng sáng được một lúc rồi nhưng trên đường vẫn tương đối ảm đạm.

Dạ Kinh Đường dắt ngựa rời đi khỏi ngõ song quế, cùng chim béo đi vào phụ cận Thiên Thủy Kiều, mua một lồng bánh bao ở cửa hàng bánh bao đầu phố, cùng chim béo ăn điểm tâm, trong lòng còn đang suy nghĩ xem hai nữ nhân trong phòng sẽ ăn cái gì, có nên để chim béo đưa hai cái bánh bao trở về hay không.

Nhưng còn không có suy nghĩ tốt, khóe mắt Dạ Kinh Đường liếc qua, liền phát hiện đầu ngõ cách đó không xa, có một bóng người đang nhìn phía hắn.

Dạ Kinh Đường đưa mắt dò xét, đã thấy người đứng cửa ngõ, là người hôm qua hắn đánh đập, Dương Quan.

Trên tay Dương Quan bọc lấy băng vải, sắc mặt âm trầm, hướng về phía hắn ngoắc ngoắc tay, sau đó tiến vào ngõ nhỏ.

?

Dạ Kinh Đường đã nhận ra là lạ, đưa tay vẫy vẫy, chim béo liền giương cánh bay lên, bay lên không trung.

Một lát sau, chim béo từ trên cao rơi xuống, "Chít chít chít", ra hiệu có ba người.

Dương Quan lại xuất hiện, có lẽ là chuyện không thể tránh được.

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ, vứt xuống mấy đồng tiền, tay nắm đao tiến vào ngõ nhỏ.

Ngõ hẻm này rất sâu, đợi đi đến chỗ rẽ, chính là một cái ngõ cụt, trái phải đều là tường cao, ở giữa có một lối đi nhỏ.

Dưới trời âm u, hai đạo nhân ảnh sóng vai đứng tại trong ngõ, trên người khoác áo tơi, đầu đội mũ rộng vành, là cách ăn mặc người giang hồ bình thường, một cái vóc người cao lớn, một cái tương đối gầy gò, không có cầm binh khí.

Dương Quan thì đứng tại phía sau hai người.

Dạ Kinh Đường một mình một đao đứng tại cửa ngõ, dò xét hai vị khách mũ rộng vành một chút về sau, nhìn về phía Dương Quan:

"Không phục?"

Dương Quan mạnh mẽ nói:

"Mới đến, liền dám ở kinh thành ỷ vào võ nghệ giương oai, ngươi thật coi trên đời không ai có thể trị ngươi? Chính ngươi tự chặt một tay một chân, ta liền tha cho ngươi một cái mạng, không thì hôm nay đem ngươi đánh chết tươi, ngươi là một cái nghĩa tử của Bùi gia, cũng không ai ra mặt cho ngươi."

Dạ Kinh Đường không cần phải nhiều lời nữa, cầm đao chậm rãi đi về phía trước, nhưng mà chỉ đi hai bước, thân hình liền đột nhiên bộc phát tốc độ, phóng tới hai tên mũ rộng vành.

Khí thế Dạ Kinh Đường rất đủ, hắn chỉ nghĩ đơn giản, một tên lưu manh nhỏ thì tìm được tay chân đẳng cấp nào chứ!

Lưỡi đao vừa mới ra khỏi vỏ, thân ảnh cao lớn bên trong hai tên mũ rộng vành liền khẽ nâng mũ rộng vành, lộ ra gương mặt và nụ cười, tiếp theo thân hình lóe lên đã đến gần.

Dạ Kinh Đường cảm giác không đúng, một đao hướng tên mũ rộng vành bổ tới, chưa từng nghĩ rằng tên mũ rộng vành trực tiếp nâng lên cánh tay phải để đón đỡ.

Đương ——

Tiếng sắp thép va chạm vang lên.

Dạ Kinh Đường vốn cho rằng cái tên mũ rộng vành này mang theo bao tay sắt bảo hộ, nhưng sau khi bổ nát tay áo mới ngạc

nhiên phát hiện, phía dưới quần áo chính là làn da màu đồng.

Cánh tay bắp thịt cuồn cuộn, ngoài một vết hằn màu trắng thì không có gì, thậm chí ngay cả da đều không có rách chút nào!

? !

Ánh mắt Dạ Kinh Đường kinh ngạc, một nháy mắt còn tưởng rằng mình nhìn hoa mắt.

Song phương chém giết, hiển nhiên không có cơ hội giao lưu.

Chương 33 - Thiếu Chủ Đem Người Chặt! 3

Chương 33. Thiếu Chủ Đem Người Chặt! 3

Cánh tay phải thân ảnh cao lớn ngăn trở trường đao, tay trái chính là đưa ra một quyền, tực tiếp đánh về ngực Dạ Kinh Đường.

Bành ——

Một quyền này thật nặng, nhưng Dạ Kinh Đường sẽ không bay ra ngoài, nội tình của hắn được nghĩa phụ xây dựng vững chắc.

Nói đơn giản thì cho dù lực công kích không cao, nhưng năng lực kháng đòn cũng trâu bò.

Ngực ăn một quyền, Dạ Kinh Đường quả thực là không có phản ứng gì, lấy lưỡi đao cắm vào trên mặt đất, về sau trượt ra mấy bước liền ổn định thân hình.

Nhưng vừa dừng bước, một trận âm phong liền thổi tới từ phía trước, hai sợi tóc bay lên.

Hô ——

Dạ Kinh Đường lạnh cả tim, lúc này ngửa ra sau tránh né.

Sau một khắc, một đạo thân ảnh quỷ mị liền lướt qua bên trên, nhìn như một cái áo tơi bị gió thổi tới, không có thực thể.

Nhưng một gương mặt âm u, lại chân chân thật thật xuất hiện tại dưới mũ rộng vành, lạnh lùng nhìn qua hắn, thân thể theo gió mà động, giống như không có xương cốt.

Dạ Kinh Đường dù là không tin quỷ thần, lúc này cũng chần chờ.

Đưa tay quét về phía quỷ ảnh một đao, lại phát hiện lưỡi đao chạm đến áo tơi, áo tơi lập tự bay đi theo lực đạo của đao chạm vào, giống như không có chút lực phản kháng nào.

Một đao đảo qua, không có làm bị thương quỷ ảnh chút nào, ngược lại cánh tay phải của hắn ngược lại bị đụng vào.

Lực đạo chạm vào rất nhẹ, đến mức Dạ Kinh Đường chỉ cảm giác là áo hơi bị rách ra.

Nhưng ngay lúc đó bả vai liền lâm vào tê dại, âm hàn thấu thể, lúc này lực đạo cánh tay phải đại giảm.

Tâm thần Dạ Kinh Đường hơi rung động, xoay người đem đao đút vào vỏ, tay trái cầm ngược chuôi đao, đưa lưng về phía tường, ánh mắt đồng thời khóa lại hai thân ảnh.

Quỷ ảnh nhẹ nhàng đã không một tiếng động ngăn lại cửa ra, mũ rộng vành hơi chếch xuống thấp, không nhúc nhích tí nào, giống như một cây gỗ.

Người có thân hình cao lớn cũng là như thế.

Mặc dù đều không có động tác, lại có thể cảm nhận được lực áp bách vô hình, giống như hai đầu của con ngõ có hai ngọn núi cao. . .

Cùng lúc đó, trên đỉnh của một quán rượu phía xa, vừa vặn có thể nhìn thấy trận giao thủ trong ngõ nhỏ.

Mặt trời vừa mới mọc lên, ánh nắng sớm chiếu lên gương mặt hào hùng mà không mất đi xinh đẹp của Tĩnh Vương Đông Phương Ly Nhân, nàng đứng chắp tay ở cửa sổ, ánh mắt toát ra vẻ khen ngợi:

"Thân thủ tốt, nội tình kẻ này ngược lại là rất vững chắc."

Lão ẩu tóc trắng dài chấm đất đứng ở phía sau, khẽ lắc đầu:

"Chúng một quyền của Xà Long mà không thở dốc, xác thực nội tình không tầm thường, nhưng tuổi còn rất trẻ, lỗ mãng không biết giang hồ sâu cạn, cũng không thông chút công pháp nào, thuần túy dựa vào môt cỗ ngoan kình để liều mạng. Nếu không thì đem đám Xà Long gọi trở về?"

"Cũng đã tới rồi, giúp tiểu tử này có một bài học đi, đừng để hắn tâm cao khí ngạo, về sau trong cung sẽ ít va chạm với Thánh thượng."

Lão ẩu tóc trắng khẽ vuốt cằm, không cần phải nhiều lời nữa.

Trong ngõ nhỏ.

Dạ Kinh Đường nắm chặt chuôi đao, chú ý đến cường địch đang bao bọc hai phia, kỳ thật hắn đang nhớ tới thời gian vô địch ở tiểu trấn ngoài biên quan, đến kinh thành chỉ mấy ngày, hắn đã toàn gặp phải thần tiên, về sau muốn không cẩn thận cũng khó.

Dạ Kinh Đường thấy hai người không có tấn công trước, lạnh giọng mở miệng:

"Dương Quan, đây là giúp đỡ ngươi có thể tìm được? !"

Hai cái giúp đỡ này, khẳng định không phải Dương Quan tìm, dù sao hai vị này được xưng Hắc Bạch Vô Thường, sư phụ hắn là Tam Tuyệt Tiên Ông gặp được cũng phải đi vòng qua.

Võ đạo Tông Sư là danh xưng, cũng không có giới hạn chính xác, biện pháp đánh giá trên giang hồ rất nhiều, một loại trong đó, chính là coi Hắc Bạch Vô Thường làm Giám khảo .

Người trên giang hồ có thể thắng được một người trong đó,

hoặc là tại dưới tình huống hai người liên thủ toàn thân trở ra, liền coi như Tông Sư thực sự, cũng có thể nói Hắc Bạch Vô Thường chính là tiêu chuẩn Tông Sư.

Dương Quan mặc dù là bị người ta lợi dụng, nhưng có người xả giận cho hắn, thì vẫn là thật thoải mái, mở miệng nói:

"Hai vị quan gia này, chính là bạn tri kỉ của gia sư, ngươi thật sự cho rằng Dương mỗ ở kinh thành lăn lộn, lại không có chút quen biết nào?"

Ánh mắt Dạ Kinh Đường trầm xuống, chú ý tới động tác hai người, tùy thời mà hành động.

Thiết Tí Vô Thường -- Xà Long, căn bản không hứng thú bắt nạt thanh niên, chuyến này là theo lệnh của Tĩnh Vương, tới kiểm tra nội tình Dạ Kinh Đường, đã nhìn ra nội tình Dạ Kinh Đường rất vững chắc, nhưng công phu thì rất vớ vẩn, hoàn toàn là đánh bừa.

Gặp Tĩnh Vương không có để hắn thu tay lại, Xà Long lại lần nữa bước nhanh đến phía trước.

Đông đông đông ——

Cước bộ không nhanh, lại trầm ổn hữu lực, tựa như mỗi bước đi lại giống như một người sắt đang đi.

Dạ Kinh Đường có thể chém trúng người sắt này, nhưng mà quỷ ảnh thì không chạm được, sau khi cân nắc, hắn cắn răng vọt lên lên, giống như muốn nhảy qua tường để phá vây.

Chương 34 - Thiếu Chủ Đem Người Chặt! 3

Chương 34. Thiếu Chủ Đem Người Chặt! 3

Quỷ Ảnh Vô Thường -- Thương Tiệm Ly, thấy Dạ Kinh Đường không biết công phu thật, vai phải còn bị trúng một chưởng của hắn lâm vào chậm chạp, căn bản không có ý nhúng tay, chỉ là đứng tại cửa ngõ quan sát.

Xà Long thì là thân hình lóe lên, đi sau mà đến trước, đi tới bên trái Dạ Kinh Đường, đưa tay đánh một quyền.

Bành ——

Nắm đấm thế lớn lực mạnh, mang theo một cơn gió đấm tới!

Từ tình thế này, Dạ Kinh Đường vọt lên không đến ba thước, liền sẽ bị một quyền đánh rơi xuống.

Nhưng để cho người ta không nghĩ tới chính là, nắm đấm Xà Long chưa đánh trúng, sắc mặt đột biến, nhấc cánh tay làm ra tư thế trốn tránh!

Sang sảng ——

Sau một khắc, trong ngõ nhỏ đột nhiên truyền ra một tiếng đao minh long ngâm!

Ngõ nhỏ có ánh đao lóe lên!

Đương ——

Vẫn là tiếng kim loại va chạm, nhưng lần này lại lộ ra tia máu.

Thân hình Xà Long vọt lên, bị cự lực đánh cho chấn động bay về sau, áo bào trên cánh tay trái vỡ vụn, lộ ra cánh tay cường tráng màu đồng.

Mà cánh tay cứng như sắt đá, không còn hoàn hảo, hiện tại xuất hiện một vết đao sâu đủ thấy xương, nhìn thấy mà giật mình, máu phun tung tóe ra ngoài.

Thử ——

Thương Tiệm Ly đứng ngoài quan sát, nhìn thấy một màn này, ánh mắt có thể nói là không thể tưởng tượng.

Cánh tay Xà Long được rèn luyện mấy chục năm, giống như thần binh lợi khí, không biết bao nhiêu trong người giang hồ muốn tháo bỏ xuống, nhưng có thể làm xước xát chút thịt, đã tính mãnh nhân.

Kẻ này có thể 'một đao thấy xương', đủ để thấy thể trạng cùng một thân nội kình bàng bạc của hắn đã mạnh đến cái tình trạng gì.

Nhưng cái này còn không phải trọng điểm, ngoại gia Tông Sư đường đường chính chính đánh với Xà Long cũng có thể làm đến mức 'một đao thấy xương', trọng điểm là tốc độ xuất thủ một đao kia!

Thương Tiệm Ly rõ ràng có thể nhìn ra, Xà Long sớm phát hiện ý đồ kẻ này, đao ra khỏi vỏ, đồng thời liền bắt đầu trốn tránh.

Song phương đồng thời có động tác, Xà Long thân là ngoại gia Tông Sư thì kinh nghiệm chém giết rất phong phú, vậy mà cánh tay vẫn bị trọng thương, chỉ có thể nói rõ Xà Long dùng ra tất cả vốn liếng, đều tránh không khỏi một đao bá đạo đến cực điểm này.

Thương Tiệm Ly tiếp xúc giang hồ nhiều năm như vậy, trong

ấn tượng thì đao pháp có lực bộc phát sánh ngang cùng đao này, chỉ có Quân Sơn đài « Đồ Long Lệnh ».

Nếu như là Hiên Viên gia « Đồ Long Lệnh », Xà Long sau khi bị một đao bổ trúng, tiếp sau đó tất nhiên là bị bổ thêm vài đao tới mức trọng thương.

Lực bộc phát kẻ này có thể so với « Đồ Long Lệnh », bởi vậy Thương Tiệm Ly đầu tiên là xông lên trước gấp rút tiếp viện.

Trong lòng Xà Long cũng biết không ổn, phi thân gấp rút lui.

Nhưng để cho hai người ngoài ý muốn chính là, Dạ Kinh Đường cũng không nhân cơ hội thân hình đối thủ bất ổn mà bổ tiếp một đao.

Dạ Kinh Đường một đao đẩy lui địch, lưỡi đao trở về bao, lại khôi phục tư thế ban đầu, sau đó mới một cước đạp ở bên trên tường viện, hướng phía Xà Long đuổi theo.

Nhưng mà nếu hắn đuổi kịp, Xà Long cũng không xứng đáng là tông sư.

Mắt thấy Xà Long bay lên để ra một con đường, Dạ Kinh Đường toàn lực bộc phát, trực tiếp thẳng hướng về Dương Quan!

Cử động lần này cũng không phải là hăng máu muốn giết người, mà là bắt người làm con tin.

Hắn nội tình tuy vững chắc, cũng chỉ biết một đao này thôi, hai người này lại sâu không lường được, không đưa lên cửa để cho hắn chặt, thì hắn rất khó đuổi kịp, hắn cũng trốn không thoát, đường sống duy nhất chính là bắt người làm con tin.

Dương Quan không nghĩ tới Dạ Kinh Đường có thể một đao phá phòng ngự Thiết Tí Vô Thường, ánh mắt trợn trắng lên.

Nhưng mắt thấy Dạ Kinh Đường vọt tới, trong nháy mắt biểu lộ Dương Quan hóa thành kinh sợ, trực tiếp hai đầu gối quỳ xuống đất, mở miệng hô to:

"Tha mạng. . ."

Lời nói còn chưa ra hết, Dạ Kinh Đường đã một phát bắt được cổ Dương Quan, tay trái nắm chặt chuôi đao vận sức chờ phát động.

Mà đối thủ. . .

Thương Tiệm Ly căn bản không quan tâm Dương Quan sống chết, tự nhiên không phản ứng chút nào, thân thể như quỷ ảnh bay trước người, bàn tay trắng bệch đưa ra, đâm thẳng ngực bụng Dương Quan, nhìn bộ dáng là chuẩn bị giết cả hai, móc trái tim Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường đều kinh hãi, vạn vạn không ngờ tới việc hai người này điên cuồng tới mức cả con tin cũng giết!

Biết tiếp tục bổ một đao sẽ vô dụng, Dạ Kinh Đường cắn răng muốn dùng chưởng pháp hôm qua Lạc Ngưng dạy, thử đối đầu với quỷ ảnh.

Dương Quan đã sợi tới mức hét lên:

"Thương bộ đầu cứu ta. . ."

Lời vừa nói ra, liền lộ tẩy.

Dạ Kinh Đường trong nháy mắt kịp phản ứng —— là người của triều đình đang thử thăm dò —— một chưởng sắp đánh ra lại phải cố nén lại.

Chương 35 - Bạch Trảm

Chương 35. Bạch Trảm

Thương Tiệm Ly thấy Dạ Kinh Đường dừng tay, đương nhiên sẽ không tiếp tục xuyên thủng cả hai, nhẹ nhàng lui về, rơi vào ngoài ba trượng, khôi phục thế đứng người gỗ:

"Đao pháp Dạ công tử tuyệt hảo. Tuổi gần mười tám, thể trạng nội kình đã không thua Tông Sư bình thường, thiên phú này quả thực để Thương mỗ xấu hổ, chỉ là không có quá nhiều công phu thật, có chút đáng tiếc."

Xà Long đứng trên tường, cánh tay trái phun trào cơ bắp, quả thực là đã ngừng lại được chảy máu, từ tường cao nhảy xuống, cầm lên mũ rộng vành, lộ ra gương mặt hơi có vẻ kinh sợ:

"Đao này quả thực bá đạo, nếu không phải Dạ công tử kinh nghiệm nông cạn mà sớm bộc lộ sát ý, chỉ một đao như thế, hôm nay bản quan thật đúng là không nhất định có thể rời khỏi ngõ nhỏ này."

Dạ Kinh Đường vừa sáng sớm đụng vào hai quỷ sai, tâm tình có thể nói là kém đến cực điểm, trầm giọng nói:

"Quá khen. Hai vị đại nhân là cao nổi tiếng, chạy tới bắt nạt một tiểu bối như ta, có chút không thích hợp đúng không?"

Thương Tiệm Ly không có trả lời, mà là nhìn về phía Xà Long bên cạnh, hỏi thăm:

"Đây là « Bát Bộ Cuồng Đao »?"

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, trong lòng hơi hồi hộp một

chút, biết món nợ của nghĩa phụ có thể là bị đẩy tới trên đầu hắn.

Nghĩa phụ trước kia xông xáo giang hồ, có làm việc thương thiên hại lí hay không thì hắn không rõ ràng, nhưng kẻ thù của nghĩa phụ là Đao Khôi Hiên Viên Triều, là Quân Sơn Hầu được triều đình thân phong, có quan hệ mật thiết với triều đình.

Triều đình phát hiện hắn biết « Bát Bộ Cuồng Đao », Hiên Viên Triều liền sẽ biết, có thể là muốn trảm cỏ trừ tận gốc. . .

Vừa nghĩ tới đây, Dạ Kinh Đường mặt không đổi sắc nắm chặt chuôi đao, muốn liều chết đánh cược một lần để phá vây.

Nhưng để Dạ Kinh Đường không nghĩ tới chính là, Xà Long trầm mặc một lát sau, lắc đầu nói:

"Không giống. Ta trước kia gặp qua Trịnh Phong, đao chém ra có điểm giống đao pháp Trịnh Phong, nhưng thanh thế thì chênh lệch vạn dặm, khác nhau như rồng và rắn ."

?

Dạ Kinh Đường sững sờ, thầm nghĩ: Ngươi mù sao? Đao pháp nghĩa phụ dạy ta, ta có thể luyện lệch lạc?

Thương Tiệm Ly thì là hỏi thăm:

"Ai là rồng, ai là rắn?"

Xà Long ra hiệu mình chảy máu cánh tay:

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Thương Tiệm Ly trong lòng hiểu rõ —— sư phụ Trịnh Phong có tên tuổi lớn, nhưng đao pháp Trịnh Phong thì kém, nếu là rồng thì tại sao lại bị người ta đuổi đánh tới mức phế?

Ánh mắt Thương Tiệm Ly hiện ra mấy phần kinh ngạc, chăm

chú dò xét Dạ Kinh Đường, hồi tưởng đao khách nổi danh trên giang hồ, thật đúng là tìm không thấy đao pháp tương tự, liền mở miệng hỏi thăm:

"Dạ công tử, một đao kia của ngươi, tên gọi là gì?"

Thức mở đầu « Bát Bộ Cuồng Đao ». . .

Dạ Kinh Đường cảm thấy hai tên giả thần giả quỷ này không có chút nhãn lực nào, cũng đã nhận ra rồi, còn ở nơi này cưỡng ép bắt hắn giải thích.

Nhưng ánh mắt đối phương vụng về, hắn đương nhiên sẽ không chủ động tự khai, mở miệng nói mò:

"Bạch Trảm!"

"Chít chít?"

Chim béo đứng trên tường thăm dò:

"?"

"Bạch trảm. . ."

Xà Long nhẹ gật đầu, lại lần nữa hỏi thăm:

"Ngươi tự sáng tạo đao này, hay là có cao nhân chỉ?"

Nghĩa phụ ta dạy. . .

Dạ Kinh Đường đối mặt câu hỏi bộ khoái đặ rat, không trả lời cũng không được, chỉ có thể tiếp tục nói mò:

"Trên đường áp tiêu, chợt thấy sông núi mà ngộ ra. . ."

Xà Long đưa tay lên chặn lại lời Dạ Kinh Đường:

"Minh bạch, ngẫu nhiên cảm ngộ từ thiên địa. Đáng tiếc, hiện

tại chỉ có một đao, không có tiếp theo."

"Xác thực như thế, để hai vị đại nhân bị chê cười. . ."

——— ———

Ở tầng cao nhất quán rượu xa xa, cũng đang thảo luận.

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân lại không còn lãnh đạm như vừa rồi, mang theo ba phần kinh ngạc:

"Không biết công phu thật, nội tình lại vững vàng có thể so với Tông Sư nhập môn, so với bản vương đều lợi hại hơn. . . Đây là luyện bằng cách nào? Hay là hắn tận lực giấu dốt?"

"Kẻ này xác thực chỉ biết một đao như thế. Nội kình bàng bạc, thể trạng cường kiện, có thể là kẻ này không có cao nhân dạy bảo, nhưng thiên phú không tầm thường lại khắc khổ chịu khó, cố gắng luyện ra được."

Đông Phương Ly Nhân nghe nói qua sự tích luyện kiếm mấy chục năm trong núi, rời núi chính là Kiếm Thánh, nhưng đây vẫn là lần đầu gặp được.

"Cho dù có nội tình Tông Sư nhập môn, một đao đem Xà Long chặt không có lực trở tay chút nào, cũng quá mức không thể tưởng tượng. . . « Bát Bộ Cuồng Đao » có bá đạo như vậy sao?"

Lão ẩu tóc trắng cau mày, trịnh trọng nói:

" Đao của Cuồng Nha Tử, đúng là cùng cấp thì không ai đỡ được, nhưng đao Trịnh Phong, tuyệt không có bá đạo như vậy. Trong đánh giá của lão nhân, đao này xem như đại thành, mà « Bát Bộ Cuồng Đao » của Trịnh Phong, thuộc về đồ dỏm, vẻ ngoài thì có giống nhau, nhưng hoàn toàn là hai loại đồ vật."

"Sẽ không phải là Cuồng Nha Tử dạy?"

"Cuồng Nha Tử bởi vì sự tình « Minh Long Đồ », bị cả giang hồ truy sát, không sống tới bây giờ. Nghe nói lúc Trịnh Phong gặp gỡ Cuồng Nha Tử, Cuồng Nha Tử đã dầu hết đèn tắt. . . Lão thân đánh giá, Trịnh Phong còn không có học được Bát Bộ Cuồng Đao, Cuồng Nha Tử đã chết; Trịnh Phong không có học được tinh túy, lại không có sư phụ chỉ điểm, tự mình mò mẫm, mới đi phải đường khác. . . Mà một đao kia của kẻ này, Cuồng Nha Tử tại thế cũng chỉ như thế, thật không biết rõ đường nguồn gốc của đao này. . ."

Chương 36 - Bạch Trảm 2

Chương 36. Bạch Trảm 2

"Có phải là Trịnh Phong những năm này quy ẩn sơn lâm, ngộ ra được đao pháp Cuồng Nha Tử? Sau đó dạy cho Dạ Kinh Đường?"

Tóc trắng lão ẩu lắc đầu:

"Trịnh Phong bị Hiên Viên Triều đánh cho tàn phế, tập võ đều là vấn đề, cũng không thể từ hư vô triệt để đại ngộ. Mà lại coi như có dạy, cũng sẽ không chỉ dạy một đao."

Đông Phương Ly Nhân khẽ vuốt cằm, mắt nhìn Dạ Kinh Đường ở xa xa:

"Cuồng Nha Tử không có khả năng truyền, chính Trịnh Phong đều đi nhầm đường, không có cách nào dạy. . . Đao này nếu là chính hắn ngộ ra, chẳng phải là ngộ tính so với bản vương còn cao hơn?"

Mà còn cao hơn nhiều lắm. . .

Lão ẩu tóc trắng biết Tĩnh Vương tâm cao khí thịnh, không dám kích thích Tĩnh Vương điện hạ, chỉ là uyển chuyển nói:

"Kẻ này nếu là tự mình ngộ ra một đao kia, ngộ tính được xưng tụng là khoáng cổ thước kim; nhưng mà trên đời thì vũ phu biết một chiêu là chỗ nào cũng có, hơn phân nửa sẽ chấm dứt bằng một đời sống bình thường, người có thể thành tài lác đác không có mấy. Thành tựu cụ thể, còn phải để sau đánh giá."

Đông Phương Ly Nhân không tiếp tục nhiều lời.

Lão ẩu tóc trắng thấy trong ngõ nhỏ còn đang chờ mệnh lệnh, lại mở miệng nói:

"Điện hạ, nên đưa chân dung cho Thánh thượng xem qua, để kẻ này trở về rửa mặt trang điểm, đợi Thánh thượng triệu kiến."

". . ."

Đông Phương Ly Nhân đứng chắp tay, từ xa xa nhìn qua Dạ Kinh Đường tuấn mỹ vô song, hơi trầm mặc:

"Thánh thượng đối với võ giả không có hứng thú, kẻ này có thiên phú tập võ kỳ giai, nếu là thật sự bị nhìn trúng, về sau phải bỏ võ theo văn, không khỏi đáng tiếc. Ân. . . Không cần vẽ chân dung, cho hắn một khối lệnh bài Tĩnh Vương phủ, về sau nếu có việc cần, có thể tùy thời đến vương phủ."

?

Lão ẩu tóc trắng nghe lời này, cảm giác giống như là —— Che mắt Thánh thượng, giữ lại soái ca, bỏ tiền vào túi riêng. . .

Nhưng mà Tĩnh Vương nói cũng có lý, một khi bị Nữ Đế chọn trúng, cho dù đãi ngộ tốt không khác gì phò mã, nhưng không thể làm quan, không thể rời khỏi người thiên tử, còn Gần vua như gần cọp, chú định cả một đời không có cách nào ngẩng đầu.

Lão ẩu tóc trắng cũng quý tài, lập tức vuốt cằm nói:

"Tuân mệnh."

Trong ngõ.

Cánh tay Xà Long bị Dạ Kinh Đường chặt tổn thương, nên đã rời đi trước đi trị liệu, chỉ còn Thương Tiệm Ly đứng tại chỗ, cùng Dạ Kinh Đường nói mò, chờ lấy mệnh lệnh phía trên.

Đợi nửa ngày, về sau một bộ khoái Hắc Nha chạy vào ngõ, nói vài câu vào Thương Tiệm Ly.

Thương Tiệm Ly lắng nghe qua, tiếp nhận một khối lệnh bài, ném cho Dạ Kinh Đường:

" Đao pháp của Đao khách Trịnh Hào, cùng một đao của ngươi tương tự. Trịnh Hào cùng Cừu Thiên Hợp quen biết, mà Cừu Thiên Hợp là trọng phạm triều đình, ta phụng mệnh truy tra việc này, hôm nay tới điều tra theo thông lệ, có chút quấy nhiễu, mong rằng Dạ công tử thứ lỗi."

Dạ Kinh Đường âm thầm nhẹ nhàng thở ra:

"Đại nhân theo lẽ công bằng để làm việc, tại hạ vốn là nên phối hợp, sự tình điều tra rõ liền tốt."

"Dạ công tử có thiên phú không tầm thường, đã được Tĩnh Vương thưởng thức, đặc biệt ban thưởng Dạ công tử một khối lệnh bài, về sau Dạ công tử chính là thượng khách Tĩnh Vương phủ."

Dạ Kinh Đường tiếp nhận lệnh bài Tĩnh Vương phủ, dò xét một chút, có chút ngoài ý muốn.

Có khối lệnh bài này, ước chừng chính là có thể trực tiếp cầm đi vương phủ cầu kiến Tĩnh Vương, nhưng càng quan trọng hơn là có dính một chút quan hệ.

Tĩnh Vương là muội muội ruột của đương kim Thánh thượng, cực kỳ được sủng ái yêu chiều, vậy nên mới phá lệ phong nàng từ một cái công chúa làm Thân vương.

Người mang lệnh bài có thể ra vào Tĩnh Vương phủ, đã nói lên cùng Tĩnh Vương có quan hệ không ít, không quan tâm ngươi là vương hầu tướng lĩnh gì, muốn động người này, trước tiên cần phải hỏi ý Tĩnh Vương.

Nhưng mà một khi lệnh bài được dùng, chẳng khác nào Tĩnh Vương giúp ngươi làm xong việc, nhân tình này tuyệt không còn.

Dạ Kinh Đường làm bộ đắn đó, đem bảng hiệu thu lại, chắp tay thi lễ:

"Tạ Tĩnh Vương thưởng thức. Tĩnh Vương đang ở gần đây?"

Thương Tiệm Ly không biết trả lời sao, liền lải nhải một câu:

"Tĩnh Vương ở khắp mọi nơi."

Quay người rời đi.

". . ."

Dạ Kinh Đường cảm thấy lời này thật giả dối, ngẩng đầu dò xét trái phải, chợt phát hiện Dương Quan đang giả chết ở góc tường!

"Bẩm đại nhân, Dương Quan thật sự là có quan hệ với hai vị?"

Thương Tiệm Ly cũng không quay đầu lại mà trả lời:

"Cũng không phải."

Dứt lời liền biến mất ở cửa ngõ.

". . ."

Trong ngõ nhỏ yên lặng lại.

"Chít chít!"

Chim béo từ trên tường nhảy ra, hung thần ác sát mở rộng cánh, giống như ra hiệu —— chém hắn!

Đem Dạ Kinh Đường dẫn vào vòng vây, Dương Quan thấy Hắc Bạch Vô Thường đều bị thua thiệt lớn, bây giờ hai người bọn hắn

còn không nhận người thân, thế là mặt mũi Dương Quan trắng bệch, nâng lên hai tay:

"Dạ công tử chậm đã. . . Tê —— "

Lời còn chưa dứt, chính là một thanh âm rút đao vang lên.

Dạ Kinh Đường vừa sáng sớm bị Hắc Bạch Vô Thường phối hợp chèn ép, đối mặt người trong quan phủ còn không thể tức giận, xem như cả một bụng là tức giận.

Mắt thấy quỷ sai rời đi, hắn bắt đầu phát tiết.

Xoạt ——

"Muốn ta tháo một tay hay một chân?"

Dương Quan không dám nói gì, hai tay tiu nghỉu xuống, cắn răng cười làm lành:

"Dương mỗ cũng là bị buộc, thực sự không thể trêu vào Hắc Bạch Vô Thường, chỉ có thể làm theo họ, không thì nào dám trêu chọc công tử. Dạ công tử có đao pháp trác tuyệt, tại hạ bội phục, Dạ công tử đi thong thả. . ."

Dạ Kinh Đường đem trường đao bỏ vào bao, đem chim béo để lên bờ vai, bước nhanh ra đường tắt. . .

Chương 37 - Ngươi Ghét Bỏ Cô Cô Sao?

Chương 37. Ngươi Ghét Bỏ Cô Cô Sao?

Ngõ nhỏ ở bên cạnh Thiên Thủy Kiều, động tĩnh đánh nhau cũng không nhỏ, chờ đi ra khỏi ngõ, có thể thấy được trên đường phố đã bách tính vây quanh xung quanh xem náo nhiệt, đám tiêu sư Trần Bưu, Dương Triều đều ở trong đó.

Tam Nương thì thân mang áo váy màu tím nhạt, dẫn theo nha hoàn đứng tại đầu ngõ, đang nói chuyện mang theo áy náy:

"Kinh Đường trẻ tuổi nóng tính, có chút lỗ mãng, ta về sau chắc chắn hảo hảo quản giáo. Thương thế Xà đại nhân. . ."

"Bùi tiểu thư không cần đa lễ, chỉ là phụng mệnh kiểm tra, tổn thương thì tự có nha môn chăm sóc. Việc này cùng Dạ công tử không liên quan, đã quấy nhiễu Bùi phủ, còn xin Bùi tiểu thư thứ lỗi."

"Đâu có đâu có. . ."

Bùi Tương Quân xem như tiểu thư Bùi gia, mặc dù chưởng quỹ cũng đều gọi Tam Nương, nhưng ở trường hợp chính thức, nhiều vẫn là lấy Bùi tiểu thư để xưng hô.

Dạ Kinh Đường sửa sang lại áo bào, xác định mình không xộc xệch gì, mới đi ra khỏi ngõ nhỏ, Tam Nương vội vàng chạy tới, tiêu sư thì đuổi đám người đang vây xem.

Đáy lòng Bùi Tương Quân tràn đầy hỏa khí, lại không tiện phát tác, đi vào trước mặt Dạ Kinh Đường, cẩn thận dùng cánh tay kiểm

tra ngực Dạ Kinh Đường:

"Kinh Đường, ngươi không có bị thương chứ?"

Dạ Kinh Đường vốn muốn nói không có việc gì, nhưng lại cảm giác cánh tay trái nhói nhói, kéo tay áo lên xem xét ——mạch máu bên trên cánh tay căng lên, làn da phiếm hồng, ẩn ẩn đau nhức.

Bùi Tương Quân hơi dò xét, liền nhìn ra là do cưỡng ép thu công, nội kình phản phệ, cũng may không nghiêm trọng, nàng nắm chặt tay trái Dạ Kinh Đường, dùng nước thuốc bôi lên:

"Sao lại bị thương như thế này? Đám bộ khoái này, thực sự là. . ."

Tay Dạ Kinh Đường bị giữ chặt, bàn tay cảm giác được ôn lương non mịn mềm nhẵn, khuỷu tay cũng chạm đến thứ gì đó phình lên mềm mại, từ kích thước đánh giá, so với dưa hấu của Lạc Ngưng còn lớn hơn. . .

Nhưng lo lắng của Tam Nương là phát ra từ đáy lòng, khẳng định Dạ Kinh Đường không thể nổi lên ý đồ xấu, hắn muốn rút tay:

"Ta không sao, trầy da thôi."

Nhưng không có rút ra được.

"Cái này còn trầy da? Đều thương cân động cốt."

Bùi Tương Quân lôi kéo Dạ Kinh Đường, đi vào xe ngựa ở trước mặt, đem hắn đẩy lên, bộ dáng hung hăng hờn dỗi.

Dạ Kinh Đường tiến vào toa xe, đối mặt loại thái độ quá quan tâm che chở, ngược lại là có chút không quen:

"Tam Nương, ngươi đừng nơm nớp lo sợ như thế. Trước kia trong nhà, nghĩa phụ mỗi ngày đều cầm cây gậy đuổi theo để đánh ta, chút vết thương nhỏ thì tính là gì."

Bùi Tương Quân lên xe ngựa, về sau kéo lên rèm, để xe ngựa hồi phủ, lấy ra một chai rượu xoa bọp cùng cái gối mềm.

Gối mềm đặt ở trên hai đầu gối, sau đó đem cánh tay Dạ Kinh Đường đặt lên gối:

"Ngươi xảy ra chuyện gì? Bộ khoái tra hỏi, ngươi cứ thành thật khai báo, rút đao chém người ta làm gì?"

"Hiểu lầm thôi."

"Hiểu lầm?"

Bùi Tương Quân đem thuốc trị thương bôi lên cánh tay bên trên, ánh mắt nổi nóng:

"Hiểu lầm gì mà cần ngươi ra tay ác như vậy? Thiết Tí Vô Thường mình đồng da sắt, nghe nói ngay cả Tông Sư giang hồ, đều không nhất định có thể chém tổn thương, ngươi làm sao đem người ta đả thương?"

"Nghĩa phụ trước kia đã dạy tuyệt chiêu áp đáy hòm, ta cũng không nghĩ tới lợi hại như vậy."

Bùi Tương Quân nghe thấy lời này, càng tức giận hơn!

Nàng lần trước đi dò xét võ nghệ Dạ Kinh Đường, Dạ Kinh Đường Giả bộ như cái gì cũng không biết.

Kết quả Hắc Nha đến thẩm vấn, Dạ Kinh Đường liền đem tuyệt thế đao pháp móc ra, đây không phải tự tìm đường chết sao?

Nhưng mà Bùi Tương Quân cũng kỳ quái Hắc Bạch Vô Thường vì sao không nhìn ra mánh mối, nàng dò hỏi:

"Đao pháp của ngươi thật sự là nhị ca dạy?"

"Đúng vậy, không phải thì còn có thể là ai?"

"Đao pháp có tên là gì?"

"Bạch trảm. . ."

Ba ~

Bùi Tương Quân thấy Dạ Kinh Đường nói hươu nói vượn thì vỗ lên vai một cái, cắn môi dưới, con ngươi điềm đạm đáng yêu, một bộ dáng ủy khuất như bị người tình lừa:

"Ngươi ngay cả cô cô cũng lừa gạt đúng không? Có biết hôm nay ngươi đem ta và Đại bá mẫu ngươi dọa tới tới mức nào rồi không? Đã chuẩn bị đi tìm đại nhân ở Văn Đức Kiều hỗ trợ cầu tình. . ."

Dạ Kinh Đường quả thực chịu không được ánh mắt này, ôn nhu an ủi:

"Thật sự là tùy tiện luyện, Tam Nương đừng lo lắng, quan phủ đều tra xong, không có vấn đề, còn đưa ta một tấm lệnh bài."

Bùi Tương Quân biết Dạ Kinh Đường không muốn Bùi gia liên lụy chuyện giang hồ, ủy khuất rồi nhìn Dạ Kinh Đường một lát, sau vẫn là không có tiếp tục truy vấn, cầm lệnh bài Dạ Kinh Đường vừa đưa để nhìn một chút:

" Lệnh bài Tĩnh Vương phủ? Thứ này thật không đơn giản. . ."

Khối bảng hiệu này, tương đương với cành ô liu Tĩnh Vương phủ ném ra, nếu là xử lý tốt, sẽ cùng Tĩnh Vương phủ có liên quan, chẳng khác nào quan hệ mật thiết cùng Hắc Nha.

Chương 38 - Ngươi Ghét Bỏ Cô Cô Sao? 2

Chương 38. Ngươi Ghét Bỏ Cô Cô Sao? 2

Mà Hắc Nha là nha môn chuyên môn đối phó người giang hồ, người như vậy cầm lái Hồng Hoa Lâu, dùng từ thông thiên để hình dung cũng không quá đáng chút nào, dù là không biết võ nghệ, thì có mấy cái thế lực giang hồ dám trêu chọc?

Nghĩ tới điều đó, Bùi Tương Quân đem bảng hiệu để lại trong tay Dạ Kinh Đường:

"Tấm bảng này phải cất kỹ, ân. . . Tĩnh Vương thưởng thức ngươi, ngươi cũng phải có thành ý, ta đi chuẩn bị vài thứ, lấy danh nghĩa của ngươi đưa đến Tĩnh Vương phủ, bái phỏng thì không cần, vô sự đến nhà, nếu Tĩnh Vương thật tiếp kiến, ngược lại lộ ra cảm giác ngươi không biết ứng xử. . ."

"Tam Nương tự an bài là đủ."

Bùi Tương Quân suy nghĩ, nhẹ nhàng nói:

"Để ngươi nghỉ vài ngày, mấy ngày này ngươi cố gắng tĩnh dưỡng, không cần để ý tới việc của cửa hàng. Chờ ta chuẩn bị tốt, ngươi đến Bùi gia một chuyến, ta giới thiệu cho ngươi cái sản nghiệp khác của Bùi gia, mang ngươi làm quen mấy vị chưởng quỹ khác."

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ ngoài ý muốn:

"Trừ Thiên Thủy Kiều, Bùi gia còn có cái sản nghiệp khác?"

"Có một chút nữa."

Bùi Tương Quân nhớ tới Hồng Hoa Lâu loạn trong giặc ngoài, đã cảm thấy tâm phiền, u tiếng nói:

"Nhiều sản nghiệp như thế, một mình ta quản lý hết thực sự bận không chịu nổi, mấy ngày nay ngươi biểu hiện không tệ, về sau sẽ phải chính thức tiếp nhận quản lý, chia sẻ công việc với ta."

"Tam Nương đưa cho ta tiền lương cao như vậy, ta nhàn rỗi không làm gì cũng sẽ hổ thẹn, có chuyện gì cứ đưa ta làm là được ."

"Đây chính là ngươi nói, đến lúc đó cũng không thể ngại phiền phức mà bỏ gánh giữa chợ."

"Làm sao lại có thể làm vậy chứ, ta từ trước đến nay hễ nói là làm."

Bùi Tương Quân lúc này mới hài lòng, ôn nhu hiền lành hỗ trợ bôi vết thương cho cánh tay.

Dạ Kinh Đường để tay tại trên đùi Bùi Tam Nương, mặc dù cách gối mềm, nhưng tư thế quả thực có chút thân mật.

Tam Nương cúi đầu thoa thuốc, châu ngọc trên búi tóc khi xe ngựa di chuyển có chút lay động ở trước mắt; đôi môi mềm đỏ tươi, vạt áo trĩu nặng, đưa tay là có thể đụng.

Dạ Kinh Đường lúc đầu cảm thấy mình có định lực hơn người, không bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng đến kinh thành, càng ngày càng không có tự tin, ánh mắt dời khỏi đôi môi, đi lấy thuốc trị thương:

"Ta tự mình làm."

Ba ——

Bùi Tương Quân vỗ xuống trên tay Dạ Kinh Đường:

"Ghét bỏ cô cô sao?"

"Làm sao lại thế chứ, chính là sợ Tam Nương mệt mỏi, ai ~ ngươi tiếp tục đi. . ."

Dạ Kinh Đường hậm hực thu tay lại, ngồi nghiêm chỉnh, giống như Quan Công chữa thương, trong lòng nói thật có chút cổ quái.

Hơi ngồi một lát, hắn nhớ tới sự tình Hồng Hoa Lâu, lại bất động thanh sắc đánh giá Tam Nương vài lần —— ấm ôn nhu nhu, nói chuyện còn hơi mang theo mê hoặc, thấy thế nào cũng không thể giống như một bà chủ của thế lực giang hồ.

Dạ Kinh Đường cũng không có khả năng xuất thủ thăm dò, hơi dò xét một lát, đã phát hiện Tam Nương giương mi mắt ngắm hắn, liền đem ánh mắt dời về phía nơi khác. . .

Dạ Kinh Đường cưỡi hắc mã về phố xưởng nhuộm, trên đường xem xét cánh tay trái.

Cánh tay trái cưỡng ép thu công làm bị thương, trải qua Bùi Tương Quân dùng thuốc trị thương và một phen xoa bóp, đợi giữa trưa đã không nhìn thấy vết tích dị dạng.

Hắn không rõ ràng là bị thương quá nhẹ, hay là thuốc trị thương quá bá đạo, dù sao hiệu quả có chút không hợp thói thường, vì thế còn xin thêm hai bình thuốc trị thương mang tại trên thân.

Trở lại ngõ song quế, trong ngõ nhỏ cũ kỹ đã lặng ngắt như tờ, từ vết tích mặt đất để xem, bộ khoái không tiếp tục đến tuần tra qua.

Dắt ngựa đi vào bên ngoài cửa nhà, đẩy cửa vào, trong viện được thu thập sạch sẽ, phòng chính cửa mở ra, bên trong cũng không có bóng dáng hai nữ tử.

Dạ Kinh Đường nghĩ là hai người đã đi không từ giã, trong lòng còn có chút mất mát nhỏ, nhưng lúc đi đến dưới mái hiên phòng bếp, đã thấy bên trong phòng bếp nhỏ, có một bóng người.

Bóng người mặc váy dài màu xanh, dưới váy có hai chân rất dài, váy dài tới mắt cá chân, giẫm lên một đôi giày thêu hình lá trúc.

Bóng người đưa lưng về phía cửa sổ, khẳng định biết hắn vào nhà, nhưng cũng không phản ứng, đang dùng vải lau quanh lu gạo.

Động tác hơi xoay người, dẫn đến tóc dài từ trên vai trượt xuống, váy dài vốn là tương đối nhẹ nhàng có bó eo, lúc này từ phía sau lưng nhìn lại, cái eo con kiến làm người ta muốn ôm chặt vào tay, cặp mông cũng nở nang giống như là trăng tròn, thân hình tuyệt vời như hình chứ S.

(⊙_⊙;)!

Ánh mắt Dạ Kinh Đường chỉ là vô ý thức khẽ quét a, cũng không chăm chú nhìn.

Nhưng Lạc Ngưng cảm giác tương đối nhạy cảm, phát giác không đúng, thế là quay người nhìn về phía cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng.

Dạ Kinh Đường buộc ngựa xong, cười nói:

"Lạc nữ hiệp hiền lành như thế, còn giúp ta dọn dẹp phòng bếp?"

Chương 39 - Người Tới?

Chương 39. Người Tới?

Lạc Ngưng phát hiện không có dị dạng, hai đầu lông mày đề phòng mới thu liễm, nhưng nổi nóng cũng không biến mất:

"Ngươi thân là nam nhi, dáng dấp cũng ưa nhìn, trong phòng lại bừa bộn, không nói tới củi bếp, ngay cả nồi đều không có. . ."

"Ta hôm qua mới chuyển đến, cái này cũng không nên trách ta. Mà cái phòng này quá tồi tàn, ta hôm qua liền chuẩn bị đổi chỗ, không cần dọn dẹp."

?

Lạc Ngưng dừng động tác lại:

"Ngươi không nói sớm? Ta cùng Vân Ly dọn dẹp hơn nửa ngày. . ."

"Vậy thu dọn lại ở cũng được, dù sao tiền thuê nhà cũng đã đóng."

Dạ Kinh Đường mang chim béo tiến vào già phòng bếp, dò xét trong bếp một chút:

"Nha đầu kia đâu?"

Lạc Ngưng giữ một khoảng cách với hắn:

" Đi giúp ngươi mua nồi bát. . ."

Lúc nói chuyện, Dạ Kinh Đường xuất ra một bình sứ nhỏ, đưa

cho nàng.

"Đây là cái gì?"

"Thuốc trị thương. Ta hỏi đương gia của tiêu cục rồi, dược hiệu tốt, ngươi thử một chút?"

Lạc Ngưng cầm qua bình thuốc nhỏ, mở ra ngửi ngửi:

"Ngọc Long Cao. . ."

Nhướng mày, nghi ngờ nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Thuốc này xuất từ Hạnh Lâm Thánh Thủ - Dược Vương Lý, là thần dược trị nội thương, trên thị trường căn bản mua không được, đặt ở chợ đen có thể bán ra hơn một trăm lượng bạc, tiêu cục kinh thành cho dù có, cũng lấy ra để bảo mệnh, có thể cho không ngươi?"

? !

Dạ Kinh Đường nghe vậy âm thầm lảo đảo một cái—— hôm nay Tam Nương trị cánh tay cho hắn, đều xoa xoa giống như thuốc không đáng tiền, hắn còn tưởng rằng chỉ là thuốc trị thương bình thường.

Hơn một trăm lượng bạc?

Trách không được công dụng không hợp thói thường như thế. . .

Dạ Kinh Đường đã lấy ra, đương nhiên sẽ không thu lại về, rộng rãi nói:

"Xem như ứng trước tiền lương. Lạc nữ hiệp sớm tĩnh dưỡng thân thể rồi rời đi, ta cũng sớm một chút được giải thoát, cầm dùng đi."

Lạc Ngưng nghe thấy lời này, ánh mắt thay đổi mấy phần:

"Ngươi ngốc sao? Ta coi như thụ thương, bản thân mình cũng có tổn thuốc chữa, cần gì để ngươi vì thế mà làm không công một năm?"

"Lạc nữ hiệp nếu là cảm thấy ngại, nếu không sẽ dạy ta một chút công phu?"

Lạc Ngưng khi biết Dạ Kinh Đường có cái ý nghĩ này, nàng đem thuốc trị thương trả lại:

"Trả lại cho đương gia của các ngươi. Ngươi nghĩ đẹp vô cùng, chỉ là cao thủ nhị lưu ở trên giang hồ thu đồ, đều phải dâng lên trăm lượng bạc ròng, một bình thuốc trị thương liền muốn để cho ta truyền thụ tuyệt học, hừ. . ."

Dạ Kinh Đường tự nhiên không có nhận, ôm cánh tay nhìn về phía ngoài viện, trêu chọc nói:

"Ai, may mà ta không phải tiểu nhân."

"Ngươi còn không phải tiểu nhân? Hôm qua ngươi. . ."

Trên gương mặt xinh đẹp Lạc Ngưng có chút đỏ ửng, khí lực xoa hũ gạo đều nặng thêm mấy phần.

Lau lau ——

Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ nói:

"Ta nếu là tiểu nhân, muốn cho ngươi dạy võ nghệ thực sự rất dễ dàng, chỉ cần dù một câu: Lạc phu nhân, ngươi cũng không muốn chuyện của hai ta bị người ngoài. . ."

Hắc ——

Lời còn chưa dứt, trong phòng bếp cũ kỹ có hàn mang lóe lên.

Thanh kiếm dài ba thước không biết từ chỗ nào đã ra khỏi vỏ, chờ lúc nhìn rõ, đã xuất hiện ở cái cổ.Dạ Kinh Đường

Lạc Ngưng cắn chặt môi dưới, gắt gao nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường, khuôn mặt đỏ trắng, trong mắt thậm chí hiện ra lóng lánh hết sức thất vọng, cảm giác giống như sắp có hai hàng lệ rơi xuống.

"Chít chít. . ."

Chim béo yếu ớt rụt cổ, bay ra xa chút.

Dạ Kinh Đường ngược lại là phản ứng bình thản, nhìn xem khoảng bội kiếm cách cổ nửa tấc:

"Ta chỉ là so sánh thôi. Lạc nữ hiệp không dạy, ta chỉ là nghĩ biện pháp lấy lòng, ta đã vô lễ với ngươi bao giờ chưa?"

"Nếu ngươi thật sự là có vô lễ, ngươi hôm qua liền chết, không sống tới hôm nay."

Lạc Ngưng sắc mặt băng lãnh, nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường:

"Chuyện ngày hôm qua, ngươi và ta đều có trách nhiệm, ta còn không so đo, ngươi cũng đừng nhắc lại nữa. Nếu dám truyền cho người thứ ba, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt. . ."

Thời khắc Lạc Ngưng thần sắc lạnh lẽo nói chuyện, bên ngoài ngõ nhỏ bỗng nhiên vang lên động tĩnh:

Cộp —— cộp, kẹt kẹt ——

Nghe là một người, bước chân rất nặng, có tiếng vang của đồ sắt ma sát, giống như áo giáp, chạy rất nhanh. . .

Dạ Kinh Đường nhướng mày —— tư tàng áo giáp, sẽ là mưu phản, có thể mặc áo giáp hành tẩu, chỉ có thể là người trong quan

phủ. . .

Lạc Ngưng cũng mặt lộ vẻ nghi hoặc, nếu tùy tiện phi thân rời khỏi phòng, dễ dàng bị cao thủ phát giác, nàng nhìn về phía Dạ Kinh Đường, muốn thương lượng xem ứng đối ra sao.

Kết quả thấy tiểu tặc trước mặt gặp nguy không loạn, phản ứng cực nhanh, trực tiếp lôi kéo tay phải của nàng, xông ra phòng bếp, chạy về nhà chính.

"Ngươi? !"

Lạc Ngưng còn bảo trì sắc mặt băng lãnh, bị kéo lảo đảo một cái, ánh mắt kinh ngạc, cảm giác tiểu tử này chỉ đang chờ lấy loại cơ hội này!

Lạc Ngưng muốn rút tay dừng bước, nhưng lại không tiện làm ra động tĩnh quá lớn, chỉ là một do dự, liền bị kéo đi trong phòng.

Chương 40 - Cuộc Sống Bình Thường Trôi Qua

Chương 40. Cuộc Sống Bình Thường Trôi Qua

Cửa phòng bị đóng lại cẩn thận, Lạc Ngưng sợ tiểu tặc này trực tiếp nhào lên vừa sờ vừa vò, cấp tốc nhấc lên bội kiếm, thấp giọng cảnh cáo:

"Không cho ngươi đụng vào ta, ta tự mình tới!"

Dạ Kinh Đường gật đầu, cẩn thận chú ý đến cửa sổ, ra hiệu nàng diễn kịch cho tốt.

Lạc Ngưng không có bị nam nhân bổ nhào, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đoan đoan chính chính ngồi tại mép giường chiếu, ánh mắt phi thường ghét bỏ, nhỏ giọng nỉ non:

"Ừm. . .a. . ."

Thanh âm không tình cảm chút nào, cũng không kỹ xảo, giống như giả vờ kết hợp với nam nhân mình không thích.

? !

Sắc mặt Dạ Kinh Đường đột biến, vội vàng quay đầu đem miệng Lạc nữ hiệp che đi:

"Ngươi đang tìm đường chết? Loại thời điểm này còn làm loạn?"

Lạc Ngưng bị che miệng lại, toàn thân bỗng nhiên run lên, tiếp theo chính là giận không thể phát tiết ra, dùng sức đẩy cánh tay

che miệng mình, hung dữ trừng mắt Dạ Kinh Đường, ý tứ là —— ta đã phối hợp kêu, ngươi còn đụng vào ta? !

Nhìn bộ dáng còn không biết mình sai ở nơi nào.

Dạ Kinh Đường cũng không biết nói thế nào với nữ nhân này, hắn ra hiệu Lạc Ngưng ngậm miệng, ngồi xổm ở bên cạnh dùng sức lắc giường chiếu.

Kẽo kẹt kẽo kẹt. . .

Đồng dùng cũ trong nhà phát ra thanh âm lắc lư, trong sân như ẩn như hiện.

Rất nhanh, bước chân trong ngõ chậm lại, tiếp theo một tiếng nói quen thuộc vang lên:

"Sư nương?"

Thanh âm tràn đầy hồ nghi!

Động tác Dạ Kinh Đường hơi cứng, không hiểu nhìn ra phía ngoài.

Lạc Ngưng cũng là vừa thu tức giận lại, biến thành hoảng sợ, vội vàng đem Dạ Kinh Đường ngồi xổm ở trước mặt đẩy ra, vội vã đứng lên.

Kẹt kẹt ——

Cửa sân đồng thời bị đẩy ra.

Dạ Kinh Đường từ khe cửa nhìn ra ngoài, đã thấy một đống đồ vật đang cẩn thận từng li từng tí đi đến.

Bộ dáng cụ thể không dễ hình dung, đại khái là trên đầu chụp nồi sắt, phía dưới là chăn đệm, bên trên chăn đệm đặt mấy cái ghế, xung quanh treo nồi bát, phía dưới cùng lộ ra một đoạn váy,

lúc hành tẩu thì nồi bát ma sát, phát ra tiếng leng keng xột xoạt.

Chiết Vân Ly có chút nghiêng người, từ đằng sau một đống đồ vật nhô ra gương mặt trong veo như nước, ánh mắt phi thường cổ quái, cũng liếc trộm về trong phòng—— sư nương đang làm gì đấy. . .

Lạc Ngưng biết Chiết Vân Ly nghe được tiếng giường chiếu, không biết nên giải thích như thế nào, chính thời khắc luống cuống, cánh tay tê rần, bị người bấm một cái.

Đảo mắt nhìn lên, tiểu tặc vô sỉ ngồi xổm ở mép giường chiếu, làm ra bộ dáng chỉnh sửa giường chiếu, ra hiệu nàng nói chuyện.

Lạc Ngưng kịp phản ứng, vội vàng mở miệng:

"Vân Ly, ngươi trở về nhà rồi sao?"

Chiết Vân Ly nghe thấy thanh âm Lạc Ngưng, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, bước chân nhanh thêm mấy phần, ôm đồ vật tiến vào phòng bếp, nghi hoặc hỏi thăm:

"Sư nương, ngươi đang làm gì đó? Ta vừa rồi làm sao nghe thấy giường chiếu đang lắc? Ngươi thật giống như còn kêu hai tiếng. . ."

"Ta. . ."

Lạc Ngưng sắc mặt đỏ lên, chỉ muốn một kiếm chặt tiểu tặc này, căn bản không biết nên che giấu như thế nào.

Dạ Kinh Đường ngồi xổm ở đầu giường, thần sắc ngược lại là trấn định, hắn rung giường chiếu mấy lần:

"Giường bị lỏng, sửa một cái, vừa rồi đang cùng sư nương của ngươi nói chuyện."

"Hở? Ngươi làm sao lại về nhà sớm như vậy?"

Bước chân Chiết Vân Ly dừng lại, hồ nghi nhìn về phía cửa phòng đang đóng.

Dạ Kinh Đường đứng dậy đi tới cửa, mở cửa phòng ra:

"Bên ngoài không có việc gì, cũng mới vừa tới nhà. Làm sao ngươi mua nhiều đồ như vậy?"

Chiết Vân Ly thấy Dạ Kinh Đường quần áo chỉnh tề, cũng không có cái gì dị dạng, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra:

"Không mua thì dùng cái gì?"

Nàng vừa nói vừa đem tạp vật đặt ở trên thớt, lại phát hiện trong thùng gạo, có một con chim trắng lớn, dùng móng vuốt nắm lấy cái rẻ, bộ dáng như đang làm việc nhà.

Chiết Vân Ly hai mắt tỏa sáng, lập tức đem chuyện cô nam quả nữ đóng kín cửa ném sau lưng, nhìn vào vại gạo dò xét:

"Ha? Con chim béo còn biết lau dọn?"

"Chít chít. . ."

Chim béo nhảy đến thành vại gạo, đem vải ấn vào cái chậu nước, sau đó nằm trên thớt, làm ra bộ dáng Mệt chết chim béo. . .

Nắng ấm ngả về tây, không biết bao lâu căn bếp cũ kĩ đã không có người thổi nấu, khói bếp dâng lên lượn lờ.

Tiểu viện cũng đã được thu dọn hơn một nửa, ngay cả cột ở hành lang đều được lau sạch sẽ, ánh chiều tà chiếu vào trong phòng bếp, có thể thấy được hai khối thịt muối treo trên cửa sổ, một con cá ướp muối, cùng một chút hành tỏi khô.

Chim béo lông xù, ngồi xổm ở trên bệ cửa sổ, trông mong nhìn về con cá, trong con ngươi đen bóng mang theo cảm giác thèm thuồng.

Bên cạnh bàn bếp gần cửa sổ, có một thiếu phụ mặc váy xanh đang đứng, cầm trong tay dao phay mới tinh, đang thái những ngồng tỏi xanh, gương mặt xinh đẹp dưới ánh mặt trời tản ra màu sắc óng ánh sáng long lanh, nhìn thật giống là nàng tiên ốc hóa thân làm việc nhà.

Chương 41 - Cuộc Sống Bình Thường Trôi Qua 2

Chương 41. Cuộc Sống Bình Thường Trôi Qua 2

Trên bếp, nam tử tuấn mỹ mang áo đen, cầm cái nồi thuần thục xào rau xào thịt.

Tiểu nữ hiệp bởi vì không biết làm cơm, lúc này giống như là đứa con trẻ trong nhà, ngồi xổm ở đằng sau bếp lò châm củi lửa, trông mong nhìn qua Dạ Kinh Đường:

"Không nhìn ra, một đại nam nhân như ngươi, còn biết nấu cơm."

"Ta được nghĩa phụ nuôi lớn, trong nhà chỉ có hai nam nhân, cũng không thể mỗi ngày ra tiệm ăn. Lại nói ngươi là một cô nương, cơm cũng không biết làm, về sau làm sao lấy chồng?"

"Ta là người giang hồ. Đi giang hồ, thuận tiện ăn trên đường, gặp cửa hàng thì ăn cơm tiệm, không có cửa hàng thì ăn lương khô, không cần học nấu cơm."

"Cho nên mười lăm mười sáu tuổi rồi, còn để một người sư nương nấu cơm?"

"Sư phụ ta cũng biết. . ."

"Vân Ly!"

Lạc Ngưng quay đầu hừm một tiếng, lại nhìn về phía bóng lưng Dạ Kinh Đường, ánh mắt dường như muốn đem dao phay ném tới

Chiết Vân Ly nhìn qua Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ, lại nũng nịu mở miệng:

"Kinh Đường ca ca ~. . ."

Mẹ nó. . .

Dạ Kinh Đường cùng Lạc Ngưng đồng thời một cái lảo đảo, nhìn về phía Chiết Vân Ly nũng nịu.

Gương mặt ngọt ngào Chiết Vân Ly tràn đầy ý cười:

"Ngươi mưu sinh ở kinh thành, khẳng định quan hệ so với ta cùng sư nương thì rộng hơn nhiều, có biện pháp trà trộn vào Hắc Nha hay không, giúp ta cứu Cừu đại hiệp nha?"

". . ."

Dạ Kinh Đường tự nhiên không hứng thú giúp đỡ hai cái con mụ điên này cướp ngục, nhưng hắn xác thực muốn đi Hắc Nha, cùng triều đình tạo mối quan hệ, để thăm dò tình huống, tìm cơ hội tiến cung đào « Minh Long Đồ ».

Tiếp theo hắn biết nghĩa phụ cùng Hiên Viên Triều có thù, nhưng không biết nguyên nhân gây ra thù hận. Cừu Thiên Hợp cùng nghĩa phụ năm đó quen biết, đánh giá để gặp xem, hắn cùng Hắc Nha lôi kéo làm quen, đồng thời nghĩ biện pháp gặp một lần, hình như không phải không được. . .

Dạ Kinh Đường trong lúc đang suy tư, sau lưng bỗng nhiên bị cùi chỏ đụng vào, lấy lại tinh thần, đã thấy Lạc nữ hiệp dùng dao phay thái hoa tỏi đứng tại bên cạnh người, hai con ngươi hơi buồn bực:

"Nồi đang rán!"

"Ừm?"

Dạ Kinh Đường phát hiện trong nồi bốc khói, vội vàng lật nồi, để Lạc Ngưng đem hoa tỏi đã cắt gọn bỏ vào, đáp lại:

"Cừu đại hiệp nghĩa bạc vân thiên, ta sớm có nghe thấy, ngày mai ta đi Hắc Nha một chút, hỏi thử tin tức. Nhưng mà trước đó phải nói, ta nhiều nhất giúp các ngươi xác nhận Cừu đại hiệp thế nào, không có khả năng giúp các ngươi cứu người."

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường thật chuẩn bị hỗ trợ nghe ngóng, nổi nóng ở đáy mắt giảm đi mấy phần, nhưng cũng có chút hồ nghi:

"Ngươi muốn hỗ trợ như vậy? Thế có cái yêu cầu. . . quá phận gì không?"

Dạ Kinh Đường biết Lạc nữ hiệp có ý tứ gì, lắc đầu cười một tiếng:

"Các ngươi nếu là cảm thấy ngại, có thể dạy ta mấy tuyệt chiêu làm thù lao."

Chiết Vân Ly rất hào khí vỗ vỗ bộ ngực nảy:

"Cái này đơn giản, nếu là ngươi có thể hỗ trợ đem Cừu đại hiệp cứu ra, ta mời bát đại khôi dạy võ công cho ngươi."

Lạc Ngưng đối với cái này cũng là gật đầu:

"Ta không nợ ngươi ân tình, nếu như ngươi hỗ trợ, dù chỉ là thăm dò được tình trạng Cừu Thiên Hợp, ta cũng dạy ngươi võ nghệ, nhưng chỉ dạy một chiêu."

Dạ Kinh Đường tiện tay mà làm, tự nhiên hào sảng:

"Không có vấn đề."

Xèo xèo xèo. . .

Mui thơm thịt xào tỏi dần dần tràn ngập tiểu viện.

Khi mặt trời dần dần hạ xuống, một bàn nhỏ bày tại phòng chính.

Lạc Ngưng là trưởng bối, ngồi tại chủ vị mặt hướng cửa phòng, Dạ Kinh Đường cùng Chiết Vân Ly ngồi đối diện, chim béo thì đứng tại bên cạnh bàn.

Trên bàn bày biện ba bát cơm, bốn đồ ăn một chén canh, cùng một cái đĩa nhỏ cho chim ăn.

Ba người một chim ngồi ăn cơm trong căn nhà cũ kỹ, tràng cảnh nhìn có chút cân đối, lúc này e là cho dù có quan sai tiến đến, chỉ sợ cũng sẽ không nhìn ra mánh mối.

Lạc Ngưng bưng chén nhỏ nhai kỹ nuốt chậm, khí chất cử chỉ đều rất thục nữ, ngẫu nhiên giúp Chiết Vân Ly gắp thức ăn, Dạ Kinh Đường tự nhiên không có phúc khí này.

Dạ Kinh Đường cũng không có chủ động xum xoe, chỉ là ngẫu nhiên cho chim béo một miếng.

Mà Chiết Vân Ly. . .

Chiết Vân Ly tính cách rất hoạt bát, nhìn thấy sư nương hai ngày này có chút rầu rĩ không vui, có lẽ là muốn thoáng đùa sư nương, cắm đầu ăn cơm, lặng lẽ nâng lên cái chân dưới bàn. . . cọ sát lên đùi sư nương!

"!"

Động tác ăn cơm của Lạc Ngưng bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt liếc xéo sang Dạ Kinh Đường đang trêu đùa chim béo ăn cơm, đáy mắt hiện lên lửa giận vô biên cùng xấu hổ giận dữ, sau đó. . . nàng coi như chưa từng xảy ra, tiếp tục ăn cơm.

? ?

Chiết Vân Ly nhướng mày, có chút khó có thể tin —— sư nương bị đùa giỡn, làm sao không có phản ứng?

Không phải sắc mặt nên đỏ lên, hoặc là nhìn hằm hằm Dạ Kinh Đường sao?

Chẳng lẽ là biết ta làm nên không dám nổi giận?

Chương 42 - Cuộc Sống Bình Thường Trôi Qua 3

Chương 42. Cuộc Sống Bình Thường Trôi Qua 3

Chiết Vân Ly ngẫm lại cũng chỉ có thể là như thế, trong lòng suy nghĩ một chút, lại nâng lên cái chân, theo phía của sư nương, lặng lẽ cọ sát ở trên chân của Dạ Kinh Đường.

Kết quả Dạ Kinh Đường phản ứng cực nhanh, trực tiếp liền quay đầu nhìn về phía dưới bàn, sau đó giương mắt nhìn về phía Chiết Vân Ly, ánh mắt quái dị:

"Ngươi đá ta làm gì?"

! !

Chiết Vân Ly biểu lộ hơi cương, lòng thầm nghĩ —— sao cái thằng này lại thẳng thắn nói tọet ra vậy? Như vậy không sợ bản cô nương khó xử? —— trong lúc suy tư đứng dậy liền muốn chạy.

Mà Lạc Ngưng cũng kịp phản ứng vừa rồi Vân Ly đang quấy rối , tức giận nhíu lông mày đứng đấy, vỗ bàn một cái:

"Vân Ly! Ngươi quay trở lại cho ta!"

"A! Sư nương ta sai rồi, ta chỉ đùa một chút. . ."

Ba ba ba ——

Chiết Vân Ly vừa đứng dậy, liền bị Lạc Ngưng bắt được, cầm lấy cái chổi trong phòng đánh hai cái lên mông nàng.

"Đường đường là nữ nhi, đi cọ chân nam nhân, sư phụ ngươi có dạy ngươi quy củ hay không? Thật sự là càng lớn càng làm càn. . ."

"A —— sư nương, ta thật sai, ta liền chỉ đùa một chút thôi, ngươi đừng tức giận như vậy. . ."

Dạ Kinh Đường tự nhiên không dám giải thích cho Chiết Vân Ly, nàng nói đùa lại tự nhảy vào miệng núi lừa rồi, hắn chỉ vùi đầu ăn cơm, xem như cái gì đều không nhìn thấy.

Chim béo ngược lại là rất nhiệt tình, bay đến bên cạnh hai người:

"Chít chít chít chít. . ."

Khuyên can giống như đang nói —— các ngươi không cần đánh nữa, muốn đánh thì cũng đánh chủ nhân của ta đi. . .

Cũng may Dạ Kinh Đường không có chú ý, không tối sẽ được ăn món thịt chim xé phay. . .

Bất tri bất giác, trên ánh trăng đã lên cao.

Đình viện ở trong ngõ hoang vu đã rực rỡ hẳn lên, mặt đất, bậc thang đều được dọn dẹp chỉnh chỉnh tề tề, khe hở cửa sổ cũng được vá lại, dưới mái hiên thậm chí còn làm một cái tổ chim giản dị.

Đông đông đông ——

Chiết Vân Ly trên thân mang váy màu nâu sẫm, ngồi xổm ở trên nóc nhà nhà chính, dùng con dao nhỏ khóe ra một cái lỗ vào tấm gỗ để cố định gạch.

Dạ Kinh Đường đứng tại trên nóc bếp sát nhà chính, đang cầm

trên tay những mảnh gói, cách không ném cho Chiết Vân Ly —— đương nhiên, sửa nhà thì cũng đã hỏi bà chủ nhà rồi.

Lạc Ngưng buổi chiều bị Chiết Vân Ly trọc cho tức giận trong người, cũng không muốn đi ra ngoài đi loạn, sớm đi vào trong phòng, bắt đầu ngủ say ai cũng không để ý.

Hơn nửa ngày bận rộn, nóc phòng đã được sửa lại kỹ càng, bây giờ đã giống như một căn nhà nhỏ bình thường.

Hai người từ trên nóc nhà nhảy xuống, mặc dù trong phòng có mấy cái ghế đẩu, nhưng lúc này nếu ngồi tại trước mặt Lạc Ngưng, chỉ sợ sẽ được một nét mặt không tươi cười nhìn chăm chằm.

Ánh trăng chiêu xuống, ngươi dưới trăng tập võ múa quyền.

Chiết Vân Ly học nghệ rất nhiều, lúc này ở dưới mái hiên chậm rãi đánh quyền; chim béo cũng ở bên cạnh ra dáng học, nhưng trừ chiêu đại bàng giương cánh còn có chút giống, những cái khác đều là bay nhảy loạn.

Dạ Kinh Đường thì đứng tại trong sân, hoành đao sau thắt lưng, nhắm mắt ngưng thần.

Thông qua ‘ Gợi ý’ mà nghĩa phụ dạy, ngộ ra đao thứ nhất cũng xem như mở đầu.

Lấy cảm giác Dạ Kinh Đường, Bát Bộ Cuồng Đao hẳn là một bộ chiêu liên hoàn, điểm ấy từ việc Tay trái rút đao liền có thể nhìn ra.

Mà liên chiêu, tất nhiên là một chiêu vừa ra phải tới chiêu thứ hai, ở giữa không có khoảng trống.

Tay trái rút đao, cắt ngang ra một cái, dừng lại tư thế, tất nhiên là mũi đao phải hướng ra ngoài, chuôi đao thì chĩa về tay

phải, biến thành ‘Tay phải nắm chặt’.

Xoạt ——

Dạ Kinh Đường tay trái rút đao, quét ngang qua, đem tay trái cầm trường đao đưa vào tay phải, tư thế liền biến thành tay thuận cầm đao, khom người nghiêng về phía trước, tư thế trảm thẳng.

Táp ——

Dạ Kinh Đường tay phải cầm đao đẩy về trước, đem trường đao đâm về phía trước, phát ra một tiếng gió.

Hơi cảm giác, lại bắt đầu điều chỉnh bước chân và lưng eo, tìm kiếm động tác xuất đao thích hợp nhất.

Chiết Vân Ly chậm rãi đánh lấy quyền, nhìn hồi lâu về sau, có chút khó hiểu nói:

"Ngươi đang luyện thứ quỷ gì?"

Dạ Kinh Đường thu đao trở về bao, một lần nữa đứng thẳng:

"Luyện đao, không nhìn ra được sao?"

"Ngươi nói cái này là đao pháp? Hoàn toàn là kỹ năng múa kịch trên sân khấu. . ."

"Vân Ly!"

Trong cửa sổ nhà chính, Lạc Ngưng cũng đang trộm ngắm, bởi vì được chứng kiến ngộ tính kinh người của Dạ Kinh Đường, đương nhiên sẽ không chế giễu, mà là sắc mặt ngưng trọng:

"Ngươi chẳng lẽ lại đang tự sáng tạo đao pháp?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu:

"Học chiêu thức của tiền bối thôi. Người khác tập võ, ở bên cạnh hỏi lung tung này kia là không lễ phép."

Lạc Ngưng cùng Chiết Vân Ly thấy vậy tự nhiên không còn ngắt lời, chỉ là chăm chú nhìn xem Dạ Kinh Đường như người mù khoa tay.

Kết quả chờ đợi tới đêm, cũng không thấy Dạ Kinh Đường khoa tay ra thứ gì.

Hôm nay Chiết Vân Ly đi ra ngoài, còn mua đệm chăn, góc phòng phía đông cũng được dọn dẹp, bên trong thêm một cái giường nhỏ.

Dạ Kinh Đường không ngại cùng cô nương nằmg một cái giường, nhưng Lạc Ngưng cùng Chiết Vân Ly chắc chắn sẽ không đáp ứng, cho nên vẫn phải chia ra để ngủ, một ngày cứ như vậy mà kết thúc…

Chương 43 - Tới Hắc Nha

Chương 43. Tới Hắc Nha

Mặt trời lên cao, trong thành trì vang lên tiếng chuông sớm, một vùng Minh Ngọc Lâu đã có người người nhốn nháo, vô số người xa quê tụ tập mưu sinh.

Dạ Kinh Đường cưỡi hắc mã, xuyên qua đường phố phồn hoa, dừng bước tại bên ngoài nha môn ở phụ cận Minh Ngọc Lâu.

Hắc Nha quy mô rất lớn, ngoài cửa chính là cái quảng trường nhỏ, phía trên dựng có một cây cột cờ, nhưng không treo cờ, mà là địa phương để treo đầu người, trên giang hồ thậm chí có một từ để miêu tả, gọi 'Hắc Nha Treo Đầu'.

Hắc Nha danh xưng Diêm Vương Điện, thuộc tư vệ Vương phủ, không thuộc về lục bộ, cũng không tiếp kiện cáo mở công đường tra hỏi, bình thường căn bản sẽ không có người đến thăm, ngoài cửa chỉ có hai cái bộ khoái đứng gác.

Dạ Kinh Đường đưa ra lệnh bài, liền được mời vào đại môn.

Trong cửa lớn là đại đường như bình thường, trái phải đều có phòng trực, nhưng không có nơi tiếp khách.

Sau một lúc thì có hai người đi ra, cầm đầu là Bạch Vô Thường Thương Tiệm Ly. Cùng cách ăn mặc giang hồ hôm qua hoàn toàn khác biệt, hôm nay hắn mặc một thân văn bào màu xanh.

Tiện thể nói tới danh tiếng của 'Bạch Vô Thường' và 'Lục Sát', đây là người giang hồ đặt ra, dự tính ban đầu mang theo nghĩa xấu, nhưng thực lực quá mạnh, mới thành tôn xưng.

Thương Tiệm Ly là quan võ đường đường chính chính, hưởng bổng lộc Tứ phẩm, đại khái sẽ không thích xưng hào Bạch Vô Thường, vậy nên hắn mặc áo choàng màu xanh mà không phải màu trắng, có lẽ chính là vì tránh hiềm nghi.

Đi theo phía sau Thương Tiệm Ly là Vương Xích Hổ, từ xa xa liền khách khí cười:

"Dạ Lão đệ, ngươi là thật không trượng nghĩa, hai ngày trước còn giả nghèo với ta, kết quả bây giờ bị lộ tẩy rồi, toàn bộ Thiên Thủy Kiều đều là của nhà ngươi, uổng công ta còn muốn nâng đỡ ngươi. . ."

Dạ Kinh Đường tiến lên chắp tay thi lễ:

"Thương đại nhân, Vương tổng kỳ, làm sao các ngươi lại tự mình ra ngoài đón khách, thực sự làm tại hạ có chút sợ."

Vương Xích Hổ cười ha hả nói:

"Biết sợ là được, đại thiếu gia Bùi gia lại làm Xà bộ đầu bị thương, ngươi còn không đi kim bình phong lâu, chọn mười cái cô nương về đây hầu hạ, về sau còn muốn lăn lộn ở kinh thành nữa không?"

"Đó là tự nhiên, hôm qua không cẩn thận ngộ thương Xà đại nhân, còn chưa kịp tạ lỗi, nếu không hiện tại mời Xà đại nhân, đi kim bình phong lâu ngồi một chút?"

Trong khi nói chuyện, Dạ Kinh Đường mới phát hiện Thương Tiệm Ly rất trẻ trung, nhiều nhất ngoài ba mươi.

Cao thủ nội gia đều là càng già càng mạng, ở tuổi như Thương Tiệm Ly đã có thanh danh làm người ta nghe được mà sợ mất mật, đã có thể xưng đáng sợ.

Khí chất Thương Tiệm Ly có chút thanh lãnh, nhưng mà đối

mặt Dạ Kinh Đường, vẫn là lộ ra mỉm cười:

"Ta không thích rượu sắc, Xà Long còn phải dưỡng thương mấy ngày, Dạ công tử cùng Vương tổng kỳ đi là đủ. Dạ công tử đến nhà, là muốn cầu kiến Tĩnh Vương?"

"Ta chỉ là một thảo dân, nào dám kinh động Tĩnh Vương. Tĩnh Vương thưởng thức đối với tại hạ, hôm nay tới, cũng là nghĩ tận chút sức mọn, nhìn xem võ nghệ của bản thân có thể giúp một tay cho triều đình hay không."

"Ồ?"

Thương Tiệm Ly nghe thấy lời này, mắt lộ ra khen ngợi, trực tiếp mang theo Dạ Kinh Đường đi về sau nha môn:

"Dạ công tử có cái tâm này, Tĩnh Vương biết thì tất nhiên sẽ vui mừng. Giang hồ quá rộng lớn, chức quyền Hắc Nha lại không rõ, công việc bẩn thỉu và cực nhọc mà nha môn pháp ti xử lý không được, toàn bộ ném tới trên đầu Hắc Nha, bộ khoái nha môn là thật làm không hết việc. . ."

Nói chuyện phiếm vài câu, Thương Tiệm Ly liền đem Dạ Kinh Đường đưa vào một gian chính sảnh.

Trong sảnh có mấy hàng giá sách, trên vách tường phía Tây, đều treo đầy Lệnh truy nã, phải có gần trăm người. Trên cùng chỉ có đúng một tờ đơn độc, viết danh tự Tiết Bạch Cẩm.

Cái tên này có chút lạ lẫm, nhưng Dạ Kinh Đường dò xét nội dung một chút, trong lòng chính là giật mình —— Tiết Bạch Cẩm, Bình Thiên Giáo chủ .

Bình Thiên Giáo thì Dạ Kinh Đường nghe như là như sấm bên tai, là tổ chức do tàn đảng tiền triều thành lập, tử thủ trên Nam Tiêu Sơn, diệt quốc sáu mươi năm vẫn không chịu quy hàng.

Mà Bình Thiên Giáo chủ, đứng thứ nhất trong bát Khôi, thứ tư thiên hạ, danh xưng ‘Dưới núi vô địch’, không có đối thủ trong giang hồ thế tục, chỉ có ba lão quái tu tiên trên núi mới đánh lại hắn.

Dạ Kinh Đường đứng tại trước vách tường, nhìn xem lệnh truy nã Bình Thiên Giáo chủ, cảm thấy cái đồ chơi này hoàn toàn là bài trí.

Mà Vương Xích Hổ phía sau, đánh giá nhìn ra biểu cảm của Dạ Kinh Đường, trêu ghẹo nói:

"Thứ này ngay cả Địa Tạng gia nhìn đều thẳng lắc đầu, không ai dám tiếp, Dạ Lão đệ muốn thử xem?"

"Bên trên tường đều treo là thiên binh thiên tướng, phía dưới cùng thì ta cũng đều không thể trêu vào, Vương tổng kỳ đừng nói giỡn."

"Là người phải có chí khí."

Chương 44 - Tới Hắc Nha 2

Chương 44. Tới Hắc Nha 2

Vương Xích Hổ thở dài:

" Cẩu tặc Bình Thiên Giáo chủ kia, cũng không phải người hiền lành gì. Trước kia có đệ nhất mỹ nhân giang hồ Thiềm Cung Thần Nữ, võ nghệ cao hiệp khí trượng nghĩa, trên giang hồ có vô số người hâm mộ, Một bộ áo xanh dưới ánh trăng, phong độ tuyệt thế, không biết khuynh đảo bao nhiêu hiệp khách, đến nay ảnh hưởng tới các nữ tử giang hồ đều là yêu thích mặc áo xanh hơn áo đỏ, đáng tiếc. . ."

Dạ Kinh Đường chưa từng nghe qua cái điển cố này, hiếu kỳ nói:

"Vị nữ hiệp này, bị Bình Thiên Giáo chủ hại?"

"Nếu là hại, ta còn kính trọng Tiết Bạch Cẩm không vì sắc đẹp mà thay đổi. Tục truyền nghe, Thiềm Cung Thần Nữ là hành hiệp trượng nghĩa, không cẩn thận gặp Bình Thiên Giáo chủ, sau đó liền thành giáo chủ phu nhân "

"Bình Thiên Giáo chủ đem người ta bắt trở về?"

Thương Tiệm Ly đứng tại bên cạnh, lắc đầu nói:

"Đừng nghe giang hồ truyền bá linh tinh. Bình Thiên Giáo tử thủ trên Nam Tiêu Sơn không hàng, ý đồ muốn khôi phục tiền triều, là nghịch tặc tội không thể xá, nhưng cũng xác thực đạt được hai chữ 'Trung Nghĩa', nếu không thì Bình Thiên Giáo sẽ không được nhiều người trên giang hồ thần tượng như vậy. Một

kiêu hùng như thế, sao lại làm ra hành động bỉ ổi cướp đoạt phụ nữ."

Dạ Kinh Đường ngẫm lại cũng đúng, nhẹ gật đầu.

Thương Tiệm Ly có lẽ sợ Dạ Kinh Đường hiểu lầm, lại giải thích nói:

"Đương nhiên, ta cũng không phải nói Bình Thiên Giáo chủ là người hiền lành, chỉ là so với Lục Phỉ tội ác chồng chất thì hắn vẫn nói đạo nghĩa giang hồ, đối với triều đình mà nói, đều là nghịch tặc tội không thể xá. Người giang hồ, nếu hiệu trung triều đình giống như Ngọc Hư Sơn, Quân Sơn đài,..., hoặc an phận thủ thường giống Hồng Hoa Lâu, Thủy Vân Kiếm Đàm, thiên hạ đã sớm thái bình."

Vương Xích Hổ ở bên cạnh thì lá gan lớn hơn, trực tiếp tới câu:

"Biết người nắm quyền bất công và bất nhân, mà không dám dùng võ lực để chống lại, không xứng với chữ 'Hiệp'. Nếu là người người đều có thể ăn uống no đủ, thì có mấy người sẽ tham gia vào giang hồ chứ? Trong mắt của ta, hầu hết người giang hồ không phục quản thúc của triều đình, vấn đề xuất hiện ở trước điện Thái Cực, không thể trách người giang hồ cứng đầu được."

? !

Cái này đã không phải là nói chơi nữa rồi, mà nói bừa là có thể chết.

Thương Tiệm Ly xoay người rời đi, giống như cái gì đều không nghe thấy.

Dạ Kinh Đường đều sợ ngây người, kiên trì hỏi thăm:

"Xin hỏi lệnh tôn Vương tổng kỳ là ai?"

Sắc mặt Vương Xích Hổ lộ vẻ kiêu ngạo:

"Gia phụ là Trấn Quốc Công Vương Dần, Tĩnh Vương chính là họ hàng của ta, lợi hại hay không?"

Dạ Kinh Đường thật đúng là không nhìn ra, trách không được hắn không sợ chết như thế, hắn chắp tay nói:

"Lợi hại lợi hại, là tại hạ có mắt không tròng."

"Đâu có đâu có. . ."

Thương Tiệm Ly hẳn là sớm đã thành thói quen với nói chuyện và hành động vô độ của Vương Xích Hổ, đi vào bên cạnh thư tịch, lấy ra một đống hồ sơ, đưa cho Dạ Kinh Đường:

"Dạ công tử, những thứ này là việc phải làm ở Hắc Nha, đều tại địa phận Vân Châu, ngươi tùy ý chọn lựa. Dạ công tử không phải người Hắc Nha, dựa theo quy củ, làm việc xong xuôi, tiền thưởng sẽ trực tiếp đưa tới phủ, công lao chỉ có thể ghi ở dưới danh nghĩa người nào đó, còn xin Dạ công tử chớ để ý."

Lời này có ý đây chính là thuê người làm, bởi vì Đại Ngụy có rất nhiều người tham gia vào giang hồ, nha môn nhân không đủ tay chân, đi thuê người giang hồ làm viêc cũng rất phổ biến, 'Lệnh treo giải' cũng coi như một loại trong đó.

Dạ Kinh Đường đến Hắc Nha, vốn là chuẩn bị kéo quan hệ, chỉ nói không làm thì khẳng định không được, lập tức đem một chồng hồ sơ xem xét. . .

Thương Tiệm Ly thật đúng là không khách khí, tất cả đều là đại án!

Người gây đại án thì cơ bản đều có biệt hiệu giang hồ, ví dụ như thư sinh 'Khoét tay Lột da', vừa xem đã biết chính là ma đầu giang hồ, phía sau có đánh giá về võ công, không phải cao thủ

Nhất lưu, có thể là sắp tới Tông Sư, chính là Tâm ngoan xảo trá, cần thận trọng đối đãi .

Dạ Kinh Đường lật ra mấy trương về sau, biểu lộ hơi có vẻ xấu hổ:

"Có việc đơn giản hơn một chút hay không? Ta vừa ra xã hội. . . Khục. . . Vừa vào giang hồ, những này việc sợ là. . ."

Thương Tiệm Ly vỗ vỗ vai :

"Dạ công tử kém chút tháo bỏ xuống cánh tay Xà Long, không phải Tông Sư thì cũng cách Tông Sư không xa. Để công tử đi bắt mấy tên trộm vặt móc túi, không khỏi quá bạc đãi công tử, Hắc Nha cũng không có việc đơn giản như vậy. Cũng đã tới đây rồi, tùy ý chọn một cái, coi như vì dân trừ hại, không có hoàn thành cũng không sao."

Dạ Kinh Đường kiên trì lật qua, cuối cùng rốt cuộc tìm được một cái phi tặc —— Yến Châu đạo tặc Vô Sí Hào, khinh công hơn người chiến lực không cao, theo tình báo, gần đây tới kinh thành, âm thầm chui vào Ngự bia các cất giữ tư liệu lịch sử, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, hẳn là còn ở lại kinh thành.

Chương 45 - Gặp Cừu Thiên Hợp

Chương 45. Gặp Cừu Thiên Hợp

Trên tay Vô Sí Hào đã có mấy người chết, vì thế mới bị Hắc Nha truy nã, nhưng người mang theo chữ 'Tặc', chiến lực cũng sẽ không quá khoa trương, độ nguy hiểm khá thấp.

Dạ Kinh Đường vốn định nhận, nhưng lại nhìn kỹ lý lịch —— chiến tích nổi danh nhất của Vô Sí Hào, là trộm qua Yên sơn Tiệt Vân Cung!

Dạ Kinh Đường đều kinh ngạc, vạn vạn không nghĩ tới, trên đời có phi tặc giang hồ, trộm đồ vậy mà có thể trộm của Bát Đại Khôi.

Người này cũng không nguy hiểm, nhưng ngay cả Tiệt Vân Cung cũng dám trộm, chính là mãnh nhân ung dung ngoài vòng pháp luật, có thể tuỳ tiện bị bắt lại sao?

Cái bản án khác so cái với việc này thì có nguy hiểm lớn quá nhiều, Dạ Kinh Đường lật qua lật lại hai lần, không dễ dàng chọn lựa chút nào, ngẫm lại vẫn là đem hồ sơ Vô Sí Hào lấy ra:

"Ta không có kinh nghiệm chém giết gì, thử cái này một chút cũng được, nếu như bắt không được, mong rằng Thương đại nhân chớ trách."

"Nha môn cũng đang điều tra, Dạ công tử hết sức nỗ lực là được, coi như bắt không được, có thể tìm tới hành tung, tiền thưởng cũng sẽ không ít."

"Muốn sống hay là chết?"

" Trộm cướp có thể bị Hắc Nha lùng bắt, trên thân đều có đại án, lại nguy hiểm xảo trá. Trừ một ít người thân phận đặc thù, cái khác có thể đánh chết, tuyệt đối không nên lưu thủ, trước kia bởi vì việc này, nha môn tổn thất không ít huynh đệ, Dạ công tử chớ nhân từ mà nương tay."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, tiếp xong việc phải làm, thuận thế lại nói:

"Ta đối với đao pháp có chút mưu cầu danh lợi, Thương đại nhân hôm qua nói tới Thiên Hợp Đao Cừu Thiên Hợp, ta nghe nói hắn là Tông Sư đao pháp, không biết đại nhân thuận tiện. . ."

Thương Tiệm Ly hôm qua được chứng kiến đao pháp Dạ Kinh Đường, cảm thấy hắn hiếu kỳ về Tông Sư đao pháp trên giang hồ cũng không kỳ quái.

Dạ Kinh Đường gia thế bối cảnh rõ ràng, tại bên trong Hắc Nha, lại không sợ hắn cướp ngục giết tù, Thương Tiệm Ly trực tiếp quay người dẫn đường:

"Đi thôi, mang Dạ công tử đi xem một chút. Cừu Thiên Hợp xem như Tông Sư đao pháp danh chấn giang hồ, nếu có thể chỉ điểm Dạ công tử hai câu, đối với Dạ công tử cũng là được ích lợi vô cùng."

Dạ Kinh Đường không ngờ tới Thương Tiệm Ly dứt khoát như thế, lập tức đi theo phía sau, chắp tay nói:

"Tạ Thương đại nhân tạo thuận lợi."

"Tiện tay mà thôi, không cần phải nói."

Hắc Nha độc lập bên ngoài lục bộ, tại bên trong liền có thể tiến hành tuần tra, bắt giữ, thẩm vấn, xử quyết, đại lao giam giữ

trọng phạm ngay tại bên cạnh nha môn—— nói đúng ra, là tại chính phía dưới Minh Ngọc Lâu.

Dạ Kinh Đường đi theo Thương Tiệm Ly nửa ngày, dần dần đi vào gần Minh Ngọc Lâu, phát hiện phía sau là một cái phủ đệ quy mô khổng lồ, sau tường có lầu các san sát, cỏ cây xanh tươi, đem xa hoa khí phái của nhà đế vương hiện ra vô cùng tinh tế.

"Đây là cửa sau Tĩnh Vương phủ?"

"Hắc Nha là tư vệ Tĩnh Vương, theo lý thuyết nơi này chính là bên ngoài Tĩnh Vương phủ, cửa chính Hắc Nha mới là cửa sau vương phủ."

Thương Tiệm Ly từ hành lang tiến vào cầu thang thông hướng xuống dưới mặt đất. Có thể để cho Hắc Nha ra tay thì đều không phải là người tầm thường, lại hơn phân nửa sẽ giết chết ngay tại chỗ, sẽ không để cho sống lâu thêm chút nào, cho nên người giam giữ trong địa lao không nhiều.

Dạ Kinh Đường vừa tiến vào dưới mặt đất, liền cảm giác một cỗ hàn khí âm trầm đập vào mặt, lối đi nhỏ phía trước sâu không thấy đáy, ngọn đèn ven đường nhìn lại như là quỷ hỏa.

Tiến lên ước chừng hơn trăm bước, về sau đi xuống dưới tầng hai, mãi đi đi tới một gian trong tầng hầm ngầm.

Tầng hầm có hai cái ngục tốt, bên trong thì tứ phía không cửa sổ, chỉ có ngọn đèn, ở giữa có một mảnh sân vườn.

Phía trên sân vườn là một cái giếng trời để hút không khí và ánh sáng có lưới sắt che lại miệng giếng trời, mỗi thanh sắt ở trên miệng giếng cũng to bằng cổ tay người trưởng thành, chỉ là tính tới cân nặng, người bình thường đã không có cách nào nâng lên, lại càng không cần phải nói xông phá.

Dạ Kinh Đường đi vào sân vườn trước mặt, thăm dò bên trong

một chút.

Phía dưới sân vườn là một gian phòng đá chỉ để lộ ra một cái lỗ giống như là một cái giếng, bên trong có để vài đồ dùng thường ngài, một tù phạm ngồi dựa vào tường; ăn mặc coi như sạch sẽ, nhưng tóc rối tung, tay chân đều có xích sắt thô to trói buộc, khung xương rất lớn, nhưng thân thể mười phần gầy gò.

Dạ Kinh Đường thò đầu nhìn vào trong, tù phạm tóc dài liền ngẩng đầu lên —— trên mặt có chút nếp nhăn, nhìn mặt thì ước chừng trên năm mươi, nhưng hai mắt sáng ngời có thần, không đổi phế chút nào, hắn giống như là ngồi trong nhà nhìn thấy khách tới thăm.

Nhưng mà phát hiện gương mặt lạ lẫm, về sau tù phạm lại khôi phục tư thế ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm lại.

Dạ Kinh Đường dò hỏi:

"Đây chính là Cừu đại hiệp? Bị khóa chặt chẽ như thế?"

Chương 46 - Gặp Cừu Thiên Hợp 2

Chương 46. Gặp Cừu Thiên Hợp 2

"Những vật này chỉ là phòng ngừa ngoài ý muốn, không có tác dụng quá lớn; chân chính khóa lại hắn là Nhuyễn Cốt Hương ."

Thương Tiệm Ly giải thích một câu, về sau nhìn về phía địa lao:

"Cừu Thiên Hợp, vị này là Dạ công tử Dạ Kinh Đường, cũng là đao khách, có thể ngươi cảm thấy hứng thú."

Trong địa lao, Cừu Thiên Hợp lại lần nữa mở mắt:

"Xuống đây đi."

Thương Tiệm Ly mở ra miệng giếng, đưa tay ra hiệu:

"Mời."

". . ."

Dạ Kinh Đường không tin bị khóa chặt chẽ như thế, còn có thể sinh ra uy hiếp đối với hắn, lập tức cũng không có sợ, trực tiếp xoay người nhảy xuống giếng giam.

Đạp ——

Một tiếng vang nhỏ tại vang lên bên trong giếng giam.

Cừu Thiên Hợp lúc đầu ánh mắt bình thản, nhưng nhìn thoáng qua, thấy được thanh Ly Long Hoàn Thủ Đao ở phía sau lưng Dạ

Kinh Đường.

Tạo hình của cây đao này ở trên giang hồ kỳ thật rất phổ biến, bởi vì Tông Sư đao pháp của tiền triều là Cuồng Nha Tử cũng dùng bội đao này, đao pháp của hắn có thể nói là lên tới đỉnh cao, cho nên bội đao mà hắn sử dụng, hậu bối cũng sẽ bắt chước, cho nên loại hình này xuất hiện rất nhiều.

Đao pháp Quân Sơn Đài gọi là « Đồ Long Lệnh », dự tính ban đầu sáng tạo ra chính là sử dụng để đối phó thanh Ly Long Hoàn Thủ Đao này.

Nhưng hàng nhái thì có rất nhiều, hành thật lại chỉ có một thanh.

Người không quen thuộc thì có thể khó mà phân biệt, nhưng đao khách đỉnh tiêm đã từng thấy qua, thì sẽ dễ dàng phân biệt thật giả!

Thần sắc trong ánh mắt Cừu Thiên Hợp đều không xuất hiện biến hóa, chỉ là dò xét khuôn mặt Dạ Kinh Đường:

"Tiểu tử tuấn tú. Tìm lão phu cần làm chuyện gì?"

Dạ Kinh Đường không có ở trên cao nhìn xuống, hơi khom người chắp tay nói với Cừu Thiên Hợp:

"Kính ngưỡng đại danh Cừu đại hiệp đã lâu, chỉ là tới thăm viếng."

"Đao không tệ, múa một đao đi, để lão phu nhìn xem sâu cạn."

Dạ Kinh Đường cũng không dông dài, thanh đao đẩy ra sau thắt lưng, cầm ngược chuôi đao.

Sang sảng ——

Trong thạch thất lóe lên hàn quang, mang theo một chút gió

nhẹ, thổi lên tóc dài tán loạn của Cừu Thiên Hợp.

Hô. . .

Dạ Kinh Đường thu đao vào vỏ, buông ra chuôi đao hỏi thăm:

"Cừu đại hiệp cảm thấy thế nào?"

Thanh xuất vu lam. . .

Thần sắc Cừu Thiên Hợp không cái gì dị dạng, chỉ là nhàn nhạt gật đầu:

"Là cái đại tài, nếu như lão phu không bị nhốt tại nơi đây, nhất định phải cùng Dạ thiếu hiệp lĩnh giáo một phen."

"Cừu đại hiệp quá khen. Ta vừa vào giang hồ, không hiểu nhiều đối với đao khách trên giang hồ, chỉ biết mấy người Hiên Viên Triều, Cừu đại hiệp, Trịnh Phong, Cừu đại hiệp có thể nói cho ta chút điển cố này không?"

Cừu Thiên Hợp đã nhìn ra thân phận Dạ Kinh Đường, mặc dù con đường đao pháp hoàn toàn khác biệt, nhưng ra chiêu giống nhau như đúc.

Cừu Thiên Hợp lúc tuổi còn trẻ, cùng Trịnh Phong vừa đối thủ cũng là tri kỷ, đọ sức không dưới trăm lần, biết Trịnh Phong vẫn đau khổ tìm kiếm con đường đúng đắn, mà một đao kẻ này lại tới độ hoàn mỹ không một tì vết.

Trịnh Phong không đến, đao xuất hiện ở trong tay người này, chỉ có thể nói Trịnh Phong đã đi trước một bước, đến cầu Nại Hà.

Đáy mắt Cừu Thiên Hợp hiện lên một vòng thương cảm khi cảnh còn người mất, minh bạch ý đồ Dạ Kinh Đường đến, mở miệng nói:

"Hiên Viên Triều là Đao Khôi đương đại, sự tích cuộc đời thì

khắp nơi đều có thể nghe nói, không cần phải nói lại. Hiên Viên Thiên Cương sớm đã rời khỏi giang hồ, không tiện đề cập. Còn Trịnh Phong, là một tên ngóc."

"Ồ?"

Dạ Kinh Đường chăm chú mấy phần:

"Lời ấy giải thích thế nào?"

Cừu Thiên Hợp nhìn về phía sân vườn:

"Xuống nghe đi, không phải việc cơ mật gì."

Thương Tiệm Ly nhìn đối với những chuyện xưa giang hồ này cũng cảm thấy hứng thú, phi thân nhảy xuống, vô thanh vô tức rơi vào phía sau Dạ Kinh Đường, đứng chắp tay.

"Lão phu ba tuổi luyện đao, đến nay năm mươi hai năm, gặp phải rất nhiều bằng hữu, đối thủ cũng rất nhiều, nhưng mà đến nay ngoại trừ Hiên Viên Thiên Cương, cái khác đều đã thành cát bụi. Trịnh Phong ở trong những người này, không tính xuất chúng, nhưng hợp khẩu vị lão phu, được tính là tri kỷ."

Cừu Thiên Hợp nhìn xem Dạ Kinh Đường:

"Năm đó Trịnh Phong, phong mang tất lộ giống như ngươi, hăng hái, đáng tiếc không có dáng dấp tuấn tú như ngươi, thiên phú cũng chênh lệch với ngươi một chút. Lúc đầu cùng lão phu ước định, sau khi đao pháp đại thành, đầu tiên sẽ đánh bại Hiên Viên lão nhi, lại quyết chiến trên Quân Sơn Đài, một trận chiến quyết định Đao Khôi đương đại, đáng tiếc, Trịnh Phong thất ước trước."

Dạ Kinh Đường dò hỏi:

"Vì sao thất ước?"

" Tiểu tử Trịnh Phong kia, quan hệ cùng Hiên Viên Thiên Cương không tệ, đi qua Quân Sơn Đài mấy lần, làm quen nữ nhi của Hiên Viên lão nhi là Hiên Viên Thục Dạ, kết duyên với nhau."

Hiên Viên Thục Dạ. . .

Dạ Kinh Đường âm thầm nhíu mày, cảm thấy cái tên này, đại khái cùng họ Dạ của hắn có liên quan.

Chương 47 - Gặp Cừu Thiên Hợp 3

Chương 47. Gặp Cừu Thiên Hợp 3

"Trịnh Phong tình căn thâm chủng, đến nhà cầu hôn. Nhưng lúc đó triều đình đang chọn tú nữ, Hiên Viên lão nhi vì cầu phú quý, muốn đưa Hiên Viên Thục Dạ vào cung làm phi. Vì để cho nữ nhi nghe theo an bài, Hiên Viên lão nhi tận lực khích tướng, để Trịnh Phong đến nhà cầu hôn dùng đao nói chuyện."

Cừu Thiên Hợp khẽ thở dài một cái:

"Trịnh Phong lúc ấy ngay cả Tông Sư đều không đạt tới, nào có tư cách khiêu chiến Hiên Viên lão nhi, nhưng vẫn là rút đao. Hiên Viên lão nhi căn bản là không có nghĩ tới việc gả nữ nhi cho hắn, vì để cho nữ nhi hết hi vọng, xuống tay độc ác tại chỗ, mặc dù không có lấy tính mệnh Trịnh Phong, nhưng tất nhiên thành phế nhân."

Dạ Kinh Đường biết nghĩa phụ cuối đời chưa lập gia đình không có con cái, mỗi ngày say như chết, nghe vậy thần sắc ngưng lại:

"Sau đó thì sao?"

"Sau ngày đó, Trịnh Phong hoàn toàn biến mất tại trên giang hồ, lão phu lại chưa thấy qua. Bây giờ, chỉ sợ đã ra đi trước lão phu."

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, hơi trầm mặc, lại dò hỏi:

"Hiên Viên Thục Dạ cuối cùng như thế nào?"

Thương Tiệm Ly đứng tại phía sau, nói tiếp:

"Thừa An năm thứ hai, triều đình chọn nữ nhân nhà lành vào cung, Hiên Viên Thục Dạ ở trong danh sách, đi tới biên giới Vân Châu, Cừu Thiên Hợp giết vào đội xe, trên thân trúng tám đao liều chết cướp đi Hiên Viên Thục Dạ, sau đó chạy trốn đến tận đẩu tận đâu, bị triều đình cùng Quân Sơn Đài đuổi bắt gần ba mươi năm, cho đến năm ngoái, hắn mới bị Hắc Nha bắt được quy án."

". . ."

Dạ Kinh Đường chấn động trong lòng, khó có thể tin nhìn xem Cừu Thiên Hợp.

Cừu Thiên Hợp lộ ra một ý cười:

"Lão phu cùng Trịnh Phong là đối thủ, cũng là tri kỷ. Hắn không biết tung tích, về sau Hiên Viên Thục Dạ phái người vụng trộm tìm tới ta, để cho ta hỗ trợ tìm kiếm tung tích Trịnh Phong, nói cho hắn biết một tiếng, Hiên Viên Thục Dạ sẽ ở cầu Nại Hà đợi hắn.

"Lão phu sao có thể biết được Trịnh Phong trốn ở nơi nào, không nhìn nổi chuyện thương tâm của những người này, liền một mình một đao giết vào đội ngũ hôn sứ, cướp đi Hiên Viên Thục Dạ, sau đó theo nàng tìm Trịnh Phong mười năm. Từ Nam Sơn tìm tới thảo nguyên hoang vu; từ biển phương đông, tìm tới đại mạc Tây Bắc; đến nay không biết hắn giấu ở nơi nào."

Dạ Kinh Đường trầm mặc một lúc lâu sau, nói khẽ:

"Cừu đại hiệp, xác thực nghĩa bạc vân thiên."

Cừu Thiên Hợp lắc đầu:

"Lão phu cũng có có lỗi với Trịnh Phong. Mười năm đi khắp sơn hà đại địa, Hiên Viên Thục Dạ một mực đi theo, từ lòng tràn

đầy chờ đợi, tìm tới lòng như tro nguội; từ tuổi trẻ thanh xuân, tìm tới gian nan vất vả đầy mặt. Lão phu lâu ngày sinh tình, cuối cùng cưới Hiên Viên Thục Dạ. Tiểu tử ngươi có cảm giác lão phu là cái tiểu nhân hay không?"

Lời này là hỏi thăm thật tâm, xem ra Cừu Thiên Hợp một mực thẹn trong lòng.

Dạ Kinh Đường không cảm thấy nghĩa phụ sẽ tức giận, trước kia nghĩa phụ say rượu hay nói xấu, nhưng lúc nói tới Cừu Thiên Hợp, đánh giá cực kì chính diện, không có khả năng không biết việc sau này.

Nghĩa phụ bị Hiên Viên Triều gây thương tích, không có cách nào mang lại cho hồng nhan hạnh phúc cả đời, ảm đạm quy ẩn, khả năng cảm thấy đây là kết quả tốt nhất.

Nếu nghĩa phụ suy nghĩ như thế, Dạ Kinh Đường làm nhi tử, lại há có thể đánh giá đúng sai của bậc cha chú.

"Trịnh Phong nếu là mai danh ẩn tích, không có khả năng không nghe nói tới hành động của Cừu đại hiệp. Trịnh Phong không nói lời nào, những người khác cũng không có tư cách chỉ trỏ với Cừu đại hiệp."

"Ha ha. . ."

Cừu Thiên Hợp cười hai tiếng:

"Những chuyện này, lão phu xuống dưới sẽ cùng Trịnh Phong trò chuyện, ai đúng ai sai, gặp mặt mới có kết luận. Đi thôi, sự tình đao khách thế hệ trước, cùng ngươi không liên quan. Chỉ hi vọng ngươi đừng biến thành Trịnh Phong kia, đừng để cho Hiên Viên lão nhi làm Đao Khôi ba mươi năm."

"Cừu đại hiệp bảo trọng, tại hạ cáo từ."

Nói xong, Dạ Kinh Đường đứng dậy thi lễ, cùng Thương Tiệm Ly cùng nhảy ra khỏi sân vườn.

Cừu Thiên Hợp tựa ở trên tường đưa mắt nhìn, cho đến khi hàng rào sắt đóng lại, bước chân biến mất, mới âm thầm hít một tiếng:

"Một đời người trôi qua. . . Tiểu tử ngươi khổ tận cam lai cũng có một đứa con trai tốt, lão tử ngược lại là nguy rồi, đây là trời phạt sao. . ."

Đạp đạp. . .

Một đạo bước chân từ u ám địa đạo vang lên, hai người lại đi ra.

Dạ Kinh Đường sắc mặt bình tĩnh như trước như thường, nhưng hai đầu lông mày hiển nhiên nhiều ba phần buồn vô cớ.

Thương Tiệm Ly đi đường không có âm thanh, liền tựa như u quỷ tung bay ở trước mặt, gương mặt hoàn toàn thanh lãnh như trước đây:

"Sự tình buồn nhất trên thế gian, không ai qua được anh hùng tuổi xế chiều, mỹ nhân đầu bạc. Dạ công tử chưa lăn lộn nhiều, gặp ít loại sự tình này, sinh lòng cảm khái là đương nhiên, nhưng cũng không cần nhìn quá nặng. Người người đem cuộc đời thể hiện ra, việc trải qua đều có thể để cho ngươi và ta động dung, lòng trắc ẩn, nên dùng tại nên trên thân người đáng được trắc ẩn."

"Thương đại nhân hẳn là cũng có một cố sự?"

"Thế gian tìm không thấy người không có cố sự, đơn giản lớn hay nhỏ, đặc sắc hoặc không đặc sắc mà thôi."

"Ha ha. . ."

Chuyện phiếm hai câu, Dạ Kinh Đường cáo từ rời đi.

Chương 48 - Minh Long Thương

Chương 48. Minh Long Thương

Dạ Kinh Đường chưa đi ra bao xa, chỉ thấy Vương Xích Hổ chạy tới, xa xa chào hỏi:

"Dạ lão đệ, vương gia triệu kiến ngươi, mau chạy tới đây."

Thương Tiệm Ly chưa rời đi, thấy vậy đưa tay ra hiệu:

"Dạ công tử, mời đi."

Dạ Kinh Đường thấy Tĩnh Vương gọi đến, đáy mắt hiện lên ngoài ý muốn, hơi chỉnh lý y quan, sau đó đi theo Vương Xích Hổ tiến vào cửa nhỏ đi qua bức tường.

Một bức tường vây màu trắng tựa như cách hai thế giới.

Phía trước tường là nha môn trang nghiêm uy nghiêm, mà xuyên qua cửa nhỏ, cảnh sắc trước mắt biến thành thông suốt sáng sủa, hoa cỏ tươi tốt đập vào mắt, một hàng lang dẫn qua một cái hồ, đi qua hành lang chính là đình đài lầu các, vô số nữ tử tuổi trẻ thân mang quần áo nhiều màu đi qua, giống như một nháy mắt từ nhân gian đi tới Thiên Cung.

Dạ Kinh Đường xuyên qua hành lang, nhìn không chớp mắt, không có nhìn nữ nhân quần áo lấp lánh mà nhìn vào những kiến trúc xa hòa.

Nhưng mà dáng dấp của hắn vẫn được rất nhiều nữ nhân yêu thích, mới hiện thân ở hành lang, đã dẫn tới mấy chục ánh mắt

nhìn tới, có thể nghe được xì xào bàn tán:

"Đây là nhà ai công tử thế?"

"Thật đẹp, chẳng lẽ vương gia chúng ta chọn trúng. . ."

"Thật xứng. . ."

"Nếu là vương gia không thích, có thể thưởng cho chúng ta hay không?"

"Ngươi nghĩ hay lắm. . ."

Thị nữ Vương phủ nghịch ngợm như vậy, mơ hồ có thể suy đoán Tĩnh Vương không phải chủ nhân khó phục vụ, Dạ Kinh Đường trong lòng hơi xác định, đi theo Vương Xích Hổ đi tới dưới Minh Ngọc Lâu.

Tòa kiến chúc năm tầng có thể cảm nhận được nguy nga cùng hoa mỹ của vương phủ, bóng người đứng ở phía dưới giống như những hạt gạo nhỏ.

Minh Ngọc Lâu lối vào, có một thị nữ chờ, Vương Xích Hổ đi đến dưới bậc thang liền dừng bước, lặng lẽ nháy mắt nói cho Dạ Kinh Đường:

"Dạ lão đệ, một bước này đứng vững vàng, có thể tiết kiệm được 60 năm cố gắng, ngươi phải để ý một chút."

Dạ Kinh Đường đối với lời này thực sự không biết đáp lại như thế nào, liền chắp tay thi lễ, sau đó khẽ nâng áo choàng đạp vào bậc thang, đi theo thị nữ tiến vào Minh Ngọc Lâu.

Tầng một là đại sảnh rộng lớn, nhưng trong đó không có cái bàn bình phong thường bày biện, ở giữa là đất trống, dài rộng ước chừng sáu trượng, mặt đất cũng không phải là sàn nhà gỗ, mà là vật liệu đá màu đen không rõ chất liệu từ đá gì, phía trên dày đặc

vết cắt nhỏ bé.

Xung quanh là tám cái trụ lớn, phía sau cây cột là hành lang, dọc theo hàng lang có bày mấy chúc cái bàn dài, phía trên có để những binh khí như đao, thương, kiếm, kích....

Phong trào luyện võ của Đại Ngụy cường thịnh, vô luận nam nữ già trẻ, quyền quý hàn môn, đều sẽ học một chút quyền cước, trong nhà nữ vương gia đặt chút binh khí cũng không kỳ quái.

Dạ Kinh Đường mới đầu cũng không để ý, chỉ là thị nữ đi trước thi thoảng vẫn quay đầu lại nhìn hắn, khi nàng đi đến trước sân khấu, lại dừng bước.

Trên cái bàn được làm bằng gỗ lim có đặt một cây trường thương, cán thương không biết làm bằng vật liệu gì, hiện lên màu xanh đen, ánh sáng tỏa ra giống như ngọc thạch.

Mũi thương dài một thước rưỡi, mũi thương sáng bóng như mặt gương, tại dưới ánh sáng tản ra hàn mang u sâm, Cán cũng là như thế.

Cả thương không có khắc họa bất luận cái hoa văn chữ viết gì, nhưng đặt ở trong mắt người tập võ, lại tựa như một cái mỹ nhân khuynh thế đang nằm.

Mà mấu chốt nhất, là dưới bàn có khối tấm bảng gỗ, khắc lên danh tự cây thương này:

| Minh Long |

Dạ Kinh Đường từ chỗ nghĩa phụ biết được tin tức « Minh Long Đồ », về sau từng nghe qua lai lịch cái quyển kỳ thư này—— tương truyền sử thượng có vị khai quốc quân chủ, tại trong loạn thế gặp một kỳ nhân, từ đó có được một quyển kỳ thư, trước nhập võ đạo hóa cảnh, sau bình Bát Hoang Lục Hợp nhất thống thiên hạ, đến già đến cưỡi rồng thành tiên mà đi, vì thế cái quyển kỳ thư

này, liền được hậu thế xưng là « Minh Long Đồ ».

Mà binh khí vị khai quốc quân chủ kia chinh chiến thiên hạ cũng được hậu thế đặt tên là Minh Long, đứng đầu trong thập đại danh thương, đều là bảo vật của các đời đế vương, chưa hề lộ mặt trên giang hồ.

Dạ Kinh Đường là người tập võ, bỗng nhiên nhìn thấy loại trang bị trong truyền thuyết này, khó tránh khỏi sẽ ngừng chân nhìn nhiều vài lần, phân biệt thật giả.

Cũng không biết có phải nhìn quá nhập thần hay không, thời khắc Dạ Kinh Đường đang cẩn thận quan sát, bên tai bỗng nhiên truyền đến một thanh âm:

"Thích không?"

Thanh âm thanh tịnh, ấm lạnh, mang theo cỗ uy nghiêm không cho làm trái, chỉ nghe âm thanh, liền có thể tưởng tượng ra một cái hình tượng nghiêm túc 'Không giận tự uy'.

Nhưng thanh âm này hết lần này lại là xuất từ miệng một nữ tử.

Âm thanh ngự tỷ của Lạc Ngưng, là bên trong nhẹ nhàng xuất trần mang theo mềm mại đáng yêu, nghe tựa như cái nữ hiệp thành thục đã rời núi hành tẩu.

Mà thanh âm ngự tỷ này, thì là ở trên cao nhìn xuống, không có sợ hãi, không cho làm trái, một cảm giác như nữ tổng giám đốc bá đạo. . .

Chương 49 - Gặp Tĩnh Vương

Chương 49. Gặp Tĩnh Vương

Dạ Kinh Đường cũng không nghe được tiếng bước chân, trong lòng kinh ngạc, đảo mắt nhìn lại —— phía trước thị nữ dẫn đường, đã có thêm một vị nữ tử.

Đầu nữ tử đội ngọc quan, thân mang áo mãng bào, bên hông đai lưng hoàng kim khảm ngọc, treo một khối ngọc bội du long màu xanh biếc.

Kiểu dáng quần áo nữ tử này rõ ràng là đồ của nam, nhưng hơi cải tạo qua, tương đối bó vào thân, thắt eo rất căng, vạt áo thì rất lớn, bị hai ngọn núi đẩy căng ra ngoài, ngay cả kim mãng ngũ trảo phía trên, đều bị căng tràn biến thành đầu rồng Béo.

Nữ tử dáng người rất cao, ước chừng tới mắt Dạ Kinh Đường, đặt ở trong những nữ nhân khác có thể nói hạc giữa bầy gà.

Nhưng dáng người nữ tử này lại rất cân đối, tỷ lệ đầu và thân đạt tiêu chuẩn 1:9, tay chân thon dài, kích thước vòng eo vừa đúng, chỗ nào nên nhỏ thì sẽ vô cùng tinh tế, cho nào nên nở nang, mười phần nở nang!

Về phần dung mạo, đường nét rõ ràng, da trắng như tuyết, cặp mi giống như lá liễu, sống mũi cao thẳng, đôi môi căng mọng còn thêm một chút son đỏ, cực kì chói mắt lại không hiện nửa phần yêu mị. Có thể nói đẹp một cách đường đường chính chính, đại khí bàng bạc, dùng từ Mỹ để hình dung thì bị nhu hòa quá, cảm giác dùng từ Tuấn để hình dung sẽ chuẩn xác hơn, đẹp kiểu phi giới tính.

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn thấy một mỹ nhân môi đỏ nóng bỏng như thế đúng là có lực trùng kích cực mạnh, quả thực ngoài ý muốn, nhưng cũng không quá thất thố, đưa tay thi lễ:

"Tại hạ Dạ Kinh Đường, bái kiến Tĩnh Vương điện hạ."

Đông Phương Ly Nhân cách rất gần, liền đứng tại phía sau Dạ Kinh Đường, thấy hắn ngoái nhìn mình một chút, nhìn thấy mình lại không có bất kỳ dị sắc gì, ánh mắt có chút khen ngợi:

"Gặp nguy không loạn, không quan tâm hơn thua, tâm trí không tệ. Miễn lễ."

Dạ Kinh Đường từ áo mãng bào nhận ra thân phận nữ tử, nhưng xác thực không nghĩ tới Tĩnh Vương còn trẻ như vậy, hắn thu tay lại đứng thẳng, không có dò xét dung mạo Tĩnh Vương, mà là nhìn về phía Minh Long thương, trả lời vấn đề vừa rồi:

"Tại hạ chỉ là hiếu kì, mới dừng lại nhìn xem, tại hạ không biết thương pháp, thích thì chưa nói tới."

Đông Phương Ly Nhân đem trường thương lấy ra đặt ở trong tay dò xét:

"Minh Long thương là cổ vật mấy trăm năm trước, năm đó lợi hại hơn nữa, trải qua sát phạt truyền đến bây giờ, cũng không chịu nổi thời gian tàn phá, hiện giờ đặt ở hoàng thành đại nội để làm trang trí. Cây thương này là hàng giả, nhưng mà chất liệu so sánh với chính phẩm, chỉ có hơn chứ không kém."

Nói xong nàng một tay nắm thương, đưa cho Dạ Kinh Đường:

"Thử một chút?"

Dạ Kinh Đường không có tiếp, hổ thẹn nói:

"Tại hạ không biết thương pháp, thực sự không dám phung phí

của trời, xin điện hạ thứ lỗi."

Đông Phương Ly Nhân thu hồi trường thương, thả lại trên bàn trang trí, bắt đầu đi tiếp:

"Bản vương thượng võ, bên trong tầng lầu này không chỉ có cất giấu binh khí có tiếng trong thiên hạ, còn có không ít bí tịch võ công truyền thừa qua các đời, thuở nhỏ muốn tập hợp võ công trăm họ vào trong bản thân mình. Đáng tiếc, người giang hồ nặng quy củ, công phu thật chỉ truyền đồ đệ, không dạy cho người ngoài, ngay cả mặt mũi bản vương cũng không cho."

Dạ Kinh Đường đi theo phía sau, hơi suy nghĩ:

"Tĩnh Vương muốn học đao pháp của ta?"

Đông Phương Ly Nhân dừng bước chân lại, đảo mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Ngươi ngược lại là rất thông minh. Có được hay không?"

Dạ Kinh Đường tự nhiên bỏ được, mục tiêu của hắn là đi vào trong cung đào « Minh Long Đồ », cùng « Minh Long Đồ » cộng thêm giao thiệp với Tĩnh Vương phủ sánh, một chiêu đao pháp thì tính là gì?

"Đao cho dù tốt, cũng phải xem đặt ở trong tay ai. Công phu thật không dám dạy người ngoài, đơn giản sợ người ngoài giỏi hơn mình; ta đã dùng một đao kia ra ngoài, không thể làm tuyệt chiêu áp đáy hòm, dạy cho người ngoài, nếu họ có thể dùng chiêu này tốt hơn ta, thì dùng chiêu thức khác cũng có thể thắng ta; nếu không tốt bằng ta, thì dùng đao này cũng không địch lại được ta, dạy cho người trong thiên hạ thì có làm sao?"

Đông Phương Ly Nhân khẽ vuốt cằm:

"Trẻ nhỏ dễ dạy. Vũ Tiên Nhân Phụng Quan Thành, đối với

việc Tông Sư đến nhà thỉnh giáo thì ai đến cũng không có cự tuyệt, chỉ sợ đối phương nghe không hiểu, khả năng là cũng ôm tâm tư giống như ngươi, đáng tiếc, đến nay không một người có thể cùng Phụng Quan Thành lên đài tranh chấp, hi vọng ngươi ngày sau cũng có thể như thế."

"Tĩnh Vương quá để mắt tại hạ, ta không có khát vọng lớn như thế, chỉ là có chút tư tâm. Ta sẽ chỉ một đao kia, nếu là Tĩnh Vương để ý, sau đó có thể dạy ta một chiêu nửa thức khác. . ."

Đông Phương Ly Nhân hiểu ý —— lấy vật đổi vật —— nàng xoay người lại:

"Không dám. Quân Sơn Đài « Đồ Long Lệnh », ngươi có thể sẽ muốn học chứ?"

?

Chương 50 - Muốn Làm Vương Phi không?

Chương 50. Muốn Làm Vương Phi không?

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, quả thực ngoài ý muốn.

Đao Khôi Hiên Viên Triều là kẻ thù của nghĩa phụ, nếu là hắn có thể học được « Đồ Long Lệnh », ngày sau dùng đao pháp Hiên Viên Triều đem Hiên Viên Triều đánh xuống, dạy cho Quân Sơn Đài cách dùng « Đồ Long Lệnh » như thế nào. . .

Vậy thì lúc đấy sẽ uy phong như thế nào. . .

Ý niệm tới đây, Dạ Kinh Đường tim đập thình thịch, nhưng ngẫm lại có chút lúng túng nói:

"Ta chỉ biết một đao, đổi « Đồ Long Lệnh » của Đao Khôi đương đại, sợ là. . ."

"Ngươi còn có chút tự mình hiểu lấy."

Đông Phương Ly Nhân đi đến trước sân khấu, nhẹ giơ tay lên, cầm lấy một thanh Đao được chế tác tinh mỹ, vừa đi vừa về dò xét:

"Ngươi chỉ biết một chiêu thức mở đầu, ngay cả tự thành một bộ pháp đều làm không được, muốn đổi « Đồ Long Lệnh » hoàn chỉnh, khẳng định không được. Ngươi ít nhất phải cầm một môn võ học thượng thừa hoàn chỉnh đến đổi, bản vương mới có thể dạy ngươi."

Dạ Kinh Đường cũng biết không có chuyện tốt như thế, hơi bất

đắc dĩ:

"Ta xác thực chỉ biết một đao kia, phía sau thì vẫn còn đang suy nghĩ, lúc nào có thể nghĩ ra được, ta thật không nói chính xác được."

"Ngươi muốn đem đao này hoàn thiện, chí ít mười năm sau, bản vương cũng không có tâm tư chờ."

"Vậy Tĩnh Vương có ý là?"

Đông Phương Ly Nhân ngón tay gảy nhẹ, bảo đao ra khỏi vỏ, có thể thấy được ở gần phần bao tay của bảo đao, có khắc hai chữ Thiên hợp, nhìn đại khái là bội đao Cừu Thiên Hợp:

"Ngươi có hứng thú đối với « Thiên Hợp Đao »?"

". . ."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy thanh bảo đao này, bỗng nhiên minh bạch dụng ý Tĩnh Vương—— nàng muốn học « Thiên Hợp Đao », nhưng Cừu Thiên Hợp chắc chắn sẽ không dạy, cho nên muốn mượn tay của hắn, từ chỗ Cừu Thiên Hợp học được.

Dạ Kinh Đường hôm nay Cừu Thiên Hợp nói chuyện cũ cùng nghĩa phụ, khó mà nói nghĩa phụ đúng sai, nhưng hành vi Cừu Thiên Hợp, hắn thấy không có cái vấn đề gì, nếu có cơ hội danh chính ngôn thuận cứu ra, hắn chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Dạ Kinh Đường làm bộ giả vờ suy nghĩ, lắc đầu khẽ thở dài:

"Thiên Hợp Đao danh chấn giang hồ, nếu có cơ hội, ta tự nhiên muốn học. Nhưng Cừu Thiên Hợp thân hãm lao tù, ta học được đao pháp cũng phải bái sư. Biết rõ tính mạng ân sư đang như ngàn cân treo sợi tóc, nếu như ta bỏ mặc, liền biến thành Bạch Nhãn Lang; nếu như ta cứu hiện, sợ rằng điện hạ cũng sẽ đem ta nhốt

vào."

Đông Phương Ly Nhân đem bảo đao thu hồi về vỏ đao, đặt ở án trên đài:

"Ngươi có thể ngàn dặm xa xôi đem gia sản đưa vào kinh thành, bản vương liền nhìn ra ngươi trọng tình nghĩa, loại sự tình lưỡng nan này, đương nhiên sẽ không cho ngươi đi làm. Cừu Thiên Hợp bị bắt đã lâu, đến nay không bị xử trảm, ngươi có biết nguyên do?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu.

"Thừa An năm thứ hai, Cừu Thiên Hợp cướp đi tú nữ Hiên Viên Thục Dạ. Hiên Viên Thục Dạ là đích nữ của Quân Sơn Hầu, lúc đầu sắp được phong làm quý phi, bị cướp đi, một trong nhị phi liền thiếu người, vì thế hôn sứ tuyển một nữ thế gia lân cận vào cung."

Đông Phương Ly Nhân quay người trở lại, ngẩng đầu ưỡn ngực, thân hình thẳng tắp:

"Nữ tử kia vào cung, về sau rất được phụ hoàng sủng ái, sinh hạ hai vị công chúa. Ngươi đoán xem là hai vị công chúa nào?"

". . ."

Dạ Kinh Đường nhìn xem Tĩnh Vương duyên dáng yêu kiều trước mặt, có chút ngoài ý muốn:

"Là Tĩnh Vương cùng. . ."

Đông Phương Ly Nhân gật đầu, tiếp tục tiến lên dọc theo hành lang:

"Tuy nói là trời xui đất khiến, nhưng Cừu Thiên Hợp xác thực được là có công trong việc này. Bản vương không giết hắn, đầu

tiên muốn đao pháp của hắn; thứ hai là đối với hành động đại nghịch của hắn, rất khó sinh lòng phản cảm.

"Nếu như ngươi học được đao pháp của hắn, kính hắn làm trưởng bối, lại nguyện ý vì bản vương làm việc, bản vương xem ở bên trên tình cảm của ngươi, có thể tấu lên với thiên tử, khai ân một lần, để Cừu Thiên Hợp rời đi địa lao. Muốn khôi phục tự do cũng không khó, nhưng tội chết có thể miễn tội sống khó tha, có thể để cho Cừu Thiên Hợp tìm tiểu viện dưỡng lão tại phụ cận Hắc Nha, như này đã là trường hợp tốt nhất cho hắn."

Dạ Kinh Đường đối với đề nghị này, hơi trầm mặc hạ:

"Tĩnh Vương muốn cho ta làm chuyện gì?"

"Ừm. . ."

Đông Phương Ly Nhân chắp tay ngừng chân, quay đầu dò xét khuôn mặt tuấn mỹ vô song của Dạ Kinh Đường, thân thể cao lớn cứng rắn, như có điều suy nghĩ.

? !

Dạ Kinh Đường đứng thẳng một chút, cảm giác cái nữ vương gia nóng bỏng này, đang biểu hiện—— ngươi muốn làm Vương phi không?

"Ây. . ."

"Hừ ~ "

Đông Phương Ly Nhân quay trở lại, lưu cho Dạ Kinh Đường một câu:

"Chớ suy nghĩ quá nhiều. Bản vương dưới một người, trên vạn người, tuấn tài như nào đều gặp, ngươi chỉ có bề ngoài mà công phu khoa chân múa tay, còn không lọt nổi mắt xanh của bản

vương. Bản vương chưởng quản Hắc Nha, phụ trách cưỡng chế tội phạm giang hồ, ngươi nói xem có thể để ngươi làm chuyện gì?"

Dạ Kinh Đường liền biết không có loại chuyện tốt này, hậm hực cười nói:

"Đã hiểu, tội phạm xem mạng người như cỏ rác, người người có thể tru diệt, nếu tại hạ có cơ hội gặp gỡ, Tĩnh Vương không mở miệng cũng đều vì dân trừ hại."

"Nói mà không có bằng chứng, bản vương tin ngươi như thế nào?"

Đông Phương Ly Nhân đưa tay:

"Ngươi dám tiếp bản án Vô Sí Hào, nói rõ có nắm chắc, trước hết để cho bản vương nhìn xem năng lực của ngươi."

Cái gì?

Ta đâu có nắm chắc!

Dạ Kinh Đường thầm nghĩ không ổn —— hắn vừa nhìn thấy đều là tội phạm nổi danh giang hồ, vì suy nghĩ an nguy, mới chọn một cái tương đối dễ dàng để làm, vốn muốn hết sức nỗ lực, nhưng thực ra chỉ muốn thử chút thôi.

Tĩnh Vương vừa nói lời này, có nghĩa nếu là hắn bắt không được, hình tượng tại trong lòng Tĩnh Vương sẽ bị giảm đi rất nhiều, về sau tìm cơ hội tiến cung đào bảo, tự nhiên cũng thành vấn đề. . .

Việc phải đã nhận, Dạ Kinh Đường cũng không thể đổi nhiệm vụ khác, ngẫm lại vẫn là nhắm mắt nói:

"Tại hạ tất nhiên hết sức."

"Đi thôi, bản vương chờ tin lành."

Chương 51 - Chỉ là chim non

Chương 51. Chỉ là chim non

Lúc đến giữa trưa, bóng người trên đường phố đi đến xưởng nhuộm đã thưa thớt dần.

Dạ Kinh Đường dắt ngựa trở về ngõ song quế, trên đường đi đều đang suy nghĩ biện pháp bắt Vô Sí Hào, ngõ nhỏ lụp sụp rất âm u, xa xa liền có thể nghe được tiếng chim hót vọng lại:

"Ục ục ~. . ."

Đi đến ngoài cửa cổng, nhón chân lên xem xét, trong sân sạch sẽ gọn gàng, có nhiều thêm vài đồ vật nữa, một góc nhỏ ở phía xa cũng được xây dựng lại một lần nữa.

Một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo màu xanh,kéo váy lên lên cao, ngồi xổm ở dưới kệ, đang dùng cái cuốc nhỏ đào một cái hố nhỏ ở góc tường.

Thiếu nữ vốn có tư thái uyển chuyển, tư thế kéo váy ngồi xuống càng khiến cho vòng eo được hiện ra rõ ràng hơn, vẽ ra một đường trăng tròn đẫy đà.

Chim béo rất chịu khó dùng mỏ gắp một hạt giống từ cái túi nhỏ bên cạnh thiếu phụ ra, sau đó nhảy nhảy tới trước một cái hố rồi thả xuống, làm xong nó còn bày ra bộ dáng mình rất ngoan ngoãn, mở cái mỏ chim đòi hỏi ăn uống.

"Loại gì vậy? Mướp đắng?"

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường trở về, liền buông cái cuốc xuống, đi tới chỗ cửa sân, chú ý đến động tĩnh ở ngoài cửa ngõ:

"Hôm nay đi Hắc Nha tìm hiểu ra sao rồi?"

Nàng phản ứng như vậy là bởi vì Chiết Vân Ly không ở nhà, nếu Lạc Ngưng không chú ý đến bên ngoài, khi tiếng bước chân đột ngột vang lên lần nữa, tiểu tặc này sẽ bắt đầu kéo nàng vào trong phòng diễn trò.

Dạ Kinh Đường có chút buồn cười, từ phòng bếp cầm ra một cái ghế nhỏ, ngồi ở dưới mái hiên:

"Rất thuận lợi, gặp được Cừu Thiên Hợp."

Khuôn mặt đề phòng của Lạc Ngưng có chút ngưng tụ, đáy mắt hiện ra tia nghi hoặc, cũng không tới gần.

Nhưng sau khi Dạ Kinh Đường miêu tả tướng mạo đặc thù của Cừu Thiên Hợp thì sắc mặt nàng liền biến thành kinh ngạc, đi đến bên mái hiên, dò hỏi:

"Sao ngươi có thể gặp được Cừu Thiên Hợp? Hắc Nha thoải mái như vậy sao, bọn hắn lại để ngươi tiến vào địa lao?"

Dạ Kinh Đường đặt một cái ghế nhỏ nhỏ ở bên người:

"Ta là lương dân, gia thế trong sạch, kiếm pháp lại không tệ, đi tìm đại nhân nha môn, gặp gỡ đại hiệp giang hồ, hợp tình hợp lý, có cái gì khó? Ngồi xuống đây nói chuyện."

". . ."

Lạc Ngưng thấy chiếc ghế ở bên cạnh hắn, hơi có chút do dự, đi tới trước mặt, cầm ghế dời ra xa một chút mới ngồi xuống, để chim chim ngồi xổm ở giữa, ôn nhu hỏi thăm:

" tình cảnh Cừu Thiên Hợp thế nào?"

"Bị giam tại tầng hai dưới mặt đất của Minh Ngọc Lâu, khóa sắt, hàng rào sắt tạm thời không đề cập tới, trên thân còn trúng

Nhuyễn Cốt Hương, đánh giá là ngay cả sức lực đứng dậy đều không có. Còn muốn nghĩ cách cứu viện, ngươi cũng đừng nghĩ, độ khó như chui vào địa lao cướp ngục, còn khó hơn cả trực tiếp đi ám sát Tĩnh Vương, ta đánh giá là trên đời này không ai có thể làm được."

Hai đầu lông mày của Lạc Ngưng hiện ra vẻ buồn rầu:

"Tất nhiên ta biết cơ hội không lớn, Cừu Thiên Hợp có ân cứu mạng đối với Vân Ly, nếu như bỏ mặc, Vân Ly sẽ vì việc này mà day dứt cả một đời, ai. . ."

Dạ Kinh Đường cười haha:

"Nhưng mà cũng không phải không có cách nào."

"Hả?"

Ánh mắt Lạc Ngưng hơi có vẻ ngoài ý muốn:

"Ngươi có biện pháp cứu người?"

Dạ Kinh Đường gật nhẹ đầu, nhưng không có nói thẳng, mà là dò xét Lạc Ngưng:

"Đây chính là việc liên quan tới tính mạng, Lạc nữ hiệp để cho ta hỗ trợ, có phải cần có chút thành ý hay không?"

?

Lạc Ngưng ngồi thẳng lên một chút, sờ nhuyễn kiếm bên hông, ánh mắt lạnh lùng:

"Dạ Kinh Đường, ta thấy ngươi bản tính không tệ, mới không có bởi vì sự tình lần trước mà hạ sát thủ với ngươi. Nếu ngươi không biết nặng nhẹ, được một tấc lại muốn tiến một thước, muốn dùng cái này để uy hiếp. . ."

Dạ Kinh Đường lắc đầu:

"Ta không có gì ý nghĩ xấu, trả lời ta mấy vấn đề là được."

"Vấn đề gì?"

"Lạc nữ hiệp, ngươi đến cùng đã xuất giá chưa?"

Vẻ mặt Lạc Ngưng tức giận, trầm giọng nói:

"Gả rồi! Đều đã gả đi rất nhiều năm rồi, mọi người trên giang hồ đều biết."

"Ngay cả việc ôm nam nhân như thế nào ngươi cũng không biết, cử chỉ ngây ngô, rên cũng không biết, nào giống đã gả cho người khác? Ta cảm giác ngươi vẫn là chim non. . ."

Xoạt ——

Lời còn chưa dứt, bội kiếm liền chỉ về phía cổ Dạ Kinh Đường.

Lạc Ngưng bị ô ngôn uế ngữ này khiến cho sắc mặt đỏ lên:

"Lập gia đình chính là lập gia đình, vợ chồng với nhau quý ở chữ Tình, có làm loại chuyện đó hay không thì có liên quan gì? Nếu ngươi dám nói loại ngôn ngữ hạ lưu này nữa ta cắt đầu lưỡi ngươi!"

Chưa làm qua. . . Xem ra đúng là chim non. . .

Ánh mắt Dạ Kinh Đường có chút cổ quái, đem kiếm đẩy ra khỏi cổ:

"Tướng công của ngươi quả thực có chút phung phí của trời. Chẳng lẽ tướng công của ngươi đã từng bị tổn thương, không thể làm hết sức mình?"

Lạc Ngưng lại lần nữa chỉ mũi kiếm trở lại, nhìn chằm chằm

Dạ Kinh Đường:

"Ngươi quản được à? Ngươi cho rằng người trên đời đều thèm muốn thân thể nữ nhân giống như ngươi sao, thành thân là nhất định phải sinh hoạt vợ chồng sao? Sư phụ của Vân Ly lễ kính có thừa với ta, so với ngươi thì chính trực hơn nhiều, mà dung mạo còn dễ nhìn hơn ngươi, võ nghệ còn cao hơn ngươi. . ."

? ? ?

Chương 52 - Cách bắt tặc nhân

Chương 52. Cách bắt tặc nhân

Dạ Kinh Đường thực sự không biết mình đã nói sai chỗ nào,vnhẫn nhịn nửa ngày, chỉ là vẫn không hiểu mà nói:

"Ngươi lấy ta ra so sánh với nam nhân của ngươi làm cái gì? Còn cố ý chọc giận ta là để cho ta ghen hay sao?"

Lạc Ngưng há to miệng, cảm thấy lời này có vấn đề,bèn chuyển chủ đề:

"Đừng nói những việc làm cho người ta xấu hổ này nữa! Đến cùng ngươi có cách nào cứu Cừu Thiên Hợp không?"

Dạ Kinh Đường không tiếp tục đấu võ mồm với Lạc nữ hiệp nữa, từ trong ngực lấy ra một lệnh truy nã:

"Hôm nay đi Hắc Nha, bởi vì dáng dấp anh tuấn, kiếm pháp lại tốt, bị Tĩnh Vương nhìn trúng, để cho ta tìm cơ hội học kiếm pháp Cừu Thiên Hợp, dạy cho Tĩnh Vương. Học võ nghệ của người ta, tất nhiên phải nhớ ân tình, Tĩnh Vương cũng không để cho ta làm tiểu nhân bội bạc nên nói là có thể phá lệ thả Cừu Thiên Hợp ra khỏi địa lao, ở kinh thành dưỡng lão, nhưng cái giá phải trả là sau này ta phải làm việc cho triều đình."

Lạc Ngưng im lặng nghe xong, âm thầm nhíu mày —— điều kiện này của Tĩnh Vương nhìn như rộng rãi, kì thực rất gian xảo.

Để Dạ Kinh Đường học kiếm pháp, sau đó lấy thân phận truyền nhân làm việc cho triều đình, trao đổi là cơ hội thả Cừu Thiên Hợp ra khỏi địa lao.

Chỉ cần Dạ Kinh Đường làm theo, Dạ Kinh Đường và Cừu Thiên Hợp liền có tình cảm.

Cừu Thiên Hợp sẽ dính dáng tới Dạ Kinh Đường, dù là trên thân không có gông xiềng, nửa đời sau cũng sẽ không rời đi khỏi kinh thành nửa bước, giống như là được án treo .

Mà Dạ Kinh Đường trọng tình trọng nghĩa, vì bảo đảm Cừu Thiên Hợp không lên đoạn đầu đài, chỉ có thể tận tâm tận lực làm việc cho triều đình.

Một cái điều kiện nhưng lại chói chặt hai người lại,, Tĩnh Vương không bị thua lỗ ở chỗ nào, thậm chí còn được lợi không ở chỗ học được kiếm pháp của Cừu Thiên Hợp. . .

Lạc Ngưng suy nghĩ sâu xa một lát rồi lạnh lùng nói:

"Bọn cẩu quan này, thật sự là gian trá. . . Nếu như ngươi đồng ý, tránh không được việc phải làm chó săn triều đình đi?"

Dạ Kinh Đường nhún vai:

"Ta là lương dân, có thể để cho triều đình coi trọng là vinh hạnh, còn có thể học một bộ kiếm pháp, sao có thể gọi là chó săn cho triều đình?"

". . ."

Lạc Ngưng ngẫm lại cũng đúng, Dạ Kinh Đường và nàng không giống nhau, không phải phản tặc, đồng ý điều kiện này hình như cũng không có chỗ xấu gì, nhưng. . .

"Ngươi có thiên tư không tầm thường, vào triều đình thì sẽ vĩnh viễn ở dưới người khác, cực khổ nửa đời người, cũng nhiều nhất chỉ lên được chức quan nhỏ mấy phẩm; mà xông pha vào giang hồ, lấy thiên tư của ngươi, thêm mối quan hệ của ta, ta cam đoan ngươi có thể một bước lên mây, tương lai trở thành kiêu

hùng bá chủ giang hồ. . ."

Dạ Kinh Đường nhìn Lạc Ngưng đang có ý đồ kéo hắn nhập bọn, hắn cười hỏi:

"Lạc nữ hiệp đến cùng là muốn cứu Cừu Thiên Hợp, hay là muốn ta về sau đi theo ngươi xông xáo?"

Ta đều muốn. . .

Lạc Ngưng hơi chần chờ, than khẽ:

"Một bước này đi ra, ngươi sẽ cắt đứt con đường trên giang hồ, về sau sẽ bị triều đình lấy Cừu Thiên Hợp uy hiếp, ép buộc ngươi không thể làm trái ý triều đình. Cho dù ngươi muốn vì triều đình hiệu lực, nhưng ngươi và ta vốn không quen biết, bởi vì sự việc của Vân Ly, khoác cho ngươi một đạo gông xiềng như Cừu Thiên Hợp, ta. . . Thật sự ta không thể bình thản đứng nhìn được."

Dạ Kinh Đường kéo cái ghế, ngồi gần thêm một chút:

"Nếu như Lạc nữ hiệp cảm thấy ta có thua thiệt thì có thể nghĩ cách đền bù cho ta."

?

Lạc Ngưng vừa có chút cảm khái, trong nháy mắt đã tan thành mây khói, nắm chặt chuôi kiếm bên hông, mặt mày lạnh lùng:

"Ngươi muốn như thế nào?"

"Muốn học công phu. Lạc nữ hiệp nghĩ sao?"

Ta tưởng ngươi muốn ta. . .

Vẻ mặt Lạc Ngưng nhu hòa đi một chút:

"Nếu như ngươi thật sự nguyện ý giúp Vân Ly cứu Cừu đại

hiệp, tất cả công phu của ta có thể truyền lại cho ngươi. Nhưng mà từ nay về sau, ngươi ở trong triều đình, ta ở trên giang hồ, mỗi người đi một ngả. . . Ai ~ "

Câu nói kế tiếp tuy không nói ra nhưng trên giang hồ thì chuyện giống vậy quá nhiều.

Đã từng thân như huynh đệ, lại bởi vì một người lòng mang trung nghĩa, một người lòng mang hiệp khí, không thể không đi ngược đường nhau, lúc gặp lại nhau thì đã ở dưới cửu tuyền.

Đây chính là chuyện bi thương nhất trên giang hồ, ai cũng không sai, nhưng cũng đều không thể làm gì.

Lạc Ngưng từng có một cố nhân giống như này, lúc đầu tình như tỷ muội, từ khi nàng dấn thân vào Bình Thiên Giáo, về sau liền thành người dưng cả đời không qua lại với nhau.

Dù cảm nhận của nàng đối với Dạ Kinh Đường có như thế nào thì hiện tại sống chung một mái nhà, chính là duyên phận, lại há có thể không lo lắng, lo lắng về sau hai người cũng sẽ lâm vào hoàn cảnh như thế này.

Ngược lại Dạ Kinh Đường cũng không nghĩ nhiều như vậy, thấy Lạc Ngưng đa sầu đa cảm,bèn an ủi:

"Cứu giúp trong lúc hoạn nạn, không bằng cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ. Lạc nữ hiệp có thể làm được việc mong muốn, ta cũng có một phen tiền đồ tốt đẹp, cần gì lại vì sự việc tương lai mà ưu phiền."

"Nếu có một ngày, ngươi và ta gặp lại nhau trong giang hồ, lúc đó ngươi đã ở vị trí cao, mà ta vẫn chỉ là một tên tặc. . ."

"Vậy hi vọng Lạc nữ hiệp có thể cố gắng bảo dưỡng, đến lúc đó nếu như Lạc nữ hiệp vẫn có phong thái xinh đẹp giống như bây giờ, chắc chắn ta sẽ không vùi hoa dập liễu đâu."

?

Chương 53 - Cách bắt tặc nhân 2

Chương 53. Cách bắt tặc nhân 2

Tâm tư xuân đau thu buồn của Lạc Ngưng bị câu nói này khiến cho không còn sót lại chút gì —— không vùi hoa đập liễu vậy chính là ham mê sắc đẹp, muốn bắt nàng về làm nô làm thiếp?

Việc này đối với một nữ tử trên giang hồ mà nói thì còn không bằng chết đi!

Lạc Ngưng sầm mặt lại, nhẹ giọng mắng một câu:

"Cẩu quan, ta có chết cũng sẽ không để ngươi toại nguyện."

Dạ Kinh Đường cười hai tiếng, không tiếp tục nói xàm nữa, ra hiệu cho nàng nhìn về phía lệnh truy nã:

"Muốn được Tĩnh Vương thưởng thức, trước tiên cần phải chứng minh năng lực của mình đã. Lạc nữ hiệp có cách nào để bắt được Vô Sí Hào hay không?"

Lạc Ngưng thu lại ánh mắt lạnh như băng, quan sát tỉ mỉ lệnh truy nã:

"Vô Sí Hào. . . Tên tuổi của người này cũng không nhỏ, chỉ sợ khinh công cũng không dưới ta đâu, không có bất kỳ tình báo gì, chỉ có một tấm lệnh truy nã thì làm sao bắt được?"

Dạ Kinh Đường cũng đang rầu rĩ việc này, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Vô Sí Hào trộm Tiết Vân Cung, là vì muốn học khinh công, nhưng sau khi đắc thủ, hắn ta không những không biết điều mà còn đi khoe khoang khắp mọi nơi về việc này,tạo thành danh tiếng bây giờ, nói rõ hắn giống như người giang hồ bình thường, rất muốn được vang danh."

Lạc Ngưng hiểu ý:

"Nếu thích vang danh, thì tất nhiên phải quan tâm đến thanh danh. Người giang hồ kiêng kỵ nhất là có người lấy danh hào của mình để đi lừa bịp,gây bại hoại thanh danh của mình. Ngươi mang theo thanh danh Vô Sí Hào, làm chút việc không ra gì, càng khó nghe càng tốt rồi thổi phồng tin tức vào trong giang hồ. Vô Sí Hào ở kinh thành điệu thấp làm việc, nghe được có người mạo danh hắn để làm việc bôi nhọ thanh danh của mình thì chắc chắn sẽ bất mãn. . ."

Dạ Kinh Đường gật đầu:

"Nếu như ta là Vô Sí Hào, nghe được việc này, chắc chắn sẽ phải điều tra ngọn nguồn rõ ràng. Cho dù có thể là chiêu bài của quan phủ, cũng phải tới xem một chút, xem đến cùng là triều đình đang làm trò xiếc gì. Chỉ cần hắn hành động, ta liền có cơ hội bắt người lại."

Lạc Ngưng cảm thấy hành động lần này có khả năng thắng rất cao, dò hỏi:

"Ngươi rất xảo trá. Ngươi chuẩn bị trộm thứ gì để giang hồ đồn đoán, để dẫn xà xuất động?"

Dạ Kinh Đường coi lời này như đang khen ngợi mình,hơi nhún vai:

"Phải trộm đồ vật đáng tiền, như vậy người ngoài mới có thể tin tưởng ta là Vô Sí Hào, sẽ bàn luận và tiết lộ chuyện này ra

ngoài. Thứ hai, việc đồ vật bị trộm khi truyền đi nhất định phải thật khó nghe, không thể để cho Vô Sí Hào vui vẻ nhận cái thanh danh này được. Tốt nhất còn có thể rửa sạch hiềm nghi là mồi của quan phủ. Ta cũng đang phát sầu, Lạc nữ hiệp có cách nào hay gì?"

Lạc Ngưng suy tư thật lâu, sau đó hỏi thăm:

"Ừm. . . cái yếm tơ vàng của nữ vương gia?"

Cái gì? !

Vẻ mặt của Dạ Kinh Đường ngẩn ra.

Trộm cái yếm của Tĩnh Vương, quả thật một lần có thể làm được nhiều việc—— giá trị liên thành, người rảnh rỗi sẽ nghị luận ầm ĩ, Vô Sí Hào cũng cảm thấy xấu hổ vì vậy hắn ta chắc chắn sẽ rửa sạch hiềm nghi liên quan tới việc đáng xấu hổ này.

Nhưng thứ này hắn phải làm sao để lấy được? Bỏ mạng ra để làm à?

"Nói đùa cái gì vậy. Cái đồ chơi này, bản thân Vô Sí Hào có đến cũng đừng nghĩ có thể dễ dàng lấy được, coi như ta không phải trộm, lấy danh nghĩa tra án để đến nhà đi mượn, Tĩnh Vương cũng sẽ róc thịt ta ra. . . Lạc nữ hiệp, ngươi muốn mượn đao giết người hay sao?"

Lạc Ngưng biết cái chủ ý ngu ngốc này không dùng được, cau mày nói:

"Ta cũng không phải phi tặc, sao biết được nên trộm thứ gì chứ? Ngươi giúp nha môn phá án, loại vật này phải để quan phủ chuẩn bị cho ngươi, ngươi cũng không thể tự mình đi trộm chứ?"

Dạ Kinh Đường cười cười:

"Thật ra ý định lấy cái yếm tơ vàng này rất tốt, chỉ là không có

cách nào mượn. . . Ta đi Hắc Nha hỏi một chút xem. . ."

Đông, đông, đông ——

Tiếng chuông sớm vang ra, xuyên qua sương mù và màn mưa mông lung.

Kinh thành có trăm con đường phố hàng ngàn ngõ hẻm, khói bếp lần lượt rải rác dâng lên ở bên trong tiếng chuông, hoàng thành phương bắc nguy nga cũng bắt đầu mở cửa cung, văn võ triều thần mặc quan phục, đang nối đuôi nhau mà đi lên hành lang.

Đông Phương Ly Nhân mặc cái yếm màu bạc có thêu đầu rồng Béo, đứng ở sau tấm bình phong giang hai cánh tay ra, thị nữ đang giúp nàng mặc áo bào, hai con mắt lướt qua tấm bình phong, nhìn về phía cuối cung điện, trăm người chen chúc quanh một chiếc kiệu di giá về phía Thái Cực điện.

"Hôm nay thánh thượng chậm một chén trà, không biết lý do là gì?"

Lão già tóc trắng đứng ở phía sau, cung kính đáp lại:

"Đêm qua Thái hậu nương nương đi Vĩnh Lạc cung, ngủ lại ở tẩm điện. Thái hậu nương nương thích cùng Người tâm sự, có thể Thánh thượng nói chuyện với Thái hậu đến quá muộn nên mới đến trễ như thế."

"Một ngày Thánh thượng trăm công ngàn việc, vốn đã mệt mỏi rã rời, ban đêm lại bị Thái hậu quấn lấy, sao có thể chịu được. . ."

"Nếu không lão thân an bài một chút, để Thái hậu nương nương tới vương phủ ở vài ngày?"

Đông Phương Ly Nhân hơi suy nghĩ, gật đầu đồng ý.

Chờ mặc xong áo mãng bào và đeo xong đai lưng ngọc, Đông Phương Ly Nhân đi vào tầng cao nhất trong thư phòng ngồi xuống, lật sổ sách mà Hắc Nha đã sắp xếp tốt, xem xét tin tức báo cáo từ các nơi:

" Mấy vị thương chủ Hồng Hoa Lâu, đều đi ra ngoài, dường như sắp làm ra động tĩnh gì đó rất lớn. . . Hồng Hoa Lâu muốn làm gì? Dốc toàn bộ lực lượng, đi diệt Thủy Vân Kiếm Đàm?"

Chương 54 - Hoàng Tứ Lang

Chương 54. Hoàng Tứ Lang

Lão ẩu tóc trắng suy nghĩ:

"Không có khả năng, khi Thương Khôi còn sống, Hồng Hoa Lâu còn có lực lượng để tiêu diệt Thủy Vân Kiếm Đàm, còn Hồng Hoa Lâu bây giờ, phải nhìn sắc mặt của Thủy Vân Kiếm Đàm. Lão thân nghe nói, các đường chủ của Hồng Hoa Lâu, hàng năm sẽ gặp mặt, đánh giá và thương nghị thế cục cũng như con đường mà Hồng Hoa Lâu định đi trong tương lai."

" Tổng thể thì lực lượng Hồng của Hoa Lâu cũng không nhỏ, tất nhiên sẽ cất giấu càng nhiều bí tịch, được xưng tụng là lão thủ giang hồ. Nếu bọn họ lăn lội trên giang hồ không nổi, cố ý hiệu trung với bản vương thì có thể cho bọn họ một cơ hội."

"Vâng."

Đông Phương Ly Nhân không tiếp tục chú ý đến Hồng Hoa Lâu nữa, tiếp tục dò xét:

"Một thương đội đi từ Lương Châu vào, hình như có Huyết Bồ Đề được giấu giếm ở trong đó. . . Huyết Bồ Đề là ai?"

" Là một sát thủ mười năm trước hoành hành ở Giang Nam, bày tay nhuốm đầy máu tươi, từng ám sát Thái Thú Sung Châu, bị triều đình và thậm chí là cả giang hồ truy sát vì vậy nên đã mai danh ẩn tích đến nay."

Ánh mắt lão già tóc trắng lộ ra một chút ngưng trọng:

"Người này võ nghệ không rõ, am hiểu cơ quan ám khí, ẩn nấp

cải trang, kiên nhẫn cũng kinh người, từng bởi vì ám sát chưởng môn Thất Huyền Môn, sau đó ẩn náu ở gần môn phái một năm, nhiều lần gặp thoáng qua vẫn chưa từng xuất thủ, cho đến khi đối phương triệt để buông lỏng cảnh giác, mới ra một kích trí mạng rồi trốn đi thật xa. Bây giờ hắn ta lại một lần nữa xuất hiện, có thể là bị Lục Phỉ mời chào."

Đông Phương Ly Nhân nghe thấy lời này, đuôi lông mày khóa chặt lại:

"Lục Phỉ mời chào loại thích khách đỉnh tiêm này, mục đích không phải để giết các trọng thần triều đình thì cũng là bản vương. Để Hắc Nha chú ý đến những người gần đây đến từ Lương Châu. . ."

Nói đến đây, Đông Phương Ly Nhân chợt nhớ tới Dạ Kinh Đường mới vừa từ Lương Châu vào kinh thành.

Nhưng mà Dạ Kinh Đường mới mười tám tuổi, niên kỷ không hợp, ngẫm lại vẫn là bỏ đi.

Hiểu rõ xong tin tức mà Hắc Nha dâng lên, Đông Phương Ly Nhân đứng dậy đi lên trên sân thượng, dò xét tình huống của hoàng thành.

Nhưng vừa chú ý không bao lâu,nàng liền phát hiện đại biểu ca Vương Xích Hổ, đang ôm một thứ gì đó ở trong ngực, lén lén lút lút rời khỏi Hắc Nha.

Đông Phương Ly Nhân nhướng mày, dò hỏi:

"Vương Xích Hổ chuẩn bị làm cái gì vậy?"

"Chiều hôm qua Dạ Kinh Đường đến nhà bái phỏng, chuẩn bị bắt Vô Sí Hào, nhờ nha môn giúp đỡ, muốn mượn Vương Xích Hổ ít đồ."

Đông Phương Ly Nhân không cảm thấy Dạ Kinh Đường có bản lĩnh bắt được Vô Sí Hào, nghe thấy việc này cũng cảm thấy hứng thú, vì vậy liền quay đầu hỏi thăm:

"Hắn mượn cái gì? Nhuyễn Cốt Hương, Ly Hồn Châm?"

"Ây. . ."

Lão già tóc trắng có chút chần chờ, nhưng cũng không thể lừa gạt Tĩnh Vương, ngẫm lại liền đi đến trước mặt Đông Phương Ly Nhân, nhỏ giọng nói nhỏ hai câu.

Đông Phương Ly Nhân yên lặng nghe, sau đó khí khái hào hùng mười phần, gương mặt có chút đỏ lên, cau mày nói:

"Hắn bị bệnh à?"

"Ai, vì công việc, điện hạ không nên so đo những tiểu tiết này. . ."

Đầu hạ trời có mưa phùn, nước mưa rơi xuống mặt đường lát đá xanh, phát ra tiếng lốp bốp.

Trong chuồng ngựa bên cạnh quán rượu, có một con ngựa chạy vội qua, vừa mới ngừng lại, trong miệng và mũi nó vẫn phun ra hơi thở nặng nề.

"Xùy —— xùy —— "

Trong quán rượu không có ai, chỉ nghe được tiếng nói truyền ra từ cửa sổ:

"Đã mang đồ vật đến chưa?"

"Mang đến rồi."

"Thứ gì?"

"Giác tiên sinh."

"Giác. . . Hả?"

Trong tửu lâu, Dạ Kinh Đường mặc áo choàng màu đen, đầu đội mũ rộng vành, là cách ăn mặc của hiệp khách, ngồi bên cạnh bàn, nhận một cái hộp gỗ tử đàn mà Vương Xích Hổ đưa tới, ánh mắt quái dị.

Có thể Vương Xích Hổ sợ mang tai tiếng cho nên tính cảnh giác cực cao, lấy thân hình che chắn ánh mắt của chưởng quỹ và tiểu nhị, nhỏ giọng nói:

"Vật này do cả khối phỉ thúy điêu khắc thành đó, chỉ riêng giá trị nguyên liệu cũng không dưới ngàn lượng, còn được các nghệ nhân tiền triều điêu khắc ra, người đã dùng qua không phải Vương phi thì chính là nhất phẩm phu nhân. Sau khi Đại Ngụy khai quốc, vật này nhiều lần qua tay, cuối cùng trôi dạt tới phủ Định An Hầu. . ."

Dạ Kinh Đường nhìn hộp gỗ tử đàn tinh tế, quả thực là không dám mở:

"Vương huynh, ta nhờ ngài giúp tìm kiếm vật gì quý giá, nhưng đây cũng quá. . . Quá quý rồi, vật này. . ."

Vẻ mặt Vương Xích Hổ nghiêm túc:

"Vì triều đình làm việc, không cần so đo những chuyện nhỏ này. Dạ lão đệ còn có thể nghĩ được thứ khác không, có cái nào phù hợp hơn cái này không?"

Dạ Kinh Đường thực sự không nghĩ ra, lúc đầu hắn cảm thấy mượn cái yếm tơ vàng của Tĩnh Vương đã không bình thường lắm rồi, vạn vạn không nghĩ tới Vương Xích Hổ còn nghĩ ra thứ kì quái hơn.

Nhưng mà cái đồ chơi này thực sự sẽ không giống đồ vật mà quan phủ đưa ra để làm mồi nhử, truyền đi cũng đủ khó nghe, mà giá trị, lai lịch cũng có thể hấp dẫn phi tặc như Vô Sí Hào, cực kì phù hợp.

Chương 55 - Hoàng Tứ Lang 2

Chương 55. Hoàng Tứ Lang 2

Dạ Kinh Đường dò xét hộp gỗ vài lần, sau đó vẫn cất vào người:

"Thực sự phiền phức Vương huynh rồi, tại hạ sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người, bắt Vô Sí Hào lại quy án."

"Đều là làm việc cho triều đình, có cái gì phải cảm ơn. Ta sẽ để cho người tung tin ngầm ra, ngươi trực tiếp đi thủ tiêu tang vật là được, có thể thành công hay không thì phải xem vận khí của ngươi. Ta đi trước, cáo từ. . ."

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn Vương Xích Hổ lén lén lút lút rời đi, lại nhìn về phía hộp gỗ tử đàn trong tay, do dự mãi vẫn không mở ra, dùng miếng vải đen bọc lại, rời đi khỏi cửa hàng.

Mưa rơi lác đác, mặt đường có vài người đi lại, Dạ Kinh Đường đi vài vòng trên đường, xác định không người theo đuôi,rồi mới đi tới một cái hẻm nhỏ.

Lạc Ngưng và Chiết Vân Ly đang cầm dù đứng trong con hẻm đợi hẵn cách ăn mặc như hai mẹ con bình thường.

Chim béo đứng ở trên thường canh gác, chú ý động tĩnh xung quanh.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường trở về, Chiết Vân Ly vội vàng chạy chậm tới, dò hỏi:

"Hắc Nha đưa cho ngươi cái gì làm mồi?"

Dạ Kinh Đường tung người xuống ngựa, hơi khó nói, rồi đưa hộp gỗ tử đàn được miếng vải đen bao bọc cho Lạc Ngưng:

" Đồ vật không quá nghiêm chỉnh, ta không có mở ra, Lạc nữ hiệp tốt nhất cũng đừng mở ra, tránh tức giận."

?

Lạc Ngưng nhận lấy cái hộp, ước lượng trọng lượng —— không giống như là cái yếm Tơ vàng.

"Ngươi không nhìn, đợi chút nữa làm sao cầm đi thủ tiêu tang vật?"

Lạc Ngưng nói xong đưa tay mở hộp gỗ ra, nhưng sợ có bẫy, lại đi tới trước mặt Dạ Kinh Đường, để hắn cùng nhìn.

Chiết Vân Ly nghe thấy có vẻ không đứng đắn nên cũng không chịu nổi lòng hiếu kỳ trong lòng, áp vào trước mặt Lạc Ngưng dò xét.

Hoa ——

Hộp gỗ tử đàn mở ra,dưới nền vải màu đỏ chót,một thứ đồ hiện ra trước mắt ba người.

Trong hộp là một đồ vật bằng ngọc màu xanh biếc, một cái trụ và hai viên ngọc được điêu khắc vô cùng tinh tế, cho dù là người ngoài nghề, cũng có thể nhìn ra vật này là gì.

Về phần tạo hình. . . vừa thô vừa to!

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, không biết nói cái gì cho phải.

Chiết Vân Ly sững sờ, xích lại gần quan sát tỉ mỉ:

"Oa! Cái bút… thật là lớn, khối ngọc này sợ là đáng giá không ít tiền, chỉ là hình dạng này có chút lạ. . ."

Nói xong còn muốn dùng tay đi sờ thử.

Đầu tiên,Lạc Ngưng cũng không kịp phản ứng kịp đây là cái gì, nhưng sau khi cẩn thận xem xét hình dạng của khối ngọc thì cô phát hiện trên khối ngọc có điêu khắc từng cái gân xanh, đầu khối ngọc còn như đầu rùa. . .

Ba ——

Cái hộp đột nhiên bị đóng lại, kém chút nữa đã kẹp vào ngón tay của Chiết Vân Ly.

"Sư nương, ngươi làm cái gì thế? !"

Sắc mặt Lạc Ngưng đỏ lên, trực tiếp ném hộp gỗ về phía Dạ Kinh Đường:

"Tiểu tặc này. . ."

Dạ Kinh Đường biết nàng sẽ phản ứng như vậy, vững vững vàng vàng tiếp được hộp gỗ tử đàn:

"Đây chính là tài sản công dùng để phá án đó, hỏng thì ngươi đền được sao?"

Chiết Vân Ly không biết công dụng của khối ngọc, tò mò hỏi thăm giống như trẻ con:

"Sư nương, sao người tức giận? Đây là đồ vật dùng làm gì thế? . . . Ai u ～ "

Cái đầu bị Lạc Ngưng gõ một phát.

Lạc Ngưng có thể là sợ Chiết Vân Ly bị làm hư, đè ép tức giận trong lòng ôn nhu giải thích:

"Vật nam nhân dùng ở thanh lâu, không sạch sẽ, ngươi đừng hỏi nhiều."

Chiết Vân Ly chớp chớp đôi mắt to:

"Cái gậy to như thế, không phải là dùng để bắt nạt nữ tử chứ? Dùng như thế nào. . . Tê ——— "

Lạc Ngưng giống như là người mẹ khi đối mặt với đứa con gái đơn thuần hiếu kì cứ hỏi nhiều này thì không nhịn được nữa,chỉ có thể dùng phương thức nhéo lỗ tai để dạy dỗ:

"Bảo người đừng hỏi thì ngươi dừng hỏi, là một cô nương, hỏi cái này mà được à?"

Chiết Vân Ly bị đau quá, vội vàng xua tay:

"Được được, ta không hỏi. Ta cũng là muốn cứu Cừu đại hiệp, hỗ trợ tham mưu có được không. . . Vậy bây giờ chúng ta đi chợ đen thủ tiêu tang vật sao"

Lạc Ngưng cầm loại đồ vật như thế này ở trong tay, há có thể mang theo Vân Ly:

"Nếu muốn dẫn xà xuất động, ba người cùng một chỗ rất dễ dàng đánh cỏ động rắn, khinh công của ngươi, cũng không giúp được gì cả, trở về nhà đợi đi!"

Chiết Vân Ly tất nhiên là không vui, nhưng đối mặt với sư nương nghiêm khắc, nàng cũng không nói được gì, chỉ có thể nhẹ nhàng hít một tiếng, cẩn thận rời đi.

Dạ Kinh Đường một mực nín cười, kết quả Chiết Vân Ly vừa đi, sắc mặt Lạc Ngưng liền lạnh xuống, nhìn chằm chằm vào hắn:

"Ngươi vô sỉ!"

Dạ Kinh Đường im lăng không hiểu nói:

"Ta vô sỉ cái gì? Đây là vật quan phủ đưa cho, đã nói ngươi đừng nhìn nhưng ngươi nhất định phải nhìn, xem xong còn mắng

ta vô sỉ. Một cây trụ chạm bằng ngọc mà thôi, có cần phải phản ứng lớn như vậy không?"

Lạc Ngưng là nữ tử thành thục, dù không trải qua chuyện nam nữ, nhưng vẫn từ chỗ một vài phụ nhân của Bình Thiên Giáonghe nói qua cách dùng cái vật này.

Nhưng mà vấn đề là chuyện này cũng không phải do Dạ Kinh Đường, Lạc Ngưng ngẫm lại rồi đè xuống xấu hổ trong lòng, trầm giọng nói:

"Làm sao triều đình lại vô sỉ như vậy, thế mà lại để ngươi dùng vật này. . ."

"Dùng tốt là được. Đổi lại nếu như ngươi là Vô Sí Hào, biết được mình trộm loại vật này để bán đi kiếm tiền, truyền ra ngoài làm trò cười giang hồ, ngươi có tức hay không?"

Lạc Ngưng ngẫm lại cũng đúng, không nói nữa, kết quả Dạ Kinh Đường lại đưa hộp qua để nàng ôm.

"Ngươi làm cái gì?"

"Ôm!"

Dạ Kinh Đường nhét hộp gỗ tử đàn vào trong tay Lạc nữ hiệp:

"Ta là nam nhân, nhất gia chi chủ, ôm hộp đứng đằng sau được sao?"

". . ."

Lạc Ngưng âm thầm cắn răng, cuối cùng vẫn cầm lấy cái hộp ôm vào trong ngực.

Dạ Kinh Đường đặt chim béo ở trên bờ vai, dắt ngựa đi ra khỏi ngõ nhỏ:

"Hai ta cải trang thân phận, coi như là phi tặc kết bạn du lịch giang hồ. Từ giờ trở đi, ta gọi ngươi Ngưng nhi, ngươi gọi ta. . ."

Lạc Ngưng đi đằng sau,lạnh lùng nói:

"Ta gọi ngươi là cánh gà ."

"Nói đùa cái gì vậy."

Dạ Kinh Đường nghiêng đầu nhìn về phía Lạc nữ hiệp đang ăn mặc giống như cô vợ nhỏ:

"Nếu không gọi là tướng công đi? Đôi phu thê kết bạn giang hồ mới không dễ bị hoài nghi."

Lạc Ngưng chắc chắn không vui, nhưng ngoại trừ xưng hô này, cũng không có cái quan hệ nào khác có thể giải thích vì sao cô nam quả nữ lại ở cùng một chỗ hành tẩu giang hồ. Nàng suy nghĩ một chút nói:

"Tướng công, phu quân thì quá đứng đắn, người giang hồ không gọi như vậy. Ừm. . . Ta gọi ngươi dạ lang nhá?"

Dạ lang?

Dạ Kinh Đường cũng biết về điển cố 'Dạ lang tự đại- tự cao tự đại', tất nhiên lắc đầu từ chối xưng hô này:

"Không dễ nghe."

"Vậy gọi là Đường lang?"

"Chít chít?"

Chim chim nghiêng trái nghiêng phải dò xét, đoán chừng đang suy nghĩ xem—— bọ ngựa ở nơi nào?

Đột nhiên Dạ Kinh Đường cảm giác được trình độ đặt tên của

nghĩa phụ, quả thực có chút không đáng tin cậy, như vậy về sau nàng dâu của hắn sẽ gọi hắn như thế nào?

Hơi suy nghĩ một chút rồi Dạ Kinh Đường nhớ tới xưng hô của Tam Nương, dứt khoát nói:

"Gọi Tứ lang đi, Ừm. . . Họ Hoàng, Hoàng Tứ Lang."

"Hoàng Tứ Lang. . ."

Lạc Ngưng cảm thấy không có vấn đề gì, cũng không tiếp tục nhiều lời. . .

Chương 56 - Tung Tin Đồn

Chương 55. Hoàng Tứ Lang 2

Dạ Kinh Đường dò xét hộp gỗ vài lần, sau đó vẫn cất vào người:

"Thực sự phiền phức Vương huynh rồi, tại hạ sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người, bắt Vô Sí Hào lại quy án."

"Đều là làm việc cho triều đình, có cái gì phải cảm ơn. Ta sẽ để cho người tung tin ngầm ra, ngươi trực tiếp đi thủ tiêu tang vật là được, có thể thành công hay không thì phải xem vận khí của ngươi. Ta đi trước, cáo từ. . ."

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn Vương Xích Hổ lén lén lút lút rời đi, lại nhìn về phía hộp gỗ tử đàn trong tay, do dự mãi vẫn không mở ra, dùng miếng vải đen bọc lại, rời đi khỏi cửa hàng.

Mưa rơi lác đác, mặt đường có vài người đi lại, Dạ Kinh Đường đi vài vòng trên đường, xác định không người theo đuôi,rồi mới đi tới một cái hẻm nhỏ.

Lạc Ngưng và Chiết Vân Ly đang cầm dù đứng trong con hẻm đợi hẵn cách ăn mặc như hai mẹ con bình thường.

Chim béo đứng ở trên thường canh gác, chú ý động tĩnh xung quanh.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường trở về, Chiết Vân Ly vội vàng chạy chậm tới, dò hỏi:

"Hắc Nha đưa cho ngươi cái gì làm mồi?"

Dạ Kinh Đường tung người xuống ngựa, hơi khó nói, rồi đưa hộp gỗ tử đàn được miếng vải đen bao bọc cho Lạc Ngưng:

" Đồ vật không quá nghiêm chỉnh, ta không có mở ra, Lạc nữ hiệp tốt nhất cũng đừng mở ra, tránh tức giận."

?

Lạc Ngưng nhận lấy cái hộp, ước lượng trọng lượng —— không giống như là cái yếm Tơ vàng.

"Ngươi không nhìn, đợi chút nữa làm sao cầm đi thủ tiêu tang vật?"

Lạc Ngưng nói xong đưa tay mở hộp gỗ ra, nhưng sợ có bẫy, lại đi tới trước mặt Dạ Kinh Đường, để hắn cùng nhìn.

Chiết Vân Ly nghe thấy có vẻ không đứng đắn nên cũng không chịu nổi lòng hiếu kỳ trong lòng, áp vào trước mặt Lạc Ngưng dò xét.

Hoa ——

Hộp gỗ tử đàn mở ra,dưới nền vải màu đỏ chót,một thứ đồ hiện ra trước mắt ba người.

Trong hộp là một đồ vật bằng ngọc màu xanh biếc, một cái trụ và hai viên ngọc được điêu khắc vô cùng tinh tế, cho dù là người ngoài nghề, cũng có thể nhìn ra vật này là gì.

Về phần tạo hình. . . vừa thô vừa to!

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, không biết nói cái gì cho phải.

Chiết Vân Ly sững sờ, xích lại gần quan sát tỉ mỉ:

"Oa! Cái bút… thật là lớn, khối ngọc này sợ là đáng giá không ít tiền, chỉ là hình dạng này có chút lạ. . ."

Nói xong còn muốn dùng tay đi sờ thử.

Đầu tiên,Lạc Ngưng cũng không kịp phản ứng kịp đây là cái gì, nhưng sau khi cẩn thận xem xét hình dạng của khối ngọc thì cô phát hiện trên khối ngọc có điêu khắc từng cái gân xanh, đầu khối ngọc còn như đầu rùa. . .

Ba ——

Cái hộp đột nhiên bị đóng lại, kém chút nữa đã kẹp vào ngón tay của Chiết Vân Ly.

"Sư nương, ngươi làm cái gì thế? !"

Sắc mặt Lạc Ngưng đỏ lên, trực tiếp ném hộp gỗ về phía Dạ Kinh Đường:

"Tiểu tặc này. . ."

Dạ Kinh Đường biết nàng sẽ phản ứng như vậy, vững vững vàng vàng tiếp được hộp gỗ tử đàn:

"Đây chính là tài sản công dùng để phá án đó, hỏng thì ngươi đền được sao?"

Chiết Vân Ly không biết công dụng của khối ngọc, tò mò hỏi thăm giống như trẻ con:

"Sư nương, sao người tức giận? Đây là đồ vật dùng làm gì thế? . . . Ai u ～ "

Cái đầu bị Lạc Ngưng gõ một phát.

Lạc Ngưng có thể là sợ Chiết Vân Ly bị làm hư, đè ép tức giận trong lòng ôn nhu giải thích:

"Vật nam nhân dùng ở thanh lâu, không sạch sẽ, ngươi đừng hỏi nhiều."

Chiết Vân Ly chớp chớp đôi mắt to:

"Cái gậy to như thế, không phải là dùng để bắt nạt nữ tử chứ? Dùng như thế nào. . . Tê ——— "

Lạc Ngưng giống như là người mẹ khi đối mặt với đứa con gái đơn thuần hiếu kì cứ hỏi nhiều này thì không nhịn được nữa,chỉ có thể dùng phương thức nhéo lỗ tai để dạy dỗ:

"Bảo người đừng hỏi thì ngươi dừng hỏi, là một cô nương, hỏi cái này mà được à?"

Chiết Vân Ly bị đau quá, vội vàng xua tay:

"Được được, ta không hỏi. Ta cũng là muốn cứu Cừu đại hiệp, hỗ trợ tham mưu có được không. . . Vậy bây giờ chúng ta đi chợ đen thủ tiêu tang vật sao"

Lạc Ngưng cầm loại đồ vật như thế này ở trong tay, há có thể mang theo Vân Ly:

"Nếu muốn dẫn xà xuất động, ba người cùng một chỗ rất dễ dàng đánh cỏ động rắn, khinh công của ngươi, cũng không giúp được gì cả, trở về nhà đợi đi!"

Chiết Vân Ly tất nhiên là không vui, nhưng đối mặt với sư nương nghiêm khắc, nàng cũng không nói được gì, chỉ có thể nhẹ nhàng hít một tiếng, cẩn thận rời đi.

Dạ Kinh Đường một mực nín cười, kết quả Chiết Vân Ly vừa đi, sắc mặt Lạc Ngưng liền lạnh xuống, nhìn chằm chằm vào hắn:

"Ngươi vô sỉ!"

Dạ Kinh Đường im lăng không hiểu nói:

"Ta vô sỉ cái gì? Đây là vật quan phủ đưa cho, đã nói ngươi đừng nhìn nhưng ngươi nhất định phải nhìn, xem xong còn mắng

ta vô sỉ. Một cây trụ chạm bằng ngọc mà thôi, có cần phải phản ứng lớn như vậy không?"

Lạc Ngưng là nữ tử thành thục, dù không trải qua chuyện nam nữ, nhưng vẫn từ chỗ một vài phụ nhân của Bình Thiên Giáonghe nói qua cách dùng cái vật này.

Nhưng mà vấn đề là chuyện này cũng không phải do Dạ Kinh Đường, Lạc Ngưng ngẫm lại rồi đè xuống xấu hổ trong lòng, trầm giọng nói:

"Làm sao triều đình lại vô sỉ như vậy, thế mà lại để ngươi dùng vật này. . ."

"Dùng tốt là được. Đổi lại nếu như ngươi là Vô Sí Hào, biết được mình trộm loại vật này để bán đi kiếm tiền, truyền ra ngoài làm trò cười giang hồ, ngươi có tức hay không?"

Lạc Ngưng ngẫm lại cũng đúng, không nói nữa, kết quả Dạ Kinh Đường lại đưa hộp qua để nàng ôm.

"Ngươi làm cái gì?"

"Ôm!"

Dạ Kinh Đường nhét hộp gỗ tử đàn vào trong tay Lạc nữ hiệp:

"Ta là nam nhân, nhất gia chi chủ, ôm hộp đứng đằng sau được sao?"

". . ."

Lạc Ngưng âm thầm cắn răng, cuối cùng vẫn cầm lấy cái hộp ôm vào trong ngực.

Dạ Kinh Đường đặt chim béo ở trên bờ vai, dắt ngựa đi ra khỏi ngõ nhỏ:

"Hai ta cải trang thân phận, coi như là phi tặc kết bạn du lịch giang hồ. Từ giờ trở đi, ta gọi ngươi Ngưng nhi, ngươi gọi ta. . ."

Lạc Ngưng đi đằng sau,lạnh lùng nói:

"Ta gọi ngươi là cánh gà ."

"Nói đùa cái gì vậy."

Dạ Kinh Đường nghiêng đầu nhìn về phía Lạc nữ hiệp đang ăn mặc giống như cô vợ nhỏ:

"Nếu không gọi là tướng công đi? Đôi phu thê kết bạn giang hồ mới không dễ bị hoài nghi."

Lạc Ngưng chắc chắn không vui, nhưng ngoại trừ xưng hô này, cũng không có cái quan hệ nào khác có thể giải thích vì sao cô nam quả nữ lại ở cùng một chỗ hành tẩu giang hồ. Nàng suy nghĩ một chút nói:

"Tướng công, phu quân thì quá đứng đắn, người giang hồ không gọi như vậy. Ừm. . . Ta gọi ngươi dạ lang nhá?"

Dạ lang?

Dạ Kinh Đường cũng biết về điển cố 'Dạ lang tự đại- tự cao tự đại', tất nhiên lắc đầu từ chối xưng hô này:

"Không dễ nghe."

"Vậy gọi là Đường lang?"

"Chít chít?"

Chim chim nghiêng trái nghiêng phải dò xét, đoán chừng đang suy nghĩ xem—— bọ ngựa ở nơi nào?

Đột nhiên Dạ Kinh Đường cảm giác được trình độ đặt tên của

nghĩa phụ, quả thực có chút không đáng tin cậy, như vậy về sau nàng dâu của hắn sẽ gọi hắn như thế nào?

Hơi suy nghĩ một chút rồi Dạ Kinh Đường nhớ tới xưng hô của Tam Nương, dứt khoát nói:

"Gọi Tứ lang đi, Ừm. . . Họ Hoàng, Hoàng Tứ Lang."

"Hoàng Tứ Lang. . ."

Lạc Ngưng cảm thấy không có vấn đề gì, cũng không tiếp tục nhiều lời. . .

Chương 57 - Bắt Đạo Tặc

Chương 57. Bắt Đạo Tặc

Rất nhanh, hai người tới một gian phòng trên lầu hai.

Dạ Kinh Đường đợi tiểu nhị xuống lầu, đi vào phòng, rồi đi đến cửa sổ, đưa tay gõ nhẹ hai tiếng.

"Chiếp chiếp ~ "

Chim béo đứng gác một mực ở trên cao hiện giờ đang đứng ngoài khách sạn chờ lệnh, thấy có tiếng gõ thì đáp lại.

Trong lòng Dạ Kinh Đường bình tĩnh, cởi mũ rộng vành và áo tơi xuống, quay đầu nhìn về phía Lạc nữ hiệp.

Lạc Ngưng đóng cửa lại, gỡ mũ có tấm mành che xuống, lộ ra gương mặt thục mỹ kinh diễm chúng sinh, dò xét trái phải trong căn phòng.

Gian phòng là một phòng nghỉ tiêu chuẩn, cửa sổ nhìn ra ngõ hẻm, trái phải đều là phòng cho thuê khác, bên trong bày biện bàn vuông, khay nước và chỗ ngồi, bên cạnh giường có một cái bàn trang điểm.

Lạc Ngưng liếc mắt về phía giường chiếu, đề phòng tai vách mạch rừng, nàng cũng không lộ ra biểu hiện gì khác thường, lạnh như băng đi đến bên cái ghế rồi ngồi xuống:

"Bên ngoài có nhiều người để ý, chúng ta thay phiên theo dõi, tránh quan sai sờ đến!"

Dạ Kinh Đường an vị ở bên cạnh, nghiêng đầu chỉ hướng bên

ngoài, ra hiệu —— thay phiên theo dõi thì làm sao dẫn rắn ra? —— ngoài miệng lại là cười nói:

"Sợ cái gì, bản lãnh của ta ngươi còn chưa tin sao? Vừa rồi trên đường có mấy cái đuôi, đều bị ta lừa gạt, yên tâm ngủ đi."

Lạc Ngưng nháy nháy mắt, muốn nói gì, giống như không tìm được cớ gì, liền đứng dậy ngồi ở trước bàn trang điểm, làm bộ chải tóc.

Nói quá nhiều dễ dàng bị lộ tẩy, hai người nói chuyện phiếm hai câu, liền ngừng lại.

Chờ tiểu nhị mang theo nước nóng đi lên, hai người vẫn rửa mặt như là khách bình thường, Dạ Kinh Đường đi vào giường trước, đặt chiếc hộp bên cạnh gối đầu, sau đó liền nằm xuống:

"Hô..."

Lạc Ngưng ngồi ở đầu giường, liếc nhìn nam nhân đang nằm trên giường, ánh mắt phức tạp. Nàng cũng không thể ngủ một đêm trên bàn, cắn răng thật lâu, cuối cùng là sờ vào nhuyễn kiếm bên hông, đi đến bên giường ngồi xuống, trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường thấy ánh mắt của Lạc Ngưng giống như muốn giết người, lắc đầu thở dài:

"Ngủ đi. Ban đêm không chừng sẽ phải chạy trốn, không cần phải cởi váy."

Ánh mắt Lạc Ngưng cảnh cáo Dạ Kinh Đường một lát, sau đó mới chậm rãi nằm xuống, bàn tay luôn sờ nhuyễn kiếm bên hông, bảo trì khoảng cách một thước với Dạ Kinh Đường, nhắm mắt lại vờ như đã ngủ, nhưng vẫn chú ý động tĩnh bên ngoài.

Nhưng ngả đầu liền ngủ, hiển nhiên là không giống vợ chồng.

Dạ Kinh Đường muốn để cho trò xiếc này diễn giống một chút, nghiêng đầu nhìn về phía hộp gỗ tử đàn giữa hai người:

"Ngưng nhi, ngươi bí mật dùng dùng qua thứ này bao giờ chưa?"

?

Ngươi có bệnh sao? !

Lạc nữ hiệp mở đôi mắt đẹp hình hoa đào ra, ánh mắt xấu hổ, đè lại hỏa khí trong người mà ôn nhu nói:

"Nói mò gì thế? Đi ngủ đi."

Dung mạo Lạc Ngưng rất có tiên khí, dù là không ăn mặc quá đẹp, chỉ dựa vào trang điểm cũng được xưng tụng là siêu phàm thoát tục, dù là tức giận hay là nổi nóng, đôi tròng mắt đều mang lại cho người ta cảm giác tim đập thình thịch, hai người nằm hai bên, bốn mắt nhìn nhau gần trong gang tấc, mỗi một cây lông mi rung động đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tách tách tách...

Ngoài cửa sổ, mưa phùn rả rích, ngoại trừ hai người hô hấp, trong phòng không có nửa điểm động tĩnh.

Dạ Kinh Đường nhìn qua gương mặt của giai nhân đang gần trong gang tấc, nghĩ nghĩ lại nói:

"Còn tức giận sao? Lần trước ta thật sự không phải cố ý, lúc ấy ngươi kém chút nữa bị quan sai phát hiện, ta cũng là đang giúp ngươi, ai có thể nghĩ tới ngươi lại không phối hợp..."

Quả dưa hấu dưới vạt áo Lạc Ngưng có chút chập trùng, bình thản nói:

"Đừng nói nữa, mọi việc đều đã qua rồi, nếu như ta trách

ngươi, thì đã sớm thiến ngươi rồi."

Mặc dù là gặp dịp thì diễn, nhưng lời nói đều là thật.

Dạ Kinh Đường cười cười, muốn nhắm mắt lại vờ ngủ, âm thầm chú ý đến động tĩnh bên ngoài.

Cũng không lâu lắm, nơi xa vang lên tiếng chim hót:

"Gruu ~ Gruu..."

Tiếng cú mèo kêu, ở ban đêm cực kì phổ biến, cũng không lạ thường nhưng trong lòng Dạ Kinh Đường lại chấn động, hiểu được là chim béo đang ám hiệu —— bên ngoài có bóng người khả nghi.

Hắn không nghĩ tới nhanh như vậy cá đã mắc câu, đảo mắt nhìn về phía Lạc Ngưng đang nằm bên cạnh.

Lạc Ngưng cũng nghe ra âm thanh của chim béo, vì không muốn đánh rắn động cỏ, nàng lật người lại, mặt đối mặt với Dạ Kinh Đường làm khẩu hình nói:

"Làm sao bây giờ?"

Dạ Kinh Đường hết sức chăm chú nghe động tĩnh bên ngoài, bởi vì không biết người sẽ tới khi nào nên hắn dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng không nên đánh rắn động cỏ, sau đó thủ thỉ giống như hai vợ chồng gắn bó keo sơn, ôn nhu nói:

"Sao ta cảm giác ngươi còn tức giận?"

Vẻ mặt Lạc Ngưng nghiêm túc, lắng nghe gió thổi cỏ lay ngoài cửa sổ, ngoài miệng phối hợp đáp lại:

"Ta có giận ngươi khi nào chứ?"

"Nằm xa như vậy, không phải là giận thì là cái gì?"

? !

Tên tiểu tặc này!

Con ngươi Lạc Ngưng trừng một cái, ánh mắt dường như muốn ăn thịt người.

Ngoài cửa sổ xác thực có dị động, giống như có người đang nằm trên nóc nhà nghe lén nhưng không biết rõ vị trí cụ thể.

Lạc Ngưng cực kì tức giận, nhưng cuối cùng vẫn lấy đại cục làm trọng, nằm gần lại một chút, gối cùng một gối với Dạ Kinh Đường, hai gương mặt gần nhau trong một gang tay, nàng đưa đầu ngón tay, tạo ra một hình cây kéo, ra hiệu Dạ Kinh Đường đừng đùa lửa.

Dạ Kinh Đường biểu thị đã biết, con mắt chú ý đến cửa sổ, đưa tay ôm lấy Lạc Ngưng.

? !

Chương 58 - Bắt Đạo Tặc 2

Chương 58. Bắt Đạo Tặc 2

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường được một tấc lại muốn tiến một thước, vội vàng ngửa ra sau trốn tránh, trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường, ánh mắt giống như muốn nói —— tiểu tặc, ngươi chán sống rồi đúng không?

Dạ Kinh Đường dừng động tác lại, tiếp theo tiến đến bên tai Lạc Ngưng, tiếng nhỏ như muỗi vo ve:

"Ta có thể nói cái gì? Ta lại không thể chạm vào ngươi, cũng không thể nằm giương mắt nhìn chứ?"

Hơi thở nóng bỏng quét qua vành tai và cái cổ, Lạc Ngưng giật mình một cái, ánh mắt trốn tránh.

Nhưng hai người mặt đối mặt không có chút động tĩnh nào thì xác thực sẽ khiến người ta nghi ngờ, nàng âm thầm cắn răng, ra hiệu về phía đầu giường, để Dạ Kinh Đường lắc giường chiếu.

"Dạo đầu cũng không có, trực tiếp bắt đầu lắc?"

Dạo đầu?

Lạc Ngưng cái hiểu cái không, sợ kéo dài quá lâu sẽ bị người tới phát giác ra có gì đó khác thường,âm thầm hạ quyết tâm ở trong lòng, dứt khoát dùng tay che kín miệng Dạ Kinh Đường, đem hắn nhấn tại trên gối đầu, sau đó đẩy người lên, dùng tay đặt lên ngực Dạ Kinh Đường, một tay thì chống vào đầu giường.

Ư… kẽo kẹt…ưm...

Trong căn phòng yên tĩnh, truyền ra tiếng kiều diễm như có như không.

Ư… kẽo kẹt…ưm...kẽo kẹt

Dạ Kinh Đường duỗi chân nằm thẳng, nhìn nữ hiệp gần trong gang tấc đang tự hành động, ánh mắt càng cổ quái hơn.

Lạc Ngưng là tư thế nằm trên, mặc dù cánh tay đệm ở ngực, không cùng hắn tiếp xúc trực tiếp, nhưng mái tóc dài như thác nước từ vai trượt xuống, vung vẩy vào mặt hắn, khiến hắn có cảm giác ngứa ngứa.

Giữa hai bên còn cách một cánh tay trắng nõn, nhưng nhìn từ bên ngoài thì đúng là tư thế nữ tử cưỡng hôn.

Dạ Kinh Đường cảm thấy biện pháp này không tệ, lập tức ngăn chặn tâm tư, chú ý động tĩnh bên ngoài, chăm chú kìm nén.

Ư… kẽo kẹt…ưm...

! !

Lạc Ngưng cảm giác được lòng bàn tay truyền đến cảm giác tê dại và nóng ướt, cả người đều nổi da gà!

Hai bên đối mặt với nhau, có thể cảm giác được hơi thở nóng bỏng của Dạ Kinh Đường quét qua hai gò má, mặc dù không phải là thật sự ôm hôn, nhưng xung kích mà nàng nhận được cũng không nhỏ chút nào.

Mặc dù khó mà chịu đựng được, nhưng Lạc Ngưng có kinh nghiệm bị sờ lần trước, cuối cùng vẫn đè xuống rung động trong lòng, cách một bàn tay diễn kịch với Dạ Kinh Đường, nhắm đôi mắt lại chăm chú chú ý đến động tĩnh ngoài cửa sổ.

Nhưng...

Thủ pháp tiểu tử này khinh bạc cô nương giống như mười phần thành thạo!

Lạc Ngưng vừa đè quẫn bách trong lòng xuống thì liền phát hiện Dạ Kinh Đường không nằm yên mà tay còn giơ lên, đặt ở sau gáy của nàng, sau đó thuận theo mái tóc đen trượt đến lưng, đi tới giữa lưng, rồi nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai.

Loại xúc cảm này khó mà miêu tả, Lạc Ngưng chỉ cảm thấy cái tay an ủi nhu hòa này, tựa như bàn ủi đang lướt ở trên lưng, mỗi một cái vuốt ve đều đánh thẳng tới tâm linh, để cho nàng không thể tự chủ được mà phát run, yết hầu không đè nén được mà hừ hai tiếng.

Bàn tay Lạc Ngưng khẽ nhúc nhích, đẩy cánh tay Dạ Kinh Đường ra, cảnh cáo hắn đừng sờ loạn.

Dạ Kinh Đường ngược lại thấy có chút vô tội, dù sao nam nhân hôn môi, không có khả năng hai tay thẳng tắp bất động chứ, hắn chỉ là sờ bả vai và sau lưng mà thôi, cũng không có sờ đến địa phương mẫn cảm mà.

Cảm giác được sát khí của Lạc nữ hiệp, Dạ Kinh Đường thu liễm lại một chút, mở tay ra tựa ở gối đầu, làm ra bộ dáng thiếu hiệp bị nữ hiệp cưỡng ép phải chịu nhục.

Kẽo kẹt kẽo kẹt….

Tiếng vang rất nhỏ, kéo dài gần nửa khắc đồng hồ.

Lạc Ngưng hiển nhiên đánh giá cao sức chịu đựng của mình, một tay cuộn ở trước ngực chèo chống thân thể, ngăn chặn trên thân Dạ Kinh Đường, lúc đầu cảm thấy không có gì, nhưng nhiệt độ cơ thể nam nhân không ngừng truyền đến, nàng chậm rãi bắt đầu cảm thấy toàn thân không thích hợp, mặt dần dần nóng lên, tâm loạn như ma, hô hấp không tự chủ được mà tăng thêm…

Tâm tư Lạc Ngưng hỗn loạn, chỉ có thể nhắm mắt lại, cưỡng ép nhắc nhở mình đừng chú ý những điểm này, chăm chú lắng nghe tình huống ngoài cửa sổ.

Dạ Kinh Đường thành thành thật thật mà nằm, cũng không tiếp tục vượt khỏi ranh giới, nhưng hắn dần dần phát hiện ra Lạc nữ hiệp đang đè trên người hắn có chút là lạ.

Khoảng cách giữa hai bên quá gần, hắn không thấy rõ khuôn mặt Lạc Ngưng, chỉ có thể phát giác ra nàng đang nhắm chặt mắt, hô hấp nóng lên, vạt áo bắt đầu hạ xuống.

Nguyên bản tay trái Lạc Ngưng cuộn trên bộ ngực hắn, bảo trì khoảng cách hai bên nhưng theo thời gian trôi qua, lực đạo ấn vào ngực hắn bắt đầu chậm rãi yếu đi, cuối cùng liền biến thành nửa người trên đặt ở trên ngực hắn.

Điểm chống đỡ cũng từ một cánh tay thon dài, biến thành cánh tay công thêm hai quả dưa hấu...

?

Cho dù Dạ Kinh Đường có định lực hơn người đi nữa, nhưng cũng không phải thánh nhân, mắt thấy Lạc Ngưng đã dính sát vào, tay liền không tự chủ được nâng lên, lặng lẽ dời đến trên lưng, nhu hòa vuốt ve.

Lạc Ngưng nhắm đôi mặt lại, hết sức chú ý đến tình huống bên ngoài, dường như cũng không phát hiện ra động tác của hắn.

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, thấy thế tay lại đi xuống mấy phần, dời đến phía trăng rằm tròn trịa cong vút.

Xuyên thấu qua làn váy, vẫn có thể cảm nhận được độ cong mềm mại căng mọng...

"Hả? !"

Chương 59 - Bắt Đạo Tặc 3

Chương 59. Bắt Đạo Tặc 3

Lần này cuối cùng Lạc Ngưng đã phản ứng lại, trong nháy mắt bừng tỉnh, một lần nữa chống lên thân thể, mở mắt ra nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường!

Dạ Kinh Đường cấp tốc nâng hai tay lên, vẻ mặt nghiêm túc, làm khẩu hình nhắc nhở:

"Ngươi đừng mất tập trung!"

Ta mất tập trung?

Lạc Ngưng vừa rồi đang 'Chuyên tâm chú ý' đến động tĩnh ngoài cửa sổ, cũng không cảm thấy mình mất tập trung.

Còn nữa coi như ta mất tập trung, ngươi liền có thể sờ ta? Còn sờ nơi đó...

Mắt thấy Dạ Kinh Đường cãi lại, Lạc Ngưng rất muốn rút kiếm cùng hắn nói đạo lý một chút, nhưng ngoài khách sạn có người tới, hẳn là đang trong trạng thái ẩn núp, vô thanh vô tức nhưng hình như cũng không rời đi.

Lạc Ngưng hung dữ trừng Dạ Kinh Đường một cái, sau đó ghét bỏ xoa xoa trên quần áo Dạ Kinh Đường, xoay người nằm thẳng xuống, tay đè lên nhuyễn kiếm ở bên hông, đè ép tâm tình:

"Ngày mai còn có chuyện, đi ngủ sớm một chút đi."

Dạ Kinh Đường thấy Lạc Ngưng tức giận, có chút nhún vai, đoan chính nằm thẳng, cẩn thận chú ý đến động tĩnh bên ngoài.

Khách sạn triệt để an tĩnh lại, hai người không nói gì thêm, liền tựa như sau khi hôn xong, vừa lòng thỏa ý tiến vào mộng đẹp.

Nhưng hai người bọn hắn vừa xong, trong khách sạn còn những người khác ở nữa.

Xung quanh có đủ loại người thuê trọ, người giang hồ lại không quá để ý đến lễ pháp, người tập võ thì tinh lực quá thừa, nam nữ ban đêm ở trong khách sạn sinh hoạt vợ chồng thực sự rất phổ biến.

Dạ Kinh Đường vừa nhắm mắt một lát, liền nghe thấy gian phong nào đó của khách sạn truyền đến:

"Ừm ~... Ân ~..."

Thanh âm như khóc như rên, so với Lạc nữ hiệp thì chuyên nghiệp hơn quá nhiều.

Vẻ mặt Dạ Kinh Đường cổ quái, lặng lẽ nhìn về phía Lạc Ngưng bên cạnh, đã thấy sắc mặt Lạc Ngưng vốn đã hồng lên, giờ dần dần hóa thành ráng đỏ, sau đó lại lạnh xuống, hai tay đặt ở trên bụng giữ chặt vạt áo, giả bộ như cái gì cũng đều không nghe thấy.

Đét…đét...

Kẽo kẹt kẽo kẹt...

Âm thanh giường chiếu lắc lư rất quen.

Dạ Kinh Đường đang chú ý đến động tĩnh ngoài cửa sổ, nhưng bị loại tạp âm này quấy nhiễu, quả thực có chút phân tâm, lẩm bẩm một câu:

"Nữ nhân này thật cuồng nhiệt."

"Ừm... quá dâm đãng..."

Lạc Ngưng bị âm thanh này tra tấn đến mức tâm loạn như ma, nói thầm một tiếng, sau đó trở mình, chỉ cho Dạ Kinh Đường nhìn thấy cái gáy của nàng.

Dạ Kinh Đường thấy Lạc Ngưng mở miệng đánh giá, đáy mắt hiện lên tia kinh ngạc, vốn định thuận miệng trò chuyện hai câu, nhưng nhìn bộ dáng Lạc Ngưng, đoán chừng không muốn nói chuyện, cũng không sao.

Trời tối người yên, mây mưa kéo tới, trong phòng, đối với cô nam quả nữ nằm cùng một chỗ mà nói, mỗi lần như vậy đều là một lần khảo nghiệm tâm trí.

Cũng may bản lĩnh của tên nam nhân cách đó cũng rất thấp, mới ba phút, liền ngừng động tĩnh, rồi lại truyền đến một tiếng nữ tử nổi nóng khiển trách:

"Chưa tới bữa chính mà ~..."

Lạc Ngưng như trút được gánh nặng, âm thầm thở ra.

Đêm mưa cũng triệt để an tĩnh lại, bên đường mới đầu còn có tiếng người, nhưng theo bóng đêm dần dần kéo tới, chậm rãi chỉ còn lại đèn lồng treo ngoài khách sạn, khẽ đung đưa ở trong mưa gió.

Hai người cứ như vậy trầm mặc không nói gì nằm đến gần một canh giờ, bên ngoài từ đầu đến cuối cũng không có tiếp tục xuất hiện động tĩnh khác nữa.

Dạ Kinh Đường không đến mức mệt rã rời, thỉnh thoảng dò xét qua Lạc Ngưng đang nằm bên cạnh, nhìn xem có phải nàng ngủ thiếp đi hay không.

Lạc Ngưng ngược lại đã chậm rãi thích ứng với việc cùng Dạ Kinh Đường nằm chung một chỗ, sắc mặt khôi phục như thường, kiên nhẫn chờ con cá mắc câu.

Nhưng con cá bên ngoài kia, cẩn thận hơn nhiều so với bọn hắn tưởng tượng, cuối cùng cũng không có bất kỳ cái dị động gì, cho đến sau nửa đêm, cửa sổ truyền đến hai tiếng vang lên:

"Chít chít..."

Lông mi Lạc Ngưng động đậy, mở mắt ra, không rõ ràng lắm.

Dạ Kinh Đường thì hiểu ý của chim béo —— mở cửa sổ, chết cóng chim béo rồi!

Hắn quan sát cửa sổ một lát sau, đi qua người Lạc Ngưng, mang kiếm theo rồi đi về phía cửa sổ.

Kẹt kẹt ——

Cửa sổ nâng lên, gió lạnh mưa phùn lập tức tiến vào.

Chim béo xù lông, từ bên ngoài vèo một cái tiến vào phòng, lông đều ướt đẫm, trực tiếp đứng lên trên giường, bắt đầu lắc lắc điên loạn.

Bá bá bá ——

Giọt nước văng khắp nơi!

Lạc Ngưng nhíu mày, nhưng lại đau lòng, ôm chim béo đến, dùng chăn mỏng lau, ôn nhu hỏi thăm:

"Người đi rồi?"

Chim chim dãi gió dầm mưa một trận, rất là ủy khuất, đầu tiên là mở mỏ chim ra xin ăn.

Dạ Kinh Đường đứng ở cửa sổ quan sát một lát, mới đi đến trước mặt con chim béo, lấy thịt khô ném cho nó ăn:

"Hình như đi rồi."

Lạc Ngưng bận rộn lâu như vậy, chịu dày vò rất lâu, nghe thấy lời này tất nhiên là nổi nóng:

"Vậy làm sao bây giờ? Vở kịch này bị phát hiện rồi?"

Chim béo đã ăn xong, cuối cùng cũng dễ chịu một chút, dùng cánh chỉ về phía bên ngoài:

"Chít chít..."

Dạ Kinh Đường giải thích nói:

"Nó rất thông minh, có người đang âm thầm quan sát chúng ta, nó tất nhiên cũng đứng phía sau quan sát. Ta cũng không tin Vô Sí Hào có thể cẩn thận đến việc tìm ra một con chim theo dõi, đi theo nó đi bắt người là được."

Lạc Ngưng vẫn canh cánh trong lòng việc vừa rồi Dạ Kinh Đường vụng trộm chạm vào nàng nhưng chính sự đặt lên hàng đầu, cũng không tiện phát tác, cuối cùng chỉ có thể nhẫn nhịn, bay khỏi cửa sổ cùng Dạ Kinh Đường...

Chương 60 - Minh Long Đồ

Chương 60. Minh Long Đồ

Kinh thành có quy mô khổng lồ, trên đường lớn đèn lồng treo cả đêm, vẫn có vào bóng người đi lại trên đường phố.

Ở đường phố của chợ phía Tây, là nơi tập trung chăn nuôi, cho nên vừa mới mưa một chút, trên đường đã xuất hiện nước bẩn và mùi hôi thối bộc phát ra, những người đi lại ở chỗ này, phần lớn là người buôn bán nhỏ ở tầng dưới chót, phòng xá xung quanh đều dành cho người bần hàn ở.

Đến đêm khuya, mưa rơi lớn dần.

Trong một con hẻm nhỏ, ngọn đèn dầu sáng lên, ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng tiểu viện hoang phế.

Bóng người gầy gò đầu đội mũ rộng vành, đặt ngọn đèn ở trên bệ cửa sổ, lấy mũ rộng vành xuống, cẩn thận quan sát động tĩnh bên ngoài, ánh đèn chiếu sáng lên gương mặt bình thường không có gì nổi bật, nhìn giống như là người đàn ông bình thường ở lại chỗ này.

Người đàn ông này tên là Quách Nguyên Long, nhưng mà tên thật thì trên giang hồ không người biết được, bình thường giang hồ đều gọi hắn là—— Vô Sí Hào.

Chính Thương Tiệm Ly nói, người người đều có một phen cố sự, khác nhau chỉ là có câu chuyện mọi người đều biết, có câu chuyện không có tiếng tăm gì.

Cuộc đời Quách Nguyên Long nếu như kể ra, cũng coi như đặc

sắc, sinh ra ở gia đình phú quý Yến Châu, thuở nhỏ thích cờ bạc, sau khi chơi tới mức táng gia bại sản, hắn cũng đã biết quay đầu lại, bắt tay làm việc, dựa vào trộm cướp để kiếm sống.

Mặc dù ở trên diện cờ bạc gặp nhiều đen đủi, nhưng khi bén duyên làm trộm cướp, Quách Nguyên Long được xưng tụng là có thiên phú dị bẩm, mười bảy mười tám tuổi đã trở thành kẻ cắp chuyên nghiệp nổi danh khắp thành, bởi vì thân thủ nhanh nhẹn, được một ' Tiền bối' trên giang hồ nhìn trúng, thu làm đồ đệ.

Sau đó Quách Nguyên Long liền bắt đầu gặp được nhiều vận may, học được một thân khinh công không tầm thường, du tẩu vào các đại môn phái của Yến Châu, trộm bí tịch, trộm binh khí, trộm kỳ trân dị bảo, chưa hề thất thủ qua.

Đã từng mạo hiểm chui vào Yên sơn Tiệt Vân Cung, cũng không phải là hắn thật sự có chủ ý muốn vả mặt bá chủ Yến Châu Lục Đoạn Vân,hắn đơn thuần chỉ là muốn đi vào trộm hai quyển bí tịch võ công cần dùng đến.

Kết quả vận khí nghịch thiên, đánh bậy đánh bạ liền mò tới chỗ mà Lục Đoạn Vân ẩn cứ, Lục Đoạn Vân còn không ở nhà, không cần tốn nhiều công sức đã trộm được một bản võ thuật tâm đắc.

Khinh công của Lục Đoạn Vân, thân pháp có một không hai thiên hạ, một mực mếm thử đột phá cực hạn của bản thân, khi nào có cảm ngộ sẽ ghi vào một quyển sách, từ từ suy nghĩ, người bình thường cầm được quyển ghi chú này thì không nhất định có thể hiểu được

Quách Nguyên Long tự nhận thiên phú không tầm thường, đến nay cũng chỉ hiểu được 3-4 phần của quyển ghi chú, nhưng dù vậy, khinh công cũng đã tính là cực kỳ nổi trội, danh tiếng truyền xa trên giang hồ, khiến mọi người đều biết đến tặc vương của Yến Châu - Vô Sí Hào .

Trong lòng người giang hồ, trộm được nhật ký tâm đắc của Lục Đoạn Vân đã là chiến tích lợi hại nhất của Quách Nguyên Long nhưng kì thực không phải vậy.

Dưới ánh nến, Quách Nguyên Long lấy ra một vật từ trong ngực, mở miếng vải đen bọc ở bên ngoài ra bên trong là một tờ giấy vàng.

Giấy vàng cũng không phải là do hoàng kim chế tạo, chất liệu là gì thì đến nay Quách Nguyên Long cũng không rõ ràng, chỉ biết là cực kì cứng cỏi, có thể uốn vào nhưng không cách nào gấp vào, không sợ thủy hỏa đao thương, vạn pháp khó phá.

Kích thước giấy vàng chỉ lớn bằng trang sách, phía trên khắc một bức hoạ, nội dung là về Long Quy, trên thân Long Quy có cõng ba quả núi cao, để tờ giấy vàng dưới ánh nến thì phát ra kim quang lóng lánh, tựa như ảo mộng, đồ án giống như vật sống.

Tờ giấy vàng này, là do Quách Nguyên Long chui vào Yến Vương phủ, phát hiện ra ở bên trong hốc tối của thư phòng Yến Vương, mới đầu thấy không thể phá vỡ, tưởng rằng trân bảo bình thường; nhưng sau khi Yến Vương bị mất trộm, lại không có nửa điểm động tĩnh.

Phản ứng của Yến Vương càng tăng thêm thân thế đặc thù của gói giấy vàng này, lập tức Quách Nguyên Long đoán được thân phận chân thực tờ của giấy vàng này —— « Minh Long Đồ »!

« Minh Long Đồ » theo truyền thuyết là do một vị quân chủ khai quốc tạo lên, cho nên từ xưa đã có truyền thuyết cho rằng người có được Minh Long Đồ sẽ có được thiên hạ, các triều đại đổi thay, « Minh Long Đồ » đều là vật đại cấm kị, ngoại trừ Hoàng đế không ai dám tư tàng.

Phiên vương thu thập vật này, cùng với tư tàng Long bào hay ngọc tỉ thì không có gì khác nhau, cũng khó trách sau khi Yến

Vương mất đi đồ vật này, sẽ xử lý một cách im hơi lặng tiếng như vậy.

Quách Nguyên Long đạt được tờ giấy vàng này, về sau lý tưởng nhân sinh trực tiếp liền thay đổi, cũng không tiếp tục để thế tục giang hồ vào mắt, trong lòng chỉ có ba lão yêu quái trên núi kia, cùng với mong muốn cao hơn một bậc nữa đó chính là được Trường sinh bất lão, vũ hóa thành tiên .

Dựa theo thuyết pháp lưu truyền trên giang hồ, « Minh Long Đồ » có tất cả chín trang, mỗi trang ghi chép một loại bí thuật vô thượng; nghe nói tiền triều tập hợp đủ hơn phân nửa, nhưng sau khi diệt quốc thì quần hùng vào kinh thành cướp đoạt, đế vương lập ra Đại Ngụy chỉ truy hồi lại được một trương, toàn bộ những chương khác đã bị thất lạc trên giang hồ.

Quách Nguyên Long tìm hiểu nhiều chỗ, biết được một chương trong tay hắn, là Long Tượng đồ bên trong « Minh Long Đồ », tục truyền học được thì một thân sức lực thông thần có thể so với Long Tượng.

Mặc dù Long Tượng đồ còn lâu mới đến được Trường sinh bất lão nhưng sức mạnh phàm nhân rung chuyển Tiên Phật, vẫn có thể siêu việt hơn mọi loại công pháp bí tịch của thế tục.

Nhưng hiệu quả của « Minh Long Đồ » này quá bá đạo, muốn nhập môn được cũng khó bởi vì khác hoàn toàn so với bí tịch võ công thế tục,sau khi Quách Nguyên Long đắc thủ thì nghiên cứu mấy năm, cũng chỉ mò tới một chút da lông, đến nay không có cách nào đăng đường nhập thất.

Chương 61 - Minh Long Đồ 2

Chương 61. Minh Long Đồ 2

« Minh Long Đồ » là bí pháp thành tiên, tiến độ chậm là tất nhiên, Quách Nguyên Long cũng không nóng vội, vừa nghiên cứu, đồng thời cũng đang tìm kiếm vị trí của « Minh Long Đồ » khác.

Những năm này Quách Nguyên Long tìm khắp thư phòng hậu trạch của đám thế gia đại tộc, thậm chí mạo hiểm đi tới Thủy Vân Kiếm- Đàm Kiếm Các, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Ở dưới tình huống không có chút manh mối nào, Quách Nguyên Long mới đi đến kinh thành, muốn vào bên trong Ngự Sử các lật xem tư liệu lịch sử, tra tìm manh mối, thuận tiện nhìn xem có cơ hội chạm vào hoàng thành đại nội hay không, tìm kiếm bí trân của hoàng thất Đại Ngụy, tìm một trương Ngọc cốt Kỳ Lân đồ mà mọi người trên thế gian đều biết.

Ban đêm là thời gian để 'Tặc' làm việc , bình thường không ngủ được.

Nhưng hôm nay Quách Nguyên Long nghe được tin tức Vô Sí Hào trộm mất trụ ngọc, phát giác tình huống không đúng.

Buổi chiều đi theo dõi, cũng thử thăm dò thật giả việc trộm trụ ngọc, vì cân nhắc an toàn, ban đêm hắn không có đi ra ngoài tìm kiếm tin tức Minh Long Đồ nữa, hiện tại đổi một chỗ ở ẩn thân, mượn đêm gió hoang vu, chăm chú suy nghĩ về Long Tượng đồ trong tay.

Nhưng Quách Nguyên Long vừa suy nghĩ không bao lâu, bên tai đột nhiên có tiếng động,hắn nghe thấy trong hẻm nhỏ cách đó

không xa, truyền đến một tiếng vang nhỏ:

Hưu ——

Cơ quan bắt đầu hoạt động, ngân châm bắn ra!

Ầm ầm ——

Một tiếng sấm rền vang vọng khắp thành trì.

Hạt mưa như đậu nành nện ở phía trên mảnh ngói cũ kỹ phát ra tiếng lốp bốp.

Dạ Kinh Đường cầm kiếm trong tay, ép sát người vào vách tường, chậm rãi đi về phía căn nhà hoang ở trong ngõ sâu.

Lạc Ngưng đi ở phía trước, lấy mũ che mặt xuống, để tránh có chỗ va chạm sẽ khiến con mồi cảnh giác.

Nơi đây không có quá hoang phế giống như ngõ hẻm song quế, nhưng như vậy càng thêm an toàn.

Trong ngõ nhỏ có một hộ gia đình bán thịt chó đang cư trú, trong viện có nuôi mười mấy con chó đợi làm thịt, chỉ cần có hơi có gió thổi cỏ lay, liền có thể gây nên tiếng chó sủa, vì thế ngay cả chim béo cũng đứng yên ở đầu ngõ.

Hai người mượn tiếng mưa rơi che lấp tất cả âm thanh, chậm rãi đi về phía mục tiêu, chờ đến gần nhà hoang, ẩn ẩn nhìn thấy bên trong màn đêm, có một ánh đèn ẩn hiện.

Ánh mắt Lạc Ngưng chuyên chú, nhẹ nhàng nâng đầu ngón tay, ra hiệu cho người bên cạnh đi vòng về phía khác.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, ngừng thở ngoặt đi sang một đường khác, chia ra bọc đánh, để tránh mục tiêu trốn bán sống bán chết.

Nhưng dù là hai người cẩn thận như vậy nhưng vẫn xem thường tính cảnh giác Vô Sí Hào.

Dù là chỗ đặt chân tạm thời, xung quanh ngôi nhà hoang này cũng đã được hắn bố trí qua, tính toán tường tận những con đường mà địch có thể tới.

Dạ Kinh Đường tựa vào vách tường quẹo vào ngõ hẻm bên cạnh, chú ý tới trong đường ngõ có một cây gỗ, thông qua nước mưa nhỏ bé rơi xuống, hắn cảm giác được có một sợi dây nhỏ, rõ ràng là cạm bẫy.

Dạ Kinh Đường cẩn thận quan sát, về sau chú ý đến cây gỗ, muốn vòng qua để đi vào, chưa từng nghĩ bước chân khẽ động, chỉ nghe thấy phía dưới lại truyền đến tiếng.

"Vèo ~ "

Dây nhỏ bị đứt đôi!

!

Dạ Kinh Đường không nghĩ tới đối phương lại thiết trí cơ quan cả ở ngoài sáng lẫn trong tối, trong lòng cảm thấy nghiêm trọng không chút do dự phi thân nhảy ra bên ngoài.

Nhưng Vô Sí Hào là giang hồ thâm niên, căn cứ vào hoàn cảnh trước mắt đã bố trí tốt ám khí, liền biết người tới sẽ trốn tránh như thế nào.

Trong nháy mắt khi dây nhỏ căng đứt, vài cái phi châm liền bắn ra từ chỗ tối.

Ào ào táp ——

Mục tiêu ám khí cũng không phải là chỗ Dạ Kinh Đường, mà là đoán khả năng xê dịch trước, bắn ra sau mấy bước.

Lạc Ngưng nghe được động tĩnh, đã cảm thấy không ổn, cầm nhuyễn kiếm trong tay, trực tiếp phi về phía sau Dạ Kinh Đường, kiếm thế như gió, chặt đứt ngân châm lao đến.

Đinh đinh ——

Dạ Kinh Đường nghe được tiếng ngân châm lao tới, yêu đao đã ra khỏi vỏ, nghe âm thanh đoán vị trí, chém ra hai cái, rõ ràng đã đánh rơi tất cả ám khí bay tới.

Nhưng lại có ánh sáng lại xuyên thấu qua hạt mưa, phát hiện có một thứ cũng đã lao tới mặt, vô thanh vô thức không mang theo chút tiếng động nào.

Trong lòng Dạ Kinh Đường kinh sợ, thu đao không kịp, chỉ có thể hết sức tránh đi điểm yếu.

Hắn còn chưa hành động, liền bị một cánh tay tinh tế đè lại bả vai, túm về phía bên cạnh, tránh đi ám khí trong gang tấc.

Kinh nghiệm trên giang hồ của Lạc Ngưng cũng dày dặn hơn, nhuyễn kiếm như Khổng Tước xòe đuôi,cắt đứt giọt nước đang lao tới trước người, nàng biết ngay kinh nghiệm giang hồ của tiểu tặc vô sỉ này còn nông cạn nên sẽ không tránh được mà.

Mặc dù Dạ Kinh Đường chiếm tiện nghi của nàng rất nhiều, nhưng sống chết vẫn phải đặt lên hàng đầu, Lạc Ngưng không có mảy may do dự, toàn lực kéo Dạ Kinh Đường ra, tiếp tùng dùng kiếm quét những ám khí đang lao tới.

Ào ào ——

Đinh ——

Trong lúc vội vàng, bả vai truyền đến một chút nhói nhói.

Lạc Ngưng cũng không để ý tới, ngón tay điểm nhẹ vào vai trái

để phong bế khí huyệt, đồng thời rút kiếm nhảy vào trong nhà hoang. . .

Chương 62 - Giao Thủ Với Phi Tặc

Chương 62. Giao Thủ Với Phi Tặc

Soạt ——

Bên trong màn mưa yên tĩnh đột nhiên có tiếng động khiến chó sủa điên cuồng.

"Gâu gâu gâu —— "

Dạ Kinh Đường bị Lạc Ngưng kéo ra sau đó liền nghe thấy trong nhà truyền ra tiếng cửa sổ mở ra, lúc này hắn bay vào trong nhà.

Cùng lúc đó, ba cây phi châm, cũng bắn về phía Dạ Kinh Đường.

Phi châm là hai cái ngoài sáng một cái trong tối, âm thanh xé gió sắc bén, cái sáng thì để hấp dẫn lực chú ý, cái tối thì trong vô thanh vô thức.

Trong màn mưa như thế này, người bay tới rất khó phát hiện ra có ám châm tồn tại.

Nhưng Dạ Kinh Đường biết không nhiều chiêu thức, đã phát hiện mình khó có thể lẩn tránh ám khí, thế là đấu pháp không còn tuân thủ theo lẽ thông thường nữa.

Hắc ——

Bên hông lóe lên ánh kiếm.

Tường viện cũ kỹ trước mặt Dạ Kinh Đường, dưới lưỡi kiếm bạo liệt, hóa thành đá vụn, phô thiên diệt địa đánh về phoá các phòng ở, đánh tan cả những phi châm đang lao tới.

Hưu hưu hưu ——

Vốn là phòng xá cũ kỹ, trong nháy mắt bị đánh thủng trăm ngàn lỗ.

Quách Nguyên Long lao ra từ cửa sổ, nhìn thấy cảnh này thì ánh mắt kinh ngạc, biết mình có thể bị hai tên cao thủ Tông Sư tìm tới cửa, ngay cả tâm tư đánh trả cũng không có, trực tiếp bỏ chạy sang bên cạnh.

Nhưng Dạ Kinh Đường tuy không biết khinh công, nhưng ở cự ly ngắn thì hắn có lực bộc phát cũng không thấp.

Biết Vô Sí Hào có khinh công siêu phàm, mắt thấy bóng đen từ trong nhà thoát ra, Dạ Kinh Đường dùng sức đụng nát bức tường, đồng thời liền ném bội kiếm đi, bổ về phía bóng đen, để tránh cho hắn ta mượn lực bay lên không trung,

Hô hô ——

Lưỡi kiếm dài ba thước, trong mưa đêm mang theo âm thanh xé gió kịch liệt.

Quách Nguyên Long không nghĩ tới người này phản ứng mau lẹ như thế, chân phải sắp rơi xuống đất lại cấp tốc co lên, sau một khắc lưỡi đao liền chém qua dưới chân, đế giày bị tước mất một mảng.

Hành động lần này đã hạn chế điểm tựa nhảy lên của Quách Nguyên Long, nhưng Quách Nguyên Long cũng coi như danh bất hư truyền, tuy giẫm không đến mặt đất, nhưng mũi chân trực tiếp điểm nhẹ lên lưỡi đao, mượn lực nhảy lên không trung

Bá ——

Nhưng hai chân vừa thu vừa phóng, so với động tác bình thường sẽ chậm hơn một chút.

Lạc Ngưng và Dạ Kinh Đường đồng thời giết vào trong, sao lại có thể để cho phi tặc có cơ hội chạy ra khỏi tường vây này được, lúc này Lạc Ngưng lao tới như thiên thạch, nhảy vọt lên giữa không trung, nhuyễn kiếm trong tay cũng bắn ra

Hưu ——

Bên trong là tiếng kiếm reo lên bén nhọn, nhuyễn kiếm giống như Khổng Tước xòe đuôi, hóa thành một vòng xoáy tròn trong màn mưa.

Hạt mưa đang rơi xuống bị kiếm kéo theo, hóa thành bạo vũ lê hoa, bắn về phía Quách Nguyên Long, vài hạt mưa nện ở trên vách tường, lập tức có tiếng nổ vang lên bốn phía:

Phốc phốc phốc ——

Bụi đất tung bay, vách tường xuất hiện rất nhiều hố tròn.

Khai Bình Kiếm? !

Quách Nguyên Long nhận ra chiêu này là kiếm pháp Nam Bình Thiên, trong lòng không khỏi kinh ngạc, không hiểu rõ vì sao hắn ở kinh thành nhưng lại bị phản tặc Bình Thiên Giáo phục kích.

Nhưng thân giấu « Minh Long Đồ », đều là địch của thiên hạ, người trước mặt này tới để giết hắn, hiện giờ hắn căn bản không có cơ hội hiểu rõ tiền căn hậu quả.

Trên dưới đều bị khóa kín, Quách Nguyên Long khó mà xông ra, hắn xoay một vòng giữa không trung, né tránh kích xạ của hạt mưa, đồng thời trong tay áo ném ra ngoài một quả cầu treo và một

cái dây sắt.

Bành ——

Quả cầu bằng đồng xuyên vào vách tường, bùn đất bay tán loạn, giống như là người nhện đang nhả tơ.

Quách Nguyên Long mượn lực kéo một phát, cả người liền nhẹ nhàng lướt ngang về phía tường.

Dạ Kinh Đường ném ra ngoài một kiếm,cũng không có đứng ngây ngốc, nếu để phi tặc rơi xuống đất có khả năng hắn sẽ không sờ được một góc áo, mắt thấy quả cầu đồng bay ra, hắn liền bộc phát toàn lực, đánh một chưởng về phía cái dây.

Ánh mắt Quách Nguyên Long cay độc, từ một đao phá tường của Dạ Kinh Đường, hắn nhìn ra võ nghệ của người này tuyệt đối không thấp, nhưng bản thân mình bị vây kín ở cả trên không lẫn dưới đất, thoát thân là việc cấp bách nhất, lập tức cố gắng vừa phi không vừa đấm ra một quyền, muốn mượn chưởng lực của Dạ Kinh Đường, thuận thế bay ra khỏi nhà hoang, sau đó bỏ chạy về phía xa.

Quách Nguyên Long có ý nghĩ không tệ, cũng coi như đã đạt được mục đích, nhưng cũng tiếc chính là, hắn đánh giá thấp uy lực một chưởng này của Dạ Kinh Đường, mượn lực hơi nhiều!

Dạ Kinh Đường ở biên quan chưa từng gặp phải cao thủ, mà vừa vào kinh thành thì liên tiếp đụng phải Tông Sư, việc này đã khiến hắn có bóng ma tâm lý.

Lúc này giao thủ với người khác, hắn không dám giữ lại chút nào, mắt thấy đối phương dùng khí thế hùng hổ đánh qua một chưởng, thế là hắn gần như dùng hết khí lực từ lúc bú sữa mẹ đến giờ để bộc phát toàn lực đánh ra một chưởng.

Oanh ——

Chương 63 - Giao Thủ Với Phi Tặc 2

Chương 63. Giao Thủ Với Phi Tặc 2

Trong đêm mưa, ở nhà hoang, phát ra tiếng nổ vang như sấm rền.

Lạc Ngưng xuất thủ đánh ra một kiếm rồi từ giữa trời hạ xuống, lại ngạc nhiên phát hiện ra mưa rơi vào trong nhà liền nổ tung, bắn tung tóe ra bốn phía, vậy mà tên phi tặc này có thể tạo thành một mảnh trống rỗng mà mưa không rơi vào được.

Phi tặc và Dạ Kinh Đường đứng hai phía đối lập nhau, trong nháy mắt khi nắm đấm đối đầu với Dạ Kinh Đường, cả thân hình hắn ta bắn ra ngoài đập vào tường đất, đất bay tứ tung ra ngoài, dây sắt ở trong tay bị căng đứt, bắn về phía tường vây.

Mà Dạ Kinh Đường cũng giống như thế.

Kinh nghiệm chém giết của Dạ Kinh Đường cũng không thấp, đối thủ bay ở trên không trung đã không có chỗ mượn lực , cho dù võ nghệ có cao hơn, cũng không phát huy được mấy thành lực đạo, chân hắn đạp lên trên đất, có làm sao cũng không thể đứng vững nổi.

Nhưng Dạ Kinh Đường vừa đánh một quyền vào lòng bàn tay của hắn, hắn chỉ cảm thấy giống như là tay không thể chịu đựng được nữa, không có kỹ xảo gì, có thể nói tất cả đều là man lực thuần túy mà hắn không thể đỡ được!

Vẻn vẹn chỉ là nắm đấm đánh thẳng ra, lực đạo bộc phát, chỉ

trong nháy mắt cánh tay phải bị đấm đến tê tay, chân vẫn đứng trên mặt đất, lại hoàn toàn không đứng vững, cả người lảo đảo lùi lại, va vào bên trong phòng.

Soạt ——

Trong tiếng nổ, tường nhà bị xô ra một cái lỗ, bóng người của Quách Nguyên Long vẫn chưa dừng lại, cho đến khi đụng xuyên qua tường nhà đối diện, ngã vào trong một nhà khác thì mới đập trên mặt đất.

Dạ Kinh Đường ngã vào trong phòng, lại bật người dậy xông ra, ánh mắt kinh ngạc —— lực lượng một quyền vừa rồi của Quách Nguyên Long cũng quá mạnh, đến mức hắn cảm giác đối phương căn bản cũng không phải là người, mà là man ngưu, yêu tinh do cự tượng biến hóa.

Lạc Ngưng cũng nhìn ra lực lượng cơ thể Vô Sí Hào mạnh không thể tưởng tượng được, nhưng kỹ thuật và thuật pháp võ nghệ không được cao, nàng lập tức gấp giọng nhắc nhở:

"Hắn bị trọng thương. Mau đuổi theo!"

Lực lượng của Quách Nguyên Long mạnh thì mạnh, nhưng công phu quyền cước không ra gì, nếu không cũng không phải chỉ là phi tặc.

Bị ăn một chưởng ẩn chứa nội kình bàng bạc của Dạ Kinh Đường, cánh tay phải Quách Nguyên Long trực tiếp mất đi chiến lực, cả người hắn gục xuống, rơi xuống đất buồn bực ho một tiếng, sau đó hắn liền xoay người lên, lao về phương xa.

Dạ Kinh Đường thấy vậy nhanh chân phi nước đại mau chóng đuổi theo.

Lạc Ngưng thì đáp xuống đất, vứt Ly Long Hoàn Thủ Đao cho Dạ Kinh Đường.

Hô hô. . .

Dạ Kinh Đường chạy ở trên đường tiếp nhận bội kiếm, lúc này mới phát hiện, sắc mặt Lạc Ngưng không đúng, cánh tay trái không được tự nhiên, thoạt nhìn có lẽ là do cưỡng ép lôi hắn ra, bị ám châm gây thương tích.

"Ngươi. . ."

"Mau đuổi theo!"

Dạ Kinh Đường thấy vậy, cắn răng cầm kiếm nhảy lên các phòng xá, lao thẳng về phía bóng đen.

Đạp đạp đạp. . .

Trong con ngõ nhỏ, tiếng vỡ vụn từ mảnh ngói không ngừng vang ra, gà gáy chó sủa và tiếng quát lớn của cư dân hòa vào nhau.

Thân thủ của Quách Nguyên Long cực kì lưu loát, ở bên trong màn mưa lướt qua gần như không có tiếng động.

Nhưng hắn đón đỡ một chưởng của Dạ Kinh Đường đã bị trọng thương, khinh công cho dù tốt cũng không có khả năng thi triển như bình thường, trên đường lao đi thì rõ ràng có chút lảo đảo.

Lưỡi kiếm của Dạ Kinh Đường trở lại bao, phi nước đại ở trên nóc nhà, ở ven đường tiện tay nắm lấy mảnh ngói, không ngừng ném ra để quấy nhiễu, Lạc Ngưng cũng làm như thế.

Hưu hưu hưu ——

Ở dưới truy kích này, Quách Nguyên Long một mạch ráng chống đỡ được hơn nửa dặm, vẫn không thể cắt đuôi được hai người, cánh tay phải đã chảy máu, phía dưới cũng là máu chảy cuồn cuộn, thương thế đã lan tràn đến ngực và bụng, cuối cùng đã

bị đuổi tới sát nút.

Quách Nguyên Long là phi tặc, đã giết qua cả giang hồ lẫn quan binh, lại thân giấu chí bảo, chỉ cần bị bắt được chính là kết cục phải chết, giờ đây chỉ có thể liều chết đánh cược một lần.

Quách Nguyên Long vượt qua một bức tường vây, rồi bỗng nhiên rơi xuống mặt đất, đồng thời vung ra một thanh phi châm, bắn về phía trên.

Hành động lần này là muốn dựa vào điểm mù, đánh cho hai người đang truy đuổi trở tay không kịp.

Nhưng cũng tiếc là, Quách Nguyên Long đánh giá quá cao phong phạm cao thủ của Dạ Kinh Đường.

Những tường vây cao chút xíu này, cao thủ loại ba trên giang hồ cũng có thể tiêu sái vút qua.

Mà Dạ Kinh Đường thì không phải vậy, hắn không biết khinh công, sau khi được chứng kiến bọn người Hồng Tài Thần, Hắc Bạch Vô Thường, Lạc nữ hiệp, biết cao thủ giang hồ đáng sợ, mạo muội bay lên không trung sẽ không có chỗ mượn lực, bị chặn đánh thì chính là có cánh cũng khó thoát, cho nên không có nắm chắc mười phần thì hắn sẽ không bay lên.

Mắt thấy phi tặc biến mất ở sau tường vây, Dạ Kinh Đường không chần chờ chút nào, nghiêng người dùng vai đụng vào tường như là con trâu.

Ầm ầm ——

Phi châm của Quách Nguyên Long vừa mới ra khỏi tay hắn, chỉ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng vang, tường gạch cũ kỹ bị đâm vỡ nát, khi tiếng nổ tung vang lên, gạch vỡ bắn ra.

Bành ——

Cự lực từ phía sau lưng đánh tới, trong mắt Quách Nguyên Long hiện lên một vòng kinh ngạc, tiếp theo bị đâm đến mức bay nhào ra, ngã ở trên mặt đường.

Chương 64 - Thức Thứ Hai

Chương 64. Thức Thứ Hai

"Khụ khụ —— "

Mạng sống như treo trên sợi tóc, Quách Nguyên Long cũng bắt đầu hung ác lên, sau khi rơi xuống đất lăn lộn một vòng, hắn trực tiếp bật người lên, tay trái lấy ra môt cây dao găm, đâm về phía mặt Dạ Kinh Đường.

Chiêu này thuộc về tình thế lấy mạng đổi mạng.

Kenggg ——

Dạ Kinh Đường thấy vậy lưỡi kiếm ở sau thắt lưng cũng ra khỏi vỏ, chém thẳng vào ngực và bụng của phi tặc, trong nháy mắt chém ra một vòng sáng ở trước mặt.

Một đao kia không tỳ vết chút nào, vốn nên chặt đứt Vô Sí Hào, nhưng lại xảy ra chút việc ngoài ý muốn.

Xoẹt xẹt ——

Bên trong tiếng vang chói tai, Dạ Kinh Đường ngạc nhiên phát hiện, phi tặc vốn nên bị chém thành hai nửa, giờ đây quần áo trước ngực chỉ xuất hiện một cái lỗ hổng.

Ngay cả cánh tay Thiết Tí Vô Thường hắn đều có thể chặt bằng một đao, thế mà khi rơi vào ngực phi tặc, chỉ là cọ sát ra vài đốm lửa.

Từ âm thanh này đánh giá, còn là do kiếm bắn ra ánh lửa, ngực của phi tặc hiện lên một vòng ánh vàng, tựa hồ ngay cả vết

hắn cũng không có!

Đối thủ lấy mạng đổi mạng, bắt lấy sơ hở của đối thủ để ra tay, kết quả không thể phá phòng ngự, bình thường sẽ bị đối phương đánh ngược lại một kích mất mạng.

Quách Nguyên Long chính là mang theo ý nghĩ này, nhưng cũng tiếc chính là, Dạ Kinh Đường đánh giá thấp phòng bị của Quách Nguyên Long, Quách Nguyên Long cũng đánh giá thấp một đao của Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường không thể bổ vào ngực Quách Nguyên Long, nội kình bàng bạc ẩn chứa bên trong lưỡi đao cũng sẽ không tự dưng biến mất.

Một đao bổ ra, không thể phá vỡ Hộ tâm kính, nhưng cũng phân tán lực đạo đến một nửa ngực, để cho Quách Nguyên Long có cảm giác, tựa như một cây chùy bằng đồng nện một cái vào ngực hắn.

Bị lực mạnh tác động, Quách Nguyên Long trực tiếp bị đập bay ra ngoài, văng về phía xa xa khoảng mấy trượng.

Lần giao thủ này, đáy mắt hai bên đều hiện ra vẻ kinh ngạc.

Quách Nguyên Long biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Dạ Kinh Đường, liều chết mà ném dao găm ra ngoài để ngăn chặn truy binh.

Mà Dạ Kinh Đường không có chém đứt phi tặc, còn tưởng rằng lại gặp phải thân thể Kim Cương Bất Hoại tương tự như của Thiết Tí Vô Thường, đã đánh thành như này rồi, nếu mà còn lưu thủ, hắn sợ là chán sống.

Mắt thấy đối phương bị đánh bay, Dạ Kinh Đường không cần nghĩ ngợi dùng kiếm pháp thứ hai mà mình suy nghĩ ra,tay trái bổ ra lưỡi kiếm, thuận thế đưa đến tay phải, tiếp theo dậm xuống

mặt đất, thân hình xông ra cầm kiếm chém về trước!

Oanh ——

Lạc Ngưng đi theo ở đằng sau, mới từ sau tường vây sụp đổ xông ra, đã nhìn thấy trên đường dài mưa to rả rích, vang lên một tiếng nổ.

Tiểu tặc vô sỉ cầm trong tay trường kiếm màu bạc, thân hình tựa như cuồng long xuất hải, phá vỡ màn mưa, ở bên trên mặt đường hình thành ra một đường sáng trắng do hơi nước hình thành.

Bá ——

Hàn quang chợt lóe lên, lưỡi đao vung lên xé rách màn mưa!

Lạc Ngưng thậm chí không thấy rõ thì bóng người Dạ Kinh Đường đã từ trên đường lóe lên, nhân lúc phi tặc còn chưa rơi xuống đất, hắn đã xuất hiện ở sau lưng phi tặc, dừng lại, trở tay thu kiếm vào vỏ!

Xoạt ~~~

Đao quang kiếm ảnh dừng lại trong nháy mắt!

Bịch ——

Ùng ục ục ~~~

Thân thể phi tặc ngã ở trên mặt đất, trong tay còn cầm dao găm không kịp ném ra.

Đầu của hắn ta bay giữa không trung, sau đó mới rơi xuống đất, nảy lên mấy lần sau đó lăn trên đường, máu đỏ và nước mưa hòa lại với nhau loang ra khắp đường.

Đầu của hắn trừng lớn hai mắt, cái đầu chưa hoàn toàn mất đi

thần niệm, sự kinh ngạc cuối cùng ở trong mắt, khả năng đang nói bốn chữ —— Bát Bộ Cuồng Đao. . .

Rào rào rào. . .

Một kiếm rơi, đêm mưa ồn ào náo động không ngừng, cũng vào lúc này triệt để an tĩnh lại. . .

Tất cả đều kết thúc, mặt đường an tĩnh lại.

"Hô hô. . ."

Dạ Kinh Đường thở hổn hển, sau khi thu kiếm trở vào bao, quay đầu nhìn về phía Lạc Ngưng, có thể thấy được Lạc Ngưng đang che vai trái, đôi môi khẽ nhếch, dùng ánh mắt ngây ngô nhìn về phía hắn.

"Thương thế sao rồi?"

Dạ Kinh Đường bước nhanh đi đến trước mặt nàng,đỡ lấy cánh tay trái của Lạc Ngưng dò xét.

Vòng eo của Lạc Ngưng nhẹ xoay đi tránh né, không cho Dạ Kinh Đường sờ, cũng không kịp nghĩ đến thương thế, kinh dị nói:

"Ngươi vừa dùng kiếm pháp gì? Vì sao lợi hại như thế?"

"Ta có nói rằng ta rất yếu sao?"

"Ngươi không phải nói là không học qua võ nghệ sao?"

"Mây ngày trước ta luyện được ở trong sân, ngươi không có nhìn thấy sa?"

"Ngươi mới luyện mấy ngày. . ."

Lạc Ngưng há to miệng, lại dừng lại, cảm thấy với thiên phú của tiểu tặc vô sỉ này, không phải là không có khả năng mấy ngày

ngộ ra kiếm pháp tuyệt thế. . .

Nàng thu hồi tâm tình khiếp sợ, che lấy vai trái rồi bình thản nói:

"Là độc môn độc dược Xuyên Cân Tán của Vô Sí Hào, ta tự phong bế huyệt đạo, không có gì đáng ngại."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, mới âm thầm thở ra, lấy Ngọc Long Cao lần trước do Tam Nương cho ra, đưa cho Lạc Ngưng, sau đó tìm kiếm bên trên thi thể không đầu:

"Về sau đừng giúp ta cản ám khí, lại ngăn không được. . ."

?

Lạc Ngưng nghe thấy lời nói không tim không phổi này, ánh mắt buồn bực:

"Ta thích vậy, ngươi quản được sao? Ngươi cho rằng người giang hồ đều giống như ngươi, chỉ vì cố gắng giải vây liền thờ ơ lạnh nhạt, không để ý đến an nguy của đồng bọn à?"

Chương 65 - Thu Hoạch Đồ Vật

Chương 65. Thu Hoạch Đồ Vật

Dạ Kinh Đường chỉ là không muốn người bên cạnh bị thương vì hắn, trong lòng vẫn rất cảm động, hắn không cãi lại, chỉ là nhanh chóng tìm tòi thi thể.

Kết quả không tìm được thuốc giải độc, ngược lại là ở trước ngực của thi thể, phát hiện một đồ vật vàng óng ánh.

Dạ Kinh Đường lấy giấy vàng ra, vừa đi vừa dò xét, biết là một bảo bối có thể đao thương bất nhập, nhưng không biết cách dùng cụ thể, liền đặt ở bên cạnh thân, tiếp tục tìm.

Lạc Ngưng đi vào phía sau, vốn muốn nói thứ gì, ánh mắt dừng lại để ở tấm giấy vàng đặt bên cạnh, toàn thân hơi chấn động một chút.

Dạ Kinh Đường vùi đầu tìm đồ, phát giác được hô hấp của Lạc Ngưng ngưng lại, quay đầu, nhìn về phía giấy vàng:

"Ngươi biết thứ này?"

Sắc mặt của Lạc Ngưng trắng bệch, che giấu sự kinh ngạc đi, nội tâm rõ ràng có chút hoảng —— nàng biết tờ giấy vàng này là cái gì, Bình Thiên Giáo chủ cũng đang sưu tập « Minh Long Đồ », trong tay cũng có một tờ.

Theo Bình Thiên Giáo chủ nói, « Minh Long Đồ » là chín loại kỳ môn bí thuật, có một cái liền có thể hơn xa thường nhân, học được toàn bộ có thể vũ hóa phi thăng hay không thì Lạc Ngưng không rõ ràng, nhưng nàng vững tin có thể ‘Dung nhan vĩnh trú’ .

Bởi vì từ lúc mới gặp Bình Thiên Giáo chủ đến bây giờ, bên ngoài của Bình Thiên Giáo chủ ngoại trừ có thêm khí chất trưởng thành, dung nhan cùng năm đó không có gì khác nhau, nàng cũng được lợi học chút da lông, đến bây giờ vẫn rất trẻ đẹp nõn nà. . .

Cho dù không có thần hiệu là vũ hóa thành tiên, chỉ là một điểm phản lão hoàn đồng, thanh xuân mãi mãi, cũng đủ để cho vô số Tông Sư giang hồ đến tuổi già trở nên điên cuồng.

Thời điểm Tiền triều diệt quốc, các Tông Sư thừa dịp loạn vượt lên trước giết vào kinh thành, vì tranh đoạt « Minh Long Đồ », tiết mục huynh đệ đâm sau lưng, sư đồ chém giết nhìn mãi thành quen mắt, náo ra nhiều vô số những thảm kịch trong lịch sử.

Có thể nói vật này chính là một cái tai họa, ai có được trong tay, trên cơ bản sẽ bị người diệt khẩu, để tránh tin tức truyền đi, bị người giang hồ truy sát.

Nếu như nói với Dạ Kinh Đường, nhỡ tiểu tặc này ham chí bảo, quyết tâm trong lòng. . .

Lấy tính cách của tiểu tặc này, cũng không phải. . .

Lạc Ngưng chần chừ một lúc, vẫn là uyển chuyển nói:

"Thứ này ngươi phải cất kỹ, rất trọng yếu, tuyệt đối đừng để ngoại nhân trông thấy. . . Không thì sẽ có họa sát thân."

Dạ Kinh Đường nháy mắt, lại nhìn về bức hoạ Long khiếu Tam Sơn bên trên giấy vàng, hơi suy nghĩ:

"Cái này không phải là « Minh Long Đồ » chứ?"

". . ."

Lạc Ngưng không nói gì, lui về sau mấy bước, đề phòng nhìn Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường thấy vẻ mặt Lạc Ngưng không đúng, âm thầm đoán ra nàng lo lắng, lắc đầu, tiếp tục tìm bình thuốc:

"Vừa rồi không muốn sống vì ta cản ám khí, hiện tại lại phòng bị, tinh thần ngươi phân liệt à?"

Lạc Ngưng cũng cảm thấy hành động của mình có chút lạ lùng, trầm giọng nói:

"Ta nhìn ngươi không giống người hiểm ác, mới nói cho ngươi. Nếu trong lòng ngươi thật không có chút đạo nghĩa, ngày đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, ngươi đã chết rồi."

Dạ Kinh Đường không có đáp trả lại lời nói mạnh miệng này, tiếp tục tìm kiếm, phát hiện tên phi tặc này có rất nhiều gia sản, không chỉ có giấy vàng, bên hông còn có khối ngọc bội,và một quyển sách nhỏ.

Sách nhỏ thì bình thường, thậm chí có chút cũ kỹ, nhìn thoáng qua nội dung viết bên trên thì giống như nhật ký, tất cả đều là tiện tay viết ra tâm đắc cảm ngộ, nhưng đầu bút lông cứng cáp hữu lực, vừa nhìn liền biết chủ nhân của nó là người võ công cao cường, không có gì bất ngờ xảy ra thì nó chính là tâm đắc tập võ của Lục Tiệt Vân trong truyền thuyết.

Lạc Ngưng đứng ở phía sau, ánh mắt nhìn qua hộp gỗ nhỏ ném ở một bên.

Hộp gỗ rất tinh mỹ, mở ra tìm kiếm bình thuốc, thì thấy bên trong có một viên ngọc bội màu xanh biếc.

" Là Long Đàm Bích Tỳ, bảo vật gia truyền Thủy Vân Kiếm Đàm-- Chu gia. . . Ta nghe nói Vô Sí Hào đã đi qua Thủy Vân Kiếm Đàm, nhưng Chu gia không có động tĩnh, thì ra là bị mất đi thứ này."

Dạ Kinh Đường gói kĩ lại sách nhỏ quý giá vô cùng tránh cho

bị nước mưa thấm ướt, dò hỏi:

"Ngọc bội kia rất trân quý?"

"Chính là khối ngọc bội phổ thông, do tổ tiên Chu gia nhặt được, được Chu gia xem như bảo vật gia truyền. Mất đi thứ này, không khác nào đánh vào mặt Thủy Vân Kiếm Đàm, trách không được Chu gia không có nói ra ngoài."

Dạ Kinh Đường đối với mấy cái cố sự này cũng không có hứng thú, cũng không nói tiếp, cẩn thận sờ soạng nửa ngày ở bên hông thi thể, trừ một chút tạp vật, cũng không phát hiện những vật khác.

"Hình như không có giải dược."

"Phi tặc muốn thoát thân, đa số đều sẽ đem giải dược đặt ở nơi khác, để truy binh bị trúng độc đi lấy, lúc đó tùy thời chạy thoát. Ngươi giết người quá nhanh, quên hỏi."

"Ây. . ."

Vẻ mặt của Dạ Kinh Đường cứng đờ, đứng dậy, nhìn về phía Lạc Ngưng sắc mặt càng ngày càng kém:

"Vậy làm sao bây giờ?"

Lạc Ngưng cũng không phải quá lo lắng:

"Độc không chết , ta phong bế huyệt đạo, đem độc ép ra là tốt rồi. Nhanh thu thập tàn cuộc đi, đưa ta về hẻm song quế."

Dạ Kinh Đường cũng không phải tội phạm, giết người xong không có khả năng vất thi thể trên đường cái, sau khi cất kỹ chiến lợi phẩm, đang muốn đem thi thể không đầu giấu đi, mặt đường nơi xa liền vang lên tiếng móng ngựa dày đặc.

Đạp đạp đạp. . .

Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, có lẽ chính là giặc cướp ở trong kinh sư, người trong quan phủ xông lại đây không hiếm lạ.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, vội vàng để Lạc Ngưng trốn đi trước, sau đó chờ đợi trên đường, chỉ một lát sau, hơn mười con người liền từ đằng xa lao vùn vụt tới, thân mang áo choàng màu xanh đen, là bộ khoái Hắc Nha.

Chương 66 - Hút Máu Độc

Chương 66. Hút Máu Độc

Dạ Kinh Đường sợ hiểu lầm xung đột, cách thật xa liền lấy ra lệnh truy nã của Hắc Nha, xa xa kêu gọi:

"Thiên Thủy Kiều Dạ Kinh Đường, phụng mệnh Hắc Nha bắt giặc."

Bộ khoái Hắc Nha lao vùn vụt tới, tung người xuống ngựa đi vào trước mặt, tổng kỳ dẫn đầu, tiếp nhận lệnh truy nã Dạ Kinh Đường xem xét, xác nhận con dấu không sai, mới thu hồi đao kiếm, chắp tay nói:

"Dạ công tử đúng là có thủ đoạn! Công tử chính là vị thiếu hiệp trước đây mấy ngày luận bàn với Xà đại nhân sao?"

"Đúng vậy."

Tổng kỳ nghe vậy thì trên mặt lộ vẻ kính trọng, lần nữa chắp tay:

"Đa tạ Dạ thiếu hiệp trợ giúp. Cái này xác định là Vô Sí Hào?"

Dựa theo quy củ, Thợ săn có tiền thưởng khi hỗ trợ bắt được tội phạm, ngoại trừ những tang vật mà triều đình liệt kê, cái khác đều thuộc về thợ săn.

Dạ Kinh Đường đương nhiên sẽ không đần độn đem tâm đắc tập võ, Minh Long Đồ lấy ra sung công, chỉ là đem ngọc bội ném cho bộ khoái:

"Cái này hình như là Long Đàm Bích Tỳ, mong rằng mấy vị đại

nhân mang thi thể và đồ vật về nha môn phục mệnh, ta vừa đánh xong một trận, cần tĩnh dưỡng một lát, không thể đi theo được."

Bộ khoái Hắc Nha nhìn thấy trong phòng xá tất cả đều là tường đổ, liền biết vừa rồi đánh rất hung, cũng may Dạ công tử trước mặt không có ngoại thương rõ ràng.

Sau đó tổng kỳ cầm đầu để cho thủ hạ đem thi thể và đầu người khiêng đi, đồng thời đưa cho Dạ Kinh Đường một tấm bảng hiệu:

"Văn Đức Kiều Vương lão thái y, là thần y của kinh thành, người Hắc Nha bởi vì làm việc công mà bị thương, đều có thể đến nhà cầu kiến, Dạ công tử nếu có vết thương, cầm bảng hiệu trực tiếp đi tới là đủ."

"Đa tạ."

Dạ Kinh Đường nói ra nơi phát hiện ra Vô Sí Hào, báo cho mấy vị bộ khoái, để bọn hắn đi kiểm tra, đối chiếu sự thật và giải quyết tốt hậu quả, sau đó liền cáo từ rời đi.

Chờ đi ra khỏi ánh mắt của bộ khoái Hắc Nha, Dạ Kinh Đường lại trở về, được chim béo dẫn đường, đi vào một ngõ tối.

Lạc Ngưng đang đợi ở trong ngõ, sắc mặt trắng bệch thấy Dạ Kinh Đường trở về, vội vàng nói:

"Đã đi rồi. . . Sao?"

Nói còn chưa dứt lời, Dạ Kinh Đường liền đến đến trước mặt, trực tiếp bế nàng lên.

Lạc Ngưng che bả vai dựa vào trên người hắn, bị ôm đùi, đáy mắt có chút buồn bực:

"Cánh tay ta bị thương, chân lại không bị sao, ngươi bế ta làm

gì?"

"Đừng nói nhảm, vừa cầm tấm bảng hiệu, ta dẫn ngươi đi tìm thái y trị thương."

Thái y?

Lạc Ngưng dò xét Hắc Nha hồi lâu, biết là nói tới ai, bất đắc dĩ nói:

"Ta là tặc. Vương lão thái y ở kinh thành, suốt ngày liên hệ với Lục Sát, ánh mắt cũng không phải tầm thường, ta đi tới đó thì không phải là chui đầu vào lưới hay sao?"

Dạ Kinh Đường dừng bước chân lại, ngẫm lại một lúc rồi đi về phía Tây.

Lạc Ngưng thấy hắn nhiệt tình như thế, lại có chút không thoải mái, lúc đầu không phải quá cự tuyệt việc bị tiểu tặc cõng, nhưng rất nhanh liền phát hiện, phương hướng chạy không giống nhau:

"Ngươi đi đâu vậy? Đây không phải hướng đi tới phố xưởng nhộm. . ."

"Đi khách sạn. Ngõ song quế cách chỗ này nửa cái thành, ta chạy tới thì ngươi cũng lạnh chết, muốn bức độc thì không thể bức tại khách sạn sao?"

". . . ?"

Lạc Ngưng chẳng biết tại sao, thái độ mười phần kiên quyết:

"Ta không đi khách sạn! Ngươi thả ta xuống, tự ta về hẻm song quế. Tiểu tặc! Ngươi có nghe hay không? . . . Ngươi nói chuyện đi. . ."

Đạp đạp đạp. . .

Dạ Kinh Đường cõng Lạc Ngưng đi thật nhanh bên trong màn mưa,ven đường truyền đến tiếng lải nhải quát mắng của nữ hiệp:

"Ngươi thả ta xuống! Còn như vậy, ta đánh ngươi đó. . ."

Lạc Ngưng cố gắng yêu cầu một hồi lâu, Dạ Kinh Đường không nghe lời, nàng cũng không thể đánh Dạ Kinh Đường, nháo nháo một lát đã đến khách sạn, Dạ Kinh Đường tung người nhảy vào cửa sổ.

Đợi đến khi bị đặt ở trên giường, Dạ Kinh Đường đè người lên, sắc mặt Lạc Ngưng nghiêm túc lại, sau khi ngồi yên ổn, lạnh giọng mở miệng:

"Ngươi. . . Tiểu tặc! Ngươi đừng giậu đổ bìm leo! Ta bị thương!"

Một tiếng quát khẽ xấu hổ đến cực điểm, dọa cho chim béo rụt cổ lại.

Dạ Kinh Đường để Lạc Ngưng xuống, chuẩn bị kéo cổ áo của nàng ra, sau đó nói:

"Ta xem thương thế cho ngươi một chút! Cũng không phải chiếm tiện nghi của ngươi! Bị bệnh thì không phân biệt nam nữ!"

Phi!

Lạc Ngưng ăn thiệt thòi nhiều lần như vậy, sớm đã hiểu là Dạ Kinh Đường đang mượn gió bẻ măng, sao có thể tin tưởng lời lẽ trẻ con này chứ:

"Bản thân ta không có tay sao? Cũng không phải sắp chết. . . Ngươi xoay qua chỗ khác!"

Dạ Kinh Đường thấy vậy, đứng dậy buông màn xuống, xoay người sang chỗ khác:

"Tính mạng quan trọng hơn, ngươi đừng ương ngạnh."

"Ta ương ngạnh khi nào? Ta bảo ngươi về hẻm song quế, nhưng ngươi vẫn không nghe lời. . ."

Lạc Ngưng thấy màn buông xuống, âm thầm thở ra, mắng Dạ Kinh Đường một câu, đồng thời cởi đai lưng ướt đẫm ra, kéo váy áo lên, lộ ra cái yếm cùng với đồi núi chập trùng dưới vạt áo và cái cổ trắng nõn không tì vết.

Chương 67 - Hút Máu Độc 2

Chương 67. Hút Máu Độc 2

Bộ ngực của Lạc Ngưng rất là to lớn, thậm chí cái yếm che không được toàn bộ, ở phần mép có thể nhìn thấy vòng tròn như ẩn như hiện, trĩu nặng, nhưng không có bị xệ xuống chút nào.

Lúc đầu da thịt trắng như ngọc, nhưng chỗ bả vai bị châm độc đâm vào, lại thêm một khối bầm đen, giống như trên tờ giấy trắng nhiễm một vết mực, nhìn như không nghiêm trọng, đặt ở trên một người hoàn mỹ không tì vết, lại có chút nhìn thấy mà giật mình.

Mày ngài của Lạc Ngưng nhẹ chau lại, nàng phong bế khí huyết, dự định về nhà, để Vân Ly hỗ trợ hút máu độc ra.

Kết quả tiểu tặc này tự tác chủ trương làm loạn, mang nàng tới khách sạn, nàng một người làm sao có thể bức độc?

Lạc Ngưng thử làm, có lẽ nàng còn có thể tự cắn vào quả dưa hấu của mình, nhưng bả vai thì làm sao cũng không thể cắn được. . .

Xem xét trái phải, trên giường cũng không có vật nào dùng được.

Lạc Ngưng thầm cắm răng ngà, hận không thể đánh Dạ Kinh Đường một trận, nghĩ một chút, chỉ có thể ôn nhu nói:

"Tiểu tặc, ngươi đem cái chén cầm tới cho ta."

"Hả?"

Dạ Kinh Đường chờ ở bên ngoài, thấy vậy hơi nghi hoặc một

chút, ngẫm lại vẫn cầm lấy chén trà, đưa tay vào trong, cũng không mượn cơ hội liếc trộm.

Lạc Ngưng tiếp nhận chén trà đặt ở trên bờ vai khoa tay, nhưng vai mỹ nhân không bằng phẳng, cái chén quá lớn, dùng phương thức giác hơi là không thực tế, ngẫm lại lại nói:

"Ngươi. . . Ngươi đi giúp ta chặt một đoạn cây trúc, nhỏ một chút."

?

Dạ Kinh Đường không hiểu:

"Chung quanh nơi này làm gì có rừng trúc? Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

" Ngươi đừng hỏi nhiều như vậy."

". . ."

Dạ Kinh Đường cũng không phải thiểu năng, hơi suy tư, liền hiểu Lạc Ngưng khó xử, quay người trực tiếp xốc tấm màn lên.

Soạt ——

"A!"

Nam nhân bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt,quần áo của Lạc Ngưng đang nửa hở, không kịp đề phòng, kinh sợ đến mức toàn thân lắc một cái, vội vàng kéo quần áo, gương mặt thục mỹ tràn đầy tức giận:

"Ngươi, tiểu tặc này. . . Ngươi muốn làm gì?"

Dạ Kinh Đường đi tới gần, nắm chặt cổ tay phải của Lạc Ngưng, cứng rắn kéo ra, vạt áo khép hờ cũng tản ra,vầng trăng tròn lập tức hiện ra trước mắt.

Lạc Ngưng biết sẽ là như thế, xấu hổ giận dữ nhìn về phía Dạ Kinh Đường, muốn che khuất, nhưng tay trái phong bế khí huyết không làm gì được, tay phải cũng bị bắt lại, muốn cầm nhuyễn kiếm là hi vọng xa vời.

Bị Dạ Kinh Đường đặt lên trên gối đầu, phát giác được nam nhân đang quan sát khe ngực của mình, Lạc Ngưng xấu hổ cùng cực, khóe mắt lại lăn ra hai hàng lệ:

"Ngươi là tên tiểu tặc vô sỉ, ta biết ngươi sẽ có suy nghĩ này, ta đã sớm biết ngươi không có lòng tốt. . ."

Ngữ khí ai oán khó tả, thân thể cũng vặn vẹo giãy dụa ở trên giường, quả dưa hấu run rẩy tạo thành sóng nước.

Sóng đánh liên tục khiến Dạ Kinh Đường hơi hoa mắt, hoàn toàn không có cách nào tập trung lực chú ý, nghiêm túc nói:

"Ngươi đừng lắc có được hay không? Cố ý câu dẫn ta đúng không?"

?

Lạc Ngưng cũng không để ý thương thế, trợn mắt nói:

"Ngươi thả ta ra! Tiểu tặc nhà ngươi, nếu dám đụng ta. . . Nha ~!"

Đông ~

Dạ Kinh Đường không chút dài dòng, nhấc ngón tay nhẹ nhàng gảy quả dưa hấu, để Lạc Ngưng giật mình một cái, khó có thể tin mà nhìn hắn.

"Ngươi mà tiếp tục để ta phát bực, ta sẽ thật sự không tuân theo quy củ."

". . ."

Lạc Ngưng bị gảy vào điểm yếu, trực tiếp ngây ngẩn cả người, hai con ngươi đỏ bừng nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường, vẫn xấu hổ giận dữ như cũ, nhưng không dám tiếp tục nói chuyện.

Dạ Kinh Đường cúi đầu dò xét vết bầm đen trên vai, dò hỏi:

"Độc này nếu vào miệng không có sao chứ?"

Lạc Ngưng âm thầm cắn răng, biết Dạ Kinh Đường có dụng ý gì, nghiêng đầu nhắm lại hai con ngươi, một bộ dáng nữ hiệp 'Bất lực phản kháng' chỉ có thể chịu nhục.

"Ta hỏi ngươi, ngươi trả lời đi."

"Bản thân ngươi thử một chút chẳng phải là biết sao?"

Lạc Ngưng tức giận nói.

"Đây là độc dược, ngươi còn nói ta thử?"

Lạc Ngưng cắn môi dưới, nghiêng đầu sang một bên không nói lời nào.

Dạ Kinh Đường không thể làm gì, hơi suy nghĩ, chỉ có thể tiến đến gần bờ vai của Lạc nữ hiệp.

Chẹp chẹp. . .

"Ô ~. . ."

Lạc Ngưng hơi ngửa mặt lên, bờ môi cũng sắp bị cắn nát, chân mày cong lên, lề mề bất an nằm ở trên giường, nước mắt lại lăn xuống mấy giọt.

"Phi —— "

Dạ Kinh Đường ngẩng đầu, nhổ ra một ngụm máu đen vào chén trà vừa rồi, sau đó tiếp tục.

Chim béo canh gác ở cửa sổ, chỉ có thể nhìn thấy cái bóng phía sau màn—— Đường Đường đang ghé vào trên thân tỷ tỷ để gặm dưa hấu—— không hiểu hai người đang làm cái gì, liền nghi hoặc "Chít chít?" hai tiếng.

Lạc Ngưng cảm thấy một giờ này như một năm,cảm giác quẫn bách khó nói lên lời đang tràn ngập trong lòng, nàng mở mắt nhìn tấm màn đang buông xuống, lại nhìn về phía tiểu tặc đang bận rộn ở trên người mình, xem hắn có tâm bất chính mà nhìn loạn hay không, kết quả phát hiện sắc mặt của Dạ Kinh Đường có chút vặn vẹo, dáng vẻ rất là thống khổ.

Xuyên Cân Tán giống như các độc dược khác, rách da thấy máu mới có thể trúng độc, ngậm bên trong miệng không bị thương, không nuốt vào thì không sao.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt Dạ Kinh Đường thống khổ như vậy, trong lòng Lạc Ngưng vẫn hơi hồi hộp một chút, nghĩ là bên trong miệng Dạ Kinh Đường có chỗ bị rách da, trúng chiêu.

Mặc dù Lạc Ngưng xấu hổ giận dữ đến cực điểm, hận không thể một kiếm chém chết tiểu tặc này, nhưng mạng người quan trọng hơn, khẩn trương hỏi thăm:

"Ngươi trúng độc?"

Dạ Kinh Đườngco rúm mặt lại, nhổ ra một ngụm máu, đọc rõ từng chữ:

"Quá là khổ thân cho ta. . ."

? ?

Lo lắng trong lòng Lạc Ngưng tan thành mây khói, không tim không phổi mà hừ lạnh nói:

"Đường đường là đấng nam nhi, còn sợ khổ. . . ngươi có tâm

bất chính,có cơ hội là khi nhục nữ tử. . ."

Dạ Kinh Đường nhướng mày, trực tiếp tiến lên, nhìn đôi môi đỏ mọng của Lạc Ngưng:

"Ngươi không sợ? Vậy được, chính ngươi tự nếm thử. . ."

Ánh mắt Lạc Ngưng kinh ngạc, vội vàng che miệng Dạ Kinh Đường, sợ hãi nói:

"Ta biết ngươi khổ. . . Ngươi chớ làm loạn!"

Lúc này Dạ Kinh Đường mới hài lòng. . .

Chương 68 - Phi Thiên Dường Lang

Chương 68. Phi Thiên Dường Lang

Trong phòng lặng ngắt như tờ.

Quần áo của Lạc Ngưng nửa hở, nhắm mắt nhìn xuống dưới, một mực duy trì bộ dáng nữ hiệp gặp rủi ro bị làm nhục, không nhúc nhích tí nào. Đồi núi ngạo ngễ có chút chập trùng, cảnh đẹp tuyệt vời hiện ra bên ngoài.

Trên bờ vai thì truyền đến xúc cảm từ đôi môi nam tử, bàn tay cũng bị bắt lấy, tình cảnh quẫn bách chưa bao giờ có, làm cho tâm trí của người ta run rẩy, giống như một chiếc thuyền lá nhỏ đang ở trong sóng to gió lớn, dù có cố gắng như thế nào, cũng không cách nào ổn định lại, chỉ có thể cố gắng ngăn chặn tâm tư, để tránh thân thuyền lật úp rồi triệt để bị sóng lớn nuốt hết.

Lạc Ngưng dự đoán có lẽ mình sẽ rất phản cảm với loại hành vi này, nữ hiệp lãnh diễm bị tiểu tặc vô lương khinh bạc, không có cách nào phản kháng, phải rất kháng cự mới đúng.

Nhưng chẳng biết tại sao, cơ thể của nàng căn bản không nghe tâm ý của nàng, biết rõ hô hấp quá nặng sẽ bị tiểu tặc trông thấy cái yếm chập trùng, vậy mà hô hấp vẫn càng ngày càng nặng thêm; biết rõ gương mặt đỏ lên sẽ có vẻ rất yếu thế, nhưng gương mặt lại nóng hôi hổi và cũng rất nhanh lan tràn đến cổ.

Trong cổ họng cũng khó nói, kìm nén kinh hoảng, muốn hừ hừ kêu nhẹ một tiếng nhưng cũng bị nàng cắn răng cố nén.

Nếu mà thật sự hừ hừ và kêu nhẹ trước mặt tiểu tặc này, cũng không biết sẽ bị hắn trêu chọc chế nhạo như thế nào, nàng cảm thấy nếu như vậy còn không bằng chết đi.

Đau nhức ở trên vai dần dần dịu đi, nhưng cảm xúc của nàng cũng càng ngày càng rõ ràng, Lạc Ngưng chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, một ngày bằng một năm, hiện giờ nàng rất muốn dùng một cước đá văng tiểu tặc này ra, nhưng cố gắng mấy lần, vẫn từ bỏ, chủ yếu là không dám.

Mới được chứng kiến kiếm pháp bá đạo của Dạ Kinh Đường, nàng tự nhận nếu ở trong tình huống thân thể có chút không ổn định, thật đúng là không nhất định sẽ đánh thắng được.

Dạ Kinh Đường đi tới sát người cũng là lấy cái cớ để trị thương, nàng động thủ thì lại quá vô lý, nếu nàng mà đánh không lại hắn, bị tiểu tặc này đè lại, vậy nàng sẽ thật biến thành con cá nằm trên thớt.

Hô. . . Hô. . .

Bầu không khí lặng ngắt như tờ, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Dạ Kinh Đường cẩn thận quan sát vết thương, có thể thấy được da thịt vốn tím đen đã khôi phục hơn phân nửa, chảy ra một chút máu đỏ tươi, thoạt nhìn giống như không có chuyện gì.

Hắn âm thầm thở ra, bên trong miệng toàn vị đắng chát tê cứng, nói chuyện không tiện, cũng không muốn nói chuyện, mang thuốc trị thương đến, bôi trên vết thương, sau đó. . .

Ánh mắt không thể khống chế mà khẽ nhìn xuống.

Dạ Kinh Đường không được coi là tiểu nhân, nhưng cũng không phải là thánh nhân, vừa rồi sợ Lạc Ngưng xảy ra chuyện, xác thực là không có tâm tư nhìn loạn, hiện tại không có chuyện

gì, Lạc Ngưng cứ thoải mái bày ra trước mắt hắn như vậy, nàng còn không nhúc nhích, vậy ánh mắt hắn có thể nhìn về chỗ nào chứ?

Cái yếm được làm từ loại vải cực tốt, mềm mượt, nhìn qua thì rất mát, bên trên còn thêu một vầng trăng tròn nhưng hơi méo mó, còn có thể thấy được trăng tròn trên cái yếm đang chập trùng nâng lên hạ xuống.

Có thể Lạc nữ hiệp hơi khẩn trương, cộng thêm bị kích thích, Ừ. . . Dù sao phải đỡ hai vật nặng như vậy thì biến dạng cũng đúng. . .

". . ."

Dạ Kinh Đường nhìn lại một lát, cưỡng chế tâm trí của mình rồi nâng mắt lên, nhìn về phía dung nhan tuyệt sắc gần trong gang tấc.

Sắc mặt Lạc Ngưng đỏ bừng, nhắm mắt lại bảo trì bộ dáng ai oán, không nhúc nhích tí nào, giống như tiên tử của Thiên Cung rơi vào trong tay tiểu tặc, một số người thấy được cảnh này có thể sẽ sinh ra cảm giác tội lỗi, nhưng còn có một số người có thể sẽ càng thêm hưng phấn.

Dạ Kinh Đường cũng là vào lúc này mới phát hiện mình không phải người sinh ra cảm giác tội lỗi.

Hắn nháy nháy mắt, thấy Lạc Ngưng không phản ứng chút nào, nàng không phát giác được đã xong việc, còn đang chờ hắn tiếp tục, trong lòng hắn lại có chút cảm giác thất bại rất khó hiểu.

Dạ Kinh Đường hơi dịch lên, lặng lẽ tiến tới,nhẹ nhàng mổ một cái ở trên cặp môi căng mọng màu đỏ nhạt.

Vừa mới chạm vào đôi môi nàng, xúc cảm đó làm cho tâm trí người ta rung động.

"Hả? !"

Xúc cảm khó nói lên lời truyền đến, toàn thân Lạc Ngưng run lên một cái, cấp tốc mở mắt ra, nhìn về phía Dạ Kinh Đường, có thể là do nàng còn không có kịp phản ứng lại vừa rồi phát sinh cái gì, đáy mắt vừa khiếp sợ nhưng cũng mang theo mờ mịt.

Dạ Kinh Đường đã lui ra, đoan chính ngồi thẳng người, như là thái y tuổi trẻ diệu thủ nhân tâm, hành y tế thế, giọng nói bình tĩnh hòa thuận:

"Tốt rồi, mặc quần áo vào đi."

? !

Đầu óc của Lạc Ngưng bị choáng váng là sự thật, nhưng nàng cũng không ngốc, vừa rồi bờ môi mình bỗng nhiên bị đụng một cái, cảm giác kia cũng không giống như là ngón tay. . .

Hắn vừa rồi. . .

Đây chính là nụ hôn đầu của nàng!

Chương 69 - Phi Thiên Dường Lang 2

Chương 69. Phi Thiên Dường Lang 2

Trong mắt Lạc Ngưng tràn đầy cảm xúc khó tin, hai con ngươi hiện lên tia xấu hổ và giận dữ mà mắt thường có thể thấy được, đưa tay rút nhuyễn kiếm bên hông ra.

Hắc ——

Dạ Kinh Đường vội vàng lui ra một chút, nâng lên hai tay:

"Hở? ! Lạc nữ hiệp, ngươi làm cái gì đấy? Qua cầu rút ván sao?"

"Ngươi!"

Sắc mặt của Lạc Ngưng đỏ lên, dùng kiếm chỉ vào Dạ Kinh Đường:

"Ngươi. . . Ngươi mới vừa rồi đã hôn ta có phải không?"

Dạ Kinh Đường khoát tay:

"Không có không có, nói bừa cái gì thế. . ."

? ?

Lạc Ngưng cũng coi bị lời bịa đặt này của tên tiểu tặc khiến cho phát bực, nhấc kiếm lên làm bộ muốn đâm.

Kết quả nàng còn chưa hành động, mắt Dạ Kinh Đường đã trầm xuống, vượt lên trên, trực tiếp nhấn ngược nàng lại:

"Lạc nữ hiệp, nếu ngươi lại hơi một tí rút kiếm chặt ta, ta cũng không tuân theo quy củ nữa."

Lạc Ngưng bị ấn xuống, mới phát hiện thân thể hơi mềm nhũn, không thế nào điều động sức lực được.

Độc dược này cũng thật bá đạo, đã giải độc rồi, lại còn có hiệu quả như Nhuyễn Cốt Hương. . .

Lạc Ngưng cho rằng như vậy, giận dữ trong mắt cũng yếu bớt đi mấy phần.

Có thể là sợ tên tiểu tặc háo sắc này sẽ thật sự thừa cơ mà vào, làm gì đó với nàng, cho nên nàng cắn răng thật lâu, vẫn đè xuống tức giận dời sông lấp biển ở trong lòng,bày ra bộ dáng băng sơn mỹ nhân, âm thanh lạnh lùng nói:

"Ngươi đừng cho là ta không biết ngươi vừa rồi đã làm cái gì. Nếu có lần sau nữa, ta tuyệt không tha cho ngươi!"

Dạ Kinh Đường liên tục gật đầu, giúp nàng kéo vạt áo lên một chút, che khuất cảnh xuân:

"Tốt, lần sau sẽ không làm như thế này nữa."

Lông mi của Lạc Ngưng run rẩy, đứng dậy quay lưng về phía Dạ Kinh Đường, yên lặng mặc lại y phục, đưa tay xoa xoa khóe mắt hơi ướt, lại sờ lên đôi môi mọng nước của mình, không biết trong lòng nghĩ cái gì, nhưng vành mắt cũng đỏ lên dường như sắp khóc lớn.

Dạ Kinh Đường bày ra bộ dáng như không có việc gì xảy ra, thuận miệng hỏi thăm:

"Lạc nữ hiệp, đến cùng là ngươi đã gả đi chưa?"

"Gả rồi! Ngươi còn muốn ta nói bao nhiêu lần nữa?"

"Vậy sao ngươi cứ một mực như gần như xa đối với ta. . ."

A? !

Lạc Ngưng bị lời nói này gây sửng sốt, quay đầu lại, nói một câu khó mà thuyết phục:

"Ai đối với ngươi như gần như xa? Là ngươi một mực được một tấc lại muốn tiến một thước, dùng những thủ đoạn này để khi nhục nữ tử, còn cưỡng từ đoạt lý không thừa nhận. . ."

"Vừa rồi ngươi liều mình cứu ta, lại để cho ta trị thương. . ."

"Ai liều mình? Ai bảo ngươi trị thương?"

Lạc Ngưng khép lại vạt áo, cảm thấy an toàn hơn, khí thế cũng nổi lên, mặt như sương tuyết, nói:

"Ta đã chết rồi sao? Hay là ta bất tỉnh nhân sự không thể tự giải độc được? Ta không để ý tới ngươi nữa! Ta cam chịu nguy hiểm cứu ngươi bảo ngươi mang ta về hẻm song quế, ngươi không quan tâm lời nói của ta mà lại đưa ta đi tới nơi này, sau đó liền khinh bạc ta, việc ngươi làm không phải lấy oán trả ơn thì là cái gì?"

"Ây. . ."

Dạ Kinh Đường tỉ mỉ nghĩ lại, hình như là có chút đuối lý, thế là không tiếp tục cãi nữa:

"Được rồi, chúng ta không ầm ĩ nữa, nói chuyện chính sự được chưa?"

Lạc Ngưng cắn môi dưới, trừng Dạ Kinh Đường một cái sau đó ngồi xuống ghế ở phía xa.

Dạ Kinh Đường lấy ra chiến lợi phẩm từ trong ngực, đầu tiên là đưa ra một quyển sách nhỏ rồi lật xem:

"Đây cũng là khinh công tâm đắc của Lục Tiệt Vân, ngày mai sẽ hiến cho Tĩnh Vương, ngươi trước tiên tới nói cho ta một chút."

Lạc Ngưng lạnh như băng ngồi trên ghế, không muốn phản ứng lại Dạ Kinh Đường, nhưng nghe thấy lời này, hai con ngươi vẫn khẽ động, đè xuống nổi nóng trong lòng, quay đầu:

" Khinh công của Lục Tiệt Vân có một không hai đương thời, vật này chính là chí bảo mà người giang hồ tha thiết ước mơ, ngươi hiến cho Tĩnh Vương làm gì?"

Dạ Kinh Đường lấy ra sách nhỏ lật xem, tùy ý nói:

"Ta bắt Vô Sí Hào, toàn bộ Hắc Nha đều sẽ biết thứ này trên tay ta, cùng với việc chờ Tĩnh Vương yêu cầu thì còn không bằng thoải mái làm ân tình; còn nữa chỉ là sách nhỏ thôi, chép ra một quyển khác là dược, cũng không phải không có cách nào phục chế. Ngươi không muốn cứu Cừu Thiên Hợp sao?"

Cũng đúng. . .

Lạc Ngưng cảm thấy mình là bị tức hồ đồ rồi, Dạ Kinh Đường tựa đầu lên đầu giường đọc sách, nhìn bộ dáng này đoán chừng không bắt hắn đứng lên được, nàng do dự một chút, vẫn đứng dậy, đặt mông tròn lên mép giường, nghiêng đầu cẩn thận xem xét:

"Đây là tâm đắc, mà không phải bí tịch, có chút thâm ảo. Trước tiên cần phải học được khinh công, lại căn cứ theo quyển tâm đắc này để cảm ngộ, mới có thể tiến bộ được. . . Hôm nay ta thấy người không biết khinh công, muốn học, ta. . ."

Lạc Ngưng khẽ nhếch môi đỏ, ngẫm lại một chút rồi ngừng lại, nhìn ra là nàng không quá muốn dạy cái đồ đệ dâm tặc này.

Chương 70 - Phi Thiên Dường Lang 3

Chương 70. Phi Thiên Dường Lang 3

Dạ Kinh Đường đưa mắt lên nhìn về phía Lạc Ngưng, bất đắc dĩ nói:

" Khắp nơi trong Hắc Nha đều là cao thủ, ta muốn học khinh công còn không phải đơn giản sao? Ngươi đồng ý dạy ta một môn võ nghệ, không dạy khinh công vậy thì phải dạy cái khác, ta cảm thấy « Triêm Vân Thập Tứ Thủ » phi thường lợi hại, ngươi giao tất cả cho ta cũng được."

Ngươi nghĩ hay lắm. . .

« Triêm Vân Thập Tứ Thủ » là đỉnh tiêm võ học nội gia mà Lạc Ngưng lấy được từ Ngọc Hư Sơn, là thứ đứng hàng thứ sáu thiên hạ mà Tuyền Cơ chân nhân khai sáng, thuộc về tuyệt chiêu áp đáy hòm.

Nếu Dạ Kinh Đường hiểu quy củ, nói không chừng nàng sẽ tự mình truyền thụ, nhưng tiểu tặc vô sỉ này lại chiếm hết tiện nghi trên cơ thể nàng, nàng còn đem tuyệt học của mình truyền cho hắn, thế không phải là nối giáo cho giặc à?

" Lạc Ngưng ta nói một là một, ngươi muốn học khinh công, ta dạy ngươi cũng được. Nhưng mà khinh công của ta, không phải đơn giản, chỉ có thể mang ngươi nhập môn, về sau tiến bộ như thế nào, chính ngươi suy nghĩ, có bản tâm đắc của Lục Tiệt Vân ở đây, về sau hắn là người có thể đạt được một chút thành tựu."

"Không có vấn đề."

Khinh công không phải đơn giản chỉ là chạy nhảy, mà là một loại võ học, Thân pháp chém giết , Ẩn tàng, Đạp Thủy Lăng Ba khi đi đường, đều thuộc về loại hình Khinh công, muốn học được thì cũng khá phức tạp.

Dạ Kinh Đường cũng không nóng vội, buông sách nhỏ xuống, lại lấy ra « Minh Long Đồ » dò xét:

"Thứ này có thể chép ra hay không?"

Lạc Ngưng trực tiếp im lặng:

" Nếu là Minh Long Đồ có thể vẽ, chỉ sợ người nào lấy được đã lập tức tìm một cái công xưởng in ấn ra mấy vạn phần, phân phát cho quần hùng giang hồ rồi, để tránh việc 'Hoài bi vô tội, thất phu có tội ' bị người đuổi giết. Đồ vật này không thể vẽ, mà lại mười phần huyền diệu, rất khó dạy giống như là công pháp bình thường, bình thường đều phải tự mình lĩnh hội."

Dạ Kinh Đường hơi có chút ngoài ý muốn:

"Lạc nữ hiệp biết thứ này luyện thế nào không?"

Lạc Ngưng biết một chút, nhưng sự tình Bình Thiên Giáo chủ giấu « Minh Long Đồ » cũng là tuyệt mật giang hồ, không thể nói lung tung. Lấy ngộ tính của Dạ Kinh Đường, chỉ sợ không bao lâu sẽ tự mình suy nghĩ ra được cách lĩnh ngộ, thế nên nàng lạnh lùng nói:

"Ta sao lại biết được, chính ngươi tự suy nghĩ đi."

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt cằm, vừa đi vừa về dò xét Minh Long Đồ không thể phá vỡ:

"Vật này đao kiếm khó cắt, lại không có cách nào phục chế,

không có cách nào chia phần. Chờ ta suy nghĩ ra được biện pháp, lại đem công pháp dạy cho ngươi, ngươi không có ý kiến chứ?"

?

Lạc Ngưng sững sờ, truyền ngôn rằng sau khi học được « Minh Long Đồ », có thể độc bá thiên hạ, vũ hóa trường sinh, tiểu tặc ngươi bỏ được mà dạy ta sao?"

Dạ Kinh Đường hơi buông tay:

"Ngươi và ta cùng một chỗ đắc thủ, Lạc nữ hiệp không nghĩ muốn một mình độc chiếm, chẳng lẽ lại cảm thấy ta sẽ không nói đạo nghĩa mà độc chiếm sao? Ta cầm mà không cho ngươi nghiên cứu, là bởi vì ngộ tính ngươi thấp, thời gian nghiên cứu chắc chắn lâu hơn ta, còn dễ dàng dẫn tới họa sát thân cho ngươi."

". . ."

Lạc Ngưng cảm thấy lời này là xem thường nàng, nhưng lúc đó học Trú nhan đồ của Bình Thiên Giáo chủ, nàng xác thực mất ăn mất ngủ suy nghĩ non nửa năm, đến Bình Thiên Giáo chủ cũng phải nhíu mày.

Nàng muốn học kỳ môn bí thuật, nhưng cũng không muốn vì chí bảo mà tranh đoạt với tiểu tặc vô sỉ này, không tiếp tục nói nữa,nàng đứng dậy đi vào trong phòng, bày ra tư thế tiên tử tiên khí bồng bềnh:

"Đứng dậy, ta dạy cho ngươi khinh công. Khi còn bé ngươi đã luyện chạy cự li dài, chính là phác hoạ cho khinh công, chỉ là không biết phương pháp vận khí, mới để lực bộc phát kinh người, nhưng chạy không nhanh, nhảy không cao. Cố gắng học tập, ta không dạy lần thứ hai."

Dạ Kinh Đường cất bảo vật đi, xoay người quay lại, đi tới gần chăm chú quan sát.

Chim béo canh gác ngoài cửa, thấy hai người xong việc, cũng nhảy lên trên mặt bàn, ánh mắt trông mong, hình như đang suy nghĩ rằng khi Đường Đường luyện thành khinh công thì có bay cao hơn nó không.

"Cơ sở của khinh công, chính là 'Khinh thân chi pháp' , Khí thăng thì người sẽ nhẹ như yến, vô thanh vô tức, ngược lại cũng như thế, khi Dồn khí thì thân nặng ngàn cân, cũng chính là tuyệt chiêu 'Thiên cân trụy' trên giang hồ. Nhưng mà người bình thường không có khả năng đồng thời học được hai cái, như vậy sẽ dễ dàng đau cơ thể. . . Nếu như ngươi chăm học khổ luyện, dựa vào ngộ tính thì hẳn là có thể đồng thời nắm giữ. . ."

Lạc Ngưng tách hai chân ra, tay đặt vào eo, tạo ra tư thế tấn rất đẹp, chăm chú giảng giải pháp môn của khinh công.

Dạ Kinh Đường ở bên cạnh cũng bắt chước động tác, chăm chú lắng nghe, sau đó. . .

Nửa khắc đồng hồ sau.

Soạt ——

Trong đêm mưa, nóc nhà khách sạn, bỗng nhiên truyền ra ồn ào, một cái vết thủng tạo thành trên mái.

Một cái nam tử khuôn mặt tuấn lãng, từ trong mảnh ngói nhô ra nửa người trên, bị mưa to đập vào mặt, nửa thân thể còn tại phía dưới, ánh mắt kinh dị:

"Công pháp tốt!"

Chim béo cũng bay lên nóc phòng, rơi xuống trên bờ vai hắn,nâng lên cánh, giúp Đường Đường che mưa, như ông cụ non mà "Chít chít. . ." hai tiếng, giống như đang nói thầm —— còn không có nhảy cao bằng chim, không có gì hay ho. . .

Mà trong phòng, Lạc Ngưng ngước khuôn mặt như hoa lên,nhìn Phi Thiên Đường Lang phóng lên tận trời, sau đó treo ở nóc nhà như thắt cổ, trong ánh mắt mang theo tia khiếp sợ:

"Ngươi dùng khí lực lớn như vậy làm gì?"

Mà trong khách sạn, cũng truyền tới vài tiếng ồn ào:

"Hai vị khách quan, các ngươi vật lộn làm sao cũng không quan trọng, sáng mai bổ sung tiền sửa nóc nhà, không thì ta sẽ báo quan. . ."

"Ai vậy? Đêm hôm khuya khoắt có ngủ hay không?"

"Ngươi còn không biết xấu hổ ồn ào cái gì? Ngươi xem người ta kìa, ngay cả nóc nhà cũng bị đục thủng. . . ngươi lại chỉ được một lúc? ! Ngươi, đừng giả bộ chết!"

Chương 71 - Nữ Hiệp Suy Tư Ngàn Vạn Về Tương Lai

Chương 71. Nữ Hiệp Suy Tư Ngàn Dặm Về Tương Lai

Hôm sau, ngõ song quế.

Tí tách, tí tách. . .

Hạt mưa rơi vào trong vũng nước phát ra một tiếng thanh thúy, trong gian phòng vẫn yên tĩnh không một tiếng động.

Trên giường gần phía cửa sổ, Dạ Kinh Đường mở mắt ra nhìn màn mưa, nghiêng đầu nhìn lại, sắc trời bên ngoài tối tăm mờ mịt, cũng không biết là sáng sớm hay là chiều tối.

Vất vả một đêm, chim béo nằm ngủ chổng vó lên trời trên cái gối bên cạnh, mơ mơ màng màng "Chít chít. . ." một tiếng, sau đó xoay người ngủ tiếp.

Dạ Kinh Đường dùng ngón tay gãi gãi chim béo, sau đó đặt chăn mỏng lên trên người nó, ngồi dậy, từ trong ngực lấy tấm giấy vàng ra để xem xét.

Từ trên thư của nghĩa phụ có thể thấy được sự huyền diệu của « Minh Long Đồ », sau đó hắn để việc này trong lòng rất lâu, nhưng lúc này lại đắc thủ ngoài ý muốn,nên vấn đề lại xuất hiện.

Tờ giấy vàng này, có thể ngăn cản một đao toàn lực của hắn mà không hư hao chút nào, đại khái chính là hàng thật, nhưng mặt trước và sau của trang giấy không có dấu vết của chữ viết, chỉ có một bức hoạ con Rùa cõng Tam Sơn, không có bất kỳ nhắc nhở gì, dù biết là bí tịch vô thượng, độc nhất vô nhị, nhưng cũng không

biết bắt đầu luyện công từ chỗ nào.

Dạ Kinh Đường cầm giấy vàng lên cẩn thận xem xét, muốn từ bên trên đường cong của bức hoạ này suy nghĩ về huyền cơ, nhìn một lát , hắn lại nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bên cạnh phòng ngủ của Dạ Kinh Đường, là phòng bếp, mà hai người Lạc Ngưng và Chiết Vân Ly thì ở trên nhà chính.

Chiết Vân Ly khá hoạt bát, là tính tình không chịu ngồi yên, hai người đều đang ngủ bù, Chiết Vân Ly ở nhà không có việc gì để làm, lại đi ra ngoài đường phố, Lạc Ngưng còn nghỉ ngơi ở nhà chính.

Từ lúc ba người cùng ở nhà, nhà chính đã khác biệt so với lúc mới tới rất nhiều.

Chiết Vân Ly đặt mua mấy thứ đồ để dùng trong nhà, về sau phòng chính nhìn càng giống một ngôi nhà, trong góc đặt một cái tủ nhỏ, phía trên bày biện một chút son phấn và bột nước, còn có gương đồng và lược gỗ,...

Trên giường, Lạc Ngưng đang ngủ, trên người đắp chăn mỏng, chăn mỏng phủ lên vòng eo phác hoạ ra đường cong hoàn mỹ.

Nửa đêm về tới nhà, quả thật có chút rã rời, nhưng những gì trải qua ngày hôm qua thì cả đời đều khó mà quên được, là nữ nhân, Lạc Ngưng sao có thể ngủ được.

Lạc Ngưng nằm nghiêng ở trên gối, đôi mắt đẹp óng ánh như làn nước mùa thu, hơi có vẻ thất thần nhìn qua vách tường, ngón tay ngọc có móng xanh nhạt thì đặt ở bên trên bờ môi, hồi tưởng lại nụ hôn ngắn ngủi hôm qua.

Từ rạng sáng nằm tới hiện tại, trong đầu nàng cũng không khỏi tự chủ nhớ lại cuộc sống trước kia.

Khi còn nhỏ nàng sinh ra ở vùng sông nước Giang Châu, trong nhà cũng coi như danh môn giang hồ, đáng tiếc khi còn đang tập tễnh học đi, trong nhà gặp phải địch nhân, bậc cha chú thì người chết người bị thương, gia cảnh sa sút.

Làm một nữ nhi, vốn không nên ra ngoài giang hồ, nhưng thiên phú của nàng khá siêu phàm, nếu nàng không ra ngoài gánh vách, vậy ân ân oán oán này ai sẽ đi chấm dứt thay nàng đây?

Khi mới bắt đầu đi xông xáo giang hồ, chí hướng của nàng rất lớn, thề phải trở thành đệ nhất Giang Hồ như Phụng Quan Thành.

Kết quả là giang hồ quá lớn, trời cũng quá cao, quanh đi quẩn lại một vòng, trừ một cái danh xưng đệ nhất mỹ nhân Giang hồ, thành tựu gì cũng không có .

Mà địch nhân trước kia, lại hoàn toàn tỉnh ngộ, xuất gia đi vào Thiên Phật Tự ở Sa Châu, trở thành đồ đệ của một trong hai vị thánh là Thần Trần thiền sư.

Thần Trần thiền sư nói địch nhân đã tỉnh ngộ, vì chuyện ngày xưa mà ăn năn xám hối, còn sống chính là trừng phạt đối với tên địch nhân đó.

Lời ấy sao mà buồn cười hết sức chứ, nếu như còn sống tính là trừng phạt, vậy người vô cớ đột tử sẽ là gì? Giải thoát?

Vì chấm dứt ân oán, nàng tìm kiếm và thăm dò tứ phương, đi qua Ngọc Hư Sơn, làm quen với Tuyền Cơ chân nhân, cũng từng tới Thiên Nam quan thành, gặp qua Vũ Tiên Nhân, nhưng đều không thể đạt được chức đệ tử chân truyền, cho đến khi gặp được Bình Thiên Giáo chủ.

Bình Thiên Giáo chủ theo tổ huấn muốn vì tiền triều phục quốc, nói trắng ra là chính là tạo phản Đại Ngụy. Tạo phản là muốn làm Hoàng đế, Bình Thiên Giáo chủ không muốn để cho bọn

thủ hạ khác tới khoác hoàng bào thay cho mình, mà Bình Thiên Giáo Chủ lại là nữ, nhưng từ xưa đến nay nào có đạo lý nữ nhân làm hoàng đế?

Cho dù Bình Thiên Giáo chủ cảm thấy bình thường nhưng thủ hạ dưới trướng cũng sẽ sợ thiên hạ mà mình vất vả đánh xuống lại bị nữ nhân trực tiếp chiếm lấy.

Vì thế, Bình Thiên Giáo chủ đồng ý rằng, sau khi học xong võ nghệ thần thông, toàn giáo sẽ cho Lạc Ngưng, nàng thì hỗ trợ Bình Thiên Giáo chủ che giấu thân phận nữ nhân của mình, làm chức giáo chủ phu nhân để lo liệu nội vụ của Bình Thiên Giáo.

Chương 72 - Nữ Hiệp Suy Tư Ngàn Vạn Về Tương Lai 2

Chương 72. Nữ Hiệp Suy Tư Ngàn Vạn Về Tương Lai 2

Hai nữ hiệp giang hồ, cứ như vậy ăn nhịp với nhau, trở thành thần tiên quyến lữ trên giang hồ.

Thời gian lúc đầu còn nhiệt huyết dâng trào, nhưng để tập võ đến mức sánh vai với hai thánh trên núi, nói nghe thì dễ, nhưng có mấy ai làm được?

Từ khi lên Nam Tiêu Sơn, nhân sinh của nàng giống như đã dừng lại, thời gian trải qua đều rất đơn giản, cả ngày tập võ, khoảng cách giữa nàng với Bình Thiên Giáo chủ càng ngày càng xa, phong quang của Giang hồ đệ nhất mỹ nhân dần dần rút đi, chỉ còn lại việc vặt vô tận quấn thân, không thể nào chuyên tâm tập võ được.

Mà khi tiểu tặc vô sỉ xuất hiện, tựa như là, bỗng nhiên vứt xuống một khối đá bên trong một đầm nước, kích thích gợn sóng phun lên ngàn trượng, rốt cuộc cũng không bình tĩnh được.

Lạc Ngưng không nghĩ ra, trên đời này tại sao lại có nam nhân có lá gan lớn như thế ,da mặt dày như vậy.

Hết lần này tới lần khác nàng còn không có biện pháp, đánh không được mà chửi cũng không xong, chỉ có thể bị đối phương được một tấc lại tiến một thước.

Nàng và Bình Thiên Giáo chủ tuy nói là giúp lẫn nhau, nhưng quan hệ vợ chồng ở trên giang hồ là việc tất cả mọi người đều

biết.

Nàng ở bên ngoài thân mật cùng với nam tử khác nếu lộ ra tin tức phu nhân của Bình Thiên Giáo giáo chủ gian díu với nam nhân trẻ đẹp vậy thì uy danh hiển hách của Bình Thiên Giáo chủ vừa mới vất vả dành được sẽ tan biến, chẳng phải là thân bại danh liệt sao?

Nàng cũng sẽ biến thành nữ nhân bất lương trăng hoa vô độ. . .

Tiểu tặc còn hỏi thân phận của ta, nói ra sợ là hù chết ngươi. . .

Lạc Ngưng không buồn ngủ chút nào, càng nghĩ càng tâm loạn như ma, ở thời khắc lo lắng ngàn vạn phần này, tia sáng trong phòng bỗng nhiên tối sầm lại.

Đảo mắt nhìn lại, tiểu tặc đã ở trong phòng, lặng im không một tiếng động đứng ở trước cửa sổ.

?

Vẻ mặt Lạc Ngưng lạnh lùng, kéo chăn mỏng lên cao một chút:

"Ngươi nhìn cái gì?"

"Ta vừa tỉnh, chuẩn bị đi Hắc Nha phục mệnh, lên đây nói một tiếng, một mình ngươi ở nhà đừng bất cẩn."

Lạc Ngưng có thể nói là tâm lực tiều tụy, hoàn toàn không muốn phản ứng lại Dạ Kinh Đường, nhẹ nhàng trở mình, quay lưng về phía Dạ Kinh Đường.

"Ai. . ."

Rất nhanh, tiếng bước chân đã đi xa.

Lạc Ngưng hít một hơi thật sâu, ôm lấy hai quả dưa hấu, lại bắt đầu suy nghĩ ngàn vạn thứ trên đời. . .

Khoảng cách từ ngõ song quế tới Minh Ngọc Lâu rất xa, trên đường đi Dạ Kinh Đường ăn bữa sáng, sau đó mới ôm hộp gỗ tử đàn, đi tới bên ngoài Hắc Nha.

Trên quảng trường nhỏ ở bên ngoài Nha môn, có một cây cột cờ dựng thẳng, cái đầu thối treo ở trên đó cũng đã được đổi thành mới.

Trên đường có một ít người rảnh rỗi dò xét, truyền đến tiếng bàn tán xì xào:

"Đây là ai?"

" Tặc vương Yến Châu Vô Sí Hào, đã trộm qua không ít đồ của các nhân vật lớn, trên thân có mấy mạng người. . ."

"Chính là phi tặc trước đó vài ngày chui vào Ngự Sử Các sao? Làm sao bỗng nhiên lọt lưới vậy?"

"Lá gan quá lớn rồi, trộm cái gì không trộm, trộm của người nào không trộm, còn trộm đồ của Lý tướng gia. . ."

"Nha, vậy chết không oan. . ."

. . .

Dạ Kinh Đường chỉ giả vờ như không nghe thấy những lời bàn tán này, đi đến bên ngoài Hắc Nha đưa ra lệnh bài.

Chỉ sau một lát, Thương Tiệm Ly đã từ trong nha môn ra ngoài đón, từ xa đã chắp tay:

"Dạ công tử thật có bản lãnh, Thương mỗ thật không nghĩ tới,

công tử có thể trong thời gian mấy ngày đã bắt được phi tặc."

"Ta chỉ bỏ chút sức nhỏ thôi, nếu không phải có nha môn toàn lực ủng hộ thả tin tức ra bốn phía, sao có thể tóm được phi tặc này. . ."

Trong lúc nói vài lời khách sáo, hai người đi vào phía sau nha môn, kế toán của Hắc Nha đưa tới ba trăm lượng tiền thưởng, tiện thể còn có giấy khen ngợi của Tĩnh Vương, nội dung là động viên và khen ngợi hắn hành hiệp trượng nghĩa.

So với trình độ từ danh hào và độ khó khi giải quyết Vô Sí Hào, ba trăm lượng tiền thưởng thật không nhiều, nhưng cũng bằng tiền lương mấy tháng của hắn khi hắn làm việc cho Tam Nương rồi, hôm nay hắn đã có thể dùng bản lãnh thật sự của mình để kiếm được tiền.

Dạ Kinh Đường không tham tài nhưng thật sự trong túi hắn quá ít tiền, thế là hắn cũng vui vẻ đón lấy, dò hỏi:

"Thương đại nhân, Tĩnh Vương có ở trong phủ không?"

"Tĩnh Vương đang đãi khách trong phủ, người tới là một quý nhân, khả năng không tiện. Nhưng mà buổi sáng Tĩnh Vương có dặn dò, nói rằng nếu như Dạ công tử tới, để công tử chờ một lát. Ta đi thông báo một tiếng."

Trong khi Thương Tiệm Ly nói chuyện,hắn đã dẫn Dạ Kinh Đường đi vào một gian phòng trà ở phía sau nha môn.

Phòng trà hắn là nơi mà ngày thường Tĩnh vương dùng thương nghị, bình thường cũng không có chỗ khác biệt nào.

Sau khi Dạ Kinh Đường ngồi xuống bên cạnh án trà, đặt hộp gỗ tử đàn chứa trụ ngọc lên bên trên bàn, rồi yên tĩnh chờ đợi Tĩnh Vương đến. . .

Chương 73 - Vẻ Đẹp Chỉ Có Trong Tranh

Chương 73. Vẻ Đẹp Chỉ Có Trong Tranh

Phía sau Hắc Nha, đỉnh Minh Ngọc Lâu.

Màn mưa rả rích, mang theo tiếng chuông gió treo ở mái hiên trên sân thượng, tiếng đàn từ trong phòng vang lên.

Tinh ~ tình ~. . .

Mấy cung nữ đang chờ đợi phân công đứng ở bên ngoài, trên người Đông Phương Ly Nhân mặc áo mãng bào màu tơ bạc, đứngbtrước giá đỡ khung tranh, chấp bút phác hoạ mỹ nhân và cảnh đẹp ở trước mặt.

Ngay phía trước, một thiếu phụ ứng dung quý phái, mặc váy phượng đầy tao nhã, ngón tay ngọc trắng nõn đang gảy dây đàn, mông tròn đẹp đẽ nở nang, vẻ mặt lại mang theo ba phần oán trách:

"Ly Nhân, vẽ xong chưa? Cũng đã nửa canh giờ rồi."

"Thái hậu đừng nóng vội, lập tức xong ngay đây."

"Nói là mời bản cung đến giải sầu, kết quả thì tốt quá rồi, một trận mưa kéo xuống ngay cả cửa cũng không ra được, aizz. . ."

Thái hậu nương nương ở trong cung đã buồn bực đến chán nản, thật vất vả mới ra ngoài được một lần, lại chỉ có thể ngồi ở bên trong Minh Ngọc Lâu, ngay cả cảnh đường phố cũng không nhìn được, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Ngược lại Đông Phương Ly Nhân cũng quan tâm nàng, vừa vẽ tranh, vừa ôn nhu an ủi:

"Chờ mưa tạnh, ta đưa Thái hậu đi Ngọc Đàm Sơn Trang, chúng ta sẽ ngâm suối nước nóng tận hưởng một chút, phong cảnh chỗ đó tốt hơn so với nơi này nhiều lắm, rất thích hợp giải sầu."

"Phong cảnh tốt thì có làm được cái gì, không ai bồi tiếp, còn không phải chỉ có thể mèo khen mèo dài đuôi sao."

Thái hậu nương nương gảy gảy dây đàn, ánh mắt đặt ở bên trên phố xá phía xa xa của Minh Ngọc Lâu, rất muốn đề nghị Tĩnh Vương mang nàng cải trang vi hành đi dạo phố.

Nhưng trong triều chính sóng ngầm cuồn cuộn, Đông Phương Ly Nhân cũng bị tặc nhân ám toán qua mấy lần, loại chuyện này cho dù Đông Phương Ly Nhân có đồng ý nàng cũng chịu không nổi trách nhiệm, ngẫm lại vẫn là quên đi.

Ngồi một lúc lâu sau, Đông Phương Ly Nhân rốt cục cũng ngừng bút, mỹ nhân cầm đàn sinh động như thật được phác họa trên giấy.

Thái hậu nương nương đứng dậy, vuốt vuốt đôi chân mỏi nhừ, đi đến trước mặt dò xét, chưa kịp đánh giá, liền nghe được tiếng bước chân của thị nữ đi tới cửa:

"Điện hạ, Dạ công tử đã đến đây."

Buổi sáng Đông Phương Ly Nhân nghe được tin tức Vô Sí Hào quy án, đã muốn gặp Dạ Kinh Đường, nghe được tin người đã đến, đâu còn tâm tư bồi Thái hậu nương nương, lập tức mở miệng nói:

"Nha môn có một chút việc, hôm qua đã phá được một vụ án lớn, ta đi gặp một phen, Thái hậu nghỉ ngơi trước đi."

Thái hậu nương nương biết Đông Phương Ly Nhân có công

việc bận rộn, không thể ở lâu, đưa mắt nhìn Đông Phương Ly Nhân rời khỏi đây, rồi một mình đi dạo trong phòng, đi tới trước giá sách để xem xét.

Đông Phương Ly Nhân và Nữ Đế có chung sư phụ là Tuyền Cơ chân nhân, một người thiện văn, một người thiện võ, đều là chân truyền.

Bản lĩnh thư hoạ của Đông Phương Ly Nhân cũng không tầm thường, ngày thường thích vẽ chợ búa muôn màu bên ngoài Minh Ngọc Lâu.

Thái hậu nương nương âm thầm thưởng thức, rất nhanh từ trong giá sách, cầm lên một bức họa mới tinh, mở ra xem xét, đã thấy phía trên vẽ một người nam tử.

Nam tử mặc một bộ áo bào đen, mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang, tay trái cũng cầm một thanh trường đao, gác ở trên cổ; trên bờ vai còn có một con chim cú mèo béo, thần thái một người một chim, được phác hoạ rõ ràng rành mạch.

"Chậc chậc ~ thật tuấn tú. . ."

Cặp mắt của Thái hậu nương nương hơi sáng lên, cầm bức chân dung đi về phía cửa sổ, mượn ánh sáng để cẩn thận quan sát.

Khí chất nam tử được vẽ rất đặc biệt, vừa cuồng vừa nghĩa hiệp, lại không mất đi vẻ tao nhã, xem thế nào cũng thấy thuận mắt, tuấn tú tới mức không chân thực, tựa như chỉ là người có trong bức họa, trong hiện thực không có khả năng tồn tại nam tử hoàn mỹ không một tì vết như này.

"Chẳng lẽ lại là Ly Nhân tưởng tượng ra hôn phu của mình. . ."

Thái hậu nương nương chăm chú suy nghĩ một lát, cảm thấy rất có khả năng như này, âm thầm trêu ghẹo Đông Phương Ly Nhân vài câu, rồi chuẩn bị cất kĩ tấm chân dung đi

Nhưng ngay lúc này, phía dưới Minh Ngọc Lâu xuất hiện một chút động tĩnh.

Thái hậu nương nương cúi đầu nhìn lại, đã thấy hai người từ trong nha môn đi ra, đi đầu là một người mặc áo xanh, người này nàng đã gặp qua, là Thương Tiệm Ly của tổng bộ Hắc Nha.

Mà phía sau là cái nam tử áo đen, tư thái không kiêu ngạo không tự ti, bước chân không nhanh không chậm, khoảng cách rất xa còn có màn mưa che chắn, chỉ có thể nhìn thấy gương mặt mờ mờ, nhưng vẫn có thể từ bên trên thân thể,nhìn ra sự tuấn khí của nam tử này.

Hả?

Thái hậu nương nương sững sờ, cầm lấy bước chân dung nhìn lại một chút, rồi lại nhìn về phía nam tử áo đen ở xa xa, sau đó lại nhìn chân dung một chút. . .

? ?

Đáy mắt Thái hậu chậm rãi hiện ra tia lửa nóng, ngay tại thời khắc này đã phỏng đoán quan hệ hai người, sau khi phát hiện ra người kia nhìn sang nơi này, bà kinh hãi vội vàng trốn phía sau cửa sổ. . .

Chương 74 - Đến Tĩnh Vương Phủ

Chương 74. Đến Tĩnh Vương Phủ

Dạ Kinh Đường ngồi ở bên cạnh án trà, ngón tay gõ nhẹ lên tay vịn của ghế, chờ đợi Thương Tiệm Ly trở về.

Kết quả vừa chờ trong chốc lát, ngoài cửa liền vang lên tiếng bước chân, tiếp theo một bóng người xuất hiện tại cửa ra vào.

Bóng người có dáng dấp cao gầy, vẫn là diễm lệ giống như lần trước, cho dù không nhìn mặt mũi của nàng, như mà thông qua đầu rồng Béo vô cùng sống động, cũng có thể để cho người ta nhận ra thân phận.

"Tĩnh Vương? !"

Lúc đầu mặt Dạ Kinh Đường lộ vẻ vui mừng đứng dậy hành lễ, nhưng ngay sau đó biểu lộ lại là cứng đờ, ánh mắt người tới lại nhìn về phía hộp gỗ tử đàn đang đặt ở trên bàn. . .

(0_0)!

Dạ Kinh Đường muốn cấp tốc đẹp trụ ngọc giấu đi, nhưng cử động lần này lại không khác gì bịt tai mà đi trộm chuông, chỉ có thể cố gắng làm ra một bố dáng tự nhiên nhất.

Đông Phương Ly Nhân đưa tay ra một chút, để tùy tùng lui ra ngoài, một mình tiến vào phòng trà:

"Dạ công tử làm việc lưu loát như thế, thực sự vượt quá bản vương dự kiến."

"Đâu có đâu có. . ."

Dạ Kinh Đường ánh mắt xấu hổ, dùng thân thể để che chắn hộp gỗ tử đàn.

Đông Phương Ly Nhân thoải mái đi đến bên cạnh Dạ Kinh Đường rồi ngồi xuống, mặc dù biết rõ bên trong hộp gỗ tử đàn chính là cái gì, vẫn là làm ra một bộ dáng ngoài ý muốn, hiếu kì hỏi thăm:

"Đây là cái gì? Là lễ gặp mặt chuẩn bị cho bản vương? Dạ công tử thực sự có lòng. . ."

Nói xong liền muốn cầm hộp gỗ tử đàn tới.

Kết quả có một cánh đại nghịch bất đạo, trực tiếp ấn hộp xuống.

Ba!

Dạ Kinh Đường một tay đè lại hộp, biểu lộ quả thực một lời khó nói hết, cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng dễ nghe để giải thích:

"Điện hạ đã hiểu lầm. Vật này là ta mượn được của Vương tổng kỳ, dùng để mà bắt giặc, Mà. . . Không quá sạch sẽ. . ."

Ngươi còn biết vật này không sạch sẽ?

Trong lòng Đông Phương Ly Nhân nghĩ như vậy, biểu lộ lại có chút nghiêm túc:

"Bản vương chấp chưởng Hắc Nha, có mấy thứ bẩn thỉu nào mà ta chưa thấy qua? Bản vương ngược lại là hiếu kì, Dạ công tử dựa vào diệu vật như thế nào để có thể bắt đạo tặc Yến Châu Vô Sí Hào. . ."

Nói xong dùng hai tay cầm lấy hộ gỗ.

Ta chết mất. . .

Dạ Kinh Đường cũng không thể đoạt lại từ tay Tĩnh Vương, lập tức chỉ có thể giải thích:

"Là một nước cờ cao tay của Vương tổng kỳ, hắn đã cho ta một chủ ý, bên trong. . ."

Soạt ——

Hộp gỗ mở ra, trụ ngọc hiện ra chân dung.

Đông Phương Ly Nhân dù là có chuẩn bị tâm lý, nhìn thấy cây trụ sinh động như thật, vừa to vừa dài, biểu lộ uy nghiêm vẫn là cứng đờ, bên trên gương mặt nhiều thêm một vầng ửng đỏ như có như không.

Két ——

Đông Phương Ly Nhân cấp tốc đem hộp đóng lại, không giận mà tự uy, nhìn qua Dạ Kinh Đường, ánh mắt rất có ý "Không nhìn ra đó, dung mạo dáng vẻ ngươi đường đường như thế, không nghĩ tới ngươi lại là loại người này!".

Dạ Kinh Đường tê cả da đầu, chỉ cảm thấy hình tượng thật vất vả dựng nên đã bị hủy sạch, hắn từ trong tay áo lấy ra một quyển sách nhỏ, đổi chủ đề:

"Đây là hôm qua ta bắt Vô Sí Hào, phát hiện vật ở trên người hắn, theo như đồn đại thì chắc là giang hồ tâm đắc Khinh công, hôm nay tới hiến cho Tĩnh Vương."

Đông Phương Ly Nhân đang diễn trò đùa Dạ Kinh Đường, nghe thấy lời này, hơi sững sờ:

"Long Đàm Bích Tỳ mặc dù quý giá, nhưng chung quy cũng là tục vật, hiến tặng thì còn có thể lý giải. Vật này thế nhưng là giang

hồ chí bảo, ngươi hiến cho bản vương sảng khoái như vậy?"

"Tối hôm qua ta dò xét một phần, chỉ hi vọng điện hạ đừng đem việc này thông tri Tiệt Vân Cung."

Đông Phương Ly Nhân giật mình, cười nói:

"Cái tính cách này của ngươi, bản vương thích, đủ thẳng thắn. Nhưng mà vật này đặt ở trên giang hồ thì xác thực vạn kim khó cầu, nhưng bản vương lại không dùng được, nếu mà ta thật muốn học khinh công của Lục Tiệt Vân, chỉ cần đưa một phong thư cho Yến Vương, liền có thể để Lục Tiệt Vân tự mình vào kinh thành chỉ bảo cho ta. Vật này ngươi cứ yên tâm cầm là được."

Dạ Kinh Đường rộng lượng xuất ra khinh công tâm đắc cho Tĩnh Vương, thứ nhất là không muốn Hắc Nha có suy nghĩ gì, thứ hai chính là lo lắng mình 'Học trộm' sẽ bị Tiệt Vân Cung tìm tới cửa.

Có câu nói này của Tĩnh Vương, Dạ Kinh Đường đã yên lòng.

Đông Phương Ly Nhân từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bội, đặt ở trà trên bàn:

"Cái này ngươi cũng cầm đi, truy nã giặc cướp lẩn trốn, khi triều đình không có danh sách truy hồi tang vật, mọi thứ sẽ về tay bộ khoái, bản vương cũng sẽ không hỏi, đây là quy củ Hắc Nha."

Dạ Kinh Đường tiếp nhận ngọc bội, đây chính là Long Đàm Bích Tỳ tối hôm qua có được:

"Vật này là bảo vật gia truyền của Thủy Vân Kiếm Đàm, Tĩnh Vương thưởng cho ta, phải chăng có chút. . ."

" Đồ vật Chu gia ném đi, bọn hắn lại không báo quan, nếu chuyện giang hồ thì xử lý theo giang hồ, bản vương sao có thể chủ động xum xoe mà đi hoàn trả? Nếu là ngươi không dám cầm, đều

có thể đem vật này trả lại cho Chu gia, nếu mà bọn hắn đưa ít thù lao, bản vương lấy lại công đạo giúp ngươi."

Chương 75 - Bái Học Thiên Hợp Đao

Chương 75. Bái Học Thiên Hợp Đao

Dạ Kinh Đường hiểu ý, thu nhận ngọc bội:

"Tạ Tĩnh Vương ban thưởng. Vậy giờ ta sẽ đi gặp Cừu Thiên Hợp, sau đó nói về việc học kiếm pháp được không?"

Đông Phương Ly Nhân muốn xem ngộ tính của Dạ Kinh Đường tốt bao nhiêu, mở miệng nói:

" Thiên phú tập võ của ngươi không tầm thường, đã có trong tay quyển tâm đắc khinh công của Lục Tiệt Vân, trở về cố gắng lĩnh hội đi, chờ có thu hoạch, bản vương luận bàn với ngươi một chút, nhìn xem ngươi học được mấy phần của Lục Tiệt Vân."

Dạ Kinh Đường muốn vào hoàng cung đào bảo, tất nhiên cần Tĩnh Vương hỗ trợ, đối với loại việc có thể tăng tiến tình cảm này, tất nhiên sẽ không cự tuyệt:

"Được, ba ngày sau ta lại tới bái phỏng Tĩnh Vương, chúng ta đọ sức khinh công một trận. . ."

Cái gì?

Đông Phương Ly Nhân cau mày lại, nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Ba ngày? !"

Dạ Kinh Đường ý thức được vấn đề, sửa lời nói:

"Ba ngày khả năng quá ngắn, nếu không bảy ngày?"

". . ."

Đông Phương Ly Nhân đã lớn như vậy, đây là lần đầu nghe nói tiến độ tiện bộ của người tập võ có thể nhìn ra theo ngày, ít ra cũng phải vài tháng mới có hiệu quả chứ, nếu không thì còn phải vài năm!

Mặc dù Dạ Kinh Đường có căn cơ rất dày, nhưng khinh công tâm đắc của Lục Tiệt Vân, chính là lĩnh vực mà chỉ có Tông Sư mới có thể tiếp xúc được, trước tiên phải nhập môn học khinh công, sau đó hiểu tâm đắc rất rõ và biến hoá để cho bản thân sử dụng, bảy năm cũng đã gọi là nhanh, bảy ngày thì học được cái gì?

Đông Phương Ly Nhân trầm mặc rồi vẫn gật đầu:

"Thôi được, ba ngày sau, chúng ta thảo luận cảm ngộ khinh công một chút, việc ngươi học quyển tâm đắc này, cũng có chỗ hữu ích. Ngươi đi gặp Cừu Thiên Hợp đi, thương lượng với hắn, xem hắn có nguyện ý truyền thụ kiếm pháp cho ngươi để đổi lấy cơ hội an hưởng tuổi già hay không."

Dạ Kinh Đường đứng dậy cáo từ, muốn cầm hộp gỗ tử đàn đi thì đã thấy Tĩnh Vương đưa tay ấn xuống hộp gỗ tử đàn:

"Để ở đây đi, ta sẽ bảo người đi hoàn trả, ngươi trực tiếp đi làm việc của mình đi.."

Dạ Kinh Đường biết Vương Xích Hổ là anh họ của Tĩnh Vương, nghe thấy việc này tất nhiên tin tưởng không nghi ngờ, chắp tay thi lễ, sau đó rời khỏi phòng trà.

Bên ngoài mưa nhỏ chưa ngừng lại.

Dạ Kinh Đường đi theo Thương Tiệm Ly, tiến về phía địa lao để gặp Cừu Thiên Hợp, nhưng lúc xuyên qua hành lang đi vào phụ

cận Minh Ngọc Lâu, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, cảm thấy có người đang đánh giá hắn.

Dạ Kinh Đường theo cảm giác, ngẩng đầu nhìn về phía trên Minh Ngọc Lâu, có thể thấy được trên đỉnh Minh Ngọc Lâu có một người phụ nữ mặc váy vừa mới quay người đi.

Hắn tưởng rằng thị nữ vương phủ, đang len lén rình mò mỹ mạo của hắn, cũng không để trong lòng. . .

. . .

Trong địa lao u ám quỷ khí âm trầm, mấy ngọn đèn mờ nhạt, nhìn từ xa giống như quỷ hỏa.

Dạ Kinh Đường treo kiếm sau thắt lưng, chậm rãi xuyên qua địa đạo u ám, đi vào tầng hai dưới mặt đất.

Trong thạch lao,tóc tai Cừu Thiên Hợp bù xù, vẫn như cũ bảo trì tư thế lần trước mới gặp, dựa vào tường mà ngồi, vô thanh vô thức.

Soạt ——

Xiềng xích trên hàng rào sắt được mở ra, Thương Tiệm Ly chờ đợi ở miệng giếng, Dạ Kinh Đường thì xoay người nhảy vào trong đó.

Cừu Thiên Hợp mở mắt ra, nhìn thấy vị hậu nhân của cố nhân này, trong lòng cảm thấy thân thiết, vẻ mặt lại bình thản:

"Tại sao lại tới nữa? Lần này muốn hỏi cái gì?"

Dạ Kinh Đường bình ổn rơi xuống đất, cởi Ly Long Hoàn Thủ Đao sau thắt lưng xuống,đặt ở đầu gối:

"Ta thuở nhỏ luyện kiếm, một mực ngưỡng mộ Cừu đại hiệp, hôm nay tới, là muốn Cừu đại hiệp truyền thụ kiếm pháp."

?

Cừu Thiên Hợp khẽ nâng hai mi, ngồi thẳng dậy một chút, nhìn Dạ Kinh Đường, dường như đang suy nghĩ câu nói của Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường cũng không có che giấu, nói thẳng:

"Học được kiếm pháp của Cừu đại hiệp, thì tại hạ cũng chịu ân của người nên ta cũng không thể ngồi nhìn Cừu đại hiệp thân hãm lao tù. Cho nên đã thương lượng qua với Tĩnh Vương, ta học kiếm pháp của Cừu đại hiệp, lại truyền cho Tĩnh Vương; làm trao đổi, Tĩnh Vương thả Cừu đại hiệp ra khỏi ngục, dưỡng lão tại kinh thành."

". . ."

Cừu Thiên Hợp nghe rõ ý tứ —— đây là đang cứu hắn.

Đối với cơ hội không dễ kiếm được này, Cừu Thiên Hợp không hề nghĩ ngợi lắc đầu từ chối:

"Tĩnh Vương cũng giỏi tính toán, mưu đồ với kiếm pháp của lão phu, còn lấy lão phu làm uy hiếp, để ngươi sau này phải làm tùy tùng, lão phu thà rằng chết ở bên trong ngục, cũng sẽ không để nàng đạt được ý muốn. Tiểu tử, ngươi dẹp ý niệm này đi."

"Ta là lương nhân, trên thân không có án, có thể được triều đình thưởng thức là chuyện may mắn, dù sao cũng tốt hơn lưỡi đao nhuốm máu ở trên giang hồ. Cừu đại hiệp không cần vì con đường phía trước của ta mà lo lắng."

Cừu Thiên Hợp tất nhiên biết, được triều đình thưởng thức trọng dụng là chuyện may mắn, nhưng hắn chỉ cần đi ra khỏi địa

lao, chẳng khác nào vô duyên vô cớ chụp một sợi dây lên cổ Dạ Kinh Đường, sau này làm việc sẽ có lo lắng.

Chương 76 - Tự Biên Kịch Bản

Chương 76. Tự Biên Kịch Bản

Dạ Kinh Đường có thiên phú xuất chúng, lại là con của cố nhân, vì cứu lão già như hắn mà lại bị người khác quản chế, sau khi hắn xuống suối vàng thì đối mặt với cố nhân như thế nào?

"Ngươi muốn đền đáp triều đình, đây là việc của ngươi. Lão phu và ngươi không phải người một đường, không muốn nhận ân tình của ngươi, nếu thật muốn ra ngoài, lão phu có thể tự mình dạy kiếm pháp cho Tĩnh Vương."

Dạ Kinh Đường có chút đau đầu, hơi trầm mặc lại sau đó chú ý tới Thương Tiệm Ly phía trên chỉ là dự thính bên ngoài, không cúi đầu xem xét, liền dùng ngón tay vuốt ve vỏ đao, viết xuống ba chữ Chiết Vân Ly, đồng thời nói:

"« Thiên Hợp Đao » có thanh danh rất lớn, nhưng lại chưa bao giờ đứng đầu trên bảng kiếm pháp. Cừu đại hiệp danh chấn giang hồ, đã là truyền nhân kiệt xuất nhất của kiếm pháp này, vẫn có khoảng cách cùng Đao Khôi. Thay vì để kiếm pháp này mai một ở bên trong địa lao, sao không để tại hạ đi thử một chút, xem có thể đẩy địa vị trên giang hồ của « Thiên Hợp Đao » lên cao hơn nửa bậc hay không?"

Lời nói mười phần xã giao này chính là nói cho Thương Tiệm Ly nghe được.

Cừu Thiên Hợp nhìn thấy cái tên mà ngón tay Dạ Kinh Đường viết xuống, ánh mắt rõ ràng xuất hiện biến hóa —— hắn dạy cho Chiết Vân Ly kiếm pháp, cũng biết tính tình của Chiết Vân Ly, trọng tình trọng nghĩa, bởi vì hắn yểm hộ Chiết Vân Ly mà bị bắt,

Chiết Vân Ly tất nhiên sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế đi cứu hắn.

Mặc dù không biết Dạ Kinh Đường trước mặt này làm sao có thể đi chung đường với Chiết Vân Ly, nhưng Dạ Kinh Đường có thể viết ra danh tự này, nói rõ là một đám với Chiết Vân Ly.

Chiết Vân Ly là đồ đệ của Bình Thiên Giáo chủ, Bình Thiên Giáo là phản tặc tiền triều.

Dạ Kinh Đường đi cùng một đám phản tặc, vậy dĩ nhiên cũng là phản tặc!

Cừu Thiên Hợp vừa nghĩ tới đây, bỗng nhiên hiểu ra được dụng ý của Dạ Kinh Đường—— Dạ Kinh Đường là phản tặc của Bình Thiên Giáo, bí mật chui vào Hắc Nha, làm gián điệp cho đại kế phục quốc của Bình Thiên Giáo, cần kiếm pháp của hắn lấy lòng Tĩnh Vương, đi vào cao tầng Đại Ngụy. Cứu hắn ra khỏi ngục, chỉ là tiện tay mà thôi!

Nếu như thế, hắn bướng bình không chịu nghe theo, chẳng những không có cách nào giúp đỡ hậu bối, còn làm hỏng mưu đồ lâu dài của Bình Thiên Giáo và Dạ Kinh Đường. . .

Nghĩ tới đây, Cừu Thiên Hợp lại nhìn Dạ Kinh Đường tuổi còn trẻ ở trước mặt, trong lòng không khỏi cảm thán:

Thật là một bước cờ hay!

Tuổi còn nhỏ, đã xâm nhập vào xào huyệt của địch, âm thầm bày mưu nghĩ kế, đợi lúc tranh giành thiên hạ. Cái dã tâm này, khí phách này, thật là hậu sinh khả uý. . .

Cừu Thiên Hợp âm thầm cảm thán trong lòng, âm thanh lạnh lùng nói:

"Đem địa vị của kiếm này nâng cao lên nửa bậc? Chỉ bằng ngươi?"

Dạ Kinh Đường viết ra cái tên Chiết Vân Ly, ý tứ đơn thuần là —— có một nha đầu ngốc, lôi kéo sư nương đến kinh thành để chịu chết, ngài đừng bướng bỉnh nữa, nhanh dạy kiếm pháp cho ta rồi đi ra ngoài đi —— Hắn căn bản không ngờ tới Cừu Thiên Hợp có thể tự biên tự diễn ra một kịch bản như thế.

Nhưng mà tuy rằng hai bên suy nghĩ chênh lệch vạn dặm, mục đích đạt thành lại giống nhau.

Dạ Kinh Đường thấy Cừu Thiên Hợp hòa hoãn, hào hứng vạn trượng nói:

"Đúng là chỉ dựa vào ta."

Cừu Thiên Hợp không nói nhảm thêm nữa, hừ lạnh một tiếng, chậm dãi ung dung chống thân thể, nâng xiềng xích lên:

"Cầm kiếm tới."

Nói xong hắn ngẩng đầu nhìn về phía miệng giếng.

Thương Tiệm Ly biết quy củ, không có học trộm, thối lui ra khỏi tầng hầm.

Sang sảng ——

Dạ Kinh Đường bấm tay gảy nhẹ, Ly Long Hoàn Thủ Đao bay về phía trước , Cừu Thiên Hợp vững vàng tiếp được.

Cừu Thiên Hợp luyện kiếm cả đời, đã sắp một năm chưa từng sờ đến kiếm, sau khi nắm chặt chuôi kiếm đáy mắt hiện lên một vòng hoài niệm, khí thế cũng có chút biến hóa —— Ban đầu hắn giống như một ông lão nửa chân đã đạp xuống mồ, trong nháy mắt lột xác thành một cây tùng sừng sững không ngã giữa thiên địa.

Xẹt xẹt xẹt. . .

Bên trong âm thanh xích sắt lắc lư, Cừu Thiên Hợp dao động

hai chân, thân kiếm cũng đi theo, động tác như nước chảy mây trôi, không nhanh không chậm.

Dù là thân thể cực kì suy yếu, cũng có thể nhìn ra trong bộ pháp của hắn ẩn chứa nội tình vô cùng thâm hậu.

Ào ào. . .

Kiếm pháp của Cừu Thiên Hợp rất phức tạp, chỉ là một chiêu thức lại cần rất nhiều động tác và tư thế, giống như khớp nối toàn thân đều đang hoạt động.

Đợi diễn luyện xong, Cừu Thiên Hợp ném thanh kiếm cho Dạ Kinh Đường, giọng nói mang theo phong phạm cao thủ:

"Kiếm pháp này tên là « thiên hợp », lấy ở trong câu 'Thiên nhân hợp nhất', kiếm ý cùng với « Bát Bộ Cuồng Đao » « Đồ Long Lệnh » hoàn toàn khác nhau, quan trọng là ý cảnh mà không phải là chiêu thức, đạo lý là 'Thuận theo tự nhiên', luyện tới đại thành, lúc cương kình sẽ cuồn cuộn như sông lớn, lúc nhu hòa sẽ như bươm bướm giữa rừng hoa. . ."

Thanh âm dõng dạc nhỏ dần, sau đó không còn nữa.

Cừu Thiên Hợp như thế ngoại cao nhân chỉ điểm cho tiểu bối, kết quả là tiểu bối trước mặt này nửa chữ cũng không nghe, chỉ nhận lấy thanh kiếm rồi bắt đầu trông mèo vẽ hổ, bắt đầu học động tác của hắn mới vừa rồi.

Chương 77 - Không Phải Ngài Vừa Dạy Sao?

Chương 77. Không Phải Ngài Vừa Dạy Sao?

Cừu Thiên Hợp vốn đang cảm thấy Dạ Kinh Đường là cái 'Phế vật', ngay cả ' Kiếm ý' cũng không biết rõ ràng đã bắt đầu vẽ mèo vẽ hổ, nếu học càng giống, sẽ chỉ càng lầm đường lạc lối —— bởi vì Thiên Hợp Đao căn bản không có chiêu thức cố định, tất cả đều là ý cảnh.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt bất mãn của Cừu Thiên Hợp liền biến thành không hiểu.

Dạ Kinh Đường diễn luyện hai lần, liền phát hiện kiếm pháp Cừu Thiên Hợp dạy có chút lạ —— vận khí lộ tuyến lơ lửng không cố định, mới nhìn thì làm kiểu nào cũng đều đúng, truy đến cùng thì tất cả đều lệch.

Đối với loại cảm giác cổ quái này, Dạ Kinh Đường cũng không có để tâm vào chuyện vụn vặt, hắn càng tin tưởng vào phán đoán của mình, dạy không đúng, thì không làm theo tài liệu giảng dạy nữa, cẩn thận cảm giác cách đánh ra một kiếm kia, để cảm giác được kiếm pháp dẫn đường.

"Hô. . . Hút. . ."

Trong thạch thất lặng ngắt như tờ, Dạ Kinh Đường một tay cầm kiếm, chậm chạp tái diễn lại động tác của Cừu Thiên Hợp, mỗi lần đều không giống nhau.

Ánh mắt của Cừu Thiên Hợp hơi kinh ngạc, không ngờ tới ngộ

tính của Dạ Kinh Đường lại tốt như vậy, không cần hắn chú giải, đã tìm được đường tắt nhập môn, bắt đầu cảm thụ được huyền cơ giấu giếm trong chiêu thức.

Thiên Hợp Đao không phải kiếm pháp mạnh nhất thế gian, lại là kiếm pháp khó học nhất.

Bởi vì « Thiên Hợp Đao » yêu cầu không cao đối với tố chất thân thể của người luyện, mà « Đồ Long Lệnh » và « Bát Bộ Cuồng Đao » và những kiếm pháp khác thì lại cần tố chất, nữ nhân thậm chí không thể luyện tốt bằng nam nhân.

« Thiên Hợp Đao » phổ biến càng rộng, uy lực càng không tầm thường, cái giá của nó dĩ nhiên chính là độ khó luyện tập cực cao, rất khảo nghiệm ngộ tính người luyện, thậm chí có chút giống Huyền học ; kẻ ngu dốt thì khả năng học cả một đời cũng không cách nào đăng đường nhập thất.

Dạ Kinh Đường có thể nhanh chóng sờ đến quyết khiếu như vậy, nhập môn là chuyện sớm hay muộn mà thôi, theo Cừu Thiên Hợp, nhiều nhất ba tháng. . . tháng. . .

Cừu Thiên Hợp đang suy nghĩ xem phải mất bao nhiêu lâu thì lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ra.

Chỉ thấy Dạ Kinh Đường một tay cầm kiếm,diễn luyện hơn mười lần, sau đó bỗng nhiên dừng lại, không nhúc nhích tí nào.

Ngọn lửa từ đèn trên vách tường hắt xuống, kiếm trong tay Dạ Kinh Đường cũng yên tĩnh như ánh đèn.

Chờ động tác hô hấp của hắn mang theo chút sóng, thì ngọn lửa lại hơi lắc lư, kiếm trong tay Dạ Kinh Đường cũng rung động theo.

Ánh mắt của Cừu Thiên Hợp kinh ngạc, hơi có chút trầm mặc, cổ tay run nhẹ.

Soạt ——

Trong địa lao xuất hiện tiếng vang chói tai do kim loại va chạm vào nhau.

Trên thân Cừu Thiên Hợp trúng Nhuyễn Cốt Hương, công phu mười phần giờ còn không đến một phần, tay phải khẽ nâng lên, dây sắt thô nặng được buộc nơi cổ tay trong nháy mắt bị kéo căng ra, hóa thành một đầu roi thép, quất về phía Dạ Kinh Đường.

Nhưng trước lúc Cừu Thiên Hợp xuất thủ, Dạ Kinh Đường đã có động tác.

Táp ——

Trong địa lao lóe lên ánh kiếm mang theo tiếng gió, trong nháy mắt thổi tắt nến tàn trên tường.

Dây sắt trong tay Cừu Thiên Hợp vừa mới kéo căng, một đườnt ánh sáng liền xuyên qua xiềng xích, để xích sắt kẹt cứng lại, mũi kiếm cũng dừng ngay trước khuỷu tay đang phát lực của hắn, vừa đúng lúc đâm thủng áo tù, lại không bị thương tới da thịt nửa phần.

Soạt ——

Xiềng xích mất đi lực đạo, lần nữa rơi xuống đất, tất cả động tĩnh đều im bặt, ánh sáng cũng tối xuống.

Xoạt ~~~

Dạ Kinh Đường chậm rãi thu kiếm trở vào bao, từ bên hông lấy ra cây châm lửa, đi về phía ngọn đèn, tán thánh nói:

"Đao pháp tốt. Địch không động ta không động, nếu địch động ta động trước; dựa vào cảm giác biến hóa rất nhỏ của đối thủ, sớm phá chiêu và phản kích, từ đó vĩnh viễn nhanh hơn người ta một

bước, tiền bối sáng tạo ra kiếm pháp này, chỉ sợ là một vị kỳ nhân có điều kiện thân thể phổ thông, nhưng ngộ tính khoáng đạt hơn người. . ."

Trong thạch thất không có tiếng đáp lại.

Ánh mắt của Cừu Thiên Hợp tỏ vẻ không thể tưởng tượng, một lát sau mới mở miệng hỏi thăm:

"Làm sao mà ngươi biết Thiên Hợp Đao?"

"Hả?"

Dạ Kinh Đường dùng cây châm lửa nhóm lửa lại, đảo mắt nhìn lại, phát hiện Cừu Thiên Hợp đang nhìn hắn thì nháy nháy mắt:

" Không phải Cừu đại hiệp vừa dạy sao?"

"Lão phu vừa dạy. . ."

Cừu Thiên Hợp kém chút nữa đã nói ra lời giống như Lạc Ngưng, nhưng mà lần trước được chứng kiến Dạ Kinh Đường dùng « Bát Bộ Cuồng Đao », đánh giá trong lòng đã rất cao, cuối cùng vẫn kịp phản ứng, khẽ gật đầu, tay phải hạ xuống:

"Ra ngoài đi, để lão phu yên tĩnh."

"Chẳng lẽ là ta hiểu sai rồi sao?"

"Không sai. Sư phụ đưa tới cửa, tu hành dựa vào bản thân, trở về tự mình luyện, về sau không có việc gì đừng đến quấy rầy lão phu tu luyện."

"« Thiên Hợp Đao » chỉ có một chiêu này sao?"

"« Thiên Hợp Đao » cầu ý cảnh, được tính là công phu bên trong, trọng tâm chính là ‘Trở tay chém một kiếm’, nhưng thiên biến vạn hóa vô định hình. Ngươi vừa nhìn thấy là một góc của

băng sơn, không nên coi thường kiếm pháp này, chờ ngươi luyện lâu hơn một chút, là có thể hiểu chỗ bá đạo của kiếm pháp này."

Dạ Kinh Đường cảm thấy « Thiên Hợp Đao » thật sự rất huyền diệu, mặc dù hắn cảm giác nó không lợi hại bằng kiếm pháp mà nghĩa phụ dạy, nhưng đường đi trong đó là muốn lớn bao nhiêu thì được bấy nhiêu, tiềm lực cực lớn, còn cần dụng tâm nghiên cứu lĩnh ngộ.

Vừa nghĩ tới đó, Dạ Kinh Đường chắp tay thi lễ:

"Đa tạ Cừu đại hiệp khẳng khái dạy dỗ, về sau có chỗ không hiểu, mong rằng Cừu đại hiệp có thể chỉ điểm. Tại hạ cáo từ trước."

"Aizz.. . ."

Cừu Thiên Hợp quả thực là nghĩ đến một câu:

"Về sau ngươi không chỉ dạy lão tử là tốt lắm rồi, sao ta có thể chỉ dạy ngươi."

Nhưng lời này quá tổn hại đến khí phách của Tông Sư, cuối cùng cũng không nói, chỉ là tựa vào tường suy nghĩ. . .

Chương 78 - Về Nhà Nhỏ

Chương 78. Về Nhà Nhỏ

Đến buổi chiều, mưa rơi nhỏ dần.

Dạ Kinh Đường đi ra khỏi địa lao, tay vẫn đặt ở trên chuôi kiếm suy nghĩ về tinh hoa của « Thiên Hợp Đao ».

Mới vừa rồi ở trong địa lao giao lưu vớibCừu Thiên Hợp xem như hắn đã học được « Thiên Hợp Đao ».

Nhưng « Thiên Hợp Đao » là công phu nội gia hiếm thấy bên trong kiếm pháp, khác biệt với kiếm pháp của nghĩa phụ, hiện tại chỉ có thể nói là hắn đã học xong cách dùng như thế nào, nhưng hoàn toàn không hiểu sâu về kiếm pháp, không được gọi là thuần thục, hiện tại đi dạy Tĩnh Vương còn hơi sớm, cũng chưa hợp lý, cho nên còn phải đợi quen thuộc thêm hai ngày nữa.

Vừa suy nghĩ vừa đi tới cửa của địa lao, Dạ Kinh Đường quay đầu nhìn Minh Ngọc Lâu, vốn định quét mắt một vòng sẽ rời đi, nào nghĩ tới loáng thoáng nghe được bên trong tiếng mưa nhỏ, truyền tới tiếng nói của một nữ nhân trưởng thành:

"Ngươi nghĩ gì thế? Đưa loại vật này. . ."

"Ngươi mới cô đơn, thực sự là. . . Chính ngươi tự nhìn xem, thô to như thế, không khác gì cổ tay lắm. . ."

"Đổi cái nhỏ hơn cái gì cơ chứ? Không muốn không muốn, tự ngươi dùng đi. . . Xấu hổ chết người ~. . ."

Âm thanh thẹn thùng khó nhịn, còn mang theo ba phần ghét bỏ, nhưng mềm mại ôn nhu, rất là êm tai.

Chỉ nghe âm thanh, là có thể tưởng tượng ra một vị phu nhân xinh đẹp, bộ dáng khẽ cắn môi dưới xấu hổ đang buồn bực khước từ.

Dạ Kinh Đường hơi nghi hoặc, đang muốn nghe một chút xem ai nói chuyện, nói về vật gì.

Kết quả vừa vểnh tai lên bên tai liền truyền đến một tiếng nói nhỏ:

"Công tử, mời đi?"

Âm thanh đột nhiên vang lên khiến Dạ Kinh Đường tự nhận võ nghệ không tệ cũng kinh hãi giật mình một cái.

Đảo mắt nhìn lại, mới phát hiện ở bên cạnh, có một lão già tóc dài chấm đất, lưng còng, tay trái để sau lưng, tay phải cầm quải trượng.

Tuy Dạ Kinh Đường chỉ mới gặp lão già tóc trắng này, nhưng từ trang phục có thể đoán ra, đại khái là một trong những nhân vật lớn của Hắc Nha —— Bạch Phát Đế Thính Mạnh Giảo.

Bát Tí Địa Tàng, Bạch Phát Đế Thính đều là Tông Sư đỉnh tiêm, còn là giáo đầu quốc gia, mặc dù nhìn không đáng chú ý, nhưng ở trên giang hồ thì lời nói của họ nặng bao nhiêu ai cũng có thể đoán được

Dạ Kinh Đường nghe lén nữ nhân trong vương phủ nói chuyện bị bắt gặp, quả thực quá ngại ngùng, chắp tay thi lễ, sau đó cũng nhanh chóng đi ra khỏi Hắc Nha, đi mấy bước rồi quay đầu nhìn lại—— lối ra địa lao trống rỗng không có ai, thật giống như vừa rồi chỉ là ảo giác.

khinh công thật tốt. . .

Giống như quỷ ảnh. . .

Dạ Kinh Đường sợ hãi nghĩ thầm, bước nhanh khỏi Hắc Nha, trên đường cưỡi ngựa trở về cũng nghĩ xem hu nhân vừa nói chuyện có thân phận gì.

Có thể đứng trên Minh Ngọc Lâu nói chuyện phiếm không cố kỵ gì, khẳng định thân phận rất cao quý, nhưng nói là Nữ Đế, lại không giống lắm.

Mấy ngày nay đi dạo ở kinh thành, hắn cũng âm thầm nghe qua tình huống trong triều.

Nữ Đế đương triều là tỷ tỷ Tĩnh Vương, tuổi hai người chênh lệch không lớn, dung mạo như thế nào thì không ai dám nói, chỉ biết là tính cách quả quyết cường ngạnh.

Nhìn dáng người siêu đẹp của Tĩnh Vương,lại thêm dung mạo tuyệt thế, vậy Nữ Đế cũng sẽ không kém, một Nữ Đế vương như này, nói chuyện này chắc là sẽ không xấu hổ như vậy đâu.

Mà những người khác. . .

Dạ Kinh Đường biết không nhiều người,đúng là không nghĩ ra được là ai, chỉ coi là thân quyến của Tĩnh Vương.

Hắn phải vào cung tìm « Minh Long Đồ », mấy ngày nay còn nghe ngóng qua tin tức của'Trai lơ'.

Từ tin tức mấy ngày nay nghe được, hắn đánh giá, hai tỷ muội Nữ Đế đều rất giữ mình, không có nuôi dưỡng trai lơ. . .

Tiện thể mà nói thì Tần Thái hậu ở goá trong thâm cung cũng như thế. . .

Nhưng dựa vào việc bán nhan sắc, lừa gạt tình cảm nữ tử để tiến cung, nghĩ như thế nào cũng thấy đuối lý.

Một con đường còn lại chính là khổ luyện khinh công chui vào

đại nội.

Phương pháp này khả năng đắc thủ rất cao, nhưng nguy hiểm cực lớn không thể nghi ngờ, chỉ riêng bên người Tĩnh Vương đã có người tài giỏi giống như Bạch Phát Đế Thính, bên người Nữ Đế có những ai hắn cũng không dám nghĩ, bị phát hiện đoán chừng ngay cả chim béo cũng sẽ bị nấu thành canh bồ câu. . .

Đi xuyên qua phố xá sầm uất, bất tri bất giác hắn đã trở về phố xưởng nhuộm.

Mặc dù không nghe thấy tiếng vang, xa xa lại có thể ngửi được một mùi thơm của rau xào thịt.

Dạ Kinh Đường từ hôm qua cho tới hôm nay cũng chưa ăn cơm, ngửi được mùi thơm đã cảm thấy đói, bước nhanh vào viện, nhìn qua tường có thể thấy được —— dưới mái hiên đặt một băng ghế, tiểu nữ hiệp đang đứng ở ngoài phòng bếp, dùng đao bổ củi để chẻ củi, kiếm pháp không tệ, nhưng làm việc này không thuần thục, củi bị chẻ ra dài ngắn không đồng nhất.

Trong phòng bếp bốc lên khói bếp, cửa sổ mở ra, Lạc nữ hiệp đang mặc tạp dề, nấu đồ ăn,....

Chim Béo cũng chịu khó, đứng ở bên trên bếp lò, há mỏ chim, hỗ trợ nếm đồ ăn.

Chương 79 - Về Nhà Nhỏ 2

Chương 79. Về Nhà Nhỏ 2

Dạ Kinh Đường mở cửa cổng đi vào trong sân, cầm trong tay hai vò rượu:

"Cơm đã làm xong rồi sao? Đúng lúc trên đường ta có mua hai vò rượu, rượu ngô đồng uống rất ngon, lần trước ở kim bình phong lâu đã uống qua một lần, rượu này có hương vị đặc biệt. . ."

Lạc Ngưng đã sớm nghe được tiếng bước chân, giương mắt nhìn Dạ Kinh Đường một chút, tối hôm qua bị bắt nạt nên trong lòng vẫn chưa bình tĩnh được nhưng cũng không nói gì.

Chiết Vân Ly thì nhiệt tình hơn rất nhiều, cổ tay vung dao bổ củi chặt phập vào trên cây gỗ, đứng dậy chạy đến trước mặt nhận lấy vò rượu:

"Kinh Đường ca, Hắc Nha có ý như thế nào?"

"Rất thuận lợi. Ta đi tìm Cừu đại hiệp học kiếm pháp, Cừu đại hiệp đã đồng ý, chờ qua mấy ngày nữa ta học được, lúc đó dạy cho Tĩnh Vương, là có thể cứu người ra."

"Tĩnh Vương sẽ không phải học được kiếm pháp rồi trở mặt không nhận nợ chứ?"

"Tĩnh Vương coi trọng chính là bản lãnh của ta, trở mặt không nhận nợ thì làm sao lung lạc lòng người? Còn nữa cũng không phải thả hổ về rừng, để Cừu đại hiệp ở kinh thành dưỡng lão, giống như đổi một địa phương giam giữ, không đáng để lừa gạt ta."

. . .

Dạ Kinh Đường vừa nói chuyện phiếm, vừa đi tới phòng bếp, hơi dò xét, phát hiện không có chén rượu, mở miệng nói:

"Vân Ly, đi tới tiệm tạp hoá mua một bộ chén rót rượu, Cảm ơn."

"Được rồi."

Chiết Vân Ly cầm lấy dù che mưa, rồi đi ra ngoài.

Lạc Ngưng lúc đầu không để ý, nhưng vừa xào hai lần đồ ăn, liền phát hiện có chút lạ —— có thể mua rượu, làm sao có thể quên mua đồ rót rượu?

!

Gương mặt băng sơn của Lạc Ngưng có chút cứng đờ, vội vàng quay đầu:

"Vân Ly. . ."

Chiết Vân Ly đi đứng tương đối nhanh nhẹn, trong viện đã không có bóng người.

Ngay lúc đó, Dạ Kinh Đường chạy tới trước mặt, vuốt vuốt chim béo:

" Tay nghề Lạc nữ hiệp thật tốt."

". . ."

Lạc Ngưng khẽ bước sang bên cạnh, không nhìn Dạ Kinh Đường:

"Dạ Kinh Đường! Nếu ngươi còn dám được một tấc lại muốn tiến một thước, vậy thì đừng trách ta không nể tình."

Buổi sáng Dạ Kinh Đường đã phát hiện Lạc Ngưng có chút

không cvui, tự biết hôm qua hắn hơi xúc động, trong lòng rất hổ thẹn.

Hắn lấy từ trong tay áo ra một khối ngọc bội xanh biếc, đặt ở trên thớt, đi về phía bếp lò để thổi lửa:

"Đừng có đoán mò. Hắc Nha đưa Long Đàm Bích Tỳ cho ta, ngọc bội đưa cho ngươi, nếu ngay trước mặt Vân Ly đưa cho ngươi, dễ dàng khiến nàng hiểu lầm."

Lạc Ngưng đảo mắt nhìn Long Đàm Bích Tỳ :

"Ngươi biết sẽ bị hiểu lầm, còn đưa ngọc bội cho ta? Ngươi có ý gì?"

"Sao có thể nói là cho, tối hôm qua chúng ta liên thủ bắt giặc, ta cũng không thể độc chiếm chiến lợi phẩm một mình được. Chẳng lẽ Lạc nữ hiệp muốn đưa tất cả mọi thứ cho ta, như vậy mới khiến ta suy nghĩ lung tung."

Lạc Ngưng hơi suy nghĩ, thật đúng là như thế, thế nên cất ngọc bội vào trong ngực:

"Đây là đồ ta xứng đáng có được, không phải ngươi tặng , chờ ta rời kinh, sẽ đi tới Thủy Vân Kiếm Đàm đổi lấy tiền thưởng."

ở trong lời này, tất cả như đang cố ý chọc tức Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười một tiếng:

"Đồ vật của ngươi, tùy ngươi xử lý."

Cờ-rắc nha. . .

Hơi nước trong nồi bốc lên, che cản ánh mắt hai người, lời nói cũng ngừng lại.

Tay Lạc Ngưng thành thạo xào đồ ăn, nhưng rõ ràng hơi không

yên lòng, ánh mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường đang thổi lửa, trên cơ bản là đang cho bừa gia vị.

Sau khi hơi trầm mặc, Lạc Ngưng nhịn không được lại mở miệng nói:

"Ngươi ra ngoài, đừng đứng ở chỗ này."

"Lạc nữ hiệp không muốn gặp ta sao?"

Lạc Ngưng để cái nồi xuống, mặt mày thanh lãnh nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường, một bộ dáng quá sức chịu đựng, chuẩn bị bỏ đi ra ngoài.

Dạ Kinh Đường lắc đầu đứng dậy đi ra bên ngoài, bổ nốt chỗ củi mà Chiết Vân Ly còn chưa bổ xong.

Lúc này Lạc Ngưng mới trầm tĩnh lại, tiếp tục xào rau, kẹp một miếng thịt sào rau, thổi thổi, đút cho chim béo đang đứng hóng ở bên cạnh.

Con ngươi của chim béo sáng lóng lánh tiếp nhận đồ ăn, sau đó. . .

"Ặc. . . ? !"

Chim chim giật giật hai lần, nó đóng chặt mỏ chim, gật đầu như giã tỏi, giống như đang khích lệ tỷ tỷ dưa hấu tay nghề tốt.

Sau đó chim béo liền nhảy ra ngoài, đến trước mặt Dạ Kinh Đường, chăm chú nhìn hắn chẻ củi. . .

Khi mùi cơm chín lan khắp tiểu viện, mưa cũng ngừng.

"Ăn cơm thôi. "

Chiết Vân Ly bưng đồ ăn, xuyên qua hành lang đi vào nhà chính, phát hiện chim béo đang ngồi xổm ở dưới mái hiên mà

không vào bên trong, nghi ngờ nói:

"Sao hôm nay ngươi không háo hức vào ăn thế?"

"Chít chít ~ "

Chim chim quơ quơ cái cánh, ra hiệu chim chim đã ăn no rồi.

Dạ Kinh Đường ngồi trên bàn, khui một vò rượu, rót cho hai nữ tử ở trước mặt.

Lạc Ngưng ngồi xuống chủ vị, xới cơm, ánh mắt vẫn không nhìn Dạ Kinh Đường, nhưng có Vân Ly ở bên cạnh thì tự nhiên hơn nhiều.

Chương 80 - Thanh Long Đường

Chương 80. Thanh Long Đường

Đợi đến khi đồ ăn được bày lên toàn bộ, Dạ Kinh Đường bưng chén rượu lên:

"Nào, cạn ly, chúc Cừu đại hiệp sớm ngày thoát ly khổ hải."

Chiết Vân Ly cũng lễ phép, vội vàng bưng chén rượu lên:

" Tính mạng của Cừu đại hiệp không lo, ta và sư nương thiếu nợ Kinh Đường ca, ta và sư nương kính ngươi một chén."

Lạc Ngưng nào có tâm tư mời rượu Dạ Kinh Đường, nhưng Vân Ly đã nói vậy, nàng cũng không thể từ chối, ngẫm lại vẫn để đũa xuống, hai tay nâng chén, cụng li với Dạ Kinh Đường.

Đinh ~

Lạc Ngưng lấy tay áo che miệng uống một hơi cạn sạch, trên gương mặt trắng nõn lập tức nổi màu hồng, xem ra nàng cũng không thường uống rượu, đôi mắt đẹp mê ly cũng hiện ra sương mù.

Tửu lượng của Chiết Vân Ly cũng không tệ, một miệng lớn uống xuống mà mặt không biến sắc chút nào, còn đến gần sư nương, khẽ vuốt phía sau lưng giúp sư nương thuận khí, cười hì hì nói:

"lần đầu ta thấy sư nương uống rượu. Kinh Đường ca ngươi có phúc lớn, nếu người giang hồ biết. . ."

"Vân Ly!"

Lạc Ngưng biết Chiết Vân Ly muốn nói thêm câu ‘Thiềm Cung Thần Nữ mời rượu ngươi’, ánh mắt trầm xuống, đánh gãy lời nói của Chiết Vân Ly.

Chiết Vân Ly hậm hực nói:

"Ta cũng không ngốc, thuận miệng nói một chút thôi. Có phải rượu rất cay không?"

Lạc Ngưng buông chén xuống, bình t ĩnh áp lại:

"Bình thường."

Dạ Kinh Đường cũng không để ý lời này ,cầm đũa, kẹp một miếng rau sào thịt, nhai rồi nuốt. . .

Mẹ nó!

Trách không được chim béo đứng bên ngoài. . .

Dạ Kinh Đường cũng coi như giỏi chịu đựng, mặt không đổi sắc nhai nuốt hết rau thịt, lại uống một hớp rượu đè ép xuống đồng thời liếc về phía Lạc nữ hiệp, xem nàng có phải đang cố ý giày vò mình hay không.

Nhìn không quá giống. . .

Chắc là do không để ý đến nấu nướng nên dẫn đến việc phát huy thất thường. . .

Chiết Vân Ly cười tủm tỉm rót chén rượu, cũng kẹp một miếng rau xào thịt bỏ vào trong miệng.

Sau đó mặt liền tái mét!

Nhưng sư nương làm đồ ăn vất vả như vy nếu nôn tại chỗ, sư

nương sẽ thương tâm.

Chiết Vân Ly cắn răng nuốt xuống, trừng to mắt nhìn Dạ Kinh Đường, giống như đang hỏi—— làm sao ngươi ăn được hết? !

Dạ Kinh Đường lại kẹp một đũa lớn cho Chiết Vân Ly, ân cần nói:

"Đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn nhiều một chút."

Cái thằng này! ! !

Chiết Vân Ly cắn chặt hàm răng, mặt không đổi sắc, cũng kẹp một đũa lớn cho Dạ Kinh Đường:

"Kinh Đường ca ca là nam nhân, lại phải đi ra ngoài làm việc, ngươi ăn nhiều một chút mới có sức. Tay nghề sư nương ta như thế nào?"

"Rất ngon."

Dạ Kinh Đường mặt không đổi sắc, cắn răng nuốt sống.

. . .

Một nhà ba người cứ như vậy vừa ăn vừa nói chuyện, bầu không khí rất ấm áp.

Lạc Ngưng ăn cơm rất bình tĩnh khẩu vị thanh đạm, không thích dầu mỡ, chỉ ăn rau xanh xào.

Thấy Dạ Kinh Đường và Chiết Vân Ly, một bộ dáng Huynh muội thân mật, trong nội tâm nàng vẫn rất không vui.

Nhưng hai người gắp thức ăn cho nhau, lúc ăn không nói, chỉ là cắm đầu uống rượu, cuối cùng khiến Lạc Ngưng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Lạc Ngưng cầm lấy đũa nếm thử rau xào thịt, khuôn mặt lập tức biến sắc, còn tưởng rằng ai đang đầu độc trong thức ăn, tiếp theo liền nổi nóng nói:

"Mặn như thế. . . Khó ăn vậy sao các ngươi không nói? Còn miễn cưỡng ăn!"

Dạ Kinh Đường cười hai tiếng, đưa tay ra hiệu:

". . . Khụ khụ. . ."

"Tò mò thôi. . ."

Chiết Vân Ly rốt cục nhịn không được nữa, đứng dậy đi lấy ấm trà, rót thẳng vào miệng:

"Ực ực ực. . ."

? !

Lạc Ngưng trừng mắt nhìn hai người bị bệnh thần kinh, có vẻ rất muốn cười, nhưng cố nén cười lại, vỗ nhẹ bàn, đứng dậy ra cửa, ôm chim chim đang ở ngoài cửa thăm dò xem trò vui vào trong lòng:

"Ngươi biết chuyện này lâu rồi?"

"Chít chít. . ."

Ở một nơi khác Bùi Tương Quân để cho Dạ Kinh Đường nghỉ ngơi vài ngày, đồng thời bắt đầu chuẩn bị cho Dạ Kinh Đường Nhận nhận tổ quy tông.

Hồng Hoa Lâu có quy mô khổng lồ, trải rộng khắp trời nam biển bắc, từ ban đầu là tổ chức do nhiều mạn thuyền kết hợp thành, Bùi gia đảm nhiệm ví trí đại diện, sau đó biến thành Hồng Hoa Lâu, chi nhánh của Bùi gia được xưng là Thanh Long đường .

Kinh thành là hạch tâm mậu dịch của toàn bộ Đại Ngụy, Hồng Hoa Lâu ở kinh thành không thể không có ai trấn giữ, vì thế lúc lập quốc, Bùi gia đã thuận thế dời Thanh Long đường đến kinh thành.

Nhưng mà Bùi gia làm thế gia giang hồ, cắm rễ dưới chân thiên tử, cũng không dám lấy thân phận giang hồ để rêu rao khắp nơi, vẫn luôn ẩn danh, âm thầm điều hành.

Chương 81 - Thanh Long Đường 2

Chương 81. Thanh Long Đường 2

Giữa trưa, phòng khách đại trạch Bùi gia, ba vị đường chủ đường xa mà đến, ngồi trong bữa tiệc, hai nam một nữ.

Nam là hai vị lão giả, tên là Lý Tam Vấn và Vương Nhân, nữ là hoàng chúc phu nhân, đều là đương chủ Thanh Long đường.

Bùi Tương Quân và Đại bá mẫu là Trương Phu nhân ngồi tại chỗ của mình, nghe Hoàng Chúc phu nhân phàn nàn:

"Chu gia đến bến tàu cướp đoạt mối làm ăn cũng được, ngay cả loại nhân vật nhị lưu như Bão Nguyên Sơn cũng muốn kiếm một chén canh, nếu không phải lấy đại cục làm trọng, ta sẽ tự mình đi Bão Nguyên Sơn nói đạo lý một chút. . ."

Đương chủ Lý Tam Vấn lớn tuổi nhất, trước mắt là người dày dặn nhất trong Thanh Long đường, ngay cả Bùi Tương Quân đều phải tôn xưng là trưởng bối, lúc này bưng chén trà, lắc đầu nói:

"Lý Hỗn Nguyên có Bão Nguyên Kình xuất thần nhập hóa, ở trong Vân Châu cũng là Tông Sư có danh tiếng, ngươi chỉ là một Tiểu đường chủ, lấy gì giảng đạo lý cùng người ta?"

Lời ấy nghe thì chỉ Hoàng Chúc phu nhân không biết trời cao đất rộng, nhưng ý tứ trong lời nói, là cảm thấy bất mãn đối với việc Bùi Tương Quân trấn áp không được người giang hồ.

Hoàng chúc phu nhân cãi lại nói:

"Công việc làm ăn của ta bị cướp, ta còn không thể nói một chút? Ngươi là lão nhân trong nhà, loại chuyện này phải đến lượt ngươi ra mặt, kết quả ngươi không ra mặt cũng được, còn ngồi ở nơi này châm chọc khiêu khích. . ."

Ba ——

Lý Tam Vấn vỗ bàn một cái.

Bùi Tương Quân đưa tay ngăn lại hai người cãi lộn:

"Chớ ồn ào. Lần này kêu các ngươi đến, là giới thiệu người cho các ngươi. Nghĩa tử của nhị cả, tên là Dạ Kinh Đường, mấy ngày trước đây tới kinh thành, cũng không tệ. . ."

"Dạ Kinh Đường năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Mười tám, hơi trẻ. . ."

Lý Tam Vấn khá thẳng tính nên nói thẳng:

"Mười tám tuổi ngay cả căn cơ còn chưa vững, có thể làm được gì? Lâu chủ huy động nhân lực gọi toàn bộ hương chủ bên ngoài trở về, chẳng lẽ chuẩn bị bỏ gánh, tùy tiện tìm người nhà họ Bùi lên làm thay? Nếu như đúng là như đây, còn không bằng để Bùi Lạc tới làm lâu chủ. . ."

Trương phu nhân bất mãn nói:

"Lạc nhi không phải người giang hồ, không nên để hắn biết chuyện giang hồ. Còn nữa, lấy tính tình chơi bời lêu lổng của Lạc nhi, ngươi nói cho hắn biết trong nhà có nhiều tiền bạc như vậy làm gì? Hắn mua lại bạch mã thư viện. . ."

Bùi Tương Quân biết mấy vị đường chủ không tin tưởng người trẻ tuổi, lại mở miệng nói:

"Kinh Đường tuy nhỏ, nhưng cách đối nhân xử thế có trên có

dưới, võ nghệ không cao lắm, nhưng cũng được xưng tụng là cao thủ nhất lưu, cụ thể, các ngươi nhìn thấy liền biết, tuyệt đối sẽ không thất vọng."

Ba vị đường chủ nghe thấy lời này, sắc mặt trầm trọng.

Theo như đồn đại trên giang hồ, trước mặt Tông Sư hay là Bát Đại khôi, cao thủ nhất nhị lưu đều có chút không ra gì, nhưng tình hình thực tế không phải như thế.

Hồng Hoa Lâu là một thế lực lớn, được ngoại nhân tôn làm Tông Sư cũng chỉ có ba người; mạnh như Xà Long, Thương Tiệm Ly, cũng là tiệm cận vớiTông Sư, cánh cửa của cao thủ nhất lưu cao bao nhiêu là đủ hiểu.

Ánh mắt Vương Nhân hơi chất vấn, nhưng mà không thấy người trả lời cũng phản bác không được, gật đầu nói:

"Lâu chủ đã xem trọng như vậy, đợi chút nữa các đường chủ đến đông đủ thì dẫn người dẫn đến để cho chúng ta nhìn một chút, nếu như đúng như lời lâu chủ nói, đối với Thanh Long đường ta thậm chí với Hồng Hoa Lâu mà nói, chắc chắn là một chuyện may mắn."

Lý Tam Vấn suy nghĩ

"Lâu chủgoij chúng ta đều đến, chẳng lẽ chuẩn bị trực tiếp lập Dạ Kinh Đường làm Thiếu chủ?"

"Ta cũng có ý này."

"Cái này làm sao mà vội vàng như vậy được? Bây giờ Hồng Hoa Lâu loạn trong giặc ngoài, Bạch Hổ đường đang nhìn chằm chằm chức vị cầm lái, một khi lâu chủ lập Thiếu chủ, thì không có cách nào phục chúng. . ."

Bùi Tương Quân nghiêm túc nói:

"Ta có thể đưa ra quyết định này, trong lòng đã có nắm chắc. Chỉ cần các ngươi gặp Kinh Đường, thì sẽ không cảm thấy ta gấp gáp."

Lý Tam Vấn thấy Bùi Tương Quân tâm ý đã quyết, không vui nói:

"Vậy được, lão phu ngược lại muốn xem xem, người trẻ tuổi này như thế nào mà có thể để cho lâu chủ tâm ý kiên quyết đến mức này. Đến lúc đó nếu lão phu có chỗ nào gây khó dễ hậu bối, còn xin lâu chủ thứ lỗi."

Muốn bọn thủ hạ thần phục, chỉ dựa vào chủ nhà khích lệ là vô dụng, phải dựa vào bản lĩnh của mình, Bùi Tương Quân cũng không nhiều lời.

Mấy người nói chuyện phiếm, một lát sau Vương Nhân khó xử nói:

"Lần trước đến Chu gia, chỉ gặp được quản sự, ngay cả người đứng đầu của Chu gia cũng không thấy được, quả thực là không nể tình. Việc làm ăn nơi bến tàu Thanh giang ngày một giảm, nếu không đàm phán ổn thoả với Chu gia, phân rõ giới hạn. . ."

" Lão thái công Chu gia sắp mở tiệc mừng thọ, đến lúc đó ta tới nhà chúc thọ, thuận tiện nói về việc này. Mặt mũi của các ngươi có thể Chu gia không cho, ta tự mình ra mặt, dù sao bọn hắn cũng phải cân nhắc một chút."

Ba vị đường chủ rõ ràng có dị nghị với việc này, dù sao đám nhà giàu trong giang hồ, nào có trường hợp chưởng môn đi tới nhà khác đàm phán việc buôn bán nhỏ chứ.

Chương 82 - Thanh Long Đường 3

Chương 82. Thanh Long Đường 3

Hoàng chúc phu nhân thấy bầu không khí hơi áp lực, mở miệng hoà giải:

"Chu lão thái công là danh gia đúc kiếm, cuộc đời đã rèn đúc binh khí không dưới ngàn thanh, lần này đại thọ tám mươi tuổi, người trong giang hồ Trạch Châu sẽ đến nhà chúc mừng, nghe nói ngay cả giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo cũng sẽ xuất hiện, lâu chủ đi, cũng không tính là mất mặt. . ."

Bùi Tương Quân cũng không muốn nói chuyện phiền lòng này nên đổi chủ đề:

"Ta còn chưa thấy qua Thiềm Cung Thần Nữ, nghe nói nàng từng là đệ nhất mỹ nhân giang hồ. . ."

Trương phu nhân cười:

"Ngươi ăn thiệt vì là người cầm lái Hồng Hoa Lâu, không thể lộ mặt, nếu ăn mặc thật xinh đẹp đi dự lễ, đến lúc đó ngồi cùng một chỗ với Thiềm Cung Thần Nữ, danh xưng đệ nhất mỹ nhân giang hồ, sau này chỉ sợ cũng phải rơi vào Hồng Hoa Lâu ta."

"Aizz ~"

Bùi Tương Quân lắc đầu:

"Làm người cầm lái Hồng Hoa Lâu, lại dựa vào dung mạo nổi danh, truyền đi sợ lại không người nào coi trọng Hồng Hoa Lâu. . ."

Sáng sớm hôm sau.

Sau cơn mưa, người dân cũng lục tục bước ra khỏi nhà, trong thiên thủy kiều, người đi nhốn nháo, tiếng rao hàng nối liền không dứt.

Dạ Kinh Đường nghỉ ngơi mấy ngày, cả ngày đi dạo với Lạc Ngưng,rất nhanh đã quên mất việc của Tam Nương.

Buổi sáng hôm nay vừa rời giường, Dương Triều bỗng nhiên chạy tới, nói là Tam Nương có chuyện gì tìm hắn, hắn mới nhớ tới còn có việc.

Mặc dù mới đến mấy ngày, nhưng việc hắn làm đều không phải là chuyện nhỏ, người ở gần Thiên Thủy Kiều cơ bản đều biết hắn, ven đường còn có thể nghe thấy các nhà cửa hàng chào hỏi:

"Dạ thiếu gia."

"Thiếu gia tới rồi. . ."

. . .

Dạ Kinh Đường bắt chuyện xong sau đó đi vào trong chỗ sâu của đường hầm đại trạch Bùi gia.

Tam Nương mặc váy ngắn ngang eo vàng nhạt, mang theo nha hoàn Tú Hà đứng ở trước cửa, đưa mắt nhìn ra xa, bộ dáng ôn nhu nhã nhặn, tựa như thiếu phụ ngóng trông chồng về nhà.

"Tam Nương, sao ngươi lại chờ ở bên ngoài cửa?"

"Chít chít!"

Hôm qua Bùi Tương Quân bị mấy vị đường chủ dông dài rất lâu, trong lòng hơi oán niệm, ôm chim béo đang bay tới vào trong

lòng, nhíu mày lại, giống như con chịu ủy khuất:

"Để cho ngươi nghỉ vài ngày, là để cho ngươi suy nghĩ lại việc của đương gia Bùi gia kết quả thì tốt rồi, không có việc quan trọng thì ngay cả mặt cũng không lộ, ngay cả chim béo cũng không bay tới, thật xem Bùi gia là người ngoài, ai ~. . ."

"Chít chít."

Chim chim cũng ủy khuất, nó cảm thấy mình thật vô tội.

Dạ Kinh Đường hơi hổ thẹn, đi vào nhà với Bùi Tương Quân, giải thích nói:

"Ta cầm bảng hiệu của Tĩnh Vương, hai ngày này nếu không có việc thì đi Hắc Nha lôi kéo làm quen để móc nối quan hệ, hỗ trợ làm chút việc."

"Bảnh lĩnh của ngươi thật là lớn, ngay cả Vô Sí Hào cũng có thể bắt lấy. Xem ra cần phải tăng tiền công cho của ngươi, không thì về sau ngươi tùy tiện tiếp nhận thêm vụ án, kiếm còn nhiều hơn nửa năm làm ỏ Bùi gia, vậy thì càng không thiết tha làm việc."

"Phá án là làm việc như liếm máu trên lưỡi đao, nguy hiểm rất lớn, nào có an ổn giống như chỗ của Tam Nương. Tiền công cũng không cần tăng, ta cầmtiền công cũng cảm thấy áy náy. . . Ăn không ngồi rồi. . ."

Trong lúc nói chuyện phiếm, ba người đã đi qua hành lang, tiến vào cửa thuỳ hoa.

Qua cửa thuỳ hoa chính là hậu trạch, bởi vì thiếu gia Bùi Lạc không ở đây, bên trong chỉ có Đại bá mẫu, di nương Bùi Lạc, bọn người nha hoàn, tất cả đều là nữ nhân.

Dạ Kinh Đường thân là nam tử, cảm thấy đi vào không thích hợp, mở miệng nói:

"Tam Nương gọi ta đến, có chuyện gì sao?"

Bùi Tương Quân vuốt ve chim chim, không vui nói

"Không có chuyện thì không thể gọi ngươi tới ngồi một lát sao?"

". . ."

Dạ Kinh Đường không thể phản bác, chỉ có thể mặt không đổi sắc, đi qua hồ sen có cá chép, đi tới chủ viện mà mọi người đang ở.

Dạ Kinh Đường vốn cho rằng Tam Nương muốn dẫn hắn tới đình trà để ngồi nói chuyện, nhưng càng đi thì càng phát hiện phương hướng không đúng —— Tam Nương đi lại một vòng, đi tới bên ngoài phòng ngủ, còn phân phó nha hoàn:

"Tú Hà, ngươi đi nghỉ ngơi trước."

Tú Hà theo sau, vội vàng chạy ra ngoài.

". . ."

Dạ Kinh Đường liếc nhìn cái sân trống rỗng, cùng bóng lưng yểu điệu thục nữ trước mặt, nghĩ theo cách rất bình thường, muốn nói lại thôi:

"Tam Nương, ngươi. . ."

"Tiến vào."

Kẹt kẹt ——

Cửa phòng mở ra, Tam Nương tiến vào phòng ngủ đầy lịch sự và tao nhã, quay người lại nhìn xung quanh vài lần, xem có người chú ý hay không.

?

Đây là muốn làm gì?

Dạ Kinh Đường nhìn Tam Nương giống như đang chuẩn bị yêu đương vụng trộm, đáy lòng thấy rất cổ quái, dò hỏi:

"Đây là khuê phòng của Tam Nương, ta vào có chút không thích hợp nhỉ?"

Bùi Tương Quân cụp mắt, xem ra Dạ Kinh Đường đã nghĩ sai, nhưng cũng không giải thích:

"Vào đi, muốn nói chút chuyện mà thôi, cũng không có người nào trông thấy."

Dạ Kinh Đường do dự một chút, cuối cùng tiến vào phòng ngủ.

Cùm cụp.

Bùi Tương Quân đợi Dạ Kinh Đường vào nhà, sau đó ném chim chim ra khỏi cửa, đóng cửa lại, trong khuê phòng chỉ còn lại cô nam quả nữ.

"Chít chít? !"

Dạ Kinh Đường quay đầu, ánh mắt kinh ngạc, nhìn qua Tam Nương yêu kiều mị hoặc:

"Ây. . ."

Bùi Tương Quân đi đến bên giường ngồi xuống, tư thái nhu nhã, vỗ vỗ bên cạnh người:

"Kinh Đường, tới ngồi xuống."

"Tam Nương, ngươi…..cái này. . ."

"Nhanh ngồi xuống! Chớ suy nghĩ lung tung!"

?

Bảo ta đi đến bên giường, còn nói ta chớ suy nghĩ lung tung?

Dạ Kinh Đường thấy lông mày Tam Nương cau lại, hơi không cao hứng, đành phải ngồi xuống bên cạnh:

"Ta. . . Ta ngất!"

Dạ Kinh Đường mới vừa ngồi xuống bên giường, liền phát hiện phía dưới trống không, ván giường sụp đổ, trực tiếp ngã chổng vó về phía sau.

Đông ——

Nhưng mà trong nháy mắt, hai người rơi vào dưới mặt đất đen như mực, sàn giường ở phía trên khép lại, không có chút ánh sáng nào lọt xuống.

Dạ Kinh Đường quả thực không ngờ tới một màn này, lòng còn sợ hãi mà dò xét trái phải:

"Tam Nương? Ngươi định làm gì?"

"Ngươi cho rằng ta muốn làm cái gì?"

"Ây. . ."

Dạ Kinh Đường còn tưởng rằng Bùi Tương Quân muốn làm cái gì đó với hắn, giải thích nói:

"Ta tưởng là Tam Nương muốn giới thiệu sản nghiệp trong nhà cho ta, không nghĩ tới sẽ ở nơi này để giới thiệu. . . Đây là nơi nào?"

"Hừ ~ "

Thử. . .

Tiếng châm lửa vang lên, ánh lửa yếu ớt chiếu sáng gương mặt hai người.

Bùi Tương Quân cầm cây đuốc đến bên một ngọn đèn ở trên vách đá, ngọn đèn sáng lên, tiếp theo từng chiếc từng chiếc đèn bừng sáng lên kéo dài lên phía trước, con đường phía trước xuất hiện một cánh cửa.

Bùi Tương Quân thu lại khí chất nhu nhu nhược nhược, hơi chỉnh lý vạt áo, đi thẳng tới cánh cửa trước mặt.

Dạ Kinh Đường vừa đè xuống tạp niệm, lúc này lại tăng cao —— dù sao dưới phòng ngủ, có ám đạo, tầng hầm, rất dễ dàng để cho người ta liên tưởng đến một chút đồ vật không đứng đắn. . .

"Nơi này là nơi nào?"

Kẹt kẹt ——

Trong khi nói chuyện, cửa phòng mở ra, một căn phòng đèn đuốc sáng chưng xuất hiện trước mắt. . .

Chương 83 - Chứng Minh Thực Lực

Chương 83. Chứng Minh Thực Lực

Đại sảnh quy mô rộng rãi, dài và rộng đều sáu trượng, cao chừng hai trượng, ngăn nắp, bên trong bày biện tám cái ghế xếp, đặt hai bên trái phải, phía trên có treo tấm biển, viết ba chữ 'Thanh Long đường'.

Linh án dựa vào tường, bày hơn mười bài vị, bên trong có một bài vị mới, viết danh tự nghĩa phụ Bùi Viễn Phong.

Trước linh án, còn đặt một cây trường thương, thân thương có nhiều vết cắt, vừa nhìn liền biết là một cây thương trải qua nhiều sóng gió giang hồ.

Lúc này bên trên tám cái ghế xếp, đã có người ngồi rồi, người mặc áo hoa,năm nam ba nữ, vẻ mặt trang nghiêm,họ chuyển ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cổng.

? !

Dạ Kinh Đường đang nghĩ ngợi tầng hầm có vật gì có thể khiến mình mở rộng tầm mắt, bỗng nhiên nhìn thấy gian phòng nghiêm túc như thế, tám trưởng giả có vẻ mặt trang nghiêm, thì hắn hơi sửng sốt một chút.

Mặc dù không biết là đang làm gì, nhưng Dạ Kinh Đường vẫn thu liễm lại cảm xúc, bộ dáng lạnh lùng, đứng ở phía sau Bùi Tương Quân quan sát tình huống.

Khi Bùi Tương Quân xuất hiện, tám vị hương chủ ngồi trong

thính đường đứng dậy hành lễ:

"Lâu chủ!"

"Miễn lễ."

Bùi Tương Quân biến đổi khí thế quanh người,cho thấy trạng thái nữ chưởng môn nên có, không nhanh không chậm đi vào Thanh Long đường rồi ngồi xuống.

Dạ Kinh Đường cảm thấy hơi mơ hồ, nhưng mà vẫn từ xưng hô và bài vị và vài chi tiết khác để nhìn ra đây là nơi nào —— Hồng Hoa Lâu.

Dạ Kinh Đường cũng không phải rất bất ngờ, từ ngày Hồng Tài Thần tìm tới cửa, đáy lòng của hắn đã hơi nghi ngờ, hiện tại xem như đã xác định suy đoán trong lòng.

Thì ra vị đội mũ rộng vành kia thật sự là Tam Nương. . .

Trách không được Hồng Hoa Lâu lại thảm như vậy. . .

Dạ Kinh Đường không tiện mở miệng hỏi thăm, yên lặng đi tới đứng sau lưng Bùi Tương Quân, đánh giá đám người đang ngồi.

Tám vị hương chủ của Thanh Long đường đã ngồi ở đây từ lâu, khi Dạ Kinh Đường xuất hiện, ánh mắt của mỗi người đều khác nhau, vẻ mặt ba nữ hương chủ đầy kinh diễm.

Đám người Lý Tam Vấn, thì lộ ánh tìm tòi xem xét.

Bùi Tương Quân không giới thiệu bối cảnh cho Dạ Kinh Đường, bởi vì Dạ Kinh Đường rất thông minh, có thể hiểu được tình thế trước mắt.

Nàng ngồi tại chủ vị Thanh Long đường, liếc nhìn tám vị hương chủ:

"Vị này chính là Dạ Kinh Đường, nghĩa tử của nhị ca Bùi Viễn Phong. Tháng trước nhị ca chết, để hắn mang gia sản đưa vào kinh thành, đã nói qua với các ngươi, phẩm hạnh và năng lực đều có thể ủy thác trách nhiệm, cho nên ta muốn cho hắn đảm nhiệm vị trí Thiếu đương gia, các ngươi có dị nghị gỉ không?"

Vương Nhân mở miệng nói:

"Hồng Hoa Lâu không phải chỉ có một thiên thủy kiều nho nhỏ, đối thủ cũng không phải loại người nhàn rỗi chợ búa như Dương Quan. . ."

Bùi Tương Quân đưa tay đánh gãy lời nói của hắn nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Kinh Đường, ngươi có tự tin không?"

Dạ Kinh Đường vẫn còn mờ mịt, cũng không biết ai là ai, nhưng mà đối với vấn đề của Bùi Tương Quân, ngược lại hắn trả lời rất dứt khoát:

"Bùi gia là người thân của nghĩa phụ, Tam Nương cũng đối xử tốt với ta, cho tiền lương kếch xù, xảy ra chuyện thì ta tất nhiên sẽ lấy hết khả năng ra bảo vệ . Còn sản nghiệp Bùi gia, là thiên thủy kiều, hay là trải rộng ngũ hồ tứ hải, với ta mà nói, không có gi khác nhau."

Bùi Tương Quân cực kì hài lòng, Lý Tam Vấn lại nhíu mày:

"Nghé con mới đẻ, không biết trời cao đất rộng. Hiện tại gây khó xử cho Hồng Hoa Lâu, là toàn bộ giang hồ! Ngươi hết lòng tuân thủ nghĩa cũng phải xem khả năng của bản thân, ăn nói suông, để cho chúng ta tin ngươi như thế nào?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy bên trong lời nói của lão nhân này có gai, bình thản đáp lại:

"Ta không phải người nhà họ Bùi, giúp Bùi gia chỉ là vì tình nghĩa, các ngươi không tin, nên làm ta thì cũng sẽ đi làm; các ngươi tin tưởng, bảo ta làm việc không nên làm, ta cũng sẽ không đáp ứng."

Tám vị hương chủ còn lại nhíu mày lại, người thì cúi đầu xuống hai mắt nhìn nhau, thoạt nhìn giống như đang thương lượng.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy những người này biểu hiện như vậy, rõ ràng là gạt Tam Nương sang một bên, thiếu sự kính sợ tối thiểu nhất với Lão đại, thế là âm thầm nhíu mày.

Dạ Kinh Đường hơi suy tư, hồi tưởng lại tình trạng Hồng Hoa Lâu —— lâu chủ nhưng thực lực không đủ, thế lực giang hồ nhìn chằm chằm, các đại đường chủ ngo ngoe muốn động. . .

Lại nhìn Tam Nương bên cạnh, xác thực không giống nữ chủ, nghĩ nghĩ, dò hỏi:

"Tam Nương, ngươi hôm nay mang ta tới, là để cho ta thể hiện một chút năng lực cho các vị đang ngồi đây thưởng thức?"

Lời vừa nói ra, tám vị hương chủ cùng nhau quay đầu.

Bùi Tương Quân đang đợi Lý Tam Vấn trêu chọc, vẫy vẫy tay với Dạ Kinh Đường, đáp lại:

"Ừm. . . Không sai, là như thế."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, đi tới phía trước Tam Nương, liếc nhìn đám hương chủ:

"Vậy trực tiếp tới đi. Các vị là muốn từng người thử nghiệm, hay là cùng tiến lên?"

? !

Tám vị hương chủ đang ngồi, nghe thấy cái ngữ khí ‘Ta muốn đánh tám cái’, trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Chương 84 - Chứng Minh Thực Lực 2

Chương 84. Chứng Minh Thực Lực 2

Bùi Tương Quân nghe thấy lời đó thì trừng mắt hạnh lên mấy phần, vội vàng ngăn lại:

"Kinh Đường, không thể làm càn!"

Dạ Kinh Đường đưa tay ngăn lại, tiếp tục nói:

"Tam Nương cho ta tiền lương, để ta làm thiếu đương gia, ta cầm tiền, thì phải làm việc cho tốt. Các ngươi nếu ai cảm thấy Tam Nương sắp xếp có vấn đề, đều có thể đứng ra, nếu ta không có cách nào phản bác, sẽ tự mình đi ra ngoài."

Ba ——

Lý Tam Vấn vốn bất mãn với quyết định của Bùi Tương Quân, thấy tiểu tử này không một chút kính trọng, giận tím mặt, lúc này vỗ lan can đứng dậy.

Nhưng ngay lúc này!

Sang sảng ——

Trong thính đường dưới mặt đất, kiếm quang lóe lên!

Thanh kiếm bên hông Dạ Kinh Đường ra khỏi vỏ, mang ra một ánh trăng khuyết.

Kiếm minh thê lương khiến chín người đang ngồi đều là rùng

mình!

Lý Tam Vấn không phải tên xoàng xĩnh, nhìn thấy vậy cũng hiện ra ánh mắt kinh dị, hốt hoảng lui về phía sau.

Nhưng Bát Bộ Cuồng Đao, mạnh mẽ khống chế địch.

Dạ Kinh Đường mặc dù mới ngộ ra đến mấy ngày, lại nhớ kỹ trong lòng, Xà Long phải vội vàng mới có thể ngăn trở, một Tiểu Hương chủ, dựa vào cái gì đón đỡ?

Lưỡi kiếm chợt lóe lên, thẳng đến vị trí Lý Tam Vấn vừa ngồi.

Không có gì bất ngờ xảy ra một kiếm này vừa ra, tay Lý Tam Vấn vừa nâng lên, ngực đã bị tạo thành một lỗ hổng.

Nhưng cũng tiếc chính là, lưỡi liếm ngân sắc chưa chạm đến áo bào của Lý Tam Vấn, một cây trường thương đen như mực từ phía sau nhô ra, gác ở trên kiếm.

Keng ——

Tiếng kim loại va chạm.

Đổi lại lần trước, một thương này có thể đánh bay kiếm của Dạ Kinh Đường

Nhưng lần này thì không phải vậy, cán thương thế đại lực trầm và cứng rắn nhưng không dừng lại được kiếm trong tay Dạ Kinh Đường, bị đánh đến mức bên trên nẩy lên ba tấc, cán thương trực tiếp đâm vào trước ngực Lý Tam Vấn.

Bành ——

Soạt ——

Cả người Lý Tam Vấn bay ngược về sau, đụng ngã ghế xếp, quẳng xuống đất.

Bảy vị hương chủ khác có vẻ mặt kinh ngạc, đứng dậy lui về sau mấy bước, như lâm vào đại địch.

Lý Tam Vấn cũng không lo được chỗ đau trước ngực, sắc mặt trắng bệch đứng lên, vọt đến phía sau Bùi Tương Quân, như gặp quỷ thần.

Kiếm quang chợt lóe lên, sau đó bên trong Thanh Long đường liền ngưng lại.

Bùi Tương Quân làm sao cũng không nghĩ tới, mấy ngày không gặp, võ nghệ của Dạ Kinh Đường đã không hợp thói thường như vậy

Cũng là lúc này mới hiểu vì sao Xà Long bị Dạ Kinh Đường dùng một kiếm chặt tổn thương cánh tay.

"Ngươi làm cái gì? Lý lão là trưởng bối. . ."

"Ta chỉ quen Tam Nương, không biết bọn hắn."

"Đều là người trong nhà, ngươi thể hiện thân thủ là được rồi, vì sao ra tay nặng như vậy?"

"Ta là vũ phu, không phải con hát! Có người thử ta sâu cạn, ta phải cho hắn biết sâu cạn."

". . ."

Bùi Tương Quân cảm giác được Dạ Kinh Đường hơi nghiêm túc, không nói gì thêm.

Dạ Kinh Đường cầm kiếm chỉ xéo mặt đất, nhìn về phía chư vị hương chủ:

"Chư vị đang ngồi, còn có ai muốn thử xem vãn bối sâu cạn không?"

Lời ấy vừa nói xong, tám vị hương chủ bị trấn trụ, mới phản ứng được, hai mặt nhìn nhau, trầm mặc không nói gì.

Lần thứ nhất gặp mặt đã ra oai phủ đầu, hương chủ đang ngồi đây chắc chắn rất khó chịu.

Nhưng một kiếm kia của Dạ Kinh Đường đã biểu hiện thực lực của hắn rồi, đã có phong thái Tông Sư rồi, để đám hương chủ này đi lên thử sâu cạn, không phải muốn chết sao.

Gần mười tám đã có võ nghệ như thế, toàn bộ giang hồ cũng không tìm được mấy người như vậy người như này nếu trở thành Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu, có thể nói là có tiềm lực vô hạn.

Dù là vị thiếu chủ này nhìn hơi hung dữ, không thế nào ở chung, nhưng ở môn phái chịu chút tức giận, vẫn tốt hơn so với ra ngoài giang hồ bị người ta ị lên đầu.

Hoàng chúc phu nhân thấy mọi người chần chờ, dẫn đầu tiến lên một bước, chắp tay thi lễ:

"Thiếu chủ có công phu tốt!"

Hương chủ còn lại cũng theo sau chắp tay hành lễ, Lý Tam Vấn cũng như thế.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, thu kiếm trở vào bao, lui về phía sau Bùi Tương Quân:

"Ta không có hứng thú với sản nghiệp Hồng Hoa Lâu chỉ vì bài vị nghĩa phụ ta đặt trên linh án, ta mới đứng ở chỗ này. Sản nghiệp của nghĩa phụ ta có thể không lấy một xu, Bùi gia cũng giống như thế , chờ Tam Nương cảm thấy không cần ta hỗ trợ, ta tự sẽ rời đi."

Bùi Tương Quân tiếp xúc mấy ngày, đại khái biết tính tình của Dạ Kinh Đường, ôn nhu nói:

"Những sự việc này để sau này hãy nói đi."

Dạ Kinh Đường không cần phải nhiều lời nữa.

Bùi Tương Quân lần nữa ngồi thẳng, đảo mắt về phía đại đường.

Tám vị hương chủ trước mặt, lặng ngắt như tờ ngồi nghiêm chỉnh , chờ Bùi Tương Quân lên tiếng.

"Sắp cuối tháng, qua mấy ngày nữa ta phải đi tây Vương Trấn hội kiến các Đại đường chủ, đến lúc đó sẽ mang Kinh Đường theo, chính thức tuyên bố việc này, các ngươi cảm thấy các Đại đường chủ sẽ có dị nghị hay không?"

Tám vị hương chủ cùng nhau lắc đầu.

Nghĩ đến tràng diện Đại đường chủ ngoác mồm kinh ngạc, thậm chí còn có chút không kịp chờ đợi.

Chương 85 - Thọ Yến Chu Gia

Chương 85. Thọ Yến Chu Gia

Hoàng chúc phu nhân nói:

"Đến lúc đó, Bạch Hổ đường chắc chắn phải hạ chiến thư cho Thiếu chủ, Thiếu chủ ra tay đừng quá hung ác. . ."

Lý Tam Vấn bị đánh, cũng không có phàn nàn cái gì —— chủ yếu là thật sự đánh không lại —— hắn mở miệng nói:

"Ra tay không hung ác, người phía dưới cũng không biết cái gì gọi là Quy củ ! Lúc lão Lâu chủ còn sống, Tống gia nào dám thả nửa cái rắm? Cũng chỉ tới khi Bùi gia còn cô nhi và quả mẫu, mới dám kêu gào. . ."

Vương Nhân suy nghĩ:

"Đánh người trong nhà hung ác, cuối cùng sẽ không dễ nghe. Chu gia sắp tổ chức thọ yến, đến lúc đó để Thiếu chủ tới va chạm với Thiếu chủ Chu gia. Ta đang nghĩ nếu Chu gia đánh trên lôi đài bị thua thì bọn hắn còn mặt mũi nào đi đoạt việc làm ăn của bến tàu nữa không."

"Đúng vậy a, để Thiếu chủ đi là thích hợp nhất. . ."

. . .

Có người ngẩng đầu lên, Thanh Long đường trước mắt loạn thất bát tao đã bắt đầu thay đổi công việc, mấy hương chủ hận không thể ngay lập tức khoe Dạ Kinh Đường ra ngoài để giữ thể diện.

Bùi Tương Quân thấy vậy đưa tay ngăn chặn ồn ào:

"Kinh Đường học được kiếm pháp của nhị ca, nhưng không biết thương pháp. Đi Tụ Nghĩa Lâu dùng kiếm còn tốt, nhưng đi Chu gia nếu không biết thương pháp, ngoại nhân còn tưởng rằng chúng ta dùng tiền mời cao thủ trên giang hồ tới giữ thể diện."

Tám vị hương chủ ngẫm lại cũng thấy đúng, mặt lộ vẻ thất vọng.

Nhưng sự việc để cho người ta không nghĩ tới chính là Bùi Tương Quân vừa dứt lời, Dạ Kinh Đường liền mở miệng:

"Nhiều chuyện chất thành một đống như vậy, tất nhiên phải đi xử lý, Tam Nương dạy thương pháp cho ta là đủ. Ta nhớ khoảng cách tây Vương Trấn tới Thủy Vân Kiếm Đàm không bao xa, qua mấy ngày nữa sẽ đi, vừa vặn xử lý một thể, tránh chạy tới chạy lui."

? ?

Lời vừa nói ra, chúng hương chủ đều ngẩng đầu lên.

Nếu không phải vừa được chứng kiến thiên phú Dạ Kinh Đường, sẽ không nhịn được mà chửi một câu

" Kẻ lỗ mãng từ đâu tới, sang một bên chơi."

Bùi Tương Quân cũng không biết trả lời như thế nào, hết sức tâm bình khí hòa nói:

"Tháng côn, năm đao, cả đời thương, thương pháp không phải hai ba ngày có thể luyện thành, ta biết ngươi có tâm giúp Bùi gia làm việc, nhưng chuyện tập võ gấp không được."

"Thương pháp của bùi gia rất thâm ảo à?"

"Bách binh chi vương, thương pháp đã từng lấy được hạng bảy

trong thiên hạ, ngươi cảm thấy thế nào?"

". . ."

Dạ Kinh Đường ngẫm lại cũng đúng, không nhiều lời nữa. . .

Phố Xưởng nhuộm, ngõ song quế.

Mặt trời mọc lên cao, ánh sáng chiếu xuống xuyên qua những hạt sương, lấm ta lấm tấm óng ánh sáng long lanh.

Trong sân nhà không nhuốm bụi trần, tiếng thái thịt quanh quẩn vang lên:

Phập phập phập. . .

Tuyệt sắc mỹ nhân mặc áo mỏng màu xanh, duyên dáng yêu kiều đứng ở cửa sổ phòng bếp, ánh mặt trời buổi sớm chiếu vào trên gương mặt, đôi mắt hoa đào đẹp đến xuất thần, nàng đang cắt ngồng tỏi sau đó để vào mâm sứ, đưa mắt nhìn về phía mặt trời mới lên ở phương xa.

Nhà nhỏ cũ kỹ, ba gian phòng xá, mỗi ngày làm cơm, đủ loại hoa cỏ, chờ tướng công. . . Không đúng, chờ con trai và con gái trở về, không có đao quang kiếm ảnh của giang hồ, chỉ có sinh hoạt nhàn nhã và yên tĩnh. . .

Cái này có lẽ chính là sinh hoạt của người bình thường, người bình thường sớm đã chán ghét, người giang hồ lại cầu còn không được. . .

Đạp, đạp, đạp. . .

Trong lúc nàng còn đang suy nghĩ miên man, tiếng bước chân nhẹ vang lên ở ngoài viện, là tiếng của Vân Ly.

Lạc Ngưng thu hồi suy nghĩ, đảo mắt nhìn lại, đã thấy tiểu cô nương Vân Ly từ bên ngoài chạy về, trực tiếp vượt qua tường vây

chạy vào trong nhà, hơi nóng nảy:

"Sư nương, không xong, ta vừa đi dạo trên đường, gặp Trương hộ pháp. . ."

"Hả?"

Lạc Ngưng nghe thấy lời này, dao phay trên tay dừng lại.

Trương hộ pháp mà Vân Ly nói tới, tên là Nam Sơn Thiết Quái Trương Hoành Cốc, bản thân là tiểu đạo đồng của Đại Yên Khâm Thiên Giám, lúc tiền triều bị diệt thì Đại Yên Hoàng tộc chạy trốn tới Nam Tiêu Sơn, trải qua nhiều năm ẩn cư bây giờ là một trong tứ đại hộ pháp của Bình Thiên Giáo,giữ chức nguyên lão, ngay cả Bình Thiên Giáo chủ cũng phải kêu lên một tiếng sư thúc.

Hiện tại bỗng nhiên chạy đến kinh thành, chỉ có thể là Bình Thiên Giáo chủ có tiếng, mời nàng về Nam Tiêu Sơn.

Lạc Ngưng hơi suy nghĩ, đi ra khỏi phòng bếp hỏi thăm:

"Trương hộ pháp ở đâu?"

"Đang ở Đông Môn chuẩn bị rời kinh, để ta tới mời sư nương qua đó, nói là sắp có thọ yến của Chu gia, thiếp mời Chu gia đã đưa, kiếm của sư nương là Chu gia hỗ trợ chế tạo, đạt được nên nhớ ân, không thì người giang hồ sẽ nói sư nương vong ân phụ nghĩa, gả vào hào môn liền quên bạn cũ. . ."

Lúc Lạc Ngưng vẫn là Thiềm Cung Thần Nữ, vì báo thù nhà mà đi khắp nơi tìm kiếm và hỏi thăm cao nhân, từng đi qua Thủy Vân Kiếm Đàm, mặc dù không học được kiếm pháp, nhưng dựa vào danh xưng trên giang hồ là Mỹ Nữ, Chu gia vẫn thuận nước đẩy thuyền, chế tạo cho nàng một thanh Khấp Thủy Kiếm mà nàng đang đeo bên hông.

Về sau nàng gả vào Bình Thiên Giáo, trở thành giáo chủ phu

nhân, nhân tình này tất nhiên là tính lên đầu Bình Thiên Giáo, Chu gia không nói để nàng trả, nhưng nàng xác thực không thể quên.

Chương 86 - Thọ Yến Chu Gia 2

Chương 86. Thọ Yến Chu Gia 2

" Không phải giữa tháng sau thì Chu lão thái công mới mừng thọ sao? gấp gáp như vậy làm gì?"

"Trương hộ pháp nói lần này thọ yến, Chu gia vàHồng Hoa Lâu có thể sẽ va chạm với nhau, ngươi trình diện đại khái có thể cuốn vào trong đó, sư phụ muốn thương lượng đối sách với ngươi, để ngươi trở về một chuyến."

Ban đầu Lạc Ngưng dự định, là qua vài ngày ngồi thuyền, từ kinh thành trực tiếp đi Chu gia, dù sao khoảng cách không tính là xa, đi ngang qua sân khấu rồi trở lại tiếp tục cứu Cừu Thiên Hợp.

Nghe thấy lời ấy không khỏi nhíu mày, quét mắt nhìn đồ ăn trong nồi còn đang nóng:

" Việc của Cứu Cừu Thiên Hợp, đã có. . ."

Chiết Vân Ly vỗ bộ ngực:

"Sư nương yên tâm. Tình huống ta đã nói với Trương hộ pháp, ta ở lại kinh thành bồi tiếp Kinh Đường ca, Trương hộ pháp sẽ âm thầm khống chế cục diện, ngươi yên tâm trở về là được. . ."

?

Con mắt Lạc Ngưng lạnh lẽo, nghiêm túc nhìn về phía Chiết Vân Ly:

"Hồ nháo! Ngươi có tính cách lỗ mãng, một người ở lại kinh thành, ta yên tâm sao được?"

Chiết Vân Ly nháy mắt:

"Trương hộ pháp sẽ âm thầm bảo vệ ta nha, Trương hộ pháp lợi hại hơn sư nương nhiều. . ."

"Vậy cũng không được."

Lạc Ngưng hoặc là không đi, hoặc là cùng đi, sao có thể để Vân Ly ở trước mặt Dạ Kinh Đường, lấy tính tình của tiểu tặc kia, chờ nàng trở về, tiểu Vân ly sợ là đã mang bầu. . .

Lạc Ngưng hơi suy nghĩ, lại đi về phòng bếp:

"Dạ Kinh Đường có thiên tư không tầm thường, Trương hộ pháp nhìn thấy hắn,chắc chắn sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế mang về Nam Tiêu Sơn. . ."

"Cái này không phải rất tốt sao?"

"Tốt cái gì mà tốt? Bình Thiên Giáo ta cũng không phải thổ phỉ, Dạ Kinh Đường chí ở quan trường, có thể giúp đỡ là đã hết lòng quan tâm rồi, chúng ta cưỡng ép kéo hắn bên trên Nam Tiêu Sơn làm phản tặc, đúng sao?"

Chiết Vân Ly chu mỏ một cái, muốn nói cái gì, nhưng cũng không biết nói gì để phản bác.

"Đi lại, vừa đi vừa về cũng mất hơn nửa tháng. . . Ta đợi chút nữa nói một tiếng với Dạ Kinh Đường, Dạ Kinh Đường rất hiệp nghĩa, chúng ta đi, cũng sẽ hỗ trợ cứu Cừu Thiên Hợp, qua vài ngày nữa chúng ta trở lại là được."

Chiết Vân Ly không tin tưởng lắm:

"Chúng ta đã đi, Kinh Đường ca dựa vào cái gì khiến bản thân nguy hiểm, giúp chúng ta cứu người?"

". . ."

Lạc Ngưng há to miệng, nhưng cũng không tìm thấy lý do, chỉ có thể bình tĩnh nói:

"Sư nương sẽ khuyên hắn, ngươi đi trước chuẩn bị cùng Trương hộ pháp, ta sẽ tới chậm một chút."

"Tốt . . ."

Chiết Vân Ly đành phải quay đầu bước nhanh rời đi. . .

Bùi gia.

Hồng Hoa Lâu rất lớn, công việc bề bộn, chỉ là giới thiệu tình huống các sản nghiệp, tám hương chủ đã nói hơn nửa ngày.

Dạ Kinh Đường cũng đang nghe, nhưng cũng không để trong lòng, hắn giúp Bùi gia làm việc, Tam Nương có chuyện gì hắn hỗ trợ là được, lại không mưu đồ lên gia nghiệp, nhớ quá kỹ càng không có chỗ dùng.

Chờ Thanh Long đường tan họp, chúng hương chủ từ địa đạo tự mình rời đi, đã giữa trưa.

Dạ Kinh Đường léo ra từ trên giường Tam Nương , rơi xuống khuê phòng của nào, sau đó nghe thấy cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa——"Cộc cộc cộc. . .".

Dạ Kinh Đường mở cửa phòng, có thể thấy được đình viện vắng vẻ im ắng, chim chim bị phơi ở ngoài cửa hơn nửa ngày, nhìn thấy hắn liền nghiêng đầu nhìn về phía nơi khác, làm ra vẻ bộ dáng ‘ Trọng Sắc Khinh Chim’, không muốn phản ứng ngươi.

Bùi Tương Quân từ trong đi ra, cử chỉ thần thái lại biến thành tiểu nữ nhân ấm áp ôn nhu, đi đến trước mặt Dạ Kinh Đường,ôm chim chim đang tức giận vào trong ngực, tán dương:

"Trong nhà có nam nhân là khác ngay. Những hương chủ này là lão nhân trong nhà, cũng đều trung tâm, nhưng nhìn ta lớn lên, trong lòng vẫn coi ta là hậu bối, ta cũng không thể làm gì. Ngươi hôm nay đến ra oai phủ đầu dạy bọn hắn quy củ một chút, về sau nói chuyện cũng nhẹ nhõm hơn nhiều."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy ánh mắt sùng bái của Tam Nương, cảm thấy lâng lâng, nhưng phát hiện Tam Nương là Hồng Tài Thần, về sau cảm giác trong nháy mắt cũng không đồng dạng.

Ngươi đường đường là nữ chưởng môn Hồng Hoa Lâu, là kiêu hùng tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, ở trước mặt ta giả làm mỹ nữ điềm đạm đáng yêu cầu bảo hộ?

Nhưng được nữ cường nhân sùng bái, giống như càng khiến người ta lâng lâng. . .

Tâm tư Dạ Kinh Đường hơi hoảng loạn, đáp lại:

"Thuộc bổn phận thôi, Tam Nương không ngại là được. Sắc trời không còn sớm, ta đi về trước, sáng mai lại tới."

"Đã là Thiếu đương gia, sao còn ở bên ngoài làm gì? Đại bá của ngươi đã dọn dẹp phòng phía đông xong rồi, về sau ngươi ở trong nhà đi."

"Bùi gia đều là nữ quyến, ta là một nam tử khác họ, trong nhà khó tránh khỏi sẽ bị nói này nói noi. Phố Xưởng nhuộm cách chỗ này cũng không xa, Tam Nương có việc gì thì phái người tới nói với ta một tiếng là đủ."

Bùi Tương Quân đem toàn bộ hi vọng phục hưng Hồng Hoa Lâu ký thác trên người Dạ Kinh Đường, tất nhiên nàng muốn giữ ở trước mặt, sớm chiều ở chung để bồi dưỡng tình cảm, nhưng Dạ Kinh Đường kiên trì như vậy, nàng cũng không thể ép hắn ở lại, chỉ đành phải nói:

"Việc của Thiên Thủy Kiều, không cần ngươi hỗ trợ, trước tiên thì việc chủ yếu nhất của ngươi, chính là qua vài ngày nữa đi Tụ Nghĩa Lâu, giúp ta trấn trụ mấy Đại đường chủ. Ngươi đi về nghỉ ngơi trước đi, đợi chút ta dạy thương pháp cho ngươi."

Nói xong, Bùi Tương Quân đi đến bàn trang điểm, mở ngăn kéo nhỏ, lấy từ bên trong ra một chồng ngân phiếu, thoạt nhìn là muốn cho Dạ Kinh Đường tiền tiêu vặt.

Từ mệnh giá ngân phiếu, đưa một tờ chính là chừng trăm vạn!

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, xem như cảm nhận được cảm giác bị phú bà xinh đẹp bảo dưỡng là thế nào gì.

Nhưng làm nam nhi đứng đắn đỉnh thiên lập địa, quà tặng ngoài tiền công, hắn chắc chắn sẽ không cầm, chắp tay nói:

"Ta đi trước, Tam Nương nghỉ ngơi sớm một chút."

Rồi trực tiếp đi ra cửa.

"Aizz?"

Bùi Tương Quân vừa ngân phiếu ra, nhìn thấy bóng lưng Dạ Kinh Đường và chim chim vội vã rời đi, ánh mắt hơi bất đắc dĩ. . .

Chương 87 - Sắp Rời Đi

Chương 87. Sắp Rời Đi

"Chít chít chít chít ~~ "

Giữa trưa, bóng người trên đường phố xưởng nhuộm thưa thớt.

Dạ Kinh Đường dắt ngựa đi trên đường, trên lưng ngựa là chim béo, nó đang thảnh thơi ăn thịt khô vừa được mua.

Chờ về đến cửa ngõ song quế, chim chim đã không kịp chờ đợi mà bay vào ngõ sâu, kêu lên:

"Chít chít chít chít. . ."

"Trở về rồi sao? Đói chết rồi à?"

"Chít chít. . ."

Giọng nói cưng chiều của người phụ nữ từ sau tường viện truyền tới.

Dạ Kinh Đường nghe tiếng cười, dắt ngựa đi vào cửa viện.

Trong viện sạch sẽ gọn gàng xuất hiện chút thay đổi, ở cạnh chân tường có thêm một bồn hoa, bên trong trồng mầm non, không biết là loại hoa cỏ gì.

Bên ngoài phòng bếp, có một đống củi đã được bổ và xếp chỉnh tề, ngay cả thịt muối, nhúm tỏi khô treo dưới cửa sổ, được sửa sang lại đâu vào đấy, vừa bước vào cửa, cảm giác cả nhà đều sáng rực thêm mấy phần.

Dạ Kinh Đường sinh hoạt với nghĩa phụ từ nhỏ, hai người đều là vũ phu, trong nhà tuy chưa đến mức dơ dáy bẩn thỉu, nhưng cũng rất tùy ý.

Nhìn thấy cảnh này, đột nhiên cảm giác được trong nhà có một người nội trợ, đúng là một chuyện rất hạnh phúc.

Lạc Ngưng mặc váy dài màu xanh, bưng hai bàn thức nhắm đi ra khỏi phòng bếp, chim chim thì đứng ở trên bờ vai, vẻ mặt của nàng nhã nhặn như lúc mới gặp, không nhìn Dạ Kinh Đường đang buộc ngựa, chỉ bình thản chào hỏi:

"Vân Ly đi ra ngoài chơi, tới dùng cơm đi."

Dạ Kinh Đường cảm giác Lạc Ngưng bỗng nhiên gần gũi hơn với hắn, trong lòng hơi ngoài ý muốn, tiến vào phòng bếp bưng đồ ăn đã được xào kỹ, đi vào phòng chính, nhìn về phía Lạc Ngưng:

" Hôm nay làm sao Lạc nữ hiệp ôn nhu như vậy?"

Lạc Ngưng ngồi xuống bên trái Dạ Kinh Đường, mở ra một vò rượu, rót hai chén rượu rồi nói:

"Ngươi và ta mặc dù quan hệ không tốt đẹp gì, nhưng những ngày này vẫn phải cảm tạ ngươi đã chăm sóc. Ta vào kinh thành đã một đoạn thời gian rồi, đi ra ngoài cũng không thông báo về nhà. . ."

Động tác Dạ Kinh Đường nhận chén rượu dừng lại, nắm tay thu về:

"Ngươi chuẩn bị đi?"

"Chít chít?"

Chim chim đang trông mong nhìn qua rau xào thịt, nghe thấy lời này lập tức gấp gấp, gẩng đầu tội nghiệp nhìn tỷ tỷ dưa hấu.

Lạc Ngưng ôm chim chim vào trong ngực vuốt vuốt, lông mày nhẹ chau lại:

"Lời này của ngươi có ý gì? Còn muốn nhốt ta ở trong kinh thành, một mực nấu cơm giặt quần áo cho ngươi?"

Dạ Kinh Đường cũng không phải có ý này, nói nhẹ nhàng:

"Cừu Thiên Hợp còn chưa cứu ra, Minh Long Đồ ta cũng chưa suy nghĩ ra, ngươi đi bây giờ, sợ là không thích hợp."

"Trong nhà có chuyện quan trọng, phải trở về một chuyến. Ta đã đồng ý, chỉ cần Cừu Thiên Hợp ra khỏi ngục, ta dạy cho ngươi võ nghệ, hiện tại đã dạy cho ngươi khinh công, Minh Long Đồ ta cũng không cần. Ta tin tưởng ta không ở đây, ngươi cũng có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn. . ."

?

Dạ Kinh Đường cau mày nói:

"Ngươi chuẩn bị một đi không trở lại?"

Trong lòng Lạc Ngưng không phải tính toán như vậy, nhưng trên mặt rất là nghiêm túc:

"Ngươi cứu Cừu Thiên Hợp, ta dạy cho ngươi võ nghệ, là việc đã bàn cẩn thận từ trước. Khinh công ta đã dạy, ngay cả Minh Long Đồ ta cũng không cần, quay lại làm gì?"

Dạ Kinh Đường bị lời này đánh vào trong lòng, ngón tay gõ nhẹ bàn, hơi suy nghĩ:

"Cừu Thiên Hợp ra khỏi ngục, cũng phải ở kinh thành, không phải kế lâu dài. Ta sẽ cố gắng đi lại với Triều Đình, có lẽ có thể cho hắn triệt để khôi phục sự tự do."

?

Lạc Ngưng chỉ thuận miệng nói thôi, lời nói một đi không trở lại, sau đó sẽ giả vờ miễn cưỡng đồng ý mấy ngày nữa sẽ trở về, để tiểu tặc này không liều chết dây dưa với nàng.

Nàng quả thực không ngờ tới, Dạ Kinh Đường vì muốn giữ nàng lại, có thể hứa hẹn lớn như thế, trong lòng cảm thấy hơi lạ.

Nhưng mà tâm tư này chắc chắn không thể biểu hiện ra ngoài, nếu mà để tiểu tặc trước mặt này phát hiện ra, chắc chắn hắn được một tấc lại muốn tiến một thước, sẽ nói ra yêu cầu không an phận.

"Trong nhà có chuyện quan trọng, đã phái người cho ta biết, vì thế ta mới không thể không rời đi sớm. Ngươi. . . Ngươi nếu có thể giúp Cửu Thiên Hợp triệt để khôi phục sự tự do, qua vài ngày ta sẽ trở lại, dạy ngươi « Thiêm Vân Thập Tứ Thủ »."

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, lộ ra nụ cười, lại dò hỏi:

"Trong nhà có chuyện gì? Chuyện gấp như vậy?"

"Đây là chuyện riêng của ta, không có quan hệ gì với ngươi."

"Ta chỉ là sợ ngươi xảy ra chuyện. Ngươi lại không nói cho ta thân phận của ngươi, ngươi chạy ra ngoài, ta muốn tìm cũng như mò kim đáy biển, không cẩn thận chết bên ngoài, nếu ta không biết ta còn cảm thấy ngươi một đi không trở lại, là người không thủ tín, ngươi nói xem có phải vậy hay không?"

Lạc Ngưng hơi trầm mặc, khó mà nói rằng nàng muốn đi Thủy Vân Kiếm Đàm để tham gia thọ yến của Chu lão thái công, chỉ nói:

"Không phải đại sự, Ừm. . . Ta trở về đưa lễ, làm xong rồi trở lại, cũng chỉ tầm hai mươi ngày . . ."

"Hơn hai mươi ngày. . ."

Dạ Kinh Đường mấy ngày nữa sẽ cùng Tam Nương đi ra ngoài một chuyến, tới tây Vương Trấn đàn áp mấy người, lại tiện đường đi Thủy Vân Kiếm Đàm đàn áp thêm mấy người nữa, chờ khi trở về đại khái cũng là giữa tháng sau, thời gian đi ra ngoài cũng tương đối. . .

Dạ Kinh Đường ngẫm lại, gật đầu nói:

"Được thôi, dù sao qua mấy ngày nữa ta cũng muốn đi ra ngoài một chuyến. Thời gian mấy ngày, rất khó để cứu Cừu Thiên Hợp ra, nếu không chúng ta trở về lại tiếp tục?"

?

Lạc Ngưng nghe lời này, còn tưởng rằng Dạ Kinh Đường không tin tưởng nàng, nàng không ở đây hắn sẽ không giúp đỡ, không vui nói:

"Ta nói sẽ trở về, thì sẽ trở về. Ngươi chuẩn bị ra ngoài làm gì?"

Dạ Kinh Đường có chút buông tay:

"Ta là tiêu sư thiên thủy kiều, cũng không phải hiệp khách, cầm tiền công thì phải làm việc, qua mấy ngày phải đi xử lý chút chuyện kinh doanh."

Chương 88 - Sắp Rời Đi 2

Chương 88. Sắp Rời Đi 2

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường nói vậy cũng không hỏi thêm nữa, nghĩ nghĩ, cầm lấy bầu rượu trên bàn, rót rượu cho Dạ Kinh Đường:

"Ngươi có thiên phú không tầm thường, đừng đi làm tiêu sư, dù là ở quan trường, hay lưu lạc giang hồ, đều sẽ có thành tựu không nhỏ. . ."

Tay cầm bầu rượu, tư thái rót rượu ấm áp ôn nhu phối hợp với lời nói, giống như là một tiểu tức phụ đang phàn nàn khi nam nhân của mình không có chí.

Dạ Kinh Đường cầm lấy đũa, ánh mắt đánh giá Lạc Ngưng, nháy nháy mắt.

Lạc Ngưng hơi phát giác ra, hai con ngươi lạnh lùng, cầm lấy cốc, rót đầy chén rượu, một ngụm uống hết.

?

Dạ Kinh Đường lập tức im lặng, cầm bầu rượu lên tự rót cho mình một ly, hỏi thăm:

"Ta đã bốc lên nguy hiểm mất đầu để giúp các ngươi cứu người, Lạc nữ hiệp còn không chịu nói cho ta hiểu ngọn nguồn sao?"

Lạc Ngưng lấy tay áo che mặt, uống một hơi cạn sạch rồi buông chén xuống, Dạ Kinh Đường liền rót rượu cho nàng, nàng cũng không từ chối:

"Ta không nói mọi việc cho ngươi, tự có nguyên do."

"Nguyên do gì?"

Lạc Ngưng không nói, là bởi vì Bình Thiên Giáo là phản tặc,sau khi Dạ Kinh Đường biết, sẽ phải lựa chọn giữa Quan trường và 'Đi theo nàng', nếu chọn quan trường, hai người sẽ mỗi người đi một ngả, sự việc của Cừu Thiên Hợp khó nói rồi.

Tiếp theo Bình Thiên Giáo chủ là nữ nhân, thẳng thắn, nếu phải nói, để Dạ Kinh Đường biết nàng chỉ là đại tỷ tỷ trong sạch độc thân, nàng sẽ chống đỡ không được các thủ đoạn của tiểu tặc này.

"Ngươi đừng hỏi, chờ Cừu Thiên Hợp thoát hiểm, ta sẽ nói rõ ràng với ngươi."

"Có thể tiết lộ ngọn nguồn sớm hơn không?"

Dạ Kinh Đường bưng chén rượu lên than nhẹ:

"Ta cảm giác đạo đức của mình rất bại hoại, đang thông đồng phụ nữ có chồng, vi phạm với hai chữ hiệp nghĩa, cảm giác ban đêm cũng ngủ không được. . ."

Ngươi còn biết điều này sao?

Lạc Ngưng ngồi thẳng hơn vài phần, nghiêm túc nói:

"Nếu như thế, ngươi nên biết hối cải, dừng cương trước bờ vực. . ."

Dạ Kinh Đường đưa tay lắc lắc:

"Nhưng sự việc đã làm ra rồi, ta dừng cương trước bờ vực, không phải là phạm sai lầm. . . nếu ta giải quyết dứt khoát, lại sợ Lạc nữ hiệp cảm thấy ta là người vô tâm."

Lạc Ngưng hơi tức giận, bưng chén rượu lên ực mạnh một ngụm, lười đáp lại tên mặt dày hơn tường thành này.

Dạ Kinh Đường lại rót một chén rượu cho nàng:

"Nhân duyên, thật không nói rõ được. Hiện tại ta là chưa có thê tử, nhưng ngươi cũng biết, ta dáng dấp đoan chính, thiên phú cũng vẫn được, người nhìn ta chằm chằm cũng không ít. Tĩnh Vương có thể mở rộng cánh cửa cho ta, sao ngươi không suy nghĩ nguyên nhân tại sao?"

?

Lạc Ngưng nháy mắt, hiển nhiên bị lời này khơi gợi lên tâm tư, bưng chén rượu lên miệng nhỏ khẽ nhếch:

"Chẳng lẽ, nữ vương gia coi trọng ngươi rồi?"

"Ta chỉ là tiểu tử nghèo từ biên quan Lương Châu tới, thiên phú không tồi dáng dấp vẫn được, bị coi trọng cũng không tính ngoài ý muốn. Nếu như ta cố ý từ chối với người bình thường, ta còn có thể dùng Nghèo hèn để từ chối nhã nhặn, nhưng mà muội muội Hoàng đế coi trọng ta, ta có thể làm như thế nào?"

". . ."

Lạc Ngưng chẳng biết tại sao, nghe nói như thế mà trong lòng nhảy lên một cái, muốn nói Dạ Kinh Đường gạt người.

Nhưng tướng mạo và thiên phú của Dạ Kinh Đường, không có chỗ nào không phải là nhân trung long phượng, bị nữ vương gia thu vào hậu cung, hợp tình hợp lý, còn không có cách nào phản kháng.

Nếu thành phò mã của nữ vương gia, vậy coi như chỉ có thể cả một đời hầu hạ nữ vương gia, triệt để phân rõ giới hạn với những nữ nhân khác. . .

Nhưng tiểu tặc này hôn nàng và sờ qua nàng, về sau nàng làm sao bây giờ?

Mặc dù ý nghĩ này không thích hợp, nhưng từ góc độ lý trí mà cân nhắc, dù nàng không thích tiểu tặc này, nhưng tiểu tặc này chiếm tiện nghi, cũng nên cân nhắc cho nàng mới đúng.

Há có thể chiếm xong tiện nghi liền đi làm phò mã cho nữ vương gia. . .

Lạc Ngưng liên tục uống mấy chén rượu, mới lạnh như băng nói:

"Đường đường là nam nhi, há có thể ủy thân cho nữ nhân, cúi gối cầu phú quý?"

Dạ Kinh Đường đáp:

"Đã có biết bao nhiêu người ở trong cung bị chặt đầu rồi, biết bao nhiêu người phản kháng mà bị chém cả họ rồi? Những phi tử trong cung, thật muốn gả cho Hoàng đế, hay là không muốn nhưng không thể cãi?"

". . ."

Lạc Ngưng bất lực phản bác, hơi suy nghĩ, nhẹ nhàng hít vào một hơi:

"Ngươi. . . tiểu tặc này, đã đắc tội ta, ta còn chưa nghĩ làm sao để đáp trả, trước đó, ngươi tốt nhất chú ý một chút, Ừm. . . Nếu như nữ vương gia thật có ý nghĩ xấu đối với ngươi, ngươi có thể nói ngươi đã có ý trung nhân. . ."

"Tĩnh Vương hỏi tới, ta nói là ai? Ta cũng không thể tùy tiện chỉ một người chứ? Nữ vương gia lấy lòng, nếu ta cự tuyệt, sẽ là cắt mất đường làm quan. . ."

Ba ——

Lạc Ngưng vỗ nhẹ bàn, ánh mắt lạnh lùng:

"Là ngươi có sắc tâm trước; ta không quan tâm hiềm khích lúc trước cũng được, để ngươi hoàn lại cũng được, tất cả phải xem ý của ta. Trước lúc ta chưa nghĩ ra, ngươi phải thành thành thật thật chờ đợi. Ta tha thứ ngươi, ngươi mới có thể leo lên vị nữ vương gia kia, ngươi dám nói chữ "không" thử xem?"

Nữ hiệp rất hung dữ.

Chương 89 - Người Biến Thái

Chương 89. Người Biến Thái

Dạ Kinh Đường lại rót chén rượu cho nàng:

"Thật ra ta có thể đợi, nhưng Lạc nữ hiệp đã lập gia đình, chú định sẽ không cho ta một cơ hội hối cải để làm người mới. . ."

"Ta lấy chồng thì thế nào?"

Lạc Ngưng sau vài chén rượu, gương mặt xuất hiện một vòng đỏ hồng, thoạt nhìn như rất tức giận, mượn rượu để phản bác:

"Lập gia đình thì ta không thể tái giá sao? Ta không thể làm quả phụ sao? Hoặc là tướng công của ta có đam mê đặc thù, thích nam nhân, chỉ là vợ chồng trên hình thức với ta?"

"Khụ khụ. . ."

Dạ Kinh Đường suýt phun một ngụm rượu ra ngoài, ánh mắt kinh ngạc, hắn nhìn chung quanh một chút, xác định bốn bề vắng lặng, mới tiến đến trước mặt Lạc nữ hiệp, khó có thể tin:

"Thích nam nhân?"

Lạc Ngưng lẽ thẳng khí hùng:

"Đúng, tướng công ta thích nam nhân! Mà còn rất đói như khát, nhìn thấy mỹ nam tử giống như ngươi đã không dời nổi bước chân. Ngươi có biết ngươi dây dưa ta, bị tướng công ta biết, sẽ là kết cục gì không?"

? ?

Nơi nào đó của Dạ Kinh Đường xiết chặt, tê cả da đầu:

"Kết cục gì?"

Lạc nữ hiệp thấy mình đã doạ sợ được tiểu tặc vô pháp vô thiên, vẫn rất hăng hái, gương mặt băng sơn hơi vểnh lên, bộ dáng uy hiếp:

"Ngươi làm cái gì đối với ta, nàng liền sẽ làm cái đó đối với ngươi!"

"A? !"

"Mà nàng tính cách bá đạo, cường thế, ra tay tất nhiên hung ác hơn tiểu tắc nhà ngươi. Sẽ trói ngươi lại, dùng lực khi nhục. Ngươi đánh không lại nàng, gọi rách cổ họng cũng không ai có thể cứu ngươi, chỉ có thể bị khi nhục không biết ngày đêm. . ."

Lời này khá là không hợp thói thường.

Nhưng càng kỳ quái hơn chính là, Dạ Kinh Đường cảm giác Lạc Ngưng nói thật!

Toàn thân Dạ Kinh Đường nổi da gà, cách xa ra chút, tay giơ lên:

"Được rồi được rồi, đừng nói nữa."

Lạc Ngưng vẫn luôn bị khi nhục,thấy Dạ Kinh Đường sợ hãi, khí thế tăng thêm.

Bởi vì uống vài chén rượu, Lạc Ngưng nhìn tươi tỉnh hơn trước rất nhiều, như ngự tỷ âm linh hoạt kỳ lãnh ngạo, giễu cợt nói:

"Làm sao? Sợ hãi? Lá gan khi nhục ta đâu rồi? Về sau còn dám vô lễ với ta, ta chỉ cần trở về nói một câu, ngươi sẽ rơi vào kết cục như thế. . ."

Dạ Kinh Đường tê cả da đầu, uống hai chén rượu đè ép nỗi lòng, mới dò hỏi:

"Lạc nữ hiệp, làm sao ngươi gả cho cái loại biến thái này? Có phải bị cưỡng bách hay không?"

Lạc Ngưng nháy nháy mắt, vẻ mặt thu liễm, nghiêm chỉnh một chút:

"Nói rất dài dòng, chờ cứu Cừu Thiên Hợp, ta sẽ nói cho ngươi biết. Trước đó, ngươi không thể leo lên người nữ vương gia. . ."

"Cái này sợ không được, tướng công của ngươi biến thái như vậy, nếu như ta bị bắt được thì phải làm sao bây giờ? Ta cảm thấy trên đời không có chỗ nào có thể an toàn hơn so với Tĩnh Vương phủ."

? ?

Lạc Ngưng phát hiện dùng sức quá mạnh, khiến tiểu tặc này bị dọa đến mức chuẩn bị ôm lấy đùi nữ vương gia, lại giải thích nói:

"Ừm. . . Ngươi cũng không cần quá lo lắng, ta ở trong nhà vẫn có tiếng nói, ngươi làm những chuyện kia đối với ta, chỉ cần ta không nói cái gì, nàng sẽ không làm gì ngươi cả."

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ, kéo lấy ghế ngồi vào trước mặt Lạc Ngưng, dò hỏi:

"Tướng công của ngươi thích nam nhân, các ngươi cũng không có gì tình cảm, ngươi chỉ là vì che giấu đam mê biến thái của tướng công ngươi, mới kết làm vợ chồng giả?"

Nam nhân bỗng nhiên ngồi ở bên người, Lạc Ngưng không tự chủ được thân thể kéo căng mấy phần, nhưng vẫn chống đỡ lấy khí thế:

"Không sai biệt lắm. Nhưng mà ta cũng không có giống như ngươi nghĩ, nàng phải làm việc cho ta, ta mới giúp nàng che giấu. Hợp tác lẫn nhau thôi."

"Vậy Lạc nữ hiệp, trên thực tế chính là độc thân chưa lập gia đình, cũng không phải là phụ nữ có chồng?"

". . ."

Lạc Ngưng cảm giác có chút là lạ —— hình như nàng bất tri bất giác nói ra toàn bộ.

"Ở bên ngoài giang hồ, ta đúng là phụ nữ có chồng. Ngươi còn dám vô lễ nửa phần với ta, hậu quả chính ngươi biết."

Dạ Kinh Đường hơi châm chước:

"Ta cảm giác, ta vẫn đi đầu quân cho Tĩnh Vương là tốt. . ."

Ba ——

Lạc Ngưng hơi nổi nóng, vỗ nhẹ bàn:

"Chỉ cần ta bảo đảm ngươi không có chuyện, thì không ai có thể động vào ngươi, ngươi sợ cái gì? Ngươi muốn khuất phục dưới váy nữ vương gia như vậy? Lá gan trước kia của ngươi đâu?"

". . ."

Dạ Kinh Đường nhìn hai con ngươi ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ của Lạc Ngưng, xem như hiểu ý —— để hắn đừng leo lên Tĩnh Vương làm phò mã, cũng không cần sợ hãi tên biến thái kia. . .

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt cằm, không nói thêm gì nữa,cầm chén rượu lên:

"Uống rượu uống rượu, không nói."

Lạc Ngưng thấy vậy, không tiếp tục lấy Bình Thiên Giáo chủ ra đe dọa tiểu tặc nữa, bưng chén rượu lên, chạm với hắn một cái, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Hai người nói mò nửa ngày, bất tri bất giác cũng đã qua ba lần rượu.

Trước kia Lạc Ngưng không uống rượu, hôm nay uống nhiều như vậy tất nhiên là uống say rồi, vừa mới cầm cái chén lên, đã cảm giác đầu nặng chân nhẹ.

Đưa mắt nhìn, tiểu tặc tuấn lãng phi phàm, đang nâng rượu lên cho mình.

Vẻ mặt của tiểu tặc vẫn như cũ lạnh lùng bất phàm, mang theo chút nho nhã giấu giếm trong đó, nhưng ánh mắt nhìn có chút không yên lòng, giống như nghĩ đến rất nhiều thứ, không mấy vui vẻ.

Lạc Ngưng thấy hưng thú uống rượu đã tiêu tan mấy phần, hơi nhớ lại cuộc đối thoại của hai người—— nếu như tên này không biết Bình Thiên Giáo chủ là nữ nhân, vậy thì có thể tên tiểu tặc này đang nghĩ sai cái gì đó.

Nàng là một nữ nhân đẹp như tiên nữ, bởi vì muốn đạt được chút mục đích, cùng một nam nhân tính cách biến thái giả trang vợ chồng, còn rất dựa vào tên biến thái kia. . .

Cái này nếu để cho nam nhân xem nàng như tiên tử 'Băng thanh ngọc khiết' nhìn thấy, chỉ sợ ấn tượng tốt với nàng sẽ rớt xuống ngàn trượng, hoàn toàn biến mất,thậm chí vứt bỏ như giày rách. . .

". . ."

Chương 90 - Ngươi Đã Làm Gì?

Chương 90. Ngươi Đã Làm Gì?

Gương mặt lãnh diễm vô song tuyệt sắc của Lạc Ngưng, chẳng biết tại sao hiện lên một vòng khẩn trương, cảm giác có thể tên tiểu tặc này đang nghĩ nhầm.

Mặc dù nàng không có ý gì với tiểu tặc vô sỉ này, muốn để cho hắn đừng si tâm vọng tưởng, nhưng mà chuyện này sẽ hủy đi hình tượng trong sạch của mình, tiểu tặc này sẽ hiểu lầm thậm chí ghét bỏ mình, vậy thì được không bù mất. . .

Lạc Ngưng len lén liếc Dạ Kinh Đường vài lần, về sau nghĩ nghĩ, lại mở miệng nói:

"Ngươi. . . Ngươi chớ suy nghĩ lung tung. Ta cùng nàng chỉ là giúp lẫn nhau, tự mình thanh bạch không có quan hệ gì, ta cũng không phải loại người kia, không phải loại nữ nhân vì mục đích ngay cả danh tiết đều không để ý. . . Toàn bộ câu chuyện trong đó rất phức tạp, ta tạm thời không thể nói cho ngươi, nhưng chắc chắn không giống với ngươi nghĩ.Những chuyện này, chờ cứu Cừu Thiên Hợp ra, ta sẽ giải thích cho ngươi, đến lúc đó ngươi lsẽ cảm giác, đây là một chuyện rất bình thường, chỉ là không biết mới thấy cổ quái. . ."

Dạ Kinh Đường chuyển tầm mắt qua, nhìn thấy đại tỷ tỷ có dung mạo như thiên tiên, gương mặt đỏ hồng, say khướt đang nhỏ giọng giải thích, nhếch miệng:

"Lạc nữ hiệp sợ ta hiểu lầm?"

"Lạc nữ hiệp sợ ta hiểu lầm?"

Vừa dứt lời, ánh mắt Lạc Ngưng liền chìm đi mấy phần, thoạt nhìn là không cao hứng.

Dạ Kinh Đường vội vàng khoát tay:

"Tốt tốt tốt, ta làm sao lại hiểu lầm Lạc nữ hiệp chứ, ngươi nói cái gì ta tin cái đó, nào, cạn ly."

Lúc này Lạc Ngưng mới coi như thôi, tay nhẹ giơ lên vuốt vuốt mi tâm:

"Ta không có tửu lượng cao, đi trước, Vân Ly còn đang chờ. . ."

"Vậy ta thay ngươi uống? Sắp phải rời đi rất lâu, dù sao cũng phải ăn cơm xong rồi hãy đi."

Dạ Kinh Đường tự nhiên nắm chặt tay đang bưng chén của Lạc Ngưng, đưa đến bên miệng uống một hơi cạn sạch, lại uống rượu của mình uống xong rồi:

"Như vậy là xong rồi chứ?"

Thấy Dạ Kinh Đường không rót rượu cho nàng, Lạc Ngưng khẽ cắn môi dưới không nói gì, chỉ cầm bầu rượu lên, giúp hắn rót rượu.

Ào ào ~~

Rượu vào trong chén, lại vẩy ra một chút, nhưng vẫn đổ đầy.

Dạ Kinh Đường vốn định tự mình cầm, nhưng Lạc nữ hiệp bên người, lại cầm ly rượu lên, đưa lên miệng hắn:

"Ngươi nhanh lên, ăn xong ta tạm biệt. . ."

Dạ Kinh Đường nghe có lời còn không rõ, muốn dừng lại, để nàng nghỉ ngơi trước, nhưng chén rượu súyt chút nữa đã vào mũi, hắn chỉ có thể há mồm uống:

"Ừng ực. . ."

Một chén rượu còn chưa uống xong, đầu vai bị trầm xuống, một người mềm mại dựa vào.

Đát ——

Chén rượu từ đầu ngón tay trắng nõn trượt xuống, lại bị Dạ Kinh Đường tiếp được.

Nghiêng đầu nhìn lại, Lạc nữ hiệp với gương mặt đỏ hồng, toàn thân mềm nhũn tựa vào trên bờ vai hắn, bàn tay bất lực rủ xuống.

Vẻ mặt còn bảo trì bộ dáng lãnh diễm mà nghiêm túc, nhưng rất nhanh lông mi giãn ra, chỉ còn lại vẻ ôn nhu, còn một câu nỉ non như có như không:

"Tiểu tặc, ngươi còn dám. . . Khinh bạc. . ."

"Chít chít?"

Chim chim một mực vùi đầu ăn cơm khô bên cạnh bàn, nâng đầu lên, nghiêng đầu dùng mắt to đen nhánh dò xét.

Trước kia nghĩa phụ thường xuyên uống say như chết ngủ trên mặt đất, đều là Dạ Kinh Đường kéo pên trên giường nghỉ ngơi.

Chim chim thấy tỷ tỷ dưa hấu cũng uống xong rồi nằm xuống, tự nhiên dùng cánh chỉ về phía giường chiếu, ra hiệu —— ném vào chỗ ấy là được, chúng ta tiếp tục ăn.

Dạ Kinh Đường không phản ứng lại chim chim, nhìn dung nhan gần trong gang tấc, mùi thơm nhàn nhạt xốc thẳng vào mặt.

Lúc đầu muốn lắc Lạc Ngưng một chút, nhưng tay vừa nhấc, Lạc Ngưng lung lay, ngã về phía sau, hắn đành phải vội vàng đỡ lấy vai nàng, biến thành kéo nàng lên.

"Lạc nữ hiệp?"

"Hô. . ."

Lạc Ngưng giật giật mày liễu, nhưng cũng không đáp lại.

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, lòng có tạp niệm, nhưng cuối cùng vẫn thở dài.

Lần trước xúc động hôn một cái, khiếc Lạc Ngưng suýt tức khóc, ủy khuất cả ngày nằm ở trên giường, sau đó nghĩ đến mình quả thật có chút quá phận, không giống hành động của hiệp sĩ.

Dạ Kinh Đường do dự một chút, vẫn không đụng lung tung, chỉ nâng tay về phía sau lưng và đầu gối Lạc Ngưng, ôm lấy Lạc Ngưng người nhẹ như yến đặt lên trên giường.

Mặc dù không cởi váy, nhưng nằm nghỉ ngơi một lát, chắc chắn phải cởi giày.

Dạ Kinh Đường ngồi xuống trước giường, nắm chặt giày thêu dưới váy, bên trên giày thêu vài chiếc lá trúc, tạo hình rất xinh đẹp.

Gỡ giày xuống, vớ vải màu trắng bao vây lấy chân ngọc hiện ra trước mắt, đường cong cực kì ưu mỹ, cách vải vóc mỏng manh cũng có thể cảm nhận được sự non mịn.

Dạ Kinh Đường cởi giày thêu xuống, đặt hai chân nàng ngang ở trên giường, sau đó trở về phía đầu giường, nhìn về phía gương mặt yên tĩnh của Lạc Ngưng, thấy ngọc trâm ở búi tóc hơi cấn người, liền đưa tay muốn gỡ trâm cài tóc xuống.

Nhưng. . .

Lạc Ngưng là cao thủ, uống hơi nhiều, chóng mặt nhắm mắt một chút, chỉ cảm thấy chớp mắt một cái đã phát hiện có người

đang sờ tới sờ lui trên chân nàng.

Đáy lòng cảnh giác, Lạc Ngưng mở mắt ra, kết quả là phát hiện mình chẳng biết từ lúc nào đã nằm ở trên giường.

Mà ngay phía trên, chính là gương mặt quen thuộc của nam tử kia, đang cúi người, tay sờ lên mặt nàng.

? !

Chương 91 - Ngươi Đã Làm Gì? 2

Chương 91. Ngươi Đã Làm Gì? 2

Lạc Ngưng say khướt chếnh choáng, trong nháy mắt đã tỉnh lại hơn phân nửa, nhanh như sét, đấm vào ngực nam tử.

Đông ~

Dạ Kinh Đường phát hiện Lạc Ngưng bỗng nhiên mở mắt, đang muốn mở miệng nói chuyện, kết quả còn chưa mở miệng, ngực đã tê rần, tứ chi lập tức mất đi tri giác, cả người ngã xuống phía trước, quả dưa hấu ở trước mắt cấp tốc phóng đại.

Nhào ——

Mắt tối sầm lại.

Gương mặt không biết đụng phải cái gì, dù sao cũng rất mềm nhũn và thật lớn, bên trong ấm áp mang theo hương thơm, khuyết điểm duy nhất chính là để cho người ta ngạt thở:

"Ô ô. . . ? !"

Ánh mắt Lạc Ngưng xấu hổ và giận dữ, ngay cả tư thế trước mắt cũng không chú ý, tức giận nói:

"Dạ Kinh Đường! Ngươi làm cái gì với ta? Ngươi muốn làm ta tức chết đúng không? !"

"Ô ô. . ."

Dạ Kinh Đường nằm sấp, như toàn thân bị tê liệt, ngay cả tứ chi cũng không có cảm giác, có thể động đậy cũng chỉ có miệng, nhưng tầm mắt bị thứ gì che đậy, nói chuyện cũng nghe không rõ.

Dạ Kinh Đường mới mở miệng, Lạc Ngưng cũng cảm giác được hô hấp nóng bỏng, xuyên qua hai tầng vải vóc thiêu đốt lấy mỗi một tấc da thịt dưới vạt áo.

Toàn thân nàng đột nhiên khẽ run rẩy, đẩy Dạ Kinh Đường ra, ném tới một bên, xoay người đứng lên, gương mặt say khướt biến thành như táo đỏ, rút nhuyễn kiếm, run giọng nói:

"Tiểu tặc vô sỉ này, ngươi vừa rồi làm cái gì với ta? !"

Dạ Kinh Đường lật người lại, rốt cục cũng có thể trông thấy là vật gì, nhưng tứ chi run lên vẫn không thể khôi phục lại tri giác, ánh mắt kinh dị nói:

"Ngươi đã làm gì vậy? Điểm huyệt? Ài ài. . . Ta vừa rồi không làm cái gì, ngươi tin tưởng ta. . ."

Lạc Ngưng nửa chữ cũng không tin, Dạ Kinh Đường đã từng có tiền án nàng bị quá chén không biết nằm bao lâu, hai người phát sinh cái gì, nàng cũng không dám suy nghĩ.

Cúi đầu nhìn lại, quần áo hoàn hảo, nhìn như không có xảy ra việc gì.

Nhưng nhỡ là tiểu tặc này xong việc rồi mặc lại áo cho nàng thì sao?

Lạc Ngưng mang theo ba phần men say, tâm loạn như ma hơi mất lý trí, trực tiếp cầm kiếm chỉ hướng thằng nhỏ của Kinh Đường:

"Lặp đi lặp lại nhiều lần, ngươi thật sự coi ta là nữ nhân dễ bị bắt nạt? Hôm nay ta không cho ngươi nhớ lâu thì. . ."

"Hở? ! Nữ hiệp chậm đã!"

Dạ Kinh Đường khẽ biến sắc, mắt thấy Lạc Ngưng uống nhiều, dùng kiếm chỉ về phía ngã ba của mình, cũng không biết phát lực như thế nào, cố gắng giải khai huyệt vị bị phong bế một chút, xê dịch thân eo trốn tránh:

"Ta thật sự không có làm gì, ngươi đừng xúc động, ngươi không điểm huyệt ta, ta cũng sẽ không chôn mặt vào ngực ngươi. . ."

"Chít chít chít chít. . ."

Chim chim thấy thế, cũng vội lắc động cánh, giúp Dạ Kinh Đường giải thích.

Lạc Ngưng quét mắt nhìn sắc trời và đồ ăn còn chưa nguội,mới xác định nàng say cũng không lâu lắm.

Nhưng Dạ Kinh Đường ôm nàng đến trên giường là sự thật, trên đường đi không có hôn hôn sờ sờ?

Coi như Dạ Kinh Đường không làm gì thì những ngày này nàng một mực bị khinh bạc, cũng phải cho tiểu tặc này biết mặt.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường đang hoảng sợ, Lạc Ngưng sao có thể thu tay lại, bộ dáng hung thần ác sát, rút kiếm đâm loạn, ra vẻ muốn phế của Dạ Kinh Đường đi:

"Ngươi có cái gì không dám làm? Ngươi không phải thích khi nhục nữ tử sao? Đến? Ta để ngươi khi dễ. . ."

"Đừng đừng đừng, ngươi đừng múa loạn, này này. . ."

"Tiểu tặc này. . ."

. . .

Lạc Ngưng rút kiếm nhìn vào giữa hai chân Dạ Kinh Đường, Dạ Kinh Đường kinh hãi cố gắng trốn tránh , chờ tứ chi tê liệt hoàn toàn khôi phục lại, liền xoay người vọt lên,ở trong phòng chạy loạn.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!"

"Ta thật sự không có làm gì, làm sao ngươi lại là không tin. . ."

"Ngươi muốn ta lấy cái gì tin ngươi? Nói thật đi,vừa rồi ngươi đã làm cái gì? !"

Lạc Ngưng đuổi theo Dạ Kinh Đường, vạt áo cũng tung bay theo, sóng cả chập trùng, phong cảnh tuyệt sắc.

Nhưng lúc này Dạ Kinh Đường lại không rảnh thưởng thức, dù sao Lạc Ngưng không nói đạo lý, kiếm chỉ thẳng vào vị trí đó.

Dù là biết Lạc Ngưng đang hù dọa hắn, hắn cũng không dám cầm hạnh phúc nửa đời sau để đi cược là Lạc Ngưng sẽ không xuất thủ, chỉ có thể mượn cái bàn chắn lại, chay quanh nhà:

"Lạc nữ hiệp, tỷ tỷ tốt, ngươi uống say rồi. . ."

"Ta không say, ngươi đứng lại đó cho ta!"

"Chít chít. . ."

. . .

——— ———

Chương 92 - Dùng Sắc Buộc

Chương 92. Dùng Sắc Buộc

Hội nghị Thanh Long đường giải tán, Dạ Kinh Đường rời đi về, sau đó Bùi Tương Quân mang theo nha hoàn Tú Hà, đi tới chỗ ở của đại tẩu Trương Ngọc Liên, thuật lại tình huống vừa rồi.

"Kinh Đường tuy nhỏ, nhưng xác thực có khí thế của Đại đương gia, tám vị hương chủ bây giờ, trong lòng cũng không còn khinh thị nữa, chỉ cần Kinh Đường có danh tiếng trên giang hồ, nhiễu loạn ở nội bộ Hồng Hoa Lâu cũng sẽ dừng lại. . ."

Bùi Tương Quân mặc váy ngắn vàng nhạt, ngồi bên cạnh giường hoa, trong tay cầm kim khâu, thêu hình Chim chim nghịch nước, ôn nhu tán dương biểu hiện của Dạ Kinh Đường.

Trương phu nhân ngồi đối diện, nghe vậy thì sắc mặt an tâm một chút, nhưng không có quá nhiều vui mừng, ngược lại mang theo một vẻ u sầu nhàn nhạt:

"Kinh Đường biểu hiện có tốt, cũng chỉ là nghĩa tử Nhị thúc, không có huyết thống với Bùi gia, càng không có nửa phần ân huệ với Bùi gia, giúp Bùi gia chống đỡ chỉ là tình nghĩa, không giúp Bùi gia thì cũng không nói gì được, Bùi gia không sai khiến được hắn."

"Đại tẩu yên tâm, ta hiểu cách làm người của Kinh Đường."

Trương phu nhân tốt xấu gì cũng làm chưởng môn phu nhân nhiều năm, kinh nghiệm nhiều hơn Bùi Tương Quân, khẽ thở dài:

"Tam Nương, có nhiều thứ, ta phải nói. Lòng người khó đoán, lấy biểu hiện hôm nay của Kinh Đường, về sau cánh cứng cáp rồi,

ngươi sẽ không quản được, gia nghiệp to như vậy cũng không thể chỉ ỷ lại hai chữ 'Tin tưởng'. Ngươi cần nghĩ biện pháp, giữ trái tim hắn lại."

"Kinh Đường rất hiệp khí, ưu điểm là không màng danh lợi, khuyết điểm cũng như thế. Hắn muốn giúp Bùi gia, ta không nói hắn cũng sẽ nỗ lực; hắn không muốn giúp, ta có cách gì giữ người lại?"

Đáy mắt Trương phu nhân hiện lên vẻ bất đắc dĩ, thấy không có người ngoài thế là nàng xích lại gần mấy phần:

"Nam nhân yêu thích, đơn giản Quyền, tiền, danh, sắc . Kinh Đường không tham tiền tài, quyền thế, danh khí cũng không cần Bùi gia cho, vậy chỉ có thể ra tay vào cái cuối cùng. . ."

Động tác thêu của Bùi Tương Quân dừng lại, giương mi mắt:

"Đại tẩu muốn dùng mỹ nhân kế? Kinh Đường lớn lên đẹp hơn nữ tử trong thiên hạ rất nhiều, nữ nhân có thể buộc hắnlại, ta cảm thấy trên đời này không có mấy người."

Trương phu nhân quét mắt nhìn Bùi Tương Quân:

"Cô gái tầm thường tất nhiên không buộc được, nhưng ngươi đâu phải là cô gái tầm thường? Thân là nữ chưởng môn Hồng Hoa Lâu, dáng dấp lại thiên kiều bá mị. Giang hồ thường nói 'Tình nghĩa ngàn vàng, không bằng hai quả trước ngực' , Mà của ngươi còn phải tới hai cân đó? Không buộc được một thiếu niên trẻ tuổi?"

? !

Bùi Tương Quân kinh ngạc, kéo lại vạt áo phình lên, vẻ mặt hiện ra ba phần xấu hổ:

"Đại tẩu! Ngươi nói nhăng nói cuội gì đấy? Ta và ngươi là

người một nhà mà, Kinh Đường gọi ta lại sư cô!"

"Sư cái gì cô?"

Trương phu nhân nói:

"Ngươi là đồ đệ Bùi gia, Kinh Đường là nghĩa tử Bùi gia, hai người cũng không có quan hệ máu mủ, kết làm phu thê thì ai nói có vấn đề? Kinh Đường tuấn tú lịch sự, thiên phú cũng không tầm thường, ngươi phải cố gắng tranh thủ, không thể đưa lang quân tốt như vậy cho người ngoài, ngươi nói xem ngươi có phải chịu thua thiệt không? Nếu ta có nữ nhi, giờ ta sẽ gả cho Kinh Đường. . ."

"Đại tẩu, ngươi đừng làm mối linh tinh, biến khéo thành vụng rất mất mặt."

"Ta cũng không có nói đùa, nếu ngươi không chịu, thì nghĩ biện pháp tìm kiếm ở bên trong Hồng Hoa Lâu. Hồng Hoa Lâu có vô số học trò, cô gái xinh đẹp không phải số ít, ngươi làm sao cũng phải chọn được một cái, đưa đến bên người Kinh Đường để làm ấm giường và xếp chăn, nếu không thành người một nhà, ngươi làm sao cam đoan tâm Kinh Đường hướng về Hồng Hoa Lâu?"

Tú Hà bên cạnh vừa pha trà vừa nghe lén, hơi ưỡn ngực, giả vờ không cẩn thận đụng phải chén trà phát ra tiếng vang, còn ho khan hai tiếng.

Bùi Tương Quân không phản ứng với Tú Hà, nhưng cũng biết đại tẩu nói có lý, hơi do dự, thở dài:

"Trước tiên ta đi hỏi ý Kinh Đường, xem hắn có ý thành gia lập thất hay không."

Trương phu nhân cảm thấy Bùi Tương Quân da mặt mỏng, không có ý vạch trần ra:

" Thiếu niên mười tám mười chín tuổi, nếu không nghĩ tới cô nương, vậy khẳng định có bệnh nặng. Loại thiếu niên trẻ tuổi này, không giống một tên giảo hoạt đã nhìn quen phong nguyệt, rất dễ giữ trong tay, chỉ cần hơi lấy lòng một chút, sẽ coi ngươi là la bàn chỉ hướng, ngươi nói gì hắn sẽ nghe nấy. . ."

"A ～!"

Bùi Tương Quân khẽ lắc tay, đánh gãy lời nói không biết xấu hổ không biết thẹn của đại tẩu, mắt thấy sắc trời không còn sớm, đứng dậy cáo từ:

"Ta đi trước hỏi ý, đại tẩu cũng đừng mai mối loạn."

Trương phu nhân lắc đầu, tiếp tục thêu hoa:

"Ngươi chỉ là không bỏ được mặt mũi để theo đuổi nam nhân, chờ ngày nào hối hận, đừng trách tẩu tẩu không nghĩ kế cho ngươi."

"Biết rồi, aizz, thực sự là. . ."

Chương 93 - Bắt Tại Trận

Chương 93.Bắt Tại Trận

Ùng ục ục. . .

Sau đó không lâu, xe ngựa xa hoa treo tấm bảng gỗ ghi chữ Bùi, chạy tới phố xưởng nhuộm

Màn xe vén lên, Tú Hà thò mặt ra dò xét trái phải đường:

" Làm sao Dạ thiếu gia ở nơi mộc mạc như vậy? Ta ở kinh thành nhiều năm như vậy,cũng chưa từng tới chỗ này."

"Kinh Đường có tính tiết kiệm, mới vừa vào kinh nên trên tay không có tiền bạc, nên ở lại nơi này."

Bùi Tương Quân ngồi ở trong xe ngựa, ăn mặc đẹp một chút, mặc một cái váy hoa màu vàng nhạt, trên bờ vai có khoác áo choàng, đánh thêm chút son đỏ nhạt, nhìn vừa tài trí mà lại xinh đẹp, như là đại tiểu thư của một gia đình giàu có.

Mặc dù Bùi Tương Quân không có tâm tư đi ăn cỏ non, nhưng như đại tẩu nói, nàng và Kinh Đường không có quan hệ gì, nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, tướng mạo và phẩm hạnh của Kinh Đường lại tìm không ra nửa chút tì vết, nàng không có tâm tư thì không có tâm tư, cũng không cố gắng trốn tránh, tất cả thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Chuyến này tới là hỏi ý Kinh Đường, nhưng Bùi Tương Quân chẳng biết tại sao lại có loại cảm giác cổ quái như mình tự tiến cử bản thân.

Bùi Tương Quân đang suy nghĩ xem nên mở miệng như thế nào, bên tai khẽ nhúc nhích, bỗng nhiên nghe thấy bên trong ngõ sâu, truyền đến động tĩnh cổ quái:

Keng keng——

Âm thanh xuất kiếm ra, còn kèm theo tiếng nói của nam và nữ:

"Nữ hiệp chậm đã, đừng đừng đừng. . ."

"Ngươi còn tiếp tục chạy? Ta xem ngươi có thể chạy bao lâu! . . ."

? !

Hai con ngươi của Bùi Tương Quân ngưng lại, trong nháy mắt hoàn hồn.

Nàng và Kinh Đường tiếp xúc không nhiều, nhưng cũng coi như hiểu rõ tính cách của Kinh Đường, lần trước cải trang giết đến tận cửa, Kinh Đường không có phần thắng chút nào, còn gặp nguy không loạn, có thể kinh hoảng đến loại tình trạng này, phải là gặp được cường địch cỡ nào?

Bá ——

Chỉ một ý niệm, rèm xe ngựa khẽ nhúc nhích, Bùi Tương Quân ngồi ở bên trong, đã không thấy bóng dáng.

Chỉ là hai chân nàng nhảy xuống, Bùi Tương Quân xông qua phòng xá hoang tàn vắng vẻ, bay vào căn nhà lúc trước nàng tới.

Đạp ——

Hai chân rơi xuống đất, Bùi Tương Quân nhìn thấy trong phòng có hai người đang đứng!

Kinh Đường đứng ở phía bên phải cái bàn, vẻ mặt bối rối, còn

duy trì tư thế đưa tay ngăn lại, kinh ngạc nhìn về phía nàng!

Phía đối diện, là thiếu phụ eo nhỏ như lá liễu, cặp mắt đào hoa, mày liễu, mặt như băng sơn, tướng mạo hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ, thậm chí trên ngực còn căng tràn, cho dù một người tuyệt sắc như nàng, thấy được đều sinh ra ba phần kinh diễm.

Nhưng mà nữ nhân này rõ ràng không có ý tốt!

Giận dữ trong mắt nữ nhân này chưa tiêu, tay phải cầm kiếm dài ba thước đâm về phía Dạ Kinh Đường, trên mặt đất, trên vách tường có không ít vết tích kiếm đâm ra.

Sắc mặt Bùi Tương Quân lạnh lùng, lúc này muốn xông đi vào bắt lại nữ tặc gan to bằng trời này!

Nhưng bước chân vừa động, lại thấy được đồ ăn phong phú trên bàn, cùng với chim chim ngồi xổm xem trò vui ở trên mặt bàn. . .

Trên mặt bàn đặt hai bộ bát đũa, còn có bầu rượu uống hết một nửa. . .

Lại nhìn kỹ, sắc mặt nữ tử cầm kiếm đỏ lên, ngay cả giày cũng không đeo. . .

Sao mà vừa nhìn, giống như đang liếc mắt đưa tình!

? ?

Bùi Tương Quân sững sờ ngay tại chỗ, chức vị cao nên vẫn giữ được trầm ổn, không để cho nàng quá ngạc nhiên, nhưng sắc mặt vẫn đỏ lên, dò hỏi:

"Kinh Đường! Ngươi. . . Vị này là?"

Cộp cộp ——

Chợt nghe phía ngoài hẻm truyền đến tiếng vang, Lạc nữ hiệp đang say khướt truy sát tiểu tặc, và Kinh Đường đang chạy vòng quanh cáu bàn, nghe thấy tiếng thì sắc mặt liền biến hóa.

Lạc Ngưng đang chếnh choáng trong nháy mắt tỉnh một nửa, muốn nhanh chóng leo lên giường, giả bộ là nàng dâu nhỏ.

Nhưng lần này người tới lợi hại hơn mấy bộ khoái lần trước nhiều.

Gần như là trong nháy mắt khi hai người nghe được động tĩnh, một bóng người liền từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước cửa phòng chính.

! !

Lạc Ngưng cảm giác trong lòng nặng nề, còn tưởng rằng người tới là cường địch, chuẩn bị ra ngoài liều mạng để diệt khẩu, nhưng nghe xong lời nói của đối phương:

"Kinh Đường, ngươi. . . Vị này là?"

Thà người tới là địch còn hơn!

Cái này thì nàng phải giải thích thế nào?

Dạ Kinh Đường đang chơi với Lạc Ngưng trò xiếc 'Tiểu tặc vô sỉ đùa nữ hiệp', bị Tam Nương bắt được cũng hơi ngẩn người ra.

Cũng may Dạ Kinh Đường tâm trí cứng, sợ hai người hiểu lầm rồi đánh nhau, vội vàng mở miệng nói:

"Tam Nương, sao ngươi lại tới đây? Vị này là Ngưng nhi cô nương, một cô nương mà ta quen biết trước kia, hai ngày trước vào kinh thành để thăm ta, còn chưa gặp mặt nói chuyện với Tam Nương. . ."

Ngưng nhi. . . Thăm. . .

Bùi Tương Quân nháy nháy mắt, nhìn về phía tiểu thiếu phụ có dung mạo như thiên tiên kia,hiểu ý —— đây là tình nhân trước kia của Kinh Đường.

Chẳng biết tại sao trong nội tâm của nàng, có cảm giác như bị mất đi thứ gì, còn có chút xấu hổ:

"A, thật sao, hân hạnh. . ."

Dạ Kinh Đường nói xong, lại nhìn về phía Lạc nữ hiệp đang luống cuống:

"Ngưng nhi, vị này là đại đương gia Thiên Thủy Kiều Bùi Tương Quân, ta đang làm việc cho nàng, ngươi gọi Tam Nương là được."

Chương 94 - Bắt Tại Trận 2

Chương 94. Bắt Tại Trận 2

Lạc Ngưng uống chút rượu, lại bị ‘ bắt gian’ tại chỗ, suy nghĩ loạn như nha, ngay cả việc người tới có khinh công không tầm thường cũng không nghĩ ngợi gì.

Nghe thấy Dạ Kinh Đường giới thiệu, Lạc Ngưng cấp tốc thu hồi kiếm, sắc mặt đỏ lên, cúi đầu hô:

"Tam Nương."

Sau đó đi giày vào rồi đi ra ngoài, nhìn bộ dáng là muốn chạy trối chết.

Bùi Tương Quân tới, là chuẩn bị hỏi Dạ Kinh Đường có ý tứ thành gia lập thất hay không, bây giờ trực tiếp nhìn thấy tình nhân rồi, tất nhiên suy nghĩ cũng tan thành mây khói.

Dạ Kinh Đường đang ở bên tình nhân, nàng không thể nói ra sự thật mà nàng nghĩ, không cẩn thận sẽ phá vỡ tràng diện nam nữ liếc mắt đưa tình, trong lòng hơi ngại ngùng, mắt thấy tiểu thiếu phụ muốn che mặt mà chạy, liền vội vàng tiến lên ngăn cửa:

"Là ta mạo phạm, Ngưng nhi cô nương chớ để ý, đều là người một nhà."

Lạc Ngưng trực tiếp bị ngăn chặn, hận không thể chạy tới cho Dạ Kinh Đường một kiếm, nhưng lại không tiện nói gì, đành phải ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên mà nói:

"Ừm. . . sao lại có thể là mạo phạm chứ, ta vừa rồi. . . đang uống rượu với Kinh Đường, say rượu, cho nên. . ."

"Không có việc gì không có việc gì, trong nhà cả. Ta bình thường uống nhiều quá, còn điên hơn Kinh Đường."

Bùi Tương Quân cảm thấy thân thiết, như là đại tỷ tỷ, kéo cổ tay Lạc Ngưng, kết quả phát hiện —— a ~ bộ ngực nữ tử này không nhỏ, sắp bằng ta, trách không được có thể ủi được cả Kinh Đường. . .

Lạc Ngưng thì không có tâm tư chú ý tới những việc này, nhưng cũng cảm thấy nữ đương gia trước mặt thiên kiều bá mị, dáng người thật sự rất đẹp, hoàn toàn không nói đạo lý.

Nàng bị ôm cánh tay, một lần nữa trở lại phòng,ngồi xuống ghế, cảm giác đứng ngồi không yên, nhìn về phía Dạ Kinh Đường, muốn Dạ Kinh Đường giải vây.

Dạ Kinh Đường hơi không nỡ nhìn Lạc nữ hiệp rời đi, nhưng Tam Nương là nữ chưởng môn của Hồng Hoa Lâu, cũng không biết Lạc nữ hiệp có thân phận gì, hai người ở cùng nhau trò chuyện hai ba câu, xác định sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn liền mỉm cười nói:

"Tam Nương, nàng còn có chuyện, sắp rời kinh, vừa rồi đang chuẩn bị đi ra ngoài. . ."

"Thật sao?"

Bùi Tương Quân nháy nháy mắt, thấy lời của Dạ Kinh Đường không giống làm bộ, liền nhiệt tình nói:

"Vừa vặn xe ngựa ở bên ngoài, nếu không ta để Kinh Đường đưa cô nương một đoạn đường?"

Lạc Ngưng ngượng ngùng cười một tiếng:

"Không cần. Người trong nhà đã chuẩn bị xe ngựa, ta. . . Ta phải đi, ở chỗ này đợi quá lâu, không dễ giải thích. Tam Nương

chớ trách, về sau ta sẽ đến nhà chào hỏi với Kinh Đường."

Lạc Ngưng nói xong, đứng dậy hạ thấp người hành lễ giống như phong phạm của một tiểu thư khuê các, sau đó liền chạy ra ngoài.

Dạ Kinh Đường biết lần từ biệt này, gặp lại chính là tháng sau, có chút không bỏ được ,đứng dậy đi tới cửa:

"Này. . ."

Lạc Ngưng bị gọi lại, chỉ có thể đè ép lại cảm xúc, ngoái nhìn một chú:

"Còn có việc sao?"

Dạ Kinh Đường há to miệng, muốn nói cái gì, lại không tìm được đề tài.

Bùi Tương Quân thì hiểu lầm, cho là mình vướng bận, quay lưng đi sau đó cười trêu ghẹo:

"Muốn ôm thì ôm đi, ta không có nhìn trộm."

? !

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường nửa ngày không nói lời nào, cũng nghĩ tiểu tặc này đang muốm chiếm chút tiện nghi trước khi mình đi!

Lạc Ngưng uống nửa say, tình cảnh lại quá quẫn bách, vì mau chóng thoát thân, cắn răng, mở cánh tay, để cho Dạ Kinh Đường tới va chạm vào quả dưa hấu.

Dạ Kinh Đường cũng không có ý này, nhưng bây giờ có cơ hội, hắn nhanh chóng đưa tay,ôm lấy giai nhân xinh đẹp, còn ôm nàng đi qua cửa.

Hô ——

Váy màu xanh tung bay.

Hành đoongh lần này khiến Lạc Ngưng quẫn bách giờ còn khiến lông mày nhíu lại, nhưng vẫn không nói gì , chờ sau khi được để xuống thì quay đầu chạy, bộ dáng giống tiểu nữ hiệp ngượng ngùng rơi vào bể tình, không nỡ rời tình lang.

Đạp đạp. . .

Bùi Tương Quân nghe thấy được động tĩnh, âm thầm lắc đầu, thấy Dạ Kinh Đường đứng ở cổng đưa mắt nhìn, cau mày nói:

"Đi đưa tiễn đi chứ? Ngốc đứng đấy làm gì?"

"A đúng."

Dạ Kinh Đường thấy Tam Nương không ngại liền nói xin lỗi không thể tiếp, thế là vội vàng chạy theo ra ngoài.

Đạp đạp đạp. . .

Ở trong ngõ nhỏ, một bóng hình áo xanh xinh đẹp đang bước nhanh, chờ đến khi không có người chú ý, thì bắt đầu chạy vội lên trên nóc nhà.

"Lạc nữ hiệp. . ."

Vừa chạy không bao xa, đã nghe đến phía sau truyền tới tiếng la lên, quay đầu nhìn lại, tiểu tặc vừa được tiện nghi, vậy mà còn đuổi đi theo!

Ánh mắt Lạc Ngưng nổi nóng, chạy nhanh hơn.

Nhưng Dạ Kinh Đường bằng vào khinh công vừa học, không bị

nàng bỏ xa.

Hai người chơi trò chạy trốn, chớp mắt đã được nửa dặm, sắp tiến vào đường phố phồn hoa.

Lạc Ngưng sợ bị người ta chú ý tới, không thể không giảm bớt tốc độ, hạ xuống trong ngõ nhỏ, rút bội kiếm,vẻ mặt lạnh như băng quay người lại.

Dạ Kinh Đường rơi vào trong ngõ hẻm, nhìn thấy Lạc Ngưng đằng đằng sát khí xông lại, vội vàng đưa tay:

"Thôi thôi, Lạc nữ hiệp nếu tức giận, cứ đâm ta một kiếm đi, đừng đâm xuống ngã ba giữa hai chân là được."

Lạc Ngưng nhanh chân đi đến trước mặt, rút kiếm làm bộ muốn đâm, nhưng Dạ Kinh Đường không tránh, nàng sao có thể xuống tay được, chỉ có thể lạnh lùng nói:

"Sao da mặt ngươi dày như vậy? Đương gia của ngươi ở đó, lại còn để cho ta. . ."

Vẻ mặt Dạ Kinh Đường nghiêm túc mà đứng đắn:

"Lạc nữ hiệp đừng hiểu lầm, ta vừa rồi chỉ là muốn nói lời tử biệt, ngay cả cơ hội giải thích ngươi cũng không cho, cứ thế ôm ta. . ."

Chương 95 - Từ Biệt

Chương 95. Từ Biệt

? !

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường không chịu nhận, bộ ngực phình lên, nhấc kiếm muốn động thủ.

Dạ Kinh Đường vội vàng nói:

"Được rồi được rồi, là mặt ta da dày, lần sau không như thế này nữa."

Lạc Ngưng trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường, muốn dạy dỗ Dạ Kinh Đường vài câu, nhưng ngoại trừ từ vô sỉ cũng tìm không thấy từ nào phù hợp hơn, liền thu hồi bội kiếm lạnh như băng nói:

"Hôm nay tha cho ngươi, về sau lại tìm ngươi tính sổ. Ngươi trở về cố gắng giải thích, đừng để đương gia của ngươi hoài nghi thân phận của ta, ta đi trước."

"Ngươi yên tâm. Chuyến này ngươi đi xác định không có nguy hiểm gì chứ?"

Ánh mắt Lạc Ngưng hiện ra ngạo khí của giáo chủ phu nhân:

"Toàn bộ giang hồ, chỉ có ngươi dám vô lễ với ta! Ngươi thật sự cho rằng Lạc Ngưng ta là hạng người hời hợt, đi ra bên ngoài ai cũng có thể khi dễ?"

"Chỉ là không yên lòng."

"Đi đưa cái lễ thôi, có cái gì không yên lòng."

Lạc Ngưng không cảm động, "Hừ" một tiếng, sau đó quay người muốn đi nhưng ngẫm lại vẫn nói:

"Còn có. Sự việc nữ vương gia, chính ngươi tự cân nhắc một chút. Lời ta nên nói đã nói với ngươi, khi ta về kinh, nếu như phát hiện ngươi làm phò mã gia. . ."

Dạ Kinh Đường buồn cười:

"Nữ vương gia nếu thật sự coi trọng ta, ta sẽnói ta có ý trung nhân,cũng không cách nào có thể bỏ được nàng. Nếu Lạc nữ hiệp không cho ta câu trả lời, ta lại giải thích ngươi đã chạy trốn với nam nhân khác, vừa vặn tranh thủ sự đồng tình của nữ vương gia. . ."

? !

Lạc Ngưng đã chịu không được tiểu tặc này, âm thanh lạnh lùng nói:

"Ngươi không thể cách nữ vương gia xa một chút?"

"Vậy ta làm sao cứu Cừu Thiên Hợp?"

". . ."

Lạc Ngưng không còn lời nào để nói, vuốt vuốt cái trán, xoay người rời đi.

Dạ Kinh Đường không tiếp tục giữ nàng lại, đứng trong ngõ nhỏ đưa mắt nhìn, đợi cho bóng lưng sắp biến mất ở trong ngõ nhỏ, mới mở miệng:

"Lạc nữ hiệp,gặp lại trên giang hồ. Giúp ta nói lời tạm biệt với Vân Ly, đúng, Vân Ly lần sau còn tới không?"

"Ngươi có ý gì?"

"Vân Ly ở đây, Lạc nữ hiệp cũng sẽ ở đây, như vậy ta mới có thể yên tâm chút, không thì ngươi sẽ cách xa ta vạn dặm."

"Lần sau gặp mặt, ta sẽ thu thập ngươi. . ."

Lời định nói còn chưa xong, bóng người đã biến mất ở cửa ngõ.

Dạ Kinh Đường than khẽ, cảm giác trong lòng vắng vẻ, đứng nhìn một lúc lâu, sau đó mới lắc đầu, một mình trở về.

Cộp cộp chộp. . .

Tiếng bước chân từ đi xa vang tới.

Cuối chỗ ngoặt, nữ tử mặc một bộ áo xanh, lưng dựa vào tường vây, nghiêng đầu nghe bước chân đi xa, lại nhìn mây cuốn mây bay trên bầu trời.

Ánh mắt trầm tư, không biết giấu bao nhiêu loại cảm xúc,cảm giác chếnh choáng chưa tán đi, để lại trên gương mặt thêm một vầng đỏ hồng.

Tiểu tử thúi này. . .

Lạc Ngưng đưa tay vuốt vuốt mi tâm, chờ đến khi tiếng bước chân triệt để biến mất, mới đè xuống tâm tư, bày ra bộ dáng lãnh diễm động lòng người, tiên khí mười phần như ngày bình thường.

Nhưng vừa cố gắng không bao lâu, đã không nhịn được dùng giày thêu đá văng một hòn đá nhỏ, giống như hòn đá nhỏ kia là để nàng dịu đi nỗi lòng với tiểu tặc.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, không biết qua bao lâu, đi tới gần Đông Môn kinh thành.

Trên đường có một chiếc xe ngựa đứng ở đó, bốn bóng người chờ đợi ngoài xe ngựa.

Cầm đầu là lão nhân cầm trong tay cái đoán mệnh kỳ, tay chắp tay nửa híp mắt, đang đánh giá hoàng thành nguy nga trong tầm mắt—— còn nhỏ lớn lên ngoài hoàng thành, chỉ sợ lúc này đang nhớ lại trước kia.

Chiết Vân Ly mang theo mũ rộng vành, lưng đeo bội kiếm, ngồi cạnh xe ngựa ngẩn người, hai bắp chân vung vẩy, trên tay cầm lấy một con gấu bông hình con chim mới mua ở dọc đường, mặc dù cũng là con chim, nhưng thấy thế nào cũng không giống chim chim, cho nên rầu rĩ không vui.

Bên cạnh Chiết Vân Ly, là hai nữ nhân, quần áo như phụ nữ bình thường, là hương chủ Bình Thiên Giáo, cũng là nha hoàn của giáo chủ phu nhân.

Đợi đến khi Lạc Ngưng đến gần, hai nữ tử cung kính hạ thấp người thi lễ:

"Phu nhân."

Chiết Vân Ly từ trên xe ngựa nhảy xuống, dò hỏi:

"Sư nương, Kinh Đường ca nói thế nào?"

"Sự việc đã an bài thỏa đáng, đi thôi. Hắn nhờ sư nương gửi lời, nói tạm biệt với ngươi, để ngươi trên đường đừng nghịch ngợm."

Giọng nói vẫn linh hoạt kỳ ảo trong suốt, tựa như tiên tử Thiên Cung chưa hề nhiễm qua khói bụi.

Chiết Vân Ly buồn bã ỉu xìu thở dài, lôi kéo tay sư nương, quay đầu đưa mắt nhìn.

Kết quả lập tức đã bị sư nương kéo lại.

"Ngươi nhìn cái gì? Không nỡ rời xa Kinh Đường ca ca?

"Sư nương, ngươi nói cái gì đó ~ Trương gia gia còn ở bên cạnh. . . Ta là sợ Cừu đại hiệp xảy ra chuyện."

". . ."

Lạc Ngưng cảm giác hôm nay mình uống nhiều quá, hành vi và cử chỉ có chút không hợp thói thường.

Đều do tiểu tử thúi kia. . .

Lạc Ngưng cố gắng đè xuống nỗi lòng, lôi kéo Chiết Vân Ly đi vào xe ngựa, trước lúc bước lên, nhịn không được cũng quay đầu đưa mắt nhìn.

Gió nhẹ thổi lên mũ che mặt, lộ ra đôi mắt hoa đào kinh diễm thế tục, đáy mắt có ngụ ý khó hiểu.

"ĐI —— "

Lộc cộc lộc cộc. . .

Xe ngựa đi trên đường phố, lái về phía cửa thành.

Nam Sơn Thiết Quái Trương Hoành Cốc, cầm trong tay cái đoán mệnh kỳ, chậm rãi đi bên ngoài xe ngựa, quay đầu đưa mắt nhìn hoàng thành nguy nga, nhẹ giọng thở dài:

" Quốc vận Đại Ngụy, nhìn như mặt trời ban trưa."

Chiết Vân Ly dựa vào cửa sổ nhìn về phía đường đi, tò mod hỏi thăm:

"Trương gia gia, sao người nhìn ra được? Xem bói?"

"Dân tâm sở hướng. Hiện tại mây an, so với thời điểm năm đó ta là một tiểu đạo đồng ở kinh thành, bây giờ phồn hoa hơn quá nhiều. Lòng mang Đại Yên, vì phục quốc mà mưu đồ nửa đời, lúc già quay về kinh đô, thấy được phong thái thịnh thế mà kinh thành nên có, aizzzzz. . ."

Chiết Vân Ly biết lời này rất đả kích vào tấm lòng muốn tạo phản, tràn đầy tự tin nói:

"Đại Ngụy có kinh thành thái bình, nhưng bên ngoài rất hỗn loạn, nếu sư phụ làm hoàng đế, chắc chắn tốt hơn Nữ Hoàng đế trong cung. . ."

"Ha ha. . ."

. . .

Lạc Ngưng ở trong xe ngựa, cũng không nói gì, nhưng trong lòng cũng có cảm khái —— ngay cả loại thiên chi kiêu tử như Dạ Kinh Đường, cũng có tâm hướng về triều đình, Đại Ngụy quốc gia thật sự như mặt trời ban trưa. . .

Chương 96 - Ta Dạy Ngươi Thương Pháp

Chương 96. Ta Dạy Ngươi Thương Pháp

Trong ngõ Song quế vắng vẻ im ắng, xe ngựa xa hoa dừng ở cửa ngõ, xa phu ngủ gật ở ngoài thùng xe.

Trong sân, Tú Hà đi dạo ở trong phòng bếp, rất chịu khó rửa chén thu thập đồ làm bếp, trong lúc đó nàng cũng vụng trộm hỏi thăm:

"Lâu chủ, làm sao bây giờ?"

Bùi Tương Quân lúc này lại ưu nhã ngồi ở trước bàn trong phòng chính, vuốt lông cho chim chim, một mực nhìn qua cái giường đôi cách đó không xa, giống như có điều suy nghĩ:

"Cái gì mà làm sao bây giờ?"

"Chính là việc mà phu nhân nói đó, ừm. . . an bài ở bên người Dạ thiếu gia một cái mỹ nhân hầu hạ. . ."

"Ngươi không thấy Kinh Đường cũng đã có người ở trong lòng rồi sao?

"Dạ thiếu gia tốt như vậy, chắc chắn không nỡ để ý trung nhân giặt quần áo nấu cơm làm việc nặng, ta cảm thấy, có thể an bài một nha hoà trong sáng đáng yêu, bưng trà đổ nước nuôi chim chim. . ."

"Chít chít!"

Chim chim đối với đề nghị này cũng rất đồng ý, gật đầu như giã tỏi.

Bùi Tương Quân vuốt chim chim:

"Ngươi muốn gánh trách nhiệm này?"

"Ây. . ."

Tú Hà chớp chớp con ngươi, cảm thấy đồ ăn mà lâu chủ còn chưa có đụng, nàng động trước, có thể sẽ bị trục xuất khỏi Hồng Hoa Lâu, chỉ lắc đầu nói:

"Ta chỉ nghĩ kế, lâu chủ lớn hơn Dạ thiếu gia, ta cũng lớn hơn Dạ thiếu gia. Ta về sau muốn đi theo lâu chủ lấy chồng, hầu hạ cô gia tương lai."

Bùi Tương Quân "Hừ ~" một tiếng, lại nhìn về phía giường chiếu:

"Ngươi nhìn tính tình Kinh Đường xem, hắn giống như là nam tử gặp được mỹ nhân thid không dời nổi bước chân hả?"

"Cái này thì khó mà nói chắc được, dung mạo lâu chủ ngàn dặm mới tìm được một, Dạ thiếu gia cũng có thể trong lòng như có hươu nai xông loạn. . ."

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, trong ngõ nhỏ có tiệng động vang lên.

Bùi Tương Quân ra hiệu Tú Hà ngậm miệng, sau đó tao nhã ngồi ngay ngắn như một nữ trưởng bối bình thường.

Kẹt kẹt ——

Cửa sân mở ra, Dạ Kinh Đường đi đến, hơi có vẻ ngại ngùng một chút, vào cửa liền lộ ra ý cười:

"Tam Nương, để cho ngươi chờ lâu. Tú Hà, không cần đụng vào đâu, đợi chút nữa tự ta dọn dẹp."

"Thiếu gia không cần khách khí ~ sắp xong rồi."

Bùi Tương Quân đợi Dạ Kinh Đường đi vào trong phòng ngồi xuống, mới ôn nhu hỏi thăm:

"Kinh Đường, cô nương vừa rồi, là ai thế?"

Dạ Kinh Đường phát hiện thần thái và cử chỉ của Tam Nương, rất đoan trang tự nhiên, cùng bộ dáng tiểu tức phụ động một chút lại nũng nịu trước kia là một trời một vực, trong lòng nói chung cũng đã biết nguyên do, nên không kỳ quái, đáp lại:

"Một nữ hiệp mà trước kia kết bạn, ân. . . Ha ha. . ."

Bùi Tương Quân chỉ coi là Dạ Kinh Đường ngại ngùng không muốn nói,nàng cũng không hỏi, chỉ đứng lên nói:

"Trong lúc rảnh rỗi, muốn tới đây để dạy dỗ ngươi thương pháp. Cuối tháng phải đi tây Vương Trấn, xong việc còn phải đi Thủy Vân Kiếm Đàm, tham gia thọ yến Chu lão thái công, vừa đi vừa về hơn nửa tháng, đều phải ngồi thuyền, ngươi vừa vặn có thời gian suy nghĩ khi di chuyển."

"Được."

Dạ Kinh Đường lập tức đứng dậy đi vào trong sân, muốn lấy từ trong bó củi ra hai cây cây gậy trúc.

Nhưng Bùi Tương Quân đã sắp xếp trước rồi, để Tú Hà tiếp tục dọn dẹp phòng bếp, còn nàng thì mang theo Dạ Kinh Đường đi ra ngoài, đi tới tác phường ở bên cạnh phố xưởng nhuộm.

Tác phường trước kia là nơi làm dây buộc, giống như nhiều sản nghiệp ở trên con đường này, mấy năm trước đã hoang phế,

những thanh trúc trước kia trồng trang trí ở gần tường bao, bây giờ mọc rễ khai chi tán diệp, trong đại viện đã phát triển thành một mảnh rừng nhỏ, mặt đất có một tầng lá khô chất đống thật dày.

Bùi Tương Quân liếc nhìn một vòng trong rừng trúc, rút đao ra từ bên eo Dạ Kinh Đường, chặt hai cây trúc thích hợp, cắt gọt đi những cành lá phụ, ném cho Dạ Kinh Đường một cây, đoan chính đứng thẳng:

"Kinh Đường, từ nay về sau, ta chính là sư phụ của ngươi."

Dạ Kinh Đường vừa tiếp nhận cây gậy trúc, nghe thấy lời này thì giương mi mắt:

"Sư phụ?"

Bùi Tương Quân ngẩng đầu ưỡn ngực, cầm trong tay thanh trúc chỉ xéo mặt đất:

"Ta là đồ đệ Bùi gia, ngươi là nghĩa tử khác họ, ngươi và ta không hề có quan hệ. Ngươi học thương pháp gia truyền, không bái sư thì ta dạy ngươi thế nào?"

Dạ Kinh Đường mang ánh mắt bất đắc dĩ nói:

"Một ngày là sư, cả đời là sư, việc này tuyệt không phải nói đùa. Nếu không Tam Nương trước dạy mấy chiêu thức cơ sở, ta trước học thử một chút, còn những cái này để sau này hãy nói?"

Bùi Tương Quân cũng không muốn thu Dạ Kinh Đường làm đồ đệ, nhưng hôm nay thấy được Kinh Đường có hồng nhan tri kỷ, chặt đứt khả năng tạo thành 'Nhân duyên' giữa hai bên, nàng muốn giữ lại trái tim Dạ Kinh Đường, giống như cũng chỉ có thể làm một sư phụ tận hình. . . Hoặc là làm nghĩa mẫu. . .

Phi phi ~

Chương 97 - Ta Dạy Ngươi Thương Pháp 2

Chương 97. Ta Dạy Ngươi Thương Pháp 2

Bùi Tương Quân không biết nghĩ tới điều gì, trong lòng cổ quái một trận, hơi bộ châm chước, sửa lời nói:

"Thôi được, việc này để sau này hãy nói. Dù ngươi bái sư hay không, chỉ cần học được thương pháp, ta đều coi ngươi là đồ đệ của ta, nên chỗ nào cần nghiêm khắc thì sẽ nghiêm khắc, chỗ nào nên phạt cũng sẽ phạt, ngươi cũng đừng nhạy cảm."

Dạ Kinh Đường cầm cây gậy trúc chắp tay thi lễ:

"Ta có chỗ nào học nghệ không tinh, Tam Nương có thể chỉ ra chỗ sai là chuyện may mắn."

Bùi Tương Quân thấy vậy không tiếp tục nói nhiều nữa, muốn biểu diễn thương pháp, nhưng trên người mặc váy, động tác quá lớn sẽ không tiện, trước hết đem cây gậy trúc cắm trên mặt đất, gỡ xuống áo choàng, lại kéo ra đai lưng. . .

Run lẩy bẩy. . .

Cởi áo nới dây lưng.

? !

Dạ Kinh Đường đứng thẳng người lên một chút, muốn dời ánh mắt, lại cảm thấy không nghiêm túc, liền không có dời.

Cũng may Tam Nương cũng không có ý định lấy thân thể để

khảo nghiệm hắn, phía dưới váy, mặc một thân áo gấm Thủy Vân mỏng nhẹ mềm mại.

Quần áo rất bó sát người, sẽ không ảnh hưởng tới thân thủ, nhưng tương tự cũng không cách nào che lấp tư thái hào khí mê người giống như khi mặc váy ngắn rộng rãi.

Vạt áo bó chặt để ngực được cao ngất lên, cảm giác nhìn vào còn thấy có chút chèn ép vòng một, vòng eo thon nhỏ, mà dọc theo eo nhìn xuống dưới, thì là mông nở và đôi chân dài miên man, cơ thể đúng là tiêu chuẩn đồng hồ cát.

Cái cơ thể này nói thật thì không thích hợp với đùa nghịch đại thương, chỉ là cái cơ thể hoàn hảo này cũng có thể đánh thẳng vào định lực của binh sĩ, để người ngã ngựa đổ mà không cần dùng chút sức nào.

Dạ Kinh Đường cũng coi như lợi hại, trong lòng kính trọng đối với sư trưởng, quả thực là mặt không đổi sắc, nhìn không chớp mắt, chỉ nhìn cây gậy trúc trong tay Tam Nương.

Ba ——

Bùi Tương Quân đá hai chân ra, đưa tay vung thương, lập tức truyền ra một tiếng vang, khí thế cũng đã hoàn toàn biến đổi.

Dạ Kinh Đường lui về sau ra ba bước, trong lòng hoàn toàn không có tạp niệm, chỉ còn lại là chăm chú hết sức

Hô hô hô ——

Bùi Tương Quân cầm trong tay cây gậy trúc, phối hợp bước chân vòng quanh và người xoay tròn, tư thái nước chảy mây trôi, tiếp theo xoay người vọt lên, cây gậy trúc nâng cao lên trên trời, hướng xuống đất ngang nhiên nện xuống một gậy.

Một thương bổ xuống ở tình huống bình thường, nhiều nhất

chỉ đưa thương lên tới đỉnh đầu, sẽ không đưa lên quá cao để lộ sơ hở.

Mà Bùi Tương Quân bổ thương, hoàn toàn khác biệt với võ học ở chợ búa, gần như là xoay một vòng, hai tay cầm thương bổ xuống, tư thái như Lực Phách Hoa Sơn.

"Bụpp —— "

Một tiếng khẽ kêu!

Cây gậy trúc nhẹ nhàng linh hoạt, ở trong tay Bùi Tương Quân, giống như roi thép tụ lực đến cực hạn.

Bành ——

Đợi khi nện ở bên trên lớp lá rụng, lá khô dày hơn một tấc trên mặt đất, trong nháy mắt bị đánh bay, phân tán khắp bốn phương tám hướng, khuôn viên hơn một trượng trực tiếp biến thành một mảnh đất trống.

Cây gậy trúc nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống đất, âm thanh cực kì ngột ngạt, giống như là một vật nặng ngàn cân rơi xuống đất, âm thanh không lớn,nhưng Dạ Kinh Đường lại cảm giác lòng bàn chân rung lên.

Vù vù vù ——

Ào ào ào---

Một côn qua đi, trong rừng trúc nhỏ, không ít lá trúc từ chỗ cao bay xuống.

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt cằm, ánh mắt trịnh trọng:

"Đánh rất hay."

Bùi Tương Quân sau khi ra một thương, nước chảy mây trôi

thu hồi thanh trúc đứng thẳng, một tay để sau lưng, bộ dáng cao nhân giang hồ:

" Hai chữ Hồng Hoa trong Lâu Hoa hồng, chính là chỉ chùm tua đỏ ở đầu thương; một thức này là Hoàng Long Ngọa Đạo bên trong Bùi gia « Bá Vương Thương », giống như là bổ thương, nhưng môn đạo hoàn toàn khác biệt, trước tiên ngươi luyện thử một chút."

Dạ Kinh Đường cầm cây gậy trúc, vừa định triển khai tư thế, liền nghĩ tới cái gì:

"Tam Nương, ta học tương đối nhanh, ngươi đợi một chút hãy. . ."

"Trước tiên ngươi cứ học được rồi nói."

Bùi Tương Quân thấy Dạ Kinh Đường còn chưa bắt đầu, đã mèo khen mèo dài đuôi, có chút không vui:

" Thương pháp đã từng đánh tới hàng thứ bảy thiên hạ, cũng không phải dễ nhập môn như vậy."

Nhãn lực Dạ Kinh Đường không tính là quá kém, thương pháp này lợi hại thì lợi hại, nhưng giống như kiếm pháp của hắn, đều là chiêu thức nặng về công phu bên ngoài, yêu cầu rất cao đối với tố chất thân thể, nhưng bàn về độ khó để thuần thục, thật đúng là không bằng Thiên Hợp đao của Cừu Thiên Hợp.

"Tam Nương, ta bấm ngón tay tính toán, đợi chút nữa ngươi khẳng định sẽ nói một câu 'Làm sao ngươi lại biết Bá Vương Thương . Sau đó ta sẽ nói là ngươi vừa dạy. . ."

"Nhanh luyện đi!"

Bùi Tương Quân nhướng mày, nàng như là sư trưởng nghiêm túc, đứng chắp tay nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường, biểu lộ dữ dằn, ra hiệu để Dạ Kinh Đường nghiêm túc một chút. . .

Chương 98 - Cần Phải Cố Gắng Học Thêm

Chương 98. Cần Phải Cố Gắng Học Thêm

Mặt trời đã ngả về tây, ánh nắng chiều đỏ chiếu xuống hai người ở trong đại viên hoang phế.

Một người thân hình thẳng tắp, một người khác thì trước sau lồi lõm.

Dạ Kinh Đường cầm trong tay thanh trúc, đứng tại trong sân, vung lên từng chiêu thức.

Ba ——

Tiếng thương xé gió vang truyền ra.

Dạ Kinh Đường thuở nhỏ học đao thương côn bổng, nhưng việc múa côn này đã làm không biết bao nhiêu lần, bởi vì thân là nam tử, tay chân thon dài, khi múa thương thì cực kì tuấn khí.

Bùi Tương Quân khẽ gật đầu:

"Không tệ. Nhưng mà những chiêu thức này, chỉ có thể lừa gạt đám hiệp nữ giang hồ, thực chiến thì vô dụng."

Dạ Kinh Đường không có trả lời, hết sức chăm chú, học theo động tác Bùi Tương Quân, cầm thanh trúc chậm rãi xoay tròn, chậm rãi tiến lên, tiếp theo là bổ thương, chăm chú phỏng đoán huyền cơ giấu giếm bên trong chiêu thức.

Bùi Tương Quân thấy Dạ Kinh Đường một lần có thể nhớ kỹ

động tác, ánh mắt hơi khen ngợi, bày ra tư thái cao nhân, chắp tay sau lưng bắt đầu giảng giải:

"Nhìn một lần liền có thể trông mèo vẽ hổ, coi như trí nhớ không tệ. Cái gọi là võ công, võ là chiêu thức, công là nội kình. . . Kình. . ."

Dạ Kinh Đường nghe cũng không nghe trong lòng âm thầm lắc đầu, tiếp tục hết sức chăm chú nghiên cứu môn đạo vận khí giấu giếm bên trong chiêu thức, tốc độ tuy chậm, nhưng mỗi một lần, đều có hiệu quả vô cùng nhanh chóng.

Chỉ thấy vừa đi vừa về diễn luyện chỉ ba lần, trên đất trống liền xuất hiện tiếng gió nhẹ, mang theo lá rụng quấn quanh thân.

Hô ~~ hô ~~

Sau khi vừa đi vừa về đi tới đi lui năm lần, ở giữa rừng trúc nổi lên gió thổi.

Hô hô hô ——

Lá rụng bay tán loạn như long quyển.

(⊙_⊙)

Mẹ ơi. . .

Đây là cái gì. . .

Bùi Tương Quân sững sờ tại chỗ, môi đỏ khẽ nhếch, hai con ngươi như hạnh đều trợn tròn, vạt áo căng cứng, chỉ sợ nếu nàng lại hít thở mạnh một cái, liền sẽ không chịu nổi gánh nặng mà bung ra, bắn ra hai bên.

Dạ Kinh Đường cũng không chú ý những phong cảnh này, cầm thanh trúc lượn vòng quanh thân, tốc độ càng lúc càng nhanh, sau khi cảm giác đã đủ rồi, đột nhiên xoay người, hai tay cầm thương

đánh xuống.

Bành!

Mặt đất đột nhiên chấn động, lá khô phất phới theo gió, lúc này bay ra ngoài, giống như mưa to, đánh về phía xung quanh.

Hưu hưu hưu ——

Mà hai cây trúc ở khoảng cách gần nhất, phát ra một tiếng rắc vang giòn, đúng là bị trực tiếp đánh nứt ra!

Bùi Tương Quân đứng ở ngoài ba trượng, một thương vỗ xuống đánh cho mặt đất dưới lòng bàn chân nàng run lên, nội kình trong một thương này hùng hậu tới mức nào là có thể nghĩ.

Ào ào ào. . .

Lá khô bay đầy trời, như tuyết lại như lông ngỗng rơi xuống dưới.

Dạ Kinh Đường thu hồi thanh trúc, đã thấy 'Trường thương' trong tay bị hắn đập nát, biến thành cái bàn chải trúc, hơi có vẻ hổ thẹn:

"Hình như dùng lực quá mạnh. Ta làm lại một lần."

Dùng binh khí là luận về kỹ pháp, mà không phải man lực, nếu không cho dù trường thương có tính chất tốt hơn, cũng gánh không được bát đại khôi dùng toàn lực đập mạnh, cây gậy trúc bị đập nát, đúng là do phát lực không đúng.

Nhưng Bùi Tương Quân hoàn toàn không có trách cứ uốn nắn hắn.

Trong ánh mắt Bùi Tương Quân là sự chấn kinh và kinh ngạc, so với Lạc Ngưng và Cừu Thiên Hợp thì chỉ có hơn chứ không có kém, bật thốt lên:

"Sao ngươi lại biết. . ."

Nói đến một nửa, Bùi Tương Quân nhớ tới Dạ Kinh Đường tiên đoán, cưỡng ép nén trở về, hết sức bảo trì bộ dáng cao thủ, dò hỏi:

"Ngươi một lần là đã nhập môn? Hay là nhị ca trước kia đã dạy qua ngươi?"

Dạ Kinh Đường từ trong tay Bùi Tương Quân lấy ra cây gậy trúc, tiếp tục diễn luyện:

"Ta có căn cơ chắc chắn,nhập môn nhanh hơn người bình thường. Nhưng mà cũng chỉ là nhập môn nhanh mà thôi, nghĩa phụ dạy kiếm pháp, ta suy nghĩ đến bây giờ, cũng mới suy nghĩ ra hai chiêu, cảm giác mình vẫn có chút đần."

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt hạnh, cũng không biết đánh giá như thế nào, dù sao thiên phú cao đến trần nhà cũng gặp nhiều, cao đến Thiên Cung vẫn là lần đầu gặp được.

Trách không được sẽ có nữ hiệp xinh đẹp như vậy vây lại. . .

Đổi lại là ta. . .

Phi. . .

Bùi Tương Quân thân là nữ chưởng môn Hồng Hoa Lâu, Bùi Tương Quân giả bộ trấn định, cứng rắn đè lại xúc động muốn trợn mắt há hốc mồm, nhưng cũng không biết nên nói cái gì.

Dạ Kinh Đường cầm theo thanh trúc, sau khi luyện tập một lát, phát hiện Tam Nương giữ im lặng không đánh giá, hắn dừng lại, nghi ngờ nói:

"Tam Nương?"

"Hả?"

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Bùi Tương Quân sợ mất đi khí độ sư trưởng, không nhanh không chậm gật đầu:

"Ừm. . . Thiên phú không tồi, nhưng chỉ là đánh ra đúng, lực đạo cũng khống chế không thành thục, còn không thể dùng để thực chiến. Cố gắng tập luyện, tháng sau đi Tụ Nghĩa Lâu và Thủy Vân Kiếm Đàm, không chừng có thể phát huy được tác dụng."

Chương 99 - Cần Phải Cố Gắng Học Thêm 2

Chương 99. Cần Phải Cố Gắng Học Thêm 2

Mặc dù giọng điệu bình thản, nhưng đáy lòng Bùi Tương Quân lại cực kỉ kích động, hận không thể ôm Dạ Kinh Đường xoay vài vòng.

Sắp đi Thủy Vân Kiếm Đàm đến Chu gia, đầu tiên nàng định hạ thấp tư thái hoà đàm, nhưng thiên phú Dạ Kinh Đường mạnh mẽ đến mức này, đến lúc đó hoàn toàn có thể trực tiếp 'Rời núi', trước tiên hung hăng đánh một bàn tay ở trên mặt Chu gia, để cho người giang hồ ở đó nhìn xem, cái gì gọi là bên trong Hồng Hoa Lâu!

Không nói danh túc giang hồ Trạch Châu, chỉ sợ ngay cả Thiềm Cung Thần Nữ có trượng phu là đệ nhất của bát đại khôi, cũng phải ngoác mồm kinh ngạc. . .

Dạ Kinh Đường tất nhiên không biết ý nghĩ của Bùi Tương Quân, nghe thấy nàng khích lệ, lộ ra một nụ cười nhẹ, dò hỏi:

"Bá Vương Thương có mấy thức?"

"Cơ sở thương có bảy thức, tổ hợp chính là thiên biến vạn hóa, có thể phát huy uy lực bao lớn thì xem chính ngươi."

" Hoàng Long Ngọa Đảo chính là một trong bảy thức?"

"Ừm."

Dạ Kinh Đường nghe xong chỉ có bảy chiêu, cười nói:

"Ta còn tưởng rằng có bao nhiêu. Tam Nương trực tiếp dạy một lần là được rồi, học thương pháp này đâu cần dùng tới một tháng, Tam Nương chăm chú dạy, một canh giờ ta cảm thấy còn dư."

? !

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt hạnh, rất muốn dùng giọng điệu sư trưởng dạy dỗ một câu 'Đừng tự cao', đừng mơ tưởng xa vời, nhưng thật đúng là tìm không thấy lý do gì, chỉ dặn dò:

"Dạy ngươi cũng được thôi. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, tháng côn năm kiếm cả một đời thương, người ngu dốt đi nữa, chỉ cần sư trưởng chăm chú dạy pháp môn vận khí, là có thể học được chiêu thức. Nhưng học được là một chuyện, biết dùng là một chuyện khác, ngươi có hiểu lời này không?"

Dạ Kinh Đường tất nhiên hiểu rõ, thực chiến không phải chặt cọc gỗ, chiêu thức mạnh yếu, quyết định bởi thời cơ xuất thủ, độ thuần thục, thân pháp, tâm cơ và những thứ khác phối hợp không tì vết, mới được xưng tụng là công phu tốt.

"Hiểu, ta sẽ chăm học khổ luyện, tranh thủ sớm ngày thuận buồm xuôi gió."

Bùi Tương Quân quả thực không ngờ tới thiên phú Dạ Kinh Đường tốt đến mức này, suy nghĩ còn chưa theo kịp, vừa định triển khai tư thế dạy tiếp, lại nhắc nhở:

"Đúng rồi. Bùi gia cắm rễ ở kinh thành, nếu bị triều đình biết thân phận, chắc chắn phải đem vốn liếng giao ra một cách rõ ràng và chi tiết, bị triều đình quản khống, không chừng sẽ bị thịt như con dê béo. Bá Vương Thương có danh khí quá lớn, ở trong tình huống chưa che giấu cẩn thận, không phải vạn bất đắc dĩ, thì không thể mạo muội dùng thương này để xử lý địch."

"Tam Nương yên tâm, ta tự có phân tấc."

"Còn có, ngươi không bái sư, ta theo quy củ giang hồ cần giấu hai chiêu cuối cùng, ngày sau cảm tình sâu đậm, sẽ dạy cho ngươi, ngươi đừng nhạy cảm."

"Ha ha, hiểu."

. . .

Ánh trăng mọc trên ngọn cây.

Bùi Tương Quân mặc váy, từ trong rừng trúc nhỏ đi ra, xoa xoa cái trán đổ đầy mồ hôi, hài lòng đi lên xe ngựa, lưu lại một người đàn ông tinh bì lực tẫn.

Dạ Kinh Đường luyện thương pháp nửa ngày, thể lực tiêu hao không nhỏ, đứng ở cửa ngõ đưa mắt nhìn xe ngựa rời đi, nghỉ ngơi một lát, mới mang chim chim quay trở về nhà.

Kẹt kẹt ——

Cửa mở ra, đập vào mắt là nhà nhỏ sạch sẽ, dưới ánh trăng bạc yên tĩnh mà ấm áp, nhưng không có một ai, cũng hiện ra vẻ tịch liêu.

Trong nháy mắt Dạ Kinh Đường mở cửa, đáy mắt hơi hoảng hốt, nhớ lại tháng trước, tình cảnh sau khi an táng nghĩa phụ, một thân một mình về đến nhà—— thuở nhỏ lớn lên trong nhà, cái gì cũng có, lại thiếu một nữ nhân chăm sóc trong nhà, mang đến cho hắn một cảm giác, thật giống như trong nháy mắt, trên đời này chỉ có một mình hắn.

Dạ Kinh Đường đứng ở bên ngoài sân, nơi này không vắng vẻ giống như trước đó nữa.

Dù sao nghĩa phụ đã trở về với cát bụi, mà người trước kia ở trong phòng này, vẫn còn có thể trở lại nơi này.

Dạ Kinh Đường cầm theo thanh kiếm, đi vào phòng chính, lấy ra liệt tửu còn chưa kịp uống xong, nâng ghế đẩu ngồi ở dưới mái hiên.

Chim chim ngồi xổm trên bậc thang, nhìn phòng bếp rỗng tuếch, rầu rĩ không vui:

"Chít chít chít chít. . ."

"Sẽ trở lại."

"Chít chít. . ."

"Nếu không có trở lại kinh thành, bị ta gặp gỡ ở bên ngoài, ta cũng sẽ không khách khí. Nàng không giữ chữ tín trước, cũng không thể mắng ta không hiệp nghĩa. . . Ngươi nói cái gì? Gạo nấu thành cơm, cái này sợ là. . . Chủ ý này thế nhưng là ngươi nói đó. . ."

"Chít chít?"

Chim chim mờ mịt ngẩng đầu, mở đôi cánh ra—— chim chim đói, nhanh đi nấu cơm, ngươi đang nói bừa cái gì đấy?

Dạ Kinh Đường ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng, rót một ngụm rượu lớn, giống như nhìn thấy bóng hình ai đó . . .

Chương 100 - Cầu Kiến Tĩnh Vương

Chương 100. Cầu Kiến Tĩnh Vương

Đương ——

Đương ——

Chuông sớm từ chỗ sâu Vân An thành vang lên.

Tiểu viện trong cuối ngõ Song quế yên tĩnh im ắng, chỉ có một con ngựa ô, yên tĩnh đứng gần phòng bếp.

Nhà chính đóng chặt cửa, từ sau khi Lạc Ngưng và Chiết Vân Ly rời đi, cửa chính chưa từng mở ra.

Gần bờ tường có thêm mấy chậu hoa, đặt chung một chỗ cùng với những cây hoa Lạc Ngưng mua, hai ngày đi qua, cây cỏ đã xanh um tươi tốt khỏe mạnh hơn nhiều.

Trong sương phòng phía tây, Dạ Kinh Đường cởi trần ngồi trên giường, cầm giấy vàng trong tay, nhắm mắt ngưng thần.

Chim béo màu trắng ngồi xổm ở bên cạnh gối đầu, buồn bã ỉu xìu nhìn qua cửa sổ.

Đổi lại là mấy ngày trước, Chiết Vân Ly giờ này đã thức dậy, ôm nó và cho nó ăn cơm, mà lúc ở một mình với Đường Đường, hiển nhiên nó không có cái phúc phận này, ly biệt mới chỉ hai ngày, nỗi nhớ ở trong lòng chim chim đã không thể xóa nhòa được.

"Chít chít. . ."

Đợi nửa ngày, không thấy Dạ Kinh Đường có động tĩnh, chim chim lăn đến bên người Dạ Kinh Đường, dùng trảo trảo đạp đạp, ra hiệunên đi ăn điểm tâm.

Lông mi Dạ Kinh Đường khẽ nhúc nhích, tiếp theo mở mắt ra, nhìn về phía tờ giấy vàng trong tay.

Sau khi Lạc Ngưng và Chiết Vân Ly rời đi, thời gian cũng trở nên khá rảnh rỗi, sinh hoạt hai ngày này, trên cơ bản là chân không bước ra khỏi nhà, dốc lòng tập võ.

Thiên Hợp Đao, Bá Vương Thương, khinh công,kiếm pháp của mình đều phải luyện, nói đến còn cảm thấy hơi bận rộn.

Võ nghệ thông thần tuyệt đối không phải một ngày luyện thành, Dạ Kinh Đường cũng không nóng nảy, nghỉ ngơi nhàn hạ, đang suy nghĩ về « Minh Long Đồ » mà hắn có được ngoài ý muốn này.

Hắn dựa theo phương pháp giải mật mà mình biết, tỉ như hình chiếu, sao chép, ngâm nước, hỏa thiêu,…, đều không có bất kỳ thu hoạch gì, lúc đầu đã tạm thời gác lại, nhưng thời điểm sáng nay tỉnh lại, bỗng nhiên linh cơ khẽ động, nghĩ đến một chuyện —— cây trúc.

Đời này không nhiều kiến thức, nhưng đời trước của hắn có không ít ký ức lộn xộn, biết chuyện lý thú về thánh nhân và cây trúc.

Mặc dù phương thức không đúng, nhưng hắn vẫn chăm chú nhìn bức hoạ Rùa cõng Tam Sơn bên trên giấy vàng, bắt đầu chăm chú suy nghĩ, cố gắng nhìn ra thiên đạo chi lý ẩn chứa trong đó.

Kết quả ngoài ý muốn phát hiện ra biện pháp này thật sự có hiệu quả.

Mặc dù không nhìn ra thiên đạo gì, nhưng cũng không biết có

phải nhìn lâu hoa mắt hay không, cảm giác bức ảnh bên trên có kim quang lóng lánh, Long Quy đang di chuyển, mây mù vờn quanh ba tòa núi cao, cảm giác cũng đang chầm chậm chảy xuôi.

Hắn suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy khả năng đây là pháp môn vận khí, liền nhắm mắt ngưng thần, từng cái cảnh vật bên trên tranh được tưởng tượng thành bộ vị nào đó trên thân thể, nếm thử trong thể nội rồi xâu chuỗi xem có gặp phải Huyễn cảnh gì không.

Vừa mới suy nghĩ ra manh mối, đã bị chim chim đạp tỉnh.

Dạ Kinh Đường mắt thấy sắc trời sáng rõ, cũng không nóng lòng mà ghi lại biện pháp này, sau đó cất kỹ giấy vàng, mặc áo bào vào.

Hắn xuất phát đi tây Vương Trấn, bên phía Tam Nương đã bắt đầu chuẩn bị, nhưng mà trước khi rời đi, trước tiên cần phải xử lý việc của Tĩnh Vương xong xuôi.

Lần trước đáp ứng Tĩnh Vương ba ngày sau luận bàn khinh công, đảo mắt đã đến giờ, vừa vặn thời gian này dạy Tĩnh Vương « Thiên Hợp Đao », nếu như Tĩnh Vương học được trong thời gian ngắn, không chừng hôm nay là có thể cứu Cừu Thiên Hợp ra, tránh để Lạc nữ hiệp nói hắn làm việc không chú tâm.

Dạ Kinh Đường rửa mặt xong, tưới nước cho những cây hoa mà Lạc Ngưng trồng, sau đó dẫn ngựa mang theo chim chim, cùng nhau rời khỏi ngõ song quế, bước về phía Minh Ngọc Lâu.

Vào kinh thành nhiều ngày, thời gian đã cuối tháng tư, giữa đường phố phồn hoa có rất nhiều tiểu thư và thiếu phụ, quần áo nhẹ nhàng tươi tắn, dẫn tới ánh mắt dò xét của những người nhàn rỗi.

"Chít chít!"

Trên bờ vai, chim chim nâng cánh che khuất con mắt Dạ Kinh

Đường, ra hiệu phi lễ chớ nhìn.

Dạ Kinh Đường gảy chim chim một chút, cưỡi ngựa xuyên qua đường phố rộn rộn ràng ràng, đi vào bên ngoài Hắc Nha, đã thấy thỉnh thoảng có bộ khoái Hắc Nha đang vội vàng ra vào.

Vừa tới cổng, có hai người từ trong đó đang kết bạn đi ra.

Phía trước là hán tử có dáng người cao to, chính là Hắc vô thường Xà Long, trên cánh tay còn quấn băng vải; phía sau thì là Thương Tiệm Ly.

"Xà đại nhân, Thương đại nhân."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy Xà Long, tiến lên chắp tay thi lễ:

"Hai vị ra ngoài làm việc?"

Xà Long đang cau mày, nhìn thấy Dạ Kinh Đường, liền giãn ra mấy phần, trực tiếp đi đến trước mặt, vỗ vỗ bả vai Dạ Kinh Đường:

"Dạ công tử tới thật đúng lúc, đi, cùng đi ra xử lý chút việc không. Cánh tay của ta còn chưa dưỡng tốt, nếu gặp phải chuyện, cũng không giúp được quá nhiều, ngươi cũng có chút công phu, giúp đỡ sẽ được trọng thưởng."

Xà Long không coi Dạ Kinh Đường là người ngoài.

Chương 101 - Song Phượng

Chương 101. Song Phượng

Dạ Kinh Đường chém Xà Long bị thương, bị kéo đi uhỗ trợ thì cũng không tiện từ chối, dò hỏi:

"Bắt người nào?"

Xà Long đứng chắp tay, mang theo vẻ buồn rầu:

"Không rõ ràng. Hôm qua, Vương Thịnh ở tổng bộ nha môn không rõ ràng đụng phải ai ở một vùng chợ phía đông, đột tử tại chỗ, sáng nay thi thể mới bị phát hiện. Người ra tay dùng côn bổng, một côn đánh nứt sọ, từ vết tích mà xem, Vương Thịnh cũng không kịp rút kiếm. Võ nghệ của Vương Thịnh đặt ở trên giang hồ cũng coi như nhất nhì, chỉ sợ võ nghệ của người tới là sâu không lường được."

Người làm ở tổng bộ Hắc Nha, cộng lại ước chừng hơn bốn mươi người ,Lục Sát là người nổi bật trong đó.

Dạ Kinh Đường nghe thấy tổng bộ bị giết, không khỏi kinh hãi, dò hỏi:

"Người tới không phải là Tông Sư chứ?"

"Tám chín phần là vậy. Dạ công tử có rảnh không, nếu rảnh thì có thể đi một chuyến?"

Dạ Kinh Đường ngược lại cũng có rảnh, đi theo Hắc Bạch Vô Thường ra ngoài, nguy hiểm không phải quá cao, cũng muốn đồng ý.

Nhưng Thương Tiệm Ly ở phía sau lúc này lại xen vào nói:

"Dạ công tử có kinh nghiệm giang hồ không đủ, mạo muội đi theo, nếu xảy ra rủi ro, không tiện bàn giao. Tĩnh Vương hôm qua đi Ngọc Đàm Sơn Trang, đặc biệt dặn dò qua, nếu như Dạ công tử tới, để hắn đi Ngọc Đàm Sơn Trang cầu kiến."

Xà Long vốn thuận miệng kéo người trợ giúp, thấy vậy tất nhiên không kiên trì:

"Tĩnh Vương đã có lệnh,vậy Dạ công tử đi giải quyết trước đi."

Dạ Kinh Đường chắp tay nói:

"Hai vị đại nhân một đường cẩn thận, ta đi cầu kiến Tĩnh Vương xong, sẽ đến nhìn xem. Chờ làm xong việc, lại mời hai vị đại nhân đi kim bình phong lâu ngồi một chút."

"Ài, khách khí. . ."

Hắc Bạch Vô Thường chắp tay thi lễ, sau đó làm bạn rời đi.

Dạ Kinh Đường biết được sơn trang Tĩnh Vương ở là suối nước nóng, không tiếp tục tiến vào Hắc Nha nữa, trở mình lên ngựa, mang theo chim chim đi về Đông Môn kinh thành.

Ngọc Đàm Sơn Trang ở ngoại thành, xem như hành cung để nghỉ mát, phong cảnh là nhất tuyệt ở Vân Châu, đáng tiếc chuyên cung cấp cho đế vương, trong vòng một năm thì chín phần thời gian đều để đó không dùng.

Giữa trưa, từ bờ sông có thể thấy được mấy chiếc du thuyền chở thư sinh và tiểu thư du ngoạn, trong nước còn có không ít thương thuyền đang di chuyển. Bên bờ thì không có du khách, khoảng cách tới sơn trang khoảng một dặm đã được cảnh nghiêm

ngặt, cấm quân mặc áo giáp phòng thủ ở mọi nơi, một con chim bay qua cũng sẽ bị liếc nhìn mấy lần.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống Ngọc Đàm sơn trang, cấm quân đang đi tuần tra ở bên ngoài sơn trang, ở bên ngoài Tẩy Long trì của sơn trang, có vô số cung nữ mặc thải y đang khom người lẳng lặng chờ.

Tẩy long trì có quy mô quá lớn, xung quanh có hoa cỏ đua nhau nở rộ và nhà thủy tạ để nghỉ ngơi, trung tâm của ao nước là sương trắng rải rác, có vài bức tượng đầu rồng phun ra nước suối ấm áp.

Rầm rầm. . .

Ánh nắng chiếu xuống trong suối nước nóng lộ thiên và sương mù lượn lờ, một nữ tử dáng người cao gầy, da trắng như ngọc, thân hình nõn nà lồi lõm, bơi ngửa ở trong nước, xuyên thấu qua làn sương mù mịt mờ, có thể thấy được dãy núi nguy nga, như ẩn như hiện.

Chỗ nghỉ mát bên bờ suối nước nóng, Thái hậu nương nương tóc dài xõa ngang vai, khoác áo ngắn tay mỏng màu trắng mỏng manh, chân ngọc đưa vào trong ao nghịch nước, sắc mặt vẫn mang theo ba phần u oán như trước đây:

"Nói là mang theo bản cung ra ngoài giải sầu, kết quả thì hay rồi, cửa cũng không cho bản cung ra, ở chỗ này ngâm trong bồn tắm là có ý gì, aizz ~ "

Đông Phương Ly Nhân rất thích nước và bơi cũng rất giỏi, nàng quay người ở trong nước, cặp chân ngọc thon dài hơi đạp, cả người lặn xuống nước, lúc xuất hiện, đã đến gần Thái hậu nương nương, tóc dài đen óng như thác nước dán vào trên lưng, trên mặt mang theo nụ cười:

"Hôm qua trong thành xảy ra chút việc, Hắc Nha đang tuần tra , chờ yên ắng lại ta sẽ mang Thái hậu đi du lãm thắng cảnh."

Đông Phương Ly Nhân cao cũng không thua kém nam nhi bộ ngực cũng tất nhiên phải lớn hơn chút, lúc này tiến đến gần, hai vầng trăng tròn như từ trong nước dâng lên, cảm giác trĩu nặng, nhưng hết lần này tới lần khác, mặc dù rất lớn nhưng lại rất căng tròn giống như có một cái bát ngọc úp vào, không cảm thấy vì to mà bị rủ xuống chút nào.

Thái hậu nương nương xuất thân từ Giang Châu, thuộc về mỹ nhân dịu dàng thư hương, chiều cao cũng tới cằm của Dạ Kinh Đường, nhưng thuở nhỏ sống an nhàn sung sướng không thiếu dinh dưỡng, vốn liếng cũng không tầm thường, tỉ lệ ngực rất đáng chú ý.

Nhưng mà hai người cũng không có ý định so sánh xem ai tròn hơn, Thái hậu nương nương trượt vào trong ao, uể oải tung bay, bàn tay nhẹ nhàng vẫy nước, hắt nước lên trên đồi núi:

"Đi ra ngoài không phải trời mưa, thì chính là xảy ra sự cố, lão thiên gia cố ý làm khó bản cung hay sao?"

"Thái hậu đừng nghĩ những việc tiêu cực nữa, cứ vui vẻ tận hưởng đi."

"Ngươi không đáng tin cậy như vậy, bản cung vui vẻ như thế nào? Lần trước còn tưởng rằng ngươi tặng vật gì tốt. . . Vật kia ta đã bảo Hồng Ngọc ném đi, về sau lại làm càn như thế, bản cung liền cáo trạng với Thánh thượng!"

"Ta cũng chỉ thấy Thái hậu ở goá trong thâm cung sẽ rất tịch mịch, mới đột ngột có ý tưởng. . ."

"Bản cung coi như tịch mịch, cũng không thể làm loạn, lúc ta tiến cung, ngươi cũng không nhỏ, còn không biết tình huống của

ta? Không phải mẫu hậu của ngươi cũng giống thế sao?"

Chương 102 - Song Phượng 2

Chương 102. Song Phượng 2

Thái hậu nương nương tức giận lườm Đông Phương Ly Nhân một chút, lại nghĩ tới mỹ nam tử lần trước nhìn thấy trong bức họa, hơi suy nghĩ, hiếu kỳ hỏi thăm:

"Ly Nhân, đừng bảo ngươi đã. . ."

Gương mặt anh khí của Đông Phương Ly Nhân chăm chú, cau mày nói:

"Có ý gì?"

"Ngươi thế nhưng là Tĩnh Vương dưới một người trên vạn người, muốn một lang quân nhỏ để phục vụ còn không phải đơn giản sao. . ."

Thái hậu liếc về phía bụi cỏ trong ao, lại tiếp tục hỏi:

"Ly Nhân, ngươi thành thật nói, có phải ngươi đã. . . hay không?"

? !

Đông Phương Ly Nhân tự nhiên biết ý của Thái hậu nương nương, có chút nổi nóng:

"Thái hậu nói bậy bạ gì đó? Ta làm sao có thể. . ."

Thái hậu nương nương biết hỏi không được, cũng không có khả năng tự mình kiểm tra, liền hậm hực nói:

"Tò mò thì hỏi một chút thôi, ngươi nên sớm lập gia đình, nếu có người trong lòng, có thể nói thẳng ra, mẫu hậu cầu hôn với Thánh thượng giúp ngươi."

Nữ Đế chính là tỷ tỷ ruột của Đông Phương Ly Nhân, nam nhân nàng nhìn trúng, không cần để Thái hậu giúp làm mối, đối với lời này chỉ là cười bỏ qua.

Hai người vừa nói chuyện phiếm một lát, có nữ quan tiến vào tẩy long trì, đứng sau tấm bình phong cung kính bẩm báo:

"Điện hạ, bên ngoài bẩm báo, Dạ Kinh Đường Dạ công tử đến thăm."

"Ồ?"

Mấy ngày nay Đông Phương Ly Nhân không có cơ hội hỏi thăm việc Dạ Kinh Đường học Thiên Hợp Đao như thế nào, thấy Dạ Kinh Đường tới, tự nhiên muốn tiếp kiến.

Nhưng thảo luận võ nghệ với nhau, không phải nửa ngày trò chuyện thì sẽ không hết, nàng đi ra ngoài là bồi Thái hậu nương nương giải sầu, bỏ rơi Thái hậu ở đây còn mình đi gặp mặt riêng tư với nam tử khác thì chắc chắn không thích hợp, ngẫm lại thì phân phó:

" Trước tiên để Dạ công tử du ngoạn ở sơn trang đi, khi rảnh bản vương sẽ triệu kiến."

"Vâng."

Lần trước Thái hậu nương nương ở Minh Ngọc Lâu, chỉ thấy qua Đông Phương Ly Nhân ra ngoài để gặp Dạ công tử, sau đó liền nhìn thấy tiểu lang quân hoàn mỹ không một tì vết như bên trong bức họa.

Họ Dạ rất hiếm thấy, toàn bộ kinh thành cũng không có mấy

người, nghe xưng hô thì không phải người trong quan phủ, lần trước vị tiểu lang quân kia cũng là ăn mặc như một công tử bình thường, nàng cảm thấy đại khái chính là cùng một người.

"Ly Nhân, vị Dạ công tử này là ai?"

Đông Phương Ly Nhân không muốn nói thẳng, sợ Thái hậu nhìn ra, liền bơi tới phía sau, giúp Thái hậu nương nương chải vuốt mái tóc dài:

" Một người trợ giúp mà Hắc Nha mới mời chào, võ nghệ không tầm thường, năng lực hơn người, nhưng xuất thân từ nhà thương nhân, cũng không có gì đặc thù."

Không có gì đặc thù?

Thái hậu nương nương cũng không tin lời này, nếu như Dạ Kinh Đường này, thật sự là người trong bức họa mà lần trước nàng thấy, chỉ riêng tướng mạo đã đủ đặc thù.

Nhưng mà loại chuyện này, nàng thân là Thái hậu cũng không tiện hỏi, liền quan tâm nói:

"Nếu ngươi có việc, cứ mau đi giải quyết, bản cung ở một mình đã quen rồi."

"Ra bồi Thái hậu giải sầu, tất nhiên phải làm cho tốt, những chuyện nhỏ nhặt này không nóng nảy."

"Ngươi không vội là tốt. . . Bản cung sợ ngươi nha, trong lòng cất giấu ai đó, cảm thấy mẫu hậu là bóng đèn."

"Aizz.. . ."

Mặt trời ngả về tây.

Du thuyền trên sông dần dần tản đi, chân trời nhiễm lên một vòng ánh nắng chiều đỏ.

Dạ Kinh Đường đứng ở trong sơn trang, lấy ngón tay làm kiếm, không nhanh không chậm suy nghĩ kiếm pháp nghĩa phụ dạy.

Chim chim thì hai chân chỉ lên trời, coi bụi cây trở thành ghế dựa của nó, nằm bên trên cành lá lung la lung lay, thảnh thơi khẽ hát:

"Òm ọp chít chít ~ òm ọp chít chít ~. . ."

Chờ đợi Tĩnh Vương triệu kiến từ giữa trưa tới bây giờ, vốn cho rằng giống như trước đây, chỉ cần chờ đợi một lát, chưa từng nghĩ một lát này, là từ giữa buổi trưa chờ đến buổi chiều.

Mặc dù thời gian có hơi lâu, nhưng cũng không tính là nhàm chán, Tĩnh Vương vẫn rất chu đáo, vẫn cho hắn ăn cơm, còn an bài cung nữ mỹ mạo làm người dẫn đường,dẫn hắn đi ngắm cảnh sắc xung quanh Ngọc Đàm Sơn Trang.

Ngọc Đàm Sơn Trang là cảnh sắc nổi danh Vân Châu, tục truyền tẩy long trì, còn có công hiệu dưỡng nhan, nhưng không phải Hoàng tộc thì căn bản không tới được.

Dạ Kinh Đường may mắn được tới tham quan, vốn còn muốn đi tẩy long trì nhìn đáng tiếc bị nữ hướng dẫn viên du lịch cự tuyệt, cũng không biết nguyên do ra sao.

Đợi đến khi trời sắp tối rồi, Dạ Kinh Đường cũng đau lòng chia tay cung nữ cùng hắn di chuyển nửa ngày, đi đến đình viện nhìn ra sông để nghỉ ngơi và suy nghĩ kiếm pháp.

Vừa luyện không bao lâu, trong hậu phương sơn trang đã truyền đến tiếng bước chân.

Quay đầu nhìn lại, cung nữ thải y nối đuôi nhau mà ra, phía trước nhất thì là Tĩnh Vương mặc mãng phục ngân sắc.

Dáng người Tĩnh Vương siêu đẹp, so với cung nữ dịu dàng

phía sau thì cao hơn một cái đầu, chân rất dài nên bước đi cũng nhanh, cung nữ đi theo cần phải chạy chậm mới có thể đuổi theo, lúc đi đường, đầu rồng béo cực kì đáng chú ý, dưới hào quang chiếu sáng rạng rỡ, sóng cả rung động lên xuống không ngừng, phối hợp với dung nhan không giận tự uy, nhìn qua rất có khí thế, tựa như nữ vương tuổi trẻ quý khí mà cao ngạo. . . Cũng không phải tựa như, bản thân nàng đã là nữ vương đường đường chính chính, không có đất phong mà thôi.

Dạ Kinh Đường không tiếp tục đánh giá dáng người, mà tiến lên vài bước, từ xa xa chắp tay:

"Bái kiến. . . Tĩnh Vương!"

Chương 103 - Dạy Lại Đao Pháp, Thái Độ Xoay Chuyển

Chương 103. Dạy Lại Đao Pháp, Thái Độ Xoay Chuyển

Còn chưa có hành lễ xong, chỉ thấy chim chim lúc đầu nằm trong bụi hoa, một đường bay lên lên, mở cánh rơi vào phía trước người Đông Phương Ly Nhân, ngẩng đầu lên, con ngươi đen nhánh nhìn qua rồng béo của tỷ tỷ, mở mỏ chim xin cơm, nghe thấy tiếng Dạ Kinh Đường, còn biểu diễn lộn vòng 110 độ quay đầu:

"Chít chít ~ "

Đông Phương Ly Nhân đi đến trên bãi cỏ, thấy chim chim chặn đường, đưa tay ngoắc ngoắc, để chim chim rơi vào trên cánh tay, lúc đi đường nghiêng đầu dò xét:

"Con chim này thật dễ nhìn, chỉ là huyết thống không thuần, hơi béo, tên gọi là gì?"

Dạ Kinh Đường đi tới gần, nhận lấy chim chim, đáp lại nói:

"Gọi Bạch. . . Bạch Chơi Vương. Nó thích ăn nhờ ở đậu, ta chỉ thuận miệng mà đặt tên thôi."

Bạch chơi. . .

Lần đầu Đông Phương Ly Nhân nghe được cái tên này, nhưng thấy ý nghĩa câu từ, cảm thấy nó là ý tứ Chơi gái xong không trả tiền, không phải cái tên hay gì.

Đông Phương Ly Nhân cũng không nói thẳng với Dạ Kinh Đường, hơi đưa tay ra, từ trong tay cung nữ tiếp nhận một thanh

bảo kiếm có vỏ khảm nạm ngọc:

"Danh tự này quá tục khí, chú chim đẹp mắt như vậy, về sau đổi tên thành Tuyết quý phi, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Chít chít!"

Chim chim biểu thị hào khí—— chỉ cần nuôi chim chim, gọi là đống phân khô cũng được.

Dạ Kinh Đường xưa nay không kêu tên nên cũng không để đi, hắn đi theo Tĩnh Vương về phía bờ sông:

"Điện hạ vui vẻ là được rồi. Điện hạ, cây kiếm này nhìn. . ."

"Kiếm này tên là Thanh Y, lão gia chủ của Thủy Vân Kiếm Đàm rèn cho bản vương, mặc dù không phải một trong thập đại danh kiếm mà giang hồ hay nói, nhưng công nghệ trong này chỉ có hơn chứ không có kém."

Đông Phương Ly Nhân đưa bội đao cho Dạ Kinh Đường:

"Có thể cho ngươi mượn quan sát một chút."

". . ."

Dạ Kinh Đường thật là một lời khó nói hết, lúc đầu hắn chỉ muốn nói là: Cây kiếm này nhìn chỉ có hoa không có quả .

Kiếm là bá chủ bên trong những binh khí ngắn, đặc điểm chính là chắc nịch cứng cáp, tiện cho việc mang theo bên người, tính thực dụng vượt xa các binh khí ngắn khác.

Cây kiếm này của Đông Phương Ly Nhân, nói về thưởng thức thì có khả năng thế gian tìm không thấy thanh thứ hai đẹp mắt hơn, nhưng nói về tính thực dụng, đánh giá chỉ dành cho nữ tử quý tộc.

Nhưng mà Đông Phương Ly Nhân chính là công chúa cành vàng lá ngọc, dù là trước đây hay là về sau, cũng không có cơ hội liều mạng với người khác, dùng cây kiếm này là rất phù hợp.

Dạ Kinh Đường tiếp được bảo kiếm, làm bộ xem xét, tán thưởng nói:

"Cực kì xinh đẹp, nếu ta cầm trong tay, cũng không nỡ dùng để chém người."

Đông Phương Ly Nhân cầm lại bảo kiếm treo ở bên hông, đứng vững bên bờ sông, tư thái thong dong, dò hỏi:

"Mấy ngày nay học kiếm pháp như thế nào?"

"Học chút da lông, hôm nay tới, chính là muốn dạy cho điện hạ."

Dạ Kinh Đường đi thẳng vào vấn đề, vì tránh hiềm nghi cho nên cách xa chút, rút kiếm ra khỏi vỏ, cầm trong tay, bắt đầu như nước chảy mây trôi phục khắc họa ra chiêu thức mà Cừu Thiên Hợp dạy.

Đông Phương Ly Nhân duyên dáng yêu kiều đứng bên bờ sông, chăm chú quan sát động tác cuea Dạ Kinh Đường, vừa định nói " luyện không tệ", chỉ thấy Dạ Kinh Đường thu hồi kiếm, dò hỏi:

"Điện hạ có thể học « Thiên Hợp Đao » rồi chứ?"

?

Đông Phương Ly Nhân không hiểu thấu:

"Ngươi vừa dạy bản vương, chiêu thức bản vương đều không có nhớ kỹ, làm sao có thể học được?"

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt cằm, lại nghiêm túc dạy một lần, sau đó nói:

"Hiện tại thế nào?"

? ? ?

Đông Phương Ly Nhân tưởng là Dạ Kinh Đường đang hỏi nàng phải chăng đã nhớ kỹ chiêu thức, hơi có vẻ im lặng, lập tức cũng không nhiều lời, bảo kiếm ra khỏi vỏ, bắt đầu lặp lại động tác Dạ Kinh Đường, bắt đầu hiện ra trí nhớ 'Hơn người' của nàng.

Đáng tiếc, Dạ Kinh Đường cũng không có sợ hãi thán phục khích lệ nàng có trí nhớ tốt giống những lão sư khác.

Dạ Kinh Đường thu kiếm đứng chắp tay, chăm chú nhìn nữ vương gia luyện kiếm, lúc đầu muốn khen ngợi, nhưng ngay lúc đó liền phát hiện, nữ vương gia đang nhìn hổ vẽ mèo .

Nói nhớ kỹ thì công nhận là nhớ kỹ động tác, nhưng không có chi tiết cơ bản, chỉ là nhìn giống mà thôi.

Ách. . .

Dạ Kinh Đường phát hiện nữ vương gia đần như vậy, còn tự tin như thế, tâm cũng lạnh một nửa.

Bởi vì đối phương là nữ vương gia, Dạ Kinh Đường cũng không thể nói cái gì, chỉ gật đầu nói:

" Trí nhớ điện hạ hơn người, không phải bình thường, Ừm. . . Ta luyện thêm một lần nữa, điện hạ nhìn lại xem."

Vừa nói vừa diễn luyện lại chiêu thức thêm một lần.

Đông Phương Ly Nhân cũng được xưng tụng là 'Chăm chỉ hiếu học', không ngại học hỏi kẻ dưới, chăm chú quan sát động tác của Dạ Kinh Đường.

Ngươi tới ta đi bốn năm lần, Đông Phương Ly Nhân rốt cục cũng nhớ kỹ chi tiết.

Thật ra tốc độ này đã là nhanh, có thể nói là thiên phú không tầm thường.

Nhưng rơi vào trong mắt Dạ Kinh Đường, cũng chỉ có thể âm thầm cảm thán một câu —— rốt cục nhớ kỹ. . .

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng thở ra, lần nữa chắp tay đứng ở bên cạnh, chờ Đông Phương Ly Nhân ngộ ra phương pháp vận khí giấu giếm bên trong chiêu thức.

Kết quả. . .

Chương 104 - Thử Khinh Công

Chương 104. Thử Khinh Công

Mặt trời lặn sau núi, mây bay lững lờ, ánh trăng treo trên ngọn cây. . .

Chớp mắt đã qua một canh giờ.

Đông Phương Ly Nhân rất là chăm chú, cầm bảo kiếm trong tay,bắt đầu diễn luyện trên đồng cỏ, động tác không sai chút nào, một lần lại một lần, cũng không có mảy may bực bội.

Dạ Kinh Đường ban đầu vẫn kiên nhẫn chờ đợi, chậm rãi hóa thành mờ mịt, sau đó lại hóa thành không thể tưởng tượng nổi!

Ánh mắt nhìn Tĩnh Vương, cũng từ dáng người siêu đẹp, ngự tỷ thần tiên gương mặt thiên kiêu, biến thành tỷ tỷ đồ đần ngực rất lớn cũng có sự cố gắng. . .

Mẹ, hơn một trăm lần, ngươi còn không có luyện được cái gì sao?

Dinh dưỡng đều ở hết ngực à. . .

Dạ Kinh Đường thấy cung nữ xa xa đã ngủ gà ngủ gật, thực sự nhịn không được nữa, mở miệng nhắc nhở:

"Điện hạ, cái « Thiên Hợp Đao » này, không thể bảo thủ ở chiêu thức, Ừm. . . phải tìm cảm giác. . ."

Đông Phương Ly Nhân tự nhận mình học rất chân thành, nghe thấy chỉ đạo, khó hiểu nói:

"Cảm giác gì?"

"Chính là không nên cố gắng ở chiêu thức, tìm cảm giác, chính là loại, ngươi cảm thấy làm như thế nào để xuất kiếm, thì xuất kiếm như vậy, Ừm. . . Cảm giác với kiếm!"

Dạ Kinh Đường rất cố gắng giải thích, nhưng nghe lời này, cảm giác còn mông lung hơn là không nói gì, giống như đang dạy người cách cảm âm trong âm nhạc.

Đông Phương Ly Nhân cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, cảm âm thì thật sự có, nhưng cảm giác với kiếm,nếu không luyện kiếm mười mấy hai mươi năm thì sao có thể luyện ra được.

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường giải thích kiếm pháp cũng rất phí sức, hơi có chút bất mãn, thu hồi kiếm rồi lắc đầu nói:

"Thôi, ngươi lại đi tìm Cừu Thiên Hợp thỉnh giáo, để hắn nói rõ ràng cho ngươi. Ngươi cũng không biết luyện thế nào, sao có thể dạy bản vương?"

Ta cứ thế mà luyện thôi. . .

Nhưng chính Dạ Kinh Đường học được cũng vô dụng, lấy phương thức của hắn, căn bản không dạy được Đông Phương ngốc nghếch này.

Dạ Kinh Đường đánh giá trong lòng, phải đem chiêu thức bóp nát rồi đút vào trong miệng nữ vương gia thì may ra mới có thể thành, lập tức không phí công dạy nữa:

"Tốt, ngày mai ta đi địa lao, để Cừu Thiên Hợp nói rõ phương pháp luyện tập ra. Hai ngày nữa ta phải giải quyết chút chuyện kinh doanh cho gia đình, những ngày này ta sẽ suy nghĩ xem nên luyện Thiên Hợp Đao thế nào, qua một thời gian ngắn nữa lại đến dạy điện hạ."

Loại kiếm pháp cao thâm như « Thiên Hợp Đao » này, muốn học được thì chí ít cũng phải mấy tháng, Đông Phương Ly Nhân cũng không sốt ruột, gật đầu nói:

"Cố gắng học tập, chỉ cần ngươi biết cách luyện rõ ràng, không cần ngươi thông thạo, bản vương cũng dạy « Đồ Long Lệnh » cho ngươi. Đúng rồi, lần trước ngươi nói muốn luận bàn khinh công, nhìn tâm đắc của Lục Tiệt Vân mấy ngày, có cảm ngộ gì?"

Dạ Kinh Đường vừa mới bắt đầu luyện khinh công, chưa có cơ sở đã nghiên cứu tâm đắc của Tông Sư thật là quá khó, mở miệng nói:

"kinh nghiệm giang hồ của ta còn nông cạn, không tiếp xúc với võ nghệ cao sâu nhiều, để cho ta nói về cảm ngộ, ta chắc chắn nói không nên lời. Nếu không ta và điện hạ so tài một chút, nhìn xem khinh công của ta đã đến trình độ gì?"

Đông Phương Ly Nhân hơi buồn cười, nhưng vẫn bày ra phong độ cao thủ nên có, không có từ chối. Vì để cho Dạ Kinh Đường hiểu cái gì gọi là Trời cao đất rộng, mũi chân Đông Phương Ly Nhân điểm nhẹ trên bãi cỏ, thân hình liền nhẹ nhàng vọt lên, rơi lên trên một gốc cây liễu ở bờ sông, thân hình nhẹ nhàng, mờ mịt như tiên.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, bước ra một bước về phía trước.

Bá ——

Thân thể bay lên không trung, mang theo chút âm thanh xé gió, rơi vào trên nhánh cây bên cạnh Đông Phương Ly Nhân, dẫm cây liễu cành đến mức lắc lư mấy lần.

Kẽo kẹt kẽo kẹt ——

Cảnh này có thể nói là ngay lập tức đã phân rõ cao thấp, so với Đông Phương Ly Nhân rõ ràng có khoảng cách.

Nhưng đáy mắt Đông Phương Ly Nhân lại hiện lên vẻ kinh ngạc:

"Ngươi biết khinh công?"

"Vừa học, để Tĩnh Vương chê cười."

Vừa học?

Đông Phương Ly Nhân hơi nghi ngờ, mấy ngày trước nàng xác nhận Dạ Kinh Đường không biết khinh công, chẳng lẽ lần trước thử nàng, hắn đang giấu dốt sao?

Đông Phương Ly Nhân nghĩ một chút, từ cây liễu nhảy xuống, rơi vào mặt sông thanh tịnh, chân điểm lên sóng biếc, du hành trên mặt sông như chuồn chuồn lướt nước, hiệp khí mười phần.

Dạ Kinh Đường còn chưa thử qua chiêu Đạp Thủy Lăng Ba, nhưng dựa theo nguyên lý khinh công, chỉ cần có chỗ để mượn lực, dù là tại trên lá cây cũng có thể ngự không mà lên.

Dạ Kinh Đường suy nghĩ, liền phi thân nhảy xuống, rơi xuống mặt sông, kết quả. . .

Bịch ——

Bọt nước văng khắp nơi, chim chim nhìn thấy cũng phải lắc đầu.

Đạp Thủy Lăng Ba cực kì khảo nghiệm kỹ năng khinh công, một khi nắm giữ không tốt, sẽ biến thành cả người ướt sũng.

Đông Phương Ly Nhân biết sẽ là như thế, ngoái nhìn lại mà trên mặt lộ ra mấy phần trêu chọc; nhưng nàng còn chưa kịp chế nhạo một câu, ánh mắt liền biến thành kinh sợ.

Chỉ thấy Dạ Kinh Đường sau khi đứng trên nước sông, rất nhanh đã xông ra mặt nước, sau đó phi nước đại trên mặt sông.

Đạp đạp đạp ——

Mặc dù động tác dũng mãnh, dẫm đến bọt nước bắn cao hơn cả người, nhìn rất không có mỹ quan, nhưng tốc độ cực nhanh.

Đông Phương Ly Nhân vừa quay đầu lại một chút, Dạ Kinh Đường đã vượt qua, xông thẳng về trước như ngựa hoang thoát cương.

? ?

Chương 105 - Thử Khinh Công 2

Chương 105. Thử Khinh Công 2

Đông Phương Ly Nhân cả đời này, cũng là lần đầu thấy khinh công kỳ hoa như thế, nhịn không được hỏi:

"Ngươi chạy nhanh như vậy làm gì?"

Dạ Kinh Đường trả lời cũng rất trực tiếp:

"Chạy chậm thì rơi xuống nước, điện hạ cảm thấy khinh công ta như thế nào?"

Đây là khinh công quỷ gì!

Đông Phương Ly Nhân cũng không biết nên nói Dạ Kinh Đường thế nào, chạy như này tốc độ rất là nhanh, nhưng động tĩnh lại như sét đánh, ngoại trừ đào mệnh còn có có tác dụng gì?

Đông Phương Ly Nhân cũng không phải là Tông Sư, nhưng khinh công là học từ Bạch Phát Đế Thính, tuyệt đối là tiêu chuẩn nhất lưu, bị một tên vừa học được vượt qua, hơi bất mãn, lập tức tăng thêm tốc độ đuổi theo:

"Khinh công trọng điểm tại Khinh- nhẹ, vô thanh vô tức mà đi nhanh, sau đó mới là thật nhanh. . . Ngươi!"

Đông Phương Ly Nhân còn muốn đuổi theo giảng giải, kết quả phát hiện cái thằng phía trước, một chút cũng không hiểu nhân tình thế sự, phát hiện nàng đuổi theo, vậy mà càng chạy càng nhanh, một bộ dáng muốn bỏ rơi nàng.

Đạp đạp đạp. . .

Mặt sông trong suốt, xuất hiện một đường gợn sóng.

Hai bóng người trước sau lao vùn vụt đi, một người xinh đẹp tiêu dao như chuồn chuồn lướt nước, một người giống như hài tử nghịch nước.

Đông Phương Ly Nhân đuổi theo một đoạn, về sau chậm rãi phát hiện ra có gì là lạ.

tốc độ Dạ Kinh Đường đạp nước, không ngừng tăng tốc, đã nhanh vượt qua lẽ thường, đổi lại là Thương Tiệm Ly đến, đoán chừng cũng chỉ có thể chạy ngang, nàng căn bản đuổi không kịp!

"Ngươi!"

Đông Phương Ly Nhân lập tức nổi nóng, cảm thấy Dạ Kinh Đường là giả heo ăn thịt hổ trêu đùa nàng.

Nhưng nhìn kỹ bộ pháp của Dạ Kinh Đường, lại phát hiện đúng là tay mơ, tướng chạy cũng quá khó coi!

Nhưng mà như vậy cũng có thể hất nàng ra?

Đông Phương Ly Nhân âm thầm cắn răng, toàn lực gia tốc, muốn đuổi theo, nhưng đuổi thật lâu, không những không có rút ngắn khoảng cách, còn càng ngày càng xa, mắt thấy không đuổi kịp, chỉ có thể mở miệng:

"Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Dạ Kinh Đường đang thuần thục tiết tấu đạp nước mượn lực, càng ngày càng thuần thục, tất nhiên càng lúc càng nhanh, nghe tiếng mới phát giác ra có gì đó không đúng, cấp tốc từ mặt sông vọt lên, rơi lên trên bờ sông.

Đạp đạp đạp. . .

Mặt sông sóng biếc dập dờn, Đông Phương Ly Nhân mặc áo mãng bào, trong lúc đuổi theo, lông mày dựng thẳng lên!

Dạ Kinh Đường ý thức được vấn đề, lúng túng nói:

"Ta vừa học được khinh công, chưa biết khống chế lực, còn xin điện hạ thứ lỗi."

Đầu rồng béo của Đông Phương Ly Nhân run rẩy mấy lần. Nhưng mà nàng cũng không phải nữ tử yếu ớt, quét mắt nhìn Dạ Kinh Đường một chút vẫn kìm sự nổi nóng xuống:

"Vừa học khinh công,đã có thể chạy nhanh như vậy, căn cơ xác thực không tầm thường, về sau tập luyện nhiều hơn, đừng chỉ cầu nhanh. Cao thủ khinh công, khoảng cách trăm bước không thấy bóng dáng, mà giống như ngươi, chạy ra mười dặm địa, truy binh đã có thể lần theo động tĩnh để đuổi kịp."

Dạ Kinh Đường biết khinh công của mình còn thiếu hụt, gật đầu nói:

"Thụ giáo, về sau ta nhất định sẽ chú ý."

Đông Phương Ly Nhân vốn còn muốn thảo luận võ nghệ với Dạ Kinh Đường, nhưng bị hành hạ như thế, chỉ cảm thấy không có cách nào trò chuyện, ôm chim chim vào trong lòng rồi xoay người nói:

"Ngươi bây giờ thiếu nhất chính là Trải Nghiệm, về sau cố gắng thỉnh giáo cao thủ Hắc Nha cùng bản vương, căn cơ tốt cũng phải dùng cho thích hợp, mới có thể có thành tựu."

Hai người đuổi bắt, dọc theo mặt sông đi ra ngoài ước chừng bốn năm dặm địa, đã rời xa Ngọc Đàm Sơn Trang, đi tới thư viện bạch mã gần ngoại ô, sắc trời cũng đã tối dần.

thư viện bạch mã là một trong bốn thư viện lớn nhất ở Vân

Châu, bình thường chỉ có phú thương nhà giàu quyên tặng rất nhiều tiền bạc để đưa con mình tới đây học lấy danh tiếng, đại thiếu gia Bùi gia là Bùi Lạc, đọc sách ngay ở chỗ này, nghe Trần Bưu nói đã tốn không ít tiền mới đưa được người vào.

Thư viện ở bờ sông, bởi vì học sinh đến từ trời nam biển bắc đều ở tại ký túc xá trong thư viện,nên bên ngoài thư viện còn có mấy con đường nhỏ.

Nhưng mà quy củ trong thư viện cực kì nghiêm ngặt, khi trời tối phải trở về phòng ngủ làm bài tập chuẩn bị đi ngủ, đường nhỏ phía ngoài cũng đều đóng cửa tắt đèn.

Đông Phương Ly Nhân so khinh công kém chút, không hứng thú bay trở về với Dạ Kinh Đường, đặt chim chim trên bờ vai, chắp tay đi bộ, xem xét xung quanh thư viện yên ắng:

"Ngươi có đọc sách không?"

"Trong nhà mở tiêu cục, coi như giàu có, trải qua mấy năm tư thục, nhưng mà thư viện lớn như thế thì không có đi qua. Đọc qua một chút sách, cơ bản sách trên thị trường đều nhìn qua rồi."

"Ồ?"

Đông Phương Ly Nhân đã phát hiện thiên phú tập võ của Dạ Kinh Đường hơi kinh khủng, tướng mạo cũng sáng chói như thế, nếu như văn võ song toàn, vậy thì hơi không hợp làm người, dò hỏi;

"Văn thơ của ngươi như thế nào?"

"Chữ viết thì vẫn được, biết tính sổ, cái khác thì không thông."

"Vậy cũng đáng tiếc, Đại Ngụy võ phong hưng thịnh, nam tử võ nghệ không tệ thì quá phổ biến, mà thư sinh thì rất ít. Nếu người biết ngâm thơ, lộ mặt trên kì thi hội, không biết có bao

nhiêu nhà giàu sẽ chủ động tới cửa, nhận ngươi làm rể hiền nữa."

"Con người ai cũng có sở trường riêng, thi từ. . ."

Dạ Kinh Đường vốn định thuận miệng khoe khoang một chút, nhưng chưa nói hết, bên tai đã có tiếng động, đảo mắt nhìn về phía đường phố đen như mực. . .

Chương 106 - Sát Thủ Tập Kích

Chương 106. Sát Thủ Tập Kích

Ánh trăng khuyết trên cao, đường nhỏ bên bờ sông không đèn không lửa.

Dạ Kinh Đường cau mày, nhìn về phía con đường đen như mực, cảm giác có cái gì trong bóng tối rình mò, lại không mò ra cảm giác đến từ chỗ nào.

Chim chim ngồi xổm ở trên bờ vai Đông Phương Ly Nhân, không cần hiệu lệnh liền giương cánh mà lên, bay lên không trung, bắt đầu điều tra bờ sông.

Đông Phương Ly Nhân thân mang áo mãng bào màu bạc, chắp tay tiến lên, vẫn chờ Dạ Kinh Đường nói chuyện, phát giác dị động, giương mắt nhìn về phía chim chim ẩn vào không trung:

"Nó sao vậy?"

Dạ Kinh Đường có chút đưa tay, ngăn tại trước người Đông Phương Ly Nhân, tay trái ấn ở chuôi đao, cẩn thận cảm giác gió thổi cỏ lay dưới bóng đêm.

Đông Phương Ly Nhân gặp phải nhiều lần ám toán, nhìn thấy cảnh này, cảm giác không ổn —— mới vừa cùng Dạ Kinh Đường so khinh công, bỗng nhiên chạy ra ng oài, không thông báo cho sơn trang.

Nếu là có nghịch tặc âm thầm nhìn chằm chằm động tĩnh nàng, một lần đi ra ngoài này, chính là cơ hội ngàn năm một thuở của sát thủ!

Đông Phương Ly Nhân không cảm thấy cái gà mờ Dạ Kinh Đường này, có thể hộ giá cho nàng; nhưng nàng chưa hề trải qua thực chiến, gặp gỡ thích khách dám ám sát thân vương, tất nhiên nàng không phải là đối thủ, trái tim nàng có thể nói chìm đến đáy cốc.

Đông Phương Ly Nhân lúc này nắm chặt chuôi đao, muốn cùng Dạ Kinh Đường tạo thế lưng tựa lưng, cố gắng hộ vệ gấp rút tiếp viện tới.

Nhưng...

Đinh!

Dưới ánh trăng sáng, một đao quang cùng hoả tinh tuôn ra mà không có dấu báo trước hiệu nào!

Đông Phương Ly Nhân thậm chí không có cảm giác được nguy hiểm tiến đến, liền phát hiện Dạ Kinh Đường trước người, lưỡi đao lấy thế sét đánh lôi đình ra khỏi vỏ, ngăn tại nàng trước mi tâm.

Hoả tinh từ lưỡi đao tuôn ra, không ngừng rung động, rõ ràng bị ám khí không rõ đánh trúng.

Ám khí lao tới mi tâm của nàng, bị lưỡi đao bắn ra, bắn tới ụ đá bên cạnh, dư lực vẫn đem tảng đá đánh cho thủng một cái hố, lực trùng kích có thể nói doạ người!

Mà càng quỷ dị chính là, từ đầu đến cuối, Đông Phương Ly Nhân đều không nghe thấy thanh âm ám khí phá không!

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân kinh ngạc, không rõ ám khí bá đạo cỡ nào, càng nghĩ không thông việc Dạ Kinh Đường võ nghệ thường thường, tại dưới tình huống không nghe thấy thanh âm, ngăn trở ám khí như thế nào.

Mặc dù trong lòng kinh nghi, nhưng Đông Phương Ly Nhân kinh nghiệm lâu dài được người bảo hộ, vẫn là để nàng minh bạch tỉnh táo trước tình thế, từ bỏ ý nghĩ tự mình ngăn địch, tiến lên một bước, giấu ở phía sau Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường hình thể cân xứng, nhìn không to con, kì thực rất cao lớn, đem Tĩnh Vương cản cực kỳ chặt chẽ.

Một kích qua đi, mặt đường lâm vào tĩnh mịch, an tĩnh giống như vừa rồi mới chỉ là ảo giác.

Chim chim xoay quanh bầu trời, dù là ban đêm vẫn có thị lực kinh người, nhưng không có tìm tới bất luận cái bóng dáng gì của đối thủ.

"Lui."

Dạ Kinh Đường tay phải cầm đao, hai mắt không có nhìn về phía bất kỳ địa phương nào, chỉ là lấy hoàn cảnh biến hóa rất nhỏ, cảm giác có khả năng xuất hiện tập kích, trở về thối lui.

Bước chân Đông Phương Ly Nhân bảo trì tần suất giống nhau, bộ ngực có chút vướng bận, trực tiếp đặt ở trên lưng Dạ Kinh Đường, sau khi hơi ngăn chặn tâm thần, lại khó có thể tin mở miệng:

"Ngươi dùng là Thiên Hợp Đao?"

Đinh ——

Lời mới vừa mở miệng, lại là một đốm lửa từ bên trên lưỡi đao Dạ Kinh Đường tuôn ra.

Đông Phương Ly Nhân thậm chí không thấy rõ động tác, liền phát hiện Ly Long Hoàn Thủ Đao của Dạ Kinh Đường, ngăn trở bên cạnh mặt nàng.

Ong ong ong ~~

Lưỡi đao rung động, phát ra tiếng vù vù.

Đông Phương Ly Nhân mồ hôi lạnh đều đi ra, cấp tốc nấp kỹ, tự biết nói nhiều sinh ra quấy nhiễu, mới khiến cho đối thủ bắt lấy thời cơ xuất thủ, vội vàng ngừng thở, không nói một lời.

Dạ Kinh Đường căn cứ lực ám khí trùng kích, quay người mặt hướng về phía ngõ cách đó hơn mười trượng, bước chân lướt ngang bên đường.

Nhưng không biết địch nhân giấu ở nơi nào, hai người không dám chạy loạn, nhiều nhất chỉ có thể thối lui đến bên đường, khép góc công kích của đối thủ.

Đông Phương Ly Nhân dưới tại Dạ Kinh Đường yểm hộ, đi vào cửa hàng sách bên đường, chém cái khóa đồng ra, lui vào trong đó:

"Mau vào."

Nhưng Dạ Kinh Đường vừa muốn vào nhà, lại phát giác không ổn, trường đao lại lần nữa ra tay.

Hưu ——

Lần này có tiếng ám khí vang lên, lực đạo cũng rõ ràng lớn hơn.

Đinh!

Đao quang lóe lên, ám khí đụng vào lưỡi đao, bắn lên, vẫn đánh xuyên qua vách tường làm bằng gỗ, bay sát qua Đông Phương Ly Nhân, trực tiếp đánh băng liệt ngọc trâm.

Ba ——

Ngọc vỡ bắn ra.

Tóc dài của Đông Phương Ly Nhân lập tức xõa xuống, ánh mắt kinh dị, cấp tốc xoay ngườiân, lăn đến phía sau cửa hàng sách.

Rầm rầm...

Thanh âm hạt châu rơi vào trên mặt đất.

Chương 107 - Chém Thẳng

Chương 107. Chém Thẳng

Đông Phương Ly Nhân đưa mắt nhìn lại, đã thấy bên trên sàn gạch, lăn lộn một viên hạt châu màu đỏ, hình dạng như giọt nước mưa, không biết loại chất liệu nào, rõ ràng là ám khí vừa rồi bay vào.

Trong lòng Đông Phương Ly Nhân cảm giác nặng nề, cấp tốc nhắc nhở:

"Là Huyết Bồ Đề, sát thủ hơn mười năm trước tung hoành Thiên Nam, ám sát qua Tông Sư Thất Huyền Môn..."

"Xuỵt!"

Dạ Kinh Đường một tay cầm đao, nâng lên tay trái, ra hiệu Đông Phương Ly Nhân đừng nói chuyện.

Mặt đường lại lần nữa lâm vào tĩnh mịch, căn bản không mò ra đối thủ ở nơi nào.

Nếu như vào nhà, bên trong cửa hàng sách không tiện để di chuyển, mà đối thủ lại có thể đánh xuyên tường bích, rất dễ dàng gấp rút tiếp viện không kịp.

Sau cửa hàng sách là tường làm bằng đá xanh, không có khả năng đánh xuyên qua, trái phải là ngôi nhà khác, vị trí duy nhất có thể hạ thủ, chỉ có chính diện cùng không trung.

Dạ Kinh Đường chưa phát giác đối phương có thể từ trên cao đánh lén, chỉ cần bảo vệ tốt chính diện, liền có thể bảo vệ Tĩnh Vương vạn vô nhất thất, lập tức cầm đao canh giữ ở trước cửa.

Đinh, đinh ——

Chỉ là sau một giây, mặt đường lại lần nữa bắn ra hai điểm sáng.

Dạ Kinh Đường liên tục đánh hai đao, chuẩn xác không sai ngăn trở ám khí bay tới, tiếp theo hai tay cầm đao đứng ở trước người, hướng về phía bóng tối nói:

"Các hạ chỉ có chút bản lãnh này? Lục Sát lập tức tới đây, nếu như các hạ như còn muốn làm chuyện vô ích, ta có thểcùng ngươi đánh một ngày."

Đây là bức thích khách biết khó mà lui.

Nếu là ám sát, một kích không trúng, nên lập tức bỏ chạy.

Nhưng ngày thường bên người Đông Phương Ly Nhân phòng hộ quá nghiêm mật, căn bản không có khả năng chính diện ám sát, tối nay là cơ hội ngàn năm một thuở.

Lời nói Dạ Kinh Đường vừa dứt, bầu trời liền truyền đến:

"Chít chít chít chít..."

Ở con đường phía trước, cũng dần dần hiện ra bóng người.

Bóng người thân mang áo bào màu xám, lưng còng, mũ rộng vành hơi chếch xuống khuôn mặt, tay cầm thiết quải màu đen, một tay thu về sau, hành tẩu không nhanh không chậm.

Đùng, đùng...

Thiết quải vang ra tiếng rất nhỏ, giống như đập vào lòng người, để cho người ta khó chịu.

Thanh âm khàn khàn, cũng từ phía trước vang lên:

"Tốt cho Thiên Hợp Đao. Cừu Thiên Hợp cũng coi như hào hiệp giang hồ, ngươi thân là truyền nhân, vì sao làm chó săn triều đình?"

Đông Phương Ly Nhân xác nhận Dạ Kinh Đường dùng chính là « Thiên Hợp Đao », trong lòng càng thêm kinh nghi, nhưng lúc này không rảnh hỏi thăm, nàng sợ Dạ Kinh Đường không có cách nào đối phó, cấp tốc thuật lại tình báo trong nha môn:

"Huyết Bồ Đề thiện dùng ám khí đánh xa, cận chiến dùng « phục long trượng », nửa người trên là chủ công, ở dưới là để thủ..."

Bành ——

Lời còn chưa dứt, mặt đường liền truyền ra một tiếng bạo hưởng.

Lão giả lại không ngốc, sao lại để Đông Phương Ly Nhân đem điểm yếu của mình nói rõ mới động thủ.

Khoảng cách còn có năm sáu trượng, lão giả liền đột nhiên tăng nhanh, một thiết quải đập ở trên tảng đá, trực tiếp làm vỡ nát gạch xanh trên mặt đất.

Dạ Kinh Đường cảm giác lòng bàn chân rung động, giống trước mặt vọt tới chính là một cự thú ba cái chân, mang theo cỗ lực áp bách Thái Sơn áp đỉnh.

Hai tay của hắn cầm đao dọc đặt tại trước người giữ vững trung tuyến, gắt gao khóa lại thân hình lão giả thiết quải, muốn phán đoán động tác ra chiêu của đối phương, dùng « Thiên Hợp Đao » phản chế.

Nhưng thời điểm lão giả thiết quải nhanh chân tới gần, hai chân, hai vai, thiết quải đều đang haotj động, cảm giác toàn thân trên dưới đều là binh khí , bất kỳ cái bộ vị gì đều giống như muốn

bộc phát, lấy độ thuần thục của hắn đối với « Thiên Hợp Đao », căn bản không có cách nào bắt giữ ý đồ xác thực của đối thủ.

Đông đông đông...

Nhưng mà trong nháy mắt, lão giả đã vượt qua giới hạn bảy bước, thân hình đột nhiên nghiêng về phía trước, thiết quải trong tay như độc xà đâm ra.

Lão giả nhìn ra sâu cạn « Thiên Hợp Đao » của Dạ Kinh Đường, cho nên mới hiện thân vật lộn.

Khoảng cách bảy bước, lấy tạo nghệ của Dạ Kinh Đường đối Thiên Hợp Đao, tuyệt đối không thể phá chiêu; mà lão giả lại có một trăm phần trăm tự tin nhất kích tất sát.

Mắt thấy sắc mặt kinh sợ của Dạ Kinh Đường, thấy đối phương còn đang vội vàng phán đoán hư thực chiêu này của hắn, đáy mắt lão giả hiện lên một vòng cười lạnh, trong lòng đã bắt đầu suy nghĩ đâm xuyên Dạ Kinh Đường ngực, sau đó sẽ chạy tới Tĩnh Vương.

Kết quả chính là một cái chớp mắt khi không tập trung này.

Táp ——

Phía dưới ánh trăng, đao phong đột khởi, giống như Thương Long nhập thế, ác giao ngẩng đầu!

Táp ——

Mặt đường bỗng nhiên cuốn lên gió lốc!

Lão giả chỉ là vừa đưa mắt nhìn về bên trong cửa hàng sách, đao khách tuổi trẻ ‘Hốt hoảng luống cuống’ trước mắt, lại giống như trong nháy mắt thay đổi thành người khác.

Dạ Kinh Đường đặt Ly Long Hoàn Thủ Đao trước người, không

có lựa chọn bất luận một loại phương thức phá chiêu nào, mà là trực tiếp dùng hai chân phát lực, lấy thân đẩy đao, tên lên chém ra một đao!

Một đao kia đại xảo bất công, không có chút che giấu, thậm chí hoàn toàn đánh ra mà không lưu lực lại để bảo hộ, chỉ dựa vào lực bộc phát doạ người đã chém thẳng ra.

Chương 108 - Lấy Thương Đổi Thương

Chương 108. Lấy Thương Đổi Thương

Lão giả xông vào bên trong bảy bước, căn bản không có cơ hội di chuyển tránh né.

Nếu như đổi lại là người luyện võ bình thường, trong nháy mắt phân thần, liền đã bị đao này chém làm đôi.

Nhưng lão giả cũng không phải là võ giả bình thường, lúc cường thịnh đã giết qua Tông Sư, niên kỷ quá cao nên đã khiến thực lực tụt dốc, nhưng kinh nghiệm cũng sẽ không mất đi.

Lão giả đâm thẳng trái tim, Dạ Kinh Đường đẩy đao trảm về trước , theo lẽ thường thì nên chém vào thiết quải, nếu không, Dạ Kinh Đường khẳng định bị đâm xuyên tim.

Nhưng Dạ Kinh Đường căn bản không có ý tứ bổ ra thiết quải, tốc độ đã bay vụt đến cực hạn, căn bản không có biến chiêu.

Lão giả nhìn ra Dạ Kinh Đường là muốn lấy mệnh đổi mệnh, muốn thi xem ai là người gan lớn hơn, đáy mắt không khỏi lộ ra một vòng mỉa mai.

Dù sao một chiêu này quá dễ phá, lão giả bằng vào ưu thế ra tay trước, chỉ cần rẽ ngang đâm xuyên trái tim Dạ Kinh Đường, đồng thời đạp chân lướt ngang sang bên cạnh, thu thiết quải lại cản đao, liền có thể phá giải sát chiêu liều mạng này.

Lão giả cũng là làm như vậy, nhưng...

Đông ——

Một tiếng vang trầm!

Lão giả toàn lực đâm tới, thiết quải như là mũi thương, trực tiếp đâm vào ngực trái Dạ Kinh Đường.

Kết quả lão giả ngạc nhiên phát hiện, thiết quải không biết bị thứ gì đón đỡ, vậy mà không thể đâm vào lồng ngực kẻ này chút nào!

Chiều dài binh khí hai người không kém bao nhiêu, một kích không trúng, lưỡi đao đã đến trong ngực, căn bản không có cơ hội để trốn.

Lão giả đành phải lướt ngang thiết quải, đặt nằm ngang ở trước người.

Nhưng lực đạo ẩn chứa trong một đao kia, lớn hơn xa so với hắn tưởng tượn!

Keng ——

Mặt đường yên tĩnh truyền ra tiếng sắt thép bạo hưởng!

Trở về phòng thủ mặc dù ngăn trở lưỡi đao, lại ngăn không được lực đạo ẩn chứa trên thân đao.

Lão giả không có đâm vào ngực Dạ Kinh Đường, thiết quải không có điểm tựa, một tay sao có thể chống đỡ được một kích toàn lực của Dạ Kinh Đường.

Thiết quải bị đánh trực tiếp va vào trên người, mũ rộng vành lúc này vỡ nát, lưỡi đao sát qua gương mặt, tước mất nửa cái tai phải của lão giả.

Bành ——

Nhưng mà vừa đối mặt, ra sân khí thế bất phàm, lực áp bách kéo căng, cả người lão giả liền bay ra ngoài, vọt tới căn phòng phía sau.

Dạ Kinh Đường biết đối phương là lãoTông Sư, thật vất vả giả heo ăn thịt hổ mới thành công, sao lại cho đối phương cơ hội trở tay.

Tại trong lúc lão giả bay ra ngoài, Dạ Kinh Đường như bóng với hình, xoay người một đao bổ từ trên xuống dưới, từ trên không trung bổ về phía lão giả còn chưa rơi xuống đất.

Một đao kia, là Dạ Kinh Đường buổi chiều chờ Đông Phương Ly Nhân, thuận tiện ngộ ra đao thứ ba!

Táp ——

Hai đao đánh ra, không có chỗ trống phản ứng, tốc độ nhanh đến liền nhìn thấy thanh đao đều là hi vọng xa vời, lại càng không cần phải nói tới đón đỡ.

Đây cũng chính là chỗ bưu hãn của « Bát Bộ Cuồng Đao », toàn lực ứng phó chỉ công không phòng, chỉ cần một đao bên trong đó chém trúng, trên cơ bản chính là tình thế chắc chắn phải chết.

Bát Bộ Cuồng Đao quá hung hãn, hết sức lực bộc phát, đối với bản thân hao tổn cực lớn, cơ bắp rất dễ dàng xé rách bị thương, thậm chí có giải thích 'Tay trái một đao, tay phải một đao' chính là vì thế, chém xong về nhà dưỡng thương, ngay cả Đao Khôi Cuồng Nha Tử tiền triều, cực hạn đều chỉ có thể chém ra tám đao, cho nên gọi Bát Bộ Cuồng Đao.

Trên đời, người có thể xuất liên tục tám đao, lác đác không có mấy, nhưng từ xưa đến nay người có thể tiếp xong tám đao, cũng cơ bản không có, bình thường đều là một đao phân thắng bại.

Lão giả bị đánh bay ra ngoài, mũ rộng vành vỡ nát, lộ ra mặt

mo tràn đầy nếp nhăn, ánh mắt hãi nhiên, nhận ra đây là « Bát Bộ Cuồng Đao », tự biết rơi vào tuyệt cảnh, chỉ có thể ở không trung vội vàng giơ lên thiết quải đón đỡ.

Đương ——

Một đao chém xuống Lực Phách Hoa Sơn!

Lão giả chưa đụng vào phòng xá, từ giữa không trung bị trực tiếp bổ tới trên mặt đất.

Ầm ầm ——

Gạch xanh mặt đường trong nháy mắt vỡ nát, đá vụn bắn ra, bị xô ra một cái hố nhỏ hình tròn.

Mà sóng khí tản ra, thậm chí thổi lên trang sách bên trong cửa hàng sách, làm mái tóc Đông Phương Ly Nhân bay phấp phới.

"Phốc —— "

Lão giả đập xuống đất, khí kình phản chấn, trong miệng lúc này phun ra một ngụm máu, sắc mặt hóa thành đỏ lên.

Dưới tuyệt cảnh, động tác lão giả vẫn không chậm, hai chân đạp mạnh mặt đất, bật mạnh lên, đồng thời nâng lên thiết quải đâm thẳng.

Dạ Kinh Đường đứng thẳng tiến thối tự nhiên, lão giả đã trọng thương ngã xuống đất, căn bản không có khả năng phá « Bát Bộ Cuồng Đao ».

Thời điểm lão giả ngã xuống đất cố gắng trở tay, dưới tình huống đơn giản là hẳn phải chết không nghi ngờ, muốn lấy chết đổi tổn thương, chết cũng muốn cắn đối phương một ngụm.

Nhưng để lão giả không nghĩ tới chính là, đao khách tuổi trẻ vững vàng làm cho người giận sôi!

Ngay cả mua bán lấy tổn thương đổi chết đều không làm, hắn vừa ra tay, đao khách tuổi trẻ liền quả quyết phi thân nhảy lùi lại, rơi vào trước cửa hàng sách, trở tay thu đao trở vào bao.

Xoạt ~~ két.

Động tĩnh im bặt mà dừng!

"..."

Động tác thu đao gọn gàng, tiêu sái không nói ra được, rơi vào trong mắt lão giả, chỉ cảm thấy mình ở trong lúc vô tình đã bị Dạ Kinh Đường chém một đao, đầu lăn trên mặt đất.

Ánh mắt quét tới, trên thân liền thiếu nửa cái lỗ tai, còn chưa có chết...

Lão giả có chút mộng, nhưng vẫn là bắt lấy cây cỏ cứu mạng, trước tiên nhảy lên nóc nhà đối diện, bày ra tư thái phòng ngự, nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường như lâm đại địch:

"Bát Bộ Cuồng Đao? !"

Dạ Kinh Đường không có trả lời, chỉ là tay đè chuôi đao, ánh mắt lãnh khốc, liếc nhìn trái phải.

Chương 109 - Ngươi Nói Tiếng Người Sao?

Chương 109. Ngươi Nói Tiếng Người Sao?

Bên trong cửa hàng sách, Đông Phương Ly Nhân tại lúc Dạ Kinh Đường xuất đao cũng đưa đầu ra dò xét, ánh mắt mê muội như là nhìn thấy hiệp khách tuấn mỹ.

Chờ Dạ Kinh Đường xuất thủ hai đao, tiêu sái phi thân trở xuống, Đông Phương Ly Nhân còn tưởng rằng thích khách bị hố, đều sắp bị phong độ tuyệt thế của Dạ Kinh Đường mê choáng.

Nhưng xem xét đối diện —— mặt mũi thích khách tràn đầy bất ngờ khi sống sót sau tai nạn, đều sắp bị sợ mà quá khóc...

? !

Thích khách không chết, ngươi bày tạo hình tuấn tú như thế làm gì?

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân không hiểu:

"Ngươi..."

Dạ Kinh Đường tay cầm chuôi đao, hai con ngươi lạnh lùng liếc nhìn phòng xá xung quanh, thanh âm lãnh khốc mà cẩn thận:

" Tạp ngư giang hồ như thế, sao dám độc thân hành thích, người này là mồi nhử, xung quanh tất nhiên còn có cao thủ khác."

Tạp ngư? Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân kinh nghi, thầm nghĩ: Theo tình báo, Huyết Bồ Đề thế nhưng là Tông Sư đường

đường chính chính, chính là lớn tuổi chút...

Nhưng mà loại trường hợp này, nàng không dám làm nhiễu loạn Dạ Kinh Đường, vội vàng ẩn vào quầy hàng, để tránh cản trở.

Mà đối diện...

Lão giả bị hai đao bị đánh thành trọng thương, giống như đi một lần ở Quỷ Môn quan.

Nghe thấy lời nói, hắn lập tức minh bạch, vì sao đao khách tuổi trẻ thâm bất khả trắc này thu tay lại —— cảm thấy hắn quá rác rưởi, không giống chủ lực, sợ còn có thích khách khác phục kích, không dám tùy tiện rời xa Tĩnh Vương.

"..."

Lão giả tung hoành giang hồ mấy chục năm, bị đối thủ xem như pháo hôi, vẫn là lần đầu, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Nhưng đối thủ xác thực thâm bất khả trắc, « Bát Bộ Cuồng Đao » hắn đều không tiếp nổi, cũng không thể lại đi thử xem phương có « Đồ Long Lệnh » hay không, lấy hắn đánh giá thì đại khái sẽ có.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường hiểu lầm, lão giả không chút do dự hô lên:

"Lên!"

Sau đó phi thân lui về phía sau, làm ra bộ dáng có đồng bọn ở gần, hắn đang giao tiếp với đồng bọn, càng bay càng xa.

Dạ Kinh Đường vẫn bày ra sắc mặt cẩn thận như trước, nhìn ngó nghiêng hai phía đường đi, cho đến tung tích thích khách hoàn toàn biến mất, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra:

"Vậy mà còn là Tông Sư sao, ngay cả Tam Nương cũng không bằng, cái quái gì..."

Dưới ánh mắt, mặt đường đá xanh.

Phong ba dừng lại, chỉ còn lại một cái đao khách áo đen đứng ở trước cửa hàng sách, mặt hướng phía trước lõm ra hố hình tròn.

Đột nhiên giao thủ, thời gian kỳ thật rất ngắn, trước sau cộng lại cũng chỉ mười mấy hơi thở.

Cho đến lúc này, trong thư viện phương xa, mới sáng lên một chút đèn đuốc, có không ít bóng người đi ra khỏi phòng xem xét.

Dạ Kinh Đường duy trì tư thế tùy thời xuất đao, cho đến khi trên đường triệt để không có động tĩnh, ánh mắt sắc bén mới thu liễm.

Cúi đầu nhìn lại, áo bào vị trí trái tim, bị đâm ra một cái lỗ thủng hình tròn, lộ ra trang sách vàng óng ánh bên trong, đem Long Tượng đồ dời đi chỗ khác, từ bên trên lỗ rách quần áo nhìn lại, có thể thấy được cơ ngực bị đánh rách da, có giọt máu chảy ra cùng vết máu ứ đọng.

Huyết Bồ Đề có ăn phải cái lỗ vốn, nhưng đúng là lão Tông Sư trên giang hồ, lực đạo ẩn chứa bên trong một kích tấn mãnh tuyệt đối không nhẹ.

Minh Long Đồ chặn quải trượng đâm tới, lực đạo đập vào trên ngực trái vẫn giống như trọng quyền đấm vòa ngực, thương thế không nặng, nhưng xác thực không dễ chịu.

Đông Phương Ly Nhân từ sau quầy thăm dò, đi vào cửa hàng sách dò xét vài lần:

"Dạ Kinh Đường, mau vào, ngươi thụ thương rồi sao?"

Dạ Kinh Đường vỗ vỗ ngực, ngồi ở ngưỡng cửa, tùy ý đưa tay:

"Ta không sao, điện hạ không cần sợ hãi, thích khách đã bị ta. .

."

"Ai sợ hãi?"

Đông Phương Ly Nhân giống như đã đem việc trốn vừa ở phía sau Dạ Kinh Đường quên mất, ngồi ở bên cạnh Dạ Kinh Đường, nghiêng đầu xem xét.

Bởi vì ngọc trâm trên đầu bị vỡ nát, tóc dài như nước xõa xuống, dung nhan lúc đầu rất anh khí, giờ hoàn toàn hiện ra khí chất nữ nhân nên có, vẫn là một bộ mãng bào, nhưng lại không có khí tràng nghiêm túc của vương gia, càng giống một cái đại công chúa môi đỏ nóng bỏng cao quý.

Phát hiện áo bào ở phía ngực Dạ Kinh Đường bị đánh rách, bên trong hiện ra bầm đen, Đông Phương Ly Nhân đưa tay liền đi xé y phục.

Dạ Kinh Đường vội vàng đè lại cổ áo:

"Không cần không cần, ta thật không có việc gì!"

Thời điểm Đông Phương Ly Nhân gặp được thích khách rất sợ, là bởi vì nàng là mục tiêu ám sát, nhất định phải tự vệ bản thân, để tránh cho hộ vệ thêm phiền.

Mà tại trước mặt Dạ Kinh Đường, khí thế nữ vương gia tự nhiên lại trở về, hai con ngươi nhắm lại:

"Hả?"

Dạ Kinh Đường đối mặt với nữ vương gia bạo ngược, có chút bất đắc dĩ, tự mình giật ra cổ áo, lộ ra nửa cái ngực cùng bả vai:

"Thật không có việc gì, vết thương nhỏ thôi."

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy cơ ngực cùng bả vai tráng kiện của Dạ Kinh Đường, ánh mắt hơi dị dạng, cẩn thận kiểm tra

thương thế.

"Sao lại bị thương? Làm sao cảm giác giống như thương tích do binh khí đánh vào trên hộ tâm kính?"

"Không thấy rõ, có thể là độc môn ám khí."

Dạ Kinh Đường thuận miệng giải thích một câu, đổi chủ đề:

" Đến cùng Lục Phỉ là những người nào?"

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy vết thương có vấn đề, nhưng cũng không có truy đến cùng, ngón tay thon dài nén vào ngực Dạ Kinh Đường, sờ dưới xương sườn, phán đoán xem có gãy xương không:

"Thánh thượng lấy thân phận nữ nhi đăng cơ, người mang lòng dị nghị ở trong triều chính cũng không phải sô sít, thường thường liền có thích khách vào kinh thành, ám sát Thánh thượng và cận thần. Thích khách đa số giống như Huyết Bồ Đề, là lục lâm tội phạm, cho nên gọi chung là Lục Phỉ, về phần phía sau màn là ai làm chủ, có phải một thế lực hay không, đến nay không có tra rõ ràng."

Chương 110 - Ngươi Nói Tiếng Người Sao? 2

Chương 110. Ngươi Nói Tiếng Người Sao? 2

Dạ Kinh Đường bị nữ vương gia sờ ngực, trong lòng thực cổ quái, lại không thể đẩy ra, chỉ có thể làm làm bộ dạng 'bệnh không kị y', dò hỏi:

"Không phải là Bình Thiên Giáo chứ?"

"Bình Thiên Giáo chỉ là thế lực giang hồ, cô thủ một đỉnh núi nhỏ, hận không thể để triều đình nhìn không thấy bọn hắn, không có cổ tay mạnh như vậy. Theo bản vương, phía sau Lục Phỉ chỉ có thể là phiên vương, thế gia môn phiệt, hoặc là triều đình Bắc Lương."

Đông Phương Ly Nhân nói một lát, chợt nhớ tới cái gì, xem kỹ Dạ Kinh Đường:

"Tạo sao ngươi lại biết Thiên Hợp Đao?"

Dạ Kinh Đường không hiểu thấu:

"Tĩnh Vương để cho ta tìm Cừu Thiên Hợp học đao pháp, ta biết thì rất kỳ quái sao?"

"Ngươi lúc này mới học mấy ngày, liền có thể lấy ra đối phó Huyết Bồ Đề?"

"Học bốn năm ngày đều học không được, còn dùng đao làm cái gì?"

? !

Đông Phương Ly Nhân đã nhận ra ‘Miệt thị’ trong lời nói, ánh mắt lạnh lùng:

"Ngươi muôn nsoi là bản vương không xứng dùng đao?"

Từm, đơn giản chà đạp đao của ta. . .

Dạ Kinh Đường là nghĩ như vậy, nhưng không thể nói rõ:

"Làm sao lại thế chứ, kỳ thật điện hạ học rất nhanh, tại bên trong đao khách tuổi trẻ ta biết, chí ít đứng vị trí thứ hai."

Đông Phương Ly Nhân nghe thấy cái khích lệ này, đáy mắt hiện lên một vòng Vui mừng:

"Thật?"

Đao khách cùng thế hệ mà Dạ Kinh Đường nhận biết, chỉ có một cái tiểu Vân ly.

Lấy hắn tính ra, Đông Phương Ngây Ngốc chưa nhất định lợi hại bằng tiểu Vân Ly, nhưng mà đúng là hai vị trí đầu, cho nên thành khẩn gật đầu:

"Sao ta có thể nói đùa với điện hạ chứ."

Đông Phương Ly Nhân được Dạ Kinh Đường khích lệ như thế, đáy mắt rõ ràng có mừng rỡ, cẩn thận kiểm tra xương cốt cơ bắp ở ngực Dạ Kinh Đường:

"Xem ra ngươi còn có chút nhãn lực, chính là kinh nghiệm không đủ. Cơ hội Ám sát bản vương chớp mắt là qua, Lục Phỉ sao lại che giấu người chứ. Ngươi vừa rồi lui về, thế nhưng là bỏ lỡ cơ hội tốt đẹp."

Dạ Kinh Đường tự nhiên biết khi đó nên bổ thêm một đao,

nhưng hắn phải có đao pháp thì mới có thể bổ, đao thứ ba đều là buổi chiều mới suy nghĩ ra được, lấy cái gì để đánh tiếp?"

"Ta tự sáng tạo « bạch trảm », trước mắt chỉ có ba đao, hai đao ra ngoài không có hậu chiêu, lại bổ đao nữa sẽ bị thăm dò nội tình, cho nên mới lui về để diễn kịch. Lần sau lại để cho ta đụng tới Huyết Bồ Đề, hắn hẳn phải chết không nghi ngờ."

Đông Phương Ly Nhân sững sờ, cảm thấy không đối:

"Bạch trảm của ngươi, không phải chỉ có một đao sao?"

"Hai ngày trước bắt Vô Sí Hào, ngộ ra tới đao thứ hai, buổi chiều chờ điện hạ, thời gian quá dài có chút nhàm chán, lại nghĩ ra một đao. . ."

(⊙⊙)? ?

Ngươi đang nói tiếng người sao?

Thời gian bản vương tắm rửa trang điểm, ngươi tiện tay ngộ ra một thức đao pháp bá đạo như vậy?

Ngươi lừa gạt quỷ sao?

Đông Phương Ly Nhân trừng mắt, biểu lộ một lời khó nói hết.

Dạ Kinh Đường thông qua phản ứng mấy cái Tông Sư, đã xác định mình so với người tập võ bình thường thì thông minh hơn một chút.

Thấy vương gia bị đả kích đến, hắn nhẹ giọng an ủi:

"Hiện tại ngộ ra nhanh, là bởi vì thuở nhỏ ta luyện đao, lắng đọng đủ rồi, đang ăn tiền lãi. Chờ tiêu hao hết tích lũy ngày xưa, hẳn là giống như người bình thường. . ."

". . ."

Đông Phương Ly Nhân không biết nên nói cái gì cho phải, dứt khoát không nói, vùi đầu tự bế, cẩn thận kiểm tra vết thương.

Xác định Dạ Kinh Đường không có gãy xương hoặc xuất huyết trong, về sau Đông Phương Ly Nhân nhẹ nhàng thở ra, hai tay nâng lên, vén lên lên mái tóc rối bời.

Dạ Kinh Đường vốn cho rằng nữ vương gia muốn buộc tóc, liền hơi dò xét —— hai tay Tĩnh Vương đưa về sau đầu, cởi ra dây chuyền kim sắc, thuận theo cổ áo kéo ra.

Nhưng mặt dây chuyền giống như bị thứ gì kẹp lấy, nàng còn mặc mãng phục, thế là dùng tay khẽ tách cái đầu rồng béo ra để mở rộng khe ngực. . .

? !

Dạ Kinh Đường vội vàng quay đầu, nhìn không chớp mắt.

sắc mặt Đông Phương Ly Nhân như thường, từ cổ áo kéo ra khỏi một cái hồ lô nhỏ.

Hồ lô nhỏ làm từ kim loại, khi mở ra có thể thấy được bên trong là một đan dược hạt màu đỏ.

Dược vật có thể được Tĩnh Vương mang theo đeo trên cổ, không cần nghĩ đều biết là thần dược cứu mệnh, không chừng ăn một viên chính là thiếu một viên trên đời, quá mức quý hiếm.

Dạ Kinh Đường vội vàng đưa tay:

"Không cần điện hạ tốn kém, ta có thuốc. . ."

Thần sắc Đông Phương Ly Nhân có chút nghiêm túc, nắm vuốt dược hoàn màu đỏ thắm, lấy khẩu khí nữ vương ra lệnh:

"Để ngươi ăn thì ngươi liền ăn, bản vương có thể hại ngươi? Há mồm!"

Dạ Kinh Đường không muốn lãng phí, kết quả Đông Phương Ngây Ngốc tương đối bá đạo, nghĩ nắm cái cằm hắn để cứng rắn nhét vào, hắn đành phải đưa tay nhận lấy, ném vào bên trong miệng.

Thuốc vào miệng lập tức hòa tan, còn mang theo cảm giác ấm áp, thực sự không tốt miêu tả.

Hai người trong khi nói chuyện, bầu trời truyền đến tiếng vang động, chim chim từ bờ sông bay trở về, rơi vào trước cửa, mở ra cánh nhỏ khoa tay múa chân:

"Chít chít chít chít. . ."

"Huyết Bồ Đề tính cảnh giác rất cao, biết có chim ở trên không điều tra, nhảy vào nước bỏ chạy mất dấu."

Đông Phương Ly Nhân vừa rồi còn kỳ quái làm sao không thấy chim chim, thấy vậy hơi có vẻ kinh ngạc, đưa tay sờ lên chim chim:

"Vẫn là rất thông minh."

Sau đó đứng dậy dò xét ở trước cửa, chờ= hộ vệ Hắc Nha tới.

Dạ Kinh Đường ăn dược hoàn, sau đó liền phát hiện ngực bụng giống như được ngâm nóng ngâm, căng đau trong nháy mắt liền không có, nhưng cái giá là có chút mệt rã rời.

Sợ dược hiệu phát huy tác dụng sẽ cảm giác buồn ngủ, lúc đó Minh Long Đồ có thể bị phát hiện, Dạ Kinh Đường đành phải đem Minh Long Đồ giấu trong bao vải, nháy mắt cho chim chim, để chim chim thừa dịp mang về nhà.

"Điện hạ."

"Điện hạ. . ."

. . .

Rất nhanh, bờ sông truyền đến tiếng ồn ào.

Đông Phương Ly Nhân ra cửa, chim chim thừa cơ nắm lấy túi, từ cửa sổ phía sau bay ra ngoài, Dạ Kinh Đường âm thầm nhẹ nhàng thở ra, không còn bối rối, ôm đao tựa vào trên giá sách. . .

Chương 111 - Vấn Đề Của Dạ Kinh Đường

Chương 111. Vấn Đề Của Dạ Kinh Đường

Ánh trăng chiếu lên mặt sông, gió đêm rì rào.

Dưới Xuân Thần Sơn đèn đuốc sáng trưng, ba ngàn cấm quân cầm cường cung kình nỏ, đem toàn bộ Ngọc Đàm Sơn Trang làm thành thiết dũng trận.

Ngoài cửa lớn Sơn trang, Hắc Nha tổng bộ tề tụ, tại các nơi nghiêm phòng tử thủ, vùng ven sông hai bên bờ có vô số quan binh bộ khoái, đào ba thước đất tìm kiếm lấy tung tích thích khách.

Một xe ngựa xa hoa gồm cỗ năm con ngựa, dừng ở bên ngoài sơn trang.

Đông Phương Ly Nhân thân mang ngân sắc mãng phục, đứng chắp tay ở ngoài xe, thanh âm giận tái đi:

"Làm sao bây giờ còn chưa tìm được? Một tháng trước liền có tin tức Huyết Bồ Đề, bị người ta sờ đến dưới chân thiên tử, theo dõi lâu như vậy cũng không phát hiện. . ."

Xà Long và các Hắc Nha tổng bộ, đều là lòng nghĩ mà sợ, nếu là Tĩnh Vương hôm nay thật gặp phải rủi ro, vô luận nguyên do ra sao, bọn hắn đều phải rơi đầu, lúc này hận không thể tiến vào toa xe, dập đầu hai cái với Dạ tráng sĩ.

Đông Phương Ly Nhân biết là mình nhất thời vô ý, mới khiến cho thích khách tìm tới cơ hội, cũng không trách phạt đám người Hắc Nha, cảnh cáo một trận, về sau liền trở về bên trong xe.

Xe ngựa của thân vương rất lớn, như là một căn phòng, một cái bình phong trắng che chắn cách khoang xe ra.

Dạ Kinh Đường nằm tại trên giường, ngoại bào trên người đã cởi xuống, lộ ra đường cong cơ bắp nửa người trên cân xứng, chỉ mặc quần mỏng, ngủ rất an tường.

Nữ đại phu ăn mặc theo kiểu phu nhân nhà giàu đang ở bên cạnh bắt mạch, cẩn thận kiểm tra tình trạng cơ thể.

Đông Phương Ly Nhân bảo sắc mặt trì không giận tự uy, đi qua bình phong, thấy Dạ Kinh Đường trần trụi nửa người trên, gương mặt đỏ lên, ngồi ở trên giường êm.

Nhìn xem Dạ Kinh Đường, Đông Phương Ly Nhân không khỏi lại nhớ lại trải nghiệm hôm nay.

Buổi chiều để cho Dạ Kinh Đường dạy đao pháp, nhìn hắn tay chân vụng về đến cả việc luyện thế nào đều giảng không rõ ràng, còn tưởng rằng hắn không có gì hơn cái này.

Mình bày tư thái nửa cao nhân ngày, kết quả không bao lâu liền trốn ở phía sau người ta, xem người ta dùng Thiên Hợp Đao đối địch. . .

Bây giờ nghĩ đến, thật có chút vô cùng xấu hổ, cảm giác thật giống như một cái gà mờ mới đọc được sách mấy ngày, lại đi nói danh gia đại nho không biết viết chữ.

Đại nho mặt ngoài không nói, chỉ sợ trong lòng đã lắc đầu với nàng không biết bao nhiêu lần. . .

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân không vui, rất muốn quát Dạ Kinh Đường không thành thật, học xong cũng không nói cho nàng, để hại nàng tâm cao khí ngạo bị chế giễu.

Nhưng mà nhớ tới trên đường, Dạ Kinh Đường đứng tại trước

mặt, nàng giấu ở sau lưng, phần cảm giác an toàn kia. . .

Đông Phương Ly Nhân đã trải qua mấy lần gặp gỡ với thích khách, đều là Bạch Phát Đế Thính hóa giải, ngay cả mặt thích khách đều không nhìn thấy, loại cảm giác trốn ở nam nhân phía sau được bảo hộ này, nói đến thật. . .

Thật không phù hợp hình tượng bản vương. . .

Chờ khoảng đợi một lát, phu nhân xem mạch đứng dậy, Đông Phương Ly Nhân dò hỏi:

"Vương phu nhân, thương thế của hắn như thế nào?"

Vương phu nhân là con dâu của Vương lão thái y, ngày thường chỉ cáo mệnh xem bệnh cho Tần phi, là y sư tùy hành của Đông Phương Ly Nhân.

Vương phu nhân thu hồi ngón tay, ngữ khí cung kính:

"Dạ công tử có thể trạng cực kì kiện khang, nếu không uống an cung hoàn, ba tới năm ngày cũng có thể tự hành khỏi hẳn."

Đông Phương Ly Nhân nghe ra Vương phu nhân tại phàn nàn nàng chuyện bé xé ra to, cũng không để ý:

"Hắn là người tập võ, trên thân có ám thương bệnh cũ ngì không?"

"Dạ công tử luyện qua rất nhiều công phu, trước mắt học nhiều mà không tinh, khiến khí mạch hơi có vẻ lộn xộn, ngày thường điều trị thuận khí là đủ."

"Nha. . ."

"Tiếp theo là Dạ công tử có căn cốt quá tốt, tập võ lại quá chăm chỉ, khiến dương khí qua thịnh, đọng lại trong nội phủ, ngày thường cần phải có điều trị tiết chế."

"Hả?"

Đông Phương Ly Nhân nghe xong không hiểu, dò hỏi:

"Lời ấy giải thích thế nào?"

Vương phu nhân có chút chần chờ, nhưng bệnh không kị y, vẫn là giải thích:

"Mười tám mười chín tuổi, trẻ tuổi nóng tính, lại không có thê thiếp, thời gian dài sẽ gặp vấn đề biệt xuất, phải sinh hoạt vợ chồng điều trị thể xác tinh thần theo số lượng vừa phải."

Đông Phương Ly Nhân lần này đã hiểu ý, đáy mắt hiện lên một vòng dị sắc:

"Hắn. . . Hắn có bộ dạng tuấn tú như thế, không có chạm qua nữ nhân?"

"Trước kia không rõ ràng, nhưng năm nay khẳng định thủ vững Quân Tử Chi Đạo, không có gần nữ sắc. Ừ. . . Vị công tử này thể trạng quá kiện khang, nếu là có phu nhân, có thể phu nhân sẽ ăn chút khổ."

Đông Phương Ly Nhân không hiểu thấu:

"Vì sao?"

Vương phu nhân biết Tĩnh Vương tố chất thân thể như thế nào, khẳng định chống đỡ không được cái Dạ công tử này, mới uyển chuyển nhắc nhở, thấy Tĩnh Vương chỉ là khuê nữ nên không hiểu, ôn nhu giải thích:

"Nam nhân mạnh mẽ thì khổ là nữ thân, nữ nhân cũng là như thế. Vị công tử này là một vị Mãnh dược, nếu như thân thể phu nhân là thể nhu, chịu không nổi sức lực, chỉ cần ba ngày đã phải chạy về nhà mẹ đẻ để tránh."

Chương 112 - Vấn Đề Của Dạ Kinh Đường 2

Chương 112. Vấn Đề Của Dạ Kinh Đường 2

Đông Phương Ly Nhân hiểu ý, ánh mắt có chút cổ quái:

"Vậy trị làm sao?"

"Nếu như vị phu nhân công tử này không ngại, có thể nạp thêm mấy thê thiếp để phân ưu. Nếu như để ý, vậy phải tẩm bổ thân thể mình nhiều hơn, nhưng điều kiện là thân thể phải theo kịp với vị công tử này, Điều này. . . Khó."

Dứt lời, Vương phu nhân được nha hoàn đỡ xuống xe ngựa thân vương.

Đông Phương Ly Nhân chờ tiếng bước chân đi xa, về sau mới đứng dậy đi vào bức bình phong, ngồi xuống tại bên cạnh giường êm, liếc nhìn gương mặt, lồng ngực Dạ Kinh Đường, âm thầm suy nghĩ:

Mạnh như vậy sao? Nhìn hắn không háo sắc nha. . .

Không đúng, thân thể quá tốt tinh lực tràn đầy mới có thể mãnh, việc này cùng phẩm hạnh không quan hệ. . .

Đại phu đều đã nói, chẳng phải hắn phải tuân theo lời dặn của đại phu, nhanh tìm phu nhân điều trị. . .

Không đúng, phải tìm mấy cái mới đủ. . .

Việc này làm sao nói cùng hắn đây, cái này không phải là kéo

quân tử nhập ma đạo sao. . .

. . .

Chính thời khắc Đông Phương Ly Nhân sững sờ xuất thần, ở ngoài thùng xe truyền đến vang động:

"Điện hạ, Vương đại nhân Kinh Triệu phủ đến."

Huyết Bồ Đề chưa quy án, Đông Phương Ly Nhân đến điều động cấm vệ kinh thành, phong tỏa kinh thành cửa ra vào, lập tức cấp tốc thu liễm tạp niệm, mang tới chăn mỏng, trùm lên trên thân cho Dạ Kinh Đường. . .

Thời gian đã tới gần giờ Tý, lít nha lít nhít cấm quân vây quanh ở bên ngoài Ngọc Đàm Sơn Trang, chuẩn bị đưa Thái hậu cùng Tĩnh Vương trở lại kinh thành, để tránh lại xuất hiện ngoài ý muốn.

Quan lại Kinh thành chạy tới, đứng tại bờ sông báo cáo sự vụ cùng Đông Phương Ly Nhân, nghe theo điều khiển.

Nội bộ Ngọc Đàm Sơn Trang, một cái bộ liễn khắc hoa do tám vị thái giám mang tới, tại cấm quân hộ vệ dưới chậm rãi đi ra.

Thái hậu nương nương tắm xong suối nước nóng liền ngủ rồi, hơn nửa đêm bị từ trên giường kéo lên, tâm tình quả thực không tốt lắm.

Sau khi biết Tĩnh Vương xảy ra chuyện, cũng không có phàn nàn, thành thành thật thật bị che chở hồi cung, kết thúc hành trình giải sầu của mình.

Thái hậu nương nương thân mang váy hoa Mỹ Phụng, được hồng ngọc cung nữ nâng đỡ leo lên xe ngựa, mang theo ba phần

buồn ngủ, nói thầm cùng hồng ngọc:

"Bọn tặc tử này, thực biết chọn thời gian, cũng may Ly Nhân bình yên không. . . Việc gì. . ."

Vừa mới tiến vào toa xe, liền thấy trên giường êm sau tấm bình phong, có một cái nam nhân đang nằm, thân đóng chăn mỏng, có thể thấy được khí vũ hiên ngang gương mặt tuấn mỹ, từ trong ra ngoài tản mát ra một cỗ khí chất lạnh lùng, điệu bộ cực kỳ thu hút người khác.

!

Thái hậu nương nương tỉnh cả ngủ, cấp tốc hai tay chống tại bên hông, làm ra tư thái Thái hậu đoan trang cao quý:

"Vị công tử này. . . Ngủ thiếp đi?"

Phát hiện nam tử nhắm mắt lại, Thái hậu không nói gì nữa, đi tới trước bình phong.

Hồng ngọc đi theo ở phía sau, vốn định nhắc nhở Thái hậu tị huý, nhưng xem xét bộ dáng nam nhân, liền bỏ đi ý nghĩ, lén lén lút lút đi đến trước mặt, thăm dò:

"Oa, dáng dấp công tử này thực sự là. . ."

Nói xong muốn đưa tay đi sờ sờ cánh tay Dạ Kinh Đường.

Thái hậu nương nương hơi có vẻ không vui, dùng tay vỗ vào tay của Hồng Ngọc:

"Phát xuân cái gì đó? Trong cung nghẹn đến điên rồi đúng không?

Ngài không phải cũng giống vậy sao. . . Hồng ngọc vội vàng nắm tay rụt về lại, hiếu kì dò xét:

"Công tử này, không phải là Tĩnh Vương. . ."

"Tám chín phần mười, Ly Nhân da mặt mà mỏng, đừng nói mò."

Tư thái Thái hậu nương nương đoan trang mà ưu nhã, đường cong hoàn mỹ mông đặt lên bên trên ghế ngồi tròn, quan sát tỉ mỉ tướng mạo Dạ Kinh Đường, có thể là muốn xem thụ thương nặng cỡ nào, còn đưa tay muốn đi lật ra chăn mỏng.

Kết quả tay vừa động, bên ngoài liền vang lên bước chân gấp rút, cùng thanh âm Đông Phương Ly Nhân:

"Thái hậu, làm sao ngươi lại ra đây rồi?"

Thái hậu nương nương kinh hãi co tay, vội vàng đứng dậy, bảo trì tốt tư thái đoan trang mẫu hậu nên có, chờ Đông Phương Ly Nhân tiến đến, mới không nhanh không chậm nói:

"Ngươi đang bận, bản cung liền tự mình đi ra. Đây chính là Dạ công tử sao? Thương thế như thế nào?"

Đông Phương Ly Nhân đi vào trước mặt, che chở Thái hậu đi ra gian ngoài để nói chuyện:

"Bên ngoài xảy ra việc, hắn liều mình hộ giá, bị thương nhẹ, cần tĩnh dưỡng, chúng ta ra ngoài nói đi!"

Thái hậu nương nương cảm giác là mình đang bị đẩy ra, đáy lòng không khỏi bất đắc dĩ, nhưng cũng nói không được cái gì, chỉ có thể thành thành thật thật ra khỏi tâm bình phong. . .

Chương 113 - Nghiên Cứu Võ Học

Chương 113. Nghiên Cứu Võ Học

Đêm khuya.

Ở một nơi nào đó phía hạ du Thanh Giang, thuyền cô độc trôi nổi trên mặt sông, trên thuyền không có một ai.

Soạt ——

Bọt nước tiếng vang lên, cái bóng Ngân Nguyệt bị làm vỡ vụn, một bóng người giống như quỷ nước, bỏ lên trên thuyền, lộn vòng vào thuyền nhỏ, đem thiết quải vứt xuống bên cạnh, cầm lấy thuốc trị thương đã chuẩn bị, băng bó tai phải bị gọt sạch.

Lão giả hành tẩu giang hồ cả một đời, chưa từng lộ bản danh, ngay cả tên mình đều đã quên, người giang hồ đưa biệt hiệu Huyết Bồ Đề, hắn liền cũng tự xưng Huyết Bồ Đề.

Danh hào Huyết Bồ Đề, ở giang hồ Thiên nam hơn mười năm trước, có thể nói là để cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, chiến tích nổi danh nhất, là ám sát Tông Sư Thất Huyền Môn Thiên Nam, cao thủ nhất nhị lưu chết ở trên tay hắn, nhiều đến hơn mười vị.

Mãi đến ám sát Sung Châu Thái Thú, đồng thời đắc tội triều đình cùng giang hồ Thiên Nam, mới chạy tới Bắc Lương.

Làm sát thủ sớm đã thoái ẩn giang hồ, Huyết Bồ Đề căn bản không thiếu tiền tài, vạn lý độc hành cũng không nợ ân tình, muốn để hắn tái xuất giang hồ, cũng không dễ dàng.

Huyết Bồ Đề lần này có thể từ Bắc Lương trở về, đón lấy mua bán ám sát Tĩnh Vương, là bởi vì Lục Phỉ đưa bảng giá để cho hắn cái không có cách nào cự tuyệt—— Minh Long Đồ.

Huyết Bồ Đề qua tuổi cổ hi, không có gì bất ngờ xảy ra thì tiếp qua mấy năm liền phải trở về với cát bụi, làm đỉnh tiêm cao thủ tung hoành giang hồ cả đời, ai không muốn trở lại đỉnh phong, lại tiêu dao một giáp?

Lục Phỉ hứa hẹn mặc dù không phải Trường sinh đồ, nhưng chín cái « Minh Long Đồ » , bất kỳ một trương gì đều có thể cải thiện thể phách, kéo dài tuổi thọ.

Huyết Bồ Đề mới đầu không tin, nhưng đối mặt sinh tử quan không có cách nào vượt qua, vẫn là tới kinh thành, gặp được người liên hệ.

Người liên hệ tự xưng Yến Bất Quy, đại khái suất là nhân sĩ kinh thành, Lục Phỉ cũng không có gạt người, Yến Bất Quy hiện ra một mặt viễn siêu thường nhân cho hắn xem—— thể trạng cường kiện, lực lớn vô cùng —— luyện được là Long Tượng đồ bên trong « Minh Long Đồ ».

Huyết Bồ Đề bất kể phong hiểm giúp Lục Phỉ ám sát muội muội Nữ Đế, chính là vì học được Long Tượng đồ .

Nhưng Yến Bất Quy không có khả năng cho thù lao trước, lúc nào có thể học được, vẫn là ẩn số.

Hôm nay, Huyết Bồ Đề bỗng nhiên có phát hiện ngoài ý muốn.

Hắn dùng một thiết quải đâm trúng ngực đối thủ, lại không có thể phá phòng, tại ngực đối phương tất nhiên là đệm thứ gì.

Vật kia có tính chất cứng cỏi đến không thể tưởng tượng, tuyệt không phải hộ tâm kính có kim thiết chế tạo, từ phản ứng đao khách tuổi trẻ đến xem, cực kì tự tin đối với vật ở ngực, biết

hắn vô luận dùng loại phương pháp nào, cũng không thể đâm rách.

Huyết Bồ Đề xông xáo giang hồ cả đời, cái kỳ môn thần binh gì cũng đều nghe nói qua, loại vật Kích thước không lớn, mỏng manh đến mức đặt ở ngực nhìn không ra, Tông Sư giang hồ tuyệt đối không có cách nào phá phòng, cái thứ nhất nghĩ tới trong đầu, chính là quyển thiên thư hắn tha thiết ước mơ kia.

Cái đao khách tuổi trẻ kia, trên thân nếu quả thật có Minh Long Đồ, theo tình huống võ nghệ cùng niên kỷ hoàn toàn không xứng đôi để xem, rất có thể là Trú nhan đồ trong truyền thuyết, tập xong có thể quay về tuổi trẻ, phong nhã hào hoa đến trăm tuổi hoàn toàn không là vấn đề. . .

Ý niệm tới đây, trong lòng Huyết Bồ Đề khẽ nhúc nhích, nhìn về phía phương hướng Vân An thành.

Nhưng mà nghĩ đến đao pháp của đao khách tuổi trẻ kia bá đạo đến cực điểm, cùng tính cách vững vàng đến cực điểm, Huyết Bồ Đề lại có chút tê cả da đầu, tạm thời bình tĩnh lại.

Dù sao nếu không phải hôm nay đối phương quá vững vàng, hắn đừng nói trường sinh, ngày này sang năm liền là ngày giỗ. . . Còn không có người hoá vàng mã cho hắn. . .

Bất tri bất giác trời đã sáng, ánh nắng xuyên thấu qua giấy dán cửa sổ, vẩy vào trong phòng ngủ xa hoa, nghe không được nửa điểm ồn ào, chỉ có mùi hương phụ trợ ngủ yên, bay ra từ lư hương trên bàn trang điểm.

Dạ Kinh Đường tại tác dụng của dược vật, ngủ rất say, một đêm chưa ngủ, sau khi tia sáng chiếu vào hắn thức dậy, đã thấy phía trên Nóc nhà là điêu khắc hình dáng long phượng, còn tưởng rằng mình ngủ ở bên trong một gian phòng.

Chờ ngồi dậy xem xét, mới phát hiện mình nằm trên một chiếc

giường tám thước xa hoa tới cực điểm.

Giường lớn do tơ vàng và gỗ trinh nam chế thành, phủ lên người chăn mỏng vàng sáng lóng lánh, giường rất là chắc, bốn người ngủ đều không cảm thấy chen chúc. . .

Bên ngoài giường chiếu là bình phong làm bằng gỗ, có rào chắn bằng gỗ, hai bên thậm chí còn cửa sổ, hình thành một cái hành lang.

Phía bên phải hành lang đặt vào bàn trang điểm, phía trên bày biện hộp trang sức cùng son phấn bột nước, có thể nói từ lúc rời giường đến lúc trang điểm, đều có thể chân không chạm đất mà hoàn thành.

Giường của nữ tử to lớn như thế, chủ nhân là ai thì không vần nghĩ cũng đoán được.

Chương 114 - Nghiên Cứu Võ Học 2

Chương 114. Nghiên Cứu Võ Học 2

Dạ Kinh Đường dò xét vài lần, còn tưởng rằng Đông Phương ngây ngốc đem hắn lừa ngủ, cúi đầu kiểm tra thân thể ——áo ngủ màu trắng mặc trên người, quần áo, đao đều không thấy, trên mặt đất đặt vào một đôi giày, ngực bầm đen biến mất, đã không có chuyện gì.

Ai đổi y phục cho ta. . .

Dạ Kinh Đường ý đồ hồi tưởng tối tràng cảnh hôm qua, nhưng vừa ngủ chính là một đêm không mộng, ngẫm lại cũng không được gì đành từ bỏ.

Đi giày vào rồi nhìn quanh phòng một chút, lại mở ra cửa sổ, có thể thấy được vị trí là tầng bốn Minh Ngọc Lâu, ngoài cửa sổ chính là kiến trúc thành trì cùng hoàng thành nguy nga.

Hiếm khi được nhìn thấy cảnh tượng nội bộ hoàng cung, đáy mắt Dạ Kinh Đường hiện lên dị sắc, đưa mắt nhìn ra xa, muốn tìm kiếm cây ngân hạnh mà nghĩ phụ nói.

Nhưng cũng tiếc, hoàng cung quá lớn, khắp nơi đều được xanh hóa, muốn tìm một cái cây thật không dễ dàng, nhìn hồi lâu không tìm được cây ngân hạnh, ngược lại là nhìn thấy một đội ngũ gần trăm người, vây quanh bộ liễn kim sắc, từ chính giữa tới tận đằng sau vẫn có người.

Khoảng cách quá xa, không có cách nào xác nhận ra người

ngồi ở dưới bộ liễn, i có phải Nữ Đế đương triều hay không, nhưng nhìn phái đoàn, lớn tám chín phần mười.

Dạ Kinh Đường dò xét một lát liền đóng cửa sổ lại, tìm kiếm lên tung tích Tĩnh Vương tại bên trong lâu.

Kết quả vừa đi ra phòng ngủ, liền phát hiện gian ngoài đặt mấy hàng giá sách, bày có không ít hộp gỗ, có thẻ bài bằng gỗ nhỏ, viết —— « Song Phật Tí » « Chu gia kiếm phổ » « Bão Nguyên Công » « Du Long Thương ». . .

Ta ngất. . .

Dạ Kinh Đường lập tức tinh thần tỉnh táo, liền tựa như thấy được một loạt đại mỹ nhân ngọc thể trần trụi đang nằm, đi đến trước kệ sách dò xét.

Kết quả còn chưa kịp lật xem bí tịch võ công, liền phát hiện phía dưới cùng giá sách, bày biện một cái hộp gỗ tử đàn, không có treo biển ghi là gì, giống như hắn quen biết, hắn rút hộp gỗ tử đàn ra xem —— quả nhiên. . .

Dạ Kinh Đường nhìn một chút võ công bí tịch cất giữ trên giá sách, hơi có vẻ nghi hoặc:

Đây là địa phương Tĩnh Vương để bí tịch võ công. . .

Tĩnh Vương vì sao lại đem thứ này bày ở cùng một chỗ?

Chẳng lẽ lại vật này có huyền cơ khác, ghi lại một loại độc môn võ nghệ nào đó?

Dạ Kinh Đường tự nhận ngộ tính không tệ, sau khi nghi hoặc, liền cầm lên ngọc khí dò xét, giống như nghiên cứu Minh Long Đồ, bắt đầu quan sát trụ ngọc .

Nói đến thì cảm giác rất quái, nhưng vì tập võ mà, không thể

câu tiểu tiết. . .

Một bên khác, đại nội hoàng thành.

Nắng ấm chiếu xuống, văn võ triều thần thân mang các loại quan bào từ hoàng thành nối đuôi nhau mà ra.

Thái Cực bọc hậu phương, trăm vị cung nhân vây quanh một khung bộ liễn, đi về Vĩnh Lạc cung.

Bộ liễn do mười sáu người nhấc, bên ngoài điêu khắc long phượng Thụy Thú, có rèm châu kim sắc, uy nghiêm khí quyển.

Nhưng Đại Ngụy Nữ Đế ngồi tại bộ liễn bên trên, lại không trang nghiêm thế nào cả, không những ngồi ngảng sang một bên, còn đem chân trái gác ở trên đùi phải, tựa vào lan can, lấy mu bàn tay chống đỡ bên mặt, khiến mũ thiên tử đổ về trước, mười hai cây Ngọc tảo do ngọc châu bện thành, lắc lư nghiêng tại trước mặt.

Rèm châu che chắn, thấy không rõ khuôn mặt Đại Ngụy Nữ Đế, nhưng từ tư thái nhìn lại, thân cao tương tự cùng Tĩnh Vương, ngực mông đương đối nở nang, mặc vào long bào không có cảm giác nỏ yếu, ngược lại mang theo một cỗ bá khí khác.

Đợi đi đến gần Tuyên điện ngày thường nữ đế sinh hoạt, bên trên bộ liễn truyền đến tiếng hỏi thăm:

"Ly Nhân đêm qua gặp chuyện, sự tình như thế nào?"

Một lão thái giám đi ở bên cạnh bộ liễn, khom người nói:

"Bẩm bệ hạ, Tĩnh Vương đang giao trách nhiệm cho Hắc Nha phong thành lùng bắt, còn không tìm được vị trí."

"Ly Nhân từ trước đến nay vững vàng, tại sao lại chạy đến

bạch mã thư viện, để nghịch tặc tìm tới cơ hội?"

"Theo Tĩnh Vương bẩm báo, hôm qua bồi Thái hậu giải sầu tại Ngọc Đàm Sơn Trang, chạng vạng tối trong lúc rảnh rỗi, luyện khinh công, trong lúc lơ đãng đã đến bạch mã thư viện, chưa mang hộ vệ, mới khiến cho nghịch tặc có cơ hội xuống tay."

"Huyết Bồ Đề tại bên trong lục lâm có danh khí không nhỏ, Ly Nhân tuyệt không phải đối thủ, thoát hiểm như thế nào?"

"Ây. . ."

Lão thái giám có chút khom người:

"Tĩnh Vương chỉ nói một người bạn đồng hành, liều mình hộ giá, cụ thể chưa từng bẩm báo. Nhưng mà lão nô nghe vương thái y nói, tùy hành chính là một công tử tuổi trẻ họ Dạ ở kinh thành, dáng dấp mười phần tuấn mỹ."

"Công tử trẻ tuổi. . ."

Đại Ngụy Nữ Đế sau khi trầm mặc, khẽ than thở một tiếng:

"Nha đầu này là đã trưởng thành, ngay cả trẫm cũng dám giấu diếm."

"Lão nô gọi Tĩnh Vương vào cung?"

"Không cần, Ly Nhân hôm qua gặp chuyện, bị kinh sợ dọa, trẫm đi tới thăm viếng một chút."

"Dạ."

. . .

Chương 115 - Nghiên Cứu Võ Học 3

Chương 115. Nghiên Cứu Võ Học 3

Ánh nắng ấm áp, vẩy vào phía trước cửa sổ Minh Ngọc Lâu.

Dạ Kinh Đường đứng ở cửa sổ, mượn tia sáng cẩn thận quan sát hoa văn trên trụ ngóc, ý đồ từ trong đó suy nghĩ ra thiên đạo chí lý.

Cũng không biết có phải nghiên cứu quá đầu nhập hay không, chưa từng nghe được động tĩnh, một thanh âm nữ tử từ phía sau thốt nhiên vang lên, phá vỡ thanh u yên tĩnh nguyên bản:

"Ngươi là người phương nào? Vì sao ở đây?"

Thanh âm rất mềm dịu, vận vị mười phần, cùng ngự tỷ âm cao lạnh uy nghi của Đông Phương Ly Nhân hoàn toàn khác biệt, nhưng quý khí cùng tự tin của người bề trên xen lẫn bên trong tiếng nói, chỉ có hơn chứ không kém.

Dạ Kinh Đường không có bất kỳ cảnh giác, nghe tiếng quả thực kinh ngạc, cấp tốc xoay người, nắm tay giấu ở sau thắt lưng, tiếp theo cổ tay vung nhẹ, đem trụ ném ra cửa sổ. . .

Hưu ——

Bịch!

Nghe là ném vào trong hồ nước ở vườn hoa. . .

Dạ Kinh Đường cũng coi như tâm trí quá cứng, biểu lộ không

có cái biến hóa gì, bảo trì thần sắc lạnh lùng bất phàm, đưa mắt nhìn lại.

Ở phía bậc thang đi lên, chẳng biết lúc nào đã có một nữ tử áo đỏ xuất hiện ở đó.

Nữ tử thân mang váy dài hỏa hồng, thắt eo cũng là màu đỏ chót, trọn bộ quần áo không mang theo bất luận cái hoa văn cùng trang sức gì, lại diễm lệ hơn bất kỳ loại họa tiết trang trí nào, liền tựa như trong phòng có thêm một đoàn hỏa diễm để cho người ta khó mà coi nhẹ, chỉ cần tồn tại liền vĩnh viễn là tiêu điểm, cái khác đều là bối cảnh phông nền.

Nữ tử mắt hạnh óng ánh sáng long lanh, ẩn ẩn hiện ra tia sáng, trong suốt đến có thể rõ ràng trông thấy cái bóng trong hai con ngươi, đôi môi không tô son phấn, nhưng trời sinh hồng nhuận, búi tóc chỉ là cột một cách đơn giản, choàng tại trên lưng, nhìn đơn giản mà tinh khiết.

Về phần dáng người, phía trên đồi núi sung mãn, kết hợp cùng eo nhỏ tạo thành đường cong mềm ại, mông nở nang mà ngay cả mặc váy cũng không che được. . .

Khí chất nữ tử, cho người cảm giác rất đặc biệt, thật giống như bông hoa có gai, độc dược câu hồn, mê người nhưng lại để cho người ta không dám đụng vào.

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ nghi hoặc, dò hỏi:

"Cô nương là?"

Đại Ngụy Nữ Đế nhìn lên gặp tướng mạo Dạ Kinh Đường, liền biết là Dạ công tử hôm qua hộ giá.

Mắt thấy đối phương không biết mình, Đại Ngụy Nữ Đế cũng không cho thấy thân phận, sắc mặt thu liễm toàn bộ lực áp bách, biến thành nữ lang áo đỏ cử chỉ tự nhiên hào phóng, đi tới gần:

"Ta là nữ quan cung trong, thụ mệnh tới thăm viếng Tĩnh Vương, ngươi là người phương nào?"

Nữ Đế cùng Tĩnh Vương thân cao tương tự, nhưng khí chất hoàn toàn tương phản, lẻ loi một mình đến Minh Ngọc Lâu, trên thân không có mặc long bào, chỉ dựa bên ngoài, rất khó liên tưởng tới Đại Ngụy Nữ Đế thống trị một cái đế quốc.

Dạ Kinh Đường nghe nói là trong cung người tới, trong lòng bừng tỉnh, giải thích nói:

"Tại hạ Dạ Kinh Đường, nhà tại thiên thủy kiều, hôm qua theo Tĩnh Vương ra ngoài, gặp được thích khách, sau khi dùng thuốc ngủ thiếp đi, tỉnh lại đã đến chỗ này. . ."

Đại Ngụy Nữ Đế đưa ánh mắt dời về phía tay Dạ Kinh Đường đặt ở sau thắt lưng:

"Đây là thư khố tư nhân của Tĩnh Vương, bên trong có hồ sơ cùng bí tịch võ công, đều là bí mật bất truyền, ngươi đang nhìn trộm?"

Dạ Kinh Đường lấy nắm tay ra, ra hiệu hai tay trống trơn:

"Cô nương hiểu lầm, ta. . ."

Lời nói im bặt mà dừng.

Ánh mắt Đại Ngụy Nữ Đế dời về phía hộp gỗ tử đàn rỗng tuếch bên cạnh:

"Ừm Hả?"

Chương 116 - Gan To Bằng Trời

Chương 116. Gan To Bằng Trời

"Ây. . ."

Dạ Kinh Đường quét mắt hộp gỗ tử đàn rỗng tuếch, hơi có vẻ xấu hổ:

"Cái hộp này tương đối đặc thù, Từ. . . Cô nương có thể đem việc này báo cáo Tĩnh Vương, đợi chút nữa ta tự sẽ hướng Tĩnh Vương giải thích."

Nữ Đế cũng không truy đến cùng về cử động không hợp thói thường của Dạ Kinh Đường vừa rồi, đảo mắt dò xét giá sách:

"Công tử có thể ngủ lại ở Minh Ngọc Lâu, còn dám lật qua lật lại tư vật Tĩnh Vương, xem ra quan hệ cùng Tĩnh Vương không cạn."

Dạ Kinh Đường cùng Tĩnh Vương không hề có quan hệ, nếu như bị người trong cung hiểu lầm, tin tức truyền đến Nữ Đế, biến khéo thành vụng, sợ rằng Lạc nữ hiệp trở về sẽ đâm chết hắn!

"Ta cũng là nghĩa tử nhà thương nhân, đầu tháng mới vào kinh thành, có chút võ nghệ, đến Tĩnh Vương thưởng thức, giúp đỡ Hắc Nha phá án. Hôm qua. . ."

Dạ Kinh Đường chăm chú giải thích mình tại sao lại xuất hiện ở đây.

Nhưng Nữ Đế căn bản không có nghe, coi như Dạ Kinh Đường không có ý gì, muội muội nàng có thể để cho nam nhân ngủ ở Minh Ngọc Lâu, thái độ đối với Dạ Kinh Đường liền đã không tầm

thường.

"Ngươi tướng mạo không tệ, tuổi còn trẻ có thân thủ bực này, cũng coi như có bản lĩnh, đến Hắc Nha đi lại, không phải là muốn làm phò mã gia chứ?"

Dạ Kinh Đường liền vội vàng lắc đầu:

"Ta là nghĩa tử Bùi gia thiên thủy kiều, trong nhà làm ăn lương thiện, ngày thường tránh không được gặp gỡ phiền phức. Đến Hắc Nha đi lại, thuần túy là kết giao một chút, tìm cây đại thụ hóng mát. Tĩnh Vương quyền cao chức trọng, dung mạo bất phàm, môn không đăng hộ không đối, ta nào dám có tâm tư như này."

Nữ Đế cảm giác Dạ Kinh Đường không nói dối, khẽ vuốt cằm, lại nói:

"Tĩnh Vương thượng võ không giả, nhưng xuất thân nhà đế vương, người võ nghệ cao thì gặp nhiều lắm, Ngọc Hư Sơn Lữ Thái Thanh, Tuyền Cơ chân nhân, đều tính sư trưởng Tĩnh Vương; vũ phu bình thường lợi hại hơn nữa, thả ở trong mắt Tĩnh Vương cũng chỉ là tay chân. Ngươi muốn cùng Tĩnh Vương kết giao tình, tốt nhất mở ra lối riêng."

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ ngoài ý muốn:

"Cô nương là muốnchỉ điểm tại hạ?"

Nữ Đế lộ ra một ý cười, ôm bộ ngực, mông gối lên trên bàn sách, bộ dáng như là nữ tổng giám đốc chỉ đạo cấp dưới:

"Tĩnh Vương mặc dù cả ngày múa thương làm bổng, nhưng am hiểu là Văn thơ, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông. Công tử đàm võ nghệ, Tĩnh Vương nóikhông được quá nhiều môn đạo; nhưng nếu là cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, công tử thông bất luận cái gì, Tĩnh Vương đều có thể cùng ngươi trò chuyện nửa ngày."

Dạ Kinh Đường thấy cô nương này là người trong cung tới, kỳ thật muốn nghe ngóng tình huống trong cung, nhưng những vấn đề này quá mẫn cảm, tìm không thấy cơ hội mở miệng. Nghe được đối phương nói thi từ ca phú, Dạ Kinh Đường liền bắt đầu nghĩ biện pháp nói chuyện làm quen:

"Thi từ ta ngược lại thật hiểu sơ một chút."

"Ồ?"

Nữ Đế giương mi mắt, hơi có vẻ ngoài ý muốn:

"Ta còn thực sự không nhìn ra, công tử có thể làm một bài thơ, để tiểu nữ tử đưa lời bình một phen? Nếu có thực học, ta giúp công tử chuyển cáo Tĩnh Vương, xem như nói trong lúc vô tình nghe thấy công tử ngâm thơ; nếu là không quá hay, ta không bêu xấu trước mặt Tĩnh Vương."

Dạ Kinh Đường gật đầu cười một tiếng, một tay để sau người nhìn về phía hoàng cung, hơi ấp ủ:

"Ừm. . . Đợi cho thu đến tháng tám, Hoa của ta nở lấn át hết cả muôn hoa.

Trùng thiên hương trận thấu mây an, toàn thành tận mang hoàng kim giáp."

"?"

Đại Ngụy Nữ Đế hơi sửng sốt một chút, cẩn thận cảm nhận, đáy mắt chậm rãi hiện ra một vòng ý vị sâu xa.

Bài thơ này, tốt là thật tốt, nhưng nghe, làm sao giống như là một bài thơ phản?

Về sau nghĩ binh lâm mây an, soán trẫm vị không thành. . .

Viết thứ này, còn tưởng là hận trẫm, liền không sợ trẫm đem

ngươi đày vào lãnh cung. . .

Nữ Đế nể tình Dạ Kinh Đường không biết thân phận nàng, không có hiện ra dị sắc:

"Cái bài thơ này là ngươi viết?"

"Cô nương cảm thấy thế nào?"

"Thơ hay. Công tử hẳn là người có chí khí nhưng trải qua nhiều long đong?"

Dạ Kinh Đường thuận miệng nói mò:

"Có khẳng định có, ta ba tuổi xuất khẩu thành thơ, đặt bút thành thơ, vốn định trở thành đệ nhất tài tử Lương Châu, đáng tiếc bị nghĩa phụ đánh thành Man Vương Lương Châu."

"Ây. . . ?"

"Chỉ đùa một chút, ta chẳng qua là cảm thấy bài thơ này rất thích hợp với cô nương, đọc cho cô nương nghe một chút."

Thích hợp với ta?

Đại Ngụy Nữ Đế hơi sững sờ, đáy mắt hiện ra dị sắc.

Bài thơ này nếu để viết cho nàng, vậy đúng là tương đối thích hợp.

Nàng cùng Ly Nhân sinh ra chính là công chúa, mặc dù thiên phú kinh người, thuở nhỏ thông minh, phụ hoàng rất yêu thích, nhưng thân nữ nhi thì chú định không có sân khấu để thể hiện.

Sau khi phụ hoàng băng hà, hoàng trường tử kế vị, nhớ lại thù cũ, còn muốn đem hai tỷ muội các nàng gả đi địch quốc Bắc Lương.

Sau đó nàng liền huy động hoàng kim giáp tận diệt Toàn thành, huyết tẩy triều đình, phế bỏ huynh trưởng, tự mình ngồi bảo tọa, từ đây không hề bị bất luận kẻ nào thậm chí không hề bị quy củ, lễ pháp nào chế ước, biến thành đế vương mảnh này thiên hạ.

Chương 117 - Gan To Bằng Trời 2

Chương 117. Gan To Bằng Trời 2

Nữ Đế còn tưởng rằng Dạ Kinh Đường nhìn ra thân phận của nàng, đang khoe khoang thi tài lấy lòng, muốn vào cung làm mỹ nhân ấm giường.

Nhưng cẩn thận quan sát Dạ Kinh Đường, lại không giống lắm, liền dò hỏi:

"Lời ấy giải thích thế nào?"

Dạ Kinh Đường đưa ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, khẽ thở dài:

"Ta nghe nói nữ tử trong cung, đều là nữ nhân của đế vương, nhưng Thánh thượng chúng ta, hẳn là sẽ không sủng hạnh nữ tử, cô nương xinh đẹp như thế, lại phải ở trong thâm cung sầu khổ nửa đời, cái này không phải là văn nhân âu sầu thất bại muốn tự tử? Nhưng mà lấy ăn nói, dung nhan của cô nương, ta cảm thấy sẽ có một ngày, nhất định có thể 'Hoa của ta nở lấn át hết cả muôn hoa . . ."

?

Nữ Đế lần này nghe rõ ý tứ ——cái Dạ công tử gan to bằng trời trước mắt này, là nhìn nàng dung mạo xinh đẹp, muốn trăm phương ngàn kế lừa nàng!

Lông mày Đại Ngụy Nữ Đế hơi nhấch lên, trên dưới dò xét dáng người Dạ Kinh Đường:

"Trong cung không có khổ như ngươi nói, nếu là cung nữ không được sủng ái, hai mươi lăm tuổi liền có thể xuất cung lấy chồng. Ta hiện tại còn ở lại trong cung, cũng đã chướng mắt nam tử phía ngoài."

Dạ Kinh Đường chỉ vì kiếm câu chuyện, thuận thế hỏi thăm:

"Trong cung rất thú vị sao? Cô nương bình thường trừ ra hầu hạ người khác, còn có thể làm những gì?"

"Mỗi người quản lí chức vụ của mình, quản lý cung các đình viện, hoa hoa thảo thảo, hoàng cung lớn như vậy, nhàn rỗi cũng có thể đi chung quanh một chút."

Những địa phương cung nữ có thể đi dạo du ngoạn, khẳng định không phải khu vực hạch tâm của đế vương, Dạ Kinh Đường nhìn xem hoàng cung hỏi thăm:

"Thật sao? Ta nhìn thấy trong cung tất cả đều là phòng ở, cũng không có cảnh quan gì đặc thù, cô nương có thể đi dạo ở chỗ nào?"

Nữ Đế nâng lên ngón tay ngọc nhỏ dài, chỉ về ngự hoa viên ở phía sau:

"Nơi đó, thấy không, bên phải Phúc Thọ cung."

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn ra xa, phát hiện tại góc Tây Bắc hoàng thành, đang muốn gật đầu. Nhưng nhìn kỹ lại, phát hiện khu vực nữ tử chỉ, có một cây đại thụ —— thân cây tỏa ra bóng lớn ấy trượng, đã cao hơn cung điện.

Trong lòng Dạ Kinh Đường hơi động, dò hỏi:

"Gốc cây thật lớn kia, là cây gì?"

"Cây ngân hạnh, thụ linh sống hơn một ngàn hai trăm, là ái phi Ngô tuyên đế tự tay trồng."

"Một ngàn hai trăm tuổi?"

Dạ Kinh Đường ánh mắt sợ hãi thán phục, nhưng đáy lòng thì là vui mừng —— trên thư nghĩa phụ chỉ nói cây ngân hạnh, không có nói cái khác, Minh Long Đồ giấu dưới cây ngân hạnh, tám thành chính là gốc cây này.

Mặc dù vẫn xa không thể chạm, nhưng ít ra nhìn bằng mắt thường có thể nhìn thấy.

Dạ Kinh Đường âm thầm nhớ kỹ vị trí ngân hạnh ngàn năm, lại bắt đầu dò xét địa hình xung quanh. . .

Nữ Đế thấy Dạ Kinh Đường dò xét cây ngân hạnh xa xa, dò hỏi:

"Ngươi muốn đi qua nhìn xem?"

? !

Dạ Kinh Đường vội vàng thu hồi ánh mắt, cười nói:

" Đại thụ một ngàn hai trăm tuổi, ta đều là lần đầu tiên nghe nói, khẳng định hiếu kì. Nhưng trong này là hoàng cung, ta thân là nam tử, làm sao dám đi vào, chẳng lẽ cô nương lại có thể để cho ta đi vào tham quan?"

Nữ Đế tự nhiên có thể, nhưng nàng cũng không nói rõ, ngược lại nói:

"Bài thwo vừa rồi không tệ, nhưng mà sát khí quá nặng, có ý tứ đại nghịch, về sau không nên nói lung tung, ta coi như chưa từng nghe qua."

"Cô nương cảm thấy không thích hợp, ta đương nhiên sẽ không xách."

"Công tử đứng hóng cảnh, ta đi xuống xem một chút, hữu

duyên gặp lại."

Tất cả tâm tư Dạ Kinh Đường đặt phía trên cây ngân hạnh, không có giữ lại cái nữ quan này làm gì cả.

Nhưng mà tại sau khi nữ tử này sắp biến mất, hắn cảm thấy nhận biết một người ở trong cung, về sau khả năng có trợ giúp đối với đào Minh Long Đồ, lại mở miệng nói:

"Quen biết một lần cũng coi như duyên phận, xin hỏi đại danh cảu cô nương?"

Nữ Đế vừa đi cũng quay đầu lại, ý vị thâm trường nhìn Dạ Kinh Đường một chút, cho đến khi thân ảnh biến mất, mới truyền đến một câu:

"Ngọc Hổ."

Dạ Kinh Đường cảm thấy danh tự này thật là lạ, nhưng chẳng biết tại sao, lại cảm thấy phi thường phù hợp với khí chất nữ tử này, tinh xảo như ngọc, khí thế như hổ. . .

Đương nhiên, không phải cọp cái. . .

Dạ Kinh Đường đợi cho tiếng bước chân nữ tử biến mất, mới đi đến cửa sổ dò xét hồ bên dưới, tìm kiếm ngọc khí vừa ném xuống —— bên hồ có thị nữ hành tẩu, xuống nước vớt trụ ngọc thì khẳng định sẽ bị phát hiện.

Chính thời khắc suy nghĩ đối sách, một thị nữ vương phủ bỗng nhiên bưng lấy áo bào cùng bội đao vội vã chạy lên lâu:

"Dạ công tử, Tĩnh Vương để ngươi hồi phủ, chờ xử lý xong việc lại triệu kiến ngươi. Ngươi nhanh thay y phục, ta đưa ngươi rời vương phủ."

"Hả?"

Dạ Kinh Đường không nghĩ tới Tĩnh Vương ngay cả mặt cũng không thấy, trực tiếp liền để hắn đi. Hắn cũng không thể ở lại, nhìn xuống hồ nước trong vườn hoa, muốn thời điểm đi ra ngoài thuận tiện vớt lên.

Kết quả không nghĩ tới chính là, thị nữ vậy mà không mang theo hắn đi cửa chính, mà là lén lén lút lút, sau khi đem hắn ra ngoài, liền giả vờ như không nhận ra hắn. . .

Chương 118 - Hiểu Lầm

Chương 118. Hiểu Lầm

Trong trung tâm đại đường Hắc Nha, bầu không khí nghiêm nghị, mấy tên nhân viên văn phòng không ngừng tới báo cáo tin tức, tổng bộ thì đang chờ lệnh, vừa có tin tức lập tức xuất phát đi tuần tra.

Đông Phương Ly Nhân ngồi ngay ngắn tiền đường, chỉ huy điều hành lấy nhân thủ. Đêm qua bị ám sát, nàng vốn cho rằng Nữ Đế sẽ đem nàng gọi tiến cung trách cứ, một mực đang chờ thánh chỉ trong cung.

Nhưng không nghĩ tới chính là, người truyền chỉ trong cung không đến, một cái thị nữ vương phủ ngược lại là chạy đến đại đường, nói nhỏ ở bên tai:

"Điện hạ, Thánh thượng tới. . ."

"Hả? !"

Đông Phương Ly Nhân còn cất giấu cái nam nhân trên giường, nghe vậy tự nhiên hoa dung thất sắc, khẩn trương hỏi thăm:

"Thánh thượng tại Minh Ngọc Lâu?"

"Không có, đang ở vườn hoa chờ lấy điện hạ, để ngài nhanh tới."

Đông Phương Ly Nhân âm thầm nhẹ nhàng thở ra, liền vội vàng đứng lên chỉnh lý áo bào, đi ra đại đường Hắc Nha, sau đó lại nhỏ giọng căn dặn:

"Nhanh để Dạ Kinh Đường trở về, từ cửa sau rời đi, chớ bị Thánh thượng gặp được."

"Tiểu tỳ minh bạch."

An bài tốt, về sau Đông Phương Ly Nhân đè xuống cảm xúc phân loạn đáy lòng, mang theo nha hoàn chậm rãi đi qua Minh Ngọc Lâu, đi vào vườn hoa vương phủ trăm hoa đua nở.

Vườn hoa Vương phủ quy mô rất lớn, ở góc Minh Ngọc Lâu có một cái hồ nước, nuôi cá chép cảnh ở trong đó.

Bên trong hành lang ven hồ, Đại Ngụy Nữ Đế mặc một bộ váy đỏ, dựa vào trên ghế, cầm trong tay chén sứ ném thức ăn cho cá. Mấy vị thị nữ vương phủ, cung cung kính kính đứng tại cách đó không xa cúi đầu chờ phân công.

Đông Phương Ly Nhân để bọn thị nữ lui ra, một mình đi tới gần:

"Tỷ tỷ, sao ngươi lại tới đây?"

Nữ Đế nhìn xem trong ao cá chép, ngữ khí có chút thân mật:

"Ngươi hôm qua bị nghịch tặc hành thích, ta tự nhiên muốn tới thăm viếng. Ngồi xuống đi."

Đông Phương Ly Nhân chần chừ một lúc, ngồi ở bên người, mãng phục ngân sắc trên người, cùng một bộ váy đỏ của Nữ Đế đặt chung một chỗ, rất có cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên.

"Tỷ tỷ vừa đi Minh Ngọc Lâu tìm ta?"

"Thấy ngươi tại Hắc Nha vội vàng công sự, liền không có đi lên."

"Nha. . ."

Đông Phương Ly Nhân như trút được gánh nặng:

"Đêm qua ta không có xảy ra việc gì, chỉ là thích khách chưa tìm được, ta chắc chắn toàn lực tuần tra, đem tặc tử bắt về quy án. . ."

Nữ Đế quay đầu sang, nhìn về phía hảo muội muội bên người:

"Đêm qua ai hộ giá tại bên cạnh ngươi? Có thể bảo vệ tốt trước Huyết Bồ Đề, bản sự không nhỏ."

Đông Phương Ly Nhân cũng không dám trắng trợn nói với Nữ Đế, suy nghĩ một chút nói:

"Là một người trợ giúp mới tới Hắc Nha, tên là Dạ Kinh Đường, đệ tử của một nhà thương nhân Thiên Thủy Kiều, võ nghệ không tầm thường, ta chuẩn bị thu vào Hắc Nha, để đảm nhiệm chức vị quan trọng. . ."

"Tính cảnh giác cao như thế, lại trung tâm hung hãn không sợ chết, tự nhiên cần ủy thác trách nhiệm. Tặc nhân chưa bắt lấy, nếu là chui vào hoàng cung làm ra nhiễu loạn, không dễ bàn giao cùng triều thần. Để cái Dạ Kinh Đường kia, cùng cao thủ Hắc Nha đi tuần sát hoàng thành, Thái hậu nhát gan, hôm qua cũng bị dọa kinh sợ, tuần sát xung quanh Phúc Thọ cung nhiều một chút, để cho Thái hậu ngủ an tâm chút."

Hả?

Đông Phương Ly Nhân không hiểu thấu —— tuần sát hoàng cung ngược lại không có gì, để Dạ Kinh Đường đi tẩm cung Thái hậu tuần sát, cái này không phải dẫn sói vào nhà. . . Không đúng, đưa dê vào miệng cọp sao?

Thái hậu hồi xuân khó nhịn, lúc phát hiện còn có thể ngủ được?

Lời này không thể nói rõ, Đông Phương Ly Nhân chỉ là uyển chuyển nói:

"Dạ Kinh Đường đêm qua hộ vệ ta an toàn, bị thương. . ."

Nữ Đế thế nhưng là vừa mới gặp qua Dạ Kinh Đường sinh long hoạt hổ, lo lắng hỏi thăm:

"Bị thương rất nặng? Muốn phái thái y đi xem một chút hay không?"

Đông Phương Ly Nhân dễ trả lời lắm, chần chừ một lúc:

"Cũng không phải rất nặng, sự tình tuần tra là có thể đảm nhiệm, ta đợi chút nữa liền đi an bài. Ừ. . . Huyết Bồ Đề quả thực lợi hại, nhân thủ phái đi hoàng thành, ta ở tại vương phủ thì trong lòng cũng không chắc chắn, hai ngày này sẽ tiến cung bồi tiếp tỷ tỷ, tránh cho cấp dưới phân tâm."

Nữ Đế nhìn ra muội muội là muốn chạy đến trong cung, tiếp tục cùng tình lang ngọt ngào mật mật. Nàng để Dạ Kinh Đường vào cung tuần tra, đơn giản thuận miệng cho Dạ Kinh Đường kiến thức cổ thụ ngàn năm, đối với cái này thật cũng không nói cái gì:

"Cũng tốt, gần đây trong triều công việc bề bộn, có ngươi hỗ trợ, cũng có thể thanh nhàn chút. Lại nói ngươi cũng đã không nhỏ, để ngươi chọn lựa vị hôn phu, gần đây có tìm kiếm được gì không."

Đông Phương Ly Nhân ngồi thẳng người một chút:

"Tỷ tỷ, tại sao ngươi lại nói việc này? Ngươi cũng không có người bên gối, ta làm muội muội, có người chọn tốt, cũng nên để cho tỷ tỷ trước, há có thể đoạt tại ngươi phía trước."

?

Chương 119 - Hiểu Lầm 2

Chương 119.

Ly Nhân, ngươi thật không ngại nói lời này?

Nữ Đế nhìn chằm chằm thân muội muội một chút, đáy lòng một lời khó nói hết, cũng không có vạch ra, chỉ là đưa ánh mắt nhìn về phía nước hồ:

"A ~ ta chính là sợ ngươi sốt ruột, làm ra việc ngốc."

"Tỷ tỷ quá lo lắng, ta sao lại sốt ruột. . . Gấp. . ."

Đông Phương Ly Nhân thuận theo tay Nữ Đế ném cho cá ăn nhìn lại, đã thấy đáy hồ trong suốt, có một. . . Một cây. . .

! !

Gương mặt lãnh ngạo quý khí của Đông Phương Ly Nhân cứng đờ, đáy mắt hiện ra chấn kinh cùng mờ mịt!

Nữ Đế khe khẽ thở dài:

" Vật dùng tại trong khuê phòng, tiện tay ném loạn, đều có thể thấy được tại trong hoa viên, trong phòng còn giấu bao nhiêu, trẫm thực sự không dám nghĩ lại."

Đông Phương Ly Nhân tê cả da đầu, hơi hồi tưởng —— Thái hậu hôm qua nói, để hồng ngọc đem mấy thứ bẩn thỉu này ném đi. . .

Hóa ra cái nha đầu chết tiệt Hồng Ngọc này kia liền ném tới cổng bản vương? !

Não người bị ngấm nước à. . .

Đông Phương Ly Nhân thấy tỷ tỷ hiểu lầm, vội vàng giải thích:

"Không phải không phải, tỷ tỷ, ngươi nghe ta giải thích. Thứ này là Thái hậu để cho người ta vứt. . ."

Nữ Đế tận mắt thấy Dạ Kinh Đường hủy thi diệt tích, thấy muội muội còn đem sự tình đẩy trên thân Thái hậu, trong lòng càng là một lời khó nói hết:

"Ai ~ ngươi cũng trưởng thành, hướng tới nam nữ chi hoan rất bình thường, nếu có nam tử vừa ý, cùng trẫm nói một tiếng, sẽ ấm lòng hơn so với tảng đá. . ."

Đông Phương Ly Nhân gặp tỷ tỷ không tin, có nỗi khổ không nói được, chỉ có thể cẩn thận giải thích chân tướng vật này, sau đó lạnh giọng phân phó:

"Người tới, đem thứ này vớt lên ném đi, lại đem Vương Xích Hổ kéo ra ngoài đánh hai mươi gậy, về sau còn dám nghĩ ý xấu. . ."

Nữ Đế vốn cho rằng muội muội cùng Dạ Kinh Đường, đã phát triển đến trình độ dùng đạo cụ trợ hứng.

Nhưng nhìn thấy Ly Nhân thẹn quá thành giận, lại cảm thấy không giống, Nữ Đế liền lắc đầu nói:

"Thôi, Vương Xích Hổ dự tính ban đầu cũng là vì dân trừ hại, trẫm cùng ngươi chỉ đùa một chút mà thôi. Ngươi xác định không có ý trung nhân?"

Đông Phương Ly Nhân căn bản không muốn cùng tỷ tỷ trò chuyện cái đề tài này, ngắt lời nói:

"Không có, không nói cái này. À. . . Tỷ tỷ thích nhất thi từ, gần đây có tác phẩm xuất sắc nào không? Nói cho ta nghe một chút, ta

giúp tỷ tỷ đưa một chút lời bình."

Nữ Đế nghiêng theo rào chắn, bàn tay khẽ vuốt rào chắn, đó có thể thấy được bất đắc dĩ:

"Có ~ đợi cho thu đến tháng tám, hoa của ta nở lấn át hết cả muôn hoa. Trùng thiên hương trận thấu mây an, toàn thành tận mang hoàng kim giáp. Ngươi cảm thấy thế nào?"

Đông Phương Ly Nhân tinh thông thi từ ca phú, nghe xong này thơ, hai đầu lông mày liền có thêm mấy phần ngưng trọng:

"Thơ này sát khí rất nặng, hình như có ý không phục triều đình. . . Do ai viết? Ta bắt trở lại thẩm thẩm."

"Không cần."

Nữ Đế lại tiếp tục cho cá ăn:

"Thượng vị giả phải có lòng bao dung, cấm đoán không có việc, không cho nói, nói rõ chột dạ. Trẫm không để ý những thứ này, cứ để văn hóa tự phát triển."

"Tỷ tỷ cao kiến. . ."

Từ vương phủ rời đi, Dạ Kinh Đường ăn điểm tâm trên đường, liền về tới đường phố xưởng nhuộm.

Dắt ngựa tiến vào trong nhà, đưa mắt liền nhìn thấy chim chim trắng bóng, ngồi xổm ở trên bậc thang, trước mặt bày biện một đống hộp gỗ nhỏ, bên trong đặt vào thịt khô, cá khô,...

Thấy hắn trở về, chim chim còn rất có lễ phép dùng cánh ra hiệu đồ ăn vặt:

"Chít chít ~ "

Ý tứ là "Có muốn nếm chút không?"

"Ai mua cho ngươi?"

"Chít chít chít chít. . ."

Chim chim mở ra cánh, ra hiệu tỷ tỷ ngực lớn.

Hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, Tam Nương tất nhiên nghe được phong thanh, tới thăm viếng hợp tình hợp lí.

Trong viện cũng không có bóng dáng Tam Nương, thoạt nhìn là suy đoán hắn ở tại vương phủ thời gian ngắn sẽ không trở về, đã xoay về Bùi gia.

Hắn tới, phi thân vọt lên mái hiên, lấy ra « Minh Long Đồ » chim chim nấp đã giấu kỹ.

Lạc Ngưng cùng Chiết Vân Ly không ở nhà, một người sinh hoạt quả thực không thú vị, Dạ Kinh Đường tưới nước cho các loại hoa cỏ của Lạc Ngưng, liền khiêng chim chim, chuẩn bị đi thiên thủy cầu tìm Tam Nương báo bình an.

Nhưng không ngờ tới chính là, hắn chưa đi ra đường phố xưởng nhuộm, một thớt khoái mã liền từ đầu đường chạy tới, phía trên làcái bộ khoái Hắc Nha, xa xa liền tung người xuống ngựa:

"Dạ công tử, Tĩnh Vương xin ngài đi qua một chuyến."

Dạ Kinh Đường mới từ vương phủ trở về, nghe thấy lời này trong lòng trầm xuống —— chẳng lẽ lại Tĩnh Vương phát hiện Giác tiên sinh giấu giếm bí tịch võ công mất đi, gọi hắn qua để chất vấn?

Dạ Kinh Đường xác thực đuối lý, không có trì hoãn, lại lần nữa trở mình lên ngựa, về tới Minh Ngọc Lâu.

Chương 120 - Nhập Cung

Chương 120: Nhập cung

Lần này hắn không phải đi vào vương phủ từ cửa sau Nha Môn nữa, bổ khoái trực tiếp dẫn hắn tới vương phủ, hai bên đường có cấm quân đứng gác mà ngoài cửa lớn vương phủ lại càng nhiều hơn nữa, cũng có không ít thị nữ, Đông Phương Ly Nhân mặc một bộ triều phục màu bạc, đang đứng một mình ở bậc thang, đưa mắt nhìn ra xa.

Dạ Kinh Đường từ xa nhìn thấy, liền nhanh chóng nhảy xuống ngựa, đi bộ đến trước cổng chính nguy nga khí phái của vương phủ.

"Bái kiến điện hạ. Điện hạ người giao phó cho các thuộc hạ trong phủ một tiếng là được, cần gì đích thân ra ngoài này?"

Đông Phương Ly Nhân mỉm cười, đợi Dạ Kinh Đường lại gần rồi cũng sóng vai đi vào vương phủ:

"Không cần nói những lời khách sáo này. Hôm qua ngươi liều mạng cứu ta, vốn định chờ ngươi tỉnh sẽ đến thăm và cảm ơn ngươi nhưng vừa rồi trong triều có người tới, đành để ngươi đi về trước. Ngươi đừng suy nghĩ nhiều là được."

Dạ Kinh Đường biết có người trong cung tới, nghĩ là do Ngọc Hổ cô nương mật báo. Không đợi Tĩnh Vương truy vấn đến, hắn đã trực tiếp thẳng thắn nhận tội:

"Nói đến có chút mạo phạm. Khi nãy lúc tại hạ vừa tỉnh có đi dạo qua Minh Ngọc Lâu, phát hiện trên giá sách có cái hộp gỗ tử đàn, bên trong chứa. . . Hả?"

Dạ Kinh Đường còn chưa có nói hết câu thì Đông Phương ngây ngốc vẫn luôn lạnh lùng cao quý đột nhiên dừng chân, xoay người lại, dùng tay nắm lấy cổ áo của hắn, đôi mắt lộ rõ vẻ tức giận, lông mày dựng ngược!

Thấy vậy thị nữ xung quanh vội vàng khom người cúi đầu, chim chim cũng rụt cổ lại một cái!

Dạ Kinh Đường có chút mơ màng, giơ hai tay lên cố giải thích:

"Ta không có ném lung tung, ta ném vào trong hồ. . . Ah ah!"

Rầm ——

Một tiếng vang nhỏ.

Đầu Đông Phương Ly Nhân sắp vì tức giận mà muốn nổ tung, đem Dạ Kinh Đường ấn vào tấm bình phong, nghiến răng nghiến lợi:

"Thì ra là ngươi ném ? !"

Dạ Kinh Đường cảm giác được cơn tức giận Đông Phương Ly Nhân không nhỏ, đưa tay ra hiệu:

"Là ta ném. . . Không lẽ. . . Rớt bể rồi sao?"

Đông Phương Ly Nhân vừa rồi mới phải cùng tỷ tỷ nàng giải thích cả nửa ngày, tỷ tỷ còn luôn tỏ ra dáng vẻ 'Ngươi còn dám gạt ta', thì ra vấn đề xuất hiện ở đây!

"Ngươi. . ."

Đông Phương Ly Nhân suýt chút nữa thì bị liên lụy, hận không thể đánh Dạ Kinh Đường một trận.

Nhưng nhớ tới việc hôm qua hắn đã liều mạng cứu nàng, nàng sao có thể chửi hắn nặng lời, bèn nghiến răng một chút rồi buông

tay thả người hắn ra, tiếp đó nàng khôi phục phong thái trầm ổn vốn nên có của một nữ vương gia:

"Tại sao ngươi lại ném đi? Bị người khác nhìn thấy rồi sao?"

"Lúc đó có cô cung nữ đến bái kiến Tĩnh Vương thiếu chút nữa thì thấy được, ta sợ vật này bị phát hiện sẽ khiến điện hạ ở trong cung bị hiểu lầm nên mới ném đi. Sự tình rất lớn sao?"

Cung nữ. . .

Đông Phương Ly Nhân lập tức hiểu ra —— tỷ tỷ đã gặp Dạ Kinh Đường, cho nên vừa rồi mới luôn hỏi nàng về việc có tình lang.

Nhìn thái độ của Dạ Kinh Đường lúc này xem ra là không biết thân phận của tỷ tỷ. . .

Đông Phương Ly Nhân nhẹ nhàng thở ra:

"Sự tình không lớn chỉ là lúc đi dạo nhìn thấy thứ bẩn thỉu đó ở trong hồ nên thấy không vui. Cung nữ kia nhìn thấy ngươi rồi à?"

Dạ Kinh Đường biết Tĩnh Vương lo lắng cái gì liền giải thích nói:

"Cô cung nữ đến có hỏi tại hạ là ai, ta sợ bị người trong cung hiểu lầm nên đã đem lai lịch của mình cũng như lý do tại sao lại xuất hiện ở Minh Ngọc Lâu đều giải thích rõ ràng, điện hạ không cần lo lắng."

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy, nhẹ gật đầu, thần sắc khôi phục như lúc ban đầu, lo lắng hỏi thăm:

"Thân thể ngươi có vấn đề gì không?"

"Đã không có chuyện gì."

"Vậy thì tốt. . ."

Đông Phương Ly Nhân nhớ tới lời dặn của Vương phu nhân thái y liền đi chậm lại, thuận miệng hỏi:

"Ngươi trời sinh tuấn tú, võ nghệ không tầm thường lại có tấm lòng hiệp nghĩa, chắc có không ít các cô nương theo đuổi ngươi nhỉ?"

"Trước kia ở Lương Châu quả thật có chút nhiều, lúc ta mới chỉ mười ba mười bốn tuổi thì đã có bà mối tới cửa làm mai, thậm chí một số tiểu thư nhà giàu tính tình ngang ngược còn muốn tới cửa cướp người."

Đông Phương Ly Nhân đối với lời này cũng không hoài nghi, hiếu kỳ nói:

"Nói như vậy, ngươi quen biết rất nhiều?"

Dạ Kinh Đường đã đáp ứng Lạc nữ hiệp, thế nên liền đáp lại:

"Điện hạ nói đùa rồi, ta chỉ có một ý trung nhân, hiện tại không có ở kinh thành."

Chỉ có một ý trung nhân. . .

Đông Phương Ly Nhân nghe thấy lời này, cũng không hoài nghi, bởi vì Vương phu nhân đã nói qua với nàng, Dạ Kinh Đường mấy năm nay vẫn còn giữ mình trong sạch, chưa từng gần gũi nữ nhân. . .

Nhưng hắn nhất định phải tiếp xúc với nữ sắc, còn phải tiếp xúc với mấy người, không thì sẽ nghẹn chết mất. . .

Đông Phương Ly Nhân hơi do dự, uyển chuyển nói:

"Ngươi không nghĩ tới việc tìm thêm mấy người sao?"

"Chít chít? !"

Lời này không riêng gì Dạ Kinh Đường mà ngay cả chim chim đều cảm thấy kì lạ.

Dạ Kinh Đường mắt giật giật, quả thực có chút không chịu đựng nổi nữ vương gia quyến rũ:

"Điện hạ, cái này. . . ừm. . ."

Đông Phương Ly Nhân ý thức được lời này của nàng có thể khiến Dạ Kinh Đường hiểu lầm, giải thích thêm:

"Chỉ đùa một chút thôi. Bản vương còn tưởng rằng ngươi rất háo sắc, không nghĩ tới vẫn là cái nam tử chung tình. . .

Chương 121 - Nhập Cung 2

Chương 121. Nhập Cung(2)

"Ha ha. . ."

Dạ Kinh Đường không đoán được ý tứ Tĩnh Vương, nên cũng không dám tiếp tục nói loạn.

Trong lúc nói chuyện phiếm, hai người đi qua hành lang tòa nhà, đi tới bên trong một gian nhà thủy tạ xây ven hồ cá chép.

Kiến trúc nhà thủy tạ rất lịch sự tao nhã nhìn ra bên ngoài là là những khóm hoa năm màu đang khoe sắc, xung quanh treo rèm châu, phía đối diện hồ còn có vũ nữ đang nhảy múa tấu nhạc.

Bên trong Thủy tạ, khoảng chừng mấy chục món các loại sơn hào hải vị đặt đầy ắp trên bàn. Bên cạnh còn có vài hũ rượu lâu năm

Chim Béo trước kia chỉ ăn cá khô gà khô, nhìn thấy cảnh này hai mắt phát sáng, nhưng mà ở trước mặt người ngoài, nên vẫn cố gắng kiềm chế không xà xuống ngay, chỉ nhìn chằm chằm không rời mắt.

Đông Phương Ly Nhân ưu nhã ngồi lên chiếc ghế dài, dáng người cao gầy phối với áo mãng hoa lệ, dáng người cao quý mà mềm mại, phần ngực chỉ cần hơi nghiêng về phía trước liền có thể đặt ở trên bàn. Từ vai xuống đến eo và hông tạo thành một đường cong hoàn mỹ , không cần chủ động quyến rũ cũng đủ áp bức người khác.

Dạ Kinh Đường ngồi nghiêm chỉnh, không dám nhìn loạn chỉ

dùng ánh mắt răn đe trừng chim chim.

Đông Phương Ly Nhân, tay bưng chén rượu lên kính:

"Ngươi lần này có công hộ giá, có muốn được ban thưởng cái gì không?"

Dạ Kinh Đường bưng chén rượu lên đáp lễ, thuận thế nói:

"Thiên Hợp Đao mà Cừu Thiên Hợp truyền thụ, ta đã học xong rồi, hôm qua còn dùng nó để đối địch, cũng xem như . . ."

Đông Phương Ly Nhân hiểu được ý, hào sảng nói:

"Bản vương đã nói thì sẽ thực hiện, ngươi đã làm việc cho ta, tự nhiên sẽ không khó xử ngươi. Chỉ là hôm nay chưa thể thả người được, Huyết Bồ Đề còn chưa quy án, trong kinh thành vẫn còn giới nghiêm. Tùy tiện thả Cừu Thiên Hợp ra khỏi địa lao sẽ dễ làm nha môn phân tâm để ý. Đợi hai ngày nữa bản vương tự sẽ an bài tốt, không cần ngươi quan tâm."

Dạ Kinh Đường yên tâm không ít, thấy Tĩnh Vương hào sảng như vậy, lại nói tiếp:

"Vậy « Đồ Long Lệnh ». . ."

Đông Phương Ly Nhân mắt giật giật, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc:

"Trước đó đã ước định, ngươi dùng một bộ công pháp để đổi lấy Đồ Long Lệnh, hiện tại bản vương đã học được Thiên Hợp Đao chưa?"

Dạ Kinh Đường sững người, thầm nghĩ: Ngươi tay chân vụng về không học được, còn không biết xấu hổ mà hùng hồn lấy lý đo này đến chất vấn ta?

Nhưng lời này tuyệt đối không thể nói, Dạ Kinh Đường bất đắc

dĩ gật đầu:

"Tại hạ sẽ chuyên tâm suy nghĩ phương pháp tu luyện, nhanh chóng đem Thiên Hợp Đao truyền thụ cho điện hạ."

Đông Phương Ly Nhân khẽ vuốt cằm, uống hai chén rượu xong thì chợt nhớ tới Dạ Kinh Đường muốn ra ngoài, nhưng Thánh thượng vừa rồi chỉ đích danh Dạ Kinh Đường muốn để hắn tiến cung tuần tra...

"Dạ Kinh Đường, lúc trước ngươi nói muốn về phụ giải quyết chuyện làm ăn của gia đình, có gấp không?"

Dạ Kinh Đường sợ bị Tĩnh Vương giữ lại, làm lỡ việc của Hồng Hoa Lâu, chỉ có thể nói:

"Thời gian đã định trước, có chút gấp. . . Điện hạ có sắp xếp gì sao."

Đông Phương Ly Nhân thở dài:

"Huyết Bồ Đề chưa quy án, nếu là hoàng cung xảy ra nhiễu loạn, bản vương sẽ bị triều thần vạch tội. Vốn muốn phái ngươi đi hỗ trợ tuần tra hoàng thành hai ngày, nhưng ngươi đã có việc gấp thì thôi vậy"

Đi hoàng thành tuần tra?

Hình như ta lại không còn vội nữa. . .

Dạ Kinh Đường quả thực không nghĩ tới, hạnh phúc có thể đột nhiên tới như này, thấy Đông Phương Ly Nhân chuẩn bị từ bỏ an bài, hắn vội đáp lại:

"Có thể được tận lực vì điện hạ là vinh hạnh của tại hạ. Từ. . . Trong nhà quả thật có việc gấp, nhưng là vào vài ngày nữa cùng thời gian ta tuần tra trong cung không trùng nhau."

Đông Phương Ly Nhân khẽ vuốt cằm, nhớ tới 'Lời dặn' của Vương thái y phu nhân, cảm thấy không nói cũng không được, liền uyển chuyển nói:

" Thánh thượng đương triều là thân nữ nhi, hậu cung không có phi tần, nam tử đi vào cũng không có quá nhiều kiêng kị. Ngươi trong lúc tuần tra, nếu nhìn trúng cung nữ nào cứ thoải mái nói với bản vương, ngươi có công hộ giá, ban thưởng cho ngươi mấy người rót nước bưng trà cũng được."

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ, cảm thấy lời này là đang khảo nghiệm hắn, chính trực nói:

"Điện hạ nói đùa rồi, ta cho dù cần người bưng trà rót nước đi nữa, nhưng sao lại có thể chạy đến hoàng cung đại nội tìm chứ. Chừng nào thì ta bắt đầu tuần tra hoàng cung?"

Đông Phương Ly Nhân uống vài chén rượu, gương mặt đã nhiễm lên một chút đỏ hồng, liếc mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Bồi bản vương uống rượu ngươi cảm thấy không thú vị sao, mới đó đã vội vã muốn đi?"

"Điện hạ quá lời rồi, tại hạ sợ uống nhiều sẽ để lỡ chính sự."

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường ăn nói lễ nghĩa, trước mặt mỹ nhân rượu ngon chính lại có biểu hiện của chính nhân quân tử, trong lòng liền không khỏi cảm thán một câu:

"Quả thật có phong thái quân tử, cũng không biết ý trung nhân của hắn là nữ tử như thế nào. . ."

Đông Phương Ly Nhân lấy ra một khối lệnh bài, ném cho Dạ Kinh Đường:

"Chúng ta không biết phản tặc có đến quấy nhiễu hoàng thành

hay không nên ngươi đi tuần tra càng sớm càng tốt, cầm lấy lệnh bài này của bản vương, đi tìm Thương Tiệm Ly, hắn sẽ nói cho ngươi những điểm cần chú ý."

Dạ Kinh Đường tiếp nhận lệnh bài, đứng dậy chắp tay thi lễ cáo từ.

Chim chim cũng cẩn thận đi theo, ra đến trước cửa còn đập nhẹ cánh:

"Chít chít ~ "

Chào rồng béo tỉ tỉ

Đông Phương Ly Nhân lộ ra ý cười, cũng đưa đưa tay lên vẫy đáp lại nói:

"Chít chít!"

Đợi một người một chim đi ra khỏi thuỷ tạ, Đông Phương Ly Nhân mới thở dài, hai đầu lông mày nhíu lại, hiện lân mấy phần khó xử. . .

Chương 122 - Đang Vẽ Gì Đây?

Chương 122. Đang Vẽ Gì Đây? (1)

Trăng sáng sao thưa, cung, các vắng vẻ.

Bóng chim chim trắng, bay dọc theo mái cung đình thi thoảng lại nhảy lóc cóc trên mái, nếu thấy có người thì đều sẽ dừng lại nghiêng đầu dò xét, trong mắt như viết lên mấy chữ: thật nhàm chán ~

Dạ Kinh Đường mặc áo gấm màu đen, tay đặt trên yêu đao, đi lại tuần tra trên tường thành, bất tri bất giác đã đi một vòng quanh hoàng cung, cũng chạm mặt với Thương Tiệm Ly một lần.

Kiến trúc hoàng cung khắp nơi đều có hoa mộc nên rất khó nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng. Chẳng qua trời tối ít người qua lại, đêm khuya tĩnh lặng, thi thoảng có thể nghe thấy thanh âm từ trong phòng truyền ra.

Dọc theo tường thành của hoàng cung, chạy một vòng hết các kiến trúc bên trong từ đó có thể kết luận: Thành Nam tập trung nhiều người ở, chủ yếu là cung nữ thái giám làm việc vặt, mà mặt sau thành Bắc bóng người thưa thớt hơn. Góc Tây Bắc Hoàng thành là vườn hoa lớn, hẳn là ngự hoa viên, trong những cung điện phụ cận đều có treo đèn lồng thắp sáng.

Dạ Kinh Đường di chuyển đã hơn nửa ngày thấy cũng không có gì nguy hiểm liền nhẹ nhàng vượt qua tường thành hoàng cung nhảy xuống vùng phụ cận Phúc Thọ cung.

Sau tường có thể nhìn thấy treo không ít y phục, đều là trang phục của nữ tử trong đó còn có vài bộ hoa lệ. Bên cạnh đó còn

nghe thấy tiếng hít thở của những người ở trong các phòng gần đó. Chỗ này hẳn là phòng giặt quần áo.

Dạ Kinh Đường xuyên qua các kiến trúc, bày ra dáng vẻ là đang đi tuần tra, thoải mái quan sát trái phải, nhìn xem nơi đây có ám vệ hay không.

Cứ đi như thế một lát liền thấy phong cảnh xung quảnh dần dần trở nên lịch sự tao nhã, phía trước còn một tòa đại điện có chút lộng lẫy, cây ngân hạnh ngàn năm mọc lên thành rừng ngay tại phía sau tòa cung điện.

Trong cung có rất nhiều cung nữ nhưng giờ này phần đa đều đã đi ngủ. Vậy mà nơi đây cung nhân lại rất đông, Dạ Kinh Đường thấy thế không khỏi buồn phiền, hắn không thể cứ như vậy tùy tiện đi vào, đành đi dạo ở bên ngoài cung điện quan sát.

Từ hành lang phía trên nhìn vào có thể thấy trong điện còn thắp đèn, cửa sổ bên trái đang mở, ngoài cửa sổ là hoa mộc, bên trong cửa sổ có đặt một cái bàn trà.

Trên bàn trà có đặt một cây đèn, một vị phu nhân mặc váy đỏ thẫm đang đoan trang ưu nhã ngồi. Tay cầm bút vẽ gì đó trên giấy.

Đứng bên cạnh là một cung nữ dung mạo không tầm thường đang dùng ánh mắt mong đợi nhìn bức tranh của vị phu nhân.

Dạ Kinh Đường quan sát tỉ mỉ, có thể thấy được tư thế ngồi quỳ chân của phu nhân, dáng người uyển chuyển, phần mông đầy đặn hiện ra vô cùng tinh tế. Hoa văn trên vạt áo cũng rất đáng chú ý.

Gương mặt vị phu nhân này toát lên vẽ tao nhã, mềm mại có chút đáng yêu, nhìn không ra tuổi tác. Hai đầu lông mày của phu nhân trời sinh mang theo quý khí, đôi mắt hạnh sáng lấp lánh, dưới ánh nến mờ ảo lại giống như hai ngôi sao giữa trời đêm.

Dù là dung mạo hay khí chất đi chăng nữa, đều là bất phàm, tưởng chừng chỉ nhẹ nhàng cắn môi cũng có thể làm cho những thiếu niên lang phun máu xa ba mét.

Nhưng Dạ Kinh Đường đi chuyến này không phải làm đạo tặc hái hoa, trong đầu đều là « Minh Long Đồ », nên không chú ý đến những ưu điểm này, chỉ là quan sát quần áo muốn từ đó nhìn xem cái phu nhân thần bí này thân phận ra sao, đang làm gì. Liệu hắn có cơ hội đi xuyên qua đại điện để tới vườn hoa phía sau hay không?

Phu nhân xinh đẹp rõ ràng đang vẽ tranh, về phần nội dung bức vẽ. . .

Dạ Kinh Đường híp mắt dò xét, có thể thấy được là một hình người, lấy tiêu chuẩn hội họa của hắn để nói thì:

Vẽ coi như không tệ, rất giống người. . .

Trên vai là cái bao gì thế?

Hiểu rồi, vai vác nhật nguyệt! Ý cảnh quả thực bất phàm. . .

Tại sao phải xé phần bên dưới đi?

À. . . thì ra là vẽ sai. . .

Ngươi không thể vẽ hoa cỏ vào trang trí sao. . .

Dạ Kinh Đường dùng dánh mắt khó hiểu để quan sát, còn chưa thấy rõ được gì thì cách đó không xa liền có thanh âm vang lên:

"Công tử, ngài đi nhầm nơi rồi."

Hắn đảo mắt nhìn lại thì thấy một phụ nữ trung niên, tướng mạo bình thường, mặc đồ cung nữ, bên hông có treo lệnh bài ám vệ từ phía sau bồn hoa đi ra. Thắt lưng phía sau còn có một thanh đao.

Dạ Kinh Đường là quang minh chính đại tuần tra, tự nhiên là không cần hoảng hốt, lập tức từ trong bóng tối bước ra.

Trong điện, Thái hậu nương nương đang cầm đao nhỏ cắt giấy, nghe thấy tiếng vang liền nhìn ra phía ngoài cửa sổ:

"Dương Lan, sao thế?"

Vừa quay đầu lại, liền phát hiện bên trong hành lang, dưới ánh trăng xuất hiện một bóng người.

Thái hậu nương nương nhìn kỹ lại, có thể thấy được bóng người là nam nhân, mặc áo gấm màu đen, bên hông cũng có lệnh bài ám vệ, mày kiếm mắt sáng, khí chất lạnh lùng, một mặt nghiêm túc chắp tay hành lễ:

"Tại hạ Dạ Kinh Đường, phụng lệnh Tĩnh Vương tuần tra hoàng cung, lần đầu vào cung chưa quen thuộc địa hình. . ."

Dạ Kinh Đường? !

Thái hậu nương nương nghe thấy cái tên này, sắc mặt đầu tiên là vui mừng sau đó lại có chút hoảng hốt!

Cúi đầu nhìn chân dung mỹ nam tử 'Sinh động như thật'. . .

Ông trời của ta ơi!

Thái hậu nương nương cảm thấy không ổn, vội vàng đem bức chân dung giấu ở sau thắt lưng.

Hồng Ngọc bên cạnh thấy vậy liền âm thầm gật đầu, phản ứng Thái hậu nương nương vẫn là rất nhanh nha, biết bản thân vẽ tranh như gà bới, không thể để người ngoài nhìn thấy mà chê cười. . .

Chương 123 - Đang Vẽ Gì Đây? 2

Chương 123. Đang Vẽ Gì Đây? (2)

Ám vệ Dương Lan sắc mặt nghiêm túc, nhìn kỹ Dạ Kinh Đường, dò hỏi:

"Nha môn vào cung tuần tra, thường là hai người kết bạn, vì sao ngươi chỉ có một mình?"

Dạ Kinh Đường thản nhiên đáp lại:

"Tại hạ không thuộc Nha môn tổng bộ. Vì hôm qua giải vây cho Tĩnh Vương mới được lệnh tuần tra hoàng cung vì vậy không có đồng bạn đi cùng."

Dương Lan đang còn muốn hỏi thêm thì Thái hậu nương nương phía sau đã mở miệng nói:

"Bản cung biết hắn, Dương Lan, ngươi lui ra đi."

Dương Lan nghe vậy dừng lại lời nói, quay người thi lễ tuân lệnh:

"Dạ! Sắc trời đã tối, Thái hậu đi ngủ sớm!."

Nói xong nàng liền nhanh chóng biến mất tại vườn hoa bên trong.

Thái hậu. . .

Dạ Kinh Đường nghe thấy xưng hô này, trong lòng kinh ngạc,

không ngờ tới vị phu nhân tuổi trẻ dung mạo như hoa này lại là Mẫu hậu Tĩnh Vương cùng Nữ Đế.

Chẳng trách lại được ở trong cung điện nguy nga, bên cạnh còn có cao thủ bảo vệ mọi lúc. Như này, hắn muốn đi ra đằng sau cung điện trộm « Minh Long Đồ » gần như không có khả năng. . .

Dạ Kinh Đường mặt không biến sắc, đứng tại bên trong hành lang, chắp tay thi lễ:

"Tham kiến Thái hậu nương nương, tại hạ mới đến còn chưa quen thuộc địa hình, mạo muội xâm nhập vẫn mong Thái hậu nương nương thứ lỗi."

Thái hậu nương nương ngồi ngay ngắn trên ghế. Dáng vẻ bên ngoài rất đoan trang nhưng nội tâm bên trong lại hoảng muốn chết. Dù sao vừa rồi nàng chính là đang bắt chước bức vẽ mỹ nam của Tĩnh Vương.

Nếu để Dạ Kinh Đường nhìn thấy, Thái hậu đương triều đêm hôm khuya khoắt ở chỗ này vẽ chân dung của hắn. . .

Hắn chắc chắn xem nàng như một Thái hậu “dục cầu bất mãn, xuân khuê khó nhịn” sắc nữ đi?

Thái hậu ho nhẹ một tiếng, bày ra bộ dáng đoan trang nghiêm túc:

"Dạ Kinh Đường, ngươi vừa nãy đã nhìn thấy cái gì rồi?"

Nhìn thấy người vẽ tranh a. . .Vẽ cũng được, chỉ là nhìn không hiểu. . .

Dạ Kinh Đường không có chút tài năng hội họa nào, cũng không muốn mù quáng lấy lòng, đường đường chính chính đáp lại:

"Trong cung không có gì bất thường, tại hạ đi xung quanh tuần

tra vừa mới đi tới nơi này liền bị vị đại nhân kia gọi lại, có chỗ mạo phạm mong rằng Thái hậu nương nương thứ lỗi."

Thái hậu nương nương thấy vẻ mặt Dạ Kinh Đường không có gì khác thường trong lòng an tâm hơn một chút nhưng vẫn không yên lòng. Bởi vì vị trí Dạ Kinh Đường đang đứng hoàn toàn có thể thấy được nội dung bức vẽ của nàng.

Nhưng chuyện này Thái hậu nương nương như nàng sao có thể mở miệng hỏi, bèn nghiêm túc nói:

"Bản cung thân phận đặc thù, đêm nay ngươi mạo muội xâm nhập. Không cần biết ngươi đã nhìn thấy cái gì đều phải giữ miệng, nếu có tin đồn truyền ra bên ngoài, bản cung tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi."

Dạ Kinh Đường thành khẩn gật đầu:

"Thái hậu yên tâm, tại hạ sẽ coi như chưa từng đến nơi này."

Thái hậu nương nương khua tay:

"Lui ra đi, về sau nếu muốn tuần tra chỗ này, báo trước với cung nữ đừng nên lỗ mãng trực tiếp lại gần."

"Tuân mệnh, tại hạ cáo từ."

Dạ Kinh Đường vội vàng chạy.

Thái hậu đoan trang ngồi trên ghế đợi cho bên ngoài đại điện an tĩnh trở lại, mới âm thầm thở ra, từ sau hông nhẹ nhàng lấy ra bức chân dung nhìn một chút, trong lòng vô cùng xấu hổ. . .

Mà Hồng Ngọc phía sau đang dùng ánh mắt mong đợi nhìn ra hành lang:

"Thái hậu, vị hộ vệ này chính là công tử ở trong xe Tĩnh Vương hôm qua sao ạ? Dáng dấp thật tuấn tú ~ "

"Tuấn cái gì mà tuấn? Mê trai. . ."

Thái hậu đi tới, đưa chân dung ra hỏi thăm:

"Hồng Ngọc, ngươi cảm thấy bức họa này với hộ vệ kia... Hừ hừ?"

? ?

Hừ hừ cái gì?

Có liên quan sao?

Hồng Ngọc trong lòng có chút mờ mịt, nhưng mà có thể làm cung nữ thân cận Thái hậu sao có thể là người ngu đần không tinh ý.

Trong giấy lát, mắt nàng lộ ra vẻ kinh ngạc rồi tỉ mỉ quan sát lại bức tranh:

"Thì ra Thái hậu là đang vẽ vị hộ vệ này? Nô tỳ còn đang tự hỏi trước đây đã từng quen biết ở đâu đó rồi, bây giờ nghĩ lại, nhìn cái mũi, mắt, miệng, thân hình này đơn giản chính là. . ."

Thái hậu nương nương nghe thấy mấy lời này, trong lòng hơi bồn chồn một chút, thầm nghĩ: Xong rồi!

Nàng biết Hồng Ngọc có một phần là đang vuốt mông ngựa, nhưng cũng không phải thổi phồng hoàn toàn, mười phần thì chí ít bên trong hẳn cũng phải có một phần nói thật đi?

Mặc dù nàng tự cảm thấy mình vẽ không đẹp nhưng ngay cả người ngốc hết chỗ chê như Hồng Ngọc còn có thể nhìn ra một chút giống, thì Dạ Kinh Đường cũng có thể nhìn ra là nàng đang vẽ ai. . .

Nam nhân trên vai có con chim béo đậu, còn có thể là ai. . .

Nàng đêm hôm khuya khoắt vẽ chân dung người khác còn bị người đó trông thấy, cái này, còn không phải xấu hổ chết nàng rồi sao. . .

Dạ Kinh Đường cùng Ly Nhân có không ít quan hệ, vạn nhất vì tránh hiềm nghi mà đem chuyện này bẩm báo cho Ly Nhân. . .

Thái hậu âm thầm rình mò người yêu kế nữ. . .Cái tin này nếu lan truyền ra bên ngoài, nàng còn mặt mũi nào làm Thái Hậu? Hơn nữa, lấy tính tình của Ly Nhân, chắc chắn sau này sẽ không mang theo nàng xuất cung giải sầu nữa. . .

Nếu không lại đi đánh tiếng với Dạ Kinh Đường một chút?

Không được, nếu sau khi nói rõ với Dạ Kinh Đường, hắn lại thừa cơ nói---“ Thái hậu nương nương, người nếu không muốn chuyện người vẽ ta, bị Tĩnh Vương. . .”

Hồng Ngọc líu ríu khen cả buổi xong thì phát hiện Thái hậu nương nương đang ngẩn người nhíu mày liền đưa tay lung lay:

"Thái hậu nương nương?"

"A, không có việc gì, ngươi đi hỏi một chút, xem đêm nay Tĩnh Vương ở đâu, bản cung muốn đến thăm . . ."

"Vâng thưa nương nương. . ."

Chương 124 - Gặp Gỡ Trong Đêm

Chương 125. Gặp Gỡ Trong Đêm (2)

Đông Phương Ly Nhân mang theo Dạ Kinh Đường đi vào tòa kiến trúc giữa hồ, ra hiệu với lầu các phía bên phải:

"Bên trái là khuê các của bản vương còn bên phải là của Thánh thượng."

Dạ Kinh Đường quan sát thấy quy mô đình viện khá lớn, bên trong trồng không ít hoa cỏ, bên cạnh đó còn đặt người gỗ, giá binh khí,.., giống như chỗ ở của một nam nhân thượng võ, hắn hiếu kì hỏi thăm:

"Đương kim Thánh thượng cũng tập võ sao?"

" Con cháu Hoàng tộc đều phải tập võ để cường thân, Thánh thượng cũng vậy. Tuy nhiên Thánh thượng đối với võ nghệ không có nhiều hứng thú, vẫn luôn ưa thích đọc sách hơn."

Dạ Kinh Đường ngẫm lại cũng đúng, thân làm Hoàng đế, làm sao có thể có nhiều thời gian mà dốc lòng tập võ được.

"Ta xuất thân giang hồ, đối với những chuyện ở kinh thành xác thực không hiểu rõ. . . Đối với võ nghệ cũng không am hiểu. Trước kia tại Hồng Hà trấn Lương Châu, muốn tập võ cũng không tìm được công pháp, nay đến kinh thành mới phát hiện cao thủ thế gian lợi hại như thế nào. Tại hạ thường nghe tiên sinh kể chuyện nói hoàng cung đại nội có vô số cao nhân, cất giấu không ít bí tịch, không biết có phải thật hay không?"

Đông Phương Ly Nhân từ sau thắt lưng Dạ Kinh Đường rút ra Ly Long Hoàn Thủ Đao, chậm rãi luyện tập Thiên Hợp Đao trong sân:

"Bí tịch võ công đều ở Minh Ngọc Lâu, bí tịch cao thâm có không ít. Nhưng có thể đăng phong tạo cực vĩnh viễn không phải là chiêu thức bí tịch, mà là 'Người', muốn trở thành thiên hạ đệ nhất, vẫn phải dựa vào ngộ tính của bản thân."

"Thật sao?"

Dạ Kinh Đường thuận thế hỏi thăm:

"Ta nghe tiên sinh kể chuyện nói, thay đổi triều đại thực chất chính là các cao thủ tranh đoạt một bộ đồ. . ."

"Ngươi nói Minh Long Đồ? Vật kia cũng không phải là bí tịch võ công gì, mà là một pháp môn tìm tiên đạo."

"Tìm tiên đạo?"

Dạ Kinh Đường có vẻ hơi nghi hoặc, nhìn về phía bầu trời:

"Trên đời này thật sự có tiên nhân ư?"

"Bản vương cũng là phàm phu tục tử, làm sao biết được trên đời này có tiên nhân hay không? Nhưng mà Minh Long Đồ xác thực không phải là phàm vật, trong cung có một chương Ngọc Cốt Kỳ Lân Đồ, học được sẽ có một thân Kỳ Lân cốt, bản vương luyện vài chục năm, cũng coi như có chút thành tựu. . ."

Đông Phương Ly Nhân nói đến đây, ngược lại là rất hào hứng, nâng nắm đấm trắng nõn lên:

"Ngươi đánh thử một chút."

Dạ Kinh Đường cũng muốn nhìn một chút xem luyện Minh Long Đồ có bao nhiêu lợi hại, lập tức đưa nắm tay đánh vào tay

Đông Phương Ly Nhân.

Ba ~

Bàn tay Nữ vương gia xúc cảm mềm nhẫn ôn lương, liền giống như nhuyễn ngọc được tỉ mỉ điêu khắc, chỉ là nắm đấm, cảm giác kia. . .

". . ."

Đông Phương Ly Nhân cảm giác nắm đấm nhẹ nhàng nhu đang vuốt ve, không còn khí khái hào hùng, gương mặt chợt hiện lên thoáng đỏ, không vui nói:

"Dùng sức! Chưa ăn cơm hay sao? Không cần cố kỵ thân phận bản vương."

“Được.”

Dạ Kinh Đường cũng cảm thấy không đúng, lập tức nghiêm túc, toàn thân chấn động.

Bang~

Đình viện dưới ánh trăng, bỗng nhiên truyền ra một tiếng bạo hưởng!

Bước chân Dạ Kinh Đường lui về sau, cơ bắp trên cánh tay nổi lên, áo bào đen đột nhiên kéo căng.

Bành!

Gió mạnh thổi lên làm lay động hoa cỏ xung quanh, đồng thời còn thổi mái tóc dài của Đông Phương Ly Nhân! !

"Ầm —— "

Tiếng nhổ như sấm rền!

Dạ Kinh Đường hai mắt nghiêm túc, tụ lực nắm đầu, một quyền đấm ra. . .

"Ai ai? ! !"

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy trận thế thần cản giết thần này, kinh hãi - hoa dung thất sắc, cấp tốc đem Ly Long Hoàn Thủ Đao ngăn tại trước người, lui về sau mấy bước, ánh mắt hoảng sợ.

Chim béo ở bên cạnh thấy thế cũng nhảy ra thật xa.

Dạ Kinh Đường dừng lại động tác ra quyền, nhìn nữ vương gia mới vừa rồi còn tràn đầy tự tin, nháy nháy mắt:

"Hả?"

Ngươi còn dám hả? !

Đông Phương Ly Nhân có chút nổi nóng, cảm thấy Dạ Kinh Đường không biết điều, trợn mắt nói:

"Để ngươi dùng sức, ngươi liền chuẩn bị dùng một quyền đem bản vương đánh gần chết?"

"Ây. . . Ta tưởng là Minh Long Đồ rất lợi hại, quên là điện hạ mới chỉ đang luyện. . ."

"Ngươi có ý gì?"

Dạ Kinh Đường thu hồi quyền, hậm hực chắp tay:

"Không có ý gì, Ừm. . . Là ta mạo phạm."

Đông Phương Ly Nhân biết Dạ Kinh Đường cảm thấy nàng chỉ được vỏ ngoài, trong lòng rất bất mãn, không cho Dạ Kinh Đường thêm cơ hội nếm thử độ cứng nắm đấm của nàng nữa, quay sang tiếp tục diễn luyện đao pháp:

"Ngươi muốn xem Minh Long Đồ?"

Dạ Kinh Đường cười nhẹ:

"Giang hồ chí bảo, ta tự nhiên muốn xem. Nhưng lại nghe nói vật này là đại cấm chi vật, có được sẽ có thiên hạ, Tĩnh Vương cho tại hạ nhìn, sợ là. . ."

"Có thể Vũ hóa phi thăng thành tiên thì bản vương tin, nhưng 'Được thiên hạ' là lời nói vô căn cứ. Đại cục thiên hạ từ trước đến nay đều không phải quyết định bởi một người, một loại võ nghệ, mà là 'Dân tâm'. Chỉ cần về sau ngươi biểu hiện tốt một chút, bản vương để ngươi xem cũng không sao."

Chương 125. Gặp Gỡ Trong Đêm (2)

Đông Phương Ly Nhân mang theo Dạ Kinh Đường đi vào tòa kiến trúc giữa hồ, ra hiệu với lầu các phía bên phải:

"Bên trái là khuê các của bản vương còn bên phải là của Thánh thượng."

Dạ Kinh Đường quan sát thấy quy mô đình viện khá lớn, bên trong trồng không ít hoa cỏ, bên cạnh đó còn đặt người gỗ, giá binh khí,.., giống như chỗ ở của một nam nhân thượng võ, hắn hiếu kì hỏi thăm:

"Đương kim Thánh thượng cũng tập võ sao?"

" Con cháu Hoàng tộc đều phải tập võ để cường thân, Thánh thượng cũng vậy. Tuy nhiên Thánh thượng đối với võ nghệ không có nhiều hứng thú, vẫn luôn ưa thích đọc sách hơn."

Dạ Kinh Đường ngẫm lại cũng đúng, thân làm Hoàng đế, làm sao có thể có nhiều thời gian mà dốc lòng tập võ được.

"Ta xuất thân giang hồ, đối với những chuyện ở kinh thành xác thực không hiểu rõ. . . Đối với võ nghệ cũng không am hiểu. Trước kia tại Hồng Hà trấn Lương Châu, muốn tập võ cũng không tìm được công pháp, nay đến kinh thành mới phát hiện cao thủ thế gian lợi hại như thế nào. Tại hạ thường nghe tiên sinh kể chuyện nói hoàng cung đại nội có vô số cao nhân, cất giấu không ít bí tịch, không biết có phải thật hay không?"

Đông Phương Ly Nhân từ sau thắt lưng Dạ Kinh Đường rút ra

Ly Long Hoàn Thủ Đao, chậm rãi luyện tập Thiên Hợp Đao trong sân:

"Bí tịch võ công đều ở Minh Ngọc Lâu, bí tịch cao thâm có không ít. Nhưng có thể đăng phong tạo cực vĩnh viễn không phải là chiêu thức bí tịch, mà là 'Người', muốn trở thành thiên hạ đệ nhất, vẫn phải dựa vào ngộ tính của bản thân."

"Thật sao?"

Dạ Kinh Đường thuận thế hỏi thăm:

"Ta nghe tiên sinh kể chuyện nói, thay đổi triều đại thực chất chính là các cao thủ tranh đoạt một bộ đồ. . ."

"Ngươi nói Minh Long Đồ? Vật kia cũng không phải là bí tịch võ công gì, mà là một pháp môn tìm tiên đạo."

"Tìm tiên đạo?"

Dạ Kinh Đường có vẻ hơi nghi hoặc, nhìn về phía bầu trời:

"Trên đời này thật sự có tiên nhân ư?"

"Bản vương cũng là phàm phu tục tử, làm sao biết được trên đời này có tiên nhân hay không? Nhưng mà Minh Long Đồ xác thực không phải là phàm vật, trong cung có một chương Ngọc Cốt Kỳ Lân Đồ, học được sẽ có một thân Kỳ Lân cốt, bản vương luyện vài chục năm, cũng coi như có chút thành tựu. . ."

Đông Phương Ly Nhân nói đến đây, ngược lại là rất hào hứng, nâng nắm đấm trắng nõn lên:

"Ngươi đánh thử một chút."

Dạ Kinh Đường cũng muốn nhìn một chút xem luyện Minh Long Đồ có bao nhiêu lợi hại, lập tức đưa nắm tay đánh vào tay Đông Phương Ly Nhân.

Ba ~

Bàn tay Nữ vương gia xúc cảm mềm nhẫn ôn lương, liền giống như nhuyễn ngọc được tỉ mỉ điêu khắc, chỉ là nắm đấm, cảm giác kia. . .

". . ."

Đông Phương Ly Nhân cảm giác nắm đấm nhẹ nhàng nhu đang vuốt ve, không còn khí khái hào hùng, gương mặt chợt hiện lên thoáng đỏ, không vui nói:

"Dùng sức! Chưa ăn cơm hay sao? Không cần cố kỵ thân phận bản vương."

“Được.”

Dạ Kinh Đường cũng cảm thấy không đúng, lập tức nghiêm túc, toàn thân chấn động.

Bang~

Đình viện dưới ánh trăng, bỗng nhiên truyền ra một tiếng bạo hưởng!

Bước chân Dạ Kinh Đường lui về sau, cơ bắp trên cánh tay nổi lên, áo bào đen đột nhiên kéo căng.

Bành!

Gió mạnh thổi lên làm lay động hoa cỏ xung quanh, đồng thời còn thổi mái tóc dài của Đông Phương Ly Nhân! !

"Ầm —— "

Tiếng nhổ như sấm rền!

Dạ Kinh Đường hai mắt nghiêm túc, tụ lực nắm đầu, một

quyền đấm ra. . .

"Ai ai? ! !"

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy trận thế thần cản giết thần này, kinh hãi - hoa dung thất sắc, cấp tốc đem Ly Long Hoàn Thủ Đao ngăn tại trước người, lui về sau mấy bước, ánh mắt hoảng sợ.

Chim béo ở bên cạnh thấy thế cũng nhảy ra thật xa.

Dạ Kinh Đường dừng lại động tác ra quyền, nhìn nữ vương gia mới vừa rồi còn tràn đầy tự tin, nháy nháy mắt:

"Hả?"

Ngươi còn dám hả? !

Đông Phương Ly Nhân có chút nổi nóng, cảm thấy Dạ Kinh Đường không biết điều, trợn mắt nói:

"Để ngươi dùng sức, ngươi liền chuẩn bị dùng một quyền đem bản vương đánh gần chết?"

"Ây. . . Ta tưởng là Minh Long Đồ rất lợi hại, quên là điện hạ mới chỉ đang luyện. . ."

"Ngươi có ý gì?"

Dạ Kinh Đường thu hồi quyền, hậm hực chắp tay:

"Không có ý gì, Ừm. . . Là ta mạo phạm."

Đông Phương Ly Nhân biết Dạ Kinh Đường cảm thấy nàng chỉ được vỏ ngoài, trong lòng rất bất mãn, không cho Dạ Kinh Đường thêm cơ hội nếm thử độ cứng nắm đấm của nàng nữa, quay sang tiếp tục diễn luyện đao pháp:

"Ngươi muốn xem Minh Long Đồ?"

Dạ Kinh Đường cười nhẹ:

"Giang hồ chí bảo, ta tự nhiên muốn xem. Nhưng lại nghe nói vật này là đại cấm chi vật, có được sẽ có thiên hạ, Tĩnh Vương cho tại hạ nhìn, sợ là. . ."

"Có thể Vũ hóa phi thăng thành tiên thì bản vương tin, nhưng 'Được thiên hạ' là lời nói vô căn cứ. Đại cục thiên hạ từ trước đến nay đều không phải quyết định bởi một người, một loại võ nghệ, mà là 'Dân tâm'. Chỉ cần về sau ngươi biểu hiện tốt một chút, bản vương để ngươi xem cũng không sao."

Hết chương 125.

Chương 126 - Bị Gài

Chương 126. Bị Gài

Dạ Kinh Đường biết sẽ không dễ dàng như vậy, gật đầu cười một tiếng:

"Tạ ân sủng của Tĩnh Vương. Ta còn phải đi Vọng Lâu báo bình an với đám người Thương đại nhân, hay là để chim chim bồi tiếp điện hạ, ta đi trước một chuyến?"

Nếu không xuất hiện trong thời gian ấn định ở trạm gác ngầm sẽ khiến những ám vệ khác nghĩ rằng có chuyện xảy ra. Đông Phương Ly Nhân biết vậy nên cũng không có giữ lại, ném thanh đao trả cho Dạ Kinh Đường:

"Đi nhanh về nhanh, bản vương vẫn chờ ngươi dạy đao pháp, không dạy nổi thì ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ đến việc học « Đồ Long Lệnh » ."

Aizz. . .

Dạ Kinh Đường cảm thấy khi hắn học được Đồ Long Lệnh, nói ít cũng phải nửa năm hay một năm gì đó, lập tức bất đắc dĩ gật đầu, thu hồi bội đao chắp tay thi lễ, bước nhanh rời khỏi Cảnh Phúc cung. . .

Lúc Dạ Kinh Đường và Đông Phương Ly Nhân ở trong đình viện giao lưu võ nghệ, cũng không có chú ý đến ở một điền viện cách đó không xa, có một đạo ánh mắt dò xét.

Nữ Đế thân mang váy đỏ chót khoanh hai tay, quan sát muội muội và công tử tuấn mỹ. Thuở nhỏ, hai người lớn lên cùng nhau,

thường xuyên cãi nhau ầm ĩ trong đình viện này,...đáy mắt hiện ra mấy phần cảm thán. Lúc đó Ly Nhân rất khỏe, thích múa thương luyện bổng, nhưng lại không phải là đối thủ của nàng, nàng khi đó cũng không khách khí thường xuyên trêu chọc Ly Nhân là tiểu nha đầu ngốc.

Đoạn thời gian kia nhớ đến vẫn thấy rất thú vị, chỉ tiếc bây giờ hai người đều đã trưởng thành, luận bàn đùa giỡn giống năm đó, rất khó!

Trong cung, các thủ hạ Tông Sư lại rất kính trọng Tĩnh Vương, luôn không có ai thoải mái cùng Ly Nhân đánh nhau, lại càng không cần phải nói tới đùa giỡn.

Mà tên Dạ Kinh Đường này không giống như vậy, dung mạo tuấn tú bất phàm, thiên phú tốt giống nàng năm đó. Mặc dù trêu chọc hù dọa Ly Nhân nhưng vẫn là biết chiều theo tính cách kiêu ngạo của nó, nên sợ liền tỏ ra sợ hãi, không đến mức để Ly Nhân mất hứng.

Nam nhân như này, có thể nói là người trong mộng của nữ nhân, cũng khó trách Ly Nhân đối đãi đặc biệt với hắn, thậm chí còn dám giấu diếm thân tỷ tỷ như nàng.

Dạ Kinh Đường cầm đao rời đi được một lúc, Ly Nhân vẫn nhìn theo phương hướng của hắn, sắc mặt thoáng nhẹ một chút tâm sự.

Qúa trình luyện đao sau đó: luyện được hai lần liền quay đầu lại nhìn, mong Dạ Kinh Đường nhanh làm xong việc trở về. Nàng cứ như vậy tiếp tục luyện đao để điều phối cảm xúc. Tình huống này, rõ ràng là Ly Nhân đã có ý với Dạ Kinh Đường, muốn tiếp tục phát triển. . .

Chẳng qua, Dạ Kinh Đường dường như chỉ coi Ly Nhân là nữ vương gia, không hề động tâm, thậm chí luôn cố gắng duy trì

khoảng cách. . .Vừa nghĩ tới điểm này, Nữ Đế âm thầm nhíu mày.

Đây chính là vấn đề lớn, Ly Nhân tính cách cao lãnh không biết cách biểu đạt tình cảm, để nàng tự theo đuổi người thương trong lòng, chỉ sợ theo đuổi ba năm cũng chưa có kết quả, nói không chừng cuối cùng còn rơi vào kết quả theo đuổi không được, tinh thần chán nản bi thương. . .

Nữ Đế hơi suy nghĩ, nhìn phương hướng Dạ Kinh Đường rời đi, quay người rời khỏi chỗ. . .

Thời gian ước chừng đã đến mười giờ tối, từ lúc tiến cung, Dạ Kinh Đường gặp Đông Phương Ly Nhân hai lần.

Để tránh Đông Phương ngây ngốc đợi lâu, Dạ Kinh Đường mang theo chim chim nhanh chóng đi từ Vọng lâu thẳng đến Cảnh Phúc cung.

Nhưng không biết có phải trong cung tà môn hay không? Hắn chỉ vừa xuyên qua mấy cung các, còn chưa đến Cảnh Phúc cung, đi đến nửa đường thì nhìn thấy một cung nữ lẻ loi trơ trọi đi qua đi lại bên trong hành lang.

Cung nữ tay cầm đèn cung đình, mặc bộ đồ màu đỏ, dáng người nở nang dung mạo cũng được xem như khuynh quốc khuynh thành. Mặc dù khoảng cách rất xa nhưng từ khí chất đặc biệt trên người kia cũng có thể nhận ra là ai.

Ngọc Hổ cô nương?

Dạ Kinh Đường đứng trong màn đêm, ánh mắt có chút ngoài ý muốn.

Chức trách vốn có của hộ vệ là theo dõi người khả nghi, nhìn thấy cung nữ hôm qua gặp ở Minh Ngọc Lâu, ánh mắt còn hiện lên

vẻ buồn rầu, hắn liền bước lại gần hành lang, lấy khẩu khí thị vệ để mở miệng nói:

"Người nào nửa đêm ở đây. . . Ngọc Hổ cô nương?"

Đại Ngụy Nữ Đế chờ đợi bên trong hành lang đã lâu, lúc này đáy mắt hiện lên một chút ý cười nhưng mà trên nét mặt vẫn là tâm sự nặng nề:

"Dạ công tử? ! Ngươi làm sao. . ."

"Tĩnh Vương lệnh ta làm hộ vệ tuần tra hoàng cung. Ngọc Hổ cô nương vì sao một thân một mình ở đây? Gặp phải phiền phức gì chăng?"

"Aizz ～ "

Hai đầu lông mày Nữ Đế mang theo vẻ buồn rầu:

"Cũng không phải phiền phức gì. Chỉ là biểu chiều ta phục thị Thánh thượng tắm rửa tại Xán Dương Trì, không biết có phải lúc thoát y đã không cẩn thận hay không! Ngọc bội tùy thân mà mẹ ta lưu lại bị thất lạc..."

Dạ Kinh Đường khẽ nhíu mày:

"Vậy sao ngươi không đi tìm mà lại đứng ở đây?"

Đại Ngụy Nữ Đế khẽ cắn môi dưới, thần thái điềm đạm có một chút đáng yêu như muốn tìm sự trợ giúp. Thái độ này nếu là bày ra trước các văn võ bá quan ngày thường đối với nàng sợ như sợ cọp có lẽ sẽ khiến bọn họ ngoác mồm mà kinh ngạc:

"Trong cung không thể đi loạn, ta không có lý do đi tới tìm. . . Xán Dương Trì đều sẽ được cọ rửa vào mỗi sáng sớm, nếu là bị thái giám cung nữ nhìn thấy thuận tay lấy đi, không tìm về được. . . Công tử là ám vệ, không biết có thể. . ."

Chương 127 - Bị Gài 2

Chương 127. Bị Gài 2

Dạ Kinh Đường phụ trách tuần tra cung thành, ngoại trừ tẩm cung của thiên tử, những địa phương khác đều có thể quang minh chính đại đi tới, giúp cung nhân làm việc cũng là chức trách vốn có. Loại chuyện chỉ như một cái nhấc tay này hắn đương nhiên không cự tuyệt:

"Cũng được, ta giúp cô nương đi xem một chút. Ngọc bội rơi ở địa phương nào?"

"Ta đi tìm trên bờ, không có, khẳng định rơi trong hồ. Thực sự phải phiền Dạ công tử, chỉ cần công tử có thể giúp ta tìm về, ta tất có hậu tạ."

"Tiện tay mà thôi, trước tiên tìm được đồ vật về rồi lại nói."

Dạ Kinh Đường không có trì hoãn. Sau khi được Ngọc Hổ chỉ rõ vị trí Xán Dương Trì, liền bước nhanh tới.

Xán Dương Trì ở vào Tây Nam hoàng thành, là một tòa cung các độc lập, đã đến đêm khuya, lại bởi vì là nơi tắm rửa nên yên tĩnh không có bóng người.

Dạ Kinh Đường thoải mái đi đến bên ngoài Xán Dương Trì, tìm kiếm trái phải, không thấy có thái giám cung nữ nào ở đây, liền trực tiếp đứng ngoài điện, đẩy cửa lớn ra.

Phía sau cửa lớn có một bình phong hoa mỹ, bên bờ bày có một giường mỹ nhân, lư hương,..., trung tâm thì là cái hồ nước nhỏ.

Hồ nước được xây bằng đá bạch ngọc, khá rộng, trên mặt nước có sương trắng bay lên, phía đông có thể nhìn thấy một cái đầu rồng đang phun ra nước, nhìn qua thì giống như là một suối nước nóng

Hơi nước bay lên làm cản trở tầm nhìn rất khó quan sát tình trạng đáy hồ, trời lại tối không có ánh sáng muốn tìm một khối ngọc bội cũng không dễ dàng.

Dạ Kinh Đường tìm kiếm xung quanh hồ một vòng, không nhìn thấy ngọc bội, liền trượt xuống đáy hồ, nín hơi ngưng khí dọc theo thành hồ cẩn thận tìm kiếm. . .

Bên trong Cảnh Phúc Cung.

Chim chim ngồi xổm ở trên người gỗ, quan sát tỷ tỷ đầu rồng béo luyện đao, có chút buồn ngủ, đầu cứ gật gù. Đông Phương Ly Nhân cũng không quan tâm chút nào đến nó, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Đông Bắc hoàng thành, âm thầm lầm bẩm:

"Gia hỏa này, sao bây giờ còn chưa trở về, có khi nào đang ở với nữ nhân khác. . ."

Đương lúc nhàm chán, một cung nữ bước nhanh đến:

"Điện hạ, Thánh thượng mời ngài di giá đến Xán Dương Trì."

Hả?"

Đông Phương Ly Nhân dừng thanh đao lại:

"Thánh thượng không phải đi ngủ rồi sao?"

"Nô tỳ cũng không rõ chỉ nghe cung nữ đưa tin nói, tựa như là Thánh thượng không ngủ được, muốn đi Xán Dương Trì tắm rửa, mời điện hạ đến bồi tiếp."

Đông Phương Ly Nhân đoán chừng là do nàng đêm hôm khuya

khoắt rời giường đem tỷ tỷ đánh thức liền không dám trì hoãn, thu hồi bội đao, đem chim chim giao cho cung nữ:

"Chiếu cố thật tốt. Đợi chút nữa Dạ Kinh Đường tới thì trả lại hắn, để hắn ở chỗ này chờ."

"Vâng."

. . .

Rất nhanh, Đông Phương Ly Nhân mang theo cung nữ, đi qua hành lang tới Xán Dương Trì, đến nơi thì thấy được bên ngoài có hai nữ quan hầu hạ Nữ Đế đang đợi, nhìn thấy nàng liền hạ thấp người thi lễ:

"Bái kiến điện hạ."

"Thánh thượng đã tới chưa?"

"Thánh thượng thấy ánh trăng đẹp, nhất thời cao hứng làm thơ, vẫn mong Tĩnh Vương chờ một lát."

Đông Phương Ly Nhân biết tính tình tỷ tỷ tương đối tùy hứng, đối với chuyện này cũng không nghĩ ngợi nhiều, mang theo cung nữ tiến vào Xán Dương Trì thay quần áo. Trong lòng thầm suy nghĩ, đợi chút nữa nên lấy cớ gì với tỷ tỷ để trở về tiếp tục luyện đao.

Loạt xoạt~. . .

Một tiếng vang nhỏ phát ra, đai lưng cởi ra, áo mãng màu bạc từ trên vai trượt xuống, lộ ra cái yếm ngân sắc cùng quần mỏng. Tiếp đó, cái yếm thêu hình rồng béo cũng được tháo xuống, trong điện lập tức nhiều thêm hai vòng trăng tròn.

Đông Phương Ly Nhân khoác lên áo choàng tắm mỏng, bước đến gần hồ đang mịt mờ hơi nước, một tay ôm hai mặt trăng trĩu

nặng đầy đặn, mũi chân thử chạm vào mặt nước.

Lõm bõm~

Cảm thấy nhiệt độ nước thích hợp, liền cởi áo choàng, lấy một cái tư thế xinh đẹp ngâm mình xuống nước.

Bịch ——

. . .

Xán Dương Trì khá rộng, xây dựng theo tiêu chuẩn của hồ tắm trong nhà, tạo hình cũng không phải là thẳng tuột, mà là hình bầu dục. Thành hồ có vài chỗ để người dựa vào hưởng thụ.

Dạ Kinh Đường nín hơi ngưng khí lặn trong hồ, tia sáng lờ mờ rất khó nhìn rõ đáy hồ, lại thêm đá cuội khảm nạm ở bề mặt đáy hồ nên việc tìm khối ngọc bội quả thực rất khó.

Cũng may hắn dọc theo bờ hồ tìm nửa vòng lớn, cuối cùng ở giữa một cái khe đã phát hiện tung tích ngọc bội.

Dạ Kinh Đường trong lòng vui mừng, nổi lên mặt nước hít một hơi thật sâu, sau đó lặn xuống đáy hồ muốn đem ngọc bội nhặt lên.

Kết quả phát hiện, ngọc bội ở trong khe hở, bàn tay căn bản không đưa vào được, dưới tình huống không làm hỏng đáy hồ cũng như ngọc bội chỉ có thể dùng ngón tay gảy ra từng chút một, đem ngọc bội kéo ra dần.

Nhưng ngọc bội rất độc đáo, mười phần trơn trượt, chỉ xoay quanh tại chỗ chứ không ra.

Dạ Kinh Đường cũng là không nóng lòng, chậm rãi gảy lấy ngọc bội nhưng chưa được bao lâu, chợt phát hiện có chút không

đúng —— hắn nhận ra cái gì đó.

Chương 128 - Sao Ngươi Ở Đây

Chương 128. Sao Ngươi Ở Đây

Dạ Kinh Đường lặn xuống dưới đáy hồ, bị ngăn cách bởi nước hắn chỉ nghe được trên mặt hồ có động tĩnh nhỏ, trong lòng có chút nghi ngờ, ngẩng đầu xem xét - xuyên qua mặt hồ đầy sương mù mông lung, quả nhiên bên cạnh bể tắm có mấy luồng ánh sáng đang di động.

Vị trí ngọc bội rơi xuống ngay tại vòng khuyết để dựa vào nghỉ ngơi, chỗ này có một bậc ngồi nghỉ che chắn mất tầm nhìn, căn bản không phát hiện ra được sớm có tia sáng từ ngoài cửa đi vào, chờ lúc phát hiện lúc, ánh sáng đó đã gần tới.

Trong lòng Dạ Kinh Đường kinh ngạc, cũng có nghi hoặc - lúc đi vào hắn đã kiểm tra xung quanh, không có người khác, đêm cũng đã khuya cảm thấy không có khả năng có người tới tắm. . .

Chẳng lẽ lại là thái giám tuần tra?

Nếu là bị thái giám phát hiện, hắn khẳng định không thể ở lại đây nữa. . .

Dạ Kinh Đường suy ngợi xong, bèn dùng ám kình trên tay, vô thanh vô tức đẩy đá cuội ra, thu lại ngọc bội, sau đó tiếp tục núp sau bậc nghỉ lặng lẽ thăm dò, nhìn xem phía trên là tình huống như thế nào.

Bên trên bể tắm cũng không phải là thái giám, mà là mấy cái cung nữ cầm đèn đứng sau tấm bình phong.

Dạ Kinh Đường vừa nổi lên mặt nước, liền phát hiện từ sau

tấm bình phong, hiện ra hình dáng nữ tử, trên người mặc áo choàng tắm màu trắng mỏng, mông lung, phía dưới giống như. . .

Hả! !

Con ngươi Dạ Kinh Đường đột nhiên trừng lớn, cũng không dám nhìn kỹ dung mạo, dáng người nữ tử, cấp tốc rút về trong hồ, muốn tìm đường chuồn đi.

Nhưng trong bồn tắm đều là hơi sương mờ, hắn lại đang ở trong nước, muốn vô thanh vô tức lẩn trốn nói nghe thì dễ.

Hắn tính toán. Nếu lúc này ngoi đầu lên, dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, nhưng nếu bị phát hiện, vậy thì cũng chết chắc. . .

Dạ Kinh Đường chưa nghĩ kỹ đối sách, liền phát mặt ngoài bể tắm, có một cái chân ngọc ngà chạm nhẹ vào mặt nước thăm dò, bề ngoài hồ nước nhẹ nhàng gợn sóng.

Lõm bõm~

Nhờ tia sáng mờ ảo bên trên bờ hồ, hắn thấy được chân trần kia cực kì trắng nõn, ngón chân giống như ngọc bích, đường cong đẹp đến vô cùng.

Mà cảnh sắc trên mặt nước, một mảnh mông lung trắng bóng. . .

Không phải chứ!

Dạ Kinh Đường phát hiện nữ tử giống như đã đem áo choàng tắm trút bỏ, lúc này muốn thò đầu ra cũng không dám, hắn đang do dự xem có nên làm ra chút động tĩnh nhắc nhở hay không, liền nghe đến một tiếng vang trầm:

Bịch ~

Bên trong hồ nước phẳng lặng, cách đó không xa, đột nhiên nổi lên gợn sóng, thân ảnh trắng bóng trực tiếp trầm mình vào hồ nước.

Dạ Kinh Đường đầu tiên nhìn thấy hai tay thon dài, tiếp đó là gương mặt khí khái hào sảng cùng bờ vai mười phần trắng bóc đang dùng tư thế rất hoàn mỹ xuống nước, không có nhiều bót nước văng lên nhưng lại có gì đó giống như giọt nước lớn đi vào trong hồ.

Nhưng cơ thể người tới hiển nhiên không phải giọt nước, sức cản của nước với ngực đặc biệt lớn.

Trong nháy mắt khi người kia bước vào trong nước, hắn liền thấy hai quả màu trắng xuất hiện, thậm chí dòng nước còn đung đưa theo hai luồng màu trắng, một cảm giác bị bức bách không nói lên lời đập vào mắt. . .

Ta ngất mất! ! !

Tràng cảnh tượng rung động lòng người thế này, để Dạ Kinh Đường tận mắt nhìn thấy, kinh ngạc vô cùng, đứng như tượng tại chỗ lòng như tro tàn.

Nhưng ngay sau đó thấy rõ được người tới là ai lại có một chút như trút được gánh nặng.

Cũng may là ngây ngốc tới. . .

Không đúng, sao có thể nói là cũng may. . .

Việc này nên xử lý thế nào đây. . .

Tội chết có thể miễn tội sống khó tha, làm không tốt sẽ bị quản chế cả một đời. . .

Lúc này nếu cầu trời để Tĩnh Vương không phát hiện hắn, chắc

chắn ông trời sẽ không đáp ứng.

Đông Phương Ly Nhân lặn thẳng vào hồ, như là một con cá, bơi nhẹ về phía trước, đôi mắt mở ra, chuẩn bị bơi tới bờ bên kia.

Nhưng mắt vừa mở trong phút chốc liền phát hiện đáy ao có dị thường, ở phần tựa nghỉ bên kia bờ hình như có một cái bóng đen sì.

? !

Đông Phương Ly Nhân trong lòng kinh ngạc, cấp tốc quan sát tỉ mỉ, kết quả là nhờ tia sáng yếu ớt xuyên thấu qua, thấy được gương mặt tuấn mỹ thì tràn đầy khiếp sợ.

"Ọc, ọc ọc! !"

Đông Phương Ly Nhân bình thường vui buồn đều sẽ không hiện lên khuôn mặt nhưng gặp phải tình huống này liền phát ra tiếng rít lên, khó có thể tin nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường cách đó không xa, dùng tốc độ nhanh nhất lấy tay che ngực, co chân lại như đứa trẻ trong bụng mẹ, dùng chân che đi những chỗ cần thiết.

Dạ Kinh Đường phát hiện Tĩnh Vương nhìn thấy mình, liền vội vàng nhắm mắt lại, nâng lên hai tay, mặc dù không nói chuyện, nhưng rõ ràng đang ra hiệu:

Ta sai rồi ta sai rồi! Ta không phải cố ý. . .

Đông Phương Ly Nhân thấy rõ được người này là ai, sắc mặt ửng hồng, nổi giận cùng kinh ngạc đan sen.

Nhưng gặp nguy không loạn, tâm trí nàng không có triệt để bối rối giống như nữ nhi bình thường, rất nhanh sau đó nàng rột cuộc đã đè ép được cơn sóng lớn trong lòng, nhanh chóng ngóc đầu nổi lên mặt nước.

Soạt!

Ở trên bờ, mấy tên cung nữ thần sắc mờ mịt, nhìn về phía ra nữ vương gia.

Chương 129 - Sao Ngươi Ở Đây 2

Chương 129. Sao Ngươi Ở Đây (2)

Đông Phương Ly Nhân mặt đỏ như máu cố gắng kiềm chế cảm xúc, bày ra vẻ mặt bình thường, phân phó nói:

"Các ngươi đều ra ngoài hết đi!"

Thanh âm có chút run rẩy.

Mấy cung nữ cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không dám hỏi nhiều, hạ thấp người thi lễ. Lòng tràn đầy nghi ngờ lui về sau đi ra cửa điện.

Chờ đến khi xung quanh hồ không còn ai, sắc mặt Đông Phương Ly Nhân mới hoàn toàn hóa thành xấu hổ, giận dữ cùng hoảng sợ, muốn đi lên thành hồ cầm quần áo mặc vào, lại sợ tay chân mở ra liền bị nhìn hết toàn bộ thân thể. . .

Khả năng đã bị Dạ Kinh Đường nhìn thấy hết là rất cao, nhưng nàng cũng không thể lại bị nhìn thêm một lần nữa!

Đông Phương Ly Nhân nghiến răng nghiến lợi, thấy Dạ Kinh Đường xoay qua chỗ khác. Tâm trạng cuống cuồng, xấu hổ mới dịu đi chút ít, nàng đứng ở trong hồ, nước chưa tới cổ, thấp giọng trách mắng:

"Ngươi. . . Ngươi thật to gan!"

Cả người Dạ Kinh Đường đều như đang trong mộng, đưa lưng về phía Đông Phương Ly Nhân giải thích:

"Ta tuyệt không phải cố ý, ta. . ."

Con mẹ nó, giờ có thể giải thích thế nào? !

Lông mi Đông Phương Ly Nhân khẽ run, chậm rãi lui về thành hồ, lạnh giọng chất vấn:

"Sao ngươi lại ở đây?"

Dạ Kinh Đường tới đây giúp Ngọc Hổ cô nương tìm ngọc bội, lúc này nếu nói ra, Tĩnh Vương nhất định sẽ trút giận lên đầu cung nữ.

Mặc dù bản thân khó đảm bảo, nhưng Dạ Kinh Đường cũng chỉ do dự một chút liền cắn răng quyết định, giải thích nói:

"Ta sau khi cùng Thương đại nhân gặp mặt thì đi ngang qua nơi đây, phát hiện nơi đây tối đen như mực lại có âm thanh bọt nước, liền tiến đến xem thửu, kết quả phát hiện là do nước từ đầu con rồng chảy ra. . . Ừm. . . Thấy có người tới liền trốn đi ẩn nấp trước, ta có chết cũng không nghĩ tới điện hạ bỗng nhiên sẽ. . . Điện hạ không phải đang luyện đao pháp tại Cảnh Phúc Cung sao?"

Đông Phương Ly Nhân nửa điểm cũng không tin cái cớ này của Dạ Kinh Đường, nhưng cũng không cho rằng hắn cố ý trốn ở chỗ này nhìn lén.

Nàng là do tỷ tỷ gọi tới, Dạ Kinh Đường căn bản không biết trước. Coi như biết cũng sẽ không chạy tới nhìn lén nàng tắm rửa.

Mà nếu thật sự có tâm tư rình mò cũng sẽ không ngốc như vậy, trốn ở trong hồ có khác nào bịt tai đi trộm chuông. . .

Cũng may tỷ tỷ không đến, không thì. . .

Tỷ tỷ không đến. . .

?

Đông! Phương! Ngọc! Hổ!

Đông Phương Ly Nhân tâm tư thông minh, trong nháy mắt đoán ra cái thế trận hố chết nàng này là ai bày ra!

Có thể đem nàng lừa đến chỗ này, lại gạt Dạ Kinh Đường tới đây, trừ người tỷ tỷ kia của nàng ra thì trong cung căn bản không có người thứ hai!

Ngươi bị úng não hay sao? Sao có thể làm ra loại chuyện này? Ta là thân muội muội của ngươi a...

Mặc dù nghĩ thông suốt nguyên do, Dạ Kinh Đường cũng là người bị hại nhưng nàng bỗng nhiên bị ăn thiệt thòi lớn như vậy làm làm sao có thể dễ dàng tha cho Dạ Kinh Đường. Thần sắc Đông Phương Ly Nhân chuyển biến, hàm răng cắn chặt, lạnh giọng chất vấn:

"Vừa rồi ngươi đã thấy cái gì?"

Dạ Kinh Đường cho dù là không cố ý nhìn cũng không thể nào không thấy được gì.

"Ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì. . ."

Đông Phương Ly Nhân thấy hắn không nhận, ánh mắt nổi giận:

"Ngươi coi bản vương là đồ ngốc?"

Dạ Kinh Đường vô tội nói:

"Ta thật sự là không cố ý, ta vừa rồi chỉ thấy cái hình dáng xong liền vội vàng nhắm mắt lại."

Hình dáng?

Hình dáng nơi nào. . .

Hay là tất cả hình dáng. . .

Đông Phương Ly Nhân ôm ngực đứng tại trong nước, muốn giáo huấn Dạ Kinh Đường hai câu, nhưng tâm rối như tơ vò nên ngôn ngữ không có cách nào chỉnh lý:

"Ngươi. . ."

Dạ Kinh Đường sợ Tĩnh Vương thẹn quá hoá giận sẽ đem hắn đi thiến liền nhanh chóng nhẹ chân nhẹ tay bò lên trên hồ tắm, đồng thời nhận lỗi:

"Ta thật không phải cố ý, ta. . ."

Dạ Kinh Đường vừa bò được lên thành hồ liền ngừng lại không dám tiếp tục nói.

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân chăm chú nhìn, tay ôm ngực, mặt lộ vẻ đề phòng ngay lúc đó, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân:

"Ly Nhân ở bên trong sao?"

"Bẩm Thái hậu nương nương, Tĩnh Vương đang tắm rửa. . ."

? !

Hai người giật mình.

Dạ Kinh Đường liếc nhìn một vòng, muốn tìm địa phương ẩn thân.

Nhưng Thái hậu có khả năng đang ở tiền điện thay y phục, không có cách nào ẩn thân, bể tắm nhìn rất lớn, nhưng lại trống trải, hắn ở trong phòng rất dễ dàng bị phát hiện.

Dạ Kinh Đường âm thầm cắn răng, muốn nhanh chóng từ cửa sổ chạy ra.

Nhưng Đông Phương Ly Nhân lại ngăn lại:

"Đừng! Bên ngoài có ám vệ, toàn thân ngươi đều là nước, ra ngoài chắc chắn sẽ bị phát hiện. . . Ngươi đem đầu quay sang chỗ khác!"

Dạ Kinh Đường vừa quay đầu nhìn lại, còn chưa nhìn thấy gì đã bị Tĩnh Vương nổi giận, nói một câu, vội vàng quay đầu đi, hỏi thăm:

"Vậy làm sao bây giờ?"

~ Tiếng bước chân ~. . .

Thái hậu tới tương đối gấp, xem ra không định đến Tiền Điện cởi quần áo, nghe tiếng bước chân có lẽ đã đến trước cửa.

Đông Phương Ly Nhân cũng không có biện pháp nào khác, gảy nhẹ ngón tay, dùng giọt nước dập tắt đi mấy ngọn ánh nến, thấp giọng nói:

"Xuống đây."

"Hả?"

"Nhanh!"

"Ừm."

Dạ Kinh Đường dưới tình huống không chỗ ẩn nấp, đành phải hít một hơi thật sâu, một lần nữa lặn vào trong nước trốn. . .

Chương 130 - Tiếp Lên Ép Vào mặt

Chương 130. Tiếp Lên Ép Vào mặt

Một bên khác trước đó, thái hậu nương nương vẽ tranh mỹ nam bị Dạ Kinh Đường bắt gặp, tâm tình mãi không yên, để Hồng Ngọc đi nghe ngóng, kết quả nghe nói Tĩnh Vương cùng Nữ Đế chưa đi ngủ, chuẩn bị đến Xán Dương Trì tắm rửa.

Thái hậu nương nương liền mang theo cung nữ đi tới Xán Dương Trì. Đến nới thấy thị nữ Tĩnh Vương đang ở bên ngoài chờ đợi, không thấy nghi trượng của thiên tử.

Thiên tử còn chưa có tới, Thái hậu thấy có cơ hội ở riêng một chỗ với Tĩnh Vương, liền vội vàng tiến vào đại điện.

Hồ nước nóng chỉ có mấy ngọn đèn, tia sáng rất tối, ngoại trừ nước suối chảy ra chảy vào thì không có tiếng vang nào nữa.

Thái hậu nương nương mặc váy đỏ thẫm, bước vòng qua bình phong, đập vào mắt liền thấy bóng trắng của Đông Phương Ly Nhân ở trong hồ, dùng tay trêu chọc bọt nước, có thể là do tắm suối nước nóng, gương mặt nàng đỏ bừng rất là xinh đẹp.

"Thái hậu, sao ngươi lại tới đây?"

"Ban đêm ngủ không được, nghe nói ngươi ở chỗ này, liền đến nhìn xem. Ngươi không cần đứng lên."

Thái hậu nương nương đi tới bờ bể tắm, đưa tay liền muốn kéo ra đai lưng, nhảy vào trong hồ cùng tắm suối nước nóng.

Nhưng Đông Phương Ly Nhân làm sao có thể đáp ứng!

Dạ Kinh Đường còn ở trong hồ, nếu Thái hậu cũng trần chuồng bước xuống, vậy thì không còn đơn giản là 'Tắm uyên ương', mà là. . .

Mà là chuyện rất đại nghịch bất đạo, đồi phong bại tục!

Mắt thấy Thái hậu chuẩn bị hành động, Đông Phương Ly Nhân vội vàng ngăn lại:

"Chờ một chút!"

"Hả?"

Thái hậu nương nương chớp chớp mắt to, để tay tại đai lưng, có chút hơi khó hiểu:

"Sao thế?"

"Ừm. . . Đêm nay nước khá nóng, sợ Thái hậu không thích ứng. . ."

"Bỏng sao?"

Thái hậu nương nương khom người, ngồi xổm ở bờ ao, muốn dùng bàn tay thử nước.

Nhưng vấn đề là Dạ Kinh Đường đang đưa lưng về phía cửa, chỗ Thái hậu nương nương đứng lúc này ở ngay phía trên Dạ Kinh Đường, nếu để Thái Hậu cúi đầu xuống, rất có thể sẽ xuyên qua hơi nước mịt mờ mà phát hiện bóng người đang trốn dưới nước.

Trái tim Đông Phương Ly Nhân treo đến cổ họng, dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể buông tay ôm ngực ra, bơi vọt tới gần Thái hậu.

Lõm bõm~

Bọt nước vẩy ra.

Hai tay Đông Phương Ly Nhân đặt vào thành hồ, đè nén sự xấu hổ cùng giận dữ trong lòng. Mắt nhìn về phía Thái hậu nương nương, làm ra bộ dáng bình tĩnh hỏi thăm:

"Thái hậu đêm hôm khuya khoắt ngủ không được hẳn là do có tâm sự?"

Thái hậu nương nương kém chút bị Đông Phương Ly Nhân làm bọt nước bắn lên người, lui về sau một chút:

"Bản cung cũng không có tâm sự gì, chỉ là thuận đường tới xem một chút. . . Ừm, hôm qua ngươi gặp nạn, trong lòng bản cung vẫn luôn không bỏ xuống được. Ngươi đó đi đâu cũng phải mang theo nhiều hộ vệ. . ."

Đông Phương Ly Nhân biểu cảm không thay đổi:

"Thái hậu yên tâm, lúc nào cũng mang theo bên người."

" Cái Dạ công tử hôm qua hộ giá cho ngươi, cũng mang theo ở bên cạnh sao?"

Đông Phương Ly Nhân phát giác, mình đang giẫm lên người của Dạ Kinh Đường!

"Mang theo, hắn đang tuần tra hoàng cung."

Thái hậu nương nương khẽ vuốt cằm, ngồi xuống ở cạnh hồ tắm, tay ngoắc ngoắc sợi tóc bên tai:

"Tình huống tuần tra như thế nào, có phát hiện điều gì bất thường hay không?"

"Không có, tất cả đều bình thường. . ."

"Vậy là tốt rồi. . ."

. . .

Cùng lúc đó, dưới nước.

Dạ Kinh Đường lưng tựa vào thành bể tắm ẩn giấu thân hình, nghe không được hội thoại trên mặt nước, vì không muốn mạo phạm Tĩnh Vương, cả người yên tĩnh dưới đáy hồ nhắm mắt lại chờ đợi Tĩnh Vương đem Thái hậu nương nương tiễn đi.

Nhưng vừa nhắm mắt không bao lâu, hắn liền cảm giác sóng nước tới gần, hơi mở mắt dò xét. . .

Một đôi chân dài lung lay, đang hướng phía hắn mà bơi tới.

Lực đẩy mười phần áp tới, không có che chắn chút nào trực tiếp đưa người tới gần mặt, bổ nhào lên đỉnh đầu, hai tay ngọc khẽ vươn lên đặt vào thành bể. . .

? !

Dạ Kinh Đường đối mặt với thứ tráng lệ gần trong gang tấc, không khỏi kinh hãi, nhưng càng hoảng sợ hơn là Tĩnh Vương vì che chắn cho hắn, dựa vai vào sát bờ.

Mà hắn ngồi dựa vào vách trên là nửa người của Tĩnh Vương thì trước mặt dĩ nhiên chính là. . .

Hông.

Dạ Kinh Đường có thể cảm nhận được đôi chân dài của ngây ngốc đang lung lay ở trong nước kèm theo đó là dòng nước ba động đập vào mặt hắn.

Hắn nghiêng đầu nhắm mắt không dám nhìn loạn, nhịp tim như nổi trống, không ngừng nhắc nhở bản thân phải tuân thủ nghiêm ngặt, không được khuất phục dục niệm trong lòng.

Mà Tĩnh Vương cũng biết ánh mắt hắn có thể nhìn tới chỗ nào.

Trong lúc xấu hổ, Tĩnh Vương vậy mà trực tiếp ép sát lại gần, dùng chân dán vào mặt hắn, thoạt nhìn là muốn che mắt không cho hắn nhìn. Phát hiện hắn không có nhìn loạn, cơ chân đang căng cứng của Tĩnh Vương mới thả lỏng một chút.

Dạ Kinh Đường bị thứ gì đó ép sát mặt, giống như đụng vào một chút tóc cảm giác rất khó tả. Hắn cố gắng cưỡng chế ngưng thần tĩnh khí, yên tĩnh chờ đợi.

Nhưng thời gian mà hắn phải chờ đợi, so với hắn tưởng tượng thì dài hơn nhiều. . .

Chương 131 - Tiếp Lên Ép Vào mặt 2

Chương 131. Tiếp Lên Ép Vào mặt 2

"Cái Dạ công tử kia, tuổi còn trẻ võ nghệ liền cao như vậy, thật không đơn giản, phẩm hạnh như thế nào?"

"Ừm. . . Vẫn được, chính là kinh nghiệm giang hồ nông cạn, dễ dàng bị người khác lừa gạt."

"Thật sao. . ."

Ở bên bờ, Thái hậu nương nương ngồi xuống một cách ưu nhã, hàn huyên nửa ngày, cảm thấy Dạ Kinh Đường sẽ không đi mật báo chuyện của mình, lúc này trong lòng mới buông lỏng chút.

Thái hậu nương nương bắt đầu kéo xuống nửa vạt áo, lộ ra bờ vai trắng nõn cùng vòng một nở nang, muốn bồi tiếp Đông Phương Ly Nhân cùng ngâm trong bồn tắm thư giãn.

Nhưng cử động lần này vừa ra, để ánh mắt Đông Phương Ly Nhân khẽ biến đổi, vội vàng giúp Thái hậu đem cổ áo kéo lên trên, để tránh Thái hậu nương nương xuân quang chợt tiết:

"Đừng."

Thái hậu nương nương không hiểu thấu:

"Làm sao? Mẫu hậu liền muốn tiến vào tắm, ngươi cũng không cho?"

". . ."

Đông Phương Ly Nhân không biết nên giải thích như thế nào, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ, lại đổi chủ đề:

"Không phải vậy, chỉ là ta nhớ tới một bài thơ, đoán chừng Thái hậu sẽ thích. Ngài có thể giúp ta lấy giấy bút chép lại được không?"

Thái hậu nương nương xuất sinh ở Giang Châu cường thịnh văn phong, đối với thi từ có đọc lướt qua, nhưng hứng thú không phải rất lớn.

Nhưng mà Đông Phương Ly Nhân nói, nàng tự nhiên sẽ nghe một chút, quay đầu phân phó với nha hoàn ở bên ngoài:

"Hồng Ngọc, lấy giấy bút tới."

"Vâng."

Rất nhanh, cung nữ Hồng Ngọc bưng khay chạy vào, bên trong đặt vào bút mực giấy nghiên.

Thái hậu nương nương hỗ trợ ngồi bên cạnh mài mực, Đông Phương Ly Nhân dựa vào biên giới bể tắm, cầm trong tay bút mực, viết xuống tại trên tờ giấy trắng.

Vì kéo dài thời gian chờ người tỷ tỷ vô lương kia phát hiện tình cảnh quẫn bách của nàng, sau đó hỗ trợ đem Thái hậu đẩy ra, Đông Phương Ly Nhân viết rất chậm, mỗi nét đều rất cẩn thận vừa viết vừa suy tư, viết xong một câu, còn phải chăm chú ngẫm lại.

"Đợi cho thu đến tháng tám. . . Hoa của ta nở lấn át hết cả muôn hoa. . ."

Thái hậu nương nương xem từng câu từng chữ, thần sắc tùy ý của nàng dần dần hóa thành ngưng trọng, cầm lấy trang giấy cẩn thận đánh giá:

"Bài thơ này thực sự là. . . Thật sự là thật hung, do ai viết?"

"Từ trong miệng Thánh thượng nghe được, nghe nói là của một cái tài tử viết. Thái hậu có hứng thú, có thể đi hỏi Thánh thượng một chút."

Thái hậu nương nương chăm chú dò xét câu thơ trên trang giấy, bất đắc dĩ nói:

"Bản cung thân là Thái hậu, hỏi một cái tài tử mà thôi. . . Ai ~ ngươi thích võ nghệ, có thể gặp được loại nam tử võ nghệ siêu phàm như Dạ Kinh Đường; Thánh thượng yêu thi từ ca phú, không biết có thể phải loại nam tử tài hoa hơn người, chí hướng rộng lớn hay không. . ."

Đông Phương Ly Nhân biết Thái hậu lại bắt đầu hối hận, trong thời khắc nàng định nói lời an ủi, chợt phát hiện bắp chân của nàng, bị người ta đụng một cái.

? !

Đáy lòng Đông Phương Ly Nhân giật mình một cái, còn tưởng rằng Dạ Kinh Đường rốt cục thủ không được Quân Tử Chi Đạo, nhưng rất nhanh lại cảm thấy không giống —— Dạ Kinh Đường là đang lay nàng, nhắc nhở nàng.

Nhắc nhở cái gì. . .

Đông Phương Ly Nhân âm thầm suy nghĩ, đột nhiên phản ứng lại —— nàng cùng Thái hậu trong bất tri bất giác nói mò đã gần nửa ngày.

Người tập võ nội tức kéo dài, một ít Tông Sư cường hoành am hiểu quy tức chi thuật, ở trong nước đợi mấy tháng đều có thể sinh long hoạt hổ, võ giả bình thường nín thở canh giờ cũng không kì lạ, nhưng loại công phu nội gia này cần luyện.

Dạ Kinh Đường nhìn võ nghệ rất cao, nhưng Vương phu nhân nói hắn khí mạch hỗn loạn, rõ ràng chưa từng luyện loại công phu này, nghẹn lâu như vậy trong nước không để thở, đoán chừng đến cực hạn, nếu như không để cho hắn ngoi đầu lên, rất có thể liền trực tiếp bị nín tới choáng!

Trong lòng Đông Phương Ly Nhân ngầm gấp, không cho Thái hậu nương nương xuống nước, đã rất đột ngột, nàng cũng không thể lại đem Thái hậu đuổi ra ngoài.

Cái tỷ tỷ hỗn đản này, ngươi là không có phát hiện Thái hậu tới, hay là tận lực muốn đem sự tình vạch ra, để cho ta mất mặt với Thái hậu?

Nếu để cho Thái hậu nhìn thấy nàng cùng Dạ Kinh Đường 'Tắm uyên ương', vậy nàng không gả Dạ Kinh Đường cũng không được, không chừng ngày mai liền sẽ được ban cưới.

Đông Phương Ly Nhân đánh giá tỷ tỷ đến bây giờ cũng không lộ diện, rất có thể chính là để Thái hậu đánh vỡ sắp đặt của nàng, buộc nàng phải nhanh lấy chồng.

Đông Phương Ly Nhân không phải là không muốn lấy chồng, nhưng sao lại có thể dùng phương thức này để kết thúc kiếp sống khuê nữ của mình.

Huống hồ Dạ Kinh Đường còn có 'Ý trung nhân', vừa nhìn thì hắn lại chung tình, nàng há có thể mang theo tiếng xấu đoạt nam nhân của người khác. . .

Chương 132 - Ngươi Giỏi Lắm

Chương 132. Ngươi Giỏi Lắm

Đông Phương Ly Nhân âm thầm nóng vội, chân đụng vào gương mặt Dạ Kinh Đường, rõ ràng có thể cảm giác được mặt hắn càng ngày càng nóng bỏng, tay hắn lại đập hai lần trên đùi nàng.

Dạ Kinh Đường nếu là nghẹn choáng, khẳng định sẽ cố nổi lên bên cạnh nàng, nàng cũng không thể đem Dạ Kinh Đường dẫm tới chết đuối.

Đông Phương Ly Nhân cắn răng, quyết tâm trong lòng, đưa mắt nhìn về phía phía sau Thái hậu.

Thái hậu thấy vậy, không có chút phòng bị nào mà cũng quay ngược đầu lại.

Đông Phương Ly Nhân lúc này đưa tay ra, muốn làm ra hành vi đại nghịch, đem Thái hậu nương nương đập choáng!

Cũng may tỷ tỷ cũng không tính quá hố, bên ngoài rốt cục truyền đến tiếng vang:

"Thái hậu nương nương, Thánh thượng nói sẽ không tới, vừa làm được vài câu thơ hay, mời Thái hậu nương nương cùng điện hạ di giá Vĩnh Lạc cung đánh giá."

Đông Phương Ly Nhân vội vàng đem cánh tay của mình thu lại, như trút được gánh nặng.

Gương mặt Thái hậu nương nương quay lại, hơi có vẻ mờ mịt:

"Thế nào?"

Đông Phương Ly Nhân cười nhẹ nhàng rồi nói:

"Không có gì, nhìn hoa mắt. Thái hậu đi trước đi, ta làm khô tóc rồi sẽ qua."

Thái hậu nương nương thấy như vậy thì cũng không còn ở lại lâu, đứng dậy liền dẫn cung nữ rời khỏi Xán Dương Trì. . .

Đạp đạp đạp. . .

Tiếng bước chân dần dần đi xa, cung nữ vào cửa chuẩn bị hầu hạ Tĩnh Vương mặc quần áo, lại bị đuổi ra ngoài.

sắc mặt Đông Phương Ly Nhân lúc đỏ lúc trắng, còn không có đem tâm tình hoà hoãn lại, liền phát hiện nam nhân dưới chân lại có chút dị động, giống như là đang muốn nổi lên mặt nước theo bản năng.

Đông Phương Ly Nhân cũng sợ đem Dạ Kinh Đường nín chết, cấp tốc phi thân nhảy ra khỏi bể tắm, cầm lấy chăn mỏng đắp lên người, đem mình bọc thành con sâu róm.

Đông Phương Ly Nhân muốn đứng thẳng bày ra tư thái nữ vương gia uy nghiêm từ trên cao nhìn xuống, lại không biết có phải trong nước cua quá lâu hay không, có chút đứng không vững, an vị tại trên giường quý phi.

Mắt thấy trong nước không có phản ứng, Đông Phương Ly Nhân bấm tay gảy nhẹ, ném ra một con cờ.

Phù phù ——

Không thấy Dạ Kinh Đường đi ra, lại ném thêm một con cờ.

Phù phù ——

Rầm rầm. . .

Rất nhanh, Dạ Kinh Đường từ trong nước xuất hiện, mở miệng lớn hô hấp:

"Hô. . . Hô. . ."

Nhìn chung quanh vài lần về sau, thấy nàng ngồi tại trên giường quý phi, sau đó nhảy lên bên bờ:

"Ta. . ."

"Ngươi tới đây cho bản vương!"

Đông Phương Ly Nhân chăm chú bọc lấy chăn mỏng, ngay cả ngón chân đều bao bọc lấy, sắc mặt đỏ lên, lông mày đứng đấy.

Dạ Kinh Đường lau nước trên mặt, hết sức bảo trì bộ dáng trấn định tự nhiên, đi vào trước giường mỹ nhân:

"Điện hạ, ta tuyệt không phải cố ý. . ."

"Có khác nhau sao? !"

Đông Phương Ly Nhân nghiến chặt hàm răng, lại không tốt cùng Dạ Kinh Đường đối mặt, quay đầu đi:

"Rình mò bản vương tắm rửa, còn để bản vương tại trước mặt Thái hậu. . . Nếu không phải nhìn ngươi đã cứu bản vương một lần, bản vương khẳng định sẽ lăng trì ngươi!"

Dạ Kinh Đường cũng rất vô tội, nhưng lúc này chỉ có thể thành khẩn nhận lỗi:

"Còn xin điện hạ thứ tội."

Đông Phương Ly Nhân dò xét Dạ Kinh Đường một chút, hơi trầm mặc, lại đem ánh mắt nhìn về phía nơi khác, lúng túng bờ môi, không biết nên nói cái gì.

Dạ Kinh Đường thấy bên trên gương mặt Tĩnh Vương đều là vệt nước, quay người lấy trên dài một cái khăn mặt, đưa cho nàng.

Đông Phương Ly Nhân vốn định đưa tay đi đón, nhưng tay khẽ động, bộ ngực chính là mát lạnh, lộ ra một mảng lớn trắng bóng, vội vàng lại đem chăn mỏng ôm chặt:

"Ngươi còn ở lại chỗ này làm gì? Chờ đợi nhìn bản vương mặc quần áo vào sao?"

Dạ Kinh Đường ra hiệu bên ngoài:

" Không phải Tĩnh Vương nói bên ngoài có trạm gác ngầm sao? Ta hiện tại có thể ra ngoài?"

". . ."

Đông Phương Ly Nhân không còn lời nào để nói.

Nàng ở chỗ này, trạm gác ngầm khẳng định sẽ ở bên ngoài Xán Dương Trì nhìn chằm chằm trong phòng, muốn thần không biết quỷ không hay, chỉ có thể để nàng rời đi trước.

Đông Phương Ly Nhân hơi suy nghĩ, đứng dậy, nhảy đi giống như là cương thi, nhảy đến sau tấm bình phong, chuẩn bị mặc quần áo của mình.

Đạp đạp đạp ——

Cảnh này có chút buồn cười, nhưng Dạ Kinh Đường đều sắp bị kéo đi tới tịnh thân phòng rồi, hắn cũng không dám cười, chỉ là quay lưng đi.

Đông Phương Ly Nhân nhìn xuyên thấu bình phong qua hơi mờ dò xét, thấy Dạ Kinh Đường rất tự giác, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra:

"Để ngươi tuần sát cung thành, kết quả thì quá tốt rồi, ngày

đầu tiên tiến cung liền nhìn lén bản vương tắm rửa, bản sự ngươi thật là to lớn!"

Dạ Kinh Đường cũng cảm thấy trong cung phi thường tà môn, bất đắc dĩ giải thích nói:

"Thật sự là ngoài ý muốn. Về sau ta tuần sát ngay tại trên tường thành, tuyệt sẽ không lại phát sinh chuyện như vậy, À. . . Điện hạ tại sao chạy tới đây? Ta thấy nửa đêm không có ai. . ."

Chương 133 - Ngươi Giỏi Lắm 2

Chương 133. Ngươi Giỏi Lắm 2

Đông Phương Ly Nhân cũng không thể nói bị vô lương tỷ tỷ lừa gạt tới, âm thanh nàng lạnh lùng nói:

"Bản vương luyện đao nên ra nhiều mồ hôi, tự nhiên muốn tới tắm rửa, ngươi. . . Thôi, ngươi về sau không cần tiến cung dò xét, lại để cho ngươi làm xằng làm bậy, không chừng ngày mai ngươi liền va chạm Thái hậu. . ."

". . ."

Dạ Kinh Đường cảm giác mình còn chưa Minh Long Đồ móc ra, nhưng thấy ngây ngốc không có ý tứ trách phạt hắn, đã thuộc về vạn hạnh rồi, thế là lập tức đáp lại:

"Tốt, về sau ta chưa được điện hạ cho phép, tuyệt không bước vào hoàng thành nửa bước. À. . . Chuyện hôm nay, ta chắc chắn lấy công chuộc tội. . ."

"Lấy công chuộc tội. . . Được, từ nay về sau, ngươi chính là Phó chỉ huy sứ Hắc Nha, thành thành thật thật cho bản vương. . ."

? !

Dạ Kinh Đường vội vàng quay đầu lại:

"Điện hạ không thể. . ."

Vừa quay đầu lại một cái, liền phát hiện sau tấm bình phong hơi mờ, có một cái bóng mỹ nhân trắng trẻo cao gầy.

Mặc dù cách lớp bình phong mỏng, nhìn không có trực tiếp giống như ở dưới nước, nhưng dưới nước không ánh sáng, nhìn cũng không rõ ràng.

Lúc này ánh nến ngay tại bên cạnh thân Đông Phương Ly Nhân, có tia sáng làm nổi bật, tư thái trên dưới rõ ràng rành mạch, đường cong bốc lửa hiện ra, phần trên cao vút tròn chịa. Đỉnh núi thậm chí còn có thêm một giọt nước. . .

(⊙_⊙)! !

Dạ Kinh Đường biểu lộ ngẩn ngơ, lời nói im bặt mà dừng.

"Ngươi!"

Đông Phương Ly Nhân vừa buông xuống cảnh giác, Dạ Kinh Đường liền quay đầu nhìn cẩn thận tỉ mỉ, tức giận đến lông mày nhíu chặt lại, vội vàng hai tay che đi mặt trăng, đem chăn mỏng ngăn tại trước người.

Dạ Kinh Đường cấp tốc quay trở lại, đổi chủ đề:

"Ừm. . . Vậy cũng được. . . phân ưu cho Tĩnh Vương, tại hạ nghĩa bất dung từ. Nhưng tại hạ chỉ biết võ nghệ, làm chút việc nặng nhọc việc cực thì còn được, chức quan thì thực sự không có cách nào đảm nhiệm. Mà lại, ta vào kinh thành không bao lâu, bỗng nhiên được an bài loại chức vị quan trọng này, nói ta cùng Tĩnh Vương không có quan hệ đặc biệt, người Hắc Nha đều không tin. Ta thân là nam nhi bảy thước, muốn đi quan lộ cũng sẽ dùng công trạng của mình leo lên, như vậy mới có thể phục chúng."

Đông Phương Ly Nhân ôm thân thể, xác định Dạ Kinh Đường sẽ không tiếp tục quay đầu lại, mới thở phào nhẹ nhõm:

"Thôi được. Vậy ngày mai ngươi liền đi tiếp mấy bản án tích lũy công tích, nếu là dám lười biếng. . ."

Dạ Kinh Đường cảm giác Tĩnh Vương có chút suy nghĩ không rõ, nói năng lộn xộn, cũng không thể cự tuyệt, chỉ là uyển chuyển nói:

"Cái này không có vấn đề. Nhưng mà ta còn phải làm ít chuyện cho nhà, tháng sau bắt đầu được hay không?"

Đông Phương Ly Nhân không có trả lời, mặc vào áo choàng màu trắng sạch sẽ, che khuất thân thể linh lung, tâm mới yên ổn một chút, chậm rãi từ sau tấm bình phong đi tới:

"Được."

Dạ Kinh Đường quay đầu đưa mắt nhìn, thấy Tĩnh Vương rốt cục mặc vào y phục, như trút được gánh nặng, đi vào trước mặt:

"Hôm nay có chỗ mạo phạm. . ."

"Không cần nói, dừng ở đây."

Đông Phương Ly Nhân đưa tay đánh gãy lời nói, khôi phục tư thái nữ vương gia quý khí cao lạnh: ngày xưa

"Nếu ngươi dám đem việc này truyền đi, bản vương đem ngươi đưa vào cung làm đại nội tổng quản!"

Nơi nào đó của Dạ Kinh Đường phát lạnh, khẽ vuốt cằm:

"Điện hạ yên tâm, ta tuyệt đối thủ khẩu như bình."

Trạng thái Đông Phương Ly Nhân uy nghiêm mà cao quý, nhưng gương mặt đỏ như trái táo lại đè ép không được, vì muốn không lộ ra thần sắc làm mất thân phận, nàng nói thêm:

"Ngươi cho bản vương hộ giá, ở trong mắt Lục Phỉ chính là người bản vương, có cơ hội tất nhiên sẽ xuống tay với ngươi, đi ra ngoài bên ngoài, phải chú ý an nguy."

"Tạ điện hạ quan tâm."

Đông Phương Ly Nhân một lúc sau mới đè xuống tâm tư như sóng to gió lớn, quay người đi ra ngoài cửa.

"Điện hạ. . ."

Bước chân Đông Phương Ly Nhân dừng lại, còn tưởng rằng Dạ Kinh Đường muốn nói chút lời nói hoang đường như 'Ta sẽ phụ trách đối với điện hạ'. thân hình hơi cương cứng, không dám quay đầu, lạnh như băng nói:

"Ngươi còn có việc?"

"Đợi chút nữa ta có cần đi Cảnh Phúc Cung dạy điện hạ đao pháp hay không?"

?

Đông Phương Ly Nhân hít một hơi thật sâu, khiến vạt áo cao ngất nhấp nhô, không có trả lời, bước chân rất nặng đi ra khỏi cửa. . .

Dưới ánh trăng mỏng manh.

Trên hành lang ở sâu trong Hoàng Thành, nữ tử áo đỏ tay cầm đèn cung đình đang yên tĩnh đứng trang nghiêm.

Đạp ——

Tích táp. . .

Cuối hành lang truyền đến một tiếng vang nhỏ, hộ vệ tuấn mỹ thân mang hắc bào hiện ra thân hình, áo bào đã ướt đẫm, tay áo tóc đều có giọt nước chảy xuống đất, vừa đi vừa quay đầu, nhìn ra là tâm sự nặng nề.

Chương 134 - Hờn Dỗi

Chuong 134. Hờn Dỗi

Nữ Đế từ trong tay áo lấy ra một cáikhăn tay, đi tới gần:

"Dạ công tử, ngươi không sao chứ?"

Hiện tại đầy trong đầu Dạ Kinh Đường đều là 'Lớn lớn lớn', cùng với suy nghĩ xem Lạc nữ hiệp biết thì có thể giết chết hắn hay không, thật là có chút ngờ nghệch không để tâm. Nhìn thấy Ngọc Hổ, hắn thu hồi tạp niệm trong lòng, tiếp nhận khăn tay xoa xoa vệt nước trên mặt, ngọc bội đem trong tay áo lấy ra:

"Không có việc gì, đã tìm được ngọc bội."

Nữ Đế quả thực không ngờ tới, Dạ Kinh Đường dưới tình cảnh quẫn bách như vậy, vẫn không quên đem ngọc bội tìm trở về cho nàng. Nàng đưa tay tiếp nhận Song Ngư Bội, con ngươi chớp chớp:

"Ta vừa rồi thấy có người đi tới Xán Dương Trì, ngươi có bị gặp được không?"

"Ta là hộ vệ, tuần tra bốn phía bị nhìn thấy cũng bình thường, yên tâm, ta không có đem ngươi khai ra. Về sau cẩn thận chút, hôm nay cũng chính là ta ở đây, đổi thành những người khác, khẳng định ngọc bội kia không tìm về được."

Không có đem trẫm khai ra sao. . .

Nữ Đế cũng không biết nên nói Dạ Kinh Đường hiệp khí quá nặng, hay là tiểu tử ngốc, dù sao cảm giác mình giống như là chị vợ vô lương lừa bịp em rể đơn thuần. Nàng hơi trầm mặc, đem ngọc bội thu vào:

"Đa tạ Dạ công tử, tiểu nữ tử cũng không biết nên đáp tạ như thế nào."

Nếu như không có đụng tới Tĩnh Vương, Dạ Kinh Đường nghe được đáp tạ, không chừng sẽ nghĩ tới Tĩnh Vương nói, để hắn trong cung tìm cung nữ xinh đẹp mang về nhà bưng trà đưa nước.

Nhưng bây giờ, Dạ Kinh Đường là thật không có tâm tư cùng cô nương đàm tiếu:

"Tiện tay mà thôi thôi, không cần đáp tạ. Sắc trời đều đã trễ thế như vậy, Ngọc Hổ cô nương mau đi trở về đi, ta phải tiếp tục dò xét."

Nữ Đế nhếch miệng hiện lên ý cười, nhẹ nhàng ôn nhu hạ thấp người thi lễ:

"Thực sự phiền phức công tử, công tử đại ân, tiểu nữ tử ngày sau lại báo."

Dạ Kinh Đường không cảm thấy cái cung nữ mỹ mạo này có thể báo lại hắn cái gì, chỉ coi là lời khách khí, khẽ vuốt cằm đáp lễ, quay người rời đi khỏi hành lang, nhưng mà đi ra một đoạn, bỗng nhiên lại nhớ tới khăn tay màu đỏ nắm ở trong tay.

"Hở?"

Dạ Kinh Đường quay lại muốn gọi Ngọc Hổ, đã thấy ngọn đèn cung đình kia đã đi qua chỗ ngoặt hành lang, chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn lấp ló, hơi chần chờ, thôi được rồi.

Mặt trăng đi tới trên đỉnh đầu, cung các không có người đi làm, một đêm làm cho người ta khó quên rốt cục triệt để yên tĩnh trở lại.

Dạ Kinh Đường cảm thấy trong cung rất tà môn, không dám tiếp tục chạy loạn, chỉ là đi lại ở trên tường thành, để gió đêm thổi

khô y phục.

Mặc dù hết sức đè xuống nỗi lòng, nhưng trong đầu luôn luôn hiển hiện hình ảnh Tĩnh Vương nhảy xuống nước và cảm giác áp bách vào mặt, cùng xúc cảm lông tóc như có như không. . .

Đây cũng không phải là hắn dâm dê, mà là lực trùng kích thực sự quá lớn, chỉ cần là cái nam nhân, gặp gỡ loại chuyện này, đều sẽ đêm không thể say giấc, mấy ngày mới có thể bình tĩnh trở lại, quay đầu liên quên mất hình ảnh thì gọi là thánh nhân, hắn hiển nhiên không phải.

Bỗng nhiên xảy ra một màn diễm ngộ như thế, vạn nhất Tĩnh Vương để hắn phụ trách, khẳng định hắn chạy không thoát.

Sau khi Lạc nữ hiệp trở về, nếu là phát hiện hắn thành phò mã gia, không biết sẽ thương tâm thành bộ dáng gì. . .

Việc này phải xử lý làm sao. . .

Dạ Kinh Đường tâm loạn như ma, ngay cả sự tình Minh Long Đồ đều không để ý tới, sợ Tĩnh Vương tìm hắn, còn chạy tới Cảnh Phúc Cung đưa mắt nhìn, kết quả trừ một cái cung nữ ngốc ôm chim chim trung thực chờ đợi, cũng không có tung tích Tĩnh Vương.

Mặc dù biết Tĩnh Vương khả năng không tới, nhưng hắn vẫn là làm theo lời cung nữ truyền tới, chờ lấy ở trong đình viện, phối hợp suy nghĩ tới các loại võ nghệ. . .

Mà ở một bên khác, bên trong thiên tử tẩm điện Vĩnh Lạc cung.

Sau một phen loạn lạc, bầu không khí ở giữa Thái hậu, Nữ Đế, Tĩnh Vương, trở nên rất là cổ quái.

Nửa đêm, trong điện rất là yên tĩnh, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ cùng đèn cung đình mang đến yếu ớt tia sáng.

Phía trên long sàng rộng lớn, ba cái nữ tử dáng người khác biệt nhưng đều rất bốc lửa, sóng vai nằm tại trên gối đầu, đều giả vở ngủ.

Đông Phương Ly Nhân đi vào Vĩnh Lạc cung, ấp ủ qua rất nhiều lời từ, muốn tìm Nữ Đế nổi trận lôi đình.

Nhưng Nữ Đế về tẩm điện, về sau làm ra bộ dáng Trẫm cái gì cũng không biết nha, Đông Phương Ly Nhân một lần quẫn bách khó tả, thứ hai sợ hãi tỷ tỷ, cuối cùng vẫn xem như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Chương 135 - Hờn Dỗi 2

Chương 135. Hờn Dỗi 2

Lúc này Đông Phương Ly Nhân mặc váy ngủ ngân bạch giao nhau, che đến cực kỳ chặt chẽ, ngủ ở bên cạnh ngoài của giường, đưa lưng về phía hai người, một bộ dáng Bản vương rất tức giận, nỗi lòng ngàn vạn:

Thực sự là. . . Làm sao để nổi giận với cái xuẩn tỷ tỷ này. . .

Dạ Kinh Đường mới vừa rồi còn thật là quân tử, dưới tình huống đó, đều biết nghiêng đầu nhắm mắt không nhìn loạn. . .

Nhưng không nhìn loạn, còn không phải đã bị nhìn. . .

Ý trung nhân Dạ Kinh Đường, nếu là biết bản vương cùng hắn phát sinh loại chuyện này, sẽ không tức giận chứ. . .

Khẳng định sẽ tắc giận, nữ nhân khác, làm sao hiểu chuyện giống như bản vương, chỉ cần sai không ở Dạ Kinh Đường, liền sẽ không trách phạt Dạ Kinh Đường. . .

Dạ Kinh Đường là người chung tình, nếu bởi vì chuyện này bị ý trung nhân ôm hận vứt bỏ, sẽ không trách bản vương chứ. . .

Bản vương cũng không muốn để ngươi nhìn nha!

Ai bảo ngươi ngốc hết chỗ chê, bị tỷ tỷ lừa tới. . .

Đều do tỷ tỷ, nàng sao có thể làm chuyện ngu xuẩn như thế. . .

Đông Phương Ly Nhân càng nghĩ càng giận, nhịn không được dùng cùi chỏ, vụng trộm ẩy Nữ Đế một chút cho hả giận.

Nữ Đế thì đổi về váy đỏ mỏng, không tiếp tục tư thế tùy ý lười biếng như quý phi, mà là nằm thẳng ở giữa, hai tay chồng tại phần bụng, nhắm mắt ngưng thần, đối với cử động cáu kỉnh của muội muội thì xem không thấy.

Mà ở bên kia, Thái hậu nương nương thân mang váy ngủ đỏ thẫm nằm ở bên cạnh, thỉnh thoảng xoay người, cũng đang miên man suy nghĩ:

Dạ Kinh Đường nếu là phát hiện bản cung vẽ chân dung của hắn, sẽ không suy nghĩ lung tung chứ. . .

Coi như không suy nghĩ lung tung, đường đường Thái hậu trong phòng vẽ chân dung nam nhân, còn bị chính chủ gặp được, cũng xấu hổ chết người. . .

Làm sao để nói với hai cái tỉ muội này?

Tại không khí yên tĩnh không biết bao lâu, về sau Thái hậu nương nương trở mình, mắt liếc nhìn Nữ Đế vững như Thái Sơn, cùng Tĩnh Vương nằm nghiêng:

"Sao tướng ngủ hai người các ngươi trái ngược vậy? Trước kia không phải đều là Ly Nhân nằm quy củ sao?"

Đông Phương Ly Nhân quay đầu mắt nhìn, thấy Nữ Đế còn chưa ngủ, lại đem mặt quay trở lại, lãnh đạm:

"Ngày mai còn phải xử lý chính vụ, Thánh thượng còn không nghỉ ngơi?"

"Các ngươi hai đều không ngủ, trẫm ngủ như thế nào được."

Thái hậu thấy tất cả đều không ngủ được, liền chống lên thân thể, hiếu kì hỏi thăm:

"Thánh thượng, bài thơ hôm qua ngươi có, là?"

Đông Phương Ly Nhân bên tai khẽ nhúc nhích, cũng đang nghe trộm, nhưng mà mục đích cũng không phải là cảm thấy hứng thú đối với tài tử, mà là:

Tìm tới đối tượng của tỷ tỷ, làm một cú lừa, báo mối thù ngày hôm nay!

Nữ Đế không mở mắt, đều biết muội muội đang có ý đồ gì, lạnh nhạt đáp lại:

"Họ Dạ, tên Kinh Đường, một công tử ở thiên thủy kiều, phẩm hạnh thuần thiện, năng lực bất phàm."

". . ."

Lời vừa nói ra, bên trong tẩm điện trực tiếp tĩnh mịch.

Thái hậu nương nương thần sắc tò mò cứng đờ, ánh mắt quái dị, dò xét ở giữa Nữ Đế cùng Tĩnh Vương, đoán chừng đang suy nghĩ —— nha ~ không phải hai cái tỷ muội này sẽ coi trọng một cái nam nhân chứ!

Vậy Ly Nhân khó rồi. . .

Đông Phương Ly Nhân cũng khó có thể tin quay đầu, nhìn qua Nữ Đế, ánh mắt giống như đang nói —— hắn làm sao lại biết làm thơ? Ngươi còn muốn cố ý chọc giận ta, để cho ta ăn dấm hay sao?

Nữ Đế không có giải thích, xoay người đưa lưng về phía Đông Phương Ly Nhân.

Đông Phương Ly Nhân âm thầm cắn răng, cũng xoay người sang chỗ khác, lưu cho Nữ Đế một cái gáy.

Thái hậu nương nương thấy hai tỷ muội lâm vào chiến tranh lạnh, cảm thấy tình thế không đúng, như là lão nương ôn nhu quan tâm hoà giải:

"Ai, hai tỷ muội, làm sao còn giận dỗi, có lời gì cứ nói đi. . ."

Mặc dù ngôn ngữ ôn nhu, nhưng trong con ngươi sáng lấp lánh, tất cả đều là tâm tư đùa nghịch. . .

Mặt trời mọc rồi lại lặn, đảo mắt đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Tiểu viện trong ngõ song quế, khi Lạc nữ hiệp cùng tiểu Vân ly rời đi, nơi này an tĩnh rất nhiều, hoa cỏ dưới chân tường cũng đã mọc ra mầm non, nhưng vẫn chưa nhìn ra hình dạng là cây gì.

Ở trên cửa sổ là chim chim, nó đăng chổng hai chân lên nằm chơi, liếc nhìn Dạ Kinh Đường không nhúc nhích tí nào, không khỏi hoài niệm tới tỷ tỷ dưa hấu, tỷ tỷ vú lớn, tỷ tỷ rồng béo, cùng tỷ tỷ trứng chần nước sôi. . .

"Chít chít!"

Chim chim nâng lên hai chảo, đạp đạp Dạ Kinh Đường, nhắc nhở đến giờ ăn cơm.

Đáng tiếc, Đường Đường không phản ứng chút nào.

Dạ Kinh Đường ngồi xếp bằng gần cửa sổ, tâm thần chuyên chú, cảm giác biến hóa trong cơ thể, mặc dù không nói rõ được cũng không tả rõ được, nhưng nghiên cứu « Minh Long Đồ » một lúc lâu sau, có thể ẩn ẩn phát giác được, có một cỗ ‘Khí’ tuần hoàn trong cơ thể.

Chương 136 - Xuất Phát

Chương 136. Xuất Phát

Cỗ Khí này cùng nội kình dồn khí đan điền của người học võ hoàn toàn khác biệt, càng tối nghĩa khó tìm hơn, thậm chí sẽ để cho người cảm thấy chỉ là ảo giác của mình.

Nhưng chỉ cần dựa theo Minh Long Đồ chỉ dẫn luyện tập, cái ảo giác này sẽ xuất hiện, nhiều lần nếm thử, về sau Dạ Kinh Đường có thể xác định, thể nội xác thực có thêm một cỗ khí nhìn không thấy đoán không được.

Về phần công hiệu, tạm thời không có cảm giác ra, nhưng dựa theo Tĩnh Vương giảng giải, luyện tập Long Tượng đồ, có thể lực lớn vô cùng, công hiệu có lẽ chính là tưới nhuần cơ bắp, để thân thể trở nên càng thêm cường tráng.

Tối hôm qua trực ban, sau khi trở về ngay tại trong phòng suy nghĩ « Minh Long Đồ », bất tri bất giác đã đến hiện tại, chính lúc chăm chỉ luyện tập, bên tai bỗng nhiên truyền đến:

"Cô ~ ục ục ~~~ "

Nghe giống như là gà gáy, nhưng thanh âm không có vang như vậy.

Mở mắt ra nhìn lại, chim chim đứng tại trên bệ cửa sổ, giơ cổ lên. . . Không đúng, nó không có cổ, hẳn là ngẩng đầu lên, đang ục ục gọi hắn.

Dạ Kinh Đường ánh mắt bất đắc dĩ, từ trong ngăn kéo lấy ra thịt khô hộp, bày ở trước mặt chim chim, sau đó hơi cảm giác hạ

—— trắng đêm chưa ngủ, vậy mà không mệt không mỏi, thậm chí có loại cảm giác tinh thần toả sáng, xem ra « Minh Long Đồ » xác thực không phải là phàm vật.

Hắn chuẩn bị tư thế, nếm thử tiếp tục luyện tập pháp môn Long Tượng đồ, nhưng còn không có tiến vào trạng thái, lại nghe thấy:

Đùng, đùng. . .

"Kinh Đường?"

Đùng, đùng. . .

Tiếng đập cửa từ bên ngoài viện vang lên.

Chim chim nghe thấy thanh âm, lập tức tinh thần tỉnh táo, bắt đầu bay ra cửa sổ.

Dạ Kinh Đường thu công tĩnh khí, phủ thêm áo bào mở ra cửa sân, đã thấy Tam Nương đứng tại cổng, trong tay vác lấy một cái hộp đựng thức ăn, cách ăn mặc giống như ngày xưa, váy ngắn phối hợp trang sức, nhìn tựa như cái nữ tử nhà giàu khôn khéo tài giỏi.

Nhưng mà trang điểm hơi có khác biệt, trước khi ra cửa đã tỉ mỉ ăn mặc qua, đánh phân tô son, lông mic ũng trau chuốt, giống như anh đào đợi hái.

"Đều đã xế chiều, làm sao còn ngươi đang ngủ? Tối hôm qua đi làm cái gì thế?"

Bùi Tương Quân nhíu lông mày lại, ánh mắt có chút u oán, nhìn tựa như cái tiểu nương tử thấy nam nhân của mình đêm không về ngủ, tới hỏi tội.

Dạ Kinh Đường không ngờ tới Tam Nương mới qua vài ngày,

lại biến đổi, không tự chủ được lộ ra nụ cười:

"Tối hôm qua lĩnh mệnh tuần sát cung thành, một đêm không ngủ, vào nói đi."

Bùi Tương Quân khuya ngày hôm trước liền đến đi tìm Dạ Kinh Đường, liên tục hai ngày trắng đêm chưa về, nàng còn tưởng rằng Dạ Kinh Đường bị Tĩnh Vương đào đi, trong lòng có chút quan tâm.

Dù sao nếu bị giang hồ hiệp nữ đào cải trắng, không đến mức ảnh hưởng Hồng Hoa Lâu; mà bị nữ vương gia đào đi, sản nghiệp Thanh Long đường coi như đến biến thành đồ cưới của Kinh Đường.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường tinh thần không tốt lắm, nàng đi đến trước mặt, sờ cổ tay Dạ Kinh Đường xem mạch:

"Hôm qua vừa xảy ra chuyện, liền đem ngươi gọi đi dò xét cung thành, triều đình đây là dùng tốt liền có thể sức lực dùng hay sao?"

"Người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm sao, Tĩnh Vương cũng là thưởng thức ta, mới ủy thác trách nhiệm."

"Còn có thể người làm phiền. . ."

Bùi Tương Quân thấy mạch đập của Dạ Kinh Đường mạnh mẽ đanh thép, không có dị dạng gì, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đi vào nhà chính thả ra hộp cơm trong tay:

"Ngưng nhi cô nương đi, trong nhà ngay cả cái người nấu cơm đều không có, còn ở chỗ này làm gì? Bùi gia lớn như vậy, cũng không thiếu đôi đũa. . ."

"cũng đã quen ở một mình, Bùi gia đều là nữ quyến, ở chỗ ấy thật không tiện."

"Hừ ~ sợ hãi nha hoàn trong nhà chiếm tiện nghi của ngươi?"

"Ai. . ."

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười khẽ, mở ra hộp cơm, có thể thấy được bên trong có đồ ăn đã chuẩn bị tỉ mỉ, còn có một ít rượu.

Chim chim lập tức tinh thần tỉnh táo, vèo một cái xuyên qua đình viện, rơi vào trên mặt bàn.

Bùi Tương Quân đem chim chim ôm vào trong ngực, dò hỏi:

"Nghe nói ngươi cùng Tĩnh Vương gặp gỡ Huyết Bồ Đề? Chuyện gì xảy ra? Nói một chút với ta."

Dạ Kinh Đường ăn như gió cuốn, đem việc gặp phải Huyết Bồ Đề nói một lần, sau đó nói:

"Ta còn tưởng rằng Tông Sư bao nhiêu lợi hại, thật giao thủ cũng chỉ như thế. Nếu là đao pháp của ta đại thành, hắn vừa đối mặt liền phải nằm xuống."

"Huyết Bồ Đề xem như lão tặc giang hồ, niên kỷ đã sáu bảy mươi, hơn mười năm trước liền thoái ẩn, bây giờ còn có thể cùng ngươi đánh cái ngang tay, chỉ có thể nói càng già càng dẻo dai."

Bùi Tương Quân nói nơi đây, lại dặn dò:

"Thấy tình thế không ổn, nên dùng thương vẫn là dùng thương, bị triều đình phát hiện thân phận, cùng lắm thì bỏ xuống sản nghiệp thiên thủy kiều, chuyển sang nơi khác mở đường khẩu. Tiền không có thì còn kiếm lại được, không có người coi như thật không có gì."

Chương 137 - Xuất Phát

Chương 137. Xuất Phát 2

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Ta tự có phân tấc, đối mặt với sinh tử, sao lại cất giấu chiêu thức."

"Ngươi đến trong cung tuần sát bao lâu? Đám người Lý hương chủ đã sớm khởi hành, thuyền trong nhà an bài chờ ở bến tàu, tùy thời đều có thể xuất phát."

"Đã cùng Tĩnh Vương nói qua, hôm nay không cần tiến cung, ngày mai nếu hư không có chuyện, liền lên đường đi."

. . .

Hai người chuyện phiếm chỉ một lát, ngõ nhỏ bên ngoài bỗng nhiên vang lên âm thanh bánh xe, cùng lời nói của Tú Hà:

"Hở? ! Dân nữ bái kiến Tĩnh Vương. . ."

"Miễn lễ, Dạ Kinh Đường ở bên trong?"

"Dạ vâng, cùng chúng ta đương gia chúng ta nói chuyện. . ."

. . .

Xe ngựa xa hoa dừng ở phía ngoài hẻm, mỹ nhân cao gầy được lão ẩu tóc trắng hộ vệ đi xuống toa xe.

Trên thân Đông Phương Ly Nhân vẫn như cũ là mãng bào bá

khí, nhưng búi tóc đổi thành kiểu dáng tiểu thư, trâm châu cắm nghiêng, phối hợp son phấn và môi đỏ, quý khí mười phần, lộ diện một cái liền để toàn bộ đường đi cũ kỹ đều rực rỡ mấy phần.

Đông Phương Ly Nhân nhẹ nhàng nâng tay, ra hiệu Tú Hà miễn lễ, mang theo lão ẩu tóc trắng đi vào ngõ hẻm vắng vẻ.

Ngõ hẻm song quế rất cũ nát, hơn mười gian phòng ven đường đều tàn phá không chịu nổi, nếu không phải tự mình tới, nàng đều không biết kinh thành còn có địa phương rách nát như vậy.

"Nói một tiếng cùng Kinh Triệu phủ, đem con đường này sửa chữa lại một chút."

"Sửa chữa lại chỉ có thể quản nhất thời. Đường Xưởng nhuộm có rất nhiều người tiền triều ở, sau khi khai quốc, vì dễ dàng cho quản thúc, công xưởng lớn nhỏ đều dời đến thành tây, nơi này ngày càng xuống dốc. Muốn để nơi đây sinh động, theo lão thân thấy, cần phải tạo một làng nghề ở chỗ này. . ."

Trong lúc nói chuyện phiếm, một con chim béo màu trắng bay đến trên đầu tường, lắc lắc cánh chào hỏi:

"Chít chít chít chít ~ "

Đông Phương Ly Nhân hiện lên ý cười, nâng lên cánh tay tiếp lấy chim béo vào lòng, nhìn về phía cửa sân.

Cửa sân lúc này mở ra, một nam một nữ từ trong đó đi ra, nam cao lớn tuấn khí, nữ tử nhu diễm đoan trang, liền tựa như một đôi tiểu phu thê trai tài gái sắc.

Đông Phương Ly Nhân nháy nháy mắt, ánh mắt không tự chủ được rơi vào trên thân Bùi Tương Quân.

"Điện hạ."

"Dân nữ là Bùi Tương Quân, bái kiến điện hạ."

"Vị cô nương này là?"

Dạ Kinh Đường đi tới gần, nhiệt tình giới thiệu:

"Đây là đại đương gia của Bùi gia, ngoại nhân đều gọi Bùi Tam Nương, không biết điện hạ có nghe nói qua hay không."

Đông Phương Ly Nhân tại sau khi nhận biết Dạ Kinh Đường, hiểu qua Bùi gia, biết gia chủ của Bùi gia là nữ tử, bây giờ tận mắt nhìn thấy, không khỏi ngoài ý muốn một chút:

"Có chỗ nghe thấy, chỉ là không nghĩ tới nàng lại trẻ tuổi và mỹ mạo như vậy."

Bùi Tương Quân hạ thấp người thi lễ:

"Tĩnh Vương quá khen, nghe nói Kinh Đường hôm trước gặp được việc ngoài ý muốn, dân nữ tới xem một chút. Dân. . . Dân nữ cáo từ trước."

Đông Phương Ly Nhân tự nhiên không có giữ lại, gật đầu thi lễ, đưa mắt nhìn Bùi Tương Quân đang nhanh nhẹn rời đi, còn ngắm nhìn tư thái phong kiều thủy mị của Bùi Tương Quân.

Dạ Kinh Đường cũng không có chú ý tới những chi tiết nhỏ này, sau khi tiễn biệt Tam Nương, đưa tay ra hiệu:

"Điện hạ đi vào ngồi đi."

Đông Phương Ly Nhân để lão ẩu tóc trắng chờ ở bên ngoài, ôm chim chim đi vào trong nhà, nhìn thấy bên tường gieo xuống hoa hoa thảo thảo, có chút ngoài ý muốn:

"Ngươi là một đại nam nhân, trong nhà vẫn rất là thú vị."

Dạ Kinh Đường nếu quả thật ở một mình một chỗ, khẳng định

trong viện không có nhã trí như vậy, những chuyện này hắn khó mà nói, liền tùy ý cười một tiếng, mang theo Đông Phương Ly Nhân đi vào phòng chính:

"Trong nhà diện tích không lớn, không có nơi nào để đặt chân, điện hạ không chê là diễm phúc."

Đông Phương Ly Nhân sinh ra chính là nhị công chúa kim chi ngọc diệp, sau khi được tỷ tỷ phong vương, chuồng ngựa trong nhà so với nơi này còn rộng rãi hơn, nhìn thấy nam tử có năng lực như là Dạ Kinh Đường, vậy mà chỗ ở bần hàn như thế, trong lòng còn có chút cảm thán, cảm thấy Dạ Kinh Đường làm người xác thực không kiêu ngạo cũng không xuề xòa, là cái người khiêm tốn.

Nhưng mà những ý nghĩ này cũng không biểu hiện ra ngoài, Đông Phương Ly Nhân đi vào bên cạnh bàn vuông ngồi xuống, liền bày ra tư thế nữ vương gia, sắc mặt lạnh lùng nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi đến cùng dấu diếm bản vương bao nhiêu việc nữa? !"

Dạ Kinh Đường đang chuẩn bị đi tới phòng bếp mang tới nước nóng pha trà, nghe thấy lời nói có khí thế hung hăng, không khỏi mờ mịt:

"Hả? Chuyện gì?"

Đông Phương Ly Nhân ngồi tư thế ngay ngắn nghiêm chỉnh, dung nhan xinh đẹp không giận mà tự uy, như là đang đánh giá loạn thần tặc tử lừa trên gạt dưới:

"Chính ngươi tự thẳng thắn, bản vương còn có thể mở mắt nhắm một mắt, nếu nhất định để bản vương đi tìm hiểu, đừng trách bản vương không nể tình!"

"Chít chít. . ."

Chim chim cảm giác bầu không khí không đúng, lặng lẽ ngậm chặt mỏ, lui về bên cạnh mấy bước. . .

Chương 138 - Nước Mắt Hiệp Nữ

Chương 138. Nước Mắt Hiệp Nữ

Bí mật trên người Dạ Kinh Đường, nói tới thì cũng thật nhiều, nhìn thấy bộ dáng hưng sư vấn tội như đã tính trước của Đông Phương Ly Nhân, trong lòng không khỏi hơi hồi hộp một chút, thăm dò tính nói:

"Ta thuở nhỏ lớn tại Hồng Hà trưởng trấn Lương Châu, gia phụ là Bùi Viễn Phong. . ."

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân lạnh lùng:

"Bản vương không có hỏi những cái này!"

"Chẳng lẽ lại là bởi vì hôm qua ta hỏi về việc « Minh Long Đồ »? Ta thân là người luyện võ, thường xuyên nghe tiên sinh kể chuyện nói mò, đối với Minh Long Đồ quả thật có chút hứng thú. . ."

"Ngươi còn định giả vờ không biết đúng không?"

? ?

Dạ Kinh Đường lần này là thật đoán không được, hắn ngoại trừ hai việc này ra, còn có chuyện gì có thể bị Tĩnh Vương nắm được cán?

"Chẳng lẽ lại là sự tình Bùi gia? Ta chỉ là giúp nghĩa phụ hoàn thành nguyện vọng. . ."

Ba ——

Đông Phương Ly Nhân vỗ nhẹ cái bàn.

? ? ?

Dạ Kinh Đường triệt để mộng, đi vào cái bàn trước mặt khẽ nhún người:

"Sự tình của ta chỉ có những thứ này, còn có thể giấu diếm Tĩnh Vương cái gì?"

Đông Phương Ly Nhân muốn hỏi là Dạ Kinh Đường, vì sao lại làm thơ thi từ cho tỷ tỷ!

Mắt thấy Dạ Kinh Đường mặt mũi tràn đầy vô tội không chịu nói rõ, hai con ngươi Đông Phương Ly Nhân nhiều một vòng nổi nóng, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa, không nói một lời.

Dạ Kinh Đường cảm giác Tĩnh Vương thật tức giận, thực sự đoán không được ý tứ, chỉ biết nói:

"Ta thật không biết sai ở nơi nào, nếu không ngài trực tiếp nói cho ta đi, nếu như là ta sai, ta để điện hạ đánh một trận cho hả giận."

"Đợi cho thu đến tháng tám. . . Quen thuộc sao?"

Dạ Kinh Đường sững sờ, không nghĩ tới là bởi vì cái này, thành thật trả lời:

"Hôm trước tĩnh dưỡng tại Minh Ngọc Lâu, thấy được nữ quan tới thăm điện hạ, trong lúc nói chuyện phiếm đã nói đến bài thơ này. . .Ừm. . . Chỉ là bàn luận một chút thôi, sao lại để Tĩnh Vương biết được?"

Quả là thế. . .

Đông Phương Ly Nhân thần sắc không vui:

"Trong cung đang lưu truyền, bản vương ngẫu nhiên nghe nói. Ngươi thông thi từ ca phú, vì sao giấu diếm bản vương?"

Dạ Kinh Đường đối với cái này có chút vô tội:

"Ta cùng điện hạ nhận biết cũng không bao lâu, hôm trước tại thư viện Bạch Mã, Tĩnh Vương hỏi thi từ, ta liền muốn khoe khoang, đáng tiếc gặp được Huyết Bồ Đề. Ta là một người luyện võ, cũng không thể tự nhiên tới trước mặt Tĩnh Vương để khoe khoang văn thải, chúng ta không bàn về việc đó, ta nói thế nào?"

?

Đông Phương Ly Nhân tỉ mỉ nghĩ lại —— hình như đúng là thế, nàng đều không có hỏi qua, há có thể trách Dạ Kinh Đường giấu diếm nàng?

"Bài thơ này là ngươi viết?"

"Ta cũng không phải văn nhân, sao biết những thứ này, trước kia nhìn tạp thư nên nhớ kỹ thôi."

Đông Phương Ly Nhân thế nhưng là thuở nhỏ đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, nghe vậy nghi ngờ nói:

"Cái tạp thư gì? Nói nghe một chút."

Dạ Kinh Đường thuận miệng nói láo:

"Ừm. . . « nước mắt hiệp nữ », kể về chính là một cái nữ hiệp, bị ép gả vào thâm cung, sau đó thất sủng. . ."

Nói không tới hai câu, liền phát hiện trước mặt Đông Phương ngây ngốc, đầu rồng béo trên vạt áo căng mấy phần!

Nguyên bản ánh mắt bình tĩnh, cũng hiện ra ba phần xấu hổ

giận dữ, liền tựa như nhìn thấy một cái hoàn khố háo sắc không che đậy miệng!

Lời nói Dạ Kinh Đường dừng lại, cảm thấy không ổn:

"Điện hạ. . . Nhìn qua cuốn sách này?"

Đông Phương Ly Nhân nắm chặt lòng bàn tay, cố nén xúc động muốn động thủ, lạnh giọng giải thích:

"Cuốn sách này là lãng tử giang hồ tiền triều Ngô Thắng Tà sáng tác, chính là kể về cố sự nữ hiệp Ngọc Hư Sơn, hành hiệp trượng nghĩa, bị Ngô Thắng Tà bắt được, dựa vào thủ đoạn không phải người tra tấn lăng nhục, rơi vào ma đạo. Loại tạp thư lừng danh giang hồ này, bản vương chưa có xem, còn có thể chưa nghe nói qua sao? A ~ không nhìn ra, dung mạo ngươi dáng vẻ đường đường, chính khí lăng nhiên, ngầm lại không chịu được như thế. . ."

Đầy mắt ghét bỏ.

Dạ Kinh Đường thuận miệng nói mò ra một cái tên, không nghĩ tới Tĩnh Vương thật là biết. Nhìn thấy ánh mắt Tĩnh Vương, bất đắc dĩ giải thích:

"Sách vẫn là phải xem qua, mới có thể hiểu viết cái gì. Sách của Ngô Thắng Tà, mặc dù miêu tả có chút tinh tế tỉ mỉ, nhưng thực tế không tới mức không chịu nổi như Tĩnh Vương nói. . ."

Có chút tinh tế tỉ mỉ?

Đông Phương Ly Nhân cũng không biết nói Dạ Kinh Đường thế nào, nàng chưa có xem bản này, đều nghe qua một chút từ ngữ loạn thất bát tao, thực tế như thế nào, nàng đều không dám nghĩ.

"Ngươi nhìn loại thư tịch chửi bới chính đạo danh môn này, còn kêu oan bất bình?"

"Điện bị hạ hiểu lầm, ta phải cố giải thích. Cuốn sách này tất cả từ đầu tới đuôi đều là tình cảm, cũng không có cái thủ đoạn tra tấn lăng nhục‘Không phải người’ nào, nói về hiệp nữ nhập ma. . ."

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường chăm chú giải thíhc, đều khí cười:

"Ngọc Hư Sơn là đạo quán, đạo cô bị giang hồ tặc tử bắt đi hủy trong sạch, sau đó còn cùng dâm tặc đối phó Ngọc Hư Sơn. . ."

Chương 139 - Tặng Cho Nhuyễn Giáp

Chương 139. Tặng Cho Nhuyễn Giáp

Dạ Kinh Đường vội vàng khoát tay:

"Trên sách không phải như thế viết. Vấn đề này đến từ Ngọc Hư Sơn nữ hiệp, xuống núi hành hiệp trượng nghĩa nhưng mà. . ."

Bla bla bla. . .

Đông Phương Ly Nhân khó có thể tin nhìn xem Dạ công tử đang rất là tâm huyết, ở trước mặt nàng giảng giải sách 18+, đáy lòng là cảm nhận một lời khó nói hết —— đúng là ngươi giống như Vương phu nhân nói, biệt xuất tới mức mắc bệnh!

Nhưng nghe một lát sau, Đông Phương Ly Nhân chợt phát hiện, cố sự thật đúng là có chút thú vị, cũng không phải rất đồi trụy. . .

Một lát sau, Đông Phương Ly Nhân thu liễm khí độ uy nghiêm của nữ vương gia, nhíu mày hỏi thăm:

"Về sau đem nữ hiệp trói lại khi nhục, là chuyện gì xảy ra? Dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này, lăng nhục nữ tử. . ."

Dạ Kinh Đường không dễ giải thích đoạn này lắm, suy nghĩ một chút nói:

"Ta chưa thành gia lập thất, không rõ lắm, nhưng mà cái này có thể là một phương thức điều hòa cảm xúc giữa phu thê, nam nữ hoan ái, không thể nói là lăng nhục."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy lời ấy rất là buồn cười:

"Cái này cũng không tính là lăng nhục? Bản vương đem ngươi cởi sạch trói lại, khinh bạc nhục nhã, ngươi vui vẻ không?"

"Ây. . ."

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, mặc dù hắn cũng không thích loại cảm giác này, nhưng hình như cũng có loại cảm nhận không đánh không vui. . .

? !

Đông Phương Ly Nhân nhìn ánh mắt Dạ Kinh Đường, hiểu ý, đáy mắt hiện ra chấn kinh!

Dạ Kinh Đường vội vàng đưa tay:

"Ta chỉ là giải thích một chút, đề tài này quá mức xác thực, có chút mạo phạm điện hạ. Không tán gẫu nữa, chúng ta nói chính sự."

Đông Phương Ly Nhân trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường một lát, mới đem chủ đề kéo trở về:

"Ngươi nói nguồn gốc bài thơ kia từ cuốn sách này? Ngô Thắng Tà sách Tiếng xấu lan xa, nếu có thể làm loại thơ này, bản vương không có khả năng chưa từng nghe qua."

"Ta cũng không nhớ rõ cụ thể là bản nào, bài thơ này nói đến có chút phạm vào kỵ húy, ngẫu nhiên nghe nói cũng có khả năng. . ."

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường không giống làm bộ, không tiếp tục truy vấn, hơi trầm mặc một lát, sau đó phân phó nói:

"Ngươi đã ở tại con phố này, liền phải ra thêm chút sức cho

triều đình, không phải ngươi là thiếu đương gia Bùi gia sao? Con đường này giao cho ngươi xử lý, để Bùi gia nghĩ biện pháp phục hồi, tiền bạc sẽ do Kinh Triệu phủ phát, làm không xong ngươi đưa đầu tới gặp."

Để Bùi gia làm nhà đầu tư, tiếp loại công việc này, không cần nghĩ đều biết là 'Quan hệ bám váy'.

Dạ Kinh Đường vội vàng chắp tay thi lễ:

"Điện hạ yên tâm, chỉ cần triều đình cho giúp đỡ, Bùi gia tuyệt sẽ không để Tĩnh Vương thất vọng."

"Cừu Thiên Hợp đã sắp xếp xong xuôi, nhưng Nhuyễn Cốt Hương trên người không thể giải, cần ở chỗ của vương thái y hai ngày, sau đó sẽ đặt chân ở ngõ hẻm Hạnh Hoa tại bên cạnh Hắc Nha, đến lúc đó ngươi có thể đi qua thăm một chút."

"Vậy ta thay Cừu đại hiệp Tạ điện hạ một tiếng. ừm. . . Tam Nương đã an bài thuyền, ta ngày mai liền phải khởi hành ra ngoài nói chuyện làm ăn, trở về chỉ sợ là tháng sau. Những ngày này điện hạ nên chú ý an toàn. . ."

Ngày mai liền đi. . . Bây giờ đều đã xế chiều. . .

Đông Phương Ly Nhân nháy nháy mắt, đáy mắt hiện lên một vòng phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn là hừ lạnh nói:

"Bản vương có là hộ vệ, không thiếu người như ngươi."

"Ha ha. . ."

Đông Phương Ly Nhân hơi suy nghĩ, đứng dậy đi ra ngoài cửa:

"Ngươi chờ ở chỗ này."

Dạ Kinh Đường không rõ ràng cho lắm, trong phòng đợi ước chừng nửa khắc đồng hồ, Đông Phương Ly Nhân lại đi trở về, cầm

trong tay một kiện nhuyễn giáp ngân sắc.

Nhuyễn giáp không biết chất liệu là gì, mềm mại như gấm vóc, lại phát ra sáng bóng của kim loại, nhìn còn thấy rất có co dãn.

Đông Phương Ly Nhân đi vào bên cạnh bàn ngồi xuống, đem nhuyễn giáp đặt lên bàn:

"Vật này có thể phòng tránh mũi tên ám khí, nhưng không phòng được cao thủ đỉnh tiêm. Đi ra ngoài, ngươi vẫn là phải chú ý an toàn của mình, bản vương còn có rất nhiều chuyện chờ ngươi đi làm, đi sớm về sớm."

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ ngoài ý muốn, cầm lấy nhuyễn giáp hiếu kì dò xét —— cảm giác ấm áp, còn mang theo từng tia từng sợi mùi thơm, giống như mới từ trên thân cởi ra. . .

Ta ngất. . .

Trách không được cảm giác đầu rồng béo lại lớn hơn một chút, thì ra trước kia luôn bị cái áo giáp này ép xuống. . .

Dạ Kinh Đường không tự chủ được lại nghĩ tới tối hôm qua trong Xán Dương Trì nhìn thấy cảnh tráng lệ, đem nhuyễn giáp buông xuống, thụ sủng nhược kinh:

"Điện hạ, cái này không cần. Chí bảo như thế, Tĩnh Vương hẳn là thời khắc mặc lên người. . ."

Đông Phương Ly Nhân có thể là cảm giác ngực lạnh lẽo, có chút khó chịu, hai tay ôm ngực đứng thẳng người, dáng vẻ cao quý mà thong dong:

" Bản vương rất nhiều nhuyễn giáp, không tiện quay về lấy, mới đem cái này đưa cho ngươi. Ngươi nhìn bản vương giống như là người không để ý an nguy bản thân sao?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy không giống, dù sao lúc đối mặt với ám sát, cái nữ vương cao quý trước mặt này, trong nháy mắt biến thành Đông Phương sợ sợ.

Mặc dù cảm thấy nhuyễn giáp 'Phỏng tay', nhưng đi ra bên ngoài có đồ vật bảo mệnh, Dạ Kinh Đường xác thực cần thứ này, hơi do dự vẫn là đứng dậy chắp tay:

"Tạ điện hạ hậu ái."

"Ngươi cho làm việc bản vương, không cần phải nói những lời khách khí này, đi sớm về sớm."

Đông Phương Ly Nhân sau khi nói xong, liền ôm cánh tay đi ra khỏi cửa.

Chương 140 - Đọc Sách

Chương 140. Đọc Sách

Dạ Kinh Đường đi vào cửa ngõ đưa mắt nhìn, cho đến Tĩnh Vương leo lên xe ngựa, hai đầu lông mày mới lộ ra một vẻ bất đắc dĩ.

Ùng ục ục. . .

Bánh xe tiếng vang lên.

Đông Phương Ly Nhân ngồi tại bên cạnh cửa sổ xe, sau khi đi ra rất xa, lại vén màn xe quay đầu mắt nhìn —— kết quả phát hiện, Dạ Kinh Đường còn đứng ở cửa ngõ đưa mắt nhìn, nhìn thấy nàng quay đầu, còn cùng chim chim vẫy tay.

". . ."

Đông Phương Ly Nhân vội vàng đem xe màn buông xuống, đè xuống phân loạn tâm thần, sau đó phân phó thị nữ tùy hành:

"Đi tìm bản bìa cứng « nước mắt hiệp nữ », chỗ Ngô Thắng Tà, Thánh thượng trong cung phiền muộn, muốn nhìn một chút."

?

Thị nữ giống như nghe nói qua đại danh « nước mắt hiệp nữ », không phải cái sách tốt gì. . .

Nhưng Nữ Đế muốn nhìn, nàng nào dám hỏi nhiều, vội vàng gật đầu xuống xe ngựa. . .

Đông. . .

Đông. . .

Tiếng chuông sớm vang lên khắp thành, cửa cung theo thứ tự mở ra.

Đại Ngụy Nữ Đế bình thường thì năm ngày một lần lâm triều, hôm nay không có tảo triều, bởi vậy không nhìn thấy tràng cảnh văn võ bá quan tiến vào cửa cung, chỉ có một chút thần tử chờ đợi được gọi.

Ngự thư phòng ở sau Thái Cực cung, thái giám cùng cung nữ yên tĩnh đứng trang nghiêm, trong thư phòng rộng lớn vàng son lộng lẫy, rải rác huân hương.

Đại Ngụy Nữ Đế thân mang váy đỏ, dựa vào giường quý phi, bên cạnh người có một cái bàn nhỏ đặt một chồng tấu chương, cầm trong tay bút mực chăm chú phê duyệt.

Bàn đọc sách cách đó không xa, Đông Phương Ly Nhân thân mang áo mãng bào, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, trong tay cầm một quyển sách chăm chú đọc.

Bìa của thư tịch phi thường cổ phác đứng đắn, nội dung bên trong cũng viết tương đối hàm súc, nhưng kết hợp thêm rất nhiều tranh minh hoạ để giảng giải tư thế. . .

Hai đầu lông mày Đông Phương Ly Nhân đều hiện ra một chút dị dạng, thấy có tranh vẽ, liền nhanh chóng lật qua.

Sàn sạt. . .

Trong ngự thư phòng lặng ngắt như tờ, chỉ có trang giấy lật qua lật lại phát ra teesng vang rất nhỏ.

Nữ Đế phê mấy tấu chương, phát hiện tần suất Đông Phương Ly Nhân lật sách không đúng, ôn nhu hỏi thăm:

"Ly Nhân, ngươi đang xem cái gì?"

Nước mắt Hiệp nữ. . .

Đông Phương Ly Nhân nghe Dạ Kinh Đường giải thích căn kẽ, đối bản tạp thư lừng danh giang hồ này cũng thấy hứng thú, đặc biệt tìm đến để nhìn xem, bên trong có phải viết truyện tình cảm không.

Kết quả nhìn một đêm, đúng là đang viết tình yêu nam nữ, nhưng miêu tả có chút quá kỹ càng, ngay cả chuyện phòng the đều vẽ giống như đúc, phương thức hoan hảo cổ quái kỳ lạ, gần như làm vỡ nát tam quan của nàng.

Nhưng mà cái này tạp thư xác thực có thú vị.

Thấytỷ tỷ sinh nghi, Đông Phương Ly Nhân không nhanh không chậm khép sách lại trả lời:

"Người của ta sửa sang lại một chút việc vặt, không có trọng điểm gì."

Nữ Đế có thể ngồi vào vị trí này, cũng không phải dễ lừa như vậy, thuở nhỏ lớn lên cùng muội muội, chỉ là nhìn cử chỉ dị dạng nhỏ bé của Đông Phương Ly Nhân, liền biết trên sách tuyệt không phải việc vặt đơn giản.

Nhưng đối mặt thân muội muội của mình, Nữ Đế vẫn là rất khoan dung, ngược lại dò hỏi:

"Còn đang tức giận trẫm?"

Đông Phương Ly Nhân thấy tỷ tỷ đem sự tình làm rõ, sắc mặt không vui:

"Ngươi còn biết? Ta cùng Dạ Kinh Đường nhận biết chỉ có mấy ngày, chỉ là thưởng thức thiên phú của hắn, muốn trọng dụng. Kết

quả thì tốt, ngươi không nói lời gì đem ta cùng hắn lừa gạt tiến vào Xán Dương Trì, làm hại ta. . . Đây là việc mà tỷ tỷ có thể làm?"

Bàn tay Nữ Đế chống đỡ một bên mặt, ánh mắt nghiền ngẫm:

"Đơn thuần là muốn trọng dụng?"

Đông Phương Ly Nhân nghiêm túc nói:

"Dạ Kinh Đường cho ta hộ giá, ta xác thực rất thưởng thức hắn, cũng nhớ ân tình của hắn; nhưng chỉ vậy đã có thể làm phò mã của ta, vậy hộ vệ Hắc Nha sẽ ít người đạt được tiêu chuẩn này sao? Chung thân đại sự, ta còn đang cân nhắc xem có muốn cùng Dạ Kinh Đường tiếp xúc hay không, ngươi liền trực tiếp lửa cháy đổ thêm dầu, đốt cháy giai đoạn, đem sự tình nháo đến một bước này. . ."

Nữ Đế đưa tay, dừng lại lời nói muội muội:

"Được rồi, là tỷ tỷ tự tác chủ trương, can thiệp chuyện riêng của ngươi, chuyện này ngươi chậm rãi cân nhắc, trẫm không can thiệp. Dạ Kinh Đường căn cốt kỳ giai, là cái đại tài tập võ, ngươi vô luận có nhìn trúng hay không, cũng đừng đẩy đi bên ngoài, tránh cho nuôi hổ gây họa, lại xuất hiện một cái đau đầu như Bình Thiên Giáo."

Đông Phương Ly Nhân hơi có vẻ ngoài ý muốn:

"Dạ Kinh Đường có tiềm lực sánh vai Tiết Bạch Cẩm?"

Nữ Đế nháy nháy mắt:

"Xem ra ta xác thực nóng vội, ngươi đối với Dạ Kinh Đường đúng là không hiểu rõ."

"Chẳng lẽ ngươi hiểu rõ?"

"Chỉ là một quyền ngày đó đánh ở Cảnh Phúc Cung, trẫm liền

nhìn ra đại khái, không có môn đạo chút nào, tất cả đều là thiên phú."

Đông Phương Ly Nhân hồi tưởng lại, sắc mặt ngưng trọng:

"Thật sao?"

Nữ Đế buông xuống tấu chương, nâng chung trà lên nhấp miệng, ánh mắt bất đắc dĩ:

"Thôi, cùng ngươi trò chuyện cái này thực sự hao tâm tốn sức, ngươi vẫn là tiếp tục xem sách đi."

". . ."

Chương 141 - Dục Hỏa Đồ

Chương 141. Dục Hỏa Đồ

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy thái độ tỷ tỷ giống như 'Gỗ mục không điêu khắc được', tức giận vạt áo phình lên muốn đôi co hai câu, nhưng lại không dám, cuối cùng dứt khoát gấp sách, phẩy tay áo bỏ đi.

"Đi đâu đó?"

" Đi Thỉnh an Thái hậu."

--

Phía Tây Bắc Hoàng thành - tẩm cung Thái hậu.

Ngày mùa hè ve kêu râm ran, cung nữ không có việc gì, đều đứng ở trong chỗ hành lang mát chờ đợi, Thái hậu ngủ muộn dậy cũng muộn, đang bên trong tẩm điện.

Ngủ trễ là bởi vì thâm cung vắng vẻ không chỗ nương tựa lăn lộn khó ngủ, mà dậy trễ cũng không phải bởi vì chưa tỉnh ngủ mà là nằm ỳ.

Bên trong đại điện im ắng, cung nữ Hồng Ngọc đang dựa trên cửa, trong tay cầm một bản tạp thư không thú vị lật xem.

Đồ đạc trong tẩm điện đều đã được sắp xếp ngay ngắn, trên vách tường còn treo một bức tranh mà Thái hậu vừa vẽ xong - một người vác một con gà béo, giống như đang mang gà ra ngoài chợ bán. . .

Thái hậu nương nương mặc váy ngủ mỏng manh, ngồi xếp

bằng tại trên giường, đầu ngay ngắn, thân chính trực, miệng khép hờ, mắt lim dim, hai tay thả lỏng rủ xuống đặt trên đùi.

Cái tư thế tĩnh tọa này, so với Dạ Kinh Đường khi luyện công thì còn tiêu chuẩn hơn nhiều, nguyên bản Thái hậu thục mỹ động lòng người, vậy mà giờ đây toát ra một tia khí tức xuất trần.

Thái hậu xuất thân Tần gia là con cháu hào môn thế gia Giang Châu, lúc nhỏ cũng tập võ, phụ mẫu rất sủng ái nàng, chuyên môn đem nàng dẫn tới trước mặt một trong Hai thánh là Thánh Lữ Thái Thanh học nghệ.

Những pháp môn dưỡng sinh của Đạo gia mà Thái Hậu biết, chính là học được khi đó, cũng trong khoảng thời gian ấy kết giao bằng hữu với Tuyền Cơ chân nhân.

Đáng tiếc cuối cùng Lữ Thái Thanh nói nàng Phàm tâm quá nặng, không cho nàng xuất gia. Sau khi rời khỏi Ngọc Hư Sơn không lâu, nàng liền được triều đình chọn trúng, thành Đại Ngụy hoàng hậu. Đang trên đường vào kinh thành thì nghe tin tiên đế liền băng hà, Thái tử vì lôi kéo sĩ tộc Giang Châu củng cố hoàng quyền nên đem nàng – người ngay cả mặt tiên đế cũng chưa thấy qua tôn lên làm Thái hậu.

Chẳng bao lâu sau, Nữ Đế bức thái tử thoái vị, Tần gia có công phò tá nên khi Nữ Đế thượng vị, vẫn tôn nàng là mẫu hậu. Cuộc đời của nàng có thể nói là trải qua rất nhiều biến cố bất ngờ. Cũng vì thế, tâm tư Thái hậu sớm đã thay đổi, từ lâu đã quên đi những phương pháp dưỡng sinh tăng thọ này.

Nhưng mấy năm trước, nàng nhàm chán không có gì làm liền lệnh cho cung nữ làm một cái xích đu ở cây Ngân Hạnh sau vườn. Lúc đó, Hồng Ngọc chợt phát hiện, dưới gạch trôn một hộp sắt rỉ sét.

Nàng còn tưởng là đồ vật của một vị phi tần tiền triều nào đó

trôn xuống, mở ra xem mới phát hiện bên trong đặt một trương giấy vàng. Trước kia, đã từng xem qua tấm Ngọc Cốt Kỳ Lân Đồ nên khi vừa thấy đồ trong hộp nàng ngay lập tức nhận ra đây chính là Kim Phượng Dục Hỏa Đồ bên trong « Minh Long Đồ ». Còn về phần là ai chôn ở dưới cây Ngân Hạnh, thì nàng không biết.

Truyền thuyết nói rằng chỉ cần luyện Dục Hỏa Đồ tới đại thành, liền có thể 'Thương tích tự lành', 'gãy chi trùng sinh', chỉ cần không bị đánh chết ngay lập tức thì thương tích đều có thể phục hồi, căn bản chính là bất tử.

Người hành tẩu trong giang hồ, không có mấy người mà trên người không mang ám thương.Trong lòng rất nhiều người, một cơ thể khỏe mạnh, so với trường sinh bất lão thậm chí còn coi trọng hơn. Từ đó có thể suy ra, phân lượng của bức họa này.

Thái hậu có được vật này, tự nhiên rất mừng rỡ. Từ đó về sau, mỗi ngày đều đi tới cây ngân hạnh cầu phúc, cảm tạ cây ngân hạnh mang đến cho nàng hy vọng thay đổi, hướng đến một cuộc sống vui vẻ.

Nhưng mà vận may của nàng hình như chỉ dừng lại được ở đó.

Có được Dục Hỏa Đồ về sau nàng cảm thấy mọi việc đều không được như ý. Nàng đã luyện pháp môn này rất nhiều năm, cảm giác bản thân biết cách luyện, nhưng lại nghĩ không ra cái bí pháp nghe thì rất lợi hại này, có tác dụng gì với nàng.

Bí pháp này có thể khiến thương tích tự lành, gãy chi trùng sinh, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bị thương!

Nàng thuở nhỏ sống an nhàn sung sướng, sau khi nhập cung càng là tiền hô hậu ủng, ngay cả đi ngủ, cung nữ cũng sợ giường nàng quá cứng, thì làm sao có thể bị thương.

Vì nghiệm chứng bí thuật thật giả, nàng từng lén dùng đao nhỏ rạch xuống cánh tay.

Kết qua vết thương đúng là rất nhanh lành lại, nhưng vẫn là rất đau. Hồng Ngọc thấy thế, còn cho rằng nàng buồn quá phát điên, Nữ Đế và Tĩnh Vương cũng chạy tới hỏi han ân cần.

Càng nghĩ càng thấy tác dụng duy nhất của « Dục Hỏa Đồ » này, khả năng chỉ có tại trăm năm sau, giữ lại cho nàng một bộ di thể đẹp đẽ hoàn chỉnh. . .

Mà nàng đại khái sống trong thâm cung này cả đời, vô bệnh vô tai liền có thể sống đến tuổi thọ cực hạn mới chết. Sống tới 120 tuổi, lâu hơn cả Phụng Quan Thành. . .

"Aiz. . ."

Liên tưởng đến quãng đời dài dằng dặc phía trước chỉ có thể sống trong cô đơn, tĩnh mịch, Thái hậu nương nương liền mở mắt ra, thở dài yếu ớt.

Nàng quay đầu nhìn về bức tranh người bán gà trên tường, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại vị công tử lạnh lùng vài ngày trước vào nhầm cung.

Hôm trước bị bắt gặp vẽ bức họa này, cũng không biết có bị hiểu lầm hay không. . .

Mặc dù chuyện rất nhỏ, người thường quay người lập tức có thể quên, nhưng Thái hậu ngày qua ngày đều nhàm chán, ít gặp được chuyện thú vị, nên những việc nhỏ như này lại nhớ rất lâu.

Chương 142 - Có Ý Cảnh

Chương 142. Có Ý Cảnh

Chính thời khắc suy nghĩ lung tung, bên ngoài tẩm điện bỗng nhiên vang lên bước chân, một bóng người sải bước đi vào, bước chân nặng nề, có vẻ đang nổi giận đùng đùng.

Thái hậu nương nương giương mắt dò xét, phát hiện người mặc mãng bào, là Ly Nhân. Vốn muốn dựa vào giường phượng giả vờ ngủ, nhưng ngay lúc đó lại phát giác không đúng, vội vã hoang mang rối loạn ngồi dậy, chân trần chạy đến vách tường trước mặt, muốn lấy xuống bức tranh.

"Thái hậu, ngươi đây là. . ."

Đông Phương Ly Nhân bước vào tẩm điện, vừa vào liền nhìn thấy Thái hậu nương nương mặc váy ngủ, đi chân trần, quần áo không chỉnh tề, nhón chân lên cố lấy bức chân dung treo trên tường.

Nhưng bởi vì treo có chút cao, không có với tới dây treo, bị phát hiện cả người liền cứng đờ ở bên tường.

"Ây. . ."

Thái hậu nương nương biểu lộ xấu hổ, không dám quay đầu.

Bịch bịch bịch...

Đông Phương Ly Nhân chậm rãi đi đến trước mặt, đưa tay giúp Thái hậu nương nương đem bức tranh lấy xuống, cầm trong tay dò xét một chút. . . uất khí vừa rồi chịu ở chỗ tỷ tỷ, trong nháy mắt tiêu tan phân nửa!

A, tranh này chính là thứ quỷ gì. . .

Cùng tỷ tỷ kẻ tám lạng người nửa cân. . .

Gương mặt thục mỹ của Thái hậu nương nương tràn đầy quẫn bách, cũng không dám nhìn xem biểu lộ của Đông Phương Ly Nhân, ôn nhu nói;

"Cài này, bản cung trong lúc rảnh rỗi, tùy tiện vẽ tranh. . ."

"Đã nhìn ra."

"Ah? Ngươi đã nhìn ra? Vậy . . ."

Đông Phương Ly Nhân thực sự không muốn đả kích nhã hứng vẽ tranh của Thái hậu nương nương, ánh mắt đầy khen ngợi liếc nhìn bức tranh:

"Mặc dù là nhàn rỗi tùy tính vẽ ra, nhưng rất có phong thái của họa sĩ, cảnh người dân bán gà ở chợ, có thể miêu tả sôi nổi trên giấy bực này. . ."

?

Thái hậu nương nương sững sờ, giương mắt nhìn lại tác phẩm của mình, lại nhìn Đông Phương Ly Nhân tán dương, ánh mắt đầu tiên là như trút được gánh nặng, sau đó dần dần hóa thành ủy khuất u oán:

"Ly Nhân, bức họa này là bắt chước bản trong thư phòng của ngươi, chính là vẽ vị công tử tuấn tú kai, mang theo con chim lớn. . ."

? ?

Biểu lộ tán dương của Đông Phương Ly Nhân cứng đờ, cẩn thận xem bức tranh. . .

Hai thứ này có liên quan sao?

Ngoại trừ một người một chim ra, bất kể là kết cấu, ý cảnh hay họa công có dính dáng chút nào đâu?

Dạ Kinh Đường nếu có hình dáng như này, trước đó nhìn trộm nàng tắm rửa xong chắc chắn là không còn mạng đi ra khỏi Xán Dương Trì. . .

Nhưng mà nhìn thấy Thái hậu nương nương mím môi, bộ dáng hậm hực, ủy khuất, Đông Phương Ly Nhân phản ứng cực nhanh, khẽ gật đầu:

"Đã nhìn ra. Ừm. . . Lúc ta vẽ bức kia, Dạ Kinh Đường mới vừa vào kinh, trong túi chỉ có hai lượng bạc, đến ăn cơm cũng là vấn đề. Hừm. . . Ta cảm thấy, vẽ cảnh tượng người 'Mới vào kinh thành mưu sinh' không dễ nên chỉ vẽ ra được hình bóng, xa rời hiện thực, không có hồn, vẽ không ra khí chất của người mới đến kinh thành chân chính. Bức họa do Thái hậu nương nương vẽ quả thật đã miêu tả rất đúng chất dân quê mới vào thành, thật là tuyệt."

". . ."

Thái hậu nương nương lại không ngốc, cũng hiểu năng lực bản thân có hạn, nghe liền biết Ly Nhân đang lấy lòng nàng.

Nhưng cho dù chỉ là lấy lòng, bên trong mười thành ít nhất có một thành là thật mà phải không?

Thái hậu nương nương thụ sủng nhược kinh, tiến lên quan sát tỉ mỉ:

"Thật sao? Có thể nhận ra là ai?"

Đông Phương Ly Nhân rất muốn khen thêm vài câu, nhưng thật sự nghĩ không ra nên khen gì, liền mỉm cười nói:

"Vẽ tranh đôi khi không có tiêu chuẩn cố định, mỗi người đều có cái nhìn riêng, bức tranh này, ta xem một chút liền có thể nhận ra."

Thái hậu nương nương bán tín bán nghi:

"Ừm. . . Nếu là người trong bức họa, nhìn thấy bức họa này, ngươi cảm thấy hắn có thể nhận ra hay không?"

Ta cảm thấy không thể. . .

Đông Phương Ly Nhân thực sự không muốn để Thái hậu nương nương mất hứng, suy nghĩ một chút, nói;

"Hắn cũng chỉ là một vũ phu mà thôi, sao có thể nhìn hiểu ý cảnh bên trong tranh của Thái hậu, nhưng mà nếu nhìn kỹ, vẫn có thể nhận ra."

A. . .

Thái hậu nương nương hơi suy nghĩ, rồi cười nói:

"Bản cung cảm thấy ngươi vẽ dễ nhìn, rất muốn học, nhưng lại học không được tinh túy. Nếu không ngươi đem hộ vệ kia gọi tới, đứng bên ngoài để bản cung luyện vẽ một chút?"

Đông Phương Ly Nhân thấy Thái hậu đối với cầm kỳ thư họa có hào hứng, cũng không thể cự tuyệt:

" Trong nhà Dạ Kinh Đường có việc, phải rời kinh một thời gian, chờ hắn trở về, ta sẽ bảo hắn tới mấy ngày, để Thái hậu thoải mái vẽ."

Thái hậu nương nương được dỗ dành đến rất vui vẻ, cũng không vội, chắc là sợ đến lúc đó mất mặt, liền kéo Đông Phương Ly Nhân đi tới vườn hoa:

"Cũng được. Bản cung gần đây đối vẽ tranh cảm thấy rất hứng

thú, trước tiên ngươi đứng chỗ này để bản cung vẽ mấy tấm mỹ nhân đồ, vừa vặn cũng chỉ điểm giúp ta. . ."

Mỹ nhân đồ. . .

Đông Phương Ly Nhân không nhận ra Thái hậu nương nương có thể vẽ ra cái gì, có thể nhìn ra nam nữ hay không? Nhưng ở nơi này nhận được cảm giác ưu việt đi chỉ bảo người khác, dù sao cũng tốt hơn làm bé ngốc ở trước mặt tỷ tỷ và Dạ Kinh Đường. Vậy nên nàng không có cự tuyệt

Chương 143 - Xuất Phát

Chương 144. Xuất Phát

Tới gần giữa mùa hạ, thời tiết dần dần nóng lên, chuông sớm vừa vang lên không lâu, mặt trời nóng bỏng liền bò lên trên cửa sổ, trong sân yên tĩnh có thêm một tiếng ve kêu.

"Ve sầu ve sầu —— "

"Chít chít~. . ."

Trên bệ cửa sổ đặt vào hai quyển tạp thư, một cái tiện tay mua được con lừa từ gỗ làm đồ chơi cho chim chim.

Chim chim tròn vo, buồn bực ngán ngẩm dùng trảo trảo lắc lắc con lừa gỗ, lắc tới lắc lui, học tập tiếng ve hót vang.

Dạ Kinh Đường đứng tại bên cạnh tủ quần áo, trước mặt là gương đồng Lạc Ngưng đã dùng qua, chăm chú chỉnh lý quần áo trên người.

Hôm nay liền muốn cùng Tam Nương đi thuyền đi Tây Vương trấn, tham gia họp mặt trong Hồng Hoa Lâu, sau đó còn phải đi Thủy Vân Kiếm Đàm Trạch Châu một chuyến, trở về nhanh nhất cũng phải là đầu tháng 5.

Rời đi lâu như vậy, căn nhà lại lần nữa hoang phế, hôm qua còn đặc biệt một tiếng cùng lão tiêu sư Dương Triều, để hắn cách mấy ngày tới tưới chút nước, thu dọn sắp xếp.

Không thì đợi tháng sau Lạc nữ hiệp trở về, phát hiện hắn đem hoa hoa thảo thảo nuôi tới chết rồi, ngoài miệng không nói gì, khẳng định trong lòng cũng sẽ trách hắn không chịu trách nhiệm.

Sắp xếp tốt cho đình viện, Dạ Kinh Đường dắt ngựa rời đi ngõ hẻm song quế, cưỡi mã đi tới mấy con phố bên ngoài thiên thủy kiều.

Vào kinh thành đã được hai tuần, mười hai tên tiêu sư từ Lương Châu mang tới, đều đã dàn xếp ổn thỏa vị trí, có người mang theo vợ con, còn tại Bùi gia trợ giúp làm lên nghề phụ, trẻ tuổi nhất là tiểu Lục tử, thậm chí kết hợp đi làm với Trần Bưu, có thể trở thành chưởng quỹ tương lai, nhưng rất hay theo Trần Bưu nghịch ngợm.

Đối với loại việc nhà như này, Dạ Kinh Đường còn có chút quan tâm, chuyên môn dừng lại ở bên ngoài tiêu cục Trấn Viễn, đem tiểu Lục tử lôi ra ngoài, lo lắng căn dặn:

"Đối ngoại thì phải ngay thẳng không thẹn với lòng, bên trong nuôi nổi vợ con mới gọi là nam nhân. Về sau nếu không nghiêm túc với cô nướng khác, không được quấy nhiễu cô nương nhà người ta, nếu không ta gỡ xuống cái chân thứ ba của ngươi, nghiêm túc làm ăn. . ."

"Thiếu đông gia, ngươi yên tâm, lão Dương vừa đi, ta nhất định là tiêu đầu. . ."

"Hắc! Cái thằng chó này!"

Lục tử còn chưa nói dứt lời, lão tiêu sư Dương Triều trực tiếp liền cầm đao tới, dọa cho Lục tử quay đầu liền chạy.

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười một tiếng, đem chim chim muốn bay theo hóng trò vui bắt trở lại, bước nhanh đi tới sâu bên trong ngõ.

Đại trạch Bùi gia, trong khuê phòng.

Trong đình viện ve kêu râm ran, Bùi Tương Quân đang ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, vừa mới tắm rửa qua, trên thân

chỉ mặc một cái yếm vàng nhạt, cầm trong tay một cái bút nhỏ dài, chăm chú kẻ mặt vẽ lông mày sau đó đánh son đỏ.

Kỳ thật kgộ tính Bùi Tương Quân tập võ vô cùng tốt, bằng không thì cũng sẽ không được Bùi Thương thu làm quan môn đệ tử, kế nhiệm lâu chủ Hồng Hoa Lâu.

Đến nay tuy đã là Tông Sư, nhưng không thể đánh ra nổi tiếng chiến tích trên giang hồ, nguyên nhân chủ yếu chính là điều kiện thân thể không cho phép.

Đây cũng không phải là nói là Bùi Tương Quân thân thể không tốt, mà là Bá Vương Thương của Bùi gia, thuộc về đỉnh lưu của công phu ngoại gia, đại khai đại hợp, lực nặng vạn quân, vốn cũng không thích hợp để nữ tử tu tập.

Một đại mỹ nhân cao ráo như Đông Phương Ly Nhân, chiều cao không thua nam nhi, thân thể lại cân đối, khả năng luyện thương còn có thể được một phen thành tựu.

Mà Bùi Tương Quân thì không được, mẫu thân là tiểu thư khuê các ở Giang Châu, lấy uyển ước xinh đẹp vang danh, nàng được di truyền, dáng người không phải rất cao, thuở nhỏ dinh dưỡng vô cùng tốt lại công thêm luyện võ, khiến dáng người phi thường ‘Mắn đẻ’ .

Nói đơn giản điểm chính là mông sung mãn đẫy đà, trước ngực to lớn cao thẳng.

Loại dáng người này của nữ tử, có thể nói là vưu vật trời sinh, nhưng đùa nghịch đại thương thì quả thực gặp nhiều giới hạn, muốn luyện đến trình độ đăng phong tạo cực, độ khó so với người bình thường thì lớn hơn quá nhiều.

Nha hoàn Tú Hà đứng tại phía sau, giúp Bùi Tương Quân chải tóc, nghiêng đầu mắt liếc về phía bộ ngực cao ngất như núi, đáy

mắt có hâm mộ nhàn nhạt, muốn dò hỏi:

"Lâu chủ, sự tình mà đại phu nhân nói, ngài cân nhắc thế nào?"

"Chuyện gì?"

"Chính là phù sa không lưu ruộng người ngoài đó, Thiếu chủ dáng vẻ đường đường, lâu chủ thiên sinh lệ chất, quả thực là trời đất tạo nên một đôi. . ."

"Cái gì mà nước phù sa? Ta rất béo tốt sao?"

"Hì hì ~ lâu chủ là chỗ nào nên gầy thì gầy, chỗ nào nên béo liền béo, nếu là cởi ra y phục, có thể đem con mắt Thiếu chủ rớt ra ngoài. . ."

Bùi Tương Quân "Xì ~" một chút , khi có nha hoàn chạy vào, nói Dạ Kinh Đường đến, nàng mới thu liễm tâm tư, đứng dậy mặc vào một bộ áo xuân mỏng manh, ra cửa phủ Bùi gia.

Chương 144 - Kế Hoạch Ám Sát Dạ Kinh Đường

Chương 145. Kế Hoạch Ám Sát Dạ Kinh Đường

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường chờ đợi ở trước cửa, Bùi Tương Quân lộ ra một nụ cười duyên:

"Kinh Đường, đi thôi."

Dạ Kinh Đường dò xét Tam Nương một chút, mặc dù cảm thấy trang điểm ăn mặc xinh đẹp nhưng cũng không để lộ biểu cảm kì lạ nào, đưa tay đẩy màn xe để Tam Nương và Tú Hà đi vào toa xe ngồi, còn hắn ngồi ở ngoài xe ngựa, cầm trong tay roi ngựa vỗ nhẹ:

"Đi!"

Lộc cộc ~~

Xe ngựa lộc cộc đi về phía bến tàu ở bờ sông. . .

Phía đông Vân An thành, trong vòng hơn mười dặm có Đa Lệ Trấn.

Trong một nhà bán xe ngựa trên trấn, Huyết Bồ Đề bị quan phủ đuổi bắt nhiều ngày đang lẩn trốn ở đây, hắn ăn mặc theo kiểu một ông lão bình thường, trên tay cầm ấm tử sa, tựa ở trên ghế nằm phơi nắng, nhắm mắt ngưng thần.

Bịch bịch. . .

Một luồng gió mát thổi qua, hai đạo thân ảnh bước vào trong

đại viện, ăn mặc theo kiểu hiệp khách giang hồ, đầu đội mũ rộng vành, một người cầm thương, một người tay không.

Người khách cầm thương đội mũ rộng vành, đi đến gần chỗ Huyết Bồ Đề, chắp tay thi lễ:

"Tại hạ Lục Nguyễn, Yến công tử phái chúng ta tới đây, về sau xin nghe theo phân phó của ngài."

"Tại hạ Trần Minh."

Huyết Bồ Đề đưa mắt lên nhìn, hơi hồi tưởng lại một chút, dò hỏi:

"Thấu Tâm Quyền Trần Minh, Thất Thước Thương Lục Nguyễn?"

Lục Nguyễn dáng người cao gầy, bội phục nói:

"Tiền bối nhiều năm không hành tẩu giang hồ Đại Ngụy, không nghĩ tới còn có thể biết được danh hào của tại hạ."

" Hậu bối giang hồ siêu quần bạt tụy, đã từng nghe qua, chẳng có gì lạ."

Huyết Bồ Đề cầm lấy quái trượng đứng dậy, sắc mặt mang theo ý cười. Nhưng mà nụ cười này, cũng không phải là đang thưởng thức nhân tài mới nổi.

Lần trước cùng Dạ Kinh Đường giao thủ, Huyết Bồ Đề sau đó liền phát hiện manh mối của Minh Long Đồ, mục đích có chút thay đổi. Không mạo hiểm giúp Lục Phỉ ám sát Tĩnh Vương nữa mà đổi thành cướp lấy Minh Long Đồ từ trên người Dạ Kinh Đường, dù sao Dạ Kinh Đường so với Tĩnh Vương thì dễ đối phó hơn nhiều.

Là đỉnh tiêm sát thủ, ám sát Tĩnh Vương thế nào, tự nhiên là do Huyết Bồ Đề toàn quyền an bài, cố chủ phụ trách cung cấp tin

tức, nhân thủ cho hắn.

Lợi dụng điểm tiện lợi này, Huyết Bồ Đề gần đây tra được thân phận Dạ Kinh Đường, hắn là nghĩa tử Bùi gia ở Thiên Thủy Kiều, võ nghệ hắn là học được từ chỗ Nha môn, cùng Tĩnh Vương quan hệ mập mờ. Bùi gia đã an bài thuyền, gần đây muốn đi Tây Vương trấn nói chuyện làm ăn, Dạ Kinh Đường sẽ đi theo.

Con cái nhà thương gia, một mình đi ra ngoài, bên người không có cao thủ Nha môn tùy hành, không nghi ngờ gì nữa, đây là thời cơ tốt nhất để hạ thủ.

Nhưng một mình hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Dạ Kinh Đường, vì vậy hắn liền dùng danh nghĩa Huyết Bồ Đề ám sát Tĩnh Vương, để cố chủ phái cho hắn hai người trợ giúp.

Trần Minh, Lục Nguyễn đều là tội phạm hung danh trên giang hồ, dựa vào giết người cướp của vơ vét của cải, võ nghệ đều thuộc hàng cao thủ, mỗi người đều có thể giao thủ mấy chiêu với Dạ Kinh Đường.

Dưới tình huống ba người liên thủ hắn nắm chắc phá được đao pháp siêu phàm của Dạ Kinh Đường. Sau khi việc thành hắn sẽ độc chiếm « Minh Long Đồ », ám toán diệt trừ hai đồng đội này để diệt khẩu dễ như trở bàn tay.

Huyết Bồ Đề âm thầm suy tính, xác định chuẩn không có chỗ nào sơ suất, trong lòng liền rục rịch muốn hành động, xoay người đứng lên, cầm thiết quải đi ra xe ngựa:

"Đi thôi."

. . .

Một bên khác, hạ du Thanh giang.

Một chiếc thuyền chở khách dọc theo dòng sông đi lên, bên trên boong tàu là hành khách từ khắp trời nam biển bắc.

Trong phòng khách ở tầng hai của thuyền, giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo bá chủ giang hồ, đứng trước cửa sổ, thân mang Thanh Y, khoanh tay ôm lấy hai quả dưa hấu, đôi mắt hoa đào trời sinh mê ly, ngắm nhìn nhìn ngắm non nước cùng sắc trời âm u, có chút xuất thần.

Bắt đầu của Thanh Giang là tại hồ Thiên Lãng ở cảnh nội Bắc Lương, từ bắc đi tới phía nam đi ngang qua cương vực Đại Ngụy, rồi đổ vào biển ở phương nam.

Lạc Ngưng xuất phát từ kinh thành, xuôi theo Thanh giang mà xuống phía nam, có thể thẳng tới Thiên Nam, bây giờ đã đi bốn năm ngày.

Đều là thời gian mấy ngày, nhưng ngồi thuyền trở lại quê hương so với ở lại trong ngõ song quế, có thể nói cách biệt một trời một vực.

Nếu như nói mấy ngày ở trong ngõ hẻm song quế là những ngày khó quên nhất, thì mấy ngày ngồi trên thuyền này, chính là những ngày gian nan nhất.

Lạc Ngưng đứng ở cửa sổ, ngẩn người ngắm nhìn dòng sông, bên cạnh nàng là một cô nương thiên sinh lệ chất cũng đang buồn bã ỉu xìu nằm tại trên giường, than thở:

"Không có chim chim ta buồn muốn chết. . . Sư nương, nếu không ta trở lại kinh thành nhé, việc chúc thọ, ngươi đi một mình là được rồi. . ."

Chương 145 - Chương này bị lặp nhưng mình không xóa được nên mình không để vip

Chương này bị lặp nhưng mình không xóa được nên mình không để vip

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường chờ đợi ở trước cửa, Bùi Tương Quân lộ ra một nụ cười duyên:

"Kinh Đường, đi thôi."

Dạ Kinh Đường dò xét Tam Nương một chút, mặc dù cảm thấy trang điểm ăn mặc xinh đẹp, nhưng cũng không lộ ra cái thần sắc dị dạng gì, đưa tay đẩy ra màn xe, đưa Tam Nương cùng Tú Hà trở ra, hắn liền ngồi ở ngoài xe ngựa, cầm trong tay roi ngựa vỗ nhẹ:

"Đi!"

Ùng ục ục ~~

Xe ngựa cuồn cuộn, lái về phía bến tàu ở bờ sông. . .

Phía đông Vân An thành, trong vòng hơn mười dặm có Đa Lệ Trấn.

Trong một nhà bán xe ngựa ở trên trấn, Huyết Bồ Đề bị quan phủ đuổi bắt nhiều ngày đang lẩn trốn ở đây, hắn ăn mặc theo kiểu một ông lão bình thường cách, trên tay cầm lấy ấm tử sa, tựa ở trên ghế nằm phơi nắng, nhắm mắt ngưng thần.

Đạp đạp. . .

Khi có một luồng gió mát thổi qua, hai đạo nhân ảnh rơi vào trong đại viện, đều là cách ăn mặc của khách giang hồ đầu đội mũ rộng vành, một người cầm thương, một người tay không.

Người khách cầm thương mũ rộng vành, đi đến gần chỗ Huyết Bồ Đề, chắp tay thi lễ:

"Tại hạ Lục Nguyễn, Yến công tử để cho chúng ta tới nơi đây, về sau nghe ngài phân công."

"Tại hạ Trần Minh."

Huyết Bồ Đề đưa mắt lên nhìn, hơi hồi tưởng lại một chút, dò hỏi:

" Thấu Tâm Quyền Trần Minh, Thất Thước Thương Lục Nguyễn?"

Lục Nguyễn dáng người cao gầy, bội phục nói:

"Tiền bối nhiều năm không hành tẩu tại Đại Ngụy, không nghĩ tới còn có thể biết được danh hào tại hạ."

" Hậu bối giang hồ siêu quần bạt tụy, có chỗ nghe thấy chẳng có gì lạ."

Huyết Bồ Đề cầm lấy quải trượng đứng dậy, sắc mặt mang theo một vòng ý cười. Nhưng mà nụ cười này, cũng không phải thưởng thức đối với nhân tài mới nổi.

Lần trước cùng Dạ Kinh Đường giao thủ, về sau Huyết Bồ Đề phát hiện manh mối Minh Long Đồ, mục đích cũng phát sinh cải biến —— không còn mạo hiểm giúp Lục Phỉ ám sát Tĩnh Vương, đổi thành cầm tới Minh Long Đồ từ trên thân Dạ Kinh Đường, dù sao Dạ Kinh Đường so với Tĩnh Vương thì dễ đối phó hơn nhiều.

Làm đỉnh tiêm sát thủ, ám sát Tĩnh Vương làm sao, tự nhiên là

do Huyết Bồ Đề toàn quyền an bài, cố chủ phụ trách cung cấp tin tức, nhân thủ cho hắn.

Thông qua cái tiện lợi này, Huyết Bồ Đề gần đây tra được thân phận Dạ Kinh Đường ——nghĩa tử Bùi gia Thiên Thủy Kiều kinh thành, khả năng học võ nghệ tại Hắc Nha, cùng Tĩnh Vương quan hệ mập mờ. Bùi gia đã an bài thuyền, gần đây muốn đi Tây Vương trấn nói chuyện làm ăn, Dạ Kinh Đường sẽ đi theo.

Một con nhà thương gia, một mình đi ra ngoài, bên người không có cao thủ Hắc Nha tùy hành, không thể nghi ngờ đây là hạ thủ thời cơ tốt nhất.

Nhưng mà hắn một người hoàn toàn không phải là đối thủ của Dạ Kinh Đường, vì không thể trực tiếp nói ra, trên danh nghĩa Huyết Bồ Đề lấy ám sát Tĩnh Vương, để cố chủ cho hắn hai người trợ giúp.

Trần minh, Lục Nguyễn đều là tội phạm hung danh trên giang hồ, dựa vào giết người cướp của vơ vét của cải, võ nghệ đều nhập nhất lưu, bất kỳ một người nào đều có thể giao thủ mấy chiêu cùng Dạ Kinh Đường.

Dưới tình huống ba người liên thủ, có nắm chắc phá được đao pháp siêu phàm của Dạ Kinh Đường. Sau đó hắn muốn độc chiếm « Minh Long Đồ », ám toán diệt trừ hai đồng đội này để diệt khẩu, cũng dễ như trở bàn tay.

Huyết Bồ Đề âm thầm suy tính, xác định chuẩn bị không có gì chỗ sơ suất, về sau trong lòng liền ngo ngoe muốn động, xoay người đứng lên, dùng thiết quải đi ra xe ngựa:

"Đi thôi."

. . .

Một bên khác, hạ du Thanh giang.

Một chiếc tàu chở khách dọc theo dòng sông đi lên, bên trên boong tàu là hành khách từ khắp trời nam biển bắc.

Trong phòng khách ở tầng hai của thuyền, giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo bá chủ giang hồ, đứng tại phía trước cửa sổ nhìn non nước, thân mang Thanh Y, ôm lấy hai quả dưa hấu, đôi mắt hoa đào trời sinh mê ly, ngắm nhìn sắc trời âm u, xuất thần sững sờ.

Bắt đầu của Thanh Giang là tại hồ Thiên Lang ở cảnh nội Bắc Lương, từ bắc đi tới phía nam đi ngang qua cương vực Đại Ngụy, cho đến đi đổ vào biển ở phương nam.

Lạc Ngưng xuất phát từ kinh thành, xuôi theo Thanh giang mà xuống phía nam, có thể thẳng tới Thiên Nam, bây giờ đã đi bốn năm ngày.

Đều là thời gian mấy ngày, nhưng ngồi thuyền trở lại quê hương, cùng với ở lại trong ngõ song quế, có thể nói cách biệt một trời một vực.

Nếu như nói mấy ngày ở trong ngõ hẻm song quế, là mấy ngày khó có thể quên được nhất, vậy thì trong mấy ngày ngồi trên thuyền, chính là mấy ngày gian nan nhất.

Lạc Ngưng đứng ở cửa sổ, nhìn xem bờ sông ngẩn người, bên cạnh là cô nương thiên sinh lệ chất, nàng cũng là buồn bã ỉu xìu nằm tại trên giường, than thở:

"Không có chim chim ta buồn muốn chết. . . Sư nương, nếu không ta trở lại kinh thành nhé, sự tình chúc thọ, ngươi đi một mình là được rồi. . ."

Chương 146 - Đi Đường

Chương 146. Đi Đường

Lạc Ngưng thu hồi tâm niệm, nhìn về phía Chiết Vân Ly đang đứng ở bên cạnh:

"Một mình ngươi ở lại kinh thành, sư nương yên tâm như thế nào?"

"Không phải còn có Kinh Đường ca sao."

Cũng là bởi vì có hắn, ta mới không yên lòng. . .

Lạc Ngưng hoàn toàn không chống đỡ được cái tiểu tặc vô sỉ kia, không muốn tới một ngày nha đầu này cũng bị Dạ Kinh Đường duỗi tay sờ, hoặc là chồng lên nhau. . .

Nhưng tiểu tâm tư này, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ, sao có thể nói ra ngoài miệng, chỉ đành an ủi:

"Chỉ mấy tháng thôi, chờ đi Chu gia chúc thọ xong, chúng ta liền trở lại kinh thành. Khi đó Dạ Kinh Đường cũng đã đem Cừu đại hiệp cứu ra. . ."

Chiết Vân Ly trở mình ngồi dậy trên giường, bàn tay chống đỡ gương mặt, hai bắp chân trắng nõn lung la lung lay trên không trung:

"Đến kinh thành, cứu Cừu đại hiệp xong, chúng ta sẽ phải về Nam Tiêu Sơn sao?"

"Ngươi và ta vốn là người Nam Tiêu Sơn, ngươi còn muốn ở kinh thành cả một đời?"

Chiết Vân Ly cũng không có tính toán này, nhìn về phía sư nương:

"Ta chỉ cảm thấy đáng tiếc. Kinh Đường ca lợi hại như vậy lại đầu quân cho triều đình, vạn nhất về sau lên như diều gặp gió quay sang đánh chúng ta thì làm sao bây giờ? Chúng ta phải nghĩ biện pháp, đem Kinh Đường ca kéo về núi của mình."

Lạc Ngưng thở dài:

"Đại Ngụy như mặt trời ban trưa, muốn phục quốc nói nghe thì dễ. Dạ Kinh Đường tâm tại triều đình, sao có thể đi theo chúng ta tạo phản, ngươi lôi kéo hắn thế nào đây?"

Chiết Vân Ly nghe vậy, nghiêm túc suy nghĩ, chớp chớp mắt to, ý tưởng chợt lóe nói:

"Kinh Đường ca chưa có hôn phối, nếu không chúng ta thử dùng mỹ nhân kế một chút?"

? !

Lạc Ngưng tiên khí mười phần, gương mặt lạnh lẽo, nổi nóng giáo huấn:

"Nói mò gì đó? Ta là sư nương của ngươi!"

Chiết Vân Ly có chút không hiểu:

"A ~! Sư nương, ngươi nghĩ gì thế? Bình Thiên Giáo còn nhiều cô nương tuổi trẻ mỹ mạo, loại chuyện này làm sao có thể để sư nương tự thân xuất mã. Vả lại, sư nương là đệ nhất mỹ nhân giang hồ, niên kỷ cũng lớn hơn so Kinh Đường ca, hắn sao có thể có ý với ngươi. . ."

? ?

Lạc Ngưng hít một hơi thật sâu, trái dưa hấu nhỏ phồng lên

biến thành trái dưa hấu khổng lồ, nàng nhìn chung quanh một chút thì thấy một cây thước.

Chiết Vân Ly đang nói hươu nói vượn, thấy thế đứng dậy chạy vọt ra bên ngoài:

"Ta sai rồi ta sai rồi, ta chỉ thuận miệng nói một chút, sư nương đừng coi là thật. . ."

Lạc Ngưng khẽ cắn răng, đợi Chiết Vân Ly chạy ra cửa, mới chậm rãi thu liễm nổi nóng trong ánh mắt, quay đầu nhìn về phía Vân An thành, đáy mắt suy nghĩ ngàn vạn. . .

Ầm ầm ~

Lôi động thanh thương, phong hành mây tụ, sắc trời tối xuống.

Gió lớn thổi cát bay xuống mặt hồ, trong tầm mắt cuối cùng chỉ có thể thấy được mấy chiếc thuyền lúc ẩn lúc hiện, thành trấn hai bên bờ sông dần dần xuất hiện từng ánh đèn đuốc rực rỡ.

Dạ Kinh Đường thân mang áo bào màu đen làm từ gấm Thủy Vân, lưng đeo bội đao, tay cầm ô giấy đứng ở đầu thuyền; phía sau hắn có rất nhiều đồ đác, vải vóc đóng thành từng tấm, lá trà thành hộp, đồ sứ..., mọi thứ được vải dầu che đậy kín mít, hai thuộc hạ của Hồng Hoa Lâu đang dùng dây thừng buộc lại.

Hôm trước xuất phát từ bến thuyền Giang An đã dọc theo Thanh giang đi được hai ngày, sáng mai liền có thể đến Tây Vương trấn ở phía bên kia biên cảnh Vân Châu.

Thế đạo này không có trò chơi nào để giải trí, cùng thuyền đi ra ngoài chính là cái việc khổ cực, mỗi ngày ngoại trừ tuần tra từ trên xuống dưới để tránh hàng hóa rơi xuống, tránh va phải đá ngầm, chính là luyện tập võ nghệ trên boong thuyền.

Tam Nương mặc dù cũng trên thuyền, nhưng trên thuyền còn có sáu môn đồ đi theo giúp việc, nàng làm nữ lâu chủ cũng cần phải bảo trì tư thái cao thủ, ăn mặc theo kiểu ‘phong kiều thủy mị’ mà đi ra ngoài sẽ không thích hợp, vẫn luôn cùng Tú Hà ở trong khoang thuyền.

Đoạn sông từ kinh thành đến Tây Vương trấn, là tuyến đường thuỷ mậu dịch chủ yếu để đi tới Kinh Thành, trên sông qua lại rất nhiều thuyền, lúc nào cũng có thể nhìn thấy thuyền thuỷ binh đang tuần tra, theo lý thuyết thì vô cùng an toàn.

Nhưng Dạ Kinh Đường quan sát hai ngày, vẫn cảm thấy có chút không đúng, hắn đứng ở đầu thuyền nhìn ra xa phía sau, có thể thấy được có một chiếc thuyền tiểu thương, khoảng cách ước chừng hai dặm, không thấy rõ người bên trong, bèn mở miệng dò hỏi:

"Lý Giản, chiếc thuyền đằng sau kia là của nhà nào? Ngươi có biết không?"

Người này tuổi còn trẻ tên là Lý Giản lúc này đang ở phía sau sắp xếp che đậy hàng hóa, hắn là cháu trai hương chủ Lý Tam Vấn, tính đúng theo bối phận, là đồng môn sư huynh đệ với Dạ Kinh Đường.

Chương 147 - Đi Đường 2

Chương 147. Đi Đường (2)

Lý Giản mang theo mũ rộng vành, đi lên phía trước, cẩn thận quan sát, nhìn không thấy rõ lắm, liền chạy về phía buồng nhỏ trên thuyền, cầm cái ống tròn làm bằng đồng, kéo dài cái ống ra rồi quan sát tỉ mỉ:

"Ừm. . . Trên thuyền có treo cờ hiệu chữ Trương, chưa từng thấy qua, đoán chừng là tiểu thương bán hàng tạp hoá chạy ngang qua. . ."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy kính viễn vọng làm bằng đồng, hơi sững sờ, đi tới dò xét:

"Ngươi còn có thứ này?"

Lý Giản nhìn thấy bộ dáng bất ngờ của Dạ Kinh Đường, đắc ý nói:

"Kinh Đường ca chưa thấy qua à? Vật này tên là Thiên Lý Kính, mấy năm gần đây mới được lưu truyền từ Bắc Lương tới."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy nó cùng kính viễn vọng không có nhiều khác biệt, nhưng ở cái thế đạo này đúng là lần đầu tiên nhìn thấy. Hắn cầm lấy kính viễn vọng nhìn về phía sau, thì thấy là một chiếc thuyền nhỏ chở hàng, tràn đầy tạp hoá, có mấy hán tử đội mũ rộng vành cao lớn, trên thuyền che đậy vải dầu phòng mưa.

Khoảng cách hai dặm, khó mà thấy rõ mặt mũi của từng người, Dạ Kinh Đường quan sát một lát, sau đó liền đem kính viễn vọng đưa cho Lý Giản:

"Chiếc thuyền này là lạ, hôm trước xuất phát liền theo đuôi chúng ta, khoảng cách không xa không gần. Dựa theo kinh nghiệm áp tiêu trước kia, đại khái là đang nghiên cứu địa hình, chuẩn bị tìm cơ hội cướp tiêu."

"Kinh Đường ca đừng nghi thần nghi quỷ, đoạn đường thủy này mỗi ngày có mấy ngàn chiếc thuyền đi tới đi lui, có thuyền cùng đường là chuyện bình thường, có thể là thấy thuyền chúng ta lớn, mới tận lực đi cùng một chỗ, để mong an ổn."

Lý Giản nói đến đây, thu hồi kính viễn vọng, chỉ về phía các sư huynh đệ trên thuyền:

"Còn nữa, trên chiếc thuyền nhỏ kia nhiều nhất ba đến năm người, lâu chủ chúng ta còn ở trên thuyền, Tây Vương trấn còn có hai vị Tông Sư, mười một cái đường chủ, hơn trăm hương chủ đang chờ. Ta thực sự không tin, trên giang hồ còn có người dám cướp đồ của tổng đà Hồng Hoa Lâu."

Dạ Kinh Đường ngẫm lại cũng thấy đúng, lắc đầu cười nói:

"Thói quen nghề nghiệp, xem ra là ta quá lo lắng. Nhưng mà cẩn thận có thể dùng vạn năm, chiếc thuyền đằng sau kia vẫn nên thay phiên nhau để ý, một khi hành tung có dị dạng, lập tức cảnh báo."

"Kinh Đường ca yên tâm, cái này ta sẽ để tâm."

Dạ Kinh Đường giao phó xong, sau đó cùng môn đồ Hồng Hoa Lâu thay ca, đi tới phía sau của thương thuyền.

Là thuyền hàng, cho nên khu ngủ nghỉ cũng không quá xa hoa, khoang đuôi thuyền chỉ có bốn cái gian phòng, những người còn lại đều phải nghỉ ngơi ở phía dưới boong tàu.

Dạ Kinh Đường tiến vào đuôi thuyền, ẩn ẩn liền nghe được trong phòng truyền đến tiếng vang:

"Chít chít chít chít ~~ "

"Ừm hừ hừ ~~ "

Chim chim nổi điên ngâm nga âm thanh giống như nữ tử.

Khóe miệng Dạ Kinh Đường giật giật, đi đến trước cửa Tam Nương dò xét.

Cho dù là gian phòng Thuyền trưởng, không gian cũng không phải quá lớn, sạch sẽ ngăn nắp, bên trong đặt một cái bàn như cái phản, cửa sổ tại đuôi thuyền đang mở để tiện quan sát tình huống phía sau, trừ cái đó ra thì không có chỗ nào đặc biệt.

Chim chim có thể là trên thuyền nghẹn điên rồi, lúc này đang lăn lộn ở trên giường. Tú Hà thì ngồi ở bên cạnh, cười tủm tỉm nhìn xem nó.

Tam Nương mặc một cái váy mùa hè lộ ra một nửa cánh tay trắng noãn, ngồi tại trước gương đồng, cầm trong tay hộp trang điểm, chậm rãi kẻ mi.

Lúc đầu mắt hạnh trong veo như nước, sau khi tỉ mỉ vẽ mi, nhìn khí khái hào hùng thêm mấy phần, môi đỏ mê người chuyên trảm thiếu niên lang, nhan sắc cũng biến thêm mỹ miều.

Dung mạo vẫn là cái dung mạo kia, nhưng nhìn rất nghiêm túc lãnh khốc, có chút khó gần, ân. . . Cảm giác có chút giống Tĩnh Vương, nhưng là vì nhỏ người hơn nhưng bộ ngực lớn hơn nên không có có khí thế như Đông Phương ngây ngốc.

"Tam Nương, làm sao ngươi đem mình vẽ thành dạng này?"

"Thiếu gia."

Tú Hà liền vội vàng đứng lên, nhường ra chỗ ngồi, đi chuẩn bị châm trà.

Bùi Tương Quân đem hộp trang điểm đóng lại, quay đầu ngẩng mặt lên:

"Nhìn có được không?"

Dạ Kinh Đường ngồi xuống ghế dựa, quan sát tỉ mỉ gương mặt xinh đẹp:

"Tam Nương vẽ thế nào cũng đều xinh đẹp, nhưng cái kiểu trang điểm này, ân. . . Ta cảm thấy có chút khó gần."

"Hừ ~ "

Bùi Tương Quân cầm lấy tấm gương dò xét:

"Người phải dựa vào vẻ bề ngoài, lần này đi hội kiến các Đại đường chủ, nếu là ấm áp ôn nhu mà một chút khí thế lại không có, làm sao quản giáo được mọi người?"

Trên thuyền cũng không có việc gì, Bùi Tương Quân do dự một chút liền bừng lên hào hứng, đứng dậy đi đến phía sau Dạ Kinh Đường, bỏ dây cột tóc của hắn ra, để tóc dài xõa xuống:

"Ta cũng thay đổi cách ăn mặc cho ngươi một chút."

Tú Hà đối với chuyện này cảm thấy hứng thú, vội vàng chạy tới:

"Để nô tỳ. . ."

Cách ăn mặc Dạ Kinh Đường từ trước đến nay sạch sẽ ngắn gọn, không có quá chú trọng nhưng thấy hai nữ tử hào hứng, cũng không cự tuyệt, lưng eo thẳng tắp ngồi trên ghế, để cho Tam Nương cùng Tú Hà giày vò, sửa soạn.

Bùi Tương Quân thì cầm trong tay bút lông mày, tự mình vẽ lông mày, cách rất gần.

Dạ Kinh Đường ngồi nghiêm chỉnh, lúc đầu tâm niệm rất ngây thơ, nhưng sau đó Tam Nương ghé vào trước mặt, khoảng cách hắn với môi đỏ chỉ hơn gang tay, rõ ràng có thể cảm giác được hơi thở ấm áp quét tại trên gương mặt.

Chương 148 - Tới Địa Điểm Gặp Mặt

Chương 148. Tới Địa Điểm Gặp Mặt

Hô ~~~

Ánh mắt Dạ Kinh Đường mới đầu trong suốt, nhưng chậm rãi cũng cảm giác có chút không đúng, muốn dựa về sau một chút, nhưng phía sau chính là Tú Hà trong veo như nước, lùi ra sau đoán chừng phải gối lên trên bộ ngực Tú Hà, tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể không chớp mắt, chim chim đang ở bên cạnh nghiêng đầu dò xét.

Bùi Tương Quân cũng phát giác Dạ Kinh Đường phản ứng ngượng ngùng, nhưng khóe miệng lại lộ ra ý cười, cũng không nói chuyện, nâng tay trái lên, dùng cái tay che kín vạt áo, để tránh Dạ Kinh Đường không được tự nhiên.

Cứ như vậy bận rộn nửa ngày, hai người rốt cục cũng xong việc.

Dạ Kinh Đường từ trong thế gọng kìm được giải thoát ra, nhẹ nhàng thở ra, cầm gương đồng lên nhìn xem - ngũ quan sáng lên không ít, lông mày sắc như đao, dưới tình huống bình thường mang theo ba phần tà mị, nhìn tựa như cái loại công tử tâm lý biến thái điên cuồng, nam nữ đều ăn sạch. . .

"Ây. . ."

Dạ Kinh Đường một lời khó nói hết.

Tú Hà trông mong dò xét vài lần, về sau gãi đầu một cái:

"Thiếu gia giống như không có dễ nhìn giống như lúc trước, nhưng vẫn rất tuấn tú ~ "

Bùi Tương Quân cũng cảm giác mình không biết trang điểm cho nam nhân, hậm hực nói:

"Nội tình quá tốt, thêm cách ăn mặc cũng chỉ như vẽ rắn thêm chân, không quá chân thực, vẫn là thôi đi. . ."

Trọng khi nói chuyện, ánh mắt Bùi Tương Quân khẽ nhúc nhích, nhìn về phía cửa sổ.

Bên ngoài mưa to đã đổ xuống, sắc trời cũng đen lại, mặt sông mù mịt chỉ có thể nhìn thấy mấy những ngọn đèn thuyền đang trôi nổi từ rất xa, trừ cái đó ra thì không có nửa điểm động tĩnh.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, tay đè chuôi đao đi đến phía trước cửa sổ, liếc nhìn mặt sông, nhưng mưa rơi quá lớn làm mặt sông dậy lên sóng, hoàn cảnh quá phức tạp không nhìn thấy thứ gì.

"Thế nào?"

"Tiếng nước không đúng."

Bùi Tương Quân ở Bùi gia nhiều năm, đi thuyền nhiều ngày, kinh nghiệm đi thuyền so với Dạ Kinh Đường hay đi áp tiêu trên bờ thì phong phú hơn nhiều, nhắc nhở:

"Vừa rồi ở cách đuôi thuyền hơn mười trượng, có cái gì bơi qua mặt nước, không phải cá, chính là có người giang hồ âm thầm tới gần."

Dạ Kinh Đường tay đè chuôi đao, ánh mắt chuyên chú quat sát mặt sông:

"Ta đi xuống xem một chút?"

“Phát hiện cửa sổ có người ra nhìn, cao thủ đó hẳn đã biết

đánh cỏ động rắn, rời đi rồi, trộm cắp tại Thanh giang không ít, đoán chừng thấy chúng ta thuyền lớn, muốn đến kiếm tiền, không cần phản ứng, ban đêm chú ý một chút là đủ."

Dạ Kinh Đường vốn định ở lại trong phòng, muốn thức trắng đêm bảo hộ Tam Nương, nhưng nghĩ lại - Tam Nương nhìn bên ngoài thì ấm áp ôn nhu là vậy nhưng thực tế thì nàng có thể một tay nhổ bật được cả gốc cây, thật có tặc tử giết tới thuyền, Tam Nương bảo hộ hắn còn hợp lý hơn.

Bởi vậy hắn cũng không có mở miệng để Tam Nương phân tâm, quay người cáo từ về tới gian phòng cách vách, nằm ở trên giường, đao bất ly thân, chú ý đến động tĩnh xung quanh thương thuyền. . .

Sa sa sa. . .

Ngoài cửa sổ là màn mưa rả rích, thời điểm sắc trời dần dần sáng, bên ngoài cũng vang lên tiếng người ồn ào, ong ong nhốn nháo như đang họp chợ.

"Đừng lề mề. . ."

"Nhanh lên nhanh lên. . ."

Dạ Kinh Đường mở mắt ra, đẩy ra cửa sổ phía đuôi thuyền, đập vào mắt chính là một chiếc thuyền lớn chứa đầy hàng hóa, trên thuyền có mấy cái thương nhân đang chỉ huy thợ thuyền đắp kín hàng hóa.

Nhô ra ngoài cửa sổ xem xét, thì thấy thương thuyền đã cập bờ, bên phải là bến thuyền, mưa to nhưng trên bến vẫn rất đông người nhốn nháo, xe ngựa xe bò chứa đầy hàng hóa, gần như giao thông tắc nghẽn, phía sau bến thuyền thì là một tòa đại trấn.

Mà hướng ra phía sông nước nhìn lại, tràng cảnh càng bao la hơn. Dưới hạt mưa là hàng ngàn con thuyền ở trên sông lớn, hàng

loạt cột buồm cản trở toàn bộ tầm mắt, rõ ràng người còn ở trên sông lại hoàn toàn không nhìn thấy cảnh sông, quét nhìn xung quanh chỉ có vô số tàu nhỏ.

Phồn hoa bực này, Dạ Kinh Đường không bất ngờ lắm, dù sao nơi này là cửa sông Kim giang, trên bờ chính là Tây Vương trấn.

Đại Ngụy có rất nhiều sông ngòi, có ba con sông lớn đổ ra biển lớn, chia làm Đại Lương hà, Thanh giang, Ô giang.

Vì để phát triển giao thông và trị thủy, các nơi đều đang khởi công xây dựng các công trình thuỷ lợi, lần lượt tạo ra kênh đào Kim Giang, kênh đào Ô Tây và hai đầu của Đại Vận Hà, từ đó ba con sông lớn liên thông với nhau, ngồi thuyền liền có thể từ quê quán hắn là Hồng Hà trấn, đi thẳng tới một hướng khác của bản đồ Đại Ngụy là cửa sông Giang Châu.

Tại chỗ giao nhau của hai đầu Đại Vận Hà, nơi hắn đang đứng chính là cửa sông Kim Giang, người vào Nam ra Bắc, gần như đều phải đi qua nơi này, mặc dù chỉ là một cái trấn nhỏ, nhưng quy mô cùng mức độ phồn hoa của nó thì không kém bất cứ một thành trì cỡ lớn nào, người giang hồ bình thường đều xem nơi này như là lối vào kinh thành.

Hồng Hoa Lâu chọn chỗ này làm địa điểm tổ chức hội nghị, một là bởi vì năm đó chính tại chỗ này, các thương thuyền lớn đã kết minh thành và lập ra Hồng Hoa Lâu; tiếp đó là do nơi này có nhiều người nam, bắc vãng lai đến, các đường chủ Hồng Hoa Lâu có tụ tập cũng sẽ không khiến người khác chú ý.

Chương 149 - Tới Địa Điểm Gặp Mặt 2

Chương 149. Tới Địa Điểm Gặp Mặt(2)

Đã đến điểm đích, dọc đường đi không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, tảng đá trong lòng Dạ Kinh Đường cuối cùng cũng có thể được bỏ xuống.

Quan sát mặt sông, hắn không còn thấy được chiếc thuyền hàng nhỏ treo cờ hiệu chữ Trương kia nữa, có lẽ nó cũng đã đến đích, đang dỡ hàng ở chỗ khác.

Dạ Kinh Đường thu hồi tâm tư, chỉnh lý áo bào ra khỏi phòng, có thể thấy bọn người Lý Giản và quản sự bến tàu đang đứng trên bờ bàn về việc vặt dỡ hàng và xếp thuyền

Mà trong gian phòng bên cạnh, Tam Nương cũng đã thu thập xong, mặc một bộ váy màu tím sẫm, búi tóc, phi thường đoan trang thành thục. Vừa nhìn chính là dáng vẻ nữ chưởng quỹ khôn khéo, tài giỏi.

Chim chim thì vẫn đang nằm chổng vó trên bệ cửa sổ, trên bụng còn đắp cái khăn tay, tướng ngủ thật sự là quá xấu.

Tối hôm qua, chim chim đã cùng hắn luân phiên theo dõi nên Dạ Kinh Đường cũng không đánh thức chim chim ngay, tại đuôi thuyền rửa mặt một chút rồi đội lên đầu mũ rộng vành, cầm theo ô giấy, cùng Bùi Tương Quân tiến vào thị trấn.

Tây Vương trấn có lượng người qua lại rất lớn, thị trấn này tập trung không dưới mười vạn người, con đường lúc nào cũng

trong trạng thái đông đến tắc nghẽn, dù trời mưa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy thương khách cùng người giang hồ bôn ba tứ phía.

Dạ Kinh Đường vừa đi đường vừa nhìn ngắm bốn phía, còn chưa đặt chân đến quán trọ thì bỗng nhiên phía trước truyền đến tiếng vó ngựa, người đi đường thấy thế thì đều tránh né sang hai bên.

Cộp cộp cộp. . .

"Đừng cản đường. . ."

Dạ Kinh Đường âm thầm nhíu mày, che chở Tam Nương lụi lại sang bên đường, vừa giương mắt nhìn lên đã thấy có một đội xe đang đi tới.

Đi đầu đoàn xe là tám tên đao khách thân mặc cẩm bào, đầu đội mũ rộng vành người khoác áo tơi, ngựa và quần áo đều có giá trị không nhỏ.

Phía sau những đao khách là một chiếc xe ngựa, có chút rộng lớn, không nhìn thấy rõ người ngồi bên trong, phía sau xe còn có mấy người đang cưỡi ngựa đoán chừng là quản gia và gã sai vặt.

Tây Vương trấn khắp nơi đều là người giang hồ, có thể để cho mọi người cùng né tránh, người này thân phận tuyệt đối không tầm thường.

Dạ Kinh Đường quan sát tỉ mỉ thấy được bên hông tám tên đao khách đều treo bảng hiệu mang theo đại đao, thân đao nhìn có vẻ rất nặng, không dưới bốn mươi, năm mươi cân.

Quân Sơn Đài. . .

Dạ Kinh Đường dựa vào tạo hình đại đao, nhận ra thân phận những người này, liền nhíu mày.

Nghĩa phụ trước khi chết có lưu lại di thư bảo hắn sau này nếu có cơ hội thì đi tìm người năm đó đã phế nghĩa phụ lấy lại mặt mũi. Mà kẻ thù chính là Đao khôi Hiên Viên Triều - lão tổ tông Quân Sơn Đài, người giang hồ gọi hắn là Quân Sơn Thần hầu .

Hiên Viên Triều là một trong bát đại khôi trong giang hồ, là đỉnh phong cao thủ, lại được triều đình phong Quân Sơn Hầu, có thể nói hắc bạch hai đạo đều đạt đến đỉnh cao đời người; Hồng Hoa Lâu dù là thời kỳ toàn thịnh, cũng phải lễ nhượng ba phần.

Dạ Kinh Đường hiểu rõ chênh lệch giữa hai bên nên không nóng lòng nhất thời chạy lên kiếm chuyện, chỉ coi như không nhìn thấy, tiếp tục hành tẩu.

Nhưng để hắn ngoài ý muốn chính là, thời điểm xe ngựa đi lướt qua, cửa sổ xe ngựa hơi nhấc lên, có người từ bên trong toa xe nhìn ra bên ngoài dò xét.

Đưa mắt nhìn lại, có thể thấy được trong xe có một người trung niên, trên người mặc cẩm bào, mặt nghiêm túc mà tuấn dật, hai con ngươi như chim ưng.

Dạ Kinh Đường không nhận ra người này là ai. Không có quay đầu dò xét, chờ xe ngựa đi xa, mới hỏi thăm:

"Tam Nương, người kia là ai?"

Bùi Tương Quân đánh giá cửa hàng bên đường, không nhanh không chậm đáp lại:

"Hiên Viên Hồng Chí, con trai thứ hai của Hiên Viên Triều, chạy ngược chạy xuôi bên ngoài, phụ trách giao tế, ta đoán là đang chuẩn bị đi Chu gia chúc thọ."

"Hắn tại sao lại liếc nhìn ta?"

Bùi Tương Quân chỉ Ly Long Hoàn Thủ Đao bên hông Dạ Kinh

Đường:

" Người diệt Hoàn Thủ Ly Long Đao chính là Quân Sơn Đài Đồ Long Lệnh. Nhìn thấy ngươi và đối phương cùng là một dạng đao khách, không tránh khỏi muốn đánh giá một phen đi."

Dạ Kinh Đường giật mình, đưa tay đem đao bên hông thu hồi chút:

"Về sau đi ra ngoài bên ngoài, ta nên đem thanh đao bọc lại."

"Ừm. . ."

Lộc cộc lộc cộc. . .

Xe ngựa chạy qua màn mưa, ngoài cửa sổ có tiếng ồn ào không ngừng, trong xe lại hết sức yên tĩnh.

Hiên Viên Hồng Chí ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt vẫn đặt ở ngoài cửa sổ như cũ, cau mày.

Nhi tử Hiên Viên Triết ngồi bên cạnh, hơi nghi hoặc, hỏi:

"Cha, ngươi vừa nãy nhìn cái gì vậy?"

Hiên Viên Hồng Chí trầm mặc một lúc lâu sau, lắc đầu thở dài:

"Cuồng Nha Tử đã chết được mấy chục năm rồi, trên giang hồ lại còn có người dùng Ly Long Đao, aizz. . ."

Hiên Viên Triết nghe được lời này, lập tức liền hiểu được phụ thân vì sao thở dài: Những năm cuối tiền triều, Cuồng Nha Tử là Đao Khôi, Ly Long Đao tại giang hồ cực kì lưu hành, cha hắn năm nay đã hơn năm mươi tuổi lúc ra đời vừa hay vào thời kì cuối này, Cuồng Nha Tử khống chế Bá Đao đàn. Tận mắt chứng kiến Đồ Long Lệnh quật khởi, Ly Long Đao xuống dốc, cảm xúc đối với cây

đao này hơn xa so với đao khách thời sau.

Truyền nhân Cuồng Nha Tử - Trịnh Phong sau này bởi vì chuyện Tiểu Cô của hắn mà bị Hiên Viên gia đánh phế. Không diệt cỏ tận gốc, cha hắn vẫn luôn có khúc mắc, lo lắng một ngày nào đó, bị người ta mang theo Ly Long đao tính thù mới hận cũ.

"Cha đừng quá lo lắng, Trịnh Phong lầm đường lạc lối. Bát Bộ Cuồng Đao sớm đã thất truyền, cho dù hắn có đồ đệ, đao pháp của hắn không phải đã bị gia gia phá từ vài chục năm trước rồi sao, xuất hiện lại có thể làm được gì?"

Hiên Viên Triết đưa mắt nhìn ra ngoài xe ngựa:

"Về phần Ly Long Hoàn Thủ Đao, trước kia tồn lượng quá lớn, cách mấy ngày liền có thể nhìn thấy một thanh, hơn phân nửa đều là tổ truyền hoặc là đao cũ từ trên thị trường bán ra, rất phổ biến. . ."

Hiên Viên Hồng Chí lắc đầu:

"Giang hồ chính là giang hồ, hôm qua có nhân, hôm nay liền có quả , mặc ngươi vô địch thiên hạ, trên vạn người, cũng chạy không thoát cái số mệnh giang hồ này. Năm đó ta khuyên gia gia ngươi diệt cỏ tận gốc, đại bá của ngươi lại khăng khăng vì hiệp nghĩa mà ngăn cản, kết quả thì tốt rồi, một lần nhất thời chần chừ, liền đổi lấy ba mươi năm nghi thần nghi quỷ. . ."

"Nếu không hài nhi phái người đi điều tra đao khách mới xuất hiện trên giang hồ kia?"

"Thiên hạ đao khách ngàn vạn, sao có thể tra được."

Hiên Viên Hồng Chí thu hồi ánh mắt, hồi phục thần sắc ăn nói có ý tứ:

"Đi Chu gia trước, Chu gia chiếm đi phần lớn sản nghiệp tổ

tiên của Hồng Hoa Lâu, lần này thọ yến, Hồng Hoa Lâu nếu như còn không có lộ diện, nói rõ đại thế đã mất. Bến tàu Thanh giang là chủ cảng của hai châu Vân Trạch, khối thịt mỡ lớn này, không có Hiên Viên gia ta gật đầu, Chu gia ăn không vào. . ."

"Hồng Hoa Lâu thò đầu ra lại có thể làm được gì? Tại hài nhi đánh giá, giữ không được đồ vật liền nên quả quyết buông tay, tránh cho chịu không nổi, Hồng Hoa Lâu cũng coi như lão thọ tinh trên giang hồ, làm sao ngay cả chút đạo lý này lại không hiểu chứ. . ."

Chương 150 - Hai Người Ra Đường Lúc Nửa Đêm

Chương 150. Hai Người Ra Đường Lúc Nửa Đêm

Tại thời điểm Dạ Kinh Đường cùng Quân Sơn Đài gặp nhau thoáng qua, ở một quán trà bên đường, cũng có ba ánh mắt đang đánh giá.

Huyết Bồ Đề đóng vai thương khách già, tóc trắng xoá, cầm trong tay một chén trà nóng, cau mày.

Hai người Trần Minh và Lục Nguyễn, nghe theo Huyết Bồ Đề an bài tới đây ám sát thiếp thân cao thủ của Tĩnh Vương, lúc này sắc mặt cũng ngưng trọng.

"Hôm qua Trần Minh mượn mưa rơi yểm hộ, muốn đột nhập thuyền dò xét, còn chưa tới gần, bên trong khoang đã cảnh giác. Kẻ này trẻ tuổi như vậy, kinh nghiệm giang hồ không khỏi quá mức lão luyện. . ."

"Ta hoài nghi trên thuyền còn có cao thủ, nhưng quan sát mấy ngày, cũng chỉ có người trẻ tuổi kia thường xuyên cùng Dạ Kinh Đường thay ca, nhìn thân thủ không tệ, nhưng cùng lắm cũng chỉ có tiêu chuẩn Nhị lưu. Cao thủ hẳn là trốn ở một nơi bí mật gần đó?"

Trong lòng Huyết Bồ Đề cũng đang nghi ngờ việc này, Dạ Kinh Đường cùng Tĩnh Vương quan hệ mập mờ, hắn suy đoán chuyến này đi ra ngoài, Tĩnh Vương khả năng an bài hộ vệ, cho nên sau khi rời kinh vẫn luôn không có mạo muội ra tay, muốn thăm dò trước thân phận của hộ vệ.

Nhưng trên thuyền buôn tổng cộng cũng chỉ có chín người: Dạ Kinh Đường, sáu cái gia đinh đi theo thuyền và hai nữ tử; nói có nội tình công phu đúng là có một chút, nhưng mà nói tới cao thủ, trừ Dạ Kinh Đường ra, những người khác nhìn thế nào cũng không có phong phạm Tông Sư.

Dựa theo kinh nghiệm giang hồ, không mò ra nội tình đối phương, đã nói lên đối phương cao hơn một bậc, mạo muội động thủ là tự tìm đường chết, hắn nên quả quyết rời đi.

Nhưng trước mắt là kỳ ngộ ngàn năm có một, Huyết Bồ Đề lại đang mượn nhân thủ cố chủ để xử lý việc tư, một khi bỏ lỡ, về sau khẳng định không còn cơ hội.

Huyết Bồ Đề suy nghĩ thật lâu, vẫn là mở miệng nói:

"Chúng ta làm nghề này, không thể nóng vội. Đã đến Tây Vương trấn, Dạ Kinh Đường tất nhiên sẽ đi lại khắp nơi, xã giao, chỉ cần tiếp tục đi theo, luôn có thể tìm tới cơ hội."

Trần Minh và Lục Nguyễn, đều là ngoan nhân giang hồ trên lưỡi đao liếm máu, hai người đều cảm giác lần làm việc này rất dễ dàng. Nhưng luận tư lịch giang hồ, hai người bọn họ cộng lại cũng không bằng Huyết Bồ Đề, vẫn là nghe theo an bài, đóng vai làm tùy tùng của Huyết Bồ Đề, lôi kéo một xe tạp hoá hòa vào đám người.

Huyết Bồ Đề kinh nghiệm ám sát thành thục, theo dõi không bị bọn người Dạ Kinh Đường phát giác.

Đoàn người Dạ Kinh Đường tiến vào Tây Vương trấn, trước tiên là vào ở một cái quán trọ, tiếp đó lại đi ra chợ giao dịch trên trấn tụ hợp, bái phỏng thương nhân các nơi, nói đủ loại việc vặt.

Mặc dù thấy bên người Dạ Kinh Đường không có hộ vệ đi theo, nhưng Tây Vương trấn quá nhiều người, trong đó ngọa hổ

tàng long không thiếu cao thủ, ra tay trên đường động tĩnh quá lớn, rất dễ dàng rước lấy nghĩa sĩ hào hiệp quấy rối.

Ba người Huyết Bồ Đề, âm thầm ấp ủ hồi lâu cũng không tìm được cơ hội. Dạ Kinh Đường đi từ sáng sớm tới hoàng hôn mới trở về quán trọ.

Quán trọ, người giang hồ nhiều vô số, bọn hắn lại không rõ tình hình bên trong nên không thể tùy tiện ra tay. Lúc đầu định bỏ đi, chuẩn bị ngày mai lại tiếp tục tìm cơ hội. Nhưng để cho người ta không nghĩ tới chính là, Dạ Kinh Đường một đường trước đó đều cẩn thận đến giọt nước cũng không lọt, bỗng nhiên liền đem cơ hội đến trước mặt bọn hắn,

Sắc trời dần tối, màn mưa chưa ngừng, Tây Vương trấn, đèn đuốc sáng lên đầy đường.

Huyết Bồ Đề cùng hai người trợ thủ, ở bên trong một cái quán trọ tại đường phố đối diện thay nhau theo dõi, nhìn một chút liền phát hiện hai đạo thân ảnh, lặng lẽ từ ngõ nhỏ quán trọ đi ra.

Huyết Bồ Đề híp mắt dò xét, có thể xác nhận nam tử cao lớn đầu đội mũ rộng vành là Dạ Kinh Đường.

Mà nữ nhân có dáng người nở nang bên cạnh là Bùi Tam Nương, nữ gia chủ Bùi gia.

Chỉ có hai người làm bạn đi ra ngoài, bên người không có mang theo bất cứ hộ vệ nào lại đi vào lúc trời tối mưa to. Đặt ở trong mắt sát thủ, hai người này gần như đã thành hai người chết.

Ba người bước nhanh xuống lầu, Lục Nguyễn từ phía dưới xe hàng rút ra một cây thương, thấp giọng hỏi thăm:

"Bọn hắn đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài làm gì?"

Trời tối lại có mưa nên trên đường rất ít người, Dạ Kinh

Đường đi đường tắt, có thể nói tùy thời đều có thể ra tay.

Nhưng Huyết Bồ Đề không có vọng động, dẫn theo thiết quải đi theo từ xa xa:

"Không rõ ràng, kẻ này kinh nghiệm giang hồ lão luyện, coi chừng là kế dụ rắn ra khỏi hang, trước tiên thăm dò ý đồ rồi hẵng động thủ."

Trần Minh và Lục Nguyễn cũng cảm thấy cơ hội này xuất hiện quá đột ngột, thật là không dám trực tiếp xông lên, cùng với Huyết Bồ Đề lặng lẽ theo đuôi, thăm dò ý đồ hai người phía trước.

Mà ý đồ đôi cô nam quả nữ này, giống như rất rõ ràng. . .

Dạ Kinh Đường cùng nữ gia chủ sóng vai mà đi, đi chung một cái dù, bả vai nữ gia chủ kề sát người Dạ Kinh Đường nhìn như tiểu kiều thê phong vận thục mỹ, nói hai người là vợ chồng nửa đêm đi dạo, chỉ sợ đều không ai không tin.

Mà vị trí hai người đi cũng càng ngày càng xa, cuối cùng trực tiếp ra khỏi thị trấn, đi qua con đường nhỏ bên bờ sông, tiến vào một nhà quán trọ cũ kỹ không đáng chú ý.

". . ."

Chương 151 - Họp Hội Nghị

Chương 151. Họp Hội Nghị

Huyết Bồ Đề trà trộn giang hồ cả một đời, đối với loại hành vi này, nhìn thế nào cũng cảm thấy là 'Tư thông', gương mặt già nua hơi có vẻ cổ quái.

Hai người đằng sau hiển nhiên cũng thấy rõ, nhưng Trần Minh khá là cẩn thận, nghi ngờ nói:

"Hai người muốn tằng tịu với nhau, có thể ở trong quán trọ mà, cần gì đêm hôm chạy đến bờ sông tìm một quán trọ nhỏ khác?"

Huyết Bồ Đề hơi suy nghĩ:

"Kẻ này cùng Tĩnh Vương quan hệ mập mờ, bản thân mình cùng nữ nhân khác tằng tịu với nhau, chỉ sợ không dám để cho Tĩnh Vương biết được."

Lục Nguyễn cũng chen vào nói:

"Theo tìm hiểu, nữ tử kia tên là Bùi Tam Nương, mà Dạ Kinh Đường là nghĩa tử Bùi gia, theo bối phận phải gọi nữ tử kia là Cô cô . Cô cháu tư thông, tự nhiên phải tránh người trong nhà."

"Phi. . ."

Trần Minh khinh thường phỉ nhổ:

"Dáng dấp thì tuấn tú lịch sự, sau lưng lại làm ra loại hành động loạn luân như thế này, vậy mà ta còn coi hắn là cái nhân vật khó giải quyết."

"Những gia tộc lớn, vụng trộm với di nương chỗ nào cũng có, loại chuyện này không hiếm lạ."

Huyết Bồ Đề đưa tay ra hiệu dừng lại chuyện phiếm của hai người, từ một nơi bí mật gần đó qua sát chú ý thật lâu, không phát hiện quán trọ cũ kỹ có bất thường gì, mới vô thanh vô tức lần mò đi tới hẻm nhỏ cạnh đó. . .

Lộp độp. . .

Hạt mưa rơi trên mặt ô, vải dù rung động, vẩy ra ra một chút tia nước.

Dạ Kinh Đường sợ đầu và vai Tam Nương bị ướt nên tay đưa ô hơi chếch sang, gần như là một tay ôm Bùi Tương Quân, chỉ là cánh tay không dán lên phía sau lưng nàng mà thôi.

Bùi Tương Quân dọc theo bờ sông bước chậm rãi, dáng vẻ như phu nhân hào môn:

"Con đường này gọi là đường Lý Ngư, sản nghiệp bí mật của Trạch Châu đường, ban ngày du khách rất nhiều. . . Bây giờ, các đường chủ gặp mặt, để tránh việc tin tức bị lộ, trên đường đều đổi thành người nhà, không tiếp khách lạ."

Nếu như không phải Tam Nương mở miệng, Dạ Kinh Đường thật đúng là nhìn không ra người nhàn rỗi trên đường, thuyền công, nhân viên phục vụ,… tất cả đều là người nhà, hơi dò xét:

"Trong lâu có bao nhiêu người tới?"

"Hơn ba trăm người, đại bộ phận đều là người Trạch Châu đường. Hồng Hoa Lâu có mười hai đường khẩu, phân bố tại mười hai châu Đại Ngụy, có lớn có nhỏ, lần này tới đều là nhân thủ hạch tâm, mỗi nhà cũng có mười mấy người, đang chờ ở phía trước. . .

Đợi chút nữa gặp Tống đường chủ cùng Trần đường chủ, ngươi vẫn nên khách khí chút, hai người đều là Tông Sư hàng thật giá thật, lợi hại hơn ta nhiều, ngươi không nói hai lời mà động thủ, người ta có thể đánh bị thương ngươi. . ."

"Ta tự nhiên biết điều này. . ."

Trong lúc nói chuyện phiếm, Bùi Tương Quân mang theo Dạ Kinh Đường, đi trên con đường nhỏ ven sông, vào một cái quán trọ.

Quán trọ nhìn có chút cũ kỹ, đoán chừng tuổi đời cũng phải trăm năm tuế nguyệt, cổng vào chịu mưa gió ăn mòn đã biến thành màu đen, trong đại đường có điểm một ngọn đèn dầu, lão chưởng quỹ cao tuổi, đang cầm bàn tính đứng sau quầy đánh, tiểu nhị uể oải dựa ở cửa.

Thấy hai người tới, tiểu nhị cũng không có ngạc nhiên, đưa tay mời vào:

"Hai vị khách quan mời vào trong "

Sau đó liền dẫn hai người đi đến phía sau quán trọ. . .Lại từ cửa sau quán trọ đi ngoài, tới một hẻm cũ, ở cuối đường là một khu vực được tường vây kín, bên trong có một tòa viên lâu quy mô hình tròn khá lớn.

Viên lâu chủ yếu phổ biến ở Giang Châu, tại Vân Châu kỳ thật có chút hiếm thấy, chỉnh thể hình tròn, bên ngoài là hai tầng phòng xá, bên trong thì là cái quảng trường đá xanh đường kính khoảng hai mươi trượng.

Viên lâu trang trí có chút cổ kính pha một chút hoa mỹ, ngày thường, các phú thương nhà giàu của Tây Vương trấn đều là tới chỗ này đãi khách.

Còn lúc này, viên lâu vắng vẻ im ắng, thính đường phía chính

đông sắp xếp rất nhiều ghế, các Đại đường chủ đang đứng trong đó chờ đợi lâu chủ đến.

Hơn trăm tên hương chủ, đứng thẳng bên ngoài mái hiên, gương mặt quen có thể kể đến Lý Tam Vấn, Hoàng Chúc phu nhân; sau đó chính là môn đồ hạch tâm, tỉ như Lý Giản và những nhi tử của các hương chủ.

Toàn bộ người trong viên lâu, đánh giá chỉnh tề không dưới hơn hai trăm người, nhưng so với quy mô viên lâu rộng lớn cũng không đến mức chật mà chen chúc.

Dạ Kinh Đường cùng Tam Nương xuất hiện bên ngoài viên lâu, hết thảy môn đồ Hồng Hoa Lâu im ắng đứng trang nghiêm, cùng nhau chắp tay thi lễ, mười một vị đường chủ ngồi trong đại sảnh, cũng đứng lên.

Hồng Hoa Lâu làm việc khiêm tốn, mặc dù xung quanh viên lâu không có ai, nhưng nơi này thuộc Tây Vương trấn, để tránh có cao nhân đi ngang qua phát giác nên không ai cao giọng hô quát, khí thế kỷ luật nghiêm minh, phối hợp mưa đêm càng khiến bầu không khí có cảm giác áp bách.

Bùi Tương Quân tiến vào viên lâu, khí chất phu nhân vũ mị nguyên bản liền biến mất không, thay vào đó sắc mặt không vui không giận ở giữa các môn đồ chú mục hành lễ, chậm rãi đi qua đến hành lang.

Dạ Kinh Đường đi theo phía sau, có thể phát hiện ánh mắt người xung quanh đều là kính trọng; mà các đường chủ ngồi ở trong đại sảnh, thần sắc thì đều có điểm khác biệt.

Chương 152 - Họp Hội Nghị 2

Chương 152. Họp Hội Nghị (2)

Hồng Hoa Lâu mười hai đường khẩu tương đương với mười hai vị đường chủ, địa vị cao thấp cũng khác nhau, sắp xếp cụ thể có thể từ số ghế nhìn ra.

Vị trí lâu chủ là ở chính giữa của hai hàng ghế, mà phía bên phải, một trung niên cao lớn, trên người mặc cẩm bào màu trắng, là Nhị đương gia Hồng Hoa Lâu tên Tống Trì, bên trái là Chu Tước đường chủ Trần Nguyên Thanh, hướng phải là Huyền Vũ đường đường chủ, còn lại chính là các đường chủ khác.

Tứ đại đường khẩu, tiền thân đều là mạn thuyền từ các châu, cái đường chủ khác thì là nhân tài mới nổi, lần lượt gia nhập.

Lúc Hồng Hoa Lâu cường thịnh nhất, ba thế hệ già, trung niên, trẻ có thể lấy ra bảy cái Tông Sư, một cái võ khôi, gần như áp chế giang hồ.

Nhưng những năm gần đây thời vận không đủ, Ô Châu Huyền Vũ đường đã tụt lại phía sau, đương gia ngay cả Tông Sư cũng không vào được; tiếp đó Bùi gia lại không có người kế tục, chỉ có thể để Bùi Tương Quân thượng vị, toàn bộ Hồng Hoa Lâu chỉ còn lại ba cái Tông Sư.

Bạch Hổ đường cùng Chu Tước đường mặc dù cũng đứng trước khốn cảnh không người kế tục, nhưng đường chủ còn đang vào độ tuổi phơi phới, tình huống vẫn được xem là khá tốt.

Nhị đương gia Tống Trì, chỉ vừa bước qua tuổi năm mươi, võ nghệ đặt trong hàng Tông Sư có thể xếp vào trung lưu, tương lai

có chút cơ hội có thể trở thành đỉnh lưu Tông Sư, thậm chí xung kích bát đại khôi.

Mà Tam đường chủ Trần Nguyên Thanh, năm đó một mình giải quyết một vị cường địch Tào bang Giang Châu, có chiến tích nội gia Tông Sư chèo chống, mặc dù không bằng Tống Trì, nhưng tuổi tác mới hơn bốn mươi, tiền đồ không thể hạn lượng.

Bùi Tương Quân cũng là nhập môn Tông Sư, càng là trẻ tuổi, chẳng qua sau khi kế vị, thực lực bản thân cùng tình trạng Hồng Hoa Lâu bị giới hạn, căn bản không có chiến tích nội trội nào, không có chiến tích thực tế chèo chống, dẫn đến danh vọng không cao.

Cục diện chủ yếu mà chư hầu mạnh, lời nói của chư hầu so với Đại đường chủ như Bùi Tương Quân còn nặng hơn.

Cũng tỷ như hiện tại, dáng người Tống Trì và Trần Nguyên Thanh trạng thái khôi ngô nho nhã, mặc dù cũng đứng dậy nghênh đón Đại đường chủ, nhưng thần sắc lại giống như đối đãi với con cháu.

Thực lực Bùi Tương Quân không bằng hai vị đường chủ, bản thân cũng đúng là vãn bối, đối với loại cục diện này là không tránh được, đành không nhanh không chậm đi đến ghế chính giữa đại sảnh ngồi xuống, đưa tay ra:

"Các vị đường chủ ngồi xuống đi."

Hội nghị nội bộ Hồng Hoa Lâu, kỳ thật cũng không có quá nhiều quy củ.

Nhị đường chủ Tống Trì ngồi xuống ở bên cạnh, đưa tay về Bùi Tương Quân kính trà, đồng thời nhìn về phía Dạ Kinh Đường đang đứng phía sau:

"Vị này là?"

Dạ Kinh Đường đứng đằng sau Bùi Tương Quân, chắp tay thi lễ:

"Văn bối Dạ Kinh Đường, gia phụ Bùi Viễn Phong."

"Ồ?"

Nghe thấy lời ấy, mười một vị đường chủ đang ngồi đều là quay đầu, đánh giá Dạ Kinh Đường.

Tiền nhiệm lâu chủ Bùi Xa Minh, là đỉnh lưu Tông Sư hàng thật giá thật, thậm chí chỉ cần thêm một khoảng thời gian nữa là có thể thành Thương Khôi, tại Hồng Hoa Lâu uy vọng rất cao, chỉ tiếc chết trong tay Thương Khôi đương thời là Đoạn Âm Tịch.

Bùi Viễn Phong là đệ đệ Bùi Xa Minh, hầu hết đường chủ đều biết, năm đó Bùi Viễn Phong còn cùng Tống Trì đánh qua một trận, thiên phú chỉ so với với huynh trưởng yếu hơn một chút, nếu như thuận lợi trưởng thành đến hôm nay, đại khái cũng có thể trở thành đỉnh lưu Tông Sư.

Thần sắc Tống Trì trịnh trọng mấy phần, dò hỏi:

"Viễn Phong trở về rồi à?"

"Nhị ca đầu năm đã chết, đem nghĩa tử đưa đến Bùi gia, để cho ta thay hắn chiếu cố."

". . ."

Chúng đường chủ nghe lời nói này, khuôn mặt đều lộ ra vẻ thất thần cùng thương cảm.

Bùi gia là người đứng đầu Hồng Hoa Lâu, lão đường chủ cùng hai đứa con trai đều đã chết, dòng độc đinh Bùi Lạc không vào được giang hồ, cái này liền tương đương với chặt đứt hương hỏa của Bùi gia trên giang hồ.

Trần Nguyên Thanh làm Tam đường chủ, lúc bảy tám tuổi còn gọi Bùi Viễn Phong là đại ca, nhìn thấy nghĩa tử cố nhân, có chút thân thuộc:

"Đến Hồng Hoa Lâu, chính là con cháu chúng ta, nếu như gặp phải chuyện gì, cứ việc mở miệng. Hồng Hoa Lâu chúng ta mặc dù không bằng trước kia, nhưng ta cùng Tống nhị ca, còn có lâu chủ, tiếng nói trên giang hồ cũng có chút phân lượng."

Đem 'Lâu chủ' đặt ở đằng sau hai người, đủ để thấy địa vị của nữ lâu chủ Tam Nương trong giang hồ đã thấp đi rất nhiều.

Tống Trì thở dài, tay chỉ công tử tuổi trẻ phía sau:

"Đây là nhi tử của ta Tống Trường Thanh, hai người các ngươi tuổi tác tương đương nhau, nên tâm sự nhiều hơn."

Dạ Kinh Đường chào từng người, chắp tay thi lễ đối với Tống Trường Thanh.

Tống Trường Thanh khoảng hai lăm hai sáu tuổi nên cũng không có tâm tư thù ghét coi Dạ Kinh Đường là đối thủ, hắn đáp lễ lại như huynh đệ đồng môn.

Tống Trì nói xong màn chào hỏi, liền bắt đầu trò chuyện chính sự:

"Ta tại Sung Châu, nghe nói Thủy Vân Kiếm Đàm nảy sinh ý muốn đem bến thuyền Thanh Giang đoạt sạch sẽ. Thanh Long đường lập nghiệp ngay tại bến Thanh giang, sản nghiệp tổ tiên bị người ta đoạt, lâu chủ có dự định gì? Có cần ta và Nguyên Thanh đi một chuyến hay không?"

Chương 153 - Bị Mai Phục?

Chương 152. Bị Mai Phục?

Đặt vấn đề nhìn như là lo lắng, nhưng ý tứ trong lời nói rất rõ ràng - sản nghiệp tổ tiên đều bị cướp, nếu lâu chủ không giải quyết được, cũng đừng cậy mạnh, buông tay uỷ quyền, đem sự tình giao cho chúng ta đi làm là được.

Đổi lại ngày xưa, Bùi Tương Quân đối mặt loại vấn đề này, căn bản khó trả lời, bởi vì nàng xác thực không giải quyết được.

Nhưng hôm nay không giống, Bùi Tương Quân thoải mái ngồi trên ghế, cười nói:

"Việc này ta sẽ mau chóng giải quyết. Hôm nay các đường chủ đều tại đây, ta trước tuyên bố một chuyện."

"Ồ?"

Ánh mắt Tống Trì có chút ngoài ý muốn, còn tưởng rằng Bùi Tương Quân nghĩ thông suốt, chuẩn bị thoái vị, nhưng nhìn thần sắc Bùi Tương Quân, lại không giống lắm.

Trần Nguyên Thanh dò hỏi:

"Lâu chủ có an bài gì?"

Rất nhiều đường chủ đều đưa ánh mắt nhìn sang.

Bùi Tương Quân đưa tay ra, để Dạ Kinh Đường tiến lên một bước:

"Từ nay về sau, Kinh Đường chính là Thiếu đường chủ Hồng

Hoa Lâu. . ."

"Hả. . ."

"Cái này. . ."

Lời còn chưa dứt, toàn bộ đại sảnh như kiến vỡ tổ, tất cả đường chủ thậm chí các lão hương chủ dự thính bên ngoài, ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tống Trì xác định Bùi Tương Quân không phải nói đùa liền nhướng mày, vỗ nhẹ thành ghế:

"Tương quân, ngươi có biết Thiếu đường chủ ở bên trong môn phái, là phân lượng bực nào không?"

Bùi Tương Quân bình tĩnh đáp lại:

"Thiếu đường chủ chính là người thừa kế ta chỉ định, ta mà chết, hắn sẽ trực tiếp cầm quyền Hồng Hoa Lâu; nếu như ta không ở đây, hắn có thể tự điều hành ra lệnh môn chúng, các đường chủ đều phải nghe theo hiệu lệnh."

Tam đường chủ Trần Nguyên Thanh, mặc dù không có ý tứ làm Đại đường chủ, một mực ủng hộ Bùi Tương Quân, nhưng lúc này vẫn là nhẹ nhàng lắc đầu, nhắc nhở:

"Tương Quân, cầm lái không chỉ là danh hào, bản thân phải có khả năng phục chúng, mới khiến cho người phía dưới nghe theo hiệu lệnh; ngươi năm đó thượng vị danh chính ngôn thuận, ta cùng các đường chủ đều không có ý kiến, nhưng những năm này ngươi biểu hiện. . . Aizz."

Các đường chủ đều là có suy nghĩ này - chính bản thân Bùi Tương Quân đều không chăm lo được, ngay cả mặt hàng như Bão Nguyên Môn cũng bắt đầu cưỡi trên đầu giương oai, làm sao dám an bài thêm một Thiếu chủ chỉ biết diễu võ dương oai để hắn

đứng trên đầu chúng đường chủ?

Bọn hắn coi như trung nghĩa đi, cũng không thể để một người ngu ngốc cầm lái gia nghiệp lớn thế này được!

Sắc mặt Tống Trì quả thực không tốt lắm, nghĩ nghĩ, không tức giận, trực tiếp giơ tay lên nói:

"Người giang hồ dùng nắm đấm nói chuyện. Dạ hiền chất nếu có năng lực, hắn ngồi ở vị trí Thiếu Đường chủ cũng không có ai dị nghị gì cả. Trường Thanh, đi ra ngoài cùng Dạ hiền chất thử sức, để các vị trưởng bối nhìn xem Dạ hiền chất tài năng thế nào."

Tống Trường Thanh là người nối nghiệp Bạch Hổ đường, về sau cha làm lâu chủ, hắn chính là Thiếu chủ, đây chính là cơ hội để thể hiện tài năng trước các Đại đường chủ, tự nhiên phấn chấn dùng mười hai phần công lực để đối đãi.

Tống Trường Thanh bước ra một bước, chắp tay thi lễ đối với các đường chủ, sau đó đưa tay ra hiệu về màn mưa bên ngoài đại sảnh:

"Dạ huynh mời."

Dạ Kinh Đường tới chính là vì việc này, lập tức không nhiều lời, hành lễ với các đường chủ đang ngồi, sau đó cùng Tống Trường Thanh đi ra khỏi đại môn, đi đến quảng trường đá xanh dưới màn mưa.

Các đường chủ, hương chủ ở đây thần sắc ai nấy đều nghiêm túc, muốn nhìn một chút xem lâu chủ dựa vào đâu làm ra an bài không hợp thói thường như thế.

Nhưng hai người vừa đi vào màn mưa, còn không có triển khai tư thế, phía trên nóc nhà viên lâu ở phía mặt sông, bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lớn:

"Người nào?"

Tiếp theo liền truyền ra thanh âm báo hiệu của trạm canh gác:

"Vút~ "

Thanh âm vừa vang lên, viên lâu liền nghiêm nghị yên tĩnh.

Toàn thể cao tầng Hồng Hoa Lâu đều họp tại Tây Vương trấn, tụ họp quy mô lớn như vậy, cũng phải làm chuẩn bị cẩn thận, tránh cho bị thế lực giang hồ khác tận diệt.

Tiếng pháo hiệu chính là nhắc nhở cường địch đột kích, toàn viên lâu chuẩn bị chiến đấu.

Trần Nguyên Thanh, Tống Trì sắc mặt biến hóa, lúc này phi thân xông ra đại sảnh, đánh vỡ màn mưa, bay lên trên mái nhà hình tròn.

Vút vút~

Hương chủ môn đồ đang vây xung quanh quảng trường đá xanh, cũng cùng thời khắc đó hiện ra sắc mặt như lâm trận đối đầu với đại địch, phi thân lên.

Mà trên con đường ven sông ở bên ngoài viên lâu, đồng dạng vang lên âm thanh phá không Vù vù, nghe thanh âm thì không dưới trăm người!

Mặt Dạ Kinh Đường cùng Tống Trường Thanh đều lộ vẻ nghi hoặc, thấy thế cũng nhảy ra khỏi quảng rường, đứng trên mái hiên viên lâu, hướng ra phía ngoài quan sát.

Phía dưới mưa to, trên nóc nhà ven sông, lít nha lít nhít đứng đầy người, đều là như lâm trận đón đại địch, tay cầm vũ khí quan sát tứ phương:

"Chuyện gì xảy ra?"

"Ai đánh tới?"

"Không rõ, giống như chỉ có ba cái này."

"Đường chủ hương chủ đều ở bên trong, làm sao chỉ có ba người đánh đến tận cửa, coi chừng tặc tử đang mai phục xung quanh. . ."

Mà phía dưới viên lâu, sau tường quán trọ, là ba cái khách nhân đội mũ rộng vành bị vây lại, bọn chúng lưng tựa lưng, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía nóc nhà, thấp giọng trò chuyện:

"Chuyện gì xảy ra? Trúng mai phục rồi sao?"

"Có cần phải mai phục nhiều người như vậy không? !"

". . ."

Hai bên giằng co, toàn bộ bờ sông đều lâm vào bầu không khí trầm mặc.

Chương 154 - Để Ta Tự Xử Lý

Chương 154. Để Ta Tự Xử Lý

Đêm mưa vắng vẻ, đường nhỏ trên bờ sông đèn đuốc thưa thớt.

Huyết Bồ Đề mang theo hai tên cao thủ, chuẩn bị ám sát hai cô cháu yêu đương vụng trộm trong đêm mưa, còn chưa đi tới trước mặt quán trọ, liền nghe đến lầu quan sát ở nơi xa là âm thanh cảnh báo.

"vút"

Huyết Bồ Đề cảm thấy không ổn, lúc này muốn bỏ chạy, kết quả chạy không được mấy bước, liền phát hiện tiểu nhị chưởng quỹ, người trông coi xe ngựa, gã sai vặt bên trong quán trọ, thuyền phu, thậm chí hán tử say đi dạo trong đêm mưa, đều xuất hiện dị động.

Vù vù vù

Tiếng xé gió như cá diếc sang sông!

Chỉ trong nháy ămts, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nhảy vọt đến chỗ cao, từ đầu đường lan tràn đến cuối phố, nhìn qua liền có thể liên tưởng đến nổ bỏng ngô.

"Ực "

Trần minh và Lục Nguyễn hít vào một ngụm khí lạnh, rút về bên cạnh Huyết Bồ Đề.

Huyết Bồ Đề dù là hành tẩu giang hồ cả một đời, kinh nghiệm

lão làng đến cực điểm, nhìn thấy cảnh tượng này cũng không khỏi ngây người.

Mục tiêu của hắn là ban đêm tới bắt cô nam quả nữ yêu đương vụng trộm, đoán được đối phương có thể dùng chiêu dụ rắn ra khỏi hang, coi như lực chú ý cũng chỉ đặt ở xung quanh quán trọ, nào ngờ cả con đường đều là người mai phục.

Ba ba ba ~

Trong đêm mưa tiếng xé gió không ngừng, viên lâu dầy đặc người.

Đảo mắt nhìn quanh, ở trên hai tầng viên lâu, lít nha lít nhít đứng hơn hai trăm người, cộng thêm bóng người trên đường, nhân số chỉ sợ không dưới ba trăm.

Trần minh đảo mắt nhìn màn Thiên la địa võng xung quanh, thấp giọng nói:

"Chuyện gì xảy ra? Trúng mai phục rồi sao?"

Huyết Bồ Đề lắc đầu, cảm thấy không phải Dạ Kinh Đường dùng chiêu 'Gậy ông đập lưng ông', dù sao cái bẫy này lớn tới mức có chút quá phận.

Người có thể dễ như trở bàn tay nhảy lên mái tầng hai, tất nhiên đều có nội tính công phu chắc chắn không thấp.

Ở đây chừng ba trăm người, hơn phân nửa đều dễ như trở bàn tay lăng không, có thể thấy tất cả đều là hảo thủ trên giang hồ, bên phía viên lâu kia là kinh khủng nhất, nhìn động tĩnh liền biết cao thủ nhất nhị lưu không phải số ít, không chừng còn có Tông Sư xen lẫn trong đó.

Ba trăm giang hồ võ phu thân thủ không tầm thường, còn có thể có Tông sư, bát đại khôi mà tới không chừng đều phải rút lui,

đối phó ba người bọn hắn, có cần hưng sư động chúng vậy không ?

"Khả năng đến nhầm chỗ, an tâm chớ vội."

Ba người không dám mạo hiểm chọc giận bọn người giang hồ không rõ lai lịch này, chỉ có thể đứng tại chỗ rồi giơ lên hai tay, yên tĩnh chờ đợi.

Quần hùng Hồng Hoa Lâu dốc toàn bộ lực lượng, rất mau đem xung quanh quán trọ vậy chặt đến không lọt một giọt nước.

Roẹt, roẹt~

Một đạo lôi quang hiện lên.

Trên mái hiên, mười một vị đường chủ đang đứng sóng vai, dưới lôi quang mưa to phụ trợ, khí thế sâm nhiên trang nghiêm.

Tống Trì đứng ở chính giữa, hai tay chắp phía sau, cúi đầu nhìn ba cái tôm cá nhãi nhép đứng trong ngõ, trầm giọng hỏi:

"Đến là người nào, cho biết tên họ!"

Bùi gia mặc dù một mực âm thầm không thể hiện ra ngoài, nhưng các đại đường khẩu bên ngoài chính là 'núi cao Hoàng đế xa', bọn hắn đều là quang minh chính đại cắm rễ vào trong giang hồ.

Huyết Bồ Đề nhìn thấy Tống Trì trên mái hiên, trong lòng chợt trầm xuống, nhận ra đây là Nhị đường chủ Hồng Hoa Lâu Bạch phật Tống Trì, tiếng tăm lừng lẫy Thiên Nam, quyền pháp Tông Sư, thực lực hơn người.

Mà trung niên nho nhã đứng sóng vai, tất nhiên là Tam đường chủ Hồng Hoa Lâu Chu Tước đường chủ thành Giang Châu Trần Nguyên Thanh!

Huyết Bồ Đề đơn độc đối diện với Trần Nguyên Thanh, khả năng còn có thể tiếp được mấy chiêu, nhưng tăng thêm bạch phật Tống Trì cùng với khoảng ba trăm cao thủ vây quanh, mỗi người một miếng nước bọt cũng có thể đem hắn dìm chết đuối, lúc này hắn đã minh bạch mình vừa sờ vào cái địa phương quỷ quái gì – chính là tổng đà Hồng Hoa Lâu a!

Huyết Bồ Đề cảm thấy không ổn, nhưng vẫn cố tự trấn định, có chút đưa tay:

"Tại hạ Vương Anh, nhân sĩ Đồ Châu. Chúng ta vô ý mạo phạm, chỉ là phát hiện nơi đây không thích hợp, tới xem một chút. Quấy nhiễu mọi người, còn xin chư vị bằng hữu thứ lỗi."

Tống Trì và Trần Nguyên Thanh cảm thấy ba người này hành tung quỷ dị, mười phần khả nghi.

Nhưng suy nghĩ nửa ngày, thực sự không nghĩ ra ba người này đêm hôm khuya khoắt chạy tới tổng đà Hồng Hoa Lâu để làm gì, trong lòng cũng cảm thấy có thể là người giang hồ không cẩn thận xông tới.

Hai người còn chưa nghĩ xong biện pháp xử lý ba người mạo phạm này như thế nào, phía sau liền truyền đến một đạo tiếng nói trong sáng:

"Huyết Bồ Đề?"

Dạ Kinh Đường từ trong đám người đi ra, đi đến biên giới mái hiên, cúi đầu nhìn xuống con đường nhỏ phía dưới, ánh mắt mười phần bất ngờ, xem như đã minh bạch, người vẫn luôn bám đuôi hắn là ai!

Cái tên Huyết Bồ Đề, đối với Tống Trì cắm rễ tại Thiên Nam mà nói, ấn tượng rất sâu.

Chương 155 - Để Ta Tự Xử Lý 2

Chương 155. Để Ta Tự Xử Lý (2)

Tống Trì quan sát tỉ mỉ lại, mới phát hiện lão giả dẫn đầu ba người, cầm theo một cây thiết quải, xác thực cùng binh khí Huyết Bồ Đề trong truyền thuyết tương xứng, hơi bất ngờ dò hỏi:

"Dạ hiền chất quen biết người này?"

"Quen biết. Vài ngày trước ở kinh thành, hắn ám sát Tĩnh Vương, ta vừa lúc ở bên cạnh Tĩnh Vương, hỗ trợ hộ giá, đánh một trận. Hắn lần này bám theo ta tới đây, chỉ sợ là muốn tìm ta báo thù. . . Chỉ là không nghĩ tới có thể theo đuôi tới nơi này."

Huyết Bồ Đề thấy Dạ Kinh Đường từ bên trong Hồng Hoa Lâu ra, liền biết tình báo cố chủ tìm hiểu sai lệch một nghìn dặm, không có thông tin nào là thật.

Bị Dạ Kinh Đường nhìn thấu, Huyết Bồ Đề tự biết tai kiếp khó thoát, cũng không che giấu thân phận nữa, hai tay vung lên thiết quải, nhìn về phía mái viên lâu, không nhanh không chậm nói:

"Lão phu liền nói, một cái tiêu sư ở biên quan tiểu trấn, nghĩa tử nhà thương nhân, làm sao lại có võ học cao thâm như vậy, Dạ công tử đúng là giấu đủ sâu. Bạch phật, Giang Châu chu tước. . . và các đường chủ Hồng Hoa Lâu đều ở đây, thật là một thế trận lớn."

Mặc dù nội bộ Hồng Hoa Lâu không quá hòa thuận, nhưng vẫn khôn ngoan đối đáp người ngoài.

Chúng đường chủ ở đây, thấy người phía dưới đúng là Huyết

Bồ Đề, còn là vì con cháu Hồng Hoa Lâu mà tới, sắc mặt lạnh xuống.

Tống Trì tiến lên nửa bước, hai mắt nhắm lại:

"Các hạ tới, là vì đối phó Dạ hiền chất?"

Huyết Bồ Đề mặt không đổi sắc, bình thản nói:

"Lão phu là người lục giáo, thụ mệnh diệt trừ kẻ bên người Tĩnh Vương, việc này cùng Hồng Hoa Lâu các ngươi không liên quan. Dạ Kinh Đường là người Hồng Hoa Lâu các ngươi, là tình báo sai lầm mới dẫn đến náo loạn gây hiểu lầm, lão phu sẽ bẩm báo lên phía trên, về sau sẽ không tiếp tục động thủ với hắn. Hi vọng chư vị, có thể cho lục giáo ba phần mặt mũi."

Lục giáo chính là Lục Phỉ, mặc dù rất ít trà trộn trong giang hồ, nhưng hung danh cực lớn, chẳng những cao thủ dưới trướng tầng tầng lớp lớp, còn có mánh khoé chỗ dựa thông thiên, dám trực tiếp đối mặt với triều đình, là tồn tại khiến người giang hồ phải kinh sợ.

Tống Trì cùng Trần Nguyên Thanh nghe được danh hào Lục Phỉ, âm thầm nhíu mày.

Trần Nguyên Thanh hơi châm chước, mở miệng nói:

"Ngươi hôm nay xâm nhập nơi này, rõ ràng không biết trước nơi này là tổng đà Hồng Hoa Lâu. Không biết Hồng Hoa Lâu tồn tại ở chỗ này, chúng ta đem ngươi làm thịt, Lục Phỉ sao có thể biết được ngươi chết trong tay người nào?"

Huyết Bồ Đề mở tay ra, lù lù không sợ:

"Lục giáo cực ít hỏi đến chuyện giang hồ, nhưng người dám can đảm cản trở việc của chúng ta, đều sẽ diệt cả nhà giết gà dọa khỉ. Các ngươi nếu có gan lớn, đều có thể động thủ thử một chút."

Toàn bộ lực lượng hạch tâm Hồng Hoa Lâu đều tại đây, Tống Trì và Trần Nguyên Thanh đều thuộc hàng lão luyện trong giang hồ nếu có thể bị lời này đe dọa không dám động thủ, về sau còn có mặt mũi nào lăn lộn.

Tống Trì suy nghĩ một chút liền muốn đi xuống tiễn ba tên khách không mời mà tới này xuống địa ngục.

Nhưng Dạ Kinh Đường ở bên cạnh lại giơ tay lên:

"Ba người bọn họ vì ta mà đến, xem như ân oán cá nhân, không cần các vị thúc bá giúp ta giải quyết việc này."

Trần Nguyên Thanh nhướng mày:

"Dạ hiền chất, ngươi là người Bùi gia, có người dám xuống tay với ngươi, chính là làm tổn thương con cháu Hồng Hoa Lâu ta, sao là ân oán cá nhân? Trở về."

Các đường chủ cũng là mở miệng ngăn lại, dù sao ở đây có rất nhiều người, đối thủ tới sao có thể để cho bậc con cháu của mình đi ứng phó, thúc bá bọn hắn mặt mũi để đâu?

Nhưng lúc này Bùi Tương Quân lại xuất hiện ở mái nhà, đỉnh đầu đội mũ rộng vành che lấp khuôn mặt, đứng phía sau đám người, thanh âm khàn khàn nói:

"Để hắn đi."

Đông đảo đường chủ nghe thấy vậy đều nhíu mày, nhưng cũng không làm trái ý tứ lâu chủ, yên lặng quan sát.

Bịch~

Dạ Kinh Đường nhảy xuống viên lâu, đáp xuống đường nhỏ, đưa tay ngoắc ngoắc, từ phòng xá bên trên tiếp đến một cây trường thương, nhìn về Huyết Bồ Đề phía trước:

"Hồng Hoa Lâu là danh môn giang hồ, không lấy nhiều lấn ít, các ngươi dám đến, ta vẫn là cho các ngươi một cơ hội. Muốn sống rời đi kỳ thật rất đơn giản, các ngươi có thể đem ta chế trụ làm con tin, trưởng bối phía trên chắc chắn sẽ không vọng động, các ngươi có dám thử một chút hay không?"

Ba người lưng dựa vào nhau, chậm rãi xoay người, xoay mặt nhìn về phía Dạ Kinh Đường.

Tình thế trước mặt rất rõ ràng, ba người bọn hắn võ nghệ có cao hơn, cũng không có khả năng sống mà đi ra khỏi ngõ hẻm này, sinh cơ duy nhất chính là cơ hội Dạ Kinh Đường cho, bọn hắn phải nghĩ cách bắt được con tin, cưỡng ép phá vòng vây.

Nhưng ba người cùng nhau tiến lên, quần hùng phía trên Hồng Hoa Lâu phát hiện tình huống không đúng, mấy trăm người xác định liền nhảy xuống.

Huyết Bồ Đề biết rõ Dạ Kinh Đường bá đạo, mắt hơi đảo, làm ra bộ dáng trượng nghĩa giang hồ mở miệng:

"Dạ công tử đúng là nhân vật lớn, Hồng Hoa Lâu không lấy nhiều lấn ít, chúng ta tự nhiên cũng không lấy ba đánh một. Chỉ hi vọng bằng hữu phía trên, có thể giảng theo quy củ giang hồ. Lục Nguyễn."

Nói xong, nghiêng đầu ra hiệu. . .

Chương 156 - Giết Người Trong Đêm

Chương 156. Giết Người Trong Đêm

Ào ào ào. . .

Mưa rơi càng lúc càng lớn, bầu không khí trong ngõ tối cũng dần dần căng thẳng.

Lục Nguyễn bên cạnh Huyết Bồ Đề, mang theo trường thương đi lên trước, lúc đầu thần sắc như tro nguội, giờ đây đã đổi thành dũng mãnh liều chết đánh cược một lần:

"Thất Xích Thương Lục Nguyễn, nghe qua đại danh Hồng Hoa Lâu Bá Vương Thương, Lục mỗ hôm nay ngược lại là muốn nhìn một chút, thương pháp Thương Khôi ngày xưa, tại trong tay Dạ công tử thì còn thừa lại mấy thành hỏa hầu."

"Lục Nguyễn?"

Nghe thấy người phía trước tự giới thiệu, quần hùng Hồng Hoa Lâu đều là sững sờ, không nghĩ tới hai cái tiểu tốt bên cạnh Huyết Bồ Đề, vậy mà cũng có lai lịch lớn.

Thanh danh Thất Xích Thương Lục Nguyễn, tại Vân Châu cũng không thấp, xuất thân San Sơn Châu, sư phụ là Bắc nhai Thương Vương Sở Hào, mà Sở Hào năm đó cũng xem như kình địch của Bùi Xa Minh, vì tranh Thương Khôi còn đánh qua vài trận.

Mặc dù Lục Nguyễn bởi vì phẩm hạnh không đoan bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng thiên phú quả thực không tầm thường, vào rừng làm cướp giang hồ, đơn thương độc mã phạm phải rất nhiều

đại án, bị Nha môn truy nã nhiều năm đều có thể lọt lưới. Về phần võ học, hắn còn lấy Du Long Thương của Bắc Nhai làm cơ sở, tự chế một bộ Xà Thương thanh xuất vu lam.

Lục Nguyễn không phải Tông Sư, nhưng đại bộ phận đường chủ ở đây cũng không phải tông sư, thậm chí có mấy vị tự nhận không phải đối thủ của Lục Nguyễn, thấy hắn bước ra, mọi người không khỏi ồn ào:

"Lục Nguyễn? Làm sao mà hắn cũng ở đây?"

"Huyết Bồ Đề, Lục Nguyễn. . . Đối phó một tên tiểu bối, cần đại thủ bút như này sao?"

Ngữ điệu nghi hoặc của mọi người còn chưa dứt, trang cảnh phía dưới đường nhỏ liền cho bọn hắn một lời giải thích, Huyết Bồ Đề vì sao muốn hưng sư động chúng như vậy!

Bịch bịch bịch. . .

Lục Nguyễn cầm thương trong tay, đi lên phía trước ba bước liền bắt đầu nhanh chân xông lên phi nước đại để rút ngắn khoảng cách, hai tay cầm thương khom người giống như chuẩn bị quỳ xuống đất.

Dạ Kinh Đường đứng ở ngõ hẻm phía trong, nghiêng người một tay cầm thương chỉ xuống đất, những hạt mưa dày đặc rơi trên mũi thương, bắn lên những giọt nước nhỏ.

"Chết đi!"

Thời điểm khoảng cách còn ba trượng, Lục Nguyễn tốc độ đột biến tăng, Thất Xích thương trong tay hắn liền như thoi đưa lao đến.

Ào ào táp ~

Trong đường nhỏ kình phong đột khởi, nước mưa bay tán loạn.

Đèn đuốc chiếu rọi hai người giữa màn mưa, đúng lúc này Lục Nguyễn đâm ra mấy cái vòng xoáy, thân thương hóa thành tàn ảnh, căn bản thấy không nhìn rõ động tác xuất thương.

Thương xuất thủ có thể nói lăng lệ dũng mãnh, chứng kiến lực bộc phát này không ít đường chủ ở đây cũng có chút xấu hổ.

Nhưng cũng căn bản là do không đâm trúng nên mới phải xuất thương liên tục, nếu không một thương là đủ rồi.

Dạ Kinh Đường một tay cầm thương, không ngay lập tức trở tay, mà chỉ hơi nâng thương lên, bước chân không nhanh không chậm lui về phía sau, nhìn cơ thể ắn tránh né mũi thương rất nguy hiểm nhưng một mũi thương đâm đến hắn đều tránh được hết.

Ào ào táp ——

Lục Nguyễn bước chân trầm ổn từng bước hướng về phía trước, xuất thương như rồng bay rất dũng mãnh, nhưng vô luận đánh như thế nào thì mũi thương trong tay vẫn thiếu một chút mới có thể chạm vào mục tiêu.

Thân pháp Dạ Kinh Đường thành thạo điêu luyện siêu phàm, đông đảo đường chủ thấy vậy mắt cũng sáng lên!

Nhưng mọi người còn chưa hết kinh diễm, cảnh tượng tiếp theo trực tiếp để bọn hắn nảy sinh hoảng sợ.

Lục Nguyễn một hơi đâm ra mười hai thương không trúng, Dạ Kinh Đường còn chưa bị thương hắn đã nỏ mạnh hết đà, không thể không thối lui lại phía sau để súc thế.

Chính vào lúc này, trường thương trong tay Dạ Kinh Đường trượt về phía sau cho tay đổi đến nắm chặt tại đuôi thương, mũi

thương chạm mặt đất.

Đinh!

Tiếng vang nhẹ phát ra.

Một giây ngay sau đó, trên đường lát đá xanh hẻm liền truyền ra một tiếng nổ lớn!

Ầm ầm ——

Dạ Kinh Đường dùng eo phát lực, bắp thịt cả người căng cứng, một tay cầm đuôi thương, vung thương như vung roi da, đem trường thương từ phía sau đập mạnh về trước.

"Vụt——!"

Lực lượng mạnh đến mức độ nào, chúng đường chủ đều khó mà biết rõ được.

Chỉ thấy cánh tay Dạ Kinh Đường vừa mới nâng lên, trường thương thẳng tắp dưới tốc độ cao đã biến thành cong.

Trường thương lướt qua màn mưa, hạt mưa giữa trời tung tóe tạo thành sương mù trắng.

Màn mưa bị xé rách mũi thương, mũi thương xé gió cuốn theo hạt mưa vào bên trong giống như phong quyển tàn vân, hướng Lục Nguyễn đập thẳng tới.

Lục Nguyễn rùng mình, không chút do dự nhấc thương đón đỡ, cơ thể của hắn vốn cường tráng nhưng đứng trước một thương này, liền tựa như bọ ngựa dùng tay đỡ núi lở.

Chương 157 - Giết Người Trong Đêm 2

Chương 157. Giết Người Trong Đêm (2)

Ầm ầm ——

Trong tiếng nổ, một luồng kình khí do hơi nước cùng cây cỏ tạo thành, nháy mắt vươn từ đường nhỏ xông ra ngoài, khoảng cách ước chừng là hơn mười trượng, tràng cảnh có thể liên tưởng tới một cái đầu cường long đột nhiên xuất hiện trong ngõ hẻm tối.

Lục Nguyễn nâng trường thương lên đón đỡ, trong chớp mắt thương liền bị chém đứt.

Xoẹt~

Hàn quang chợt lóe lên, mũi thương giáng xuống chính giữa đỉnh đầu.

Bành!

Thịt nát bay tán loạn, máu văng khắp nơi.

Kinh ngạc ở đáy mắt Lục Nguyễn còn chưa kịp chuyển hóa thành sợ hãi, cơ thế hắn đã nổ tung, bên trong màn mưa, nội tạng cùng máu tươi bị khí kình đẩy ra, bắn lên trên mặt đường đá xanh, tạo thành một vòng cung máu đỏ!

Vụt. . .

Sau thương đó, không khí xung quanh bỗng như được ngưng đọng!

Toàn bộ người trên dưới đều lâm vào tĩnh mịch, cảnh đượng quá đáng sợ, ngay cả Bùi Tương Quân cũng phải nghiêng đâu.

Dạ Kinh Đường chậm rãi thu hồi trường thương, giương mắt nhìn hướng về phía đối diện, hất cằm, nói:

"Kế tiếp." .

Rầm rầm. . .

Mưa to như trút nước, nguyên bản xung quanh tĩnh mịch, bắt đầu chậm rãi vang lên những tiếng ồn ào:

"Ha. . ."

"Đây là thứ quái quỷ gì. . ."

"Một thức Hoàng Long Ngọa Đạo thật tuyệt!"

Tống Trì cùng Trần Nguyên Thanh ở trên mái lầu, nhìn thấy cảnh đáy mắt đều hiện ra sự kinh ngạc.

Vừa rồi, thấy lâu chủ đem Dạ Kinh Đường đẩy ra, hai người liền đoán được kẻ này tất nhiên có chút bản sự, chỉ là thực không ngờ tới bản sự có thể lớn đến loại tình trạng này!

Thể phách cường hoành vượt qua người thường, nội kình bành trướng cộng thêm Bùi gia Bá Vương Thương bá đạo nhất thế gian! Thanh thế này, tuyệt đối có tiêu chuẩn Tông Sư, thậm chí còn khiến Tống Trì âm thầm kinh hãi.

Kẻ này nhìn không đến hai mươi tuổi, làm sao có thể bá đạo như vậy?

Nếu cảnh tượng trong mắt quần hùng Hồng Hoa Lâu là rung động khó nói lên lời thì trong mắt Huyết Bồ Đề hoàn toàn ngược lại liền chỉ có kinh dị.

Huyết Bồ Đề biết Dạ Kinh Đường có Bát Bộ Cuồng Đao, Thiên Hợp Đao, thậm chí Đồ Long Lệnh, vốn cho rằng kẻ này là tu luyện đao pháp, ngàn vạn không ngờ tới thương pháp cũng kinh khủng như vậy.

Mặc dù nhìn thương pháp của Dạ Kinh Đường còn lâu mới có được linh tính giống như đao pháp của hắn, nhưng xét về binh khí dài vẫn hơn, trời sinh đơn đấu sẽ mạnh hơn ba thành so với binh khí ngắn, hắn ngay cả đao đều chống đỡ không được, lấy cái gì để đối phó với Bá Vương Thương đã từng áp chế thiên hạ này?

Rầm rầm. . .

Bên trong màn mưa, không khí yên tĩnh kéo dài đã lâu, cuối cùng cũng được phá vỡ bởi Dạ Kinh Đường, hắn nâng mũi thương lên chỉ về phía Huyết Bồ Đề và Trần Minh:

"Cùng lên đi, chí ít chết không có thảm như vậy."

Lục Nguyễn bị một thương miểu sát, giờ đây hai người còn lại cùng tiến lên tất nhiên không ai thấy có vấn đề.

Huyết Bồ Đề cầm lấy thiết quải, sắc mặt âm trầm, quay người đi về đường nhỏ bờ sông:

"Hai đại tông sư nhìn chằm chằm phía trên, Dạ công tử thắng không có võ đức. Chuyển sang nơi khác được không?"

Đánh ở dưới viên lầu, Tống Trì, Trần Nguyên Thanh tùy thời đều có thể nhảy xuống gấp rút tiếp viện, bọn người Huyết Bồ Đề phải luôn âm thầm phòng bị, nói ra xác thực không nói võ đức.

Mặc dù bọn người Huyết Bồ Đề không có tư cách nói đạo lý, nhưng Dạ Kinh Đường cũng không để ý, đem trường thương đặt lên vai, đi qua đường nhỏ ra bên ngoài quán trọ.

Thấu tâm quyền Trần Minh đụng độ tuyệt cảnh, sắc mặt trắng

bệch nhưng cũng không có lựa chọn nào khác, hai tay áo khẽ nhúc nhích bắn ra thiết trảo, năm ngón tay đều có mũi nhọn, ánh sáng nhạt nhòa của đêm tối chợt hiện lên quang mang lấp lánh.

Hung danh Trần Minh, so với Lục Nguyễn còn lớn hơn, Dạ Kinh Đường lúc trước nhận thưởng Vô Sí Hào thấy bên trong cũng có treo thưởng truy nã Thấu Tâm Quyền Trần Minh.

Cộp cộp cộp. . .

Thiết quải gõ lên bề mặt gạch đá, phát ra tiếng vang ngột ngạt.

Ba người trên con đường nhỏ, rất nhanh xuyên qua phòng xá, đi tới đoạn đường dài bên bờ sông, đứng cách xa nhau khoảng mười trượng.

Ầm ầm ~

Một đạo lôi quang xé rách màn mưa.

Dạ Kinh Đường tay phải cầm thương, duỗi cách tay, mũi thương chỉ xuông đất, tay trái nâng lên, ngoắc ngoắc ra hiệu. . .

Bình bịch~

Lôi động thanh thương, gió hành vân tụ, mưa to quét sạch phố cũ.

Trăm phường đóng cửa, ngàn ngõ hẻm được tẩy rửa, mưa lớn che lấp bầu trời!

Ba đạo thân ảnh, giằng co bên sông.

Ngay thời khắc Dạ Kinh Đường ngoắc ngoắc tay, cơ thể Huyết Bồ Đề còng xuống, dậm chân, tay vung mạnh mẽ thiết quải về phía trước:

Vù~

Thiết quải màu đen chợt hóa thành nửa vầng trăng bên trong màn mưa, ba hạt châu đỏ sậm, từ lỗ thủng dưới đáy ống sắt bay ra, phá không mà đi, bắn thẳng tới mi tâm, cổ họng, hạ bộ Dạ Kinh Đường!

Chương 158 - Tiếp Cận Với Cái Chết

Chương 158. Tiếp Cận Với Cái Chết

Tốc độ Huyết Bồ Đề vung ám khí quả thật doạ người, muốn dùng trường thương cản thì khó hơn lên trời thêm nữa chiêu thức của Bá Vương Thương từ trước đến nay không có tinh tế như vậy.

Tất cả mọi người nhìn chăm chú phía dưới thấy Dạ Kinh Đường căn bản không hề có ý định đỡ hay né tránh ám khí, hai tay hắn cầm thương trực tiếp đánh ra một thứ Hoành Tảo Thiên Quân.

Ầm ầm ~

Chiêu này chính là chiêu thức mang tính Bá Vương Khai Hải tiêu chuẩn nhất. Danh tiếng Bùi gia Bá Vương Thương cũng là bắt đầu từ chiêu này, cương mãnh bá đạo hiện ra, phát huy vô cùng tinh tế.

Hai tay cầm thương quét ngang, chỉ vung tay giây lát liền vẩy thành một màn mưa quanh thân.

Đợi cho trường thương đảo qua trước người, nước mưa trong vòng một trượng quanh thân đã bị mũi thương lăng lệ chấn vỡ thành hơi nước, thấp thoáng như trong sương mù.

Xẹt xẹt xẹt ~

Khí kình bốc lên, giọt mưa bị mũi thương xé nát khuếch tán tung tóe nhìn như phong quyển tàn vân nuốt sống hết thảy.

Ba cái ám khí hạt châu đỏ đậm, một thoáng liền mất đi cân

bằng, chếch sang hướng khác.

Huyết Bồ Đề ở đối diện cũng không bị cảnh này doạ làm kinh ngạc, ngay lập tức bắt lấy cơ hội, toàn lực bộc phát.

"Ong"

Dạ Kinh Đường dùng trường thương quét từ phải sang trái, thuận thế đập về trước, xuất ra chiêu Hoàng Long Ngọa Đạo, lần nữa đánh xuống.

Nhưng cao thủ so chiêu, một chiêu thức không nên dùng đến 2 lần, là nhận thức chung của giang hồ.

Huyết Bồ Đề kinh nghiệm cực kì lão làng, đoán chắc Dạ Kinh Đường sẽ dùng liên hoàn chiêu, hắn sớm đã nâng thiết quải đón đỡ nhưng lại không xuất lực, khéo léo xoay chuyển thiết quải để thân hình lướt ngang qua.

Keng~

Đại thế của mũi thương nặng nề nện bên trên thiết quải, đồng thời thiết quải xoay chuyển một vòng, không tốn sức chút nào trực tiếp để thương đập trên mặt đường gạch xanh.

Ầm ầm ——

Gạch đường phố trong nháy mắt vỡ nát, lộ ra một cái vết nứt dài nửa trượng.

Huyết Bồ Đề dùng quải trượng kìm lấy cán thương, thuận thế toàn lực đè xuống, áp chế thân thương!

Mà Trần Minh như hình với bóng, giờ phút này rốt cuộc cũng thò đầu ra, trực tiếp phóng qua đầu Huyết Bồ Đề, thiết trảo ở tay phải mang theo hàn mang hòng chụp vào trán Dạ Kinh Đường.

Hai người phối hợp có thể nói là nước chảy mây trôi, mặc dù

thể phách kém hơn Dạ Kinh Đường, nhưng dựa vào kinh nghiệm cùng kỹ xảo có cơ hội nhất kích tất sát.

Đám người Tống Trì trên mặt viên lâu, sắc mặt đột biến, nhìn ra thương pháp Dạ Kinh Đường thu phóng chưa tự nhiên, dùng sức quá mạnh, bị Huyết Bồ Đề bắt được sơ hở phá chiêu.

Trường thương của Dạ Kinh Đường bị kìm chặt, đến nước nay hắn chỉ có thể nhanh chóng bỏ thương, rút đao. Nhưng Trần Minh đã tiếp cận hắn, căn bản sẽ không cho hắn cơ hội đó.

Coi như Dạ Kinh Đường xuất thủ cực nhanh ngăn được Trần Minh cũng sẽ không ngăn được Huyết Bồ Đề bổ đao xuống. Dưới sự liên thủ của hai người, Dạ Kinh Đường gần như rơi vào tình thế chắc chắn phải chết.

Bùi Tương Quân thấy vậy sắc mặt đột biến, nhưng khoảng cách giữa hai bên quá xa, căn bản không có cách nào kịp tiếp viện.

Tống Trì chuẩn bị hét lớn một câu: "Lưu thủ!", nhưng miệng còn chưa mở ra, ánh mắt kinh ngạc đến ngẩn ngơ!

(⊙_⊙)!

Thương bị giữ chặt, Dạ Kinh Đường nhìn như không có bất kỳ phương thức phá chiêu nào. Nhưng tại thời điểm Trần Minh một trảo đánh tới, hắn không vứt bỏ thương mà lui về phía sau, ngược lại là dồn lực bộc phát đến cực hạn, tay trái ấn đuôi thương ép xuống, tay phải bẩy nhấc lên.

"Ahhhhh "

Sau một tiếng quát lớn, hai tay áo Dạ Kinh Đường bị xé rách, trường thương lăng không nửa vòng tròn. Chiêu này không phải là Bá Vương Thương mà đơn thuần chính là lấy man lực đánh ra một chiêu của Bá vương, ngạnh sinh dưới tuyệt cảnh, thương toàn lực bộc phát đâm vào Huyết Bồ Đề lại tiếp tục dùng Huyết Bồ Đề đập

vào người Trần Minh phía trên!

Bành ~

Hai đạo nhân ảnh chạm vào nhau giữa trời, thân hình Trần Minh bay trên không trung.

Tình cảnh này quả thực khiến quần hùng Hồng Hoa Lâu ở trên viên lầu tròn xoe mắt.

Dù sao lực lượng của Dạ Kinh Đường đã mạnh đến mức không nói đạo lý, có thể vượt qua nhất lưu. Chiêu thức đã không còn ý nghĩa nào với hắn nữa rồi. Đây có thể nói hắn cầm gậy sắt đập loạn cũng có thể đánh với Tông Sư.

Bất quá Huyết Bồ Đề đúng là lão Tông Sư trên giang hồ, nháy mắt bị cưỡng ép đâm tới, tâm vẫn không có loạn, lăng không đưa tay bắt lấy đai lưng Trần Minh ném lên phía trước.

Trần Minh thuận thế, không chút do dự một trảo quét vào ngực Dạ Kinh Đường.

Xoẹt!

Thiết trảo khẽ quét qua, mang theo một tiếng bạo hưởng!

Dạ Kinh Đường kịch chiến trong đêm mưa, toàn thân ướt đẫm, một trảo này đánh xuống, có thể thấy được hơi nước bên trên áo bào màu đen bắn ra, áo bào trước ngực vỡ nát trong nháy mắt, áo từ vai trái xuống đến dưới xương sườn bị thủng những lỗ lớn.

Sau đó. . .liền lộ ra nhuyễn giáp ngân quang lóng lánh!

Con mẹ người!

Chương 159 - Bắt Địch

Chương 159. Bắt Địch

Trần Minh dưới tuyệt cảnh đã liều chết cận thân tập kích, lại đập vào một kiện nhuyễn giáp không bị tổn hại chút nào, tâm tình không thua gì việc xé được quần mỹ nhân lại phát hiện khóa trinh tiết, dù là thời điểm kịch chiến, trong lòng vẫn tuôn ra một câu chửi bậy.

Ngay lập tức sau đó, Dạ Kinh Đường nhấc mũi thương lên đập vào bên hông Trần Minh.

Ba~

Trần Minh trong nháy mắt hóa thành con tôm bị gập cong, cả thương lẫn người trực tiếp bị nện ở phía trên mặt đường.

Ọc Ọc Ọc!

Nước đọng trên mặt đường chấn động, xuất hiện ra từng đợt gợn sóng.

Trần Minh bị một kích toàn lực đập ngã tại nằm trên nền đá xanh mở miệng mũi phun máu, phần eo vặn có lẽ bị đập vỡ xương xườn.

"Khục —— "

Trần Minh làm tội phạm giang hồ bấy lâu, đối với cái chết cũng là kích phát hung tính. Mặc dù phần eo trở xuống đã mất đi tri giác nhưng Trần Minh vẫn quát to một tiếng, không để ý tới mũi thương đang đâm vào cơ thể mà dùng tay trái bắt lấy cán thương, tai phải chìa ra móng vuốt sắc nhọn cố hết sức quét về

phía cánh tay Dạ Kinh Đường:

"Aaaaa...!"

Hắn hành dộng như vậy là muốn kiềm chế lại binh khí của Dạ Kinh Đường, để cho Huyết Bồ Đề một cơ hội, Huyết Bồ Đề vừa mới rơi xuống đất có thể nhân cơ hội này đột kích từ phía sau, hắn chết cũng muốn một mạng đổi một mạng.

Nhưng đáng tiếc chính là, Huyết Bồ Đề không đáng giá để tín nhiệm như vậy.

Huyết Bồ Đề trước đó đã cùng Dạ Kinh Đường giao thủ qua, nhưng mới vừa nãy hắn bị Dạ Kinh Đường cưỡng ép so lực tay liền phát hiện man lực của Dạ Kinh Đường chỉ ngắn ngủi mấy ngày đã tăng thêm một nấc thang mới.

Những biến hóa này hoàn toàn không hợp với lẽ thường, trừ phi là tu luyện « Minh Long Đồ ».

Người luyện qua Minh Long Đồ, không phải da dày thịt béo chính là sinh mệnh lực mạnh khiến người ta phải ghen tức, không một chiêu đánh chết tại chỗ, cơ bản đều là tốn công vô ích.

Mà Huyết Bồ Đề ngay từ đầu cũng không muốn lấy mạng đổi mạng, chọn đến bờ sông đánh nhau chính là muốn tìm cơ hội bỏ chạy, ném Trần Minh ra làm khiên thịt, Huyết Bồ Đề hắn rơi xuống đất liền ngay lập tức xông về phía mép sông chạy đi trong gang tấc.

Phù phù ——

Trần Minh liều mình đổi lấy cơ hội, lại nghe được âm thanh rơi xuống nước, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc cùng nổi giận. Bị Dạ Kinh Đường dùng trường thương đâm xuyên ngực, hai mắt như chuông đồng vẫn cố nhìn về phía bờ sông, ngậm lấy bọt máu giận mắng:

"Ngươi là đồ chó hoang. . ."

Phộc~

Lời nói im bặt dừng lại.

Dạ Kinh Đường một thương đâm xuyên ngực Trần Minh, thuận thế vung ngang xé rách nửa người trên Trần Minh, không chờ máu vẩy lên áo bào, liền phi thân chạy về phía bờ sông.

Nhưng mà trong bang phái có vô số thúc bá ở đây, nào cần hắn tự mình đuổi đào binh.

Dạ Kinh Đường còn chưa nhảy xuống sông đã thấy một thân ảnh từ bên cạnh vọt qua, chui vào trong mặt nước đen như mực, giống như ngư lôi lọt vào đáy nước, trong chốc lát bơi xa mấy trượng.

Hưu ~

Hồng Hoa Lâu từ trước đến nay dựa vào vận tải đường thuỷ làm giàu, bản thân các đường chủ đều là mạn thuyền lão đại, bơi trong nước là chuyện thường như cơm bữa.

Huyết Bồ Đề nếu là chạy trên bờ, không chừng còn có chút cơ hội, ở trong nước lại không có may mắn đó, hắn phải chăng bị bức ép đến mức nóng nảy đầu óc không động não được.

Dạ Kinh Đường dừng bước đúng bên mép sông, sau một khắc, cách đó khoảng hơn mười trượng, trên mặt sông liền nổ một cột bọt nước thông thiên.

Ầm ầm ——

Huyết Bồ Đề liều mạng chạy trốn, từ đáy nước bay ra.

Trần Nguyên Thanh thân hình như Ưng kích trường không, bay đến một tay bóp lấy cổ Huyết Bồ Đề.

Kế đó là Tống Trì của Bạch Hổ đường, chuồn chuồn lướt nước vượt qua khoảng cách hơn mười trượng, mắt hổ trừng lớn, muốn một quyền đem cái trộm cướp vô sỉ lâm trận bỏ chạy này đánh chết.

Dạ Kinh Đường còn chưa biết cố chủ của Huyết Bồ Đề là ai, vội vàng mở miệng:

"Chậm đã!"

Tống Trì nghe tiếng kêu ngay lập tức dừng tay, đổi thành một tay tóm lấy bả vai Huyết Bồ Đề.

Huyết Bồ Đề lúc toàn thịnh võ nghệ cũng ép không được Nhị đường chủ Hồng Hoa Lâu, hiện tại lại càng không cần phải nói. Bên cạnh còn có Trần Nguyên Thanh cùng là Tông Sư. Huyết Bồ Đề gần như hông thể phản kháng bị hai người túm lấy cánh tay, trực tiếp nâng lên đi về phía bờ. . .

Dưới màn mưa, đường nhỏ bờ sông lại lâm vào tĩnh mịch.

Tất cả môn đồ Hồng Hoa Lâu, đều sững sờ nhìn công tử áo bào đen cầm thương đứng bên bờ sông, đầy mắt rung động pha chút kinh sợ.

Bịch bịch bịch~

Sóng nước nhịp nhàng tỏa ra, hai vị đường chủ Tống Trì và Trần Nguyên Thanh, một tay đang chế trụ bả vai Huyết Bồ Đề đưa vào bờ. Ánh mắt bọn hắn lúc này nhìn Dạ Kinh Đường không còn là thái đội đối với vãn bối nữa mà thay vào đó có chút trịnh trọng.

Trần Nguyên Thanh trước xem xét khí tức Dạ Kinh Đường thấy không có thụ thương gì, mới nhìn về Huyết Bồ Đề đang bị ấn xuống:

"Hắn nhận tiền trừ tai hoạ cho người ta, không rõ ràng thân

phận cố chủ, lưu lại cũng vô dụng."

Dạ Kinh Đường đúng là muốn hỏi người đứng phái sau, nghe thấy lời này liền không nhiều lời, muốn một thương đâm chết.

Lúc này Huyết Bồ Đề đang bị ấn quỳ trên mặt đất, gấp giọng mắng:

"Lão tử còn chưa lên tiếng, các ngươi làm sao biết ta không rõ ràng? !"

Trần Nguyên Thanh cau mày nói:

" Quy củ giang hồ đều hiểu, ngươi cũng là giang hồ lão bối, giữ chút thể diện, đừng chết giống đầu chó hoang."

Dạ Kinh Đường đưa tay ra hiệu hai vị đường chủ đừng nóng vội, dò hỏi:

"Ai phái ngươi tới?"

Huyết Bồ Đề cắn răng nói:

" Một cái cố chủ thần bí ở Kinh thành, tự xưng Yến Bất Quy ."

Yến Bất Quy. . .

Dạ Kinh Đường hơi dừng lại, nhẹ nhàng gật đầu:

"Các ngươi liên hệ với nhau như thế nào?"

"Yến Bất Quy cung cấp chỗ gặp mặt, liên hệ đều là để lại thư ám hiệu, chỉ gặp một lần lúc ở kinh thành, sau đó chưa từng lộ diện tiếp."

Trần Nguyên Thanh lắc đầu nói:

"Giang hồ hung hiểm, nếu như để lộ thân phận, về sau liền sẽ

bị bán cho địch nhân. Người dám thuê Huyết Bồ Đề, tuyệt không phải phàm phu tục tử, thông qua manh mối hắn cung cấp lần theo, chỉ sợ sẽ trúng mai phục."

Chương 160 - Vừa Lòng Thỏa Ý Mang Theo Cục Cưng

Chương 160. Vừa Lòng Thỏa Ý Mang Theo Cục Cưng

Huyết Bồ Đề nhìn về phía Dạ Kinh Đường, cắn răng nói:

"Ở đây đều là lão hồ ly trong giang hồ, lão phu xác thực không biết thân phận cố chủ, nhưng có cái bí mật, Dạ công tử chắc chắn cảm thấy hứng thú."

"Nói."

"Lục Phỉ lấy « Minh Long Đồ » làm thù lao, mới mời được lão phu rời núi, chỉ cần Dạ công tử tha lão phu một mạng, bí thuật này, lão phu có thể truyền thụ cho ngươi."

?

Đám người nghe thấy lời này, hết thảy đều sững sờ.

Dạ Kinh Đường quả thật bị khơi gợi lên hứng thú, lau nước mưa trên mặt, đem trường thương cắm trên mặt đất, nửa ngồi xuống trước mặt Huyết Bồ Đề:

"Ngươi biết bí thuật Minh Long Đồ?"

" Yến Bất Quy thuê ta, đem bí thuật truyền thụ cho lão phu, ta chỉ luyện qua hai ba tháng, chưa có tiến triển. Nhưng mà ta đã được chứng kiến sự lợi hại của Yến Bất Quy, một tay hắn nắm cự thạch ngàn cân đi bộ nhàn nhã, cái hắn luyện chính là Quy cõng Tam Sơn, Minh Long Đồ trong truyền thuyết. . ."

Huyết Bồ Đề mặc dù không có học được Minh Long Đồ, nhưng chứng kiến Yến Bất Quy lợi hại là thật, bởi vậy thanh âm trầm ổn không có nửa điểm chột dạ, ngay cả bọn người Tống Trì cũng cảm thấy không giống làm bộ, trong lòng có chút chần chừ.

Nhưng. . .

Đáy lòng Dạ Kinh Đường một lời khó nói hết, âm thầm phỉ nhổ. Ngươi nếu là muốn mạng sống, tùy tiện cầm ra một chương trong cửu đồ còn có thể khiến ta do dự một chút, cớ sao lại nói đến chương mà ta đang giấu trong ngực?

Ngươi là được Vô Sí Hào hóa thành lệ quỷ thuê đến báo thù ta phải không?

Dạ Kinh Đường cảm thấy đại nạn của Huyết Bồ Đề đã tới. Một đường theo chân hắn tới tổng đà Hồng Hoa Lâu, bị bắt lại vì mạng sống mà nói ngay tới đồ vật trong ngực hắn, xui xẻo đến mức này, khả năng toàn bộ giang hồ tìm không thấy người thứ hai.

Xoẹt ~

Đao quang chợt lóe.

Huyết Bồ Đề chưa kịp nói thêm câu nào, một cái đầu lâu già nua, liền rơi xuống đất.

Bịch bịch bịch. . .

Tống Trì và Trần Nguyên Thanh nhìn đầu lâu lăn xa, hơi nghi hoặc hỏi:

"Dạ hiền chất không muốn nghe thêm một chút sao?"

Dạ Kinh Đường thu đao vào bao đựng, giải thích, ngăn chặn khó hiểu trong lòng hai vị đường chủ:

"Ta có quen biết Tĩnh Vương đương triều, đã xem qua Minh

Long Đồ một lần. Minh Long Đồ khó mà truyền miệng, chỉ có thể thông qua bản chính để tự mình lĩnh hội, Lục Phỉ cho dù có, cũng không có khả năng đem đồ thật này cho một cái đạo chích giang hồ."

"À. . ."

Tống Trì và Trần Nguyên Thanh cùng giật mình, ngoắc tay ra hiệu môn đồ tới xử lý thi thể.

Bùi Tương Quân đội mũ rộng vành đi tới, muốn đưa Dạ Kinh Đường về lại trong viên lầu để xem thương thế. Dạ Kinh Đường vừa rồi mới trúng một trảo, mặc dù không có bị phá phòng ngự, nhưng lực đạo của Trần Minh không nhỏ , cách nhuyễn giáp đập vào ngực một cái, đoán chừng ngực sẽ bị bầm đen.

Nhưng Dạ Kinh Đường lại không định rời đi, mắt nhìn trong đám môn đồ Hồng Hoa Lâu tìm được Tống Trường Thanh đang đứng trên mái nhà:

"Ta không sao, các vị trưởng bối cứ họp tiếp. Vì việc tư của ta mà việc luận bàn với Tống huynh còn dang dở, xin chư vị trưởng bối thứ lỗi. Tống huynh, chúng ta tiếp tục đánh nhau thôi."

Nói xong hắn cầm trường thương lên, chuẩn bị cùng Tống Trường Thanh đường đường chính chính huyết chiến một trận.

? !

Chúng đường chủ Hồng Hoa Lâu, bao gồm cả Bùi Tương Quân, nghe thấy lời ấy đều là lảo đảo một cái.

Tiếp tục đánh nhau?

Ngươi đang nói tiếng người sao? !

Vừa rồi ngươi giết người không chớp mắt, đều đem đầu người

ta đánh nát, trên mặt đất đến thi thể cũng không còn, ra tay liền có người chết, ai dám cùng ngươi luận bàn nữa chứ? !

Lấy thanh thế xuất thủ vừa nãy mà xem xét, tuyệt đối có nội tình Tông Sư, bảo Tống Trường Thanh mới nhất lưu đơn đấu với ngươi, ngươi đây là đang muốn hành hạ trẻ con sao?

Tống Trường Thanh đứng phía sau đám người, ánh mắt rung động lúc đầu sau khi nghe thấy lời này, biểu lộ liền biến thành cứng ngắc mang theo xấu hổ, nhìn phía cha ruột:

"Aizzz. . ."

Tống Trì cũng không nghĩ tới Dạ Kinh Đường có thể nói thêm một câu như vậy, chỉ muốn lên tiếng:

"Dạ hiền chất có thương tích trong người, việc này đợi thương thế tốt rồi tính sau", Nhưng bây giờ nói ra rất mất mặt, trong lúc nhất thời không biết làm sao mở miệng.

Cũng may Tam đường chủ Trần Nguyên Thanh, hỗ trợ giải vây:

"Cái này còn cần đánh nữa sao. Tiềm lực của Dạ hiền chất, đủ để đảm nhận chức vụ Thiếu chủ, nếu là Tống nhị ca có ý kiến, ta cùng hắn nói chuyện, không nhọc lâu chủ mở miệng."

Đường chủ, hương chủ, thậm chí vô số môn đồ ở đây, đều gật đầu như chim chim, đối với lời nói này không có nửa điểm dị nghị:

"Đúng vậy a, Trường Thanh lợi hại thì lợi hại, nhưng cũng chỉ được tính là bình thường, Dạ hiền chất mới chính là. . . là. . ."

"Bát khôi chi tư."

"Đúng, bát khôi chi tư!"

"Dạ thiếu chủ ở tuổi này đã có võ nghệ như thế, trên giang hồ

tuyệt đối không có người thứ hai, hắn nếu không làm Thiếu chủ, Hồng Hoa Lâu còn có vị trí nào xứng hơn?"

"Đúng vậy a, Hồng Hoa Lâu ta đã ba mươi năm không có hạt giống tốt như này. . ."

"Aiz, Xa Minh năm đó cũng không có mạnh như này a, đoán chừng lão Lâu chủ lúc tuổi còn trẻ mới có thể có khí thế như kia . . ."

. . .

Quần hùng Hồng Hoa Lâu nghị luận ầm ĩ.

Tống Trì nghe thấy lời nói của các đường chủ hương chủ, sắc mặt cũng dần dần từ phức tạp biến thành bất đắc dĩ.

Tống Trì xác thực muốn làm Đại đường chủ, dù sao Bùi Tương Quân hoàn toàn không chống đỡ nổi Hồng Hoa Lâu. Nhưng hiện tại Thanh Long đường đã có người nối nghiệp, tiềm lực so với hắn lớn hơn quá nhiều, chúng đường chủ hương chủ đều công nhận, hắn cũng tìm không ra điểm yếu nào, còn có thể nói cái gì?

Tống Trì ngẫm nghĩ lại, thoải mái cười một tiếng:

" Thiên phú Dạ hiền chất, có thể nói trước đây chưa từng gặp, trước mắt chỉ sợ đã là Tông Sư hàng thật giá thật, đừng nói là làm Thiếu chủ, nếu là muốn làm lâu chủ, chúng ta cũng không có ý kiến."

Bùi Tương Quân lắc đầu nói:

"Kinh Đường mới vào giang hồ, ngay cả giang hồ thế lực đều còn chưa nhận biết được hết, làm Thiếu chủ giữ thể diện thì có thể, lâu chủ thì không được."

Dạ Kinh Đường có tự hiểu lấy mình, cười nói:

"Ta hiện có thương tích vừa rồi đã tính sẵn sẽ thua, có thể trở tay hoàn toàn dựa vào trời sinh thần lực, đoán chứng ta đúng là có nội tình Tông Sư nhưng tạo nghệ võ học còn chưa tới Tông Sư, hai chữ Tông Sư này thật không dám nhận."

Bọn người Tống Trì không nhiều lời thêm nữa, chắp tay thi lễ đối với Bùi Tương Quân:

"Lâu chủ mang Dạ hiền chất đi xem thương thế một chút, lúc trước bên trong lâu có nhiều phiền toái, nhưng hiện tại xem ra, cũng không có phiền phức gì lớn, chúng ta có thể tự xử lý."

Hồng Hoa Lâu loạn trong giặc ngoài, tổng kết đều vì một thứ - thực lực không đủ, tiền đồ đáng lo.

Dạ Kinh Đường chính là một viên thuốc an thần, trong lòng chúng đường chủ nắm chắc, tự nhiên không có dị nghị.

Bùi Tương Quân từ lúc thượng vị đến nay, đây là lần đầu nàng làm việc thuận tay như thế, cũng không nói nhiều, hài lòng vừa ý mang theo cục cưng quý giá rời đi. . .

Chương 161 - Xoa Thuốc

Chương 161. Xoa Thuốc

Đêm đen mưa to gió lớn, Tây Vương trấn lại ở vào nơi Tam Giang giao hội, sông lớn phát ra tiếng cuồn cuộn ầm ầm, bên trên Tây Vương trấn cách ngàm dặm đều có thể nghe thấy.

Ầm ầm. . .

Bên trong một tòa thủy tạ ven sông, leo lắt ánh nến mờ nhạt, thông qua giấy dán trên cửa sổ có thể nhìn thấy một đạo hình bóng mỹ nhân nở nang, môi đỏ, nửa người trên đang cúi xuống. . .

"Nhẹ. . . nhẹ chút. . ."

"Đau không?"

"Ừm. . . Cũng không phải rất đau."

Dạ Kinh Đường nằm trên gối mềm, cởi ra nhuyễn giáp ngân sắc, lộ ra nửa thân trên cường tráng.

Nhuyễn giáp là Bảo cụ hộ thân mà Ngây Ngốc tặng, cứng cỏi dị thường không hư tổn một chút nào, nhưng Dạ Kinh Đường vừa rồi cưỡng ép dùng Bá vương thương lên cực hạn, lực đạo quá lớn dẫn đến cánh tay cùng phía sau lưng ẩn ẩn đau nhức, đoán chừng là có chút thương gân động cốt.

Bùi Tương Quân ngồi bên cạnh, thoa rượu xoa bóp, hai tay nhào nặn lưng Dạ Kinh Đường.

Xoa nắn xương cũng không phải quá thuần thục, nhưng lực đạo vừa đủ, Dạ Kinh Đường cảm giác thoải mái vô cùng, thỉnh

thoảng ngẩng đầu thở ra một hơi.

"Tĩnh Vương đối ngươi là thật tốt, hôm nay nếu không có cái nhuyễn giáp này, chỉ sợ ngươi phải nằm nửa tháng."

"Nếu không có nhuyễn giáp, đương nhiên ta sẽ không đón đỡ một trảo kia, ba cái tạp ngư giang hồ mà thôi."

"Còn tạp ngư. . . Thương pháp của ngươi chưa thành thục, toàn bộ nhờ khí lực cứng rắn, nếu là gặp phải Xà Long, ta thấy người không thể nào đấu lại. . ."

"Ha ha. . ."

Dạ Kinh Đường cao to, thuở nhỏ tập võ nên dáng người có thể nói hoàn mỹ, nằm sấp ở trên giường, đường cong cơ bắp trên lưng hiện ra rất rõ ràng.

Bùi Tương Quân dùng tay đấm lưng, tấm lưng hoàn mĩ của nam tử thu vào đáy mắt, trong đầu cũng không có ý nghĩ xấu gì chỉ là Dạ Kinh Đường đang quay lưng lại với nàng, không nhìn thấy nàng đang làm gì nên ánh mắt vẫn là không tự chủ được dò xét trên dưới, đồng thời có chút nghi hoặc:

"Kinh Đường, ngươi thật trời sinh đã có thần lực sao? Hôm nay người đem Huyết Bồ Đề đánh bay, ta cảm giác. . . là. . ."

Dạ Kinh Đường cũng không phải là trời sinh thần lực, mà là đi con đường tốc độ, lấy khoái đao để đối địch. Khí lực biến lớn, hắn thấy cùng việc luyện Long Tượng đồ trong Minh Long Đồ không khỏi có liên quan.

Chỉ là hắn còn chưa có luyện được mấy ngày, mặc dù đã đột phá cực hạn của ngày xưa, nhưng đột phá không nhiều, hoàn toàn có thể giải thích:

"Mạng sống treo trên sợi tóc, lực bộc phát lớn hơn bình thường

cũng là điều dễ hiểu, có thể là gần đây nghỉ ngơi tốt nên thế."

Bùi Tương Quân cũng cảm thấy như vậy nên không nói nhiều thêm nữa, tay ngọc xoa bóp bờ vai rắn rỏi, trong lòng mười phần tĩnh lặng

Dạ Kinh Đường thành thật nằm sấp, âm thầm ngẫm lại trận giao đấu vừa rồi, nằm một hồi chợt phát hiện, thông qua dư quang từ cái bàn làm bằng đồng ở bên cạnh,hắn loáng thoáng như trông thấy cái bóng Tam Nương đang chăm chú xoa bóp đúng hạn, đôi mặt hạnh còn như đang dò xét trên lưng hắn, ánh mắt. . .

?

Dạ Kinh Đường khóe mắt giật giật, trực tiếp quay đầu nhìn về phía sau.

Bùi Tương Quân dừng động tác lại, giương mi mắt, sắc mặt bình thường:

"Sao thế?"

Dạ Kinh Đường nhìn sắc mặt Tam Nương một chút, xác định là không phải đang len lén chấm mút, lại không nhìn ra nàng đang nghĩ cái gì nên chỉ đành xem như cái gì cũng chưa từng xảy ra, một lần nữa nằm xuống:

"Không có gì, chính là cảm thấy tay Tam Nương quá nhẹ. . . Ưm, không phải không phải, làm như vừa rồi rất tốt. . ."

"Hừ ~ "

Bùi Tương Quân lại tiếp tục thoải mái ngắm lưng Dạ Kinh Đường mấy lần:

"Thân thể này của ngươi, xem như trời sinh dành cho thương. Nếu mà ta có thể trạng giống như ngươi, mười tám tuổi liền có thể

khiêu chiến Thương Khôi, làm gì có chuyện bị mấy cái giang hồ nhãi nhép đánh thành ra như này chứ."

"Ta về sau khẳng định cố gắng luyện thương, tranh thủ sớm ngày để Tam Nương nở mày nở mặt."

"Aizz ~"

Bùi Tương Quân than khẽ:

"Trên giang hồ sợ nhất chính là dạy hết cho đệ tử, sư phụ chết đói. Ta bây giờ có thể dạy ngươi công phu, ngươi tự nhiên đối với ta kính lễ có thừa; chờ sau này ngươi đủ lông đủ cánh rồi, không biết sẽ đối xử với ta ra sao. . ."

Ngữ khí u oán phối hợp thần sắc cô đơn, nhìn liền giống như nàng dâu bị đàn ông phụ tình.

Dạ Kinh Đường có chút bất đắc dĩ:

"Tam Nương nếu đã không yên lòng về ta, ta sẽ tạm thời không luyện thương , chờ ngày nào Tam Nương triệt để yên tâm, ta lại tiếp tục luyện, người giang hồ coi trọng Tín nghĩa . . ."

Ba ~

Bùi Tương Quân dùng bàn tay vỗ nhẹ phía sau lưng Dạ Kinh Đường:

"Nói đùa vời ngươi một câu, ngươi còn tưởng thật? Nếu sau này cánh ngươi cứng cáp rồi mà không lo cho ta, ta tự nhiên có là biện pháp thu thập ngươi."

"Ta làm sao lại có thể mặc kệ Tam Nương chứ. . ."

"Lấy gì để chắc chắn? Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, hai chữ tín nghĩa, so sánh với hai lạng thịt ở ngực nữ nhân, không đáng nhắc tới. . ."

Hai lạng thịt?

Dạ Kinh Đường vô ý thức quay đầu nhìn lại, kết quả bị Bùi Tương Quân trừng mắt, vội vàng đem đầu trở về:

"Ây. . ."

Bùi Tương Quân một tay che chở vạt áo, bờ môi lúng túng, thoạt nhìn là muốn mắng Dạ Kinh Đường vài câu, nhưng lời đến miệng vẫn là ép xuống, tiếp tục nói:

"Ta nói là lời nghiêm túc, không phải trêu chọc ngươi. Ý trung nhân của ngươi, dáng dấp khuynh quốc khuynh thành, muốn để cho ngươi ở lại Lạc Thiên Nhai, chỉ sợ ngoắc ngoắc ngón tay, ngươi đã cùng nàng cao chạy xa bay; còn có Tĩnh Vương, Tĩnh Vương quyền cao chức trọng, dung mạo cũng vạn dặm khó tìm, còn quan tâm ngươi như vậy. nếu ta là ngươi, tâm cũng sẽ đặt trên người Tĩnh Vương. Ta và ngươi lại không có quan hệ gì, đợi đến lúc ngươi mọc đủ lông cánh rồi, khẳng định cùng người khác chạy mất. . ."

Chương 162 - Xoa Thuốc 2

Chương 162. Xoa Thuốc (2)

Dạ Kinh Đường vẫn không thể phản bác lại những lời này, chỉ có thể nói:

"Những chuyện này cam đoan ngoài miệng cũng vô dụng, Tam Nương về sau xem ta làm thế nào là được rồi. Lại nói ngực có đau một chút, để ta tự xoa thuốc đi."

Dứt lời hắn chống người ngồi dậy, ngồi ở trên giường, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Bùi Tương Quân nhìn thấy ngực eo Dạ Kinh Đường, ánh mắt rõ ràng né tránh, nhưng mà rất nhanh sau đó làm ra bộ dáng tự nhiên dò xét ngực Dạ Kinh Đường.

Trần Minh bị Huyết Bồ Đề ném tới, phát lực không ổn, nhưng lực đạo cũng không nhẹ chút nào, cách nhuyễn giáp, vẫn đánh ra vết đỏ trên ngực.

Bùi Tương Quân cầm lấy Ngọc Long Cao, tiến lại gần, muốn dùng tay xoa nắn cơ ngực Dạ Kinh Đường, bôi lên thuốc trị thương.

Nhưng bàn tay giơ đến một nửa, cuối cùng không dám đặt vào.

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt, đem thuốc trị thương đặt trong tay Dạ Kinh Đường, nghĩ linh tinh nói:

"Loại chuyện này, vẫn nên để tình nhân của ngươi làm, thực sự là. . . ngươi tự mình xoa thuốc đi!"

Nói xong sửa lại quần áo, đứng dậy đi ra cửa.

Dạ Kinh Đường cười cười, cũng không nói gì, tự mình bôi lên thuốc trị thương. . .

Trong viên lâu, mười một vị đường chủ ngồi lại trao đổi với nhau tình hình nửa năm nay của Hồng Hoa Lâu và sắp xếp công việc sáu tháng cuối năm.

Mặc dù Hồng Hoa Lâu không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng bây giờ trong lòng có thứ trông cậy vào, thấy sẽ có một ngày trở lại đỉnh cao, chúng đường chủ thần sắc đều thoải mái hơn rất nhiều, thậm chí có vài người cũ bắt đầu bàn luận chuyện ngoài lề:

"Thiếu chủ tuổi còn chưa đến hai mươi, chắc chưa có hôn phối. . ."

"Vương đường chủ, sợ là ngươi nghĩ nhiều rồi, lấy thiên phú cùng tướng mạo của thiếu chủ ta cảm thấy có từ ba đến năm hồng nhan tri kỉ đều có thể"

"Aizz, nam nhân tam thê tứ thiếp cũng là lẽ thường, vậy tôn nữ nhà ta. . ."

"Khụ khụ ~"

Đương lúc cuộc nói chuyện diễn ra sôi nổi thì Bùi Tương Quân đi vào đại sảnh, bước đến vị trí chủ tọa ngồi:

"Kinh Đường đã có người trong lòng, hắn là người chung tình, tạm thời không có ý nghĩ nạp thiếp, việc này sau này hãy nói đi."

Chúng đường chủ nghe vậy, ha ha cười vài tiếng.

Tống Trì ngồi ở vị trí thứ hai, đưa tay ra hiệu đè xuống ồn ào, nghiêm mặt nói:

"Chu gia những năm gần đây tướng làm ăn khó coi. Lâu chủ lần này mang theo Thiếu chủ ra ngoài, chính là vì việc này. Không biết lâu chủ chuẩn bị cùng Chu gia đàm phán sự tình ở bến Thanh Giang như thế nào?"

Bến Thanh Giang là bến thuyền giang hồ lớn nhất của hai châu Vân Trạch, Thanh Long đường lập nghiệp ở nơi đó, truyền thừa tính đến nay đã gần trăm năm, gần bốn phần doanh thu đều đến từ các hoạt động làm ăn ở nơi này, được xem là xương sống của Thanh Long đường.

Nhưng cùng với việc Hồng Hoa Lâu ngày càng suy thoái, Thủy Vân Kiếm Đàm Chu gia bắt đầu để mắt tới cục thịt béo này, tiến hành đả thông quan hệ với quan phủ và giang hồ, mua miếng đất tại sát vách bến tàu Thanh Giang, xây nên bến tàu mới, dựa vào danh vọng giang hồ, lôi kéo hầu hết đại thương nhân bản địa, đến mức bến tàu Thanh giang chỉ có thể dựa vào việc các đường chủ liên hệ với phú thương nơi khác tới ủng hộ, mới có thể duy trì vận chuyển, mỗi năm đều là nhập không đủ xuất.

Trần Nguyên Thanh bưng một ly trà, nói tiếp:

"Chu gia muốn đem bến tàu Thanh giang hoàn toàn bức tử, đều là người trong giang hồ, còn cần đàm phán gì nữa?"

Tống Trì lắc đầu nói:

"Kiếm Thánh Chu Xích Dương vẫn còn, chúng ta không có lực lượng lật bàn. Ta thấy, vẫn nên đàm phán."

Bùi Tương Quân nói:

"Hồng Hoa Lâu cùng Thủy Vân Kiếm Đàm, đều không phải tiểu môn tiểu phái gì, chỉ vì một cái bến tàu mà đánh đến máu chảy thành sông, không đáng. Ta chuẩn bị để Kinh Đường dẫn đội tới chúc thọ, tìm cơ hội so tay một chút, có thể giành về thì tốt, không

giành về được cũng đừng vạch mặt, chỉ cần Kinh Đường an ổn trưởng thành, về sau nhất định có thể ăn miếng trả miếng."

" Hồng Hoa Lâu ta bỗng nhiên có thêm một cái Thiếu chủ, còn dám quang minh chính đại đến nhà khiêu chiến, nói rõ có thực lực, Chu gia không thể nhìn không ra. Thời điểm Kinh Đường đi tới, còn phải phách lối một chút khiến cho Chu gia không thể không tiếp."

Bùi Tương Quân cười nói:

"Lấy tính tình Kinh Đường, chúng ta chỉ có thể khuyên hắn kiềm chế một chút, thật để hắn tự do đùa nghịch, hắn có thể không nói hai lời mà đem đền thờ Thủy Vân Kiếm Đàm đập trước tiên, sau đó mới nói chuyện với Thủy Vân Kiếm Đàm ?"

"Ha ha. . ."

Chúng đường chủ chỉ coi đây là lời nói đùa, lắc đầu gật đầu đều có.

Trần Nguyên Thanh đưa tay ra hiệu im lặng, tiếp tục nói:

"Lâu chủ cảm thấy Chu gia sẽ để cho ai ra mặt?"

"Kiếm Vũ Hoa. Mấy năm trước mới ngoi đầu lên làm hiệp khách giang hồ, thiên phú không tầm thường, năm trước bị Chu gia nhìn trúng thu làm đồ đệ, nghe đồn rất lợi hại, nhưng mà hẳn là không phải là đối thủ của Kinh Đường."

Chúng đường chủ ở khu vực phụ cận Trạch Châu, mơ hồ nghe qua cái tên Kiếm Vũ Hoa, khẽ gật đầu. Tống Trì nghĩ nghĩ:

" Giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, thời điểm còn xông xáo giang hồ từng đến Chu gia đúc kiếm. Bây giờ Chu lão thái công đại thọ tám mươi tuổi, đại khái sẽ lộ diện, đến lúc đó nếu như Bình Thiên Giáo ra mặt can thiệp, không cho chúng ta khiêu chiến. . ."

Bình Thiên Giáo chủ đứng đầu bảng bát đại khôi, được xem là đế vương của giang hồ, chỉ cần mở miệng, thế tục giang hồ không có một người nào dám không dám cho hắn ba phần mặt mũi.

Bùi Tương Quân chần chừ một lúc, đối với cái này cũng chỉ có thể nói:

"Bình Thiên Giáo nếu như nhúng tay, dễ tính. Tống thúc, Trần thúc, các ngươi đến lúc đó đi theo Dạ Kinh Đường một chuyến, để tránh Kinh Đường tại Chu gia xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Đó là đương nhiên, Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu lần đầu biểu diễn, dù sao cũng phải có hai tùy tùng đứng phía sau giữ thể diện. . ."

"Đúng vậy. . ."

Chương 163 - Ta Không Có Hứng Thú

Chương 163. Ta Không Có Hứng Thú

Bên trong Vân An thành, trời trong gió nhẹ.

Nắng ấm mùa hè chiếu vào trên mái hiên của Minh Ngọc Lâu, gió thổi nhẹ lay động chuông gió ở mái hiên, phát ra âm vang kỳ ảo:

Đinh linh ~~ đinh linh ~~~

Bình phong trắng đặt ở cửa sổ che chắn ánh nắng, trong thư phòng vàng son lộng lẫy, nữ tử mặc mãng bào ngồi thẳng tắp, trên bàn trước mặt có đặt một cuốn thư tịch và những chiếc bút được làm từ vàng ngọc, trong tay nàng cầm chén trà sứ trắng, nhìn tổng thể, liền tựa như một nữ tổng quản đang chăm chú làm việc.

Điểm không hài hòa duy nhất, chính là trên gương mặt trắng nõn như ngọc, thoáng hiện ra một vòng dị sắc, vội vàng đem sách lật qua một trang để xem tranh minh hoạ. . .

Thư phòng vắng vẻ im ắng. An tĩnh không biết bao lâu một trận u phong bỗng nhiên bay vào trong phòng, bà lão tóc trắng không một tiếng động đáp xuống trước bàn sách của Đông Phương Ly Nhân.

Bởi vì xuất quỷ nhập thần không có chào hỏi, dọa Đông Phương Ly Nhân khiếp vía, vội vàng khép sách lại, giấu phía sau lưng, hơi có vẻ không vui.

"Điện hạ, Tây Vương trấn Lý Hoài, trong đêm khẩn cấp đưa tới

tin tức, nói Dạ Kinh Đường đêm qua, bị Huyết Bồ Đề, Thấu Tâm Quyền Trần Minh, Thất Xích Thương Lục Nguyễn liên thủ ám sát. . ."

"Hả? !"

Từ trước đến nay, Đông Phương Ly Nhân dù cho long trời lở đất cũng bất động thanh sắc nhưng hôm nay nghe thấy lời này lông mi không khỏi nhảy một cái, thư tịch phía sau liền rơi trên mặt đất, đứng dậy đôi mắt tức giận:

"Sao có thể. . . Dạ Kinh Đường bây giờ thế nào? !"

Bà lão tóc trắng cảm thấy Tĩnh Vương tâm thần căng thẳng, vội vàng đáp lại:

"Lý Hoài đã thăm viếng qua Dạ công tử, không có trở ngại gì."

"Hô. . ."

Đông Phương Ly Nhân như trút được gánh nặng, vỗ nhẹ bàn đọc sách:

"Những tặc tử kia quả thực gan to bằng trời, cầm tín lệnh của bản vương, để quận trưởng Kim Giang điều tám ngàn vũ vệ quân, vây quanh Tây Vương trấn, bắt không được tặc tử đưa đầu tới gặp. . ."

Bà lão tóc trắng đưa tay, ra hiệu để Tĩnh Vương bớt giận:

"Không cần. Huyết Bồ Đề, Trần Minh, Lục Nguyễn, đêm qua đều chết dưới tay Dạ Kinh Đường, Huyết Bồ Đề bị chém đầu, hai người kia bị đánh đến thi thể đều không toàn thây,. . ."

"Hả?"

Đông Phương Ly Nhân sững sờ, có chút không hiểu thấu:

"Một cái lão Tông Sư, hai cái tội phạm nhất lưu, làm sao có thể. . . Hình như cũng không phải không có khả năng."

Nghĩ đến Dạ Kinh Đường tiềm lực khủng bố, Đông Phương Ly Nhân điềm tĩnh trở lại.

"Theo Dạ công tử tự thuật, hắn sớm đã phát hiện được hành tung của tặc tử lợi dụng đánh lén mới đắc thủ. Lấy nội tình đao pháp của Dạ công tử, Trần Minh, Lục Nguyễn tuyệt không phải đối thủ, lại thêm Huyết Bồ Đề lần trước đã bị trọng thương, hoàn thành đại công này cũng không phải là không có khả năng."

Đông Phương Ly Nhân chậm rãi gật đầu, hơi chút trầm mặc, âm thanh lạnh lùng nói:

"Tra xét mấy năm, đều không có tra được chân tướng của Lục Phỉ, bản vương và người khác còn từng sợ bị ám sát, Nha Môn nuôi nhiều người như vậy là ăn không ngồi rồi hay sao? Lệnh cho bọn hắn đi thăm dò."

"Vâng."

Bạch Phát Đế Thính quay người muốn đi gấp, kết quả lại phát hiện quyển sách rơi trên mặt đất, liền muốn khom người giúp Tĩnh Vương nhặt lên, nhưng tay vừa nâng lên. . .

Gió nhẹ thổi qua trang sách, lộ ra tranh minh hoạ tinh xảo. . .

? ?

Bà lão tóc trắng thu tay lại, làm như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, bay ra khỏi phòng giống như Quỷ ảnh.

Đông Phương Ly Nhân luôn nghĩ về hành động tuyệt vời của Dạ Kinh Đường hoàn toàn không có chú ý, chờ Bà lão tóc trắng đi, mới phát hiện « nước mắt hiệp nữ » trên bàn không thấy, vội tìm kiếm chợt sắc mặt cứng đờ, vội vàng nhặt sách lên, nói một câu

mất bò mới lo làm chuồng:

"Khụ. . . Thánh thượng muốn xem cuốn sách này, lệnh cho bản vương thẩm duyệt chú giải trước."

"Lão thân minh bạch."

. . .

Sắc trời sáng rõ, hai bên bờ sông mưa rơi nhỏ dần, nghĩ tới buổi trưa là có thể tạnh.

Đường Lý Ngư đã khôi phục lại yên tĩnh, mọi người vẫn làm công việc thường ngày.

Bên trong một quan trà ở Tây Vương trấn.

Dạ Kinh Đường ngồi trên ghế, trái cây điểm tâm đặt bên người, chim chim ngồi xổm ở bên cạnh phụ trách ăn.

Bùi Tương Quân thì ngồi ở bên kia, hai người đang cùng nghe tiên sinh kể chuyện, kể chuyện giang hồ quá khứ.

Kế bên người kể chuyện còn có một cô gái che mặt, ôm ấp tì bà hát điệu hát dân gian Giang Châu.

Tinh tinh tinh ~~

"Lại nói nhật nguyệt hắc phong cao, Phó lão chưởng môn một mình đi tới bên ngoài Thất Huyền Môn. . ."

Theo tiên sinh kể chuyện, năm đó Huyết Bồ Đề ám sát Tông Sư Thất Huyền Môn, sự tình lúc ấy lưu truyền sôi nổi trong giang hồ, nhưng mấy chục năm bẵng đi đã có rất ít người nhớ kỹ.

Hôm nay, tiên sinh kể chuyện giảng việc này, tự nhiên là bởi vì

Huyết Bồ Đề hung danh hiển hách đã chết tại Tây Vương trấn.

Tối hôm qua, sau khi Dạ Kinh Đường băng bó xong, liền dẫn theo mấy người cầm lệnh bài Tĩnh Vương cho đi tìm bổ đầu Nha Môn ở nơi này.

Hành động này của hắn cũng không phải bởi vì tiền thưởng. Chẳng qua người Lục Phỉ muốn giết là Tĩnh Vương, hắn bởi vì bảo hộ Tĩnh Vương mới bị tìm tới cửa. Bây giờ giải quyết xong thích khách, nếu là 'Giết người không lưu danh' ai cũng không biết, hắn chẳng phải bị ám sát oan.

Hắn thông báo lên Nha Môn , để Tĩnh Vương biết mà ghi nhớ công lao của hắn, về sau, cứu Cừu Thiên Hợp thậm chí là xem Đồ Long Lệnh đều có ích rất lớn.

Mọi chuyện đã được giải quyết, hắn bây giờ ngược lại rất nhàn rỗi.

Hồng Hoa Lâu vốn luôn có rất nhiều việc vặt, tỉ như điều hành thương vụ nam bắc, phương hướng phát triển các loại sản nghiệp, thảo luận hết ít nhất phải cần tới ba đến năm ngày.

Chương 164 - Ta Không Có Hứng Thú 2

Chương 164. Ta Không Có Hứng Thú 2

Chức vụ của Dạ Kinh Đường trong Hồng Hoa Lâu là bình hoa di động, loại chuyện này tự nhiên có người thay hắn suy nghĩ, không tới phiên hắn phí tâm phí sức, do đó hắn có mấy ngày liên tiếp để nghỉ ngơi.

Tam Nương làm nữ lâu chủ, nguyên bản cũng phải đi họp, nhưng thấy hắn bị thương, Tam Nương sợ hắn ở một mình sẽ xảy ra chuyện hoặc nhàm chán nên chuyên môn ở bên người hắn bồi tiếp.

Nghe hát kể chuyện còn có nữ lâu chủ dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn ở bên cạnh hầu hạ, nói thật có chút bay bổng. Dạ Kinh Đường trước đó đã uyển chuyển cự tuyệt, nhưng Tam Nương ngồi trong phòng họp cũng nhàm chán, vẫn là đi theo hắn.

Lúc này, Bùi Tương Quân tựa lên án trà, thủ pháp thuần thục bưng trà lên uống, trong tay còn cầm một cát quạt tròn, tư thái vô cùng ưu nhã. Thấy Dạ Kinh Đường ngồi thẳng tắp, đôi mắt có thần sáng ngời nhìn tiên sinh kể chuyện, Bùi Tương Quân không khỏi buồn cười:

"Kinh Đường, ngươi bình thường nghe hát, cũng đoan chính như này sao?"

Dạ Kinh Đường bưng chén trà lên nhấp miệng:

"Trên lưng có chút không thoải mái, dựa vào không tiện."

Bùi Tương Quân mặt mày cong cong tràn đầy ý cười, ra hiệu chỉ về phía cô gái đang chơi tỳ bà ở xa:

"Muốn gọi nàng tới không, để nàng ta làm gối dựa cho ngươi? Ta nghe nói nam nhân ở bên ngoài đều thích kiểu này."

Dạ Kinh Đường đưa tay khua khua, ám chỉ Tam Nương nhỏ giọng một chút:

"Kia là kỹ viện ăn mặn, có thể vừa nghe vừa sờ. Nơi này không phải kỹ viện, không thể làm loạn."

Bùi Tương Quân hừ một tiếng:

"Ngươi biết rất rõ ràng đó ~ không phải là không muốn vừa nghe vừa sờ, mà là nơi này không cho phép nhỉ?"

"Chít chít."

Chim chim gật đầu như giã tỏi.

Dạ Kinh Đường xoa đầu chim béo, đổi chủ đề:

"Huyết Bồ Đề chạy tới giết Phó trưởng môn Thất Huyền Môn làm gì?"

Bùi Tương Quân đưa tay lên chống đỡ khuân mặt, quạt tròn phe phẩy, vỗ nhẹ trên ngực, thuận miệng giải thích:

" Giang hồ Thiên Nam, môn phái san sát, rắc rối khó gỡ, rất loạn. Nghe nói là bởi vì Phó chưởng môn năm đó giết một cái giang hồ tặc tử, giữ đạo nghĩa giang hồ nên không có giết vợ trảm con để diệt trừ hậu họa; kết quả nhi tử tặc tử kia lớn lên, từ kinh doanh tích lũy được không ít tiền tài, thuê Huyết Bồ Đề báo thù. . . ân oán trên giang hồ không ngừng không nghỉ, loại sự tình này quá mức phổ biến chẳng qua phần lớn người không có cách nào báo thù rửa hận. . ."

Bùi Tương Quân nói tới đoạn này, chợt nhớ tới một chuyện, lại nói:

"Thiềm Cung Thần Nữ, ngươi đã từng nghe qua chưa?"

Dạ Kinh Đường chống canh tay trên trà án, giúp Tam Nương châm trà:

"Có, nghe nói đã từng là đệ nhất mỹ nhân giang hồ, giờ đây đã gả cho Bình Thiên Giáo chủ."

" Thân thế Thiềm Cung Thần Nữ cũng không tốt lắm. Nghe nói bản thân là tiểu thư thế gia giang hồ Giang Châu, kết quả kẻ thù tới tìm, trong nhà người chết kẻ bị thương. Nàng vì báo thù, tìm kiếm hỏi thăm danh sư bốn phía, còn từng đi tìm Hồng Hoa Lâu, nhưng không tìm được, cuối cùng mới đến Bình Thiên Giáo làm giáo chủ phu nhân, đoán chừng là muốn mượn lực Bình Thiên Giáo chủ báo thù rửa hận, đáng tiếc không thành công. . ."

"Bình Thiên Giáo chủ vì sắc, lừa dối không làm việc?"

"Bình Thiên Giáo chủ vô địch dưới núi, là bậc kiêu hùng, sao lại có thể không bàn tín nghĩa. Không giúp báo thù, thuần túy là đánh không lại."

"Đánh không lại?"

Dạ Kinh Đường cầm lấy hạt thông mà chim chim chật vật mới có thể tách ra, ném vào miệng:

"Đã là dưới núi vô địch, còn không đánh lại? Đối phương là người nào?"

"Sa Châu Thiên Phật Tự Thần Trần thiền sư, một trong hai thánh. Kẻ thù của Thiềm Cung Thần Nữ không biết vì sao lại đốn ngộ buông bỏ đồ đao quy y cửa phật, được Thần Trần thiền sư thu làm đồ đệ. Thiềm Cung Thần Nữ muốn đến Thiên Phật Tự giết

người, đương nhiên người ta sẽ không đáp ứng, Bình Thiên Giáo chủ dù lợi hại hơn nữa, cũng không cách nào giảng đạo lý với Trần Thiền sư."

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, lắc đầu nói:

"Cái phá thiền sư gì chứ, bỏ xuống đồ đao liền có thể rửa sạch thù hận, để hôm nào ta đi diệt Thiên Phật Tự, lại quy y phật môn, ta xem hắn thu hay là không thu."

Bùi Tương Quân có chút nhún vai:

"Những suy nghĩ của cao nhân đắc đạo, chúng ta không đoán ra, nếu ngươi thật thành tâm tỉnh ngộ nói không chừng người ta thật sự sẽ tha thứ cho ngươi."

Chim chim ngậm tay áo Dạ Kinh Đường kéo choàng lên đầu, muốn hắn đưa tay vuốt ve an ủi. Không tiếp tục trò chuyện chủ đề không thú vị này nữa, hắn hỏi thăm ngược lại:

"Thiềm Cung Thần Nữ có bao nhiêu xinh đẹp?"

Bùi Tương Quân nghe được cái này, dáng vẻ ngay ngắn mấy phần, quạt tròn nhẹ lay động, mị ý tự sinh, ánh mắt liếc về phía Dạ Kinh Đường:

"Cảm thấy rất hứng thú?"

"Danh hoa đã có chủ, ta làm sao có thể cảm thấy hứng thú chứ. Chỉ là hiếu kì thôi, ta không tin trên giang hồ còn có mỹ nhân xinh đẹp hơn so với Tam Nương, đúng không chim chim?"

"Chít chít."

Chim chim mở ra cánh khua tay, ra hiệu - trời đất bao la, đều không có lớn bằng Tam Nương!

Bùi Tương Quân đối với lời này rất vui, cũng có tự tin, tùy ý

nói:

" Thời điểm Thiềm Cung Thần Nữ mười lăm mười sáu đã xông pha giang hồ, mỹ mạo tự nhiên danh truyền khắp thiên hạ; ta mười lăm mười sáu còn là đại tiểu thư Bùi gia, đại môn không ra nhị môn không bước, nếu là xông pha khắp nơi giống nàng. . ."

Bùi Tương Quân vốn muốn nói "Còn có thể thua kém nàng?", nhưng lời này quá tự đại, đổi giọng khiêm tốn nói:

"Hẳn là cũng có chút mỹ danh. Ngươi nếu là muốn gặp Thiềm Cung Thần Nữ, rất nhanh liền có thể toại nguyện."

"Thật sao? Ha ha. . . Thiềm Cung Thần Nữ đều đã lập gia đình, ta dù sao cũng không có nửa điểm hứng thú. . ."

"Hừ ~ ngươi cứ tiếp tục mạnh miệng, đừng để đến lúc đó nhìn thấy người ta, tròng mắt đều không rời chút nào. . ."

. . .

Chương 165 - Thiên Nam

Chương 165. Thiên Nam

Ánh nắng mùa hè chói chang, trên đỉnh núi.

Lạc Ngưng mặc một bộ Thanh Y, đứng trên vách đá dựng đứng cao ngàn trượng, phía sau có một tòa tháp canh, do hắc thạch dựng thành, có thể trực tiếp nhìn thấy dòng sông uốn lượn phía xa xa ngoài núi.

Tóc dài đen như mực tung bay, đôi mắt hoa đào nhìn xuyên qua Thiên Trọng Sơn lĩnh, hướng về Vân Châu xa không thể chạm, từng tia từng sợi suy nghĩ tràn ngập trong lòng.

Thiên Nam là gọi chung, vị trí cụ thể ước chừng là vùng duyên hải phía Nam của Giang Châu, Sung Châu, Đồ Châu. Thiên Nam là địa vực hạch tâm trên giang hồ.

Nam Tiêu Sơn lúc đầu gọi là Trấn Nam Quan, là cứ điểm phương nam do tiền triều xây dựng, dòng sông từ trong núi chảy qua, hai bên đều là vách núi ngàn trượng, thuộc về binh gia trọng địa trời sinh.

Thời điểm Đại Ngụy khởi binh nổi dậy, quét ngang thiên hạ, Tiết gia lúc đó chỉ có hai ngàn quân, dưới tình thế tứ cố vô thân vẫn là bảo vệ được tòa quan khẩu này. Hoàng tộc Vân An thành, trước khi mất nước, được tử sĩ hộ tống, xông qua vô số phong tỏa của nghĩa quân chạy trốn tới Nam Tiêu Sơn, được Tiết gia thề sống chết bảo vệ, hậu duệ mới còn sống đến ngày nay.

Cho nên trên lý luận mà nói, tiền triều Đại Yên cũng không hoàn toàn mất nước, còn thừa lại một chỗ Nam Tiêu Sơn này.

Mà Bình Thiên Giáo chủ nghiêm túc mà nói, là Nam Sơn hầu do tiền triều phong, tướng lĩnh trấn thủ Nam Tiêu Sơn Đại Yên, Đại Ngụy triều đình mới là phản tặc đường đường chính chính.

Đại Ngụy mới đầu còn muốn đánh hạ toà hùng quan này, nhưng phương bắc là Bắc Lương vương triều, uy hiếp so với bọn lính giang hồ phương nam còn lớn hơn, đội quân chủ lực đều đang đặt ở phương bắc. Mà những binh mã bình thường thì đừng mơ tưởng đánh hạ toà quan khẩu này, chờ sau này Đại Ngụy quân chủ khai quốc băng hà, tân quân thượng vị đã chẳng còn muốn để ý ngọn núi nhỏ Nam Tiêu Sơn này.

Tiết gia không nhận chiêu an, nhưng thế cục thiên hạ đã định, cũng không dám công khai giơ cờ hiệu Đại Yên phục quốc dẫn tới bị đại quân triều dình trấn áp, bèn sáng lập Bình Thiên Giáo, dựa vào phương thuật giang hồ du tẩu tứ phương, lung lạc giáo đồ, chậm rãi tích súc thế lực.

Theo thời gian trôi qua, Đại Yên sớm đã trở thành dĩ vang, ngay cả người giang hồ không phục, đều công nhận mảnh thiên hạ này mang họ Ngụy ; Nam Tiêu Sơn hàng hay không hàng, đối với đại thế thiên hạ mà nói, đã không còn quan trọng.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Nam Tiêu Sơn sớm muộn sẽ bị vùi vào bên trong lịch sử bụi bặm.

Nhưng để cho tất cả mọi người bất ngờ chính là, Tiết gia khí vận chưa hết, cố thủ mấy chục năm, sau đó trong nhà bỗng nhiên xuất hiện một cái Tiết Bạch Cẩm, chỉ trong khoảng thời gian mấy năm ngắn ngủi, trực tiếp từ sao trẻ trong giang hồ đánh tới đứng đầu bảng bát đại khôi, kiếm chỉ ba tiên trên núi, khí thế giống Phụng Quan Thành năm đó quét ngang giang hồ.

Bình Thiên Giáo cũng bởi vậy mà quật khởi, giáo đồ hơn vạn, trở thành bá chủ giang hồ Thiên Nam, đồng thời cũng rước lấy kiêng kị của triều đình. Bình Thiên Giáo chủ cũng thấy rõ được đại

thế, nhiều người ủng hộ hắn làm đế vương Giang hồ, nhưng nếu si tâm vọng tưởng phục hồi Đại Yên, chỉ sợ toàn bộ giang hồ liền sẽ tại chỗ phân rõ ranh giới với Bình Thiên Giáo, cho nên hắn chỉ một mực hành tẩu giang hồ, chưa từng đem chuyện cũ năm xưa treo ở bên miệng.

Ngay cả Lạc Ngưng thân làm giáo chủ phu nhân, cũng nhìn ra Bình Thiên Giáo muốn phục quốc là thiên phương dạ đàm. Nhưng mà có thể ở trên núi làm thổ hoàng đế vẫn tốt hơn đồng ý chiêu an, chịu sự quản thúc, khúm núm quy phục Vân An thành.

Lạc Ngưng đứng ở sườn núi một lúc lâu, sau đó đi tới bên cạnh thác nước ở đỉnh núi.

Thác nước dựng đứng xối nước ầm ầm xuống, bọt nước bắn tung tóe tạo thành cầu vồng trên vách đá, xuyên thấu qua màn nước, ẩn ẩn có thể thấy được trên vách đá dựng đứng, một bóng người xếp bằng ở bên trong thác nước.

Lạc Ngưng đứng bên thác nước, thăm dò quan sát một chút, thanh âm trong trẻo mở miệng:

"Ta và Vân Ly đi đây, ngươi bảo trọng."

"Khi nào trở về?"

"Ta có biện pháp để khôi phục sự tự do cho Cừu Thiên Hợp, chờ việc này xong xuôi liền trở về."

"Ngươi có biện pháp gì?"

". . ."

Biện pháp của Lạc Ngưng, mặc dù nói ra không dễ nghe, nhưng giống như đúng là nàng dùng mỹ nhân kế mị hoặc tiểu tặc vô sỉ; tiểu tặc vô sỉ lại dùng mỹ nhân kế mị hoặc nữ vương gia, từ đó tạo thành một vòng tròn để cứu Cừu Thiên Hợp.

Phương pháp này hiển nhiên không thể nói, không thì nữ tướng công kia làm người bị cắm sừng, nhất định sẽ rời núi đem tiểu tặc háo sắc kia đem lên treo lên đánh gần chết, sau đó sẽ không cho phép người vợ ngốc là nàng ra ngoài nữa.

Lạc Ngưng nhìn về phía xa Thiên Sơn, trầm ngâm, nói:

"Ở kinh thành chiêu mộ một giáo đồ, đang trong qua trình tiến vào Nha Môn nằm vùng, việc này nếu như thành, không chỉ có thể cứu Cừu Thiên Hợp, về sau muốn vì Đại Yên phục quốc, cũng thêm một phần thắng."

"Ngươi dùng cái điều kiện gì mời chào?"

"Truyền thụ võ nghệ, không thì còn có thể dùng cái gì?"

Người ở dưới thác nước hơi trầm mặc, cũng không hỏi nhiều, ngược lại nói:

"Kinh thành ngọa hổ tàng long, ngươi võ nghệ lơ là, phải chú ý an toàn."

?

Lạc Ngưng ánh mắt lạnh lùng:

"Hành tẩu giang hồ dựa vào không chỉ là công phu, là còn có đạo lí đối nhân xử thế. Ta cũng không chỉ có một chỗ dựa là ngươi, thật bị bắt, liền báo danh tự đạo cô thối Ngọc Hư Sơn kia, cùng lắm thì đổi nghề, đi Ngọc Hư Sơn xuất gia, triều đình có thể làm gì được ta?"

Chương 166 - Tiến Về Chu Gia

Chương 166. Tiến Về Chu Gia

Lạc Ngưng nói tới đạo cô thối, tự nhiên là Đế sư Tuyền Cơ chân nhân.

Lạc Ngưng năm đó bôn ba trên giang hồ tìm kiếm hỏi thăm cao nhân, thánh địa Đạo gia Ngọc Hư Sơn không có khả năng không đi, mặc dù không có gặp Lữ Thái Thanh, nhưng với Tuyền Cơ chân nhân thì nàng từng ở cùng một đoạn thời gian, quan hệ rất tốt.

Đáng tiếc sau khi nàng dấn thân vào Bình Thiên Giáo, cùng triều đình thế bất lưỡng lập, đành phân rõ giới hạn với Tuyền Cơ chân nhân. Giờ đây, một cái vẫn là quan, một cái đã thành tặc.

"Đi Ngọc Hư Sơn, tình cảm chúng ta liền không còn, làm việc vẫn nên cẩn thận thì hơn. Mặt khác, ngươi nếu thật sự có thể sắp xếp người bên cạnh Tĩnh Vương, để hắn tìm cơ hội mang ngươi đi Trường Lạc cung một chuyến."

"Làm cái gì?"

" Ở sau Thần An điện, cất giấu một gian mật thất, đế cung di giá Nam Tiêu Sơn, lúc tổ phụ lâm chung để lại di ngôn, nói trong mật thất có đặt một vật có khả năng đổi lấy Bắc Lương viện trợ."

Lạc Ngưng khóe mặt giật giật:

"Thần an điện ở nơi nào?"

" Tẩm điện Đại Ngụy Nữ Đế."

"?"

Lạc Ngưng há to miệng, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ muốn giải bày, cuối cùng cũng chỉ biến thành một câu:

" Chỗ ngủ của Nữ Hoàng đế, ta làm sao có thể đi vào?"

"Lượng sức mà đi, không có cơ hội cũng không sao. Việc này không thể nói cho ngoại nhân biết, nếu thật có vật có thể từ Bắc Lương đổi lấy trọng binh gấp rút tiếp viện, rơi vào tay ta thì chưa chắc ta đã khởi binh nổi dậy nhưng rơi vào tay người có dã tâm khác, thiên hạ tất đại loạn."

Lạc Ngưng nghe thấy vậy thì hỏi ngược lại:

"Ngươi thật muốn đối đầu với Nữ Hoàng đế sao?"

"Hỏi cái này làm gì?"

"Ta cảm thấy. . . Ngươi vẫn nên đem thân phận làm rõ, trước kia không có Nữ Hoàng đế, ngươi phải giả làm nam nhi đã đành; hiện tại đã có tiền lệ nữ nhân làm hoàng đế, ngươi đóng vai thành nam nhân có ý nghĩa sao?"

" Phía sau Nữ Đế là môn phiệt sĩ tộc, sau lưng ta có cái gì? Nữ nhân kéo đại kỳ tạo phản, đánh được giang sơn sớm muộn cũng chỉ tiện nghi cho nam nhân, như vậy còn có ai sẽ tận trung đi theo?"

Lạc Ngưng thật sự không muốn làm giáo chủ phu nhân, mới muốn khuyên Tiết Bạch Cẩm làm rõ thân phận.

Nàng cùng Tiết Bạch Cẩn phối hợp nhiều năm như vậy, Minh Long Đồ đều học được, Tiết Bạch Cẩm không làm rõ thân phận, nếu như nàng mở miệng nói Ly hôn, thực sự đuối lý, ngẫm lại xong thì không nói thêm nữa, tạm biệt nhau, rời khỏi vách núi. . .

Mùng tám tháng tư, trăng sáng giữa trời.

Mặt sông sóng nước bao la lấp lánh, đò ngang chứa đầy lữ khách, từ vùng ven sông lái về phía tây bộ Trạch Châu, đèn đuốc chiếu sáng cả thuyền, ở trên mặt nước lại chiếu ra đủ loại hình dáng bóng.

Lão tiên sinh quần áo đơn giản, cầm trong tay trống nhỏ, ngồi trên boong thuyền, kể điển cố trên giang hồ:

"Từ lúc Phụng Quan Thành xuất thế, hiệp khách thế gian đều thành Nhị lưu. . ."

Bên cạnh còn có cái nha đầu, cầm thẻ gỗ thi thoảng sẽ gõ để phối thêm làn điệu.

Dạ Kinh Đường mặc áo bào đen, mang theo mũ rộng vành, giống như bao hiệp khách giang hồ khác, tựa ở lan can thuyền, cố sự này hắn đã sớm nghe nhiều đến thuộc; chim chim thì trông mong nhìn qua hàng kẹo ngọt trong đám người bán hàng rong:

"Cá ròn Thanh Giang, 5 văn hai cái, đặc sản Trạch Tây, qua thôn này liền không bán nữa. . ."

"Chít chít. . ."

Dạ Kinh Đường dừng chân tại Tây Vương trấn đã bốn năm ngày, mỗi ngày đều nghe hát dưỡng thương, cũng không phát sinh việc gì đáng nhắc tới. Chờ Hồng Hoa Lâu bàn bạc xong mọi chuyện, liền cùng Tam Nương lần nữa xuất phát, tiến về trạm tiếp theo của hành trình là Thủy Vân Kiếm Đàm.

Lúc đầu kế hoạch của Tam Nương là nàng tự mình đến Thủy Vân Kiếm Đàm chúc thọ, cùng Thủy Vân Kiếm Đàm đàm phán việc của mấy năm nay.

Nhưng lâu chủ chung quy vẫn là lâu chủ, tự mình chạy tới trong nhà đối phương đàm luận nhất định sẽ bị đánh gia thấp. Bây giờ có Thiếu chủ rất thích chịu đòn, loại việc như đi chúc thọ này,

tự nhiên giao cho Thiếu chủ đi là thích hợp nhất.

Vì thế chúng đường chủ thương lượng một phen, quyết định chuyến này để Dạ Kinh Đường dẫn đội, hai đại đường chủ Trần Nguyên Thanh cùng Tống Trì đi theo làm tùy tùng.

Tam Nương cũng đi theo, nhưng chỉ tọa trấn từ một nơi bí mật gần đó, tất cả mọi chuyện đều giao cho Dạ Kinh Đường xử lý.

Chuyến này đi bằng thuyền của Tế Châu đường, kích thước khá lớn, ngoài quần hùng Hông Hoa Lâu ở trên thuyền thì nhà thuyền vẫn đón thêm khách như cũ nhưng cũng không cảm giác chật hẹp gì.

Người giang hồ nam lai bắc vãng trên thuyền rất nhiều, nhưng ‘Người giang hồ’ cũng không chỉ là người học võ; thuyết thư hát hí khúc, gánh xiếc đoán mệnh và những nghề khác, đều tính là nghề trên giang hồ, nghe những người này giảng cố sự nam lai bắc vãng rất thú vị.

Dạ Kinh Đường đứng ngoài quan sát tiết mục ngắn một lát rồi vứt xuống khối bạc vụn vào trong chậu, đổi lấy một tiếng cảm ơn của nha đầu "Tạ công tử", sau đó hắn lại mua một bao cá khô, đi tới tầng hai của thuyền.

Chương 167 - Xem náo nhiệt

Chương 167. Xem náo nhiệt

Vừa đi vào trong thì thấy Nhị đương gia Tống Trì cùng Tam đương gia Trần Nguyên Thanh đang ăn mặc giống như một người bình thường, đánh cờ trong sảnh, Lý Tam Vấn còn đứng ở bên cạnh suy nghĩ:

"Tống đương gia, nước đi này của ngài, lão phu có chút xem không hiểu. . ."

"Cái này mà cũng xem không hiểu? Đều là tử lộ cả, hắn đi nước nào cũng không phải chết chắc rồi sao. . ."

"A, ta đã nói mà. . ."

Dạ Kinh Đường có chút buồn cười, không quấy rầy, đi thẳng tới gian phòng Đại đương gia ở đuôi thuyền.

Từ cửa sổ nhìn vào, có thể thấy được đèn đuốc trong phòng sáng trưng, ở giữa phủ lên tấm thảm, Tam Nương mặc váy vàng, ngồi dưới đất, tay ôm sau gáy, nằm ngửa rồi ngồi dậy có vẻ đang gập bụng.

Tú Hà thì bày ra tạo hình 'Con vịt ngồi', tay đặt trên chân trắng nõn của Tam Nương, bàn tay nắm lấy mắt cá chân giống như đang giữ cố định bàn chân cho Tam Nương.

Trên thuyền không dễ hoạt động, người tập võ cũng không thể ngồi không, hoạt động gân cốt trong phòng một chút cũng rất bình thường. Động tác của Tam Nương vẫn rất tiêu chuẩn, tốc độ lên xuống cũng rất nhanh, nhưng ngực không lấy gì đó quấn chặt,

dưới biên độ lên xuống nhiều, liền có thể nhìn thấy trĩu nặng sung mãn, lắc lư trên dưới rất có quy luật. . .

Dạ Kinh Đường chỉ nhìn thoáng qua, hai mắt liền có chút nóng bỏng, cấp tốc đem đầu quay đi chỗ khác, ngay cả Tú Hà cũng không có chú ý.

Dạ Kinh Đường vừa xuất hiện trước cửa sổ, Bùi Tương Quân liền đã phát giác, đảo mắt thấy Dạ Kinh Đường chính khí lăng nhiên nhìn chim chim đang ngậm nửa con cá, thở hồng hộc chào hỏi:

"Vào đi, đứng bên ngoài làm gì, hô. . . Phía dưới rất náo nhiệt sao?"

Dạ Kinh Đường vốn định đến trong phòng Tam Nương ngồi một chút, nhưng bây giờ cảm thấy không thích hợp, chỉ đứng ở cửa sổ ngắm nhìn sông nước:

"Đúng là rất náo nhiệt, Tam Nương cũng nên xuống dưới xem một chút."

"Ta là nữ lâu chủ, đi ra bên ngoài xuất đầu lộ diện, dễ khiến người khác chú ý."

Bùi Tương Quân đứng dậy, tiếp nhận khăn tay từ Tú Hà, xoa xoa mồ hôi trên mặt, đi đến trước mặt Dạ Kinh Đường, nhìn ra xa, đèn đuốc bờ sông, thở một hơi rồi nói:

"Vết thương đã tốt hơn chưa?"

"Nghỉ ngơi lâu như vậy, đã sớm tốt."

"Vậy là tốt rồi. Đến Chu gia, nếu là đánh nhau, ngươi cũng đừng quá gắng sức, Kiếm Vũ Hoa không phải hạng người hời hợt, niên kỷ lớn hơn ngươi chút, đánh không lại cũng bình thường. Ngươi còn chưa tới thời điểm phát lực, trước mắt nên chú ý thân

thể. . ."

Dạ Kinh Đường nghiêng đầu, nhìn Tam Nương mặt đỏ bừng:

"Tam Nương ngươi sao lại tăng khí thế người khác diệt uy phong nhà mình như vậy?"

"Aizz. . ."

Bùi Tương Quân biết Dạ Kinh Đường tự có chủ kiến, cũng không nói nhiều nữa, liếc nhìn bờ sông vài lần, đang muốn giới thiệu phong thổ Trạch Tây cho Dạ Kinh Đường, bỗng nhiên nheo mắt lại:

"Hả?"

Sau đó Bùi Tương Quân trở lại trong phòng mang ra tới một cây kính viễn vọng làm bằng đồng, cẩn thận tỉ mỉ nhìn về phía bờ sông.

Dạ Kinh Đường nhìn về phía tây theo hướng của kinh viễn vọng, có thể thấy được trên bờ phía xa, khoảng cách bốn năm dặm, giống như có một tòa nhà đang bị cháy, ánh lửa rất bắt mắt.

Dạ Kinh Đường vốn còn tưởng trên bờ gặp hoả hoạn, nhưng Tam Nương rất nhanh liền thầm nói:

"Ngân Câu Mã Diện. . . Nha Môn đang phá án?"

Dạ Kinh Đường đối với Đầu trâu mặt ngựa bên trong Lục Sát có thể nói như sấm bên tai, nghe thấy thế trực tiếp xoay người tiến lại gần người Tam Nương, muốn xem kính viễn vọng.

Kết quả không cẩn thận, cọ xát với gương mặt Tam Nương, cảm thấy luồng khí nóng thở ra từ nàng, còn cả gò mà mềm mại như là đậu hũ.

?

Bùi Tương Quân có chút rụt cổ lại, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, đảo mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường, mắt hạnh to tròn hơn mấy phần.

Dạ Kinh Đường cũng có chút xấu hổ, cấp tốc đứng thẳng:

"Ây. . ."

Cũng may Tam Nương không cùng hắn so đo, giơ kính viễn vọng lên đưa đến trước mắt hắn:

"Ngươi xem một chút đi."

Dạ Kinh Đường lần nữa xoay người, xuyên qua kính viễn vọng trong tay Tam Nương nhìn thấy một con phố ở trên bờ sông, ánh lửa ngút trời, phòng xá thỉnh thoảng bị đánh nát, tựa như có một đầu man ngưu đang mạnh mẽ húc nát từng căn nhà.

Mà phía trên kiến trúc, có bóng người mặc trường bào, trong tay kéo hai sợi xiềng xích dài nhỏ, chân không chạm xuống đất bay vút trên không trung, nhìn rất. . . ừ. . . rất giống như Spider-Man?

Mặc dù không nhìn kĩ, nhưng có thể xác định quy mô đánh nhau rất lớn. Dạ Kinh Đường hết sức chăm chú dò xét chiến cuộc, chỉ thiếu đem con mắt nhét vào bên trong kính viễn vọng, cũng không biết cho mỹ nhân bên cạnh nhìn xem cùng.

Lục Sát xuất thủ bắt trộm, Bùi Tương Quân làm sao không hiếu kỳ, thấy Dạ Kinh Đường đem kính viễn vọng chiếm đoạt, ánh mắt nàng u oán, trong lòng nghĩ linh tinh, chờ một lúc, nhịn không được mở miệng:

"Xa như vậy không nhìn thấy cái gì, nếu không chúng ta đi qua nhìn?"

"Hả? Đi đi đi. . ."

Dạ Kinh Đường xem náo nhiệt không chê sự tình lớn, Tam Nương đã mở miệng, hắn tự nhiên cầu còn không được, đem kính viễn vọng thu lại, xoay người nhảy ra ngoài.

Chương 168 - Xem náo nhiệt 2

Chương 168. Xem náo nhiệt (2)

Đạp đạp đạp. . .

Dạ Kinh Đường chân điểm sóng biếc, hướng thẳng đến bờ sông bay đi.

Bùi Tương Quân võ nghệ bất phàm, tự nhiên không cần Dạ Kinh Đường cõng, nói một tiếng cùng Tú Hà, liền nhảy qua rào chắn.

Hai người lướt nước trên mặt sông như chuồn chuồn, đi đến phụ cận bờ sông, ẩn ẩn ồn ào cũng từ trong gió đêm truyền đến:

"Giết người rồi ——— "

"Dương Vạn Lý, ngươi hôm nay chắp cánh cũng khó thoát, ngoan ngoãn chịu trói còn có thể cho ngươi chết một cách thống khoái, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, bản quan để ngươi muốn chết cũng không xong!"

"Mã lão tứ, ngươi chớ ép lão tử. . ."

Ầm ầm ———

. . .

Dạ Kinh Đường đáp xuống bên bờ, ẩn giấu thân hình bước nhanh đi tới thị trấn, nhỏ giọng hỏi thăm:

"Dương Vạn Lý là ai?"

" Người giang hồ Giang Châu, vốn là đương gia Hải bang, kết quả năm ngoái không có mắt cướp thuyền, cướp đến trên đầu Tiêu Sơn Bảo Giang Châu. Bị Tiêu Sơn Bảo giết đến chó gà không tha, bản nhân hắn bị đuổi giết chạy tới võ lâm phương nam, nghe nói muốn chạy trốn sang Bắc Lương."

"Dương Vạn Lý là hải tặc?"

"Ừm là hải tặc hơn nữa trên tay dính máu rất nhiều nhân mạng, bằng không thì cũng sẽ không bị Lục Sát đuổi bắt."

"Mã lão tứ là ai?"

"Ngân Câu Mã Diện Trần Miểu. Còn Ngưu Đầu Đồ Cửu Tịch thì được người giang hồ gọi là Trâu lão tam ."

Dạ Kinh Đường giật mình, cùng Tam Nương vô thanh vô tức nhảy lên tường thành thấp bé của thị trấn, thăm dò xem xét, nguyên bản thần sắc nhẹ nhõm liền biến thành ngưng trọng.

Chỉ thấy không lớn tiểu trấn bên trên đầy đất bừa bộn, hồng quang trùng thiên, tiếng kêu khóc của phụ nữ trẻ em khắp nơi có thể nghe. . .

"Cha. . . Ô ô. . ."

Trên trấn, hai tòa nhà đang đổ sụp, máu đỏ hòa vào với nước chậm rãi chảy vào cống rãnh, huyết thủy là từ thi thể bị một đao phân thành hai mảnh chảy ra.

Một cái tiểu nha đầu ba bốn tuổi, ngồi xổm ở chỗ ngoặt phòng xá, tiếng khóc tê tâm liệt phế, nhìn qua một đôi vợ chồng đang đứng ở bên kia đường. Vợ chồng mặt cắt không ra máu, nữ nhân quỳ trên mặt đất dập đầu, nam nhân cầm theo đảo bổ củi, muốn xông tới, lại bị cự vật to lớn chặn đường đi.

Ánh lửa chiếu vào, có thể thấy được cự vật to lớn là người, nhưng dáng người rất to lớn, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù người bình thường.

Bóng người thân cao hơn hai mét, cánh tay to hơn cả eo của thường nhân, vòng eo to như cối xay, toàn thân mặc trọng giáp màu đen, trên tay còn nắm lấy hai cây chùy đồng, hô hấp như man ngưu, đứng trên mặt đường giống như một tòa núi thịt màu đen.

Tổng bộ Nha Môn đều là một trong một ngoài phối hợp, cái núi thịt này, dĩ nhiên chính là Đồ Cửu Tịch được người giang hồ xưng Kim Cương Ngưu Đầu.

Đồ Cửu Tịch hai mắt tinh hồng như sát thần Địa Phủ, gắt gao nhìn chằm chằm tội phạm Dương Vạn Lý ở đường đối diện.

Dương Vạn Lý nhìn dáng vẻ trên dưới năm mươi tuổi, mặc áo viên ngoại bình thường nhưng lúc này sớm đã rách tung toé, binh khí cũng đã bị Ngân Câu Mã Diện tước đi trong lúc chiến đấu, sau đó chộp tới một cái búa cán dài mà trước đo hắn cướp được trong lò rèn.

Dáng người Dương Vạn Lý cũng rất to cao, nhưng đặt ở trước mặt Đồ Cửu Tịch, liền như một đứa trẻ đứng trước người trưởng thành.

Dương Vạn Lý cũng được xem như một kiêu hùng, nhưng đầu trâu mặt ngựa là tổng bộ quân triều đình chuyên môn đối phó Tông Sư, căn bản không coi Dương Vạn Lý ra gì, nếu không phải trùng hợp đụng mặt, loại nhân vật này nên giao cho đám người Xà Long xử lý.

Đồ Cửu Tịch hay Trần Miểu tùy tiện một người đi ra, đều có thể đem tên giặc cỏ này bóp chết, nhưng lúc đầu, Dương Vạn Lý là người thấy bọn hắn trước, muốn chạy trốn mới bị phát giác. Chạy trốn trên đường, Dương Vạn Lý vì muốn gây ra hỗn loạn hạn chế

Đồ Cửu Tịch liền tùy ý chém giết dân thường.

Đồ Cửu Tịch và Trần Miểu hưởng bổng lộc quan võ Tứ phẩm của triều đình, không có khả năng cùng người giang hồ chém giết loạn, cho nên không dám tùy tiện tiến lên.

Lúc này Dương Vạn Lý giết đến điên cuồng, núp ở góc tường, búa sắt đặt ở trên đầu một nha đầu, phun bọt bép nói:

"Lão tử đã sớm muốn chết, hôm nay ngươi dám bước tới ta sẽ giết thêm nha đầu này, mạng của lão tử không đáng tiền, các ngươi có gan thì đến cầm! Đến đây!"

Soạt —— soạt ——

Thanh âm xiềng xích lắc lư từ xa mà đến gần, đầu tiên là cái móc bay ra, đính vào xà nhà bên đường.

Tiếp theo Trần Miểu người nhẹ như lá, nhẹ nhàng đáp xuống mái hiên, tay áo trường bào rủ xuống, xiềng xích dài nhỏ từ từ được thu vào trong tay áo, lặng lẽ nhìn qua góc đường:

"Ngươi cho rằng ngươi có thể chạy được bao xa?"

"Ngươi có gán thì đến đây!"

Đầu trâu mặt ngựa đều đã hiện thân, giữ vững khoảng cách an toàn, Dương Vạn Lý hai mắt đỏ bừng, chậm rãi lui lại, một tay kẹp chặt tiểu nha đầu, đi về phía cửa trấn.

"Cha. . . Nương. . ."

"Nha đầu!"

Tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế quanh quẩn khắp nẻo đường.

Trần Miểu mặt trầm như nước, không nhúc nhích tí nào.

Tính cách Đồ Cửu Tịch tương đối táo bạo, nhưng lúc này cũng chỉ đành nắm chặt hai cây chùy, có thể nghe thấy tiếng hắn nghiến răng ken két.

Đợi hai bên cách nhau hơn ba mươi trượng, dù là Tông Sư cũng không cách nào chớp mắt liền đuổi kịp, đáy mắt Dương Vạn Lý mới hiện ra tia cầu sinh mãnh liệt, bước chân tăng tốc, muốn quay đầu lao vùn vụt chạy ra khỏi thị trấn.

Nhưng ngay lúc này!

Sang sảng ——

Trong bóng đêm có đao quang lóe lên!

Chương 169 - Hỗ Trợ Bắt Tội Phạm

Chương 169. Hỗ Trợ Bắt Tội Phạm

Phía trên phố cũ là cảnh tượng hỏa diễm trùng thiên, đao quang sáng như tuyết đột nhiên nở rộ từ trong màn đêm.

Sang sảng!

Dương Vạn Lý nghe thấy âm thanh rút đao từ phía sau truyền đến, trực giác rùng mình, muốn dùng búa đập vỡ đầu của đứa trẻ.

Nhưng khoảng cách âm thanh rút đao rõ ràng ở bên trên tường thành phía sau lưng, vậy mà chỉ trong chớp mắt, hắn đưa tay lên lại phát hiện không thấy búa sắt được nâng lên.

Táp ——

Máu tươi nóng hổi bắn ra, bắn vào người hắn và mặt tiểu nha đầu.

Đảo mắt mắt nhìn lại mới phát hiện bản thân giơ lên chỉ là một nửa cánh tay!

Mà tay phải nắm chặt búa sắt, chẳng biết từ lúc nào đã rời khỏicơ thể, rơi trên mặt đất.

Một đao kia nhanh không thể tưởng tượng, thậm chí không nhìn thấy thân đao.

Nếu như không phải sợ ngộ thương con tin, chỉ sợ hắn đã bị một đao chém bổ xuống đầu, biến thành hai mảnh thi thể.

Dương Vạn Lý trong lòng hoảng sợ, nhưng hắn ở trong giang hồ bao nhiêu năm, đối với những chuyện tàn độc thấy cũng nhiều mà làm cũng nhiều. Đứng trước thời khắc sinh tử, hắn không chút do dự ném tiểu nha đầu đi, lao tới phòng xá bên cạnh, đồng thời khom người cúi đầu.

Táp ——

Cùng lúc đó một đạo đao quang đảo qua trên đầu hắn, cắt mất một búi tóc.

Hắn cúi đầu tránh thoát được một đao trí mạng, Dương Vạn Lý không chút do dự với lấy tay phải đang cầm rừu vừa rơi xuống đất, cầm ném về phía nha đầu.

Hô hô hô ——

Cách tay gãy cùng búa sắt xoay tròn như máy xay gió!

Dương Vạn Lý biết phía sau có cao thủ, hành động lần này chính là đánh cược, nếu đối phương xuất thủ đánh hắn lần nữa, tiểu nha đầu kia tất nhiên bị đập thành một đống thịt nhão.

Nhưng đáng tiếc chính là, tiểu nha đầu vừa bay ra ngoài, một nữ nhân thân mặc váy vàng liền xuất hiện trong tầm mắt, lăng không ôm lấy tiểu nha đầu.

Xoẹt!

Trong giây lát tiếp đó, cánh tay trái còn lại của hắn lại rơi xuống đất, phun ra một đạo máu đỏ.

"Aaaaaaaa "

Tiếng hét thảm từ trong tiểu trấn vang lên, kèm theo hàng loạt vang trầm-- keng keng roẹt roẹt.

Dạ Kinh Đường liên tục xuất thủ ba đao, chặt đứt hai tay tội

phạm, biết Tam Nương ở bên cạnh nên hắn cũng không cần quản búa sắt bay tới chỗ tiểu nha đầu kia.

Nhưng nghe thấy một âm thanh trầm đục, trong lòng hắn chợt nhảy một cái, đảo mắt nhìn lại đã thấy Tam Nương ôm lấy tiểu nha đầu, vai phải bị búa đập xuống, thân thể lảo đảo, liền như là nữ quyến bình thường chỉ biết chút công phu quyền cước, ôm nha đầu ngã xuống mặt đất.

? !

Dạ Kinh Đường liền lập tức kịp phản ứng, đầu trâu mặt ngựa ở bên cạnh, Tam Nương sợ bại lộ thân phận, mới cố gắng áp chế như thế.

Mắt thấy Tam Nương bị đập, Dạ Kinh Đường nào còn có tâm tư quản Dương Vạn Lý mất hết hai tay, một cước đá vào lưng hắn, thu đao vọt đến trước mặt Tam Nương, đem nàng ôm vào trong lòng:

"Tam Nương? !"

Bùi Tương Quân sợ bị đầu trâu mặt ngựa phát giác dị dạng, mới chịu một búa tượng trưng, cũng không có việc gì.

Bỗng nhiên Dạ Kinh Đường xông lại, tay phải ôm phía sau lưng nàng, tay trái ôm eo nàng, có thể là vô ý nhưng sao tay lại đặt trên mông để nâng cơ thể nàng lên, hành động này trong nháy mắt khiến nàng cứng người như mộng.

Bùi Tương Quân ôm tiểu nha đầu, nằm trong ngực Dạ Kinh Đường, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, phản ứng đầu tiên là, Kinh Đường là cố ý sờ mông ta sao. . .

Nhưng rồi lại thấy ánh mắt đau lòng của Dạ Kinh Đường, Bùi Tương Quân vẫn là bỏ đi ý nghĩ này, như tiểu nữ nhân thân kiều thể yếu, ngồi trên bàn tay Dạ Kinh Đường, mi mắt nhíu chặt, một

bộ dáng bị đau đáng thương.

Dạ Kinh Đường tay nâng Tam Nương, chỉ là không muốn để cho nàng ngã xuống đất, sau khi truyền tới cảm giác chĩu nặng, mới phản ứng được. . .

Ách! Cái nơi màu mỡ này. . .

". . ."

Dạ Kinh Đường biểu cảm cứng đờ, muốn đem tay cấp tốc dời đi chỗ khác nhưng Tam Nương đang diễn trò mềm nhũn co quắp, buông tay sợ nàng ngã xuống lần nữa.

Vì thế hắn chỉ có thể kiên trì nửa ngồi, để Tam Nương ngồi trên tay và đầu gối hắn, quay đầu nhìn về phía mặt đường.

Dương Vạn Lý bị đạp ra ngoài, ngã lên trên mặt đất, cố dùng cái chán để đứng dậy, còn muốn quay đầu bỏ chạy.

Nhưng Ngân Câu Mã Diện Trần Miểu nào để hắn thoát, ngay lập tức hai thanh móc câu từ trong tay lao vùn vụt tới, khoảng cách còn có mấy trượng, liền lăng không vung ra khóa sắt, chuẩn xác không sai đính vào mắt cá chân Dương Vạn Lý, dùng sức kéo một phát.

Haaa~

Dương Vạn Lý hai tay đứt đoạn, bị kéo về sau dẫn đến ngã đập mặt vào đất, tiếp đó lại bị lôi về sau như chó chết.

Xoạt xoạt xoạt. . .

Đồ Cửu Tịch tức đến sùi bọt mép, cầm theo hai cái chùy đồng, nhanh chân như sấm lao đến. Mũ sắt che chắn khuôn mặt không thấy được biểu cảm, nhưng hai mắt đỏ ngầu, chỉ sợ đủ để hù chết bọn chuột nhắt bình thường.

Dương Vạn Lý bị lôi tạo thành một vệt máu dài trên mặt đất, cố gắng tránh thoát, lăn lộn trườn:

"Ngươi cho rằng lão tử sợ ngươi? Hai mươi năm sau lão tử. . ."

Trần Miểu đem Dương Vạn Lý kéo tới trước mặt, cũng không trực tiếp đánh chết, mà chỉ lạnh giọng:

"Ta là mệnh quan triều đình, lời đã nói ra tất nhiên phải thực hiện, đã nói để cho ngươi muốn chết cũng không xong, liền sẽ để ngươi muốn chết cũng không xong!"

Dứt lời buông ra xiềng xích, đi về phía Dạ Kinh Đường.

Chương 170 - Hỗ Trợ Bắt Tội Phạm 2

Chương 170. Hỗ Trợ Bắt Tội Phạm (2)

Đồ Cửu Tịch hình thể như núi thịt, đứng ở trước mặt Dương Vạn Lý, chùy đồng trong tay vung vẩy, trực tiếp đánh tới chân trái.

Bành~

Huyết quang văng khắp nơi, nửa đoạn chân trong nháy mắt vỡ vụn xương cốt, hóa thành thịt nát, bắn tung tóe trên nền gạch xanh.

"A aaaaa!"

Tiếng kêu thảm thiết phát ra, ngay lúc đó lại bị một cái búa đập bể cằm.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường bị Trần Miểu đi tới gần che chắn, nhưng vẫn có thể nhìn ra, hai bổ đầu này là chuẩn bị từng chút từng chút đem Dương Vạn Lý còn sống đập thành thịt nát.

Mặc dù là người giang hồ sống trên lưỡi đao liếm máu, nhưng giết người cùng ngược sát là hai việc khác nhau.

Tình cảnh này, Dạ Kinh Đường nhìn qua đã khiến tim đập nhanh, tay ôm Tam Nương chặt hơn mấy phần, ngăn trở tầm mắt của nàng.

Bùi Tương Quân cũng thuận thế, cúi đầu đem mặt giấu ở ngực Dạ Kinh Đường, đồng thời lấy tay che mắt tiểu nha đầu.

Trần Miểu đi tới cũng là vì muốn ngăn cản ánh mắt phụ nữ trẻ em, tránh cho hù họa dân chúng vô tội. Hắn đứng trước mặt Dạ Kinh Đường, chắp tay nói cảm ơn:

"Thiếu hiệp trượng nghĩa, đa tạ."

"Đại nhân quá khen, tiện tay mà thôi, không đáng nhắc đến."

Trần Miểu mắt thấy phu nhân trong ngực Dạ Kinh Đường bị dọa đến mất hồn, liền giơ tay lên nói:

"Lão Đồ."

Đồ Cửu Tịch thở hổn hển, đã đem Dương Vạn Lý đập chỉ còn lại nửa người, thủ pháp tinh chuẩn tránh chỗ yếu hại, vẫn chưa đem tên kia đập chết, ánh mắt to như chuông đồng từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm vào cặp mắt đầy tuyệt vọng của Dương Vạn Lý. Nghe thấy thanh âm của Trần Miểu, Đồ Cửu Tịch vẫn không có ý định ngừng tay, bắt lấy thịt nhão ở đùi, đem Dương Vạn Lý kéo tới trong ngõ tối không ai thấy được, vung chùy.

Đông. . . Đông. . .

Tràng diện này, nhìn so lăng trì đều máu me hơn, cảnh tượng ở Địa Ngục nghĩ đến cũng chỉ như thế này, Dạ Kinh Đường có chút nhíu mày.

Trần Miểu biết thủ pháp này rất tàn nhẫn, bình tĩnh giải thích nói:

" Nhân đạo nên dùng trên thân người, Hiệp nghĩa nên dùng trên thân hiệp nghĩa chi sĩ. Chúng ta ăn bổng lộc đều lấy từ bách tính, đạo chích giang hồ hung tàn, tàn nhẫn với bách tính, chúng ta càng phải tàn nhẫn hung tàn gấp mười lần để hoàn lại khiến người giang hồ minh bạch Vương pháp là như thế nào. Hi vọng thiếu hiệp hành tẩu giang hồ, có thể hết lòng tuân thủ hiệp nghĩa chi đạo, ghi nhớ cảnh tượng hôm nay."

"Tạ đại nhân dạy bảo, tại hạ tất nhiên ghi nhớ."

Trên đường còn nhiều hỗn loạn, Trần Miểu cũng không nhiều lời thêm nữa, ổm tiểu nha đầu, gật đầu thi lễ rồi quay người rời đi. . .

"Mau múc nước. . ."

"Cẩn thận, xà nhà sập. . ."

Rầm rầm. . .

Chém giết đã kết thúc, thị trấn vẫn không được an tĩnh, bổ khoái bên trên thị trấn, lực phu chạy đi chạy về cứu hỏa.

Ngân Câu Mã Diện ôm tiểu nha đầu, an ủi tiểu phu thê, Đồ Cửu Tịch hình thể cường tráng như gò núi, mặc dù hắn vừa mới đánh nát một người nhưng trong lòng không để tâm chút nào, lúc này đang đứng bên trong phòng xá sắp sụp đổ, một mình chống đỡ lấy xà nhà, tìm kiếm người chưa kịp chạy thoát.

Dạ Kinh Đường đứng ở cửa trấn nhìn một lát, sau đó đem Tam Nương đang giả bộ như bị thương bế lên, đưa lưng về phía tiểu trấn ánh lửa đang ngút trời, sắc mặt có chút phức tạp.

Bùi Tương Quân tựa trên vai ở Dạ Kinh Đường, nhìn lại tiểu trấn một mảnh hỗn độn, ôn nhu nói:

"Cảm thấy giang hồ không có gì tốt phải không?"

"Ha ha, ta sinh ra chính là người giang hồ, không xứng nói lời này."

"Xông pha giang hồ lâu năm, đều sẽ có cảm giác này. Thế gian đều là những chuyện xưa. Nếu như có một ngày, giang hồ chỉ có rượu ngon không có chuyện xưa khi đó nhất định là thịnh thế trước nay chưa từng được khai sáng. Tất cả mọi người không phải

là người giang hồ, nhưng giang hồ lại bao trùm lên mọi người."

Dạ Kinh Đường ôm Tam Nương đi ra cửa thành, cúi đầu nhìn mỹ nữ yêu kiều Tam nương:

"Tam Nương nói chuyện vẫn rất có triết lý."

Bùi Tương Quân nhàn nhạt "Hừ ~" một tiếng, giương mắt nhìn Dạ Kinh Đường, kết quả phát hiện khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc từ một cái góc độ trước đây chưa từng nhìn qua, đôi mắt đen nhánh kia như là ánh sao trong bầu trời đêm để lại trong lòng người ta chút mềm mại.

"Được rồi, thả ta xuống đi."

Đáy mắt Bùi Tương Quân hiện ra có chút kì lạ, xoay người đứng xuống đất, vỗ vỗ một chút bụi đất trên váy, lại xoa nhẹ bả vai:

"Ư. . . Ra tay thật hung ác. . ."

Dạ Kinh Đường lúc đầu đã ổn định tư thế, nhìn thấy cảnh này liền đi tới bên cạnh thân, vịn cánh tay Tam Nương:

"Bị thương nặng không?"

"Không có trở ngại, chỉ là có chút đau."

Bùi Tương Quân là người tập võ, thể trạng rắn chắc, nhưng nàng cũng không phải khổ luyện công phu đao thương bất nhập, cơ thể chỉ hơn người thường một chút, lần này nàng không đề phòng bị chùy sắt đập trúng, đau là khó tránh khỏi.

Dạ Kinh Đường đưa tay sờ vai một cái, kết quả phát hiện da thịt nàng ở dưới lớp vải bị sưng lên, cau mày nói:

"Có thể tránh tầm mắt rồi né mà, cần gì phải cố đón đỡ?"

"Trần Miểu không phải nhân vật nhỏ, võ nghệ so với Tống Trì đều cao hơn, vừa rồi ta lao tới giải vây, nếu làm quá giả, dễ dàng bị nhìn ra dấu vết."

Bùi Tương Quân nói tới chỗ này, oán hận nhìn Dạ Kinh Đường một chút:

"Ngươi biết tình cảnh của ta, còn vội vã chạy tới làm gì? Để cho người ta nhìn thấy, còn không phải sẽ khiến người khác hiểu lầm quan hệ của chúng ta không trong sáng. . ."

Chương 171 - Hai Người Trong Đêm

Chương 171. Hai Người Trong Đêm

Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ lắc đầu, từ trong ngực lấy ra thuốc trị thương:

"Nhanh chóng trở về thuyền thôi, mặc dù là vết thương nhỏ, nhưng thân thể Tam Nương hoàn hảo như vậy, để lại sẹo liền phiền toái."

Bùi Tương Quân có chút không yên lòng, mắt liếc Dạ Kinh Đường, cũng không nói chuyện, không nhanh không chậm đi đến bờ sông, sau đó. . .

Thuyền đâu?

Dạ Kinh Đường hướng mắt nhìn ra mặt sông dò xét, chỉ thấy ánh trăng dưới mặt sông sóng nước lấp lánh, ngoại trừ đèn trên thuyền chài lấm ta lấm tấm ra thì không thấy tung tích chiếc thuyền của mình.

"Ây. . ."

Bùi Tương Quân bây giờ mới nhớ tới, vừa rồi sốt ruột ăn dưa xem náo nhiệt, vội vã chạy ra ngoài mà quên mất thuyền lúc đó đang suôi dòng. Từ khi rời khỏi thuyền đến giờ, hai người đã làm rất nhiều việc, đứng trên tường thành nhìn chiến cuộc, hỗ trợ giải cứu con tin, cộng thêm vừa đi vừa về ước chừng một khắc.

Thuyền chở người nên lướt nước rất nhẹ nhàng, lại xuôi gió xuôi nước , theo tốc độ bình thường, đã sớm đi được hơn mười

dặm.

Dạ Kinh Đường nhìn mặt sông vắng vẻ, chợt cảm thấy mình giống như là đồ đần, lúng túng nói:

"Hình như chúng ta đã rời đi quá lâu. . . Ta mang theo Tam Nương đuổi theo nhé?"

"Đuổi theo thuyền xuôi gió, quá mệt mỏi, nghỉ ngơi đợi ở nơi này luôn đi. Thanh giang nhiều thuyền lui tới, đợi chút nữa xem có chiếc đò nào đi qua hay không, chúng ta đi nhờ là được, Tú Hà khẳng định sẽ ở bến tàu chờ chúng ta."

Bùi Tương Quân nhìn chung quanh một chút, tìm được tảng đá dùng giặt quần áo tại bờ sông, đi qua nhu nhã ngồi bên cạnh, bàn tay nhu hòa vóp bả vai.

Dạ Kinh Đường đứng trên bờ sông nhìn ra xa một vòng, không thấy có tung tích đò ngang, liền nhặt mấy cây khô, cỏ khô ở trên ghềnh bãi sông, dùng dao đánh tạo thành một đống lửa nhỏ.

Bùi Tương Quân thấy bộ dáng thuần thục của Dạ Kinh Đường mà có chút đau lòng, ôn nhu nói:

"Gia hỏa ngươi thật là biết làm không ít việc, trước kia đã chịu khổ không ít nhỉ?"

Dạ Kinh Đường đến ngồi bên cạnh người Bùi Tương Quân, đặt bội đao ngang đầu gối:

"Cũng không tính là chịu khổ, biên quan rất nghèo, có thể ăn uống no đủ đã là may mắn. Thuở nhỏ đi theo nghĩa phụ áp tiêu, ven đường ngắm phong cảnh, uống rượu, nghe cố sự nam lai bắc vãng, vẫn rất tiêu dao."

Bùi Tương Quân khóe mắt giật giật, xích lại gần mấy phần, ý vị thâm trường nói:

"Không phải còn có câu ‘có thể ngắm cô nương ở bốn phương tám hướng’ sao? Không định nói câu này à?"

Dạ Kinh Đường mỉm cười gật đầu:

"Xác thực có câu này, nhưng mà lúc ấy ta còn nhỏ, không hiểu những thứ này, chỉ thích xem gánh xiếc hát hí khúc, thật không có chú ý các cô nương trên đường."

"Hiện tại đã hiểu?"

". . ."

Dạ Kinh Đường không phản bác được.

Bùi Tương Quân cười"Phốc ~" một cái, không tiếp tục làm tỷ tỷ xấu trêu chọc tiểu Kinh Đường ngây thơ nữa, nói thêm:

"Tam Nương ta thì không được tiêu dao như vậy, tuổi còn nhỏ đã được đưa tới Bùi gia bái sư làm đại tiểu thư, đại môn không ra nhị môn không bước, học văn học võ ngay trong nhà, mười bốn mười lăm tuổi mới biết được việc của Hồng Hoa Lâu. Khoảng mấy năm sau đó, sư công của ngươi liền ra đi, đại ca thượng vị không được bao lâu, gánh nặng liền rơi vào trên đầu ta. . ."

Dạ Kinh Đường dùng que củi đang chảy dở gảy đống lửa:

"Tam Nương chưa từng lăn lộn giang hồ?"

"Chưa từng phiêu bạt giang hồ. Kinh thành luôn luôn thái bình, không gặp được mấy người giang hồ, sau khi làm người điều hành Hồng Hoa Lâu, không có thực lực căn bản không dám xuất đầu lộ diện, một mình ra ngoài xem náo nhiệt như ngày hôm nay, đều không có mấy lần. Nói đến rất đáng tiếc. haizz. . ."

Bùi Tương Quân hoài niệm quá khứ một lát, hai hàng mi cau lại, dùng tay xoa nhẹ bờ vai.

Dạ Kinh Đường thấy thế, có hơi chần chờ, dò hỏi:

"Có muốn ta xem vết thương cho ngài một chút không?"

?

Bùi Tương Quân khóe mắt giật giật, lông mày hơi dãn ra, nhiều hơn mấy phần ý vị khác, quay đầu dò xét trên dưới Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường hơi đưa tay che chắn:

"Ta là sợ người bị thương đến gân cốt, kéo dài sẽ xảy ra vấn đề. Tam Nương cảm thấy không thích hợp, cũng không sao."

Bùi Tương Quân chần chừ một lúc, cũng không nhiều lời, quan sát trái phải, thấy bốn bề vắng lặng, quay lưng lại, đem đai lưng hơi nới lỏng một chút, sau đó thuận tay kéo cổ áo ra một chút, áo khẽ rơi trên tấm vai nàng.

xột xoạt. . .ánh trăng ngân sắc xen lẫn ánh lửa bập bùng.

Aó trên vai phải Bùi Tương Quân hơi tuột xuống, lộ ra cái cổ trắng nõn cùng tấm vai mượt mà, da thịt dưới ánh trăng trắng nõn như ngọc.

Phần lưng của mỹ nhân lộ ra một nữa, cũng không có lộ gì nhiều, duy nhất có thể nhìn thấy chỉ có một sợi dây yếm màu vàng nhạt, còn bị búi tóc che cản.

Nhưng bóng lưng mềm mại chọc người, phối hợp khí chất vân mị mười phần, quần áo nửa hở nửa kín lực trùng kích này thật khiến người ta khó nói lên lời, cảnh tượng lúc này tựa như mị hồ câu dẫn người dưới ánh trăng.

Chương 172 - Hai Người Trong Đêm 2

Chương 172. Hai Người Trong Đêm (2)

Dạ Kinh Đường không tự chủ ngồi thẳng mấy phần, cố gắng không nhìn loạn:

"Ây. . . Ta chỉ thuận miệng nói một chút, Tam Nương. . ."

Bùi Tương Quân ôn nhu ngoái nhìn, cái cằm cùng cánh môi hồng nhuận gần như dán vào trên vai, liếc về phía Dạ Kinh Đường, thần sắc nghiêm túc mà đoan trang:

"Kinh Đường, ta là gì của ngươi, chính ngươi tự biết. Bả vai mà thôi, cũng không phải thoát y, nếu ngươi tâm thuật bất chính, coi như ta nhìn lầm người. . ."

Dạ Kinh Đường thở dài, sắc mặt bình tĩnh ngồi gần lại một chút, kiểm tra bả vai.

Chỗ bả vai bị thiết chùy đập, hiện lên rõ những khối máu ứ đọng, tựa như bên trên một khối mỹ ngọc hoàn mỹ bị một vết sước, mặc dù không nghiêm trọng nhưng lại hết sức chướng mắt.

Trừ cái đó ra, ánh mắt lướt qua bờ vai, có thể nhìn thấy xương quai xanh, chỉ tiếc bàn tay Bùi Tương Quân lấy tay che cổ áo nên không thấy được cảnh tượng hùng vĩ khác.

Dạ Kinh Đường khuôn mặt bình tĩnh không một chút dục niệm, lấy ra Ngọc Long Cao, dùng ngón tay bôi lên chỗ máu ứ đọng.

"A ~. . ."

Vẻn vẹn chỉ mới chạm vào bờ vai, Bùi Tương Quân liền rụt lại, quay đầu:

"Chạm nhẹ thôi ~ ngươi tưởng ta da dày thịt béo giống như ngươi sao?"

"Ưmf."

Ngón tay Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng hơn mấy phần, chậm rãi bôi thuốc.

Khuôn mặt Bùi Tương Quân có chút đỏ nhưng vẫn bảo trì dáng vẻ đoan trang thong dong mà nữ chưởng môn nên có. Nàng quay đầu lại dò xét thấy Dạ Kinh Đường sắc mặt nghiêm túc giống như đang dâng hương cho tổ tiên, trong lòng an tĩnh lại có chút buồn cười.

Dạ Kinh Đường làm người rất khiêm tốn, biết hắn không nhìn loạn Bùi Tương Quân tự nhiên cũng trầm tĩnh lại, nhìn ngắm cảnh sông nước, tùy ý hỏi thăm:

"Kinh Đường, cô nương ngươi thích, là người nơi nào?"

Dạ Kinh Đường chăm chú sức thuốc vào chỗ máu ứ đọng, cười nói:

"Tam Nương ngươi hỏi cái này làm gì?"

"Hiếu kì thôi. Ngươi sau này là Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu, một nửa đồ đệ của ta, bị hoa dại bên ngoài bắt cóc, ta đau lòng nên hỏi một chút, không được sao?"

"Ha ha, là nữ hiệp Thiên Nam."

"Làm người như thế nào, đối với ngươi có được hay không?"

Đối với ta rất hung!

Dạ Kinh Đường nói tới việc này, không khỏi nghĩ tới bộ dáng 'hiếp nữ chịu nhục ' khóe mắt rưng rưng của Lạc Ngưng, cười nói:

"Ừm. . . Bình thường lạnh như băng, xa cách người khác, rất ngây ngô. Nhưng mà ở trước mặt ta thì khác nàng dọn dẹp trong phòng rất nhanh nhẹn, nấu cơm cũng ăn rất ngon, phi thường hiền lành. . ."

Bùi Tương Quân lặng lẽ nghiêng đầu nhìn Dạ Kinh Đường, thấy sự hoài niệm hiện lên rõ ràng trong mắt hắn hơn nữa khi nhắc tới Ý trung nhân hắn rất vui vẻ, thật ứng với câu nói "Thích một người ánh mắt sẽ không giấu được' .

Bùi Tương Quân khóe mắt giật giật, đợi bôi xong thuốc trị thương liền đem cổ áo kéo lên, chỉnh lý tốt vạt áo, nhẹ nhàng thở dài:

" Cô nương tốt như vậy, ngươi phải trân quý, nghĩ biện pháp để nàng ở lại kinh thành, đến Bùi gia, ta cũng có thêm người bạn. Một cái nữ hiệp nghiêng nước nghiêng thành, lẻ loi trơ trọi chạy trên giang hồ, nói thật ta không yên tâm, ngươi đúng là lớn dan thật đó."

Dạ Kinh Đường sao có thể yên tâm chỉ là thái độ Lạc Ngưng quật cường, hắn không có cách nào khuyên ngăn, chỉ có thể nói:

"Cuối tháng này nàng sẽ trở lại. Lại nói Tam Nương cũng không có ý trung nhân, không có cân nhắc đến chuyện cưới gả sao?"

Bùi Tương xoay người hơi ưỡn ngực ra hiệu bằng vốn liếng hùng hậu của mình:

"Ta thế nhưng là người điều hành Hồng Hoa Lâu, không thể gả ra bên ngoài, chỉ có thể kén rể. Nhà ta tài sản bạc triệu, võ nghệ

cao cường, vóc người cũng không kém, phân lượng trên giang hồ còn không thấp, ngươi cảm thấy ta kén rể, nên chiêu cái nam tử như thế nào? Thấp thì ta không nhìn trúng, nam tử có bản lĩnh có địa vị, cũng sẽ không chịu ở rể. . ."

Dạ Kinh Đường nghĩ cũng phải, cau mày nói:

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao , chờ ngày nào thực sự hết cách thì tìm một người thích hợp trong Thanh Long đường, phù sa không lưu ruộng người ngoài. Di trượng của ngươi thật ra cũng đã có vài lựa chọn, ngươi có muốn nghe một chút hay không?"

". . ."

Dạ Kinh Đường không quá muốn nghe, lắc đầu nói:

"Hôn phối là đại sự, cũng không thể qua loa, vẫn là để Tam Nương tự quyết định."

"Bản thân ta thì có được chủ ý gì chứ, chuyện hôn phối, liền phải nghe phụ mẫu chi mệnh, lời của mai mối. . ."

Bùi Tương Quân đang nói chợt nhìn thấy thượng du Thanh giang có một chiếc thuyền lớn, đèn đuốc sáng trưng, ngẫm lại liền thôi không nói nữa, ôn nhu thở dài đứng dậy:

"Thuyền tới rồi, đi thôi."

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì dập đống lửa, làm bạn nhảy lên mặt sông, lăng ba mà đi...

Chương 173 - Chu Gia

Chương 173. Chu Gia

Mười lăm tháng tư, đại thọ Chu gia.

Phía nam Thanh Vân Thành, có núi tên Sương mai, Thanh giang chảy qua dưới núi, nhánh sông hội tụ tại chân núi tạo thành Ánh Nguyệt hồ có nhiều kiến trúc mọc lên ven hồ, người bình thường gọi nơi đây là Chu gia trang, là nơi ở của gia tộc kiếm học nổi tiếng Đại Ngụy - Thủy Vân Kiếm Đàm!

Kiến trúc ở dải đất trung tâm Chu gia trang được xây dựng từ thời đại xa xưa, bên trong có tộc nhân Chu gia cư trú; Bảy tám phần kiến trúc xung quanh thì mới được xây dựng cách đây mấy chục năm, bởi vì danh tiếng Kiếm Thánh Chu Xích Dương, người học võ tới nơi đây học nghệ rất nhiều, trong số đó có thể chân chính bái nhập môn hạ Chu gia, cũng chỉ hơn ba trăm người.

Chu gia nhiều thế hệ ở nơi này, tổ tiên là Chu Kiếm Sơn Trang, nghề chính là giúp giang hồ chế tạo các loại binh khí, ở tiền triều chỉ là cái tiểu môn phái không có danh tiếng.

Bởi vì Chu lão thái công hào sảng yêu thích kết giao bằng hữu, lúc Đại Ngụy khai quốc lại giúp nghĩa quân chế tạo không ít chiến đao, Chu gia bởi vậy mới có khởi sắc, nhưng cũng chỉ là thế gia Nhị lưu trên giang hồ.

Mãi đến khi Kiếm Thánh Chu Xích Dương xuất thế, Chu gia mới một bước bay lên trời cao, khai sơn lập phái đổi tên thành Thủy Vân Kiếm Đàm, trở thành giang hồ hào môn gần với Quân Sơn Đài ở Trạch Châu.

Chu lão thái công tuổi tác quá lớn, sớm đã không hỏi thế sự, trước mắt gia chủ Chu gia cũng là chưởng môn Thủy Vân Kiếm Đàm do trưởng tử của Chu lão thái công Chu Hoài Lễ đảm nhiệm, hắn cũng là huynh trưởng của Kiếm Thánh đương thời.

Giữa trưa mặt trời lên cao, danh túc giang hồ từ các nơi đến chúc thọ, nâng cốc hân hoan tiệc tùng ở Thích Kiếm Đường ven Ánh Nguyệt hồ, bên trong điền trang nhộn nhịp là vậy, ngược lại tổ trạch phía sau có chút thanh tĩnh.

Ở đầm nước cạnh chân núi, có một tiệm thợ rèn niên đại xa xưa, trên cửa còn treo bảng hiệu đã biến thành màu đen, mơ hồ có thể thấy được bốn chữ cửa hàng Chu gia, là nơi tổ tông Chu gia lập nghiệp.

Tiệm thợ rèn truyền thừa trăm năm vẫn không bị dập tắt, truyền ra âm thanh rèn sắt thanh thúy:

Đinh !

Đinh !

Chu lão thái công tóc bạc trắng, lưng còng, trên tay cầm búa sắt, đập khối sắt bắn ra những đốm lửa.

Bởi vì tuổi tác quá lớn, lực đạo không đủ nặng nhưng thủ pháp vững vàng vô cùng, đứng nhìn lại thậm chí còn cảm nhận được vận luật đặc biệt.

Chưởng môn Chu Hoài Lễ, hai tay đan vào nhau đứng bên ngoài tiệm thợ rèn, nhìn tướng mạo ước chừng đã trên dưới năm mươi, lưng đeo Thanh Phong kiếm dài ba thước, khí thế không tầm thường.

Thân là huynh trưởng Kiếm Thánh đương thời, bản thân còn là kiếm đạo Tông Sư hàng thật giá thật, địa vị giang hồ của Chu Hoài Lễ tuyệt đối không thấp.

Nhưng trước mặt cha ruột, Chu Hoài Lễ cho dù lớn hơn, cũng chỉ là một đứa con trai bình thường, yên tĩnh đứng ở cửa, nghe trưởng bối ở bên trong lải nhải dông dài:

"Giang hồ chính là sóng sau xô sóng trước, có triều lên liền có triều xuống và ngược lại; không có một gợn sóng, liền thành nước đọng. . . Năm đó thời điểm rèn đao cho Hiên Viên Triều, ai có thể nghĩ tới một cái nghịch tử bị Hiên Viên gia trục xuất khỏi gia môn như hắn, tuổi còn nhỏ tòng quân đã có thể lập công lao hãn mã, luyện được một thân tuyệt thế đao pháp, thành Đao Khôi như ngày nay? Năm đó gia gia ngươi rèn đao cho Cuồng Nha Tử, bá đao đàn do hắn chế ra như mặt trời ban trưa, ngờ đâu tới hôm nay trên giang hồ, đến một nửa cái truyền nhân cũng khó tìm thấy. . ."

Chu lão thái công hít nhiều khói độc hại ở lò rèn trong thời gian dài, cuống họng sớm đã không tốt lắm, nói chuyện chậm, có chút khàn khàn, không lắng nghe kĩ đều nghe không rõ.

Chu Hoài Lễ kiên nhẫn lắng nghe một hồi, sau đó mở miệng nói:

"Những chuyện cũ năm xưa này, cha nói qua mấy trăm lần."

Chu lão thái công vẫn tập trung rèn sắt, dường như không nghe thấy lời của con, tiếp tục nói:

"Làm ăn trong giang hồ, không dễ dàng. Ngươi nói, nếu năm đó Hiên Viên Triều tới mời ta rèn đao, ta cự tuyệt ở ngoài cửa, bây giờ Chu gia trên đời này còn thừa lại mấy người?"

"Cha cuộc đời khẳng khái, tất cả người giang hồ đều biết, nếu không phải như thế, đại thọ trăm tuổi của cha, cũng sẽ không có nhiều bằng hữu giang hồ tới chúc mừng như vậy. . ."

"Đây không phải là khẳng khái. Thời điểm người khác nghèo túng đưa một nắm gạo, hơn xa ngàn kim lúc phát đạt; người khác

nghèo túng mà Bịch một cái về sau rất có thể bị diệt cả nhà, giang hồ chính là như thế. . ."

"Cha, ta đã đến tuổi trưởng thành, không còn nhỏ nữa. Hôm nay là đại thọ của người, nghỉ ngơi một ngày đi."

Động tác rèn sắt của Chu lão thái công dừng lại, hơi trầm mặc một lát, lại tiếp tục nhấc búa sắt.

Đinh !

Đinh !

Trong ngoài lò rèn an tĩnh trở lại chỉ còn lại âm thanh rèn sắt.

Chu Hoài Lễ chờ thêm một lát thấy Chu lão thái công không có tâm tình ra ngoài gặp khách, bèn không tiếp tục khuyên nhủ nữa, quay người rời khỏi tổ trạch đi tới Thích Kiếm Đường ven Ánh Nguyệt hồ.

(Thích Kiếm Đường, chữ Thích có nghĩa là Buông thả)

Chương 174 - Chu Gia 2

Chương 174. Chu Gia (2)

Thích Kiếm Đường ẩn chưa kiếm đạo chi ý, năm đó Kiếm Thánh Chu Xích Dương, chính là ngộ đạo tại ven hồ, từ đó một bước thăng thiên, từ một Chu Kiếm Sư nhỏ bé biến thành kiếm khách lợi hại nhất giang hồ đương thời.

Cũng vì lẽ đó mà Thích Kiếm Đường được xem như thánh địa Thủy Vân Kiếm Đàm, ngày bình thường không cho người không phận sự đi vào, chỉ ở lúc tổ chức khánh điển yến hội, mới mở ra mà người có thể đi vào bên trong, đều là giang hồ danh trấn một phương.

Chu Hoài Lễ mang theo quản gia từ phía sau Thích Kiếm Đường tiến vào, Thích Kiếm Đường to lớn là vậy nhưng vẫn là chật so với lượng khách quý đến thăm, bên ngoài ban côngThích Kiếm Đường là Ánh Nguyệt hồ sóng biếc thơ mộng, cạnh hồ có tảng đá lớn dựng thẳng, phía trên có một chữ 'Hiệp' , là Kiếm Thánh Chu Xích Dương năm đó tự tay khắc xuống, chữ viết như ngân câu tranh sắt, phong mang tất lộ, có không ít người đang quan sát.

Nhìn thấy chữ Hiệp này, đáy mắt Chu Hoài Lễ liền lóe lên một vòng nhàn nhạt không vui. Thường nói 'mỗi nhà mỗi cảnh', Chu gia cũng vậy.

Chu Hoài Lễ sớm làm gia chủ bởi vì gia nghiệp tiền tài, hắn đối với thân đệ đệ có phần được phụ thân yêu thích hơn rất không vừa mắt, mặc dù không đến mức rút kiếm tương tàn, nhưng tranh cãi không phải số ít.

Đệ đệ sau khi Nhất Kiếm Sương Hàn Thập Nhị Châu, về sau cũng không trực tiếp giáo huấn người huynh trưởng như hắn chỉ khắc xuống một chữ " Hiệp" rồi liền rút kiếm mà đi, bắt đầu du lịch sông núi đầm lầy, chưa từng quay lại quê cũ.

Chu Hoài Lễ biết đệ đệ đang giáo huấn hắn, cha hắn cũng hi vọng hắn lạc đường biết quay lại nhưng hắn không cảm thấy bản thân sai chỗ nào.

Đệ đệ của hắn Chu Xích Dương, say mê kiếm đạo đối với gia nghiệp thế tục không có hứng thú chút nào, thậm chí xem thường người ca ca mang lại lợi ích cho gia tộc như hắn, trên giang hồ người người kính ngưỡng là hào hiệp, nhưng những người đó cũng chỉ có thể làm 'Mặt mũi', không thể gánh vác một gia tộc.

Thế lực giang hồ ngoài mặt thì đều giảng Hiệp nghĩa, nhưng nếu chỉ quan tâm đến những thứ này, bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không thể lập nghiệp được.

Chu Hoài Lễ xác thực là một con buôn chính hiệu, không đủ thanh cao không đủ hiệp khí, nhưng nếu không có con buôn như hắn Chu gia sao có thể được khách quý đến thăm chật nhà như hôm nay, sao có sản nghiệp rộng lớn như bây giờ? Nếu không có hắn vùi đầu kinh doanh nửa đời người, tên tuổi Kiếm Thánh có lớn hơn nữa thì Chu gia cũng chỉ là cái tiểu thế gia dựa vào rèn sắt mưu sinh.

Giờ đây gia tộc có danh vọng trên giang hồ, tộc nhân được sông trong vinh hoa phú quý, hắn có lỗi gì?

Tạp niệm lóe lên một cái rồi biến mất, Chu Hoài Lễ bước vào bên trong Thích Kiếm Đường nhìn thấy các tân khách ở đây, liền đổi sang nét mặt tươi cười, chắp tay nói:

"Tiết phu nhân, Hiên Viên huynh, đã để các vị chờ lâu. Gia phụ tuổi tác đã cao, rèn sắt cả một đời, mỗi ngày nếu không đứng ở lò

rèn thì toàn thân không được tự nhiên, chậm chút liền sẽ ra. . ."

Tân khách trong sảnh đường, đều là giang hồ nổi danh xung quanh Trạch Châu, mà đặc biệt hơn cả là bảy, tám người đang ngồi ở vị trí thủ tịch, tất cả họ đều là Tông Sư, danh chấn giang hồ một phương như Ô Châu Tam Tuyệt Cốc - Tam Tuyệt Tiên Ông, đương gia Quân Sơn Đài - Hiên Viên Hồng Chí,.., có thể nói hào môn đại phái phụ cận Trạch Châu, đều phái người tới.

Nhưng muốn nói vị cao nhất thì không ai qua được hai nữ tử ngồi ở chủ vị!

Bên trong Thích Kiếm Đường khách quý chật nhà, ngoài cửa ánh nắng ấm áp, trong cửa tiếng đàn tiêu diêu.

Hai nữ tử ăn mặc theo kiểu phu nhân tiểu thư ngồi ở vị trí thủ tịch xem ca múa trong sảnh.

Thiếu phụ lớn tuổi hơn mặc một bộ Thanh Y nhu nhã, tóc cuộn thành búi cắm nghiêng trâm bích ngọc, bộ dáng phu nhân đoan trang, trên mặt còn đeo khăn sa mỏng để che mặt chỉ để lộ ra đôi đôi mắt hoa đào đẹp đến câu hồn đoạt phách.

Tiểu cô nương đang ngồi bên cạnh thiếu phụ, mặc một thân váy ngắn trắng hồng, tóc búi hai bên theo kiểu tiểu cô nương, nếu không phải sau thắt lưng treo một thanh đao, nhìn qua sẽ không ai biết là tiểu thư nhà võ.

Mặc dù hai mẹ con này không để lộ thân phận, chỉ được Chu gia giới thiệu là Tiết phu nhân cùng Vân cô nương, nhưng hiệp khách giang hồ có thể ngồi ở đây, đối với thân phận thiếu phụ trong lòng đều hiểu rõ, vị kia chính là giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, nữ nhân của Bình Thiên Giáo chủ Tiết Bạch Cẩm!

Tiết Bạch Cẩm được công nhận là vô địch giang hồ, đừng nói các tân khách, coi như Kiếm Thánh Chu Xích Dương ở đây chỉ sợ

cũng phải đối với vị phu nhân này lễ nhượng ba phần.

Chu Hoài Lễ ngồi vào vị trí nói chuyện phiếm với các bằng hữu giang hồ.

Tam Tuyệt Tiên Ông - Quảng Hàn Lân, võ nghệ không phải cao nhất trong số các tân khách trong phòng nhưng nhân duyên tốt, môn sinh khắp thiên hạ, tuổi lại cao gần cổ hi xem như nửa cái trưởng bối giang hồ của đám người đang ngồi.

Chương 175 - Tới Chúc Thọ

Chương 175. Tới Chúc Thọ

Quảng Hàn Lân ngồi tại bên cạnh Hiên Viên Hồng Chí, tay vuốt râu, hào hứng nói:

"Người trẻ bây giờ cùng những lão giang hồ chúng ta không giống nhau, làm việc không tuân theo quy củ, cũng không đem tên tuổi lão bối giang hồ để vào mắt. Một cái đồ đệ ký danh của lão phu, trà trộn ở kinh thành, tháng trước bị cái tiểu tử thu thập một trận, tay trái một đao, tay phải một đao, chặt xong còn để lại một câu 'Nghe nói sư phụ ngươi là Tam Tuyệt Tiên Ông?', aizz, lão phu đọc được thư của đệ tử, thiếu chút nữa tức chết. . ."

"Ha ha. . ."

Đám người nghe vậy đều lắc đầu cười khẽ.

Chiết Vân Ly lúc này vừa mới chạy đến chỗ sư nương, đối với chuyện này, mắt sáng long lanh, hiếu kì dò hỏi:

"Ngông cuồng như thế? Quảng đại hiệp sao không đi thu thập tiểu tử kia?"

Quảng Hàn Lân lắc đầu nói:

"Nếu là ba mươi năm trước lão phu thật sẽ đi kinh thành nhìn xem con cái nhà ai mà cuồng vọng như vậy nhưng bây giờ là không được. Triều đình quy củ nặng, quy củ giang hồ tự nhiên là nhẹ."

Ngồi ở đây đều là người giang hồ, trò chuyện những việc này, rất nhanh có thể biến thành dùng ngòi bút làm vũ khí công kích

triều đình ‘Nghiêm hình khốc luật’.

Chu Hoài Lễ cảm thấy nói những chuyện này không quá phù hợp, liền nói tránh đi:

"Loạn thế xuất anh hùng, thịnh thế chỉ có bình thường. Giang hồ bây giờ đều theo hiệu ứng đám đông, ở hai mươi ba năm về trước, hậu bối trẻ tuổi ở trong thái bình tuế nguyệt mang lý trưởng lớn, ai cũng tâm cao khí ngạo, bây giờ thật sự chói sáng không có mấy người. . ."

"Xác thực như thế. . ."

. . .

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Lạc Ngưng ngồi trên ghế xem nhạc công ca múa, căn bản không có nghe những chuyện phiếm này, tay nàng giấu ở ống tay áo, vuốt ve một ngọc bội tinh xảo. Ngọc bội này vốn là bảo vật gia truyền Long Đàm Bích Tỳ, tổ tiên Chu gia truyền thừa, nàng lúc trước ở kinh thành, cùng Dạ Kinh Đường đi diệt Vô Sí Hào từ đó có được.

Lần này tới chúc thọ, nguyên bản nàng chuẩn bị đem vật này xem như lễ gặp mặt, tặng cho Chu gia để vật quy nguyên chủ, từ đó trả ân tình năm đó Chu gia đúc kiếm cho nàng, về sau liền không tham dự những việc không thú vị này nữa. Nhưng dù trước đó đã suy tính tốt, tới khi ngồi ở chỗ này, vô luận như thế nào đều không cách nào mở miệng.

Dù sao khối ngọc bội này, là do tiểu tặc vô sỉ tặng. . .

Cái hôm có được khối ngọc, tiểu tặc cời ra xiêm y của nàng, hôn vai của nàng, trên môi của nàng. . .

Nếu đem khối ngọc bội này đi tặng để tiểu tặc kia biết được sẽ

không tức giận chứ. . .

Ta sao lại sợ hắn chứ!

Ngón tay Lạc Ngưng lật qua lật lại ngọc bội, cảm thấy bản thân khẳng định có vấn đề.

Nàng muốn loại bỏ tạp niệm trong lòng, quyết tâm đem ngọc bội lấy ra, nhưng mỗi khi nghĩ dâng lên liền rất nhanh bị tạp niệm xâm chiếm. Mấy ngày nữa nàng sẽ trở lại kinh thành, vạn nhất bởi vì nàng đưa ngọc bội cho người khác, tiểu tặc kia lại hung hăng càn quấy, vậy chẳng phải phiền toái. . .

Mãi suy nghĩ lung tung đương lúc do dự, bỗng bên ngoài Thích Kiếm Đường truyền đến động tĩnh:

"Cha! Cha! Xảy ra chuyện. . ."

Lạc Ngưng dừng suy nghĩ, đảo mắt nhìn lại, đã thấy con trai của Chu Hoài Lễ vội vàng hấp tấp chạy vào.

Chu gia hôm nay đại thọ, vô số hiệp khách giang hồ đều ở đây, môn nhân vội vàng hấp tấp vào cửa báo cáo, tự nhiên hấp dẫn lực chú ý của mọi người, toàn bộ đại sảnh đều an tĩnh lại.

Nụ cười Chu Hoài Lễ dừng lại, đáy mắt hiện lên tia tức giận, giương mắt lên nhìn, thấy người tới là con trai mình, mới không một tay đem người chạy tới đánh bay ra ngoài. Hắn đè ép tức giận, bình tĩnh nói:

"Bậc trưởng bối đang ngôi ở đây, có chuyện gì đi tìm Tam thúc của ngươi."

"Là Tam thúc kêu ta tới. Người Hồng Hoa Lâu đến, rất nhiều người, Bạch Phật, Giang Châu Hạc đều ở trong đó, cầm đầu còn có cái người đội mũ rộng vành, đoán chừng là Hồng Tài Thần . . ."

"hả. . ."

Lời ấy vừa nói ra, khách quý tại hiện trường lập tức ồn ào bàn luận.

Thủy Vân Kiếm Đàm cùng Hồng Hoa Lâu mấy năm gần đây bởi vì việc làm ăn ở Thanh giang, ma sát rất nhiều, chuyện này trên giang hồ mọi người đều biết.

Chu gia hôm nay đại thọ, người Hồng Hoa Lâu tới chúc thọ, mặt ngoài duy trì quan hệ, mọi người cũng không bất ngờ.

Bất ngờ chính là, sao lại có nhiều người tới như vậy?

Thiên Nam quyền pháp Tông Sư Bạch Phật, Giang Châu mạn thuyền kiêu hùng Trần Nguyên Thanh, lâu chủ Hồng Hoa Lâu Hồng Tài Thần. . .

Hồng Hoa Lâu tổng cộng cũng chỉ có ba cái Tông Sư, dốc toàn bộ lực lượng mà tới thế trận này cũng không giống như là chúc thọ, càng giống đến diệt môn!

Lạc Ngưng nghe được tin tức bạo tạc, ngàn vạn suy nghĩ của thiếu phụ hoài xuân liền bị đè ép xuống, ánh mắt hóa thành ngưng trọng.

Chương 176 - Tới Chúc Thọ 2

Chương 176. Tới Chúc Thọ (2)

Khi Lạc Ngưng tới, Bình Thiên Giáo chủ đã đoán ra Hồng Hoa Lâu cùng Chu gia sẽ có tranh chấp, dặn nàng nói chuyện chú ý phân tấc, không nên đắc tội bất kỳ bên nào.

Nhưng nàng ngàn vạn không ngờ tới, Hồng Hoa Lâu mang tới chiến trận lớn như thế, nếu hai nhà đánh nhau, ở đây nàng có địa vị giang hồ cao nhất, không nói lời nào thì không được. Giờ nên xử lý thế nào mới tốt. . .

Mắt Chiết Vân Ly phát sáng, tâm không chê sự tình lớn, muốn phi thân ra ngoài xem náo nhiệt, nhưng bị một ánh mắt Lạc Ngưng ngăn cản.

Tân khách bên trong Thích Kiếm Đường, cũng muốn đi xem một chút, nhưng những việc như này Chu Hoài Lễ chưa lên tiếng tự ý hành động liền không thỏa đáng. Vì vậy mọi người không hẹn mà đồng loạt nhìn về phía Chu Hoài Lễ.

Ánh mắt Chu Hoài Lễ chìm mấy phần, biết thế trận này của Hồng Hoa Lâu, đại khái là kẻ đến không thiện. Nhưng vô số giang hồ bằng hữu đều ngồi ở chỗ này, Chu gia nếu có biểu hiện nhát gan, ắt sẽ bị giang hồ đàm tiếu.

Chu Hoài Lễ tự cân nhắc một chút, vẫn lộ ra nụ cười:

"Nguyên lai là khách quý Hồng Hoa Lâu đến thăm. Chư vị chờ một lát, ta ra ngoài nghênh đón, sau đó liền trở về. . ."

"Không cần!"

Lời còn chưa dứt, một đạo tiếng nói trong sáng, từ bên ngoài Thích Kiếm Đường đột nhiên vang lên:

"Chúng ta là khách không mời mà tới, không cần Chu chưởng môn tự mình đi ra ngoài đón."

Thanh âm trong sáng cao ngạo, trung khí mười phần, vẻn vẹn nghe thanh âm, liền biết người nói chuyện, tuyệt đối là cái nam tử tuổi trẻ kiệt ngạo khó thuần, võ nghệ bất phàm!

Cùng với thanh âm đồng thời truyền đến là hàng loạt tiếng bước chân từ ven hồ vang lên:

Bịch Bịch Bịch Bịch Bịch. . .

Bước chân tới cực nhanh, nhân số rất nhiều, nghe liền tựa như đại quân áp cảnh, bức tới đại môn Thích Kiếm Đường!

Gió thổi báo giông bão sắp đến cảm giác áp bức, khiến người giang hồ ở đây cùng nhau biến sắc, quay đầu nhìn ra ngoài cửa.

Lạc Ngưng đang ngồi ở vị trí chủ vị, bị thanh âm nam tử làm cho kinh hãi vai có chút co rụt lại, giống tiểu tức phụ chạy loạn bị tướng công bắt được, đáy mắt hiện lên sự bối rối.

Trong chớp mắt biểu cảm của Lạc Ngưng liền biến thành kinh ngạc khó có thể tin ~ thanh âm này. . .

Chiết Vân Ly phản ứng không kém bao nhiêu, kém chút trượt xuống ghế, há to miệng, nhìn bộ dáng là muốn nói:

Thanh âm này. . . Nghe thế nào giống như Kinh Đường ca ca vậy ta? !

Mặt trời đã ngã về phía tây, gió sông rì rào.

Một đoàn người bước vào Thích Kiếm Đường, sảnh đường lâm vào tĩnh mịch.

Bịch bịch bịch. . .

Bước chân dày đặc, từ con đường bên bờ Ánh Nguyệt Hồ vang lên.

Các hiệp khách giang hồ ngồi bên trong Thích Kiếm Đường, đảo mắt nhìn lại đã thấy hơn hai mươi môn đồ Chu gia, tay đè bội kiếm, dọc theo ven hồ từng bước lui lại, mà người đứng đầu, là lão tam Chu gia Chu Hoài Nghĩa.

Chu Hoài Nghĩa ngồi ở cái ghế thứ ba của Chu gia, dựa dẫm Thủy Vân Kiếm Đàm, vô luận đi đến đâu, đều thuộc về nhân vật có thể đi ngang. Nhưng lúc này, hắn lại gắt gao cầm chuôi kiếm bên hông, tại trong chính nhà mình bị đẩy lùi, đáy mắt hiện lên cơn giận dữ, chẳng qua hắn không dám manh động, đưa tay ra hiệu trấn an môn đồ Chu gia.

Cảnh này có chút không thể tưởng tượng nổi, cũng may nhờ Chu Hoài Nghĩa đám người liền bình thường trở lại.

Trên con đường lát đá trắng, hơn ba mươi người nhanh chân mà đến!

Người phía sau đều mặc áo đen, đầu đội mũ rộng vành, đao binh để sau lưng, khí thế không tầm thường. Ba người đi đầu, càng đáng chú ý.

Nam tử to con phía bên phải, mặc một bộ cẩm bào, hai tay chắp đằng sau, tướng người cứng rắn, chính là Tông Sư của giang hồ Thiên Nam lấy quyền pháp giữ vững danh xưng Bạch phật Tống Trì.

Mà nam tử bên trái, mặc văn bào nhìn rất nho nhã, thân hình lại có chút lơ lửng không cố định, đám người đang ngồi một chút liền nhận ra, là lão đại Giang Châu mạn thuyền Trần Nguyên Thanh, cũng là Tam đương gia Hồng Hoa Lâu.

Hai vị này đều là nhân vật nổi tiếng trên giang hồ, có thể đem Chu Hoài Nghĩa ép lui lại từng bước cũng không có gì bất ngờ.

Nhưng lời nói kiệt ngạo vừa rồi, cũng không phải xuất ra từ miệng hai người này, mà đến từ người đi đầu.

Dáng người khá cao, mặc một bộ áo bào đen làm từ Thủy Vân gấm, đầu đội mũ rộng vành, khăn che mặt màu đen, để lộ mỗi đôi mắt.

Người này mang theo hơn ba mươi môn đồ nhanh chân bước đến, khí thế tựa như hãn tướng lãnh khốc mang theo vạn quân xông trận, biến đám người Chu Hoài Nghĩa trở thành vô danh tiểu tốt châu chấu đá xe!

"Đây là. . ."

"Không giống Hồng Tài Thần. . ."

Nhân sĩ giang hồ đang ngồi, vốn cho rằng người đến là Hồng Tài Thần, nhưng Hồng Tài Thần đương thời là nữ tử, mà vị khách áo bào đen mũ rộng vành này so với bạch phật Tống Trì còn cao hơn, dáng người cân xứng oai hùng, rõ ràng không phải nữ nhân cải trang.

Chương 177 - Tới Chúc Thọ 3

Chương 177. Tới Chúc Thọ (3)

Bịch, bịch, bịch. . .

Đoàn người nhanh chân đi đến, căn bản không có đem người Chu gia cản đường để ở trong mắt, thẳng bước đi đến bên ngoài Thích Kiếm Đường, mới dừng chân lại, giương mắt nhìn lên tấm biển phái trên.

Sắc mặt Chu Hoài Lễ rất khó nhìn, nhưng trong sảnh đường còn có nhân sĩ giang hồ đông đảo, không thể trực tiếp lật bàn, hắn vẫn là đi ra cửa lớn đón tiếp, ngoài cười nhưng trong tâm không cười, chắp tay thi lễ:

"Tống đương gia, Trần đương gia, hạnh ngộ. Xin hỏi vị này là?"

"Hồng Hoa Lâu, Dạ Tứ Lang."

Ánh mắt Dạ Kinh Đường đặt trên người Chu Hoài Lễ, cũng không chú ý tới phía sau trong đám người, còn có hai cái giai nhân xinh đẹp trợn mắt hốc mồm.

"Dạ Tứ Lang. . ."

Nhân sĩ giang hồ trong hành lang, nghe vậy vẻ mặt đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trần Nguyên Thanh làm Tam đương gia, lúc này tiến lên một bước, đưa tay giới thiệu:

"Vị này là Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu ta, lần này nhận lâu chủ

chi mệnh, tới chúc thọ Chu lão thái công, thuận tiện để chư vị giang hồ bằng hữu quen biết một chút."

"Thiếu chủ?"

"Cái này từ lúc nào. . ."

Lời vừa nói ra, quần hùng trong đường liền hiện lên tràng ồn ào, chụp đầu ghé tai nghị luận ầm ĩ.

Chu Hoài Lễ cũng có chút nghi hoặc, dù sao Hồng Tài Thần đương thời thượng vị chưa được mấy năm, xa xa còn chưa đến đuổi truyền vị, từ lúc nào lại xuất hiện một cái Thiếu chủ?

Mặc dù biết rõ Hồng Hoa Lâu kẻ đến không thiện, nhưng người đến lấy danh nghĩa chúc thọ, Chu Hoài Lễ không thể không đối đãi, vẫn nặn ra nụ cười, đưa tay ra hiệu:

"Nguyên lai là Dạ hiền chất, không có tiếp đón từ xa, mời chư vị vào bên trong."

Dạ Kinh Đường không ngay lập tức bước theo, đứng trước cửa chắp tay, thanh âm trong sáng:

"Người giang hồ làm việc 'Khoái ý ân cừu' . Chúc thọ là chúc thọ, nhưng tranh chấp lúc trước, ta uống rượu này không thoải mái, Chu chưởng môn bồi tiếp chỉ sợ đáy lòng cũng không nỡ. Nếu không hai nhà chúng ta, trước tiên đem việc vặt chấm dứt, sau lại vào cửa mừng thọ?"

". . ."

Nhân sĩ giang hồ ở đây, liền biết sẽ như thế, trong ngoài Thích Kiếm Đường ở khoảnh khắc này lặng ngắt như tờ, bầu không khí nhiều hơn một chút cảm giác giương cung bạt kiếm.

Chu Hoài Lễ hai tay thu về sau, đứng trên bậc thang, nhìn xem

Dạ Kinh Đường, trên mặt lộ ra ý cười:

"Hiền chất ngược lại là người thẳng tính, nhanh mồm nhanh miệng, có phần hợp tâm ý lão phu. Chu gia cùng Hồng Hoa Lâu, mấy năm gần đây quả thật có chút tranh chấp nhỏ, đả thương hòa khí lẫn nhau, không biết hiền chất muốn chấm dứt như thế nào?"

"Người giang hồ dùng nắm đấm nói chuyện. Chu chưởng môn lựa người ra, cùng ta đánh một trận. Nếu như ta thua, năm cái bến tàu trong cảnh nội Trạch Châu tặng hết Chu lão thái công làm thọ lễ, nhưng nếu Chu chưởng môn thua, thu người ở Thanh giang bến tàu về, kính ta chén rượu. Như thế nào?"

"Hả. . ."

Vừa dứt lời, bên trong Thích Kiếm Đường lại xuất hiện ồn ào.

Đám người đang ngồi, vốn cho rằng Hồng Hoa Lâu khí thế hùng hổ tới, là để xác định bến tàu Thanh giang thuộc về ai, lại không nghĩ rằng Hồng Hoa Lâu cược lớn như thế, dùng tất cả địa bàn ở cảnh nội Trạch Châu làm phần thưởng, cược Chu Hoài Lễ cúi đầu chịu nhận lỗi.

Thủy Vân Kiếm Đàm cũng không phải tiểu môn tiểu phái, thời điểm lão Thương Khôi vẫn còn, nói lời bá đạo cực điểm như này thì còn có thể lý giải, Hồng Hoa Lâu bây giờ đã lụi bại rất nhiều, bằng cái gì để cường thế đến mức này? Tất cả mọi người ở đây trong lòng tràn đầy nghi hoặc cùng kinh ngạc, chỉ có Tiết phu nhân minh bạch nguyên do, nhưng mà ảnh mắt cũng không khỏi chấn kinh.

Lạc Ngưng nghe được cái khẩu khí không coi ai ra gì này, liền biết người đứng ở bên ngoài, chắc chắn là tiểu tặc vô sỉ của nàng! Những người khác căn bản không có khí chất này.

Nhưng hắn thế nào lại là Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu? Hắn không

phải là tiểu tử nghèo trong căn nhà nhỏ cũ ở biên quan sao?

Chẳng lẽ hắn cố ý giả nghèo, tranh thủ hảo cảm từ ta, từ đó. . .

Trách không được dáng dấp hắn cao lớn như vậy, thiên phú tốt như vậy, ban đầu không biết chút công phu nào sau đó lại xuất hiện một bộ tuyệt thế đao pháp. . .

Nguyên lai đều là giả. . .

Lừa đảo!

Lạc Ngưng bỗng nhiên biết được tất cả những tin tức trước kia của nàng là sai, ánh mắt ngũ vị tạp trần, rất nhanh liền lệ quang long lanh, tựa như hiệp nữ đáng thương bị công tử nhà giàu lừa gạt tình cảm, nắm chặt ngọc bội trong lòng bàn tay, muốn đi tới chất vấn nhưng ở đây có đông đảo nhân sĩ giang hồ, nên vẫn là nhịn xuống.

Mà Chiết Vân Ly thì có dấu hỏi đầy đầu, Chết dở ~ Kinh Đường ca của ta làm sao bị Hồng Hoa Lâu bắt đi rồi? Cái này không được nha, Bình Thiên Giáo ta xử lý thế nào. . .

Hai nữ tử lúc đầu ngồi tại trên cùng đại sảnh, lúc này tất cả mọi người đều quay lưng nhìn ra ngoài cửa liền biến thành ngồi phía sau cùng, nên dù có lộ ra thần sắc kì lạ cũng không ai thấy.

Chu Hoài Lễ nghe thấy lời nói của Dạ Kinh Đường ngang tàn đến cực điểm, cũng lộ ra ba phần dị sắc, ánh mắt chuyển hướng sang Tống Trì bên cạnh:

"Tống đương gia. Ngươi xác định vị hiền chất này, có thể đại diện Hồng Hoa Lâu?"

Tống Trì lạnh nhạt đáp lại:

" Ý của Thiếu chủ, chính là ý tứ của Hồng Hoa Lâu ta. Nếu Thiếu chủ thua, toàn bộ xem như đưa thọ lễ cho Chu lão thái công, về sau hai nhà chúng ta sẽ không có tranh chấp, Chu chưởng môn có dám đón lấy?"

Chu Hoài Lễ thấy Hồng Hoa Lâu khẩu khí lớn quá phận, lăn lộn giang hồ lâu nay tự biết việc này khả năng có biến số. Nhưng trước kia là Chu gia hùng hổ dọa người, chiếm sản nghiệp Hồng Hoa Lâu trước, hương chủ Hồng Hoa Lâu tới thương lượng nhưng tránh không gặp.

Hiện tại người Hồng Hoa Lâu trực tiếp đánh đến tận cửa, vô số nhân sĩ giang hồ đang xem, Chu gia nếu không dám tiếp, về sau còn mặt mũi nào lăn lộn giang hồ?

Chu Hoài Lễ đứng chắp tay, hơi trầm mặc, về sau khẽ gật đầu:

"Chuyện giang hồ, làm theo đạo giang hồ, hiền chất trong lòng oán hận, lão phu làm trưởng bối tự nhiên sẽ cho ngươi một cơ hội, đem oán khí trút bỏ. Đồ đệ của lão phu Kiếm Vũ Hoa, chắc hiền chất đã nghe nói qua, hiền chất chỉ cần cao hơn một bậc, ân oán ngày xưa liền xóa bỏ, lão phu tự mình mời rượu chịu tội trước hiền chất."

Dạ Kinh Đường nói:

"Hi vọng Chu chưởng môn sau đó vẫn có thể sảng khoái như hiện tại."

"A. . ."

Khẩu khí này xác thực ngông cuồng, có chút không hợp thói thường, mọi người ở đây đều lộ ra dị sắc.

Chu Hoài Lễ siết chặt nắm đấm, cố gắng nén cơn giận trong lòng, mặt không để lộ ra nửa phần dị sắc:

"Vũ Hoa đang luyện kiếm ở hậu sơn, lão phu gọi hắn tới ngay, hiền chất chờ một lát. Lão tam, đi tiếp khách!"

Dứt lời quay người liền đi.

Bùi Tương Quân ăn mặc bình thường, che phủ cực kỳ kín đáo, đứng phía sau lưng Dạ Kinh Đường.

Nhìn thấy Chu gia quả nhiên vì mặt mũi mà tiếp chiến, trong lòng hơi vui, nhưng lúc này vẫn chưa thể khen Dạ Kinh Đường, chỉ nhỏ giọng nói một câu:

"Cố gắng cẩn thận!"

Giữa sườn núi Triêu Lộ Sơn, có một Trúc lâu mặt hướng về Thanh giang uốn lượn, nhìn xuống sơn hà Trạch Châu ngàn dặm.

Bên ngoài Trúc lâu có hai vườn rau, mấy con gà vịt chạy ở trong đó tìm sâu và giun đất.

Mặc dù thoạt nhìn như là tiểu viện nông gia, nhưng trúc lâu được dọn dẹp rất sạch sẽ, dưới mái hiên đặt một bàn cờ nhỏ, hai người trẻ tuổi ngồi trên băng ghế nhỏ đối diện nhau, đánh cờ, đồng thời trò chuyện:

"Sư huynh, hôm nay mừng thọ gia gia, gia gia nói muốn công khai đem Nhị tỷ gả cho ngươi, ngươi có vui mừng không?"

"Tất nhiên là vui mừng."

"Qua mấy ngày nữa, có phải sẽ bái đường thành thân rồi không?"

"Ha ha. . ."

Đương lúc nói chuyện, bên ngoài Trúc lâu truyền đến tiếng

động, một bóng người im ắng bước vào.

Hai người đảo mắt nhìn lại, sau đó đều đứng dậy:

"Cha?"

"Sư phụ."

"Vũ Hoa, ngươi tới đây một chút."

Chu Hoài Lễ quét mắt nhìn hai người một chút, về sau liền nhíu mày quay lại đường núi.

Kiếm Vũ Hoa đặt cờ xuống, bước nhanh đi tới phía sau Chu Hoài Lễ:

"Sư phụ, có chuyện gì sao?"

Chu Hoài Lễ chậm rãi bước trên đường núi, thanh âm có chút không vui:

" Người Hồng Hoa Lâu tới, xưng là Thiếu chủ, đến nhà gây náo loạn, cần ngươi ra ngoài đánh một trận."

Kiếm Vũ Hoa cười:

"Việc nhỏ cỡ này, để đám sư đệ thông báo một tiếng là được rồi, sư phụ cần gì tự mình tới."

"Đây không phải việc nhỏ."

Bước chân Chu Hoài Lễ dừng lại, nghiêm túc nhìn về phía Kiếm Vũ Hoa:

"Hồng Hoa Lâu lần này là liều mình đánh cược một lần, không thành công cũng thành nhân. Bọn hắn nếu thắng, danh vọng Thủy Vân Kiếm Đàm ta ắt phải rớt xuống ngàn trượng, sợ rằng sẽ quay về ba mươi năm trước."

Kiếm Vũ Hoa nhướng mày:

"Nghiêm trọng vậy sao."

Chu Hoài Lễ gật đầu:

"Hồng Hoa Lâu dám mở miệng, có lẽ đã nắm chắc, ta cực khổ cả một đời, mới có gia nghiệp cùng danh vọng Chu gia hiện tại, vô luận như thế nào cũng không thể bị hủy trong tay Hồng Hoa Lâu. Ngươi muốn cưới nữ nhi của ta, mới bái môn hạ Chu gia, chuyện hôn nhân này, lão thái công đáp ứng cũng không tính, chỉ khi ta gật đầu mới có thể thành, hi vọng ngươi đừng để nhạc phụ tương lai như ta thất vọng."

". . ."

Kiếm Vũ Hoa nghe thấy lời này, tiếu dung hơi cứng.

Kiếm Vũ Hoa xác thực không phải đồ đệ Chu gia dạy dỗ, bản danh Phó Vũ Hoa, danh môn Lương Châu Phó gia tiền triều, về sau các thế hệ trong nhà tòng quân, lúc tiền triều diệt nước trở thành cửa nát nhà tan, bây giờ trên đời chỉ còn một cái hậu nhân là hắn, mai danh ẩn tích lưu lạc, thành giang hồ du hiệp luyện được Phong Ba Côn gia truyền.

Mấy năm trước, Kiếm Vũ Hoa ngao du Trạch Châu, đến Thủy Vân Kiếm Đàm quan sát, Chu Hoài Lễ nhìn ra thiên phú của hắn, giữ hắn lại Chu gia học nghệ, hắn vừa lúc gặp được ý trung nhân, liền thuận thế trở thành Đại sư huynh khác họ của Thủy Vân Kiếm Đàm.

Trước kia Chu Hoài Lễ đối với hắn có chút lễ đãi, Chu lão thái công càng là coi hắn là cháu trai ruột, Kiếm Vũ Hoa đối với cái này trong lòng luôn mang cảm kích, sớm đã xem Chu gia như nhà mình.

Nhưng lời nói vừa rồi của Chu Hoài Lễ, hiển nhiên để cho

người ta có chút thất vọng đau khổ.

Kiếm Vũ Hoa trầm mặc một lát sau, lại cười nói:

"Đồ nhi minh bạch, trận chiến này tất nhiên toàn lực ứng phó."

"Trận chiến này không thể thua. Ta biết tiềm lực của ngươi, chỉ cần ngươi không muốn thua, trên giang hồ không có ai cùng thế hệ có thể ngăn chặn ngươi.

"Minh bạch, sư phụ yên tâm, trận chiến này đồ nhi tất thắng."

Chương 178 - Kế Tiếp

Chương 178. Kế Tiếp

Vù vù ~~~

Gió nhẹ thối, Ánh Nguyệt Hồ có từng gợn sóng nhỏ, một thiếu niên áo bào đen đứng trước Thích Kiếm Đường. Lúc này tân khách trong phương viên mười trượng toàn bộ thối lui, chỉ còn lại Dạ Kinh Đường đứng khoanh tay ở đó.

Mặt trời lặn ngả về tây, phong cảnh bờ Ánh Nguyệt Hồ tươi đẹp. Mà nhân sĩ giang hồ nguyên bản ngồi bên trong Thích Kiếm đường, hơn phân nửa đã đi ra gần cửa khe khẽ bàn luận, chờ đợi trận sóng gió này bắt đầu.

Bầu không khí im lặng trang nghiêm, để cơn giận dữ và tự tin trong lòng đệ tử Chu gia đều chậm rãi biến thành khẩn trương, không ngừng nhìn về phía Triêu Lộ Sơn.

Dạ Kinh Đường mang theo mũ rộng vành, đứng khoanh tay tại tiền đường, tâm tư cũng không đặt ở trên lôi đài trước mắt, mà là nhìn xuyên qua đám người Thích Kiếm đường.

Vừa rồi hắn liếc mắt chợt phát hiện, chỗ cửa sổ có cái thân ảnh giống như đã từng quen biết, ngồi bên trong Thích Kiếm đường dò xét hắn.

Nhưng chờ lúc hắn quay sang nhìn kĩ, bóng người kia liền biến mất khỏi cửa sổ, không thấy rõ được là ai.

Dạ Kinh Đường người quen biết không nhiều, ở đây đã từng thấy qua thì chỉ có Hiên Viên Hồng Chí đứng trước cửa, hắn có

loại cảm giác này, tất nhiên là trong đường còn có người quen.

Nhưng lúc này dưới sự chú ý của mọi người, hắn thực sự không thể đi vào dò xét, trước tiên chỉ có thể đem tâm tư ngăn chặn, yên tĩnh chờ đợi người Chu gia trình diện.

"Đến rồi đến rồi. . ."

"Kiếm huynh, đã lâu không gặp."

"Hiên Viên công tử khách khí. . ."

. . .

Sau khi đợi một khắc đồng hồ, ven hồ mới vang lên một chút ồn ào.

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn lại, có thể thấy được Chu Hoài Lễ vẻ mặt tươi cười, cùng bằng hữu giang hồ chào hỏi, đi tới Thích Kiếm đường.

Sau lưng Chu Hoài Lễ là hai người trẻ tuổi. Một cái ước chừng hai mươi, thân mang cẩm bào dung mạo tuấn khí, vừa nhìn liền biết xuất thân từ thế gia.

Một cái khác tướng mạo khoảng hai lăm hai sáu, trên tay cầm theo một thanh trường kiếm vỏ đen, nụ cười bình thản, ven đường chào hỏi bằng hữu, khí thái như một cái du hiệp giang hồ.

Rất nhanh, Chu Hoài Lễ đi tới trước cửa chính Thích Kiếm đường, đưa tay giới thiệu:

"Hai người này, là đại đồ đệ Kiếm Vũ Hoa và thứ tử Chu Anh của ta, chư vị chắc đều quen thuộc. Hiền chất lần đầu hiện thân, chư vị đang ngồi không rõ nội tình, mà sâu cạn của Vũ Hoa chỉ sợ trong lòng mọi người hiểu rõ. Để cho công bằng, để Chu Anh lên trận trước, để Dạ hiền chất hâm nóng tay, hiền chất có ý kiến gì

không?"

Chu Hoài Lễ làm như này, tương đương với để Chu Anh thử nghiệm, cho Kiếm Vũ Hoa nhìn xem nội tình đối thủ.

Hành động lần này coi như là hợp quy củ, người giang hồ không biết sâu cạn đến nhà phá quán, muốn gặp chân phật, trước tiên phải bước qua môn thần, đây là cấp bậc lễ nghĩa.

Nhưng mà bản thân Chu Anh là tử đệ bản gia thiên phú tốt nhất Chu gia, mặc dù thực lực không bằng Kiếm Vũ Hoa, nhưng đặt ở bên trong thế hệ trẻ tuổi, cũng coi như nhân tài kiệt xuất, hành động này của Chu Hoài Lễ càng giống như hai đánh một Xa luân chiến.

Mọi người ven hồ dùng ánh mắt khác nhau nhìn về Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu.

Dạ Kinh Đường đáp lại cũng tương đối dứt khoát:

"Chu chưởng môn để hai người bọn họ cùng tiến lên đi, ta đều không ngại."

"Ừm .... hả. . ."

Nhân sĩ giang hồ ở tiền đường, cảm thấy cái Dạ Tứ Lang này, ngông cuồng quá mức, âm thầm nhíu mày.

Chu Hoài Lễ sắc mặt lạnh lùng, cũng không nói thêm lời, nghiêng đầu ra hiệu.

Chu Anh mặc dù không bằng sư huynh Kiếm Vũ Hoa, nhưng cũng là nhân tài kiệt xuất Chu gia đương thời, thấy Hồng Hoa Lâu không coi ai ra gì như thế, rút ra bảo kiếm cầm trong tay, đi xuống bậc thang:

"Hi vọng công phu Dạ huynh, cũng cứng rắn như công phu

miệng."

Dạ Kinh Đường không phản bác lại, chỉ nâng tay phải lên.

Trần Nguyên Thanh đứng bên dưới sân khấu, thấy vậy liền ném vào trong tay Dạ Kinh Đường một cây Tề Mi Côn hướng.

Trong sảnh đường cửa sổ, Chiết Vân Ly đang bí mật quan sát, xem có chút không hiểu thấu:

"Hồng Hoa Lâu không phải dùng đại thương sao? Tại sao lại ném ra một cây Tề Mi Côn? Cái này. . . Dạ Tứ Lang đánh như thế nào?"

Lạc Ngưng căn bản không có tâm tư chú ý lôi đài, ánh mắt vụt sáng, thuận miệng giải thích:

"Trường thương động một tí đều vượt qua tám thước, trời sinh mạnh hơn ba thành so với binh khí ngắn, trình độ ngang nhau, đơn đao đối chiến thương đều là cửu tử nhất sinh, lão Thương Khôi thành danh trước kia cùng người khác luận bàn, vì không khi dễ người khác thích đổi sang dùng Tề Mi Côn."

"À. . ."

Đám người tại tiền đường nghị luận ầm ĩ, cũng đang nói việc này. Chu Anh cảm thấy Dạ Kinh Đường khinh thị, âm thanh cầm kiếm lạnh lùng nói:

"Ngươi xác định không cần thương?"

Dạ Kinh Đường một tay phụ về sau, tay phải cầm côn đặt xéo so với mặt đất:

"Đánh ngươi, không cần thiết."

". . ."

Chương 179 - Kế Tiếp 2

Chương 179. Kế Tiếp (2)

Vù~

Gió nhẹ đảo qua mặt hồ, bên ngoài Thích Kiếm lại lần nữa yên tĩnh, tựa như có nhiều hơn mấy phần mùi thuốc súng.

Ánh mắt Chu Anh có chút không vui, nhưng cũng không khinh thường, cầm kiếm bày ra tư thế, không nhanh không chậm xông về hướng Dạ Kinh Đường.

Bịch, Bịch Bịch, Bịch Bịch Bịch. . .

Thân hình nhìn như không nhanh không chậm nhưng tốc độ lại càng lúc càng nhanh, rất nhanh tới trước cách người Dạ Kinh Đường ba trượng.

Thấy Dạ Kinh Đường khinh thường chưa triển khai tư thế, bước chân Chu Anh nhoáng một cái, cơ thể quỷ dị hơi trượt về phía bên phải, trong tay lưỡi kiếm dài ba thước, lấy thế sét đánh, đâm về phía dưới nách Dạ Kinh Đường.

Xoẹt!

Hàn quang chợt lóe tại Thích Kiếm đường, Kiếm minh Phá Không vang lên!

Chiêu này của Chu Anh cực kì xảo trá, phản ứng chậm một chút liền sẽ bị hư chiêu đánh lừa, từ đó dẫn đến thu tay chậm chạp và bị trúng chiêu.

Dạ Kinh Đường chưa triển khai tư thế thu côn, tại trong mắt

nhân sĩ giang hồ tiền đường đánh giá, hoàn toàn là muốn chết.

Nhưng rất nhanh, đáy mắt tất cả mọi người liền biến thành kinh ngạc!

Bịch Bịch Bịch. . .

Một kiếm kia đánh tới, bước chân Dạ Kinh Đường đồng thời lui về phía sau, thân hình không nhanh không chậm, vừa đúng tránh đi mũi kiếm, Tề Mi Côn trong tay trượt ra phía sau, cho đến khi một tay nắm chặt đuôi côn.

Cộp!

Côn nhọn chĩa xuống đất.

Chu Anh không hổ xuất thân giang hồ danh môn, vốn đã nghe qua giang hồ xảo trá, một kiếm đâm không trúng sau đó còn nhìn thấy cảnh này, liền cảm thấy không ổn, muốn thu kiếm triệt thoái về phía sau.

Đáng tiếc, muộn!

Ầm ầm, bụp!

Bên ngoài Thích Kiếm đường, đột nhiên truyền ra một tiếng bạo hưởng!

Toàn thân áo bào Dạ Kinh Đường chấn động mạnh mẽ, eo kéo căng lực từ dưới đất lên, một tay cầm côn như là Lực Phách Hoa Sơn, hướng phía trước đánh xuống!

Vụt!

Cát bụi trên mặt đường lát đá trắng, tại trong nháy mắt bị phẩy gió thổi bay mịt mù, ngay cả những quan khách giang hồ đứng bên ngoài Thích Kiếm đường, đều bị gió lay động áo bào râu tóc.

Đám người đứng ở tiền đường nhìn thấy cảnh này, mí mắt bỗng nhiên giật một cái.

Chu Anh ngàn vạn cũng không ngờ tới lực bộc phát của đối phương cường hoành đến mức này, chưa kịp rút về nửa bước, đã bị đại thế của Tề Mi Côn trên đỉnh đầu uy hiếp, đành phải vội vàng nâng bảo kiếm lên đỡ.

Keng ~

Một tiếng kim loại giao kích giòn vang! Bảo kiếm Thủy Vân Kiếm Đàm tỉ mỉ chế tạo, tại dưới trọng côn hóa thành mì sợi, không có chút tác dụng đón đỡ nào, Tề Mi côn kéo theo cả kiếm cùng đập vào ngực Chu Anh.

Bành !

Bên trong âm thanh trầm đục, áo bào ở trước ngực Chu Anh lúc này đã bị chấn vỡ, bội kiếm uốn lượn đập vào da thịt trên ngực, chỉ một thoáng ép cho hắn máu chảy thành ròng, phun ra một ngụm máu!

"Khục! "

Một trọng kích đánh xuống, mặt đất chấn động, ngay cả nước hồ dưới đài, đều bị tạo nên gợn sóng, khiến cả người Chu Anh bị kiếm đập trực tiếp nằm ở trên mặt đất phát ra một tiếng khục buồn bực,.

Ào ào ~~

Một kích qua đi, gió thổi trong Thích Kiếm đường chợt ngưng, chỉ lưu một đạo sóng nước vẫn đang chậm rãi khuếch tán ra ngoài xa!

Dạ Kinh Đường một tay cầm Tề Mi Côn, đặt ở cổ họng Chu Anh nâng cằn hắn lên, nói:

"Công phu của ta cứng rắn, hay là công phu miệng cứng rắn?"

"Khụ khụ khụ. . ."

Áo bài trước ngực của Chu Anh trong thoáng chỗ đã bị máu nhuộm đỏ, cổ họng bị đầu côn ấn phát ra vài tiếng khục buồn bực, đưa tay quăng kiếm.

Đinh đinh đang đang ~

Bảo kiếm uốn cong, nảy mấy lần trên mặt đất.

Dạ Kinh Đường nhàn nhạt hừ một tiếng, nâng Tề Mi Côn lên, chỉ về hướng Kiếm Vũ Hoa đang đứng phía sau rất nhiều nhân sĩ giang hồ:

"Kế tiếp."

"Ong. . ."

Bấy giờ, mọi người đứng ven hồ mới lấy lại tinh thần, phát ra một trận tiếng kinh hô bất định.

Ngay cả Lạc Ngưng đứng cạnh cửa sổ bên trong, cũng vì cảnh tượng vừa rồi mà tạm thời đè xuống được tạp niệm bị đàn ông phụ lòng lừa gạt. Ánh mắt có chút ngạc nhiên hoàn toàn không ngờ tới thương pháp của tiểu tặc vậy mà cũng có thể chơi tốt đến mức này.

Uy lực một thức Hoàng Long Ngọa Đạo vừa rồi, nàng nhìn ra được, lúc đập xuống vẫn còn nương tay.

Nếu không nương tay, Chu Anh khẳng định sẽ bị đập đến gẫy một loạt xương sườn, đừng nói ho khan, chỉ sợ còn chưa kịp phản ứng, đã chết bất đắc kỳ tử.

Nhân sĩ giang hồ ở tiền đường, cũng nhìn ra điểm này.

Bọn hắn biết Hồng Hoa Lâu khí thế hung hăng, hẳn là có thực lực, nhưng hoàn toàn không ngờ tới, cái Thiếu chủ đột nhiên tới này, nội tình có thể dày đến tình trạng này.

Tạm không nói đến những giang hồ hậu bối như Chu Anh hay Kiếm Vũ Hoa, lực lượng này ngay cả Lão Tông Sư Tam Tuyệt Tiên Ông, đều không chắc chắn nếu là bản thân ứng chiến có thể hạ uy phong của tiểu tử này hay không, loại nhân vật này, Chu gia lấy cái gì ra đánh?

Bên ngoài Thích Kiếm đường lặng ngắt như tờ. Sắc mặt mọi người vây xem, từ kinh ngạc biến thành quái dị, ánh mắt đều dồn về Chu Hoài Lễ và Kiếm Vũ Hoa ở bên cạnh!

Chương 180 - Phong Ba Côn

Chương 180. Phong Ba Côn

Bên ngoài Thích Kiếm Đường lặng ngắt như tờ, bầu không khí từ tranh chấp hai nhà giương cung bạt kiếm, biến thành quỷ dị trầm mặc.

Chu Hoài Lễ chắp hai tay sau lưng, nhìn nhi tử mình cực kì coi trọng, ôm ngực bị môn đồ đỡ đi, đáy mắt có chút tức giận, nhưng càng nhiều hơn chính là sự dè chừng đối với thực lực Dạ Kinh Đường.

Tam Tuyệt Tiên Ông Quảng Hàn Lân, thấy Chu Hoài Lễ chậm chạp không nói lời nào, suy nghĩ một chút liền nói:

"Binh khí ngắn đối trường thương, cho dù tiêu chuẩn ngang nhau, phần thắng cũng cách biệt. Dạ thiếu chủ có võ nghệ như vậy, lão phu ra sân chưa chắc đã dành được kết quả tốt, trận chiến này. . . Chu chưởng môn có cái nhìn ra sao?"

Hiên Viên Hồng Chí và Chu gia đã đàm phán tốt việc phân chia bến tàu Thanh giang, nếu Chu gia nhận thua, vậy hai nhà đều sẽ như lấy giỏ trúc mà múc nước, công dã tràng, hơi suy nghĩ, xen vào nói:

"Vũ Hoa thiên phú không tầm thường, mấy tháng không gặp, chỉ sợ lại có chỗ tinh tiến, đã tới rồi thì vẫn nên đánh một trận đi."

Chu Hoài Lễ nhìn về phía Kiếm Vũ Hoa:

"Vũ Hoa."

Kiếm Vũ Hoa chứng kiến qua nội tình của Dạ Kinh Đường,

biểu lộ có kinh ngạc nhưng cũng không thất sắc.

Mắt thấy có giang hồ trưởng bối nhìn sang, Kiếm Vũ Hoa không nhanh không chậm đi xuống bậc thang, nhìn bội kiếm trong tay một chút:

"Kiếm này, cùng ngươi đánh lôi đài xác thực ăn thiệt thòi."

Dạ Kinh Đường bình thản nói:

"Cần ta đem cây gậy gọt ngắn đi một đoạn?"

"Ta không chiếm tiện nghi của Dạ huynh, Dạ huynh võ nghệ siêu phàm, tại hạ tự nhiên khâm phục, chỉ là ta là vũ phu, không thích bị người ta khiêm nhượng, vẫn muốn tận mắt chứng kiến Bá Vương Thương đường đường chính chính của Dạ huynh."

"Hả?"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ven hồ đều sững sờ, tiếng ồn ào nổi lên tứ phía, tổng kết xuống, ý tứ đại khái là - người ta cầm Tề Mi Côn ngươi cũng chưa chắc có thể phá chiêu, nếu thật sự dùng trường thương đánh lôi đài, ngươi có thể sống quá một hiệp?

Kiếm Vũ Hoa cũng không để ý những ngôn ngữ khen ngược này, cổ tay nhẹ rung, đem Thanh Phong kiếm ba thước ném cho đệ tử Chu gia sau lưng:

"Sự tình của ta, chư vị chắc hẳn đều biết, năm trước mới đến Chu gia bái sư, học kiếm cũng chỉ được hai năm, không có cách nào thể hiện ra tinh túy của Chu gia kiếm. Trận chiến ngày hôm nay, quan hệ đến danh dự của Chu gia, ta đã ra sân liền phải toàn lực ứng phó. Chư vị chắc sẽ không để ý việc ta dùng bản sự tích lũy của mình, cùng Dạ huynh so chiêu nhỉ?"

Đám người nghe thấy lời ấy, an tĩnh một chút.

Kiếm Vũ Hoa xuất thân là giang hồ du hiệp, nhưng trước kia thanh danh không lớn, đến Chu gia sau mới ngoi đầu lên, bọn hắn thật đúng là không biết Kiếm Vũ Hoa có cái bản sự giang hồ gì.

Về phần đổi binh khí, đám người ngược lại là không có ý kiến.

Dù sao Hồng Hoa Lâu lấy thương pháp thành danh, nhưng Tống Trì quyền pháp, Trần Nguyên Thanh chưởng pháp, đều là danh chấn một phương.

Dạ Kinh Đường dùng thương nhưng mà nếu hắn muốn đổi sang dùng quyền pháp, bản sự của hắn, ngoại nhân nói cũng không được cái gì.

Dạ Kinh Đường thấy Kiếm Vũ Hoa nói lời này, ngược lại là hứng thú:

"Đã lên đài đối chọi, tự nhiên cần đánh cho tâm phục khẩu phục, ngươi có bản sự gì, cứ lấy hết ra."

Kiếm Vũ Hoa lộ ra một nụ cười, đưa tay ngoắc ngoắc:

"Dạ huynh Tề Mi Côn, thanh thế cương mãnh, lực đạo xác thực lớn, nhưng Tề Mi Côn không phải dùng như thế."

"A? !"

Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Vừa rồi Dạ Kinh Đường đã đủ ngông cuồng, không nghĩ tới Kiếm Vũ Hoa lên đài, mở miệng chính là muốn dạy Dạ Kinh Đường dùng cây gậy, khẩu khí này hoàn toàn có thể phá vỡ trời a.

Chiết Vân Ly ở lầu hai bí mật quan sát , lập tức nổi nóng:

"Cái tên này không có mắt hay sao? Kinh Đường ca bá đạo như vậy, còn dạy Kinh Đường ca dùng Tề Mi Côn, hắn xứng sao?"

Lạc Ngưng võ nghệ cuối cùng là cao hơn, đối với chuyện này có chút cau mày:

"Dạ Kinh Đường học thương đoán chừng mới hơn nửa tháng, nội tình vững chắc, nhưng kỹ pháp còn không đuổi kịp Tông Sư thương bổng, Côn sợ già lang, nếu Kiếm Vũ Hoa học côn pháp từ nhỏ, quả thật có khả năng ăn thiệt thòi."

Chiết Vân Ly nghe vậy có hơi khẩn trương.

Dạ Kinh Đường cũng không ngờ tới khẩu khí đối phương lớn như thế, lập tức liền không dài dòng, đem Tề Mi Côn trong tay, ném cho Kiếm Vũ Hoa:

"Các hạ luyện kiếm hai năm, ta luyện thương cũng chưa tính là lâu. Hi vọng các hạ đừng để ta thất vọng."

Đám người ven hồ, đối với lời này ôm lấy hoài nghi, dù sao xem thanh thế của Dạ Kinh Đường, nói hắn luyện thương từ ba tuổi cũng không có gì lạ.

Nhưng nghĩ kĩ lại, luyện công pháp cần thời gian: tháng côn, năm đao, cả một đời thương, đem trạng thái Dạ Kinh Đường ra đánh giá ước chừng cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi, hắn dù ba tuổi đã luyện thương, luyện được mười bảy năm so với thương pháp nhất đạo xác thực không được tính là quá lâu.

Trần Nguyên Thanh thấy Chu gia khẩu khí rất lớn, cũng không tiếp tục ném Tề Mi Côn lên khiến Dạ Kinh Đường tự rước lấy nhục, bèn lấy ra một cây trường thương được bao bọc bởi miếng vải đen, ném về phía Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường đưa tay tiếp được, không nhanh không chậm mở miếng vải đen ra, lộ ra trường thương toàn thân đen như mực.

Thương này tên là Hắc lân, dài hai mét ba, mũi dài một thước ba tấc, tại trong Thập đại danh thương giang hồ xếp hạng thứ tám,

được rèn đúc ở Giang Châu Tiêu Sơn Bảo tiền triều, lúc đầu tặng cho triều đình Đại Yên. Đại Yên Hoàng đế lúc đó đi săn thường xuyên mang theo, sau khi nước mất mới lưu lạc giang hồ, bị Hồng Hoa Lâu thu vào trong túi.

Nhân sĩ giang hồ ở đây, nhìn thấy thanh thương truyền thuyết này, ánh mắt đều hiện lên mấy phần khao khát.

Chương 181 - Phong Ba Côn 2

Chương 181. Phong Ba Côn (2)

Dạ Kinh Đường hai tay cầm thân thương, tay phải cầm cán thương, tay trái nâng thương, chân sau lùi lại một bước, mũi thương chỉ lên, thân hình vững như núi:

"Mời."

Kiếm Vũ Hoa tay cầm Tề Mi Côn đặt bên hông, côn nhọn hướng về phía trước, tư thái làm gì chắc đó, khí thế cả người đều xuất hiện biến hóa, giống như thương tùng không ngã.

Ha!

Thích Kiếm đường rơi vào tĩnh lặng, đám người vô thức cùng nín thở mong chờ, sắc mặt ngưng trọng.

Thương và côn chiêu thức hơn phân nửa tương thông, lấy thương đối côn, đều có sở trường riêng, thắng bại đều phải xem tạo nghệ cao thấp của hai bên.

Kiếm Vũ Hoa chỉ nổi lên khí thế liền có thể sánh ngang với Dạ Kinh Đường, lần giao thủ này, chỉ sợ không đơn giản.

Ào ào. . .

Thủy triều đập vào bờ, hai người cầm vũ khí dè chừng đối phương.

Ánh mắt Kiếm Vũ Hoa chuyên chú mà trấn tĩnh, hai tay khẽ run, Tề Mi Côn phát ra một thân bạo hưởng:

Ba! Rồi từng bước thận trọng, bước dần về phía trước.

Dạ Kinh Đường cũng không chủ động xuất kích, đổi thành thức mở đầu, hết sức chăm chú quan sát bộ pháp của Kiếm Vũ Hoa.

Bịch bịch. . .

Rất nhanh, Kiếm Vũ Hoa đã đưa côn chạm đến mũi thương đen như mực.

Khoảng cách này là điểm mấu chốt để giao thủ binh khí dài, bình thường mà nói, ai có thể xuất thủ đặt binh khí ở phía trên, người đó liền chiếm cứ Sinh môn, ngược lại ở dưới là Tử môn .

Nhân sĩ giang hồ đều nhìn chằm chằm biến hóa của hai người dù là rất nhỏ muốn sớm nắm bắt tình hình.

Nhưng đáng tiếc chính là, hai người trên đài hoàn toàn không dựa vào con đường giang hồ bình thường đánh nhau.

Kiếm Vũ Hoa tại thời điểm binh khí hai bên sắp tiếp xúc, hai tay chấn động mạnh mẽ:

Ba !Thanh âm giống như kinh lôi, lớn tiếng doạ người, rất chói tai.

Trường côn phát lực, mãnh mẽ đem mũi thương Dạ Kinh Đường đẩy ra xa ba thước, nếu như đổi lại là người bình thường, chỉ sợ sẽ bị đánh đến nỗi khiến binh khí rớt khỏi tay.

Kiếm Vũ Hoa một kích thành công, thừa thế xông lên, thân hình bạo khởi, hướng phía trước bước đến một bước dài, trường côn trong tay lao thẳng đến cổ họng Dạ Kinh Đường.

ở giữa hai chiêu không có chút khoảng trống nào, tốc độ nhanh đến mức chỉ có thể thấy tàn ảnh của thân côn. Đám người

ven hồ nhìn thấy cái chiêu thức mở đầu không thể tưởng tượng này, đáy mắt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Mấy lão tiền bối trong giang hồ kiến thức rộng rãi một chút, trong đầu liền lóe lên một cái danh từ mà giang hồ sớm đã xa lạ, Phó gia Phong Ba Côn!

Phong Ba Côn là môn côn pháp chân truyền của Tây Bắc tiền triều, thời Đại Yên chính là tuyệt học xuất chúng trong hàng công phu thương bổng, lấy xuất kỳ bất ý, thanh thế như sấm mà nổi danh.

Dựa theo kinh nghiệm của những người giang hồ có mặt ở đây, Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu nếu không sớm xử chí đề phòng, có thể sẽ bị một kích chế trụ, căn bản là không kịp trở tay.

Nhưng rất nhanh sau đó, ánh mắt của tất cả nhân sĩ giang hồ ở đây đã cùng nhau biến thành kinh ngạc!

Keng ~

Kiếm Vũ Hoa sau khi đánh bay trường thường của Dạ Kinh Đường liền thừa thắng hướng thẳng tới trung môn, khí thế như tất phải giết.

Nhưng tất cả mọi người không có chú ý, tuy mũi thương của Dạ Kinh Đường bị đẩy ra, nhưng hai tay vẫn nắm chặt trường thương chỉ di động một chút. Sở dĩ mũi thương nghiêng đi, chỉ vì côn kia Kiếm Vũ Hoa lực bộc phát trong nháy mắt quá mạnh, cán thương có chút co dãn.

Trong khoảnh khắc côn của Kiếm Vũ Hoa thừa cơ phi tới, mũi thương bay ra liền đàn hồi trở về, Dạ Kinh Đường thuận thế dẩy tay một cái trực tiếp để mũi thương đập vào bên trên trường côn.

Keng ~

Hai cây binh khí lại lần nữa chạm vào nhau, phát ra một tiếng bạo hưởng.

Kiếm Vũ Hoa phản ứng cực nhanh, đã thu côn hướng lên trên tránh mũi thương, đồng thời xoay mạnh cổ tay, cầm côn hướng về mắt cá chân của Dạ Kinh Đường mà đánh. Ý nghĩ này không tệ đáng tiếc lực bộc phát của trường thương quá lớn, ngay tại lúc hai người đối mặt nhau, Kiếm Vũ Hoa liền bị lực tác động của trường thương làm cho lão đảo, mất cân bằng.

Bịch bịch bịch. . .

Kiếm Vũ Hoa bị đập liền nghiêng sang một bên đồng thời lùi lại ba bước, lấy côn nhọn chĩa xuống đất mới dừng lại được, lúc này đáy mắt hắn tràn đầy kinh ngạc, chưa kịp phản ứng thì đối diện liền có hàn mang đâm thẳng mà tới.

Táp!

Mũi thương đen như mực lao nhanh tạo thành một luồng gió, động tĩnh tựa nhu một mũi tên bay vun vút, âm thanh xe gió có chút thê lương.

Dạ Kinh Đường sau khi đẩy lùi Kiếm Vũ Hoa ra xa, áo bào chợt bị kéo căng, hai tay cầm thương khéo léo dồn trong đâm một chiêu đâm thẳng hướng tới ngực bụng Kiếm Vũ Hoa.

Đâm thẳng là thương pháp cơ sở cũng là chiêu thức có uy lực lớn nhất bên trong ‘Bách gia thương pháp’, đem chiều dài binh khí cùng lực lượng cơ thể phát huy đến cực hạn, trường hợp trung môn thất thủ, chân đứng không vững, căn bản là không đỡ được.

Phong Ba Côn vốn là côn pháp trên chiến trường mà trường thương lại là binh khí mạnh nhất chiến trường, Kiếm Vũ Hoa sao có thể không biết, hắn từ nhỏ tập luyện chính là học cách phá đại thương như thế nào. Trước một thương đang đâm tới kia, hắn liền

cong người trở lại, để Tề Mi Côn chĩa xuống đất cầm đuôi côn chuẩn xác đỡ lấy mũi thương.

Keng ~

Âm thanh kim loại giao kích giòn vang, mũi thương bị làm lệch hướng, xượt qua đỉnh đầu Kiếm Vũ Hoa.

Đúng vào lúc này, Kiếm Vũ Hoa lấy côn nhọn làm điểm tựa, hai chân cách mặt đất một gang, hắn nằm ngang ra, trực tiếp thi triển chiêu Thỏ Tử Đặng Ưng, dùng chân đạp thẳng vào người Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường đúng là không ngờ tới đối phương sẽ dùng đến chiêu này, mũi thương bị Tề Mi Côn chống đỡ không cách nào ép xuống, một thoáng sau đã thấy hai chân của Kiếm Vũ Hoa đạp vào ngực.

Bành~

Một tiếng vang trầm phát ra, cả người Dạ Kinh Đường bay về sau khoảng gần ba trượng rơi xuống trên mặt hồ.

Kiếm Vũ Hoa một kích thành công, hai chân đạp xuống đất lấy đà thân hình nhảy vọt đến không trung, gần như đi theo Dạ Kinh Đường bay ra ngoài, hai tay cầm côn lấy thế khai sơn, hướng tới nơi Dạ Kinh Đường rơi xuống mà đập.

Chương 182 - Phong Ba Côn 3

Chương 182. Phong Ba Côn (3)

Cảnh này rơi vào trong mắt mọi người, có thể nói là kinh diễm, ngay cả Bùi Tương Quân cũng phải cảm thán một câu - Phong Ba Côn quả nhiên danh bất hư truyền.

Dựa theo kinh nghiệm giang hồ mà phán đoán, Dạ Kinh Đường trúng một chiêu Thỏ Tử Đặng Ưng bị ép bắn ra rơi xuống hồ, ắt là sẽ không tránh được sát chiêu cương mãnh của Kiếm Vũ Hoa.

Chu Hoài Lễ và Hiên Viên Hồng Chí thấy vậy liền âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt của đám người một lần nữa biến thành mờ mịt.

Hoa ~~~

Chỉ thấy sau khi Dạ Kinh Đường bay ra ngoài hồ đến một giọt nước cũng không văng ra, hai chân hắn như giẫm được lên gỗ nổi, lướt như trượt băng trên mặt hồ, mặt hồ hiện ra chút sóng sánh rồi thôi.

Ầm ầm ~

Kiếm Vũ Hoa toàn lực bộc phát ra một côn, trên mặt hồ đập xuống

Nước hồ nguyên bản lĩnh lặng lúc này bị nổ tung, bắn bọt nước lên cao tới hai trượng, mặt hồ bị đập lõm xuống thành cái hố sâu, có mấy con cá chép bay ra từ bọt nước trực tiếp bị đánh chết.

Thanh thế chiêu này có thể nói là doạ người nhưng không đánh trúng thì chính là phí công phí sức.

Ngược lại là Dạ Kinh Đường sau khi trượt trên mặt hồ khoảng hơn mười trượng xong thì đạp nước lao người về phía trước, kéo lê mũi thương trên mặt hồ, xông về phái Kiếm Vũ Hoa.

Bịch bịch bịch. . .

Tốc độ càng lúc càng nhanh!

Một đạo áo bào đen đạp nước nhảy lên, trên mặt hồ rộng ngàn trượng đang xao động từng đợt gợn sóng màu trắng, thân ảnh nam tử kia tựa như một mũi tên lông vũ, lấy khí thế sấm sét bắn về bờ hồ!

"Aaaa!"

Tiếng quát lớn như cửu tiêu long ngâm.

Bên ngoài Thích Kiếm Đường cao thủ lớp lớp, vào lúc này cùng nhau thối lui nửa bước, mắt lộ ra vẻ sợ hãi cùng ngạc nhiên!

Chỉ thấy phía trên sóng nước, một đạo thân ảnh áo bào đen phóng lên tận trời, giơ cao trường thương Hắc Lân hiên ngang đánh xuống Kiếm Vũ Hoa.

Ầm ầm ~ âm thanh lớn vang lên dưới ánh chiều tà

Trong nháy mắt, mặt hồ trước Thích Kiếm Đường xuất hiện một cái hố nhỏ, sâu đến mức có thể thấy được nước bùn đáy ao, dưới đó còn có một người đã bị ép lún một nửa người xuống bùn.

Cột nước hình vòng tròn dâng lên, lấy Kiếm Vũ Hoa làm trung tâm, khuếch tán ra tứ phía. Kiếm Vũ Hoa đang ở trong nước, cơ thể khó mà chuyển động nhanh chóng nên liền trực tiếp lặn vào đáy hồ, muốn dựa vào lực cản của nước hồ để đỡ một thương của

Dạ Kinh Đường.

Nhưng một thương này ẩn chứa nội kình cực lớn, ngoài sức tưởng tượng. Mũi thương Hắc Lân phá vỡ nước hồ trực tiếp đập lên Tề Mi Côn. Mặc dù Tề Mi Côn vẫn còn nguyên vẹn, không bị mũi thương chém đứt, nhưng lực đạo cường hoành đến khó nói lên lời vẫn khiến cơ thể Kiếm Vũ Hoa trong nháy mắt chìm xuống, nửa thân dưới đều chôn vào nước bùn đáy ao.

Ầm ầm ~

Nước hồ nổ tung ra rồi khép lại, va chạm tạo ra bọt nước xung thiên.

Dạ Kinh Đường chân đạp đỉnh sóng, lần nữa phóng người lên trời, như ưng kích trường không, thân hình tiêu sái mà tuấn dật, vững vững vàng vàng đáp xuống đỉnh cự thạch ven hồ.

Rầm rầm. . .

Vô số bọt nước từ giữa không trung rơi xuống, trên mặt hồ tựa nhu vừa có một trận mưa to. Gợn sóng dâng lên, nhanh chóng xô đẩy nhau rồi tỏa ra xung quanh.

Dạ Kinh Đường đưa lưng về phía hoàng hôn, tay phải cầm thương chỉ xéo trên mặt đất, nhìn về phía Nhân sĩ giang hồ đang mắt chữ o mồm chữ a, tay trái phủi phủi đi hai dấu chân bên trên áo bào:

" Côn pháp đỉnh đấy."

Ba ba. . . Cũng vào lúc này, mọi người mới ngạc nhiên phát hiện Dạ Kinh Đường kịch chiến trong hồ, vậy mà không bị nước bắn vào người, ngay cả giày mặt cũng không ướt!

". . ."

Thích Kiếm Đường dưới ánh hoàng hôn rơi vào tĩnh mịch, ngay cả Tống Trì và Trần Nguyên Thanh, ánh mắt cũng có chút mờ mịt.

Mãi một lúc lâu sau, tiền đường mới truyền ra ồn ào:

"Chuyện gì vừa xảy ra?"

"Vừa nãy kia là. . . Là Tiệt Vân Tung?"

"Đúng là vậy. . ."

"Đi trên mặt nước không bị ướt, đạp gió nhẹ nhàng như mây trôi! Tuyệt đối là Yên sơn Tiệt Vân Tung."

"Ha. . ."

Nhân sĩ giang hồ quay mặt nhìn nhau, đáy mắt không phải chấn kinh, mà là đầy rẫy mờ mịt.

Thương pháp bá đạo, một thương mở biển, giang hồ lão bối ở đây đều là biết. Đi trên mặt nước không bị ướt, là khinh công đỉnh tiêm, giang hồ lão bối ở đây cũng đã gặp.

Nhưng hai môn pháp này cùng kết hợp, dù là Tam Tuyệt Tiên Ông kiến thức sâu rộng, chứng kiến cảnh này cũng có chút mờ mịt.

Đây chính là hai loại võ học khác nhau, hoàn toàn không phải một loại. Bá Vương Thương đại khai đại hợp, đạo lý thân nặng ngàn cân, từng bước như núi. Yên sơn Tiệt Vân Tung, đạo lý đi lại không dấu vết, người nhẹ như yến.

Hai loại võ học có phương pháp vận khí hoàn toàn đi ngược nhau, mọi người ở đây cho dù học được cả hai cũng không dám đồng thời thi triển trong lúc chém giết, nếu không chắc chắn sẽ bị đau hông nghẹn thành nội thương.

Trong lúc chém giết tùy tiện dùng cả hai còn có thể làm đến

trình độ thu phóng tự nhiên, cái này cần là kì tài võ học đến bực nào mới có thể?

Đám người nghị luận ầm ĩ, nhìn Dạ Kinh Đường đang đứng trên đá lớn, ngay cả hiện tại muốn làm gì cũng đều quên.

Soạt~

Mặt hồ truyền tới tiếng vang khẽ, Kiếm Vũ Hoa đem thân thể từ trong nước bùn rút ra, phi thân đáp xuống mặt hồ, có thể thấy được hai ống tay áo đã vỡ vụn, nổi gân xanh, cộng thêm mấy vết xanh tím, rõ ràng bị chấn thành nội thương.

Dạ Kinh Đường cũng không quay đầu, một tay cầm thương nhìn về phía Chu Hoài Lễ ở tiền đường:

"Chu chưởng môn đã chịu phục chưa?"

Chương 183 - Mặt Quá Dày

Chương 183. Mặt Quá Dày

"Chu chưởng môn đã chịu phục chưa?"

Lời nói vừa ra, trong ngoài Thích Kiếm Đường lập tức tĩnh mịch.

Chu Hoài Lễ cũng chấn kinh vì thương pháp hung hãn cùng khinh công quỷ dị của Dạ Kinh Đường, nghe thấy thanh âm mới biến sắc, nhớ tới thế cục trước mắt là Chu gia thua, mà còn là thuần túy bị nghiền ép, không thể nói lời nào!

"Ha!"

"Võ nghệ tốt. . ."

. . .

Tiền đường rất nhiều Nhân sĩ giang hồ, lúc này mới định thần trở lại, phát ra vài tiếng khen hay lớn tiếng.

Tam Tuyệt Tiên Ông đều không chú ý đánh lôi đài thắng bại, mà là kinh nghi hỏi thăm:

"Dạ thiếu chủ dùng chính là Yên sơn Tiệt Vân Tung?"

Dạ Kinh Đường khóe mặt giật giật:

"Từng được trưởng bối tiến cử, tự mình bái phỏng qua Yên sơn Tiệt Vân Cung."

"Quả là thế. . ."

"Ta còn là lần đầu nghe nói, võ học Tiệt Vân Cung có thể kết hợp cùng thương pháp. . ."

Hồng Hoa Lâu có Yến Châu đường, mặc dù quy mô không lớn, nhưng cùng Yên sơn Tiệt Vân Cung có chút giao tình cũng không kỳ quái, rất nhiều người giang hồ đối với cái thuyết pháp nói bừa này cũng không hoài nghi.

Tam Tuyệt Tiên Ông chậm rãi gật đầu, ánh mắt khen ngợi, nhìn về phía Chu Hoài Lễ bên cạnh:

"Chu chưởng môn cảm thấy trận chiến này như thế nào?"

Chu Hoài Lễ sắc mặt ngây ngô, hai tay nắm chặt phía sau, trầm mặc một lát, quét mắt nhìn Hiên Viên Hồng Chí đứng ở bên cạnh, sau đó mới không nhanh không chậm mở miệng:

"Dạ hiền chất võ nghệ cao cường, khiến người ta bất ngờ, Vũ Hoa xác thực kém nửa bậc. Nhưng mà. . . Mới vừa rồi Dạ hiền chất bị Vũ Hoa đánh xuống lôi đài, dựa theo quy củ giang hồ. . ."

"Gì chứ ~"

Lời vừa nói ra, bên ngoài Thích Kiếm Đường lập tức xôn xao.

Rất nhiều Nhân sĩ giang hồ ánh mắt kinh ngạc, sớm biết Chu Hoài Lễ làm con buôn nên da mặt dày, danh tiếng kém xa Kiếm Thánh Chu Xích Dương, nhưng vẫn là không ngờ tới, Chu Hoài Lễ đối mặt với cục diện như này, còn có thể nói ra lời không biết xấu hổ như vậy.

Người ta đến trước cửa Chu gia ngươi khiêu chiến, cũng chưa bước ra cửa lớn của Chu gia. Đánh ra khỏi bờ, chỉ có thể nói rõ sân viện của Chu gia ngươi quá nhỏ, chẳng lẽ ngươi là muốn để hai nhân tài kiệt xuất cái đương thời, đánh trong cái lôi đài nhỏ chừng 6 trượng.

Đám người Tống Trì vốn luận bàn, sau khi thắng còn muốn cho Chu gia mấy phần tình mọn, nghe thấy lời này liền tức giận, bước lên trước một bước:

"Chu Hoài Lễ, ngươi là thua không chịu nhận sao?"

Tam Tuyệt Tiên Ông Quảng Hàn Lân, cũng nhíu mày:

"Chu chưởng môn, ngài nói lời này, có chút khi dễ vãn bối. . ."

Chu Hoài Lễ đã mở miệng, liền không còn giả vờ giả vịt nữa, bình thản nói:

"Đã đến nhà ta đánh lôi đài, đương nhiên phải có giới hạn. . ."

Hiên Viên Hồng Chí đứng bên người, đã cắt một phần máu, từ chỗ Chu gia cầm đến một phần lợi ích của bến tàu Thanh giang, lúc này cũng bước lên trước một bước, mở miệng nói:

"Mới vừa hắn cùng Chu Anh luận bàn, hai bên đều ở trên bờ, chân cũng không chạm ra ngoài cửa. Vũ Hoa vừa rồi dùng chiêu Thỏ Tử Đặng Ưng, rõ ràng là có nương tay, đến điểm liền dừng, vốn đánh ra khỏi lôi đài là thôi, lại phát hiện Dạ hiền chất rơi xuống nước chưa dừng tay, mới vội vàng đuổi theo xuống lôi đài, dẫn đến thất bại. Nếu Vũ Hoa hạ tử thủ, hai cước kia, Dạ hiền chất bay ra khỏi lôi đài về sau hẳn là không con sức đứng dậy."

". . ."

Lời này cũng là quỷ biện, giang hồ quần hùng nghị luận ầm ĩ một chút rồi yên tĩnh trở lại. Dù sao giang hồ Trạch Châu, là do hai nhà hào môn Quân Sơn Đài cùng Thủy Vân Kiếm Đàm thống trị.

Nếu như chỉ là Chu gia thắng không nổi mà chơi xấu, Nhân sĩ giang hồ ở đây còn có thể nói vài câu công đạo, nhưng hai nhà quan hệ mật thiết, không nói Trạch Châu, toàn bộ Đại Ngụy đều không có mấy nhà dám đường đường chính chính khiêu chiến.

Đám người Tống Trì thấy hai đại hào môn Trạch Châu liên thủ, nhướng mày, mặc dù nuốt không trôi cục tức này, nhưng nếu cố gắng vạch mặt, xác thực lực lượng không đủ, liền nhìn sang phía lâu chủ bên cạnh.

Sắc mặt Bùi Tương Quân dưới mặt nạ lúc này rất khó coi, nhưng mà trước đó cũng tính được rằng Chu gia sẽ không dễ dàng rút khỏi bến tàu Thanh giang.

Trận chiến này đã đánh ra thanh danh Hồng Hoa Lâu, nếu thật tiếp tục lật bàn, đối mặt với hai đại hào môn Trạch Châu, bọn hắn quả thật gặp nhiều thua thiệt, đành phải lặng lẽ ra hiệu cho Dạ Kinh Đường.

Dù sao cũng là Chu gia không cần mặt mũi trước, vậy Hồng Hoa Lâu không giao năm bến tàu như đã cam kết trước đó ra, trên giang hồ cũng sẽ không ai nói gì, ngược lại là chỉ mắng chửi Chu gia không nói đạo nghĩa.

Dạ Kinh Đường trầm mặc, đứng trên đỉnh cự thạch, xoay trường thương trong tay chỉ vào chữ Hiệp khắc dưới chân, nói:

"Chu chưởng môn đã nhìn không thấy cái chữ này, cần gì phải đem chữ này đặt ở trước cửa để mất mặt xấu hổ?"

"Ặc—— "

Lời vừa nói ra, ven hồ lập tức xôn xao.

Tam Tuyệt Tiên Ông thấy tình huống không đúng, vội vàng đưa tay hoà giải:

"Ai ai! Dạ thiếu chủ, luận bàn thôi, khác nhau về tư tưởng là chuyện thường, không cần vì thế mà tức giận. . ."

Chu Hoài Lễ sắc mặt băng lãnh, trầm giọng nói:

"Dạ hiền chất hẳn là có dị nghị đối với Hiên Viên huynh? Nếu là có, hiền chất có thể nói ra nỗi niềm, để trưởng bối giang hồ ở đây phân xử."

". . ."

Ven hồ lần nữa lâm vào im lặng, có mấy người muốn mở miệng, lại bị người bên cạnh kéo lại.

Dù sao cũng không phải náo loạn nhỏ, lúc này ai dám đứng ra đối đầu với Quân Sơn Đài cùng Chu gia chỉ sợ thọ yến kết thúc liền có thể bị chết yểu trên đường trở về.

Chương 184 - Gặp Người QUen

Chương 184. Gặp Người Quen

Dạ Kinh Đường nắm chặt trường thương trong tay, rất muốn kêu Chu Hoài Lễ tự thân lên đánh một trận, nhưng phía sau hắn là toàn bộ mấy ngàn mạng người Hồng Hoa Lâu, không thể hành động theo cảm tính, ngẫm lại liền chuẩn bị phẩy tay áo bỏ đi.

Ngay lúc này, Kiếm Vũ Hoa đang đứng bên dưới tảng đá lớn lại nắm chặt song quyền, cắn răng mở miệng:

"Một cước vừa rồi của ta, cũng không đạp được Dạ công tử xuống lôi đài. . ."

"Thằng nhãi ranh!"

Lời ấy vừa ra, sắc mặt Chu Hoài Lễ liền biến thành nổi giận, bước lên trước một bước, toan rút bội kiếm bên hông ra.

Ong~

Cũng vào lúc này, Dạ Kinh Đường nâng mũi thương lên, mũi thương trên chợt lóe mang theo tiếng xé gió vù vù, chỉ hướng Chu Hoài Lễ!

Dạ Kinh Đường ánh mắt băng lãnh, thanh âm như Luyện Ngục Tu La:

"Ngươi hôm nay dám rút kiếm, lão tử liền dám diệt cả nhà Chu gia ngươi!"

Bước chân Chu Hoài Lễ bỗng nhiên dừng lại, tiếp theo phẫn nộ quát:

"Ngươi to gan!"

Loạt soạt!

Đao kiếm ra khỏi vỏ, bên ngoài Thích Kiếm Đường trong nháy mắt như vỡ tổ.

Vô số môn đồ Chu gia rút ra bội kiếm, vây quanh Thích Kiếm Đường chỉa đao về phía Dạ Kinh Đường

Hơn ba mươi môn đồ Hồng Hoa Lâu, cũng đồng thời lấy ra binh khí, canh giữ ở dưới tảng đá lớn, đem Kiếm Vũ Hoa cùng Dạ Kinh Đường ngăn tại phía sau.

Nhân sĩ giang hồ ở đây, cũng náo thành một tràng loạn, người thì cấp tốc rời xa, người thì ra sức ngăn cản.

Liền tại thời khắc mấu chốt, thế trận hết sức căng thẳng, một thanh âm bỗng nhiên từ bên trong Thích Kiếm Đường vang lên:

"Chu chưởng môn, Dạ thiếu chủ. Hôm nay chính là ngày đại thọ của Chu lão, ta không muốn nhìn thấy Chu lão mất hứng. Mỗi bên nhường một chút, Chu chưởng môn rút khỏi bến tàu Thanh giang, Dạ thiếu chủ chúc thọ Chu lão thái công xong thì cũng liền rời đi đi"

Thanh âm thanh lãnh mang theo ba phần lảnh lót kỳ ảo, mặc dù ngồi ở trong đại sảnh nói vọng ra, khoảng cách không tính là gần nhưng trong lời nói tự mang khí thế cao ngạo, thật giống như ngồi trên đỉnh đầu đám người, cúi đầu nhìn xuống nói.

Lời này không phải thương lượng mà là giọng điệu của ra lệnh, tựa như võ lâm minh chủ, tùy ý mở miệng khuyên giải hai cái tiểu bối.

Nếu đổi lại là chưởng môn bình thường, tại tình huống trước mắt mà dám nói thế, đơn thuần là muốn chết.

Nhưng đám người bên ngoài sảnh đường nghe thấy thanh âm này lại cùng nhau dừng lại hành động, ngay cả Hiên Viên Hồng Chí cũng lộ ra sắc mặt ngưng trọng.

Dù sao người lên tiếng là Thiềm Cung Thần Nữ, là phụ nữ của người được giang hồ công nhận là thiên hạ đệ nhất hoặc là nói bá chủ giang hồ thế tục, dưới núi chính là vô địch, đứng đầu bát đại khôi - Giáo chủ Bình Thiên Tiết Bạch Cẩm!

Nhất Tiên Nhị Thánh sớm đã đăng phong tạo cực, tị thế thanh tu đã lâu, trên giang hồ không người nào không kính ngưỡng nhưng rất ít người sợ hãi, bởi vì hai thần tiên sống này, căn bản khinh thường ra tay với giang hồ tiểu bối dưới núi.

Mà Bình Thiên giáo chủ Tiết Bạch Cẩm thì không giống vậy, Tiết Bạch Cẩm thế nhưng là nhân vật chân chân thật thật còn hành tẩu trên giang hồ, nếu không phải Phụng Quan Thành cũng ở Thiên Nam, không thể quá lộ liễu, thì chỉ sợ sớm đã thành võ lâm minh chủ của giang hồ Thiên Nam.

Võ nghệ của Thiềm Cung Thần Nữ không được tính là cao, nhưng có phu quân như này đứng phía sau chống lưng, đem hai nhà Hồng Hoa Lâu, Thủy Vân Kiếm coi như tiểu bối nhìn, đúng là không có vấn đề gì.

Nếu không phải lúc trước hành tẩu giang hồ, từng cùng Chu gia có giao tình, lấy địa vị giang hồ của Thiềm Cung Thần Nữ cũng sẽ không hạ mình đến chúc thọ Chu gia nho nhỏ.

Thiềm Cung Thần Nữ để hai nhà đều thối lui một bước, vô luận là Hồng Hoa Lâu hay là Thủy Vân Kiếm Đàm, đều không thể không nể mặt mũi.

Nhân sĩ giang hồ ở đây, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, quan sát phản ứng của Chu Hoài Lễ. Dù sao Thiềm Cung Thần Nữ, rõ ràng là dựa trên Đạo nghĩa, giúp đỡ Hồng Hoa Lâu chủ trì công đạo.

Chu Hoài Lễ vì bến tàu Thanh giang, ngay cả mặt cũng không cần lại bị Bình Thiên Giáo bỗng nhiên nhảy ra quấy rối, trong nháy mắt sắc mặt đen tới cực điểm.

Nhưng địa vị giang hồ của Bình Thiên giáo chủ vẫn còn đó, Trạch Châu còn cùng Sung Châu giáp ranh, Bình Thiên Giáo muốn giết tới, đoán chừng không đến ba ngày liền có thể đem Chu gia diệt môn, Kiếm Thánh Chu Xích Dương nếu có trở về đoán chừng cũng là tới dâng thêm cái đầu.

Chu Hoài Lễ cắn răng thật lâu, sắc mặt giận dữ vẫn là chậm rãi ép xuống, quay người chắp tay:

"Chu mỗ đãi khách không chu toàn, ngược lại để Tiết phu nhân chê cười. Nếu Tiết phu nhân đã lên tiếng, Chu mỗ cũng không còn gì để nói, liền lui một bước, làm theo chủ ý của Tiết phu nhân."

Đám người sau đó lại nhìn về phía Hồng Hoa Lâu.

Bọn người Tống Trì, Trần Nguyên Thanh đứng đối diện Thích Kiếm Đường, thấy Bình Thiên Giáo giáo chủ phu nhân ra mặt chủ trì công đạo, đều giống như trút được gánh nặng, quay đầu nhìn về phía Thiếu chủ nhà mình, sau đó phát hiện. . .

Đại thiếu chủ nhà mình, vẫn bảo trì ánh mắt tàn nhẫn, tư thái thần cản giết thần như cũ, cầm thương chỉ về cửa lớn Thích Kiếm Đường!

? !

Con mẹ nó ngươi còn muốn làm cái gì? !

Tống Trì và Trần Nguyên Thanh nhìn thấy cảnh này, đều sợ ngây người!

Ánh mắt như trút được gánh nặng của Nhân sĩ giang hồ ở đây cũng thay đổi thành chấn kinh!

Cái tên tiểu tử này, chẳng lẽ ngay cả giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo đều muốn chống đối? Người ta là đang giúp ngươi nói chuyện, ngươi nhìn không ra sao? !

Chương 185 - Gặp Người Quen 2

Chương 185. Gặp Người Quen (2)

Tống Trì, Trần Nguyên Thanh lòng tràn đầy sợ hãi, muốn kéo Thiếu chủ cứng đầu còn đang trang bức lại, nhưng Thiếu chủ đứng ở trên tảng đá, không thể động tay, liền quay đầu muốn tham khảo ý của lâu chủ, kết quả. . .

Bùi Tương Quân đứng ở phía sau, tay đang đỡ chim chim đang muốn hóng chuyện. Nàng sững sờ đứng đó, cũng không có phản ứng gì.

? ?

Tống Trì trực tiếp ngất, đứa mắt nhìn về phía Trần Nguyên Thanh —— cái này là có ý gì?

Trần Nguyên Thanh một tay đưa sau lưng khí độ bất phàm, đáy mắt lại hiện ra tia hoảng sợ —— không biết nha! Bây giờ làm sao xử lý?

. . .

Dạ Kinh Đường nhìn thì như đằng đằng sát khí, trên thực tế là sững sờ ngay tại chỗ.

Ánh mắt hung hãn nhìn xuyên qua cửa của Thích Kiếm Đường, chỉ trong thoáng chốc, nỗi lòng đã biến hóa vô số lần.

Cái thanh âm ngự tỷ lạnh như băng này, còn không phải tỷ tỷ dưa hấu của hắn sao? Nàng cũng ở đây? Thật sự là đúng dịp. . .

Không đúng! Làm sao Lạc nữ hiệp nói chuyện bá khí như vậy? Dựa theo tình hình để đánh giá. . .

Ta xxx. . . Thiềm Cung Thần Nữ!

Ta sờ soạng nữ nhân của người nào. . .

Cái nam nhân sở thích biến thái kia, là Bình Thiên giáo chủ?

Cái này không phải chết chắc rồi sao. . .

. . .

Mà trong lòng Bùi Tương Quân cũng đang nghĩ:

Tiếng Thiềm Cung Thần Nữ, làm sao lại giống như đúc với nhân tình của Kinh Đường giống đến vậy? Kinh Đường cũng đang ngây ngẩn cả người, xem ra chính là một người. . .

Mẹ nó! Nhân tình của Kinh Đường, thế nào lại là nữ nhân của Bình Thiên giáo chủ?

Chuyện này truyền ra ngoài, sợ là Hồng Hoa Lâu phải bị Bình Thiên giáo chủ đuổi tận giết tuyệt nha. . .

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ. . .

Tất cả mọi người lòng tràn đầy mơ hồ, thấy Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu như là sát thần đứng ở nơi đó, hoàn toàn không rõ cái ngoan nhân vừa ngoi đầu lên này, đến cùng là muốn làm gì.

Ngay cả Chu Hoài Lễ đều sợ ngây người, nhưng cũng không có lên tiếng, có vẻ như là đang nghĩ - tiểu tử ngươi nếu có gan tiếp tục ăn nói ngông cuồng, lão phu liền sẽ gọi ngươi là nam tử hán!

Cuối cùng vẫn là bên trong Thích Kiếm Đường, lần nữa truyền ra một đạo lời nói thanh lãnh:

"Dạ thiếu chủ hẳn là có dị nghị đối với bản phu nhân?"

Thanh âm lãnh như băng sơn, giống như tức giận!

Người giang hồ ở đây cảm thấy có chút không ổn, trong lòng mấy người Tống Trì cũng quấn quýt cả lên, đều chuẩn bị tự mình bước lên nhận lỗi.

Cũng may Thiếu chủ cũng không phải không đáng tin cậy như vậy, cuối cùng cũng phản ứng lại, không nhanh không chậm thu hồi trường thương, tư thái vẫn mang theo ba phần kiệt ngạo như cũ, chắp tay nói:

"Nếu Tiết phu nhân đã lên tiếng, vãn bối tự nhiên sẽ cho Chu gia ba phần tình mọn. Chuyện hôm nay dừng ở đây chúc Chu lão thái công thọ tỷ nam sơn."

Dứt lời, Dạ Kinh Đường phất tay áo nhảy xuống cự thạch, bước nhanh rời đi.

Dọc đường đi qua Kiếm Vũ Hoa, Dạ Kinh Đường lập tức bước chân:

"Ngươi đã làm mất lòng Chu gia, sống không được mấy ngày, vào trong đi. Chu gia sau này dám thẹn với ngươi một phân một hào, ngày sau ta sẽ giúp ngươi hoàn trả gấp mười!"

Thanh âm rất lớn, không phải nói cho Kiếm Vũ Hoa nghe mà là nói cho người Chu gia nghe được.

Dạ Kinh Đường nhìn ra cảm xúc khác thường của Kiếm Vũ Hoa, khẳng định là có gì đó đang níu giữ hắn ở lại Chu gia, nếu không khi hắn bênh vực lẽ phải cũng sẽ không thất hồn lạc phách như vậy.

Mặc dù không quen biết Kiếm Vũ Hoa, nhưng Dạ Kinh Đường cảm thấy cả Chu gia cũng chỉ có người trẻ tuổi dùng Tề Mi Côn

này mới xứng với chữ Hiệp trước cửa.

Dạ Kinh Đường nói lời này, căn bản là không them để ý tới sắc mặt các môn nhân của Chu gia, mang theo môn đồ Hồng Hoa Lâu bước nhanh rời đi.

Bịch bịch bịch. . .

Quần hùng Hồng Hoa Lâu rất nhanh liền biến mất ở bên ngoài Thích Kiếm Đường, bờ hồ được yên tĩnh trở lại, một chút ánh sáng mặt trời còn xót lại chiếu sáng nửa chữ Hiệp trên đá lớn, tia sáng không mạnh, nhưng lúc này nhìn lại cực kì chướng mắt.

Tất cả người giang hồ sắc mặt khác nhau, nhìn qua Kiếm Vũ Hoa lẻ loi trơ trọi đứng bên bờ, có người muốn mở miệng, muốn nói gì đó lại thôi.

Kiếm Vũ Hoa từ đầu đến cuối cúi đầu, hai chân khẽ nhúc nhích, thoạt nhìn là muốn quỳ xuống nhận lỗi.

Nhưng sống lưng người luyện võ quá cứng, không thể tùy tiện để đầu gối chạm đất, trầm mặc thật lâu, cuối cùng là vứt bỏ Tề Mi Côn trong tay.

Đinh đinh đang đang ~

Kiếm Vũ Hoa đưa mắt nhìn ngôi nhà trúc bên trên Triêu Lộ Sơn, quay người rời đi, đi về giang hà sơn dã vô biên.

"Kiếm sư huynh. . ."

"Vũ Hoa!"

Sư huynh đệ muốn giữ y lại, trong sơn trang truyền ra những tiếng gọi tê tâm liệt phế.

Bước chân Kiếm Vũ Hoa hơi dừng lại nhưng không thể quay đầu, chỉ có thể lau đi nước mắt.

Bịch bịch. . .Rất nhanh, một đạo trường bào thân ảnh chạy đến khu kiến trúc, bay ra ngoài sơn trang, biến mất khỏi ven hồ

Ánh mắt Chu Hoài Lễ lạnh lẽo, đang muốn quát lớn thì bên cạnh Thích Kiếm Đường truyền đến bước chân cùng tiếng cười khẽ có chút khàn khàn:

"Đều đứng bên ngoài làm cái gì? Hàn Lân, tóc ngươi làm sao cũng bạc trắng vậy..."

"Ai u, Chu lão tới rồi à, vừa rồi có hai cái tiểu bối luận bàn nên ra xem kịch. Thân thể Chu lão vẫn tốt chứ?"

"Cảm giác còn có thể sống qua năm nay, đi vào ngồi đi. Chuẩn bị làm lễ, chiêu đãi khách nhân. . ."

"Ha ha. . ."

Bên ngoài Thích Kiếm Đường, lại truyền ra một vài tiếng ồn.

Chu Hoài Lễ hai tay thu về sau, nhìn bờ hồ sớm đã không còn người, mới đè xuống tức giận vô biên trong lòng, quay người trở lại trong sảnh:

"Ngược lại để chư vị chê cười. . . Đến, mang rượu lên, hôm nay đại thọ gia phụ, cảm ơn các vị đã tới. . ."

Chương 186 - Giải Thích Cho Mỹ Nhân

Chương 186. Giải Thích Cho Mỹ Nhân

Rất nhanh, mặt trời lặn chìm vào dãy núi, Chu gia trang sáng lên đèn đuốc, thanh âm sáo trúc vang vọng khắp nơi, nhìn một mảnh vui mừng.

Nhưng toàn bộ gia trang, lại lâm vào bầu không khí quỷ dị, vô luận tân khách hay là người trong gia tộc Chu gia, đều chuyện trò vui vẻ mà không yên lòng, nâng ly cạn chén, tất cả mọi người đang cười ở đây lại không có lấy một người là cười thật lòng.

Bởi vì tất cả mọi người biết, sự tình nhìn mặt ngoài như đã kết thúc, thực chất bên trong lại đang âm thầm ấp ủ một trận phong ba.

Phong ba này, khả năng bởi vì Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu chết yểu ly kỳ mới dừng được.

Cũng có khả năng biến thành một cơn bão không ngừng mở rộng, đem Hồng Hoa Lâu, Thủy Vân Kiếm Đàm, Quân Sơn Đài kéo vào trong đó, đến khi biến thành một trận hạo kiếp quét sạch hai châu Vân Trạch. . .

Trăng thanh gió mát, gió nhẹ nhàng thổi, bờ sông phát ra tiếng Ào ào ~.

Dạ Kinh Đường mặc áo đen, đứng dưới cây liễu cạnh bờ sông, ngắm trăng tròn trong nước thật lâu không nói gì.

Trận chiến ngày hôm nay, xem như triệt để kết thù oán cùng

Chu gia.

Dưới uy hiếp của Bình Thiên Giáo, mặt ngoài hai nhà nhìn như đã đàm phán thành công, nhưng Chu gia đã phát giác được Hồng Hoa Lâu sắp khôi phục.

Chu gia sau đố đại khái là nghĩ trăm phương ngàn kế, đem tương lai hi vọng của Hồng Hoa Lâu là hắn giết chết ngay trong tã lót, để tránh nuôi hổ gây họa.

Vì phòng xảy ra chuyện, môn chúng Hồng Hoa Lâu rời khỏi Chu gia trang, liền leo lên đò ngang ở ven sông lái về phía Thanh Dương thành có quan phủ quản hạt nghiêm ngặt.

Trên đường trở về, Tam Nương một mực yên lặng không nói gì, chỉ sợ cũng đã nghe được cái giọng nói bá đạo mười phần kia cùng Ngưng nhi cô nương của hắn giống nhau như đúc.

Dạ Kinh Đường không ngờ tới Lạc nữ hiệp mà hắn ngày đêm mong nhớ, lại là giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, không rõ nội tình thế nào nên cũng không dám đi giải thích với Tam Nương, chỉ có thể ở bờ sông ngoại ô Thanh Dương thành di chuyển chầm chậm, suy nghĩ cục diện trước mắt.

Trên giang hồ, vụng trộm với giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, không thua gì ở kinh thành vụng trộm Thái hậu.

Mặc dù người còn sống, nhưng gần như sắp chết đến nơi rồi. . .

Dạ Kinh Đường biết phía sau Lạc nữ hiệp có ẩn tình, nàng chỉ là giả kết hôn, tướng công nàng là cái tên biến thái thích khi nhục mỹ nam . . .

Cái biến thái này là cao thủ bình thường, đương nhiên hắn không quá kiêng kị, nhưng là Bình Thiên giáo chủ 'Dưới núi vô địch' Tiết Bạch Cẩm, hắn sao có thể không kiêng kị?

Việc này nếu như bị Tiết Bạch Cẩm biết được. . .Ta đã làm cái gì với Lạc nữ hiệp, Bình Thiên giáo chủ chắc chắn sẽ làm cái tương tự đối với ta. . .

Nghĩ đến đây hắn không rét mà run. . .

Suy nghĩ lung tung không biết bao lâu, bờ sông rốt cuộc vang lên động tĩnh:

Phốc phốc phốc ~~

Chim chim một mực bay quanh phụ cận Chu gia trang, lúc này từ trong bầu trời đêm bay trở về, lúc đầu vốn muốn bay về phía đò ngang trên mặt sông, phát hiện Dạ Kinh Đường đứng ở bờ sông, lại đổi hướng, bay tới đậu trên vai Dạ Kinh Đường, nâng cánh lên chỉ hướng thượng du:

"Chít chít ~ "

Dạ Kinh Đường tự nhiên minh bạch ý tứ, không có trì hoãn, im ắng ẩn vào màn đêm, đứng dưới cây liễu bên bờ sông.

Bờ sông có trăm ngàn mẫu ruộng tốt, cũng không có dân cư, gió nhẹ đảo qua bông lúa xanh mơn mởn, lại thấy được từng lớp từng lớp thủy triều màu xanh biếc, lan tràn đến tầm mắt cuối cùng.

Ào ào. . .

Dưới ánh trăng soi chiếu, ruộng lúa bỗng xuất hiện ánh đèn như hạt đậu, chập trùng theo gió, như ẩn như hiện.

Dạ Kinh Đường im ắng đi qua ruộng lúa, đi tới phía ngọn đèn, liền thấy được một chiếc thuyền đang neo ở bờ sông.

Thuyền nhỏ là thuyền hoa chuyên tham quan cảnh sông nước, ở giữa có một căn phòng nhỏ, đèn lồng mờ nhạt treo ở đầu thuyền,

chiếu sáng vài mét xung quanh.

Đầu thuyền có một cái nữ tử vóc người cao gầy đang đứng, đầu đội mũ che khăn mỏng, thân mang Thanh Y đang nhìn về phía sông.

Gió nhẹ khẽ thổi qua, váy cùng khăn che mặt theo gió mà tung bay, nhìn từ xa liền tựa như Lăng Ba tiên tử dưới ánh trăng, chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể lại gần trêu chọc, bước chân nam nhân nặng hơn nửa phần, lo lắng đụng nát hình tượng duy mỹ đến cực hạn ở trước mắt.

Bịch. . .

Dạ Kinh Đường bước đến bờ sông, nhìn ngắm tuyệt sắc giai nhân mình ngày nhớ đêm mong ở đầu thuyền, một đạo thanh âm cao lãnh như băng sương, cũng vang lên vào lúc này:

"Ngươi đã đến."

"Ta đã đến. . ."

Dạ Kinh Đường vốn định nói tiếp, lại phát hiện từ ngữ có chút cổ quái, liền phi thân nhảy lên thuyền nhỏ:

"Lạc nữ hiệp, ngươi. . ."

Ha!

Thanh Phong kiếm ba thước rời khỏi vỏ, dưới ánh trăng quyets một vòng quang mang, đặt trên vai Dạ Kinh Đường.

Bước chân Dạ Kinh Đường dừng lại, đưa mắt nhìn bội kiếm trên vai, hơi giơ tay lên.

Lạc Ngưng xoay người lại, một tay cầm kiếm chỉ vào Dạ Kinh Đường, tuy mũ che chắn không nhìn thấy khuôn mặt, nhưng có thể tưởng tượng ra đôi mắt ngập nước buồn rầu:

"Ngươi là tên lừa đảo! Uổng công ta tín nhiệm ngươi như thế. . ."

Thanh âm cố gắng kìm nén để giữ bình tĩnh, lại nén không được run rẩy xuất phát từ đáy lòng.

Chương 187 - Giải Thích Cho Mỹ Nhân 2

Chương 187. Giải Thích Cho Mỹ Nhân(2)

Dạ Kinh Đường ôn nhu nói:

"Ta làm sao lại lừa ngươi rồi? Cừu Thiên Hợp đã cứu ra. . ."

"Ngươi là Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu, vì cái gì không nói cho ta biết?"

"Ngươi không phải cũng là giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, ngươi cũng không có nói cho ta nha!"

". . ."

Bàn tay trắng nõn của Lạc Ngưng khẩn trương, kiếm cũng rơi xuống ba phần:

"Bình Thiên Giáo là phản tặc, ta không nói cho ngươi là sợ hù dọa đến ngươi. Ngươi rõ ràng gia tài bạc triệu, xuất thân hào môn, mánh khoé thông thiên, vì sao giả bộ như một đứa nhà quê nghèo hai bàn tay trắng gạt ta? Ngươi. . ."

"Ta không có lừa ngươi, thời điểm ta gặp ngươi, thật sự là tiêu sư mới từ Lương Châu tới, ở trong căn nhà rách nát như vậy thật sự là do hết tiền."

"Ngươi nói dối!"

Lạc Ngưng hẳn là đang khóc, thanh âm có chút run rẩy:

"Ngươi rõ ràng là Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu, nếu không phải thì võ nghệ của ngươi từ đâu mà đến? Còn có bình Ngọc Long Cao kia, ngươi còn tuỳ tiện liền có thể trà trộn vào Nha Môn tìm thấy Cừu Thiên Hợp. . ."

"Đó là bởi vì ta bản lãnh lớn!"

Dạ Kinh Đường mở tay ra nói:

"Ta bằng vào bản sự, cần gì phải dựa vào quan hệ mới có thể làm ra những chuyện này?"

"Chúng ta mới chia ra mấy ngày? Ngươi bỗng nhiên liền thành Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu. . ."

"Mấy ngày nay sao?"

Dạ Kinh Đường dùng ngón tay đẩy mũi kiếm ra, vẻ mặt ôn hoà giải thích:

"Ngày ngươi chuẩn bị rời đi, ta mới biết được việc của Hồng Hoa Lâu, vừa thành thiếu chủ, ngươi liền muốn đi. Ngươi biết quy củ của Hồng Hoa Lâu, ta không thể nói ra bên ngoài. . ."

Lạc Ngưng cùng Dạ Kinh Đường ở chung lâu như vậy, kỳ thật cũng không tin việc Dạ Kinh Đường vì lừa trong sạch của nàng mà diễn xuất sâu như thế. Đáy lòng cảm thấy, khẳng định mấy ngày nàng rời đi, hắn đã bị người Hồng Hoa Lâu nhanh chân đến trước cướp người đi. . .

Lạc Ngưng hơi chút trầm mặc, lại lần nữa kề kiếm sát cổ Dạ Kịnh Đường, lạnh như băng chất vấn:

"Tại sao ngươi muốn gia nhập Hồng Hoa Lâu? Ngươi không phải muốn làm quan sao?"

Dạ Kinh Đường giơ hai tay lên:

"Cái này có xung đột sao? Hồng Hoa Lâu chính là làm ăn đứng đắn, ta vừa làm quan vừa giúp bang phái, không ai nói không được nha."

Lạc Ngưng ngược lại là bị lời này nói chúng tim, cắn răng:

"Ngươi rõ ràng gặp gỡ ta trước, nên gia nhập Bình Thiên Giáo ta. . ."

"Ngươi nói sao?"

Dạ Kinh Đường đem bội kiếm dịch chuyển, đi đến trước mặt Lạc Ngưng, gỡ mũ xuống, ngắm nhìn gương mặt tuyệt mỹ buồn rầu:

"Ta hỏi ngươi bao nhiêu lần? Nếu ngươi sớm nói ngươi là giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, ta có thể không theo ngươi lăn lộn sao? Ngươi đến chết đều không nói ra, ta ngay cả ngươi là ai cũng không biết, chỉ có thể tự suy tính tiền đồ, ngươi bây giờ còn trách ta đầu quân Hồng Hoa Lâu, ta biết giải thích thế nào?"

". . ."

Lạc Ngưng trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường, nhẫn nhịn nửa ngày, phát hiện dường như là mình đuối lý, không thể trách Hồng Hoa Lâu nhanh tay. . .

Dạ Kinh Đường thấy Lạc Ngưng không nói nữa, tiến lên nửa bước, nâng hai tay lên. . .

?

Lạc Ngưng sững sờ, lúc này lui lại nửa bước, rút kiếm che ở trước người:

"Tiểu tặc nhà ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

Bước chân Dạ Kinh Đường dừng lại:

"Ừm. . . Đã lâu không gặp, ôm vuốt ve bả vai một chút, để bày tỏ thương nhớ. Nếu không đổi thành nắm tay nhé?"

Lạc Ngưng nâng trường kiếm lên, bộ dáng muốn chém, nhưng cuối cùng cũng không động thủ được chỉ duy trì khoảng cách hơi xa một chút.

Dạ Kinh Đường đi đến trước mặt, thấp giọng hỏi thăm:

"Lạc nữ hiệp, tên biến thái thích mỹ nam tử trong nhà kia chính là Tiết Bạch Cẩm?"

Lạc Ngưng ánh mắt lạnh lùng:

"Biết rồi mà ngươi còn dám động tay động chân?"

"Vậy thì sao? Đừng bảo ngươi mong ta biết thân phận của ngươi rồi liền bị dọa đến hai chân như nhũn ra, chỉ dám nhìn từ xa?"

". . ."

Lạc Ngưng nghe thấy lời nói hỗn trướng này, trong lúc nhất thời không nói nên lời.

Dạ Kinh Đường ngồi xuống ở đầu thuyền, đao để bên người, vỗ vỗ chỗ bên cạnh:

"Ngồi xuống tâm sự đi. Ngươi là giáo chủ phu nhân Bình Thiên giáo, ta là Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu, chuyện của hai ta truyền đi, hai nhà khẳng định không chết không thôi. Ngươi nói Bình Thiên giáo chủ sẽ không tìm ta chứ, ta đều đem nàng dâu của hắn hôn, sờ soạng, hắn sao có thể không tìm ta gây phiền phức? Khi ta biết tin tức này, không có trực tiếp rời đi đã là rất trọng tình nghĩa, đổi lại những người khác, phát hiện đụng phải nữ nhân của Bình Thiên giáo chủ, ngươi có tin hắn quay đầu liền chạy đi Bắc Lương, vứt bỏ mặc kệ ngươi hay không?"

Lạc Ngưng hơi chần chừ, ngồi xuống bên cạnh Dạ Kinh Đường, váy treo trên mặt sông, bội kiếm đặt ngang ở đầu gối:

"Việc này là tuyệt mật, không cho phép ngươi nói cho người thứ ba biết, nếu không, ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!"

Dạ Kinh Đường gật đầu.

Lạc Ngưng dò xét trái phải vài lần, thấy xung quanh không người, mới thấp giọng giải thích:

"Tiết Bạch Cẩm muốn phục quốc, vì lôi kéo người ngựa đi theo nàng tạo phản, thuở nhỏ đều nữ giả nam trang. . ."

"Hả? ? ?"

Dạ Kinh Đường xoay đầu lại, nhìn xem Lạc nữ hiệp lãnh diễm động lòng người, ánh mắt quái dị:

"Hai ngươi là kéo kéo?"

"nghĩa là gì?"

"Chính là. . . Ân. . . Mài tấm gương?"

? !

Chương 188 - Chân Đạp Ba Thuyền

Chương 188. Chân Đạp Ba Thuyền

? !

Lạc Ngưng làm người giang hồ, sao lại nghe không hiểu cái lời nói thô tục này, sắc mặt lập tức đỏ lên:

"Nói hươu nói vượn, ta cùng nàng tình như tỷ muội, vì giúp nàng duy trì thân phận, mới làm giáo chủ phu nhân. . . Ta không cùng nàng mài qua, phi! ngươi căn bản. . ."

Nàng nâng bảo kiếm lên, muốn chém Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường vội vàng đưa tay:

"Tốt tốt tốt, Lạc nữ hiệp coi như mài qua, ta cũng không để ý. . . Ài ài ~ "

Sau khi Lạc Ngưng giải thích rõ với tiểu tặc, hắn liền bắt đầu trêu trọc nàng, khiến nàng không thể nhịn được nữa trực tiếp gác thanh kiếm đặt trên vai hắn:

"Ngươi nói lại những lời hỗn trướng này thử xem?"

Dạ Kinh Đường biểu lộ nghiêm chỉnh, ôn nhu nói:

"Nói như vậy, Lạc nữ hiệp chính là độc thân chưa lập gia đình, Bình Thiên giáo chủ cũng sẽ không bởi vì chuyện của hai ta, sẽ. . ."

"Ta và ngươi không có việc gì!"

Dạ Kinh Đường đem kiếm trên cổ dời đi, bất đắc dĩ nói:

"Vậy Lạc nữ hiệp đến cùng là muốn ta phụ trách, hay là xem như những việc trước kia chưa từng xảy ra?"

Lạc Ngưng cắn răng:

"Ta còn chưa nghĩ ra."

Dạ Kinh Đường cũng là không vội:

"Được, vậy Lạc nữ hiệp chậm rãi cân nhắc , chờ ngươi suy nghĩ kỹ rồi lại nói."

Lạc Ngưng thấy hành động của Dạ Kinh Đường quy củ trở lại, dung nhan lãnh diễm hơi hòa hoãn, thu hồi bội kiếm, nghĩ một chút:

"Ta là giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, coi như chỉ làm vợ chồng giả với Bạch Cẩm thì đó cũng là người cầm đầu Bình Thiên Giáo, là phản tặc. Ngươi. . . Ngươi muốn ta tha thứ những hành động trước kia của ngươi, đầu tiên ngươi phải gia nhập Bình Thiên Giáo!"

Dạ Kinh Đường chần chừ một lúc:

"Ây. . ."

"Ngươi có thể ra nhập Hồng Hoa Lâu, vì cái gì không giúp Bình Thiên Giáo? Ta hôm nay còn giải vây cho Hồng Hoa Lâu, Hồng Hoa Lâu rốt cuộc cho ngươi chỗ tốt gì?"

"Cũng không phải vấn đề ở Hồng Hoa Lâu. . ."

Dạ Kinh Đường nhớ tới ngây ngốc bị hắn thấy hết, chợt phát hiện, mình giống như chân đạp ba thuyền. . .

Hết lần này tới lần khác còn rơi vào trường hợp không thể trêu

được bên nào. Vứt bỏ bất cứ bên nào liền có thể bị gỡ đi cái chân thứ ba. . .

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường do dự, đôi mắt lạnh lùng:

"Ngươi gặp phải vấn đề gì sao?"

Dạ Kinh Đường tâm bình khí hòa giải thích:

"Là việc. . . Ta làm việc tại Nha Môn, Tĩnh Vương đối với ta có chút thưởng thức. . ."

?

Ánh mắt Lạc Ngưng lập tức cảnh giác:

"Tiểu tặc nhà ngươi, thật trèo lên người nữ vương gia rồi? Ta đều đã cảnh cáo ngươi. . ."

"Đừng kích động. Chuyện là như thế này, Huyết Bồ Đề ám sát Tĩnh Vương, đúng lúc ta ở bên cạnh, đương nhiên phải hộ giá. Trong lúc hộ giá bị thương, Tĩnh Vương đem ta mang về phủ, sau đó lại lệnh cho ta tiến cung tuần tra, không biết làm sao nữa, liền cùng Tĩnh Vương. . ."

? !

Gương mặt Lạc Ngưng tràn đầy vẻ khó tin, sửng sốt hồi lâu, mới phản ứng được:

"Ngươi. . . Bây giờ mới cách mấy ngày? Các ngươi đã. . ."

"Không có không có, còn chưa tới một bước nào."

"Ngươi. . ."

Lạc Ngưng nhìn Dạ Kinh Đường, lệ quang long lanh, bụng đầy chua xót, muốn đưa tay đâm Dạ Kinh Đường một kiếm, nhưng

trong lúc ủy khuất, lại không muốn nhìn thấy tiểu tặc này, quay đầu đi âm thanh lạnh lùng nói:

"Bình Thiên Giáo cùng Hồng Hoa Lâu còn có thể thương lượng, cùng triều đình là thế bất lưỡng lập, việc đã đến nước này, chính ngươi lựa chọn, là muốn nữ vương gia, hay là muốn ta tha thứ cho ngươi!"

"Ta có lựa chọn sao?"

Dạ Kinh Đường đối mặt với vấn đề hai chọn một này, bất đắc dĩ giơ tay.

? !

Lạc Ngưng quay mặt lại, gương mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Dạ Kinh Đường:

"Ngươi! . . . Đúng vậy a, thế lực nữ vương gia rất lớn, ngươi không thể trêu vào, chuẩn bị lựa chọn nữ vương gia đúng không? Tốt. . . Tốt. . ."

Giọng nói nàng run rẩy đứng dậy muốn đi gấp. Thấy vậy, Dạ Kinh Đường vội vàng đem Lạc Ngưng giữ chặt:

"Ta không phải có ý này. Ta một khi mất tích, bằng hữu thân thích của ta ở kinh thành phải làm sao bây giờ? Tình thế bày ra trước mắt, ta chạy không được, nếu không ngươi cho ta một cái kế đi?"

Đôi mắt Lạc Ngưng đỏ bừng, sắc mặt băng lãnh:

"Ngươi không nói tín nghĩa mà đã cùng nữ vương gia tiếp xúc, việc đã đến nước này, ngươi lại không thể rời khỏi nữ vương gia, ngoại trừ việc ngươi và ta cả đời không qua lại với nhau, còn có thể có biện pháp nào?"

Dạ Kinh Đường tâm bình khí hòa nói:

"Ta một mực nhớ kỹ ước định, lần kia thật sự là ngoài ý muốn. Nữ vương gia hỏi ta có ý trung nhân hay không, ta thế nhưng là trả lời kiên định, nói ta đã có ý trung nhân, vợ nghèo hèn không thể bỏ. . ."

"Ngươi mới nghèo hèn!"

"Được được, ta nghèo hèn."

"Nữ vương gia biết ngươi đã có ý trung nhân, nói như thế nào?"

"Không nói cái gì, ừ. . . Đối với ta còn đặc biệt tốt."

". . ."

Lạc Ngưng hiểu ý, khẽ vuốt cằm, rưng rưng nước mắt đứng dậy:

"Ta hiểu rồi, ta nhường đường là được rồi chứ gì? Ta lại không cần tiểu tặc ngươi phụ trách. . ."

Dạ Kinh Đường đưa tay giữ vai Lạc nữ hiệp:

"Đừng làm loạn phải bàn luận, chúng ta ngẫm lại chuyện này xem giải quyết như thế nào, có được hay không?"

"Ngươi còn muốn giải quyết như thế nào? Ngươi còn muốn đem ta cùng nữ vương gia đều lừa gạt về nhà sao?"

"Ừm. . ."

Lạc Ngưng nhìn sắc mặt Dạ Kinh Đường, hiểu ý, trợn tròn cả mắt:

"Ngươi. . . Ngươi làm sao vô sỉ như vậy? Ta coi như bị điên

mới để ngươi phụ trách ta, nhưng về sau làm sao ở chung cùng nữ vương gia? Ta là phản tặc, nếu là thân phận bị phát hiện, khẳng định đầu treo ở bên ngoài Nha Môn. Đến lúc đó ngươi sẽ làm gì?"

Chương 189 - Chân Đạp Ba Thuyền 2

Chương 189. Chân Bịch Ba Thuyền (2)

Dạ Kinh Đường biểu cảm nghiêm túc, khí phách mười phần đại trượng phu:

"Trước lúc Lạc nữ hiệp rơi một sợi tóc, ta khẳng định đầu rơi xuống trước, như vậy được chứ?"

"Vậy nếu là ta đi giết nữ vương gia thì sao?"

Dạ Kinh Đường quả quyết lắc đầu:

"Ngươi không có bản lãnh này."

? !

Lạc Ngưng bị lời này làm thiếu chút nữa giận ngất, nâng kiếm lên, nhẫn nhịn nửa ngày, cắn răng nói:

"Ta làm sao không có bản lĩnh? Chờ đến lúc ngươi và nữ vương gia tẳng tịu với nhau, ta cũng tới sau đó thừa dịp các ngươi không đề phòng chính là một kiếm. . ."

Dạ Kinh Đường tay giơ lên:

"Đừng nói giỡn. Ngươi cho ta thời gian, để ta nghĩ biện pháp, có được hay không?"

"Ngươi có thể có biện pháp gì?"

"Ta nghe nói ngươi tới tham gia tiệc, Bình Thiên Giáo. . ."

"Ngươi là nghe nói Thiềm Cung Thần Nữ muốn tới, sắc lang!"

"đúng đúng, ta là sắc phôi. Bình Thiên Giáo là tiền triều cô thần, tử thủ Nam Tiêu Sơn không hàng, triều đình từng chiêu an qua, nhưng không thành. Nếu không thì ta nghĩ biện pháp du thuyết, đem sự tình chiêu an thúc đẩy. . ."

Lạc Ngưng kỳ thật sớm đã nhìn ra, Đại Ngụy quốc lực cường thịnh, đã được dân tâm, Bình Thiên giáo chủ muốn khôi phục vong giáp Đại Yên, không khác nào chuyện không tưởng.

Nhưng Bình Thiên Giáo bây giờ đã xưng bá tại giang hồ, ngoài tầm với của triều đình, Tiết Bạch Cẩm không làm Nữ Đế Giang hồ êm đẹp, chạy tới khúm núm trước triều đình, không chừng còn bị ban thưởng một chén rượu độc, Tiết Bạch Cẩm đâu có điên đâu mà làm thế?

"Bình Thiên Giáo không có khả năng tiếp nhận chiêu an. Ngươi vì cái gì không khuyên giải triều đình hướng Bình Thiên Giáo đầu hàng? Bình Thiên giáo chủ là thần tử Đại Yên, Đại Ngụy mới là tạo phản!"

Dạ Kinh Đường trực tiếp im lặng, nói:

"Ta hết sức làm thôi, được chứ? Mặc kệ là Nam Tiêu Sơn chiêu an Đại Ngụy mười hai châu, hay là Bình Thiên Giáo bị chiêu an, đều là đem hai nhà biến thành một nhà, cái nào có cơ hội hơn, ta sẽ chọn con đường đó, được chứ?"

". . ."

Lạc Ngưng mặt giật giật, cảm thấy mình đã đem tiểu tặc này bức ép, cũng không tiếp tục nhiều lời:

"Ngươi tốt nhất đem sự tình xử lý thích đáng, nếu như ngày nào đó triều đình đánh Nam Tiêu Sơn, ta sẽ là người đầu tiên lao tới nhà ngươi, làm thịt nữ vương gia."

Dạ Kinh Đường bị sự tình loạn thất bát tao này làm cho tâm loạn như ma, đảo mắt ngắm nhìn sông nước, không nói gì thêm.

Bờ sông yên lặng lại, chỉ còn lại ánh trăng cùng đôi năm nữ đứng ở trên đầu thuyền

Lạc Ngưng ngắm nhìn Thanh giang bao la, muốn rời đi, nhưng không tiện mở miệng, nghĩ một chút liền đem dây neo cởi ra, để thuyền lướt tới hạ du:

"Hôm nay ngươi đem mặt mũi Chu gia đập nát, Chu gia sẽ không để yên. Ta đưa ngươi đi tới bến tàu, ngươi rời đi sớm một chút, tránh cho xảy ra việc ngoài ý muốn."

"Ngươi thì sao?"

"Ta. . . Ta phải vào kinh thành cứu Cừu Thiên Hợp, ngày mai mới xuất phát, không cùng đường với ngươi."

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng gật đầu, nghiêng đầu nhìn mỹ nữ lạnh như băng bên cạnh, tạm thời tìm không thấy chủ đề làm dịu bầu không khí, liền đem hai tay đan vào nhau, mười ngón tay khép kín, đưa lên miệng thôi, sau đó:

"Ô ô ~~ ô ô ô ~~~ "

"Ô ô ~~ "

Làn điệu Đại mạc sâu thẳm mà thê lương, vang lên ở đầu thuyền, cho người ta cảm giác giống như đặt mình vào đại mạc vạn dặm cát vàng, một cái hiệp khách ngồi trên lưng ngựa, chậm rãi xuyên qua cồn cát vạn dặm. . .

?

Đôi mắt đẹp của Lạc Ngưng hiện lên một tia kinh ngạc, nhìn sang Dạ Kinh Đường tuấn dật, đáy lòng không thể không thừa

nhận, thời điểm tiểu tặc này không động Ty động chân, xác thực tuấn tú tới không tưởng nổi, đặc biệt là bộ dáng hiện tại thổi từ khúc. . .

Chim chim dường như nhớ tới thời gian trước kia cùng Dạ Kinh Đường đi áp tiêu, nhảy qua bên cạnh, ngồi xổm ở giữa hai người, đi theo lẩm bẩm:

"Cô ~ chít chít. . ."

Thần sắc Lạc Ngưng hoà hoãn lại, đem chim chim ôm vào lòng, cúi đầu vuốt vuốt cánh, váy dài theo gió chập chờn, trầm mặc không nói.

Một lúc lâu sau, từ khúc kết thúc.

Dạ Kinh Đường buông tay ra, mắt nhìn về hướng Tây Bắc, ngược lại là có chút hoài niệm khoảng thời gian ở sa mạc biên quan áp tiêu, nghĩa phụ say khướt đi ở phía trước, Dương Siêu và lão tiêu sư ở bên cạnh cười nói.

"Ngươi là một đại nam nhân, còn biết thổi từ khúc?"

" Từ khúc là từ Sa Châu đại mạc. Trước kia ta áp tiêu ở biên quan Lương Châu, thường xuyên đi qua nơi đó, thời gian dài tiếp xúc, liền học được. Như thế nào?"

"Bình thường."

Lạc Ngưng quay đầu, tìm kiếm trái phải.

"Tìm cái gì."

"Tiêu, hoặc là tì bà cũng được. . ."

Dạ Kinh Đường nhìn về phía đôi môi hồng nhuận:

"Lạc nữ hiệp còn biết thổi tiêu?"

Bộ dáng Lạc Ngưng lạnh như băng, đáy mắt lại mang theo ba phần ngạo khí:

"Ta thế nhưng là nữ tử ra đời ở Giang Châu, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông."

"A. . ."

Trên thuyền không có tiêu, Dạ Kinh Đường cũng nói không nói ra mấy lời nói dâm đãng như 'Ta có một cây', đảo mắt nhìn về phía bờ sông:

"Chờ một lát."

Sau đó liền phi thân lên, chân đạp sóng biếc, lên lên xuống xuống liền đến bờ sông.

Bịch bịch bịch. . .

Chương 190 - Đánh Cược

Chương 190. Đánh Cược

Rất nhanh, Dạ Kinh Đường lần nữa trở về, cầm trong tay một cây thanh trúc chặt xuống từ trên bờ sông.

Trở lại ngồi xuống, Dạ Kinh Đường rút ra bội đao, liên tục gọt cắt, sau đó dùng mũi đao khoan, làm ra một cây sáo thô ráp.

Làm tức tốc, không có công nghệ cơ bản, nhưng giữa thiên địa chỉ có hai người một chim, có thể thổi lên tiếng là được rồi, yêu cầu cũng không có cao như vậy.

Lạc Ngưng tiếp nhận sáo trúc, dò xét vài lần, về sau đặt lên trên bờ môi đỏ mọng:

"Ô~ tút tút~ ô ~ tút tút ~~. . ."

Trăng sáng yếu ớt, hai người một chim sóng vai ngồi ở mũi thuyền, cùng với tiếng sóng nước dập dìu, âm sắc sáo rất thô ráp, các nốt cũng có chút đi chệch, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cảnh tượng duy mỹ cùng tiêu dao này.

Dạ Kinh Đường ngắm nhìn nhan sắc xinh đẹp bên cạnh, phát hiện Lạc nữ hiệp ánh mắt lạnh như băng nhìn tới, liền đem ánh mắt dời đi chỗ khác, nhìn về phía ánh trăng.

Một lát sau, Lạc Ngưng buông xuống sáo trúc, khả năng cũng là nghĩ về quê cũ, ánh mắt phức tạp, nhẹ nhàng hít vào một hơi, lại dò hỏi:

"Ngươi còn biết từ khúc nào khác không?"

Dạ Kinh Đường thấy Lạc nữ hiệp đang có nhã hứng, liền nghĩ nghĩ chút, lần nữa đưa hai bàn tay lên, bắt đầu thổi điệu hát dân gian trong trí nhớ:

"Ô ô ô ~ ô ô. . ."

Làn điệu lọt vào tai, Lạc Ngưng liền hơi sững sờ. Từ khúc rất êm tai, nhưng lại không rõ phong cách làn điệu, trước kia chưa từng nghe qua. . .

Lạc Ngưng nháy nháy mắt, bày ra tư thái giáo chủ phu nhân đoan trang lãnh diễm, hết sức chăm chú lắng nghe.

Nhưng rất nhanh, nàng liền phát hiện Dạ Kinh Đường chỉ thổi đi thổi lại mấy làn điệu, mở miệng dò hỏi:

"Vì cái gì chỉ thổi bài này?"

Bởi vì ta chỉ nhớ rõ bài này. . .

Dạ Kinh Đường cười cười, quay đầu nói:

"Nếu không ta hát cho ngươi nghe nhé?

"Ngươi là một đại nam nhân, còn biết hát?"

"Khụ khụ - một đám khát máu ~ con kiến ~ bị thịt thối hấp dẫn ~. . ."

(—)? ?

Lạc Ngưng có chút nghiêng đầu, môi đỏ khẽ nhếch, thấy vậy Dạ Kinh Đường dừng lại, giơ tay lên nói:

"Thôi thôi, cái từ khúc này vượt quá mức quy định, không thích hợp, chúng ta vẫn là ngâm thơ đối chữ đi, ừm. . ."

Lạc Ngưng ngồi thẳng dậy mấy phần, ánh mắt hoài nghi, nói:

"Ngươi biết ngâm thơ đối chữ?"

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ đắc ý:

"Ta lớn lên ở biên quan, thuở nhỏ tìm hiểu giang hồ, cái gì cũng biết một chút."

Dạ Kinh Đường võ nghệ siêu phàm, tướng mạo sáng chói, Lạc Ngưng liền đã rất kinh ngạc, đáy lòng thật đúng là không tin, tiểu tặc này còn văn thơ hơn người, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ngâm thơ làm thi từ ca phú cũng không phải chỉ nói vài câu đơn giản như vậy là được, ngươi cho rằng ta xuất thân giang hồ, liền không có nửa điểm kiến thức?"

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Nếu không chúng ta đánh cược, nếu là ta biết làm thơ, Lạc nữ hiệp cảm thấy cũng không tệ lắm, coi như ta thắng, trái lại thì coi như ta thua, như thế nào?"

Lạc Ngưng cũng không phải tiểu nha đầu ngốc, hơi híp mắt lại:

"Ngươi muốn như thế nào?"

Dạ Kinh Đường mắt giật giật, nhìn về phía môi đỏ Lạc nữ hiệp.

? !

Lạc Ngưng sắc mặt lạnh lẽo, lại giơ lên bội kiếm bên trong tay.

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Đã cược liền phải cược lớn một chút. Nếu là ta nghẹn không ra, cởi sạch y phục nhảy xuống sông, từ nơi này bơi tới Thanh Vân Thành, như thế nào?"

"Chít chít?"

Chim chim hai mắt tỏ sáng, biểu thị mười phần muốn nhìn.

Lạc Ngưng mặc dù cảm thấy mình có khả năng ăn thiệt thòi, nhưng cái đánh cược này của Dạ Kinh Đường quả thực lớn đến đáng sợ, được lòng hiếu kỳ và hiếu thắng thúc dục, nàng lạnh giọng cảnh cáo nói:

"Nhất định phải là vận luật tinh tế và tác phẩm xuất sắc mới tính, ta đã xem qua không ít sách, ngươi đừng nghĩ tới tùy tiện chép một bài lừa gạt ta!"

"Ây. . ."

Dạ Kinh Đường biểu lộ cứng đờ, giống như gặp phải khó khăn.

Lạc Ngưng thấy vậy lập tức đã có lực lượng, đôi mắt đẹp hoa đào lạnh lùng, dùng thanh âm ngự tỷ lảnh lót kỳ ảo trong suốt giễu cợt nói:

"Làm sao? Vừa rồi khẩu khí lớn như vậy, hiện tại không dám đánh cược à?"

Dạ Kinh suy nghĩ thật lâu, vẫn là gật đầu, sau đó nhìn mặt nàng, bắt đầu ấp ủ làm thơ.

". . ."

Lạc Ngưng lạnh như băng nhìn qua, nửa điểm không chột dạ, dù sao trước đó đã nói, nàng cảm thấy là tác phẩm xuất sắc thì mới tính là hắn thắng.

Coi như Dạ Kinh Đường thật làm ra một bài thơ, vận luật cũng tinh tế, nàng chỉ cần nói không được là Dạ Kinh Đường liền thua. . .

"Gió tây thổi lay sóng Động Đình, một đêm Tương quân tóc bạc

nhiều. . ."

Trong lúc nàng đang âm thầm nghĩ, đột nhiên có lời nói lọt vào tai.

Biểu cảm của Lạc Ngưng có chút cứng đờ, nâng mắt lên mờ mịt nhìn sang nam tử bên cạnh.

Dạ Kinh Đường cũng xoay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, ý cười:

"Say men không biết trời hay nước, cả thuyền thanh mộng ép tinh hà. Lạc nữ hiệp cảm thấy thế nào?"

? !

Lạc Ngưng trực tiếp ngây ngẩn cả người, nhìn qua ý cười trên gương mặt tuấn mỹ của tiểu tặc, trong lòng phản ứng lại ~ nguy rồi, trúng kế của tiểu tặc này rồi!

Sắc mặt Lạc Ngưng lạnh lẽo, đứng dậy muốn chạy, lại bị Dạ Kinh Đường đè bả vai xuống.

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ bất mãn:

"Lạc nữ hiệp muốn quịt nợ phải không?"

sắc mặt Lạc Ngưng đỏ lên, ánh mắt nổi giận:

"Tiểu tặc! Ngươi cố ý gài bẫy ta đúng không? Bài thơ này làm sao có thể là ngươi viết?"

Chương 191 - Đánh Cược 2

Chương 191. Đánh Cược (2)

Dạ Kinh Đường nhíu mày:

"Vậy ngươi nói xem là do ai viết?"

". . ."

Lạc Ngưng đọc sách không ít, nhưng xác thật chưa từng nghe qua bài thơ này, cắn răng phản bác:

"Động Đình hẳn là hồ nước, còn nơi này là sông. . ."

"Lương Châu có một cái hồ nhỏ, ta tức cảnh sinh tình, liền lấy nó biểu lộ cảm xúc."

"Vậy Tương quân là ai?"

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt:

"Bùi Tương Quân, chủ nhà của ta, ngươi chưa gặp qua sao?"

? ?

Lạc Ngưng đều sợ ngây người, bị câu này làm cho á khẩu không trả lời được, nàng nghĩ nghĩ, lại nói:

"Nàng tại sao lại có nhiều tóc bạc?"

"Đây là ví von khoa trương. Trong nhà làm ăn không tốt, phát sầu nha."

Dạ Kinh Đường nhìn về phía Lạc nữ hiệp đang trợn mắt hốc

mồm, lắc đầu trêu chọc:

"Ta còn tưởng rằng Lạc nữ hiệp là người nói một thì sẽ không nói hai, aizz. . . Chẳng lẽ Lạc nữ hiệp cảm thấy, bài thơ này, không được tính là tác phẩm xuất sắc?"

"Ngươi!"

Lạc Ngưng cắn môi dưới, không còn lời nào để nói, quay đầu đi, làm ra bộ dáng băng sơn tiên tử, không phản ứng lại với Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường nhìn ngắm Lạc Ngưng một lát, lắc đầu, đứng dậy đem chim chim đặt ở trên bờ vai:

"Thôi thôi, trở về đi, không có ý nghĩa, đúng không chim chim?"

"Chít chít."

Chim chim gật đầu như giã tỏi, cảm thấy tỷ tỷ dưa hấu không chơi nổi. Sắc mặt Lạc Ngưng lúc đỏ lúc trắng, thấy Dạ Kinh Đường thật chuẩn bị rời đi, âm thanh lại lạnh lùng nói:

"Ngươi ngồi xuống cho ta! Ai nói ta thua không chịu nhận?"

Dạ Kinh Đường đem chim chim ném sang một bên, quay về chỗ ngồi, nhìn ngắm Lạc Ngưng giống như 'Hiệp nữ bị lừa' nói:

"Ừm Hử?"

Lạc Ngưng cảm giác mình thật sự đã bị lừa, nhưng đáp ứng cá cược rồi nên không thể không nhận, nàng hơi trầm ngâm:

" Khẳng định ngươi chơi dơ. Nếu ngươi có thể làm thêm một bài thơ nữa mà ta chưa từng nghe qua, và cũng là tác phẩm xuất sắc, ta liền tin ngươi."

Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ nói:

"Lạc nữ hiệp, cái này không hợp quy củ nha, ván cược vừa rồi đã xong, muốn ta làm thêm một bài nữa, cũng nên trả tiền cược trước rồi sau đó mới cược ván mới. Nếu không ngươi cứ một mực không chấp nhận, vậy thì không lẽ ta sẽ phải làm thơ mãi sao?"

Lạc Ngưng cắn răng, ánh mắt chịu uất ức, nhìn về phía nước dòng sông cuồn cuộn không nói lời nào.

Dạ Kinh Đường cảm thấy đây là ngầm thừa nhận, chớp chớp mắt, đưa mặt lại gần.

Lạc Ngưng toàn thân căng cứng, bàn tay nắm chặt vào váy, muốn ngửa ra sau tránh né, nhưng vì trước đó đã đánh cược nên cuối cùng vẫn là đứng im, mím chặt hai cánh môi anh đào, bày ra bộ dáng 'hiệp nữ chịu nhục bi thương chết tâm, ngươi đạt được ta người cũng không chiếm được lòng ta', khóe mắt lăn xuống hai hàng nước mắt.

"Ưm~ "

Đôi môi hai người chạm vào nhau, một tiếng rên khẽ phát ra.

Lạc Ngưng vai có chút run, đầu óc trong nháy mắt hóa thành trống không.

Lần này so với lần trước thì mãnh liệt hơn nhiều, khí tức nóng bỏng của nam tử phả thẳng vào mặt, xúc cảm khó nói lên lời xung kích tâm thần, khiến cho người ta có cảm giác đầu váng mắt hoa, ngay cả thở đều trở nên mười phần khó khăn.

Hai bên bờ không một người, giữa lòng sông ánh đèn lồng như hạt đậu heo hắt. Một đôi nam quấn quýt đứng ở mũi tàu, ngàn vạn nhu tình. . . Không còn nghe tiếng thở của hai người nữa thay vào đó là tiếng "Xẹt xẹt ~" của mành che đang đong đưa.

Không khí tĩnh mịch tựa như giữa mảnh thiên địa này chỉ còn lại một chiếc thuyền.

Chim chim ngồi xổm ở đằng sau hiếu kì dò xét, Đường Đường vô tình phất tay ra hiệu nó cũng nhất định không đi, mãi đến khi Dạ Kinh Đường dựng thẳng lên ba ngón tay, ám chỉ ba ngày cho ăn căng bụng, chim chim mới vừa lòng thỏa ý, lặng lẽ âm thầm bay khỏi thuyền nhỏ.

Băng sơn mỹ nhân dung mạo tuyệt thế, sững sờ ngồi ở mũi thuyền, hàm răng không biết lúc nào đã bị cạy mở, có chút luống cuống nắm tay đặt ở trước ngực.

Dạ Kinh Đường cũng coi như lần đầu được cùng người trong lòng hôn nồng nhiệt như này, nói bảo trì lý trí tuyệt đối thì có chút không thực tế, thân hình hơi đè về trước, tay không tự chủ được. . .

"Ưm? !

Lạc Ngưng đều cũng không biết đã qua bao lâu, trước hành động bất chợt của người bên cạnh khiến nàng trong nháy mắt mau chóng tỉnh táo lại, cấp tốc lui về sau, sắc mặt đỏ ửng, trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường!

Dạ Kinh Đường hậm hực ngồi xuống, đành coi như rồi chưa từng xảy ra chuyện gì:

"Được rồi, tiếp tục đi, còn muốn đánh cược nữa hay không?"

". . ."

Lạc Ngưng trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường hồi lâu, ngàn vạn cảm xúc nơi đáy mắt mới được áp chế xuống, biến thành lạnh như băng:

"Ngươi bây giờ lại làm một bài thơ. Nếu làm không được, ta. .

."

Vừa nói Lạc Ngưng vừa với lấy nhuyễn kiếm bên hông, ánh mắt hướng về phía “tiểu Kinh Đường ”.

Dạ Kinh Đường lộ ra ý cười, nhìn ngắm làn môi đỏ mọng của Lạc nữ hiệp:

"Thật sự là muốn cược? Ta làm không ra, ngươi liền đem ta thiến. Nếu như ta làm ra được, ngươi làm sao bây giờ?"

Lạc Ngưng cũng không ngốc, trầm giọng nói:

"Ta không tin tài thi ca của ngươi so với thiên phú tập võ còn lợi hại hơn, ngươi tất nhiên có chuẩn bị mà đến, cố ý đánh cược lừa bịp ta. Ngươi nếu có thể dựa theo yêu cầu của ta, ở đây làm thêm một bài thơ, ta liền tin ngươi."

Chương 192 - Đánh Cược 3

Chương 192. Đánh Cược (3)

?

Dựa theo yêu cầu. . .

Dạ Kinh Đường biểu cảm cứng đờ, lần này là cơ hội tốt, vì để cho Lạc nữ hiệp chủ động từ bỏ, liền tiến đến bên tai Lạc Ngưng:

"Được. Nếu ta làm ra được, ngươi. . ."

Ý tứ đại khái là cho hắn ăn dưa hấu, loại vừa miệng kia. . .

? !

Đôi mắt đẹp của Lạc Ngưng trừng lớn hơn mấy phần, sắc mặt đỏ lên, nâng nhuyễn kiếm bên hông lên.

"Ngươi là tiểu tặc vô sỉ! Loại chuyện này ngươi cũng dám mở miệng? Ta. . ."

Dạ Kinh Đường biết trước Lạc nữ hiệp sẽ không đồng ý, liền thuận thế nhún vai:

"Lạc nữ hiệp không dám đánh cược thì thôi, chúng ta dừng ở đây thôi. Ân. . . Khoảng cách tới Vân Thành cũng không xa, ta đi về trước, Lạc nữ hiệp không cần đưa. . ."

Loạt hành động này chứng minh Dạ Kinh Đường thấy tình thế tốt muốn nắm bắt cơ hội chuồn mất, tránh cho bị đánh chết. Nhưng Lạc Ngưng lại không ngốc, phát hiện Dạ Kinh Đường muốn chạy, liền minh bạch tiểu tặc này là đang sợ hãi, trợn mắt nói:

"Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Động tác Dạ Kinh Đường dừng lại, chớp chớp mắt:

"Lạc nữ hiệp thật muốn cùng ta cược cái này hay sao?"

Lạc Ngưng nguyên bản không dám đánh cược, nhưng nhìn thấy Dạ Kinh Đường rụt rè, dũng khí lập tức căng tràn, thanh kiếm gác lên vai Kinh Đường, mặt như băng sơn, ngữ khí thanh lãnh:

"Cược thì cược, ngươi dựa theo yêu cầu của ta làm thành thơ, ta liền để ngươi toại nguyện, nếu như làm không được, ta đem ngươi thiến!"

Dạ Kinh Đường nhìn Thanh Phong kiếm dài ba thước trên vai một chút rồi nói:

"Ừm. . . cái này Lạc nữ hiệp chắc chắn sẽ không ra tay thật, nếu không đổi thành ván cược trướcđó? Nếu ta không làm được, liền lõa thể bơi về Thanh Dương thành. . ."

Lạc Ngưng nhìn ra Dạ Kinh Đường là sợ hãi, muốn giảm xuống tổn thất, ánh mắt càng thêm nổi nóng:

"Không được!"

Nhưng mà quả thật khả năng nàng có thể ra tay thiến Dạ Kinh Đường là không lớn ngẫm nghĩ lại một chút rồi sửa lại lời nói:

"Nếu như ngươi thua, liến phải dập đầu ba cái trước Thiên Nam, bái nhập môn hạ Bình Thiên Giáo. . ."

"A? Vậy không phải ta thành đồ đệ của ngươi?"

"Cái gì mà đồ đệ?"

Lạc Ngưng làm sao có thể làm chuyện ngu xuẩn này, nàng lặng lẽ nói:

"Là tiểu lâu la mới nhập môn, loại gánh nước quét rác tại Bình Thiên Giáo, không có bắt cứ đãi ngộ nào, còn phải sống là người Bình Thiên Giáo, chết cũng là người chết của Bình Thiên Giáo !"

"Ây. . ."

Cái giá của ván cược này nói thật có chút khó mà tiếp nhận.

Nhưng Dạ Kinh Đường vừa trêu trọc Lạc nữ hiệp xong, tự mua dây buộc mình cũng chẳng trách được ai, lập tức chỉ có thể nói:

"Được thôi . Liền cược cái này đi, ta từ nay về sau bái nhập môn hạ Bình Thiên Giáo, dập đầu thì bỏ đi. . ."

?

Lạc Ngưng mũi kiếm xiết chặt:

"Ngươi còn chưa làm thơ đã trực tiếp nhận thua? Ta biết ngay tiểu tặc nhà ngươi đang lừa ta, ngươi. . ."

"À đúng rồi."

Dạ Kinh Đường đều đã đem ván cược quên mất, nghe thấy lời này, ngồi nhổm dậy:

"Đúng a, ngươi đưa ra yêu cầu đi, ta sẽ cố vùng vẫy một chút."

Lạc Ngưng nhìn ra Dạ Kinh Đường không có thực lực, nhất thời mềm lòng, cũng không muốn làm khó dễ Dạ Kinh Đường quá, chỉ ra cái khảo đề tương đối đơn giản:

"Ngươi lấy nước sông, mặt trăng làm đề, làm một bài thơ. Có thể làm ra được, ta liền tin ngươi."

Nước sông, mặt trăng. . .

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, đây là đang cố ý nhường?

Khí thế Dạ Kinh Đường lập tức trở về, ngồi thẳng một chút:

"Ừm. . .

“Dời thuyền gỗ, khói bay bay

Hoàng hôn tới, khách mới sầu.

Chốn hoang vu duy chỉ hai người,

Quấn quýt dưới Ánh trăng Thanh Giang.”

Thế nào?"

Lạc Ngưng sắc mặt có chút ngẩn ngơ, môi đỏ khẽ nhếch, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường có chút muốn cười, nhưng cũng không dám cưới, ho nhẹ một tiếng, ngồi xích lại mấy phần:

"Lạc nữ hiệp, ngươi ra khảo đề đơn giản như vậy, ta thực sự có chút thắng mà không võ, aizz. . . nhìn biểu tình hiện tại của ngươi, thật là không thú vị. . ."

". . ."

Lạc Ngưng cắn răng, đôi mắt đẹp tựa hoa anh đào trải qua ngạc nhiên về sau liền từ từ biến thành mơ hồ mông lung, như là hiệp nữ đơn thuần bị hoa hoa công tử lừa.

Sau một lát trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường, Lạc Ngưng bị làm cho tức giận, vứt thanh trường kiếm sang một bên đưa tay cởi ra cổ áo, nhìn bộ dáng chính là bị trêu chọc tới khóc.

Dạ Kinh Đường thấy tình thế không đúng, vội vàng giữ tay Lạc Ngưng lại:

"Không cần không cần, ta nói đùa thôi. Ngươi không vui ta há

lại sẽ ép buộc. . ."

"Bỏ tay ra!"

Lời nói của Lạc Ngưng mang theo tiếng khóc nức nở cùng thanh âm run rẩy, bướng bỉnh đem cổ áo cởi ra, vừa cởi vừa rơi nước mắt, còn nấc hai tiếng.

Dạ Kinh Đường đưa tay đem cổ áo kéo lên:

"Được rồi được rồi, ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm nói đùa thôi, thật khóc liền không có ý nghĩa. Chúng ta thay đổi điều kiện đi, ta vừa nãy cũng đổi, ngươi đổi cũng được mà, không tính là thất tín."

". . ."

Lạc Ngưng mắt ngấn lệ, long lanh, nức nở hai lần, không nói gì nhưng động tác cởi áo đã dừng lại.

Dạ Kinh Đường nghiêm túc suy nghĩ, rồi nói:

"Ừm. . . Đổi thành Lạc nữ hiệp về sau mỗi ngày để cho ta hôn một cái? Như thế nào?"

Khóe môi Lạc Ngưng giật giật, xem bộ dáng là không muốn đáp ứng.

"Mỗi ngày ôm một chút có thể chứ? Không được nữa thì coi như xong, ta sẽ coi như chuyện vừa rồi chưa xảy ra."

Lần này ánh mắt Lạc Ngưng nhu hòa đi mấy phần, thoạt nhìn là có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Dạ Kinh Đường duỗi ra ngón út, tiến đến tay Lạc Ngưng, móc ngoéo:

"Một lời đã định! Về sau mỗi ngày ôm một chút, Lạc nữ hiệp

được cự tuyệt, không thể nói ta háo sắc, cũng không thể tức giận đến khóc."

Ngón tay Lạc Ngưng không nhúc nhích, nhưng vẫn là bị lôi kéo móc ngoéo. Lúc sau, nàng đưa tay lau đi nước mắt, đứng dậy:

" Đã đến Thanh Dương thành, ngươi tự mình đi qua đi, Vân Ly còn đang đợi ta về."

Dạ Kinh Đường đứng dậy đưa mắt nhìn sang:

"Ngày mai ta chờ ngươi và Vân Ly ở bến tàu nhé?"

Lạc Ngưng không nói gì, nhảy xuống đầu thuyền, mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước, sóng gợn lăn tăn, bóng hình dần dần biến mất. . .

Chương 193 - Đi Đào Người

Chương 193. Đi Đào Người

Rầm rầm. . .

Đêm khuya, bên ngoài Thanh Vân thành, bỗng nhiên có mưa nhỏ.

Thuyền của Hồng Hoa Lâu bỏ neo tại bến cảng bên ngoài Thanh Dương thành, rất nhiều môn đồ đang tuần tra xung quanh thuyền, chú ý đến gió thổi cỏ lay xung quanh.

Cửa sổ tầng hai của thuyền, có thể thấy, một ánh nến đặt ở trên bàn, ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng lên chim chim đang ngủ trên gối, cũng chiếu sáng gương mặt giai nhân thục mỹ tâm tình bất ổn.

Khít. . . Khít. . .

Nắp chén sứ, nhẹ nhàng ma sát với chén trà.

Nước trà đã nguội từ lâu, Bùi Tương Quân lại không phát giác chút nào, vẫn thỉnh thoảng nhấp một ngụm nhỏ như cũ, sau đó yếu ớt thở dài một tiếng:

"Ai. . ."

Kinh Đường làm sao lại liên quan đến Thiềm Cung Thần Nữ, hai người quen biết nhau từ lúc nào. . .

Nhị ca tháng trước mới chết, có thể là tại trên đường vào kinh thành. . .

Nhưng Kinh Đường chỉ là một tiêu sư, phu quân Thiềm Cung Thần Nữ thế nhưng là Bình Thiên giáo chủ dưới núi vô địch, nghe nói dung mạo Bình Thiên giáo chủ cũng không kém, làm sao lại cùng Kinh Đường nảy sinh tình cảm chứ. . .

Chẳng lẽ là bởi vì Kinh Đường quá tuấn tú. . .

Hoặc là Bình Thiên Giáo coi trọng dung nhan Kinh Đường, cố ý phái giáo chủ phu nhân câu dẫn. . .

Đại tẩu đã từng nói, tuổi tác của Kinh Đường bây giờ, khó chống đỡ nhất là những đại tỷ tỷ, lấy mỹ mạo kinh diễm của Thiềm Cung Thần Nữ, còn có thủ đoạn của phụ nữ đã kết hôn, muốn bắt được Kinh Đường còn không phải dễ như trở bàn tay. . .

Vừa nghĩ tới đây, Bùi Tương Quân lập tức hối hận.

Lúc ấy nhìn thấy Dạ Kinh Đường vừa tuấn tú lại có thiên phú, nàng nên đề phòng để tránh bị thế lực giang hồ khác đào chân tường mới đúng, đại tẩu còn khuyên qua nàng, để nàng tìm mỹ nhân đem Kinh Đường trói chặt, thực sự không được thì để chính nàng ra tay.

Kết quả nàng thấy Kinh Đường đã có ý trung nhân, liền không để ý đến chuyện này.

Bây giờ thì xong rồi, bị Bình Thiên Giáo bưng người đi.

Không đúng, còn bưng thêm một bộ thương pháp. . .

Nếu như Kinh Đường chạy, không phải Hồng Hoa Lâu xong rồi sao?

. . .

Trong lúc âm thầm suy tư, bên ngoài gian phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Bình bịch ~~

Tam đương gia Trần Nguyên Thanh đi tới trước cửa, thậm chí không dám kinh động môn đồ nhà mình, nhỏ giọng nói:

"Lâu chủ, Thiếu chủ xảy ra chuyện rồi."

? !

Bùi Tương Quân đang bưng chén trà lắc trong tay, nghe được tin này liền vội vàng đứng lên đi ra cửa, nhìn Trần Nguyên Thanh cả người ướt đẫm, sắc mặt có chút trắng bệch:

"Trần thúc, xảy ra chuyện gì rồi?"

Trần Nguyên Thanh sắc mặt nặng nề:

"Thiếu chủ vừa giết người."

Bùi Tương Quân nghe thấy là giết người, âm thầm thở phào, quan sát thấy bến cảng ở trong màn mưa tối đen như mực, nhẹ giọng hỏi thăm:

"Giết ai rồi?"

Trần Nguyên Thanh không nói gì, nhưng ánh mắt phức tạp cùng vẻ mặt cứng ngắc, đều biểu thị, vừa rồi bên ngoài Thanh Dương thành, chết một người không nên chết. . .

Trước đó, Chu gia trang.

Sau khi tiệc rượu giải tán, khách nhân tới chơi đã trở về phòng của mình để nghỉ ngơi.

Trong tổ trạch Chu gia, không khí ngột ngạt tới cực điểm, ngay cả người hầu đi lại bên ngoài, cũng không dám thở lớn tiếng.

Trong thư phòng, ngọn đèn leo lắt, trên cửa sổ hai cái bóng người hiện ra.

Chu Hoài Lễ vừa từ tiệc rượu trở về, ngồi dựa vào trên ghế bành, không còn vẻ cười như vừa nãy tiếp khách, sắc mặt tái xanh, nắm chặt nhẫn trên ngón tay, thậm chí có thể nghe được tiếng răng tắc.

Trên ghế đối diện, là con trai trưởng Chu Anh hôm nay lên đánh lôi đài, ngực bị thương nặng, lúc này sắc mặt còn có chút tái nhợt, đang nói:

"Những năm gần đây chỉ tính việc sửa chữa lại bến tàu Thanh giang, chế tạo thuyền, chuẩn bị kéo quan hệ với các chủ thuyền, thương nhân, quan lại, đã tốn không dưới mấy vạn lượng bạc. Còn có Quân Sơn Đài, chúng ta đã cùng Hiên Viên Hồng Chí bàn bạc việc bến tàu, hôm nay Hiên Viên Hồng Chí cũng hỗ trợ, mất đi bến tàu Thanh giang, lấy tính tình Hiên Viên Hồng Chí, tất nhiên sẽ bắt Chu gia nợ một phần nhân tình. . ."

Chu Hoài Lễ lúc vừa mới trưởng thành, trong nhà vẫn còn là cái sơn trang nhỏ rèn sắt kiếm sống, vất vả mấy chục năm mới dành được gia nghiệp như bây giờ, bỗng nhiên bị cắt đi một miếng thịt, còn hao tổn danh vọng, trong lòng làm sao có thể nhẫn nhịn việc này?

Nhưng tổn thất một cái bến tàu, vẫn là việc nhỏ.

Chu Hoài Lễ sắc mặt âm trầm nói:

" Bến tàu Thanh giang chỉ là sản nghiệp, không quan hệ tới sinh tử. Những năm gần đây đã làm mất lòng Hồng Hoa Lâu không ít, hôm nay bởi vì Kiếm Vũ Hoa, Dạ Tứ Lang kia đã nổi lên sát tâm với ta. Chờ ngày Dạ Tứ Lang đứng vào hàng bát khôi, chính là thời điểm Chu ta gia đại nạn!"

Chu Anh tự nhiên biết những năm này bọn hắn quả thực chèn ép Hồng Hoa Lâu vô số lần, thế là xích lại mấy phần, nhỏ giọng nói:

"Nếu không viết phong thư cho Nhị thúc?"

" Nguyên nhân sự tình bắt nguồn từ ta, Dạ Tứ Lang thật muốn diệt môn, Nhị thúc ngươi khẳng định sẽ trở về. Còn hiện tại, cục diện này, hắn không có khả năng sẽ đồng thuận với người huynh trưởng như ta."

Chương 194 - Đi Đào Người 2

Chương 194. Đi Đào Người (2)

Chu Anh nghĩ một chút:

"Lấy Dạ Tứ Lang thiên phú, đợi khi cánh hắn cứng cáp rồi rất có thể Nhị thúc đều không thể ép được, mặc kệ chính là nuôi hổ gây họa. . . Nếu không hiện tại đi. . ."

Chu Hoài Lễ hơi trầm mặc:

"Bình Thiên Giáo hôm nay lên tiếng, bây giờ ra tay, không khác nào vả mặt Bình Thiên Giáo. Hồng Hoa Lâu đạp Chu gia ta, tất nhiên cũng sẽ đi nói một chút quy củ cho môn phái khác, Vân Châu, Bão Nguyên Môn - Lý Hỗn Nguyên, năm nay chiếm gần hết sản nghiệp của một hương chủ Hồng Hoa Lâu, hai nhà đang trong quá trình thương lượng, ta đánh giá, nơi mà Dạ Tứ Lang sẽ tới, chính là Bão Nguyên Môn."

"Cha có ý là, ôm cây đợi thỏ?"

Chu Hoài Lễ không có trả lời, chỉ nhìn chằm chằm ánh trăng bên ngoài, ánh mắt nham hiểm.

Đương lúc phụ tử đang nói chuyện phiếm, lão tam Chu Hoài Nghĩa từ bên ngoài đi đến, đứng bên ngoài cửa sổ, thấp giọng nói:

"Tin tức truyền về, đã tìm thấy Nhị nha đầu và Vũ Hoa, đang ở bến tàu, có cần ta đem người mang về hay không?"

Chu Hoài Lễ sắc mặt tức giận:

"Hôm nay nếu không phải hắn mở miệng, Hồng Hoa Lâu đã

biết khó mà lui, làm sao đến mức rơi vào cục diện này? Khổ sở nuôi hắn hai năm, lại đổi lấy cái Bạch Nhãn Lang như thế. . ."

Chu Anh ngắt lời nói:

"Gia gia vừa nằm ngủ. Hôm nay là Gia gia để Nhị tỷ đuổi theo, ý tứ hẳn là không truy cứu Kiếm sư huynh. Nếu gia gia tức giận xảy ra chuyện, không dễ giao phó với Nhị thúc."

Chu Hoài Lễ hít một hơi thật sâu, trầm mặc một lúc lâu sau, đứng dậy cầm kiếm treo ở bên hông:

"Ta tự mình đi mang Nhị nha đầu trở về. Lão tam, ngươi tìm kiếm một chút, tìm một nhà khá giả, đem Nhị nha đầu hứa gả ra ngoài, gả đi xa một chút. Việc này phải âm thầm làm, tuyệt đối không được truyền ra ngoài, càng đừng cho cha biết được."

Chu Hoài Nghĩa có chút chần chừ, nhưng Kiếm Vũ Hoa đã không còn giá trị với Chu gia, mặt khác oán khí bên phía Quân Sơn Đài cũng khá lớn, không thanh lý môn hộ, khó tránh Chu Hoài Lễ và Quân Sơn Đài nảy sinh hiềm khích, chỉ đành là khe khẽ thở dài, quay người rời đi.

Chu Anh thấy Chu Hoài Lễ muốn ra cửa, ngẫm lại vẫn là khuyên nhủ:

"Kiếm Vũ Hoa thiên phú không tầm thường, cùng chúng ta không phải người một đường, nhưng cũng nhớ ân tình gia gia. Nếu không mang về thuyết giáo, cho thêm một cơ hội?"

Chu Hoài Lễ đang cầm chuôi kiếm đi ra cửa phòng, nghe thấy lời này, dừng lại nghiêng đầu nhìn về phía nhi tử:

"Gia gia ngươi sớm muộn cũng sẽ chết già, gia gia ngươi chết rồi, Kiếm Vũ Hoa sẽ còn nhớ ân tình Chu gia sao? Hôm nay Kiếm Vũ Hoa dám đi, đã cùng ngươi và ta ân đoạn nghĩa tuyệt, ngươi cho rằng tha cho hắn một lần, để hắn ở lại Chu gia làm con rể về

sau, hắn sẽ mang ơn chúng ta? Thiên phú của hắn cũng không thấp, cho hắn thời gian mười năm liền có thành tựu, chỉ sợ đến lúc đó lại có thêm một thanh kiếm treo trên đầu Chu gia, sau khi ta chết, chỉ bằng ngươi cũng muốn ép được Kiếm Vũ Hoa?"

Chu Anh khẳng định không phải đối thủ của Kiếm Vũ Hoa, hiện tại là như thế, tương lai cũng giống vậy, trầm mặc một lúc lâu, khẽ vuốt cằm, không nói gì thêm.

Vù~

Một trận gió đêm phất qua, trước cửa lại không có lấy một bóng người. . .

Đột nhiên mây trôi tới, che lấp ánh trăng, bờ sông triệt để đen lại, vang lên vài tiếng sấm rền.

Ầm ầm. . .

Dạ Kinh Đường mang theo mũ rộng vành, chậm rãi dạo bước bên ngoài bến cảng, tư vị ngọt ngào với Lạc nữ hiệp dần dần bị gió đêm thổi tan, các chuyện vớ vẩn bắt đầu xông lên đầu:

'Ngây ngốc đối với ta lễ đãi có thừa, vô luận là thiên hạ đại nghĩa, hay là đạo lý làm người, đều chỉ có thể nghĩ cách chiêu an Bình Thiên Giáo, nhưng làm như thế nào chiêu hàng được Tiết Bạch Cẩm mới là vấn đề. . .'

Vụng trộm với vợ người ta, còn bảo người ta đầu hàng, cái này không phải là nhân vật phản diện sao. . .

Còn có Tam Nương, Tiết Bạch Cẩm là nữ không thể để lộ với Tam Nương, chuyện này phải giải thích như thế nào đây. . .

Trộm nữ nhân của giáo chủ, mà nói Bình Thiên Giáo sẽ không đối phó Hồng Hoa Lâu, có quỷ mới tin chứ đừng nói Tam Nương. . .

Dạ Kinh Đường giương mi mắt nhìn về lầu hai của con thuyền phía xa xa, có thể thấy được, bên trong cửa sổ vẫn sáng đèn đuốc. Giai nhân thục mỹ đưa lưng về phía cửa sổ lầu hai, mặc dù nhìn không quá rõ ràng, nhưng vẫn có thể cảm giác được bên trong tản ra nỗi niềm u oán cùng vẻ u sầu.

"Aizz. . ."

Dạ Kinh Đường véo veo trán, hơi trầm mặc, bên ngoài vẫn làm ra bộ dáng trầm ổn, đi về phía đò ngang.

Nhưng vừa tiến vào bến cảng, một bóng người, liền bước ra từ chỗ tối:

"Kinh Đường."

Dạ Kinh Đường vốn cho rằng Tam Nương ở đây ôm cây đợi thỏ, kinh ngạc nhảy một cái, nhưng đảo mắt nhìn lại, đã thấy đi ra là Nhị đương gia Tống Trì đang phụ trách tuần tra.

Tống Trì thân mặc một bộ cẩm bào, đi đến trước mặt, sắc mặt có chút nghiêm túc:

"Chưa rời khỏi địa giới Thanh Dương, Chu gia khả năng sẽ giở trò, một mình đi bên ngoài rất nguy hiểm, chú ý chút."

Dạ Kinh Đường chắp tay thi lễ:

"Ta sẽ cẩn thận đề phòng, cảm tạ Tống thúc quan tâm."

Tống Trì thu hai tay về sau, hơi trầm mặc nói:

"Hôm nay, cái Kiếm Vũ Hoa kia, là mầm mống tốt, ta thích, đáng tiếc gặp phải người không tốt. Nếu có thể thu vào môn hạ Hồng Hoa Lâu, về sau cũng coi như nhiều thêm một viên Đại tướng."

Cảm nhận Dạ Kinh Đường đối với Kiếm Vũ Hoa quả thật

không tệ, dò hỏi:

"Tống thúc biết hắn ở đâu sao?"

"Vừa rồi vụng trộm chạy đến bên này tìm thuyền, Nguyên Thanh đã đi theo quan sát, đang ở bến tàu Hoàng Tùng."

Chương 195 - Đi Đào Người 3

Chương 195. Đi Đào Người (3)

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt cằm, hiện tại cũng không biết nên đi giải thích với Tam Nương như thế nào, dứt khoát xoay người nói:

"Đi thôi, đi qua xem một chút, ta thử xem có thể để cho tiểu tử ra nhập môn hộ hay không."

Tống Trì cùng Dạ Kinh Đường sóng bước đi ra khỏi bến cảng, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Trường Thanh thiên phú không được tốt, Tống thúc ta lại cắm rễ ở Thiên Nam, nơi hào cường như mây, nếu không có người kế tục, về sau sức ảnh hưởng Hồng Hoa Lâu tại phương nam. . ."

"Tống thúc muốn để Kiếm Vũ Hoa vào Bạch Hổ đường?"

Tống Trì thở dài:

"Nếu có thể đem người đào về, Tam Nương khẳng định cho vào Thanh Long đường rồi, để tiểu tử kia đổi thành học thương pháp. Chuyện này chúng ta bí mật làm là được rồi, đây là ý kiến của ta. Ta thân là trưởng bối sau này cũng sẽ dạy ngươi quyền pháp. . ."

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười khẽ:

"Tống thúc có thể tự mình đi đào người, sao phải vẽ vời thêm chuyện, đem ta đi theo?"

Tống Trì khoát tay áo:

"Ta tốt xấu cũng là đường chủ Bạch Hổ đường, há có thể làm sự tình lừa trên gạt dưới trung gian kiếm lời túi tiền riêng, âm thầm làm sau lưng , chờ ngươi về sau chấp chưởng Hồng Hoa Lâu làm khó dễ cho ta, thế thì khó chịu chết."

"Tống thúc quá lời rồi. . ."

. . .

——

Thanh Dương thành là thành quận lớn của Trạch Châu, hướng đông chính là Vân Mộng Trạch ngàn dặm, mà Quân Sơn Đài ngay bên trong Vân Mộng Trạch kia, vì thế xung quanh Thanh Dương thành có rất nhiều bến cảng, đại bộ phận sẽ di chuyển theo tuyến đường Thanh Giang, một bộ phận khác thì tiến về nhánh cửa sông của Vân Mộng Trạch.

Ầm ầm. . .

Thời gian đã đến đêm khuya, lại có mưa nhỏ, trong ngoài Thanh Dương thành đều lâm vào tĩnh mịch, chỉ còn lại dày đặc tiếng mưa rơi.

Dạ Kinh Đường đem mũ rộng vành đội trên đỉnh đầu, cùng Tống Trì đi đường, xuyên qua đường phố im ắng, đi tới một cái bến tàu nhỏ phía đông Thanh Dương thành.

Bến tàu ngày thường vận chuyển hàng hoá nhỏ, xung quanh là mấy cái nhà kho, thuyền hàng đậu cạnh bờ sông, trên đường nhỏ xa xa còn có thể nhìn thấy một chút đèn đuốc, ngược lại là trên bến tàu chỉ có một mảnh đen ngòm.

Dạ Kinh Đường đi theo Tống Trì, đợi lúc đi qua ngõ nhỏ, phát hiện nơi xa có một chút tia sáng.

Dạ Kinh Đường đang muốn đi tới, Tống Trì liền đưa tay cản, ra

hiệu chớ lên tiếng.

Dạ Kinh Đường phát giác không đúng, trong nháy mắt cố không phát ra tiếng động, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, trong một gian phòng cũ kỹ truyền đến:

Ưm, hừm~~

Tiếng hít thở của nam nữ, còn có tiếng vang kỳ kỳ quái quái, nghe ra cùng lúc hắn thân thiết với Lạc nữ hiệp không khác biệt lắm. . .

? !

Tống Trì trầm ổn nội liễm biểu cảm có chút ngơ ngác.

Dạ Kinh Đường cũng là không hiểu thấu, quay sang nhìn Nhị đương gia bên cạnh - ách. . . giờ nên làm thế nào?

Tống Trì quả thực không ngờ tới, mang theo Thiểu chủ tới thu đồ đệ, còn có thể đụng phải chuyện lúng túng như thế.

Nhưng đến đều đã tới, cũng không thể quay đầu trở về.

Kết quả là, Thiểu chủ cùng Nhị đương gia Hồng Hoa Lâu, liền như là hai dâm tặc nửa đêm nghe lén, lén lút tựa ở trên tường, lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Cũng may người ở bên trong, không để cho hai cái đại lão giang hồ quá lúng túng, rất nhanh lại vang lên tiếng nói chuyện:

"Tại sao không đi Thanh giang? Đi Vân Mộng Trạch, có thể sẽ bị người Quân Sơn Đài bắt gặp. . ."

"Vừa rồi ta đi bờ sông xem xét, có người tại bến tàu nhìn chằm chằm, lên thuyền sẽ bị phát hiện."

"Hôm nay may mắn có Dạ thiếu chủ kia, nếu không. . ."

"Ai, sư phụ vẫn luôn là cái tính tình này, là công phu của ta không tốt, bằng không thì cũng không nháo đến một bước này. . ."

. . .

Dạ Kinh Đường đang cố gắng lăng nghe thật kỹ, Tống Trì bên cạnh chợt bên khẽ động, hơi đưa tay ra chỉ.

Vút vút vút. . .

Một âm thanh xé gió, từ bên trong màn mưa tới gần.

Thanh âm cực nhỏ, nếu không phải mưa rơi lác đác đi dưới mưa khó mà che lấp âm thanh, chỉ sợ khoảng cách rất gần mới có thể phát giác.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường ngưng lại, tựa ở dưới mái hiên nhà kho không nhúc nhích tí nào, tập trung lực chú ý hướng về phía người đang tới.

Hô. . .

Một đạo hắc ảnh xuất hiện trên đường nhỏ, thấp thoáng, thấy không rõ thân hình.

Mà vào lúc này, âm thanh đối thoại trong nhà kho cũng ngừng lại.

Rất nhanh, một đạo bước chân trầm ổn, từ bờ sông đối diện nhà kho vang lên:

Bịch, bịch, bịch. . .

——

Nhà kho ở trên bến tàu nhỏ, bên trong đều là bình gốm và vật liệu đá xanh khác không nhiều đồ giá trị nên cửa chỉ là treo một cái khóa, lúc này đã bị mở ra, phía trên đá xanh đặt một ngọn nến

nhỏ.

Kiếm Vũ Hoa ngồi dựa vào tường, tay áo xắn lên, hai tay là những vết tím xanh, sắc mặt hơi có vẻ phù phiếm.

Nữ tử ăn mặc theo kiểu tiểu thư nhà giàu, cầm trong tay thuốc trị thương, bôi lên vết thương của Kiếm Vũ Hoa.

Nghe thấy động tĩnh, hai người lúc này đều im lặng, sắc mặt nghiêm túc, nhìn về hướng cửa của nhà kho.

Bịch bịch. . .

Tiếng bước chân quen thuộc mà bình ổn dần dần tiếp cận, mỗi một âm thanh đều rất giống nện vào đáy lòng hai người.

Sắc mặt hai người cũng vì tiếng bước chân dần dần tái nhợt.

Run lẩy bẩy ~~

Kiếm Vũ Hoa lưng tựa vách tường đứng dậy, hai tay bất lực rủ xuống, nhìn cánh cửa đang đóng chặt im lặng.

Nữ tử bên cạnh thì ánh mắt sợ hãi, đứng dậy ngăn tại trước mặt Kiếm Vũ Hoa. . .

Chương 196 - Vì Sợ Hắn Cầu Tình

Chương 196. Vì Sợ Hắn Cầu Tình

Kẹt kẹt ——

Cửa lớn Phòng kho cũ kỹ bị đẩy ra, một trận gió mưa thổi tới. Lôi quang chợt léo, hiện ra một bóng người bên hông đeo bội kiếm, tay đè chuôi kiếm đứng ở ngoài cửa, hình dáng thân thể trầm ổn như núi.

"Cha. . ."

Sắc mặt nữ tử tái nhợt, giang hai cánh tay che chắn, ngăn cản trước người Kiếm Vũ Hoa, mắt lộ ra vẻ khóc thảm cùng tuyệt vọng.

Kiếm Vũ Hoa giống như sớm biết sẽ như thế, phản ứng có chút bình thản:

"Nhị tiểu thư, ngươi đi về trước đi, ta nói lời xin lỗi với sư phụ, đợi chút nữa liền trở về."

Nữ tử dùng sức lắc đầu, đáy mắt ngập tràn nước mắt, nói không ra lời.

Bành ~

Một tiếng vang nhỏ, hai con ngươi nữ tử thất thần, thân thể xụi xuống.

Kiếm Vũ Hoa đưa tay tiếp được, chậm rãi đặt cơ thể nữ tử

xuống để cho tựa vào trên tường, sau đó đi đến bên trong đống đồ lộn xộn, lấy ra một cây gậy gỗ dùng làm chuôi cuốc:

"Sư phụ thật tuyệt tình như vậy?"

Chu Hoài Lễ chậm rãi tiến lên, ánh mắt thản nhiên:

"Hai năm nay, lão phu đối xử với ngươi coi như con đẻ, cái gì tốt đều có thể cho ngươi. công lao sự nghiệp nửa đời lão phu bị hủy trong ngày hôm nay. Chẳng phải trước đó ta đã dặn dò ngươi rồi sao, không cầu ngươi thắng, chỉ cầu ngươi giữ im lặng, ngươi vì cái gì không quản được cái miệng này?"

Kiếm Vũ Hoa cầm trường côn trong tay, ánh mắt không còn sự kính ngưỡng như ngày thường nữa:

" Lương Châu, Phó gia ta ba trăm năm trung liệt, nước diệt thì nhà vong, chưa hề có một đứa con bất hiếu, không giống loại giang hồ lùm cỏ như Chu gia ngươi."

"Ha ha. . ."

Chu Hoài Lễ khẽ gật đầu, kiếm trong tay chậm rãi xuất khỏi vỏ.

Vụt ~~~

Tiếng vang rất nhỏ, xuất hiện trong Phòng kho, dưới ánh nến, hàn mang dần dần hiện ra.

Nhưng ngay lúc này, trong đường tắt phía ngoài, bỗng nhiên truyền ra bước chân lung la lung lay. . .

Bịch bịch bịch bịch bịch. . .

"Hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu đến ngày mai sầu. . . Rút dao chém nước nước càng chảy, nâng chén tiêu sầu sầu càng sầu. . ."

Giống như có người là uống rượu quá nhiều, uống tới cuống họng sưng lên, thanh âm nghe có chút khàn khàn.

Hai người đều là dừng lại, đảo mắt nhìn về nơi phát ra thanh âm.

Bịch bịch bịch. . .

Rất nhanh, tiếng bước chân từ vách tường ngang qua cửa.

Lôi quang hiện lên, một cái vị khách mũ rộng vành say khướt, cầm lấy thanh trường đao, lắc lư thong thả đi tới trước cửa, toàn thân bị nước mưa ướt đẫm, trong tay còn cầm cái chai rượu:

"Nấc ~ làm sao. . . Có người. . . Cút đi, đây là địa bàn của gia gia. . ."

Chu Hoài Lễ một mình đi tới, chính là không muốn sự tình ‘Giết trò’ truyền đến trong tai lão thái công cùng ngoại nhân, nhìn thấy có người ngoài xâm nhập, sắc mặt lạnh lùng, giọng trầm thấp:

"Lăn."

Thanh âm uy nghiêm, mang theo sát khí!

Vị khách đội mũ rộng vành đứng ở cửa, thăm dò quan sát vài lần, lộ ra một gương mặt tuấn mỹ vô song, nhưng mà mũ rộng vành đã che khuất hai mắt:

"A ~ là. . . là. . . Giang hồ bằng hữu đang làm việc, lão nhân nhà ngươi, chuẩn bị giết người cướp sắc hay sao?"

Ánh mắt Chu Hoài Lễ ẩn giận, xoay người lại.

Kiếm Vũ Hoa thấy thế vội vàng nói:

"Huynh đài, đây là việc riêng. . ."

"Cái bến tàu này, là địa bàn của lão tử, lão tử mỗi ngày đều ngủ ở chỗ này. . ."

Vị khách mũ rộng vành lắc lư ung dung tiến vào nhà kho, hai tay cầm lấy chuôi đao, say khướt nhưng lại hào khí mười phần:

"Tiểu tử ngươi. . . Đừng sợ, không ai có thể tại địa bàn của lão tử. . . Giết người cướp sắc. Ngươi ra ngoài, ta đến chiếu cố hắn. . ."

Ánh mắt Chu Hoài Lễ nổi giận, Thanh Phong dài ba thước ra khỏi vỏ, chỉ về hướng vị khách say khượt đội mũ rộng vành trước mặt:

"Lão phu Chu Hoài Lễ, tiểu tử ngươi mắt bị mù hay sao?"

"Chu Hoài Lễ. . . Ha ha. . . Chưa nghe nói qua."

Ba~

Trong Phòng kho cũ kỹ lóe lên hàn quang.

Thanh Phong ba thước đâm ra như rắn trườn, như thiểm điện, đâm thẳng cổ họng vị khách mũ rộng vành.

Kiếm Vũ Hoa sắc mặt đột biến, muốn nhấc côn đón đỡ.

Nhưng để hắn không ngờ tới chính là, cái vị khách mũ rộng vành rõ ràng đã say khướt kia, chỉ trong nháy mắt kiếm quang sáng lên, tư thế đứng tấn mãnh liệt lùi về phía sau, trong giây phút thối lui đến bên tường, trong tay chợt lóe lên đao quang.

Bành ——

Vách tường bên cạnh trong nháy mắt bị đánh nát, xuất hiện một cái lỗ.

Ào ào ào. . .

Trong kho hàng yên tĩnh lại.

Chu Hoa lễ tiện tay một kiếm không trúng, phát giác được cái nam tử này, tuyệt không phải hạng người hời hợt, đáy mắt hiện lên tia dè chừng.

Xoạt ~~

Vị khách mũ rộng vành đứng thẳng người, Ly Long Hoàn Thủ Đao chậm rãi trở vào bao, tựa ở trên tường, mũ rộng vành hơi lệch:

"Đi!."

Hai tay Kiếm Vũ Hoa trọng thương không có chiến lực chút nào, thấy được vị khách mũ rộng vành là cao nhân rút đao tương trợ, không nói nữa, chậm rãi lui lại, ôm lấy nữ tử vốn đã té xỉu, đi tới phía sau.

Bịch bịch. . .

Chu Hoài Lễ ánh mắt nổi giận, ánh mắt khóa kín toàn thân vị khách mũ rộng vành:

"Các hạ là người nào?"

Vị khách mũ rộng vành cầm đao không nói lời nào, thỉnh thoảng nấc một ngụm rượu, cho đến khi Kiếm Vũ Hoa luồn qua cái lỗ hổng vừa bị đánh thủng, bước nhanh rời đi, mới chậm rãi đứng thẳng người, không còn giả vờ say rượu:

"Biết vì cái gì ta để hắn đi không?"

"Muốn thay hắn đi chết?"

"Sợ hắn nhận ra thân phận của ta, cũng sợ hắn vì ngươi cầu tình."

Vị khách mũ rộng vành chậm rãi nâng lên mũ rộng vành, lộ ra cặp mày kiếm cùng đôi mắt sáng đầy khí thế.

? !

Chương 197 - Giết Người Trong Đêm Không Lưu Hậu Hoạn

Chương 197. Giết Người Trong Đêm Không Lưu Hậu Hoạn

Chu Hoài Lễ từ đôi mắt kiên định sắc lẻm này, nhận ra người đến là ai, trong lòng hơi hồi hộp một chút:

"Dạ Tứ Lang. . ."

"Nhãn lực không tệ."

Chu Hoài Lễ cầm trong tay kiếm Thanh Phong dài ba thước, đưa mắt nhìn xung quanh, hiển nhiên là đang tìm kiếm cao thủ Hồng Hoa Lâu ẩn núp.

"Không cần nhìn, chỉ có một mình ta."

Chu Hoài Lễ không phát hiện có người mai phục, đáy mắt hiện lên một vòng nghi hoặc:

"Ngươi muốn đi tìm cái chết sao?"

Dạ Kinh Đường bỏ mũ rộng vành xuống, ném sang một bên, nhấc lên bội đao:

"Đúng."

Soạt soạt soạt. . .

Bến tàu cũ kỹ yên lặng trở lại, chỉ còn một ánh nến, hơi rung nhẹ tại trong gió đêm.

Chu Hoài Lễ hôm nay được chứng kiến võ nghệ Dạ Kinh

Đường, rất lợi hại, nhưng dựa vào Bá Vương Thương kia, đánh Kiếm Vũ Hoa thì có thể, tuyệt không phải là đối thủ của hắn, trong lòng âm thầm suy đoán, cảm thấy xung quanh tất có mai phục, không thì kẻ này không có khả năng cả gan làm loạn như vậy.

Chu Hoài Lễ hơi trầm ngâm, không có thử đi đánh giết cái họa lớn Hồng Hoa Lâu này, mà bước chân khẽ nhúc nhích, chậm rãi lùi về phía cửa.

Dạ Kinh Đường xách đao bình thản nhìn chăm chú, cũng không có ý đuổi theo.

Bịch bịch. . .

Rất nhanh, Chu Hoài Lễ thối lui ra bên ngoài nhà kho, hai chân điểm nhẹ, thân hình liền phóng lên tận trời, biến mất tại bên ngoài nhà kho.

Nhưng trong một khoảnh khắc tiếp theo, trong đêm mưa bỗng vang lên bạo hưởng!

Ầm ầm ~

Thanh âm như sấm rền, nóc nhà Phòng kho cũ kỹ trong nháy mắt lõm, liền tựa như cự vật ngàn cân đập trên nóc nhà.

Soạt !

Nóc nhà bị sụp đổ, Chu Hoài Lễ từ bên trên ngã xuống.

Tống Trì mắt hổ trừng lớn, từ bên trên đáp xuống, dưới xương sườn có thêm một vết thương từ kiếm, lại xem như không, đấm ra một quyền giữa trời giáng xuống như thiết chùy đập vào ngực Chu Hoài Lễ.

Bành!

Một quyền xuất ra, tiếng như sấm rền.

Nước mưa cùng gạch ngói vụn từ nóc phòng rơi xuống, một vòng sóng chấn động từ trung tâm cú đấm tản ra

Chu Hoài Lễ võ nghệ kém xa Kiếm Thánh đương thời, nhưng có thể làm chưởng môn Thủy Vân Kiếm Đàm cũng không phải hạng người hời hợt, một kiếm chém về hướng vai phải Tống Trì, muốn lấy thương đổi thương.

Nhưng hành động này cũng không thể ép Tống Trì thu lại quyền pháp bưu hãn.

Phập!

Mũi kiếm đâm vào thịt, mang theo một tiếng trầm đục.

Tốc độ Chu Hoài Lễ rơi xuống bạo tăng, trên mặt đã nhiễm đỏ, nhưng vẫn không khiến hắn bị loạn tâm trí, hắn lộn vòng giữa không trung, duỗi kiếm đâm thẳng xuống Dạ Kinh Đường phía dưới.

Hưu~

Tiếng kiếm xé gió bén nhọn thê lương, gần tựa như tiếng tên bay phát ra, Thanh Phong kiếm dài ba thước đâm xuống giữa trời, chỉ trong chớp mắt đã đến đỉnh đầu Dạ Kinh Đường!

Sang sảng ~

Gạch ngói vụn rơi xuống như mưa, hàn quang lóe lên!

Ngay khoảnh khắc Chu Hoài Lễ đánh vỡ nóc nhà, Dạ Kinh Đường dậm chân xuống mặt đất, phi thân bay lên, tay trái cầm đao, trường phong ngân sắc nổi lên đao xuất ra khỏi vỏ như bạch hồng quán nhật, chuẩn xác không sai bổ vào mũi kiếm.

Đang~

Âm thanh linh hoạt kỳ ảo nhẹ vang lên, theo đó là tiếng áo bào

vỡ tan.

Kiếm pháp Chu Hoài Lễ lão luyện đến cực điểm, vung kiếm đón đỡ, đồng thời lưỡi kiếm uốn lượn đánh vào vai Dạ Kinh Đường, trong nháy mắt phá tan áo bào đen.

Chiêu này nguyên bản muốn đánh nát xương cốt bắp thịt phế bỏ cánh tay trái của Dạ Kinh Đường. Nhưng thời điểm xoẹt qua, mũi kiếm mang ra không phải là máu thịt, mà là nhuyễn giáp ngân sắc, còn Dạ Kinh Đường thì lông tóc cũng không bị thương!

Mặt khác, lực đạo cục lớn ẩn chứa trong một chiêu của trường đao, từ bội kiếm truyền đến thân thể Chu Hoài Lễ. Hiện tại cơ thể hắn đang ở không trung không chỗ mượn lực, cân nặng cũng phải trên dưới 60 cân, sao có thể chống đỡ được lực đao mà Dạ Kinh Đường dốc toàn lực bộc phát từ mặt đất lao lên, thân hình lập tức bị bắn ra.

"Ha!"

Tống Trì lúc này cũng quát lớn, xông lên dùng cùi chỏ tay xuất ra một chiêu, cùi chỏ cương mãnh vô cùng hướng về sau gáy Chu Hoài Lễ mà đánh, muốn một kích giết chết.

Chỉ là kiếm pháp của Chu Hoài Lễ quả thật không phải là hư danh.

Sau khi trường kiếm bị Dạ Kinh Đường một đao đánh bật về trước ngực, Chu Hoa Lễ liền trực tiếp dùng cánh tay đẩy lưỡi kiếm đi.

Hưu~

Lưỡi kiếm uốn lượn, vòng quanh thân thể, gần như cong thành nửa vòng cung bắn về sau, chuẩn xác đâm về phía Tống Trì.

Tống Trì đấu pháp từ trước đến nay vẫn luôn bưu hãn, dám

lấy tổn thương của bản thân đổi lấy tổn thương cho kẻ địch, nhưng chuyện ngu xuẩn như lấy mạng đổi tổn thương thì tuyệt sẽ không làm. Dưới chiêu thức của Chu Hoài Lễ, Tống Trì di chuyển khuỷu tay, nâng đầu gối chân lên nện một cái vào cạnh eo Chu Hoài Lễ.

Bành !

Mặc dù lăng không, không chỗ mượn lực, nhưng Tống Trì chỉ dựa vào nhục thể bộc phát đã khiến Chu Hoài Lễ văng ra ngoài, đụng thủng vách tường nhà kho cũ kỹ.

Ầm ầm~

Gạch đá nổ tung!

Chu Hoài Lễ lấy một địch hai, cho đến hiện tại vẫn chưa bị ép vào đường chết, thậm chí còn ra âm hiểm với hai địch nhân, nhưng mà hắn biết liên tiếp chiến đấu, không tránh khỏi rơi vào thế hạ phong, ngay sau khoảnh khắc cơ thể đụng nát vách tường, liền muốn lao đi chạy về trong thành.

Nhưng hai chân Chu Hoài Lễ vừa lê bước trên bờ sông, phía sau liền vang lên một tiếng:

Táp~ Đao phong cuồng bạo phá tan màn mưa, mang theo âm thanh xé gió thê lương!

Vừa rồi Chu Hoài Lễ tiếp đao thứ nhất, hắn còn chần chừ không dám khẳng đinh, nhưng đao từ sau lưng lần nữa chém tới mang theo thanh thế doạ người, hắn liền có thể chắc chắn, đây là Bát Bộ Cuồng Đao đã biến mất trên giang hồ được ba mươi năm!

Chương 198 - Giết Người Trong Đêm Không Lưu Hậu Hoạn 2

Chương 198. Giết Người Trong Đêm Không Lưu Hậu Hoạn (2)

Nếu như đổi lại là người khác, đại khái sẽ bị một đao này chém cho trở tay không kịp. Nhưng người ở đây là Chu Hoài Lễ, năm đó Trịnh Phong - chủ nhân của bộ Đao pháp Bát Bộ Cuồng Đao là Vân Trạch tam kiệt, mà Chu Hoài Lễ cũng là nhân sĩ Trạch Châu lại cùng một thế hệ với Trịnh Phong, không có khả năng chưa từng giao đấu qua.

Mặc dù đao thế phía sau đáng sợ hơn so với Trịnh Phong, nhưng Chu Hoài Lễ hắn cũng không phải Chu Hoài Lễ lúc chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Một đao đánh tới, Chu Hoài Lễ không quay đầu lại, chỉ nâng tay trái lên, trường kiếm từ tay phải thuận thế đập lên cánh tay.

Ba~ Lưỡi kiếm uốn lượn trước người, kế đó lăng lệ về phía sau lưng, hạt mưa ven đường đều bị chấn vỡ thành sương mù trắng.

Dạ Kinh Đường toàn lực bộc phát, một đao hướng eo trái Chu Hoài Lễ mà chém, vốn cũng có đề phòng chiêu Hồi mã kiếm địch nhân trước mặt nhưng mũi kiếm bỗng nhiên lại từ chỗ vai trái bắn ra, trực tiếp điểm về phía tim hắn. Tình huống này, thật sự đã làm cho Dạ Kinh Đường hơi kinh ngạc một chút.

Mặc dù đã phát hiện Chu Hoài Lễ nhằm vào tim đâm tới nhưng Dạ Kinh Đường vẫn làm như không thấy, toàn lực một đao chém xuống.

Chu Hoài Lễ xuất ra kiếm này, từ phía trước đâm về sau, điểm tại vị trí trái tim Dạ Kinh Đường, thuộc về kỹ năng nhất kích tất sát, cho dù Dạ Kinh Đường có mặc nhuyễn giáp, cũng chắc chắn có thể đâm xuyên.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Thanh Phong bảo kiếm không gì không phá nổi, sau khi xuyên qua áo bào cùng nhuyễn giáp lại đụng phải thứ gì, không thể tiến thêm, dẫn đến mũi kiếm trong nháy mắt bị uốn cong.

Xoẹt!

Một đao chém xuống, không một chút ngập ngừng lướt ngang trên cơ thể Chu Hoài Lễ, xương sườn bên trái trong nháy trào ra một tràng máu, đoán chừng cơ thể đã bị chém đứt hai cái xương sườn!

"Haaa! "

Tống Trì cũng nhanh chân vọt tới, thân hình như mãnh hổ xuất sơn, ngay tại khoảng cách còn có ba trượng, bay lên nhào tới, một quyền đấm thẳng vào sau lưng Chu Hoài Lễ.

Bành! Quyền này đấm tới, thanh âm huyết nhúc nứt vỡ liền vang lên trong không trung.

Mưa từ trên trời rơi xuống vỡ tan khi chạm phải lưng Chu Hoài Lễ, cả người hắn bay về phía trước, ngã trên một bệ đá ở bờ sông.

Bành!

Kiếm thuật Chu Hoài Lễ cũng được xem là điêu luyện, lô hỏa thuần thanh, nếu như đơn đấu, Tống Trì xác thực không có khả năng chiếm được chỗ tốt, nhưng có thêm Dạ Kinh Đường ở đây, căn bản không phải đối thủ. Đối mặt với hai người điên, một người toàn thân là bảo bối phòng ngự, một người hung hãn không

sợ chết lấy thương tích đổi thương tích, Chu Hoài Lễ chỉ dựa vào một mình một kiếm thì ứng phó ra sao?

Chu Hoài Lễ ngã trên bệ đá làm nước đọng trên mặt đá bắn tung tóe, trong kẽ răng phun ra một ngụm máu đỏ, chưa kịp đứng dậy đã bị một đao không chút nương tình lần nữa chém xuống.

"Aaa! "

Dạ Kinh Đường hôm nay tại Chu gia trang, bị Chu Hoài Lễ cưỡng từ đoạt lý uy hiếp, đã phải nén giận rất nhiều. Tình huống lúc đó không thể làm được gì hơn, hiện tại có lại cơ hội, há có thể không trả thù?

Dạ Kinh Đường không chút lưu tình, vung đào lên, xoay người chém một đao vào Chu Hoài Lễ.

Ba~

Chu Hoài Lễ biết lực đạo Bát Bộ Cuồng Đao có bao nhiêu cương mãnh, thấy đao kia hạ xuống ngay lập tức nâng cánh tay trái lên chống đỡ lưỡi kiếm làm tấm chắn ngăn cản ở lưỡi đao.

Keng~ Một tiếng bạo hưởng.

Một đao bên bờ sông, ảnh hưởng của đao phong khiến sóng nước dưới sông và nước đọng trên bờ đều bị đánh cho bay cao hơn thước. Gạch đá cũ kỹ phía sau lưng Chu Hoài Lễ toàn bộ vỡ nát, còn hắn thì bị lực đao ép cả người lún xuống trên mặt đất.

Phía sau lưng là bệ đá, không thể rút về sau, Chu Hoài Lễ chỉ có thể cấp tốc xoay người mượn lực bắn dậy. Nhưng Chu Hoài Lễ vừa nhảy lên được một nửa, đao thứ tư lại lần nữa rơi xuống!

"Chết đi! "

Dạ Kinh Đường phát ra một tiếng quát lớn, bắp thịt cả người

căng cứng, hai tay cầm đao nâng qua đỉnh đầu hiên ngang chém xuống bảo kiếm đang được Chu Hoài Lễ dùng cánh tay trái chèo chống.

Keng ~

Bên trong màn mưa bỗng có tia lửa bắn lên tung tóe do lực va chạm mạnh của kim loại. Bảo kiếm Chu Hoài Lễ quả thực là kiếm tốt, không bị gãy, nhưng người cầm kiếm lại bị đánh lún xuống thêm một tấc.

Keng ~

Keng~

Keng ~

Đối thủ căn bản không có không gian xê dịch, Dạ Kinh Đường cũng không để ý tới chiêu thức nữa, liên tiếp dùng đao chém mạnh xuống.

Mỗi một đao chém xuống tựa như búa nặng đập khiến Chu Hoài Lễ càng lún thêm mấy phần.

Bát Bộ Cuồng Đao cần sử dụng quá nhiều lực lượng, vẻn vẹn đánh thêm ba đao mà sắc mặt Dạ Kinh Đường đã đỏ lên, cái trán đầy gân xanh như muốn nổ tung, lòng bàn tay có máu rỉ ra.

Bên phía bị chặt, Chu Hoài Lễ so với Dạ Kinh Đường càng thêm chật vật!

Bảo kiếm trong tay liên tục bị chém, cánh tay trái chống đỡ bảo kiếm bị lực đạo cuồng bạo chấn thành nứt xương, cánh tay vẫn một mực nâng lên không dám hạ xuống, chỉ cần một lần nhịn không được khẳng định là bị chém nát đầu.

Mà cho dù chống đỡ được thì sao? Cũng chỉ là uổng công.

Tống Trì đứng bên cạnh, thấy Dạ Kinh Đường xuất thủ như kẻ điên, đao pháp chém liên tục, hắn gấp gáp nhảy qua nhảy lại trái phải, sau lưng Dạ Kinh Đường, hận không thể một quyền đem Dạ Kinh Đường đánh dẹp sang bên cạnh, cho hắn vào kết liễu kẻ thù.

Trước tình thế tất phải bị giết, đáy mắt Chu Hoài Lễ cực độ hoảng sợ, tức giận nói:

"Dừng tay!"

Mà trong màn đêm xa xa, cũng truyền tới một tiếng gấp gáp:

"Đao hạ lưu tình!"

Dạ Kinh Đường một đao rơi xuống, bằng vào man lực doạ người, thanh đao gắt gao đặt ở trên mũi kiếm Chu Hoài Lễ, đưa mắt nhìn lại, đã thấy Tam đương gia Trần Nguyên Thanh bước nhanh vọt tới, sắc mặt lo lắng mà tức giận:

"Hai người các ngươi đang làm cái gì? !"

Chương 199 - Giết Người Trong Đêm Không Lưu Hậu Hoạn 3

Chương 199. Giết Người Trong Đêm Không Lưu Hậu Hoạn (3)

Tống Trì máu me khắp người, tính tình nóng này, đáp lại:

" Còn có thể làm cái gì? Đang đánh chết cái cháu trai không cần mặt mũi này. "

Bịch!

Trần Nguyên Thanh đáp xuống gần đó, vừa vội vừa tức:

"Chu Xích Dương vẫn còn, ngươi giết ca ca hắn, cái mạng này ai tới trả?"

Chu Hoài Lễ bị chém lún xuống đất, đáy mắt cũng hiện lên sự nổi giận:

"Ngươi có gan liền động thủ! Cái mạng này của lão tử, đổi cả Hồng Hoa Lâu ngươi bị giết, lão tử nửa điểm không lỗ, chỉ xem ngươi có lá gan này hay không!"

Tính tình Tống Trì vốn luôn nóng nảy, hôm nay tại Chu gia lại chịu nhiều áp chế, vừa rồi bắt gặp, trực tiếp dâng lên sát tâm, cùng Dạ Kinh Đường ăn nhịp với nhau xông lên.

Lúc này nghe Trần Nguyên Thanh nói mới nhớ tới cái tiểu nhân vô sỉ này còn có một thân đệ đệ đứng trong hàng ngũ bát đại khôi. Kiếm Thánh Chu Xích Dương làm người trọng hiệp nghĩa, xác thực quan hệ cùng Chu Hoài Lễ không hợp. Đem Chu Hoài Lễ đánh cho gần chết, khả năng cũng sẽ không hỏi đến. Nhưng thật

sự giết rồi liền khác.

Mối thù giết huynh, nếu Chu Xích Dương không quan tâm, vậy coi như là vô tình vô nghĩa, về sau đặt chân tại giang hồ như thế nào?

Tống Trì lau nước mưa trên mặt, phát hiện sự tình có chút không dễ kết thúc, nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Làm sao bây giờ?"

Chu Hoài Lễ biết Hồng Hoa Lâu không có can đảm giết hắn, ánh mắt băng lãnh nhìn Dạ Kinh Đường:

"Ngươi thật sự cho rằng ngươi vô địch thiên hạ? Lão tử hôm nay để ngươi chém, ngươi có gan. . ."

Phốc !

Một đao đâm về phía Chu Hoài Lễ, trực tiếp đâm xuyên qua hàm dưới, xuyên qua cuống họng của hắn, chấm dứt lời nói còn đang dang dở.

Đêm mưa lâm vào tĩnh mịch!

Chu Hoài Lễ khó có thể tin trừng lớn nhìn thanh niên trước mặt, hai mắt trợn tròn dần dần bị máu nhuộm đỏ, ánh mắt rất nhanh lâm vào mơ hồ.

". . ."

Tống Trì cùng Trần Nguyên Thanh đứng hình tại chỗ, nhìn Chu Hoài Lễ chết không nhắm mắt, thần sắc triệt để ngốc.

Xoạt !

Dạ Kinh Đường rút đao ra, dùng áo ở cổ tay lau đi máu đỏ, trở tay thu đao vào vỏ, kế đó lại lau đi nước mưa trên mặt:

"Hừ! Thật sự cho rằng lão tử không dám giết ngươi. . ."

". . ."

Tống Trì trừng to mắt, sau một lúc lâu mới sửng sốt vừa gấp, vừa tức:

"Kinh Đường ngươi. . ."

Trần Nguyên Thanh mặt mũi trắng bệch, nhìn thi thể nằm trên mặt đất, tức giận nói:

"Tống Trì! Ngươi mang Kinh Đường đi gây họa, tự mình gánh đi."

"Ta làm sao gánh nổi Chu Xích Dương? . . . Hay là chúng ta đem thi thể đốt đi, lại không ai trông thấy!"

"Ngươi tưởng Chu gia ngốc sao? Ban ngày có xung đột, còn tuyên bố muốn diệt cả nhà Chu gia, ban đêm Chu Hoài Lễ liền chết, người có thể giết hắn còn có ai?"

Tống Trì muốn nói thêm gì đó, nhưng thấy ánh mắt nổi giận của Trần Nguyên Thanh, lại trầm mặc.

Chu Hoài Lễ bỗng nhiên chết bên ngoài, đồ đần cũng có thể đoán ra là Hồng Hoa Lâu làm. Hắn đứng ra nhận, Chu Xích Dương tìm tới cửa, chết cũng chết một mình hắn.

Hắn không nhận thì chỉ có thể để Dạ Kinh Đường chống, Dạ Kinh Đường chết rồi, Hồng Hoa Lâu liền biến mất.

Trần Nguyên Thanh nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Ngươi mau quay về đi, cùng lâu chủ lập tức rời khỏi Thanh Dương, coi như không biết việc này. Ta đưa Tống Trì về Thiên Nam, đi Quan Thành tránh một trận."

Dạ Kinh Đường lắc đầu nói:

"Chuyện hiện tại không thể cùng Hồng Hoa Lâu dính líu quan hệ, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết."

"Người cũng đã chết, ngươi giải quyết như thế nào?"

Dạ Kinh Đường nâng thi thể Chu Hoài Lễ lên, ném vào kho hàng, tìm mấy thùng dầu giội lên, châm lửa lên đốt, để tránh bị người khác nhìn ra vết tích chiến đấu.

Kế đó, Dạ Kinh Đường lấy ra lệnh bài bằng đồng của Tĩnh Vương phủ, dùng bội kiếm của Chu Hoài Lễ đính trên tường.

Tống Trì nhìn thấy lệnh bài Tĩnh Vương phủ, ánh mắt ngược lại sáng lên:

" Lệnh bài Nha Môn. . . Chu gia nhìn thấy cái này, tất nhiên không dám vọng động, trước tiên cần phải thăm dò ý tứ triều đình. . . Nhưng Nha Môn không có khả năng sẽ gánh cái oan ức này, hỏi một chút liền lộ tẩy. . ."

"Chu Hoài Lễ bất chấp vương pháp xem mạng người như cỏ rác, ta gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, được gọi là thấy việc nghĩa hăng hái làm, có thể nói rõ trước với Tĩnh Vương."

"Coi như có Nha Môn chống lưng, Chu gia cũng có thể dựa vào quan hệ với quan phủ, tra ra là ai ra tay, vẫn sẽ tìm được ngươi. . ."

"Đợi tra được rồi lại nói, có lệnh bài này ở đây, chí ít tạm thời sẽ không trút xuống đầu Hồng Hoa Lâu. Chỉ cần cho ta chút thời gian, Chu Xích Dương tới thì có thể như thế nào?"

Trần Nguyên Thanh cảm thấy trước mắt thì đây là phương thức giải quyết tốt nhất, quay người bước nhanh rời đi:

"Các ngươi đi trước, ta đi thông báo cho lâu chủ lập tức rời đi."

. . .

Trên bến tàu cũ kỹ, ánh lửa dần dần nổi lên, tại chỗ rất xa chậm rãi vang lên tiếng ồn ào.

Dạ Kinh Đường đứng ở một vị trí gần đó, nhìn xem thi thể dần dần hóa thành cháy đen, mới quay người nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ:

"Đi."

Tống Trì lau nước mưa trên mặt, phi thân đáp xuống thuyền, lấy sào đẩy thuyền ra khỏi bờ sông, đi nhanh về phía Thanh giang, ven đường còn đang nghĩ linh tinh:

"Hôm nay không nên ra ngoài, trước kia đều là Nguyên Thanh ngăn cản ta, ngươi tuổi tác còn trẻ, làm sao tính tình còn nóng nảy hơn ta?"

"Ta cũng đã lộ mặt, đi vào liền không thể để Chu Hoài Lễ còn sống đi ra ngoài, cuối cùng là không giết không được."

"Ai. . . Về sau hai ta không thể đi chung. . ."

Chương 200 - Như Thế Nào Mới Là Chết Bất Đắc Kỳ Tử

Chương 200. Như Thế Nào Mới Là Chết Bất Đắc Kỳ Tử

Mưa phùn rơi bên ngoài cửa sổ, nghe tựa như đồng hồ cát lặng yên chảy xuôi, yên tĩnh mà kéo dài, để cho người ta trong thoáng chốc giống như đặt mình vào vĩnh hằng.

Sa sa sa. . .

Lạc Ngưng một bộ áo xanh ngồi bên cạnh cửa sổ, trong tay vuốt ve Long Đàm Bích Tỳ, ngắm nhìn nước hồ phía trước cửa sổ, suy nghĩ lung tung.

Hôm nay nàng thật là điên rồi, tiểu tặc kia rõ ràng chơi bẩn, sao có thể liên tiếp trúng liên hoàn kế. . .

Lúc này, cũng mới chỉ mấy ngày, hắn tại sao lại được nữ vương gia coi trọng. . .

Một đêm Tương Quân tóc bạc thêm. . .

Vẫn rất quan tâm đến cái nữ chủ nhà phong kiều thủy mị kia. . .

. . .

Gian phòng trang trí thanh nhã, trên giường cách đó không xa, Chiết Vân Ly thân mặc yếm thêu hình chim chim, ôm chăn mền ngủ say, lộ ra eo nhỏ trắng nõn không tì vết.

Không biết lúc mấy giờ sáng, một đạo sấm rền vang lên. Ầm

ầm. . .

Lông mi Chiết Vân Ly giật giật, còn buồn ngủ mở mắt ra, nhìn về phía cửa sổ:

"Sư nương. . . Sao? Sư nương ngươi trở về rồi sao? !"

Chiết Vân Ly ngồi lên, khoác áo, chạy đến phía trước cửa sổ:

"Ngươi gặp Kinh Đường ca chưa ạ? Làm sao Kinh Đường ca lại thành Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu rồi? Sư nương có nói với hắn việc tới Bình Thiên Giáo hay không?"

Lạc Ngưng lấy lại tinh thần, đáy mắt hiện lên một vẻ chột dạ, hơi chút trầm ngâm:

"Hắn. . . Hắn thu tiền Hồng Hoa Lâu, hỗ trợ một chút, việc này chớ có nói cho người ngoài biết. Còn Bình Thiên Giáo, hắn đem việc của Hồng Hoa Lâu xong xuôi, liền sẽ đi theo sư nương về Nam Tiêu Sơn."

Chiết Vân Ly hai mắt phát sáng:

"Vậy Kinh Đường ca, sau này sẽ là sư đệ của ta rồi?"

"Cái gì mà sư đệ, là hộ pháp Bình Thiên Giáo ta, ngươi về sau phải gọi sư thúc."

"A?"

Biểu lộ Chiết Vân Ly hơi ngẩn ra, đăm chiêu nói:

"Kinh Đường ca mới lớn hơn ta hai ba tuổi, gọi thúc sợ là. . ."

Lạc Ngưng đứng dậy, kéo Chiết Vân Ly đến bên giường ngồi xuống:

"Những chuyện này để sau này hãy nói, nghỉ ngơi đi, trời vừa

sáng liền phải xuất phát đi kinh thành."

Chiết Vân Ly hoàn toàn không buồn ngủ, tựa vào trên gối đầu, hai tay chống cằm:

"Vậy Kinh Đường ca, chẳng phải sẽ thành tai mắt mà Bình Thiên Giáo xếp vào bên cạnh nữ vương gia? Kinh Đường ca không có nguy hiểm gì chứ?"

"Yên tâm, Kinh Đường ca của ngươi biết đạo lý Đại trượng phu co được dãn được, hôm nay nếu không phải Kiếm Vũ Hoa hiệp khí quá nặng, Chu Hoài Lễ động sát tâm, Kinh Đường ca của ngươi liền đã lấy đại cục làm trọng, không cùng tên tiểu nhân Chu Hoài Lễ kia so đo."

"Chu Hoài Lễ thật không biết xấu hổ, Kinh Đường ca rõ ràng đã thắng, còn trắng trợn đổi trắng thay đen, nếu có sư phụ ở đây chắc chắn sẽ đem hắn đập chết tại chỗ."

"Dạ Kinh Đường cũng không phải sư phụ ngươi, sao dám động thủ với Chu Hoài Lễ tại địa bàn Chu gia. . ."

"Tam thúc! Tam thúc. . ."

Bịch, bịch, bịch

Trong lúc hai mỹ nữ đang nói chuyện phiếm, chợt nghe tổ trạch Chu gia ở xa xa bên ngoài, truyền đến tiếng bước chân gấp rút cùng tiếng hô hoán.

Mấy cái đình viện ven hồ, là chỗ ở khách quý, nghe động tĩnh truyền tới, xung quanh liền xuất hiện những tiếng xé gió, mọi người đều nhảy ra xem xét:

"Quảng lão, xảy ra chuyện ra? Hồng Hoa Lâu tập kích?"

"Không giống, mau qua nhìn xem. . . Hồng Chí, Chu gia thế

nào?"

"Không rõ ràng, ta cũng vừa bị đánh thức. . ."

. . .

Lạc Ngưng nhướng mày, cảm thấy tình huống không đúng, xoay người lấy khăn đeo lên che mặt đi ra đình viện.

"Gia chủ!"

"Ai làm. . ."

Tiết trời đã rạng sáng, Chu gia trang sớm đã tắt đèn đi ngủ, nhưng mà trong chốc lát đèn đuốc sáng lên như ban ngày.

Dưới lầu bát giác của Chu Gia, vô số môn đồ Chu gia tề tụ rút kiếm cầm trên tay, có ít người thậm chí ngay cả giày cũng không kịp đi, sững sờ đứng tại chỗ.

Ở bên ngoài đền thờ bát giác, là cái đương gia ở bến tàu ăn mặc theo kiểu viên ngoại, sắc mặt trắng bệch, trong tay cầm bội kiếm cùng một khối lệnh bài, ngay cả lời cũng không dám nói, chỉ dám run lẩy bẩy đứng tại chỗ.

Mà bên cạnh đương gia bến tàu là một cái cáng cứu thương, dùng vải trắng che đậy, mấy cái gã sai vặt toàn thân ướt đẫm, mở dù ra che để tránh nước mưa rơi vào làm ướt thi thể được vải trắng che đậy.

Bịch bịch bịch. . .

Trong chốc lát sau đó, mấy chục hào môn ngủ lại ở Chu gia cũng đã thức dạy, liền từ trong trang vội vã đi ra, nhìn thấy chuôi thanh kiếm kia, màu sắc sương xanh trắng, là danh kiếm Sương Mai, mí mắt liền cùng nhau nhảy lên , đây là bội kiếm của chưởng môn Thủy Vân Kiếm Đàm!

"Cái này. . ."

"Ai mà to gan như vậy. . ."

Tất cả giang hồ danh túc đều lộ ra vẻ khó có thể tin!

Bọn hắn vừa rồi còn nghĩ, phong ba lần này, có thể sẽ lấy kết quả Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu chết bất đắc kỳ tử ly kỳ mà kết thúc.

Ai có thể nghĩ đến mới qua mấy canh giờ, Chu Hoài Lễ liền dùng thi thể của mình, hung hăng tát lên mặt bọn họ, nói cho bọn hắn cái gì mới gọi chết bất đắc kỳ tử ly kỳ chân chính.

Chu Hoài Lễ làm sao có thể chết?

Chỉ cần Kiếm Thánh đương thời vẫn còn, trên giang hồ ai dám tuỳ tiện giết hắn?

Chẳng lẽ vừa rồi uống nhiều, nửa đêm chạy tới trong thành chơi gái hoa khôi, Thượng Mã Phong. . .

Chương 201 - Hắc Nha Làm

Chương 201. Nha Môn Làm

"Đại ca! . . ."

Thời khắc đám người hai mặt nhìn nhau, phía sau bỗng truyền đến tiếng bước chân gấp rút, Chu Hoài Nghĩa vừa bò dậy, sắc mặt trắng bệch xông ra trước đám người, nhìn thấy cáng cứu thương trên đất, trực tiếp lảo đảo một cái ngã xuống đất, trong mắt khó có thể tin, tiếp theo hai mắt đỏ như máu, hiện ra phẫn hận và nổi giận.

Hiên Viên Hồng Chí buổi chiều còn cùng Chu Hoài Lễ tạo áp lực với Hồng Hoa Lâu qua một đêm đến rạng sáng thi thể đã bày tại trước mặt, đáy mắt có chút kinh hãi:

"Là Hồng Hoa Lâu ra tay?"

Chủ bến tàu vừa rồi dập tắt lửa cháy ở nhà kho thì phát hiện cỗ thi thể, liền sợ mất mật tại chỗ.

Bây giờ đứng trước sự hỏi thăm của các đại lão trên giang hồ, chủ bến tàu hoàn toàn không biết gì cả, nào dám nói lung tung, chỉ run run rẩy rẩy dâng lên lệnh bài trong tay.

Lệnh bài làm từ đồng thau, mặt sau điêu khắc Mãng Long, chính diện khắc một chữ Tĩnh.

Hiên Viên Hồng Chí nhìn thấy lệnh bài chỉ có Nha Môn tổng bộ mới có thể nắm giữ, thần sắc hóa thành ngưng trọng, cấp tốc đưa tay nhận lấy để xác nhận thật giả. Lệnh bài hiển nhiên là thật.

Chu Hoài Nghĩa đầy mặt phẫn hận, biết sự tình bất thường,

xoay người đứng lên, khoát tay đuổi những tiểu bối đang vây xem đi:

"Đều trở về đi."

Giang hồ tiểu bối chạy tới vây xem, lập tức tan tác như chim muông, chỉ còn lại bốn năm cái nhân vật có danh vọng, đứng dưới lầu bát giác.

"Phát hiện thi thể ở đâu?"

"Tại. . . Tại bến tàu Hoàng Tùng, thế lửa quá lớn, bên trong kho đều là vật liệu đá , chờ đốt đến gần hết, ta mới phái người vào thu thập. . . Sau đó. . . Sau đó liền phát hiện được khối lệnh bài này, bị kiếm đính trên tường. . ."

Đương gia bến tàu run rẩy nói xong, liền khom người hành đại lễ, chạy ra ngoài sơn trang.

Hiên Viên Hồng Chí cau mày:

"Xem thương thế trước một chút."

Chu Hoài Nghĩa cắn răng, quỳ xuống bên cạnh vải trắng, đưa tay xốc lên tấm vải lên thì thấy thấy bên trong chỉ còn lại một bộ thi thể chết cháy, da thịt cơ bản đều bị đốt sạch sẽ, hóa thành vật thể cháy đen dán trên xương cốt, căn bản không có cách nào phân biệt.

Nhưng Chu Hoài Nghĩa đối với tướng xương huynh trưởng rất quen thuộc, một chút liền nhận ra được, tay có chút run.

Tam Tuyệt Tiên Ông đi đến trước mặt, quan sát tỉ mỉ vết tích trên thi thể:

"Ngực, phía sau lưng gặp trọng kích, nhìn không ra loại chiêu thức nào gây nên; vết thương trí mạng do đao làm tổn thương,

một đao dưới xương sườn, một đao từ hàm dưới mặt sọ, xương cốt cánh tay trái bị đánh nát tả tơi. . . Đây là đao pháp nhà ai?"

Tất cả mọi người đưa ánh mắt chuyển hướng nhìn Hiên Viên Hồng Chí, dù sao Quân Sơn Đài là môn phái Đao Khôi, không có ai ở đây quen thuộc đao pháp thế gian hơn hắn.

Hiên Viên Hồng Chí chậm rãi đi tới trước mặt, dò xét dưới xương sườn bị chém đứt hai cây xương sườn, trong đầu cũng bắt đầu tưởng tượng hình bóng tư thế sát thủ, xuất đao từ phía sau lưng, đánh trúng Chu Hoài Nghĩa, lực đạo, tốc độ. . .

Sa sa sa. . .

Đêm mưa lâm vào tĩnh mịch, tất cả mọi người chăm chú chờ đợi.

Ánh mắt Hiên Viên Hồng Chí khẽ nhúc nhích, đáy mắt hiện lên một vòng kinh ngạc, hơi chút trầm mặc, lại nhìn về phía xương sọ.

Tam Tuyệt Tiên Ông cũng đi đến trước mặt xác chết cháy đen, quan sát tỉ mỉ chỗ trống bên trên xương sọ:

"Bản đao rộng tầm hai ngón tay rưỡi, lưỡi đao thẳng, Ngược. . . Ngược lại là phổ biến."

Tam Tuyệt Tiên Ông nói thì nói thế thôi, nhưng ánh mắt quay sang nhìn về phía Hiên Viên Hồng Chí, ý vị thâm trường, đoán được đây là vết tích của Ly Long Đao.

(Ly Long Đao Kiểu dáng khá là giống kiếm Nhật Katana)

Ngón tay Hiên Viên Hồng Chí nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt khẽ nhúc nhích, dường như có tâm sự, trầm ngâm thật lâu, mới mở miệng nói:

"Không nhìn ra là loại đao pháp nào. Hồng Hoa Lâu tính cả Dạ

Tứ Lang, cũng chỉ có bốn cái cao thủ đăng đường nhập thất, không ai đao pháp lô hỏa thuần thục đến bước này. Buổi chiều sau khi xung đột, Hồng Hoa Lâu đã quay lại bến tàu Thanh giang, cũng không có khả năng ngốc đến mức tối giết người ngay tại bên ngoài Thanh Vân thành. . . Việc này không giống Hồng Hoa Lâu gây nên, hung thủ là một người hoàn toàn khác."

Đám người cũng cảm thấy như vậy, Hồng Hoa Lâu tốt xấu cũng là danh môn chính phái trên giang hồ, không phải mọi rợ đầu đường, thật muốn giết người, cũng là âm thầm ra tay không lưu vết tích, sao có thể trắng trợn như thế, động thủ giống như sợ người khác không biết là bọn hắn làm loạn.

Mà Lạc Ngưng đứng ở phía sau, sau khi trông thấy vết đao, trong lòng tràn đầy kinh nghi, sợ đám người hoài nghi đến trên đầu Hồng Hoa Lâu, mở miệng ngắt lời:

"Chu chưởng môn tại sao lại nửa đêm một mình đi đến bến tàu Hoàng Tùng?"

Ở đây nhân sĩ giang hồ, nghe vậy cũng hiện ra nghi hoặc, nhìn về phía Chu Hoài Nghĩa. Con mắt Chu Hoài Nghĩa giật giật, không có lập tức mở miệng. Dù sao đại ca nửa đêm đi ra ngoài, là vì giết cái nghịch đồ Kiếm Vũ Hoa kia, đem Nhị nha đầu mang về.

Kiếm Vũ Hoa thanh danh không tệ, hôm nay còn chiếm cái chữ Hiệp, việc này truyền đi chính là việc xấu, ngay cả môn đồ trong nhà cũng không thể nói sao có thể để người giang hồ ở đây biết được.

"Đại ca. . . Tiệc rượu giải tán liền trở về phòng nghỉ tạm, ta cũng không biết tại sao lại bỗng nhiên đi ra ngoài."

". . ."

Chương 202 - Có Hai Phụ Tá Đắc lực

Chương 202. Có Hai Phụ Tá Đắc lực

Mọi người ở đây thấy Chu Hoài Nghĩa đến lúc này rồi mà cũng không nói rõ tình hình thực tế liền đại khái đoán ra Chu Hoài Lễ đêm tối đi ra ngoài làm cái gì:

Vì Chu gia thanh lý môn hộ! Lại nói mặc dù người chết có hơi sai, nhưng mục đích ngược lại là ngoài ý muốn đạt thành. . .

Những đầu mối này xâu chuỗi vào cùng một chỗ, cũng đại khái có thể suy đoán ra được sự tình:

Kiếm Vũ Hoa rời khỏi Chu gia, mang theo Nhị tiểu thư chạy đến bến tàu Hoàng Tùng, chuẩn bị bỏ trốn.

Chu gia biết được tin tức, Chu Hoài Lễ nuốt không trôi cục tức này, nửa đêm đi tới thanh lý môn hộ, nhưng không khéo bắt gặp cao thủ Nha Môn.

Kiếm Vũ Hoa trên giang hồ tên tuổi không tệ, Chu Hoài Lễ hành động lần này xem như lạm sát người vô tội, cao thủ Nha Môn phát hiện liền ra tay đánh giết.

Về phần lưu lại lệnh bài thân phận, có thể là do cao thủ Nha Môn không muốn gây nên phong ba trên giang hồ, thoải mái cho thấy thân phận để Chu gia tìm triều đình xác minh nói rõ lí lẽ.

Cái Logic này đều nói thông được động cơ gây án, mọi người tại đây hai mặt nhìn nhau, cảm thấy chuyện này sợ là xử lý không dễ.

Người bên trong Nha Môn, còn là hộ vệ của muội muội Nữ Đế. Cho dù Nha Môn giết người đuối lý, cũng là theo luật mà xử phạt, Chu gia bản sự có lớn hơn, cũng không thể đem người của Nha Môn lôi ra ngoài vận dụng tư hình. . .

Chu Hoài Nghĩa biết chuyện này khó mà dùng phương thức giang hồ để xử lý, suy nghĩ thật lâu, nhìn về phía Hiên Viên Hồng Chí:

"Hiên Viên lão gia tử chính là Hầu gia do triều đình sắc phong, không biết Hiên Viên huynh có biện pháp gì không, xem có thể thăm dò được thân phận hung thủ?"

Tâm tình Hiên Viên Hồng Chí, nói thật so với Chu Hoài Nghĩa có huynh trưởng vừa chết còn nặng nề hơn. Hắn có thể chắc chắn, đao khách dùng chính là Bát Bộ Cuồng Đao.

Có thể đánh Chu Hoài Lễ cánh tay rách bể nát rồi giết chết, nói rõ đao khách sớm đã đứng hàng Tông Sư, đến nay chưa có thanh danh trong giang hồ, đại khái là đang ngủ đông chờ ngày đao pháp đại thành, đi làm chuyện gì đó. Mà chuyện này, không cần nghĩ cũng biết, là báo thù cho truyền nhân Bát Bộ Cuồng Đao năm đó bị phế sạch!

Nếu thật sự là như thế, Chu gia chết cái Chu Hoài Lễ thật đúng không phải là chuyện lớn, dù sao người ta chỉ giết Chu Hoài Lễ, không nhằm vào Chu gia. Mà Quân Sơn Đài cùng truyền nhân Bát Bộ Cuồng Đao, có có thể nói là thâm thù đại hận, giết sư!

Nhưng người đó lại là môn hạ Tĩnh Vương, Quân Sơn Đài thân làm Đại Ngụy khai quốc hầu, thật là không dám tùy ý làm bậy. . .

Hiên Viên Hồng Chí lau nước mưa trên mặt, đứng dậy, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Hoài Lễ cùng ta tình như thủ túc, bị tai vạ bất ngờ như thế

này, ta há có thể ngồi yên không để ý. Việc này ta tất nhiên sẽ nghĩ cách giúp Chu gia điều tra rõ ràng."

Chu Hoài Nghĩa vội vàng chắp tay:

"Tạ đại ân Hiên Viên huynh, chỉ cần giúp Chu gia tìm ra hung thủ, Chu gia ta. . ."

"Trước tiên an táng thích đáng cho Hoài Lễ, việc quan hệ triều đình, cần cẩn thận làm việc, trước tra rõ ràng rồi lại nói. Chư vị, tất cả giải tán đi."

Ào ào ~

Thuyền dưới dông tố, lặng yên lái ra bến cảng, chạy dọc theo Thanh giang. Trên thuyền đèn đuốc vắng vẻ, hơn ba mươi người hương chủ đường chủ, đều đang tuần tra vừa đi vừa về trong mưa đêm, chú ý đến từng gió thổi cỏ lay trên mặt sông.

Bên trong phòng, cửa đóng chặt.

Ánh nến mờ nhạt, chiếu sáng mập mờ, bốn người ngồi ở trong đó, lặng ngắt như tờ.

"Chít. . ."

Chim chim nhu thuận ngồi xổm ở trên bàn trà, nhìn qua mâm đựng trái cây bên cạnh, bởi vì tình thế không đúng, thăm dò nhiều lần đều không dám qua ăn.

Dạ Kinh Đường đã đổi sang bộ quần áo sạch sẽ, ngồi ở phía bên phải bàn trà, sắc mặt lạnh lùng ánh mắt trầm ổn, thầm nghĩ thế cục trước mắt.

Bạch phật Tống Trì, cánh tay quấn đầy băng vải, lưng eo thẳng tắp ngồi tại bên trên ghế xếp, ánh mắt sáng ngời, không nhúc nhích tí nào.

Tam đương gia Trần Nguyên Thanh, thì chắp tay im ắng đi qua đi lại, thi thoảng phát ra một tiếng thở dài:

"Aizz. . ."

Mà Bùi Tương Quân thân là lâu chủ, ngồi nghiêm chỉnh tại chủ vị, có thể là lần đầu lộ ra vẻ mặt nghiêm túc như vậy, lạnh lùng nhìn chăm chú hai người trên bàn trà.

Được rồi, Thiếu chủ vụng trộm với Bình Thiên giáo chủ phu nhân. . .

Nhị đương gia lôi kéo Thiếu chủ, hơn nửa đêm đi làm thịt huynh trưởng Kiếm Thánh đương thời. . .

Huynh trưởng như cha, thù giết cha, mối hận đoạt vợ, đầy đủ hết!

Bùi Tam Nương có phụ tá đắc lực như thế, lo gì mà không thể mai danh ẩn tích bỏ chạy sang Bắc Lương?

Bùi Tương Quân càng nghĩ càng cố nén giận, nhìn về phía Tống Trì:

"Tống đường chủ, ngươi giải thích đi, hôm nay là xảy ra chuyện gì!"

Tống Trì tự biết bản thân gây họa, không còn bày ra bộ dáng trưởng bối nữa, nói khẽ:

"Ta hôm nay nhìn thấy Kiếm Vũ Hoa thiên phú không tồi, vốn định thu làm đồ đệ, liền cùng Thiếu đương gia đi qua xem một chút. Nào nghĩ tới Chu Hoài Lễ cũng đến đây. . ."

"Sau đó ngươi liền tự ý chủ trương đem người ta làm thịt?"

"Cũng không tính tự ý chủ trương, thương lượng qua ánh mắt một chút với Thiếu đương gia. . ."

?

Chương 203 - Một Đêm Tương Quân Tóc Trắng Nhiều

Chương 203. Một Đêm Tương Quân Tóc Trắng nhiều

Bùi Tương Quân hít một hơi thật sâu:

"Ngươi là trưởng bối! Kinh Đường trẻ tuổi nóng tính, ngươi thương lượng với hắn thế nào? Ngươi hơi nháy mắt một chút, hắn cũng sẽ cảm giác được trưởng bối đang ra hiệu tốc chiến tốc thắng!"

Dạ Kinh Đường ngồi nghiêm chỉnh, nói khẽ;

"Hôm nay đúng là ta động sát tâm, cùng Tống thúc. . ."

Tống Trì đưa tay:

"Cả hai đều động sát tâm, không phải không nói lời nào chỉ là cùng tiến lên."

"Các ngươi. . . Aizzz. . ."

Bùi Tương Quân đúng là không còn gì để nói, dùng tay vịn cái trán, nhắm mắt.

Trần Nguyên Thanh cũng không có lời nào để nói, hắn hỏi xem hai người đã thương lượng những gì.

Hai người chỉ nói vài câu.

"Nếu không chúng ta đem Chu Hoài Lễ làm thịt?"

"Đi đi đi đi!"

Về phần hậu quả, giết rồi lại nói, cơ hội bỏ lỡ về sau liền không có.

Trần Nguyên Thanh dừng chân lại, ngẫm lại vẫn là nên hoà giải:

"Người đều đã giết, nói những lời nãy cũng không có ý nghĩa gì, trước mắt hẳn là nghĩ cách làm sao để kết thúc. Nếu như sự tình để lộ, Hồng Hoa Lâu cùng Chu gia tất nhiên chính diện khai chiến, có Chu Xích Dương, Chu gia đứng ở thế bất bại. . ."

Dạ Kinh Đường bình tĩnh nói:

"Thi thể đã bị đốt đi, thấy không rõ vết tích quyền cước, chỉ có thể nhìn thấy vết đao, ta để lại lệnh bài Tĩnh Vương. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, Chu gia hẳn là sẽ liên tưởng tới triều đình, đi kinh thành tra thân phận đao khách, sẽ không hoài nghi đến Hồng Hoa Lâu."

Tống Trì gật đầu:

" Hồng Hoa Lâu ta không có Tông Sư am hiểu đao pháp, lại thêm buổi chiều mới nổi lên xung đột, ban đêm liền chạy tới trả thù giống như mãng phu đầu đường, không giống phong cách diễn xuất của giang hồ hào môn. . ."

"Ngươi còn biết? !"

"Ừm. . . Cái này gọi là bất ngờ, binh đi quỷ đạo, bọn hắn cảm thấy đường đường là Hồng Hoa Lâu, làm việc sẽ không cẩu thả như thế, chúng ta liền đi ngược lại con đường cũ. . ."

Phi!

Bùi Tương Quân thực sự bất lực, đảo mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Chu gia và Quân Sơn Đài quan hệ mật thiết, Quân Sơn Đài cùng triều đình quan hệ không ít, tất nhiên sẽ điều tra dưới trướng Tĩnh Vương, bọn hắn sẽ tìm một đao khách dùng Bát Bộ Cuồng Đao. Ngươi ở kinh thành cũng đã dùng đao. . ."

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một chút nói:

"Ta viết một bức thư, gửi cho Tĩnh Vương, nói trên đường làm việc, cùng Hồng Hoa Lâu kết bạn, vì học Bá Vương Thương, đi Chu gia chống đỡ mặt mũi, sau đó. . ."

"Tĩnh Vương coi như tán thành hành vi của ngươi bảo vệ ngươi, cũng chỉ có thể bảo vệ minh thương, nếu người ta âm thầm ra tay. . ."

Tống Trì suy nghĩ:

"Kinh Đường dung mạo tuấn mỹ, Tĩnh Vương đương triều lại là thân nữ nhi, nếu để Chu gia biết, Kinh Đường là ý trung nhân của Tĩnh Vương,... Chu Xích Dương đoán chừng cũng không dám mạo hiểm đạnh cược chém đầu cả nhà để ám sát, coi như muốn báo thù, đại khái cũng là quang minh chính đại đến nhà, đem Kinh Đường đánh tới gần chết, giữ lại một hơi, sẽ không ra tay tuyệt tình."

". . ."

Trong phòng khách an tĩnh lại.

Mắt hạnh Bùi Tương Quân trừng lớn, muốn nói Tống Trì nghĩ kế loạn, nhưng hơi suy nghĩ về sau lại thấy nếu như thật sự có biện pháp này bảo mệnh, muội phu Hoàng đế Đại Ngụy, ai dám đụng tới đều phải tính trước hậu quả, đừng nói Chu gia, kể cả Bình Thiên Giáo muốn động thủ, thì cũng phải cân nhắc một chút xem có thể kháng trụ Đại Ngụy thiết kỵ dẫm đạp Thiên Nam hay không.

Bùi Tương Quân trầm mặc, nhìn sang Dạ Kinh Đường:

"Kinh Đường, ngươi thấy sao?"

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ:

"Biện pháp này có chút nói đùa, ta sao lại vì tránh họa mà lợi dụng Tĩnh Vương, lừa gạt tình cảm nữ tử. Ưm. . . Ta trước tiên viết phong thư cho Tĩnh Vương rồi lại nói sau. Thực sự không được, ta rời khỏi kinh thành đi Thiên Nam tránh một chút, chuyện này sẽ không liên luỵ đến Hồng Hoa Lâu."

". . ."

Bùi Tương Quân ngược lại là minh bạch ý tứ lời này, nếu như đùi nữ vương gia ôm không được, liền đi ôm đùi giáo chủ phu nhân, dù sao vô luận là Tĩnh Vương hay là Bình Thiên Giáo, Chu Xích Dương đều không thể trêu vào.

Đây coi là cái gì? Nhiều cái nhân tình thì nhiều con đường?

Làm nửa ngày, bắp đùi của nàng là nhỏ nhất, không thể ôm được. . .

Bùi Tương Quân mông lông suy nghĩ, cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, trầm ngâm một lúc lâu sau, đưa tay:

"Tống thúc, Trần thúc, các ngươi đi nghỉ trước đi. Ta và Kinh Đường nói chút chuyện riêng."

Tống Trì đứng dậy, chắp tay thi lễ, cùng Trần Nguyên Thanh đi ra khỏi phòng.

"Ngươi cũng ra ngoài đi."

"Chít chít."

Chim chim tự giác đứng dậy, trơn tru chạy ra ngoài.

Trong phòng yên lặng trở lại, ánh nến mờ nhạt, chiếu lên mặt đôi nam nữ.

Bùi Tương Quân mắc váy ngắn màu vàng nhạt, tựa vào thành ghế, bàn tay đỡ trán, sắc mặt không còn ôn nhu nhẹ nhàng như trước, mà là lông mày cau lại, bộ dáng ‘Con cháu không hiếu thuận mà phát sầu’.

Dạ Kinh Đường đợi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất, về sau mới đứng dậy đi đến đối diện Tam Nương ngồi xuống, đưa tay châm trà:

"Tam Nương?"

Tam Nương híp mắt, vạt áo có chút chập trùng, không có bất kỳ phản ứng gì.

Chương 204 - Một Đêm Tương Quân Tóc Trắng Nhiều 2

Chương 204. Một Đêm Tương Quân Tóc Trắng Nhiều 2.

Dạ Kinh Đường ôn nhu an ủi:

"Tam Nương yên tâm, người là do ta giết, cũng là ta muốn giết, tuyệt sẽ không để môn đồ Hồng Hoa Lâu giúp ta gánh chịu trả thù."

Bùi Tương Quân hít một hơi thật sâu, giương mi mắt:

"Ngươi đã giúp Hồng Hoa Lâu làm việc, Hồng Hoa Lâu ta liền sẽ cùng ngươi cùng tiến cùng lùi, Chu Xích Dương hắn dám đến giết ngươi, ta và hai vị đường chủ khẳng định chết trước ngươi. Ngươi nói lời này, là coi Tam Nương là người ngoài?"

Dạ Kinh Đường khua tay:

"Làm sao lại thế chứ, ta chỉ muốn để Tam Nương đừng lo lắng. . ."

"Đừng lo lắng? Nữ nhân Bình Thiên giáo chủ ngươi cũng dám đụng, còn muốn ta đừng lo lắng? Ngươi trước kia biểu hiện tốt bao nhiêu? Vì sao lại phạm phải hồ đồ vì một nữ nhân? Nữ nhân của Tiết Bạch Cẩm, là người ngươi có thể đụng sao?"

Bùi Tương Quân một tay vịn ghế, dung nhan thục mỹ hỏa khí rất lớn, nhưng trong mắt lại ẩn ẩn lệ quang, giống như là nhìn xem đàn ông phụ tình trêu hoa ghẹo nguyệt lung tung ở bên ngoài.

Dạ Kinh Đường nhẹ giọng giải thích:

"Ta cùng Ngưng nhi. . ."

"Gọi giáo chủ phu nhân, Ngưng nhi là để Tiết Bạch Cẩm kêu!"

"Ta cùng giáo chủ phu nhân, đã đem sự tình nói rõ, Bình Thiên giáo chủ tuyệt sẽ không bởi vì sự tình hai ta, giận chó đánh mèo với Hồng Hoa Lâu. . ."

Bùi Tương Quân nửa điểm cũng không tin, nghĩ nghĩ tiến đến trước mặt hỏi thăm: "Kinh Đường, ngươi có phải trúng bùa rồi hay không? Bình Thiên Giáo vì để ngươi đồng ý tạo phản, cố ý phái đệ nhất mỹ nhân câu dẫn ngươi?"

"Ta làm sao có thể bị sắc đẹp câu dẫn. Ta trước kia cũng không biết thân phận nàng, cùng nàng tiếp xúc, nàng còn phản kháng rất kịch liệt, là ta chủ động. . ."

Phản kháng kịch liệt?

Ngươi chủ động?

Ngươi đây không phải là dùng sức mạnh để lừa phụ nữ có chồng!

Bùi Tương Quân đều bị lời này làm cho tức đến chập mạch rồi, vạt áo phình lên:

" Nữ nhân xinh đẹp không rõ nguồn gốc, ngươi cũng dám xuống tay? Ngươi chưa từng nghe qua ba thứ không nên đụng vào trên giang hồ sao? Nữ nhân xinh đẹp như hoa mà còn dám độc thân hành tẩu giang hồ, có ai là loại lương thiện? Ngươi muốn chạm, cũng phải chờ có thực lực xoay cổ tay với Bình Thiên giáo chủ lại nói, hiện tại làm loạn, ta bán cả Hồng Hoa Lâu đều không gánh nổi ngươi. . ."

Dạ Kinh Đường biết Tam Nương đang quan tâm hắn, an ủi nói:

"Sự tình không có nghiêm trọng như vậy, ta cam đoan Bình Thiên giáo chủ sẽ không so đo. Nhưng mà nguyên nhân thì buộc phải giữ bí mật, ta không thể nói, nói ra cụ thể. . ."

Ba ~

Bùi Tương Quân vỗ nhẹ ghế tựa, ánh mắt u oán, như là nhìn xem người phụ tình:

"Kinh Đường. Ngày đầu tiên ngươi vào kinh, chúng ta liền quen biết, cái gì ta cũng đều nói cho ngươi, tín nhiệm ngươi có thể nói là vô cùng cao. Kết quả đây sao? Cũng bởi vì Thiềm Cung Thần Nữ dung mạo xinh đẹp, ngươi liền coi ta là ngoại nhân, che giấu bí mật cho nàng. . ."

Dạ Kinh Đường bị cái ánh mắt u oán này nhìn tê cả da đầu:

"Làm người phải giữ tín nghĩa, ta đã đáp ứng sẽ không nói ra, ta không thể thất tín; chuyện đáp ứng Tam Nương, cũng giống như thế. Ta biết hai ta không thân không thích, rất khó cam đoan những thứ này, nhưng ta nói được thì làm được, Tam Nương về sau xem ta làm được đến đâu, lâu ngày mới rõ lòng người."

Nỗi lòng Bùi Tương Quân rất loạn, trầm mặc một lát, cuối cùng là thở dài:

"Aizz. . . Ta biết ngươi trọng tình nghĩa, ta lại không nói không tin ngươi, nhưng đại bá mẫu của ngươi lo lắng đã dặn dò ta rất nhiều, ta là gia chủ liền phải nhớ tới lời của Đại bá mẫu ngươi. . ."

Dạ Kinh Đường thấy Tam Nương dường như muốn nói lại thôi, dò hỏi:

"Đại bá mẫu nói cái gì?"

Bùi Tương Quân hơi chút chần chừ, ánh mắt cổ quái:

"Đại bá mẫu của ngươi, ý là để ngươi trong Thanh Long đường. . . Ừm. . . Cân nhắc chung thân đại sự, trở thành người một nhà. Ngươi có lựa chọn nào chưa?"

Dạ Kinh Đường cũng không đần, có thể đoán ra Tam Nương đang lo lắng cái gì, muốn nói cái gì, hắn nghĩ một chút rồi cười nói:

"Tình thế bức bách mà tiến hành hôn sự, sẽ không viên mãn, không phải Tam Nương cũng không thích tùy tiện chấp nhận hay sao. Ừm. . . Ta cảm thấy chung thân đại sự, vẫn cần phải lưỡng tình tương duyệt, ta dù sao cũng sẽ không bỏ rơi Tam Nương . Còn có thể tìm được ý trung nhân tại Thanh Long đường hay không, cái này cần xem duyên phận. Tam Nương thấy phải không?"

Ta cảm thấy cũng nên như thế. . .

Nhưng Bình Thiên Giáo ngay cả giáo chủ phu nhân cũng tự thân xuất mã đào chân tường. . .

Bùi Tương Quân muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là bỏ qua, có chút hòa hoãn:

"Thôi, ta trở về lại thương lượng một chút với đại bá mẫu của ngươi. Ngươi đi viết thư đi, để xem Tĩnh Vương trả lời ra sao. Vạn nhất Tĩnh Vương khó giữ được ngươi, ngươi phải đi Bình Thiên Giáo, Aizz. . . Chúng ta đến lúc đó sẽ trò chuyện tiếp."

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt cằm, đứng dậy rời khỏi phòng.

Kẹt kẹt ~

Bùi Tương Quân ngồi bên cạnh trà án, từng chút một đè xuống tâm phiền ý loạn nơi đáy lòng, nhưng vẻ buồn rầu trên mặt lại nhiều hơn mấy phần:

"Aizz. . ."

Chương 205 - Thử Gửi Tới

Chương 205. Thử Gửi Tới

Tiếng ve kêu râm ran~

Ngày mùa hè chói chang, ve trong hoa viên kêu vang vọng khắp phủ, thời tiết cũng nhiều thêm mấy phần khô nóng.

Trong thư phòng ở đỉnh Minh Ngọc Lâu, bình phong trắng đặt ở cửa sổ che chắn ánh nắng, Đông Phương Ly Nhân mặc váy mỏng manh, lấy đai màu đen che kín hai mắt, tay cầm bảo đao dài ba thước, không nhúc nhích tí nào.

Ở sau bàn đọc sách, Thái hậu nương nương xinh xắn lanh lợi nằm bên trên đại ỷ, hai chân đặt lên lan can cái ghế, dưới váy phác hoạ ra bờ mông sung mãn nở nang, trong tay cầm cái quả cầu nhỏ, nhẹ nhàng tung lên rồi bắt lấy, thanh âm lười biếng:

"Vẫn là Giang Châu tốt, đông ấm hè mát, bốn mùa như mùa xuân, nói đến lại thấy nhiều năm không có trở về thăm người thân."

"Mùa hè quá nóng, ngồi thuyền ngồi xe mấy ngàn dặm thật mệt mỏi, Thái hậu chịu không được. . ."

Đông Phương Ly Nhân vừa nói ra lời này, chỉ thấy Thái hậu nương nương đem quả cầu trong tay ném ra ngoài.

Quả cầu quá mức mềm mại nhẹ nhàng, không mang theo chút âm thanh nào.

Nhưng dù vậy, Đông Phương Ly Nhân cũng phát hiện được.

Táp ~

Đông Phương Ly Nhân cũng không cần nghe âm thanh đoán vị trí, mà đương lúc Thái hậu nương nương đưa tay ra, nàng đã giơ bảo đao trong tay lên đón đỡ quả cầu, thân thủ cũng khá gọn gàng.

Sau đó. . .

Xoạt ~

Quả cầu nhỏ va vào phía trên đầu rồng béo, lại bắn xuống mặt đất, lăn ra một đoạn. . .

Cung nữ Hồng Ngọc nín cười, vội vàng tiến lên nhặt lên quả cầu nhỏ, đưa về trong tay Thái hậu nương nương.

Thái hậu nương nương có chút khen ngợi:

"Không tệ không tệ, mới luyện nửa tháng, đã có hỏa hầu như thế, cũng được xem là kỳ tài tập võ."

Lời ấy có phần khuếch đại, nhưng khuếch đại cũng không nhiều.

Dạ Kinh Đường chỉ là dạy chiêu thức Thiên Hợp Đao, cũng không nói về phương pháp vận khí.

Ngắn ngủi nửa tháng, Đông Phương Ly Nhân có thể căn cứ chiêu thức được chỉ dẫn, tự mình suy nghĩ ra pháp môn vận khí, biến hoá để cho bản thân sử dụng, nghiêm túc mà nói, như này đã tính nhập môn, chỉ là không thuần thục mà thôi.

Cái tốc độ học tập này, đặt ở trên giang hồ, chí ít cũng là nhân tài kiệt xuất đương đại.

Đổi lại là ngày xưa, Đông Phương Ly Nhân sẽ còn dương dương tự đắc, nhưng sau khi gặp gỡ Dạ Kinh Đường, chỉ cảm thấy bản thân là Đông Phương Ngốc Nghếch, sao có thể đắc ý được.

Đông Phương Ly Nhân phủi nhẹ đầu rồng béo, một lần nữa cảm nhận khí thế, bảo đao chỉ xéo sàn nhà:

"Thái hậu quá khen, tiếp tục đi."

"Ai ～ "

Thái hậu nương nương bị lôi kéo luyện đao, nào có chút hào hứng gì, nằm nghiêng trên ghế, tiếp tục chơi đùa quả cầu:

"Gần đây bên Trạch Châu kia thật náo nhiệt? Buổi sáng cùng Thánh thượng nói chuyện phiếm, Thánh thượng giống như nói một câu. . ."

" Hồng Hoa Lâu trên giang hồ, bỗng nhiên nhảy ra cái Thiếu chủ, gọi là Dạ Tứ Lang, hôm trước chạy tới Thủy Vân Kiếm Đàm lấy lại mặt mũi, đánh thắng, nghe nói thiên phú không tồi. . ."

Thái hậu nương nương ở lâu trong cung, đối với chuyện giang hồ không hiểu nhiều, suy nghĩ một chút nói:

"Bản cung nhớ kỹ đương gia của Bến Thuyền Nghĩa Đức Giang Châu là Trần Nguyên Thanh, cũng là người Hồng Hoa Lâu, đã chuyên chở người Tần gia mấy lần, về sau mọi việc giao cho Tiêu Sơn Bảo đi làm đi."

"Tiêu Sơn Bảo bây giờ cũng không được. . ."

Hưu～

Đông Phương Ly Nhân đang lúc nói chuyện lại lần nữa nhấc đao dũng mãnh lên, trong nháy mắt bổ vào người bên cạnh.

Thái hậu nương nương cầm quả cầu nhỏ, ánh mắt mờ mịt:

(⊙⊙)?

(￣-￣). . .

Bịch bịch bịch. . .

Cũng may một tiếng bước chân vang lên, phá vỡ tràng diện lúng túng.

Hồng Ngọc đi ra trước cửa, đã thấy một thị nữ vương phủ bước nhanh đi tới, cầm trong tay một phong thư:

"Điện hạ, tiêu sư Bùi gia Thiên Thủy kiều, vừa mới đưa tới một phong thư khẩn của Dạ công tử."

"Hả?"

Đông Phương Ly Nhân kéo xuống bịt mắt, đem thư nhận lấy dò xét, có thể thấy được bên trên thư tín có sáp phong ấn, viết bốn chữ Tĩnh Vương thân khải.

Đông Phương Ly Nhân thấy biện pháp đảm bảo bí mật tốt như vậy, liền biết là nói chính sự, đi tới trước cửa sổ, mở ra phong thư, lấy thư ra đọc, chữ viết lít nha lít nhít đập vào mi mắt:

Điện hạ, gặp chữ như gặp mặt. . .

Lúc ta giết Huyết Bồ Đề, quen biết Tống Trì Hồng Hoa Lâu. . .

Học Bá Vương Thương, giúp Hồng Hoa Lâu đi Chu gia phá quán, đại sát tứ phương. . .

Đông Phương Ly Nhân nhìn đến đây, thần sắc cũng không có gì thay đổi.

Dù sao Hồng Hoa Lâu thuộc về thế lực giang hồ thành thật, vùi đầu kiếm tiền, sản nghiệp bên ngoài đều nộp thương thuế đúng hạn.

Dạ Kinh Đường học được Bá Vương Thương, nàng vừa vặn có thể học miễn phí môn thương pháp này, không chừng còn có thể mượn tay Dạ Kinh Đường, đem Hồng Hoa Lâu biến thành cái kho

vàng của bản thân, tránh cho lão Hộ bộ nói nàng nuôi ngươi mà tiêu quá nhiều tiền. . .

Nhưng nhìn tiếp:

Kiếm Vũ Hoa vì ta bênh vực lẽ phải, cùng Chu gia trở mặt. . .

Ban đêm đi mời chào Kiếm Vũ Hoa, phát hiện Chu Hoài Lễ thanh lý môn hộ, cùng Tống Trì ăn nhịp với nhau, đem hắn làm thịt. . .

? !

Chương 206 - Thử Gửi Tới 2

Chương 206. Thử Gửi Tới (2)

Đông Phương Ly Nhân hơi nghiêng đầu, quả thực không ngờ tới Dạ Kinh Đường có thể đem chưởng môn Thủy Vân Kiếm Đàm làm thịt.

Chỗ môn phái của Bát đại khôi về cơ bản chính là bát đại hào môn của giang hồ, thực lực chưởng môn tuyệt đối không thấp. Dạ Kinh Đường cùng bạch phật Tống Trì, vậy mà có thể đắc thủ, xem ra Dạ Kinh Đường gần đây võ nghệ lại đột nhiên tăng mạnh. . .

Đọc đến đây, Đông Phương Ly Nhân cũng minh bạch ý tứ Dạ Kinh Đường viết trong thư, muốn đến ôm đùi bản vương!

Đông Phương lộ ra một vòng ngạo sắc, nhưng tiếp tục nhìn xuống, liền nhìn thấy vài câu ngôn từ chính nghĩa:

Ta có được tín nhiệm của Tĩnh Vương, có chức trách bắt giết đạo phỉ. . .

Mặc dù ta có sát tâm, thù cũ, nhưng Chu Hoài Lễ đúng là xem mạng người như cỏ rác, vô luận dự tính ban đầu như nào, ta cũng phải rút đao ngăn lại. . .

Theo « Đại Ngụy luật », mọi người có chức trách bắt kẻ giết người; kẻ phạm pháp phản kháng, bỏ chạy, vượt khỏi khả năng bắt giữ có thể giết chết bất luận tội. . .

Chu Hoài Lễ phản kháng rất kịch liệt, đâm hai ta kiếm, Tống Trì bốn kiếm. . .

Tống Trì và người bị hại Kiếm Vũ Hoa, đều có thể làm chứng. .

.

Ta đem lệnh bài Tĩnh Vương phủ để lại hiện trường, để tránh liên luỵ đến Hồng Hoa Lâu. . .

Mong Tĩnh Vương chủ trì công đạo mở đường công thẩm, ta nguyện cùng Kiếm Thánh Chu Xích Dương đường đường chính chính đối chất, nhờ triều đình phân biệt đúng sai, nếu sai ở tại ta, điện hạ cũng có thể xử phạt theo luật. . .

Vẫn mong triều đình bảo hộ người bị hại là Kiếm Vũ Hoa cùng người thân của ta an toàn, để tránh bị kẻ phạm pháp diệt khẩu. . .

? ? ?

Đông Phương Ly Nhân đều đọc được đến phát ngất!

Ngàn vạn không nghĩ tới cái người giang hồ mày rậm mắt to Dạ Kinh Đường này, vậy mà hiểu luật pháp Đại Ngụy, vậy mà còn kêu 'Chuyện giang hồ', giang hồ đâu?

Cái 'Đơn kiện' này của Dạ Kinh Đường, không cần đưa đến chỗ nàng, gửi cho Lý tướng, Nữ Đế hay chỗ nào đó, triều đình đều phải theo luật bảo hộ người thân Dạ Kinh Đường an toàn, sau khi xác minh tình tiết vụ án, lại theo luật xử phạt.

Hắn bảo Kiếm Thánh Chu Xích Dương đến kinh thành thưa kiện, coi như hắn không cần thể diện giang hồ mà dám đến kiện, nhưng ca ca của hắn làm mấy chuyện xấu kia, sợ là khi xử phạt xong còn bị liên quan vào!

Đông Phương Ly Nhân nhẫn nhịn nửa ngày, thật sự không nói nên lời, biểu tình cổ quái, để Thái hậu nương nương nhìn có chút ngạc nhiên, hiếu kỳ nói:

"Làm sao vậy?"

Đông Phương Ly Nhân ho nhẹ một tiếng:

"Không có gì, Dạ Kinh Đường báo án, có vài việc phải xử lý một chút. Mạnh Giảo."

Vụt~

U phong thổi vào trong phòng, bà lão tóc trắng vô thanh vô thức xuất hiện trước tấm bình phong, cung kính hỏi thăm:

"Điện hạ có gì phân phó."

Đông Phương Ly Nhân đem thư giấy, đưa cho Mạnh Giảo:

"Ngươi xem một chút đi?"

Bà lão tóc trắng tiếp nhận tờ thư, chăm chú dò xét một lát, khẽ gật đầu:

"Ừm. . . Kẻ này đúng là cái đại tài, tuổi còn nhỏ, đã lĩnh ngộ tâm pháp võ học tối cao."

Đông Phương Ly Nhân bị thư này làm cho choáng, không muốn nói ra mình có ý làm ô dù cho Dạ Kinh Đường, đường đường chính chính nói:

"Đã báo án, bản vương liền phải làm việc theo quy củ. Ừm. . . Trước tiên thả chút tin tức ở trên giang hồ, liền nói Nha Môn gần đây truy nã Lục Phỉ tại Trạch Châu, ngẫu nhiên diệt sát được đạo tặc họ Chu, để tránh Chu gia tìm không thấy hung thủ. . . Không đúng, tìm không thấy nghĩa sĩ rút đao tương trợ, trả thù lung tung người bên ngoài."

Bà lão tóc trắng khẽ vuốt cằm:

"Lão thân phái người đi đem Kiếm Vũ Hoa tìm trở về, để làm nhân chứng. Lại đưa cái đơn kiện cho Chu gia, để Chu Xích Dương tới chờ điện hạ thẩm vấn."

Đông Phương Ly Nhân nhẹ gật đầu, ngôn từ chính nghĩa nói:

" Chuyển lời cho Chu Xích Dương, Chu gia sai thì chết chưa hết tội, Nha Môn sai thì giết người đền mạng, bản vương sẽ mời Lữ Thái Thanh, Tuyền Cơ chân nhân dự thính án này, tuyệt sẽ không bao che cho thuộc hạ lấy mạng người vô tội, nhất định cho hắn một cái công đạo."

Bà lão tóc trắng lắc đầu thở dài:

"Chu Hoài Lễ đạo đức cá nhân quá kém, vụ án này Chu gia căn bản lật không được. Điện hạ công khai chủ trì công đạo cho Chu Xích Dương, hắn tới hay không đều là thua, nếu thua pháp lý lại tìm người Nha môn báo thù, lại thành không chiếm lý cũng không chiếm hiệp nghĩa. Nhưng mà huyết cừu này triệt tiêu không được, Chu gia đại khái sẽ bí mật báo thù. Mà án này cùng đao pháp Dạ Kinh Đường có quan hệ, phản ứng Quân Sơn Đài, chỉ sợ còn lớn hơn so với Chu gia. . ."

Đông Phương Ly Nhân hơi suy nghĩ:

"Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, chỉ cần Chu Xích Dương tạm thời không ra tay là được. Đem thân phận Dạ Kinh Đường che chắn kỹ một chút, còn lại chỉ có thể để Dạ Kinh Đường tự đề phòng. Ừm, bản vương viết phong thư, ngươi gửi đi cho Dạ Kinh Đường. . ."

"Vâng."

Chương 207 - Tạm Biệt Tiến Về Kinh Thành

Chương 207. Tạm Biệt Tiến Về Kinh Thành

Mặt trời lên cao, trên bến tàu Tây Vương trấn ngàn cánh buồm hội tụ, thương khách lui tới như thoi đưa.

Chiếc đò ngang không đáng chú ý, bỏ neo ở giữa đội tàu, bọn người Lý Tam Vấn đang kết nối với thương nhân, vận chuyển hàng tạp hóa mang về kinh.

Gió sông thổi vào những lá cờ bay phần phật, Dạ Kinh Đường mang áo bào đen đứng dưới cột cờ, từ trong tay chưởng quỹ Bùi gia nhận lấy một cái bao nhỏ. Trong bao nhỏ, đặt một lệnh bài, là lệnh bài mới của Tĩnh Vương phủ, cùng một phong thư.

Khóe miệng Dạ Kinh Đường hơi nở nụ cười, mở ra phong thư, những hàng chữ viết cứng cáp liền rơi vào tầm mắt. Nối dụng thư rất nghiêm túc, tỉ như Bản vương thiết diện vô tư, nếu như phát hiện lời khai của ngươi có chỗ bịa đặt, sẽ làm theo pháp luật,..., tổng kết xuống là chờ trở về rồi sẽ phán xét.

Dạ Kinh Đường nhìn một lát, lộ ra một nụ cười, liền đem thư cất lại, chào hỏi Lý Tam Vấn trên thuyền:

"Lý thúc, trong kinh còn có việc gấp cần làm, sắp xếp hàng hóa xong thì cho thuyền chạy ngay đi."

"Được rồi. Tay chân đều nhanh nhẹn lên đi. . ."

. . .

Dạ Kinh Đường đi tới một tửu lâu bên cạnh bờ sông, đội ngũ hộ tống hắn và Tam Nương hồi kinh, bao gồm Tống Trì và Trần Nguyên Thanh cũng ở trong đó.

Nhìn thấy hắn tiến đến, trong đại sảnh, Tam Nương đang ngồi uống trà, liền đến đến trước mặt, ôn nhu hỏi thăm:

"Như thế nào? Kinh thành nói thế nào?"

Dạ Kinh Đường gật đầu nói:

"Tĩnh Vương đưa thư, nói Nha Môn giết người, sự tình đang xử lý, sẽ bảo hộ người thân của ta an toàn."

Tống Trì lo lắng hãi hùng vài ngày, nghe được lời này mới thở dài nhẹ nhõm, đứng lên nói:

"Cổ tay của thiếu chủ, so với công phu còn cứng rắn hơn, có nhân mạch quan hệ như này thì còn sợ giang hồ cái gì nữa."

"Hành động lần này chỉ có thể bảo đảm tạm thời chu toàn , chờ hai năm sau ta võ nghệ cao cường, sẽ cùng Chu Xích Dương đánh một trận giải quyến ân oán, mới tính là giải quyết triệt để."

Tống Trì nhẹ gật đầu:

"Đúng vậy, Thiếu chủ về sau vẫn nên chú ý cẩn thận."

Trần Nguyên Thanh đi tới gần, nói khẽ:

"Qua Tây Vương trấn, chính là địa giới kinh thành. Nếu an nguy của Thiếu chủ tạm thời không đáng ngại, ta cùng Tống nhị ca cũng phải về trụ sở, về sau nếu có dị động, lâu chủ tùy thời đưa tin, chúng ta nhất định kịp chạy đến kịp thời."

Trần Nguyên Thanh và Tống Trì, đều là nhân vật long đầu ở mạn thuyền các châu, rời đi quá lâu, đường khẩu bên trong rất có thể dẫn đến sai lầm.

Bùi Tương Quân cũng muốn sớm một chút hồi kinh, không có trì hoãn thêm, chào hỏi mọi người, cùng nhau tiến về bến tàu.

Tống Trì lôi kéo Thiếu chủ đi ra ngoài chém chưởng môn nhà người ta, bị Trần Nguyên Thanh cùng Tam Nương thay nhau giáo huấn cho không còn khí độ trưởng bối, trước khi đi trầm ổn không ít, đứng trước mặt Dạ Kinh Đường, thuyết giáo như ông cụ non:

"Kinh Đường, về sau làm việc, vẫn nên chín chắn, cũng đừng học Tống thúc ta. Tống thúc ta có thể sống đến tuổi tác này, đơn thuần dựa vào bát tự tử vi đủ cứng. . ."

Dạ Kinh Đường cùng Tống Trì, cũng coi như ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. . . Không đúng, hai bên tâm đầu ý hợp, mỉm cười đáp lại:

"Ta làm việc từ trước đến nay đều chín chắn. Ngày đó nếu không phải Tống thúc ở bên cạnh tăng thêm lòng dũng cảm, ta tuyệt sẽ không tùy tiện ra tay."

"Ngày đó nếu không phải ngươi ở bên cạnh, Tống thúc há lại sẽ tùy tiện xuất thủ. . ."

Bùi Tương Quân nghe đều tê da đầu, nhưng mà kể ra làm thịt Chu Hoài Lễ xong, hả giận rất nhiều, nên nàng liền không có tiếp tục nghiêm túc giáo huấn, chỉ là hừ nhẹ nói:

"Hai ngươi tăng thêm lòng dũng cảm cho nhau đúng không? Cũng may nơi này là Trạch Châu, nếu như các ngươi tụ họp tại Thiên Nam, chỉ sợ đến Phụng Quan Thành cũng dám đi thử sâu cạn."

"Ha ha. . ."

Tống Trì cười hai tiếng, ngẫm lại mở miệng nói:

"Binh khí cho dù tốt, luôn có thời điểm không ở bên người, vũ

khí chân thật nhất của người, vẫn là quyền cước. Lần trước đáp ứng dạy ngươi mấy chiêu quyền pháp, bởi vì vội vã trở về không có thời gian ở bên cạnh dạy, vừa rồi ta đã đem chiêu thức dạy cho lâu chủ, lấy ngộ tính của ngươi, đi theo lâu chủ luyện dăm ba tháng, hẳn là có thể nhập môn."

Bùi Tương Quân thật ra là chủ động yêu cầu để nàng truyền thụ thay cho, vừa học miễn phí quyền pháp còn có thể cùng Dạ Kinh Đường tăng tiến tình cảm, nhưng lời này khẳng định không thể nói rõ:

"Tống thúc yên tâm, ta sẽ cố gắng dạy Kinh Đường công phu quyền cước, sang năm gặp mặt, để Tống thúc khảo giáo."

Tống Trì khua tay, nói:

"Chờ sang năm gặp mặt, ta sợ là phải nhận thua giống như Trường Thanh, thật sự có bản lĩnh thì nên đi đánh ngã quyền khôi Tưởng Trát Hổ, sư phó không hợp chính quy như ta, tốt xấu cũng có thể dính chút ánh sáng."

"Ha ha. . ."

Chương 208 - Lệnh Bài?

Chương 208. Lệnh Bài?

Đàm tiếu một hồi sau, mọi người đi tới bến tàu, Tống Trì và Trần Nguyên Thanh mang theo môn đồ của mình, leo lên thuyền tiến về trời nam biển bắc, Dạ Kinh Đường cũng leo lên thuyền tiến về kinh thành.

Không khí hội nghị Hồng Hoa Lâu, tại lúc này cũng coi như triệt để kết thúc.

Trước lúc đi, Bùi Tương Quân quả thực không ngờ tới có thể trải qua nhiều chuyện kích thích thay đổi đột ngột như vậy.

Trước tiên ở Tây Vương trấn củng cố vững chắc địa vị lâu chủ, lại đánh ra uy phong Hồng Hoa Lâu tại Chu gia, mắt thấy Hồng Hoa Lâu sắp một bước lên trời thì phát hiện cục cưng quý giá bên người vụng trộm nữ nhân của Bình Thiên giáo chủ, tiếp đó còn vỗ gáy một cái liền đem Chu Hoài Lễ làm thịt.

Mặc dù chỉ là đoạn thời gian ngắn ngủi hai tuần, chuyện trải qua còn nhiều hơn so với những năm nàng lèo lái Hồng Hoa Lâu, có thể nói thể xác và tinh thần đều mệt, Bùi Tương Quân leo lên thuyền về sau liền trở về phòng ngủ bù.

Dạ Kinh Đường cũng trở lại gian phòng của mình, muốn nghỉ ngơi thật tốt, kết quả vừa tới đến trong phòng, liền phát hiện chim chim ở bên ngoài theo dõi, bay đến cửa sổ, nâng lên cánh chỉ về một chiếc thuyền nhỏ bên trong bến cảng:

"Chít chít ~ "

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn lại, trong lối đi nhỏ bên ngoài thuyền, có cái nữ tử giang hồ thân mặc áo xanh đầu đội mũ che mặt, đang nhìn qua bên này, nhìn thấy hắn liền vẫy tay, ra hiệu hắn nhanh trốn.

?

Dạ Kinh Đường có chút mờ mịt, còn tưởng rằng bên trên đò ngang có cái nhân vật đặc biệt gì, lập tức liền lui về trong phòng yên tĩnh chờ đợi. . .

—— ——

Đảo mắt đã vào đêm, con thuyền yên tĩnh lướt đi trên sông, chỉ còn lại một chút âm thanh bọt nước ngoài cửa sổ.

Trong phòng không có lấy một ánh đèn, cửa sổ mở ra, gió đêm chầm chậm lặng yên thổi vào phòng, để màn che muỗi mang theo gợn sóng đong đưa

Dạ Kinh Đường ngồi xếp bằng tại trên giường, luyện Long Tượng đồ, sau khi chờ đợi không biết bao lâu, bên ngoài rốt cuộc cũng truyền đến sóng nước vang động nhỏ bé.

Dạ Kinh Đường mở to mắt xem xét, đã thấy một thân thiếu phụ như lá liễu, vô thanh vô thức từ cửa sổ nhảy vào, bước đến trước giường, trên môi điểm son phấn đỏ rất nhạt, tóc dài đen như mực, trên đầu cắm một cái châm ngọc, tại đêm hè lộ ra ra mấy phần tiên khí không dính khói lửa nhân gian.

Trước vạt áo là hai quả dưa hấu, sau khi đáp xuống, theo quán tính hơi lắc lư mấy lần. . .

"Lạc. . ."

"Xuỵt!"

Lạc Ngưng hết sức cẩn thận, đi vào trước mặt mới thấp giọng hỏi thăm:

"Ngươi điên rồi phải không?Tại sao bỗng nhiên đem Chu Hoài Lễ làm thịt?"

Dạ Kinh Đường ngôi lệch sang bên cạnh một chút, ra hiệu Lạc Ngưng ngồi xuống:

"Chu gia có phản ứng gì?"

Lạc Ngưng lòng nóng như lửa đốt đuổi tới, cũng không rảnh so đo tiểu tiết, ngồi tại bên cạnh giường, nghiêm túc nói:

"Chu gia đều như ong vỡ tổ, khẳng định là muốn tìm ra hung thủ nợ máu trả bằng máu."

"Có hoài nghi Hồng Hoa Lâu không?"

"Không có, ngươi để lại Nha Môn lệnh bài, lại dùng đao pháp, rất khó hoài nghi đến Hồng Hoa Lâu, nhưng sẽ tìm ra manh mối chỉ về bản thân ngươi."

Dạ Kinh Đường thấy vậy nhẹ nhàng thở ra.

Lạc Ngưng thấy hắn như trút được gánh nặng, nghiêm túc:

"Ngươi làm việc cho Hồng Hoa Lâu, xảy ra chuyện vì sao phải tự mình gánh? Có phải Hồng Hoa Lâu bức ngươi cùng bọn hắn phân rõ giới hạn hay không?"

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Không có. Hồng Hoa Lâu hiện tại đánh không lại Chu gia, hơn nữa chính ta là người muốn giết Chu Hoài Lễ, nhất định phải tự mình đem sự tình hòa hoán."

"Ngươi hòa hoãn thế sao?"

Lạc Ngưng hai ngày này đều lo lắng, sợ Chu Xích Dương đi trước một bước, tới trước kinh thành tìm được Dạ Kinh Đường. Nàng từ trong ngực tìm tòi, lấy ra một khối lệnh bài nhỏ đúc bằng sắt, trên đó viết tám chữ Yến Hồn Bất Diệt, Liệt Chí Bình Thiên, đưa cho Dạ Kinh Đường:

"Đây là tín vật Bình Thiên giáo chủ cho ta cùng Vân Ly, bát đại khôi đều biết, ngươi gặp gỡ Chu Xích Dương liền đưa ra, hắn tuyệt đối không dám hạ sát thủ."

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ ngoài ý muốn, nhìn lệnh bài trong tay một chút:

"Thật sao?"

"Ngươi còn không tin? Ngươi chỉ cần không phải gặp được nhất Tiên nhị Thánh, những người khác nhìn thấy khối lệnh bài này, đều không có khả năng bốc đồng mạo hiểm làm tức giận Bình Thiên giáo chủ, mà hạ sát thủ đối với ngươi."

"Ta tin, làm sao có thể không tin."

Dạ Kinh Đường vuốt ve lệnh bài, biểu lộ có chút cổ quái, cầm lệnh bài Tĩnh Vương, bạch đạo không ai dám trêu chọc; cầm lệnh bài của Bình Thiên giáo chủ, hắc đạo không ai dám trêu chọc. . .

Cái này không phải là đồng thời ôm đùi hai giới hắc bạch, trực tiếp vô địch?

Nhưng hai khối lệnh bài này cùng mang ở trên người, nếu là bại lộ, chỉ sợ sẽ bị hắc bạch hai giới cùng nhau đuổi giết. . .

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một lát sau, đem lệnh bài đưa lại cho Lạc nữ hiệp:

"Không cần, ta viết thư cho Tĩnh Vương. . ."

? !

Lạc Ngưng nghe thấy lời này, đáy mắt hiện ra mấy phần phức tạp:

"Ta cùng Vân Ly đuổi theo mấy trăm dặm đường, sợ ngươi xảy ra chuyện, ngươi gây phiền toái mà hỏi cũng không hỏi một tiếng trực tiếp đi tìm nữ vương gia, ngươi là cảm thấy ta vô tình vô nghĩa, sẽ không giúp ngươi sao?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu nói:

"Nghĩ đi nơi nào thế, ta trong mắt ngươi giống loại người ăn bám ôm bắp đùi cô nương sao?"

Chương 209 - Tỷ tỷ đừng nói đùa

Chương 209. Tỷ tỷ đừng nói đùa

Lạc Ngưng hừ một tiếng:

"Ngươi không dựa vào nữ vương gia, lấy cái gì đi đối phó Chu Xích Dương."

Dạ Kinh Đường nghiêm túc nói:

"Vương pháp! Ta có thể giết Chu Hoài Lễ, là bởi vì hắn nửa đêm chạy tới giết Kiếm Vũ hoa. Ta thấy việc nghĩa hăng hái làm, để quan phủ đến chủ trì công đạo là việc đương nhiên, đây cũng không phải là trốn dưới váy nữ vương gia, mà là đường đường chính chính dựa vào quốc pháp, công dân tuân theo luật pháp, thủ vững hiệp sự đại nghĩa!"

Lạc Ngưng chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, chờ cho hơi bình tĩnh trở lại mới mở miệng:

" Nếu không phải là ngươi cùng nữ vương gia quen biết, triều đình có thể quản việc này sao?"

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Triều đình vì cái gì mặc kệ? Đơn giản là tốc độ phá án không có nhanh như vậy thôi."

Lạc Ngưng nghĩ, cảm thấy đây rõ ràng là ôm đùi nữ vương gia, nhưng mà để triều đình ra mặt điều đình, xác thực tạo áp lực đơn giản hơn so với Bình Thiên Giáo, nàng đem lệnh bài thu vào:

"Ý chính là tạm thời không có chuyện gì rồi, đúng không?"

"Tạm thời không có chuyện gì, chờ ta luyện tốt đao pháp, có chuyện chính là Quân Sơn Đài cùng Chu gia."

Lạc Ngưng lo lắng vài ngày, lúc này đã có thể âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nghĩ nghĩ:

"Ngươi. . . Ngươi nhanh lên. Vân Ly vẫn chờ, ta phải lập tức trở lại."

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt:

"Nhanh lên cái gì?"

Lạc Ngưng ngồi thẳng thân thể, thần sắc nghiêm túc:

"Có chơi có chịu, ngươi cho rằng Lạc Ngưng ta là người nói không giữ lời, ngươi quên, ta liền coi như chưa từng xảy ra?"

Dạ Kinh Đường bận rộn vài ngày, ngược lại đã quên chuyện đổ ước ngày trước, hắn cười cười, mở ra cánh tay.

Lạc Ngưng nắm tay đặt ở chuôi kiếm bên hông, nghiêng đầu nhìn về phía nơi khác, lạnh như băng, bày ra bộ dáng không chủ động cũng không cự tuyệt.

Dạ Kinh Đường thoải mái ôm lấy Lạc nữ hiệp, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng:

"Cảm ơn, để ngươi và Vân Ly phải lo lắng, trở về ta sẽ tranh thủ sớm một chút để Cừu Thiên Hợp khôi phục sự tự do."

Lạc Ngưng toàn thân căng cứng, con ngươi giật giật, bình thản nói:

"Ngươi cố gắng làm việc liền tốt. Mấy ngày nay không tiện lui tới, chuyện còn lại chờ hồi kinh lại nói. . . Đúng rồi, ngươi có thể

mang ta đi vào hoàng cung dạo hay không?"

"Hả?"

Dạ Kinh Đường sững sờ, quay đầu sang nhìn Lạc Ngưng:

"Ngươi đi hoàng cung làm cái gì?"

"Hiếu kì, tùy tiện nhìn xem."

"Ngươi chuẩn bị giết Nữ hoàng đế?"

"Ta không có bản lãnh này."

"Cũng đúng. . . Ah, chính ngươi tự nói, vặn eo ta làm gì? !"

Lạc Ngưng véo vào eo Dạ Kinh Đường, chân thành nói:

"Tiền triều chôn một vật tại hoàng cung, ta phải đi lấy."

?

Dạ Kinh Đường sững sờ, dò hỏi:

"Minh Long Đồ?"

Lạc Ngưng cũng không rõ ràng Bình Thiên giáo chủ để nàng lấy vật gì, nghĩ:

"Không thể nào là Minh Long Đồ, hẳn là đồ vật cùng triều đình Đại Yên có liên quan."

Dạ Kinh Đường bán tín bán nghi:

"Chôn ở địa phương nào?"

"Vĩnh Lạc cung, Thừa An điện."

?

Dạ Kinh Đường hít một hơi thật sâu, đem Lạc Ngưng đẩy ra một chút, nhìn chằm chằm đôi mắt đẹp hồn nhiên ngây thơ kia:

"Tỷ tỷ, ngươi biết đó là cái địa phương nào không?"

Lạc Ngưng nghe được hai từ Tỷ tỷ này, chẳng biết tại sao trong lòng hơi rung động, ra vẻ trấn định nói:

"Tẩm điện thiên tử."

"Ngươi còn biết? Chỗ ngủ của Nữ Đế, ngươi bảo ta làm thế nào đi vào? Ta phải dùng mặt của mình để Tĩnh Vương đưa lên long sàng à?"

Lạc Ngưng nhớ tới Tiết Bạch Cẩm căn dặn, nói bổ sung:

"Ngươi phải đem ta cùng mang vào, chỉ có thể để ta tự mình lấy."

?

Dạ Kinh Đường buông tay:

"Ý ngươi là, ta bị đưa lên long sàng, còn phải trung trinh không đổi, kéo theo ngươi cùng đi? Nữ Đế coi như có thể đáp ứng, ngươi lại có thể làm gì? Để chúng ta làm trước, ngươi mặc quần áo tự mình đi dạo?"

Lạc Ngưng đã sớm cảm thấy chuyện này không hợp thói thường, khẽ thở dài:

"Tiết Bạch Cẩm bảo ta hỗ trợ, ta chỉ là thuận miệng nói tới, không được thì thôi. Ngươi ôm đủ chưa?."

Dạ Kinh Đường buông tay ra, vỗ vỗ trên bờ vai Lạc nữ hiệp:

"Sau khi hồi kinh ngươi chớ làm loạn, cái này thật không phải chuyện nhỏ."

"Ta tự biết phân tấc, đi đây."

Lạc Ngưng sửa sang lại vạt áo, sau đó hóa thành một trận thanh phong bay ra cửa sổ, đạp nước mà đi.

Bõm bõm. . .

Dạ Kinh Đường đứng dậy đi đến cửa sổ quan sát, có thể thấy được bóng hình xinh đẹp trên mặt sông sớm đã chạy ra rất xa, chỉ còn lại từng vòng từng vòng gợn sóng chưa biến mất.

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn Lạc Ngưng trở lại thuyền nhỏ lại giương mắt nhìn ngắm mặt trăng trên bầu trời, nhẹ nhàng thở phào một cái:

". . ."

Sau khi vào kinh, tự nhiên là chân đạp ba đầu thuyền, bây giờ xem ra, còn càng ngày càng vững chắc. . .

Hết lần này tới lần khác, ba chiếc thuyền này còn không thể nào hòa hợp, vạn nhất ngày nào đó một bên bị lệch, hắn sẽ bị kéo đứt chân thứ ba. . .

Nếu là nghĩa phụ biết, hắn lăn lộn giang hồ, lại được các cô nương bảo mệnh cho, đoán chừng sẽ cảm thấy rất không có tiền đồ. . .

Ai không muốn nhi tử của mình, một người một đao đứng giữa thiên địa chứ, dù là bị vạn đao chỉ thẳng người, dẫn tới thần phật trợn mắt, tay vẫn giơ cao thương thiên chân đạp đại địa, bảo vệ nụ cười người sau lưng. . .

Xoẹt!

Trong phòng, lóe lên hàn quang. Dạ Kinh Đường cầm Ly Long Hoàn Thủ Đao, ngón tay vuốt ve qua vết cắt nhỏ li ti trên thân đao,

phát ra một tiếng vù vù:

Ong~

Sau đó cầm đao chỉ xéo mặt đất, hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, bắt đầu luyện đao. . .

Chương 210 - Về Tới Kinh Thành

Chương 210. Về Tới Kinh Thành

Ầm ầm ~

Giữa hè mưa to, cơn mưa tới luôn luôn khiến cho người ta bất ngờ.

Bến tàu Giang An, người buôn bán nhỏ vừa xuống thuyền đưa tay che lên đỉnh đầu chạy đi đi về về, những thuyền lớn nhỏ dừng ở bờ sông, chập trùng ở bên trong sóng cả.

Bùi Tương Quân đi xuống đò ngang, Tú Hà ở bên cạnh bung dù, cả hai cùng leo lên xe ngựa mà người Bùi gia gọi tới.

Bên trên thuyền, Dạ Kinh Đường mặc một bộ áo bào đen, cầm trên tay ô giấy quay đầu nhìn ra xa bờ sông, tìm kiếm tung tích thuyền nhỏ.

Đảo mắt ba ngày trôi qua, đò ngang thuận lợi về tới Đông Giao kinh thành, Lạc nữ hiệp đi thuyền nhỏ nhỏ, tốc độ cập bến sẽ chậm hơn một chút, trước mắt xem ra còn chưa tới bến cảng. Tiểu Vân ly đem chim chim của hắn bắt cóc, cũng không biết mấy ngày này có cho ăn tới mập ú không. . .

Dạ Kinh Đường nhìn ra xa một lát, không thấy tung tích, liền chuẩn bị đuổi theo xe ngựa. Vừa đi mấy bước, đã thấy hương chủ Hoàng Chúc phu nhân, nở nụ cười đến trước mặt, ngăn đón đặt trước mặt của hắn:

"Thiếu chủ, sự tình Thủy Vân Kiếm Đàm xong xuôi, sau đó nên

đi Bão Nguyên Môn chứ?"

Dạ Kinh Đường giải quyết Chu gia, tự nhiên cần dạy một chút quy củ cho môn phái giang hồ bản địa Vân Châu, nhưng mà vừa mới hồi kinh, phong ba của Chu gia còn chưa có đè xuống, trước tiên cần phải đợi mấy ngày.

"Hoàng di nương yên tâm, ta đem việc trong kinh thành xử lý xong, liền đi tới đó nhìn xem."

Hoàng Chúc phu nhân ủy khuất nói:

"Cái Lý Hỗn Nguyên kia khinh người quá đáng, cướp việc làm ăn của cửa hàng ta cũng được, ta đi thương lượng, hắn vậy mà để cho ta. . . Để cho ta. . ."

"Hả?"

Dạ Kinh Đường nhìn xem bộ dáng kì lạ của Hoàng Chúc phu nhân, nhướng mày:

"Để Hoàng di nương làm cái gì?"

"Để cho ta lăn."

". . ."

Dạ Kinh Đường chậm rãi gật đầu, cảm thấy tình huống cùng hắn nghĩ có khác biệt không lớn:

"Cái Lý Hỗn Nguyên này xác thực thích ăn đòn. Nhưng mà ta. . ."

"Thiếu chủ nếu không giúp ta làm việc này, vậy năm nay tiền hương hỏa cống lên cho đường khẩu ta sẽ không giao đủ, lâu chủ khẳng định phạt ta. . . Nếu không Thiếu chủ đem tiền cống năm nay của ta miễn đi?"

Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ đưa tay:

"Ta là tay chân, chuyện này cần tìm Tam Nương để nói."

Hoàng Chúc phu nhân nhíu đôi lông mày nhỏ lại:

"Tam Nương làm sao có thể miễn cho ta, giao không được tiền hương hỏa , theo bang quy liền phải đem sản nghiệp chia cho cái hương chủ khác. Ta cùng đường mạt lộ, chỉ có thể một mình đi Lý gia liều mạng, nếu chết thì Thiếu chủ đốt cho ta thêm chút tiền giấy. . ."

Dạ Kinh Đường thở dài:

"Sao lại nói những lời này chứ? Chẳng phải chỉ là Lý Hỗn Nguyên thôi sao, ta làm xong sự tình liền bớt chút thời gian đi tới đó, hắn ăn bao nhiêu ta sẽ để hắn nôn ra bấy nhiêu, ngay cả tiền lãi đều tính cả."

Hoàng Chúc phu nhân thấy Dạ Kinh Đường xác thực không thể phân thân, đành phải coi như thôi:

"Được rồi nha ~ làm xong việc, ta vụng trộm an bài mấy cái hoa khôi khao Thiếu chủ, không cho lâu chủ biết. . . Lại nói Thiếu chủ có muốn tìm nàng dâu không? Khuê nữ của ta năm nay mười bốn, tuy nhỏ một chút. . ."

"Aizzz. . ."

Dạ Kinh Đường có chút bất đắc dĩ, sự tình thuộc bổn phận, không thể tiếp nhận hối lộ của hương chủ phía dưới, vạn nhất để Tam Nương và Lạc nữ hiệp nghe được, hắn lại phải bị một trận tai bay vạ gió, lập tức vội vàng đem Hoàng Chúc phu nhân tiễn đi.

Đưa mắt nhìn thuyền rời đi, về sau Dạ Kinh Đường quay người leo lên xe ngựa Bùi gia.

Trong xe, Tú Hà ngồi ở bên cạnh, sửa sang sổ sách.

Bùi Tương Quân trên người mặc váy mùa hè màu vàng nhạt mỏng nhẹ, ngồi dựa vào trên giường mỹ nhân, hai chân uốn lượn gấp lại, quạt tròn trong tay phe phẩy, dáng vẻ giống hào môn phu nhân phong kiều thủy mị:

"Hoàng Chúc lại tìm ngươi náo loạn?"

"Cũng không tính là náo loạn, ta cầm tiền công, đây chính là thuộc bổn phận của ta, nhưng cũng phải qua mấy ngày nữa mới có thời gian. Tam Nương đi thuyền đi xe mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút, ta chút nữa còn phải đi Tĩnh Vương phủ một chuyến, hỏi thăm về tình huống Chu gia, khả năng hai ngày này không có thời gian tới."

Ánh mắt Bùi Tương Quân nhìn sang nơi khác:

"Ai ~ sự tình Chu gia, một chút công sức ta đều không thể giúp, còn phải dựa vào ngươi gánh, ngươi đi tới vương phủ ngồi cũng là đương nhiên, ta sao có thể cản ngươi."

Thế này còn nói là không ngăn cản?

Dạ Kinh Đường đã quen thuộc cái bộ dáng oán thán này rồi, cười nói:

"Ta có thời gian khẳng định sẽ tới thăm Tam Nương. Lại nói Tống thúc dạy « Lôi Công Bát Cực », nói là để Tam Nương dạy ta. . ."

Bùi Tương Quân dừng quạt tròn lại:

"Trên thuyền buôn, sao có thể thi triển? Ngươi có rảnh liền đến Bùi gia, ta chậm rãi dạy ngươi. Bão Nguyên Môn Lý Hỗn Nguyên, công phu quyền chưởng không tầm thường, dùng tay không đem đối thủ đánh ngã, mới cảm thấy thú vị."

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Được."

Bùi Tương Quân suy nghĩ một chút, lại mở miệng nói:

"Ý trung nhân kia của ngươi, cũng trở về kinh thành sao? Ngươi muốn chuẩn bị sắp xếp cho ta qua đấy bái kiến, hay là để nàng đến nhà ta kính trà cho trưởng bối như ta?"

Chương 211 - Như Này Là KHó Phân cao Thấp?

Chương 211. Như Này Là Khó Phân cao Thấp?

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt:

"Nàng không biết thân phận thật của Tam Nương, aizz. . ."

"Ngươi sợ ta lấy thân phận trưởng bối khi dễ nàng chứ gì?"

"Không phải như thế. . ."

"Làm sao nàng lại không biết chứ? Đào góc tường nhà ta lại để ta bắt gặp được, ta phải bảo nàng hảo hảo kính trà gọi vài tiếng sư cô, phải học được quy củ gia đình. . ."

Dạ Kinh Đường há to miệng, đã tưởng tượng ra bộ dáng lạnh như băng của Lạc nữ hiệp bị Tam Nương gõ, sau đó trở về tìm hắn trút giận. . .

Bùi Tương Quân nghĩ linh tinh một lát, sau đó lại phe phẩy quạt tròn:

"Thôi, ta biết trong lòng ngươi lời nói của người sư cô này không có trọng lượng bằng nàng ta được, cũng không làm khó dễ ngươi, chuyện này về sau hãy nói. Đúng rồi, ngươi đem quan hệ với Hồng Hoa Lâu nói cho Tĩnh Vương, liệu Tĩnh Vương có bắt ta đem tiền cống nộp ra không?"

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng thở ra, lắc đầu nói:

"Sau khi ta đến Bùi gia, trừ tiền công ra ta chưa từng cầm thêm

một phân một hào nào. Hơn nữa,chuyện này không thẹn với lương tâm, ta giải thích rõ ràng với Tĩnh Vương là được. Nhưng mà thương pháp sợ là tránh không được, phải nộp ra, dù sao nhờ Tĩnh Vương gánh việc, cũng phải đưa chút lễ gặp mặt."

Bùi Tương Quân khẽ vuốt cằm:

"Dặn Tĩnh Vương chớ truyền ra ngoài là được, dù sao Tĩnh Vương không có khả năng tự mình đánh người, nhiều nhất tìm hộ vệ trong nhà để thử thôi. . ."

Nói chuyện phiếm vài câu, xe ngựa đã tiến vào Đông Môn kinh thành, đi trên con đường phồn hoa. Mặc dù trời đang mưa, nhưng người cầm dù đi trên đường rất nhiều, cửa hàng cũng rực rỡ muôn màu.

Dạ Kinh Đường giương mắt quán sát, trong lòng thầm nghĩ, cảm thấy đi ra ngoài một chuyến rồi trở về, cũng nên chuẩn bị một ít lễ vật, thế là hắn xuống xe, chạy tới một cửa hàng châu báu ở trên đường, chọn ra mấy món đồ trang sức, cũng chuẩn bị một kiện cho Tú Hà, tránh để cho Tú Hà phàn nàn công tử bất công, tiếp đó hắn mua thêm cái vật trang trí nhỏ cho chim chim.

Chờ làm xong, Dạ Kinh Đường miễn cưỡng đi về hướng Thiên Thủy Kiều, dưới màn mưa, người đi trên đường phố cũng dần thưa thớt, mọi người đều ngồi dưới mái hiên của các cửa hàng ven đường để tránh mưa và nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường trở về, những người quen thuộc đều mở miệng chào hỏi:

"Nha ~ Dạ công tử trở về rồi à!"

"Nửa tháng không thấy, lại tuấn tú hơn không ít. . ."

"Ha ha. . ."

Dạ Kinh Đường vừa đi vừa đáp lại, vốn định trực tiếp đi Bùi phủ đem đồ đưa cho Tam Nương, kết quả mới vừa đi được một nửa, liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa từ trong đường tắt lái ra ngoài, Trần Bưu cầm dù theo ở phía sau, vội vội vàng vàng khuyên can:

"Thiếu gia, ngươi chớ tự chủ trương, nếu Tam Nương và phu nhân biết thì chắc chắn tiền tiêu vặt tháng này của ngươi sẽ không có. . ."

Rèm cửa xe ngựa được vén lên, bên trong là một thiếu niên công tử khoảng tầm mười sáu mười bảy tuổi, khí độ cũng xem như là nho nhã trầm ổn, đang đong đưa cây quạt phàn nàn:

"Ta cũng xuất lực vì việc trong nhà, có gì sai? Lại nói, ta cũng đã trưởng thành, thanh niên mười bảy mười tám tuổi, dựa vào cái gì không cho ta quản công việc? Ta chỉ vừa đi học ở thư viện mấy tháng, vừa mới trở về, không hiểu tại sao đã từ đại thiếu gia biến thành Nhị thiếu gia, nha hoàn trong phủ đều không chào đón ta, cả ngày trò chuyện về Kinh Đường công tử, Dạ thiếu gia, thật tuấn tú ~, cái này là có ý gì? Là bảo ta xấu đúng không!"

"Ây. . . Thiếu gia cùng Dạ thiếu gia so ra. . . Khó phân cao thấp!"

Trần Bưu miễn cưỡng khen một câu, sau đó vẫn tiếp tục khuyên can:

"Tam Nương vừa trở về, thiếu gia liền tự ý chủ trương đi ra ngoài. . ."

Bùi Lạc làm đích tôn đại thiếu gia Bùi gia, đi học ở ngoài thành, được nghỉ nên về thăm nhà, ngờ đâu Bùi gia mới đó đã sửa thành họ Dạ, tính tình cho dù tốt đến đâu cũng khó tránh khỏi một bụng đầy bực tức:

"Ta chính là chờ Tam Cô trở về mới đi ra ngoài, không thì làm sao để Tam Cô biết được bản lãnh của ta?"

"Thiếu gia là người đọc sách, phải lấy thi cử lấy công danh làm trọng. . . Hả? ! Dạ thiếu gia!"

Trần Bưu đang nói dở thì nhìn thấy Dạ Kinh Đường đi tới, vội vàng cười cười chạy đến trước mặt, hỏi han ân cần:

"Dạ thiếu gia, ngươi cũng đã trở về rồi sao, trên đường đi có thuận lợi không? Đến, ta giúp ngươi cầm đồ, ngươi đừng mệt mỏi. . ."

? ?

Bùi đại thiếu gia trên xe ngựa còn đang nghe Trần Bưu nói chuyện, nhìn thấy cảnh này, quạt xếp trong tay lung lay mấy lần, biểu lộ tương đối phức tạp.

Lại giương mắt nhìn về phía công tử áo bào đen đang đi tới:

Cao hơn hắn nửa cái đầu, dáng người oai hùng bất phàm, cảm giác có thể một quyền đem hắn đánh chết. . .

Về phần gương mặt. . .

Con mẹ nó, đây mà là khó có thể phân cao thấp?

Đều hai con mắt hai cái lỗ mũi, số lượng khó phân cao thấp đúng không?

Chương 212 - Để Ta Giúp Ngươi Làm Việc

Chương 212. Để Ta Giúp Ngươi Làm Việc

Bùi đại thiếu gia đem rèm trực tiếp thả xuống, thúc giục nói:

"Đi đi đi."

Nhưng xa phu nhìn thấy thiếu gia chủ đi tới, nào dám nghe lệnh Bùi Lạc nữa, chỉ đành ngồi ngoài thùng xe cười ngây ngô.

Dạ Kinh Đường từ trong cuộc nói chuyện vừa rồi, nhận ra được là ai ngồi trong xe ngựa, miễn cưỡng đi tới trước cửa sổ:

"Ta chỉ là đại chưởng quỹ Tam Nương thuê đến, Bùi công tử không cần hiểu lầm."

Màn xe xốc lên, Bùi Lạc nhô đầu ra, dáng vẻ ngược lại hiền hoà hơn một chút, bày ra phong thái của con cháu nhà giàu có giáo dưỡng:

"Ngươi chính là Kinh Đường ca sao? Mới vừa rồi còn thật không có nhìn thấy, à. . .Tam cô đang ở trong nhà cùng mẫu thân ta đàm luận, ngươi trực tiếp đi qua đi, ta còn có chút việc cần làm, xin lỗi không tiếp được."

Trần Bưu vội vàng đưa tay, đưa xe ngựa ngăn lại:

"Ai, chuyện này để Dạ thiếu gia đi làm là được rồi, ngài. . ."

Bùi Lạc lại đưa cây quạt lên rung mấy lần:

"Trần Bưu, ta đã mời ngươi uống bao nhiêu chầu rượu, ngươi không nhớ sao? Ngươi cảm thấy bản thiếu gia không xử lý xong được việc này phải không?"

"Không phải không phải, chuyện này cùng Dạ thiếu gia có chút quan hệ. . ."

Dạ Kinh Đường nghe không hiểu ý, dò hỏi:

"Là chuyện gì đây?"

Trần Bưu thở dài, giải thích:

"Cũng không phải đại sự gì. Quan phủ không phải để Bùi gia sửa chữa lại đường phố xưởng nhuộm sao, khối thịt mỡ lớn như thế, không ít đối thủ địa phương nhòm ngó đến, muốn cùng Bùi gia chia phần, Bùi gia nhất định không cho. Vài ngày trước có người tới bàn bạc chuyện này, chưởng quỹ tiệm lương thực tiếp đãi, thái độ đối phương rất kém, chỉ vào mặt chưởng quỹ của chúng ta nói chuyện, Lục tiêu sư thấy cha vợ tương lai bị khinh bỉ, liền mắng hai câu."

Lục Tử hó ra chính là ngọn nguồn, Dạ Kinh Đường nghe đến đây nhướng mày:

"Sau đó thì sao?"

"Lúc ấy không có việc gì, nhưng ngày thứ hai Lục Tử cùng nha đầu tiệm lương thực ra ngoài dạo phố, trên đường trở về liền bị chặn lại. Có cô nương ở bên cạnh, Lục Tử giữ thể diện không xin lỗi, cùng người ta đánh nhau, trực tiếp bị đánh đến không đứng dậy được. . ."

"Ai ra tay?"

Bùi Lạc từ trong xe nhảy xuống, Thấy sắc mặt Dạ Kinh Đường giận dữ, vỗ vỗ bả vai:

" Thiếu đương gia Tam Nguyên lâu Trình Tùng, cậu ấm bên đường phố Ngô Đồng kia, ta cùng hắn đã từng quen biết. Chuyện này giao cho ta là được, đợi chút nữa ta liền đem tiền thuốc men cầm về. . ."

Dạ Kinh Đường nhìn về phía Bùi đại thiếu gia:

"Trình Tùng có bối cảnh gì?"

Bùi Lạc suy nghĩ một chút:

"Cha là Trình nhị gia ở chợ phía Tây, cái khác không rõ ràng lắm, dù sao quan trường, giang hồ đều có chút nhân mạch, không dễ trêu chọc, mấy cái đại chưởng quỹ có ý dàn xếp ổn thỏa, nhưng trong mắt ta nó giống như một hạt sạn. Kinh Đường ca vừa tới Bùi gia, bọn thủ hạ của ngươi bị khi phụ, ta thân là thiếu gia chủ nếu không ra mặt cho ngươi thì còn có thể tìm ai lấy lại mặt mũi cho ngươi? . . . Sao? Kinh Đường, ngươi đi đâu vậy?"

"Vấn an Lục Tử."

Dạ Kinh Đường đi vào ngõ hẻm sau thiên thủy kiều, Trần Bưu vội vàng đi cùng.

Bùi đại thiếu gia lẻ loi trơ trọi đứng dưới mưa, cảm giác mình có chút bị bỏ rơi, nhưng cũng không có tức giận, tiếp tục đi theo sau nói:

"Ta tại đường phố Ngô Đồng có chút tình mọn, các đại đương gia đều phải tôn xưng một tiếng Bùi công tử, Trình Tùng dám đánh người nhà ta, thuộc về đá trúng thiết bản. . ."

Đương lúc nói chuyện, ba người đi vào sau một căn nhà nhỏ ở trong ngõ.

Tam Nương phi thường tốt bụng, mười hai cái tiêu sư cùng gia quyến theo hắn tới kinh thành, đều an bài chỗ ở, trong ngõ nhỏ

tường vây sạch sẽ gọn gàng, so với hoàn cảnh ngõ hẻm song quế thì tốt hơn không ít.

Dạ Kinh Đường đẩy cửa đi vào, vừa mở cửa ra mùi thuốc nồng nàn đã xông vào mũi, mẫu thân của Lục tử là Lâm tẩu, đang ở trong phòng bếp sắc thuốc; lão tiêu sư Dương Siêu thì ở trong phòng hùng hùng hổ hổ nói chuyện:

"Một chút khả năng cũng không khó lại còn cùng người ta đánh nhau? Ngươi cho rằng ngươi là thiếu chủ sao?"

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường tiến đến, Dương Siêu vội vàng đi ra ngoài nghênh đón, Lâm tẩu thì đi lên kể khổ:

"Kinh Đường, chuyện này ngươi phải quản. . ."

Dương Siêu vội vàng ngăn đón:

"Lâm tẩu, ngươi cứ yên tâm đi, thiếu chủ tự có chừng mực."

Dạ Kinh Đường an ủi Lâm tẩu vài câu sau đó đi vào phòng chính, Lục tử đang nằm ở trên giường, trên thân quấn băng vải, sắc mặt có chút tiều tụy, cười đứng dậy:

"Kinh Đường ca, làm sao ngươi cũng tới, sự việc chỉ như cái cái rắm thôi mà, vậy mà làm như muốn đưa tang ta. . ."

Dạ Kinh Đường xem xét thương thế, dò hỏi:

"Đánh thắng được thì đánh, đánh không được thì chạy về kêu người tới, sao phải cố gắng vì thể diện? Nếu ngươi chết bên ngoài thì mẹ ngươi làm sao bây giờ?"

Lục tử cười hắc hắc:

"Ai, không phải bị ăn đòn mới biết không đánh lại được sao, chuyện này là ta sai, không nên đi quầy rầy việc nhạc phụ nói chuyện làm ăn. . ."

Dạ Kinh Đường nhìn thương thế mấy lần, sau đó tay lấy ra ngân phiếu đưa cho Dương Siêu:

"Tìm đại phu tốt, mau chóng khỏi bệnh

"A, không cần, Kinh Đường ca, ngươi làm như này. . ."

Dạ Kinh Đường khua tay, để Lục tử nằm xuống, chào hỏi một vài câu với Lâm tẩu rồi cầm ô ra khỏi nhà nhỏ.

Bùi Lạc vẫn đứng tại ngoài cửa viện dò xét, lúc này mới mở miệng:

"Kinh Đường, ngươi yên tâm, chuyện này ta giúp ngươi bãi bình, Trình Tùng hôm nay nếu là dám không bồi thường tiền thuốc men. . ."

Dạ Kinh Đường cầm ô trên tay, đưa mắt nhìn trái phải:

"Cái Trình công tử kia ở đâu?"

Bùi Lạc nghĩ nghĩ:

"Giờ này bình thường đều ở Tam Nguyên lâu, tiếp mấy cái thiếu gia chơi bời của Văn Đức Kiều, ngươi muốn đi qua nhìn một chút sao, ta mang ngươi tới, nhưng mà ngươi cố gắng đừng nói chuyện, phải khách khí chút, giao cho ta là được rồi. quan lại đệ tử ở Văn Đức Kiều không dễ đắc tội lắm. . ."

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu:

"Được."

Chương 213 - Đi Xem Náo Nhiệt

Chương 213. Đi Xem Náo Nhiệt

Ầm ầm~

Mây đen ép thành từng hạt mưa to như hạt đậu rơi bên ngoài chính đường Nha Môn.

Hai tên bổ khoái đứng tại tiền đường, mắt thâm như gấu mèo, rõ ràng đã bị đánh mấy quyền.

Phía sau chủ án (bàn xử án), Đông Phương Ly Nhân mặc áo mãng bào màu bạc, lưng eo thẳng tắp, dò xét thương thế trên mặt bổ khoái, đáy mắt mang theo giận giữ:

"Chuyện gì xảy ra?"

Hai tên bổ khoái rõ ràng có ý sợ hãi, một tên trong đó hơi lớn tuổi chút cúi đầu nói:

"Hôm nay tuần tra trên đường phố Trúc Tịch, phát hiện một vụ án mạng, tử trạng đặc thù, xem xét chính là đại án. Ti chức và tiểu Vương phát hiện ra bản án trước, trong lúc nghiệm thi, người Lục Phiến Môn tới, trực tiếp đem hai ta đuổi ra ngoài. . ."

Ba ~

Đông Phương Ly Nhân dùng tấm gỗ vỗ nhẹ bàn:

"Sau đó liền đánh nhau? Bản vương đã nói với các ngươi biết bao nhiêu lần, không nên cùng người Tam Pháp ti động thủ, gặp

chuyện thì phải nhanh chóng trở về tìm tổng bộ. . ."

Bổ khoái lớn tuổi cúi đầu đáp lại:

"Lúc đầu cũng không muốn động thủ, chỉ mắng nhau ở cửa ra vào. Nhưng không biết trong đầu tiểu Vương nghĩ cái gì, nói một câu ‘ đừng để ta cầm côn đâm nát cửa sau của ngươi’! . . ."

"Khụ khụ. . ."

Xà Long đang ngồi nghiêm chỉnh, nghe vậy trực tiếp đau sốc hông, sắc mặt đỏ lên bất lực ho khan vài tiếng, kém chút thì bị sặc chết.

Thương Tiệm Ly thường ngày mặt lạnh, khóe mắt cũng giật giật mấy lần.

Duy chỉ có ánh mắt Đông Phương Ly Nhân mờ mịt:

"Có ý gì?"

Bổ khoái tiểu Vương ủy khuất nói:

"Ti chức thoạt đầu cũng không có ý đó, nghe lão Lưu nói là thương pháp bọn hắn cao thâm, đặc biệt lợi hại, liền thuận miệng mắng ra. Về sau người Lục Phiến Môn chê cười ti chức, ta mới hiểu rõ, thẹn quá hoá giận liền. . ."

Đông Phương Ly Nhân không hiểu nổi:

"Côn đâm nát cửa sau, đến cùng ý nghĩa là gì?"

Xà Long lúc này cố cưỡng ép đè xuống khí tức phiên giang đảo hải, đưa tay lên quơ quơ nói:

"Lăn đi trị thương, mất hết mặt mũi."

"Vâng."

Hai cái bổ khoái vội vàng chạy. Xà Long quay về phía Tĩnh Vương, cung kính nói:

"Chợ búa thô tục mà thôi nói ra ô nhiễm lỗ tai điện hạ. Thuộc hạ động thủ trước, chúng ta đuối lý, vẫn là nên quan tâm tới việc này thì hơn."

Đông Phương Ly Nhân gặp cả sảnh đường nam nữ tổng bộ đều biểu lộ cổ quái, biết không phải là lời nói tốt gì, cũng liền không hỏi nữa.

Nha Môn ngay cả chiêu bài cũng không có, không có giới hạn gì, trên lý luận là tư vệ của Tĩnh Vương phủ, được hoàng quyền đặc cách nên cái gì cũng có thể quản, nhưng chức quyền cùng tư pháp vẫn là chiếu theo lệ của nha môn chính thống.

Bản án trong Kinh thành cũng không nhiều, bổ khoái quan lại đều cần công trạng, vì thế hai bên cạnh tranh nhau, thường xuyên nảy lên xung đột.

Bổng lộc bổ khoái Nha Môn do Tĩnh Vương phủ phát, mà Đông Phương Ly Nhân lại đòi tiền Hộ bộ, không có công trạng thì Hộ bộ không cấp phát, vì thế những vụ án trộm ăn cắp nhỏ có thể nhường nhưng liên quan đến án mạng nhất định phải tham dự.

Đông Phương Ly Nhân đang muốn an bài vài thủ hạ tương đối hung hăng đi đường phố Trúc Tịch cưỡng chiếm công lao, thì bỗng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân gấp rút.

Bịch bịch bịch bịch~

Giương mắt nhìn ra thấy Vương Xích Hổ mặc áo bào công tử, bung dù từ bên ngoài chạy vào:

"Điện hạ, điện hạ. . ."

"Trọng địa nha môn, quần áo không ngay ngắn còn cao giọng

ồn ào, còn ra thể thống gì?"

"Không phải, Dạ lão đệ trở về rồi."

"Hả?"

Vẻ mặt giận dữ của Đông Phương Ly Nhân dừng lại, nhìn hướng ra bên ngoài nha môn, nhưng không thấy tung tích Dạ Kinh Đường đâu, hỏi:

"Dạ Kinh Đường đâu? Để hắn tới, bản vương có việc an bài."

Vương Xích Hổ đi đến bên ngoài sảnh đường, tràn đầy phấn khởi nói:

"Dạ lão đệ vừa đập một sòng bạc ở đường phố Ngô Đồng, đem người đánh gần chết, quay người lại đi tới chợ phía Tây, đoán chừng là đi đánh đại cữu tử của Vương thị lang. Điện hạ muốn đi xem náo nhiệt hay không?"

Đông Phương Ly Nhân thấy hiểu kỳ, vốn định đứng dậy, nhưng lại cảm thấy không phù hợp thân phận, liền vỗ nhẹ án mộc (án mộc hay gõ khi lên công đường):

"Làm càn! Dưới chân thiên tử lại dám tư đấu, trong lòng còn có vương pháp hay không? Bản vương phải đi xem một chút, các ngươi xử lý nốt chuyện còn lại."

Các tổng bộ đang muốn đi cùng xem náo nhiệt, lúc này đành hậm hực ngồi xuống. . .

Rầm rầm ~

Bên ngoài lâu mưa to, bên trong Tam Nguyên lâu lại khí thế ngất trời, tử đệ xuất thân gia đình phú quý, đang đánh cược, vung tiền như rác, bên người còn có mỹ nhân làm bạn, tràng cảnh cùng

với chiếu bạc ở ngoài chợ búa có thể nói cách biệt một trời một vực.

"Mở ra! Bốn năm sáu đại!"

"Tốt!"

"Aizz, xúi quẩy. . ."

. . .

Đường phố Ngô Đồng là động tiêu tiền lâu đời nổi tiếng ở kinh thành, Tam Nguyên lâu đặt ở trên đường cũng không tính đỉnh lưu nhưng bối cảnh lại có phần vững chắc, đại đương gia là Trình Bảo, Trình nhị gia cắm rễ ở chợ phía Tây.

Trình nhị gia xuất thân Vân Châu đại phái Thiết Phật lĩnh, ca ca chính là chưởng môn, muội muội là Vương thị gả đến Vân Châu cùng trọng thần đương triều trèo kéo quan hệ thông gia, bối cảnh này đặt ở hắc bạch hai đạo, có thể nói là không ai dám động.

Chương 214 - Không Nói Võ Đức

Chương 214. Không Nói Võ Đức

Chưởng quản Tam Nguyên lâu là Trình Tùng, là trưởng tử Trình nhị gia, ngày thường cùng hoàn khố kinh thành có giao tình không tệ.

Lúc xế trưa, bên trong một gian phòng Tam Nguyên lâu, mấy vị thiếu gia Văn Đức Kiều, đang ngồi chơi bài với nhau, Trình Tùng ăn mặc theo kiểu công tử phú gia đang tiếp khách ở bên.

Bởi vì Đại Ngụy võ phong cường thịnh, dù ở nơi đâu, chuyện giang hồ cũng là đề tài nói chuyện của trà dư tửu hậu, công tử thiếu gia trên bàn tiêu tiền như nước, thuận miệng nói chuyện phiếm:

"Trình công tử, nghe nói chưởng môn Thủy Vân Kiếm Đàm bị người ta giết?"

Trình Tùng mặc áo bào công tử màu trắng, dùng quạt xếp đẩy nén bạc trước bàn ra, nụ cười hiền hoà:

" Tin tức Lý công tử ngược lại là linh thông. Tục truyền là Chu Hoài Lễ nửa đêm đi ra ngoài thành giết người, bị người Nha Môn gặp phải, trực tiếp lật thuyền."

"Vậy chuyện này làm sao xử lý?"

"Còn có thể xử lý thế nào? Tại trong mắt triều đình, từ ăn mày tới bát đại khôi, đều là Dân . Nha Môn theo luật giết người, không phục thì đi pháp ti nha môn mà cáo trạng. Bởi vì Chu Xích Dương

thân phận đặc thù, triều đình có chút lễ đãi, chuyên môn để Hình bộ Lâm thị lang thiết diện vô tư chủ thẩm. Lâm thị lang đây chính là nhân vật ngay cả hoàng thân cũng dám bắt dám phán, cũng bởi vì Nha Môn quyền chức không rõ, nhiều lần vạch tội Tĩnh Vương. . ."

"Tĩnh Vương nổi danh bao che khuyết điểm, dám để cho Lâm thị lang thẩm vấn người trong nhà, vậy khẳng định là nắm chắc vô cùng, Thiên Vương lão tử tới đều không cách nào lật. . . Kiếm Thánh Chu Xích Dương có đến không?"

" Trên thân Chu Hoài Lễ còn không biết có bao nhiêu cái nhân mạng, Chu Xích Dương há lại không biết. Chu gia nếu là chủ động từ bỏ truy cứu, nhận xử phạt, sau đó Chu Xích Dương lại đi tìm người Nha Môn báo thù, đó chính là ngụy quân tử; nhưng nếu không báo thù, chính là vô tình vô nghĩa, có một cái huynh trưởng ngu xuẩn như thế, nói đến thật xui xẻo. . ."

Trình Tùng nói đến đây, nhớ ra cái gì đó, lại nói:

"Chu gia chọc cái phiền phức này, trước mắt xác định chắc chắn không còn dám gây án, không còn cùng Hồng Hoa Lâu tạo lên xung đột. Bão Nguyên Môn, cũng chiếm sản nghiệp Hồng Hoa Lâu, ta đoán chừng Hồng Hoa Lâu tiếp đó sẽ đi gây sự với Lý Hỗn Nguyên. . ."

"Vậy Trình công tử chẳng phải là có thể ngồi hưởng ngư ông đắc lợi?"

"Ha ha. . ."

Phía sau Trình Tùng là Thiết Phật lĩnh, cùng khai sơn lập phái ở tại Vân Châu giống Bão Nguyên Môn, quan hệ hai bên cũng không phải là nước giếng không phạm nước sông. Bão Nguyên Môn nếu thật sự bị Hồng Hoa Lâu gõ, ngao cò tranh đấu ngư ông đắc lợi, thiết phật lĩnh tự nhiên gián tiếp vì thế được lợi.

Trình Tùng cười nói:

"Giang hồ cũng giống như một canh bạc, vận khí so với tài lực và thế lực còn quan trọng hơn, vận khí đã tới thì dù ngồi chơi cũng có vàng từ trên trời rơi xuống. . ."

Soạt ~

Đương lúc nói chuyện, ở dưới lầu bỗng nhiên vang lên tiếng cửa sổ vỡ nát, cùng tiếng kinh hô:

"Người nào?"

"Chuyện gì xảy ra? !"

. . .

Gian phòng trang nhã an tĩnh lại, mấy cái quý công tử hơi có vẻ nghi hoặc.

Trình Tùng nhướng mày, đứng dậy đi ra cửa sổ dò xét.

Đường phố Ngô Đồng là đường phố phồn hoa nhất kinh thành, dù là trời mưa to, cũng không ít xe ngựa lui tới, lúc này đều đã ngừng chân.

Trước cửa Tam Nguyên lâu, một công tử thân mặc cẩm bào Thủy Vân màu đen cầm dù che mưa, vì có dù che mưa che chắn nên không nhìn thấy khuôn mặt.

Phía sau công tử áo bào đen, là cái thiếu gia nhà giàu mặc cẩm bào, cây dù trong tay rơi tại bên trên mặt đường, há hốc miệng ra, mắt chấn kinh.

Mà thủ hạ nguyên bản đứng tại cổng Tam Nguyên lâu, đã biến mất không thấy nữa, không có gì bất ngờ xảy ra thì có lẽ đã bị người ta đá cho rơi vào trong cửa lớn.

Bùi Lạc?

Trình Tùng nhận ra vị đại thiếu gia nhiều ở tiền thiên thủy kiều này, còn tưởng rằng Bùi Lạc mang theo tay chân tới gây chuyện, mở miệng nói:

"Thứ lỗi cho tai hạ, ta phải ra ngoài một chuyến."

Nói xong hắn từ cửa sổ tầng hai Tam Nguyên lâu, xoay người nhảy xuống, thân hình tiêu sái lưu loát.

Thiếu gia đang ngồi ăn chơi đều là người lão luyện, cũng nhận biết cậu ấm Bùi Lạc này ở kinh thành có chút danh tiếng, thấy có chuyện náo nhiệt để xem, sao còn quản tới việc đánh cược nữa chứ, đều hiếu kỳ vây quanh ra xem.

Mấy cái quý công tử, vốn cho rằng Trình Tùng xuống dưới, trước tiên sẽ cùng Bùi đại thiếu gia thương lượng vài câu.

Nhưng không nghĩ tới chính là, Trình Tùng vừa nhảy ra cửa sổ, phía dưới liền truyền ra một tiếng bạo hưởng:

ầm ầm dầm ~

Công tử áo bào đen đứng ở bên ngoài lâu, thậm chí còn không có ngẩng đầu dò xét, xoay người nhấc chân tung ra một đạp cương mãnh, mục tiêu chính là Trình Tùng từ lầu hai nhảy xuống. Tốc độ một cước này nhanh như lôi bôn, xung quanh chân phải toác ra làn nước màu trắng.

Trình Tùng không ngờ tới đối phương lại không nói võ đức như thế, ánh mắt kinh sợ, một cước này nếu như đá vào dưới đũng quần, đoán chừng nửa đời sau của hắn liền phải biến thành thái dám, chưa rơi xuống đất liền bị đạp cho bay về sau.

Bành!

Chương 215 - Chỉ Đánh Chứ Không Nói

Chương 215. Chỉ Đánh Chứ Không Nói

Trong chớp mắt, lại một đá móc từ dưới lên đá vào hai tay hắn!

Trình Tùng chưa rơi xuống đất, cả người lại bay ngược lên, trực tiếp đem tấm biển Tam Nguyên lâu đụng cái vỡ nát.

Soạt~

Kế đó đập vào bên trên cột nhà, phát ra một tiếng khục buồn bực:

"Khục ! "

Cả người mất đi cân bằng rơi xuống, trực tiếp ngã đập vào bậc thang bên ngoài Tam Nguyên lâu.

Bịch ~

Trong ngoài Tam Nguyên lâu lâm vào tĩnh mịch.

Bùi Lạc tới giúp Dạ Kinh Đường hòa hoãn sự tình, nhìn thấy một màn này đều sợ đến ngây người, tay giơ lên, nói năng lộn xộn:

"Ưm. . . Kinh Đường. . . cái… cái này. . ."

Dạ Kinh Đường cũng không đáp lại, bước đến bậc thang.

"Khụ khụ khụ ~"

Trình Tùng ngã tới thất điên bát đảo, muốn đứng lên nhưng hai tay vô lực, chỉ có thể cắn răng trợn mắt, nhìn về phía người ngoài cửa:

"Ngươi. . ."

Lời mới vừa ra miệng, người tới liền bồi thêm một cước giẫm tại ngực.

Cạnh!

"Khục ~ "

Xương gãy.

Trình Tùng bị một bàn chân nặng nề giẫm tại trên bậc thang, sắc mặt lúc này đỏ lên, dùng sức vỗ vỗ vào cái chân.

Ba ba ba ~

Cảnh tượng này khiến trong ngoài Tam Nguyên lâu phát ra vài tiếng kêu sợ hãi, tay chân sòng bạc gấp rút tiếp viện, cũng kinh hãi sững sờ ngay tại chỗ.

Bùi Lạc là một thư sinh, mặt đều bị dọa cho ngây ra như mất hồn, vạn phần hoảng sợ chạy đến trước mặt, kéo cánh tay Dạ Kinh Đường:

"Ngươi làm gì? Điên rồi phải không? Đây là kinh thành, dưới chân thiên tử. . ."

Trình Tùng cũng coi như ngoan nhân, hai mắt đỏ như máu, cứng rắn kìm nén mở miệng:

"Gia phụ. . ."

Cạnh!

Một cước lại lần nữa đạp xuống.

Lời nói Trình Tùng im bặt mà dừng, ho ra một búng máu, thâm âm cũng không phát ra được, ánh mắt hoảng sợ, toàn thân run rẩy, dùng sức đẩy bàn chân đang giẫm vào lồng ngực mình ra.

Dạ Kinh Đường cúi đầu cùng hắn đối mặt, cho đến khi sắc mặt Trình Tùng tím lại, ánh mắt hơi mờ mịt, sắp bị giẫm tới tắc thở chết, mới thoáng thu lực.

"Ách~ Khụ khụ khụ. . ."

Dạ Kinh Đường thu hồi chân, để tránh bọt máu văng lên giày:

"Biết tại sao ta đánh ngươi không?"

Trình Tùng che ngực không ngừng khục, không dám lên tiếng, dùng sức gật đầu.

Dạ Kinh Đường không có nhiều lời, quay người rời đi.

Bùi Lạc ánh mắt ngốc trệ, phát hiện Dạ Kinh Đường rời đi, hắn có thể bị tay chân sòng bạc đánh chết, vội vàng đuổi theo Dạ Kinh Đường:

"Ngươi điên rồi phải không? Quân tử động khẩu không động thủ. . ."

Dạ Kinh Đường đi được một đoạn, mới nghiêng đầu nhìn về phía Bùi Lạc:

"Không phải ngươi để cho ta đừng nói chuyện à."

"Ta. . ."

Bùi Lạc đều sợ ngây người:

"Ta bảo ngươi đừng nói chuyện, ngươi liền trực tiếp đánh

người sao? ! Ngươi. . . Trình nhị gia thế nhưng là đại nhân vật ở chợ phía Tây, có mấy trăm thuộc hạ, đi nhanh nào, ta dẫn ngươi đi quan phủ tự thú, trốn vào nhà tù lại bồi thường thêm chút bạc, chuyện này nói không chừng có thể bỏ qua. . . Ài, ngươi đi đâu vậy?"

"Đi tìm Trình nhị gia nói chuyện làm ăn."

"A? ! Ngươi đem con nhà người ta đánh thành như này, hiện tại còn muốn nói chuyện làm ăn, người ta nhất định sẽ đánh ngươi một trận. . . Đừng đừng đừng, nghe lão đệ khuyên một lời, kinh thành làm việc giảng quy củ, ngươi làm loạn như vậy, tam cô biết chắc chắn sẽ đem ngươi treo lên đánh, ta cũng không dám xin tha cho ngươi đâu. . ."

Chợ phía Tây, Thúy Vi Các.

Tại trong lúc phố Ngô Đồng xảy ra chuyện, Thúy Vi Các đồng thời đóng kín cửa chính, ở xung quanh đang ngồi chung một chỗ, thương lượng một việc không lớn không nhỏ.

Tháng trước Kinh Triệu phủ đưa thông báo, sửa chữa trùng kiến lại đường phố xưởng nhuộm, công việc sẽ giao cho phú thương Bùi gia Thiên Thủy Kiều.

Đường phố Xưởng nhuộm diện tích rất lớn, chỉ tính riêng việc sửa chữa nói ít cũng phải trên dưới một trăm cửa hàng. Sửa chữa lại phòng xá, lôi kéo người buôn bán, sau đó là duy trì trật tự, đó cũng đều là một núi tiền.

Trình Bảo Trình nhị gia chợ phía Tây, bối phận khá cao tại Vân An thành, hôm nay liền ngồi tại chủ vị cùng mấy người cầm đầu quen biết thảo luận việc này:

"Kinh thành có rất nhiều nhà chuyên về việc quản lý đường phố, nhưng một cái đường phố tạp hoá như Thiên Thủy Kiều, chỉ

dựa vào chút quan hệ đã dành được miếng bánh này, bảo bọn hắn nhường ra mà vẫn còn cứng miệng, thật đúng là không cần mặt mũi. . ."

Trình nhị gia tuổi ước chừng trên dưới năm mươi, đầu trọc mặt tròn mang theo vài phần đạo phỉ, nhưng mà ăn mặc cũng được tính là đàng hoàng, miễn cưỡng xem như cái viên ngoại.

Năm người khác đang ngồi, cách ăn mặc cũng kém không nhiều, nhưng có một người tương đối đặc thù.

Dương Quan tại bến tàu Giang An, tháng trước thiếu chút bị Dạ Kinh Đường đánh chết, đã tỉnh ngộ, gần đây phi thường thành thật.

Nhưng bởi vì từng cùng Bùi gia có xung đột, xem như nhân vật 'Đã từng quen biết' với Bùi gia, bị mấy cái lão đại trong thành mời tới, nghĩ kế phụ tá.

Chương 216 - Đánh Tiếp

Chương 216. Đánh Tiếp

Cánh tay Dương Quan chịu hai đao, tổn thương gân cốt còn chưa dưỡng thương tốt, lúc này tay trái tay phải đều cuốn lấy băng vải đeo trên cổ, trà cũng uống không được, sắc mặt rất khó nhìn:

"Trình nhị gia, sự tình về đường phố xưởng nhuộm, Dương mỗ cảm thấy vẫn là không xen vào mới tốt. Ngươi cho người đi đánh người của Thiên Thủy Kiều, Dương mỗ cảm thấy vẫn nên nhanh đến nhà xin lỗi, đưa chút tiền thuốc men cho người ta. Dạ đại thiếu của Thiên Thủy Kiều, võ nghệ rất bá đạo, tính tình càng bá đạo hơn võ nghệ, lại thêm có quan hệ mật thiết với Nha Môn, không dễ chọc."

Nghe thấy cái lời nói hèn nhát này, một lão giả ngồi ở bên cạnh, bưng chén trà cười nhạo:

"Cho dù bá đạo, có thể bá đạo bằng nắm đấm của Trình nhị gia sao? Luận quan hệ, Trình nhị gia thế nhưng là đại cữu tử của Công bộ thị lang đương triều, còn giúp đỡ tam phòng phu nhân Lý tướng xử lý mấy việc, quan hệ này còn không tính là bá đạo?"

Một người ngồi tại đối diện nói thêm:

"Chúng ta là người làm ăn, cũng không phải đoạn tài lộ Bùi gia. Đều ở kinh thành trà trộn mở miệng với quan phu, nhà hắn ăn phần to, các loại chuyện vặt giao cho chúng ta, đương nhiên. . ."

Két~

Đang nói chuyện thì cửa lớn bị đẩy ra.

Mưa to gió lớn phía ngoài thoáng chốc cuốn vào quán rượu, thổi lên tóc và áo bào của đám người.

Hô ~

Lời nói bên trong quán dừng lại, tất cả mọi người đều là nhíu mày, đảo mắt nhìn ra ngoài.

Ngoài cửa lớn quán rượu, xuất hiện một cái công tử tuấn mỹ đang thu hồi dù che mưa, phía sau là cái thiếu gia nhà giàu mắt đầy vẻ hoảng sợ, đang dùng lực lôi kéo cánh tay vị công tử đẹp trai kia:

"Đừng đừng đừng, bên ngoài còn có mấy trăm người, hai ta bị đánh chết, Bùi gia coi như tuyệt hậu, ta mới mười bảy. . ."

Những thế lực này tới đây bàn chuyện mang theo rất nhiều người, lúc đầu ở trong quán rượu tránh mưa, nhìn thấy có người tới, nổi giận đùng đùng chạy ra cổng:

"Người nào?"

"Tiểu tử ngươi lớn mà không có mắt sao. . ."

. . .

Mấy người đàm luận trong tửu lâu, sắc mặt đồng loạt không vui.

Dương Quan ngồi ở gần cánh cửa, phát giác dị dạng quay đầu xem xét, lúc đầu cũng đang nhíu mày, nhưng nhìn thấy tướng mạo công tử ngoài cửa. . .

"Ah... "

Dương Quan chỉ qua một thoáng nhìn liền ba hồn bảy phách

đã bị dọa rơi mất một nửa, vội vàng đứng lên lùi lại mấy bước:

"Ai ai ai! Dạ công tử, ta không có liên quan gì! Thiên địa làm chứng, ta là bị ép kéo tới, ta vừa rồi còn khuyên răn chỉ là căn bản không khuyên nổi. . ."

Dạ Kinh Đường thu dù che mưa, phát hiện Dương Quan cũng ở bên trong quán rượu, hai cánh tay còn đang treo trên cổ, quả thực ngoài ý muốn, lắc đầu sang trái ra cửa.

Dương Quan nào dám nói nửa chữ không, gật đầu cười làm lành đi ra ngoài cửa, nhìn thấy Bùi đại thiếu gia đi vào trong, dùng thân thể ngăn trở:

"Bùi đại công tử, nơi này không phải ngươi có thể đi vào, đứng ở phía ngoài quan sát thôi."

Bùi Lạc cũng nghe lời, chủ yếu là không dám tiến vào, đảo mắt xem xét:

"Dương bang chủ? ! Ngươi cũng ở đây, nhanh hỗ trợ, hỗ trợ nói lời xin lỗi, đừng đánh chết, sau đó Bùi gia tất có thâm tạ. . ."

"Được. Dạ công tử, ngài đừng kích động, Trình nhị gia cũng chỉ là hồ đồ nhất thời. . ."

"Ngươi nói hời hợt thế! Lại nói, cánh tay ngươi bị gì thế?"

"Ai, nói ra rất dài dòng, không đề cập tới cũng được. . ."

. . .

Năm người đang ngồi, từ trong lời nói loạn thất bát tao của Dương Quan, nhận ra được thân phận hai tên quý công tử chính là hai vị thiếu gia Thiên Thủy Kiều.

Sắc mặt Trình nhị gia vẫn còn bình thường:

"Dạ đại thiếu gia tới vừa đúng lúc, Trình mỗ. . ."

"Ngươi ở lại, những người khác ra ngoài."

". . ."

Thái độ Dạ Kinh Đường không tính là kiêu căng, nhưng khẩu khí như đang phân phó tạp ngư, quả thực để các đại gia và ông chủ ở đây bất mãn.

Một cái hán tử ở gần nhất, đập tay vào thành ghế:

"Ngươi. . ."

Chữ ngươi vừa nói một nửa, Dạ Kinh Đường liền nhấc chân nâng đầu gối lên lấy thế sấm sét đánh thẳng vào mi tâm.

Bành~

Trong tửu lâu vang lên một tiếng bạo hưởng.

Hán tử ngồi tại trên ghế bành đột nhiên ngửa ra sau, đụng nát thành ghế, ngã thẳng tắp xuống đất, không còn động tĩnh gì nữa.

Trong ngoài tửu lâu lập tức tĩnh mịch, ánh mắt tất cả mọi người hoảng sợ, duy chỉ có Dương Quan thần sắc như thường.

Ba cái địa đầu xà còn lại, thấy hán tử bị một chiêu đánh ngã, sửng sốt lui về sau, đứng dậy, ánh mắt như đối đầu đại địch.

Ánh mắt Trình nhị gia có chút bất ngờ, đem chén trà buông xuống, đứng dậy chậm rãi xắn tay áo:

"Tiểu tử ngươi, là muốn dùng công phu để nói chuyện?"

Dạ Kinh Đường không có trả lời, sải bước đi tới.

Trình nhị gia nhướng mày, đang muốn động thủ, lại nghe sàn

nhà truyền ra một tiếng vang giòn – Cạch.

Thân hình Dạ Kinh Đường bay lên, trong chớp mắt đã ép tới gần, phi thân nâng đầu gối một cái thúc vào ngực Trình nhị gia.

Đông!

Ánh mắt Trình nhị gia kinh ngạc, còn chưa kịp đưa tay cản, cả người trong nháy mắt đã bị đụng bay ra ngoài, đập nát phòng chính của quán rượu.

Rầm~

Vách tường lập tức bị phá vỡ ra một cái động lớn, lộ ra một căn phòng ở phía sau, đập vỡ cái bàn bên trong.

Chương 217 - Đánh Tiếp 2

Chương 217. Đánh Tiếp (2)

Trình nhị gia rơi xuống đất làm theo thế cá chép vượt thác, ý đồ xoay người đứng lên, nhưng vừa đứng dậy đến một nửa, liền bị Dạ Kinh Đường lao tới như bóng với hình, một trọng quyền nện vào trán, trong nháy mắt cả người ngã lật ra sau, đâu va vào trên sàn nhà.

Rầm~

Dạ Kinh Đường một tay chế trụ cái cổ Trình nhị gia, liên tục ba quyền rơi vào cái trán.

Bành bành bành !

Trình nhị gia đưa tay đánh trả, không quên tức giận mắng:

"Mẹ ngươi. . ."

Bành ~

Cuối cùng một trọng quyền rơi xuống, Trình nhị gia ngã xuống đụng nát sàn nhà, nửa cái đầu lún vào mặt đất, lời nói cũng dừng.

Đám người ngoài cửa chứng kiến cảnh tượng chính là kinh hồn bạt vía, cảm thấy Trình nhị gia lần này không chết cũng tàn phế! Nhưng Trình nhị gia gặp trọng kích như thế, vẫn không chịu thua, lung lay đầu trọc hai lần, liền lại lần nữa nâng lên nắm đấm đánh trả.

Dạ Kinh Đường nhướng mày, cũng không dài dòng, lấy thế như Võ Tòng đánh hổ.

Bành! Bành! Bành. . .

Trong tửu lâu trống rỗng, truyền ra từng tiếng sấm rền.

Dưới vài quyền, nửa người trên Trình nhị gia đều lún vào mặt đất tạo thành cái hố nhỏ, nhưng vẫn không chịu thua.

Sắc mặt đám tay chân ngoài cửa vô thức trắng bệch, không ít người bị dọa đến côn bổng trong tay đều rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh đinh đinh.

Sau khi nện xuống hơn mười quyền, Dạ Kinh Đường sợ cái kẻ lỗ mãng này bị đánh chết, muốn ngừng tay, nhưng đương lúc muốn đấm một quyền cuối cùng xuống lại phát hiện trán Trình nhị gia, ẩn ẩn hiện ra vết rạn.

Vết rạn nhìn như mặt băng bị đánh nứt, trong khoảng khắc nắm đấm nâng lên, cũng bởi vì mao mạch và mạch máu tổn hại dẫn đến chảy máu, làn da cấp tốc hóa thành đỏ ửng, lại khó nhìn thấy tung tích.

Nếu như không phải bị ấn xuống đánh, ánh sáng chiếu vào tốt, thì chút dị dạng nhỏ bé này, căn bản sẽ không bị người khác phát giác.

?

Dạ Kinh Đường dừng nắm đấm lại, cảm giác thân thể cái thằng này là lạ, tuyệt không phải khổ luyện công phu bình thường.

Mà Trình nhị gia đầu đã bị lún vào mặt đất, cũng vào lúc này giơ tay lên, dùng sức đập Dạ Kinh Đường:

Ba ba ba ~

"Phục. . . Phục. . ."

Đáy mắt Dạ Kinh Đường hiện lên một vòng nghi hoặc, nhưng

đánh tiếp sẽ phạm phải quy củ, ngẫm lại vẫn là thu quyền đứng dậy:

"Thiết Phật Lĩnh, danh bất hư truyền."

Trình nhị gia nằm trên sàn, miệng mũi tràn đầy máu, hô hấp khó khănnói không nên lời.

Dạ Kinh Đường lại đưa mắt nhìn cái trán Trình nhị gia một lúc, sau đó mới đem nghi hoặc bên trong lòng đè xuống, đứng dậy rời đi.

Mấy đại ca ngoài cửa sắc mặt trắng bệch, vội vàng tránh đường, bên ngoài vây mấy trăm tay chân, cũng tránh sang hai bên.

Dương Quan thì là cúi đầu khom lưng:

"Dạ công tử đi thong thả, về sau thường tới. . . Không đúng, về sau có chuyện cứ việc sai người nói một tiếng là được, không phiền ngài tự mình tới. . .

Bùi Lạc đi theo Dạ Kinh Đường, đi xuyên qua mấy trăm tên tay chân thấy không có ai dám cản đường, nhỏ giọng nói:

"Kinh Đường ca, ngươi thật quá lợi hại! Nhưng mà nơi này là kinh thành, chỉ dựa vào nắm đấm thì không được, Trình gia trong quan phủ có người. . ."

Đang nói dở lời nói, Bùi Lạc chợt phát hiện đầu phố có một chiếc xe ngựa ngừng lại, rèm đẩy ra, lộ ra một gương mặt không giận tự uy, đang lạnh như băng nhìn về phía bên này.

"Vị này là?"

"Tĩnh Vương."

"Hả. . ."

Bước chân Bùi Lạc dừng lại, há to miệng, không biết nên nói gì, chạy tới trước mặt:

"Ca, ta giúp ngươi bung dù bái kiến Tĩnh Vương nha, dù sao cũng phải có chút tư thế đại thiếu gia. . ."

Dạ Kinh Đường đem dù đưa cho Bùi Lạc đang nói liên mồm ở bên người:

"Ngươi đi về trước đi, về sau đi học cho giỏi để thi công danh, giang hồ không phải địa phương mà người đọc sách nên tới."

"Được, ta sẽ về thư viện đọc sách. . ."

Bùi Lạc muốn trung thực trở về, nhưng nhìn thấy đám tay chân bị đuổi ra ngoài, lại có chút chột dạ.

Trên xe ngựa, Đông Phương Ly Nhân mở miệng phân phó:

"Đưa Bùi công tử hồi phủ. Dạ Kinh Đường, ngươi lên đi."

Dứt lời buông xuống màn xe. .

Lộc cộc...

Xe ngựa chạy chầm chậm chạy trên đường, mưa to rơi trên trần xe, phát ra tiếng vang lốp bốp rất nhỏ. Hộ vệ tùy hành ở ngoài thùng xe, thấp giọng trò chuyện với nhau:

"Cái Thiết Ngưu Trình Bảo này thật đúng là danh bất hư truyền. . ."

"Thiết Phật Lĩnh tốt xấu gì cũng là danh môn Vân Châu, chưởng môn Trình Thế Lộc có biệt hiệu Nộ Mục Kim Cương, một thân công phu khổ luyện đến toàn thân đao thương bất nhập, ngay cả Xà bổ đầu cũng khen ngợi, đệ đệ của hắn đương nhiên cũng có chút bản lĩnh thật sự. . ."

"Dạ công tử cũng coi như ngoan nhân, ta nhìn đều cảm thấy đau tay. . ."

"Dạ công tử hình như chưa có danh hào trên giang hồ, về sau gọi thiết thủ vô tình. . ."

. . .

Chương 218 - Hắn Sẽ Không Cáo Trạng Ta

Chương 218. Hắn Sẽ Không Cáo Trạng Ta

Trong xe rộng lớn có chút yên tĩnh.

Đông Phương Ly Nhân ngồi nghiêm chỉnh tại chủ vị, thân mặc áo mãng bào màu bạc, tóc dài đen như mực, trên môi điểm son phấn đỏ rất nhạt, Mãng Long do tơ bạc thêu ra ra, bị phía dưới chống lên đường cong nửa vòng tròn hoàn mỹ, chiếu sáng rạng rỡ tại trong xe rồng.

Mặc dù dung mạo xinh đẹp đến kinh tâm động phách, nhưng khí chất uy nghi của người ở trên cao quý tỏa ra rất mạnh, phối hợp tư thái hạc giữa bầy gà, nhìn tựa như cái đỉnh tiêm cao thủ lãnh khốc vô tình.

Dạ Kinh Đường ngồi quỳ tại bên cạnh cửa sổ xe, sắc mặt lạnh lùng bất phàm như trước đây, đáy lòng lại có đăm chiêu. Hắn tập võ lâu dài, nhãn lực tinh tế, vừa rồi cái trán Trình Bảo xuất hiện vết rạn, tuyệt không phải ảo giác. Nện vào da xương kiên cố do khổ luyện công phu, người luyện tốt có thể đao thương bất nhập giống Xà Long, nhưng làn da bị đánh phá, tuyệt không có khả năng xuất hiện những đường vân mạng nhện giống như mặt băng vỡ ra, trong này tuyệt đối có gì đó quái lạ. . .

Đông Phương Ly Nhân thấy tay phải Dạ Kinh Đường bị rách da, từ bên cạnh người lấy ra hòm thuốc nhỏ làm từ gỗ lim, đặt ở trên bàn:

"Tự mình trị thương đi."

Dạ Kinh Đường đã lâu không gặp ngây ngốc, kể ra có chút nhớ, nhưng vừa nhìn thấy người thật, trong đầu liền không khỏi hồi tưởng lại cảnh tượng tháng trước tại Xán Dương Trì, cả đời đều khó mà quên được. . .

Dạ Kinh Đường cấp tốc loại bỏ tạp niệm, ngồi dịch lại phía trước một chút, mở ra hòm thuốc nhỏ, bên trong có một đống bình bình lọ lọ, cầm lên mở ra ngửi ngửi. . . Cái này là cái gì? Cái này cũng không thể trách Dạ Kinh Đường thiếu hiểu biết. Dược vật cấp cứu tùy thân của nữ vương gia, không có cái nào mà không phải là thần dược chữa thương được danh y làm ra, trên thị trường liền không có khả năng nhìn thấy.

Đông Phương Ly Nhân thấy mặt Dạ Kinh Đường lộ vẻ nghi hoặc, âm thầm lắc đầu, hướng mặt về trước một chút, lấy ra một cái bình sứ màu đỏ:

"Tay chân vụng về. . . Vươn tay ra đây."

Tay Dạ Kinh Đường chỉ rách chút da, hoàn toàn không cần thiết phải bôi thuốc, nhưng mà nữ vương gia tri kỷ quan tâm như thế, hắn vẫn là đem tay đặt trên khay trà:

"Đây là thuốc gì? Bôi vào có đau hay không?"

"Không đau."

"Nha. . .a? !"

Màu đỏ bình sứ mở ra, nửa lọ rượu thuốc màu đỏ, đổ lên trên mu bàn tay phải, rửa đi vết thương.

Vẻ mỉm cười nho nhã hiền hoà của Dạ Kinh Đường biến mất không thấy gì nữa, hai con ngươi lạnh lùng trừng lớn hơn mấy phần, cố gắng không nhúc nhích bàn tay và ổn định tâm trí.

"Điện hạ bình thường. . . Cũng dùng rượu thuốc như thế sao?"

Đông Phương Ly Nhân chậm rãi cọ rửa mu bàn tay bị rách da:

"Y nữ xử lý vết thương cho bản vương, trước tiên sẽ phong bế huyệt đạo. Đau lắm hả?"

"Điện hạ làm sao không phong bế huyệt đạo cho ta?"

"Ngươi không biết tự làm sao?"

Dạ Kinh Đường có chút cười khổ:

"Chẳng ai hoàn mỹ, ta cũng không phải toàn trí toàn năng."

Đông Phương Ly Nhân ít khi nhìn thấy dáng vẻ không tinh thông đối với võ nghệ của Dạ Kinh Đường, bày ra tư thái cao nhân, nhấc tay điểm huyệt trên ngực Dạ Kinh Đường.

Đông ~

Tứ chi Dạ Kinh Đường trong nháy mắt tê liệt, cảm giác đau biến mất, nhưng thân thể cũng ngã thẳng tắp xuống phía trước. Lần này trước mặt không phải dưa hấu, đầu rồng béo, mà là bàn trà rắn chắc từ gỗ lim:

"Ài sao? !"

Đông Phương Ly Nhân cũng không để ý, đưa tay đỡ lấy bả vai Dạ Kinh Đường, đem hắn đẩy lên trên giường, tiếp tục xử lý tay phải.

Dạ Kinh Đường ngồi phịch ở trên giường, cảm giác cùng lần trước bị Lạc Ngưng điểm huyệt không khác nhiều, thủ pháp cơ bản đều giống nhau, nghi ngờ nói:

"Chiêu này tên là gì?"

"Triêm Vân Thập Tứ Thủ, chiêu thức Ngọc Hư Sơn Tuyền Cơ chân nhân tự mình sáng tạo."

Đáy lòng Dạ Kinh Đường có chút hoài nghi, nhưng không thể nói ra, cái này không phải chiêu thức của Dưa Hấu sao, hai ngươi cùng được một sư phụ dạy?

Đông Phương Ly Nhân cọ rửa vết thương xong, về sau lấy bông gạc lau vết thương, không vui nói:

"Ngươi không phải tinh thông Đại Ngụy luật pháp sao? Còn dám tư đấu trên đường, là tội gì?"

"Bị bắt được tại chỗ, giam ngắn hạn mười lăm ngày, tiền phạt năm ngàn văn. Không bị bắt được, dân không báo án, quan không truy xét, Trình lão nhị sẽ không đi nha môn cáo trạng ta."

?

Động tác Đông Phương Ly Nhân dừng lại: "

“Vì sao?”

"Hắn biết ta và Nha Môn có quan hệ, tránh để phát sinh chuyện lớn, sẽ không kinh động chỗ dựa trong triều, khẳng định dùng quy củ giang hồ giải quyết, gọi ca ca hắn đến đánh với ta một trận."

Đông Phương Ly Nhân ngồi thẳng một chút:

"Nói hồi lâu còn không phải bản vương đang làm chỗ dựa cho ngươi?"

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Hắn cáo trạng ta, ta lấy thân phận Hồng Hoa Lâu đi Thiết Phật Lĩnh ngồi một chút, hắn sẽ tự mình rút đơn kiện."

". . ."

Đông Phương Ly Nhân á khẩu không trả lời được, chậm rãi gật

đầu:

"Lợi hại nha, ăn sạch hắc bạch hai đạo. Ngươi có biết bản vương làm công việc gì hay không?"

Chương 219 - Côn Đâm Cửa Sau

Chương 219. Côn Đâm Cửa Sau

"Quản thúc giang hồ. Ta sinh ra chính là người giang hồ, trùng hợp gặp gỡ cũng không có cách nào. Hồng Hoa Lâu không có làm điều phi pháp, làm một đoàn thuyền buôn đường đường chính chính. . ."

Đông Phương Ly Nhân hừ một tiếng nhàn nhạt:

"Bản vương muốn trừng trị người giang hồ, còn cần lý do? Hồng Hoa Lâu gây chuyện, bản vương giúp bọn hắn giải quyết, có lễ gặp mặt không?"

"Có."

Dạ Kinh Đường thấy tứ chi hơi hòa hoãn, lại từ từ ngồi lên:

"Điện hạ có thiên phú tập võ không tồi, thể trạng cao ráo thích hợp luyện thương, Hồng Hoa Lâu để cho ta đem Bá Vương Thương dạy cho điện hạ, xem như lễ gặp mặt."

Hồng Hoa Lâu thức thời như này, Đông Phương Ly Nhân cũng không thể dùng công phu sư tử ngoạm, gật đầu nói:

"Coi như bọn họ thông minh. Ngươi không phải muốn làm việc lấy công chuộc tội cho bản vương sao. . ."

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ nghi hoặc:

"Có việc này sao?"

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, đầu rồng béo ngân

quang lóng lánh, mắt trần có thể thấy nở ra mấy phần.

Dạ Kinh Đường đưa tay:

"Minh bạch, chuyện tắm rửa. Nhưng mà ta và Hồng Hoa Lâu là quan hệ hợp tác, sẽ không làm lâu chủ, điện hạ muốn chiếm lấy gia sản. . ."

Ba ~

Đông Phương Ly Nhân không nghĩ tới Dạ Kinh Đường có thể đem việc này nói ngay thẳng như vậy, vỗ nhẹ bàn:

"Ngươi có ý gì, bản vương giống loại người thiếu gia sản sao?"

"Không giống, ta thuận miệng nói một chút thôi. À. . . Điện hạ là có ý gì?"

Đông Phương Ly Nhân ý là muốn để Dạ Kinh Đường cầm tới quyền chủ động ở Hồng Hoa Lâu, nhưng bị nói như vậy thì không tiện mở miệng, liền thuận miệng nói:

"Ngươi nói là trở về liền giúp bản vương làm việc. Bản vương dẫn ngươi đi đường phố Trúc Tịch xem một án mạng, để ngươi quen thuộc quy củ làm việc của nha môn."

Dạ Kinh Đường thấy ngây ngốc không lừa bịp Tam Nương, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

"Được. Đúng rồi, sự tình Chu gia. . ."

Đông Phương Ly Nhân nhàn nhạt hừ một tiếng:

"Ngươi đừng tưởng rằng hiểu vài câu Đại Ngụy luật pháp, liền có thể vô pháp vô thiên. Nếu không có quan hệ với bản vương, bằng nhân mạch tài lực của Chu gia, bị thẩm vấn công đường chắc chắn sẽ đem ngươi không đáp trả lại được một câu nào."

Dạ Kinh Đường gật đầu:

"Minh bạch. Chuyện này phải nhớ đến ân tình điện hạ."

Đông Phương Ly Nhân lúc này mới hài lòng, dùng vải trắng băng bó lấy tay phải bị thương của Dạ Kinh Đường:

"Chu lão thái công nghe được tin tức, trực tiếp lấy Gia môn bất hạnh làm lý do, đem Chu Hoài Lễ trục xuất khỏi cửa, còn 'Thiết diện vô tư' đưa khối lệnh bài cho nha môn Thanh Dương. Sau đó trả lời triều đình: Người đã chết, thù khó tiêu, muốn ngươi đi Chu gia luận bàn một trận, không thương tổn tính mạng của ngươi, đánh một trận kết thúc ân oán giang hồ, tránh cho ngươi khác lo lắng hãi hùng. Nếu ngươi không dám đi, Chu gia về sau sẽ tìm ngươi gây phiền phức cũng không đuối lý."

Dạ Kinh Đường cảm thấy ý tứ của 'Không thương tổn tính mạng', là lưu một hơi thở cho hắn, cau mày nói:

"Bây giờ đi?"

"Làm sao có thể. Bản vương nói công vụ bề bộn, giúp ngươi định cái ước hẹn mười năm."

"Mười năm. . . Tạ điện hạ."

Đông Phương Ly Nhân dùng bông y tế lau sạch mu bàn tay phải:

"Trước tiên đừng tạ ơn, Chu gia có tiền và nhân mạch, mà đao pháp của ngươi cùng Bát Bộ Cuồng Đao giống nhau như đúc, bị Quân Sơn Đài nhìn thấy, nhất định sẽ tìm tới cửa, ngươi về sau phải cẩn trọng hơn nhiều."

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu:

"Ta sẽ cố gắng tập võ, tranh thủ qua một đoạn thời gian sẽ lại

đi ra ngoài một chuyến, đánh cho hai nhà tâm phục khẩu phục."

Đông Phương Ly Nhân cũng không chất vấn thêm Dạ Kinh Đường, hơi hòa hoãn:

"Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, ngươi còn phải làm đại sự cho bản vương, cũng không thể chết bên ngoài. Ngày mai vào cung một chuyến, bản vương đem « Đồ Long Lệnh » và Ngọc cốt đồ dạy cho ngươi, để ngươi có thêm vốn liếng tự vệ."

?

Dạ Kinh Đường sững sờ, nhìn sang Đông Phương nữ vương sắc mặt uy nghiêm đang băng bó tay phải cho mình, có chút ngượng ngùng:

"Ta cũng chỉ bắt mấy cái tiểu tặc, điện hạ hậu đãi đối với ta như thế. . ."

Đông Phương Ly Nhân giương mi mắt:

"Ân tình cần phải trả, ngươi cho rằng bản vương cho không ngươi?"

Dạ Kinh Đường cười gật đầu:

"Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ngày sau ta tất sẽ đem những ân tình này trả lại."

Đông Phương Ly Nhân băng bó tay phải xong, một lần nữa ngồi nghiêm chỉnh, hơi suy nghĩ, bỗng nhiên thuận miệng hỏi thăm:

"Đúng rồi, Dạ Kinh Đường, ngươi có biết ‘ côn đâm cửa sau’ là có ý gì không?"

? ? !

Khuôn mặt Dạ Kinh Đường lạnh lùng bất phàm, hơi giật giật vài cái, lại cấp tốc khôi phục, nhìn trái nhìn phải, chắc chắn hộ vệ ngoài xe ngựa không nghe thấy gì mới yên tâm.

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy bộ dáng này, liền biết Dạ Kinh Đường hiểu nghĩa, thanh âm giảm xuống thấp mấy phần:

"Cứ nói đừng ngại, hôm nay trên đường nghe thấy, không hiểu nghĩa, giải thích cho bản vương một chút."

Chương 220 - Nước Mắt Hiệp Nữ Bản Chính

Chương 220. Nước Mắt Hiệp Nữ Bản Chính

Ánh mắt Dạ Kinh Đường phi thường quái dị:

"Điện hạ thật muốn nghe? Ngươi xác định sẽ không tức giận?"

Đông Phương Ly Nhân ưỡn ngực ngẩng đầu, thong dong mà quý khí:

"Ngươi cảm thấy bản vương, là người ngay cả một câu cũng không nhịn được? Chẳng lẽ đây là từ đại nghịch?"

Dạ Kinh Đường thực sự không có cách nào mở miệng, khua tay:

"Ừm. . . Cái này để ngày sau trò chuyện tiếp, không chừng điện hạ ngày nào đó liền hiểu."

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường không chịu mở miệng, hừ nhẹ nói:

"Ngươi đừng tưởng bản vương không biết gì, uổng công bản vương còn một mực coi ngươi là quân tử, kết quả là cái sắc phôi thâm tàng bất lộ."

"Hả?"

Dạ Kinh Đường nhướng mày, biểu lộ nghiêm túc:

"Điện hạ, ta lần trước thật không phải cố ý, điện hạ trần trùng

trục cách ta gần như vậy, ta cũng đều nhắm mắt lại. . ."

"Ngươi im miệng!"

Trên mặt Đông Phương Ly Nhân giận tái mặt, quay người từ trong hộp chứa đồ lấy ra « nước mắt hiệp nữ », ném vào trong ngực Dạ Kinh Đường:

"Lần trước ngươi nói cái Quyển sách này viết đều là tình cảm, bản vương liền tin, kết quả vừa hay. . . Chính ngươi nhìn xem!"

Dạ Kinh Đường biết thừa, Tĩnh Vương sẽ mua sách để xem, mỉm cười cầm lấy quyển thư tịch tinh mỹ, tiện tay đọc qua vài lần, sau đó chính là sững sờ:

"Hả! ! ! Làm sao còn có tranh minh hoạ? Cái này ngươi xác định là nước mắt hiệp nữ?"

Đông Phương Ly Nhân khó hiểu: "

"Là sao? Đây chính là « nước mắt hiệp nữ », bản Quốc Tử Giám tiền triều lưu hành, đừng nói ngươi chưa có xem."

"Thật sao?"

Dạ Kinh Đường cầm thư tịch bìa cứng, như nhặt được chí bảo, quan sát tỉ mỉ:

"Ta tại biên quan Lương Châu nhìn thấy « nước mắt hiệp nữ », cùng cái này thật sự không giống, quyển sách kia vốn là ta dùng hai con gà rừng đổi với tiên sinh dạy học, còn bị xé vài trang, đoán chừng là đồ lậu. Không nghĩ tới chính bản còn có tranh minh hoạ, nha. . . thì ra 'Song kiều hiến đào' là tư thế này. . ."

?

Biểu cảm của Đông Phương Ly Nhân nguyên bản chính khí lẽ hùng chất vấn giờ đây chuyển sang cứng đờ, thầm nghĩ: Đúng vậy

a, biên quan Lương Châu, người đọc sách đều không có mấy cái, sao có thể tìm được quyển sách tinh mĩ như vậy? Có được nước mắt hiệp nữ, đoán chừng cũng là xưởng nhỏ tự in ấn ra, đừng nói là hình vẽ, không khéo ngay cả nội dung chữ viết cũng bị thiếu nhiều. .

Vậy bản vương những ngày vừa qua đã nhìn thứ gì?

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy ánh mắt Dạ Kinh Đường chăm chú nghiên cứu, nghiêng đầu liếc nhìn tranh minh hoạ trên sách. Tranh minh hoạ là chú giải một từ 'Song kiều hiến đào' ở trong sách, đại khái chính là hai cái mỹ nhân ở trên giường, sóng vai ngồi quỳ chân, hiến quả đào lớn. . .

Ba ~

Dạ Kinh Đường đang thưởng thức bức tranh, một cái bàn tay trắng nõn vươn ra, liền đem sách tranh ấn xuống, thiếu chút đem sách đánh rụng xuống đất.

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn sang, đã thấy ánh mắt lạnh lùng của nữ vương gia:

"Ngươi nhìn cái gì?"

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt:

"Đọc sách, điện hạ cho ta nhìn, có vấn đề gì sao?"

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy vấn đề rất lớn, có thể là sợ tranh minh hoạ loạn thất bát tao trên sách sẽ làm hư thanh niên tốt đẹp như Dạ Kinh Đường, vội vàng đem sách cầm về:

"Ừm. . . Hẳn là ngươi bên dưới hiểu sai ý, mua nhầm sách. Bản vương chỉ nhìn lướt qua, cảm thấy chả được thông tin gì, liền ném sang một bên, không đọc."

Dạ Kinh Đường không tin chút nào, nhưng cũng không có vạch trần:

"Thì ra là thế. Tác phẩm chính bản đồ sộ của Ngô Thắng Tà, ta còn chưa xem qua, điện hạ có thể. . ."

"Không thể!"

"Ta chỉ mượn đọc, đọc lúc nhàn rỗi mà thôi. . ."

Đông Phương Ly Nhân biểu lộ nghiêm túc:

"Đọc sách đúng nghĩa là 'Học để thực hành', ngươi xem những thứ này, là muốn dùng trong thực tiễn hay sao?"

Không phải là vậy sao? Dạ Kinh Đường không thể phản bác, từ bỏ ý nghĩ mượn sách, ngược lại nói:

"Cái. . . Quyển sách này có thể giải thích nghi hoặc cho điện hạ. . ."

? ?

Đông Phương Ly Nhân khó có thể tin nhìn qua Dạ Kinh Đường:

"Ngươi nhớ rõ ràng như vậy?"

"Biên quan có rất ít sách, một cuốn xem qua mấy chục lượt, trí nhớ của ta lại tốt, nhớ kỹ cũng bình thường."

". . ."

Đầu rồng béo trước người Đông Phương Ly Nhân có chút chập trùng, nhìn trùng trùng Dạ Kinh Đường nửa ngày, về sau mới cúi đầu lật xem thư tịch, tìm tới Hồi 48 mà nàng còn chưa nhìn qua:, cẩn thận xem xét nội dung. . .

Đừng đừng, nơi đó không thể. . .

! !

Đông Phương Ly Nhân đọc vài từ ngữ xác thịt, hai con ngươi dần dần trừng lớn, sắc mặt như là hoa đào nở rộ tháng hai, càng ngày càng đỏ, hoàn toàn mất đi khí độ uy nghiêm. . .

Dạ Kinh Đường ngồi trên giường, khuỷu tay chống đỡ đầu gối che miệng, để tránh cười ra tiếng dẫn đến bị ngây ngốc đánh chết.

Ba ~

Đông Phương Ly Nhân bỗng nhiên đem sách khép lại, nhìn chung quanh một chút, sau đó bàn tay đưa tới bên hông Dạ Kinh Đường, muốn rút Ly Long Hoàn Thủ Đao.

Xoạt ~~~

"Aizz? !"

Dạ Kinh Đường nắm chặt cổ tay Đông Phương Ly Nhân, kéo thanh đao trở về, vẻ mặt ôn hoà:

"Điện hạ, ngươi đừng xúc động, coi chừng hại thân thể. . ."

"Buông tay!"

Lông mày Đông Phương Ly Nhân dựng đứng dùng sức rút đao, mắt thấy Dạ Kinh Đường không buông tay, lôi kéo thêm mấy lần.

Sau đó mới dừng lại, nhìn tay phải trắng nõn của mình bị nam nhân nắm chặt.

". . ."

Dạ Kinh Đường vội vàng buông ra, bảo vệ thanh đao:

"Ta xuất thân giang hồ, hiểu nhiều là việc đương nhiên, chỉ là giải nghi hoặc cho điện hạ. Điện hạ tức giận, nên đi đào mộ phần

Ngô Thắng Tà, trừng trị ta chính là không phải đạo lý."

Trong mắt Đông Phương Ly Nhân mang theo ba phần sát khí, muốn giáo huấn vài câu, nhưng vừa lúc xe ngựa đã ngừng lại.

"Điện hạ đã đến đường phố Trúc Tịch."

Dạ Kinh Đường như trút được gánh nặng, đứng dậy:

"Đi thôi, xuống dưới xem điện hạ phá án, chuyện hôm nay ta sẽ coi như chưa có gì phát sinh."

Nói xong hắn bước nhanh ra khỏi xe.

Đông Phương Ly Nhân nắm chặt lòng bàn tay, nhẫn nhịn nửa ngày mới hít một hơi thật sâu, nhắm mắt ngưng thần, muốn đem Kiến thức vừa rồi quên đi.

Nhưng, giống như không thể quên được nữa rồi. . .

Chương 221 - Dạy cách làm lãnh đạo

Chương 221. Dạy cách làm lãnh đạo

Dạ Kinh Đường đi xuống xe ngựa, bung dù che mưa ra, đưa mắt quan sát con đường. Xung quanh đường phố Trúc Tịch là khu dân cư, phần lớn là phú thương và các bách tính trung lưu ở, đường đi sạch sẽ chỉnh tề, sau phố có thể thấy được hình dáng biệt phủ tường trắng ngói xanh, cùng những cây liễu đung đưa.

Lúc này trong một con ngõ, có không ít bách tính vây quanh, có thư sinh có viên ngoại, chụm đầu vào nhau bàn tán:

"Triệu lão chết như thế nào?"

"Nghe nói là bị giết, cướp tiền."

"Không có con cái, đến già lại gặp phải tai vạ bất ngờ, thực sự là. . . A? Người này là ai?"

Đám người nghe thấy tiếng xe ngựa đi đến, quay đầu lại xem, sau đó mặt liền lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng thối lui sang rìa đường cúi đầu hành lễ.

Dạ Kinh Đường đem dù che trên đỉnh đầu Đông Phương Ly Nhân, nàng mặc áo mãng bào màu bạc, đưa tay ra hiệu.

". . ."

Đông Phương Ly Nhân cũng không biết vì sao, nhìn thấy Dạ Kinh Đường, liền hồi tưởng tới ‘Kiến thức mới’ vừa nhìn thấy kia, trong lòng không được tự nhiên, không chớp mắt nhìn người dẫn

đường tiến về đầu ngõ.

Dạ Kinh Đường theo sát bên người, chú ý động tĩnh gió thổi cỏ lay xung quanh, sau khi đi đến đầu ngõ có thể thấy được trước một gian trạch viện ở chỗ sâu ngõ hẻm đá xanh, có bốn tên bổ khoái đứng.

Tam Pháp ti nha môn thế tục gọi là Lục Phiến Môn, là cơ quan tư pháp chính thức, quần áo cùng Nha Môn giống nhau như đúc, chỉ khác là trên ngực thêu lên chữ Bắt, mà bổ khoái Nha Môn là tư binh vương phủ, trên quần áo không có bất kỳ cái trang sức hình dáng gì.

Quan sai đứngbên ngoài trạch viện thấy Tĩnh Vương tới, một người đi vào thông báo, những người còn lại thì bước nhanh tới, khom mình hành lễ:

"Bái kiến điện hạ."

"Miễn lễ. Bản vương đi ngang qua nơi đây, nghe nói xảy ra án mạng, tới xem một chút. Xảy ra chuyện gì?"

"Ở đây, tiểu lại công bộ là Triệu Đức, hôm trước bị kẻ xấu làm hại, thi thể cho tới buổi sáng hôm nay mới bị phát hiện. . ."

Trong lúc nói chuyện, Dạ Kinh Đường đi tới cổng biệt phủ.

Trạch viện chia ra làm hai khu, phía trước là nơi trồng hoa và cây cối, lúc này hơn phân nửa đã bị tổn hại, cột trụ và tường viện bên trên hành lang cũng có vết xước.

Năm cái quan sai, chăm chú kiểm tra ở trong sân, trong đại sảnh có một bộ thi thể dùng vải trắng che đậy. Bỗng có mấy người bước nhanh tới, cầm đầu là cái nam tử trung niên đầu đội mũ ô sa, áo bào màu đỏ, mày kiếm mắt hổ, nhìn có chút uy nghiêm, thấy Tĩnh Vương liền ngừng chân chắp tay thi lễ:

"Ti chức Vũ Văn Thừa Đức, bái kiến Tĩnh Vương."

Đông Phương Ly Nhân đi vào hiện trường gây án, làm vẻ nhíu mày suy nghĩ sâu xa, dò xét xung quanh:

"Các ngươi trước tiên cứ cố gắng điều tra. Lão quan trong triều, bị ngộ sát ngay tại dưới chân thiên tử, không phải việc nhỏ, cần phải mau chóng phá án, cho triều đình một cái công đạo."

Vũ Văn Thừa Đức biết Tĩnh Vương muốn nhúng tay án này, không dám nói gì đành cung kính gật đầu:

"Ti chức nhất định không phụ sự kỳ vọng của điện hạ."

Dứt lời hắn quay người trở vào trong, tiếp tục cùng quan khám nghiệm tử thi kiểm tra thi thể.

Đông Phương Ly Nhân hình như nghĩ ra cái gì, hai tay thì đưa về sau, dừng chân tại dưới tường viện, giống như đã nhìn ra cái gì đó, nhìn hồi lâu cũng không nói chuyện.

Dạ Kinh Đường đứng ở bên cạnh che dù, chờ nửa ngày thấy Đông Phương Ly Nhân không có phản ứng, nhỏ giọng nói:

"Điện hạ, không phải đến tra án sao?"

Đông Phương Ly Nhân đứng chắp tay, thấp giọng đáp lại:

"Thượng vị giả há có thể tự đi làm mọi thứ? Nghiệm thi bắt hung tự có quan khám bộ đầu nghiệm tử thi đi làm, bản vương chỉ làm chức trách giám sát."

"Giám sát. . . Vậy ta học cái gì?"

"Ngươi chỉ biết chém chém giết giết, về sau gặp gỡ loại tình huống này, cứ giống như Xà Long, giả bộ như rất hiểu biết, tùy tiện nói vài câu chung chung để ứng phó , sau đó âm thầm hỏi thăm thương thảo, tránh cho bị bọn thủ hạ xem thường, hoặc là

chỉ huy mù sẽ để người phía dưới gặp tình thế khó xử mà làm hỏng việc."

Dạ Kinh Đường lần trước bị Thiết Tí Vô Thường Xà Long thăm dò đao pháp, liền nhìn ra gương mặt hiểu biết của Xà Long, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc không nói bậy. Lúc này hắn cũng hiểu được ý của ngây ngốc là đang dạy hắn làm lãnh đạo bụng phệ.

Dạ Kinh Đường đưa mắt ngắm nhìn eo nữ vương gia, bên hông buộc đai lưng ngọc, kích thước eo nhỏ nhắn, không nhìn thấy bụng dưới, hai tay nàng thu về sau đứng thẳng, ánh mắt giả vờ suy nghĩ, rất có vài phần hương vị của Địch Nhân Kiệt.

Dạ Kinh Đường có chút buồn cười, nhưng đang ở hiện trường gây án, người chết cách đó không xa, biểu cảm vẫn là rất thâm thúy nghiêm túc.

Năm tên quan sai, chăm chú dò xét vết tích trong sân.

Vũ Văn Thừa Đức nghiệm thi ở trong sảnh đường, có thể là cảm thấy Tĩnh Vương ở đây, hắn không thể đứng không, thế là lại tới trước mặt Tĩnh Vương, dò xét vết tích trên tường:

"Trải qua ti chức quan sát, hung thủ dùng kiếm, nhưng vết tích là do chiêu thức gì gây nên thì chưa dám xác nhận, không biết điện hạ có kiến giải gì không?"

Chương 222 - Có Tư Chất Thần Bổ

Chương 222. Có Tư Chất Thần Bổ

Vết tích trên tường, là do kiếm chiêu Bạch Hạc Tảo Vĩ lưu lại, là một kiếm chiêu cơ bản trên giang hồ, chỉ cần có chút hiểu biết về công phu, liền có thể nhìn ra, Vũ Văn Thừa Đức nói như vậy, hiển nhiên là vì để cho Tĩnh Vương thể hiện chút chỉ dẫn suy nghĩ.

Đông Phương Ly Nhân thấy Vũ Văn Thừa Đức hiểu chuyện như thế, trong lòng có chút khen ngợi, chăm chú giải thích nói:

"Vết tích chính là kiếm chiêu Bạch Hạc Tảo Vĩ để lại, từ lực đạo đánh giá, võ nghệ không thấp. . ."

Lúc đầu vốn tưởng sẽ hành sử như mọi khi, Tĩnh Vương có tham dự nói vài câu liền có thể dẹp đường tiễn người trở về phủ. Vũ Văn Thừa Đức nhận được Tĩnh Vương 'chỉ điểm', lúc kết án sẽ đem tên của Tĩnh Vương viết tại thủ vị, thượng thư sẽ khen ngợi Tĩnh Vương mắt sáng như đuốc, nhìn rõ mọi việc, về sau sẽ tấu lên thánh thượng khen thưởng Tĩnh Vương.

Nhưng Vũ Văn Thừa Đức còn chưa kịp nói một câu "Thì ra là thế, điện hạ cao kiến", liền phát hiện hộ vệ áo đen đứng tại phía sau Tĩnh Vương, lắc đầu nói:

"Chớ nói lung tung, đây là dùng đao chặt."

? !

Lời vừa nói ra, quan sai bên trong viện lạc, thậm chí bổ khoái Nha Môn khám nghiệm tử thi đều phải trầm mặc.

Đông Phương Ly Nhân im bặt, bàn tay nắm thật chặt, liếc nhìn Dạ Kinh Đường.

(→_→)!

Khóe mắt Vũ Văn Thừa Đức có chút giật giật, thầm nghĩ: Cái tên điên này từ đâu chui ra, dám hủy đi mặt mũi Tĩnh Vương. . .

Nhưng nhìn tướng mạo của Dạ Kinh Đường, Vũ Văn Thừa Đức trong lòng liền hiểu rõ - bộ dạng tuấn tú nhưng ăn mặc không giống con cái của vương hầu, đại khái là nam sủng Tĩnh Vương mang theo dạo phố, trách không được việc không giữ miệng. . .

Vũ Văn Thừa Đức sắc mặt nghiêm túc lên, chỉ về vết tích trên vách tường:

"Ta cảm thấy cách nhìn điện hạ không sai. Vết tích đao kiếm khác nhau rất lớn, nha dịch khám nghiệm tử thi ở đây đều cảm thấy là vết kiếm. Vị công tử này nói là vết đao, có kiến giải gì khác sao?"

Dạ Kinh Đường mở miệng là vì sợ Ngây Ngốc nói bậy bị nhân sĩ chuyên nghiệp ở đây phát hiện, sau đó lạii thấy bầu không khí không đúng, mới giật mình, thì ra tất cả người trong nội viện đều là đồ đần. Mắt thấy đám người nhìn sang, Dạ Kinh Đường cũng không thể nói hưu nói vượn, cưỡng ép chính mình nói ra hai chữ nhìn lầm được, thế là bắt đầu giải thích cho mọi người:

"Vết tích đúng là Bạch Hạc Tảo Vĩ lưu lại, nhưng nhìn qua rất kì lạ, nói kiếm thì quá nặng, nói đao thì quá nhẹ, có vẻ như là cao thủ dùng đao lâu năm, dùng một thanh đao giống như kiếm, sử dụng kiếm chiêu đối địch. . ."

? ?

Quan sai trong nội viện trở nên mờ mịt khó hiểu.

Vũ Văn Thừa Đức nhíu mày suy nghĩ một chút, cảm giác lời này càng khó chấp nhận, dò hỏi:

"Công tử là từ đâu nhìn ra những thứ này?"

Dạ Kinh Đường bằng cảm giác lâu năm dùng đao mà phán đoán, nói tỉ mỉ cũng nói không ra, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Chờ ngươi cầm đao lâu năm, liền có thể cảm giác được, Ừm. . . đây chính là cảm giác Đao!"

". . ."

Vũ Văn Thừa Đức đã cầm đao hơn hai mươi năm, so với tuốc tác của Dạ Kinh Đường còn lớn hơn, nghe nói như thế, ánh mắt lập tức phức tạp, nếu không phải Tĩnh Vương ở đây, chỉ sợ sẽ so tay một chút với tên tiểu tử nói hươu nói vượn này.

Đông Phương Ly Nhân biết Dạ Kinh Đường lợi hại, thấy hắn nói nghiêm túc như vậy, ánh mắt hoà hoãn lại, chân thành nói:

"Phá án thì phải có chứng cứ rõ ràng, chỉ dựa vào cảm giác, chỉ cần sai lầm một chút chính là oan sai kết án. Ngươi nói dùng đao, có thể cho ra giải thích xác thực hơn không?"

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ, đem dù đưa cho Đông Phương Ly Nhân, kiểm tra vết tích hoa cỏ trong sân. . . Bởi vì mưa, thời gian lại qua đi hai ngày mới phát hiện, dấu chân trên mặt đất sớm đã biến mất, có thể tìm tới chỉ có vết tích đao kiếm không có cách nào biến mất.

Dạ Kinh Đường quan sát tỉ mỉ một hồi rồi phi thân đáp xuống bên ngoài tường viện. Đông Phương Ly Nhân cùng quan sai, đều nghi hoặc đảo mắt nhìn qua.

Xoạt ~

Ngoài tường vang lên tiếng rút đao, tiếp theo một thân ảnh phóng lên tận trời. Áo bào Dạ Kinh Đường bay tán loạn, một tay cầm đao như chim ưng giương cánh vồ thỏ, một đao đâm thẳng bụi hoa trong nội viện.

Táp ~

Lưỡi đao chuẩn xác chém vào dấu vết trên bụi hoa, lưỡi đao dừng lại, khuỷu tay phải đánh về bên cạnh.

Bành ~

Áo bào rung động!

Kế đó một đao lần nữa đâm ra, lướt qua cây cột ở mái hiên, cùng vết tích ở bên trên cây cột hoàn toàn ăn khớp.

Hình như đang giả tưởng người gặp nạn bị công kích, thoạt nhìn là thấy không đánh lại Dạ Kinh Đường, muốn bay lên tường viện chạy trốn. Dạ Kinh Đường lúc này cũng phi thân lên, cầm đao quét ngang, mũi đao đảo qua tường viện, gạch vụn rơi xuống đất, sau đó nâng lên tay trái, hướng về bên cạnh đập tới một chưởng, chỉ về cửa sổ phòng chính. . .

Đông Phương Ly Nhân cùng rất nhiều quan sai, mới đầu còn có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh liền hiểu được, đây là đang thôi diện lại quá trình gây án của hung thủ, ánh mắt dần dần hóa thành kinh ngạc.

Chương 223 - Có Tư Chất Thần Bổ 2

Chương 223. Có Tư Chất Thần Bổ (2)

Bởi vì không có đối thủ, rất nhiều động tác một người căn bản làm không được, Dạ Kinh Đường một chưởng vỗ ra xong, liền dừng lại thân hình, trở tay thu đao vào vỏ, hơi suy nghĩ:

"Ừm. . . Người chết dùng chính là quải trượng, gậy gỗ hoặc là đoản côn. Binh khí của hung thủ, đại khái là trực đao có lưỡi đao ngược, mũi đao cùng kiếm không có nhiều khác biệt, chỉ khác một điểm là có sống đao.

"Sống đao không cắt được cánh tay, cho nên lần thứ nhất không lựa chọn chặt đứt cánh tay như khi dùng kiếm, mà đổi thành dùng khuỷu tay để đánh lui địch. Từ độ cao của vết tích trên cây cột để đánh giá, hình thể hung thủ khá phổ biến, cao khoảng chừng tới chóp mũi của ta.

"Hung thủ lăng không chặn đánh, sau đó rơi xuống đất nghiêng người tránh thoát được một chiêu đâm ngược lại của nạn nhân, lại không khiến ngực bị thương, không phải nam nhân chính là nữ tử ngực phẳng. . ."

". . ."

Ở đây rất nhiều quan sai, đều nghe đến sửng sốt, thấp giọng nói:

"Lợi hại nha. . ."

"Ngoại trừ đao kiếm có khác nhau, cái khác cùng các đại nhân

suy đoán giống nhau như đúc. . ."

"Người này còn chưa thấy thi thể, làm sao phán đoán ra hung thủ dùng khuỷu tay kích phát chưởng kích?"

"Hẳn là từ góc độ phát lực, khoảng cách nạn nhân di chuyển và tình huống kiến trúc xung quanh bị tổn hại để đưa ra suy đoán, vị công tử này đoán chừng cũng đánh không ít người. . ."

"Nha. . ."

. . .

Vũ Văn Thừa Đức muốn nói lại thôi, thoạt nhìn là muốn phản bác vài câu, nhưng suy nghĩ nửa ngày lại không tìm được cái gì để phản bác.

Đông Phương Ly Nhân nhìn bộ dáng Dạ Kinh Đường chậm rãi mà nói, ánh mắt như nhìn được thần nhân, đáy mắt lộ ra một vòng sáng lóng lánh, giống như lần trước nhìn thấy Dạ Kinh Đường hai đao đánh bay Huyết Bồ Đề.

Mà lần này Dạ Kinh Đường không tiếp tục câu giờ nữa, nói xong phân tích của mình xong nhìn về phía đám người:

"Ta có thể xác nhận hung thủ dùng chính là đao, mà võ nghệ tuyệt đối cao hơn so với ngươi nghĩ, nếu thật muốn giết người, người chết căn bản không có cơ hội ra tay, có thể lưu lại vết tích, ta đoán chừng là hung thủ muốn hỏi thăm tin tức gì đó, cho nên ban đầu mới để nạn nhân sống sót, truy hỏi."

Dạ Kinh Đường vừa nói vừa đi vào trong nhà, nửa ngồi xuống bên cạnh thi thể được vải trắng che đậy, xốc lên vải trắng, có thể thấy được người chết tóc trắng xoá, dưới xương sườn có bầm đen, ngực lưu một chưởng ấn, xương ngón tay toàn bộ vỡ vụn, rõ ràng là bị nghiêm hình bức cung qua.

"Xem ra đoán không lầm."

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn về phía ngoài cửa:

"Chư vị có gì dị nghị không."

". . ."

Quan sai khám nghiệm tử thi ở đây, đối mặt với loại lực quan sát này, nào có dị nghị, ánh mắt lộ ra sự kinh diễm:

"Công tử có nhãn lực tốt."

"Nếu không phải Tĩnh Vương điện hạ ở bên cạnh, ta đều cảm thấy người là do công tử tự tay giết. . ."

. . .

Đối mặt với sự tán thưởng của đám người, Đông Phương Ly Nhân cũng có chút tự hào, quay đầu hỏi thăm:

"Hung thủ đang muốn điều tra thứ gì?"

"Triệu Đức trước kia đã từng nhậm chức trong quân đoàn Thiên Nam, chủ trì xây qua không ít thành trì, sau đó thăng chức đến công bộ, tham dự việc tu sửa hoàng thành."

Vũ Văn Thừa Đức ngồi xuống đối diện thi thể, chỉ về phía trưởng ấn đen nhánh trên ngực thi thể:

" Một chưởng đem Triệu Đức đập vào bên trong nhà, nhìn giống Du Thân Chưởng, độc môn công phu của Nam Sơn Thiết Quái - Trương Hoành Cốc. Hung thủ đại khái là tặc tử Bình Thiên Giáo, đang tìm cách phá Sung Châu thành hoặc phương pháp tiến cung hành thích. . ."

Đông Phương Ly Nhân nhướng mày, đi đến trước mặt thi thể, cúi đầu dò xét:

"Nhìn đúng là Du Thân Chưởng, việc này không thể coi thường, truyền lệnh, tuần tra từng nhà. . ."

"Chậm đã!"

Đông Phương Ly Nhân lời nói còn chưa dứt, tầm mười tên quan sai cũng đang chuẩn bị di chuyển, thì liền thấy 'Thiết khẩu thần đoạn' Dạ công tử hô lên, bọn hắn lần nữa dừng tay:

"Cái chưởng pháp này nhìn cũng có vấn đề."

". . ."

Trong phòng ngoài phòng lập tức an tĩnh lại , chờ Dạ Kinh Đường phát biểu kiến giải.

Mặc dù vừa rồi đã xác nhận Dạ Kinh Đường là cao nhân, nhưng đáy mắt mọi người vẫn là hiện ra tia chất vấn.

Nam Sơn Thiết Quái Trương Hoành Cốc, vốn là Khâm Thiên Giám đạo đồng của Đại Yên, sau đó trở thành nguyên lão lập giáo phái của Bình Thiên Giáo. Trước lúc Bình Thiên giáo chủ xuất thế, một mực hành tẩu giang hồ chiêu binh mãi mã, cùng quan phủ đánh nhau mấy chục năm, bản án ghi chép liên quan tới Du Thân Chưởng, Lục Phiến Môn thậm chí có thể từ trong kho lấy ra mấy hòm lớn, cho nên không có khả năng nhận lầm.

Đông Phương Ly Nhân nhìn thế nào cũng đều cảm thấy là Du Thân Chưởng, nhưng cũng không dám bác bỏ ý kiến của Kinh Đường đại nhân, chỉ là ôn nhu hỏi thăm:

"Lần này là từ đâu nhìn ra được?"

Dạ Kinh Đường chớp chớp chớp mắt, là do thân phận nửa cái nội ứng Bình Thiên Giáo của ta. . .

Dạ Kinh Đường cùng Bình Thiên Giáo giáo chủ phu nhân quan

hệ mập mờ, Bình Thiên Giáo muốn tìm phương pháp tiến cung hoặc công thành, nghĩ như thế nào đều nên thi triển mỹ nhân kế, rồi từ trong miệng hắn đào lấy tình báo.

Đến kinh thành giết mệnh quan để ép hỏi, còn bị quan phủ tuỳ tiện phát hiện thân phận và mục đích, cái này còn không phải là mất não sao, đứa trẻ ba tuổi cũng không làm việc cẩu thả như thế.

Chương 224 - Có Tư Chất Thần Bổ 3

Chương 224. Có Tư Chất Thần Bổ (3)

Dạ Kinh Đường suy đoán là có người ở kinh thành làm chuyện xấu, tận lực vu oan cho phản tặc Bình Thiên Giáo, ẩn tàng động cơ để quan phủ đi lầm đường.

Nhưng phỏng đoán này hắn không thể nói ra rõ nguyên do, đối mặt đám người đang nhìn chằm chằm, Dạ Kinh Đường chỉ có thể dùng ánh mắt thâm thúy, dò xét chưởng ấn ở ngực:

"Du Thân Chưởng theo đạo lý tứ lạng bạt thiên cân nhu kình, chưởng ấn này mặc dù nhìn không vấn đề gì, nhưng ta cảm giác vẫn là không giống."

Đông Phương Ly Nhân nháy nháy mắt:

"Dựa vào cảm giác chưởng?"

"Điện hạ quả nhiên thông minh."

Dạ Kinh Đường vui mừng gật đầu.

Đông Phương Ly Nhân được khen thưởng, khóe miệng khẽ nhếch lên, phát hiện không nghiêm túc, lại khôi phục bộ dáng uy nghi quý khí.

Dạ Kinh Đường tiếp tục nói:

"Tặc tử nếu đã giả làm kiếm khách, chính là vì ẩn tàng thân phận chân thật, không có khả năng dùng loại chưởng pháp mang

tính độc môn tiêu chuẩn này ra để bại lộ lai lịch của mình. Cái chưởng pháp này đại khái chính là ngụy tạo, muốn vu oan giá họa, đánh lừa ánh mắt."

Mọi người ở đây đối với lời này cũng bán tín bán nghi.

Vũ Văn Thừa Đức nghĩ nghĩ, tiến lên một bước nói:

"Công tử có nhãn lực độc đáo, thuyết pháp cũng có lý, nhưng ti chức thực sự không có cách nào gật bừa. Ta tại nha môn hai mươi năm, thấy qua vết tích Du Thân Chưởng, xác nhận đây chính là độc môn Du Thân Chưởng của Bình Thiên Giáo. Công tử khẳng định giả tạo, có thể nói rõ ra được không?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu:

"Ta không giỏi chưởng pháp, trước mắt nói không rõ vấn đề ở đâu, phải trở về nghiên cứu thêm một chút."

Đông Phương Ly Nhân tin tưởng phán đoán của Dạ Kinh Đường, nhưng trước mặt bằng chứng như núi, nàng hơi chút do dự, đành phải mở miệng:

"Mạnh Giảo."

Hô ~~

Âm phong thổi vào trong phòng, bà lão tóc trắng vô thanh vô tức xuất hiện trong phòng.

Bổ khoái ở đây, giống như gặp được Diêm Vương gia, liền vội vàng khom người hành lễ.

Bà lão tóc trắng lưng còng đi tới gần, kiểm tra vết thương trước ngực:

"Ừm. . . Lấy kinh nghiệm của lão thân đến xem, đây đúng là Du Thân Chưởng, một mạch tương thừa cùng Trương Hoành Cốc.

Nhưng mà Dạ công tử có thể nhìn ra mánh khóe, nói rõ phía sau xác thực có kỳ quặc, không thể kết luận vội."

Bà lão tóc trắng đã sớm nhìn ra ngộ tính cùng thiên phú của Dạ Kinh Đường cao hơn bản thân, cho nên dù trong lòng xác nhận là chưởng pháp Trương Hoành Cốc, cũng không dám nói lời cam đoan khẳng định.

Dạ Kinh Đường thấy Bạch Phát Đế Thính đều nói như vậy, liền biết cái chưởng pháp này đại khái là thật, nội tình trong đó phải trở về hỏi Lạc nữ hiệp, lập tức chỉ có thể nói:

"Cũng có thể là ta nhìn nhầm, ta trở về suy nghĩ thật kỹ , chờ có mạch suy nghĩ chỉ ra chỗ sai, một lần nữa nghiệm thi, sẽ cùng chư vị tiếp tục nghiên cứu thảo luận."

Đông Phương Ly Nhân khẽ gật đầu:

"Các ngươi tiếp tục kiểm tra hiện trường, nếu như phát hiện đầu mối mới, trước tiên báo cáo bản vương cùng Dạ công tử."

"Tuân lệnh."

Vũ Văn Thừa Đức chắp tay nói:

"Xin hỏi tôn tính đại danh công tử? Ti chức nếu có nghi nan, đến nhà thỉnh giáo, mong rằng công tử có thể thay mặt giải thích nghi hoặc."

"Nha Môn Dạ Kinh Đường. Giải nghi hoặc thì không dám nhận, chỉ là trùng hợp hiểu biết một chút môn đạo mà thôi. . ."

. . .

Một lát sau, trên xe ngựa.

Hạt mưa tí tách, rơi vào ngoài thùng xe.

Dạ Kinh Đường dùng khuỷu tay chống đỡ đầu gối, ngồi bên cạnh cửa sổ xe, sắc mặt lạnh lùng ánh mắt thâm thúy, nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay.

Đông Phương Ly Nhân lúc vừa ra ngoài mình còn đầy hỏa khí, khi trở về lại ngoan hơn rất nhiều.

Lúc này hai tay đặt lên trên chân, đoan đoan chính chính ngồi, nhìn qua Dạ Kinh Đường, bộ dáng giống như Vương phi không dám quấy rầy vị hôn phu đang nghĩ chính sự. Cho đến khi thấy Dạ Kinh Đường hoàn hồn, mới ôn nhu hỏi thăm:

"Nghĩ ra cái gì không?"

Dạ Kinh Đường đúng là đang cân nhắc sự tình, nhưng cân nhắc chính là vấn đề vết thương ở cái trán Trình nhị gia, thấy đôi mắt lấp lánh của Ngây Ngốc, trong lòng có chút ngượng ngùng:

"Không nghĩ ra gì, còn phải tiếp tục suy nghĩ , chờ có manh mối, ta sẽ nói cho điện hạ đầu tiên."

"Không nên gấp gáp, phá án, đôi khi cần dựa vào linh quang lóe lên. Bản vương thật không có nhìn ra, ngươi còn có tiềm lực làm thần bỏ, về sau không ngừng cố gắng, có thể đem vụ án này phá, bản vương sẽ đem cái cán Minh Long Thương cho ngươi."

Nói tới tặng đồ, Dạ Kinh Đường ngược lại là nhớ tới, hôm nay trở về đã mua cây trâm, đáng tiếc đưa cho Trần Bưu cầm hộ, không mang ở trên người, chỉ có thể đợi ngày mai đưa sau.

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn về phía Đông Phương Ly Nhân, thấy bộ dáng nàng rất cao hứng, nghĩ nghĩ, liền muốn được một tấc lại muốn tiến một thước, nói:

"Minh Long Thương cũng không cần thiết, ta càng ưa thích

dùng đao. Nếu điện hạ thật muốn ban thưởng ta, quyển sách kia có thể. . ."

?

Ý cười ấm áp của Đông Phương Ly Nhân ngưng đọng, liền nghĩ tới những hình ảnh và miêu tả trong sách, đáy mắt chậm rãi hiển hiện sát khí. . .

Dạ Kinh Đường cảm thấy không ổn, vội vàng đưa tay:

"Chỉ đùa một chút thôi. Ta đi về trước đây, ngày mai sẽ đến Nha Môn bái kiến điện hạ, tạm biệt."

Nói xong quay đầu nhảy ra khỏi toa xe.

Đông Phương Ly Nhân nắm chặt vạt áo, đợi đến khi tiếng bước chân Dạ Kinh Đường biến mất, mới hừ một tiếng nhàn nhạt. . .

Chương 225 - Phải Tuân Theo Đổ Ước?

Chương 225. Phải Tuân Theo Đổ Ước?

Mưa tạnh.

Dạ Kinh Đường mang theo cái túi, đi bộ trở về xưởng nhuộm, đã qua giờ cơm.

Rời khỏi kinh thành hai mươi ngày, nguyên bản đường đi cũ kỹ rách nát đã hoàn toàn thay đổi, bốn phía đều dựng thành lều, có thể thấy được một nửa cửa hàng đã được sửa chữa lại trùng kiến lên. Mặt đất có lẽ chuẩn bị đổi thành gạch xanh, những tấm gạch cũ hỏng trước kia đều được cậy lên, nhưng chưa làm xong nên mấp nhô đầy nước đọng.

Sau một hồi nhảy trái nhảy phải tránh vũng nước, đi vào trong ngõ hẻm song quế, chưa tới gần phòng, liền nghe trong nhà truyền đến tiếng:

"Cố gắng mà lau đi, lau xong mới có thể ăn."

"Chíp."

"Còn chíp chíp, suốt ngày ăn, đều đã béo tròn. . ."

"Chít chít. . ."

Nghe thấy thanh âm ngự tỷ nhẹ nhàng quen thuộc, cùng tiếng chim chim ủy khuất ngồi lẩm bẩm. Dạ Kinh Đường lộ ra ý cười, bước nhanh đi đến trước cửa sân, có thể thấy được trong viện sạch sẽ như lúc ban đầu, bồn cây dưa dưới kệ xanh um tươi tốt,

phòng chính cùng phòng phía tây cửa đều mở.

Chiết Vân Ly thân mặc áo màu đỏ, phối thêm váy trắng có cánh đào, còn búi tóc lên cao như các tiểu cô nương, nhìn không mang theo nửa điểm khí chất giang hồ, càng giống như là cái tiểu khuê nữ nhu thuận lanh lợi, đang dùng chổi lông gà, quét dọn phòng chính:

"Ừm hừ hừm ~~ "

Bên phải trong phòng bếp, Lạc Ngưng thân mặc váy mùa hè màu xanh, phủ lấy tạp dề, đang cọ cái nồi đen ở trong góc; tóc dài đen như mực ngang eo, trên đầu cắm một cây trâm, đường cong mông eo uyển chuyển, phối hợp gương mặt tinh xảo như ngọc, nhìn tựa như một cô vợ quốc sắc thiên hương.

Chím béo xù lông, đứng tại bên cạnh vại gạo, chân đang dẫm lên một tấm vải, buồn bã ỉu xìu dùng chân lau vại gạo.

Làm xong đi về nhà, liền thấy hai dư đồ chịu khó dọn dẹp nhà cửa, thú cưng ở bên cạnh hỗ trợ, cảm giác. . .

Cảm giác có thể bị Bình Thiên giáo chủ đánh chết! Dạ Kinh Đường nhớ tới Bình Thiên giáo chủ, ý xấu trong lòng liền tan thành mây khói, đi vào nhà nhỏ.

"Chít chít!"

Chim chim như được đại xá, bỏ xuống khăn lau muốn bay ra ngoài, lại bị ánh mắt Lạc Ngưng ngăn cản.

Lạc Ngưng cũng không quay đầu, nhưng động tác lau đi chậm mấy phần.

Chiết Vân Ly quay đầu, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mười phần tươi tắn, đang muốn nói chuyện, đã thấy Dạ Kinh Đường tay phải ôm băng vải, nhướng mày, vội vàng chạy đến cổng:

"Kinh Đường ca, làm sao ngươi lại bị thương rồi?"

Lúc đầu Lạc Ngưng lạnh như băng, nghe thấy lời này, lập tức xoay người lại, nhìn thấy tay phải Dạ Kinh Đường bắng bó như gãy xương, đáy mắt hiện lên vẻ ngưng trọng cùng lo lắng, buông xuống rẻ lau đi tới trước mặt:

"Ngươi xảy ra chuyện gì?"

"Buổi sáng xử lý chút ít sự tình, cùng người ta đánh một trận."

Dạ Kinh Đường đi vào trong nhà, lấy ra cái hộp trang sức, ném cho tiểu Vân ly một cái.

Chiết Vân Ly tiếp nhận hộp trang sức, nhưng vẫn chăm chú nhìn xem thương thế, khí sắc của Dạ Kinh Đường.

Lạc Ngưng từ khi biết Dạ Kinh Đường, liền chưa thấy qua Dạ Kinh Đường bị thua thiệt, Dù là Vô Sí Hào, Chu Anh hay Kiếm Vũ Hoa các loại, trên cơ bản đều là thong thả, cảnh tượng đánh nhau băng vải trở về vẫn là lần đầu gặp.

Lạc Ngưng lau lau bàn tay lên trên tạp dề, sau đó đem tay phải Dạ Kinh Đường cầm lên, nhéo nhéo xương ngón tay:

"Ngươi cùng ai đánh nhau? Là ai có thể đem ngươi đánh thành dạng này?"

Dạ Kinh Đường hoàn toàn không có chuyện, đơn thuần chỉ rách chút da ở mu bàn tay nhưng nữ vương gia để bụng, băng bó một trận thành nhìn như tay bị gãy.

Giờ đây mắt thấy Lạc nữ hiệp mang theo ánh mắt lo lắng, Dạ Kinh Đường hơi chút chần chừ, làm ra bộ dáng bị đau:

"Cùng người Thiết Phật Lĩnh đánh một trận, a! có đau một chút."

Lạc Ngưng thấy vậy lập tức ôn nhu đi không ít, đảo mắt phân phó:

"Vân Ly, ngươi đi trước mua chút gạo, ta xem thương thế cho Kinh Đường ca của ngươi."

"Được rồi."

Ánh mắt Chiết Vân Ly cũng có chút lo lắng, quan sát tỉ mỉ tay phải Dạ Kinh Đường vài lần, về sau mới đem chim chim chạy ra cửa.

Lạc Ngưng lôi kéo Dạ Kinh Đường đi vào phòng chính, ngồi xuống trên giường ở trước mặt, đem tay phải Dạ Kinh Đường gối lên trên đùi, lấy ra thuốc trị thương.

Dạ Kinh Đường ngồi quỳ trên giường, nhìn Lạc nữ hiệp lo lắng cởi ra băng vải, cảm thấy mình chút nữa sẽ bị đánh, hắn nghĩ nghĩ, tay trái ôm Lạc Ngưng.

Lạc Ngưng đang tìm thuốc nên ngồi thẳng mấy phần, đáy mắt lập tức hiện lên tia xấu hổ, còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe Dạ Kinh Đường chân thành nói:

"Ôm một chút, lúc ôm ấp không cho phép nổi giận, có chơi có chịu."

?

Lạc Ngưng cắn răng, cảm thấy tiểu tặc này chính là không tim không phổi, nhưng cuối cùng vẫn tuân theo đổ ước, đè xuống tức giân, tiếp tục cởi ra băng vải:

"Tới thời điểm này, ngươi còn không quên khinh bạc nữ tử, thực sự là. . . Ngươi gặp gỡ Nộ Mục Kim Cương rồi?"

"Gặp gỡ đệ đệ hắn Trình lão nhị."

Lạc Ngưng chớp chớp mắt, chưa nghe nói qua nhân vật này, cau mày nói:

"Trình lão nhị cũng là đỉnh tiêm cao thủ?"

"Không phải, một cái lưu manh đầu đường thôi."

" Lưu manh đầu đường có thể đem ngươi đánh thành dạng này? Ngươi uống rượu đứng không vững hay sao?"

"Không có rút đao, dùng nắm đấm đánh."

". . ."

Lạc Ngưng giương mi mắt, có chút khó hiểu:

"Thiết Phật Lĩnh là môn phái khổ luyện, ngươi cầm nắm đấm đi đánh người ta? Đao bị người ta trộm à?"

"Liền muốn thử công phu hoành luyện một chút, xem có bao nhiêu bá đạo, giang hồ đồn thổi lợi hại như vậy, cuối cùng vẫn bị ta đánh ngã."

Chương 226 - Phải Tuân Theo Đổ Ước? 2

Chương 226. Phải Tuân Theo Đổ Ước? (2)

Lạc Ngưng há to miệng, cũng không biết nói cái gì cho phải:

"Ngươi là một cái đao pháp Tông Sư, đối phó lưu manh bình thường, đánh đến tay bị thương, còn không biết xấu hổ mà đắc chí. . ."

Nói còn chưa dứt lời, băng vải cởi ra hết, lộ ra mu bàn tay phải, có thể thấy được thương thế. . . Cũng may Dạ Kinh Đường trở về kịp thời, chậm thêm nửa canh giờ, liền thật tìm không thấy vết thương.

? !

Lạc Ngưng lo lắng hãi hùng nửa ngày, nhìn thấy kết quả như thế, mày liễu lập tức dựng lên, giương mắt nhìn về Dạ Kinh Đường, hai con ngươi dần dần hiện lên lửa giận:

"Dạ Kinh Đường!"

Dạ Kinh Đường vội vàng đem Lạc nữ hiệp nổi giận đùng đùng ôm chặt:

"Đã nói không được tức giận, ta xác thực bị thương, chỉ là thuốc trị thương tốt, lành lại rất nhanh."

Lạc Ngưng cắn răng, đem cái bình thuốc trị thương ném sang một bên, nghiêng đầu nhìn qua nơi khác:

"Ngươi ôm đủ chưa?"

Dạ Kinh Đường nếu buông tay đoán chừng liền phải bị đánh cho tê người, khẳng định chưa ôm đủ, nói tránh đi:

"Đúng rồi, hôm nay lúc ta đánh Trình lão nhị, một quyền đấm xuống, làn da ở trán của hắn, xuất hiện vết rạn giống như đồ sứ, ngươi có biết đây là công phu gì hay không?"

Lạc Ngưng lông mi giật giật, quay đầu:

"Đồ sứ?"

"Một đấm xuống lại xuất hiện vết rạn giống như mạng nhện, ta cảm giác hoàn toàn không phải khổ luyện công phu. Ngươi nói có khả năng là Kim lân đồ hay không?"

Dung nhan tuyệt sắc Lạc Ngưng hiện ra vẻ ngưng trọng, đăm chiêu hồi tưởng, bỗng nhiên nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói:

"Tay!"

Dạ Kinh Đường cũng đang suy tư, bàn tay vô ý thức đi xuống chút, mò tới đồ vật phi thường màu mỡ, thấy Lạc nữ hiệp tức giận, lại trượt lên:

"Không có chú ý, không cho phép tức giận."

Bàn tay Lạc Ngưng đặt lên trên bội kiếm bên hông, ánh mắt uy hiếp Dạ Kinh Đường một lát, mới tiếp tục chăm chú hồi tưởng:

"Tiết Bạch Cẩm trước kia nói qua, Kim lân đồ luyện tới đại thành, làn da toàn thân cứng như vảy rồng, đao thương không phá. . . Cũng với miêu tả của ngươi khác biệt rất nhiều, hẳn là không phải."

Dạ Kinh Đường cũng không thấy mặt hàng Trình nhị gia này còn có thể có được Minh Long Đồ:

"Vậy đoán chừng chính là kỳ môn võ nghệ, chờ ca ca hắn Nộ Mục Kim Cương đến tìm ta sẽ từ từ đánh một trận với hắn, chăm chú nghiên cứu một chút."

Lạc Ngưng đưa mắt nhìn bàn tay trên lưng, muốn tức giận lại không thể tức giận, mặt giữ nguyên vẻ lạnh lùng như băng sơn, lại lần nữa hỏi thăm:

"Ngươi còn chưa ôm đủ? Một chút là bao lâu?"

"Đem sự tình trò chuyện xong."

Dạ Kinh Đường quay đầu nhìn về phía Lạc Ngưng, dò hỏi:

"Bình Thiên Giáo còn có những người khác ở kinh thành hay không?"

"Có ý gì?"

"Hôm qua có một cái quan lại, bị người Bình Thiên Giáo giết. . ."

"Không có khả năng."

Lạc Ngưng nghiêm túc lắc đầu:

"Ta hôm nay giữa trưa mới đến, mang mấy cái hương chủ, đều ở ngoài thành. Ta còn ở trong thành, Tiết Bạch Cẩm không có khả năng giấu diếm ta, sắp xếp người chạy tới kinh thành quấy rối."

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một chút nói:

"Vậy chính là có người tận lực vu oan. Hung thủ dùng chính là Nam Sơn Thiết Quái Trương Hoành Cốc - Du Thân Chưởng, nhưng người Nha Môn, Hình bộ đều không nhìn ra vấn đề, Trương Hoành Cốc có phải có đồ đệ phản bội chạy trốn hay không?"

"Du Thân Chưởng. . ."

Lạc Ngưng hồi ức một lát, rồi nói:

"Du Thân Chưởng là độc môn tuyệt học của Trương hộ pháp, chỉ truyền cho Tiết Bạch Cẩm cùng đồ đệ, ta cũng không biết. Mấy người đều tại Nam Tiêu Sơn, trên đời không có khả năng còn có người khác biết chiêu này, khẳng định là nhìn lầm."

Dạ Kinh Đường bán tín bán nghi:

"Bạch Phát Đế Thính đều xác nhận là Du Thân Chưởng, ngươi xác định không phải là người của các ngươi?"

"Tuyệt đối không phải, ta đối với tất cả an bài Bình Thiên Giáo đều nắm rõ, sự tình liên quan đến kinh thành, chỉ có việc của Cừu Thiên Hợp, trên đời cũng không có khả năng có người ngoài biết Du Thân Chưởng. . . Thi thể ở đâu? Ta đi xem một chút, các ngươi khẳng định là nhìn nhầm."

"Tại phòng chứa thi thể của nha môn. Ban đêm ta và người vụng trộm đi qua nhìn một chút, tìm ra manh mối tạo chưởng pháp giả, ta cũng có thể cùng quan phủ giải thích, không thì cái oan ức này chỉ có thể chụp trên đầu Bình Thiên Giáo."

Lạc Ngưng cũng nghĩ mắt thấy mới là thật, đang muốn đứng dậy chuẩn bị đi, lại phát hiện tay còn đặt trên lưng, lại sâu sắc hít vào một hơi:

"Ta coi như tuân thủ đổ ước, cũng phải có cái thời gian hạn chế. Mỗi ngày nhiều nhất ôm một khắc đồng hồ, đến khi Cừu Thiên Hợp khôi phục sự tự do, chúng ta liền thanh toán xong, hai bên không thiếu nợ nhau."

Dạ Kinh Đường gật đầu:

"Được, Lạc nữ hiệp vui vẻ là được rồi."

Nói xong mang ra một cái hộp trâm, đưa cho nàng.

Lạc Ngưng mắt thấy hộp trâm tinh xảo, lúc đầu muốn khước từ, hơi suy nghĩ một chút, lại nhìn phía gói nhỏ bên cạnh:

"Đồ trang sức khác kia, là cho ai mua?"

"Mua cho những nữ nhân quen biết khác, ta cũng không thể chỉ tặng một người."

?

Đáy mắt Lạc Ngưng hiện lên một vòng hoài nghi, nghiêng đầu dò xét trong túi, còn có bốn hộp. . . Bên ngoài còn có bốn nữ nhân. . .

Dạ Kinh Đường có chút buồn cười:

"Đừng có đoán mò, mang lễ gặp mặt trở về thôi, ta không phải cũng cho Vân Ly một hộp sao? Lạc nữ hiệp chướng mắt liền cho Vân Ly đi, ta thấy nàng rất thích món quà này."

"Ta đoán mò cái gì chứ? Ngươi. . . tiểu tặc ngươi chính là tính tình này, ta cũng không phải không biết, cũng chả liên quan gì với ta. . ."

Lạc Ngưng nói thầm một câu, về sau đem trâm hộp đặt ở một bên, không nói nữa. . .

Chương 227 - Kiểm Tra Thi Thể

Chương 227. Kiểm Tra Thi Thể

Vào đêm.

Mây đen che trời không thấy ánh sáng, Vân An Thành nguy nga đèn đuốc như ban ngày, liền tựa như đại địa đen nhánh bên trên một biển lửa, vùng ven sông tràn lan đến cuối trời.

Từ khi đường phố xưởng nhuộm được cải tạo, cư dân xung quanh gần như đều dời đi, đến ban đêm, đèn trong thành tắt gần hết, trên đường phố chỉ còn một vài điểm ánh sáng nhạt nhòa.

Trong tiểu viện ở ngõ hẻm Song quế, Dạ Kinh Đường đổi thành y phục dạ hành, ôm Ly Long Hoàn Thủ Đao tựa ở cửa phòng, nhìn qua đèn đuốc sáng rực ở phương hướng hoàng thành, nghĩ đến cây ngân hạnh mình tâm tâm niệm niệm.

Trời vừa tối chim chim liền phấn trấn tinh thần, ngồi xổm trên bờ vai "Ục ục chít chít. . .", đoán chừng đang nói rằng buổi trưa đi mua gạo, tỷ tỷ trứng chần nước sôi không mua thịt cho nó.

Cửa sổ phòng chính đều đóng lại, bên trong sáng ánh đèn, truyền ra hai nữ tử đối thoại:

"Sư nương ~ ngươi để cho ta cũng đi với, ta ở kinh thành đều đã ngạt chết. . ."

"Ngươi ở nhà chăm chỉ chép sách cho ta, lần trước sư phụ ngươi kiểm tra ngươi bài tập, ngươi một câu đều trả lời không ra, bị giáo huấn thành cái dạng gì, ngươi quên rồi à?"

"Ta là người giang hồ, đọc sách thì làm được cái gì. . ."

"Vân Ly!"

"Ai ~ sư nương, bộ ngực ngươi lớn như thế, siết chặt quá thì về sau làm sao có sữa cho hài tử. . ."

"Xuỵt!"

Trong phòng an tĩnh lại.

Dạ Kinh Đường nghe ra Lạc nữ hiệp đang quấn chặt quả dưa hấu, nhíu mày, nhưng cũng không lên tiếng hù dọa.

Kẹo kẹt~

Sau một hồi, cửa phòng mở ra, đèn đuốc trong phòng chiếu rọi ra sân nhỏ, chiếu ra hai cái bóng nữ tử một lớn một nhỏ.

Lạc Ngưng mặc một bộ y phục dạ hành màu đen, vừa mở cửa, liền thấy Dạ Kinh Đường tựa ngay trước cửa, đôi mắt đẹp có chút bất ngờ tiếp đó là nổi nóng, hiển nhiên hoài nghi Dạ Kinh Đường vụng trộm đi tới cửa nhìn lén nàng thay y phục.

Nhưng Vân Ly đang ở sau lưng, không thể nói rõ, nàng cũng không có chứng cứ, ngẫm lại vẫn là bỏ qua.

Vì hành động thuận tiện, không mang theo âm thanh xé gió, y phục dạ hành đều là quần áo bó, không có áo choàng hay vạt áo, và mặc quần.

Dáng người Lạc Ngưng vốn là cao gầy, mặc quần áo như này liền có thể thấy được hai chân thật dài, vòng eo nhỏ, bộ ngực siết rất chặt, nhìn nhỏ hơn một chút, trên mặt đeo khăn đen, tóc cũng được bao phủ, chỉ lộ ra một đôi mắt câu hồn đoạt phách.

Dạ Kinh Đường quét mắt nhìn từ trên xuống dưới, cảm thấy cái cách ăn mặc này cũng coi như. . . ừm. . . có chút hấp dẫn?

Phát hiện Lạc nữ hiệp trừng hắn, Dạ Kinh Đường cười cười,

đưa tay kéo khăn che mặt che khuất mặt:

"Đi thôi."

Chiết Vân Ly vẫn là cách ăn mặc tiểu cô nương, trong tay cầm thanh đao, buồn bã ỉu xìu tựa ở trên khung cửa, ngón tay gảy gảy chim chim:

"Kinh Đường ca ca, để cho ta đi theo trông chừng đi mà, ta ở nhà một mình nhàm chán lắm ~ "

Lạc Ngưng xoay người lại, chỉ hướng bút mực giấy nghiên trên bàn, thanh âm lạnh như băng:

"Ngươi ngoan ngoãn ở nhà đi, nếu không chép xong bài tập ngày hôm nay, phạt ngươi ba ngày không được đi ra ngoài!"

"Ai ~ "

Chiết Vân Ly đối với cái này thì không có biện pháp, không tình nguyện trở lại trong phòng, ngã chổng vó vào trên giường:

"Biết rồi! Sư nương chú ý an toàn."

Lạc Ngưng từ xưa tới nay đều không phải là hình tượng mụ mụ nghiêm khắc, giờ nàng lại thể hiện ra nghiêm khắc vậy thì nhìn không tự nhiên quá, đối với cái này cũng có chút bất đắc dĩ, sau khi đóng chặt cửa, im ắng nhảy lên tường rào.

"Đi thôi."

Chim chim nâng lên cánh:

"Chít chít!"

Dạ Kinh Đường phi thân lên, đi theo bên cạnh người Lạc Ngưng, như là thư hùng đạo tặc ra ngoài ban đêm, vô thanh vô tức ra khỏi đường phố xưởng nhuộm, kín đáo chạy tới trong thành.

Giữa trưa biết được người chết trúng chưởng pháp Bình Thiên Giáo, Dạ Kinh Đường đã có dự định nghiệm thi lần nữa, nghe ngóng qua vị trí chứa thi thể.

Sau một thời gian ngắn lao vụt ở trong màn đêm, hai người tới bên ngoài một tòa nha môn ở thành bắc.

Nha môn là cơ quan hành chính lệ thuộc Hình bộ, khống chế đạo phỉ thành Bắc, nơi chứa thi thể ở trong một góc của nha môn, ban đêm đèn đuốc thưa thớt, có bổ khoái lưng đeo quan đao tuần tra thi thoảng đi lại xung quanh, nhưng nhân số không nhiều.

Hô hô ~~

Dạ Kinh Đường cùng Lạc Ngưng đồng thời nhảy lên nóc phòng xá ở cạnh nha môn, trước hết để cho chim chim đi điều tra tình huống phụ cận phòng chứa thi thể, rất nhanh chim chim bay trở về:

"Chít chít."

Ra hiệu chỉ có hai người trông coi.

Lạc Ngưng lúc nấu cơm ôn nhu vô song là vậy nhưng lúc làm việc lại cho người ta cảm giác hiệp nữ mười phần, hai con ngươi cực kì chuyên chú, cẩn thận kiểm tra xung quanh, xác định không có dị dạng gì, về sau mới đưa tay ra hiệu, cùng Dạ Kinh Đường hành động, một trước một sau vượt qua tường viện nha môn, đáp xuống bên trong khu kiến trúc.

Trời đã về khuya, trong nha môn người ở thưa thớt, chỉ có thể nghe được chim trùng kêu vang.

Dạ Kinh Đường vô thanh vô tức nhảy trên nóc nhà, rất mau đi đến góc Tây Bắc nha môn.

Chương 228 - Kiểm Tra Thi Thể 2

Chương 228. Kiểm Tra Thi Thể (2)

Phòng chứa thi thể không phải cái nơi gì tốt, quan sai trực ban ở chỗ này, không ở cùng một phòng với thi thể mà đều ở phòng trực bên ngoài.

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng chú ý ánh đèn trên nóc nhà, nghiêng tai lắng nghe, bên dưới truyền đến ngôn ngữ nhỏ nhẹ:

". . . người Nha Môn cũng rất thú vị, hôm nay Vũ Văn đại nhân trên đường Trúc Tịch gặp hai con hàng khờ kia, bọn hắn mở miệng ra chính là một câu 'Ta dùng côn đâm nát cửa sau của ngươi . . ."

"Lại nói cửa sau sẽ thế nào nhỉ. . ."

"Chắc chắn cảm giác rất khác. . ."

. . .

Lạc Ngưng đứng trước mặt Dạ Kinh Đường, nghe thấy cái lời thoại này, chớp chớp mắt, cảm thấy có chút quen tai, lúc mới gặp Dạ Kinh Đường, nàng bị đặt trên giường, Dạ Kinh Đường nói đầy những lời thô tục đùa giỡn nàng, bên trong liền có một câu như vậy. . .

Thì ra là ý tứ này!

Cái tiểu tặc sắc phôi này. . .

Dạ Kinh Đường đang cẩn thận lắng nghe động tĩnh trong

phòng, bỗng nhiên cảm giác được một cỗ sát khí!

Đưa mắt quan sát, lại phát hiện Lạc nữ hiệp bên cạnh, dùng một đôi con ngươi lạnh như băng liếc hắn, ánh mắt kia giống như nhìn thấy vô vàn việc ác của dâm côn, nếu như không phải đang trong hoàn cảnh đặc biệt, chỉ sợ đã rút kiếm cho hắn ra đi!

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt:

"?"

". . ."

Lạc Ngưng thật cũng không nói cái gì, dù sao chuyện cũng đã qua lâu như vậy, nàng thu hồi ánh mắt, xác định xung quanh không có dị dạng liền đi trước đi tới bên ngoài phòng chứa thi thể, nhẹ nhàng ngoắc tay.

Dạ Kinh Đường để chim chim làm trạm gác trên tán cây, vô thanh vô tức đi đến bên tường, dò xét hoàn cảnh phòng chứa thi thể.

Phòng chứa thi thể tính chất đặc thù, vì để bảo tồn thi thể thời gian dài, cần xây ở chỗ thoáng mát, căn phòng chứa thi thể này là thường xuyên được dùng, chỉnh thể được dùng vật liệu đá đắp lên mà thành, không có cửa sổ, chỉ có một cái cửa nhỏ.

Lạc Ngưng sờ đến khóa cửa, thủ pháp thuần thục lấy châm sắt mở khóa; Dạ Kinh Đường thì bảo hộ ở sau lưng, chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Chờ sau khi khóa mở ra, Lạc Ngưng nắm trong tay, dùng bàn tay đỡ lấy cửa gỗ, chậm chạp mở ra, trong phòng tối đen đưa tay không thấy được năm ngón, lập tức truyền đến một cảm giác âm mát.

Kinh thành có hơn trăm vạn nhân khẩu thường trú, rồng rắn

lẫn lộn, là người hay quỷ đều sẽ có chút công phu, dù là pháp lệnh có nghiêm ngặt, cũng tránh không được án mạng xuất hiện. Vì thế phòng chứa thi thể làm khá lớn, bên trong để ba mươi cái giường ngủ, có mười mấy bộ thi thể che kín vải trắng.

Lạc Ngưng trước tiên tiến vào phòng chứa thi thể, Dạ Kinh Đường theo sát phía sau, giữ cửa nhẹ nhàng đóng kỹ, sau đó đưa tay để Lạc Ngưng đứng ở cửa, bản thân thì đi vén vải trắng.

Lạc Ngưng biết mùa hè mà thi thể cất giữ mấy ngày, sẽ là bộ dáng gì, cũng không có cự tuyệt hảo ý của Dạ Kinh Đường.

"Phù. . ."

Dạ Kinh Đường lấy ra cây châm lửa, thổi lửa lên, sau đó trong phòng đen nhánh liền có thêm một chút sáng lập lòe, hắn lấy tay che chắn tia sáng yếu ớt, đi vào trước giường đặt thi thể, cẩn thận tìm thi thể.

Đại Ngụy không cấm đao binh, thi thể có thể đi vào phòng chứa thi thể của nha môn, hoặc là đột tử, tứ chi không trọn vẹn cộng thêm ngày mùa hè chói chang, cảnh tượng dưới vải trắng là thế nào cũng có thể tưởng tượng được ra.

Có thể nói dưới mỗi khối vải trắng, đều có nhưng điều ngạc nhiên khác nhau. Dạ Kinh Đường chỉ là lật ra cỗ thứ nhất, liền khiến hắn buồn nôn nhíu mày.

Cũng may ‘Mở rương’ như này cũng không tiếp tục bao lâu, khi lật vải đến bộ thứ ba, liền phát hiện công bộ tiểu lại Triệu Đức.

Dạ Kinh Đường âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hơi nghiêng đầu, Lạc Ngưng im ắng đi đến trước mặt, nhờ ánh lửa, xem xét chưởng ấn biến thành màu đen ở ngực thi thể.

Dạ Kinh Đường thấy Lạc Ngưng nhìn không rời mắt hồi lâu,

nhịn không được tiến đến bên tai:

"Như thế nào?"

"Cái này. . ."

Lạc Ngưng từ Dạ Kinh Đường trong tay nhận lấy cây châm lửa, tiến đến trước thi thể quan sát tỉ mỉ vết bầm trên da, trong mắt hiện ra thật sâu nghi hoặc:

"Đúng là Bát Quái Du Thân Chưởng, lực đạo không nặng, nhưng hỏa hầu cực kỳ điêu luyện, nói Trương hộ pháp tự mình ra tay ta cũng tin. Nhưng xét từ độ lớn nhỏ của bàn tay có thể khẳng định tuyệt không phải người bên trong giáo ta."

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ:

"Có phải là đồ đệ trước kia Trương Hoành Cốc hay không?"

"Không có khả năng, mấy đồ đệ của Trương hộ pháp, đều là đường chủ hương chủ Bình Thiên Giáo, ta đều biết, chưa nghe nói qua có cái đồ đệ khác."

"Hẳn là có người dùng chiêu thức tương tự?"

Lạc Ngưng nghĩ nghĩ, lắc đầu nói:

"Vận khí mạch lạc, giống như bố cục của bàn cờ, có câu chuyện xưa gọi 'Thiên cổ không cùng cục', trên đời không có khả năng có hai ván cờ hoàn toàn tương tự, kiểu gì cũng có chút khác biệt nhỏ bé. Cái chưởng ấn này, cùng Trương hộ pháp Du Thân Chưởng giống nhau như đúc, tất nhiên cùng một gốc rễ."

Dạ Kinh Đường chậm rãi gật đầu, lại càng thêm suy tư:

"Ngươi viết thư đi Bình Thiên Giáo hỏi một chút? Nếu chưởng pháp cùng một gốc dễ với bộ do Trương Hoành Cốc sáng tạo ra, Trương Hoành Cốc không có khả năng không biết nguồn gốc."

Chương 229 - Có Người Tới

Chương 229. Có Người Tới

Lạc Ngưng vốn định gật đầu, nhưng nghĩ nghĩ, lại quay đầu sang:

"Ta là đầu mục phản tặc Bình Thiên Giáo, giúp triều đình phá án tìm hung phạm, có phải. . ."

Dạ Kinh Đường quả thực không ngờ tới Lạc nữ hiệp có thể nhớ tới cái này, liền nói:

"Ngươi không giúp ta phá án, ta làm sao tại trước mặt Tĩnh Vương dựng nên uy tín? Không có uy tín, ta làm sao cứu Cừu Thiên Hợp?"

Dựng nên uy tín?

Tại sao ta lại có cảm giác là đang giúp ngươi theo đuổi nữ vương gia. . .

Lạc Ngưng trong lòng là lạ, nhưng lời này cũng không cách nào nói rõ, không tiếp tục nói nhiều, yên lặng nghiên cứu chi tiết chưởng ấn.

Hai người còn chưa nghiên cứu được bao lâu, bên ngoài bỗng nhiên vang lên:

"Cô ~~ cô ~~ "

Tiếng kêu của cú mèo.

Cây châm lửa trong tay Lạc Ngưng trong nháy mắt bị che lại,

bên trong phòng chứa thi thể lại không còn nhiều ánh sáng.

Nàng nghiêng tai lắng nghe, lại phát hiện nam nhân bên cạnh đem nàng ôm lấy, chậm rãi trốn xuống dưới.

Lạc Ngưng biết bên ngoài có động tĩnh, cũng không phản kháng, vô thanh vô tức tựa ở trong ngực tiểu tặc, bị hắn ôm lăn đến dưới một cái giường, hết sức chú ý đến động tĩnh bên ngoài phòng chứa thi thể. . .

"Ục ục ~~ . . ."

Tiếng Chim chim kêu lại lần nữa từ bên ngoài truyền đến.

Dạ Kinh Đường ôm Lạc Ngưng trốn dưới gầm giường, trong lòng hiện lên nghi hoặc - ám hiệu của chim chim, đang nhắc nhở có người âm thầm tới gần, không phải tuần tra quan sai. . .

Người đó có thể là ai?

Dạ Kinh Đường nín hơi ngưng khí, yên tĩnh chờ đợi không bao lâu, liền phát hiện cửa gỗ phòng chứa thi thể, xuất hiện một cái khe nhỏ khe hở, lọi vào một chút ánh sáng từ bên ngoài, tiếp đó là một đạo hắc ảnh âm thầm đi vào.

Khi cửa đóng lại, cũng không có nửa điểm động tĩnh, có thể thấy được người tới khinh công tuyệt đối không thấp.

"Phù. . ."

Tiếng thổi vang lên, một đạo ánh lửa yếu ớt, từ cửa phòng chứa thi thể sáng lên.

Dạ Kinh Đường nín hơi ngưng khí quan sát tỉ mỉ, có thể thấy được người đến cũng là một người mặc đồ màu đen y phục dạ hành, chỉ lộ ra một đôi mắt có chút sắc bén, trên mặt đeo khăn che mặt, cõng theo miếng vải đen bọc binh khí.

Nhìn chiều cao người áo đen, ước chừng vừa hay đến chóp mũi hắn. . .

? !

Dạ Kinh Đường sững sờ, bất động thanh sắc bí mật quan sát, phát hiện người áo đen bắt đầu tìm kiếm thi thể, rất nhanh ngừng lại bên cạnh thi thể Triệu Đức, trong tay áo im ắng lấy ra một cái bình nhỏ, đổ xuống chưởng ấn ở phần ngực thi thể.

Thử ~~~

Một chút khói trắng, từ bên trên da thịt thi thể bốc lên.

Lạc Ngưng cùng Dạ Kinh Đường ánh mắt đồng thời ngưng tụ, minh bạch ý tứ người tới, hủy thi diệt tích! Người tới đại khái là người khả nghi!

Ngay khoảnh khắc Lạc Ngưng lóe lên ý nghĩ này, lỗ tai liền bị tiểu tặc bưng kín, sau đó vang lên một tiếng kêu rất lớn:

"A !"

Tên là Dạ Kinh Đường, chính là vì hồi nhỏ tiếng khóc của hắn rất vang dội, điều này nói rõ trời sinh khí lực tràn đầy, tố chất thân thể vô cùng tốt, thiên phú cao.

Bây giờ trưởng thành, Dạ Kinh Đường đã nói chuyện có chừng mực hơn không nóng không lạnh, nhưng thiên phú đó hiển nhiên không có biến mất.

Lúc này hắn hét một tiếng hét toàn lực, trong bóng đêm yên tĩnh vang lên một tiếng kinh lôi! Âm thanh vừa vang lên, xung quanh nha môn xuất hiện các loại động tĩnh ồn ào, ngay cả chim chim đều: "Chít chít!" một tiếng, rõ ràng là bị dọa đến xù lông lên.

Mà nhà xác là thạch thất bịt kín, thanh âm nghe to hơn rất

nhiều so với bên ngoài.

Lạc Ngưng được che lỗ tai, sọ não còn bị chấn động đến vang ong ong, cơ thể giật mình, đôi mắt đẹp trừng lớn hoảng sợ, không biết quần có ướt không. Lạc Ngưng biết phía sau có người, đều bị sợ đến như vậy, phản ứng người áo đen thì không cần nói cũng hiểu.

Người áo đen lén lút chui vào nha môn hủy thi diệt tích, vốn là vểnh tai nghe động tĩnh bên ngoài, còn bị hoàn cảnh âm trầm của phòng chứa thi thể ảnh hưởng.

Tiếng kêu như sấm rền đột nhiên vang lên, người áo đen cầm cây châm lửa, cơ thể trong nháy mắt thẳng băng, run lên giống như bị bệnh sốt rét, cây châm lửa bằng trúc trực tiếp bị bóp nát, thẳng tắp liền hướng sau ngã xuống, đúng là bị dọa ra trạng thái cứng ngắc.

Đúng lúc này!

Soạt ~

Dạ Kinh Đường đánh vỡ giường, hướng người áo đen bay nhào tới, tay phải đánh vào đầu, tay trái chụp hướng cổ, ý đồ bắt sống người tới.

Nhưng người áo đen tuyệt không phải hạng người hời hợt, chỉ trong nháy mắt bị chế trụ, liền có phản ứng lại, tay phải cầm cái bình hất về trước.

Xi~

Dạ Kinh Đường không nghĩ tới con hàng này có thể hoàn hồn nhanh như vậy, biết trong bình là dược thủy có tính ăn mòn mạnh, bị giội đến trên mặt thì chắc chắn sẽ bị hủy dung, không dám đón đỡ, cấp tốc khom người trốn tránh, sợ Lạc Ngưng sau lưng trúng chiêu, hắn cầm lên vải trắng thi thể trùm bên cạnh, hắt tới phía

trước.

Bá ~

Dược thủy giội đi ra, bị vải trắng hắt về phía tường đá, vẩy một chút lên trên thi thể, thi thể lúc này tan ra mấy cái lỗ rách, bốc lên khói trắng.

Người áo đen có thể thoát khốn, tự biết trúng phục kích, không có nửa điểm ý nghĩ ham chiến, bay nhào tới hướng cửa.

Chương 230 - Ta Là Quan Sai

Chương 230. Ta Là Quan Sai

Lạc Ngưng mặc dù kém chút bị Dạ Kinh Đường dọa khóc, nhưng động tác trên tay không chậm chút nào, từ mặt đất nhảy lên, nửa đường nhuyễn kiếm bên hông ra khỏi vỏ, thẳng hướng cửa nhỏ nhà xác.

Vù~

Cây châm lửa chậm rãi rơi xuống, ngân phong ba thước như Khổng Tước xòe đuôi, trực tiếp chặn kín đường ra!

Người áo đen kia thân ở không trung, đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, cổ tay lật nhẹ một sợi dây đỏ từ trong tay áo bắn ra.

Hưu ~

Dây đỏ bắn lên trên nóc nhà, trực tiếp xuyên thấu, người áo đen dùng tay trái kéo mạnh, thân thể liền bay về phía trước

Dạ Kinh Đường nhìn ra người này võ nghệ thâm bất khả trắc, từ bỏ ý nghĩ bắt sống, tay trái bắt lấy chuôi đao thân hình bạo khởi.

Sang sảng !

Trong thạch thất hàn mang lóe lên!

Người áo đen còn đang giữa không trung, phát hiện sát ý đánh tới, lập tức hai tay cầm chuôi đao sau vai rút ra:

"Aaa!"

Trong lúc hét vang, người áo đen đã rút trường đao ra khỏi vỏ, cơ bắp cánh tay trong nháy mắt xé rách tay áo, trực đao ba thước lấy tốc độ đáng sợ đánh xuống.

Keng ~

Hai thanh đao đụng vào nhau, trong thạch thất tuôn ra ánh lửa, tựa như trời quang hiện lên một ánh chớp.

Khí kình bành trướng ẩn chứa trong song đao nháy mắt bộc phát, trực tiếp lật ngược hai cái giường bên cạnh.

Dạ Kinh Đường tay trái cũng cầm trường đao, tiếp được một bổ bằng hai tay của đối phương, thân hình lảo đảo về sau, đụng phải cái giường phía sau.

Người áo đen thì cả người bị đánh bay, đập vào tường đá phía sau.

Soạt~

Bành~

Hai người đồng thời tách ra gần ba trượng.

Cộc cộc ~~

Cây châm lửa của người áo đen cho đến lúc này mới rơi trên mặt đất, tỏa ra ánh sáng chợp chờn, phòng chứa thi thể cũng lâm vào tĩnh mịch.

Dạ Kinh Đường cũng không lại lần nữa đoạt công, hai tay cầm đao, lưỡi đao hướng về trước bảo trì tư thế đâm, hai con ngươi khóa chặt nhất cử nhất động người áo đen, dò hỏi:

"Hắn dùng đao pháp nào?"

Lạc Ngưng đang ngăn chặn ở cửa ra duy nhất, đáp lại nói:

"Bắc Lương phá mũi đao, chiến trận đao pháp."

Người áo đen lưng tựa vách tường, hai tay cầm đao đặt trước người cẩn thận phòng đao thứ hai của Bát Bộ Cuồng Đao, đáy mắt có chút kinh nghi:

"Bát Bộ Cuồng Đao?"

Dạ Kinh Đường thấy đối phương có thể nhìn ra môn đạo, đổi sang một tay cầm đao, đổi thành đao đỡ của Thiên Hợp Đao:

"Ngươi là người Bắc Lương?"

Keng keng keng ~~

Cũng vào lúc này, bên ngoài vang lên âm thanh chiêng đồng, hẳn là quan sai trực ban từ bên trong kinh hãi hồi phục, đang kêu gọi trợ giúp.

Người áo đen dư quang lướt nhìn người vừa mới mở miệng làm hỏng việc của hắn – Lạc Ngưng, sau đó lại nhìn về phía người mang y phục dạ hành Dạ Kinh Đường:

"Nhìn cách ăn mặc của các hạ hẳn là cùng đồng đạo, cần gì khó xử lẫn nhau, quan binh đến thì tất cả đều chạy không thoát, nếu không chúng ta ra ngoài đánh?"

Dạ Kinh Đường nhìn chằm chằm người áo đen, tay trái khẽ run, trượt ra một khối lệnh bài đồng thau:

"Ta là sai gia!"

? !

Người áo đen nhìn thấy lệnh bài khắc chữ Tĩnh, đáy mắt hiện lên một vòng kinh ngạc, ý tứ đoán chừng là : con mẹ ngươi, quan sai đường đường chính chính, còn mặc như này trốn ở phòng chứa thi thể nha môn hù để dọa người. Ngươi có bị bệnh không?. . .

Nếu là quan sai, vậy khẳng định không thể thương lượng.

Người áo đen hẳn là nhìn ra Dạ Kinh Đường đổi thành Thiên Hợp Đao ra tay, khẽ cất bước, hai chân một trước một sau, để đao nằm ngang ở bên cạnh người, mở lưỡi đao, mũi đao hướng về phía trước.

Lạc Ngưng thấy vậy mở miệng nhắc nhở:

" Thức mở đầu Đồ Châu thiên hạc sơn trang « Long khí kiếm », Long khí kiếm pháp quỷ mị, kiếm thế vô ảnh, không dễ suy đoán hướng xuất kiếm, ngươi cũng không cần phải tìm ra, trực tiếp đánh vào người, chỉ cần hắn không có nhanh bằng ngươi, tất nhiên sẽ phải lui về thế thủ."

?

Hai bên giằng co trầm mặc xuống. Dạ Kinh Đường hơi trầm ngâm, cầm đao nhìn về phía đối thủ. Người áo đen thì nhìn về phía Lạc Ngưng, cảm thấy nữ tử này hình như càng khó chơi hơn, trong lúc nhất thời cũng không dám tùy tiện phá vây.

Lạc Ngưng chặn ở cửa ra duy nhất, tự nhiên cũng không vội mà xuất thủ.

Bịch bịch bịch ~

Bên ngoài truyền đến tiếng vang, giằng co tiếp nữa chắp cánh cũng khó thoát.

Người áo đen âm thầm cắn răng, tay trái đột nhiên vung sang bên cạnh.

Ào ào táp ~

Ba cái phi tiêu bông tuyết phá không mà đi, mang theo âm thanh xé gió thê lương, lao thẳng nửa người trên Lạc Ngưng.

Dạ Kinh Đường đồng thời đánh tới, thân hình bạo khởi cầm đao trảm về trước, chỉ một thoáng, bên trong phòng chứa thi thể nổi lên một cỗ kình phong, ép đến trước người áo đen.

Khoảng cách này, Dạ Kinh Đường dùng Bát Bộ Cuồng Đao tập kích cận chiến, người áo đen ném phi tiêu ra ngoài, đồng thời liền đem đao nằm ngang ngăn ở trước người, hai chân mạnh mẽ đạp phía sau nhảy.

Keng ~

Khí lãng cuồn cuộn, bên trong phòng chứa thi thể phát ra một tiếng bạo hưởng đinh tai nhức óc.

Dạ Kinh Đường một đao bổ đơn đao phía trên của người áo đen, lực đạo bành trướng đến cực điểm trực tiếp bộc phát.

Mà bản thân người áo đen đang toàn lực đánh tới, khi cả hai nguồn lực gặp nhau, lực sung kích đập vào trên tường đá.

Ầm ầm ~ Bị trọng kích đánh vào, tường đá dày một thước chắc chắn trong nháy mắt phồng lên rồi nổ tung.

Chương 231 - Chắc là Vôi Sống

Chương 231. Chắc là Vôi Sống

Người áo đen phát ra rên lên một tiếng, mặc dù bị va đập đến trọng thương, nhưng cũng coi như lao ra được khỏi nhà xác, chưa rơi xuống đất liền lật nhẹ tay trái, bắn lên một sợi dây đỏ, xuyên vào trên xà nhà.

Hưu ~

Dạ Kinh Đường không sao có thể cơ hội, một đao xuất thủ, bồi thêm một chiêu tiến bộ trảm, tại giây phút người áo đen nhờ sợi dây kéo lên thì một đao đã chém về phía eo.

Keng ~ người áo đen lại lần nữa bị đánh bay, đụng nát tường gạch phía sau, bắn ra Đường bên ngoài nha môn.

"Hừ!"

Người áo đen còn chưa rơi xuống đất, Dạ Kinh Đường đã phi thân lên, xoay người đánh một đao, toàn lực chém xuống. Bát Bộ Cuồng Đao vòng vòng đan xen, người áo đen bị đánh đến mất cân bằng, căn bản không có cách nào trở tay, đón thêm một đao, dù biết độn thổ để chạy chốn cũng là hi vọng xa vời.

Dưới tuyệt cảnh, nhân lúc còn chưa ngã sấp mặt xuống đường, người áo đen toàn thân chấn động mạnh mẽ, từ trong vạt áo trước ngực bỗng lấy ra cái bọc nhỏ, tiếp theo:

Bành ~

Vải vóc nổ tung! bụi phấn màu trắng phun ra, một mảnh bụi mù trắng xóa đường.

Dạ Kinh Đường muốn bổ thêm một đao nữa nhưng không thể nhìn xuyên qua bụi mù, lại thêm không xác định được bột màu trắng là thứ gì, liền thu lực, nhảy sang phía bên cạnh, lấy tay trái bịt lại miệng mũi:

"Coi chừng."

Lạc Ngưng từ phòng chứa thi thể xông ra, mắt thấy bột màu trắng bị gió đêm thổi tới, tay cầm kiếm vung lên, Thanh Phong ba thước chuyển thành máy xay gió, thổi bay bụi trắng ra, thân hình từ phía bên cạnh đánh vào.

Phù phù !

Người áo đen ngã trên mặt đường cũng không dám chậm trễ một giây, xoay người lao lên, trên đường đi còn ném ra mấy chiếc bình, lúc này ở giữa đường bụi mù đầy trời, ẩn dấu thân hình.

Hô ~

Gió đêm thổi qua, bụi mù lúc này khuếch tán tới hướng nha môn.

Dạ Kinh Đường thấy chim chim đã từ trên không trung đuổi theo, liền không tiếp tục mạo hiểm xông vào làn bụi trắn, kéo tay Lạc Ngưng tránh né.

Lạc Ngưng là người Bình Thiên Giáo, đối với nàng mà nói, uy hiếp quan phục lớn hơn so với người hiềm nghi hung án, lập tức ánh mắt cẩn thận quay lại nhìn phía sau. Hai bên đánh nhau cũng chỉ một lát, nhân thủ trong nha môn đều vây quanh. Đồng thời lúc này phía sau vang lên âm thanh kéo dây cung.

Nhảy nhảy nhảy ~~

Dạ Kinh Đường mặc y phục dạ hành, quan sai căn bản phân không ra địch ta, sợ bị xem như bia ngắm trực tiếp bị bắn thành

nhím liền mở miệng nói:

"Nha Môn Dạ Kinh Đường phá án ở đây, chớ tổn thương quân mình!"

Nói xong kéo khăn che mặt xuống, lấy ra lệnh bài Tĩnh Vương phủ!

Hơn mười tên quan sai từ xung quanh nha môn chạy tới, giương cung định bắn áp sát từ hai bên lối nhỏ, phát hiện là lệnh bài Tĩnh Vương phủ, có chút dừng lại.

Vũ Văn Thừa Đức đứng tại phía sau quan sai, thấy thế vội vàng đưa tay:

"Ngừng ngừng! Dạ công tử, vì sao ngươi ở chỗ này?"

Dạ Kinh Đường thu hồi lệnh bài, giải thích nói:

"Du Thân Chưởng là thật, ta ban ngày cố ý nói khả năng có dị dạng, rồi tới đây ôm cây đợi thỏ, để xem hung thủ có thể tới hủy thi diệt tích hay không, không nghĩ tới thật sự để ta gặp được. Việc này tuyệt không đơn giản, trong nha môn chắc chắn có nội ứng mật báo cho hung thủ, hơn nữa còn là một trong những người đi điều tra Đường Trúc Tịch hôm nay."

"Nội ứng. . ."

Rất nhiều quan sai hai mặt nhìn nhau, có chút không nghĩ ra.

Vũ Văn Thừa Đức mờ mịt một lát, sau đó quay đầu tức giận nói:

"Đi điều tra, gọi hết những người hôm nay đã đến đường Trúc Tịch đến đây cho bản quan. . ."

Dạ Kinh Đường thu đao trở vào vỏ, thấy bên trên tay áo trái, dính chút bột màu trắng, nhíu mày, nhảy vọt ra chuồng ngựa sau

nha môn, dùng nước rửa tay trái.

Ào ào ~~

Lạc Ngưng đi tới trước mặt, nhấc tay điểm nhẹ hai huyệt đạo trên vai trái của Dạ Kinh Đường, cánh tay trái lập tức rủ xuống, sau đó nắm chặt tay trái Dạ Kinh Đường cẩn thận kiểm tra:

"Ngươi có cái cảm giác gì lạ không?"

"Bị phong bế khí huyệt, ta muốn nhấc tay liền không có cảm giác gì. Bột trắng kia hình như là vôi sống."

Lạc Ngưng nghiêm túc nói:

"Ngươi tưởng đây là lưu manh đầu đường đánh nhau sao? Còn vôi. . ."

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy giao phong loại cấp bậc này, khả năng xuất hiện vôi sẽ không lớn, sợ việc lớn xảy ra, từ trong chuồng ngựa dắt ra một con ngựa của nha môn, xoay người đi ra ngoài:

"Ta đi tìm Vương thái y hỏi xem, để phòng vạn nhất, ngươi có đi hay không?"

"Vương thái y. . ."

Lạc Ngưng biết Vương lão thái y cùng con dâu Vương phu nhân ở kinh thành, đều là thần y tiếng tăm lừng lẫy, chỉ cần vẫn còn hơi thở đều có thể đem người kéo từ quỷ môn quan trở về.

Hiện tại nàng cũng không bị thương, không cần bắt mạch, không sợ bị vương thái y nhìn ra nội tình, lập tức nhảy lên, ngồi ở phía sau Dạ Kinh Đường:

"Ta lấy thân phận gì đi theo ngươi? Thuộc hạ của ngươi?"

"Là vợ chưa cưới của ta."

". . ."

Lạc Ngưng há to miệng, nhưng cũng không nghĩ được quan hệ nào hợp lý hơn, liền im lặng.

"Giá !"

Dạ Kinh Đường chân khẽ kẹp bụng ngựa, xông ra từ cửa hông của nha môn, đi vào trên Đường, đảo mắt một chút rồi dùng dây cương điều khiển đầu ngựa, chạy tới phía Văn Đức Kiều. . .

Chương 232 - Lo Lắng Bạc Đầu

Chương 232. Lo Lắng Bạc Đầu

Trong vương phủ lặng ngắt như tờ, Minh Ngọc Lâu cao tới năm tầng, liền tựa như một tòa hải đăng dựng đứng ở kinh thành, cửa sổ lóe lên đèn đuốc vàng rực.

Bên ngoài thư phòng tầng cao nhất, Thái hậu nương nương thân mặc váy đỏ thẫm, đứng bên cạnh rào chắn trên sân thượng, trong tay cầm kính viễn vọng mà bên dưới tiến cống lên nhìn quan sát phố Ngô Đồng ở phương xa, gió đêm thổi làm làn váy tung bay, lộ ra bắp chân trắng nõn như ẩn như hiện.

Trong thư phòng đèn đuốc sáng trưng, Đông Phương Ly Nhân ngồi đọc sách ở bàn lớn, trước mặt còn bày biện chống chất mấy hồ sơ vụ án, đang tô tô vẽ vẽ bên trên sách nhỏ.

Đông Phương Ly Nhân sinh ra chính là nhị công chúa kim chi ngọc diệp, cũng yêu thích võ nghệ, nhưng thượng võ cùng tra án là hai việc khác nhau, nàng không có cơ hội tự mình đi ra ngoài điều tra án, trước kia cũng không có học những thứ này.

Nhưng hôm nay tại đường Trúc Tịch, Kinh Đường đại nhân thể hiện tài năng trước mặt mọi người, quả thực đem nàng đến cho nàng không ít kinh diễm.

Từ đầu thiên phú tập võ của nàng đã kém xa hắn rất nhiều, giờ đây ngay cả công việc bản chức đều không thể nhúng vào một câu, về sau sao có phát uy trước mặt thuộc hạ?

Vì thế ngay sau khi trở về từ Đường Trúc Tịch, Đông Phương Ly Nhân đã vùi đầu đọc những bản án từ xưa đến nay, học tập

kinh nghiệm, để lần sau gặp lại loại trường hợp này, không đến mức bị Dạ Kinh Đường hạ uy phong biến thành ngây ngốc vương gia.

Trong lúc chăm chú nghiên cứu, Thái hậu nương nương đem kính viễn vọng đưa cho Hồng Ngọc, buồn bã ỉu xìu đi vào trong phòng:

"Ly Nhân, cái thuộc hạ kia của ngươi, có phải đã trở lại hay không?"

Đông Phương Ly Nhân đang viết viết trên sách nhỏ, cũng không ngẩng đầu, tiện miệng hỏi:

"Ai?"

"Chính là cái công tử họ Dạ kia, ngươi lần trước không phải đã nói, để bản cung học vẽ tranh sao? Đừng bảo quên rồi nhé?"

Đông Phương Ly Nhân dừng đầu bút lông lại, chớp chớp mắt, nhớ tới việc tháng trước đã đáp ứng Thái Hậu là mang Dạ Kinh Đường vào cung để cho Thái hậu vẽ chân dung mấy ngày, liền nói:

"Ừm. . . Hắn vừa trở về sáng nay, chờ hắn có thời gian rảnh, ta liền kêu hắn tới, để Thái hậu vẽ tranh."

Thái hậu nương nương ngồi trên giường mỹ nhân, vuốt ve quả cầu bằng lông, thở dài yếu ớt:

"Ngươi là vương gia, loại chuyện này, còn cần phải xem thuộc hạ có rảnh không sao?"

Đông Phương Ly Nhân giải thích nói:

"Công sự làm trọng. Dạ Kinh Đường là đại tài, hôm nay dẫn hắn tới Đường Trúc Tịch phá án, ta chỉ là hơi chỉ điểm, hắn liền mắt sáng như đuốc, từ một chút vết tích suy đoán ra đặc điểm của

hung thủ, đem người Hình bộ làm cho ngạc nhiên như gặp được thiên nhân. Thiên tài như thế, nếu đưa vào cung trong, để tỷ tỷ chọn trúng giữ ở bên người, bách tính chẳng phải là thiếu mất một cái Thanh Thiên đại lão gia. . ."

Đông Phương Ly Nhân nói lời này, chính là đang nói cho Thái hậu nghe, nàng đem Dạ Kinh Đường chụp xuống là thưởng thức tài năng của hắn, không phải là chọn mỹ nam giữ lại làm của riêng.

Nhưng Thái hậu nương nương lại không ngốc, cói như chưa nghe thấy lời nói như đang bịt tai trộm chuông này, nghĩ một chút lại nói:

"Nếu như xác thực có năng lực, liền phải nghĩ biện pháp dùng, phân ưu cho Thánh thượng. Bản cung không quan tâm việc triều chính, nhưng cũng có thể cảm giác được thế cục không được thái bình. Hôm qua bản cung bồi Thánh thượng tắm rửa, phát hiện Thánh thượng có một sợi tóc bạc, trong lòng rất sốt ruột . . ."

"Hả?"

Lông mi Đông Phương Ly Nhân khẽ nhúc nhích, giương mắt hỏi lại:

"Tóc bạc?"

"Chỉ có một sợi, Thánh thượng nói không có chuyện gì, bản cung cũng không cảm thấy gì lạ. Thân là bậc đế vương, chính sự nhiều vô số, người vất vả lâu ngày thành tật cũng không phải số ít. Ngươi mặc dù cũng bận rộn, nhưng ít ra có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi, không có chuyện còn có thể cùng Dạ Kinh Đường dạo chơi giải sầu; Nhưng Thánh thượng vừa rời giường liền phải xử lý chính vụ, mỗi ngày cũng chỉ có thể cùng cung nữ bên người chơi đùa một lát, ngày ngày như thế, mỗi năm đều như thế. . ."

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, cảm thấy sự tình không có đơn giản như vậy, thân là đế vương một nước, trên vai áp lực xác thực lớn, nhưng lấy tính cách mạnh mẽ của tỷ tỷ, ngay cả hoàng đế cũng dám kéo xuống ngựa, thì hoàn toàn có thể chống đỡ được, làm sao lại sầu muốn đến trắng tóc. . .

Chẳng lẽ là bởi vì nàng trung gian kiếm tiền túi riêng, giữ lại nam sủng. . .

Đương lúc suy nghĩ lung tung, bà lão tóc trắng im ắng xuất hiện trong thư phòng, nhẹ giọng bẩm báo:

"Điện hạ, vừa rồi Dạ công tử đi điều tra án mạng của Đường Trúc Tịch, bắt gặp hung thủ tới hủy thi diệt tích. . ."

"Hả?"

Đông Phương Ly Nhân lấy lại tinh thần, gấp sách lại, có chút bất ngờ:

"Hắn đêm hôm khuya khoắt còn một mình chạy ra ngoài tra án? Bắt gặp hung thủ như thế nào?"

Bà lão tóc trắng đáy mắt có chút khâm phục:

"Theo bẩm báo, Dạ công tử ban ngày đã nhìn ra Du Thân Chưởng là thật, nhưng cảm giác được có nội tình khác, liền cố ý nói chưởng pháp có điểm đáng ngờ, sau đó ban đêm ngồi chờ ở gần thi thể, muốn nhìn xem có người đến hủy thi diệt tích hay không. Kết quả hung thủ ban đêm thật đến đây. . ."

Đông Phương Ly Nhân nhướng mày:

"Hắn hoài nghi quan phủ có nội gián?"

Chương 233 - Ta Còn Cứu Được Không?

Chương 233. Ta Còn Cứu Được Không?

Bà lão tóc trắng trịnh trọng gật đầu:

"Lấy kết quả đến xem, trong nha môn xác thực có nội gián, thấy Dạ công tử nhìn ra dấu vết chưởng pháp, vụng trộm đi báo tin cho hung thủ."

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt:

"Ây. . . Hắn sao có thể nhìn ra quan phủ có nội gián?"

Bà lão tóc trắng nghĩ nghĩ, có chút miễn cưỡng giải thích, nói:

"Dạ công tử hẳn là nhìn ra chưởng pháp có chút không hợp lý, tùy tiện thử một chút xem ban đêm hung thủ có tới hủy thi diệt tích không. Nói rõ bản thân hung thủ cũng cho rằng, chưởng pháp cùng một mạch với Trương Hoành Cốc nhưng vẫn tồn tại điểm khác biệt, hung thủ tuyệt không phải người Bình Thiên Giáo. . . Ừm. . . Chỉ có thể nói Dạ công tử nhãn lực tỉ mỉ, trực giác hơn người, vận khí cũng không tệ. . ."

Đông Phương Ly Nhân trong lòng kinh ngạc không thôi, cảm thấy bản lĩnh phá án của Dạ Kinh Đường, hình như so với thiên phú tập võ cũng đều không hợp thói thường. Giỏi như nhau. Nàng chậm rãi gật đầu:

"Biết chưởng pháp độc môn của Bình Thiên Giáo, còn có nội ứng trong quan phủ, việc này tuyệt đối không nhỏ. . . có bắt được hung thủ không?"

"Dạ công tử nói hung thủ rất xảo trá, đang nghĩ cách lần theo dấu vết. Thời điểm cùng hung thủ chém giết, Dạ công tử đã bị thương, vừa đi đến phủ Vương thái y. . ."

"Bị thương? !"

Đông Phương Ly Nhân sắc mặt biến hóa, đứng dậy:

"Thái hậu, ngài nghỉ ngơi trước, ta đi ra xem một chút."

Thái hậu nương nương rất thông cảm khua tay:

"Đi đi, ban đêm không cần phải gấp gáp trở về bồi mẫu hậu ngủ đâu."

?

Đông Phương Ly Nhân dừng bước chân lại, cảm thấy trong lời nói ấy của Thái hậu có hàm ý, nhưng ngẫm lại vẫn là thôi bỏ đi. . .

Văn Đức Kiều, Vương gia đại trạch.

Văn Đức Kiều ở Nam Thành, tiếp giáp tường ngoài hoàng thành, có rất nhiều biệt phủ của vương hầu công khanh ở chỗ này, vì thế hoàn cảnh ở vô cùng tốt, mặt đường do đá xanh một thước lát lên, hai bên là vỉa hè dành cho người đi bộ.

Đến ban đêm, mặc dù người đi đường không nhiều, nhưng hai bên đường đều treo đèn lồng.

Biệt phủ của Vương lão thái y, tại dải đất trung tâm Văn Đức Kiều, phía trước là một gian y quán, phía trên treo biển chữ vàng Hạnh Lâm Thánh Thủ, là Hoàng đế Đại Ngụy khai quốc ngự bút viết.

Sau y quán là vài gian phòng xá, là nơi cho người bị thương

tĩnh dưỡng, có mấy gian phòng đang có ánh đèn sáng. Mà phòng cuối cùng, thì là trạch viện Vương gia, quy mô rất lớn, nhưng rất là mộc mạc, trong hoa viên có đủ loại dược liệu.

Trong chính sảnh Vương gia, lập lòe một cây đèn nến.

Dạ Kinh Đường ngồi ngay ngắn bên cạnh án trà, tay phải đặt ở trên gối mềm.

Đối diện trà án, là cái ông lão thân mặc bạch bào, râu tóc bạc trắng, mặt mũi hiền lành, tay trái đặt trên cổ tay Dạ Kinh Đường, tay phải thì nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay, nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

Vương lão thái y đã qua tuổi tám mươi, lúc ở tiền triều cùng sư phụ đi khắp giang hồ, về sau Đại Ngụy khởi binh liền trở thành đại phu theo quân, khai quốc tiên đế mấy lần đánh trận bị thương, đều là do ông tự tay cứu sống, rồi sau đó khi Đại Ngụy khai quốc, ông được đảm nhiệm trọng trách cai quản Thái y viện làm từ đó đến nay, tính cả phế đế, trước sau trải qua bốn vị đế vương.

Trên giang hồ không người nào dám trêu chọc vào thần y Dược Vương Lý, vì sư phụ hắn là Vương lão thái y. một bình Ngọc Long Cao của Dược Vương Lý trên giang hồ có thể bán ra trăm lạng bạc ròng, địa vị Vương lão thái y thế nào từ đó có thể tưởng tượng ra.

Lão thần y như này nói một câu ‘ngươi chết rồi’ thì không còn ai dám nhận mình còn sống. Nhưng lúc này sắc mặt thần y lại có chút ngưng trọng, bắt mạch thật lâu cũng không nói lời nào.

"..."

Dạ Kinh Đường biết đại danh của Vương thần y, nguyên bản cảm thấy mình không có chuyện gì, nhưng nhìn bộ dáng này, trái tim cũng lạnh một nửa, Lạc nữ hiệp ở bên ngoài chờ đợi nếu cũng thấy được cảnh này chắc sẽ lo lắng sợ hãi, thương tâm gần chết,

hắn bèn xích lại gần thăm dò hỏi thăm:

"Vương lão, tại hạ. . . Còn cứu được hay không?"

Vương lão thái y nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay, một lúc lâu sau, mới đáp lại:

"Là Tuyết Nga Lân, tục xưng Bạch Thạch Hôi, bên Bắc Lương tương đối phổ biến, Đại Ngụy ít người dùng, không tính là độc dược, nhưng lợi hại ở điểm dính vào máu thịt, sẽ làm tắc khí mạch, thời gian ngắn khó mà xử lý, dùng nhiều cho việc đánh lén hoặc là ngăn chặn truy binh."

"Nha. . . Cái này nên giải như thế nào?"

"Bảy ngày tự khắc sẽ khôi phục, lão phu châm cho ngươi một châm, hai khắc đồng hồ liền không có gì đáng ngại."

". . ."

Dạ Kinh Đường âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng có chút im lặng, thầm nghĩ: Sự việc to như hạt vừng, sao ngài nhìn lâu như vậy? Làm ta lo lắng, đến việc bàn giao hậu sự cũng đã nghĩ qua. . .

Nhưng lời này khẳng định khó mà nói ra, Dạ Kinh Đường mỉm cười nói:

"Vương lão quả nhiên danh bất hư truyền, bột màu trắng kia, nhìn xác thực giống vôi, không nghĩ tới còn rất có lai lịch. . ."

"Tuyết nga lân nếu vung vào mặt tác dụng không khác vôi sống là bao nhiêu, thế tục mới gọi là Bạch Thạch Hôi, đều là vật không nói võ đức. Nếu là vung chuẩn, kỳ thật thứ này hiệu quả không nhanh bằng vôi sống, chỉ là người võ nghệ cao cường thân pháp đều không tầm thường, vôi sống vung không có tác dụng, giang hồ đạo chích mới suy nghĩ ra vật này."

Chương 234 - Có Gì Phải Sợ?

Chương 234. Có Gì Phải Sợ?

"Nha. . . Thụ giáo."

Vương lão thái y trong khi nói chuyện, từ trong hộp kim châm bên cạnh, lấy ra một cây kim châm, đâm vào trên cánh tay Dạ Kinh Đường, lại đâm xuống đầu ngon tay Dạ Kinh Đường, đầu ngón tay lúc này chảy ra giọt máu màu đen, nhỏ xuống bên trong bát sứ.

Dạ Kinh Đường phát hiện Vương lão thái y thi châm xong, về sau lại đang bắt mạch, dò hỏi:

"Tại hạ còn có chứng bệnh khác sao?"

Ngón tay Vương lão thái y gõ nhẹ lên mạch, suy nghĩ thật lâu, đưa mắt lên hỏi thăm:

"Cha ruột ngươi là ai?"

?

Dạ Kinh Đường không ngờ tới Vương lão thái y sẽ hỏi cái này, lắc đầu nói:

"Ta từ nhỏ bị vứt bỏ, là nghĩa phụ nhặt được, không biết thân thế. Vương lão hẳn là nhìn ra cái gì?"

Vương lão thái y vuốt vuốt chòm râu:

"Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, ngươi căn cốt rất tốt, trong số những người mà lão phu đã gặp, cũng có thể đứng hàng đầu, phụ mẫu tuyệt không phải hạng người bình thường, chỉ có

chút hiếu kì thôi."

"Ha ha ~ Vương lão quá khen, có thể là nghĩa phụ ta thuở nhỏ dạy dỗ ta tốt"

Tí tách ~

Tí tách ~

Giọt máu ở đầu ngón tay nhỏ xuống trong chén, màu sắc đen nhánh dùng tốc độ có thể nhìn thấy được nhạt dần.

Vương lão thái y chăm chú bắt mạch, một lúc lâu sau lại nói:

" Gân xương da là bên ngoài, Tinh khí thần mới là bên trong. Chỉ rèn luyện gân xương da, mà không tu tập bên trong, sẽ tiêu hao tiên thiên tinh khí, không phải trường thọ chi đạo. Về sau cho dù ngươi luyện võ công gì, cũng phải ghi nhớ đạo lý này."

Dạ Kinh Đường cảm thấy trong lời của Vương lão thái y nói có hàm ý, nhưng chưa thể khẳng định, liền vuốt cằm nói:

"Ta về sau ta sẽ chú ý hơn. Vương lão vậy mà còn có thể nhìn ra con đường võ nghệ của ta?"

" Pháp môn vận khí, không thể rời khỏi khí mạch, chỉ cần trải qua lịch duyệt thâm hậu, từ khí mạch mạnh yếu liền có thể nhìn ra một hai điều. Lão phu đã từng bắt mạch cho Cuồng Nha Tử, Cừu Thiên Hợp, lão Thương Khôi, có thể từ trên người ngươi thấy hình bóng của bọn họ."

Dạ Kinh Đường ánh mắt kinh ngạc, gật đầu thi lễ:

"Thất kính, là tại hạ kiến thức hạn hẹp. Vương lão đã bắt mạch cho Trịnh Phong?"

"Sau khi Trịnh Phong bị trọng thương có đến đây một lần, khí mạch đứt đoạn, ngay cả việc sinh con đẻ cái cũng là vô vọng, lão

phu là đại phu, không phải thần tiên, cứu không được."

Ánh mắt Dạ Kinh Đường hơi động, không lộ ra sắc mặt khác thường gì, chỉ là chậm rãi gật đầu.

"Đừng đi động, đợi ngón tay hết nhỏ máu rồi, một chút liền có thể rời đi."

Sau khi Vương lão thái y nói xong, vung tay cầm lấy quải trượng đứng dậy, đi về phía sau.

Dạ Kinh Đường có chút tâm sự, một mình trầm mặc một lát, liền chợt nhớ tới chim chim vẫn đang còn làm việc ở bên ngoài, đảo mắt nhìn ra phía ngoài. Kết quả phát hiện Lạc nữ hiệp vốn đứng ở ngoài cửa chờ, lúc này chẳng biết tại sao lại không thấy bóng dáng. . .

Lộc cộc cộc...

Xe ngựa Vương gia xa hoa dừng bên ngoài y quán, hộ vệ Nha Môn dừng ở khú giao nhau của đường, xe ngựa còn chưa dừng hẳn, Đông Phương Ly Nhân đã nhảy xuống xe ngựa, đi về phía sau y quán.

Vương phu nhân đang đứng trước hàng trăm loại thuốc, thấy thế vội vàng đi ra ngoài y quán, hạ thấp người thi lễ:

"Điện hạ, sao ngài lại tới đây?"

Bước chân Đông Phương Ly Nhân đi chậm lại mấy phần, làm ra tư thái nữ vương gia không nhanh không chậm, dò hỏi:

"Tới xem một chút, thương thế Dạ Kinh Đường thế nào rồi?"

Thần sắc Vương phu nhân nhu hòa, bước theo ở bên cạnh:

"Dạ công tử mới tới, thiếp thân đã xem qua mạch tượng, không có gì trở ngại, lão gia tử đang thi châm rồi ạ!. Lại nói vị hôn

thê Dạ công tử kia, dáng dấp thật là dễ nhìn. . ."

"?"

Bước chân Đông Phương Ly Nhân bỗng nhiên dừng lại, trong hai mắt hiện lên chút dị sắc:

"Vị hôn thê. . . ý trung nhân của hắn cũng ở đây?"

"Đúng vậy a, một cô nương rất xinh đẹp, nhìn lớn hơn mấy tuổi so với Dạ công tử, khí chất đặc biệt tốt, rất quan tâm Dạ công tử, một mực đi lại bên ngoài hành lang chờ tin tức. . ."

". . ."

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, chẳng biết tại sao, có chút không dám đi vào cửa.

Nhưng nghĩ lại, nàng cùng Dạ Kinh Đường lại không có quan hệ mập mờ gì, tới thăm hỏi thuộc hạ thôi mà, gặp gia quyến cũng rất bình thường, có cái gì không dám vào cửa?

Đáy lòng Đông Phương Ly Nhân mười phần cổ quái, nghĩ nghĩ:

"Bản vương thân phận đặc thù, không muốn quấy rầy gia quyến Dạ Kinh Đường, ừm. . . Mang bản vương đi xem một chút, bản vương thật sự tò mò, loại người long phượng như Dạ Kinh Đường có thể coi trọng nữ tử như thế nào."

Vương phu nhân thế nhưng là người từng trải, minh bạch diễn biến tâm lý của Tĩnh Vương, lập tức cũng không nhiều lời, đem Tĩnh Vương dẫn tới trong một gian đại sảnh khác của Vương gia, từ cửa sổ ở đây có thể nhìn thấy hành lang bên ngoài.

Đông Phương Ly Nhân làm ra bộ dáng tự nhiên nhất, đứng trước cửa sổ lặng lẽ quan sát, thấy được bên trong hành lang có một vị tiểu thiếu phụ mặc y phục dạ hành, hai tay chống bên hông

đi qua đi lại.

Chương 235 - Nên Điều Trị Cho Tướng Công

Chương 235. Nên Điều Trị Cho Tướng Công

Nhìn kỹ lại, thiếu phụ trời sinh da trắng như ngọc, môi đỏ giống hoa hồng, lông mày như lá liễu, cộng thêm một đôi mắt hoa đào câu hồn đoạt phách, tùy ý ngoái nhìn, cũng có thể khiến người nhìn thấy như si như say, đặc biệt là hiện tại lòng tràn đầy lo lắng, khẽ cắn môi dưới, bộ dáng thăm dò lo lắng, chỉ sợ nam nhân lạnh lùng nhất thế gian nhìn thấy, tâm can cũng sẽ rung động một chút.

Về phần dáng người nữ tử, mặc một bộ y phục dạ hành, nhìn thấy được rõ ràng thân eo tinh tế sắc nét, hai chân thẳng tắp thon dài, mông lại hết sức nở nang, mông rộng qua vai, nhìn qua chính là cơ thể mỹ nhân cực phẩm được miêu tả bên trên« nước mắt hiệp nữ ».

Mà càng đặc biệt hơn chính là khí chất của nàng, nhìn giống như thiên nữ hạ phàm, không dính một chút khói lửa nhân gian, hiển hiện một cỗ tiên khí xuất trần tại thế.

Trách không được Dạ Kinh Đường lại coi trọng như vậy. . .

Lần đầu tiên khi Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy nàng, liền hiểu Dạ Kinh Đường tại sao lại nhớ mãi không quên đối với ý trung nhân.

Mặc dù nàng rất tự tin đối với dung mạo của bản thân, nhưng không thể không thừa nhận, nữ tử này, càng giống thần tiên quyến lữ như trong tưởng tượng của giang hồ hiệp khách.

Mà nàng rõ ràng cường thế hơn chút, thiếu mấy phần ôn nhuận mềm mại của nữ nhân. . .

". . ."

Đông Phương Ly Nhân nhìn một lát, đáy mắt hiện lên một vòng phức tạp, quay người lại, trầm ngâm không nói gì.

Vương phu nhân thấu hiểu tâm tư nữ nhân, mỉm cười nói:

"Thiếp thân nhìn thấy cô nương này, xác thực cũng cảm thấy tự ti mặc cảm, nhưng mà điện hạ không cần phải như thế. Điện hạ cũng là khuynh quốc chi nữ, chỉ là khí chất của hai người khác nhau, so ra liền tựa như mẫu đơn và phù dung, đều có vẻ riêng. Mặt khác. . ."

Vương phu nhân nhìn chung quanh một chút, nhón chân lên, tiến đến bên tai Đông Phương Ly Nhân:

"Mặt khác, thiếp thân nhìn gương mặt của cô nương này, liền biết tương đối nhỏ yếu, là loại nữ tử đụng một cái liền động tình, phối hợp với nam nhân long tinh hổ mãnh như Dạ công tử, đại khái ban đêm mỗi ngày đều phải lau nước mắt. . ."

? ?

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, thần sắc hơi có vẻ kì lạ:

"Thật sao? A. . . Ngươi nói với bản vương cái này làm gì?"

Vương phu nhân mỉm cười nói:

"Điện hạ quan tâm thuộc hạ, những việc sinh hoạt này cũng không thể quan tâm. Hay thiếp thân đi nói một chút với cô nương kia, để nàng không nên ghen tị. . ."

Đông Phương Ly Nhân nhạy cảm phát giác trong lời nói của

Vương phu nhân có hàm ý, giơ tay lên nói:

"Cái này không cần đâu, Ah. . . Ngươi lần trước nói dương khí quá thịnh gì đó, bản vương thực sự không có cách nào mở miệng với Dạ Kinh Đường. Dạ Kinh Đường tương đối. . . Tương đối quân tử, ngươi có thể chỉ điểm cô nương này một chút, đừng để kéo dài quá lâu, lại khiến thân thể Dạ Kinh Đường bị tổn hại. . ."

Vương phu nhân cảm thấy Tĩnh Vương rất có phong phạm của vợ cả, mỉm cười gật đầu:

"Thiếp thân minh bạch, bây giờ sẽ đi tâm sự với cô nương kia."

Đông Phương Ly Nhân muốn nói thêm chút gì nhưng lại cảm thấy nói cái gì cũng đều không thích hợp, liền xoay người nói:

"Ngươi đưa cô nương này ra chỗ khác đi, bản vương đến hỏi tình tiết vụ án, đừng để nàng gặp được rồi lại hiểu lầm."

"Vâng."

. . .

——— ———

"Chít chít chít "

Bóng đêm vắng vẻ, bên ngoài đường chính là tiếng côn trùng kêu vang.

Lạc Ngưng mặc y phục dạ hành, đem khăn che mặt lấy xuống, lộ ra tóc đen buộc ở sau gáy, hai tay đặt bên hông, giống như tiểu tức phụ lo lắng cho bệnh tình của tướng công cứ đi qua đi lại ở hành lang.

Thanh danh của Vương lão thái y, Lạc Ngưng như sấm bên tai, khi mới đi vào, nàng còn cảm thấy Dạ Kinh Đường không có trở ngại gì, nhưng Vương lão thái y một lần bắt mạch, chính là gần

nửa ngày, sắc mặt ngưng trọng không nói câu nào. Cho người ta linh cảm, trên cơ bản là có thể phải chuẩn bị hậu sự.

Tiểu tặc vẫn chưa tới hai mươi tuổi a. . .

Tim Lạc Ngưng đều nhảy đến cổ rồi, mặc dù nàng cảm thấy mình và Dạ Kinh Đường không có quan hệ gì, nhưng bỗng nhiên gặp phải loại tình huống này, đáy lòng vẫn phát lạnh, tựa như hồn bay ra khỏi co thể.

Sẽ không. Khẳng định sẽ không có chuyện. . .

Tiểu tặc mệnh cứng rắn, về sau con đàn cháu đống, làm sao có thể dễ dàng lật thuyền trong mương như vậy. . .

Suy nghĩ lung tung một lúc, đi qua đi lại không biết bao nhiêu lần, trong phòng còn chưa truyền ra động tĩnh, ngược lại là sau hành lang bỗng có tiếng bước chân vang lên.

Lạc Ngưng quay đầu nhìn lại, đã thấy nữ chưởng quỹ y quán đi tới, biểu cảm hòa nhã:

"Cô nương không cần lo lắng. Bất kể có trị bệnh được hay không, lão gia tử chỉ cần nhìn một chút là đã có thể viết đơn thuốc hoặc bảo họ an bài hậu sự. Lần này xem bệnh lâu như vậy, khẳng định là đang xem những chỗ khác. Dạ công tử căn cốt vô cùng tốt, ta lần trước cũng xem rất lâu."

Chương 236 - Nên Điều Trị Cho Tướng Công 2

Chương 236. Nên Điều Trị Cho Tướng Công (2)

Lạc Ngưng nghe thấy lời này, lòng như trút được gánh nặng, gật đầu thi lễ:

"Tạ vương phu nhân giải nghi hoặc. Kinh Đường còn bao lâu mới đi ra?"

"Cái này không thể nói trước được, lão gia tử tính khí ngang ngược, ta cũng không dám đi vào hỏi. Ừm. . . Cô nương là hồng nhan tri kỷ của Dạ công tử sao?"

Lạc Ngưng đi tới cùng Dạ Kinh Đường đã nói qua sắp xếp thân phận, nghe thấy lời này của Vương phu nhân cũng không phủ nhận, sắc mặt đỏ lên nói:

"Đúng vậy a, Ừm. . . Quen biết cũng không lâu. . ."

Vương phu nhân ôn nhu gật đầu, đưa tay ra hiệu:

"Ta có một số việc, liên quan tới Dạ công tử,muốn căn dặn vớ cô nương."

Nói xong nàng đi trước dẫn đường.

Lạc Ngưng hơi có vẻ nghi hoặc, nhưng mà người lợi hại hơn nữa đứng trước đại phu cũng phải sợ ba phần, lập tức quy củ đi theo Vương phu nhân, đi tới bên trong y quán ở đối diện, dò hỏi:

" Thân thể Kinh Đường có vấn đề gì sao?"

Vương phu nhân đứng bên cạnh tủ thuốc, nói khẽ:

"Nhìn cô nương cũng là người tập võ, hẳn phải biết lâu dài cường thân kiện thể, thì khí huyết sung mãn; trai tráng mười tám mười chín tuổi lại là thời điểm tinh khí thịnh nhất. Dạ công tử căn cốt rất tốt, tập võ lại quá chăm chỉ, không hiểu Khổ Nhàn kết hợp, thịnh cực tất suy, vật cực tất phản, cứ thế mãi, có thể sẽ xảy ra vấn đề."

Lạc Ngưng suy nghĩ một chút nói:

"Ta. . . Ta biết dương khí quá thịnh, hiểu ý là buồn bực tức giận, nóng trong người, miệng lưỡi sinh đau nhức, uống chút thuốc thanh nhiệt trừ hoả là được, cái này có trở ngại gì?"

Vương phu nhân nghiêm túc nói:

"Là thuốc sẽ có ba phần độc, ngày thường trong sinh hoạt có thể tự điều trị, tất nhiên tốt hơn rất nhiều so với thuốc. Lại nói chuyện này nếu đặt ở trên thân người bình thường thì không sao, nhưng đặt ở trên thân cao thủ thì cũng không phải chuyện nhỏ; âm dương trong cơ thể mất cân bằng, khí huyết lộn xộn, rất dễ phập phồng không yên, rất khó tâm như chỉ thủy. Dạ công tử thường xuyên cùng người khác chém giết, sinh tử chỉ ở trong gang tấc, một điểm gợn sóng trong lòng, khả năng chính là thời khắc sinh tử. Cô nương nếu như thật quan tâm tình lang, vẫn nên buông ra một chút, đừng chờ đến lúc xảy ra chuyện rồi, mới hối hận dùng ruột lau nước mắt. . ."

Lạc Ngưng hiểu ý, cảm thấy sự tình xác thật nghiêm trọng, nhưng. . .

"Ý của phu nhân nói là, phải cùng Kinh Đường. . . Giúp hắn điều trị tinh thần thể xác?"

Vương phu nhân chăm chú gật đầu:

"Nam nữ tương hợp, vốn là điều trị chi đạo, quá chăm chỉ thì tổn thương cơ thể, không có cũng tổn thương thân thể, phải vừa phải. Cô nương có gì không tiện sao?"

". . ."

Ánh mắt Lạc Ngưng mười phần cổ quái, nàng là giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, khẳng định không tiện hầu hạ tiểu tặc nha.

Nhưng Vương phu nhân nói trịnh trọng như vậy, nàng làm Vị hôn thê, kiên quyết không nghe thì giống như có chút không biết đại cục, nghĩ nghĩ một lúc đành nói:

"Ừm. . . Kinh Đường rất thương ta, làm người cũng quân tử, nếu ta vì điều trị thân thể, mới cùng hắn. . . chỉ sợ hắn sẽ không đáp ứng."

Vương phu nhân thấy điều kiện Dạ Kinh Đường tốt như vậy, đến nay còn Thủ thân như ngọc, liền biết là cái người này khiêm tốn quan tâm cảm nhận cô nương.

Nàng nghĩ nghĩ, quay người kéo ra một cái ngăn kéo trên tủ thuốc, từ bên trong lấy ra một cái hộp thuốc, đặt vào trong tay Lạc Ngưng:

"Chỉ cần cô nương nguyện ý, Dạ công tử nhiều nhất cũng chỉ do dự một chút, sau đó sẽ càng yêu thương cô nương. Cô nương nếu không thể mở miệng, hoặc là cảm thấy Dạ công tử sẽ không đáp ứng, liền đem thuốc này cho hắn ăn một hạt, sau đó giả bộ như cái gì cũng không biết , chờ hắn tới lôi kéo làm quen, cố gắng ỡm ờ. . ."

? !

Lạc Ngưng ánh mắt quái dị, thấp giọng nói:

"Đây là xuân dược?"

Vương phu nhân liền vội vàng lắc đầu, xích lại gần giải thích:

"Chỗ của ta chính là y quán chính quy, sao lại bán loại vật loạn tâm trí hại người như kia chứ. Đây chỉ là vật bổ dưỡng bình thường, giống như quả mận khai vị. Cái gì có thể ăn thì sẽ ăn mà cái gì không được phép ăn tự nhiên sẽ không ăn. Nếu cô nương hối hận, không muốn cho tình lang đụng vào, Dạ công tử cũng sẽ thủ vững Quân Tử Chi Đạo, sẽ không vô lễ đối với cô nương; nhưng nếu cô nương đáp ứng, đó chính là 'Hạn hán đã lâu bỗng gặp cam lộ', Dạ công tử về sau không chừng sẽ càng thêm yêu thương ngươi. . ."

". . ."

Lạc Ngưng chớp chớp mắt, cảm thấy tiểu tặc chính là con người táo bạo, trong chuyện khinh bạc hiệp nữ, hoàn toàn không cần thứ này trợ giúp.

Nàng làm sao có thể bởi vì sự tình điều trị thân thể, lừa Tiết Bạch Cẩm, cùng tiểu tặc ngủ với nhau.

Lạc Ngưng hơi suy nghĩ, vẫn là muốn nhờ Vương phu nhân kê một cái phương thuốc hạ sốt thanh nhiệt bình thường, hiện tại cho Dạ Kinh Đường dùng trước. Nhưng còn chưa kịp nói lên lời nào, dư quang liền phát hiện, chỗ cửa lớn y quán, nhô ra một gương mặt xinh đẹp phong kiều thủy mị, đứng ở chỗ cửa chính nhìn quanh, sau đó nhìn về phía nàng.

Ở góc của y quán, cũng xuất hiện một con chim có bộ lông mượt mà, nghiêng đầu chào hỏi:

"Chít chít ~ "

? !

Chương 237 - Ta Làm Chủ Cho Ngươi

Chương 237. Ta Làm Chủ Cho Ngươi

Một lúc trước đó, thiên thủy kiều.

Bùi Tương Quân đi công tác trở về, những sự vụ vụn vặt trong gần một tháng dồn lại khiến nàng bận rộn ở phòng thu chi đến đêm mới mơ hồ chỉnh lý xong.

Mang theo vài phần mệt rã rời trở lại đại trạch Bùi gia, trong nhà rất yên tĩnh.

Bùi Tương Quân đi thẳng tới hậu trạch, có thể thấy được đại tẩu Trương phu nhân đang ngồi trong sảnh trà, cầm kim khâu trong tay, hai đầu lông mày tràn đầy ý cười vui mừng.

"Đại tẩu, chuyện gì mà vui vẻ như vậy?"

"Tam Nương tới rồi, ngồi đi. Sáng hôm nay, Lạc nhi không phục, tự ý chủ trương chạy đi ra ngoài làm việc với Kinh Đường, kết quả Kinh Đường đơn thương độc mã từ Đường Ngô Đồng đánh tới chợ phía Tây, khiến Lạc nhi khuất phục, trở về khen Kinh Đường lợi hại các loại, sau đó còn thu thập đồ đạc trở về thư viện, thoạt nhìn là cảm giác được áp lực, biết nếu không đọc sách, về sau Bùi gia liền không có chỗ cho hắn."

Bùi Tương Quân đối với cái này cũng không cần suy nghĩ nhiều, ngồi xuống đối diện trà án:

"Kinh Đường xác thực lợi hại, lần này đi ra ngoài, sự tình cũng làm rất tốt, chỉ là. . . Chỉ là có chút lỗ mãng. . ."

Trương phu nhân rót chén trà cho Bùi Tương Quân:

"Ngươi nói chuyện của Chu Hoài Lễ? Kinh Đường có thể giải quyết hết phiền phức sau đó, vậy liền không tính là lỗ mãng, phải nói là có bản lĩnh thật sự. . ."

"Aizz. . ."

Bùi Tương Quân muốn nói về chuyện của giáo chủ phu nhân, nhưng chuyện này thực sự không dám để cho đại tẩu biết. Nàng nghĩ một chút, uyển chuyển nói:

"Kinh Đường trên giang hồ, quen biết một cái hiệp nữ, là người của Bình Thiên Giáo. . ."

Ánh mắt Trương phu nhân ngưng trọng, cảnh giác nói:

"Bình Thiên Giáo đến đào chân tường?"

Bùi Tương Quân gật đầu:

"Bình Thiên Giáo khẳng định có ý tứ đào chân tường, nhưng Kinh Đường dường như là thật sự thích. . ."

Trương phu nhân buông kim khâu xuống, biểu cảm căng thẳng lên:

"Tam Nương, lúc Kinh Đường mới tới ta đã nói, phải đề phòng thế lực giang hồ khác đào chân tường, vậy mà một chút chuẩn bị ngươi cũng không làm?"

Bùi Tương Quân u oán thở dài:

"Ta cũng không ngờ tới, Bình Thiên Giáo ra tay nhanh như vậy. Kinh Đường đã cam đoan với ta về sau vẫn sẽ tiếp tục giúp Bùi gia. . ."

Trương phu nhân vỗ nhẹ lên bàn trà, có chút căm tức:

"Kinh Đường và Bùi gia ta vô thân vô cố, nhị ca cũng đã rời nhà trốn đi, người ta có thể giúp đỡ đã nằm ngoài tình nghĩa. Bùi gia ta vốn cũng không nên yên tâm thoải mái đón nhận, bây giờ người ta đã có người thương trong lòng, ngươi thật sự không ngại mà tiếp tục giữ người ta lại?

"Ta cũng đã sớm nói, ngươi hoặc là người của mình, hoặc là chọn lựa cái cô nương da trắng mỹ mạo bên trong lâu, trước tiên đem lòng người giam lại. Kết quả vừa vặn hay, chính ngươi không tự tới cũng không chịu để người bên trong lâu nhúng chàm.

"Tú Hà đều mong chờ bấy lâu, ngươi không nhìn thấy sao? Trong lâu nhiều người như vậy, đường chủ Trạch Châu đường đều mặt dày mày dạn đem tôn nữ xách ra, ngươi một lời đã ngăn cản người ta, hiện tại để người ngoài hành động trước, ngươi đến cùng có ý gì?"

". . ."

Bùi Tương Quân lúc đầu cảm thấy không có ý gì, hiện tại nghe xong đại tẩu quở trách, mới phát hiện việc mình làm, không khác gì những việc Tống thúc đã làm, hơi chút chần chừ, hít một tiếng yếu ớt:

"Vậy đại tẩu nói xem phải làm sao bây giờ?"

Trương phu nhân cau mày nói:

"Bình Thiên Giáo dùng mỹ nhân kế, ngươi không biết sao? Ngươi còn gần bên cạnh như thế, sao có thể không chơi lại Bình Thiên Giáo ở bên ngoài cách mấy ngàn dặm chứ?"

"Ta. . . Ai. . . Ta và Kinh Đường quen biết cũng không lâu, chuyện lớn như vậy, thực sự không dễ quyết định. . ."

Trương phu nhân nghĩ nghĩ, nghiêm sắc mặt:

" Nếu là ngươi không làm chủ được, ta làm chủ giúp ngươi. Đại tẩu như mẹ, đại ca, sư phụ ngươi đều không còn, hôn sự của ngươi liền để ta quyết định. Lang quân tốt như vậy, đưa đến bên miệng ngươi còn không ăn, để sư phụ ngươi biết, sợ là phải đem nắp quan tài đá văng ra giáo huấn ngươi vài câu.

"Bỏ lỡ Dạ Kinh Đường, ngươi có thể sẽ phải hối hận cả một đời đó, việc này đại tẩu sẽ bắt nhịp cho ngươi, coi như ngươi về sau hối hận, cũng chỉ mắng đại tẩu kết nhầm uyên ương, chí ít Hồng Hoa Lâu còn có thể chống đỡ, như thế nào cũng tốt hơn để người chạy mất, Hồng Hoa Lâu cũng mất, đến lúc đó hối hận đã muộn."

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt:

"Ta. . . Ai, ta sẽ tìm cơ hội tâm sự với Kinh Đường. . ."

Trong lúc hai người trò chuyện, ngoài cửa truyền đến tiếng vang.

Đảo mắt nhìn qua, Tú Hà từ cửa chạy vào, trong tay ôm một con chim lớn:

"Tam Nương, chim của Dạ thiếu gia bỗng nhiên bay tới. . ."

"Chít chít ~~ "

Chim chim nhìn thấy Bùi Tương Quân, liền bay đến trên bệ cửa sổ, nâng lên cánh chỉ hướng bên ngoài:

"Chít chít!"

Bùi Tương Quân có chút mờ mịt, đứng dậy bế lấy chim chim hỏi thăm:

"Làm sao? Kinh Đường xảy ra chuyện rồi à?"

"Chít chít chít chít. . ."

Chim chim lắc lư cánh líu ríu, ra hiệu - chim chim vừa rồi đuổi theo tặc tử, thật vất vả theo tới hang ổ, trở về phát hiện Đường Đường vậy mà tan ca đi về trước.

Chương 238 - Đây là thuốc điều trị thân thể

Chương 238. Đây là thuốc điều trị thân thể

Về trong nhà tìm không thấy, lại đi Minh Ngọc Lâu, kết quả phát hiện tỷ tỷ đầu rồng béo cũng không ở đó, chỉ có thể tới tìm ngươi. . .

Bùi Tương Quân nửa cái Chít chít cũng nghe không hiểu, nhưng nàng hiểu chim chim khẳng định là đang có chuyện muốn nói, không dám trì hoãn, cùng chim chim đi ra cửa.

Chim chim cũng thông minh, không có trực tiếp đem Bùi Tương Quân chạy tới địa phương hung thủ ẩn núp, mà tới nha môn trước.

Bùi Tương Quân sau khi nghe ngóng một chút, biết được Dạ Kinh Đường vừa rồi cùng hung thủ đại chiến, đã đi chữa thương ở phủ Vương thái y.

Bùi Tương Quân quả thực không ngờ tới, ngày đầu tiên trở về Dạ Kinh Đường đã đánh từ sáng tới ban đêm, trong lòng lo lắng, nhanh chóng chạy tới Văn Đức Kiều.

Gió nhẹ thổi mây trôi, lộ ra ánh trăng sáng.

Bước chân Bùi Tương Quân vội vàng đi tới phụ cận y quán, phát hiện cách đó không xa có xe ngựa Tĩnh Vương phủ, có chút do dự.

Nhưng Tĩnh Vương cũng đã chạy tới, Kinh Đường nói không chừng bị thương rất nặng. Bùi Tương Quân càng nghĩ càng thấy

vẫn là mang theo chim chim đi tới cổng y quán.

Thời gian cũng không tính quá muộn, ngẫu nhiên có gia quyến nhà giàu ở Văn Đức Kiều tới tìm y hỏi thuốc là chuyện bình thường. Nên hộ vệ Nha Môn ở gần đó thấy một nữ nhân đi vào y quán cũng không cản.

Bùi Tương Quân đi tới cửa, còn chưa đi vào đã loáng thoáng nghe được một câu:

". . . Giả bộ như cái gì cũng không biết, chờ hắn tới lôi kéo làm quen, lại cố mà làm. . ."

?

Bùi Tương Quân nghe ra là thanh âm của Vương phu nhân, hơi nghi hoặc một chút, quan sát thăm dò.

Kết quả giương mắt liền thấy, Vương phu nhân đứng ở góc tủ thuốc, cùng người bên cạnh thấp giọng nói chuyện.

Mà đối diện Vương phu nhân, là cái tuyệt sắc nữ tử lãnh diễm động lòng người, đôi mắt đẹp như hoa đào kia có chút đáng chú ý. . .

Kinh Đường đâu. . .

Không đúng! Cái này không Bình Thiên Giáo giáo chủ phu nhân sao?

Biểu cảm của Bùi Tương Quân hơi ngẩn ra, nhưng mà rất nhanh liền kịp phản ứng, đáy mắt hiện ra một chút quái dị.

Chim chim ngược lại là rất nhiệt tình, thăm dò khắp nơi, nâng lên cánh:

"Chít chít ~ "

Trong ngoài Y quán an tĩnh.

Vương phu nhân đảo mắt nhìn lại, hơi có vẻ kinh ngạc:

"Bùi tiểu thư, đêm hôm khuya khoắt sao ngươi lại một mình chạy tới đây? Là trong nhà có việc gấp nên tới đây sao?"

Lạc Ngưng bỗng nhiên thấy được Tam Nương, tâm có chút rung động, vốn định làm ra bộ dáng tiểu tức phụ ôn nhu, nhưng lại cảm thấy không đúng. . .

Một đêm Tương Quân tóc bạc nhiều. . .

Nàng là vị hôn thê, cô gái này là gia chủ, theo lý thuyết là tình địch của nàng. . .

Trong lòng Lạc Ngưng nhanh điềm tĩnh trở lại, bày ra tư thái không kiêu ngạo không tự ti, gật đầu thi lễ:

"Tam Nương, ngươi tới thăm Kinh Đường sao?"

Bùi Tương Quân thấy giáo chủ phu nhân này, không biết thân phận Hồng Hoa Lâu của nàng, trong lòng nhất thời an tĩnh một mảng lớn, dáng vẻ đoan chính đi vào trong nhà, như là trưởng bối tới thăm viếng con cháu:

"Ngưng nhi, ngươi cũng ở đây sao. Vương phu nhân, Kinh Đường là thiếu gia nhà ta, nghe nói xảy ra chuyện rồi, tới thăm viếng một chút. . ."

Vương phu nhân xác thực không hiểu rõ bối cảnh gia đình của Dạ Kinh Đường, bất ngờ nói:

"Thật sao? Ta liền nói nhà ai nuôi ra thiếu niên tuấn tú như thế, nguyên lai là thiếu gia thiên thủy kiều. Dạ công tử không có chuyện gì, lão gia tử đang thi châm, các ngươi trò chuyện trước đi."

Ngưng nhi cô nương gặp người nhà của phu quân, Vương phu nhân tự nhiên không thể đứng ở bên cạnh kéo việc nhà, lập tức rời khỏi đại sảnh y quán.

Bùi Tương Quân hai tay để ở bên hông, không nhanh không chậm đi vào trước mặt Lạc Ngưng, ánh mắt lo lắng:

"Ngưng nhi cô nương làm sao lại mặc thành như này? Mới vừa rồi cùng Kinh Đường đi làm việc sao"

"Đúng vậy a, ừm. . . Tam Nương sao lại tới đây?"

"Chim chim bay tới tìm ta, sau đó ta tới được đây."

Bùi Tương Quân có chút hiếu kì, thăm dò quan sát y quán phía sau, dò hỏi:

"Tĩnh Vương cũng ở bên trong à, Ngưng nhi cô nương vừa rồi có gặp qua không?"

"Hả?"

Lạc Ngưng thật đúng là không có chú ý tới nữ vương gia đến đây, đi ra cửa trước xem xét mới phát hiện bên ngoài có cái xe ngựa của Tĩnh Vương phủ.

Thân phận Lạc Ngưng bây giờ, thế nhưng là tình địch với nữ vương gia!

Mà thân phận chân thật càng kỳ quái hơn, một cái là muội muội của Hoàng đế, một cái là phu nhân thủ lĩnh phản tặc, đụng vào chính là ngươi chết ta sống.

Vì thế Lạc Ngưng cũng không dám ở lâu, suy nghĩ một chút nói:

"Ta ngược lại thật ra không có gặp nữ vương gia, À. . . Kinh Đường ở ngay bên trong, đoán chừng đợi chút nữa sẽ đi ra, ta là

nữ tử giang hồ, không dám quấy rầy nữ vương gia, ta đi về trước, Tam Nương ở chỗ này chờ sao?"

Bùi Tương Quân biết giáo chủ phu nhân không dám gặp Nữ Vương gia, mặc dù rất muốn gõ cái giáo chủ phu nhân đào chân tường này một chút, nhưng sợ thân phận bại lộ bị Lạc Ngưng quay ngược lại tính sổ, ngẫm nghĩ vẫn là bỏ qua, rất thông cảm mà nói:

"Vậy Ngưng nhi cô nương đi đường cẩn thận chút, ừm. . . Đây là cái gì?"

Bùi Tương Quân nhìn về phía hộp thuốc trong tay Lạc Ngưng.

? !

Lạc Ngưng đang chuẩn bị đi ra ngoài chợt biểu cảm cứng đờ, ra vẻ trấn định nói:

"Là đơn thuốc Vương phu nhân kê cho Kinh Đường, để điều trị thân thể. . ."

Bùi Tương Quân giật mình, tự nhiên đưa tay ra, đem hộp thuốc nhận lấy:

"Vậy à, đợi chút nữa ta đưa cho Kinh Đường là được rồi."

Chương 239 - Tĩnh vương quan tâm

Chương 239. Tĩnh vương quan tâm

Lạc Ngưng cầm hộp thuốc nhỏ, căn bản không muốn buông tay.

Chưa từng nghĩ cái Tam Nương này trước mặt vẫn rất bá đạo, gọn gàng nhanh nhẹn, nhanh chóng đem hộp thuốc cầm lấy.

"Ah?"

Lạc Ngưng kinh ngạc, há to miệng, muốn nói lại thôi.

Bùi Tương Quân nhìn thấy ánh mắt của giáo chủ phu nhân nhìn nàng như nhìn tình địch cướp đi tình nhân của mình. Lập tức trong lòng có chút không vui, đem hộp thuốc thu vào trong tay áo, dò hỏi:

"Ngưng nhi cô nương còn có chuyện gì sao?"

Ta ngược lại thật ra không có chuyện, sợ ngươi có chuyện mới đúng. . .

Lạc Ngưng trừng lớn mắt, đáy lòng mười phần quái dị, muốn nói đây là thuốc trợ hứng, nhưng nàng tìm Vương phu nhân bốc loại thuốc này, bị tình địch trước mặt biết, người ta sẽ nghĩ nàng như thế nào.

Lạc Ngưng liên tục do dự, cuối cùng là không dám giải thích, chỉ uyển chuyển nhắc nhở:

"Thuốc này là Vương phu nhân đưa, hiệu quả cách dùng ta còn chưa hỏi, Ừm. . . Trước tiên Tam Nương nhất định phải nghe lời dặn của tháy ý. Ta cáo từ trước."

Lạc Ngưng nói xong, tranh thủ thời gian chạy.

Bùi Tương Quân cảm thấy giáo chủ phu nhân này có chút cổ quái, nhưng cũng không để ý, đi vào phía sau y quán, tìm được Vương phu nhân đang bận việc, dò hỏi:

"Vương phu nhân, cái thuốc này dùng như thế nào?"

Vương phu nhân đang thu thập dược tài khô, xoay đầu lại, phát hiện hộp thuốc nhỏ trong tay Bùi Tương Quân, hơi sững sờ, thầm nghĩ: Ngưng nhi cô nương cũng ngốc thật, loại chuyện này sao có thể tặng cho người khác, trên đầu có cái Tĩnh Vương đè ép còn ngại chưa đủ ủy khuất à?

Những cái này chung quy là việc nhà người ta, Vương phu nhân cũng không dễ mở miệng lắm, chỉ ôn nhu giải thích:

"Mỗi lần một hạt, hai khắc đồng hồ liền có thể thấy dược hiệu."

"À. . ."

Vương lão thái y rời đi, bên trong chính đường an tĩnh lại, chỉ còn lại một ngọn nến, cùng từng tia từng sợi mùi thuốc.

Tí tách ~~

Đầu ngón tay rỉ máu đã khôi phục sang màu đỏ tươi như bình thường, hồi lâu mới có thể nhỏ xuống một rọt.

Cánh tay Dạ Kinh Đường đặt ở trên tay vịn, ngồi dựa vào ghế, cảm giác cảnh tượng này giống như đã từng gặp, trước kia ở bệnh viện truyền nước, điểm khác biệt duy nhất, chính là bên cạnh cái

ghế không treo bình nước.

Trong lúc suy nghĩ lung tung, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Bịch bịch. . .

Đảo mắt nhìn lại, đầu rồng béo Ngây Ngốc chiếu sáng rạng rỡ, mang theo tùy tùng đi tới, biểu cảm không giận mà tự uy, như thượng cấp thăm viếng thuộc hạ.

"Điện hạ, ngươi làm sao. . ."

"Không cần đứng dậy."

Đông Phương Ly Nhân đi tới gần:

"Thương thế như thế nào?"

Trong khi nói chuyện, Đông Phương Ly Nhân cúi người, dò xét cánh tay của Dạ Kinh Đường.

Nguyên bản động tác này không có gì, nhưng Dạ Kinh Đường ngồi trên ghế dựa lớn, vóc dáng Đông Phương Ly Nhân lại rất cao, đứng bên người cúi xuống, cảm giác áp bức của đầu rồng béo liền ập vào mắt, mắt trần có thể thấy rất trĩu nặng, đưa tay có thể đụng tới.

!

Dạ Kinh Đường không thể nhìn chằm chằm vào đầu rồng béo đành dời ánh mắt sang chỗ khác, ra hiệu cho Tĩnh Vương ngồi bên cạnh:

" Sao diện hạ lại tới đây? Ngươi ở bên ngoài có gặp. . ."

"Ý trung nhân của ngươi?"

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu, nói đến có chút lo lắng.

Đông Phương Ly Nhân đứng thẳng người, thần sắc bình thản:

"Đã thấy rồi, sợ quấy nhiễu gia quyến của ngươi, không có chạm mặt. Lại nói cô nương xinh đẹp như vậy, ngươi là lừa từ chỗ nào về?"

"Ai, sao có thể lừa, cơ duyên xảo hợp liền quen biết, sau đó đi cùng với nhau, tối nay mang theo nàng ra ngoài phá án, không nghĩ tới hung thủ xảo trá như thế. . ."

Đông Phương Ly Nhân ngồi trên ghế dựa, ngồi nghiêm chỉnh trước mặt Dạ Kinh Đường, tư thái giống như đang thẩm vấn người hiềm nghi:

"Nếu là phá án, vì sao không đến thông báo cho bản vương mà lại dẫn theo gia quyến?"

Dạ Kinh Đường trả lời rất thẳng thắn:

"Điện hạ kinh nghiệm thực chiến không đủ, nếu thật sự gặp gỡ vật gì đó, ta còn phải phân tâm bảo hộ. . ."

Ba ~

Đông Phương Ly Nhân bị lời nói thẳng thắn này làm cho tức giận, vỗ nhẹ tay vào thành ghế:

"Bản vương có mấy ngàn thuộc hạ, ý là để ta an bài nhân thủ cho ngươi, ngươi nghĩ gì mà bảo thân thể thiên kim như bản vương phải cùng ngươi ra ngoài tra án?"

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Ta cũng chỉ đoán mò thế thôi, thật mang theo người của Nha Môn tổng bộ, vạn nhất chẳng xảy ra cái quái gì, chẳng phải sẽ mất mặt xấu hổ."

Đông Phương Ly Nhân nói đến đây, ánh mắt chăm chú mấy phần, hiếu kì hỏi thăm:

"Ngươi làm sao đoán được quan phủ có nội gián?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu nói:

"Ta chính là muốn ban đêm lại đi nghiên cứu chưởng ấn một chút, Ngưng nhi cũng tò mò, liền cùng nhau ăn mặc như này đi xem, nào nghĩ tới đúng lúc đụng phải hung thủ hủy thi diệt tích. Hung thủ có thể nhanh như vậy tìm tới, khẳng định là có nội ứng trong quan phủ, tuyệt không phải một mình phạm án."

Đông Phương Ly Nhân bừng tỉnh ngộ:

"Thì ra là thế. . . Nhưng mà cũng rất lợi hại nha, chí ít ngươi xác thực nhìn ra chưởng ấn tồn tại vấn đề, mới dẫn tới hung thủ hiện thân. Ngươi có nhìn thấy dung mạo của hắn không?"

Dạ Kinh Đường cẩn thận hồi tưởng:

"Không có. Từ thân cao, binh khí, thân thể có thể thấy hắn tuyệt đối là hung thủ, nhưng thời điểm phá án ở Đường Trúc Tịch hắn không ở đó. Võ nghệ hung thủ không cao hơn ta, nhưng cũng không thể khinh thường, biết Phá Mũi đao của Bắc Lương, Đồ Châu Long khí kiếm, trong tay áo có một sợi dây đỏ, có thể đánh đu trên những thân cây và cột nhà, trên người mang theo không ít ám khí, còn có loại khói bụi như Tuyết Nga Lân yến bắc. . ."

Chương 240 - Về trong nhà

Chương 240. Về nhà

Đông Phương Ly Nhân yên tĩnh nghe xong, nhíu mày suy tư:

"Biết nhiều võ nghệ như thế, đều là võ công từ khắp nơi, đoán chừng lại là người Lục Phỉ âm thầm quấy phá."

"Ta để chim chim đuổi theo, chim chim cũng sắp trở về, đợi chút nữa liền có thể tiếp tục điều tra."

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường bố cục kín đáo như vậy, trong lòng quả thực bội phục, nhưng mà nhìn thấy bát máu dưới tay Dạ Kinh Đường, vẫn nghiêm túc nói:

"Việc này vô luận là phá được án và bắt giam hay không, ngươi cũng sẽ có được công đầu. Chuyện tiếp theo, để tổng bộ nha môn đi làm là được, ngươi nghỉ ngơi thật tốt. Bọn hắn ăn bổng lộc, mấy tháng tìm không ra một chút manh mối; ngươi không cầm chút bổng lộc nào, đêm hôm khuya khoắt còn liều mạng như này, thực sự là. . ."

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Điện hạ đối với ta tốt như vậy, ngay cả Ngọc cốt đồ đều cho ta, ta xem chuyện của điện hạ như công việc của mình mà làm thôi, nên làm mà."

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, trong lòng có chút cảm động:

"Ngươi có lòng này liền tốt, nhưng cũng không cần lấy an nguy ra để nói đùa, dưới tay bản vương có rất nhiều cao thủ. Bận bịu cả

ngày rồi, trở về với ý trung nhân của ngươi đi."

Dạ Kinh Đường ẩn ẩn cảm giác được lời này che dấu một ít dấm không dễ dàng phát giác, nhưng cũng không thể chỉ ra trước mặt, chỉ mỉm cười gật đầu.

Hai người đương lúc nóichuyện phiếm, ngoài cửa lại lần nữa truyền ra tiếng vang

"Chít chít chít chít. . ."

Chim chim tung cánh, từ cổng bay vào, đâu trên vai Dạ Kinh Đường, nhìn bộ dáng rất tức giận!

Nhưng mà nhìn thấy Dạ Kinh Đường hình như bị thương, lại dùng cái đầu nhỏ cọ cổ Dạ Kinh Đường, đoán chừng là đang an ủi.

Dạ Kinh Đường thấy ngón tay không còn chảy ra máu, liền đem kim châm nhổ xuống, đặt ở án trà trên bàn:

"Có tìm được người không?"

"Chít chít."

Chim chim mở ra mỏ chim, đòi khen thưởng.

Đông Phương Ly Nhân tiếp xúc mấy lần, cũng mơ hồ có thể xem hiểu điểu ngữ, đem chim chim nhận lấy:

"Mang bản vương đi tìm, nếu là bắt được hung thủ, bản vương sẽ ban thưởng ngươi một cái lồng bằng tơ vàng."

"Chít chít? !"

Chim chim nghe được lồng chim, lại nhảy trở về bả vai Dạ Kinh Đường, một bộ dáng Chim chim không quen ngươi.

Dạ Kinh Đường và Đông Phương Ly Nhân sóng vai đi ra chính

đường, không thấy tung tích Lạc nữ hiệp đâu, ngược lại là nhìn thấy Tam Nương mặc váy vàng, đứng ở chỗ ngoặt hành lang thăm dò quan sát, tay cầm cái hộp thuốc nhỏ.

"Dân nữ bái kiến điện hạ."

"Bùi cô nương cũng tới, A. . . Ngưng nhi cô nương đâu?"

Đông Phương Ly Nhân xem xét trái phải.

"Ngưng nhi cô nương da mặt mỏng, nhìn thấy điện hạ tới, rất ngại ngùng, nên đi trước."

Bùi Tương Quân xem xét khí sắc của Dạ Kinh Đường, thấy không có gì đáng ngại, lại mở miệng nói:

"Kinh Đường không có việc gì, ta cũng về trước đây. . ."

Đông Phương Ly Nhân vội vàng đưa tay:

"Không cần. Dạ Kinh Đường, ngươi đưa Bùi tiểu thư hồi phủ đi, bản vương còn có việc phải làm, xin cáo từ trước."

Nói xong nàng đem chim chim từ trên vai Dạ Kinh Đường ôm lấy, mang theo tùy tùng rời đi.

——— ———

Khi nữ vương gia cùng Lạc nữ hiệp rời đi, Vương gia y quán cũng an tĩnh trở lại.

Dạ Kinh Đường cáo từ với chưởng quỹ y quán, sau đó cùng Tam Nương đi ra khỏi cửa lớn của y quán.

Nữ vương gia vừa đi, khí chất hiền lành đoan trang của Bùi Tương Quân liền có biến hóa, hai tay chống ở bên hông, bày ra tư thái trưởng bối ăn dấm, đi trước Dạ Kinh Đường rồi nói một câu:

"Hừ ~ ngươi thật sự rất lợi hại, buổi sáng đánh ngã hai người còn cảm thấy chưa đủ nghiền, ban đêm lại chạy tới cùng người khác thi máu liều. . ."

Dạ Kinh Đường đi ở bên cạnh, thở dài:

"Không có cách nào. Buổi sáng giúp Tam Nương thiên thủy kiều giải quyết phiền phức, ban đêm giúp Nha Môn phá án, hai việc đều phải chú ý, ta đây cũng là vì để cho Tĩnh Vương thưởng thức, về sau dễ che chở Hồng Hoa Lâu nha."

Bước chân Bùi Tương Quân thong thả hơn một chút, biến thành vai sóng vai mà đi:

"Làm việc phải có nặng nhẹ chứ? Ta để ngươi hỗ trợ, còn phải an bài mấy cao thủ đi theo, để tránh xảy ra sự cố. Ngươi giúp nha môn phá án, có tâm ý là được rồi, liều mạng làm cái gì? Ngươi xác định không phải là vì lấy lòng nữ vương gia?"

"Sao có thể nói là cố ý lấy lòng, Tĩnh Vương đối với ta rất quan tâm, nếu ta quá hời hợt thì sẽ rất ngại ngùng, aizz. . . Trên giang hồ nợ khó trả nhất, chính là nợ nhân tình, lời này quả nhiên có chút đạo lý."

Bùi Tương Quân chua chát phàn nàn vài câu, thấy Dạ Kinh Đường lộ ra vẻ bất đắc dĩ, liền không nói vấn đề này nữa, ngược lại nhắc nhở:

"Hôm nay ta phái người thăm dò được, Trình nhị gia đã phái người đi Thiết Phật Lĩnh, chỉ sợ qua mấy ngày nữa, Nộ Mục Kim Cương liền sẽ giết tới, ngươi cẩn thận một chút."

"Ta đây tự nhiên biết. . ."

Trong khi nói chuyện, hai người ra tới đường.

Xe ngựa Tĩnh Vương phủ đã rời đi, chỉ còn một con ngựa,

dừng ở bên cạnh y quan.

Bùi Tương Quân sốt ruột tới nên không có đón xe, hai người cùng cưỡi một ngựa ngược lại cũng được, nhưng Bùi Tương Quân mặc váy hiển nhiên không tiện lắm.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, muốn đi tìm Vương phu nhân mượn một chiếc xe ngựa, nhưng Bùi Tương Quân lại tiến lên đem ngựa kéo ra:

"Có thể trở về là được, đừng làm phiền người ta."

Chương 241 - Bị hạ dược?

Chương 241. Bị hạ dược?

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng liền coi như thôi, đi đến để Tam Nương đi lên, sau đó giống như Tôn Ngộ Không, dắt ngựa đi về phía Thiên Thủy Kiều.

Lộc cộc, lộc cộc. . .

Con Đường phố dài không một bóng người, chỉ có hàng cây xanh và đèn đuốc bên người.

Bùi Tương Quân ngồi trên lưng ngựa, thấy Dạ Kinh Đường quy củ dắt ngựa như thế, có chút xấu hổ:

"Nếu không thì ngươi cũng lên đây đi, không có ai trông thấy đâu."

"Nơi này không ai, phía trước khẳng định có, để cho người ta hiểu lầm về Tam Nương thì không tốt."

"Aizz. . ."

Bùi Tương Quân hai tay chống bên hông, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Dạ Kinh Đường, đầu không khỏi nghĩ tới lời nói của đại tẩu, Hồng Hoa Lâu loạn trong giặc ngoài, đang lúc suy nghĩ, chợt nhớ tới hộp thuốc trong tay.

Nàng đem hộp thuốc mở ra, có thể thấy được bên trong lót vải đỏ mềm, có bốn cái ô nhỏ, bên trong mỗi ô đều có một viên đan dược tản ra mùi thuốc, có thể đoán được là dược liệu quý báu làm từ nhân sâm, hẳn là đồ vật điều trị thân thể, liền đưa tay nhặt ra một viên:

"Kinh Đường, đây là thuốc Vương phu nhân vừa rồi chuẩn bị cho ngươi, ăn đi."

Dạ Kinh Đường quay đầu, đưa tay muốn tiếp, kết quả Tam Nương trực tiếp ném tới, hắn cũng đành phải há mồm ăn giống như ăn đậu phộng, cảm giác. . . ừm. . .

Không đắng, có chút ngọt nhẹ, đi thẳng vào trong bụng. . .

Văn Đức Kiều cùng Thiên Thủy Kiều, tên như ý nghĩa, đều là bờ sông trong kinh thành, khác nhau ở chỗ một cái là thượng du, một cái là hạ du, khoảng cách cũng không tính gần.

Dạ Kinh Đường dắt ngựa bước nhanh hành tẩu, xuyên qua phố xá phồn hoa cùng đường nhỏ yên lặng, đi nửa giờ, mới về tới ngõ nhỏ Bùi gia.

Bùi Tương Quân ngồi ở trên ngựa, bởi vì ven đường có chút người đi đường, lại cùng Dạ Kinh Đường có chút khoảng cách, không thể nói tới việc nhà, một mực đang âm thầm nghĩ về việc loạn thất bát tao kia.

Chờ ngựa dừng lại tại ngoài cửa lớn Bùi gia, Bùi Tương Quân nhảy xuống ngựa, sửa sang lại váy:

"Kinh Đường, đi vào ngồi một chút, ta có chút chuyện muốn nói với ngươi."

"Ây. . ."

Dạ Kinh Đường cảm giác trong ngực và bụng có chút khô nóng, trong não đột nhiên nghĩ tới những hình ảnh không nên nghĩ tới, đầu rồng béo của Ngây Ngốc áp sát, Lạc nữ hiệp xấu hổ nhẫn nhục, Tam Nương lộ vai ngoái nhìn về sau. . .

Nghe thấy thanh âm của Tam Nương, Dạ Kinh Đường lấy lại tinh thần, quay đầu đưa mắt nhìn:

"Chuyện gì? Nếu không trò chuyện ở chỗ này đi?"

Bùi Tương Quân vừa mới chuẩn bị tiến vào nhà, nghe thấy lời này dừng chân lại, lộ ra ánh mắt ê ẩm:

"Vội vã trở về tìm Ngưng nhi cô nương sao?"

Ừ.

Dạ Kinh Đường không biết vì cái gì, rất muốn ôm Lạc nữ hiệp tâm sự, nhưng nhìn thấy bộ dáng u oán của Tam Nương, lập tức đem tâm tư ép xuống, nói:

"Trời đã tối, đi vào không chừng còn có người nói này nói kia, ở đây nói chuyện tốt hơn."

Bùi Tương Quân nghĩ một chút, thật cũng không đủ kiên trì, hai tay chống bên hông, nhìn cửa ngõ phía xa, âm thầm ấp ủ lời nói.

Dạ Kinh Đường đứng bên cạnh Tam Nương, ánh mắt kìm không được, liếc về đường cong nở nang sau lưng. . .

Nhớ tới xúc cảm lần trước trong lúc lơ đãng đã nắm vào. . .

Dưới ánh đèn lồng mờ nhạt, hai vầng trăng tròn kia giống như trung thu. . .

Dạ Kinh Đường ma xui quỷ khiến lại giơ tay lên. . .

Ba ~

Một tiếng vang giòn.

Bùi Tương Quân đương lúc suy nghĩ sâu xa, nghe thấy đằng sau vang lên tiếng bạt tai, mờ mịt ngoái nhìn:

"Sao thế?"

Dạ Kinh Đường đưa tay lên vuốt mặt, ánh mắt có chút sợ hãi, ra vẻ lạnh lùng đánh giá chung quanh:

"Ừm. . . Mùa hè, có con muỗi?"

"Có con muỗi thì ngươi đánh mặt mình làm gì, thật sự là. . ."

Bùi Tương Quân đảo mắt nhìn xung quanh, cũng không có nghe thấy tiếng "Ong ong ong ~", chỉ thấy Dạ Kinh Đường ở bên cạnh, bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác, nhìn vào câu đối bên cạnh cửa chính, ánh mắt sáng ngời có thần.

? ?

Bùi Tương Quân mắt mịt mờ nhìn theo:

"Kinh Đường, ngươi nhìn cái gì thế?"

Ta cũng không biết nha!

Dạ Kinh Đường không dám nhìn mỹ nữ bốc lửa ở trước mặt, chỉ đành nhìn chằm chằm câu đối như có điều suy nghĩ:

"Nét chữ này rồng bay phượng múa, quả thực bất phàm, nhìn có lẽ xuất phát từ tay danh gia. . ."

"Mua giá vài đồng bạc trên phố mà thôi, ở đâu mà xuất từ phát từ tay danh gia chứ."

"Thì ra là vậy. . . Cái xà nhà, này nhìn có chút cổ kính. . ."

Bùi Tương Quân xem dáng vẻ nhìn chung quanh của Dạ Kinh Đường, có chút không hiểu thấu, lắc đầu nói:

"Nói chuyện chính sự trước. Ta hôm nay cùng bá mẫu của ngươi tâm sự, kể rằng ngươi lần này đi ra ngoài, gặp được một cái hiệp nữ Bình Thiên Giáo, ngươi rất thích. . ."

"Đại bá mẫu nói thế nào?"

Dạ Kinh Đường cảm giác toàn thân nóng nảy đến hoảng, ngồi xuống ngay tại ngưỡng cửa, kết quả ánh mắt vừa vặn ngang tầm phần tròn trịa của Tam Nương.

? !

Dạ Kinh Đường muốn đứng lên, lại phát hiện phía dưới đã giương cung bạt kiếm, không đứng lên nổi. . .

Chương 242 - Bị hạ dược? 2

Chương 242. Bị hạ dược? (2)

Bùi Tương Quân ngược lại là không có chú ý tới dị dạng của Dạ Kinh Đường, khẽ vuốt váy, ngồi xuống ngưỡng cửa sóng vai bên cạnh hắn, khuỷu tay chống trên đầu gối, nâng cằm lên, nhìn qua đèn lồng mờ nhạt lung la lung lay dưới mái hiên, hai đầu lông mày mang theo ba phần bất đắc dĩ:

"Đại bá mẫu của ngươi nói, Bùi gia ta vốn là bạc đãi ngươi, ngươi có ý trung nhân, liền không thể ép ngươi ở lại, nhưng Bùi gia không thể không có ngươi. Cho nên bảo ta nhanh tìm cô nương trong lâu, hứa gả cho ngươi, aizz. . . Thanh Long đường sẽ chọn ra một cô nương, tự ngươi nói một chút, ngươi có nhìn trúng ai không?"

Bùi Tương Quân nói đến đây, vụng trộm nhìn về phía Dạ Kinh Đường, muốn xem ý của hắn, kết quả phát hiện, Kinh Đường đang nhìn chằm chằm bờ môi nàng. . .

? !

Bùi Tương Quân mắt hạnh trừng lớn mấy phần, ngược lại là có chút luống cuống, ngồi thẳng mấy phần:

"Ta là. . . Ngươi cũng đừng suy nghĩ quá loạn."

Dạ Kinh Đường lau mặt, đứng ngồi không yên:

"Không có không có, ta làm sao có thể bỏ mặc Bùi gia, việc này phải nhờ Tam Nương. . . nhờ Tam Nương giúp ta nói chuyện."

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt, hơi chút chần chừ, lại nói:

"Nhưng mà ý tứ của đại bá mẫu ngươi, chính là để cho ta. . . Để cho ta đem ngươi giữ lại, ngươi nói ta nên làm gì đây?"

"Chung thân đại sự, phải do Tam Nương định đoạt, ta. . . Ta thế nào cũng được. . ."

"Ngươi thế nào cũng được? !"

Con ngươi Bùi Tương Quân trừng đến tròn trịa, có thể thấy được kinh ngạc ở đáy mắt.

"Không phải không phải, ý ta là. . ."

Dạ Kinh Đường cảm giác mình có chút lâng lâng, toàn bộ ý nghĩ đều nói ra bên ngoài, hắn đè xuống tạp niệm chỉnh lý suy nghĩ:

"Ừm. . . Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, ta giúp đỡ Tam Nương, Tam Nương cẩn thận từng li từng tí đối với ta, trong lòng ta khẳng định không chỉ vì 'hiệp nghĩa'. . . Nhưng những chuyện này, ta vẫn mong Tam Nương có thể từ góc độ của mình cân nhắc, đừng chỉ lấy góc độ Hồng Hoa Lâu mà suy xét. Tưởng tượng nếu như không có chuyện của Hồng Hoa Lâu, không có Đại bá mẫu thúc giục ngươi, ngươi chỉ là nữ nhi bình thường, có thể gấp gáp như vậy hay không, có muốn ủy khuất chính mình giữ ta ở lại Bùi gia không?"

". . ."

Lời này có thể tính là lời nói chạm tới trái tim.

Bùi Tương Quân quen biết Dạ Kinh Đường cũng không lâu, trong lòng cảm thấy rất tốt, nhưng bởi vì Dạ Kinh Đường không ở lại Bùi gia , cơ hội tiếp xúc cũng không nhiều, cũng chỉ thời điểm ngồi thuyền cùng nhau mới ở chung một đoạn thời gian.

Dạ Kinh Đường ưu tú không có gì sánh kịp, quả thật để cho

nàng muốn thời thời khắc khắc giữ ở bên người, nhưng dự tính ban đầu là bởi vì muốn giúp Hồng Hoa Lâu cùng Bùi gia, trong lòng mình có nhi nữ chi tình hay không, căn bản nói không rõ ràng.

Thấy Dạ Kinh Đường thẳng thắn như thế, Bùi Tương Quân chớp chớp mắt, đáy mắt lộ ra một vòng phức tạp, lại chống cằm, nhìn về phía đèn lồng lung la lung lay dưới mái hiên:

"Kinh Đường, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi. . . Ta biết ngươi sẽ không bỏ chúng ta, nhưng càng như vậy, từ trong tâm ta liền càng cảm thấy quá lợi dụng ngươi, giống như không làm mà hưởng. . ."

Dạ Kinh Đường biết Tam Nương tâm tình không yên, định nói hai câu an ủi, nhưng bây giờ trong đầu đều là 'Khuyên bảo' !

Hoàn toàn không có cách nào chỉnh lý suy nghĩ hắn hoi được, hắn chỉ có thể dùng tay áp chế đầu gối, nhìn chung quanh.

Bùi Tương Quân nghĩ linh tinh, đáy lòng suy nghĩ ngàn vạn, phát hiện Dạ Kinh Đường vẻ mặt vội vã, có chút u oán:

"Ngươi vội vã trở về bồi Ngưng nhi cô nương như vậy?"

"Ta. . ."

Dạ Kinh Đường hận không thể đem Tam Nương bên người ôm vào lòng, đợt xuân phát này quá đột ngột, dần dần cũng phát hiện là lạ.

Hắn tuyệt không phải loại quỷ đói này, vấn đề chỉ có thể xuất hiện bên trong viên thuốc vừa rồi hắn ăn. . .

Thuốc. . .

Đáy mắt Dạ Kinh Đường hiện lên một vòng khó có thể tin,

xoay đầu lại:

"Tam Nương, có phải ngươi hạ dược với ta rồi hay không?"

"Hả? ?"

Bùi Tương Quân yếu ớt khó hiểu biểu cảm ngẩn ngơ.

"Ta biết Tam Nương là vì Hồng Hoa Lâu, nhưng ngươi sao có thể làm khổ chính mình, làm loại chuyện ngu xuẩn này chứ? Aizz, việc đã đến nước này, ta. . . Ta nhổ vào! Ta đang suy nghĩ cái gì thế này. . ."

? ?

Bùi Tương Quân thấy bộ dáng của Dạ Kinh Đường cổ cổ quái quái, ánh mắt không hiểu:

"Kinh Đường, ngươi bình tĩnh một chút. . . Ta hạ thuốc gì với ngươi chứ?"

Dạ Kinh Đường sờ lên mặt mình:

"Chính là thuốc vừa rồi, ta cảm giác. . . ừm. . ."

Bùi Tương Quân lúc này mới phát hiện mặt Dạ Kinh Đường có chút đỏ, đưa tay sờ lưng một cái. Gương mặt nóng hổi, hô hấp nóng giống như trâu đực động tình.

? !

Bùi Tương Quân ánh mắt kinh ngạc, hơi chút nghĩ lại, liền minh bạch, lông mày dựng đứng:

"Yêu nữ này!"

"Hả?"

Dạ Kinh Đường xoay đầu lại: "Cái yêu nữ gì? Thuốc Tam Nương hạ, là yêu nữ cho?"

"Cái gì mà ta hạ thuốc, ta hạ dược cho ngươi làm gì?"

Bùi Tương Quân hết sức nghiêm túc, đem hộp thuốc lấy ra:

"Thuốc này là cái hồ ly Bình Thiên Giáo kia lấy. Ta tận mắt thấy nàng lôi kéo Vương phu nhân, xin thuốc này, sau đó ta nói đưa ta để ta đưa ngươi, phản ứng của nàng còn rất kì lạ, không chịu cho, trách không được. . . Thì ra là có loại chủ ý này!"

Chương 243 - Ngươi Vào Bên Trong Cho Ta

Chương 243. Ngươi Vào Bên Trong Cho Ta

Lạc nữ hiệp?

Dạ Kinh Đường liền vội vàng lắc đầu:

"Không có khả năng."

Bùi Tương Quân nghiến răng nghiến lợi nói:

"Trước khi ta đi vào cửa, chính tai nghe được có người nói ‘Giả bộ như cái gì cũng không biết , chờ hắn tới lôi kéo làm quen, lại cố mà làm. . .,’ lúc ấy không rõ lời này có ý gì, hiện tại đã minh bạch. Nàng là đang cố ý lừa ngươi, mặt ngoài cự tuyệt xa cách, sau đó vụng trộm hạ dược ngươi, để ngươi nhịn không được mà dùng sức mạnh. Như này ngươi liền đuối lý, nàng có thể tiếp tục tỏ ra lạnh lùng, cao ngạo, ngươi còn phải dỗ dành nàng. . ."

Dạ Kinh Đường khua tay nói:

"Làm sao có thể, Lạc nữ hiệp thanh thuần vô cùng, không phải nữ tử như vậy."

"Ngươi. . ."

Bùi Tương Quân thấy đến lúc này rồi mà Dạ Kinh Đường còn tín nhiệm giáo chủ phu nhân như thế, ánh mắt ủy khuất u oán, như nhìn lang quân phụ tình:

"Ý của ngươi là ta lừa ngươi? Ngươi tin nàng, còn ta nói hươu

nói vượn, đúng không?"

? !

Dạ Kinh Đường thấy tình thế không ổn, ôn nhu an ủi:

"Không phải. Việc này tất nhiên có ẩn tình. . . Ta đi về hỏi một chút, ngày mai lại cùng Tam Nương giải thích. . ."

Bùi Tương Quân vội vàng đem Dạ Kinh Đường giữ chặt, ánh mắt nổi nóng:

"Không cho phép ngươi đi!"

Dạ Kinh Đường nhớ tới thân dưới, mới phát hiện đứng đấy không tiện, thế là ngồi xuống:

"Ta trở về đem tình huống hỏi rõ ràng thôi. . ."

"Tình huống này còn phải hỏi? Nàng rõ ràng muốn hạ dược ngươi. Ngươi cũng đã uống thuốc, sau khi trở về còn không phải mặc nàng nắm? nhìn bộ dáng bây giờ của ngươi, hồ ly kia nói cái gì, chỉ sợ ngươi đều sẽ đáp ứng. . ."

Bùi Tương Quân cắn răng, ngôn từ chính nghĩa nói:

"Ta không thể để cho ngươi trúng kế của nàng!"

Dạ Kinh Đường nói thật, hiện tại rất hi vọng là Lạc nữ hiệp cố ý hạ dược hắn, như này sau khi trở về, liền có thể làm gì đó. . .

Nhưng nhìn bộ dáng Tam Nương khí thế rào rạt, hôm nay hắn dám đi, Tam Nương liền dám treo cổ ngay tại cửa ra vào, lập tức chỉ có thể đưa tay lên nói:

"Được, ta đã uống thuốc nếu không quay trở về. A. . . Tam Nương có giải dược hay không? Ta hiện tại khống chế không được suy nghĩ, sợ đợi chút nữa sẽ mạo phạm Tam Nương."

Bùi Tương Quân nhìn chung quanh một chút:

"Ta làm sao lại chuẩn bị loại giải dược này. . . Ta nhìn ngươi ánh mắt trong suốt, không giống như là dáng vẻ trúng xuân dược, hẳn là. . . Hẳn là có thể ngăn chặn được chứ?"

Dạ Kinh Đường hít vào một hơi, hô hấp nóng rực:

"Tam Nương vào nhà trước, ta liền có thể ngăn chặn, ngươi ngồi ở chỗ này, ta. . ."

Bùi Tương Quân ngược lại là minh bạch ý tứ, nàng quá gợi cảm. . .

Nhưng ta vào nhà, ngươi chạy thì làm sao bây giờ?

Cái hồ ly Bình Thiên Giáo này, sao có thể làm ra loại chuyện này chứ?

Cũng may nàng cơ trí, đem thuốc lấy về, không để Kinh Đường lọt hố. . .

Nhưng Kinh Đường ăn rồi, cái này chắc chắn khó chịu một đêm. . .

Bùi Tương Quân cảm thấy ngồi như vậy, cũng không ổn lắm, con mắt đảo mấy vòng:

"Nếu không. . . Ngươi đi tìm Tĩnh Vương?"

". . ."

Dạ Kinh Đường cảm thấy chủ ý này rất tốt, nhưng ngay lúc đó lại đem tạp niệm ép xuống, thầm nghĩ: Thuốc này thật mạnh, làm sao ta lại suy nghĩ như này chứ. . .

Hai người cứ như vậy trầm mặc xuống.

Biểu cảm của Bùi Tương Quân quả thực cổ quái, chưa nghĩ kỹ nên làm gì để xử lý cục diện này, cửa ngõ bỗng nhiên vang lên bước chân.

Hai người đảo mắt nhìn lại, đã thấy một cái nữ tử thân mặc Thanh Y, đầu đội mũ che mặt, xuất hiện ở cửa ngõ, đang dò xét ở bên trong.

Dạ Kinh Đường thần sắc vui mừng, giống như thấy được cứu tinh, vội vàng xẫy tay:

"Lạc nữ. . . Ô ~ "

Bùi Tương Quân thì sầm mặt lại, vội vàng đem miệng Dạ Kinh Đường bịt kín, muốn đi vào trong trốn, còn thấp giọng nói:

"Ngươi còn gọi? Ngươi không biết cảnh giác sao?"

Dạ Kinh Đường bị Tam Nương trực tiếp ôm kéo vào trong cửa, nửa người đều lún vào trong ngực Tam Nương.

Hắn thuận tay muốn đẩy ra, kết quả ma xui quỷ khiến, đẩy vào bên trên thứ gì đó to tròn. . .

Thật mềm. . .

Có chút tương tự của ngây ngốc. . .

Bùi Tương Quân sốt ruột tránh giáo chủ phu nhân, lúc đầu không có chú ý tới vạt áo có gì không đúng, nhưng còn chưa đem Dạ Kinh Đường kéo vào phòng, liền phát hiện tiểu tử này, tay dùng sức bóp một cái, đều bóp tới đau. . .

"A~!"

Bùi Tương Quân kinh hãi lắc một cái, vội vàng buông Dạ Kinh Đường ra, hai tay ôm lấy vạt áo, sắc mặt đỏ lên, ánh mắt sợ hãi xấu hổ cùng giận dữ.

Dạ Kinh Đường tâm tư loạn, xoay người đứng thẳng, tay bóp vừa rồi còn chưa đã ngứa, lại cấp tốc nói:

"Tam Nương, ngươi biết đó, cái này thật không trách ta. . . Ta bị hạ dược."

". . ."

Bùi Tương Quân trừng lớn mắt hạnh, ánh mắt phi thường phức tạp, thấy Dạ Kinh Đường muốn trốn đi, lại cắn răng tiến lên, trực tiếp ôm lấy cánh tay Dạ Kinh Đường kéo vào bên trong:

"Không cho ngươi ở với nàng, đi, ta đây là vì tốt cho ngươi, ngươi không thể rơi vào cái bẫy của nàng!"

Ta ngất. . .

Cánh tay Dạ Kinh Đường lần thứ hai bị thứ kia kẹp lấy, chân đều không nghe sai khiến, vẻ mặt ôn hoà nói:

"Tam Nương ngươi tỉnh táo lại, ngươi còn như vậy, ta sẽ làm việc ngốc nghếch đó."

Bùi Tương Quân ánh mắt kiên quyết, chỉ sợ ý tứ là - để ngươi ở Hồng Hoa Lâu làm chuyện điên rồ, cũng tốt hơn so với trúng gian kế của yêu nữ Bình Thiên Giáo!

Bùi Tương Quân sắc mặt đỏ lên, dùng sức đem Dạ Kinh Đường kéo vào trong phòng, còn muốn đóng cửa lớn lại:

"Ngươi vào bên trong cho ta!"

"Tam Nương, ngươi bình tĩnh một chút. . ."

Dạ Kinh Đường vẫn còn lý trí, nào dám đem Lạc nữ hiệp đóng cửa nhốt bên ngoài, chỉ có thể lòng như tro nguội mà dùng chân kẹp lấy cửa , chờ bị hai người phân thây. . .

Chương 244 - Chân Đạp Ba Thuyền Sắp Bị Xé

Chương 244. Chân Đạp Ba Thuyền Sắp Bị Xé

Bóng đêm bao phủ khắp nơi, cửa hàng ở mặt đường thiên thủy kiều đều đã đóng hết toàn bộ, không có người đi đường.

Lạc Ngưng mang theo mũ che mặt, chậm rãi đi trên đường, mỗi lần đi qua một con ngõ nhỏ, liền sẽ nhìn vào bên trong một chút.

Sau khi từ y quán Vương gia ra ngoài, ban đầu Lạc Ngưng đã trở về ngõ hẻm song quế, trong lòng cũng không nghĩ nhiều. Nhưng vừa thay y phục xong, nàng lại cảm thấy là lạ - cái nữ gia chủ kia, rõ ràng rất quan tâm tiểu tặc; tiểu tặc còn viết thơ 'Một đêm Tương Quân tóc bạc nhiều', nói rõ trong lòng có cái nữ gia chủ kia.

Đem đơn thuốc Vương phu nhân kê cho cái nữ gia chủ kia, nữ gia chủ đi hỏi ngọn nguồn, về sau nếu nàng nhịn không được thuận nước đẩy thuyền đem tiểu tặc ăn thì sao?

Nàng mặc dù cảm thấy mình không có liên quan gì với tiểu tặc, nhưng mà hai người ngoại trừ một bước cuối cùng kia, thì trên cơ bản đều đã làm hết rồi.

Mặc dù nàng còn chưa quyết định có nên để tiểu tặc phụ trách hay không, nhưng từ góc độ lý trí để đánh giá việc này, thì mình không nên chịu thiệt, tổn hại, bất lợi, nàng dù sao cũng phải có chút đề phòng chứ?

Nhưng chính nàng đã phân rõ giới hạn với tiểu tặc, bây giờ còn không cho người khác ăn hắn, về mặt đạo lý thì giảng không thông.

Nhưng nàng không ăn thì không ăn đi, nàng còn hỗ trợ đưa một hộp thuốc để người khác ăn, cái này thì khác gì não úng nước? !

Vì thế Lạc Ngưng lại chạy về y quán Vương gia, đợi khi tiểu tặc đi ra liền đem người lôi đi, kết quả phát hiện tiểu tặc đã đi cùng nữ gia chủ.

Lạc Ngưng cảm thấy sự tình không ổn, liền nghe ngóng địa chỉ tìm tới.

Cứ như vậy mà lòng tràn đầy xoắn xuýt tìm một lát, rốt cuộc tìm được ngõ nhỏ của Bùi gia.

Lạc Ngưng thăm dò quan sát, vừa vặn nhìn thấy dưới hai cái đèn lồng, ngồi một đôi nam nữ.

Nam tuấn lãng phi phàm, nữ hoa dung nguyệt mạo, liền giống như tình lữ hẹn hò dưới ánh trăng.

". . ."

Lạc Ngưng nhìn thấy cảnh này, vội vã quay đầu, trong lòng sinh ra một cỗ ghen tuông cùng nổi nóng khó mà miêu tả!

Cái tiểu tặc này. . .

Lạc Ngưng cắn răng, thời điểm chuẩn bị bị tức giận lao tới, trong ngõ hẻm bỗng nhiên truyền đến tiếng;

"Lạc nữ. . . Ô ô —— "

"Không cho ngươi ở với nàng, đi. . ."

. . .

? !

Hỏa khí trong lòng Lạc Ngưng trỗi dậy vô cùng mạnh mẽ!

Không cho phép ở với ta?

Tại trong mắt của cô gái gia chủ này, ta mới là vị hôn thê của Dạ Kinh Đường cơ mà?

Nhìn thấy ta đến đây, ngươi không sợ, còn đem Dạ Kinh Đường ấn xuống, cái này không phải là đang bắt nạt người khác sao?

Lạc Ngưng nắm chặt bàn tay, biết không nên chạy vào, bởi vì nếu làm như vậy thì chuyện sẽ loạn lên ngoài sức tưởng tượng.

Nhưng Lạc Ngưng nàng đường đường là giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, bị nữ nhân khác bắt nạt như vậy, nếu là nhịn cục tức này, về sau còn lăn lộn thế nào trong giang hồ? !

Lạc Ngưng hít một hơi thật sâu, quay người bước nhanh đi vào ngõ nhỏ đá xanh.

Bịch bịch bịch. . .

Nhưng mà khi nàng còn cánh cửa lớn Bùi gia mấy bước, Lạc Ngưng bông nghe thấy mấy câu truyền vào trong tai:

"Tam Nương, ngươi bình tĩnh một chút. . ."

"Ta tỉnh táo cái gì? Ngươi còn thương tiếc hồ ly kia như vậy? Ta đối với ngươi có chỗ nào không tốt. . ."

? !

Giương mắt nhìn lên, nữ nhân phong kiều thủy mị, ôm cánh

tay ‘Vị hôn phu’ trên danh nghĩa của nàng, dùng sức kéo vào trong phòng, còn muốn đóng cửa!

Lạc Ngưng đều kinh hãi!

Thấy qua tiểu tam mạnh mẽ, nhưng nữ nhân phách lối như vậy ở trước mặt vợ chính, thật sự là lần đầu gặp!

Cho dù Lạc Ngưng tính tình tốt đến đâu đi nữa thì bộ ngực của nàng cũng đều tức tới muốn nổ, nổi giận đùng đùng hét:

"Dạ Kinh Đường!"

Thanh âm rất lớn, có chút run rẩy, xem bộ dáng là bị tức phát khóc.

Dạ Kinh Đường kẹt ở cửa lớn, thấy thế vội vàng đưa tay:

"Lạc nữ hiệp, ngươi tỉnh táo. . ."

Bùi Tương Quân nhìn thấy giáo chủ phu nhân mưu đồ hạ dược cho Kinh Đường, còn dám giết đến tận cửa, cũng là không sợ:

"Ngươi, yêu hồ nhà ngươi hét cái gì? Không sợ hàng xóm láng giềng nghe thấy trò cười của ngươi sao?"

Lạc Ngưng lúc đầu muốn nhẹ nhàng, lời này vừa ra, trực tiếp muốn hiền lành cũng không được, âm thanh lạnh lùng nói:

"Nghe thấy thì như thế nào? Ta là vị hôn thê của hắn, ngươi trộm nam nhân của ta, còn dám làm càn ở trước mặt ta? Có bản lĩnh thì tiểu tam ngươi cứ hô lên, nhìn xem chúng ta ai là người mất mặt!"

"Hắc? !"

Bùi Tương Quân nghe thấy chữ tiểu tam, tức giận đến lông mày cau chặt lại, nàng cùng Dạ Kinh Đường chỉ là sư cô không có

quan hệ máu mủ, ngươi thế nhưng là phu nhân mà Tiết Bạch Cẩm cưới hỏi đàng hoàng! Phụ nữ có chồng, hạ dược đào chân tường nhà ta cũng được sao? Còn dám chạy đến cổng nhà ta để chửi đổng! Ngươi thật coi Bùi Tam Nương ta là quả hồng mềm?

Bùi Tương Quân trợn mắt nhìn, nói:

"Kinh Đường là thiếu gia nhà ta, ngươi còn chưa gả vào đây, ngươi còn muốn đêm hôm khuya khoắt từ Bùi gia ta đoạt nam nhân hay sao?"

Tính tình Lạc Ngưng cũng rất lớn:

"Hắn cầm tiền công giúp nhà ngươi làm việc, ngươi vậy mà coi hắn là người nhà ngươi? Ta cùng hắn là quan hệ lưỡng tình tương duyệt, lại không gần hơn so với một người sư cô không có máu mủ như ngươi sao?"

Bùi Tương Quân không xác định quan hệ cùng Dạ Kinh Đường, liền biết có một ngày như vậy, nhưng không nghĩ tới ngày này tới đột nhiên như vậy!

"Nếu lưỡng tình tương duyệt, cái yêu hồ nhà ngươi còn hạ thuốc cho hắn làm gì?"

?

Chương 245 - Chân Đạp Ba Thuyền Sắp Bị Xé 2

Chương 245. Chân Đạp Ba Thuyền Sắp Bị Xé (2)

Lạc Ngưng nghe thấy lời này, ngược lại có chút sợ. . .

Nhưng tràng diện đã tới bước này, đầu óc Lạc Ngưng vẫn là chuyển biến rất nhanh:

"Hắn là vị hôn phu của ta, ta mua thuốc trợ hứng cho hắn có được hay không? Sự tình trong khuê phòng ngươi cũng muốn quản? Ngươi dựa vào cái gì để quản?"

". . ."

Lời này trực tiếp đem Bùi Tương Quân á khẩu không trả lời được.

Bùi Tương Quân cãi nhau nhao nhao thì thấy mình hơi đuối lý, nhưng cũng không thể để Kinh Đường bị hạ dược cùng cái yêu nữ Bình Thiên Giáo này làm việc sai lầm, chỉ có thể cắn răng nói:

"Kinh Đường tối nay ở chỗ này của ta, ta bồi tiếp hắn, ngươi trở về chờ đi!"

Hắc? !

Vạt áo Lạc Ngưng phình lên, tức giận đến vai khẽ run, cũng lười mắng nữa đường phố nữa, trực tiếp đem mũ lấy ra, đi lên muốn động thủ cứng rắn cướp người.

Bùi Tương Quân thân là lâu chủ Hồng Hoa Lâu, sợ hãi Bình

Thiên giáo chủ là không giả, nhưng thật đúng là không sợ cái giáo chủ phu nhân lấy mỹ mạo nổi danh này. Mắt thấy cái nữ nhân ý nghĩ xấu đầy mình này dám động thủ, lập tức cũng không nói nhiều, đi ra ngoài liền muốn so tay một chút.

Ngay tại thời khắc đại chiến hết sức căng thẳng, một thanh âm bỗng nhiên vang lên cắt ngang:

"Ngừng!"

Dạ Kinh Đường bị kẹp ở giữa, một câu cũng không dám nói gì, cũng không dám nhúng vào.

Mặc dù biết chân mình đạp ba con thuyền, sớm muộn sẽ bị ngũ mã phanh thây, nhưng không ngờ tới Tam Nương cùng Lạc nữ hiệp lại mỗi người đi một ngả trước.

Đều là người giang hồ, hai bên không thù không oán, lại có thể nháo thành dạng này, nếu là thuyền lớn Bình Thiên Giáo cùng triều đình lật, sợ là đến ngày đó tiểu Kinh Đường của hắn cũng bị một phân thành hai!

Dạ Kinh Đường đứng ở cửa, ngay cả tóc cũng không dám tùy đung đưa, đưa tay can ngăn:

"Tất cả mọi người đều là người có thân phận, nói chuyện hòa khí một chút, nóng giận sẽ tổn thương bản thân. . ."

Lạc Ngưng đều bị khi phụ thành dạng này, thấy tiểu tặc này còn ngăn cản, mà không phải nói giúp nàng một câu, đáy mắt có chút ủy khuất, tức giận nói:

"Dạ Kinh Đường! Ngươi ra đây cho ta!"

Bùi Tương Quân vội vàng đem cánh tay Dạ Kinh Đường ôm lấy:

"Không cho phép ngươi đi."

? !

Các ngươi muốn ta chết sao? !

Dạ Kinh Đường không thể làm gì, sầm mặt lại:

"Trước đó ta phải nói trước, ta đã uống thuốc, đầu óc không dùng được, các ngươi muốn tranh đúng không? Tốt, ta như các ngươi muốn. . ."

Dạ Kinh Đường trở tay ôm một cái, trực tiếp ôm eo Tam Nương, ôm nàng, sau đó đến trước cửa, đưa tay ôm eo Lạc nữ hiệp, mỗi tay ôm một cái, nhanh chân đi vào nhà:

"Ngươi đã đến thì vưa hay một pháo nổ hai lần. . ."

! ?

Hai cái nữ tử đang cãi nhau đột nhiên yên tĩnh!

Lạc Ngưng ánh mắt kinh dị, ngay cả giãy dụa đều quên, trừng mắt nhìn bộ dáng sắc quỷ của tiểu tặc:

"Tiểu tặc, ngươi làm gì?"

Dạ Kinh Đường nghiêng đầu liền trực tiếp hôn lên má Lạc nữ hiệp:

"Làm gì? Ngươi nói ta làm gì, hai người các ngươi hùn vốn hạ dược ta, ta phải giải dược chứ làm gì. . ."

Bùi Tương Quân bị Dạ Kinh Đường ôm eo, đều ngây ngẩn cả người, lúc này mới lấy lại tinh thần, sắc mặt đỏ giãy dụa:

"Kinh Đường! Ngươi đã uống thuốc, ngươi đừng phát điên! Ta. . . ư "

Dạ Kinh Đường tiến tới muốn hôn Tam Nương, kết quả Tam Nương phản ứng nhanh, vội vàng ngửa thân thể ra sau, đem miệng Dạ Kinh Đường che lại, quay đầu tránh né ánh mắt đầy hoảng sợ, giống như tiểu tức phụ bị dùng sức mạnh áp chế:

"Kinh Đường, ngươi làm thật sao? ! Ngươi. . . Ngươi uống thuốc của Vương thái ý rồi, đừng phát điên. . . Trong phủ có nha hoàn, đừng để bị người ta trông thấy. . . Yêu hồ, ngươi nhanh đưa hắn đi!"

Lạc Ngưng lúc đầu tức giận rất lớn, nhưng lúc này cũng mơ hồ, thấy Dạ Kinh Đường giống như trúng mãnh dược, ép không được, nào dám đem nam nhân này kéo trở về để tai họa ập lên mình, vội vàng nói:

"Ngươi không phải muốn để hắn ở chỗ của ngươi sao? Ta. . . Ta để hắn ở đây!"

Nói xong Lạc Ngưng ra sức giãy dụa, từ trong ngực Dạ Kinh Đường nhảy xuống, xoay người chạy.

Bịch bịch bịch. . .

? !

Bùi Tương Quân còn bị ôm, mắt thấy nha hoàn sắp chạy ra tới, vội vàng tránh thoát bàn tay ở hông, đẩy Dạ Kinh Đường đi ra ngoài:

"Ngươi đi theo tai họa kia đi! Ta không tức giận! Nàng nói muốn trợ hứng cho ngươi, ngươi cũng đừng để nàng mất hứng."

Nói xong nàng cố gắng đem Dạ Kinh Đường đẩy ra khỏi cửa lớn Bùi gia, đóng cửa lại, còn đóng chốt cửa.

Cùm cụp !

Dạ Kinh Đường bị giam ở ngoài cửa, biểu cảm như trút được gánh nặng, giống như vửa đi qua quỷ môn quan!

Sau đó hắn lại làm ra bộ dáng vô cùng lo lắng, chạy tới phía cửa ngõ:

"Lạc nữ hiệp. . . Lạc nữ hiệp? . . ."

". . ."

Bùi Tương Quân tựa vào phía sau cửa, sắc mặt đỏ lên như máu, ánh mắt phức tạp vô cùng!

Mãi đến khi Dạ Kinh Đường đi xa, về sau nàng mới dùng sức giẫm mạnh chân xuống, ý tứ là:

Cái yêu hồ lẳng lơ này, dám mắng ta, ta và ngươi không xong đâu. . .

Chương 246 - Sao Ta Có Thể Nhịn Được Chứ?

Chương 246. Sao Ta Có Thể Nhịn Được Chứ?

Bịch bịch bịch. . .

Một vòng Ngân Nguyệt treo ở trên bầu trời kinh thành, đường phố vắng vẻ, chỉ có một đạo bóng hình Thanh Y xinh đẹp, như là bị đạo tắc hái hoa truy đuổi, dọc theo đường đi cắm đầu chạy vội.

Sau khi đi ra ngoài Thiên Thủy cầu, bước chân Lạc Ngưng thả chậm mấy phần, quay đầu đưa mắt nhìn phía sau không có ai. Tiểu tặc không đi theo, chỉ sợ đã bị nữ nhân kia kéo vào phòng rồi. . . Tiểu tặc bị hạ dược, khẳng định chống đỡ không được, sẽ bị nữ nhân kia ăn xong lau sạch. . .

Nhưng nếu nàng trở về tiếp tục cướp người, tiểu tặc khẳng định mang tai họa cho nàng. . .

Vẫn là đi trước, dù sao tiểu tặc gặp tình huống bất đắc dĩ, cũng không phải không thể tha thứ. . .

Không nên chơi đùa lung tung rồi đem mình kéo vào. . .

Lạc Ngưng nhìn lại đầu phố một lát, cắn cắn răng, quay người muốn đi gấp, kết quả vừa quẹo vào đường tắt, liền trực tiếp đâm vào trong một cái lồng ngực ấm áp.

Phù phù --

"A... ~ "

Lạc Ngưng bị dọa nhảy lên, vội vàng lui lại mấy bước, nắm chặt nhuyễn kiếm bên hông.

Trong ngõ nhỏ đen sì, có một cái nam tử dáng người oai hùng đang đứng, mở ra cánh tay chạy tới phía nàng:

"Lạc nữ hiệp, đừng kích động, là ta. . ."

Sang sảng --

Lạc Ngưng lúc đầu vốn không kích động, nghe thấy cái tiếng nói quen thuộc này, vai bỗng nhiên lắc một cái, rút thanh kiếm ra giống như gặp phải sát tinh, giống như hiệp nữ đơn thuần gặp phải đạo tặc hái hoa, chỉ vào tiểu tặc:

"Ngươi. . . Ngươi đừng tới đây!"

Dạ Kinh Đường căn bản không quản mũi kiếm gần trong gang tấc, đi về phía trước, cho đến khi mũi kiếm chạm ngực.

? !

Lạc Ngưng nhìn ánh mắt nóng rực của tiểu tặc, lông mi khẽ run, rõ ràng luống cuống, cũng không dám đâm thật, chỉ có thể từng bước lui lại, cho đến khi phía sau lưng đã chạm phải vách tường:

"Tiểu tặc! Ngươi thanh tỉnh lại một chút, ngươi. . . Ah!"

Mũi kiếm vừa dịch sang bên, Dạ Kinh Đường liền ép thân về phía trước, đưa tay ôm eo Lạc nữ hiệp, dùng sức ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng cọ lấy vành tai, hai tay khẽ nhéo:

"Hô. . ."

"Ngươi!"

Lạc Ngưng dùng sức nghiêng đầu, cảm giác trăng tròn của

mình bị dùng sức nhéo một cái, ánh mắt nổi giận khó tả, cuống quít xô đẩy bàn tay đang làm loạn:

"Tiểu tặc! Ngươi thành thật một chút cho ta, cái này lại không phải xuân dược, sẽ không mê loạn thần chí, ngươi chính là cố ý không phải? !"

Dạ Kinh Đường đúng là cố ý, nhưng khẳng định cũng có một phần nguyên nhân từ thuốc, hắn ôm chặt Lạc nữ hiệp không buông:

"Lạc nữ hiệp, ngươi vì cái gì hạ dược với ta? Có phải muốn nhưng không dám nói hay không?"

?

Lạc Ngưng bị hơi thở nóng bỏng của nam tử làm cho toàn thân mềm mại, dùng sức vặn vẹo bả vai:

"Ai hạ dược với ngươi? Là Vương phu nhân, nàng nói ngươi hỏa khí quá nặng, cần sinh hoạt vợ chồng để điều trị. . ."

Dạ Kinh Đường sững sờ, ngửi hương thơm nhàn nhạt ở giữa búi tóc:

"Sau đó Lạc nữ hiệp liền mua thuốc cho ta, chuẩn bị giúp ta điều trị thân thể?"

Lạc Ngưng bị hai tay ôm chặt, dưa hấu đều bị đè bẹp, nàng tức giận giải thích:

"Ngươi nghĩ hay lắm. Ta giả bộ là vị hôn thê của ngươi, Vương phu nhân hiểu lầm. Ta nói ngươi là người khiêm tốn, tuyệt sẽ không bởi vì những chuyện này vô lễ đối với ta, nàng liền đưa ra một hộp thuốc. . . Coi như ta nhìn lầm ngươi!"

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt:

"Sau đó ngươi cầm thuốc không có ý định dùng, liền cho Tam Nương?"

Lạc Ngưng hai con ngươi lạnh lùng:

"Cái gì mà cho nàng? Là nàng ta bỗng nhiên chạy tới, không nói hai lời trực tiếp đoạt, ta lại không thể cùng nàng giải thích. . ."

"Vậy ngươi vì cái gì lại chạy tới, kiên quyết kéo ta trở về? ghen sao?"

". . ."

Lạc Ngưng cũng không thể trả lời vấn đề này, hơi chút chần chừ:

"Ta còn chưa nghĩ ra có muốn tiểu tặc nhà ngươi phụ trách hay không, chính ngươi khinh bạc ta trước, liền phải đưa ra thái độ nhận lỗi. . . Ta tới đem ngươi lôi về, không nên sao? Chẳng lẽ lại ở trước lúc ta chưa nghĩ ra, liền mặc ngươi ở bên ngoài lêu lổng? . . . Ngươi đừng hôn lỗ tai ta!"

"Aizz. . . Nhịn không được. . ."

Dạ Kinh Đường vuốt ve hơi nới lỏng chút, chân thành nói:

"Ta một mực rất thủ tín, tự nhiên trời xui đất khiến bị hạ dược, không có cách nào khác. Ta liền hôn một chút. . ."

Sắc mặt Lạc Ngưng đỏ lên, nổi giận nói:

"Tiểu tặc! Ngươi đừng tìm cớ, ngươi chính là 'Rượu mạnh sợ người có gan', Vương phu nhân nói, cái thuốc này không ảnh hưởng thần chí, nếu là ta đổi ý, ngươi hoàn toàn có thể khắc chế. . ."

Dạ Kinh Đường dán sát bên tai:

"Loại lời này ngươi cũng tin? Ngươi cũng đã hạ dược cho ta, nói rõ đã có tâm tư, ta coi như não úng nước cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền. Vương phu nhân nói như vậy, chỉ là sợ ngươi không làm nên mới lừa ngươi. . ."

Lạc Ngưng giãy dụa không ra, đáy mắt từ xấu hổ giận dữ chậm rãi biến thành không thể làm gì, đôi mắt đẹp như hoa đào đọng sương mù mông lung:

"Dạ Kinh Đường, ngươi đừng tìm cớ lừa mình dối người! Vương phu nhân nói sẽ không ảnh hưởng thần chí, rõ ràng là chính ngươi lòng mang ý đồ xấu. Ngươi phải quan tâm đến cái nhìn của ta chứ, ngươi nhịn không được à?"

Dạ Kinh Đường thấy vậy, hơi buông lỏng ra chút, nhìn thẳng hai mắt Lạc Ngưng:

"Đây là hổ lang chi dược, ngươi bảo ta nhịn thế nào? Tâm trí ta cứng cỏi, ăn độc dược thì có phải sẽ không phải chết hay không?"

Chương 247 - Ta Lừa Ngươi Đó!

Chương 247. Ta Lừa Ngươi Đó!

Lạc Ngưng mắt trừng lớn:

"Chỉ cần tâm trí cứng cỏi, không nghĩ tới việc kia, nhất định có thể ngồi yên tĩnh mà trong lòng vẫn không loạn!"

Dạ Kinh Đường nghĩ, từ trong ngực lấy ra hộp thuốc, lấy ra một hạt:

"Há mồm!"

? ?

Lạc Ngưng có chút mờ mịt:

"Ngươi muốn làm cái gì?"

Dạ Kinh Đường đem dược hoàn định ém vào trong miệng Lạc Ngưng:

"Ngươi nói nhịn được, vậy chính ngươi thử một chút. Hai ta đều ăn, sau đó đứng ở chỗ này, ai động người đó là chó con, như thế nào?"

Lạc Ngưng cảm thấy cái biện pháp này nghe rất công bằng, nghĩ lại thì đây là cú lừa. Vội vàng che miệng, ánh mắt đề phòng:

"Bùi Tam Nương cho ngươi ăn thuốc, cũng không phải ta cho ăn, ta dựa vào cái gì phải thử với ngươi?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy cũng đúng, khẽ gật đầu:

"Chuyện này xác thực trách không được Lạc nữ hiệp, Tam Nương cũng không rõ, ta. . . Ta đi tìm Tĩnh Vương. . . dù sao cũng phải giải quyết việc này. . ."

Lạc Ngưng nghe thấy hắn muốn đi tìm nữ vương gia, bản năng đưa tay kéo tay áo Dạ Kinh Đường.

Bước chân Dạ Kinh Đường dừng lại, thấy Lạc nữ hiệp muốn nói lại thôi, sửa lời nói:

"Vậy ta đi Long Ngâm Lâu ngồi một chút?"

Lạc Ngưng đem Dạ Kinh Đường đã váng đầu ngăn lại, nghiêm túc nói:

"Chỗ kia nữ tử không sạch sẽ, ngươi. . . Ngươi phải giữ mình trong sạch."

Dạ Kinh Đường có chút bất đắc dĩ:

"Lạc nữ hiệp đem ta từ chỗ Tam Nương lôi ra ngoài, lại không cho ta đi tìm nữ vương gia, cũng không cho ta đi thanh lâu. Biết nhịn không được không dám uống thuốc, lại làm cho ta một mực ở nơi này cố chống đỡ, đây không phải muốn giết chết ta sao?"

Lạc Ngưng đứng ở bên tường, nhìn qua nam tử ánh mắt sáng rực trước mặt, không có cách nào cãi lại, cắn răng, đem hộp thuốc đoạt tới, thanh âm kiên quyết:

"Được, ta ăn. Nếu là ta nhịn không được, ngươi làm gì ta cũng được, ta đều không trách ngươi; nếu ta nhẫn được, ta liền đem ngươi thiến. . ."

Nói xong lấy thuốc ra định ném vào trong miệng.

Dạ Kinh Đường vội vàng đưa tay ấn xuống:

"Được rồi, đừng làm loạn, ngươi khẳng định nhịn không

được."

? !

Lạc Ngưng còn không tin, dùng sức giãy cổ tay, muốn đem thuốc nuốt, nhẫn nhịn cho Dạ Kinh Đường xem.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cái bộ dáng bướng bỉnh không chịu thua thiệt này, cũng là bất đắc dĩ:

"Ngươi ở chỗ này ăn, vạn nhất nhịn không được, hai chúng ta sẽ ở trên đường cái diễn Xuân cung đó?"

". . ."

Lạc Ngưng ngẫm lại cũng đúng, cầm dược hoàn, hơi chút châm chước:

"Vân Ly ở nhà, chúng ta đi thuê một gian phòng. . ."

Dạ Kinh Đường có chút buông tay:

"Ngươi không nhịn được nên ngươi sợ Vân Ly đúng không? Biết rõ nhịn không được, cũng đừng ăn thuốc bậy, tránh ngươi ngày mai vừa tỉnh, lại đổi ý, nói ta gài bẫy ngươi."

Lạc Ngưng trầm mặc một chút, quay người đi về phía đường phố xưởng nhuộm:

"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ mang ý đồ xấu giống như ngươi sao? Ta trở về ăn cho ngươi xem, cho dù thật sự là xuân dược, chỉ cần tâm niệm trong sáng, cũng có thể ngăn chặn. . ."

Dạ Kinh Đường lắc đầu thở dài, cũng không khuyên giải, đi theo tỷ tỷ dưa hấu cáu kỉnh về nhà:

"Được, trước đó đã nói xong, thật xảy ra chuyện, Lạc nữ hiệp ngày mai đừng đem nồi này chụp lên đầu ta."

"Hừ. . ."

Khoảng cách Thiên thủy kiều tới đường phố xưởng nhuộm, ước chừng khoảng cách bốn, năm dặm, cũng không phải là quá xa.

Thời gian đã đến giờ Tý, trong thành thị còn có thể nhìn thấy những ánh đèn, mà trước mặt quảng trường đã biến thành trống vắng, trừ ánh trăng sáng chiếu xuống, liền chỉ còn lại phu canh ngẫu nhiên cầm theo đèn lồng đi đi về về.

Hai người sóng vai mà đi, Dạ Kinh Đường dưới sự điều khiển của hổ lang chi dược, bước chân tự nhiên càng lúc càng nhanh.

Mà Lạc Ngưng thì có chút hư tâm, bước chân càng ngày càng chậm, ban đầu còn đi ở phía trước, giờ biến thành theo ở phía sau, bờ môi lúng túng, gương mặt lãnh diễm mang theo vài phần muốn nói lại thôi, nhìn ra muốn đổi ý, nhưng lại không tiện mở miệng.

Hai người cứ như vậy trầm mặc không nói gì đi trên đường, chưa đến đường phố xưởng nhuộm, trong bầu trời đêm xa xôi, bỗng nhiên vang lên một tiếng chim ưng:

"Lệ --!"

Thanh âm hót vang vọng trong không trung, trong đêm khuya yên tĩnh, chỉ sợ gần nửa kinh thành đều có thể nghe thấy.

Lạc Ngưng vừa đi vừa suy nghĩ lung tung, tiểu tặc trước mặt bước chân đã dừng lại, làm nàng thiếu chút đã đâm vào lưng hắn, không khỏi nghi hoặc:

"Ngươi dừng lại làm cái gì?"

"Là chim chim."

Dạ Kinh Đường nhìn ra xa bầu trời đêm, ánh mắt khôi phục chăm chú, lấy kinh nghiệm nhiều năm ở chung để phán đoán, tiếng

kêu hẳn là đang biểu đạt -- các ngươi là những đồ đần, tức chết chim chim, bên này bên này bên này. . .

Dạ Kinh Đường nhíu nhíu mày, xoay người nói:

"Là chim chim, rất gấp, ta đi qua nhìn một chút."

Lạc Ngưng chớp chớp mắt, chợt nhớ tới Vương phu nhân căn dặn, trong lòng hơi gấp, đuổi theo bên người trầm giọng nói:

"Ngươi đã uống thuốc, ngươi. . ."

Sắc mặt quỷ đói trong mắt Dạ Kinh Đường giảm đi, khôi phục bình tĩnh:

"Đùa với ngươi thôi, đầu óc ta thật không có việc gì, chỉ là toàn thân nóng nảy đến hoảng, có sức lực không dùng hết, liền muốn tìm người để làm dịu đi lửa nóng, làm nam nhân hay nữ nhân, đều như thế. . ."

? !

Lạc Ngưng nghe được lời nói không hợp thói thường như thế, có chút nổi nóng, kéo lại cổ tay Dạ Kinh Đường:

"Ngươi đang nói những lời linh tinh gì thế? Ngươi cùng ta trở về. . . Ta. . . Ta nghĩ biện pháp cho ngươi được không? Ta giúp ngươi trước tiên đem dược lực đè xuống, ngươi bây giờ, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ. . ."

Nói còn chưa dứt lời, bầu trời lại truyền tới một tiếng:

"Lệ --!"

Lần này thanh âm tới gần chút. . .

Chương 248 - Phục Kích Giặc

Chương 248. Phục Kích Giặc

Ánh trăng chiếu sáng đường phố, tiếng ưng kêu quanh quẩn bầu trời đêm.

Dạ Kinh Đường phi thân nhảy lên nóc nhà, từ nóc nhà ngẩng đầu nhìn nơi phát ra thanh âm có mấy đạo nhân ảnh, bay lên nhảy xuống, đang lao vùn vụt tới tường thành phía đông, phía sau cũng không nhìn thấy Nha Môn truy binh.

Lạc Ngưng đi đến trước mặt, lôi kéo cánh tay Dạ Kinh Đường:

"Không cho phép ngươi làm loạn, ngươi bây giờ đầu óc không dùng được. . . Ngươi cùng ta về nhà! Ta trước hết nghĩ biện pháp giúp ngươi. . ."

"Ta thật không có việc gì. Tổng bộ Nha Môn nghe không hiểu tín hiệu chim chim, khẳng định tìm không thấy phương hướng, không ngăn cản lại thì đạo tặc liền chạy mất."

Lạc Ngưng nhìn dáng vẻ Dạ Kinh Đường thần sắc chuyên chú, đúng là tâm lặng như nước, nhưng trong lòng vẫn rất bất ổn, lại không thể cứng rắn kéo hắn lại, chỉ cắn răng đi theo cùng một chỗ, rút ra bội kiếm bên hông.

Xoạt ~~

Thanh Phong ba thước ra khỏi vỏ, dưới ánh trăng mang theo một vòng hàn mang.

Dạ Kinh Đường nép vào bên đường, quan sát phương hướng mấy người kia, từ bên ngoài cửa hàng cầm lên một cây trường côn

chống lều, bước chân im ắng, đi về phía mấy người kia.

Lạc Ngưng sợ Dạ Kinh Đường xảy ra sự cố, rút kiếm chạy tới phía trước, xuyên qua con đường, nàng cẩn thận đánh giá một chút:

Tổng cộng có ba người đang nhảy trên nóng nhà, đi đầu tiên là một tráng hán, tay cầm phác đao, còn có một nam tử dựa vào lưng hắn.

Nam dựa sau lưng, trên tay cầm trực đao, mặc dù khăn đen che mặt, nhưng có thể từ hình thể, binh khí để đánh giá, chính là hung thủ hôm qua gặp ở phòng chứa thi thể.

Mà đi ở phía sau, là cái nam nhân thân mang văn bào, trong tay cầm theo một binh khí ngắn được vải đen bọc kín, nhảy lên xuống một cách nhẹ nhàng, thỉnh thoảng còn dừng lại cẩn thận nhìn lại phía sau, lại nhìn về phía không trung.

Lạc Ngưng thấp giọng nhắc nhở:

"Người đi sau thân thủ bất phàm, chớ chủ quan."

"Vậy trước tiên chơi hắn."

Dạ Kinh Đường mang theo trường côn, rất mau đi tới đường chính phía đông, áp sát vào cửa hàng bên đường, đứng núp vào tầng hai của một cửa hàng.

Đường phố phía đông chính là tuyến đường chính của kinh thành, rộng ba mươi mét, tính cả hai bên đường dành cho người đi bộ, phòng xá hai bên cách nhau bốn mươi mét, vũ phu bình thường căn bản không có cách nào bay qua, người nào muốn đi ngang qua thì hiển nhiên phải nhảy xuống đất thì mới có đà bay lên tiếp.

"Hô. . ."

Dạ Kinh Đường hít một hơi thật sâu, đè xuống khí huyết xao động trong cơ thể, ánh mắt hóa thành sắc bén, cầm chắc trường côn bảy thước, hai chân hơi mở ra, hết sức chăm chú nghiêng tai lắng nghe động tĩnh phía sau.

Lạc Ngưng hơi chút chần chừ, vẫn là ngăn chặn tâm tình, cầm Thanh Phong ba thước, thân hình như Thanh Xà, đứng ở chỗ cây cột hành lang, vô thanh vô tức nhảy lên, giấu ở mái hiên, ẩn giấu tiếng thở.

Bịch bịch bịch~~

Chỉ trong nháy mắt, tiếng bước chân đã đi tới gần.

Hô ~

Phía dưới Ngân Nguyệt, một đạo thân hình cường tráng, cõng theo nam tử từ mái nhà nhảy qua, như là man ngưu nện ở trên đường cái.

Bịch!

Tiếp theo phóng đi về phía đối diện!

Dạ Kinh Đường hai tay cầm côn, không nhúc nhích tí nào như một pho tượng, lúc sau một đạo thanh âm giẫm mảnh ngói rất nhỏ vang lên, lúc này ánh mắt hắn ngưng lại, hai chân chấn động mạnh mẽ!

Cạnh

Gạch đá dưới chân lúc này rạn nứt, Dạ Kinh Đường như ưng kích trường không, trong nháy mắt nhảy lên hơn hai trượng, đi tới phía dưới mái cong.

"Yaaa!"

Âm thanh quát lớn xé rách cái bóng mặt trăng trên đường phố!

Trường côn bảy thước trong tay Dạ Kinh Đường, biến thành nửa hình tròn quét đến phía dưới mái cong!

Ầm ầm ~

Toàn bộ mái cong lúc này nổ tung, gạch ngói hóa thành mảnh vụn bay tung tóe lên bầu trời, gần như là lật ngược cả mái nhà lên, trường côn mang theo uy thế bài sơn đảo hải, bổ về phía bóng người đang lướt trên mái nhà.

Lần đánh này xuất ra từ góc khuất, theo lý thuyết thì rất khó bảo vệ tốt!

Nhưng bóng người trên mái nhà, hiển nhiên không phải tên xoàng xĩnh. Trung niên mặc văn bào ở trên nóc nhà, nghe được âm thanh xé gió thì sắc mặt đột biến, binh khí trong tay xoay chuyển ngăn trước người, tiếp theo chính là Bành! một tiếng vang giòn.

Mảnh vải bao bọc xung quanh binh khi nổ tung, lộ ra một cây thiết giản màu đen. Trung niên văn bào thân ở không trung, như là quả bóng chày bị toàn lực đánh ra ngoài, thân hình bay vụt về sau, vượt qua những mãi nhà!

Hưu~

Đúng lúc này, kiếm mang thê lương đột nhiên vạch phá bầu trời đêm!

Một người mặc Thanh Y Treo ở mái hiên, toàn lực bộc phát, lưỡi dao ba thước trong tay đi lên, xuyên thủng mái hiên, không sai chút nào đâm thẳng bàn chân người bay tới.

Ầm ầm~

Kiếm quang lóe, mảnh vải che mái hiên lại lần nữa vỡ nát.

Trung niên mặc văn bào dù thân thủ hơn người, nhưng đối

mặt mai phục đột nhiên tới như này vẫn bị mũi kiếm chém ra một vết ở đùi bên phải, cả người lăn xuống giữa trời, ngã trên đường cái.

Dạ Kinh Đường biết người này là cao thủ, không thể xem nhẹ, trong không trung dùng chân đạp vào cột trụ dưới mái hiên, thân hình xuyên qua màn đêm, một tay cầm côn đánh ra một chiêu Hoàng Long Ngọa Đạo, quất về phía người trung niên mặc văn bào.

"Coi chừng!"

Bỗng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hung thủ đang tựa trên lưng mới vang lên.

Trung niên mặc văn bào vốn đã ngã trên mặt đất, đùi phải bắn ra một sợi tơ máu trên không trung, mắt thấy Dạ Kinh Đường lấy khí thế đáng sợ đè xuống, cấp tốc giơ thiết giản lên chặn.

Chương 249 - Vừa Rồi Chỉ là Khởi Động

Chương 249. Vừa Rồi Chỉ là Khởi Động

Bành !

Trên đường dài truyền ra một tiếng sấm rền bạo hưởng!

Dạ Kinh Đường một côn đập xuống, bụi đất mặt đường lúc này tách ra thành hai luồng trái phải, xuất hiện một khu vực chân không rộng hơn trượng.

Bụi đất vàng tiếp đó lại bị sóng khí lôi cuốn, hóa thành một đầu hoàng long, phong quyển tàn vân ép về phía người trung niên vừa phi thân lên tránh thoát.

Một thương này, đã từng đem Thất Xích Thương Trần Minh đánh vỡ nát.

Nhưng người trung niên này lợi hại hơn xa so với Trần Minh, thiết giản chống chọi một côn toàn lực, hai tay vậy mà không có bị cự lực ép uốn lượn nửa phần.

Nhưng mặc cho ngươi là Thần Ma phương nào, thân ở không trung, không chỗ đặt chân, sao có thể đỡ lại được một côn có ẩn chưa Long Tượng chi lực?

Ầm ầm~

Một côn đập xuống, người trung niên chưa tiếp xúc mặt đất, lại bị đánh cho bay về sau, trực tiếp bay ra hơn mười trượng.

Dạ Kinh Đường khí huyết xao động bất an, không thể tâm lặng như nước, khẳng định khi đánh nhau sẽ bị nguy hiểm.

Nhưng trong lúc chém giết, táo bạo cuồng nhiệt hưng phấn khát máu, ở phần lớn thời điểm lại không phải là trạng thái tiêu cực.

Một côn đánh ra, Dạ Kinh Đường trực tiếp trở tay đem trường côn ném về phía Lạc Ngưng, đồng thời tay trái nắm chặt chuôi đao.

Xoạt ~

Lạnh Nguyệt Như Sương, đao quang bùng lên trên phố dài!

Người trung niên mặc văn bào còn chưa rơi xuống đất, Dạ Kinh Đường đã rút đao hóa thành cuồng long phá hải, nhảy ba cái đã vượt qua hơn 1 trượng, một đao chém về eo người trung niên.

Keng ~

Trong bụi đất có tia lửa tung tóe!

Người trung niên lấy thiết giản ngăn chặn Ly Long Hoàn Thủ Đao, cả người lại lần nữa bay ngược về sau.

"Ahhh! "

Tay trái Dạ Kinh Đường thuận thế đưa đao sang tay phải, một cái 'tiến bộ tiên trảm', toàn lực bộc phát đuổi kịp thân hình người trung niên.

Keng~

Lại là một đao!

Người trung niên cuối cùng đụng phải mặt đất, nằm dài trên mặt đường, tạo thành một cái lỗ sâu trên mặt đường, chưa đợi hắn

đứng lên, Dạ Kinh Đường liền xoay người đánh một đao, đi tới đỉnh đầu.

Keng ~

Ầm ầm ~

Mặt đường đất vàng phía sau người trung niên nổ tung, xuất hiện một cái cái hố nhỏ.

Dạ Kinh Đường một đao đánh xuống, hai tay cầm đao vượt qua đỉnh đầu, ngang nhiên bổ xuống.

"keng~ "

Hai binh khí đụng vào nhau tạo ra tiếng nổ, cái hố nhỏ ở mặt đất trong nháy lại sâu hơn.

Người trung niên hai tay như kình thiên trụ, không nhúc nhích tí nào, nhưng lại bị cự lực chấn cho kêu lên một tiếng đau đớn, cắn răng dùng tay phải cầm thiết giản, tay trái vỗ mặt đất lấy lực đem cả người xoay lên.

"Aaaaa~!"

Tiếng rống giận dữ như kinh lôi trong màn đêm!

Dạ Kinh Đường khí huyết dâng lên cơ bắp nở ra, nửa người trên, vải vóc ở hai chân trong nháy mắt căng nứt, lộ ra nhuyễn giáp ngân sắc cùng cơ bắp kéo căng trên đùi.

Dưới tiếng quát lớn, có thể thấy được cánh tay xuất hiện màu đỏ tinh mịn, rõ ràng cơ bắp kéo căng đã tổn thương, nhưng đao trong tay chỉ nhanh hơn chứ không chậm, khoảnh khắc người trung niên xoay người lên, trường đao nghiêng từ dưới lên trên, bổ về phía eo người trung niên.

Ầm ầm ~

Song đao đụng vào nhau, bụi đất đang tung bay trên mặt đường, lúc này lại bị khí lãng đánh bay, tạo thành dải sương hình khuyên.

Vừa rồi người trung niên một chân đáp xuống đất, cầm ngang thiết giản ngăn một đao kia, thân thể lại không thể dừng lại, bay ra như đạn pháo, bay chéo sang một bên, xuyên thủng vách tường quán rượu, tiếp theo xuyên qua nóc phòng, bay lên giữa không trung.

Ầm ầm~

Người trung niên lăng không ho ra một búng máu, cắn răng dùng tay bám vào Thụy Thú trang trí ở mái nhà, đem cở thể kéo về phía tửu lâu, một chân đứng vững.

Hoa lạp lạp lạp ~

Năm đao hai thương, chỉ trong chớp mắt. Cho đến lúc này, vải vóc, vụn gỗ, ngói vụn,… bay đày trời, rơi xuống mặt đường như là mưa.

"Hô. . . Hô. . ."

Dạ Kinh Đường cầm đao thở hổn hển, đáy mắt mang theo vài phần kinh dị, lạnh lùng nhìn chằm chằm thân ảnh trên quá rượu.

Người trung niên đứng phía trên nóc nhà quán rượu, đùi phải có máu chảy ra ồ ạt, chỉ có thể một chân đứng thẳng, thân hình lại vững như thương tùng, tay phải cầm thiết giản, lấy tay áo lau máu ở khóe miệng, hai mắt băng lãnh mà phẫn hận:

"Ngươi đánh đủ chưa? !"

Dạ Kinh Đường năm đao hai thương đánh ra, ước chừng đem người trung niên này đánh đi ra hơn một trăm mét, đao đao liên hoàn, Lạc Ngưng toàn lực đuổi theo đều không đuổi kịp.

Lúc này Lạc Ngưng mới vọt tới trước mặt, bày ra tư thế như lâm trận đánh đại địch, nhắc nhở:

"Coi chừng, là Thanh Cương Giản Từ Bạch Lâm."

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời ấy, hơi sững sờ.

Mặc dù tiếp xúc giang hồ không lâu, nhưng hắn đã từng nghe qua Thanh Cương Giản Từ Bạch Lâm.

Người này giống như Cừu Thiên Hợp, là đỉnh tiêm kiêu hùng trên giang hồ, cuộc đời sở cầu là đánh ngã Chu Xích Dương, lấy được ghế bát khôi, trước kia còn tìm Chu Xích Dương đơn đấu qua, mặc dù một kiếm liền nằm, nhưng có thể để Chu Xích Dương tiếp nhận khiêu chiến, đã nói nội tình người này tuyệt đối không thấp.

Trách không được lúc này còn có thể đứng thẳng. . .

Bỗng nhiên đụng vào loại kiêu hùng nổi tiếng bên ngoài như này, Dạ Kinh Đường cũng không đổi sắc, đưa mắt nhìn đùi phải Từ Bạch Lâm đã bị cắt đứt cơ bắp, thanh âm kiệt ngạo:

"Vừa rồi chỉ là khởi động. . . Phi ! vừa đủ để nóng người, sao có thể đánh đủ, ta còn một bộ chiêu thức chưa ra!"

Chương 250 - Đây là thần nhân

Chương 250. Đây là thần nhân

Bịch bịch bịch

Hai người nhìn nhau dè chừng, nam tử cõng trực đao ở nơi xa, xách đao đứng ở trên đường, ánh mắt cẩn thận, thậm chí mang theo chút sợ hãi.

Nam tử tên là Tào A Ninh, nguyên bản thân phận là thái giám trong Đại Ngụy cung, thống lĩnh vài ám vệ.

Nhưng mà sau khi Tào công công là môn thần Đại nội, đi theo phế đê về sau một đại nội cao thủ thần long thấy đầu không thấy đuôi như hắn, cũng đã thành lãng nhân bị trục xuất.

Tào A Ninh đêm qua giết tên tiểu lại công bộ đường Trúc Tịch kia, vốn cho rằng vết tích làm đến không kẽ hở, chưa từng nghĩ nội ứng trong quan phủ sẽ thông báo, nói Nha Môn bỗng nhiên nhảy ra cái Dạ Kinh Đường, nhìn một chút đã suy luận ra hắn dùng chính là trực đao, thậm chí phát giác được chưởng pháp của hắn có vấn đề.

Du Thân Chưởng của Tào A Ninh là Tào công công truyền thụ, tự nhận không có vấn đề gì, nhưng để cho an toàn, ban đêm vẫn là chạy tới phòng chứa thi thể để hủy thi diệt tích.

Nhưng không nghĩ tới chính là, cái Dạ Kinh Đường này tâm tư kín đáo đến mức 'Biết trước tình huống', vậy mà trực tiếp mai phục trong phòng chứa thi thể, chờ hắn tự chui đầu vào lưới, đem hắn đánh thành trọng thương.

Nếu như chỉ là như vậy, Tào A Ninh xác thực cũng chưa tới nỗi sợ hãi, chỉ coi mình quá bất cẩn, trúng cao nhân tính toán. Nhưng để Tào A Ninh không nghĩ ra là, Dạ Kinh Đường rõ ràng không có truy sát, hắn cũng xác nhận phía sau không có ai theo đuôi, chạy trốn tới địa điểm ẩn giấu, vẫn là bị số lớn bổ khoái Nha Môn sờ đến cửa.

Tào A Ninh bị vây quanh liền lập tức minh bạch, Dạ Kinh Đường gọn gàng thả hắn đi, chính là biết hắn chạy không thoát, chỉ là xem hắn như con mồi bị thương hoảng hốt chạy bừa, trong bóng tối quan sát nhất cử nhất động của hắn, chờ hắn trở lại hang ổ!

Qua chiến dịch này, hình tượng Dạ Kinh Đường trong mắt Tào A Ninh có thể được gọi là thần nhân, liệu sự như thần, xét về võ nghệ hắn đánh không lại, hắn muốn chạy cũng chạy không thoát Diêm Vương sống của Nha Môn, vô luận ngươi làm gì, hướng đi đâu, giấu sâu bao nhiêu, đều đừng hòng đào thoát dước cặp mắt kia!

Lúc này lại lần nữa hắn bị Dạ Kinh Đường mai phục, đáy lòng Tào A Ninh thậm chí không có nửa điểm bất ngờ, gấp giọng nhắc nhở:

"Kẻ này đa mưu túc trí, bụng dạ cực sâu, không nên để hắn khích tướng, đi!"

Từ Bạch Lâm cũng được coi là kiêu hùng của giang hồ, bỗng nhiên bị đánh lén đánh thành trọng thương, trong lòng giận không kiềm được.

Nhưng quần hùng Nha Môn rất nhanh sẽ đuổi tới, tiểu tử này cũng xác thực không đơn giản, không dễ dàng bãi bình như vậy, chỉ có thể tức giận nói:

"Một kiếm này, lão phu nhớ kỹ!"

Tiếp theo chân sau nhảy qua nóc nhà, phi tới tường thành phía đông.

Dạ Kinh Đường muốn bắt trộm cho Ngây Ngốc, tự nhiên không thể để cho bọn tặc tử này bỏ chạy, xách đao chỉ về Từ Bạch Lâm, mắng:

"Đại trượng phu không để thù qua đêm, ngươi chỉ có chút gan này cũng có mặt tranh bát khôi?"

Oanh ~

Lời vừa dứt, Từ Bạch Lâm chân sau nhảy ra ngoài, một cước đạp vách tường lầu cao lấy thế quay trở về, một tay cầm Thanh Cương Giản, hai con ngươi trợn lên như sát thần:

"Chết đi cho lão phu!"

Dạ Kinh Đường chửi thì chửi, nhưng đao kiếm chính diện đỡ thiết giản, vẫn là làm không được liền thu đao, bắt lấy trường côn trong tay Lạc Ngưng, thân hình tránh dưới mái hiên.

Ầm ầm ~

Thanh Cương Giản chém xuống sư tử đá ngoài cửa quán rượu, đầu sư tử đá lúc này nổ tung vỡ nát, đá vụn vẩy ra.

Dạ Kinh Đường bắt lấy nhược điểm chân sau đối phương xê dịch không đổi, hai tay cầm côn quét mạnh!

Ba ~

Một tiếng bạo hưởng!

Côn nhọn quét vào phía trên chân trái Từ Bạch Lâm.

Từ Bạch Lâm vừa mới đáp xuống đất liền bị đánh, chân không vựng dùng tư thê nằm ngang ngã xuống, nhưng người còn chưa

triệt để nằm trên đất, thì tay trái đã nhanh chóng vỗ mặt đất lấy đà bắn người lên, thiết giản trong tay lại lần nữa quất về Dạ Kinh Đường.

Răng rắc !

Dạ Kinh Đường nhấc côn đón đỡ, nhưng dù là như thế, phía dưới thiết giản, gậy gỗ trong tay vẫn là trong nháy mắt bị nện gãy, cột trụ ở hành lang cũng bị đánh rách tả tơi, xà nhà đều lắc lư mấy lần.

"Chết!"

Từ Bạch Lâm đã bị đánh cho cực kỳ tức giận, một giản nện gãy binh khí, kế đó đưa tay mãnh liệt đâm ra hướng về phía người đang đứng ở cột trụ của hành lang.

Phốc ~

Cột trụ hành lang to bằng cái eo người, đúng là bị một giản trực tiếp xuyên thủng, gai nhọn trên thiết giản đánh tới đầu của Dạ Kinh Đường.

Nhưng Dạ Kinh Đường vốn không có ý định đem cột trụ hành lang xem như tấm chắn, hắn nghiêng đầu trốn tránh, mắt thấy thiết giản xuyên thấu gỗ tròn, nhân cơ hội dùng tay nắm lấy tám phần thiết giản, toàn lực rútlại.

Xoạt ~

Thiết giản đâm xuyên qua cột, bị một cánh tay giữ lại.

Thiết giản, nếu không phải người có lực lớn thì không thể dùng nên trước hành động của đối phương, Từ Bạchkhông có đem việc này để vào mắt, dùng sức rút lại, mới phát hiện không ổn – thiết giản giống như bị kẹt chết trong tay Dạ Kinh Đường, lực lượng lớn không thể tưởng tượng, căn bản rút không nổi.

"Aaaaa!"

Từ Bạch Lâm thấy tình thế không đúng, hai tay nắm chặt thiết giản, kéo sang phía bên cạnh, nửa cái cột trụ ở hành lang trong nháy mắt bị xén đứt

Chương 251 - Thuốc Này Mạnh Quá

Chương 251. Thuốc Này Mạnh Quá

Răng rắc ~

Từ Bạch Lâm kéo thiết giản ngang ra, nhưng vẫn không khiến Dạ Kinh Đường dừng việc giữ chặt thiết giản. Chính vào lúc này, Lạc Ngưng chớp lấy cơ hội, thân hình bay lên một kiếm hướng sau gáy Từ Bạch Lâm đâm.

Táp!

Từ Bạch Lâm phát giác không ổn, áo bào lập tức phồng lên, toàn lực bộc phát, muốn rút thiết giản ra để quét về phía Lạc Ngưng.

Nhưng người trẻ tuổi mặc áo đen trước mặt này, khí lực lớn đến không thể tưởng tượng nổi. Hắn toàn lực rút tay đem Dạ Kinh Đường kéo đi vòng quanh cây cột trụ, nhưng vẫn không đem thiết giản rút ra được.

Trong mắt Từ Bạch Lâm lóe lên sự sợ hãi, mũi kiếm đâm tới không thể không phòng, đành phải buông thiết giản ra, dùng hai ngón tay trái kẹp lấy lưỡi kiếm, tay phải đấm ra một quyền, hướng tới đấm vào mặt Lạc Ngưng.

Bành!

Quyền phong đột khởi!

Nhưng Lạc Ngưng cũng không ngốc, vẫn luôn đề phòng đối

phương ‘Hồi mã giản’, mắt thấy đối phương chuẩn bị phát lực thì liền thối lui, mạnh mẽ rút kiếm, kéo ra một đường máu ở giữa hai ngón tay Từ Bạch Lâm.

Dạ Kinh Đường đoạt được thiết giản xong liền xoay người đập mạnh về phía trước; Lạc Ngưng thì nhấc kiếm chặn đánh, khóa chặt người Từ Bạch Lâm.

Từ Bạch Lâm tay không tấc sắt, đối mặt hai người hợp kích chỉ còn cách bay ngược về sau, nhưng cũng vào lúc này, hậu phương truyền đến một tiếng gầm thét:

"Aaaa!"

Đưa mắt nhìn lại, có thể thấy được tráng hán ở đằng xa, đã vác theo phác đao vọt tới, vọt tới giữa Lạc Ngưng và Dạ Kinh Đường, tay cầm đao chém lung tung, còn miệng thì quát lớn:

"Đi!"

Keng ~

Dạ Kinh Đường một giản vung mạnh trên phác đao, tay trái đồng thời rút đao rạch một vệt dài trước ngực tráng hán, máu chảy ra.

Từ Bạch Lâm biết bản thân đã chủ quan, hiện tại đùi phải đã bị thương không thể làm gì, chỉ đành ở dưới sự liều chết yểm hộ của tráng hán chạy đi. Chân sau cuồng loạn đạp trên đường, một tay tiếp lấy bội đao Tào A Ninh ném ra, tay còn lại ôm Tào A Ninh không có chút chiến lực nào, phi tới tường thành.

Keng keng ~

Mặt đường còn đang tiếp tục vang động, hán tử cầm phác đao so với Từ Bạch Lâm yếu hơn rất nhiều.

Dạ Kinh Đường tay trái xoay chuyển trường đao để đao nằm ngang, tay phải cầm thiết giản, thay nhau chém, chỉ mấy lần liền nện đứt phác đao.

Trên cơ thể hán tử cầm phác đao xuất hiện mấy vết thương bị đao chém, hai mắt như chuông đồng, lựa chọn vứt bỏ cán đao, ôm lấy cánh tay phải Dạ Kinh Đường, như là man ngưu đẩy mạnh về trước:

"Aaaaaa"

Dạ Kinh Đường nâng tay trái lên, chỉ cần dùng chút lực liền có thể chặt đứt cột sống của hán tử trước mặt, nhưng vì cần lấy khẩu cung, cuối cùng vẫn chỉ dùng khuỷu tay đánh mạnh về sau cổ.

Bộp ~

Một tiếng trầm thấp vang lên. Sau đó là cơ thể của hán tử cầm phác đao ngã quỵ xuống, nằm rạp trên mặt đường, động tĩnh cũng dừng lại im bặt.

"Hô. . . Hô. . ."

Dạ Kinh Đường cầm hai thanh binh khí, định đuổi theo đám người Từ Bạch Lâm, nhưng Lạc Ngưng liền nhắc nhở:

"Coi chừng Từ Bạch Lâm quay lại giết người diệt khẩu."

Dạ Kinh Đường thấy vậy ngừng lại, canh giữ tù binh trước mặt, thở hổn hển, các một lúc lại nghe thấy tiếng nhịp tim đập mạnh mẽ.

Lạc Ngưng lòng còn sợ hãi, cái trán tràn đầy mồ hôi rịn, tựa ở phía sau Dạ Kinh Đường, cẩn thận nhìn chăm chú mái hiên bốn phía.

Dạ Kinh Đường chờ đợi một lát không thấy Từ Bạch Lâm quay

lại diệt khẩu, mới vứt bỏ thiết giản, trở tay thu đao trở vào vỏ:

"Cái Từ Bạch Lâm này, xác thực cung có chút lực lượng, chỉ còn một cái chân mà đã mạnh như vậy, nếu như có ba cái chân còn không phải là bay lên trời được rồi sao."

?

Lạc Ngưng chớp chớp mắt, cảm thấy dược lực trong người Dạ Kinh Đường vẫn còn chưa hết, quay đầu nhìn về phía hai tay đã bị bầm đến tím xanh:

"Ngươi đứng đắn một chút! Đánh một chiêu thấy không ổn, liền phải mau chóng thối lui, ngươi thì ngược lại còn đuổi theo chém người ta. . ."

"Ta đây không phải vừa đánh vừa chạy sao, còn bắt được một tên đồng bọn, một cái công lớn, có lẽ sẽ được Ngây Ngốc sùng bái nửa ngày."

"Ngươi. . ."

Lạc Ngưng không biết ngây ngốc là ai, nhưng thấy Dạ Kinh Đường hồ ngôn loạn ngữ, nổi nóng nói:

"Ngươi từ đầu tới cuối đều đánh đến kinh thiên động địa, kết quả toàn chém vào binh khí, một kiếm duy nhất chém trúng người kia vẫn là do ta chém. . ."

"Vâng vâng vâng, Lạc nữ hiệp lợi hại nhất. . . Hô. . ."

Dạ Kinh Đường toàn lực bộc phát, tiêu hao quá nhiều, nói được vài cầu liền chuyển sang ngồi ở trên bậc thang, lau mồ hôi trên mặt.

Lạc Ngưng nửa ngồi tại trước mặt, đưa tay kiểm tra cánh tay hắn, bởi vì vừa rồi nàng cũng vận động quá sữ dội nên gương mặt

cũng hiện ra chút ửng hồng, trán đổ mồ hôi, hơi thở như lan, dưa hấu trước vạt áo chập trùng không chừng. . .

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, kìm lòng không được nhìn về phía môi đỏ của Lạc Ngưng.

Ba ~

? !

Môi đỏ Lạc Ngưng mím chặt, lập tức sững sờ ngay tại chỗ, nhưng lần này không có rút kiếm chém Dạ Kinh Đường mà chỉ ngửa ra sau một chút, âm thanh lạnh lùng nói:

"Tiểu tặc nhà ngươi, không tim không phổi đúng không? Ta đang kiểm tra thương thế cho ngươi!"

Dạ Kinh Đường có chút nâng tay:

"Thuốc này thật mạnh, đánh xong một trận vẫn không thể đè xuống được, thậm chí càng ngày càng lợi hại, ta ...ta cảm giác có thể làm đến khi giường gãy tan ra thành từng mảnh. . ."

Lạc Ngưng bị cái ô ngôn uế ngữ này làm cho nổi nóng:

"Ngươi vừa rồi còn tự mình nói với ta, đầu óc không có vấn đề. . ."

"Ta lấy công việc làm trọng, nếu ta nói đầu óc có vấn đề, ngươi có thế để cho ta đi chém người sao?"

Lạc Ngưng nhướng mày, ánh mắt nghiêm túc lên, vừa tức vừa gấp:

"Cao thủ chém giết, một ý nghĩ sai lầm cũng có thể đón nhận cái chết. Ngươi biết rõ cơ thể mình không tốt, còn chạy đi chém chém giết giết? Ngươi xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?"

Chương 252 - Uống Thật Sao?

Chương 252. Uống Thật Sao?

"Giang hồ chính là như thế, có những việc sẽ không để ngươi chuẩn bị đầy đủ mới tới. Ta làm như này không phải cũng là vì lập nhiều công lao, sớm chút đem Cừu Thiên Hợp khôi phục sự tự do sao."

Lạc Ngưng cả giận:

"Ta thấy, ngươi là đang muốn thể hiện trước mặt nữ vương gia nên mới liều mạng như vậy!"

"Một pháo nổ hai lần. . . Phi. . . Nhất cử lưỡng tiện, ta cũng không thể vừa giữ khoảng cách với nữ vương ra vừa cứu người được. . ."

Đương lúc nói chuyện, bầu trời truyền đến:

"Chít chít chít chít. . ."

Chim chim bay trên đường phố không người, sau đó lại vòng lại.

Mà năm sáu đạo thân ảnh theo sát phía sau, chạy trên mặt đường, cầm đầu là Xà Long cùng Thương Tiệm Ly.

Xà Long nhìn thấy tường đổ trên đường, bên cạnh còn có cái tráng hán đang ngã trên mặt đất, trong mắt có chút kinh ngạc, quay đầu phát hiện Dạ Kinh Đường đang ở đây, liền bước nhanh đi đến trước mặt:

"Dạ công tử, ngươi cũng quá mạnh mẽ rồi. . . Ngươi không sao

chứ?"

Dạ Kinh Đường vung tay lên nói:

"Là Từ Bạch Lâm, trên mặt đất là đồng bọn của hắn, bọn chúng đã đi tới tường thành phía đông, các ngươi nhanh chóng đuổi theo đi."

Bọn người Thương Tiệm Ly có công vụ quan trọng, chắp tay thi lễ nói lời cảm tạ với Dạ Kinh Đường, một người mang tráng hán đã ngã xuống đất đi, những người còn lại đuổi theo đi về hướng tường thành.

Xà Long trước khi đi, nhắc nhở nói:

"Tĩnh Vương ngay ở đằng sau, nhìn thấy Dạ công tử dũng mãnh phi thường như thế, chắc chắn sẽ khen thưởng lớn."

Nói xong liền nhảy lên nóc nhà biến mất.

Dạ Kinh Đường quay đầu quan sát đường đi:

"Tĩnh Vương cũng tới, cái này vừa hay. . . Phi!. . ."

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường dần dần biến thành sắc quỷ, cảm thấy không ổn:

Nữ vương gia vừa đến, khẳng định sẽ đem Dạ Kinh Đường lôi đi, nàng cũng không dám nói gì. . . Nữ vương gia phát hiện Dạ Kinh Đường trúng thuốc, như đói như khát, tự nhiên sẽ. . .

Tiểu tặc coi như không trúng thuốc, khẳng định cũng thuận nước đẩy thuyền. . .

Không chừng nàng còn phải ở ngoài cửa chờ đợi. . .

. . .

Hai mắt Lạc Ngưng khẽ nhúc nhích, hơi lui bước về sau, lôi cánh tay trái Dạ Kinh Đường, gác ở trên bả vai mình, đem Dạ Kinh Đường nâng lên, đi về đường phố xưởng nhuộm:

"Tiểu tặc, ngươi đừng mơ tưởng lấy cớ uống thuốc mà đi chiếm tiện nghi của nữ vương gia. Ta đợi chút nữa cũng sẽ uống thuốc cho ngươi xem, ta không tin thuốc này ép không được, nếu để ta phát hiện ngươi đang mượn thuốc để lừa gạt. . . Tay!"

Dạ Kinh Đường dựa vào người Lạc nữ hiệp, cả người liền muốn dán sát vào, nghe được chữ cuối trong lời nói mới phát hiện: trong tay có thêm quả dưa hấu, vội vàng buông ra, nhẹ nhàng quơ quơ xin lỗi nói:

"Thật có lỗi, đầu óc ta bây giờ chỉ đầy dưa hấu. . . Phi. . . Đầu óc. . ."

". . ."

Lạc Ngưng trừng mắt, xem như không nghe thấy những lời nói thô tục này, cắm đầu đem Dạ Kinh Đường khiêng trở về. . .

Ánh trăng chiếu những hình bóng lên mặt đường nhấp nhô của phố xưởng nhuộm, xung quanh không đèn không lửa, có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu râm ran trong ngõ:

"Chít chít ! "

Nam nữ đêm khuya trở về, làm bạn đi trong đường nhỏ.

Nữ tử mặc một bộ Thanh Y, tóc đen búi sau đầu, khí chất đoan trang lãnh diễm, tựa như thiên nữ dạo bước dưới ánh trăng.

Nam tử cánh tay khoác trên vai nữ tử, tay áo rách tung toé, vừa đi vừa thi thoảng động tay động chân, ánh mắt nhìn loạn, còn muốn hôn lên gương mặt nữ tử.

"Tiểu tặc, ngươi đừng lấy cớ uống thuốc mà lộn xộn một thêm nữa. Nếu không, đừng trách ta. . ."

"Lạc nữ hiệp, ta thật không có biện pháp, ta đã rất quy củ. . . Nếu không để ta đi gặp Tĩnh Vương đi, sẽ chết người đấy. . ."

Lạc Ngưng sắc mặt đỏ ửng, dùng sức khiêng Dạ Kinh Đường, đi vào ngõ hẻm song quế, thấy xung quanh không có ai, lấy hộp thuốc ra cầm lấy một viên thuốc, tính ném viên thuốc vào trong miệng.

Kết quả vừa đưa tay lên, đã bị Dạ Kinh Đường đè xuống.

Lạc Ngưng khẽ cau mày lại, âm thanh lạnh lùng nói:

"Làm sao? Sợ bị lộ tẩy à, không dám để ta ăn chứ gì?"

Dạ Kinh Đường cầm tay Lạc nữ hiệp, nhìn ngắm dung nhan lãnh diễm gần trong gang tấc, chân thành nói:

"Ngươi chắc chắn không chịu được hiệu lực của thuốc, ăn vào chẳng khác nào cho không ta, ngươi không tin ta cũng được, nhưng ta phải cùng ngươi nói rõ. Ngươi nếu là trong lòng không muốn, thì đừng uống thuốc. Nếu ta không ngăn cản ngươi, chẳng phải là ngươi sẽ dâng cơ thể của mình cho tiểu tặc vô sỉ như ta rồi sao?"

Lạc Ngưng nhìn ánh mắt Dạ Kinh Đường bỗng nhiên không có chút tạp niệm nào, vạt áo chập trùng mấy lần, chậm rãi rút nắm tay ra, cắn răng nói:

"Ngươi cho rằng tâm chí của ta không kiên định giống như ngươi? Nếu như ta chịu không được, nói rõ ngươi quả thật không còn cách nào, ta sẽ cho phép ngươi nghĩ biện pháp đè xuống dược lực cho ta. Đây là chuyện cấp bách, ngươi làm cái kia. . . Ta không trách ngươi là được. Nhưng nếu ta chịu đựng được, phát hiện ngươi đang lừa ta! Ta. . ."

Dạ Kinh Đường đưa tay:

"Ta sẽ không lừa ngươi, Lạc nữ hiệp thông tình đạt lý như thế, ta còn có thể nói cái gì, ngươi dám ăn thì ăn đi."

". . ."

Lạc Ngưng cầm viên thuốc, mở ra môi đỏ, nhưng thời khắc đưa đến miệng, lại ngừng lại, chần chừ một lúc lâu sau, mới quyết tâm, lần nữa mở môi đem thuốc ném vào trong miệng.

Cổ họng khẽ nhúc nhích, nuốt xuống.

? !

Chương 253 - Ngươi có buồn ngủ không?

Chương 253. Ngươi có buồn ngủ không?

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt:

"Lạc nữ hiệp, ngươi uống thật sao?"

Lạc Ngưng ánh mắt kiên quyết:

" Lạc Ngưng ta nói được thì làm được, thật chịu không được, coi như ta tự làm tự chịu."

Dạ Kinh Đường âm thầm thở dài, cũng hiểu tâm ý của Lạc nữ hiệp, vịn vào người nàng đi ra ngoài:

"Đi thôi, chúng ta đi tìm nhà trọ."

Lạc Ngưng đem Dạ Kinh Đường lôi trở lại, đi vào trong ngõ hẻm:

"Ngươi chính là đang mưu đồ làm loạn, ta có thể ổn định tâm thần, vì sao không dám về nhà?"

Tay chân Dạ Kinh Đường quy củ hơn rất nhiều, ôn nhu khuyên nhủ:

"Ngươi là sư nương của Vân Ly, Vân Ly mới mười lăm tuổi, tốt nhất là có thể ngăn chặn hiệu lực của thuốc, nhưng vạn nhất chịu không được, để Vân Ly trông thấy ta và ngươi ôm ấp làm chuyện kia. . ."

"Ngươi chớ có nói hươu nói vượn, ta có thể ổn định tâm trí, nếu ngươi cứ một mực làm loạn, ta tuyệt đối không nương tay."

Dạ Kinh Đường buông lỏng bả vai Lạc Ngưng ra, thân hình đứng thẳng tắp, sắc mặt lạnh lùng, đáy mắt không chút tà niệm nào:

"Được. Đêm nay nếu ta chủ động đụng vào ngươi dù một chút, ta chính là chó con. Nhưng để cho an toàn, chúng ta vẫn nên đi thuê một gian phòng, chậm rãi so định lực, làm việc gì cũng phải chừa lại đường lui, ngươi nói đúng hay không?"

Lạc Ngưng mím môi một chút, không nói gì, đem Dạ Kinh Đường lôi về tiểu viện, nơi hai người gặp nhau lần đầu.

Ngựa còn để ở nhà Tam Nương, trong sân trừ hoa cỏ ra, còn có cá khô và tỏi treo ở cửa sổ phòng bếp, ngoài ra thì không có vật gì khác nữa, sạch sẽ gọn gàng.

Lạc Ngưng im ắng tiến vào viện, hơi dò xét, thấy được đèn phòng chính đã tắt, truyền đến tiếng hít thở rất nhỏ. Ánh mắt Lạc Ngưng ra hiệu cho Dạ Kinh Đường đi vào trong phòng chờ mình, sau đó bản thân tiến vào phòng chính, tìm kiếm thuốc trị thương.

Đinh linh lộc cộc~

Trên giường ở phòng chính, Chiết Vân Ly ôm đao trong ngực, giữ nguyên áo mà ngủ, nghe thấy động tĩnh mở mắt ra, phát hiện sư nương cẩn thận từng li từng tí tìm đồ trong ngăn tủ bên cạnh, chống nửa người trên dậy:

"Sư nương, ngươi trở về rồi sao? Ta vừa rồi nghe thấy đường phố phía đông có động tĩnh. . ."

Ánh mắt Lạc Ngưng vụt sáng, làm ra bộ dáng bền trên đoan trang, ngồi xuống cạnh giường:

"Là Kinh Đường ca của ngươi đang bắt tặc, Ừm. . . Ngươi Kinh Đường ca đánh quá hăng, cánh tay bị thương, ta đi bôi cho hắn ít thuốc."

Chiết Vân Ly chớp mắt, ngồi dậy:

"Hay là sư nương nghỉ ngơi đi, để ta."

Lạc Ngưng sầm mặt lại, vội vàng đem Chiết Vân Ly giữ lại:

"Ngươi thành thật đi ngủ cho ta!"

Chiết Vân Ly thấy vậy đành phải coi như thôi, đang muốn ngả đầu nằm xuống, bỗng nhiên lại nghi hoặc nhìn gương mặt Lạc Ngưng:

"Sư nương, làm sao mặt ngươi đỏ ửng lên vậy?"

Lạc Ngưng cảm giác gương mặt có chút nóng, giữa ngực và bụng xuất hiện một cỗ khô nóng, đoán chừng là tác dụng của thuốc. . .

Đáy mắt Lạc Ngưng hoảng hốt, nhớ tới 'Mọi biện pháp dự phòng', ôn nhu nói:

"Vừa này ta vừa cùng Từ Bạch Lâm đánh nhau, động khí, Ừm. . . Vân Ly, ngươi ngủ không được sao?"

Chiết Vân Ly thấy sư nương không bị thương, cũng không suy nghĩ nhiều, nói:

"Đúng là có chút không ngủ được, nếu không. . ."

Thùng thùng ~ Một âm thanh nhỏ vang lên.

Phía sau lưng Chiết Vân Ly bị điểm huyệt, ngay sau đó cơ thể nàng lắc lư ung dung, ngã về sau:

"Sư nương. . . Không cần thiết phải vậy chứ. . . Ta muốn ra ngoài đi dạo. . . Đi dạo. . ."

Lời nói còn chưa dứt, đã ngã chổng vó xuống nằm trên gối đầu, hô hấp đều đặn, lại không có động tĩnh nữa.

Lạc Ngưng đặt Vân Ly nằm thẳng ngay ngắn, kéo chăn mỏng đắp trên người Vân Ly, sau đó cầm cái hòm thuốc, đi ra phòng chính.

Dạ Kinh Đường ở trong phòng phía tây, phòng nhỏ đã thắp nến đèn, bên trên giấy dán cửa sổ có thể thấy được cái bóng nam tử, tới tới lui lui, nhìn bộ dáng là đang trải giường chiếu. . .

? !

Lạc Ngưng ánh mắt lạnh lùng, chậm rãi xuống bậc thang, đi vào phòng phía tây:

"Vân Ly vừa nằm ngủ, ngươi tốt nhất quy củ một chút."

Gian phòng Dạ Kinh Đường không lớn, gần cửa sổ có một cái giường ván gỗ, bên tường đặt cái tủ đứng trên đó chỉ có hai quyển sách và vài vật trang trí, và một con lừa gỗ, trên bệ cửa sổ thì có một con rùa đen mua cho chim chim, không có lấy một cái bàn nhưng phòng dọn dẹp rất sạch sẽ.

Đèn bằng nến đặt ở trong hốc tủ, tản mát ra ánh sáng mờ nhạt, chiếu sáng nơi hẻo lánh.

Sắc mặt Kinh Đường lạnh lùng mà bình thản, đem ga giường làm phẳng, sau đó ngồi xuống giường, đảo mắt nhìn về phía cửa, hơi sững sờ.

Lạc Ngưng duyên dáng yêu kiều ở trước cửa, tư thái linh lung uyển chuyển cao gầy, phối hợp dung nhan lãnh diễm vô song, tại dưới ánh đèn mờ nhạt làm nổi bật lên vẻ đẹp uyển chuyển mà nhu

diễm.

Cặp mắt câu hồn đoạt phách kia, phản chiếu ánh sáng đèn trong phòng, trên gương mặt ửng chút màu hồng, tay đặt bên hông, cầm hòm thuốc nhỏ.

Cảnh tượng này đẹp vô cùng, nhìn nóng bỏng làm sao. . .

Chương 254 - Làm sao hắn trụ được?

Chương 254. Làm sao hắn trụ được?

Trong lòng Dạ Kinh Đường có chút cổ quái, thuận miệng nói nói:

"Chớ khẩn trương, ta cũng là lần đầu tiên. . . Phi!. . ."

". . . ?"

Lạc Ngưng khó hiểu, đi vào phòng, quay người đóng cửa lại, nhẹ nhàng đi đến trước mặt, khẽ vuốt váy ngồi bên cạnh, mông đặt lên mép giường, vẽ ra một đường vòng cung hoàn mỹ:

"Vươn tay ra đây, ta chữa thương cho ngươi."

Dạ Kinh Đường ngồi nghiêm chỉnh, vươn cánh tay phải ra, tay trái cầm một quyển sách, mượn đèn đuốc đọc sách, tư thái như Quan Công cạo xương đọc Xuân Thu.

Lạc Ngưng đầu óc thanh tỉnh, nhưng khí tức trong cơ thể bất ổn, mắt vụt sáng, không dám nhìn tới cơ thể Dạ Kinh Đường, chỉ một mực lấy ra Ngọc Long Cao, đổ vào trong lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng bôi lên trên cánh tay bị bầm tím xanh, thoa mấy lần mới buông tay:

"Chính ngươi tự làm đi, thật coi mình là đại thiếu gia sao?"

Dạ Kinh Đường thấy thế, đem sách đưa cho Lạc Ngưng, tiếp nhận Ngọc Long Cao tự mình bôi lên, thuận miệng nói:

"Lạc nữ hiệp có cái kẻ thù, là Thần Trần hòa thượng đúng không?"

Lạc Ngưng cảm giác thân thể rất khó chịu, hơi nóng, rất muốn kẹp chân vân vê một chút. Nàng cắn răng bảo trì trấn định:

"Ngươi hỏi cái này làm cái gì?"

Dạ Kinh Đường lại cười nói:

"Cho ta thời gian mấy năm, ta khẳng định giúp ngươi đem cái lão lừa trọc đạo mạo ngang nhiên kia đánh nằm xuống."

Đáy lòng Lạc Ngưng xác thực có cái ý nghĩ nhỏ này, nhưng ngoài miệng vẫn rất nghiêm túc:

"Ngươi tại sao phải giúp ta? Ngươi cứu được Cừu Thiên Hợp ra, chúng ta liền thanh toán xong nợ nần."

Dạ Kinh Đường xoa bóp cánh tay:

"Chúng ta cùng nhau huyết chiến mấy trần, dù thế nào cũng được coi là sinh tử chi giao rồi đi? Lúc ta giết Chu Hoài Lễ, ngươi còn đem lệnh bài cho ta bảo mệnh. Trên người ngươi có thù, ta cũng nên nghĩa bất dung từ, đúng hay không?"

Lạc Ngưng cúi đầu xem sách, nhàn nhạt hừ một tiếng:

"Chờ ngươi có thực lực kia đi rồi nói, đừng có khoác lác nữa. Tiết Bạch Cẩm cũng không có biện pháp bắt Thần Trần hòa thượng, ngươi. . . Ngươi thật muốn giúp ta báo thù, liền có đại ân ta. . ."

Lạc Ngưng nói đến đây, cảm giác có chút gian nan, nâng đôi mắt đẹp lên nhìn về phía tiểu tặc thần sắc như thường:

"Có phải ngươi rất khó chịu hay không?"

Ánh mắt Dạ Kinh Đường trong suốt, tùy tiện nói:

"Ta không khó chịu chút nào, đầu óc đặc biệt thanh tỉnh."

?

Lạc Ngưng chớp chớp mắt, cảm thấy không đúng lắm, muốn nói cái gì đó, nhưng lời vừa đến khóe miệng lại không nói ra được, cúi đầu tiếp tục xem sách:

"Ngươi có thể ngăn chặn tác dụng của thuốc thì tốt, ừm. . . Ta vừa rồi có chút trách oan ngươi. . ."

Dạ Kinh Đường nghiêm túc nói:

"Không trách oan! Lạc nữ hiệp là một tấm gương tốt, ta cũng coi như đốn ngộ, chỉ cần tâm trí kiên định, thuốc này hoàn toàn có thể ngăn chặn. Ngươi nhìn ta, chỉ cần không nghĩ loạn, hiện tại một chút việc cũng không có."

". . ."

Gương mặt Lạc Ngưng ửng hồng thêm mấy phần, hô hấp cũng chập trùng, mím môi một cái, nghe theo chỉ điểm, không suy nghĩ lung tung nữa, yên tĩnh đọc sách.

Nhưng sách vớ vẩn mà bình thường Dạ Kinh Đường, đều là có chút. . .

“Đừng đừng, ma quỷ, chán ghét ~

Nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu. . .”

? !

Lạc Ngưng sắc mặt lạnh lẽo, đem loại sách làm loạn tâm trí này gấp lại, ráng chịu đựng khó chịu đứng dậy:

"Ngươi bình thường hay xem những thứ này?"

Dạ Kinh Đường gật đầu:

"Tạp thư thôi, ta không nhìn những thứ này, chẳng lẽ lại nhìn binh thư thao lược, đạo trị quốc à?"

Lạc Ngưng không dám đối mặt với Dạ Kinh Đường, đôi mắt đẹp như hoa đào nhìn xung quanh, liếc về thanh đao dựng ở đầu giường, nói vài câu hỏi linh tinh:

"Cây đao này của ngươi, nhìn chất lượng không tệ, nghĩa phụ của ngươi để lại cho ngươi à?"

"Đúng vậy a. Cây đao này chứa đựng tình cảm chân thành trong lòng nghĩa phụ, theo lý thuyết là nên đi theo nghĩa phụ chôn xuống mồ, nhưng người để lại cho ta, hẳn là bởi vì vẫn còn tâm nguyện."

"Cái con lừa nhỏ kia hẳn là cũng có câu chuyện đi?"

"Không có câu chuyện gì, thuần túy là bởi vì rẻ."

"Cái con rùa nhỏ kia nữa. . ."

"Cái này ngược lại là có chút ẩn ý. Chim là hậu duệ của Chu Tước, rùa đen là hậu duệ của Huyền Vũ, mua cái này cho chim chim chơi. . ."

???. . .

Lạc Ngưng yên tĩnh khiêm tốn nghe Dạ Kinh Đường kể điển cố, ánh mắt chớp chớp, cũng không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì.

Lần trước rời khỏi kinh thành, nàng liền phát hiện trong lòng mình luôn có hình bóng căn nhà nhỏ ở trong ngõ hẻm song quế này, sau đó mỗi ngày, nửa đêm thức giấc trong đầu đều có khuôn

mặt này, mỗi lần chạm vào nhau. Cảm giác thẩm thấu sâu tận xương tủy, khắc cốt ghi tâm tâm, như uống phải loại rượu độc mạnh nhất làm cho người ta khó mà tự kiềm chế được. Bây giờ, những hồi ức này, một mạch hiện lên trong đầu.

Lạc Ngưng biết chắc là tác dụng của thuốc cùng hoàn cảnh quấy phá mới khơi gợi lên nỗi lòng nên cố gắng muốn kìm chế, ngăn chặn tâm tình.

Tuy nàng có thể khắc chế được dược lực, nhưng lại không thể quên được những cảnh ở gần nhau. . .

Tiểu tặc thật không có lừa nàng. . .Trách không được lúc nãy đến tìm hắn, hắn vẫn cùng Bùi Tam Nương ngồi ở cửa ra vào nói chuyện, không vào phòng. . .

Đoán chừng chắc là sợ vào nhà, sẽ không kìm chế được mà mạo phạm Bùi Tam Nương. . .

Vậy làm sao mà hắn trụ được tới bây giờ. . .

Chương 255 - Nữ Hiệp Chậm Đã

Chương 255. Nữ Hiệp Chậm Đã

Ánh đèn mờ nhạt, chiếu sáng căn phòng.

Nam nữ sóng vai ngồi ở mép giường, nam tử vửa bôi thuốc trị thương vừa nhẹ nhàng kể những điển cố, loạn thất bát tao.

Nữ tử thì mắt không chớp nhìn ngắm gương mặt nam tử tuấn mỹ, ánh mắt rất phức tạp, đôi lúc lúng túng mím môi, muốn nói lại thôi.

Trong lòng xoay chuyển không ngừng, về sau Lạc Ngưng nhìn về phía cánh tay bầm đen, ma xui quỷ khiến nhịn không được dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ lên chỗ tím xanh.

Dạ Kinh Đường đang kể chuyệ bị hành động này của Lạc Ngưng cắt ngang, dừng lại xoay đầu, dò hỏi:

"Lạc nữ hiệp?"

Lạc Ngưng tỉnh táo thêm một chút, chớp chớp mắt, nắm tay thu tay về, khôi phục sắc mặt lạnh lùng, xa cách:

"Nghĩa phụ của ngươi đặt niềm tin, hi vọng vào ngươi như thế, ngươi phải sống cho tốt mới đúng. Hôm nay rõ ràng cơ thể ngươi không ổn, không nên lỗ mãng thể hiện. Tác dụng của thuốc này quả thật rất mạnh, ta có thể ổn định tâm thần nhưng tiểu tặc nhà ngươi khẳng định chịu không được, ta và ngươi quen biết cũng một khoảng thời gian rồi, ngươi cũng đã khinh bạc ta nhiều lần như vậy. . ."

Dạ Kinh Đường quay đầu, biểu cảm nghiêm túc:

"Lạc nữ hiệp, ta chịu đựng được mà!"

"? !"

Lạc Ngưng hai chân chụm lại, đôi chân dưới làn váy có chút cong lên, vô ý thức cọ vào thành giường, cắn răng nói:

"Cơ thể ngươi nhỡ may nhịn lâu quá mà nghẹn chết thì làm sao bây giờ? Vương phu nhân nói ngươi dương khí quá thịnh, cần điều trị. . ."

Dạ Kinh Đường quang minh lỗi lạc, chân thành nói:

"Lạc nữ hiệp, ta trẻ tuổi nóng tính, ngươi lại còn rất xinh đép. Lúc vừa gặp ngươi, quả thật có chút kìm chế không được. Nhưng mỗi lần thấy ngươi khóc, cả ngày không để ý đến ta, ta liền biết tính tình của ngươi.

" Dạ Kinh Đường ta là người đỉnh thiên lập địa, nam nhi bảy thuớc há có thể bởi vì tâm trí không kiên định mà ép nữ tử không thích ta hi sinh nhiều như vậy để giúp ta điều trị thân thể chứ? Cái này không xứng với chữ Hiệp. Ngược lại nếu ta thật sự làm việc kia về sau còn có mặt mũi nào đặt chân trên giang hồ. . ."

? ? ?

Lạc Ngưng khẽ cắn môi dưới, nước mắt đều sắp tràn ra, không dám đối mặt với tiểu tặc chính đạo hào hiệp trước mắt, liền nghiêng ánh mắt, thấp giọng nói:

"Tiểu tặc nhà ngươi, có phải đầu óc có vấn đề hay không? Ta thân là Bình Thiên Giáo giáo chủ phu nhân, bị ngươi khinh bạc, đã không trừng phạt ngươi, nhìn thấy ngươi trêu chọc Chu gia còn đuổi theo mấy trăm dặm đường đưa lệnh bài hộ thân cho ngươi. Sau đó còn đi theo ngươi đến kinh thành, giúp ngươi giặt quần áo

nấu cơm. . ."

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn về phía gương mặt của Lạc Ngưng:

"Đây chẳng nhẽ không phải vì để ta giúp Vân Ly cứu Cừu Thiên Hợp ra sao?"

". . ."

Lạc Ngưng cắn chặt răng, nhìn thấy ánh mắt trêu chọc của nam tử, thần sắc nàng vẫn xa cách, đôi mắt đẹp như hoa đào óng ánh, long lanh dần dần hiện lên giọt lệ:

"Vốn. . . Vốn chính là vậy, ngươi còn tưởng như thế nào nữa chứ?"

Tí tách ~

Ngữ khí quá nặng, dẫn đến một hạt nước mắt lăn ra khỏi hốc mắt, nương theo gương mặt trắng nõn trượt xuống, nhỏ xuống trên mu bàn tay Dạ Kinh Đường.

Lạc Ngưng đưa tay lên dụi dụi khóe mắt, khẽ cắn môi dưới, làm ra bộ dáng nổi giận đùng đùng, trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường:

"Ta chịu đựng được chỉ là sợ ngươi tổn thương thân thể. Ngươi lại cậy mạnh, ta sao còn tự mình đa tình giúp ngươi giúp ngươi chứ."

Trong phòng lặng im, chỉ còn lại nam nữ bốn mắt nhìn nhau.

Dạ Kinh Đường cười cười, tay giơ lên, chạm lên vai Lạc Ngưng, đem nàng đẩy xuống.

Lạc Ngưng lông mi run lên, đáy mắt có chút bối rối, ráng bày ra khí thế chống đỡ nói:

"Ngươi làm cái gì? Ta nhịn được. . . Ngươi chuẩn bị dùng sức mạnh ép ta đúng không?"

Dạ Kinh Đường gật đầu, đem Lạc Ngưng nhấn đổ trên giường, cúi đầu nhìn ngắm gương mặt lãnh diễm động lòng người của nàng:

"Đúng đúng đúng, ta chuẩn bị dùng sức ép ngươi. Định lực của ta không bằng Lạc nữ hiệp, không còn cách nào khác, ngày mai ngươi tỉnh, không cho phép đánh ta, được hay không?"

Toàn thân Lạc Ngưng run nhè nhẹ, ánh mắt xấu hổ giận dữ như hiệp nữ bị làm nhục, nhưng bàn tay lại tự giác đặt dưới xương sườn nam tử, hô hấp bất ổn:

"Ta liền biết ngươi sẽ mượn lý do này để biện minh, nhưng mà Vương phu nhân nói ngươi thân thể không tốt, cần điều trị. . . Ta tha thứ cho ngươi lần này, nhưng đây là lần cuối cùng, ngươi về sau không được phép nhắc lại việc này. . ."

?

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, lại ngồi dậy, ngôn từ chính nghĩa nói:

"Ta cảm thấy mình còn có thể nhịn thêm. . ."

? !

Lạc Ngưng vẫn còn tỉnh táo, chỉ là cơ thể rất khó chịu, nhưng không ngờ tiểu tắc này biết rõ tâm tư của nàng còn cố ý đùa nàng, hỏa khí cũng từ đó mà đi lên.

Lạc Ngưng xoay người ngồi dậy, đem Dạ Kinh Đường nhấn xuống gối, ánh mắt băng lãnh, giống như mưu sát phu quân:

"Tình trạng ngươi thế nào, ta sao có thể nhìn không ra? Biết rõ

thân thể ngươi chịu không được, Lạc Ngưng ta há có thể không để ý đại cục mà tiếp tục thi đấu với ngươi để ngươi cậy mạnh được? Ngươi thành thật một chút. . ."

"Ai ai? Nữ hiệp chậm đã, ngươi bình tĩnh một chút! Ta thật nhịn được. . .

"Ngươi nhịn không được!"

"Ưm"

Dạ Kinh Đường ngã xuống giường, đầu đặt trên gối bị Lạc Ngưng người nhẹ như liễu nắm lấy cổ áo, ngăn chặn miệng còn đang muốn nói chuyện.

Dạ Kinh Đường tay giơ lên, muốn đỡ vai Lạc nữ hiệp, lại bị bắt lấy cổ tay, dùng sức nhấn xuống bên cạnh cái gối.

Chương 256 - Phải Gọi Tỷ Tỷ

Chương 256. Phải Gọi Tỷ Tỷ

Ưm~

Bị tỷ tỷ dưa hấu nhấn chặt xuống giường! Dạ Kinh Đường sắp bị nghẹn nổ, lúc này cũng không giả bộ được nữa, thành thành thật thật nằm , mặc cho Lạc nữ hiệp khi nhục.

Nhưng mà dù vậy, Lạc Ngưng vẫn là duy trì bộ dáng thần sắc ai oán 'Ngươi đạt được thân thể ta, cũng không chiếm được lòng ta', khóe mắt không ngừng lăn xuống nước mắt, giống như bị ép hy sinh vì nghĩa.

Bên trong gian phòng dèn đuốc mờ nhạt, không có lời nói nào vang lên.

Lạc Ngưng ôm Dạ Kinh Đường, răng môi quấn quýt vào nhau nửa ngày, kế đó cổ áo cũng từ từ hơi mở ra.

Dạ Kinh Đường biết Lạc Ngưng cái gì cũng không biết, hắn cũng không có kinh nghiệm gì cả, lập tức rút tay ra, trở tay ôm Lạc Ngưng, vỗ vỗ trên vai.

Lạc Ngưng nhắm mắt, không nói gì, chỉ là nghiêng mặt để gò má một bên chìm trong gối, không động đậy.

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt lưng eo mềm mịn, dán sát vào bên tai, thấp giọng nói:

"Ta không có lừa gạt ngươi chứ? Có phải rất khó chịu hay không?"

"Ừm."

Dưới gối truyền đến thanh âm buồn buồn.

"Ta cố gắng nhịn lâu như vậy, còn khuyên ngươi đừng ăn, ngươi thấy ta đối với Lạc nữ hiệp có tốt hay không?"

". . ."

Giai nhân gương mặt đỏ bừng, không có trả lời.

Dạ Kinh Đường khẽ hôn nhẹ lên tai nàng:

"Ta biết Lạc nữ hiệp thích ta, mới một mực đi theo ta. . .

"Ngươi chớ tự mình đa tình."

? !

Dạ Kinh Đường buông tay ra, nghiêm túc nói:

"Ta cảm thấy còn có thể chống đỡ mấy canh giờ. . . A, được được được, ta không chịu được nữa, định lực của ta không có tốt bằng ngươi, đừng cắn bả vai. . ."

Lạc Ngưng sắc mặt đỏ lên, duy trì bộ dáng bị chịu ủy khuất, nâng tầm mắt ngập nước lên uy hiếp:

"Ngươi còn nói nhảm, ta sẽ không giúp ngươi nữa!"

"Được."

Dạ Kinh Đường thành thành thật thật ôm lấy eo nhỏ, ôn nhu nói:

"Lạc nữ hiệp, ngươi nói một tiếng ngươi thích ta, để cho ta vui vẻ một chút đi."

Lạc Ngưng chôn mặt ở trong gối đầu, nửa ngày mới lẩm bẩm

ra một câu:

"Ngươi thích ta."

". . . ?"

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, cảm thấy ý tứ cũngkhông khác biệt lắm, gật đầu nói:

"Nương tử, ngươi cũng thích ta sao."

Vai Lạc Ngưng hơi run một chút, có thể là chịu không nổi tiếng gọi Nương tử chạm đến trái tim này, liền lên tiếng uốn nắn:

"Ngươi phải gọi ta là tỷ tỷ."

"Được rồi, tỷ tỷ cũng thích ta. . . Từ nay về sau, ngươi vĩnh viễn là Ngưng nhi tỷ tỷ của ta, ta cũng vĩnh viễn là tiểu tặc vô sỉ của ngươi. . ."

. . .

Tiếng xột xoạt thở dốc ~~

Trong phòng đèn đuốc mờ nhạt an tĩnh trở lại.

Bất tri bất giác, một bộ Thanh Y nhẹ nhàng trượt xuống, rơi trên hai đôi giày một trắng một đen, màu trắng thêu lá trúc, màu đen thêu hình mây.

. . .

. . .

"Xuỵt! Ngươi đừng lên tiếng, Vân Ly ngay sát vách. . ."

"Ta đã đánh ngất Vân Ly rồi. . ."

"Hả? !"

"Ngươi nói phải có biện pháp dự phòng, ta để phòng vạn nhất, nên đã sớm chuẩn bị. . ."

"Tốt a. . ."

. . .

. . .

"Vậy câu 'Một đêm Tương Quân tóc bạc nhiều', thật sự là do ngươi viết?"

"Không phải, ta chép đó."

"Ngươi? ! Ta liều mạng với tiểu tặc nhà ngươi. . ."

"Có bản lĩnh… ngạt chết ta rồi. . . ưm. . ."

. . .

. . .

"Ngươi. . . Ngươi cũng làm qua như này với nữ vương gia sao?"

"Không có, ngươi là người đầu tiên."

"Ngươi vì sao cứ bắt nạt ta? Ta xem qua sách, trên sách nào có như vậy. . ."

"Đó là ngươi đọc ít sách, danh thơ nổi tiếng như vậy mà còn chưa có xem. . ."

"Thật sao?"

. . .

. . .

"Tiểu tặc."

"Hả?"

"Ngươi không cần mặt. . ."

. . .

Ngoài cửa sổ ánh trăng tĩnh lặng, phía trước cửa sổ ánh đèn lúc sáng lúc tối, những lời nhỏ nhẹ thâm tình truyền ra, lại bị gió nhẹ đêm hè thổi tan.

Tiểu viện cũ kỹ vẫn yên tĩnh như ngày xưa, nhưng lại có nhiều thêm vài hương vị của Nhà.

Ánh đèn bị thổi tắt, giữa thiên địa yên tĩnh chỉ còn lại ánh trăng chiếu xuống tường viện, gió xuân thổi vi vu trong phòng, cùng tiểu Vân ly nằm ngáy o o. . .

Gió xuân đã dần dần nổi lên trong đường phố xưởng nhuộm, ngõ sâu thiên thủy kiều, lại sắp vào thu. Nhà cao cửa rộng đã sớm tắt đèn, chỉ còn lại hậu trạch Bùi Gia vẫn sáng đèn đuốc, lời nói của hai nữ tử từ cửa sổ truyền ra:

"Ngươi nha ngươi! Bình thường ta thấy ngươi vẫn rất lợi hại, rất có dáng vẻ của lâu chủ, làm sao hôm nay lại không hiểu chuyện như vậy? Người ta đều đã đánh tới cửa chính, còn kém chút ra tay chỉnh ngươi, ngươi vậy mà lại thật sự đem Kinh Đường cho người ta. . ."

"Kinh Đường trúng thuốc. . ."

"Trúng thuốc thì sao? Vậy không phải vừa vặn đem gạo nấu thành cơm, ngày mai tỉnh lại, không phải sẽ một mực trung thủy với ngươi?"

"Aizzz, cũng đã đi. . ."

"Nha đầu kia mạnh mẽ như vậy, đoán chừng đang cùng Kinh Đường ân ân ái ái, cộng thêm một phen dỗ ngon dỗ ngọt, Kinh Đường sủng ái người ta hết mức. . ."

"Biết rồi, ta trở về phòng đây. . ."

Chương 257 - Ngây Ngốc Tức Giận

Chương 257. Ngây Ngốc Tức Giận

Kẹt kẹt !

Cửa phòng mở ra, lại đóng lại.

Bùi Tương Quân hai tay giữ ở cửa phòng, trầm ngâm thật lâu, mới quay người đi ra mái hiên, nhìn lên bầu trời, nhìn mặt trăng đang bị mây đen che mờ:

"Aizz. . ."

Sống trong căn nhà này nhiều năm, từ khi đại ca qua đời, trên vai chỉ còn gánh nặng trùng điệp, ép tới người ta không thở nổi.

Dốc lòng tập võ, hi vọng lão thiên gia mở mắt cho chút cơ hội, tiện thể đem Bùi gia cùng Hồng Hoa Lâu lung lay sắp đổ một lần nữa phất lên. Ban đầu còn tràn đầy tự tin nhưng thân là nữ nhi, võ nghệ cho dù có giỏi, cổ tay có cứng rắn đến đâu thì cuối cùng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn căn nhà cao cửa rộng này ngày càng tàn lụi.

Ngày đó, một đám tiêu sư từ xa tìm đến, tiến vào thiên thủy kiều, cầm đầu là công tử mặc áo bào màu đen, cũng là ngày hôm đó lọt vào tầm mắt nàng. Từ đó trở đi, gánh nặng trên vai giống như đã biến mất, mây mờ tản đi, ánh nắng một lần nữa chiếu rọi vào trong nhà, mỗi một đóa hoa đều nảy lên sinh cơ bừng bừng, tản ra khí chất diễm lệ khác biệt với ngày xưa.

Hồng Hoa Lâu cùng Bùi gia rất cần Kinh Đường, đáy lòng Bùi

Tương Quân một mực cho là như vậy, đối với Kinh Đường rất tốt, chỉ nghĩ mình đang vì lợi ích chung.

Nhưng hôm nay bị giáo chủ phu nhân đến tìm, Kinh Đường lại đi về. Bùi Tương Quân nàng đoán được bây giờ hai người đang làm gì, không hiểu vì sao đáy lòng lại chua chát như thế. . .

Nếu như vừa rồi không để Kinh Đường rời đi, hiện tại nàng hẳn là sẽ dễ chịu hơn rất nhiều, mà người ở một mình tinh thần chán nản hẳn là giáo chủ phu nhân kia. . .

Kinh Đường không vào cửa, chính là không muốn mạo phạm nàng, đều đã nhìn ra, nàng sao có thể lâm trận bỏ chạy chứ. . .

Bùi Tương Quân nhìn lên ánh trăng trên bầu trời đứng một mình rất lâu, muốn đi phố xưởng nhuộm xem thử nhưng cuối cùng vẫn là quay về trong sân, một mình ngồi trong phòng, nhìn gian phòng trống rỗng, yếu ớt thở dài. . .

. . .

Một bên khác, ở đường phố Đông Chính.

Gặp phải tai vạ bất ngờ, nên có vài người của cửa hàng đã đi tới và dọn dẹp hàng quán.

Đầu phố, có một cỗ xe ngựa xa hoa đang dừng lại.

Chim béo xù lông, dang ra cánh ngồi phịch ở trong xe, hai chân chỉ lên trời, làm ra bộ dáng mệt muốn chết, thị nữ đem đồ ăn tươi ngon cắt thành miếng đưa đến bên miệng, nó cũng không muốn nhúc nhích.

Hơn mười tên tổng bộ Nha Môn, đứng trước xe ngựa, biểu cảm hổ thẹn, cúi đầu đứng yên.

Đông Phương ngây ngốc không tranh quyền thế, thân mặc áo mãng bào màu bạc đứng bên ngoài xe ngựa, trên tay cầm một thanh thiết giản, sắc mặt có chút uy nghiêm, đang tổng kết mọi việc hôm nay:

"Dạ Kinh Đường đã tìm ra hung thủ, còn để Chim Chim dẫn các ngươi đến chỗ ẩn thân của hung thủ. Kết quả thì tốt rồi, bản vương tự mình dẫn đội, hơn hai mươi người bắt ba cái thủ phạm, từ đầu tới đuôi ngay cả bóng dáng đều không tìm được, cuối cùng vẫn phải để Dạ Kinh Đường vừa mới bị thương, nửa đường về nhà đem người chặn lại, các ngươi nói một chút xem, ngày mai bản vương làm sao đi gặp Dạ Kinh Đường? Các ngươi gặp hắn ở nha môn, có ngại khi nói chuyện với hắn không?"

Xà Long liền biết Tĩnh Vương địch thân ngự giá thân chinh, làm không ra kết quả sẽ nổi trận lôi đình, hổ thẹn nói:

" Thủ đoạn của Dạ công tử xác thực bá đạo. Chúng ta thiệt thỏi ở chỗ nghe không hiểu tín hiệu của Tuyết Ưng. . ."

"Không có ưng dẫn đường, các ngươi liền không đuổi theo được? Các ngươi nói Từ Bạch Lâm lợi hại, vậy đây là vật gì?"

Đông Phương Ly Nhân đem Thanh Cương Giản, trước đó tịch thu được giơ lên:

"Thanh Cương Giản, binh khí tùy thân mấy chục năm nay của Từ Bạch Lâm, đánh gãy qua bao nhiêu binh khí của quan sai bổ khoái, hiện tại đang nắm trong tay bản vương. Cái này chẳng nhẽ là do Từ Bạch Lâm và Dạ Kinh Đường là bằng hữu trên giang hồ lâu ngày gặp lại liền đưa thứ này cho Dạ Kinh Đường, hả?"

". . ."

Rất nhiều tổng bộ Nha Môn á khẩu không trả lời được, cúi đầu im lặng không dám lên tiếng.

Đông Phương Ly Nhân lời thề son sắt cam đoan với Dạ Kinh Đường, chuyện của hung thủ cứ giao cho nàng. Kết quả dưới tay nuôi cao thủ nhiều năm như vậy, bọn hắn mang theo nàng đi dạo hai vòng kinh thành, cuối cùng vẫn cần Dạ Kinh Đường đến xử lý, trong lòng thực tức không nhẹ.

Sau này trong mắt Đường Đường đại nhân, không phải nàng sẽ thành vương gia ngu ngốc, công tử bột sao?

Phát tiết xong, Đông Phương Ly Nhân mới từ từ điều chỉnh lại cảm xúc, để tổng bộ Nha Môn tiếp tục tìm kiếm, nhìn về phía Xà Long:

"Ngươi nói Dạ Kinh Đường bị thương rồi?"

Xà Long cung kính đáp lại:

"Tay áo vỡ tan, hai cánh tay có vết bầm tím xanh, hẳn là lúc giao đấu làm bị thương cánh tay. . .phu nhân của Dạ công tử đã mang về nhà chữa thương."

Đông Phương Ly Nhân mắt nhìn sắc trời, đã qua giờ Tý, bây giờ mà đến nhà quấy rầy thì không phải phép cho lắm. Nhưng Dạ Kinh Đường cùng Từ Bạch Lâm chính diện đánh nhau, trên đường phố lưu lại dấu vết chiến đấu khoa trương như vậy, nếu là chúng hai giản, vậy tuyệt đối không ít vết thương nhỏ.

Mà chim chim còn ở chỗ này. . .

Đông Phương Ly Nhân do dự một chút, vẫn là xe ngựa đi tới đầu đường phố xưởng nhuộm, tiếp đó đem chim chim đang mệt muốn chết ôm lên, xuống xe ngựa.

Chương 258 - Sẽ Không Bị Làm Chết Chứ?

Chương 258. Sẽ Không Bị Làm Chết Chứ?

Đường phố xưởng nhuộm đang thi công, xe ngựa căn bản không vào được, trời càng lúc càng tối, Đông Phương Ly Nhân cũng sợ quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của Dạ Kinh Đường, nên chỉ để hộ vệ Mạnh Giảo đi theo.

Đông Phương Ly Nhân cẩn thận đi qua đường nhấp mô, vừa đi vừa vuốt ve an ủi chim chim đang buồn ngủ vai:

"Hôm nay biểu hiện không tệ. Nói đi, ngươi muốn lồng chim kiểu dáng như thế nào, bản vương ngày mai liền phái thợ thủ công làm theo yêu cầu."

"Cô?"

Chim chim quay đầu nhìn sang phía bên đường, không để ý tỷ tỷ đầu rồng béo này nữa.

Đông Phương Ly Nhân đưa tay vuốt ve chim chim, vừa mới đi vào cửa ngõ hẻm song quế, bà lão tóc trắng phía sau đã đưa tay ngăn nàng lại:

"Ây. . . Điện hạ, hay là trở về đi, chỉ sợ Dạ công tử không tiện."

Đông Phương Ly Nhân sững sờ, chính thời khắc nàng nghi hoặc, chợt nghe từ chỗ sâu ngõ nhỏ đen ngòm, ẩn ẩn truyền đến tiêng nữ tử khóc lóc nỉ non:

"Ô ô ~~ ư. . ."

Chim chim lúc này cũng ngẩng đầu lên, mờ mịt nghiêng đầu, sau đó vô cùng lo lắng muốn chạy về, nhìn xem có phải tỷ tỷ dưa hấu bị đánh hay không.

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy liền chim chim giữ lại, trong lòng cũng đầy nghi hoặc:

Nơi này chỉ mình nhà Dạ Kinh Đường ở, tại sao có thể có tiếng nữ tử khóc. . .

Chẳng lẽ, Dạ Kinh Đường đang đánh nữ nhân? Không có khả năng đâu. . .Hay là Dạ Kinh Đường đã mất trí. . .

Đông Phương Ly Nhân nghĩ tới đây, sắc mặt biến hóa.

Bà lão tóc trắng nhìn ra Tĩnh Vương có thể đang hiểu lầm, uyển chuyển giải thích:

"Điện hạ, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, cái giờ này là thời điểm vợ chồng gia tăng tình cảm. . ."

Đương lúc nói chuyện, một tiếng vang tương đối rõ ràng, từ trong chỗ sâu vắng vẻ im ắng truyền đến

"Ư ư ư ~! . . ."

Thanh âm như khóc như kêu, nghe giống đang bị phạt, tuy có ủy khuất sợ hãi, lại không có một chút oán niệm nào, nghe ra còn rất thẹn thùng. . .

! !

Bước chân Đông Phương Ly Nhân bỗng nhiên dừng lại, trên gương mặt quý khí uy nghiêm, thoáng biến thành đỏ ửng, đem chim chim hiếu kì ấn xuống, xoay người lại:

"Tên sắc phôi này. . ."

Bà lão tóc trắng bất đắc dĩ khuyên giải:

"Điện hạ bớt giận, cái giờ này, lại ở trong nhà, quả thật là việc thường tình, quở trách Dạ công tử, không thích hợp."

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, cảm thấy cũng đúng, nàng nửa đêm vụng trộm chạy đến gần nhà Dạ Kinh Đường nghe lén chuyện nhà người ta, là nàng mạo phạm mới đúng.

Đông Phương Ly Nhân vuốt ve chim chim, muốn chạy nhanh, nhưng bỗng nhiên lại nhớ tới lời nói Vương phu nhâ, cô gái tầm thường chống đỡ không được, cô nương này xem xét lại không được. . .

Nàng sẽ không bị làm chết chứ? !

Đông Phương Ly Nhân sợ Dạ Kinh Đường không biết nặng nhẹ làm ra sự tình sai lầm, liền đứng tại chỗ, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe.

? ?

Bà lão tóc trắng ngầm biết Tĩnh Vương chưa xuất các, đối với loại sự tình này rất hiếu kì, chỉ đành bất đắc dĩ đứng im tại chỗ.

Toàn bộ ngõ nhỏ chỉ có một gia đình, lại là sau nửa đêm, động tĩnh cực kì nhỏ cũng có thể truyền đi rất xa ở trong màn đêm.

Đông Phương Ly Nhân đem đầu chim chim che lại, mình thì vểnh tai, lấy pháp môn « Thiên Hợp Đao », cảm giác gió thổi cỏ lay trong ngõ hẻm. Thật có thể mơ hồ nghe được lời nói đứt quãng:

"Ngồi xuống, eo động là được rồi. . ."

"Ta. . . Ta sẽ không. . ."

"Rất đơn giản, tay chống lên ngực ta. . ."

. . .

Đông Phương Ly Nhân thấy thanh âm Dạ Kinh Đường rất ôn nhu, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Đồng thời trong đầu cũng nhớ tới một bức họa bên trong « nước mắt hiệp nữ », đại khái chính là nữ tử cưỡi ngựa. . .

Cô nương này thực ngốc, dạy nữa ngày cũng chưa xong. . .

Nghe được động tĩnh bên trong khiến người ta mặt đỏ tới mang tai, Đông Phương Ly Nhân cũng không dám ở lâu, đè xuống tâm tình hỗn tạp, nhẹ chân nhẹ tay ra khỏi đường phố xưởng nhuộm. . .

Phập phùng ~~

Cây châm lửa dấy lên, đốt sáng lên nến đỏ, đèn đuốc mờ nhạt lại lần nữa chiếu sáng gian phòng nơi hẻo lánh, căn phòng so sánh với trước kia, nhiều hơn mấy phần kiều diễm.

Váy màu xanh cùng áo bào đen rách rưới, đều rơi trên mặt đất, áo giáp ngây ngốc tặng, treo ở cuối giường, phía trên còn có một cái nội y thêu hình trăng tròn.

Chăn mỏng màu xanh nhạt chải rộng, đắp lên trên giường. Bởi vì là cái giường đơn, không rộng lắm nên hai người chỉ có thể áp sát vào nhau nằm.

Dạ Kinh Đường tựa ở trên gối đầu, vết bầm tím xanh trên cánh tay biến mất đi rất nhiều, mày kiếm mắt sáng. Ánh nến phản chiếu lên phần lưng trắng nõn mịn màng của nữ tử.

Lạc Ngưng lãnh diễm gương mặt xuất trần, mặt ửng hồng, một tay ôm chăn mỏng, đem nến thắp lên, sau đó lại trở về nằm

bên trong giường chiếu, gối lên bả vai Dạ Kinh Đường, đem một chiếc khăn tay trắng đã nhuộm đỏ gấp lại, nắm ở trong lòng bàn tay, nhìn qua nóc phòng im lặng không nói gì.

Dạ Kinh Đường để tay trên eo Lạc Ngưng, đem nàng lật qua hướng mặt mình:

"Nghĩ gì thế?"

Môi Lạc Ngưng giật giật, muốn làm ra biểu lộ 'Hiệp nữ bi phẫn chịu nhục', nhưng có chút lực bất tòng tâm, liền nhìn qua nơi khác nói:

"Chuyện ngày hôm nay, mặt trời mọc ngươi liền quên đi, không thì Tiết Bạch Cẩm biết ta ở bên ngoài. . ."

?

Chương 259 - Hôm Qua Là Mơ Sao!

Chương 259. Hôm Qua Là Mơ Sao!

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Nói như thế nào đây, ta giống như vụng trộm với vợ người ta đúng không?"

"Vốn chính là vậy. . ."

Lạc Ngưng nhớ tới bản thân cùng tiểu tặc này phải phân rõ giới hạn, nhưng chần chừ một lúc, vân chưa thể thực hiện. Ngược lại nàng kéo chăn mỏng lên che người, đưa tay sờ sờ tìm kiếm trên người Dạ Kinh Đường, đụng phải thứ gì đó, lại rụt tay trở về giống như bị điện giật.

Đáy mắt Dạ Kinh Đường hiện ra mấy phần dị sắc, tay thuận thế vuốt nhẹ sau lưng Lạc Ngưng vài cái:

"Muốn sờ cứ sờ, ta lại không ngại."

Ánh mắt Lạc Ngưng phức tạp, thấp giọng nói:

"Miệng lưỡi đừng ba hoa. Cái này. . . Thuốc này làm sao vẫn chưa giải được?"

Dạ Kinh Đường nghe được lời này, nghiêng người sang bên:

"Lạc nữ hiệp cũng có cảm giác này sao?"

". . ."

Lạc Ngưng mới vừa rồi còn tốt, nhưng nghỉ ngơi chưa đến nửa khắc, lại phát hiện gương mặt bắt đầu nóng lên, nàng cau mày nói:

"Không có đạo lý nha, ta. . . Ta vừa rồi đều. . ."

Đều khóc.

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ, giải thích nói:

"Ừm. . . Đây là thuốc trợ hứng, vậy hẳn là. . . Hai chúng ta một khi vẫn còn tinh lực, tự nhiên sẽ hăng hái. . ."

Lạc Ngưng nhíu mày, ngắm Dạ Kinh Đường một chút:

"Ý ngươi là, phải bị giày vò đến khi không còn sức lực?"

Dạ Kinh Đường biết Lạc nữ hiệp đã rất cố gắng, nghĩ nghĩ:

"Ta chịu được, hiện tại có thể nghỉ ngơi, cũng không biết Lạc nữ hiệp có nửa vời hay không."

Ánh mắt Lạc Ngưng vụt sáng:

"Tiểu tặc, ta vốn có thể ngăn chặn được dược lực, Ừ. . . Nếu như đã giúp ngươi, liền phải giúp đến cùng, nếu ngươi khó chịu thì cứ nói. . ."

Dạ Kinh Đường hiểu ý, nhẹ nhàng gật đầu:

"Lạc nữ hiệp nói rất đúng, nàng vừa nói chuyện làm ta có chút khó chịu."

Lạc Ngưng khẽ cắn môi dưới, mắt thấy Dạ Kinh Đường tiến lại gần, cố làm ra bộ dáng bị ép chịu nhục, từ từ thả lỏng đôi tay đang nắm chặt chăn. . .

Đông đông đông ~~

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa sổ sáng lên, thanh âm gõ vào giường gỗ từ đằng xa truyền đến, xen lẫn với tiếng ve kêu mùa hè râm ran.

Lạc Ngưng mơ màng tỉnh lại, trong đầu vẫn còn trống rỗng, mở mắt ra nhìn về phía cửa sổ, đã thấy ánh nắng của sáng sớm chiếu vào bên trên giấy dán cửa sổ, trong phòng sáng hơn rất nhiều.

Ta làm sao lại ngất đi nhỉ, tối hôm qua làm cái gì. . .

Đáy mắt trong suốt của Lạc Ngưng hiện ra mấy phần mờ mịt, đương lúc nghi hoặc, bên ngoài truyền đến âm thanh đối thoại:

"Kinh Đường ca, sao tự nhiên giường chiếu của ngươi lại bị sập?"

"Hôm qua nằm chơi không có gì làm, nên có tu luyện Thiên Cân Trụy, không cẩn thận đem ván giường làm gãy. . ."

. . .

? !

Nghe được thanh âm tiểu Vân ly, Lạc Ngưng đột nhiên bừng tỉnh, lật người lên, đáy mắt tràn đầy sợ hãi, cúi đầu nhìn lại. . .

Váy dài màu xanh kín kẽ mặc lên người, nơi nằm ngủ cũng là nhà chính, giường lớn, tất cả trong phòng đều ngăn nắp, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Hả?

Hôm qua là mơ sao?

Lạc Ngưng hơi mê mang, muốn đứng dậy, chân khẽ động, mới phát hiện không đúng. . .

"A ~ . . ."

Thật đau. . .

Lạc Ngưng cấp tốc bịt miệng lại, vô số hình ảnh, cũng theo đó tràn vào não.

Đầu bị úng nước, chạy tới Bùi gia bắt tiểu tặc. . .

Bị tiểu tặc khích tướng, cùng tiểu tặc so định lực. . .

Đem Vân Ly đánh cho bất tỉnh, chủ động đem tiểu tặc đè xuống. . .

Tiểu tặc rất thành thạo quen thuộc. . .

Phát hiện dược lực không có biến mất, liền không đi. . .

Sau đó liền đau, chóng mặt tất cả đều là những mảnh vỡ kí ức, lần nữa tỉnh lại đã thấy ván giường bị gãy. . .

Toàn thân bất lực co quắp thở dốc, nhìn tiểu tặc giúp nàng mặc áo váy. . .

Cẩn thận từng li từng tí bị ôm đến nhà chính, đặt ở trên giường. . .

. . .

Ta đây là đã làm gì thế!

Cái tiểu tặc này, quả thật nhiều thủ đoạn, ta làm sao lại ngốc như vậy chứ. . .

Lạc Ngưng dùng tay chụp mặt che đi gò má, đỏ ửng trên khuôn mặt nháy mắt đã lan đến bên tai và cổ.

Ngồi trên giường không biết bao lâu, mới đè xuống được một

chút nỗi xấu hổ trong lòng rất nhanh sau đó trong thâm tâm liền đổi thành xấu hổ cùng giận dữ vô biên, rất muốn rút kiếm lao ra, đem tiểu tặc xẻo thành tám khối.

Về phần nguyên do xẻo thành tám khối,... không quan trọng!

Lạc Ngưng hít sâu một hơi, khôi phục dáng vẻ lạnh như băng, muốn xoay người xuống giường.

Nhưng chỉ vừa khẽ động cơ thể liền phải nhíu mày, kém chút kêu thành tiếng, cuối cùng đành nhận mệnh nằm xuống, tiếp tục giả vờ ngủ. . .

Ngày mùa hè ánh nắng chiếu vào trong sân, một ngày mới cũng từ đó bắt đầu.

Trong phòng bếp đã bày ra điểm tâm, bởi vì Lạc Ngưng không thích thức ăn mặn, cho nên thức ăn là cháo rau xanh, được hâm ấm bên trên bếp lò.

Dưa hấu trên kệ cạnh bồn cây cảnh, dưới ánh mặt trời hiện ra màu sắc xanh um tươi tốt; đệm chăn ga giường, đã rửa sạch và mang đi phơi nắng.

Chiết Vân Ly đang ở gian phòng phí tây, trên cài cây trâm Hỉ Thước hôm qua Dạ Kinh Đường tặng, đao treo ở sau thắt lưng, dựa vào cửa sổ, ngón tay ngọc ngà đang chơi đùa con rùa gỗ.

Chương 260 - Hôm Qua Là Mơ Sao!

Chương 260. Mua Giường Mới

Bên trong Tây Sương phòng sạch sẽ gọn gàng, không nhìn thấy một giọt nước nào của tỷ tỷ dưa hấu để lại.

Dạ Kinh Đường một tay cầm búa nhỏ nửa ngồi trên mặt đất, tay còn lại cầm một cái đinh, trước mặt hắn lúc này là ván giường bị phá thành nhiều mảnh nhỏ.

Thường nói 'Quá bổ không tiêu nổi' .

Vốn là giường cũ kỹ, đêm qua bị Dạ Kinh Đường tàn phá không thương tiếc, triệt để vỡ nát. Dù Dạ Kinh Đường tay nghề tinh xảo cũng khó mà sửa được một chiếc giường vốn đã nát tan tành, gõ gõ đập đập nửa ngày cũng chỉ thấy những nơi đứt gãy càng nhiều hơn.

Chiết Vân Ly một tay chống cằm, thấy thế cảm thán nói:

"Kinh Đường ca cái Thiên Cân Trụy này, còn luyện được tới môn đạo này sao? hay là mua một cái giường mới đi, cho dù có sửa lại được, ta đoán chừng cũng ngủ không được mấy ngày."

Dạ Kinh Đường cảm thấy cũng đúng, đem những mảnh gỗ gom lại, ôm đi ra cửa:

"Ta còn phải đi Nha Môn, đợi chút nữa làm phiền tiểu nữ hiệp giúp ta mua một cái giường chắc chắn, sư nương của ngươi tỉnh, đem cháo đưa vào, hôm qua đánh nhau với Từ Bạch Lâm, sư nương của ngươi là chủ lực, tiêu hao rất lớn."

Chiết Vân Ly duỗi tay nhỏ ra, nói:

"Không có vấn đề, cho chân chạy vặt này đủ tiền là được."

Dạ Kinh Đường ném ván gỗ vào góc nhà làm củi lửa, tay lấy ra ngân phiếu đưa cho Chiết Vân Ly, nghĩ nghĩ lại nói:

"Cừu đại hiệp đã ra ngoài, hôm nay ta đi nghe ngóng chỗ ở của hắn, có cơ hội mang ngươi tới nhìn một chút."

Chiết Vân Ly nghe nói như thế, lập tức thu hồi diễn xuất giang hồ cà lơ phất phơ, nhã nhặn đem ngân phiếu đẩy trở lại:

"Ta chỉ đùa chút thôi, Kinh Đường ca còn phải lo liệu các mối quan hệ, khắp nơi đều phải dùng tiền, ta sao có thể lấy tiền của ngươi. Một cái giường thôi, ta hỏi sư nương đòi tiền mua."

?

Dạ Kinh Đường cảm thấy mình để Lạc nữ hiệp móc tiền riêng ra mua giường hình như có chút không đáng làm người, nhưng cũng không thể nói nhiều, đem ngân phiếu thu lại, thu dọn xong trang phục chuẩn bị đi ra ngoài.

Vừa đem bội đao treo ở bên hông, cửa phòng chính liền truyền đến:

Kẹt kẹt ~

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn lại, đã thấy tiểu thiếu phụ mặt lạnh như băng mặc Thanh Y, xuất hiện ở trong cửa, búi tóc rất chỉnh tề trên tóc còn đang cài cây trâm hắn tặng, dáng vẻ vẫn như vậy mang theo tiên khí xuất trần nhưng so với ngày trước nhiều hơn mấy phần vẫn vị, khó nói nên lời.

Lạc Ngưng duy trì bộ dáng xa cách, tựa như cái gì cũng không nhớ rõ, đi vào phòng bếp:

"Vân Ly, tới dùng cơm."

"Được rồi!"

Chiết Vân Ly vội vàng lanh lợi chạy vào phòng bếp, bắt đầu múc cháo.

Dạ Kinh Đường nhìn về phía Lạc nữ hiệp, kết quả phát hiện ánh mắt Lạc Ngưng lạnh lẽo, tay đặt trên bội kiếm bên hông, thoạt nhìn là muốn tìm cơ hội chém hắn, trong lòng có chút bất đắc dĩ, mở miệng nói:

"Ta đi đây."

"Kinh Đường ca đi thong thả."

Lạc Ngưng trong phòng bếp giương mi mắt lên, mặc dù rất không muốn phản ứng với tiểu tặc, nhưng cuối cùng vẫn là hơi chần chừ một chút rồi dặn dò một câu:

"Cách tay của ngươi đang bị thương, không cho phép đánh nhau."

"Được."

Dạ Kinh Đường cười cười, quay người đi ra khỏi nhà.

Đường phố xưởng nhuộm đang trong thời gian sửa chửa, sau khi trời sáng, công nhân thừa dịp thời tiết mát mẻ bận rộn, bốn phía đều là thanh âm gõ gõ đập đập.

Dạ Kinh Đường đi ra ngõ hẻm song quế, đang chuẩn bị đi bộ tiến về Nha Môn, đã thấy đầu phố ngừng lại một chiếc xe ngựa, còn có một con ngựa chính là con ngựa mà hắn đã nuôi cho béo tốt, ngựa sau khi nhìn thấy hắn liền bày ra bộ dáng không quan tâm nhìn sang bên khác, xem dáng vẻ hắn là ở Bùi gia được ăn ngon uống sướng, không muốn cùng hắn chịu khổ dưới màn trời

chiếu đất nữa

Rèm xe ngựa buông xuống, còn Tú Hà thì đang đứng ở đầu phố, cùng mấy cái đốc công trò chuyện.

Dạ Kinh Đường thấy vậy liền nhớ tới cảnh tượng điên điên khùng khùng hôm qua, “mỗi tay một cái, một pháo nổ hai lần”, đáy lòng quả thực có chút xấu hổ.

"Dạ thiếu gia ~ "

"Ưmf ~ chính ngươi che dù đi, coi chừng bị cháy nắng."

"Cảm tạ thiếu gia quan tâm ~ "

Dạ Kinh Đường đi đến trước mặt xe ngựa, lên tiếng chào hỏi Tú Hà xong liền nhảy lên xe ngựa.

Toa xe có chút rộng lớn, Tam Nương thân mặc váy mùa hè màu vang, đánh một chút son môi màu hoa hồng, búi tóc, kiểu dáng xinh đẹp động lòng người, cầm trong tay quạt tròn sơn thủy, ngồi trên giường, quan sát những công nhân đang làm đường, trong tay còn nắm vuốt hai cái. . . Hồng bao?

Dạ Kinh Đường vừa tiến vào toa xe, Bùi Tương Quân liền yếu ớt u oán Hừ ~ một tiếng, đem hồng bao đưa cho hắn:

"Qùa tân hôn của ngươi, sắc mặt quả thật không tệ, khóe miệng đều đã kéo tới lỗ tai."

Dạ Kinh Đường nghe giọng điệu chua chua, đáy lòng có chút bất đắc dĩ, ngồi xuống đối diện trong toa xe, nhìn về phía hồng bao:

"Tam Nương đây là. . ."

"Hồng bao nha."

Bùi Tương Quân không thèm nhìn Dạ Kinh Đường, điệu bộ giống như cô vợ bị người ta phụ tình vứt bỏ, nói:

"Hôm qua Ngưng nhi cô nương được đón dâu từ Bùi phủ của ta, coi như nàng chưa kính trà cho ta, ta cũng phải theo quy củ mà làm đưa hồng bao cho nàng."

Chương 261 - Mượn Đao Giết Người

Chương 261. Mượn Đao Giết Người

Dạ Kinh Đường biết Tam Nương còn đang tức giận, đưa tay rót chén trà:

"Hôm qua là hiểu lầm. Hộp thuốc kia của Ngưng nhi, là Vương phu nhân cho. . ."

Dạ Kinh Đường đêm qua dương khí quá thịnh, cần phải đem mọi thứ nói lại một lần.

Bùi Tương Quân sau khi nghe giải thích xong, trong lòng dễ chịu hơn chút, nhưng vẫn tức giận bất bình:

"Ta đã nói rồi mà, thì ra vì vậy nên nàng mới ngang ngược như thế, đào người nhà ta đi, còn dám chạy đến cửa tìm ta gây phiền phức. . ."

Dạ Kinh Đường đem chén trà đưa cho Tam Nương:

"Hôm qua Tam Nương cho ta uống ộn thuốc,... chuyện hôm qua có chút mạo phạm. . ."

Bùi Tương Quân đem chén trà nhận lấy:

"Ta không trách ngươi, nàng có thể thông cảm cho ngươi, chẳng lẽ ta lại không được? Ngươi hôm qua nếu là lưu lại. . ."

"Hả?"

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt.

Bùi Tương Quân há to miệng, không dám nói lung tung:

"Ta sẽ để Tú Hà giúp ngươi, ngươi không biết thôi, Tú Hà vừa nghe ngươi hôm nay sẽ tới, hận không thể đem ngựa đá văng, tự mình lôi kéo xe chạy."

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười dưới, từ trong tay áo lấy ra hai hộp trang sức, đưa cho Tam Nương:

"Đây là cây trâm hôm qua ta mua, không có cơ hội đưa cho Tam Nương, ngươi xem một chút xem mình có thích hay không."

Bùi Tương Quân tiếp nhận hộp trâm dò xét, hơi có vẻ ngoài ý muốn:

"Ngươi mua cho ta?"

"Đó là tự nhiên, ta làm sao có thể quên Tam Nương, Tú Hà cũng có một cái, đợi chút nữa Tam Nương đưa cho nàng, nàng đoán chừng sẽ cao hứng vài ngày."

Bùi Tương Quân buông quạt tròn xuống, mở hộp ra nhìn một chút - cây trâm trạm khắc Hạnh Hoa, công nghệ thượng thừa cực kì tinh xảo, cũng phù hợp với khí chất của nàng, xem ra là hắn dụng tâm chọn lựa. . .

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt, đem nắp hộp trâm đóng lại:

"Ngươi thật đúng là rất biết lấy lòng. . . Ta cũng không phải là gì của ngươi, trâm cài không thể đưa loạn."

Dạ Kinh Đường đường đường chính chính nói:

"Tam Nương là sư cô của ta, còn có thể coi là một nửa sư phụ, ta hiếu kính sư phụ thì sao chứ? Ai dám nói xấu để ta xử hắn."

? !

Bùi Tương Quân vốn đang rất cao hứng, nghe thấy lời này lại nhíu mày:

"Ai là sư phụ của ngươi? Đồ đệ như ngươi, ta không dạy được. Nếu Ta thật sự nhận, ngày nào đó ngươi bị người ta bắt cóc, không phải ta sẽ thất vọng đau khổ chết sao."

Dứt lời, vẫn là đem hộp trâm cất đi:

"Được rồi, chuyện ngày hôm qua, ta coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, không tính toán với Ngưng nhi cô nương nhà ngươi nữa, ta về trước, ngươi cũng đi làm việc của ngươi đi, ban đêm nhớ tới học quyền pháp."

Dạ Kinh Đường thấy vậy nhẹ nhàng thở ra, đi xuống xe ngựa, đưa mắt nhìn Tam Nương rời đi xa, mới phi ngựa chạy tới Nha Môn. . .

Một bên khác, tại một trang viên tư nhân ở lưng chừng núi vùng ngoại ô.

Ngoài trang viên có vô số hộ vệ cầm đao tuần tra, bên trong lại thưa thớt bóng người.

Tào A Ninh xách đao đứng ở cửa sổ của một tòa lâu, độ cao có thể nhìn thấy Vân An thành, nhìn hoàng thành nguy nga nơi bản thân từ nhỏ lớn lên, sắc mặt có chút nặng nề.

Trong phòng sau lưng tràn đầy mùi thuốc, Từ Bạch Lâm ngồi trên mặt đất, vết thương trên đùi đã được khâu lại và băng bó, trong tay cầm một thanh thiết giản mới tinh.

Nhưng bỏ đi là Thanh Cương Giản làm bạn với hắn nhiều

năm, không thua gì Dạ Kinh Đường bỏ đi Ly Long Hoàn Thủ Đao, binh khí mới cho dù tốt, cũng ép không được vẻ phẫn hận giống như bị đoạt vợ trong lòng Từ Bạch Lâm.

Hai người trầm mặc một hồi lâu, Từ Bạch Lâm mở miệng trước:

"Phía trên mưu đồ nhiều năm, vừa mới bắt đầu ra tay, chúng ta liền xảy ra sơ suất lớn như vậy, phải bàn giao như thế nào?"

Tào A Ninh quay người lại, ngồi xuống đối diện Từ Bạch Lâm, lau trực đao trong tay:

"Phiền Du không biết nội tình, Nha Môn khảo vấn cũng không tra được gì. Ngươi hôm qua vô ý trúng chiêu, nên rời đi."

Từ Bạch Lâm biết hôm qua hắn nhất thời xúc động, dẫn đến đồng bạn hi sinh giải vây cho hắn bị rơi vào tay quan phủ, hơi chút trầm mặc, nắm chặt thiết giản:

"Ta đi cứu người."

Tào A Ninh đưa tay ngăn lại:

"Triều đình không phải giang hồ, không thể chú tâm vào nghĩa khí, chết thì cũng chết rồi, chờ làm xong chuyện, sẽ không quên công lao của hắn. Ngươi và ta cũng như vậy."

Từ Bạch Lâm nắm chặt thiết giản:

"Tiếp sau đó làm sao bây giờ?"

"Dạ Kinh Đường cùng chúng ta xung đột, chúng ta lại căn bản không rõ nội tình của hắn, nếu không giải quyết liền không dám vọng động."

"Trước hết giết Dạ Kinh Đường?"

"Chúng ta lấy đại sự làm trọng, giết Dạ Kinh Đường phải lãng phí quá nhiều nhân lực cùng tâm lực, còn dễ dàng bại lộ. . . Có thể mượn đao giết người."

Từ Bạch Lâm suy tư một chút:

"Mượn đao ai?"

Tào A Ninh chăm chú hồi tưởng:

"Theo Tào Công nói, ba mươi năm trước, truyền nhân Bát Bộ Cuồng Đao, cùng Quân Sơn Đài kết sinh tử huyết thủ. Cái Dạ Kinh Đường này biết Bát Bộ Cuồng Đao, nếu để Quân Sơn Đài biết, tất nhiên ngồi không yên."

Từ Bạch Lâm cau mày nói:

"Hiên Viên Triều là Quân Sơn Hầu, có khi không dám hạ thủ với người của Tĩnh Vương."

"Bọn hắn không tiên hạ thủ vi cường, về sau người chết chính là bọn hắn. Chúng ta chỉ cần đem tin tức đưa qua, Quân Sơn Đài tự sẽ nghĩ biện pháp giải quyết hậu hoạn, giải quyết như thế nào, không cần chúng ta hao tâm tốn sức để suy nghĩ. Cho dù Hiên Viên gia không giải quyết được Dạ Kinh Đường, chí ít cũng có thể gây nhiễu loạn, để Dạ Kinh Đường dời đi ánh mắt, nghĩ thế nào cũng tốt hơn việc hắn cắn mãi không thả chúng ta."

Từ Bạch Lâm hơi suy nghĩ, cảm thấy phương pháp này có thể thực hiện, liền không nói gì thêm. . .

Chương 262 - Cảnh Còn NGười Mất

Chương 262. Cảnh Còn NGười Mất

Ánh nắng rọi bên trên mặt đường, người qua người lại tấp nập, một ông lão khiêng đống mứt quả, ngồi trên bậc thang bằng đá bên ngoài quán trà, gằn giọng thét to:

"Mứt quả đi "

Dạ Kinh Đường lưng đeo bội đao, nắm dây cương để ngựa dừng ở ngoài quán trà, nghiêng đầu nhìn đống mứt quả đỏ chói, vài câu nói bỗng nhiên hiện lên ở bên tai:

"Kinh Đường, có muốn ăn hay không?"

"Trẻ con mới ăn mấy thứ ngọt này."

"Tiểu tử ngươi mới sáu tuổi, còn chưa có mặc quần yếm, còn không phải là cũng là trẻ con sao?"

"Không phải."

"Hừ! Chỉ cần chưa có vợ, sáu mươi tuổi cũng là gà tơ, chờ khi ngươi cưới vợ rồi, lúc đấy ngươi mới là người lớn. . . Cho. . ."

. . .

Thời gian nhoáng một cái, đã mười hai năm.

Nhớ lúc ấy hắn ngồi trên lưng ngựa, nghĩa phụ cũng đi phía trước dắt ngựa cho hắn, bên hông cũng treo thanh đao mà bây giờ

hắn đang mang theo bên mình.

Thời gian trôi qua nhanh, nhưng trong lúc dắt ngựa đi đường, ngẫu nhiên hồi tưởng lại những lời nói ngày xưa, trong lòng khó tránh khỏi có chút tiếc nuối cảnh còn người mất.

Dạ Kinh Đường quay đầu đưa mắt nhìn lưng ngựa trống rỗng, âm thầm suy nghĩ lúc nào nên mang Lạc nữ hiệp về Hồng Hà trấn một chuyến để đốt tiền giấy.

Vừa đi vừa ổn định suy nghĩ, một đợt âm thanh bánh xe từ đầu phố vang lên, giương mắt nhìn lại, đã thấy là một cỗ xe ngựa xa hoa từ đối diện đi tới.

Bổ khoái Nha Môn mở đường phía trước, cửa sổ xe chống ra, bên trong là một khuôn mặt nữ tử khí khái hào hùng, từ xa xa nhìn chằm chằm hắn, bên cạnh còn có một con chim màu trắng, nghiêng đầu nhô ra từ cửa sổ:

"Chít chít ~ "

Dạ Kinh Đường lấy lại tinh thần, đi đến ngoài thùng xe, đưa tay thi lễ:

"Điện hạ. Hôm qua đánh tới sau nửa đêm, buổi sáng dậy trễ. . ."

Dạ Kinh Đường cũng không tính tới muộn, đêm qua hắn căn bản không ngủ mà là giúp Lạc nữ hiệp giải thuốc. Về sau, Lạc Nữ hiệp cả người bất động, hắn đành phải múc nước vào nhà, giúp Lạc nữ hiệp tắm rửa.

Lạc nữ hiệp vừa thẹn phẫn lại lười nhác động đậy, bộ vị mấu chốt đụng một cái liền có phản ứng mạnh, thật vất vả mới có thể tắm rửa thơm tho ôm nàng đặt trên giường, kế đó còn phải giặt ga giường vỏ chăn, còn không có làm xong thì Vân Ly liền tỉnh, điểm tâm cũng là nhờ Vân Ly hỗ trợ nấu, bận rộn như vậy khẳng định

phải đến trễ.

Cũng may Đông Phương Ly Nhân biết Dạ Kinh Đường buổi tối hôm qua đang làm gì, không trách tội Dạ Kinh Đường tới trễ.

Đông Phương Ly Nhân ngồi ngay ngắn bên trong toa xe, đáy mắt mang theo ba phần cổ quái, suy nghĩ một chút nói:

"Hôm qua ta để Xà Long bọn hắn truy đuổi hung thủ, cuối cùng vẫn bị mất dấu, chưa bắt được hung thủ, để ngươi cùng chim chim bận rộn vô ích một ngày. . ."

Dạ Kinh Đường trở mình lên ngựa, đi theo bên cạnh cửa sổ, như một hộ vệ, nghe Tĩnh Vương nói:

"Hôm qua bắt được cái tù binh, hỏi được cái gì không?"

"Chỉ là bọn lính giang hồ lấy tiền làm việc, cái gì cũng không biết. Người có thể mời được Từ Bạch Lâm, tuyệt không phải thế lực nhỏ, phía sau việc này khẳng định không đơn giản, hiện tại bản vương cũng không có đầu mối."

Đông Phương Ly Nhân nói đến đây, nhìn sang phía Dạ Kinh Đường:

"Dạ Thần bổ, ngươi có biện pháp nào để tiếp tục tra không? ."

Dạ Kinh Đường mặc dù không đảm đương nổi hai chữ Thần bộ, nhưng biện pháp thật là có - Du Thân Chưởng là chiêu thức độc môn của Nam Sơn Thiết Quái Trương Hoành Cốc, hung thủ lại biết được, bản thân Trương Hoành Cốc đại khái có thể biết chút nguồn gốc, trực tiếp hỏi hắn là được rồi.

Nhưng cái biện pháp này, thực hiện được còn phải nhờ việc hắn ‘Đồng thời ôm hai đùi của nữ nhân’, nói ra chắc chắn sẽ bị lật thuyền ngay lập tức.

Dạ Kinh Đường hơi chút suy nghĩ, nói:

"Ta nghĩ biện pháp để Hồng Hoa Lâu điều tra, Hồng Hoa Lâu là thế lực giang hồ, hẳn là có phương pháp nhiều hơn một chút."

Đông Phương Ly Nhân khẽ gật đầu, đáy mắt khen ngợi:

"Trước kia thật đúng là không nhìn ra, ngươi làm việc lợi hại như vậy, về sau không ngừng cố gắng, bản vương thưởng phạt phân minh, chỉ cần ngươi có đầy đủ công lao, trong thiên hạ liền không có đồ vật nào bản vương không thể thưởng cho ngươi. . ."

Nói đến đây, Đông Phương Ly Nhân lại nghĩ tới Vương phu nhân nói rằng Ngưng nhi cô nương gánh không được Dạ Kinh Đường, dò hỏi:

"Lần trước vào cung, để ngươi tìm kiếm cung nhân thuận mắt, ngươi có lựa chọn nào vừa ý không? Ngươi bây giờ cũng là người có thân phận, không thể để ý trung nhân của mình giặt quần áo nấu cơm nữa, bản vương thưởng cho ngươi mấy nha hoàn, coi như ban thưởng cho chuyện hôm qua."

Dạ Kinh Đường nghe được cái này, trong đầu tự nhiên lóe lên Ngọc Hổ cô nương - người quen biết duy nhất của hắn trong cung nhưng hắn cũng không có ý định thu nha hoàn:

"Điện hạ đừng nói chuyện cười, ta là người giang hồ, tự do tự tại đã quen, thật có thêm nha hoàn, thế thì ta lại phải tổn hao thêm mấy phần tâm tư."

"Hừ. . ."

Chương 263 - Ngọc Cốt Đồ

Chương 263. Ngọc Cốt Đồ

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, xe ngựa chạy qua đường phố phồn hoa bên cạnh Minh Ngọc Lâu, đã tới Chu Tước môn chính diện hoàng thành.

Đông Phương Ly Nhân là thân vương, là thân muội muội được đương kim Nữ Đế yêu chiều, cho dù đi bằng ngự đạo (đường của Vua) để tiến vào hoàng thành cũng không có mấy người dám nói gì, nhưng mà Đông Phương Ly Nhân không thích ỷ lại vào sủng ái mà kiêu ngạo đến bước đó nên nàng vẫn luôn đi qua cửa thần tử.

Dạ Kinh Đường đi theo Đông Phương Ly Nhân tiến vào hoàng thành, đi thẳng đến Thiệp Túc Vĩnh Lạc cung.

Vĩnh Lạc cung là chỗ ở của thiên tử, mật độ cung nhân so với những chỗ khác thì nhiều hơn, đi mấy bước liền có thể gặp mấy cái cung nữ đi tới đi lui, chỗ sâu trong cung điện còn nghe được âm thanh sáo trúc.

Dạ Kinh Đường biết nơi này là cung điện Nữ Đế, không tiện tùy ý dò xét, đi một đoạn mới dò hỏi:

"Điện hạ mang ta đi diện thánh sao?"

Đông Phương Ly Nhân như là về nhà mình, dáng vẻ đi bộ nhàn nhã hào phóng, mang theo Dạ Kinh Đường đi về phía sau Trường Lạc cung:

"Giờ này, Thánh thượng đang phê chuẩn tấu chương tại ngự thư phòng, không rảnh gặp ngươi. Ngươi muốn diện thánh à?"

Dạ Kinh Đường rất hiếu kì đối với Nữ đế vương thống trị toàn bộ Đại Ngụy, nhưng hắn vẫn là biết đạo lý gần vua như gần cọp, Nữ Đế đó chính là cọp cái, không cẩn thận sẽ đem mình phong thành Dạ quý phi, từ đó hắn bị biệt khuất nửa đời người, lắc đầu nói:

"Ta chỉ là một thảo dân, lại không biết kế sách trị quốc, sao dám tuỳ tiện quấy rầy thiên tử. Chúng ta là đang đi chỗ nào?"

"Đi tẩm cung Thánh thượng."

"?"

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, cảm thấy Ngây Ngốc không phải kiểu sẽ kêu hắn đến để phụng dưỡng Nữ Đế nên cũng không nhiều lời.

Hai người đi về phía trước, từ hành lang đi vòng qua chủ điện bên cạnh, đi tới ven hồ ở Thừa An điện, nơi đây có mấy cái cung nữ đi lại.

Hồ nước là hồ nhân tạo, chỉnh thể hình tròn, xung quanh là hàng rào đá bạch ngọc, trung tâm có một tòa thủy tạ được xây dựng trên bệ đá, mặt hồ có những tảng đá hình lá sen sắp xếp trật tự tạo thành đường đi tới thủy tạ, phong cảnh cực kì lịch sự tao nhã, nhìn giống như tranh thuỷ mặc.

(Thủy tạ giống như một cái đình, nhà chòi ở giữa hồ)

Nhìn qua kiến trúc của thủy tạ có thể phán đoán niên đại cũng không lâu lắm, nhưng đá trắng phía dưới nền đã ố vàng, còn có chút vết tích hỏng hóc, cũng không biết trải qua bao nhiêu năm tháng.

Dạ Kinh Đường ngừng chân ở bên hồ, hơi dò xét, dò hỏi:

"Đây là chỗ nào?"

Đông Phương Ly Nhân như là hướng dẫn du lịch, chăm chú giới thiệu:

"Minh Long đàm, nghe nói là hơn một ngàn năm trước, khai quốc Hoàng đế Đại Ngô đắc đạo phi thăng, ngay tại trên đài cưỡi rồng mà đi; đầm này ở vào chính giữa hoàng thành, dựa theo Tuyền Cơ chân nhân nói, là mi tâm của Long mạch, hợp thành tứ hải chi phong thủy, tụ tập khí vận của một nước, không phải chân mệnh thiên tử, trấn áp không được bảo vật này, kẻ ác ở nơi này, ắt gặp Thiên Phạt."

Dạ Kinh Đường một tay thu về sau, khẽ vuốt cằm:

"Thật hay giả vậy?"

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt:

"Bản vương chưa bao giờ tin những thuyết pháp quái quỷ thần thoại này, nhưng Minh Long Đồ đúng là thần vật. Tuyền Cơ chân nhân nói nơi này thích hợp cho đạo sĩ thanh tu, lúc nàng đến kinh thành cũng thường xuyên đợi ở chỗ này. Bản vương cũng cảm thấy nơi đây phong thuỷ không tệ, luyện Minh Long Đồ làm ít công to. Loại hình như Thiên Phạt, không có ứng nghiệm qua."

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ, gật đầu:

"Điện hạ và Tuyền Cơ chân nhân, đều là thân nữ nhi, đi vào khẳng định không có việc gì. Lịch sử có nam tử nào ngoài đế vương đi vào hay không?"

Đông Phương Ly Nhân cẩn thận suy nghĩ:

"Nơi này là tẩm cung của các đời đế vương, trong lịch sử có thể cư ngụ ở nơi này cũng không phải tất cả đều là đế vương, phần lớn là thủ lĩnh phản quân, loạn nước gian hùng, không chết tất nhiên thành đế vương, bản vương đoán chừng truyền thuyết Chân mệnh thiên tử liền do thứ này mà tới."

Dạ Kinh Đường hiểu ý.

Mũi chân Đông Phương Ly Nhân điểm nhẹ, lên xuống mấy cái trên sóng biếc, liền đi tới thủy tạ ở trung tâm hồ, xoay người lại, thấy Dạ Kinh Đường bất động, cau mày nói:

" Chẳng lẽ ngươi lại bị những lời quỷ thần này dọa sợ?"

Dạ Kinh Đường cũng không phải lo lắng Thiên Phạt, chỉ là hắn coi như không mê tín, nhưng Nữ Đế thì khó mà nói chắc được, cái cấm địa này 'Không phải chân mệnh thiên tử không thể nhập', hắn mạo muội chạy vào, nếu bị Nữ Đế nghi kỵ thì làm sao bây giờ?

Đông Phương Ly Nhân tự nhiên nhìn ra được Dạ Kinh Đường đang lo lắng cái gì, vẫy vẫy tay:

"Không ai trông thấy đâu, ngươi qua đây đi."

Không ai trông thấy? !

Dạ Kinh Đường cảm thấy cùng Minh Long Đồ so sánh, cái đầu của mình vẫn là quan trọng hơn, có chút rụt rè:

"Điện hạ, tuy ta là người giang hồ, nhưng vẫn hiểu cái gì gọi là Đi quá giới hạn, nơi đây. . ."

Chương 264 - Ngọc Cốt Đồ 2

Chương 264. Ngọc Cốt Đồ (2)

Đông Phương Ly Nhân có chút bất đắc dĩ:

"Bản vương nói không có việc gì liền không sao, trước đó ta đã cùng Thánh thượng nói chuyện qua."

"Thánh thượng đồng ý rồi?"

"Không đồng ý thì bản vương dám đem ngươi tới chỗ này sao?"

Dạ Kinh Đường thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người vượt qua hàng rào, đạp nước vài cái, đến bên ngoài thủy tạ.

Bịch ~

Hai chân đạp vào bệ đá, rời xa bờ hồ, thiên địa cũng an tĩnh lại.

Dạ Kinh Đường ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, đoán chừng là đang xác định có cái thiên địa dị tượng biến sắc gì không.

Đông Phương Ly Nhân thấy thế có chút buồn cười, quay người đi vào thủy tạ:

"Vào đi."

Thủy tạ quy mô rất lớn, bên trong có một gian phòng trống trải, xung quanh có giá sách, giá binh khí, còn có không ít bức họa, tại trung tâm thì đặt hai cái bồ đoàn, thêu lên hình dáng long phượng, thoạt nhìn là vị trí Nữ Đế cùng Tĩnh Vương chuyên môn ngồi.

Đông Phương Ly Nhân đi vào trong thủy tạ, đi đến sau giá sách biến mất một lát, lúc trở ra, trong tay nhiều thêm một cái hộp. Hộp làm từ ngọc bích, lớn bằng quyển sách, từ kích thước đến xem thì đại khác là chứa Minh Long Đồ.

Đông Phương Ly Nhân cầm hộp ngọc đi đến trung tâm thủy tạ, ngồi trên bồ đoàn, nói:

"Ngồi đi."

Dạ Kinh Đường đi đến bên cạnh bồ đoàn nhìn một chút, đem chim chim đang ngồi xổm ở bên trên bồ đoàn long phượng như gà mái bế lên, sau đó trực tiếp ngồi trên mặt đất tại trước mặt Đông Phương Ly Nhân.

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy Dạ Kinh Đường quá mức chú trọng lễ nghĩa, nhưng cũng không nhiều lời, đem hộp ngọc mở ra.

Hoa ~

Trang giấy vàng óng ánh, lập tức đập vào mi mắt.

"Đây là Ngọc Cốt Đồ, ngươi chém giết Huyết Bồ Đề, đêm qua lại lập đại công, vật này có thể cho ngươi nhìn, nhưng không thể mang ra khỏi nơi đây, nếu mất thì Thánh thượng không có cách nào bàn giao với quân chủ tương lai."

Dạ Kinh Đường ngồi nghiêm chỉnh, đem hộp ngọc nhận lấy, cũng không dùng tay đụng vào, mượn ánh nắng bên ngoài thủy tạ, chăm chú nghiên cứu.

Kích thước giấy vàng, tạo hình cùng Long Tượng đồ của hắn giống nhau như đúc, cảm giác chính là hai trang giấy từ bên trên một quyển sách kéo xuống, khác nhau chỉ là nội dung bên trong.

Ngọc Cốt Kỳ Lân Đồ, hình vẽ tự nhiên là một con Kỳ Lân, kình thiên cự thú lưng khiêng thanh thiên, chân đạp đại địa, đường vân

cực kì tinh tế tỉ mỉ.

Dạ Kinh Đường nhìn qua, liền biết là chính phẩm, trong lòng không khỏi cảm thấy kì lạ.

Mặc dù quá trình cùng kết quả khác nhau, nhưng bây giờ làm sao cũng coi như đạt thành kế hoạch lúc mới vào kinh - đó chính là nghĩ biện pháp trà trộn vào hoàng cung, trộm Minh Long Đồ.

Âm thầm dùng phương thức luyện tập Long Tượng đồ, nghiên cứu Ngọc Cốt Đồ, kết quả phát hiện một mạch đồng nguyên, phương thức luyện tập giống nhau như đúc, thậm chí không thể nói là hai loại bí thuật, mà là trên pháp môn Long Tượng đồ, lại tăng lên vài đường nhánh nữa, cả hai có thể hợp hai làm một, biến thành một loại pháp môn có được hai loại hiệu quả. . .

Bên ngoài thủy tạ là hồ quang thanh thủy, trong phòng rộng lớn trống trải thanh u, nam nữ ngồi đối diện nhau, chỉ có thể nghe thấy chim hót, ve kêu:

Tiếng ve kêu râm ran cùng tiếng chim hót~

"Chít chít. . ."

Dạ Kinh Đường hai tay cầm tờ giấy màu vàng kim, chăm chú quan sát, áo bào đen được làm bằng gấm Thủy Vân, phối hợp biểu cảm đăm chiêu lạnh lùng, lông mày và ánh mắt chuyên chú, đặt ở bên trong hoàn cảnh đẹp như tranh thủy mặc, vậy mà mang tới một cỗ xuất trần khí thế.

Đông Phương Ly Nhân ngồi ngay ngắn ở bồ đoàn đối diện, thấy được thần thái khí chất anh hùng hừng hực kia, ngược lại là hiện ra ba phần ôn nhu, cũng không biết đang suy nghĩ gì, chỉ thấy nhìn khuôn mặt nam tử không chớp mắt, sững sờ xuất thần.

Dạ Kinh Đường nhìn một lát, buông xuống giấy vàng:

"Đồ vật này xác thực huyền diệu, hoàn toàn không giống phàm vật, ta cũng chỉ nhìn ra một chút xíu manh mối."

Đông Phương Ly Nhân khẽ vuốt cằm:

"Ngươi thiên phú không tầm thường, xem hiểu hẳn là không khó, ngươi luyện thử một chút đi."

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng gật đầu, lập tức nhắm mắt lại, bắt đầu luyện Ngọc Cốt Đồ.

Nhưng hắn vừa nhắm mắt, Đông Phương Ly Nhân liền hiện ra ánh mắt như nhìn Đồ đần, lưng eo thẳng tắp, bày ra khí thế nữ vương gia, đường đường chính chính nói:

"Minh Long Đồ không phải luyện như ngươi. Bản vương dạy ngươi, xem cho kỹ, khoanh chân ổn thỏa, chân trái bên ngoài, đùi phải ở bên trong. . ."

Đông Phương Ly Nhân khẽ nâng áo mãng bào, khoanh chân ngồi lại, hai tay đặt ở vị trí bụng dưới, vạt áo cao thẳng, khiến đầu rồng béo nguyên bản biến thành hình nổi án.

Dạ Kinh Đường luyện Minh Long Đồ hoàn toàn bằng cảm giác để suy nghĩ, không chú ý tới tư thế, lập tức bắt trước, khoanh chân ngồi ngay ngắn, tay phải chồng lên tay trái, nhắm mắt lại.

Đông Phương Ly Nhân nhắm đôi mắt đẹp, không nhanh không chậm chỉ huy:

"Tưởng tượng nhìn thấy bức họa vừa rồi, đi theo cảm giác . . .Ừm. . . là cảm giác. Ngươi có hay không?"

"Có."

"Tốt, hô hấp theo bản vương, phải có tiết tấu, tiến vào trạng thái nhập định của Đạo gia. . . hít vào. . . thở ra. . . "

. . .

Chương 265 - Được Ưu Ái

Chương 265. Được Ưu Ái

Bất tri bất giác, đã qua hai khắc đồng hồ.

Bên trong thủy tạ, nam tử tuấn mỹ và nữ vương gia khí khái hào hùng đang ngồi đối diện nhau, ngoại trừ tiếng hít vào thở ra có quy luật thì, không còn nửa điểm âm thanh khác.

"Chít chít. . ."

Chim chim cảm thấy mình rất dư thừa, ngồi dậy, đi xoay quanh hai người, tiếp theo lại nằm xuống, lăn trên mặt đất, cuối cùng dứt khoát nhảy đến bên ngoài thủy tạ, cúi đầu thăm dò cá chép trong hồ.

Dạ Kinh Đường ngồi nghiêm chỉnh, nhìn như mặt không có biểu tình gì, nhưng cẩn thận mà nói, vẫn có thể nhìn ra hai đầu lông mày hơi cau lại, dùng ngôn ngữ miêu tả, đại khái là:

Thì ra cần ngồi xuống mới được, trước kia ta luyện là thứ quỷ gì. . .

Nơi này thật đúng là bảo địa, hít thở ở đây tâm thần thanh tịnh, cảm giác không khác gì lúc ở giữa hai quả dưa hấu. . .

Ách ~ cái nội kình mênh mông này. . .

Mặc dù có chút say mê trong đó, nhưng nơi này dù sao cũng là tẩm cung của Nữ Đế, Dạ Kinh Đường sợ ở quá lâu Nữ Đế sẽ trở về, luyện một lát liền mở mắt ra.

Đông Phương Ly Nhân ngồi ngay ngắn bên trên bồ đoàn trước

mặt, không nhúc nhích tí nào, hai đầu lông mày quý khí bẩm sinh, phối hợp trang phục anh khí mười phần, quả thật như là cái tuyệt đỉnh cao thủ thâm tàng bất lộ.

Khi hô hấp Dạ Kinh Đường xuất hiện biến hóa, Đông Phương Ly Nhân cũng thu công tĩnh khí:

"Làm sao không luyện tiếp?"

"Nơi này là tẩm cung của Thánh thượng, ở quá lâu không thích hợp."

"Không cần câu nệ như thế, Thánh Thượng cần xử lý chính sự, buổi chiều mới về tẩm cung. Về sau muốn luyện công ở đây, cứ nói một tiếng với bản vương là được."

Dạ Kinh Đường có thể học được Ngọc Cốt Đồ đã là thiếu một cái nhân tình lớn, cũng không yêu cầu xa vời rằng có thể ở chỗ này tu luyện, hơi chút suy nghĩ, bàn tay đưa vào trong tay áo, lấy ra một cái hộp, đưa cho Đông Phương Ly Nhân:

"Điện hạ hậu đãi như thế, ta cũng không biết nên đáp tạ như thế nào. Hôm qua hồi kinh, thấy cái cửa hàng không tệ, mua mấy món. Ta cũng không có ý nghĩ gì khác, chỉ là có qua có lại, chợ búa tục vật, mong điện hạ không chê."

Đông Phương Ly Nhân hơi bất ngờ, nhận lấy, không nhanh không chậm đem hộp trang sức mở ra, trong hộp là cái trâm ngọc điêu khắc hình con Bạch Giao.

Kiểu dáng trâm ngọc này nam nữ đều có thể đeo, không có bất kỳ cái tạo hình gì, chỉ như hình giọt nước hoàn mỹ, mặc dù đơn giản, lại cực kì phù hợp với cách ăn mặc thường ngày của nàng.

"Ngươi ngược lại là có tâm. . . Bản vương không thiếu đồ trang sức, về sau đừng tốn kém như thế. Nếu là có qua có lại. . ."

Đông Phương Ly Nhân đưa tay muốn lấy ngọc bội bên hông xuống.

Dạ Kinh Đường thấy vậy vội vàng đưa tay ngăn lại, nghiêm túc nói:

"Không cần, điện hạ thật muốn hoàn lễ, cho cái đổ vật nhỏ râu ria là được."

Đông Phương Ly Nhân sững sờ, buông ngọc bội ra, dò hỏi:

"Ngươi muốn cái gì?"

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, xích lại gần một chút:

"Điện hạ có thể đem bộ « nước mắt hiệp nữ » râm tàng kia cho ta mượn hay không? Ta hôm nay đi cửa hàng sách hỏi, căn bản mua không được. . ."

? !

Đông Phương Ly Nhân hít một hơi thật sâu, trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường, quả thực là không nói nên lời, chỉ cảm thấy hình tượng đường đường chinh chính của Dạ Kinh Đường trong lòng nàng đã tiêu tán, đêm qua khiến cô nương nhà người ta kêu la, hôm nay còn mượn « nước mắt hiệp nữ ».

Dạ Kinh Đường thấy Tĩnh Vương nổi giận, có chút đưa tay lên:

"Không tiện thì thôi, ta cũng không thể cưỡng cầu, chỉ là ta đã xem rất nhiều năm tự nhận là hiểu Ngô Thắng Tà, nhưng đến chính bản cũng chưa có xem, có chút hơi nuối tiếc thôi. . ."

Đông Phương Ly Nhân trầm mặc một lát, có chút nổi nóng nói:

"Ở trong xe bản vương, đợi chút nữa ngươi tự mình đi lấy đi."

Dạ Kinh Đường chắp tay:

"Tạ điện hạ cho mượn những thứ yêu thích, ta xem xong liền. . ."

"Không cần trả lại!"

Dạ Kinh Đường sững sờ:

"Vậy điện hạ xem cái gì?"

Đông Phương Ly Nhân vốn muốn nói ‘Lại đi Quốc Tử Giám vơ vét một bộ’, nhưng ngẫm lại thấy không ổn, sắc mặt uy nghiêm nói:

"Bản vương chưa từng nhìn loại đồ vật này, nếu không phải biết ngươi muốn, cũng sẽ không giữ lại trong xe ngựa!"

Dạ Kinh Đường trong lòng đã hiểu rõ, lại lần nữa chắp tay:

"Điện hạ quả nhiên hiểu rõ đại nghĩa."

Đông Phương Ly Nhân căn bản không muốn tiếp tục nói việc này, đứng dậy đi vào giá sách bên cạnh thủy tạ, lại mang tới một quyển sách, đưa cho Dạ Kinh Đường:

"Thiên phú luyện võ của ngươi được trời ưu ái, nên xem nhiều loại sách này. Cả ngày nhìn những tạp thư kia không ra thể thông gì, thế này sao có thể thành đại khí?"

Dạ Kinh Đường tiếp nhận sách vở, thấy phía trên viết thình lình ba chữ « Đồ Long Lệnh », chữ viết như ngân câu tranh sắt, lộ ra một cỗ phong mang, đoán chừng là do Đao Khôi Hiên Viên Triều tự viết.

Chương 266 - Được Ưu Ái 2

Chương 266. Được Ưu Ái (2)

Thần sắc Dạ Kinh Đường trịnh trọng lên, không có lập tức lật ra, mà là nhìn về phía Đông Phương Ly Nhân:

"Điện hạ cho ta xem Ngọc Cốt Đồ đã thuộc về ân tình rất khó để trả, lại cho đao pháp này. . ."

Đông Phương Ly Nhân nghiêm túc nói:

"Bản vương đã học xong Thiên Hợp Đao, đây là đồ vật đã đồng ý cho ngươi trước đó, sao có thể nuốt lời."

Dạ Kinh Đường mắt đầy kinh ngạc:

"Thật sao?"

Ánh mắt ý tứ là: Không nhìn ra Ngây Ngốc vậy mà đã học xong, mặt trời mọc phía tây rồi sao. . .

Đôi mắt Đông Phương Ly Nhân lạnh lùng, bàn tay nắm chặt, thoạt nhìn là đang muốn đánh người

Dạ Kinh Đường ho nhẹ một tiếng, làm ra bộ dáng đường đường chính chính, lật ra « Đồ Long Lệnh », quan sát tỉ mỉ, đã thấy tờ thứ nhất viết: Luận phá Bát Bộ Cuồng Đao.

Đông Phương Ly Nhân có cơ hội ở trước mặt Dạ Kinh Đường khoe khoang học thức, đương nhiên sẽ không buông tha, giảng giải như cao nhân uyên bác:

"Đồ Long Lệnh, đồ chính Ly Long . « Bát Bộ Cuồng Đao » chiêu

thức cố định, không có thuyết pháp hư thực biến chiêu, nhưng lại có thể áp chế toàn bộ đao pháp thời tiền triểu suốt mấy chục năm, chính là bởi vì Bát Bộ Cuồng Đao làm được ‘Đại xảo bất công’, duy khoái bất phá, nhìn thấy nhưng không tiếp nổi, đoán được nhưng tránh không được.

Những năm Cuồng Nha Tử đao đàn vấn đỉnh kia, vô số đao khách giang hồ vắt óc nghĩ cách phá chiêu, cuối cùng có được một nhận thức chung, dù là thực lực Cuồng Nha Tử mạnh hơn, sau khi trúng chiêu cũng rất khó trở tay, chỉ có thể quanh co lôi kéo, tránh né mũi nhọn để đối phó, nhưng đây chỉ là lý thuyết. "

"Về sau Hiên Viên Triều Hoành Không xuất thế, mới phá vỡ cục diện này, đổi sang dùng trọng đao, dùng phương thức ‘Triệt thoái’, để trực tiếp ngăn chặn Bát Bộ Cuộng Đao ngay tại chiêu thức mở đầu, không cho cơ hội thực hiện liên hoàn chiêu, Bát Bộ Cuồng Đao cứ như vậy bị xóa tên khói trên giang hồ."

Đông Phương Ly Nhân nói tới đây, đi đến giá binh khí ở trước sân, cầm lên hai thanh đao chưa mở lưỡi dùng để luyện tập, một thanh là trực đao bình thường, một thanh là đại đao vát lưng.

Đại đao dài ba thước rưỡi, chuôi dài một thước, đầu nặng đuôi nhẹ, đầu đao rộng nhất đạt tới bốn tấc, chỗ nhỏ nhất khoảng một tấc rưỡi.

Đông Phương Ly Nhân bước vào trung tâm thủy tạ, sau đó đem đao dựng chéo trên mặt đất:

"Ngươi thử một chút không?"

Dạ Kinh Đường thấy vậy đứng dậy, đem trực đao chưa mở lưỡi treo ở bên hông, nhìn động tác của Đông Phương Ly Nhân.

Đông Phương Ly Nhân nâng đao lên đặt ở trước mặt, chuôi đao hướng xuống đất, bởi vì đao quá nặng, quả cầu ở đuôi đao đặt

trước ngực, vừa vặn đặt ở ở giữa đầu rồng béo, phân ra hai cái nửa vòng tròn.

Dạ Kinh Đường hết sức chăm chú chú ý đến đao pháp, thật cũng không nhìn kỹ những thứ này, rút lui ra ngoài ba trượng.

Bên trong thủy tạ yên tĩnh lại.

Sau khi Đợi Đông Phương Ly Nhân chuẩn bị xong, tay trái Dạ Kinh Đường khẽ nhúc nhích:

Xoạt ~ Bên trong Thủy tạ có đao quang lóe lên.

Dạ Kinh Đường tay trái cầm trường đao, trực tiếp chém về hướng trung môn của Đông Phương Ly Nhân.

Cũng tại lúc này, toàn thân Đông Phương Ly Nhân đột nhiên rung một trận, đầu rồng béo cũng liên tục lắc lư kịch liệt, chân trái lui về phía sau, đồng thời vung ra trọng tao, hai tay nắm ở chuôi đao nhô ra từ phía vai phải:

"Aaaa "

Một tiếng kêu yêu kiều.

Đông Phương Ly Nhân cầm đao nặng trăm cân, dùng chiêu thức Triệt thoái phía sau đánh tới, chiêu này đối với khảo nghiệm lực bộc phát thể phách quá lớn, gương mặt nàng cũng vì thế mà nghẹn đỏ.

Keng ~

Dạ Kinh Đường cũng không xuất toàn lực, chỉ dựa theo chiêu thức tập kích xông đến trước người đối diện. Một đao của Đông Phương Ly Nhân có lực bộc phát cực lớn bổ xuống đầu, vừa đúng bổ vào trên thân đao.

Keng~

Kim thiết va chạm giòn vang, mang theo từng tia lửa bắn ra.

Dạ Kinh Đường dùng thêm tay trái giữ trực đao, một tay căn bản không chống đỡ được trọng đao chém tới. Trực đao bên trên cánh tay bị trọng đao nện, lúc này hắn quả thật đã bị một đao đánh cho trượt ra ngoài.

Hoa~

Dạ Kinh Đường trượt ra khoảng cách hai trượng, cho đến khi đụng vào giá sách thì cơ thể mới đứng vững được.

Mà Đông Phương Ly Nhân một đao đánh xong, trực tiếp kéo lê mũi đao, khom người như hổ, trong giây lát đã đến trước mặt

Nếu như trình độ võ thuật hai bên gần nhau, khẳng định Dạ Kinh Đường đã bị đao thứ nhất đánh bay ra ngoài, Đông Phương Ly Nhân đêm một đao tiếp theo đánh tới chính là chiêu thức để phanh thây hắn tại chỗ.

Nhưng mà Đông Phương Ly Nhân không có lực bộc phát mạnh như vậy, xông ra mấy bước liền dừng lại thân hình, đại đao chỉ vào trên mặt đất, miệng lớn hô hấp:

"Hô. . . Hô. . . Như thế nào?"

Mặc dù chỉ xuất được một đao, nhưng tiêu hao rất lớn, mắt thường cũng có thể thấy được, gương mặt Đông Phương Ly Nhân ửng hồng, bộ ngực nhấp nhô kịch liệt.

Dạ Kinh Đường mắt thấy trực đao trên tay trái đã bị một đao kia bổ xuống làm cho biến dạng, thậm chí toàn bộ cánh tay trái đều đang run rẩy, nếu như không phải ngây ngốc nội tình quá mỏng, chỉ sợ một đao là có thể phế đi cánh tay trái.

"Đao pháp này, hoàn toàn là nhằm vào Bát Bộ Cuồng Đao để sáng tạo ra."

Đông Phương Ly Nhân thở dốc một lát, đem trọng đao đặt trên giá binh khí:

"Trước kia Bát Bộ Cuồng Đao lợi hại nhất, Hiên Viên Triều muốn đánh được Đao Khôi, tự nhiên phải phá được chiêu thức của Bát Bộ Cuồng Đao. Ngươi muốn làm Đao Khôi, cũng phải suy nghĩ ra cách áp chế Đồ Long Lệnh. Học đao pháp thế hệ trước, xem như có thể đánh thắng được Hiên Viên Triều, cũng chỉ là thắng ở tuổi trẻ, mà không phải thắng ở tạo nghệ đao pháp."

Dạ Kinh Đường gật đầu, hơi đăm chiêu. . .

Chương 267 - Suy Nghĩ Phá Đao

Chương 267. Suy Nghĩ Phá Đao

Cách đó không xa, Phúc Thọ cung.

Mặt trời mọc lên chưa lâu, Thái hậu nương nương từ trước đến nay đều là ngủ trễ dậy trễ. Chỉ là bởi vì hôm qua ngủ ở chỗ Ly Nhân, trời còn chưa sáng đã được đưa về cũng nên thức dậy từ rất sớm.

Nhưng ở thâm cung cũng không có chuyện để làm, Thái hậu nương nương vẫn nằm trên giường phượng, khoanh chân ngồi ngay ngắn, luyện tấm Dục Hỏa Đồ của mình.

Tẩm điện sạch sẽ, lịch sự và tao nhã, trang nghiêm túc mục. Nhưng dáng vẻ nặng nề, cũng may trên vách tường cheo một bức thiếu niên đi chợ mua gà mới khiến kết cấu chỉnh thể có thêm mấy phần khôi hài.

Ngay tại thời khắc Thái hậu nương nương yên lặng tu luyện, ngoài điện bỗng nhiên vang lên bước chân, Hồng Ngọc vội vội vàng vàng chạy vào, gõ cửa phòng một cái:

"Thái hậu nương nương. . . Thái hậu nương nương. . ."

Lông mi Thái hậu nương nương giật giật, mở mắt ra nhìn:

"Gì thế?"

" Hình như Dạ công tử tiến cung, ta vừa rồi đi Trường Lạc cung lấy đồ vật do Sa Châu cống lên, nhìn thấy Tĩnh Vương cùng

Dạ công tử đi Thừa An điện. . ."

?

Thái hậu nương nương chớp chớp mắt, nhìn 'Mỹ nam đồ' đang treo trên tường, liền đứng dậy tại chỗ, từ bên cạnh bàn trang điểm lấy ra cái ghế, đặt ở vách tường, đem bức tranh lấy xuống. . .

Bên trong thủy tạ ở Minh Long đàm.

Dạ Kinh Đường cầm trong tay Quân Sơn trọng đao nặng một trăm linh tám cân, chậm rãi diễn luyện chiêu thức Đồ Long Lệnh.

Lấy thể phách của Dạ Kinh Đường, một tay xách đồ vật một trăm cân cũng không có vấn đề gì cả, nhưng 'dùng linh hoạt như là cánh tay' thì không phải việc dễ.

Trọng lượng Ly Long Hoàn Thủ Đao mới tầm bốn cân, bộc phát lực toàn bộ nhờ vào thể phách. Nếu như cầm trong tay đao nặng trăm cân, dùng phương thức bộc phát lực trong nháy mắt của Bát Bộ Cuồng Đao, rất có thể sẽ đem người phóng ra ngoài, đao và cánh tay ở lại.

Mà Đồ Long Lệnh, chính là dựa vào pháp môn vận khí đặc biệt, tập hợp đủ lực lượng cơ thể khiến trọng đao tăng tốc trong nháy mắt.

Sau đó dựa vào quán tính điều khiển trọng đao, chỉ cần có đao thế, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực đạo sẽ càng lúc càng lớn, đạt thành hiệu quả đồ long.

Đồ Long Lệnh mặc dù là trọng đao, nhưng bởi vì ra chiêu đặc thù, tốc độ xuất đao cũng gần với Bát Bộ Cuồng Đao. Đao pháp này, chỉ khi gặp được Bát Bộ Cuồng Đao mới cần "triệt thoái" một bước về sau, dùng không gian để bù tốc độ.

Đối đầu với cái đao pháp không đủ nhanh khác, chính là 'Trước dậm chân đẩy đao ra', đem lực lượng cùng tốc độ kết hợp đến cực hạn, khuyết điểm duy nhất của đao pháp này chính là dựa vào quán tính thì có thể đoán trước hướng ra chiêu của người dùng đao pháp này.

Nhưng nhìn thấy chưa chắc đã tiếp nổi, đại đao chừng trăm cân bay nhanh tới, bị chém trúng liền chết, muốn xông lên lợi dụng sơ hở thì phải cần có can đảm lớn cùng lực lượng lớn lao.

Dạ Kinh Đường tạo nghệ đao pháp bản thân không thấp, nhưng cầm trọng đao suy nghĩ nửa ngày, phát hiện giải pháp tối ưu nhất là dùng đại thương chín thước trực tiếp đâm chết, cần gì phải đau đầu.

Thương được công nhận là "Bách Binh Chi Vương", đơn đấu chuyên trị các chiêu thức lòe loẹt, đánh binh khí ngắn thì càng là không nói đạo lý,. Thương Khôi đứng hàng thứ bảy thiên hạ, thứ tư trong bát khôi là bởi vì sáu cái võ khôi phía trên đều là thần tiên 'bách binh đều thông' cũng biết dùng đại thương, lại thêm nội ngoại kiêm tu, chứ nào có phải thương không được hạng nhất.

Mà Hiên Viên Triều chỉ có thể đứng hàng thứ tám thiên hạ, cũng không phải thiên phú chênh lệch so với Thương Khôi, mà là sở trường đao pháp, liền chú định bị thương áp chế, điều này cũng đúng với kiếm thánh Chu Xích Dương.

Nhưng dùng trường thương đánh bại Hiên Viên Triều, đánh thắng cũng chỉ là báo thù giang hồ, lấy không được danh hiệu Đao Khôi, mà nghĩa phụ thua ở trên đao, hiển nhiên không thể báo thù như thế, muốn hoàn thành nguyện vọng của nghĩa phụ, nhất định phải đem Bát Bộ Cuồng Đao cố gắng mài giũa một chút.

Dạ Kinh Đường hết sức chăm chú nghiên cứu đao pháp, gần như nhập tậm.

Đông Phương Ly Nhân cũng không ngại bị cô đơn, đứng ở bên ngoài thủy tạ chắp tay chăm chú quan sát.

Chim chim thì có chút thấy không thú vị, dang cánh lúc ẩn lúc hiện ở bên chân Đông Phương Ly Nhân, dùng trảo trảo đạp giày tỷ tỷ đầu rồng béo, đoán chừng là đang luyện Ưng Trảo Công .

Ngay tại thời điểm hai người một chim chăm chú suy nghĩ võ nghệ, ven hồ bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Bịch, bịch, bịch. . .

Ẩn ẩn còn có thể nghe được hai tiếng nói nhỏ:

"Thái hậu nương nương, ngài đi vào sợ là không tốt lắm đâu, vạn nhất Tĩnh Vương đang cùng cái Dạ công tử kia. . ."

"Ban ngày ban mặt, nói mò gì đó? Bản cung vào xem thôi. . ."

. . .

Lưỡi đao Dạ Kinh Đường dừng lại, đảo mắt nhìn qua đã thấy bên trong hành lang Thừa An điện, đi ra hai nữ tử.

Phía sau là cái cung nữ xinh đẹp, trên tay ôm bức tranh, phía trước thì là cái nữ tử mặc cung trang mười phần hoa mỹ, người khoác Thải Phượng, mang theo kim ngọc châu báu làm trang sức, búi tóc nửa vầng trăng mười phần quý khí, trâm vàng cài nghiêng, chậm rãi đi lên, dáng vẻ có thể nói là ưu nhã đến cực hạn.

Chương 268 - Thẩm Tranh

Chương 268. Thẩm Tranh

Gương mặt nữ tử mượt mà ôn nhu, miệng anh đào nhỏ phối hợp với đôi mắt to như bảo thạch, nhìn quý khí bức người, nhưng lại không đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng, mà cho người ta một loại cảm giác hiền hòa của đái thế quốc thái dân an. Các danh gia, hào môn hẳn là rất thích những người con dâu như này, tưởng như mỹ nhân có yêu mị xinh đẹp đến đâu, trước mặt nàng đều sẽ bị áp chế, người ngoài nhìn vào liền biết ai là vợ cả trong nhà.

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy, đi ra bên ngoài thủy tạ, rất có lễ nghĩa mà thi lễ một cái:

"Thái hậu, sao ngươi lại tới đây?"

Dạ Kinh Đường đã gặp qua Thái hậu một lần, nhưng lần trước Thái hậu mặc váy, nhìn như cái phu nhân hào môn, thật đúng là không nghĩ tới Thái hậu mặc trang phục chính thức vào thì sẽ có dáng vẻ tốt như vậy, hoàn toàn chính là khí thế mẫu nghi thiên hạ, hắn đi ra thủy tạ đưa tay lên thi lễ:

"Thảo dân Dạ Kinh Đường, bái kiến Thái hậu nương nương."

"Miễn lễ."

Thái hậu nương nương đi đến ven hồ:

"Bản cung trong cung phiền muộn, muốn tìm Thánh thượng tâm sự, nhưng tìm không thấy, liền đến nơi này nhìn xem."

Nói xong liền muốn từ đá lá sen nhảy tới thủy tạ.

Tảng đá cùng mặt hồ cân bằng nhưng cách tương đối xa, cô gái bình thường đi qua khá là nguy hiểm.

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy, phi thân lên, phóng qua mặt hồ như chuồn chuồn lướt nước, đi tới trước mặt Thái hậu nương nương. Thái hậu nương nương nhìn rất ngoan, tự giác giơ tay lên, để Đông Phương Ly Nhân ôm vòng eo, hai người cùng bay lên, đi tới thủy tạ.

Bởi vì Đông Phương Ly Nhân dáng người rất cao, Thái hậu nương nương lại tương đối nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn từ xa tựa như vương gia ngân bào ôm ái phi Đạp Thủy Lăng Ba.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy thân pháp Ngây Ngốc tiêu sái lưu loát, trong lòng cũng có chút cảm thán, cảm thấy hai mẹ con không phải ruột thịt này quan hệ thật tốt.

Nhưng ngây ngốc chưa từng khiến người ta thất vọng!

Đông Phương Ly Nhân khinh công không tệ, nhưng thân phận liền chú định không có khả năng thường xuyên bế người khác bay, vừa rồi lại dùng Đồ Long Lệnh, tiêu hao rất lớn, yêu cầu Đạp Thủy Lăng Ba đối với thân pháp còn cực cao.

Đông Phương Ly Nhân một tay ôm Thái hậu nương nương, điểm nhẹ trên mặt hồ hai lần, có thể là nghĩ ở trước mặt Dạ Kinh Đường phải chú trọng tư thái ưu nhã, kết quả vừa phân tâm một chút, bước chân rõ ràng trĩu nặng:

Xôn xao~

Mặt hồ giẫm ra bọt nước!

Con ngươi Đông Phương Ly Nhân đột nhiên trừng lớn hơn mấy phần.

Thái hậu nương nương bay lên, còn chưa phát giác ra được

ngây ngốc có gì không ổn, nhưng Dạ Kinh Đường có thể nhìn ra chút nữa chắc chắn sẽ có cảnh tượng bọt nước bắn tung tóe .

Nụ cười Dạ Kinh Đường hơi cứng, sau đó hắn xông ra ngoài thủy tạ như tia chớp màu đen lao đến phía hai người.

A?

Thái hậu nương nương thấy Dạ Kinh Đường xông lại, có chút nghi hoặc, sau đó liền đột nhiên phát hiện, mình bắt đầu nghiêng cơ thể có xu hướng ngã xuống mặt hồ.

"A? !"

Thái hậu nương nương vội vàng ôm lấy cổ Đông Phương Ly Nhân.

Đông Phương Ly Nhân thì là sắc mặt trong nháy mắt đỏ ửng, thấy Dạ Kinh Đường vọt tới, đưa tay phải ra.

Ba ~

Song chưởng tương hợp!

Dạ Kinh Đường Đạp Thủy Lăng Ba, ngay trước lúc hai người rơi xuống nước, bắt lấy tay phải Đông Phương Ly Nhân, kéo lên một cái, mũi chân điểm nhẹ trên mặt hồ bay vọt đến biên giới thủy tạ.

Hô ~

Ba đạo nhân ảnh, đã đáp xuống rìa ngoài thủy ta gần mặt hộ.

Giờ khắc này thời gian dường như trôi qua rất chậm.

Đông Phương Ly Nhân nhìn sang Dạ Kinh Đường, liền cảm nhận được trong mắt Dạ Kinh Đường hiện lên rõ ràng mấy chữ:

"A ~~~~ chậc chậc chậc. . . Cay con mắt cay con mắt..."

? !

Vốn phải là tràng cảnh rất lãng mạn, ai ngờ...lông mày Đông Phương Ly Nhân cau lại, chỉ muốn một cước đạp bay cái công tử làm người ta xấu hổ này.

Thái hậu nương nương sợ bóng sợ gió một trận, dựa vào trong ngực Ly Nhân, ánh mắt hơi chút ngạc nhiên.

Bịch, bịch, bịch...

Ba người đáp xuống mặt thủy tạ.

Dạ Kinh Đường buông tay ngây ngốc ra, xem như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Đông Phương Ly Nhân sắc mặt đỏ ửng, cũng làm như cái gì cũng chưa từng xảy ra, nhìn về phía Thái hậu nương nương:

"Thái hậu, đi vào trong nói chuyện đi."

Thái hậu nương nương thấy hai người giả vơ như chưa có chuyện gì sảy ra, tự nhiên cũng không nói thêm gì về vấn đề này, vẫy vẫy tay, để Hồng Ngọc ven hồ tự đi tới:

"Vị này chính là Dạ công tử sao? Bản cung nghe nói ngươi văn thơ không tầm thường, gần đây vẽ một bức tranh, ngươi đến đánh giá một chút đi."

Hả?

Ngươi nghe ai nói?

Dạ Kinh Đường khó hiểu, đảo mắt nhìn về phía Đông Phương Ly Nhân bên cạnh.

Đông Phương Ly Nhân biết Thái hậu ở thâm cung rất cô quạnh, một chuyện nhỏ có thể nhớ rất lâu, đối với cái ý đồ này không bất ngờ chút nào, ánh mắt ra hiệu:

Cố gắng khen!

Chương 269 - Thẩm Tranh 2

Chương 269. Thẩm Tranh (2)

Thái hậu nương nương dáng vẻ đoan trang đi vào thủy tạ, ưu nhã ngồi trên bồ đoàn, Đông Phương Ly Nhân ngồi ở bên người.

Hồng Ngọc ôm họa trục, nhảy lên lá sen bằng đá đi tới, không có tiến vào thủy tạ, chỉ đứng trên lá sen bằng đá bên ngoài, đem họa trục đưa đến tay Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường cũng chưa đi vào thủy tạ, đứng ở ngoài cửa rất trịnh trọng dùng hai tay tiếp nhận họa trục, mở ra cẩn thận quan sát, ừm. . . Là bức « vai nam tử kháng nhật nguyệt » lần trước thấy.

Bức tranh hẳn là đã sửa qua, lần này hình người ở giữa. . .

"Chít chít. . ."

Chim chim hiếu kì nhảy đến trên vai Dạ Kinh Đường, đánh giá bức tranh, có chút nghiêng đầu, có vẻ là nhìn không hiểu.

Thái hậu cẩn thận quan sát đến biểu cảm của Dạ Kinh Đường, dò hỏi:

"Dạ công tử cảm thấy thế nào?"

Dạ Kinh Đường không có chút tài năng thư hoạ nào, chỉ thấy vẽ giống người, không tệ, ngây ngốc đã ám chỉ hắn phải ra sức khen, hắn khẳng định không thể nói không tốt, hơi chút ngập ngừng nói:

"Ừm. . . Tại hạ tài sơ học thiển, nếu như lời bình có chỗ nào

sai, còn xin Thái hậu nương nương chớ trách."

"Cứ nói đừng ngại."

"Bức tranh này, trong mắt của ta, thuộc về thượng giai chi tác. Phong cách tranh hẳn là phái trừu tượng. . . Không đúng, đây là phong cách thoải mái; nam tử thoạt nhìn là mờ mịt giữa trời đất, trên vai có một con Kim Ô tam nhãn, ngụ ý chắc là khiêng mặt trời. Những chỗ khác đều là trống không, liền tựa như bầu trời, Ừm. . . Bức họa này có lẽ đang miêu tả, đại trượng phu một mình gánh vác thanh thiên bạch nhật, nghi hoặc vì sao thế nhân lại không hiểu mình. . ."

". . . ?"

Con ngươi Đông Phương Ly Nhân trừng lớn mấy phần, đều sợ ngây người, thầm nghĩ: Chính ngươi cũng không nhìn ra tranh này là đang vẽ bản thân ngươi sao? Ngươi đang nói bậy cái gì đó? Xong xong, Thái hậu lại sẽ ủy khuất non nửa năm mất. . .

Hồng Ngọc bên cạnh thì trong lòng tràn đầy ngạc nhiên, thầm nghĩ: Ô ô u, không nhìn ra, cái Dạ công tử mày rậm mắt to này, công phu nịnh hót so với ta còn thành thạo hơn. . .

Thái hậu nương nương nghe thấy những lí do thoái thác này, liền biết Dạ Kinh Đường không nhìn ra nàng vẽ cái gì, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, sau đó hơi chút uất ức trong lòng!

Đông Phương Ly Nhân thấy Thái hậu nương nương càng ngày càng không cao hứng, vội vàng mở miệng ngắt lời, thần sắc không giận tự uy:

"Dạ Kinh Đường, ngươi mèo khen mèo dài đuôi như vậy, không thích hợp đâu đó?"

Mèo khen mèo dài đuôi?

Lời nói của Dạ Kinh Đường bị cắt ngang, ngừng lại lời nói, một lần nữa nhìn về phía chân dung. . .

Cái này có thể là ta sao?

Không đúng, mà hình như thật sự là vậy. . .

Bên hông treo đao, trên vai là chim chim. . .

Dạ Kinh Đường có chút nghiêng đầu đánh giá, chim chim thì nghiêng đầu một trăm tám mươi độ nhìn, hẳn là đang suy nghĩ quả cầu kia, phải nhìn từ góc độ nào mới có thể là nó.

Cũng may Dạ Kinh Đường phản ứng không chậm, đáy lòng chấn kinh, ngoài mặt vẫn chầm chậm gật đầu:

"Trách không được, ta còn đang tự nghĩ người trong tranh làm sao giống như đã từng quen biết. Ừm. . . Bức tranh này của thái hậu, ngụ ý quá mức cao xa, tại hạ chỉ là thảo dân nhỏ mọn, thực sự không dám liên tưởng tới bản thân mình. . ."

Thái hậu nương nương lần này có thể thấy được Dạ Kinh Đường, ngay cả một câu nói thật cũng không có, giơ tay lên nói:

"Vậy mà được ngươi đánh giá cao như thế, bản cung liền ban cho ngươi bức tranh này, để xem ngày nào đó ngươi có thể phát triển đến trình độ như này hay không? vai kháng thanh thiên bạch nhật, thành trụ cột của Đại Ngụy quốc hay không?."

Dạ Kinh Đường cảm thấy mình hẳn là thụ sủng nhược kinh, liền đem tranh thu lại:

"Tạ Thái hậu ban thưởng."

Đông Phương Ly Nhân lặng lẽ vung tay:

"Thái hậu ban thưởng, trở về nhớ phải cung phụng, giữ gìn cho tốt, nếu như có tổn hại, thế nhưng là tội mất đầu. Đi đi, ngươi

đi xử lý việc của mình đi, bản vương có việc sẽ triệu kiến ngươi sau."

"Tại hạ cáo lui!"

Dạ Kinh Đường như trút được gánh nặng, cầm lấy bức họa thi lễ, sau đó bước nhanh rời khỏi thủy tạ.

Chim chim ngược lại là rất lễ phép, đứng trên vai Dạ Kinh Đường xoay người, nâng lên cánh:

"Chít chít ~ "

Đông Phương Ly Nhân cũng giơ tay lên chào.

Thái hậu nương nương thì con ngươi hơi sáng, phát hiện cái tiểu sủng vật này không chào nàng, cũng không nói gì nữa.

Đợi sau khi Dạ Kinh Đường biến mất, trong con ngươi Thái hậu nương nương mới hiện ra vẻ u oán, nhìn sang Đông Phương Ly Nhân.

(→_→)

Đông Phương Ly Nhân khẽ vuốt phía sau lưng Thái hậu nương nương, an ủi:

"Ta cảm thấy Thái hậu vẽ rất tốt. Hắn là người thô kệch, nào hiểu thưởng thức hội họa là gì, Thái hậu đừng để trong lòng. . ."

Thái hậu nương nương tâm tâm niệm niệm mấy tháng nay, kết quả vẽ ra đồ vật ai cũng không nhận ra được, trong lòng thực không dễ chịu:

"Bản cung lại không ngốc. Ngươi phải tìm cho ta một người thấy, chuyên dạy bản cung vẽ tranh, nếu là dạy không tốt, hừ. . ."

"Tốt, ta lập tức đi tìm người thích hợp. . ."

Chương 270 - Ngựa Quý

Chương 270. Ngựa Quý

Từ Trường Lạc cung đi ra, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu.

Dạ Kinh Đường hai tay cầm bức tranh Thái hậu ban cho, đi xuyên qua hoàng cung, trong đầu còn đang hồi tưởng đến cách phá giải Đồ Long Lệnh.

Xung quanh Trường Lạc cung rất nhiều cung nhân, cũng có đại nội thị vệ tuần tra, Nhìn thấy hắn treo lệnh bài Tĩnh Vương phủ, cũng không có ngăn cản.

Dạ Kinh Đường tự nhiên cũng không có đi loạn, mang chim chim tới Ngự Mã Giám.

Hoàng thành rất lớn, Tĩnh Vương có đặc quyền đeo kiếm trên người, không cần đi bộ, xe ngựa có thể trực tiếp đi vào hoàng thành đỗ ở Ngự Mã Giám bên cạnh Trường Lạc cung, đặt chung một chỗ với ngự liễn xuất hành của Nữ Đế, có thái giám chuyên môn trông coi.

Dạ Kinh Đường đi vào bên trong Nhà để xe của Nữ Đế, tìm kiếm ở trong đống xe của vua, còn chưa tìm ra xe ngựa của Tĩnh Vương, ngược lại là bị một con ngựa bên trong chuồng ngựa hấp dẫn.

Bên trong Ngự Mã Giám nuôi mười mấy con ngựa, đều là cho Nữ Đế sử dụng khi xuất hành, trong đó có một con ngựa nâu đỏ ở trong một phòng riêng, căn phòng của nó, so với nhà của Dạ Kinh Đường còn lớn hơn nhiều.

Dạ Kinh Đường cầm họa trục đi tới bên ngoài rào chắn dò xét, có thể thấy được ngựa màu nâu đỏ vai cao, kích thước lớn, khỏe mạnh, thân như than lửa, không thấy chút lông thừa nào, phi thường uy vũ, cùng với ngựa của hắn so sánh mà nói tiểu mã của hắn chính là con ngựa gầy ốm không đủ dinh dưỡng.

Dạ Kinh Đường trước kia áp tiêu tại tiêu cục, một nửa thời gian đều trên lưng ngựa, nhìn thấy con ngựa quý mà không thể thấy ở ngoài đường này, tự nhiên có chút không dời nổi bước chân, giống như nhìn thấy mĩ nhân thân hình gợi cảm, tới tới lui lui quan sát rất lâu.

Liệt mã màu nâu đỏ nhìn rất thuần chủng, hình thể như mãnh hổ, nhưng tính tình cũng được tính là ngoan ngoãn, đi đến biên giới rào chắn, cúi đầu nhìn chim chim.

Chim chim thế nhưng là lần đầu gặp con ngựa lớn thế này, có chút sợ, trốn đến phía sau lưng Dạ Kinh Đường, lặng lẽ thăm dò:

"Ục ục. . ."

Dạ Kinh Đường vốn định đưa tay xoa đầu ngựa, nhưng sợ xảy ra việc gì đó, vẫn phải từ bỏ ý định, quan sát một lát, sau đó liền đi tới trong xe Tĩnh Vương.

Dạ Kinh Đường tại bên cạnh giường mà Ngây Ngốc hay ngồi, mở ra tủ nhỏ, phát hiện bên trong có rất nhiều thư tịch, trừ « nước mắt hiệp nữ » ra, còn có mấy quyển tạp thư, phía trên là bình luận của các nhà văn lớn với nước mặt hiệp nữ.

Dạ Kinh Đường hơi bất ngờ, nhìn thấy 'Người cùng sở thích' kiến giải, tự nhiên đảo nhìn xuống, kết quả phát hiện các đại danh gia kiến giải quả thật có chút điểm thú vị, miêu tả một ít ngụ ý mịt mờ trước kia hắn cũng không nhìn ra.

Xem ra ngây ngốc nghiên cứu rất sâu. . .

Dạ Kinh Đường âm thầm gật đầu, đem tập bình luận để lại chỗ cũ, sau đó xuống xe ngựa, chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa ra khỏi xe, liền nhìn thấy cổng Ngự Mã Giám, có một nữ tử tiến đến.

Nữ tử thân mặc váy đỏ chót, toàn thân không một chút tạp sắc tô điểm, chỉ lộ ra diễm lệ thuần túy, dung nhan nàng càng thêm diễm lệ, dường như có thé làm lu mờ đi bộ váy đỏ chót của nàng, vừa xuất hiện liền khiến sự nóng nực của ngày hè xuống sắc đi mấy phần.

Dạ Kinh Đường sững sờ, nhảy xuống xe ngựa, chào hỏi:

"Ngọc Hổ cô nương, làm sao ngươi cũng ở nơi này?"

"Chít chít."

Chim chim phát hiện Dạ Kinh Đường có quen biết với người trước mặt, rất lễ phép lắc lư cánh, đoán chừng đang nói, chào đại tỷ tỷ xinh đẹp.

Đại Ngụy Nữ Đế thân mặc váy đỏ, làm ra vẻ vừa mới phát hiện Dạ Kinh Đường, chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng thi lễ:

"Ta tới chăm sóc ngựa cho Thánh thượng, làm sao Dạ công tử cũng ở đây?"

"Ta cùng Tĩnh Vương tiến cung, được Thái hậu nương nương tặng bảo vật, đang chuẩn bị đi về."

"Nha. . ."

Đại Ngụy Nữ Đế chớp chớp mắt, nhìn về phía họa trục trong tay Dạ Kinh Đường:

"Thái hậu nương nương vẽ ư?"

Dạ Kinh Đường thật cũng không keo kiệt, đi đến trước mặt, có chút trịnh trọng mở ra tranh vẽ:

"Ngọc Hổ cô nương cảm thấy thế nào?"

Đại Ngụy Nữ Đế cùng muội muội hoàn toàn tương phản, thích cầm kỳ thư họa, bình thường yêu thích ngắm tranh đọc thơ của danh gia.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường để nàng thưởng thức đánh giá, Đại Ngụy Nữ Đế liền hào hứng, đứng trước mặt hơi quan sát:

"Ừm. . . Bức họa này có thể nói thần hình gồm nhiều mặt, đem cảnh chợ miền quê miêu tả rát có hồn, khắc hoạ ăn vào gỗ sâu ba phân. . ."

"Cao kiến!"

Dạ Kinh Đường âm thầm gật đầu, quả nhiên, không phải nhãn lực ta không được, mà là do thái hậu nương nương vẽ, nhãn lực của phàm nhân xem không hiểu. . .

Hai người nói bậy một lát, Dạ Kinh Đường đem tranh thu lại, nhìn về phía chuồng ngựa, dò hỏi:

"Con ngựa này là giống ngựa gì? Nhìn quả thực uy vũ, ta vừa rồi nhìn thấy cũng phải kinh ngạc trầm trồ."

Đại Ngụy Nữ Đế nghe vậy, vừa này cũng đã từ phía xa nhìn thấy Dạ Kinh Đường dùng ánh mắt kinh diễm nhìn chằm chằm ngựa của nàng nửa ngày, thế nên đặc biệt tới đây để giới thiệu cho tiểu tử ngốc này:

"Ngựa này tên là Son hổ, sinh ra ở yến bắc, là Vân Hắc đạp tuyết Mã vương bên trong thập đại danh câu, trên thế gian này chỉ có một con duy nhất."

Son hổ. . .

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, nhìn về phía Ngọc Hổ cô nương bên cạnh:

"Con ngựa này cùng cô nương, vô luận là tên hay là khí chất, đều rất xứng."

"Tên con ngựa này, là do ta giúp Thánh thượng lấy, tự nhiên xứng."

Chương 271 - Luận Giải Phá Đồ Long Lệnh

Chương 271. Luận Giải Phá Đồ Long Lệnh

Đại Ngụy Nữ Đế thuận miệng giải thích một câu, sau đó đi đến trước cửa rào chắn, mở ra rào chắn, chuẩn bị đi vào.

Dạ Kinh Đường thấy vậy vội vàng ngăn lại:

"Coi chừng, con ngựa này nếu là nổi chứng, ta cũng chưa nắm chắc sẽ giữ lại được."

"Không cần lo lắng, con ngựa này trước giờ đều do ta chăm sóc, sẽ không làm ta bị thương."

Đại Ngụy Nữ Đế mở ra rào chắn, bước vào bên trong chuồng ngựa, ngựa màu nâu đỏ liền chủ động chạy tới.

Đại Ngụy Nữ Đế đi đến bên hông ngựa, giẫm lên bàn đạp, ngồi trên yên ngựa, váy màu đỏ phiêu lãng theo gió, thúc con ngựa chạy chầm chậm:

"Giá!."

Lộc cộc, lộc cộc. . .

Cảnh tượng mỹ nhân áo đỏ tươi điều khiển liệt mã, mang đến cảm giác mỹ mạo và cương nhu cùng tồn tại.

Dạ Kinh Đường đứng trước rào chắn quan sát, tán thưởng nói:

" Thuật cưỡi ngựa của Ngọc Hổ cô nương thật không tệ."

"Chít chít ~ "

Chim chim cũng gật đầu.

Đại Ngụy Nữ Đế dừng ngựa tại trước rào chắn, nghiêng người ngoái nhìn công tử lạnh lùng phía dưới:

"Dạ công tử khích lệ như này ta thấy chưa đủ thành ý, ta cưỡi ngựa cho công tử xem, có phải công tử nên làm một bài thơ mua vui một chút hay không?"

Dạ Kinh Đường nghe được cái này, nhướng mày:

"Đúng rồi, Ngọc Hổ cô nương, ta lần trước đọc thơ cho ngươi, ngươi nói sẽ xem như chưa từng nghe qua. Kết quả ngày thứ hai Tĩnh Vương lại tìm tới cửa nhà ta, kém chút dùng đại hình với ta. Mặc dù không phải đại sự gì nhưng hành động của Ngọc Hổ cô nương lần ày, xác thực có chút cảm giác báo thù."

". . ."

Đại Ngụy Nữ Đế chớp chớp mắt, giải thích nói:

"Bởi vì thơ quá hay, tiện tay viết ra giấy bị cung nữ khác nhìn thấy. Liên lụy công tử bị phạt, thật sự rất có lỗi."

Dạ Kinh Đường cũng không muốn so đo với vị cô nương này, chỉ nói:

"Ta chỉ là một người học võ, nào biết ngâm thi đối tác gì."

Đại Ngụy Nữ Đế đều đã tự mình chạy qua, nghe vậy có chút không vui:

"Công tử nhớ kỹ một chút đi? Lần trước ngươi xuất khẩu thành thơ, lần này nói nửa điểm cũng không biết, chẳng lẽ là do tiểu nữ tử khiến công tử tức giận?"

Dạ Kinh Đường có chút nhún người:

"Cô nương nói quá lời, lần trước thật sự là chợt nhớ ra. Ngươi cùng ta thảo luận võ nghệ, khả năng ta còn có chút kiến giải, thảo luận thơ ca, thật sự khó xử ta."

Đại Ngụy Nữ Đế thấy vậy, biết mà còn hỏi:

"Có đúng không? Võ nghệ ta cũng biết một chút, vừa rồi nghe Thánh thượng nói, công tử ở minh long đàm cùng Tĩnh Vương thương thảo cách phá Đồ Long Lệnh, công tử đã có kiến giải gì chưa?"

Câu này hoàn toàn là cố ý làm khó dễ Dạ Kinh Đường một chút.

Nhưng Đại Ngụy Nữ Đế không nghĩ tới chính là Dạ Kinh Đường trực tiếp chậm rãi đàm đạo:

"Đồ Long Lệnh giống Bát Bộ Cuồng Đao ở điểm đều đi theo con đường đao pháp cực đoan, nhưng so ra trong đó, Bát Bộ Cuồng Đao hung hãn hơn. Bát Bộ Cuồng Đao dựa theo lực lượng và tốc độ để càng ngày càng mạnh, mà Đồ Long Lệnh thì chỉ cần vung ra khỏi tay, đao nặng trăm cân căn bản không ai dám cản. Cho nên muốn phá chiêu, nhất định phải từ thức mở đầu để ra tay."

Đại Ngụy Nữ Đế khẽ vuốt cằm:

"Bát Bộ Cuồng Đao trước kia là đao pháp nhanh nhất thế gian, ngay cả Đồ Long Lệnh cũng ngăn không được chỉ có thể dừng lại ở biện pháp phá giải đao thứ nhất."

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ kinh ngạc:

"Cô nương nhìn vậy mà so với Ngây. . . So với người học võ bình thường thì thông minh hơn nhiều."

Đại Ngụy Nữ Đế nhảy xuống ngựa, dựa vào rào chắn làm bằng gỗ, nói:

"Biết đường đi là một chuyện, vượt mọi chông gai khai sáng vận khí pháp môn đi lên đỉnh núi lại là một chuyện khác. Kiến giải của công tử, đỉnh tiêm võ phu trên giang hồ cũng từng nghĩ qua, nhưng đến nay không ai có thể phá chiêu, nói rõ con đường này rất khó đi."

"Xác thực khó đi, ta suy nghĩ hơn canh giờ, mới chạm đến một chút manh mối."

Dạ Kinh Đường phát hiện cùng Ngọc Hổ cô nương thảo luận võ học, so với Ngây ngốc thì thông thuận hơn nhiều, nên rất hào hứng đem bức tranh và thư tịch giao cho Ngọc Hổ cô nương, sau đó rút Ly Long Hoàn Thủ Đao đang treo ở eo phải ra.

" Thanh đao trong pháp môn Đồ Long Lệnh treo ở trên lưng, lấy phương thức cầm chuôi và đẩy gáy đao để đánh ra, đao thứ nhất bổ xuống tự nhiên sẽ tồn tại đặc điểm triệt thoái, một đao này cản không được, chỉ có thể trốn tránh hoặc là dùng sắc mạnh gắng đỡ."

Dạ Kinh Đường chân trái bước lên phía trước, chân phải ở phía sau chống đỡ thân thể, đồng thời tay trái rút đao.

Xoạt~

Đao ra khỏi vỏ hơn phân nửa, tay phải Dạ Kinh Đường ấn ở sống đao, hướng phía trước dựng lên:

"Tay phải đỡ sống đao, chân phải đạp đất, để ngăn cản thiên quân cự lực của Đồ Long Lệnh; lưỡi đao hướng lên, chỉ xéo phía bên phải, Đồ Long Lệnh bổ xuống tự nhiên sẽ bị trượt sang bên phải, khí kình cũng sẽ tiêu giảm một chút, chỉ cần đao Đồ Long Lệnh trượt ra, ta tay phải đẩy đao, hắn không phản ứng kịp liền bị

chém đứt cánh tay phải."

Dạ Kinh Đường biểu diễn xong thức mở đầu, về sau dò hỏi:

"Cô nương cảm thấy thế nào?"

". . ."

Đáy mắt Đại Ngụy Nữ Đế hiện lên sự ngạc nhiên, đứng dậy vòng qua rào chắn sau đó dùng hai tay chống lên rào chắn, nhảy lên, mông ngồi bên trên rào chắn, cúi đầu quan sát tỉ mỉ:

"Dùng chiêu này để ra tay, tiêu chuẩn ngang nhau, xác thực có khả năng chống đỡ được Đồ Long Lệnh. Nhưng không có pháp môn vận khí chèo chống, vậy thì chỉ có hình thức bên ngoài."

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, cảm thấy đây cũng là Hổ Ngây Ngốc, chân thành nói:

"Đều đã biết dùng cái tư thế gì để ra tay, thì tương đương với biết đáp án, thuận theo đáp án để viết là được rồi, làm sao tìm được vận khí thích hợp nhất, liền chỉnh sửa cho thích hợp nhất. Chỉ là thứ này tương đối khó nghĩ, đoán chừng phải suy nghĩ vài ngày. . ."

". . ."

Chân Đại Ngụy Nữ Đế nhẹ nhàng lắc lư, hơi suy nghĩ một lát:

"Một chiêu này của ngươi, có thể chống chọi được với Đồ Long Lệnh, nhưng xuất đao sẽ trở nên chậm, gặp phải Bát Bộ Cuồng Đao, đao nhiều nhất mới đánh được một nửa thì đối phương đã chặt được cổ ngươi."

Chương 272 - Ai Cấm Dùng Chân?

Chương 272. Ai Cấm Dùng Chân?

Dạ Kinh Đường tự nhiên hiểu rõ, tay trái nhấc đao đánh ra ngoài, tốc độ chênh lệch rất lớn khi dùng tay phải

Thức mở đầu này của hắn, gặp gỡ Bát Bộ Cuồng Đao của chính hắn, liền sẽ bị chém đầu ngay tại chỗ.

Dạ Kinh Đường đối với cái này giải thích:

"Nhìn thấy cái bước đi này không? Nếu gặp phải Bát Bộ Cuồng Đao thì liền lui về phía sau một bước, gặp những đao pháp khác thì tiến lên một bước, đây là phương thức Đồ Long Lệnh phá Bát Bộ Cuồng Đao. Mà động tác tay trái vung đao, tay phải đẩy thêm lực cũng vừa hay có thể cản thức mở đầu của Bát Bộ Cuồng Đao. Đao thứ nhất Bát Bộ Cuồng Đao không có cách nào rung chuyển đối thủ, liền không thể hiện ra được hiệu quả thật của nó."

Đại Ngụy Nữ Đế cẩn thận diễn luyện trong đầu, phát hiện thật đúng là như thế, nghĩ lại rồi nói:

"Chỉ có một chiêu, lại thuộc về thủ thế, coi như giữ được chiêu đầu của Đồ Long Lệnh, về sau cũng không thể đẩy đao không chế địch mãi, chờ ngươi trở tay chém lần thứ hai, Đồ Long Lệnh đã di chuyển tới, ngươi căn bản không tiếp nổi. Bát Bộ Cuồng Đao lại càng không cần phải nói, có thể đem ngươi chặt thành ba đoạn, ngươi làm sao bây giờ?"

Dạ Kinh Đường bảo trì động tác cất bước đẩy đao, chăm chú

suy tư một lát, đem chân trái đặt ở đằng sau chống đơ cơ thể, chân phải đi về phía trước.

Đại Ngụy Nữ Đế có chút nhíu mày:

"Ngươi làm như này thì trụ còn không vững."

"Ngươi không hiểu được."

Dạ Kinh Đường tay trái rút đao, tay phải đẩy đao:

" Sau khi chống đỡ chiêu đầu của Đồ Long Lệnh, đối phương tất nhiên trượt về bên phải. Trọng đao khó mà thu lực, lại không thể tách mũi đao của ta ra, chỉ có thể cưỡng chế dùng lưỡi đao đẩy ta ra. Vị trí đối phương muốn cưỡng chế, tất nhiên là tại đầu đao, ta chỉ cần mượn lực đạo của hắn, xoay người. . ."

Bành~

Ngoài hàng rào truyền ra một tiếng bạo hưởng!

Dạ Kinh Đường hai tay đỡ đao, đổi thành đùi phải chống đỡ thân thể, cả người thuận đao mà xoay tròn, chân trái đặt ở phía sau lúc này liền hướng phía trước đá ngang ra:

"Dùng đùi bên phải đá ngang, sẽ đá trên phải đao đối phương, không nên. Nếu chân trái đứng không vững; dùng chân trái đá ngang hoặc ngược lại. Trong trường hợp đối phương phản ứng nhanh, ta có thể đá trúng khuỷu tay cộng thêm quán tính của trọng đao, đối phương khẳng định khó mà đứng vững, mặt khác nếu đối phương phản ứng chậm, trực tiếp bị đá trúng vào huyệt Thái Dương, có thể đá chết đối phương."

? !

Đại Ngụy Nữ Đế mở miệng nói:

"Ngươi đang nghiên cứu đao pháp, sao lại dùng chân?"

Ánh mắt Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ:

"Ngươi để tâm vào chuyện vụn vặt này làm gì, ai quy định đao khách luận bàn không thể dùng chân đá người?"

Đại Ngụy Nữ Đế chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, nghĩ lại rồi nói:

"Đao pháp này của ngươi, chỉ có thể đánh Đồ Long Lệnh, gặp được Bát Bộ Cuồng Đao, đối phương thu đao quá nhanh, ngươi dám đưa chân ra, chân của ngươi liền mất."

Dạ Kinh Đường ngẫm lại cũng đúng, đao pháp này của hắn chỉ có thể đối phó trọng đao, gặp gỡ đao nhẹ còn không bằng Bát Bộ Cuồng Đao, muốn tại đăng đỉnh đao đạo gần như không có khả năng.

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một lát:

"Tạm thời mới nghĩ được tới đây, thật sự không được nữa thì ta liền trực tiếp dùng Bát Bộ Cuồng Đao đánh, tay phải ta cầm đao, tất nhiên mạnh hơn so với tay trái."

Đại Ngụy Nữ Đế hơi sững sờ:

" Thức thứ nhất của Bát Bộ Cuồng Đao, là tay trái đỡ đao, dùng tay phải vung, sau đó làm sao đánh ra tiếp?"

"Đem vận khí pháp môn đảo lộn một chút; vốn Bát Bộ Cuồng Đao là một đao yếu, hai ba đao mạnh; đổi ngược lại chính là một đao mạnh, hai ba đao yếu kém, đao thứ tư đánh ra, lại không khác biệt lắm."

Đại Ngụy Nữ Đế nhẹ gật đầu, từ bên trên rào chắn nhảy xuống, vươn tay:

"Đưa đao cho ta."

Dạ Kinh Đường thấy Ngọc Hổ cô nương đối với môn đạo đao pháp hiểu rất rõ, liền đem Ly Long Hoàn Thủ Đao ném cho nàng, từ bên cạnh chuồng ngựa cầm tới một cây gỗ, triển khai tư thế đối mặt:

"Chúng ta đồng thời xuất thủ, cho ngươi cảm nhận một chút."

Thanh đao Đại Ngụy Nữ Đế đặt ở phía bên phải đai lưng, khí chất mị hoặc chúng sinh phối hợp một bộ áo đỏ cộng thêm Ly Long Đao đao, khí chất giang hồ còn nhiều hơn cả Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường cầm gậy gỗ treo để tượng trưng ở phía sau:

"Hai tay cùng lúc hành động, nếu như Đồ Long Lệnh phản ứng chậm, trực tiếp dùng tay phải rút đao, ra thức thứ nhất Bát Bộ Cuồng Đao để chém, nếu như đối phương ra tay nhanh, chân phải đi lên phía trước, tay trái rút đao. . ."

"Ta biết."

"Tốt a. Chuẩn bị kỹ càng, một, hai, ba!"

Sang sảng ~

Bên ngoài chuồng ngựa hiện lên một đạo hàn quang.

Đại Ngụy Nữ Đế váy đỏ phần phật, thân hình bạo khởi, tay trái rút đao hơn phân nửa, cầm tay phải ấn ở sống đao, chân phải vừa vặn đặt ở gần Dạ Kinh Đường.

Chân trái Dạ Kinh Đường lui về phía sau, dùng lưng đẩy gậy gỗ phía sau lên, hai tay cầm gậy đánh thẳng xuống.

Keng ~

Tay trái Đại Ngụy Nữ Đế cũng cầm chuôi đao, tay phải ấn ở sống đao, chống chọi với gậy gỗ đợi lực lượng gậy gỗ đè xuống, nàng khẽ nghiêng đao về bên phải, gậy gỗ , chân trái nâng lên, đá

ngang ra một cái, đạp thẳng vào mặt Dạ Kinh Đường.

Bành ~

? !

Chương 273 - Không Mặc

Chương 273. Không Mặc

Dạ Kinh Đường không ngờ tới cái Ngọc Hổ cô nương này luận bàn không nhẹ không nặng, vậy mà đá thật!

Hắn mới bắt đầu luyện thức thứ nhất Đồ Long Lệnh, còn chưa kịp tìm hiểu kỹ càng, sao có thể đỡ được chiêu thức mình vừa nghĩ ra này.

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Ngọc Hổ cô nương, nàng đá tới không lưu tình chút nào, Dạ Kinh Đường chỉ có thể quên mất cầm trên tay chính là Trọng đao, trực tiếp cúi thấp người tránh né đá ngang.

Bá~

Váy màu đỏ mềm mại khẽ quét ngang trên mặt đất.

Nhìn thoáng qua, có thể thấy được phía dưới váy, là đùi phải thon dài thẳng tắp, như bạch ngọc nở nang trắng nõn không nửa điểm tì vết, trên đùi cũng không có mặc quần tất, chính là một đôi chân trắng sạch sẽ, giẫm lên giày màu đỏ, nhìn lên trên. . .

Bên ngoài mặt trời chói trang, phía dưới váy vẫn có đủ độ sáng. . .

Nói không có mặc thì cũng không đúng, ở giữa chân rõ ràng có chút vải màu đỏ che chắn.

Nhưng nói trắng ra là lộ quá nhiều, vải che chắn nhiều nhất chỉ được một phần ba. . .

Hô ~

Dạ Kinh Đường còn chưa kịp nhìn kĩ, váy đỏ bỗng nhiên bị đè kéo xuống, che cản tầm mắt. Tiếp theo chân trái đập xuống gác ở trên bờ vai, váy mềm mại từ gương mặt Dạ Kinh Đường trượt xuống, thấy được gương mặt Ngọc Hổ cô nương, nàng đang đặt chân ở trên bả vai của hắn.

?

Dạ Kinh Đường nghiêng đầu nhìn về phía bắp chân trắng nõn cùng giày màu đỏ, hơi có vẻ bất mãn:

"Ngọc Hổ cô nương, làm sao ngươi không phân nặng nhẹ, diễn luyện chiêu thức thôi, ngươi còn đá thật?"

Đại Ngụy Nữ Đế dự tính ban đầu là muốn thử một chút, đem chân dừng ở bên tai Dạ Kinh Đường, không ngờ tới tiểu tử ngốc này tránh nhanh như vậy, trực tiếp chui xuống dưới váy. Nàng dùng chân trái ấn trên bả vai Dạ Kinh Đường, đao trong tay nâng lên:

"Ngươi thấy cái gì rồi?"

Dạ Kinh Đường cảm giác như lời này đã nghe qua ở nơi nào, nghiêm túc nói:

"Ngươi kéo váy xuống nhanh như vậy, ta có thể thấy cái gì? Ngươi là đang ép ta, rõ ràng là chính ngươi không nói võ đức, ta bị bức bách nên phản ứng lại là bình thường."

Đại Ngụy Nữ Đế xác nhận muội phu lẽ thẳng khí hùng không có gì kì lạ mới đem chân thu lại:

"Là ta không khống chế tốt lực đạo, mạo phạm công tử."

"Không sao, hai bên luận bàn diễn luyện, không hiểu ý là rất

bình thường. Về sau cùng người khác luận bàn, nhớ kỹ mặc võ phục, mặc váy còn đá ngang, dễ dàng đả thương địch thủ một trăm mà tự tổn thương một vạn."

Đại Ngụy Nữ Đế vỗ vỗ váy:

"Ta mặc quần, chỉ là tương đối ngắn thôi. Mùa hè nóng, mặc như vậy mới mát mẻ."

Mặc sao?

Dạ Kinh Đường cảm thấy cái cung nữ này rất kháu khỉnh, hắn cũng không có khả năng vén váy nàng lên nghiệm chứng, nhận lấy thanh đao nói:

"Cô nương cảm thấy bộ đao pháp này có khả thi hay không?"

Đại Ngụy Nữ Đế hơi suy nghĩ một chút:

"Bát Bộ Cuồng Đao là đao pháp tiếp cận hoàn mỹ, chỉ sợ mỗi Đồ Long Lệnh, vì phá Đồ Long Lệnh, từ bỏ ưu thế lớn nhất của Bát Bộ Cuồng Đao, đảo lộn đầu đuôi. Trong mắt của ta, ngươi phải tiếp tục rèn luyện, nếu có thể mở ra lối riêng, giữ lại chỗ tinh túy của Bát Bộ Cuồng Đao, lại phá được chiêu thức của Đồ Long Lệnh, đao pháp này liền chính là vô địch."

Dạ Kinh Đường diễn luyện một phen, cũng phát hiện rất nhiều vấn đề, gật đầu nói:

"Xác thực như thế, cô nương đối với đao pháp hiểu rất rõ."

"Thánh thượng thích võ nghệ, ta tai nghe mắt nhiễm, tự nhiên biết một chút. Bộ đao pháp này của ngươi nếu là đại thành, đủ để lưu lại tên trong tròng thời gian lịch sử. Ngươi đã nghĩ ra tên cho bộ đao pháp này chưa?"

Dạ Kinh Đường suy tư một chút nói:

"Bách Trảm!"

"Chít chít?"

Chim chim dang cánh ra: ngươi muốn chết đúng không?

Đại Ngụy Nữ Đế nhìn nghe hiểu ý tứ Bách Trảm kê, cũng cười cười, hơi suy nghĩ:

"Nghe Thánh thượng nói, Dạ công tử hôm nay đi minh long đàm, chỗ kia đối với người học võ có lợi ích rất lớn. Muốn tiểu nữ tử giúp ngươi nói tốt vài câu hay không, để ngươi lần nữa tiến vào Minh Long Đàm?"

Dạ Kinh Đường chỉ là không muốn lại phiền phức cho ngây ngốc, chứ trong lòng làm sao không muốn ở Minh Long Đàm, nghe vậy hơi bất ngờ:

"Đó nhưng là chỗ ngủ Thánh thượng, Ngọc Hổ cô nương có thể xin được cho ta?"

Đại Ngụy Nữ Đế gật đầu:

"Có thể. Dạ công tử chuẩn bị đáp tạ ta cái gì đây?"

Đáp tạ?

Ta giúp ngươi vớt ngọc bội, đến bây giờ còn thiếu nợ ngây ngốc, ngươi còn không biết xấu hổ muốn ta đáp tạ. . .

Dạ Kinh Đường thấy Ngọc Hổ cô nương da mặt dày như vậy, cẩn thận nghĩ nghĩ:

"Ta ngược lại thật ra có biện pháp, để cô nương xuất cung khôi phục sự tự do."

?

Đại Ngụy Nữ Đế vốn muốn lừa gạt để hắn đọc thơ, bây giờ lại nghe thấy lời này, hỏi:

"Ta là cung nữ mà Thánh Thượng sủng ái nhất, ngươi có biện pháp khiến Thánh thượng bỏ thứ yêu thích sao?"

Sủng ái?

Dạ Kinh Đường cảm thấy cái từ này không đúng, xích lại gần mấy phần:

"Ngọc Hổ cô nương cùng đương kim Thánh thượng. . . Làm cái gì. . ."

Mài tấm gương.

Đại Ngụy Nữ Đế nhìn ra ý tứ Dạ Kinh Đường, gật đầu:

"Đúng, ta mỗi ngày đều ngủ ở trên giường rồng."

"!"

Đáy lòng Dạ Kinh Đường có chút bất ngờ, nhưng nhìn dung mạo Ngọc Hổ cô, lại cảm thấy đúng là có khả năng.

Trách không được không mặc quần. . .

Chương 274 - Ngươi Vào Cung Sẽ Nguy Hiểm!

Chương 274. Ngươi Vào Cung Sẽ Nguy Hiểm!

Dạ Kinh Đường ngăn bản thân không để lộ ra biểu cảm kì lạ, hiếu kì hỏi thăm:

"Ngọc Hổ cô nương cũng thích nữ nhân?"

Đại Ngụy Nữ Đế tùy ý nói:

"Ta là cung nhân, loại chuyện này ta có thể làm chủ sao?"

Nghía là không thích sao? Dạ Kinh Đường ngầm thở dài, trong lòng ngũ vị tạp trần, cảm thấy cô nương này cũng rất đáng thương, đang muốn nói cái gì, lại nhìn về phía búi tóc Ngọc Hổ cô nương.

Đại Ngụy Nữ Đế chỉ mặc một bộ váy đỏ, không có mang đồ trang sức, tóc dài đen như mực vấn sau đầu, lấy dây màu đỏ buộc lên, nhìn không nhuốm bụi trần.

Nhưng cũng vì như thế, chỉ cần có màu khác thì rất dễ phát hiện, Dạ Kinh Đường mượn ánh nắng, nhìn thấy rõ ràng ở giữa tóc đen, ẩn giấu một sợi tóc trắng. Không dễ thấy được, nhưng sau khi phát giác liền cực kì chướng mắt.

"Ngọc Hổ cô nương làm sao lại có tóc bạc?"

Đại Ngụy Nữ Đế sờ tóc một cái, tùy ý đáp lại:

"Buồn. Dạ công tử sớm trở về đi, đợi chút nữa có cung nhân

bắt gặp được, Thánh thượng ghen, ngươi hẳn phải rơi đầu."

? !

Dạ Kinh Đường mới phát hiện, mình đang cùng thị thiếp của Nữ Đế tán gẫu, lập tức đưa tay thi lễ, chuẩn bị cáo từ.

Đại Ngụy Nữ Đế giúp Dạ Kinh Đường cầm thư tịch và tranh vẽ trước đó đặt ở cạnh xe ngựa, đang muốn đưa tới, chợt phát hiện, bản thư tịch này, hình như Ly Nhân đã cầm qua.

Nàng tùy ý lật ra. . .

Một mặt ngơ ngẩn?

Bước chân Đại Ngụy Nữ Đế dừng lại, còn chưa nhìn kĩ đã thấy có một cái cánh tay che đi quyển sách.

Giương mắt lên nhìn Dạ công tử lạnh lùng bất phàm, duy trì thần sắc tao nhã, đem thư tịch và bức tranh nhận lấy:

"Ta cáo từ trước, hữu duyên gặp lại."

Nói xong liền mang theo chim chim, không nhanh không chậm rời đi.

?

Đáy mắt Đại Ngụy Nữ Đế có chút cổ quái, cho đến khi Dạ Kinh Đường rời đi, mới thầm thở dài nói: Coi như còn có lương tâm, không đem sự việc đẩy lên trên đầu Ly Nhân. . .

Cộp cộp...

Giữa trưa, tiếng vó ngựa lại lần nữa vang lên bên ngoài đường phố xưởng nhuộm.

Dạ Kinh Đường mang theo ngựa lớn chạy chầm chậm trên

đường, trong tay ôm thư tịch cùng họa trục bọc trong tấm luạ, ven đường âm thầm suy nghĩ về đao pháp; chim chim thì Ục ục chít chít, đoán chừng đang trò chuyện vừa rồi gặp được đại tỷ xinh đẹp.

Nắng bữa trưa quá gắt, người làm ở dọc đường đã về nhà gần hết, trong ngõ hẻm song quế càng là ít người đi lại.

Dạ Kinh Đường vừa dắt ngựa đi vào ngõ nhỏ, liền thu hồi suy nghĩ, thăm dò quan sát đã thấy trong viện sạch sẽ, ga giường vỏ chăn buổi sáng giặt đã được thu vào.

Cửa sổ phòng nhỏ phía tây đã mở ra, bên trong có thêm một cái bàn sách nhỏ, nhưng không có giường.

Phòng bếp được sắp xếp chỉnh tề, bên trong không có người.

Cửa sổ phòng chính đóng chặt, bên trong không có một động tĩnh truyền ra.

Dạ Kinh Đường để ngựa ở ngoài cửa viện, đi về phía phòng chính:

"Lạc nữ hiệp?"

Run lẩy bẩy ~~ Trong phòng truyền đến thanh âm mặc quần áo, tiếp theo là thanh âm ngự tỷ lãnh nhược băng sương:

"Ngươi đi mua mấy cân muối về đi."

Dạ Kinh Đường nghe ra Lạc nữ hiệp đang mặc váy, liền ôm bức tranh đi vào phòng chính:

"Ta đi vào bỏ chút đồ..."

"Tiểu tặc!"

Dạ Kinh Đường ngừng chân ở dưới mái hiên:

"Được rồi được rồi, ta chờ ngươi mặc xong rồi đi vào sau. Còn đau không?"

Trong phòng không có trả lời.

Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ lắc đầu, nghiêm mặt nói:

"Hôm nay vào cung, ta học được Đồ Long Lệnh và Ngọc Cốt Đồ. Nhưng Minh Long Đồ không được mang ra ngoài, không có cách nào dạy..."

"Ta không thèm."

"Ta còn đi minh long đàm, ở đó luyện Minh Long Đồ rất nhanh..."

"Chỗ đó không phải là tẩm cung Nữ Đế sao?"

"Nữ vương gia mang ta đi, ngươi nói muốn tiến Thừa An điện, ta đoán chừng là không có biện pháp."

"Vì sao?"

Dạ Kinh Đường dựa vào cửa phòng, thần thần bí bí nói:

"Ta nghe một cái cung nữ đáng thương nói, Nữ Đế đương triều, thích nữ nhân. Ta ngược lại an toàn, nhưng ngươi đi vào quá nguy hiểm."

"..."

Trong phòng không có tiếng nói chuyện, đoán chừng là bị tin tức này làm sợ ngây người, sau một lúc lâu, mới nói:

"Không được cũng không sao. Về việc tên hung thủ hôm qua, ta đã bảo Vân Ly đi liên lạc với hương chủ ngoài thành, đoán chừng qua mấy ngày nữa có thể nhận được tin tức."

"Vậy là tốt rồi, ta đang lo phải giúp nữ vương gia phá án như thế nào."

"Hừ..."

Hai người cách cánh cửa nói chuyện một lát sau cửa phòng mở ra.

Thân hình Lạc Ngưng hiện ra, hất mái tóc dài ướt sũng lên, nhìn bộ dáng hẳn là vừa tắm rửa qua, trên người mặc váy mùa hè màu xanh nhạt, chân đi giày thêu màu trắng, gương mặt trang điểm nhẹ, đôi môi mọng nước, khí chất lãnh diễm không dính khói lửa trần gian, càng làm cho ngày mùa hè chói chang nhiều hơn mấy phần cảm giác mát lạnh, nhẹ nhàng thư thái.

Chỗ không hài hòa duy nhất, chính là thanh kiếm Lạc Ngưng mang theo, ánh mắt còn rất tức giận.

Chương 275 - Cất Đao Đi

Chương 275. Cất Đao Đi

Dạ Kinh Đường đứng dậy đi vào trong nhà, đem sách vở đặt xuống, cầm họa trục nói:

"Đây là mặc bảo Thái hậu nương nương ban cho, về sau phải giữ thật tốt trong nhà..."

Lời còn chưa dứt, liền thấy Ngưng nhi tỷ tỷ lạnh như băng, cầm kiếm chắn đường đi, ánh mắt giống như hiệp nữ bị tiểu tặc hủy trong sạch, trở về báo thù:

"Ngươi trước tiên cùng ta đem chuyện ngày hôm qua tính toán rõ ràng!"

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn mũi kiếm trước mặt:

"Lạc nữ hiệp nói qua nếu không nhịn được, liền không trách ta..."

"Ta nhịn được!"

"Không sai, Lạc nữ hiệp là nhìn thấy ta không nhịn được, trong lúc không thể làm gì được mới giúp ta. Hiện tại cũng không thể lại đem ta róc thành tám khối chứ?"

Lạc Ngưng làm ra bộ dáng giận tái mặt:

"Ngươi biết ta sẽ giúp ngươi, vì sao phải dùng những thủ đoạn kia, hủy hoại nữ tử?"

Hủy hoại?

Dạ Kinh Đường đối với lời này cũng không dám gật bừa, dò hỏi:

"Ta làm sao lại hủy hoại ngươi rồi?"

"Ngươi..."

Lạc Ngưng thật sự khó mà mở miệng, có một số việc mà nàng cũng không dám nhớ lại, nhẫn nhịn nửa ngày, lại nói:

"Không phải sau đó là ngươi đã giải được thuốc rồi sao? ngươi..."

Không phải ngươi cũng rất vui vẻ sao?

Ta dừng lại rồi mà ngươi còn len lén liếc ta, chủ động ép sát mặt của ta... Suýt chút làm ngạt chết ta!

Dạ Kinh Đường biết Lạc nữ hiệp da mặt mỏng, vẻ mặt ôn hoà an ủi:

"Tốt, ta sai rồi, lần sau..."

"Không có lần sau!"

Lạc Ngưng thu kiếm lại, đem bội kiếm cầm ở sau lưng, nghiêng người sang, tư thái như Kiếm Tiên lãnh diễm:

"Ngươi đừng cho là ta hôm qua giúp ngươi, về sau liền có thể hàng đêm khi nhục ta, sự việc hôm qua, nếu ngươi dám ghi ở trong lòng..."

Dạ Kinh Đường đi vào trong:

"Lạc nữ hiệp đã nói muốn giúp ta điều trị thân thể, bây giờ lật lọng phải không?"

Lời nói của Lạc Ngưng dừng lại, hơi chút chần chừ:

"Đợi chút nữa ta sẽ đến hỏi Vương phu nhân, xem phải bao lâu điều trị một lần."

"Được, chúng ta tuân theo lời dặn của đại phu. Vậy đổ ước trước kia..."

?

Lạc Ngưng đảo mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi:

"Ngươi lần trước trên thuyền, nói là muốn ăn... Ăn cái kia. Hôm qua ngươi ăn không chỉ một lần nhỉ?"

Dạ Kinh Đường nghiêm túc nói:

"Hôm qua là một cái việc khác phát sinh. Ta cũng chỉ là hỏi một chút, nếu là Lạc nữ hiệp muốn lấp liếm cho qua, ta sẽ coi như không có chuyện này."

Lấp liếm cho qua?

Lạc Ngưng hít một hơi thật sâu, dưa hấu phồng lên mấy phần, cuối cùng vẫn cắn răng quay đầu đi:

"Ta từ trước đến nay đã nói thì tất làm, sao lại lấp liếm cho qua với ngươi..."

Nói còn chưa hết câu, nam nhân liền tới gần.

!

Lạc Ngưng giật mình lắc vai một cái, có thể là nhớ tới cảnh tượng đêm qua, đáy mắt hiện lên một chút sợ hãi, rút kiếm muốn tránh thoát.

Dạ Kinh Đường cúi người ôm lấy đầu gối Lạc nữ hiệp, đem nàng ôm ngang:

"Đã nói rồi, không cho phép tắc giận, không cho phép đánh ta. Ta cũng là không muốn khiến Lạc nữ hiệp thất tín với người khác."

"Ngươi..."

Lạc Ngưng trừng đôi mắt đẹp, không có biện pháp đẩ tên tiểu tặc da mặt dày ra, chỉ đành quay đầu đi, nhìn sang mặt đất bên cạnh, suy trì bộ dáng hờ hững cự tuyệt xa cách.

Dạ Kinh Đường đã quen thuộc cũng rất thích cái biểu cảm này, ngồi xuống trên giường trước mặt, cầm lấy họa trục:

"Đây là mặc bảo của Thái hậu, đợi chút nữa treo lên, đừng làm hư, sẽ rơi đầu đó."

Lạc Ngưng lúc đầu không có hào hứng chút nào, nhưng sau khi mở bức tranh ra thấy « tranh đi mua gà ở chợ », mắt liền giật giật, ngồi dậy một chút:

"Đây là Thái hậu tự tay vẽ?"

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, chăm chú quan sát:

"Không sai, thế gian chỉ có một bức duy nhất. Lạc nữ hiệp có thể nhìn ra môn đạo gì không?"

Lạc Ngưng cũng không biết nên nói như thế nào, đánh giá bức tranh:

" Không phải Tần Thái hậu xuất thân Giang Châu sao? Làm sao khả năng vẽ lại kém như vậy..."

"Tương môn hổ nữ, không biết vẽ tranh là rất bình thường, lại nói Thái hậu tuổi không lớn lắm, các ngươi đã gặp qua chưa?"

"Giang Châu là kho lúa, Tần gia lại cai quản thủy sư Đại Ngụy, Thái hậu gả đi nửa đường Hoàng đế liền chết, đến này vẫn được làm Thái hậu, chính là bởi vì phế đế muốn lôi kéo Tần gia. Nữ Đế

đương triều có thể thượng vị, cũng không thể thiếu việc Tần gia trợ lực. Loại thế gia đại tộc này, cùng thế gia giang hồ hoàn toàn là hai cái khác nhau, ta làm sao có thể quen biết."

Dạ Kinh Đường đối với sự tình của triều đình không hiểu nhiều, nghe vậy chỉ khẽ gật đầu.

Lạc Ngưng xuất thân Giang Châu, mặc dù là giang hồ thế gia, nhưng cũng là nữ tử thế gia, trình độ cầm kỳ thư họa không thấp, cẩn thận quan sát đầu bút lông, hơi có vẻ kinh ngạc:

"Mặc dù vẽ loạn, nhưng tranh này, ngược lại là có chút bóng dáng của Tuyền Cơ chân nhân."

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt:

"Từ chỗ nào nhìn ra được?"

Lạc Ngưng nhấc tay chỉ quần áo trong tranh chân dung nam tử:

"Trước kia ta từng ở một thời gian trên Ngọc Hư Sơn, Tuyền Cơ chân nhân cũng dạy vẽ như thế này, trước vẽ xương sau vẽ da, thủ pháp này cùng với năm đó Tuyền Cơ chân nhân dạy ta giống nhau như đúc."

Dạ Kinh Đường hơi bất ngờ:

"Lạc nữ hiệp còn quen biết Tuyền Cơ chân nhân?"

Chương 276 - Cất Đao Đi 2

Chương 276. Cất Đao Đi (2)

Lạc Ngưng không quá muốn nói đến những chuyện cũ năm xưa này, tùy ý nói:

"Ta trên giang hồ có tên tuổi cũng không nhỏ, quen biết thì có cái gì kỳ lạ?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy cũng đúng, giang hồ đệ nhất mỹ nhân nha...

Bây giờ bị hắn ôm vào trong ngực, nói đến xác thực có chút cảm giác thành tựu...

Cái suy nghĩ này vừa nảy ra, tâm liền loạn theo.

Thân eo Lạc Ngưng là đường cong hoàn mỹ, mông rất nở nang, vị trí vừa đúng, cách vải có thể cảm nhận được da thịt trơn nhẵn, khiến cho người ta cảm thấy có một khối ngọc mát đang ngồi trong lòng.

Dạ Kinh Đường ôm vợ của mình trong lòng, hình như cũng không có lý do gì để giữ vững Quân Tử Chi Đạo...

Lạc Ngưng nguyên bản đang đánh giá bức tranh, nhưng chậm rãi cũng cảm giác được không thích hợp, cau mày nói:

"Ngươi đem thanh đao ra chỗ khác đi, chuôi đao..."

Lạc Ngưng đưa mắt nhìn lại thì thấy Dạ Kinh Đường để đao ở một bên...

Vậy vật gì chọc vào ta...

? !

Gương mặt lãnh diễm của Lạc Ngưng chấn động, dần dần hóa thành hoa đào tháng hai, mắt cũng trừng lớn hơn một chút

Mắt thấy nữ nhân trước người sắp xấu hổ đến hóa giận. Dạ Kinh Đường nghiêm túc nói:

"Không cho phép tức giận, ta không có loạn động, chỉ là phản ứng tự nhiên. Mà nếu ta thật không có phản ứng, Lạc nữ hiệp phải tức giận mới đúng."

Lạc Ngưng cắn răng, hơi xe ra một chút, tiếp tục thưởng thức họa tác. Nhưng như thế này thì làm sao xem tranh nữa?

Dạ Kinh Đường nhìn ngắm bộ dáng Lạc nữ hiệp xấu hổ tức giận lại không thể phát tác. Mặc dù biết không giống quân tử nhưng thấy điệu bộ này hắn càng hăng hái hơn.

Phát giác bầu không khí xấu hổ, Dạ Kinh Đường đem sách bên cạnh lấy ra:

"Đúng rồi, hôm nay ta còn tìm được một bản độc nhất tiền triều, trên thị trường căn bản mua không được, Lạc nữ hiệp muốn xem một chút hay không?"

Lạc Ngưng thấy thư tịch có thiếp vàng, liền biết là trân phẩm danh gia, vì muốn đè xuống tạp niệm trong lòng, đem sách nhận lấy:

"Ngươi còn mang sách về nhà, thật chuẩn bị làm quan à?"

"Đọc sách là vì phát triển kiến thức bản thân, cái này cùng làm quan không có liên hệ."

Đông Phương Ly Nhân sợ bị người khác phát hiện, bên trên bìa

sách bọc thêm một tầng bìa, không nhìn thấy tên sách, sau khi lật ra, đập vào mắt chính là phê bình chú giải của danh gia, sau đó là một bộ « tranh mỹ nhân cầm kiếm » sinh động như thật.

Lạc Ngưng tâm loạn như ma, nhìn thấy mỹ nhân đồ, mắt liền sáng lên, đè xuống tâm tư quan sát tỉ mỉ:

"Tranh này... Tựa như là thủ bút Họa Thánh tiền triều, bản khắc in ấn rất tỷ mỉ, cũng tuyệt đối là..."

Dạ Kinh Đường thấy Lạc nữ hiệp mắt lộ ra kinh ngạc, lộ ra ý cười, quay người tựa vào đầu giường, để Lạc nữ hiệp tựa ở trên vai.

Lạc Ngưng dù sao cũng phải bị ôm, ngồi ở trên giường liền dễ chịu hơn so với ngồi trên thân tiểu tặc, lập tức cũng không có giãy dụa, điềm đạm nho nhã tựa ở trong ngực hắn, chăm chú lật xem thư tịch.

Lạc Ngưng được cho là đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, nhưng thật đúng là chưa có xem bản này, mặc dù thư tịch chế tác tinh mỹ, từ ngữ trau chuốt hành văn cũng tương đối hoa lệ, nhưng nội dung bên trong, là tục văn, mở đầu chính là nữ hiệp xinh đẹp phong tư trác tuyệt, vô ý bị thương té xỉu, miêu tả dáng người cái gì băng cơ ngọc cốt, xuất trần tại thế...

Trong lòng Lạc Ngưng có chút quái dị, đợi nhìn thấy nhân vật nam chính trong sách, đem nữ đạo cô ôm trở về phòng trị thương, nhịn không được mở miệng:

"Người này... Làm sao lại có cùng một cái đức hạnh với ngươi?"

Dạ Kinh Đường nghiêm túc nói:

"Kém xa, ta sẽ không nhân lúc cô nương té xỉu động tay động chân."

Ngươi trực tiếp dùng sức mạnh ngay lúc thanh tỉnh đúng không?

Lạc Ngưng ngẫm lại vẫn là không nên cãi nhau với tiểu tặc, tiếp tục xem sách, bởi vì tình tiết chân thực làm người ta say mê, càng xem càng chăm chú, đem tiểu tặc bên người đều quên.

Hoa... Hoa...

Trang sách lật qua lật lại, trong phòng an tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng côn trùng kêu vang ngày mùa hè:

Ve ve ve ve ~~

Dạ Kinh Đường ôm người vợ đang lãnh diễm đọc sách trong ngực, Lạc Ngưng còn đọc rất chăm chú.

Kết quả Lạc Ngưng lật trang sách một cái, nhìn thấy kịch bản mấu chốt, trước mắt xuất hiện một bức hoạ sinh động như thật: Hiệp nữ cầm kiếm bất lực phản kháng, ánh mắt bi phẫn. Tiểu tặc bên cạnh mở miệng liếm mút, tay còn sờ loạn...

? !

Gương mặt Lạc Ngưng đỏ lên, vội vàng đem sách vở gấp lại, ngẫm lại cảm giác vừa rồi, nghiêng đầu trợn tròn mắt nhìn:

"Tiểu tặc, những thủ đoạn kia của ngươi, là học từ trên sách này?"

Dạ Kinh Đường thấy phản ứng của Lạc nữ hiệp cùng nữ tử trong sách thật sự là không khác biệt lắm, hắn ôn nhu nói:

"Những thứ này, nam nhân đến tuổi đều hiểu, không học mà tự thông."

Lạc Ngưng cảm thấy cũng đúng, bởi vì muốn xem nữ hiệp sau đó trừng trị tiểu tặc như thế nào nên lại tiếp tục lật giấy.

"Chờ một chút, ta còn chưa xem xong."

? !

Hai mắt Lạc Ngưng lạnh lùng, hơi ước tính toán thời gian, phát hiện đã sớm trôi qua một khắc đồng hồ, vội vàng đem sách gấp lại:

"Đã đến giờ. Đây là giường của Vân Ly, chính ngươi tự đi mua giường chiếu hay là muốn để ta xuất tiền mua cho ngươi đây?"

Dạ Kinh Đường vẫn chưa thỏa mãn, nhưng cũng không nói cái gì, chỉ nhắc nhở:

"Sách này ngươi xem giải sầu thì được, tuyệt đối đừng làm hư sách, là trân tàng cô phẩm của triều đình, tổn hại thì ta phải gánh trách nhiệm đó."

Lạc Ngưng khó hiểu:

"Ta sao phải làm hư sách."

Dạ Kinh Đường biết Lạc nữ hiệp nói được thì làm được, đợi chút nữa xấu hổ giận dữ, nhiều lắm cũng là đánh hắn không biết chọn sách. Lập tức đứng dậy, lấy ra một cái hồng bao đặt ở bên trên bàn trang điểm.

Lạc Ngưng tựa ở đầu giường đọc sách, nhìn thấy cảnh này, có hơi nghi hoặc:

"Ngươi có ý gì?"

"Tam Nương cho hồng bao, hôm qua thuần túy là hiểu lầm, Lạc nữ hiệp đừng đem chuyện ngày hôm qua để vào trong lòng. Ta ra cửa trước."

Hồng bao?

Lạc Ngưng hơi suy nghĩ, cảm thấy không đúng lắm - đây là coi nàng như vãn bối, hay là khẳng định vị trí chính phòng? Lấy tình huống ngày hôm qua đến xem, cái sau có khả năng lớn hơn một chút...

Lạc Ngưng hít vào một hơi, muốn nói Dạ Kinh Đường vài câu, đã thấy Dạ Kinh Đường chạy mất rồi...

Chương 277 - Học Quyền Lưu Manh

Chương 277. Học Quyền Lưu Manh

Vào lúc giữa trưa, vừa qua giờ cơm, trên đường phố Thiên Thủy Kiều người đi đường thưa thớt.

Tầng hai của Bùi gia, là phòng chưởng quỹ Thiên Thủy Kiều, tương đương với văn phòng Tổng giám đốc, có chút rộng rãi, bên ngoài là phòng tiếp khách, buồng trong thì là thư phòng.

Trong thư phòng đặt một cái bàn đọc sách bằng ngỗ lim, bày biện bút mực giấy nghiên, góc bàn còn có một con Kim Thiềm ngậm đồng tiền.

Phía sau ghế bành thì là Đa Bảo Các, trái phải bày biện bắp cải bằng ngọc trắng, đồ sứ và các tác phẩm nghệ thuật, ở giữa thì bày biện một thanh bảo kiếm trấn nhà.

Bùi Tương Quân mặc một bộ váy mùa hè mỏng nhẹ, ngồi trên ghế bành, đầu cài Hạnh Hoa trâm mà Dạ Kinh Đường tặng, tay phải cầm bút, tay trái thì chống tay lên mặt, không yên lòng vẽ vài vòng tròn tại trên tờ giấy trắng.

Bộ ngực đáng chú ý trực tiếp đặt lên trên bàn đọc sách, phối hợp bộ dáng ngẩn người, nào có giống một nữ gia chủ càng giống cái thư ký xinh đẹp đang tăng ca.

Tối hôm qua thua thất bại thảm hại, Bùi Tương Quân đến bây giờ vẫn còn chưa hồi hồn, trong mắt cảm xúc ngàn vạn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trong lúc tâm thần đang du lịch vạn dặm, trên đường truyền đến tiếng vó ngựa, cùng tiếng đối thoại của hai người:

"Lão Dương, ngươi bảo Trần Bưu tìm mấy chưởng quỷ quen biết, giúp ta mua mấy thứ đồ dùng trong nhà. . ."

"Được rồi, thiếu gia muốn mua cái gì?"

"Mua một cái giường to và rắn chắc một chút, giường của ta cũ quá, đi ngủ hay kêu kẽo kẹt rất khó ngủ."

"Chít chít?"

. . .

Bùi Tương Quân lấy lại tinh thần, đứng dậy đi đến sát đường cửa sổ, đẩy cửa sổ lên quan sát, có thể thấy được Dạ Kinh Đường mang chim chim đứng trước cổng tiêu cục, cùng lão tiêu sư Dương Siêu nói chuyện, chim chim thì dùng đầu cọ vào mặt Dạ Kinh Đường.

Mua giường. . . kẽo kẹt. . .

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt, cảm thấy hai cái từ phía sau này hàm nghĩa không đơn giản, nhưng cũng không có ngắt lời, đợi Dạ Kinh Đường đi ngang qua phía dưới cửa sổ, bàn tay khẽ nhúc nhích, đem gậy chống cửa đẩy xuống dưới.

Hô ~

Dạ Kinh Đường đắt ngựa đi ngang qua, không cần ngẩng đầu liền đưa tay bắt lấy thân gậy, nhìn ra võ nghệ so với lúc mới vào kinh thành xác thực tiến triển không ít.

Bùi Tương Quân cũng không nói chuyện, trở lại trước bàn sách, làm ra dáng vẻ nữ lâu chủ nên có, chăm chú tính toán.

Cộc cộc cộc ~~

Rất nhanh, âm thanh đối thoại từ dưới lầu vang lên:

"Dạ thiếu gia tới rồi, Tam Nương đang trên lầu, ta giúp ngươi ôm chim chim."

"Ha ha. . ."

Dạ Kinh Đường đi qua cầu thang đi tới gõ cửa, Bùi Tương Quân cũng không ngẩng đầu, chăm chú nhìn xem sổ sách:

"Kinh Đường, làm sao sớm như vậy đã đến rồi?"

"Đã làm xong việc trong cung, tới nhờ Dương Siêu mua mấy món đồ dùng trong nhà."

Dạ Kinh Đường đem đao để xuống bệ cửa sổ, ngồi xuống phản uống trà, nhìn thấy bộ dáng làm việc của Tam Nương khôn khéo tài giỏi, dò hỏi:

"Rất nhiều việc sao? Ta học qua tính sổ sách tại tiêu cục, có cần giúp một tay hay không?"

Bùi Tương Quân ghi vài chữ lên sổ sách, mới đem sổ sách gấp lại, mang vẻ buồn rầu 'Một đêm tóc bạc nhiều' trên mặt:

"Đúng vậy a, sự tình Chu gia tạm thời đã xong, nhưng tiền mấy năm này thua thiệt vẫn chưa bù lại được. Ngươi xem ngoài đường đi, một người khách nhân cũng không có, trên trăm người chưởng quỹ, bồi bàn đều đang đi ngủ ngồi chơi, ta còn phải phát lương tháng cho bọn hắn. . ."

"Giữa trưa mặt trời gắt như thế, lại vừa qua giờ cơm, không có khách là rất bình thường. Còn nữa phía dưới không phải có cái phu nhân đang mua vải sao, Tú Hà đang ở bên cạnh, thoạt nhìn là đơn đặt hàng lớn. . ."

Bùi Tương Quân đứng dậy, trực tiếp đi đến bên cạnh Dạ Kinh

Đường ngồi xuống, thủ pháp thành thạo bắt đầu pha trà:

"Ai ~ kia là một cái phu nhân ở Văn Đức Kiều, muốn học theo phủ Hầu gia bên cạnh, đến mua mấy món y phục tốt cho nha hoàn gia đinh, lại đau lòng tiếc tiền, trả giá từ sáng đến giờ, công phu mở miệng như Đồ Long Lệnh, hận không thể một đao trực tiếp đem ta chém chết. . ."

Phản uống trà rất lớn, thuộc loại ngồi chung nhiều người, Bùi Tương Quân ngồi xuống liền kề Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường phát giác không ổn, bên cạnh không có chỗ để tránh, đứng dậy cũng không ổn, chỉ có thể đưa mắt nhìn thẳng vào bàn trà:

"Việc của tiêu cục, ta còn hiểu một chút chứ việc của hãng buôn vải thì ta xác thực không hiểu rõ. . . Đúng rồi, ta có vấn đề muốn hỏi Tam Nương."

Bùi Tương Quân đang mở bánh trà, tùy tiện hỏi lại:

"Chuyện gì?"

"Chúng ta có bán y phục cho nữ tử không?"

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt hạnh, nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Định đặt mua mấy món quần áo mới cho Ngưng nhi cô nương à?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu:

"Cũng không phải. Cái kia là. . . váy mặc mùa hè, bên trong thêm cái quần, tương đối nóng, cho nên có loại . . ."

Bùi Tương Quân hiểu ý, ánh mắt hơi có vẻ kì lạ:

" Loại quần tương đối đồi phong bại tục hả?"

?

Dạ Kinh Đường đến bây giờ cũng đều không nghĩ thông suốt cung nữ Ngọc Hổ đến cùng là mặc thế nào, hắn không có chỗ để hỏi, thấy Tam Nương quản lý tiệm quần áo liền thuận miệng hỏi thăm một chút, Tam Nương nói trực tiếp như vậy, có chút không thể nói tiếp, thuận miệng nói:

"Vừa rồi ta ở trên đường, nghe mấy người nhàn rỗi nói lung tung, hiếu kì thôi, chỉ tùy tiện hỏi một chút."

Chương 278 - Học Quyền Lưu Manh 2

Chương 278. Học Quyền Lưu Manh (2)

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt hạnh, ngược lại là mười phần thẳng thắn:

"Thời tiết nắng nóng, phía dưới váy không có khả năng không mặc gì, chỉ là ngắn hơn chút sẽ thoải mái. Nghe phu nhân Văn Đức Kiều nói, ngự dụng may vá trong cung, đang nghiên cứu loại quần áo đó, rất lớn mật và táo bạo, đại khái. . ."

Bùi Tương Quân đem đồ uống trà buông xuống, dùng tay ước trừng:

"Quần ngắn như này, gấp lại có thể bỏ vào hộp son phấn, mặc vào giống như không mặc, đặc biệt mát mẻ."

Dạ Kinh Đường nhìn Tam Nương khua tay miêu tả, tại liên tưởng đến tràng cảnh hôm nay cùng Ngọc Hổ cô nương luận bàn nhìn thấy, bừng tỉnh ngộ - chuẩn rồi. . .

Nữ tử ở thế giới này, so với trong tưởng tượng còn nóng bỏng hơn. . .

Bùi Tương Quân thấy ánh mắt Dạ Kinh Đường kì lạ, ôn nhu nói:

"Cô gái tầm thường không dám mặc như vậy, ta mặc cũng đều phải mặc thêm ở bên ngoài một cái quần ngủ."

? !

Dạ Kinh Đường ngồi thẳng mấy phần, cảm giác Tam Nương là lạ:

"Tam Nương, cái này không cần nói với ta."

Bùi Tương Quân mặt không đổi sắc pha trà:

"Cùng ngươi giải thích một chút thôi, ta cũng không phải không mặc quần. Chỉ là y phục của ta, đều là Đại bá mẫu của ngươi làm, tay nghề khẳng định không có tốt bằng trong cung. Nghe phu nhân Văn Đức Kiều nói, trong cung ngự dụng may vá, đầu là dệt liền mảnh, không có khe hở, sau khi mặc vào kín kẽ, phi thường ôm sát, đáng tiếc người bình thường căn bản không thấy được. . ."

Kín kẽ ốm sát. . .

Dạ Kinh Đường cảm thấy đề tài này rất kì lạ, thật sự không nên tiếp tục trò chuyện, ngược lại nói:

"Tam Nương không phải nói muốn dạy ta quyền pháp sao? Hay là bây giờ luyện một chút đi?"

Bùi Tương Quân pha xong trà, đem chung trà nhỏ đưa cho Dạ Kinh Đường, mới buông ấm trà xuống, đứng dậy đi vào trong buồng, đổi lại một thân võ phục màu trắng.

Dạ Kinh Đường nhấp một ngụm trà, đi đến giữa phòng đang chăm chú quan sát, đã thấy Tam Nương đứng trước mặt, ra dáng triển khai một cái quyền thức:

"Tống Trì Lôi Công Bát Cực, chí cương chí dương, lực có thể lay núi, chiêu thức cương mãnh dữ dằn. . ."

Nói xong lắc khuỷu tay.

Hô hô~

Bành!

Trong phòng lập tức truyền ra một tiếng vang, nước trong ly trà đều xuất hiện gợn sóng.

Quyền pháp này quả thực cương mãnh, trạng thái cao thủ của Tam Nương cũng rất đủ, nhưng bàn tay của nàng châu tròn ngọc sáng, nắm tay bày ra tư thế hung dữ lại đáng yêu như vậy, nhìn thế nào cũng đều không nhìn ra có lực uy hiếp gì.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường hơi có vẻ kì quái, khẽ vuốt cằm:

"Quyền pháp tốt."

Bùi Tương Quân từ Tây Vương trấn trở về, vẫn luôn âm thầm luyện quyền pháp. Vì để làm cái sư phụ tốt đã tốn không ít tâm tư, thấy Dạ Kinh Đường có chút hững hờ, trong lòng hơi bất mãn, ngoắc ngoắc tay:

"Công phu quyền cước là tri thức thâm sâu, trực tiếp luyện chiêu thức thì không có ý nghĩa, cần phải luyện từ cơ sở. Ngươi đến đánh ra một quyền ta thử một chút."

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không nhiều lời, trung thực bồi luyện, tay cầm song quyền, chậm rãi đi tới gần, một cái đấm thẳng về phía trước.

Bịch ~

Sàn nhà lầu hai khẽ run lên.

Bùi Tương Quân tại thời khắc nắm đấm tấn công tới, thân hình đồng thời xông ra, tay trái ngăn chặn nắm đấm, vai phải trực tiếp thụi vào trong ngực Dạ Kinh Đường.

Bành ~

Lần này nếu là đánh thật, đoán chừng có thể đem Dạ Kinh

Đường đụng thành trọng thương.

Nhưng Bùi Tương Quân hiển nhiên sẽ không ra tay độc ác, tay phải vừa chạm đến ngực liền để tay trượt qua, rồi dùng vai thúc vào ngực một cái.

Bịch~

Sàn gác rung lên.

Dạ Kinh Đường gọn gàng bị Tam Nương dáng người nhỏ nhắn xinh xắn đẩy ngã tại trên sàn nhà, vốn cho rằng đã kết thúc, lại phát hiện Tam Nương ngay sau đó đã khóa hắn lại.

Phương thức khóa lại, ước chừng chính là kẹp cổ, ôm hắn từ phía sau lưng, lấy cánh tay trái ghìm chặt cổ.

Dạ Kinh Đường sau khi ngã xuống cả người đều dựa vào trong ngực Tam Nương, phía sau là hai thứ mềm mại, giống như đang dựa vào đệm khí, cách vải vóc đều có thể cảm nhận cảm xúc khó nói lên lời. . .

? !

Dạ Kinh Đường thử tránh thoát, kết quả Tam Nương ôm càng chặt, chỉ có thể nâng lên hai tay đầu hàng:

"Tam Nương?"

Bùi Tương Quân sắc mặt hơi giận giữ, ghìm chặt cổ Dạ Kinh Đường trầm giọng nói:

"Ta đang dạy ngươi võ nghệ, ngươi tưởng là ta đang chơi đùa cùng ngươi sao? Nếu như gặp phải đối thủ, hời hợt như thế đã bị chế trụ, ngươi có biết kết cục là gì không?"

Nếu là lúc Dạ Kinh Đường chém giết có thể cùng địch nhân đánh tới loại hình huống này, khẳng định bị vặn gãy cổ. Chém giết

cấp bậc Tông Sư, thực tế căn bản không thể lộ lưng, hắn dựa vào trong ngực Tam Nương, vội vàng nói:

"Ta biết sai rồi. Tam Nương, chiêu thức này không thích hợp. . ."

"Làm sao không thích hợp?"

Bùi Tương Quân nhíu mày, dạy dỗ:

"Ngươi thử thoát ra xem?"

Dạ Kinh Đường lưng tựa 'Gối mềm', tay cũng không biết để vào đâu, thấy Tam Nương không buông ra, bày ra nghiêm túc thần sắc:

"Được được được, là ta chủ quan, đã không có thái độ nghiêm túc, ta sẽ chăm chú học hơn."

"Hừ ~ . . ."

Bùi Tương Quân thấy Dạ Kinh Đường bày ra thái độ nghiêm túc, mới buông ra, đứng dậy, một lần nữa tạo quyền thế.

Dạ Kinh Đường xoay người lên, không dám tiếp tục chủ quan, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Tam Nương, bắt đầu học quyền pháp. . .

Chương 279 - Đốt Rồi Sao?

Chương 279. Đốt Rồi Sao?

Mặt trời lặn chìm vào đường chân trời.

Tiểu viện trong ngõ hẻm song quế thắp sáng đèn dầu.

Giường ở phòng chính đã được đổi thành giường gỗ lim, tựa ở bên trong góc tường, treo màn màu xanh nhạt; chỗ cửa sổ còn nhiều thêm cái bàn trang điểm gương đồng.

Mà phòng phía tây cũng thay đổi, những đồ cũ trước kia đều ném đi, đổi thành bàn đọc sách, giường lớn, cái ghế mới tinh.

Dạ Kinh Đường bận trước bận sau đem trong phòng sắp xếp chỉnh tề, sau đó ngồi xuống trên bàn đọc sách trước cửa sổ, nhìn mặt trăng ngoài cửa sổ, vẫn không quên được cảm xúc lúc chiều học 'Lưu manh quyền'.

Một bộ quyền pháp học được xong, trên cơ bản cũng đem kích thước Tam Nương thăm dò toàn bộ, cũng không biết là đang học quyền pháp hay là đang 'Học ngoại ngữ .'

Nhưng công phu quyền cước vốn là như thế, không thể tránh được tứ chi tiếp xúc, nói Tam Nương cố ý cũng không phải, càng nghĩ càng thấy là do Tam Nương không có coi hắn là người ngoài.

Trong sân rất yên tĩnh, chim chim cảm thấy rất hứng thú đối với giường mới, lăn lộn trên giường, còn tự mình kéo thảm mềm, cuốn thành một cái ổ nhỏ ở bên cạnh gối, hai chảo chổng lên trời nằm hưởng thụ.

Ngồi một mình một lúc lâu sau, trong ngõ nhỏ cuối cùng

truyền đến tiếng vang:

"Sư nương, sao ngươi đi chậm như vậy?"

"Ah. Đang suy nghĩ chút chuyện, Kinh Đường ca của ngươi đã trở về. . ."

. . .

Dạ Kinh Đường tạm dừng suy nghĩ, đưa mắt nhìn lên, tiểu Vân Ly đầu đội mũ rộng vành chạy đến trước tiên, đưa mắt nhìn quét qua phòng chính một chút, sau đó liền vội vàng chạy vào, mắt đầy kinh ngạc:

"Kinh Đường ca, ngươi làm sao cũng mua một cái giường lớn như thế cho chúng ta? Còn có bàn trang điểm. . ."

Lạc Ngưng bước vào cửa, nhìn thấy hắn ngồi ở cửa sổ, sắc mặt liền lạnh lẽo, trực tiếp quay người đi vào phòng bếp.

Dạ Kinh Đường đi vào trong sân, nhìn về phía Vân Ly hiếu kì xem xét giường mới:

"Thích không?"

"Không tệ không tệ, cảm giác ba người ngủ cũng không có vấn đề gì."

Chiết Vân Ly hài lòng dò xét một lát rồi lại nhìn về phía bức tranh treo ở trước mặt:

"Tranh này là vật tặng kèm khi mua giường chiếu à? Thật không có thành ý. . ."

"Đừng đụng! Đây chính là mặc bảo triều đình ban cho."

"A? !"

Chiết Vân Ly cẩn thận dò xét một chút, như có điều suy nghĩ gật đầu:

"Mới vừa rồi còn nhìn lầm, cái lối vẽ tỉ mỉ này, xác thực không tầm thường. . ."

?

Dạ Kinh Đường cảm thấy tiểu Vân ly hẳn là đang nịnh hót, liền đi vào trong phòng bếp, nhìn về phía Lạc nữ hiệp không mấy vui vẻ, dò hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

Lạc Ngưng nhất định là có chuyện, mà còn là đại sự!

Hôm nay nàng âm thầm chạy tới Văn Đức Kiều, tìm được Vương phu nhân, hỏi thăm nên cách bao lâu điều trị cho thân thể Dạ Kinh Đường một lần.

Vương phu nhân trả lời tương đối thẳng thắn - có thời gian liền điều trị, không nên để hắn kìm nén.

Cái này là có ý gì?

Hôm qua chỉ mới hai lần đã khiến nàng tê liệt, ý kia nghĩa là mỗi ngày đều phải co quắp một lần? Thế thì nàng chịu làm sao nổi?

Lạc Ngưng khẽ cắn môi dưới, không dám đem cái Tin dữ này nói cho tiểu tặc, chỉ nhìn về phía một đống đen xám sau bếp lò.

Dạ Kinh Đường đi theo dò xét, lúc đầu không để ý, nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy không đúng, cái đống đen xám này, nhìn thế nào cũng là giấy bị đốt. . .

Hoá vàng mã. . .

? !

Rẹt rẹt ~

Trong đầu Dạ Kinh Đường xẹt qua một đạo kinh lôi, cả người trong nháy mắt sụp đổ, chậm rãi đi đến sau lò ngồi xuống, giơ tay lên vỗ đầu một cái, dùng ánh mắt vô tội hướng về Lạc nữ hiệp:

"Ngươi sẽ không đem sách của ta đi đốt chứ?"

Lạc Ngưng ngược lại là không có tuyệt tình như vậy, giữa trưa sau khi Dạ Kinh Đường đi, nàng một mình trong phòng đọc sách. Kết quả trên sách viết tiểu tặc khinh bạc xong hiệp nữ, hiệp nữ sau đó tỉnh lại vậy mà không tính toán với tiểu tặc!

Cái cách viết này hoàn toàn không hợp lý.

Lạc Ngưng cảm thấy kì lạ, lướt nhìn qua hết một lượt sách, liền phát hiện tất cả đều là xuân cung đồ khó coi! Nàng không dám nhìn kỹ, lúc này rất muốn đem sách ném đi. Nhưng lại nhớ đến tiểu tặc trước đó nói rất nghiêm trọng, không thể hư hao sách, nàng chỉ có thể tùy tiện tìm một bản nhàn thư khác đốt, rồi đem « nước mắt hiệp nữ » giấu đi.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường ánh mắt đau lòng, âm thanh Lạc Ngưng khẽ hừ nhẹ:

"Đốt đi thì như thế nào? Loại sách không ra gì kia, ngươi không nên nhìn."

Dạ Kinh Đường dùng gậy gỗ đẩy đẩy đống tro tàn, ngay cả trang giấy nhỏ đều không tìm được, há to miệng, rất là bất lực.

"?"

Lạc Ngưng nhìn thấy cảnh này đều sửng sốt, thầm nghĩ: Cho dù ta thật sự đốt đi, cũng là đốt xuân cung đồ thôi, ngươi lại có thể

thất hồn lạc phách hơn cả « Minh Long Đồ » bị đốt đi sao?

"Dạ Kinh Đường?"

"Aizz. . . Ta không sao. Sách chết không thể phục sinh, đốt đi thì liền đốt thôi, ta không trách Lạc nữ hiệp."

". . ."

Chương 280 - Lạc Nữ Hiệp Tới Chơi

Chương 280. Lạc Nữ Hiệp Tới Chơi

Lạc Ngưng cũng không biết nói cái gì cho phải, hơi chút chần chừ, quay người mở cửa tủ bát, đem sách bọc trong miếng vải đen lấy ra, ném cho Dạ Kinh Đường, ánh mắt lạnh lùng:

"Nếu quyển sách này đối với ngươi trọng yếu như vậy, ngươi ôm sách đi ngủ đi."

Nói xong cũng không quay đầu mà trực tiếp đi ra cửa phòng bếp.

? !

Dạ Kinh Đường ý thức được không ổn, khuyên nhủ:

"Ta không phải có ý này. Sách này là bản độc nhất tiền triều. . ."

"Sách gì? !"

Chiết Vân Ly nghe thấy động tĩnh, từ phòng chính đi tới. Lạc Ngưng sợ khuê nữ học cái xấu, trực tiếp lôi cánh tay Vân Ly tiến vào trong phòng, đóng cửa lại.

Bành~

Lời nói Dạ Kinh Đường bị cắt ngang, nhìn thấy hình dán bên trên giấy dán cửa sổ, có chút thả lõng tay, về phòng. . .

Hoàng thành đại nội.

Ánh trăng treo trên ngọn cây, cửa cung sớm đã đóng lại, Thần An điện cũng tĩnh mịch.

Từ cửa sổ, có thể nhìn thấy Thái hậu nương nương quốc sắc thiên hương, cầm bút đứng trước khung tranh, chăm chú vẽ tranh.

Hồng Ngọc mặc một bộ áo bào đen của nam tử, bên hông treo thanh đao, trên bờ vai có một con vẹt nhỏ, đứng ở trước tấm bình phong làm người mẫu, đáy mắt lộ ra vẻ vô tội.

Mặc dù dáng dấp vẹt cùng Tuyết Ưng khác biệt một trời một vực, nhưng đối với Thái hậu nương nương theo phong cách thoải mái mà nói, không có khác biệt lớn.

Đông Phương Ly Nhân như là một vị thầy đức cao vọng trọng, ở phía sau Thái hậu nương nương quan sát một lúc cảm thấy không có gì đáng xem, nhưng lại không dám nói, đi đến phía trước cửa sổ đứng chắp tay, nhìn về phía thủy tạ xa xa.

Ngoài cửa sổ, Tinh Hà Ngân Nguyệt rơi vào trong tầm mắt, thủy tạ bên trong Minh Long Đàm không có đèn đuốc.

Từ cửa sổ, lờ mờ thấy được một nữ tử áo đỏ, ngồi một mình ở bên trong thủy tạ, trên thân mang theo cỗ khí thế cao ngạo quân lâm thiên hạ, để cho người ta cảm thấy; chỉ đứng ở xa xa nhìn thẳng cũng chính là đang mạo phạm.

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy bộ dáng tỷ tỷ tập võ, đáy mắt mang theo một tia hâm mộ phát ra từ đáy lòng, tựa như lúc nhìn Dạ Kinh Đường tập võ.

Tỷ tỷ và nàng tương phản, cầm kỳ thư họa bình thường, nhưng thiên phú tập võ tốt đến mức làm cho người ta giận sôi, bởi

vì Đại Ngụy võ phong cường thịnh, thuở nhỏ phụ hoàng cùng mẫu phi đối với tỷ tỷ sủng ái nhiều hơn một chút, thật lòng mà nói cũng có chút ghen tị.

Nàng tự nhận thiên phú cũng không kém. Chẳng qua cùng thiên kiêu như tỷ tỷ so sánh liền tựa như đem thiên phú vẽ tranh của Thái hậu nương nương ra so sánh với nàng, dù là thuở nhỏ khắc khổ vùi đầu tập võ, khoảng cách vẫn càng ngày càng xa với tỷ tỷ.

Nàng vốn cho rằng đời này chỉ ở dưới một người tỷ tỷ, kết quả làm sao cũng không nghĩ tới, kinh thành có thể nhảy ra một cái Dạ Kinh Đường, ngắn ngủi mấy tháng đã lấy ra tư chất của bậc kì tài, ở bên cạnh nàng, còn không hiểu nhân tình thế sự, cố ra sức chế nhạo nàng. . .

Về phần tỷ tỷ và Dạ Kinh Đường ai lợi hại hơn, trong lòng nàng ngược lại là đoán không được, trước mắt cảm thấy vẫn là tỷ tỷ lợi hại. Dù sao tỷ tỷ lấy nữ tử chi thân ngồi lên bảo tọa mà từ xưa đến nay chỉ có nam nhân mới có thể ngồi.

Trước đó, bởi vì quân chủ thất đức, quốc gia diệt vong nhiều vô số kể, nhưng quân chủ bị buộc ngã ngựa lại không mấy cái.

Các đại quân chủ vì để bảo vệ an nguy của bản thân, đều sẽ chọn lựa một hạt giống tốt thiên phú dị bẩm, cho đi tịnh thân từ nhỏ rồi nuôi dưỡng ở bên người dạy bảo, truyền thụ Minh Long Đồ.

Đại Ngụy cũng có một người như thế, người này nguyên bản là một cái tiểu thái giám của hoàng cung tiền triều, bởi vì Đại Yên diệt quốc « Minh Long Đồ » mất đi, chỉ luyện qua bốn tờ Minh Long Đồ, tuổi chưa qua mười hai, một mình tử thủ hoàng thành, yểm hộ Yến Cung đế chạy trốn.

Gia gia của nàng bắt tiểu thái giám kia, về sau cũng không có

giết chết mà là lấy tình để khuyên răn, lấy điều kiện thiện đãi tương đương Yến thị Hoàng tộc, để công công đó trung thành với Đại Ngụy.

Tiểu thái giám đáp ứng, tử đó trở thành Thủ hộ thần Tào công công của Đại Ngụy hoàng thành, gia gia qua đời liền bảo vệ phụ hoàng, phụ hoàng qua đời liền bảo vệ hoàng trường tử.

Tào công công là Định Hải Thần Châm bên người của Đại Ngụy quân chủ, tỷ tỷ năm đó muốn soán vị, Tào công công tự nhiên là thành một dòng thiên sông khó mà bước qua được. Hoàng trường tử vì cái lợi trước mắt dẫn đến triều thần mâu thuẫn, còn tỷ tỷ nàng có thế gia ngoại thích ủng hộ, nhưng chỉ cần Tào công công không ngã, hoàng trường tử vẫn có thể ngang nhiên tiến lùi, về sau bọn hắn giữ không được hoàng cung cũng liền có thể bỏ chạy.

Nàng lúc ấy sắp bị gả đi địch quốc Bắc Lương để hòa thân, đều đã tuyệt vọng, thậm chí chuẩn bị mai danh ẩn tích lẩn trốn, nào nghĩ tới buổi sáng ngày hôm đó tỉnh lại, liền thành Đại Ngụy Nhất Tự Tĩnh Kiên Vương, từ đó đến nay không cần lo lắng bị người khác quản chế.

Những chuyện sảy ra vào đêm mười năm trước, người ngoài chỉ biết đến triều thần vạch tội hoàng trưởng tử, buộc hắn chủ động thoái vị, lại không ai biết đêm đó trong hoàng cung cuối cùng là xảy ra chuyện gì, chết bao nhiêu người, ngay cả nàng cũng không rõ tỷ tỷ đã làm cách nào.

Nhưng nàng biết, tỷ tỷ so với nàng tưởng tượng càng cường đại hơn, bề ngoài rất không đàng hoàng, nhưng bên trong lại là một tòa núi cao nguy nga đỉnh thiên lập địa, vô luận sóng gió có lớn tới đâu, cũng sẽ không nhíu mày. . .

Chương 281 - Lạc Nữ Hiệp Tới Chơi 2

Chương 281. Lạc Nữ Hiệp Tới Chơi (2)

Thời khắc Đông Phương Ly Nhân đang âm thầm sùng bái tỷ tỷ, chợt phát hiện tỷ tỷ bên trong thủy tạ, mày ngài nhẹ cau lại, dùng tay xoa cái trán, hiện ra cảm giác như quý phi mảnh mai say rượu.

? ?

Đông Phương Ly Nhân hơi sững sờ, tiếp đó nàng liền trực tiếp xông ra từ cửa sổ, mũi chân điểm nhẹ sóng biếc, đi tới thủy tạ giữa hồ, đỡ Đại Ngụy Nữ Đế đang nhíu mày nhắm mắt:

"Tỷ tỷ?"

Đại Ngụy Nữ Đế đưa tay ra, đầu ngón tay nhẹ vuốt tóc dài xõa vai, che đi sợi tóc trắng, tùy ý nói:

"Đau hông chút thôi, không sao, ngươi tiếp tục làm việc đi."

". . ."

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, quan sát tỉ mỉ khí sắc của tỷ tỷ, xác định không có dị dạng, mới khẽ vuốt cằm. . .

Đêm dài vắng vẻ.

Trong ngõ song quế đã tắt đèn.

Phòng chính, màn màu xanh đã buông xuống, Chiết Vân Ly

mặc cái yếm nhỏ có hình chim chim, chăn mỏng đắp lên trên bụng, nằm ngay ngắn ngủ ở bên trong phòng, ngủ mười phần thoải mái sâu giấc.

Lạc Ngưng nghiêng người nằm bên cạnh ở ngoài giường, bên hông đắp chăn mỏng, lộ ra tuyết trắng đầu vai, trong tay vuốt ve ngọc bội màu xanh biếc, muốn thiếp đi, nhưng trong lòng lại rối loạn muôn bề, khó mà yên giấc.

Dương khí qua thịnh, không điều trị dễ dàng phập phồng không yên. . .

Sống chết của cao thủ quyết định trong nháy mắt, một ý nghĩ sai lầm chính là thời khắc sinh tử. . .

Ngưng nhi cô nương phải cố gắng cởi mở trong lòng, loại chuyện này, giữa phu thê với nhau rất bình thường, đây cũng là vì trượng phu, đừng có gánh nặng trong lòng. . .

Aizz. . .

Lạc Ngưng nghiêng tai lắng nghe, bên trong căn phòng phía tây cách đó không xa, đã không còn động tĩnh, đoán chừng là ngủ thiếp đi.

Chính hắn cũng không để tâm đối tới thân thể, ta khờ dại quan tâm đến làm gì. . .

Nhưng tiểu tặc suốt ngày đánh nhau, Chu gia, Từ Bạch Lâm đều hận hắn thấu xương, một chút sơ sẩy liền. . .

Người trong giang hồ, không thể hành động theo cảm tính, từ góc độ lý trí mà nói, đã giúp đỡ điều trị một lần, nếu bỏ dở nửa chừng, dẫn đến tiểu tặc gặp chuyện ngoài ý muốn, chẳng phải là mất cả chì lẫn chài. . .

Về sau còn phải trông cậy tiểu tặc đi thu thập lão lừa trọc

Thần Trần đó. . .

Lạc Ngưng tâm loạn như ma thật lâu, chung quy đã bị lý trí chiếm cứ, âm thầm cắn răng, vô thanh vô tức ngồi dậy. . .

Bên trong căn phòng phía tây, màn đã buông xuống, áo bào treo ở bên ngoài giường.

Dạ Kinh Đường nằm trên gối, trên thân phủ chăn mỏng màu xanh nhạt, trong ngực ôm quyển sách, nhắm mắt ngủ say.

Hô ~

Cũng không biết vào canh mấy buổi sáng, bỗng có một trận gió đêm, im ắng thổi vào trong phòng, làm màn trên giường ngủ gợn sóng như nước.

Dạ Kinh Đường bừng tỉnh, hơi mở mắt ra xem, trong phòng không có một tia sáng, chỉ có thể nghe được phía ngoài màn truyền đến:

tiếng xột xoạt ~~~

Thanh âm cởi váy.

? !

Dạ Kinh Đường quả thực ngoài ý muốn, còn có thụ sủng nhược kinh.

Rất nhanh, màn mở ra, tiếp theo chăn mỏng bị vung lên, nhu nhuận hương mềm, vô thanh vô tức tiến đến, đưa lưng về phía hắn.

Dạ Kinh Đường nhắm mắt vờ ngủ.

Người bên cạnh chờ đợi một lát, quay đầu nhìn xuống, vừa chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Dạ Kinh Đường vội vàng tỉnh lại, tiến đến bên tai nói nhỏ:

"Lạc nữ hiệp, có phải ban đêm ngủ không được hay không?"

Âm thanh ngự tỷ nhẹ nhàng quen thuộc, lạnh như băng vang lên bên tai:

"Tiểu tặc, ngươi chớ có tự mình đa tình. Hôm nay Vương phu nhân bảo phải điều trị cho ngươi, không thì ngươi sẽ bị tâm trạng bất ổn, tại thời điểm đánh nhau với người ta rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu không ngươi cho rằng ta muốn tới đây sao?"

Trong lòng Dạ Kinh Đường rất là cảm động, nghĩ nghĩ lại rồi hỏi:

"Vậy ngày mai thì sao?"

?

Lạc Ngưng hơi chút chần chờ, âm thanh lạnh lùng nói:

"Ngày mai ta lại đi hỏi."

Dạ Kinh Đường cười cười, cũng không nói nhiều, đưa tay sờ soạng, phát hiện người bên cạnh trần trùng trục, xúc cảm ở bàn tay tràn đầy tinh tế tỉ mỉ, vừa sờ đến trăng tròng, liền bị túm lấy cổ tay.

"Ừm?"

Lạc Ngưng thấp giọng nói:

"Ta tới, chỉ để điều trị thân thể cho ngươi, không phải cùng ngươi thân mật. Ngươi lằng nhà lằng nhằng, quá chậm, ta. . . Ta vội vã trở về đi ngủ."

?

Dạ Kinh Đường có chút vô tội, thầm nghĩ: Chuyện này, ta cũng không nhanh được nha. . .

Tiếng xột xoạt ~~

Bên người vang lên động tĩnh, xoay người, cảm giác ấm áp dán trên người, nhìn động tác hẳn là muốn trực tiếp lên ngựa!

?

Dạ Kinh Đường không nhìn thấy gương mặt Lạc Ngưng, nhưng biết chắc là nàng đang khẽ cắn môi dưới, mắt đầy bất đắc dĩ, bộ dáng bị ép chịu nhục.

Dạ Kinh Đường đương nhiên sẽ không ngăn lại, chờ mong.

Lề mà lề mề ~~

Dạ Kinh Đường muốn đưa tay, lại bị Lạc nữ hiệp ấn xuống, chỉ có thể ôn nhu nói:

"Ngươi như này sao được."

"Im ~ . . ."

Lạc nữ hiệp tiếng như muỗi vo ve, quật cường một câu.

Dạ Kinh Đường hai tay để sau gáy, cũng không làm loạn, chỉ là dò hỏi:

"Cứ luôn đánh ngất Vân Ly, không tốt lắm. . ."

"Cũng không phải đánh ngất xỉu, thủ pháp trợ ngủ mà thôi, nàng khi còn bé không thành thật đi ngủ, sư phụ nàng thường xuyên làm như vậy."

"Nếu không chúng ta mua cái nơi ở mới?"

"Đây là nhà ngươi, chính ngươi quyết định. . . cái nhà này giữ lại. . ."

"Được."

Chân giường vắng vẻ im ắng, chỉ có màn xuất hiện gợn sóng nhỏ bé.

Yên tĩnh không biết bao lâu, thanh âm Dạ Kinh Đường lại lần nữa vang lên:

"Lạc nữ hiệp hôm nay không phải là nhìn sách rồi chứ?"

"Ta sao lại nhìn loại đồ không sạch sẽ đó. . . Tiểu tặc, ngươi đừng nói chuyện, không thì ta sẽ trở về đi ngủ."

". . ."

Chương 282 - Mượn Đao

Chương 282. Mượn Đao

Ở một đầm lầy ngàn dặm tọa lạc ở giữa vùng bỏ hoang rộng lớn vô ngần, từ bên bờ nhìn lại giống như đang ở ngoài biển.

Một con thuyền đi trên đầm lầy, hạt mưa lớn như hạt đậu rơi trên mui thuyền, phát ra tiếng vang lốp bốp.

Nhị đương gia Quân Sơn Đài Hiên Viên Hồng Chí, trong tay chống cầm ô giấy dầu màu đen, đứng trên một chiếc du thuyền trôi trên mặt nước, cau mày.

Buổi sáng hôm nay, Quân Sơn Đài chim bồ câu đưa tin cho Hiên Viên Hồng Chí, nói có người thần bí cung cấp một manh mối - Nha Môn mới nhảy ra một cao thủ, tên là Dạ Kinh Đường biết Bát Bộ Cuồng Đao, được Tĩnh Vương coi trọng.

Người cung cấp tin tức, ý đồ rất rõ ràng: Biết Quân Sơn Đài cùng Bát Bộ Cuồng Đao có thù hận, cố ý cung cấp tình báo, muốn mượn đao Quân Sơn Đài để giết người. Hiên Viên Hồng Chí cũng không rõ ràng người cung cấp tin tức là cái thân phận gì, nhưng cảm giác được cái tin tức này đại khái là thật.

Vài ngày trước hắn kiểm nghiệm qua thi hài của Chu Hoài Lễ, chết bởi Bát Bộ Cuồng Đao, triều đình lại thừa nhận việc này là người của Nha Môn làm ra.

Cái đao khách này, rất có thể chính là Dạ Kinh Đường mà người thần bí kia nói đến.

Nếu như chỉ biết Bát Bộ Cuồng Đao, Hiên Viên Hồng Chí còn

không cảm thấy tình thế lửa sém lông mày, nhưng thông tin được Tĩnh Vương coi trọng lại như là đập vào bên trên mệnh môn của Quân Sơn Đài.

Quân Sơn Đài là Hầu gia triều đình phong, người giang hồ cùng Quân Sơn Đài cho dù có huyết hải thâm thù đi chăng nữa dưới lực uy hiếp của triều đình, cũng không dám tùy tiện đi đuổi tận giết tuyệt đối với Quân Sơn Đài.

Mà triều đình thì không phải vậy, nói chém đầu cả nhà, đó chính là chém đầu cả nhà, có Lữ Thái Thanh cùng Tuyền Cơ chân nhân ủng hộ, cái gọi là Đao Khôi đương đại, cũng chỉ là đám người giang hồ không có thủ lĩnh.

Quân Sơn Đài năm đó hủy đi nhân duyên với Trịnh Phong, phế bỏ thể phách Trịnh Phong dẫn đến cả đời không sống trong yên lành, đối với truyền nhân Bát Bộ Cuồng Đao mà nói, đây là tử thù không cách nào tiêu mất.

Hiên Viên Hồng Chí rất rõ ràng, để hậu nhân Trịnh Phong trưởng thành, kết cục là gì.

Cho nên dù biết rõ người thần bí đang mượn đao giết người, hắn cũng chỉ có thể 'Thà giết lầm chứ không tha lầm', nghĩ biện pháp trước khi lúc đối thủ trưởng thành, giải quyết cái họa lớn trong lòng này.

Nhưng mà không rõ ràng nơi phát ra tình báo, Dạ Kinh Đường lại là người của Tĩnh Vương, Hiên Viên Hồng Chí không có khả năng tự mình bất chấp nguy hiểm mà đi diệt cỏ tận gốc, trên giang hồ còn nhiều 'Đao', cũng không cần hắn tự mình động thủ.

Hai con thuyền trên đầm nước chạm vào với nhau, mũi chân Hiên Viên Hồng Chí điểm nhẹ, liền rơi vào bên trên mạn thuyền.

Bên trong du thuyền, một cái công tử tuổi trẻ thân mặc văn

bào, vội vàng ra đón:

"Hiên Viên bá phụ, đã tra được tin tức rồi sao?"

Công tử trẻ tuổi, là con trai trưởng Chu Hoài Lễ Chu Anh, thương thế đã khỏi hẳn, nhưng thịnh nộ phẫn hận vẫn như còn hiện rõ ràng trên gương mặt.

Trước đó vài ngày, Chu Hoài Lễ bị triều đình tru sát, Chu gia vì bảo đảm thanh danh hiệp nghĩa đem cái nghịch tử Chu Hoài Lễ xúc phạm quốc pháp này trục xuất khỏi gia môn. Làm con trai trưởng Chu Anh, mặc dù không có bị tước đoạt quyền kế thừa, nhưng bây giờ gia chủ Thủy Vân Kiếm Đàm đã là lão tam Chu Hoài Nghĩa.

Gia nghiệp to như vậy bày ở trước mặt, Chu Hoài Nghĩa nặng tình nghĩa huynh đệ hơn nữa cũng không có khả năng xem trọng Chu Anh hơn con trai mình.

Thù giết cha phía trước, mối thù mất đi quyền kế thừa ở phía sau, Chu gia muốn dàn xếp ổn thỏa, nhưng Chu Anh sao có thể nuốt trôi cơn giận này, vẫn đang âm thầm tính toán muốn nợ máu trả bằng máu.

Hiên Viên Hồng Chí như là trưởng bối từ tốn, thu hồi dù che mưa, từ trong tay áo tay lấy ra tờ giấy, đưa cho Chu Anh:

"Chu hiền chất nén bi thương. Đã tra được hung thu, Chu đại ca là bị một cái tên Dạ Kinh Đường của Nha Môn ở kinh thành giết chết, bá phụ chỉ có thể giúp tới mức này, còn lại phải xem chính ngươi."

Chu Anh cầm lấy tờ giấy, quan sát tỉ mỉ nội dung phía trên:

"Dạ Kinh Đường... Người này cùng Tĩnh Vương có quan hệ như thế nào?"

"Là mới ra nhập tổng bộ Nha Môn, có thể là Thất Sát, không biết sư phụ là người nào, nhưng tuyệt không phải loại có thể khinh thường."

Chu Anh nghe được là nhân vật tương tự Lục Sát, mặt lộ vẻ khó xử, nghĩ nghĩ lại cung kính nói:

"Nhị thúc ta là Kiếm Thánh đương thời, triều đình cưỡng từ đoạt lý bức ép Chu gia nhận tội, thực sự không thể động thủ ngoài sáng, việc này chỉ có thể nhờ ngoại lực. Không biết Hiên Viên bá phụ, có thể..."

Hiên Viên Hồng Chí sắc mặt trầm xuống, có chút không thích:

"Hoài Lễ là bạn tri kỉ của ta, tự mình giúp ngươi tra việc này, đã là phạm vào triều đình kiêng kị, Chu hiền chất chẳng lẽ còn muốn đem Quân Sơn Đài cũng kéo xuống nước?"

Chu Anh cũng không ngốc, cũng biết Hiên Viên Hồng Chí thật ra chưa từng đem cha hắn xem như huynh đệ, nghe thấy lời ấy, nói thẳng:

"Chỉ cần Hiên Viên bá phụ có thể giúp ta một chút sức lực, giúp ta liên hệ mấy cái cao thủ tin được, chất nhi nhất định sẽ có hậu tạ."

Chu Anh nói xong liền trở vào bên trong khoang thuyền, hai tay dâng lên một thanh trường kiếm vỏ trắng:

"Kiếm này tên là Linh Cơ, là gia phụ mười năm trước may mắn đoạt được, từ đó đến nay chưa từng cho người ngoài xem. Thường nói bảo kiếm tặng anh hùng, hôm nay liền tặng bá phụ..."

Hiên Viên Hồng Chí nhìn thấy thanh chí bảo đứng trong hàng thập đại danh kiếm, đáy mắt hiện lên sự kinh ngạc, nhận lấy dò xét:

"Thiên Hạc Sơn Trang Thiếu chủ, mười năm trước đến Trạch Châu Vấn Kiếm, lúc trở về, chết trong tay tội phạm giang hồ..."

Chu Anh hơi nhún người:

"Chuyện đó gia phụ không liên qua gì, gia phụ mua kiếm này tại chợ đen, sợ bị hiểu lầm, mới luôn không cho người khác xem."

Hiên Viên Triều biết rõ mọi việc, dò xét bảo kiếm một lát, xách trong tay, khẽ thở dài:

"Thôi được. Hai huynh đệ người Yến Châu Vương Thừa Cảnh, gần đây hành tẩu tại Trạch Châu, ta giúp ngươi dắt mối liên hệ, chỉ cần cho đủ cái giá, bọn hắn dám nhận việc này. Bá phụ chỉ có thể giúp ngươi đến đây, còn lại liền phải dựa vào chính ngươi."

"Tạ bá phụ."

Chu Anh vội vàng chắp tay thi lễ...

Chương 283 - Sai Lầm

Chương 283. Sai Lầm

Vân An thành.

Ngoài cửa viện mưa nhỏ lác đác, hạt mưa thuận theo nan dù trượt xuống, tạo thành những giọt nước không ngớt ở trước mặt.

Chim chim ngồi xổm ở bả vai, duỗi cánh ra nghịch nước mưa, kết quả làm ướt lông cánh rất không vui, chùi chùi mình vào trên áo choàng Dạ Kinh Đường Đường.

?

Dạ Kinh Đường vuốt ve đầu chim chim, mắt nhìn tiểu viện phía sau. Bởi vì trời mưa, trong viện có một chút nước đọng.

Cửa Phòng chính mở ra, tiểu Vân ly ngồi trên bàn, trước mặt bày biện sách vở cùng bút mực giấy nghiên.

Lạc nữ hiệp thân mặc váy mùa hè màu xanh, như người mẹ nghiêm khắc ngồi trước bàn sách, giảng giải ý văn chương trên sách:

"Bắt đầu từ chỗ này, chép đến một trang này, chép xong mới được ra ngoài chơi. Lúc ta trở về nếu còn nhìn thấy ngươi không có viết..."

"Aizz, biết rồi..."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, cũng không có cười trên nỗi đau của người khác, chỉ có thể lực bất tòng tâm chờ đợi ở ngoài cửa. Một lát sau, Lạc Ngưng an bài xong việc nhà, cầm dù

giấy đi ra cửa, cũng không quay sang nhìn Dạ Kinh Đường một cái mà trực tiếp đi hướng ra ngõ.

Dạ Kinh Đường đối với việc này không bất ngờ chút nào, dù sao quả thật là do hắn sai.

Tối hôm qua Lạc nữ hiệp chủ động chui vào chăn, hắn nổi lên bệnh cũ. Lúc Lạc nữ hiệp đứng dậy vén màn đi thắp đèn, không biết lúc đấy hắn nghĩ như thế nào, trong lòng loạn lên, vỗ mạnh một cái lên hai quả dưa hấu như trăng rằm.

Ba ~ Sau đó màn đêm liền lâm vào tĩnh mịch.

Hắn nói là đánh muỗi, Lạc nữ hiệp khẳng định không tin, cảm thấy mình đang bị khi nhục, dừng lại mọi hành động, không còn tiếp tục chữa bệnh cho hắn nữa, sau đó liền không để ý tới hắn.

Mắt thấy hiện tại chính là cơ hội, Dạ Kinh Đường miễn cưỡng cười nói đi đến trước mặt, an ủi:

"Tối hôm qua ta thật sự không phải đánh ngươi, chỉ là sờ tương đối mạnh tay thôi..."

Lạc Ngưng sắc mặt lạnh như băng, đáy mắt hiện lên ba phần sát khí:

"Ngươi còn nói không có đánh ta? Tiểu tặc nhà ngươi chính là không có lương tâm, ta thật sự là bị điên rồi mới đến giúp ngươi, về sau chính ngươi tự nghĩ biện pháp điều trị đi, chuyện này ta mặc kệ."

Dạ Kinh Đường làm sao lại có thể đánh vợ của mình cơ chứ, hôm qua chỉ là kìm lòng không được mà vỗ một cái, nhưng hiện tại cũng không biết giải thích thế nào, nói khẽ:

"Được rồi, không nói cái này. Lần sau ta..."

"Không có lần sau!"

Lạc Ngưng ánh mắt kiên quyết:

"Bây giờ ta dẫn ngươi đi y quán Vương gia, bốc mấy thang thuốc cho ngươi, ngươi về sau uống thuốc để điều trị thân thể..."

Dạ Kinh Đường sững sờ:

"Uống thuốc cũng có thể điều trị sao?"

"..."

Lạc Ngưng đang muốn gật đầu, đột nhiên cảm giác được không đúng, đúng thế, hỏa khí nặng thôi mà, uống chút thuốc thanh nhiệt trừ hoả, không phải là có hiệu quả giống nhau sao, ta lần trước cũng đã nghĩ đến, làm sao lại...

Dạ Kinh Đường dựa vào sự thay đổi biểu cảm của Lạc nữ hiệp ý thức được vấn đề, sợ Lạc nữ hiệp thật sự sẽ hạ quyết tâm, lắc đầu nói:

"Là thuốc thì có ba phần độc, thánh nhân đã nói qua ‘Lấp lại không bằng khai thông’, dùng thuốc không phải kế lâu dài."

"..."

Lạc Ngưng chớp chớp mắt, cảm thấy lời này rất giống với lời của thầy thuốc, liền hừ nhẹ nói:

"Ta đi bốc cho ngươi mấy thang thuốc, nếu ngươi không biết lễ tiết, không hiểu được tôn trọng nữ tử thì ngươi tự đi mà nấu thuốc uống."

"Nếu là ta tuân thủ quy củ, Lạc nữ hiệp sẽ ban thưởng cho ta sao?"

?

Lạc Ngưng cảm thấy lời này rất kì lạ, nhưng ý tứ quả thật là như thế, nàng không có nói tiếp vấn đề này, ngược lại nói:

"Ngươi chuẩn bị mua nhà ở đâu?"

Dạ Kinh Đường hôm nay đi ra ngoài, chính là chuẩn bị tìm kiếm một trạch viện lớn một chút ở kinh thành.

Hắn rất thích căn nhà nhỏ ở ngõ hẻm Song quế này, nhưng chỉ có ba gian phòng mà không gian lại quá nhỏ, ngay cả phòng khách cũng không có, hai cái cô nương gia không có chút riêng tư nào, tắm rửa cũng không tiện.

"Lạc nữ hiệp là người Giang Châu, tìm một trạch viện có phong cách sông nước giống như Giang Châu đi, có thể là khu Văn Đức Kiều hoặc Thiên Thủy kiều, những nơi này đều ở gần sông..."

"Chính ngươi mua nhà, quan tâm tới ta làm gì? Ta sớm muộn cũng sẽ về Nam Tiêu Sơn."

Dạ Kinh Đường có chút nhún vai:

"Ta cũng không thể tìm phòng phong cách biên quan Lương Châu, phòng ở biên quan, còn không chỉnh tề rộng lớn bằng ngõ song quế. Lạc nữ hiệp đối với Giang Châu quen thuộc, giúp ta đánh giá một chút là được."

Lạc Ngưng ngẫm nghĩ lại xong cũng không nhiều lời cùng Dạ Kinh Đường rời khỏi đường phố xưởng nhuộm, đi tới ven bờ sông.

Con sông trong kinh thành, Tên là Nam Huân Giang, sông rộng chừng sáu trượng, dọc theo sông có vài cây cầu đá nối hai bên bờ, bên bờ phong cảnh tú lệ, có rất nhiều trạch viện tư nhân của nhà giàu trong kinh thành. Bùi gia chính là một trong số những hào môn đó nhưng vì điệu thấp, Bùi gia cũng không có mua nhà cạnh bờ sông.

Chương 284 - Trình Thế Lộc Đến Rồi

Chương 284. Trình Thế Lộc Đến Rồi

Lạc Ngưng lúc đầu không quá chú ý, nhưng đứng tại bên trên cầu đá, nhìn ra xa thấy màn mưa nhao nhao và tường trắng ngói xanh của từng tòa trạch viện, vẫn là bị khơi gợi lên hồi ức thời ấu niên, sau đó nàng bắt đầu chăm chú bồi tiếp nam nhân đi xem nhà.

Nam huân giang kề sát hoàng thành, càng gần thượng nguồn càng ít người, thân phận người ở càng không bình thường. Dạ Kinh Đường là người giang hồ, đương nhiên là sẽ hướng về hạ du để tìm kiếm, nhìn hồi lâu sau, hai người dần dần đi tới Thiên Thủy Kiều.

Dạ Kinh Đường đang đứng tại trên cầu đá chỉ vị trí đại trạch Bùi gia cho Lạc nữ hiệp xem, bỗng thấy Trần Bưu tiêu đầu vội vã chạy vào ngõ nhỏ Bùi gia.

Phát hiện hắn đứng trên cầu đá ở đằng xa, Trần Bưu sửng sốt một chút, trên người mặc áo choàng chạy chậm tới:

"Thiếu gia, xảy ra chuyện rồi..."

Dạ Kinh Đường nhướng mày, đi xuống cầu đá, dò hỏi:

"Chuyện gì?"

Trần Bưu chạy đến trước mặt, khả năng đoán ra nữ tử phía sau là cái nữ nhân hôm trước cùng nữ gia chủ cãi nhau nên hơi chút cung kính gật đầu thi lễ, sau đó khẩn trương nói:

" Chưởng môn của Thiết Phật Lĩnh Nộ Mục Kim Cương Trình Thế Lộc đã tới."

Dạ Kinh Đường biết Trình gia sẽ tìm đến gây chuyện, lần trước hắn phát giác được thân thể của Trình nhị gia là lạ, rất muốn nghiên cứu thêm về vấn đề đó, thế là liền nói:

"Hắn ở đâu? Hắn đến đập sản nghiệp Bùi gia sao?"

Trần Bưu lắc đầu, ngưng trọng nói:

"Không phải, hắn trói người lại."

?

Dạ Kinh Đường ánh mắt lạnh lẽo:

"Trói ai? Bùi Lạc."

"Không phải, trói Dương Quan!"

Trần Bưu thở dài:

"Trình Thế Lộc buông lời cảnh cáo nói, trước khi trời tối mà thiếu gia không đến Thanh Liên Sơn Trang, liền sẽ đem hai cái đùi còn lại của Dương Quan đánh gãy! Aizz, quá tàn bạo..."

"? ? ?"

Dạ Kinh Đường đứng thẳng mấy phần, âm thầm suy tư nửa ngày, cũng không nghĩ thông suốt cái mạch suy nghĩ của tên đầu sắt đó là gì, dò hỏi:

"Hắn đánh đồ đệ Tam Tuyệt Tiên Ông, cùng ta có liên quan gì? Ta dựa vào cái gì đi tới đó?"

Trần Bưu có chút nhún vai:

"Không biết a. Đoán chừng là vì lần trước tại Thúy Vi Các, Dương Quan quá sợ, một mực nói thiếu gia lợi hại, bị Thiết Phật Lĩnh xem như chó săn của chúng ta. Thiếu gia, chuyện này chúng ta quản hay là mặc kệ?"

Dạ Kinh Đường hơi trầm ngâm một lát:

"Ta suy nghĩ một chút, ngươi đi làm việc của ngươi đi."

"Được rồi."

Lạc Ngưng đợi tiêu sư rời đi, mới đi đến trước mặt:

"Lần trước ngươi nói Trình nhị gia kì lạ, lần này có cơ hội không đến kiểm tra sao?"

"Nhất định phải đi nhìn xem, không chừng có thể sờ ra manh mối kim lân đồ. Chỉ là Thiết Phật Lĩnh này làm việc so với Tống thúc còn cẩu thả hơn, ta đi qua đấy chẳng phải sẽ giống như là đầu bị úng nước, Dương Quan có liên quan gì tới ta đâu... Được rồi, thời gian còn sớm, trước tiên đi xem nhà đã."

Lạc Ngưng thấy vậy cũng không nhiều lời, tiếp tục xem xét trạch viện...

Sắc trời dần tối.

Bên trong Thanh Liên Sơn Trang gần bến tàu Giang An, bầu không khí nghiêm nghị.

Ở trong tường trắng ngói xanh, mười mấy tên tay chân Thanh Liên Bang im lặng đứng yên, lắng nghe một đạo lời nói bi thương từ bên trong truyền ra:

"Thiên địa làm chứng, ta và Dạ đại thiếu gia Thiên Thủy Kiều không có một chút quan hệ nào, hai cánh tay này của ta cũng đều do hắn chém đứt, Trình chưởng môn thật sự đem ta đánh chết,

hắn cũng sẽ không tới đâu. Việc này đâu có liên quan gì tới ta..."

Trong sảnh chính chưa thắp đèn, tia sáng hơi có vẻ ảm đạm.

Hai tay Dương Quan treo trên cổ, quy củ ngồi trên mặt đất, trên mặt đầy ủy khuất cùng bi phẫn, đoán chừng có thể viết ra mấy trang giấy.

Tháng trước bị Dạ Kinh Đường một đao bổ nát, chính đường chỉ vừa mới tu bổ lại, một cây chùy đồng cán dài đang dựng trong sảnh. Chùy đồng như quả bí đỏ, cao ngang người, cán dài đen nhánh hiện ra quang trạch.

Bên trong viện, trên ghế gỗ lim có cái hán tử to con đang ngồi, thân mặc cẩm bào, không hiện ra một chút nho nhã nào, vai to đô con tựa như một con gấu đang ngồi trên ghế.

Hán tử tên là Trình Thế Lộc, chưởng môn khai sơn lập phái Vân Châu Thiết Phật Lĩnh, hắn giống như đệ đệ là đầu trọc, nhưng hình thể lớn hơn đệ đệ hắn một vòng sàn sàn với Đồ Cửu Tịch trong Đầu Trâu Mặt Ngựa, tư thế cầm chén trà không phải bưng, mà là dùng hai ngón nắm vuốt chén trà, chậm rãi thổi hơi:

"Phù ～ "

Thanh âm như trâu ngựa thở dốc.

Trên giang hồ, hình dáng cơ thể lớn không nhất định là mạnh, nhưng lớn tới mức đạt ngoại hình này, không cần nghĩ cũng biết dưới một khối thịt sẽ cất g bao nhiêu sức lực.

Dương Quan ngồi ở cách đó không xa, hắn cũng được coi là cao to, nhưng so với người đang ngồi kia thì chỉ giống như tên lùn suy dinh dưỡng, rất vô tội giải thích:

"Gia sư của ta là Tam Tuyệt Tiên Ông Quảng Hàn Lân, Trình chưởng môn hẳn nghe nói qua..."

Chương 285 - Không Nói Gì Liền Chém

Chương 285. Không Nói Gì Liền Chém

Trình Thế Lộc giương đôi mắt hổ lên, mặc dù ngữ khí bình thản, nhưng lại khiến người khác cảm nhận như nghe được sấm rền:

"Sư phụ ngươi là người Ô Châu, tới Vân Châu, cũng phải kính lão tử ba phần."

"Đó là đương nhiên. Trình chưởng môn với gia sư đều là người giang hồ, giảng quy củ. Ngài muốn gặp Dạ đại thiếu, ta đi mời là được, cho dù quỳ xuống đất cũng sẽ đem Dạ đại thiếu gia mời đến, không mời được ngài gỡ hai chân ta cũng không muộn. Ngài không cho ta ra ngoài, Dạ đại thiếu chắc chắn không đến đây đâu?"

Trình Thế Lộc đặt chén trà xuống:

"Ngày mà con trai đệ đệ của lão tử bị đánh, ngươi còn ở đây nói tốt cho Dạ Kinh Đường..."

"Hai cánh ta đều bị hắn phế, ta sao dám nói xấu hắn chứ?"

"Vậy ngươi nói ta nghe, tại sao hôm đó hắn lại cho ngươi sắc mặt tốt, để ngươi đi trước ra bên ngoài quỳ liếm?"

"Bởi vì hắn đã từng đánh ta, ta có trí nhớ tốt..."

"Bởi vì hắn đánh ngươi thua tâm phục khẩu phục, ngươi liền nhận hắn làm long đầu."

Trình Thế Lộc nhìn thẳng Dương Quan:

"Cho dù là một con chó giữ cửa, hắn ra vào đều đạp hai cước. Người ngoài cũng không thể tùy tiện đụng tới, cái này gọi là quy củ giang hồ. Lão tử hôm nay muốn thu thập ngươi, nếu hắn không quản không hỏi, về sau sao có thể ngồi vững vàng vị trí long đầu ở kinh thành?"

Dương Quan sắc mặt đau khổ:

"Trình chưởng môn, lời này của ngài xác thực nâng ta quá cao rồi. Nếu ta được làm chó săn cho Dạ đại thiếu, hôm nay bị đánh cũng đáng, nhưng ta và Dạ đại thiếu không có một chút quan hệ nha. Dạ đại thiếu gia không tính là người giang hồ, người ta là thương nhân..."

Trình Thế Lộc nhìn vẻ ngoài thì giống như loại người không động não suy nghĩ, nhưng trên thực tế cũng không có thô kệch như vẻ ngoài.

Hắn biết Dương Quan oan uổng, sở dĩ dùng Dương Quan khai đao, là bởi vì Dạ Kinh Đường phía sau có Tĩnh Vương chống lưng.

Phía sau Trình Thế Lộc có giao thiệp với Lý tướng, cũng không quá kiêng kị, nhưng những việc đấm đá ở ngoài đường, nếu thật nháo đến quan trường, hai bên đều không tốt.

Muốn tìm lại mặt mũi cho con trai và đệ đệ, cũng chỉ có thể dùng ‘Chuyện giang hồ, dùng quy củ giang hồ giải quyết’.

Mà Trình Thế Lộc hôm nay chạy tới, hỏi thăm một phen, tìm hiểu thông tin của Dạ Kinh Đường một lượt, người hắn quen nếu không phải bình dân chính là quan sai, chỉ có Dương Quan được tính là người giang hồ, đánh hắn sẽ không náo tới quan phủ.

Mắt thấy sắc trời đã triệt để tối đen, Trình Thế Lộc không tiếp tục nhiều lời nữa, thân thể cường tráng đứng lên, cầm chùy đồng

dài cán lên:

"Trời tối rồi."

Dương Quan mặt mũi trắng bệch, vội vàng đưa tay:

"Trình chưởng môn, không đến mức, ai ai ai..."

Mắt thấy chùy đồng nâng lên, Dương Quan không dám phản kháng, chỉ là sắc mặt trắng bệch nhắm mắt lại, ngũ quan gần như co quắp các vết nhăn hội tụ lại một chỗ.

Nhưng từ đầu đến cuối không truyền đến cảm giác bị nện ở chân, ngược lại bên ngoài vang lên tiếngbước chân.

Bịch... Bịch...

Con mắt Dương Quan mở ra một đường nhỏ, nhìn về phía màn mưa bên ngoài sảnh chính, đã thấy một người mặc bộ áo bào màu đen, không nhanh không chậm xuất hiện ở cửa viện, trong tay cầm cây dù đen, bên hông treo thanh trường đao, phía sau còn có một nữ tử áo xanh thướt tha đi theo.

"? !"

Dương Quan sợ ngây người, hoàn toàn không ngờ tới Dạ đại thiếu gia lại trượng nghĩa như thế, coi hắn như chó săn mà đến, liền vội vàng đứng lên thở dài:

"Dạ công tử, ngài đúng thật là đem tiểu nhân để trong lòng sao? ! Đại ân này không thể báo đáp..."

Dạ Kinh Đường không có phản ứng lại với Dương Quan, đem dù đưa cho Lạc nữ hiệp, tay đặt trên đao bên hông đi vào màn mưa:

"Các hạ chính là Trình chưởng môn Trình Thế Lộc?"

Hai mắt Trình Thế Lộc trừng lớn, xoay xoay cổ, đi về hướng cửa lớn, kéo lê cái chùy trên mặt đất, tiếp đó một tiếng vang trầm phát ra:

"Mấy ngày trước, tiểu tử ngươi đánh..."

Sang sảng ~

Âm thanh rút đao cắt ngang lời nói.

Dạ Kinh Đường xác nhận đối thủ, về sau không có nửa câu nói nhảm, thân hình bạo khởi vọt thẳng về phía đối thủ.

Lạc Ngưng đứng ở cổng, nhìn thấy cảnh này cũng sửng sốt, thầm nghĩ: Ngươi vội vã trở về điều trị thân thể hay sao? Tốt xấu cũng nói vài lời xã giao chứ ... !

Trình Thế Lộc quả thực không ngờ tới tính tình cái long đầu thanh này so với hắn còn táo bạo hơn, mắt thấy Dạ Kinh Đường không một lời đã rút đao chém xuống, sắc mặt giận dữ, cầm trong tay chùy đồng cán dài trực tiếp đánh tới phía cửa, nói Dạ Kinh Đường cũng đang xông đến:

"AAAA!"

Keng ~

Dạ Kinh Đường dùng tay phải rút đao, lưỡi đao quét dưới chùy đồng, trường đao ở phía dưới chịu lực lớn tác động trong nháy mắt bị ép lui lại, hắn thuận thế dùng khuỷu tay phải chống đỡ sống đao.

Xoạt ~

Một ánh lửa từ bên trong chính đường bắn ra, dọa Dương Quan vội vàng bay nhào sang bên cạnh.

Dạ Kinh Đường lấy khuỷu tay làm điểm tựa nâng bội đao lên,

khiến chùy đồng thời lệch sang bên phải.

Nhân lúc đối phương lui ra, chỉ trong chớp mắt Dạ Kinh Đường mượt mà đổi tay cầm đao sang tay trái, mũi đao hướng về phía trước, trực tiếp đâm thẳng.

Xoạt ~

Chương 286 - Không Đánh Được Liền Nhận Thua

Chương 286. Không Đánh Được Liền Nhận Thua

Âm thanh trầm đục vang lên, mũi đao trực tiếp đâm vào ngực Trình Thế Lộc, nhưng khi tới ngực, lại khó tiến thêm nữa.

Lưỡi đao vào thịt, đáy mắt bốn người ở đây đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Dạ Kinh Đường trên đường tới đã cùng thảo luận qua với Lạc nữ hiệp về mức độ cứng rắn của cơ thể Trình Thế Lộc, nhưng ngay lúc này khi đâm một đao vào cơ thể của Trình Thế Lộc mới phát hiện cái người này giống như được bọc sắt quanh người, so ra không kém Xà Long cũng không kém.

Mà Trình Thế Lộc bị một đao đâm vào ngực, cũng giật mình với cái tiểu bối giang hồ vừa ngoi đầu lên này, so với đệ đệ hắn thì lợi hại hơn quá nhiều, và cũng từ một đao nhanh như bôn lôi này hắn nhận ra người này cùng đẳng cấp với hắn, thậm chí có khả năng còn mạnh hơn một chút.

Dù sao điểm mạnh của Trình Thế Lộc là toàn thân đao thương bất nhập, cơ thể cứng như núi, nếu như hắn có thân pháp không tầm thường giống như Thiết Tí Vô Thường Xà Long, khẳng định liền có khả năng cùng Quyền khôi Tưởng Trát Hổ giao thủ. Nào có dừng lại ở cái chức chưởng môn môn phái nhỏ ở Vân Châu chứ.

Phát giác tình thế không đúng, đôi mắt hổ chỉ nhìn thôi cũng đủ để hù dọa tiểu bối của Trình Thế Lộc dần lộ ra vẻ dè chừng, bắp thịt cả người cuồn cuộn, nhanh chân triệt thoái về phía sau,

đồng thời toàn lực quét chùy đồng về phía eo Dạ Kinh Đường.

Ầm ầm ~

Chùy đồng bí đỏ nện trên bàn trà, bàn trà ngay lập tức vỡ nát, gỗ vụn bay ra, trực tiếp đính vào vách tường.

Dạ Kinh Đường một đao khó mà phòng bị đối phương, vốn đang có chút kiêng kị, nhưng nhìn thấy tên này tuy mạnh mẽ nhưng lại không nhanh nhẹn, liền nhìn ra người này cùng Xà Long có khác nhau, đó là quá chậm.

Mắt thấy Trình Thế Lộc bị hình thể giới hạn không đủ linh hoạt. Dạ Kinh Đường nhanh chân lách mình đến sát bên cạnh Trình Thế Lộc, dùng một đao đâm vào phía sau lưng hắn, đồng thời tay trái ném cây châm lửa ra ngoài.

Phù phù ~~

Cây châm lửa bị ném ra ngoài không khí, lăng không lượn vòng, vụt lên một ngọn lửa, rơi chính xác vào đế đèn bên trong chính đường.

Đát !

Oanh ~

Dầu thắp bị ngọn lửa đốt lên, ánh lửa chiếu sáng chính đường.

Trình Thế Lộc không hiểu được ý tứ Dạ Kinh Đường, phát giác được thân pháp Dạ Kinh Đường quá linh hoạt, chùy đồng cầm trong tay vừa đánh vừa lui, muốn dựa vào góc tường để tránh phần lưng gặp công kích.

Dạ Kinh Đường đương nhiên sẽ không cho hắn cơ hội đó, đao thế như gió bức bách Trình Thế Lộc di chuyển trong đại sảnh.

Keng keng keng~

Trong hành lang, âm thanh đao binh đụng vào nhau nối thành một hồi liên thanh, đèn dầu cũng nhanh chóng bị đổ ra mặt bàn, lửa bén lên rèm vải, cả căn phòng khách bập bùng ánh lửa.

Trình Thế Lộc hai tay cầm chùy đồng nhanh chân di động, tránh né đao phong đồng thời đánh ra trọng kích, chỉ trong chốc lát đã đem vài cái bàn đập thành bột phấn.

Thùng thùng ~

Soạt ~

Dạ Kinh Đường lách qua lách lại, tận dụng mọi thứ để né tránh và ra chiêu, chỉ trong chớp mắt đã lưu lại bốn vết đao ở trước ngực và phía sau lưng Trình Thế Lộc, vẫn đang tiếp tục mượn nhờ ánh lửa để quan sát tình huống vết thương.

Lần trước đè Trình nhị gia ra đánh, hắn bất động, nhìn rất dễ.

Còn Trình Thế Lộc trước mặt, lại di chuyển loạn trong đại sảnh mờ tối, muốn nhìn rõ chi tiết khá khó khắn.

Dạ Kinh Đường vừa chém mấy đao, còn chưa nghiên cứu ra môn đạo gì đã thấy Trình Thế Lộc nắm chặt chùy đồng mạnh mẽ vung tới, đáy mắt lóe lên một vòng dị sắc, đành lùi lại mấy bước, tay giơ lên. Lưỡi đao Dạ Kinh Đường chợt ngưng, rơi ra bên ngoài hơn mấy trượng, lông mày cau lại:

"Vừa rồi mở miệng một tiếng lão tử hai tiếng lão tử, mới tiếp mấy đao đã định nhận thua?"

Trình Thế Lộc dò xét Dạ Kinh Đường vài lần, lại nhìn vào mấy vết đao trên cơ thể nói:

"Ngươi đang tìm tráo môn của ta?"

Tráo môn chính là những vị trí mà công phu ngoại công không

có luyện đến, không đủ rắn chắc, võ phu tuyệt đối sẽ không nói ra với người ngoài tránh bị người ta nhằm vào.

Dạ Kinh Đường đối với cái này đáp lại:

"Ta luôn chém vào lồng ngực a."

Trình Thế Lộc lắc đầu:

"Thân pháp ngươi quá tốt, liên tục năm đao chặt một chỗ, ta khẳng định sẽ nhận thua. Đông một đao tây một đao, rõ ràng đang tìm tráo môn. Ta không ngốc, hôm nay là ngươi lợi hại, ân oán ngày xưa xóa bỏ, cáo từ."

Dứt lời, Trình Thế Lộc liền mang theo chùy đồng đi ra ngoài cửa.

Dạ Kinh Đường không thể nào chém sâu vào được Trình Thế Lộc, mấy đao vừa rồi mới chỉ mới chém ra mấy vết thương nhỏ, lấy hình thể Trình Thế Lộc mà nói những vết thương này tương đương với bị mèo cào, căn bản không ảnh hưởng đến chiến lực. Chẳng qua Trình Thế Lộc không đủ linh hoạt, không chạm được vào hắn, tiếp tục đánh nữa chưa chắc đã nắm được phần thắng, Trình Thế Lộc sợ bị đối phương tìm ra vị trí tráo môn liền dứt khoát nhận thua. Như vậy cũng là không phải là loại người nói không thông.

Mặt khác, cũng có thể là do Trình Thế Lộc phát giác được Dạ Kinh Đường đang âm thầm quan sát vết thương của hắn, sợ sự tình luyện Minh Long Đồ lộ tẩy nên mới dừng lại.

Mặc dù trong lòng hoài nghi, nhưng chuyện này không có cách nào ở trước mặt đối phương hỏi, Trình Thế Lộc thấy tình thế không ổn đã dứt khoát nhận thua như vậy, hắn cũng không thể quang minh chính đại truy sát.

Chương 287 - Nữ Vương Gia Tới Tìm

Chương 287. Nữ Vương Gia Tới Tìm

Dạ Kinh Đường trầm mặc một lát, sau đó cũng không gây khó dễ, để Trình Thế Lộc bước nhanh rời đi.

"Như vậy đã xong?"

Dương Quan ở bên cạnh kinh hồn táng đảm, hoàn toàn không ngờ tới Nộ Mục Kim Cương lấy tính tình táo bạo nổi danh, sau khi bị chém mấy đao đã chạy trối chết, sửng sốt một lát lại phát hiện nửa mặt tường đều đang bốc cháy, mới phản ứng được, vội vàng gọi thủ hạ đến dập lửa, tiếp đó nói:

"Dạ công tử, ngài thật sự là quá trượng nghĩa, đại ân hôm nay không thể báo đáp..."

Dạ Kinh Đường không có tâm tư nói chuyện với tên Dương Quan đen đủi, thu bội đao vào vỏ rồi đi ra chính đường, đi đến trước mặt Lạc nữ hiệp cũng đang có chút mờ mịt:

"Lạc nữ hiệp, ngươi thấy thế nào?"

Lạc Ngưng miễn cưỡng nhìn qua phương hướng Trình Thế Lộc rời đi, nói khẽ:

"Chỉ muốn lấy lại mặt mũi thôi, thấy tình thế không đối phó được, dứt khoát nhận thua cũng coi như sáng suốt. Chỉ là Trình Thế Lộc vừa rồi khẳng định kiêng kỵ gì đó, là sợ bị tìm ngươi tìm ra tráo môn, hay là cái khác, khó xác định."

Dạ Kinh Đường quay đầu mắt liếc phía sau một chút, sau đó cùng Lạc Ngưng đi ra khỏi Thanh Liên Sơn Trang, thấp giọng nói:

"Có phải hắn đã phát hiện ra ta đang nghiên cứu Kim Lân đồ hay không?"

Lạc Ngưng hơi trầm ngâm nói:

"Không nhất định. Trình Thế Lộc mười mấy năm trước đã nổi danh, nhìn ra thiên phú cũng không thấp, nếu luyện kim lân đồ vài chục năm, hôm nay không có khả năng bị một đao của ngươi phá phòng thủ. Nhưng nói không luyện Kim Lân Đồ, thân thể cũng không rắn chắc tới mức này, cảm giác rất kì lạ."

"Có phải là mấy năm gần đây mới có được hay không, thời gian luyện được tương đối ngắn?"

"Rất khó xác định, phải nghĩ biện pháp cẩn thận điều tra thêm."

"Với thân phận của ta thì không thể làm loạn ở bên ngoài. Về thương lượng một chút, khoảng cách Thiết Phật Lĩnh với Bão Nguyên Môn không xa, ta sẽ mau chóng khởi hành, lấy danh nghĩa Hồng Hoa Lâu, đi xử lý chuyện của Bão Nguyên Môn, thuận tiện đi Thiết Phật Lĩnh xem."

Lạc Ngưng suy tư một lát:

"Người có tâm đều có thể đoán được Hồng Hoa Lâu sẽ đi gõ Bão Nguyên Môn, ngươi đi một mình thì phong hiểm quá lớn, ta cùng với ngươi đi một chuyến."

Dạ Kinh Đường đoán được Tam Nương là đang lo lắng cho an nguy của hắn, cũng sẽ luôn suy nghĩ cho hắn, nhất định sẽ muốn đi cùng hắn, hơi suy nghĩ:

"Về trước đã, để ta đi an bài hành trình một chút. Đáp ứng

giúp Tĩnh Vương tra án, nhưng mà vẫn chưa làm được việc gì. Muốn ra ngoài làm việc riêng còn phải nói một tiếng với Tĩnh Vương."

"Tin tức từ Nam Tiêu Sơn, đoán chừng còn phải đợi ba đến năm ngày nữa, trước tiên đem việc riêng giải quyết rồi lại nói sau, trở về cũng vừa vặn tra thân phận hung thủ kia..."

Ầm ầm ~

Trên không thành trì vang lên sấm rền, mưa bỗng nhiên lớn hơn, gió to thổi lên.

Phụ cận đường phố Xưởng nhuộm, Dạ Kinh Đường một tay cầm dù giấy dầu ngăn lại gió, trong ngực ôm Ngưng nhi tỷ tỷ, dùng thân thể che hạt mưa từ phương ngang hắt tới, miệng nhịn không được cợt nhả vài câu:

"Cái cơn mưa này, giống như ngươi đêm khuya ngày hôm trước. . . A! "

Lạc Ngưng núp ở dưới cánh tay Dạ Kinh Đường, lúc đầu tiểu tặc chủ động che gió che mưa cho nàng, trong lòng vẫn rất cảm động, lời này vừa nói ra, gương mặt lãnh diễm lập tức hóa thành xấu hổ giận dữ, hung hăng bấm một cái vào trên lưng Dạ Kinh Đường:

"Tiểu tặc, ngươi còn dám nhắc tới những việc này nữa xem? Ta cũng không phải cố ý. . . Ta cũng đã mua giường mới trả cho ngươi!"

Dạ Kinh Đường mỉm cười nhận lỗi, dùng tay áo che mưa gió, xem như chưa có chuyện gì sảy ra.

Bởi vì gần về nhà nên Dạ Kinh Đường tăng tốc bước chân, muốn vọt thẳng tiến vào đường phố xưởng nhuộm.

Nhưng Lạc nữ hiệp trong ngực, giống như là bị câu nói không che đậy kia làm phát bực, chuẩn bị quay đầu:

"Ta đi y quán Vương gia, đợi chút nữa nấu thuốc cho ngươi."

"Mưa lớn như thế, ngày mai hẵng đi."

"Không được! Tiểu tặc nhà ngươi càng ngày càng quá phận, ta cũng không phải là cái gì của ngươi cả, ngươi không nhớ ơn báo đáp cũng được, đừng có được nước lấn tới. . ."

"Xuỵt xuỵt, phía trước có xe ngựa."

Dạ Kinh Đường bước nhanh lên trước, bởi vì mưa rơi quá lớn, đi đến đầu đường phố xưởng nhuộm phố mới nghe được hơi thở của ngựa, nâng dù lên nhìn thì thấy một cỗ xe vua xa hoa đang dừng ở bên đường tránh mưa.

Ở bên cạnh xe ngựa có hộ vệ, cửa sổ mở ra, bên trong sáng ánh lửa.

Nữ vương gia dung mạo khí khái hào hùng xinh đẹp, ngồi ngay ngắn ở trong xe, từ cửa sổ xe nhìn sang hắn, đáy mắt mang theo một vòng dị dạng.

Chim chim núp ở trên vai Dạ Kinh Đường tránh mưa, vội vàng nâng lên cánh chào hỏi:

"Chít chít ~ "

Lạc Ngưng nhìn thấy nữ tử quý khí trong xe ngựa, sắc mặt hơi chuyển biến, như là tiểu tức phụ thẹn thùng hạ thấp người thi lễ, sau đó liền đem cây dù che mưa ra che bước nhanh chạy vào đường phố xưởng nhuộm.

Rầm rầm. . .

Mưa to đổ ập xuống, đem chim chim xối ướt khiến cho nó khẽ

run rẩy.

Chương 288 - Cho Phép Tới Minh Long Đàm

Chương 288. Cho Phép Tới Minh Long Đàm

Dạ Kinh Đường đứng trong mưa to không dễ nói chuyện, bước nhanh đi vào ngoài thùng xe:

"Điện hạ, sao ngươi lại tới đây?"

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân đặt ở trên người Ngưng nhi cô nương đang cúi đầu chạy đi, bình tĩnh nói:

"Vừa rồi có chuyện đến tìm ngươi, tiểu nha hoàn của Ngưng nhi cô nương nói ngươi vừa ra khỏi nhà, liền trú mưa ở chỗ này. Vào đây đi."

Dạ Kinh Đường nhảy lên xe ngựa, cúi đầu vào cửa, âm thanh mưa bên ngoài liền bị giảm nhỏ đi, chỉ còn lại tiếng vang nhẹ khi mưa rơi vào trần xe.

Đông Phương Ly Nhân thân mặc mãng phục đầu rồng béo, đang ngồi trên giường, ánh mắt còn đặt ở đầu phố:

"Vừa nãy ngươi cùng Ngưng nhi cô nương nói cái gì đó? Nàng hình như rất tức giận còn đang đánh ngươi."

Dạ Kinh Đường ngồi xuống bên cạnh cửa sổ xe, không thể nói tới điển cố Lạc nữ hiệp làm ướt ga giường, chỉ thuận miệng nói:

"Nói đùa vài câu mà thôi."

Đông Phương Ly Nhân từ bên cạnh giường lấy ra một khăn tay

màu trắng, đưa cho Dạ Kinh Đường lau nước mưa trên mặt:

"Ngươi nói lời thô tục đùa giỡn Ngưng nhi cô nương à?"

Dạ Kinh Đường nhận lấy khăn mặt xoa xoa mặt:

"Chỉ đùa một chút thôi, sao có thể nói đùa giỡn thô tục chứ."

"Hừ. . ."

Đông Phương Ly Nhân đoán chừng Dạ Kinh Đường dùng lời nói thô tục như trong sách nói với Ngưng nhi cô nương, nhưng cũng không có hỏi đến cùng, ngược lại nói:

"Minh Long Đàm có ích đối với việc luyện công của ngươi, bản vương muốn ngươi làm việc, cần ngươi mau chóng tăng thực lực lên, cho nên nói tốt vài câu với Thánh thượng, ngươi về sau có thể cầm lệnh bài tùy thời đi vào Minh Long Đàm. . ."

Dạ Kinh Đường sững sờ, nghĩ lại tới lời của Ngọc Hổ cô nương hôm qua, trong lòng rất ngoài ý muốn, dò hỏi:

"Thừa An điện thế nhưng là tẩm cung của Thánh thượng, chuyện này là điện hạ tự mình mở miệng sao?"

Đông Phương Ly Nhân vốn định gật đầu, để Dạ Kinh Đường nhớ đại nhân tình của nàng. Nhưng thật lòng mà nói thì nàng chưa từng nghĩ tới sẽ để cho Dạ Kinh Đường qua đêm ở Minh Long Đàm. Chuyện là đêm qua trước khi ngủ tỷ tỷ có nói với nàng:

"Ngươi muốn cho Dạ Kinh Đường đến Minh Long Đàm tập võ, không cần lén lút, ban thưởng hắn một khối lệnh bài tự do xuất nhập cung đình là được."

Tính cách Đông Phương Ly Nhân từ trước đến nay ngay thẳng, loại việc tranh công như này, không muốn làm, liền đáp lại nói:

"Thánh thượng nghe được việc ngươi không tiếc tính mạng tra

án, cảm thấy ngươi trung thành tuyệt đối và năng lực không tầm thường, muốn bồi dưỡng, mới cho phép ngươi vào Minh Long Đàm tập võ. Nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, người có được vinh hạnh đặc biệt này đều là tử trung chi sĩ của triều đình, ngươi đi nơi đó, liền phải cố gắng tiếp nhận trách nhiệm này."

Dạ Kinh Đường nghi ngờ nói:

"Điện hạ nói Minh Long Đàm không phải chân mệnh thiên tử không thể vào, còn có người nào đi vào nữa sao?"

"Rất nhiều, Tào công công đương triều, Tiết công công tiền triều, Ngụy công công. . ."

Dạ Kinh Đường nghe thấy một chuỗi công công, nơi nào đó hơi lạnh, thầm nghĩ: Muốn luyện công phu này trước phải tự cung, nguyên lai là có ý như vậy. . .

"Thái giám mới có thể qua đêm ở nơi đó? Kỳ thật ta cảm thấy ở bên ngoài từ từ luyện, cũng không sao."

"Chỉ cần ngươi biết chừng mực là được, không nghe không nhìn không nói trung thực tập võ, tự nhiên sẽ không tịnh thân ngươi. Ngày mai ngươi qua đây, bản vương mang ngươi tiến cung, dạy dỗ ngươi quy củ trước."

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ:

"Ngày mai chỉ sợ không tiến cung được."

"Có việc à?"

"Hai ngày tới có chút việc riêng. Vân Châu Bão Nguyên Môn, chiếm một phận sản nghiệp của Hồng Hoa Lâu, ta phải giúp Hồng Hoa Lâu giải quyết. Còn có Thiết Phật Lĩnh hôm nay muốn đánh ta, ta phải đi dọa bọn chúng một chút, phải ra ngoài ba đến năm ngày."

Đông Phương Ly Nhân đối với loại sự việc nhỏ như hạt vừng này, hiển nhiên có chút ý kiến:

"Loại chuyện này không cần ngươi tự mình đi giải quyết, bản vương phân phó một tiếng, để Xà Long và Thương Tiệm Ly đi . . ."

"Không cần. Loại chuyện nhỏ trong giang hồ này, mời điện hạ ra mặt, chính là chuyện bé xé ra to. Ta học được võ nghệ Hồng Hoa Lâu, đi một chuyến cũng là nên."

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy, cũng không nhiều lời:

"Thế đi nhanh về nhanh, ở bên ngoài chú ý an toàn, trở về nhớ dạy bản vương Bá Vương Thương. Cần bản vương an bài mấy tên hộ vệ cho ngươi hay không?"

"Không cần, ta làm việc từ trước đến nay rất ổn trọng. . ."

"Ngươi đi nơi nào cũng chém giết, còn dám nói mình ổn trọng? !"

Dạ Kinh Đường cười cười:

"Ta tự có chừng mực, điện hạ không cần phải lo lắng."

Đông Phương Ly Nhân thấy thế cũng không nhiều lời.

Dạ Kinh Đường hơi suy tư, nghĩ tới cuộc nói chuyện vừa rồi, từ lời nói của Ngây Ngốc suy ra, để hắn ở trong Minh Long Đàm tập võ, không phải chủ ý của ngây ngốc, rất có thể là Ngọc Hổ nương nương đã nói tốt với Nữ Đế. . .

Ngọc Hổ cô nương nhìn cũng không phải là bách hợp, chỉ vì thân là cung nhân không có lựa chọn khác, bị ép mài gương cùng Nữ Đế, tóc đều sầu tới bạc trắng. . .

Nhưng chuyện này mình vẫn không biết rõ thực hư...

Chương 289 - Quả Nhiên Là Khảo Nghiệm

Chương 289. Quả Nhiên Là Khảo Nghiệm

Dạ Kinh Đường suy nghĩ thêm chút, dò hỏi:

"Điện hạ, ngươi đối với cung nữ rất quen thuộc sao?"

Đông Phương Ly Nhân sững sờ, tưởng là Dạ Kinh Đường cuối cùng đã khai khiếu, chuẩn bị muốn mấy cái cung nữ mỹ mạo làm nha hoàn, dò hỏi:

"Quen thuộc một bộ phân cung nữ nổi trội, thế nào ngươi nhìn trúng cái cung nữ hoặc thị nữ vương phủ nào à? Bản vương phân phó một câu, đưa cho ngươi. . ."

Dạ Kinh Đường lắc đầu:

"Không phải, chính là gần đây quen biết cái cung nữ, cảm giác nàng không thích ở trong cung, cả ngày phát sầu. . ."

Đông Phương Ly Nhân hơi nghi hoặc, thầm nghĩ: Đây là đau lòng cho cung nữ không được sủng ái, muốn anh hùng cứu mỹ nhân? Nàng dò hỏi:

"Tên là gì?"

Dạ Kinh Đường ngồi gần lại mấy phần, thấp giọng nói:

"Gọi là Ngọc Hổ, điện hạ có biết hay không?"

". . ."

Ở ngoài thùng xe lốp bốp, bên trong xe ngựa lâm vào tĩnh mịch.

Mắt Đông Phương Ly Nhân trừng lớn mấy phần, đầu rồng béo cũng mở rộng ra, không biết đang suy nghĩ cái gì, dù sao ánh mắt càng ngày càng tức giận, cuối cùng đưa tay bắt lấy cổ áo Dạ Kinh Đường, nhấn ở bên trên chỗ tựa lưng, bốn mắt nhìn nhau, đằng đằng sát khí:

"Ngươi có ý gì? Muốn bản vương thành toàn cho các ngươi?"

Dạ Kinh Đường đã nghĩ tới việc nói chuyện cung nữ cho Ngây Ngốc nghe, có thể sẽ bị ngây ngốc hiểu lầm. Nhưng không ngờ tới ngây ngốc sẽ bỗng nhiên ăn dấm, phản ứng lớn như thế!

Như này còn để cho ta tìm kiếm cung nữ trong cung. . .

Quả nhiên là khảo nghiệm. . .

Dạ Kinh Đường bị nhấn ở bên trên toa xe, cũng không có phản kháng, chăm chú giải thích:

"Ta cùng Ngọc Hổ không có quan hệ gì, cũng không phải muốn mang nàng về làm vợ bé, chỉ hiếu kì hỏi một chút thôi. . ."

Đông Phương Ly Nhân cẩn thận nhìn chằm chằm con mắt Dạ Kinh Đường, xác định Dạ Kinh Đường không phải là có tình cảm lưu luyến với tỷ tỷ, ngọn lửa vô danh ở đáy lòng mới có chút tiêu giảm, nhưng lông mày vẫn hơi nhíu lại:

"Ngươi có biết nàng là ai không?"

Dạ Kinh Đường nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, thấp giọng nói: "Chính nàng nói mình là ái phi của Thánh thượng, thường xuyên ngủ cùng Thánh thượng, có phải có chuyện này hay không?"

? ?

Thị tẩm?

Thường xuyên ngủ cùng tỷ tỷ là Thái hậu nương nương cơ mà. . .

Có lẫn lộn gì sao?

Đông Phương Ly Nhân có chút nghiêng đầu, một lát mới hiểu được ý tứ: khẳng định là tỷ tỷ lại nói hươu nói vượn, lừa bịp Dạ Kinh Đường hiệp khí đầy người, tuổi nhỏ không hiểu chuyện. . .

Đông Phương Ly Nhân vốn định giải thích là tỷ tỷ không ham nữ sắc, nhưng mà nghĩ lại, để Dạ Kinh Đường hiểu lầm tỷ tỷ thích nữ nhân, hĩnh như cũng không phải chuyện xấu. . .

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt:

"Ngọc Hổ trong lòng có tình cảm chân thành Thánh thượng, mỗi ngày đều được sủng hạnh, ngươi tốt nhất đừng có ý đồ xấu."

Dạ Kinh Đường chỉ hiếu kì nên hỏi một chút, nghe vậy khẽ thở dài:

"Loại sự tình này kỳ thật rất bình thường, ta cũng không có ý gì. . . Lại nói điện hạ là thân muội muội của Thánh thượng. . ."

? ?

Đông Phương Ly Nhân hít vào một hơi, không nói chuyện.

Dạ Kinh Đường có chút đưa tay:

"Là ta quá lo lắng. Điện hạ rõ ràng thích nam nhân. . ."

!

Vấn đề này, Đông Phương Ly Nhân gật đầu hay lắc đầu đều không ổn, chỉ có thể dùng sức nhấn Dạ Kinh Đường xuống, trầm giọng hỏi lại:

"Ngươi từ chỗ nào nhìn ra được?"

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ:

"Trực giác."

". . ."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy cái đề tài này có chút lạ, đem cổ áo buông ra, ngồi nghiêm chỉnh, khôi phục trạng thái nữ vương gia:

"Thiên phú của ngươi nên dùng trên việc tra án, tìm hiểu yêu thích của nữ nhân để làm gì? Lần sau không được phép làm như vậy nữa."

Dạ Kinh Đường chỉnh lý vạt áo, cười nói:

"Minh bạch, sắc trời đã tối, ta đưa điện hạ về vương phủ."

Đông Phương Ly Nhân ngồi xe ngựa trở về, Dạ Kinh Đường nếu thật đi theo thì nàng còn phải phái người trả lại, trực tiếp khua tay nói:

"Ngươi về đi, làm xong việc lập tức trở về, chú ý an toàn."

. . .

Một lát sau, trong ngõ nhỏ.

"Òm ọp, òm ọp, òm ọp. . ."

Chim chim lông xù, núp ở dưới tay Dạ Kinh Đường, không ngừng thúc giục.

Dạ Kinh Đường dùng tay áo che chắn chim chim, đội mưa xông qua đường tắt đen sì, chạy đến dưới cửa hiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong viện một mảnh đen kịt, chỉ có cửa sổ phòng chính phát ra ánh sáng, có thể nghe được trong phòng truyền đến oanh thanh yến ngữ:

"Ta hôm nay đi lòng vòng quanh Minh Long Lâu, Cừu đại hiệp hình như đang ở trên đường nhỏ bên cạnh Nha Môn, bên cạnh còn có người Nha Môn, ta không dám đi vào."

"Ai bảo ngươi chạy loạn tới đó?"

"Ta tùy tiện dạo chơi thôi, sách đã chép xong. . ."

"Ta phải cùng Kinh Đường ca của ngươi đi Bão Nguyên Môn một chuyến, mấy ngày nay ngươi ở nhà thành thật cho ta. . ."

"Aizz ~ trước kia sư nương đi chỗ nào cũng đều mang theo ta, hiện tại có Kinh Đường ca, liền có mới nới cũ. . . A! Ta sai rồi. . ."

Chương 290 - Đi Theo Bảo Vệ

Chương 290. Đi Theo Bảo Vệ

Dạ Kinh Đường cũng không có chạy vào phòng chính tham gia náo nhiệt ngay, mà quay về phòng rửa mặt thay sang y phục sạch sẽ. Chờ sau khi sửa soạn xong, Dạ Kinh Đường đến đứng trước cửa sương phòng, hơi chút chần chừ, cảm thấy nếu tiếp tục đem Tiểu Vân Ly đánh cho bất tỉnh, xác thực có hơi không ổn. Việc kia thì chuyến đi này hoàn toàn có thời gian để trò chuyện bèn mở miệng nói:

"Ngày mai đoán chừng phải đi đường sớm, Lạc nữ hiệp sớm nghỉ ngơi đi ta cũng đi ngủ đây."

"Ngươi ngủ thì kệ ngươi, ta đã bắt đầu ngủ rồi, còn đem người ta đánh thức. . ."

"Sư nương rõ ràng chưa ngủ, ô. . ."

Dạ Kinh Đường nhếch miệng hiện lên ý cười, đè xuống một chút tạp niệm trong lòng, đóng cửa lại, ngồi xuống trên giường, bắt đầu diễn luyện Ngọc Cốt Long Tượng đồ. . .

——— ———

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Hôm sau.

Đinh~ đinh~

Chuông sớm vang lên, đêm qua cuồng phong được mưa nặng hạt cọ rửa, đường phố kinh thành đều trở nên rực rỡ hẳn lên.

Cửa hàng trên Thiên Thủy Kiều vừa mở cửa, tiêu sư trong tiêu cục, ngồi ở cửa ra vào quán hoành thánh ăn sáng.

Ngõ nhỏ Bùi gia cách đó không xa, có một con ngựa béo đang đứng, bên hông ngựa có một cái bọc treo binh khí, là một cái binh khí cán dài được bọc kín lại.

Ở giữa tường trắng ngói xanh, Dạ Kinh Đường mặc võ phục màu đen, dùng miếng vải đen bọc Ly Long Hoàn Thủ Đao lại treo ở bên eo, đứng trước cửa sổ nói chuyện:

"Tam Nương, loại chuyện nhỏ này, một mình ta đi là được, đối phó cái Bão Nguyên Môn mà thôi, còn để Lâu chủ và Thiếu chủ cùng đi, người giang hồ biết được khẳng định bị lấy ra làm trò cười. . ."

Trong cửa sổ chính là Tam Nương, có thể nghe được tiếng mặc quần áo xột xoạt, thanh âm nữ tử trời sinh mang theo ba phần mềm mại đáng yêu từ bên trong vang lên:

"Chu gia đen tối vô cùng, Chu lão thái công đã sớm không quản, trời mới biết bọn hắn có bí mật tới trả thủ hay không. Ta đi cùng với ngươi, yên tâm hơn chút."

Dạ Kinh Đường cũng không để ý việc Tam Nương đi chung, nhưng Lạc nữ hiệp cũng đi theo, lần trước hai người cãi nhau thiếu chút nữa đem hắn phân thây, nếu trên đường lại ầm ĩ, hắn sợ là không có cách nào còn sống đi đến Bão Nguyên Môn.

"Ngưng nhi và ta đi chung. . ."

"Nàng đi với ngươi thì có thể làm được cái gì? Nàng chỉ là giáo chủ phu nhân, danh khí lớn nhất giang hồ chính là dáng dấp đẹp mắt mà thôi."

" Võ nghệ Ngưng nhi rất lợi hại. . ."

"Nàng lợi hại hơn nữa có thể lợi hại bằng ta? Ngươi là Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu, biết rõ chuyến này có nguy hiểm, ta mặc kệ không hỏi đem an nguy gửi ở trong tay Bình Thiên Giáo, vậy còn làm lâu chủ làm gì?"

Trong lúc nói chuyện, cửa phòng mở ra.

Bùi Tương Quân mặc váy tím đậm, là kiểu ăn mặc nữ gia quyến thương nhân khôn khéo già dặn, từ trong nhà đi tới:

"Ngươi để nàng trở về không được sao, đây là việc của Hồng Hoa Lâu, nàng đi theo một chuyến, ta cũng không cách nào cho nàng tiền công."

Dạ Kinh Đường lắc đầu:

"Đã bàn bạc xong, người cũng chờ ở bên ngoài, ta để Ngưng nhi trở về, sợ là nàng sẽ trực tiếp về Nam Tiêu Sơn."

". . ."

Bùi Tương Quân nhìn ra khó xử của Dạ Kinh Đường, trong lòng cũng rất bất đắc dĩ.

Kinh Đường lần này đi ra ngoài làm việc cho Hồng Hoa Lâu, xác thực có nguy hiểm, nàng là nữ chưởng môn, cũng không thể buông tay mặc kệ; nếu ngay cả cái việc này cũng giao cho giáo chủ phu nhân đi làm, nàng còn có thể làm cái gì?

Kinh Đường muốn dẫn theo giáo chủ phu nhân, nàng cũng không có khả năng đuổi đi. . .

Giáo chủ phu nhân tốt xấu cũng được xem là Tông Sư, ba người cùng đi ra ngoài, dù sao tính an toàn cũng lớn hơn so với hai người. . .

Nhưng nàng và giáo chủ phu nhân đi cùng một chỗ, Kinh

Đường uống thuốc mới dám một tay mỗi bên ôm một người, không uống thuốc sợ là sẽ khó lòng đỡ được. . .

Bùi Tương Quân hơi suy nghĩ một chút, cảm thấy nàng đi ra ngoài là để đề phòng Kinh Đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đâu phải đi đoạt nam nhân, không cần thiết phải đi chung một chỗ, vụng trộm đi theo không được sao. . .

Ý niệm tới đây, Bùi Tương Quân mở miệng nói:

"Thôi, ta chỉ là quan tâm an nguy của ngươi. Ngươi đã có nắm chắc, liền đi sớm về sớm, đừng để ta lo lắng."

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng thở ra, an ủi Tam Nương vài câu, về sau liền cáo từ ra cửa phủ.

Một lát sau, ngựa đi trên đường phố Thiên Thủy Kiều.

Lạc Ngưng thân mang Thanh Y đầu đội mũ che mặt, chờ đợi ở bên đường, chim chim thì ngồi xổm ở bên chân, nhìn qua quầy điểm tâm phía xa xa.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường ra, Lạc Ngưng đi đến trước mặt:

"Nói xong rồi sao?"

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu, đưa tay ra:

"Đi thôi, đi nhanh về nhanh."

Lạc Ngưng nhìn chung quanh một chút, thấy không có người chú ý, mới phi thân nhảy lên, ngồi ở phía sau Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường sợ Lạc Ngưng rơi xuống, muốn kéo tay của nàng đặt ở trên lưng, kết quả bị né tránh, hắn đành phải bỏ đi ý định, quay đầu nói:

"Đi nào."

"Chít chít. . ."

Đát... đát. . .

Rất nhanh, một con ngựa chở hai người một chim, rời khỏi Thiên Thủy Kiều.

Chương 291 - Hai Sát Thủ Bàn Chuyện

Chương 291. Hai Sát Thủ Bàn Chuyện

Mà tại sau khi hai người ra khỏi cửa thành không lâu, một con liệt mã màu đen, cũng từ trong cửa thành chậm rãi đi ra. Cưỡi trên lưng ngựa là nữ tử mặc trang phục màu đen, đầu đội mũ đen che mặt, bên hông ngựa treo một binh khí dài bọc vải đen, nhìn tư thế hiên ngang, mang mười phần khí thế hiệp nữ, nhìn về phía con đường ở xa xa, cưỡi ngựa đuổi về hướng tây bắc. . .

Một bên khác, biên giới Vân Trạch hai châu, tại một tòa tiểu trấn vô danh.

Mưa to qua đi mặt trời dâng cao, đem đại địa biến thành lồng hấp, trên đường phố tiểu trấn cũ kỹ không nhìn thấy nửa cái bóng người, chỉ có một con cho đang ngồi xổm lè lưỡi ở chỗ thoáng mát, nhìn chằm chằm rượu thịt trong cửa sổ tửu quán.

Bên trong cửa sổ tửu quán, là tiếng ăn như gió cuốn, ở giữa xen lẫn tiếng nói chuyện phiếm vụn vặt:

"Việc này không dễ làm lắm, theo ta thấy, trực tiếp cầm tiền đặt cọc là được, rồi trốn sang Bắc Lương. . ."

"Người giang hồ, giảng quy củ, thanh danh một khi xấu, đi Bắc Lương cũng không được việc gì."

"Aizz. . ."

. . .

Tửu quán không lớn, tổng cộng bốn cái bàn, lão chưởng quỹ tự mình làm đầu bếp ở phía sau, bên trong tửu quán có hai người ngồi.

Hai người một cao một thấp, trên người mặc áo choàng màu xám trắng, trời quá nóng nên xắn tay áo lên rất cao, hai người đang ăn rượu thịt, bên cạnh trên tường có gác mấy thứ binh khí.

Nam tử vóc dáng cao hơn, mày kiếm mắt hổ, tướng mạo có chút lão thành ổn trọng, tên là Vương Thừa Cảnh, người giang hồ đặt biệt hiệu Băng sơn hổ, thuộc về du hiệp nước Yến, danh khí không nhỏ ở Yến Châu, nhưng hai năm trước bởi vì thù hận trên giang hồ, đắc tội Tiệt Vân Cung, khiến hắn không có cách nào tiếp tục đặt chân ở Yến Châu, đành từ đó đến nay lưu lạc giang hồ.

Ngồi ở đối diện là Vương Thừa Cảnh, đệ đệ song sinh của hắn, người giang hồ gọi Vương Nhị, dáng người hơi thấp, nhưng cực kì cường tráng, đang cầm rượu thịt ăn uống thoải mái.

Hai huynh đệ Vương gia, là hai người luyện võ đơn thuần, trên giang hồ không được tính là đỉnh tiêm; nhưng cũng giống như Lục Sát, hai người liên thủ hợp kích, bổ sung dài ngắn cho nhau, phối hợp khăng khít, cả công lẫn thủ, nếu không phải là thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, căn bản là không làm gì được họ.

Vương Nhị mở to miệng cắn từng miếng thịt, thấy huynh trưởng do dự, lại nói:

"Số bạc này tuy nhiều, nhưng muốn giết người, không có ai là loại người lương thiện cả. Người Nha Môn đương nhiên không cần phải nói, giết xong phải lập tức trốn sang Bắc Lương. Dạ Tứ Lang là mệnh căn tử của Hồng Hoa Lâu, nếu tin tức chúng ta giết hắn rò rỉ ra bên ngoài, Hồng Hoa Lâu coi như không còn người đi nhưng chỉ dựa vào tài lực mạnh mẽ nện, cũng có thể ném ra mười cái đại

tông sư vây quét Vương thị song hùng chúng ta. . ."

"Người chết như đèn diệt, chỉ cần thành công, Hồng Hoa Lâu sẽ phải nghĩ làm sao để đối mặt với cục diện trước mặt, chứ không phải táng gia bại sản báo thâm thù. . ."

Vương Thừa Cảnh bưng chén lên, dò xét trái phải, thấy không có người nghe lén, mới tiếp tục nói:

"Cũng giống như công tử Chu gia vậy, thù giết cha bày ở trước mặt, sau khi tìm tới chúng ta, đầu tiên vẫn là muốn giải quyết phiền phức Hồng Hoa Lâu trước. Giết Dạ Kinh Đường của Nha Môn, Chu Anh chỉ có thể báo thù rửa hận, không có ích chút nào; mà giết Dạ Tứ Lang ép chết Hồng Hoa Lâu, Chu Anh liền có thể dựa vào công trạng này lấy lại vị trí Thiếu đương gia. Đứng trước mặt gia nghiệp to như vậy, cha chết thì tính là gì cơ chứ. . ."

Vương Nhị để chén rượu xuống, lau miệng:

"Cũng không thể nói như vậy, Chu Anh cũng coi như là hiếu tử, để chúng ta có cơ hội giết ai thì giết, giết hết thì cho hai phần tiền. Kinh thành tương đối gần, chúng ta trước tiên đi thử cọng rơm cứng Dạ Kinh Đường một chút. . ."

Vương Thừa Cảnh lắc đầu:

" Người Nha Môn bị giết, Vân Châu khẳng định sẽ giăng ra thiên la địa võng lùng bắt hung thủ, nguy hiểm quá lớn. Trước tiên đến Bão Nguyên Môn bắt chết Dạ Tứ Lang, Chu gia nói Dạ Tứ Lang đại khái gần đây sẽ đi ra ngoài, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này về sau khó thực hiện."

Vương Nhị nhẹ gật đầu, lau mồ hôi trên trán, như có điều suy nghĩ:

"Được mầm mống tốt như thế, Hồng Hoa Lâu không có khả năng không có chút đề phòng, chuyện này nhìn như nào cũng là

quá nguy hiểm. Chúng ta có thể dùng kế sách xua hổ nuốt sói, mượn đao giết người hay không?"

"Ồ?"

"Chính là như vậy, chúng ta đem tin tức Dạ Tứ Lang có khả năng đi Bão Nguyên Môn, đưa cho Nha Môn Dạ Kinh Đường, để hai người này tự giết lẫn nhau. . ."

Vương Thừa Cảnh trực tiếp im lặng:

"Hồng Hoa Lâu buôn bán mạn thuyền đứng đắn, Nha Môn còn đang ước có thể hỗ trợ, từ đó lấy một chút phí của Hồng Hoa Lâu. Ngươi thật cho rằng Hồng Tài Thần mai danh ẩn tích, là do sợ bị quan phủ bắt à? Người ta là sợ bị quan phủ thu phí đó. . ."

"A, thật sao. . . Ta còn có một kế. . ."

"Ăn cơm của ngươi đi!"

Chương 292 - Chim Chim Bị Mua Chuộc

Chương 292. Chim Chim Bị Mua Chuộc

Tây Bắc Vân Châu, Tam Hà trấn.

Ngân Nguyệt cong như móc câu, ánh trăng thanh lãnh chiếu vào bên trên tiểu trấn ánh đèn thưa thớt, vài chiếc đèn lồng nhẹ nhàng đung đưa theo gió.

Đinh linh. . . Đinh linh. . .

Cái chuông ở cổ con ngựa vang lên, một con ngựa từ cửa trấn tiến vào, đứng ở trước cửa quán trọ, bên cạnh là một nam một nữ.

Bôn ba đường dài cả ngày, người nhọc chim mệt, Lạc Ngưng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, cũng không nói chuyện, trực tiếp đi vào quán trọ.

Dạ Kinh Đường tung người xuống ngựa, đem Hắc lân thương bên hông ngựa lấy xuống, đem dây cương giao cho tiểu nhị, vuốt ve xoa nắn eo của mình. Nắn eo cũng không phải bởi vì cưỡi ngựa đi đường mệt mỏi, mà là trên đường đi bị bóp đau một chút.

Hai châu Vân Trạch đều là đại bình nguyên, ra khỏi kinh thành chính là đồng ruộng mênh mông vô bờ, phong cảnh cũng có nhưng giống nhau như đúc, nhàm chán không có gì đáng xem.

Dạ Kinh Đường cưỡi ngựa nhìn đường, cũng không mệt, nhưng Lạc nữ hiệp ngồi ở phía sau không có chuyện gì để làm, trong lúc di chuyển liền có chút ngủ gà ngủ gật, nửa đường tựa vào trên lưng hắn, vì không muốn ngã ngựa, tay vẫn là vòng ôm

lấy eo hắn.

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một chút, cái này không phải rất lãng mạn sao, trong lúc nhàn rỗi, thuận tay sờ vào tay Lạc nữ hiệp. Sau đó liền đem Lạc nữ hiệp sờ tỉnh, eo liền bị vặn mạnh một cái, cả đường đi nàng liền không quan tấm đến hắn nữa.

Dạ Kinh Đường cầm theo trường thương tiến vào quán trọ, có thể thấy được Lạc nữ hiệp đã lên lầu.

Tam Hà trấn là con đường chính từ Lương Châu vào kinh thành và từ Vân Châu lên phía bắc, lúc Dạ Kinh Đường vào kinh cũng là đi đường này, cũng ở quán trọ này.

Ban đêm quán trọ không có nhiều người, lão chưởng quỹ lớn tuổi, đang đứng trong quầy đánh bàn tính.

Bởi vì Dạ Kinh Đường lần trước tới, mang mấy chục người, để lại ấn tượng rất sâu, lão chưởng quỹ nhìn thấy liền mở miệng chào hỏi:

"Nhìn cách ăn mặc của khách quan, đi kinh thành một chuyến là phát tài rồi sao. Ta liền nói khách quan tuấn tú lịch sự, không phải vật trong ao."

Dạ Kinh Đường đi đến trước quầy, từ trong ngực lấy ra chứng minh thân phận:

"Chưởng quỹ có trí nhớ tốt. Ở kinh thành làm chút công việc, cũng không tệ lắm."

Thuận miệng nói hai câu, trả tiền cọc phỏng, sau đó Dạ Kinh Đường liền đi hậu viện đun nước nóng rồi mới vào trong phòng lầu hai.

Gian phòng quán trọ có chút rộng rãi, các loại đồ dùng trong nhà đầy đủ, nhưng mà giường hiển nhiên chỉ có một cái.

Lạc Ngưng hành tẩu giang hồ kinh nghiệm phong phú, cẩn thận kiểm tra căn phòng, xác định không có dị dạng, lại lấy ra ga giường sạch sẽ mang theo, trải ở trên giường quán trọ.

Dạ Kinh Đường mang theo nước nóng đẩy cửa đi vào, vừa vặn nhìn thấy Lạc nữ hiệp duyên dáng yêu kiều, dọn giường tỉ mỉ đang ở tư thế cúi người, khiến cho cổ áo có hơi trễ xuống. . . mặt trăng thật tròn!

Lạc Ngưng phát hiện thất thố, lập tức ngồi dậy, quay đầu, ánh mắt lạnh lùng.

Dạ Kinh Đường thần sắc như thường, mang nước nóng vào nhà, đổ vào thùng tắm sau tấm bình phong:

"Thời tiết quá nóng, cả người đều là mồ hôi, tắm rửa một chút rồi ngủ."

Lạc Ngưng biết Dạ Kinh Đường vừa rồi đang nhìn cái gì, muốn nói Dạ Kinh Đường vài câu, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua, tới trước thùng nước nói:

"Ngươi tắm trước đi, ta đợi chút nữa sẽ tự mình đi múc nước."

"Đi ra bên ngoài, ta là một cái nam nhân, để nữ quyến đi múc nước, còn không phải bị chưởng quỹ cười chê sao. Ngươi tắm đi, có cần ta đi ra ngoài hay không?"

Lạc Ngưng thấy tiểu tặc thức thời như thế, cũng không thể cự tuyệt, nghĩ một chút liền nói:

"Ngươi đừng nhìn loạn là được rồi, nếu để cho ta phát hiện. . ."

"Biết rồi."

Dạ Kinh Đường để chim chim ở trên nóc nhà quán trọ, sau đó

lấy ra địa đồ, xem xét đường đi tới Bão Nguyên Môn, và Thiết Phật Lĩnh.

Lạc Ngưng khí chất thanh lãnh đứng ở trong bình phong, nhón chân lên dò xét, sau khi xác định Dạ Kinh Đường rất tuân thủ quy củ, mới yên tâm cởi đai lưng, đem một bộ Thanh Y treo bên trên bình phong, lại rút dây cởi cái yếm màu trắng, ngồi vào trong thùng tắm.

Ào ào ~~

Bên tai Dạ Kinh Đường giật giật, trong nội tâm quả thực có chút bất ổn, thời gian tựa như 'Một ngày bằng một năm chờ đợi' như này cũng không duy trì được bao lâu.

Đương lúc Dạ Kinh Đường nhìn xem địa đồ và suy nghĩ lung tung, trên đường phố ngoài cửa sổ, vang lên rất vó ngựa nhỏ tiếng.

Lộc cộc, lộc cộc. . .

Tiếp theo trên nóc nhà cũng truyền tới tiếng vang "Cô. . . Cô? Chít chít. . .".

Ánh mắt Dạ Kinh Đường ngưng tụ, đáy lòng cảm thấy không đúng.

Từ bên trong tiếng kêu chim chim, có thể phân biệt ra được ba loại tin tức:

Chú ý, có người khả nghi tới gần.

Ai thế?

Không có việc gì không có việc gì, chim chim nhìn hoa mắt. . .

Loại tình huống này, trước kia chưa hề xuất hiện qua với chim chim; trước kia mặc dù có phán đoán sai, cũng là trực tiếp hủy bỏ đề phòng, sẽ không có loại phản ứng này.

Cái này mang đến cho hắn một linh cảm giống như chim chim phát hiện nguy hiểm, sau đó địch nhân lấy ra đồ ăn ngon, chim chim bị mua chuộc. . .

Dạ Kinh Đường cũng không cảm thấy chim chim sẽ bị người xa lạ qua đường mua chuộc, người tới khẳng định là quen biết, thân mật cũng là mười phần có thể tín nhiệm được đủ để bao trùm lên quyền chỉ huy của hắn.

Người như này chỉ có bốn cái, ngây ngốc, Lạc nữ hiệp, Tam Nương, Tiểu Vân Ly.

Ngây ngốc nhiệm vụ thiết yếu là ở kinh thành, không cho địch nhân bất cứ cơ hội nào, đi đâu cũng là mang mười mấy cái bảo tiêu, sẽ không vụng trộm tới.

Tiểu Vân Ly lại càng không cần phải nói, mẹ không ở nhà, có thể nói là được thả cửa chơi đùa.

Vậy còn lại chỉ có. . .

?

Chương 293 - Giả Vờ Quân Tử Sao?

Chương 293. Giả Vờ Quân Tử Sao?

Dạ Kinh Đường ngồi thẳng mấy phần, đứng dậy đi ra cửa sổ, hơi đẩy cửa ra cúi đầu dò xét, có thể thấy được một người đội mũ đen, dẫn theo một cây binh khí tiến vào cửa quán trọ. . .

? !

Dạ Kinh Đường há to miệng, có chút mơ hồ vòng.

Cùng lúc đó, Lạc nữ hiệp tắm rửa sau tấm bình phong cũng nghe được tiếng kêu của chim chim, dừng lại động tác, thấp giọng hỏi thăm:

"Có bất thường sao?"

Dạ Kinh Đường không ngờ tới Tam Nương sẽ âm thầm đi theo, nhưng mà nghĩ đến mức độ quan tâm của Tam Nương đối với hắn, lại bình thường trở lại.

Trước câu hỏi của Lạc nữ hiệp, Dạ Kinh Đường không biết nên trả lời như thế nào, hơi chút chần chừ, chỉ nói là:

"Không có gì, có cái người giang hồ vào quán trọ thôi, ngươi tiếp tục tắm đi."

Lạc Ngưng nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục tắm rửa.

Rầm rầm ~

Chờ tắm rửa sạch sẽ, về sau Lạc Ngưng từ thùng tắm đứng dậy, đổi sang tiểu y sạch sẽ, vốn muốn mặc lại váy, nhưng tiếp theo cũng sẽ đi ngủ, như vậy thì hiển nhiên là vẽ vời thêm chuyện, nghĩ nghĩ, liền ôm ngực âm thanh lạnh lùng nói:

"Tiểu tặc, ngươi đừng quay đầu."

Đầu óc Dạ Kinh Đường có chút loạn, đứng ở cửa sổ nhìn đường:

"Được."

Bịch bịch. . .

Lạc Ngưng ôm quả dưa hấu trong cái yếm, bước nhanh đi đến trước giường, nằm ở bên trong, đem chăn mỏng đắp lên trên người, mới thở phào nhẹ nhõm:

"Đi ra bên ngoài không tiện, ngươi và ta thay nhau gác đêm. Ngươi gác trước, sau nửa đêm gọi ta."

Dạ Kinh Đường rất là nghiêm chỉnh gật đầu:

"Được."

Lạc Ngưng có chút ngoài ý muốn, mím môi một cái, ngữ khí nhu hòa mấy phần:

"Ngươi giúp ta đem nước đổ đi, cũng tắm một chút đi."

"Không cần."

Dạ Kinh Đường trực tiếp đi đến sau tấm bình phong, bắt đầu cởi quần áo.

?

Lạc Ngưng sững sờ, muốn nói tiểu tặc không biết xấu hổ,

nhưng nước nàng tắm rất sạch sẽ, chấp nhận một chút cũng không phải không được, cũng không nói cái gì.

Ào ào ~~

Âm thanh bọt nước bắt đầu vang trong phòng.

Lạc Ngưng khẽ cắn môi dưới, đáy mắt cảm xúc phức tạp, trong lòng đoán được đại khái, đợi chút nữa tiểu tặc đi ra, khẳng định là trần truồng đi tới giường chiếu.

Nàng nổi giận khó tả nói:

"Tiểu tặc! Ngươi muốn làm ta tức chết phải không?"

Tiểu tặc sau đó một chút cũng không quan tâm, lại gần vừa dỗ vừa lừa:

"Lạc nữ hiệp không phải nói phải điều trị thân thể cho ta sao?" Hoặc là "Chỉ ôm một chút, hôm nay còn chưa ôm, Lạc nữ hiệp không muốn giữ lời hay sao?"

Sau đó hắn sẽ ôm chặt lấy nàng thi thoảng còn sờ ngực nàng.

Nàng dù trong lòng tràn đầy xấu hổ và giận dữ, nhưng đi ra ngoài lúc nào cũng có thể gặp phải chuyện ngoài ý muốn, vẫn nên chú trọng đại cục, điều trị thân thể cho tiểu tặc. . .

Vừa nghĩ tới đó, đôi mắt đẹp trong suốt cuả Lạc Ngưng đúng là hiện ra sương mù mông lung, cảm thấy mười phần ủy khuất, nghiêng đầu nhìn sang tường, giống như hiệp nữ bi tình chờ đợi chịu nhục lại không thể làm gì.

Soạt ~

Tiếng nước dừng lại, rất nhanh lại vang lên bước chân.

Thân thể Lạc Ngưng xiết chặt, nhắm mắt, không có nhìn ra

phía ngoài, chỉ là cầm bội kiếm bên người, chỉ cần tiểu tặc dám nhào lên, liền hung hăng chống đỡ, trước tiên đem thái độ bày ra rồi tính tiếp.

Nhưng. . .

Bịch bịch bịch. . .

Tiếng bước chân đi tới cửa sổ.

Lạc Ngưng hơi nghi hoặc một chút, có chút mở ra mắt dò xét, Dạ Kinh Đường vậy mà mặc quần áo sạch sẽ, tóc cẩn thận tỉ mỉ, đứng chắp tay ở phía trước cửa sổ, khí thế lạnh lùng phối hợp thân hình vĩ ngạn, liền tựa như một cây thương tùng vô tình vô dục ngạo nghễ cùng thiên địa không ngã!

? ? ?

Lạc Ngưng nằm trên gối sửng sốt một chút, mới dò hỏi:

"Tiểu tặc, ngươi không tắm rửa sao?"

Dạ Kinh Đường quay đầu, nhìn về Lạc nữ hiệp:

"Tắm rồi nha."

"Tắm rồi tại sao mặc. . . Mặc chỉnh tề như vậy? Giống như muốn đi ra ngoài. . ."

"Đi ra bên ngoài, lúc nào cũng có thể xảy ra sự cố, ăn mặc chỉnh tề, cũng tránh cho gặp phải sự tình chật vật."

Dạ Kinh Đường đứng chắp tay, tiếp tục nhìn xuống đường.

Lạc Ngưng mắt đầy mờ mịt, thầm nghĩ: Tiểu tặc làm sao bỗng nhiên đứng đắn như vậy, đổi tính rồi rồi ư?

Mặc dù biết tiểu tặc khẳng định là giả vờ, nhưng lần này quả

thật khiến nàng rất thoải mái, nghĩ nghĩ, nghiêng đầu ra hiệu về gối ở bên cạnh:

"Đứng ở đó làm gì, đóng cửa lại rồi thì ngươi có thể nhìn cái gì? Tới nằm xuống đi, chúng ta luân phiên gác đêm."

". . ."

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt cằm, đi đến giường nằm xuống, đưa tay nhấc lên chăn mỏng.

Hắn vốn cho rằng Lạc nữ hiệp rất đề phòng, đi ngủ sẽ mặc đồ ngủ, nhưng vừa mới vén lên. . .

Nửa người trên là cái yếm màu xanh nhạt, không có cách nào hoàn toàn che khuất dưa hấu, còn có thể nhìn thấy đường vòng cung ở hai bên mép. . .

Phía dưới là quần màu trắng mỏng, bởi vì nằm thẳng nên bó vào người, lờ mờ có thể nhìn thấy. . .

? !

Chăn mền trên người Lạc Ngưng bị xốc lên, sắc mặt biến hóa, liền vội vàng kéo chăn mỏng, vốn định lạnh giọng giáo huấn một câu.

Kết quả tiểu tặc trước mặt, phản ứng so với nàng còn lớn hơn, lập tức xoay người sang chỗ khác, một bộ dáng 'Tiểu sinh đường đột, cô nương chớ trách', có chút đưa tay:

"Thật ngại quá, ừm. . . Lạc nữ hiệp đi ngủ làm sao không mặc váy vậy?"

Lạc Ngưng biểu lộ hơi ngẩn ra, bị bộ dáng này của Dạ Kinh Đường làm cho mình giống như tỷ tỷ đang câu dẫn thiếu hiệp, âm thanh nàng lạnh lùng nói:

"Ta đi ngủ thì mặc y phục làm gì? Cho phép ngươi nằm xuống chứ đâu có cho phép ngươi vén chăn mền."

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu, đoan chính nằm xuống ở bên người, bội đao tựa ở đầu giường, nhắm mắt lại.

Chương 294 - Lạc Nữ Hiệp Câu Dẫn

Chương 294. Lạc Nữ Hiệp Câu Dẫn

Lạc Ngưng cảm thấy tiểu tặc là đang 'Dục cầm cố túng', muốn khinh bạc nàng lại không muốn chủ động, tự nhiên cũng không để ý, nhắm lại mắt đi ngủ, chờ tiểu tặc không giả bộ được nữa, nhưng. . .

Lần chờ đợi ròng rã này chính là nửa canh giờ!

Trong ngoài quán trọ triệt để an tĩnh lại, không có một chút tiếng vang, chỉ còn lại ánh trăng chiếu vào trên sàn nhà.

Lạc Ngưng lặng lẽ mở mắt ra màn, ngắm nhìn tiểu tặc - một mặt chính khí, dù hắn đang nhắm nghiền hai mắt, cũng có thể cảm nhận được hắn đang cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh, thật sự là đang gác đêm, đề phòng ngoài ý muốn. . .

Hắc?

Tiểu tặc trúng tà à?

Lạc Ngưng lòng tràn đầy mờ mịt, còn có chút không thích ứng việc tiểu tặc quân tử như thế.

Mặc dù cảm giác này rất tốt, chăm chú mà nghiêm túc, có vẻ rất dễ chịu. . .

Nhưng hôm nay đã có chim chim canh gác, ngươi trong phòng nghiêm túc như vậy để làm gì?

Hơn nữa hai người đi ra ngoài làm việc, lúc nào cũng có thể gặp phải chuyện ngoài ý muốn, trạng thái cơ thể không được điều trị tốt, vạn nhất tiểu tặc xảy ra chuyện. . .

Nếu tiểu tặc vượt quy củ, nàng liền cắn răng nhẫn nhục, điều trị một chút cho tiểu tặc. . .

Nhưng ngươi cũng quá quy củ rồi?

Lạc Ngưng có chút mộng, vậy mà không biết tràng diện này nên xử lý như thế nào.

Tiểu tặc nghiêm túc làm chính sự như vậy, nếu nàng chủ động chỉ huy điều trị thể xác tinh thần cho hắn, chẳng phải là giống như dục cầu bất mãn. . .

Nhưng không chủ động, tiểu tặc cũng bất động, cơ thể hắn còn chưa chữa trị khỏi đã xảy ra chuyện làm sao bây giờ. . .

Xem ra cần phải nghĩ biện pháp để tiểu tặc chủ động. . .

. . .

Dạ Kinh Đường nhắm mắt ngưng thần, bằng vào pháp môn đặc thù Thiên Hợp Đao để cảm giác chi tiết hoàn cảnh xung quanh, có thể mơ hồ đánh giá ra, lầu hai có ba người đang ở.

Tam Nương hẳn là ở phòng thứ hai bên trái, mặc dù nghe không được thanh âm, nhưng có thể cảm giác được bước chân nhỏ bé, giống như còn dán ở trên vách tường nghe lến. . .

Xột xoạt xột xọat ~~

Chính lúc Dạ Kinh Đường hết sức chăm chú điều tra tình huống, chợt phát hiện, bên tai truyền đến tiếng vang.

Mở mắt ra nhìn đã thấy Lạc nữ hiệp ngủ thiếp đi, có thể là hơi nóng, đem chăn mỏng kéo xuống, lộ ra cái yếm và trăng tròn. . .

Mắt Dạ Kinh Đường hơi co lại, cấp tốc nhìn lên trần nhà, tĩnh khí ngưng thần, giữ vững bản tâm, chớ suy nghĩ lung tung, Tam Nương ở ngay sát vách, làm cái gì cũng đều sẽ bị nghe thấy.

Đem Lạc nữ hiệp trêu trọc đến tỉnh lại, khẳng định sẽ tức giận mắng hắn, nói hắn là sắc phôi, về sau không điều trị thân thể cho hắn. . .

Lạc nữ hiệp không điều trị thân thể cho hắn, Tam Nương không chừng liền sẽ xông tới.

Nếu khống chế cục diện tốt, có lẽ có thể một pháo nổ hai lần, nhưng khống chế không tốt, khẳng định là hỗn hợp đánh kép, không chừng phải ra ngoài chuồng ngựa ngủ. . .

Nhưng cũng không biết có phải Lạc nữ hiệp ở trong quán trọ ngủ không quen hay không, trở mình, mặt hướng về hắn, theo động tác tay dẫn đến miếng vải màu xanh trượt ra chút. . .

Lúc ấy, con mắt Dạ Kinh Đường, khoảng cách tới dưa hấu chỉ có hai thước, cúi đầu liền có thể. . .

Toát.

!

Con mắt Dạ Kinh Đường trừng lớn mấy phần, muốn đem đầu dời đi chỗ khác, nhưng lần này cái cổ có chút không nghe sai khiến.

Dạ Kinh Đường há to miệng, cảm thấy đây là khảo nghiệm quan trọng nhất đời này của mình, vì không để cho cục diện mất khống chế, vẫn là cắn răng, nhìn lên trên trần nhà, thầm nghĩ:

Đường đường nam nhi bảy thước, há có thể vì sắc đẹp mê hoặc. . . Ưm. . .

Lạc nữ hiệp trằn trọc, lại lật người, đầu đặt ở vai hắn, gương mặt cách cổ chỉ gang tấc, hà hơi vào trong cổ hắn.

Dạ Kinh Đường cắn răng, thần sắc như 'tiểu Thanh thông đồng với Pháp Hải', 'quốc vương Nữ Nhi quốc gặp Đường Tăng', nhẹ nhàng để Lạc nữ hiệp nằm đúng tư thế, đem chăn mỏng kéo lên cổ cho nàng, tiếp tục bất động như núi.

". . ."

Lạc Ngưng đều sợ đến ngây người, trước kia mỗi ngày đều hi vọng tiểu tặc có thể kính lễ đối với nàng, không nghĩ tới thật đúng là mộng tưởng thành sự thật.

Nhưng ngươi ở kinh thành không đứng đắn chút nào, sao đi ra ngoài không có ai lại thành như vậy. . .

Cũng đã tới nửa đêm, nên cùng chim chim đổi ca. . .

Lạc Ngưng ngủ một lát, âm thầm cắn răng, mở mắt ra, nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Tiểu tặc, có phải ngươi rất khó chịu hay không?"

"Ta không có khó chịu chút nào, Lạc nữ hiệp ngủ tiếp đi."

Lạc Ngưng mặt như băng sương, rất là nghiêm túc, hơi chống thân thể lên:

"Ngươi có khó chịu hay không, ta còn không biết? Chính ngươi nhìn!"

Dạ Kinh Đường cúi đầu nhìn bên dưới:

"Đây là phản ứng tự nhiên, ta thật không có việc gì. . ."

"Ngươi còn nói không có việc gì! Ngươi chính là muốn để ta chủ động điều trị thân thể cho ngươi sao? Ngươi. . . Ngươi làm sao

lại vô sỉ như vậy? Ưm"

Dạ Kinh Đường bịt kín miệng Lạc nữ hiệp cắt ngang nàng nói chuyện, ôn nhu nói:

"Được được được, ta là có ý này. Trong quán trọ không tiện, Lạc nữ hiệp đừng lên tiếng."

Lạc Ngưng lúc đầu muốn giãy dụa một chút, nhưng sợ tiểu tặc lại phát bệnh, liền quay đầu đi, khẽ cắn môi dưới, không nói. . .

. . .

Chương 295 - Yêu Hồ

Chương 295. Yêu Hồ

Trong một gian phòng khác.

Mũ che mặt màu đen để lên bàn, trường thương dựng ở đầu giường, trên mặt đất bày biện một đôi giày.

Bùi Tương Quân giữ nguyên áo nằm ở trên gối, nhắm mắt, âm thầm phân tích các loại cục diện sẽ gặp khi đi đến Bão Nguyên Môn.

Kinh Đường còn nói sẽ đi Thiết Phật Lĩnh dạo chơi, chỉ sợ là lại đi đánh Trình Thế Lộc một trận, cái tính tình này quả thực có chút lớn. . .

Nhưng mà đi ra ngoài bên ngoài vẫn là rất ổn trọng, cùng giáo chủ phu nhân ngủ chung một chỗ lại có thể ngồi vững, trong lòng mà không loạn. . .

"Ừm ~ . . ."

Đương lúc nàng suy nghĩ lung tung, bỗng có tiếng mập mờ khó tả truyền vào trong tai.

Gương mặt thục mỹ của Bùi Tương Quân có chút cứng đờ, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe, phát hiện cách đó không xa truyền đến tiếng hừ của giáo chủ phu nhân, khi có khi không, xấu hổ ma mị.

! !

Bùi Tương Quân mở ra mắt, gương mặt đỏ ửng lên, nhẫn nhịn nửa ngày, về sau hai đầu lông mày lại hiện lên một tia nén giận.

Cái yêu hồ này. . .

Giáo chủ phu nhân đào chân tường gây họa cho Kinh Đường, nàng ở bên cạnh làm bảo tiêu canh gác, cái này không phải là khổ nàng sao. . .

Bùi Tương Quân là một cái nữ nhi gia chưa xuất giá, sao có thể chịu được nỗi ủy khuất này, muốn xoay người trở về kinh thành.

Nhưng nàng đi ra ngoài là phòng ngừa Kinh Đường bị người âm hiểm tính toán, cũng không phải đến để ăn dấm.

Yêu nữ giúp Kinh Đường điều trị thể xác tinh thần, ban đêm làm loại chuyện này rất bình thường. . .

Tùy cơ hành sự, không tức giận không tức giận. . .

Bùi Tương Quân hít vào một hơi thật sâu, cuối cũng vẫn là không rời đi, nhưng tâm can gào thét không chịu được, hơi suy nghĩ, nâng tay lên đập hai lần cào vách tường.

Thùng thùng ~

Động tĩnh cách đó không xa dừng lại hẳng.

Một lúc lâu sau, mới truyền đến tiếng nói nhỏ của giáo chủ phu nhân:

"Quán trọ có người ở ~ . . . Tiểu tặc, ngươi xong chưa?"

. . .

Bùi Tương Quân nghe thấy thanh âm giáo chủ phu nhân khẩn trương quẫn bách, cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, trở mình, nhắm hai mắt lại.

Sau một lúc lâu lại dùng chăn mỏng vùi lấp gương mặt. . .

Đêm hè khô nóng.

Dưới Thiết Phật Lĩnh có ánh lửa dày đặc lấm ta lấm tấm, trăm cái lò lửa đặt ở trong tiểu trấn bên ngoài sơn lĩnh, thỉnh thoảng có dân phu đẩy khoáng thạch đổ vào.

Trình Thế Lộc hình thể tráng kiện như trâu, cầm theo chùy đồng cán dài, không nhanh không chậm đi đến con đường bằng đá ở trong núi, trên thân sớm đã đổi lại cẩm bào hoàn hảo, nhưng mà thời tiết quá nóng, không cài cổ áo, lộ ra lông ngực như gấu ngựa.

Cuối con đường bằng đá là một sơn trang, là trang viên tư nhân của Trình gia, vừa mới đi đến cửa sơn trang, liền có một người thanh niên, bước nhanh chạy đến trước mặt:

"Cha, ngài trở về rồi. Sự tình Nhị thúc như thế nào?"

"Không thấy người lão tử đầy bụi đất sao? Ngươi nói có thể như thế nào?"

"Ây. . ."

Người trẻ tuổi biểu lộ cứng đờ, cũng không dám hỏi nhiều, đi ở bên người cười làm lành:

"Cha không có việc gì liền tốt, quân tử báo thù mười năm không muộn. Đúng, xế chiều hôm nay khi cha rời đi, có cái người giang hồ tới, tự mình tìm tới ta, nói muốn mua dầu hỏa hòa tan, để mở mộ tiền triều. . ."

Trình Thế Lộc đưa một bàn tay vỗ lên đầu nhi tử, mắt hổ trừng lớn:

"Mẹ nó, thứ này mà ngươi cũng dám bán linh tinh sao?"

Dầu hỏa hòa tan là cấm vật triều đình đã thông báo, đổ vào trên tảng đá, có thể hòa tan đại hầu hết vật liệu đá, khiến cho đá

biến giòn, dễ dàng phá mở.

Bởi vì sợ tặc tử phá hư tường thành, cướp ngục, trộm mộ. Dầu hỏa tan là tuyệt mật triều đình, nghiêm cấm bách tính luyện chế tàng trữ.

Người trẻ tuổi tự nhiên biết thứ này không nên mua bán linh tinh, xích lại gần mấy phần, tay giơ lên, dựng thẳng lên ba ngón tay:

"Người kia đưa ra con số không nhỏ, bằng cỡ này."

Bước chân Trình Thế Lộc dừng lại, dò hỏi:

"Muốn mua bao nhiêu?"

"Ba mươi thùng, không nhiều, đến lúc triều đình thẩm tra đối chiếu số lượng, qua loa tắc trách một chút liền có thể thông qua."

Thân phận chính thức của Trình Thế Lộc là đốc công mở quặng sắt cho triều đình, bởi vì có quan hệ trong triều, tự mình đầu cơ trục lợi chút hàng cấm cũng không có việc gì. Nhưng ba mươi thùng dầu hòa tan, nếu dùng đúng cách chỉ cần thời gian mấy ngày liền có thể đánh nát tạo ra một cửa ở kinh thành, nguy hiểm tuyệt đối không nhỏ.

Trình Thế Lộc lau đi mồ hôi trên đầu trọc, dò hỏi:

"Ngươi xác định là dùng để đào mộ? Lần trước có người tới đây mua, sau đó làm sập một cái tòa phật tháp, đập chết hơn ba mươi người khách hành hương, lão tử phải đưa mấy rương bạc lớn, mới đem cái mông lau sạch sẽ. . ."

Người trẻ tuổi lời thề son sắt cam đoan:

"Khẳng định là như vậy, ta vừa gặp mặt đã ngửi được mùi của xác thối, mặt lại trắng, xem xét chính là thường xuyên xuống đất

làm việc vào bên đêm. . ."

"Được rồi, hành động bí mật một chút."

"Cha ngài yên tâm, ta đi làm cái này. . ."

Chương 296 - Tới Sơn Lĩnh

Chương 296. Tới Sơn Lĩnh

Trình Thế Lộc trò chuyện xong việc vặt, về sau trực tiếp đi vào một gian phòng xá phía sau vách đá của sơn trang.

Bên trong phòng xá là bài trí thư phòng, cạnh tường đặt mấy hàng giá sách, bày ra các loại thư tịch kinh điển.

Trình Thế Lộc hiển nhiên không có thói quen đọc sách, đem binh khí tùy thân đặt ở trên giá binh khí, sau đó đến bên cạnh giá sách, cầm một quyển sách, đẩy sang bên cạnh, liền lộ ra một cái cổng vòm.

Cổng vòm thông đến thạch thất ở sau núi, có đường hầm đi xuống quặng mỏ phía dưới, xem như là một con đường để rút lui, nếu có cường địch dột kích có thể cấp tốc trốn đi xa.

Trình Thế Lộc đi vào trong thạch thất, thắp lên ngọn đèn, liền thấy được bên tường đặt một bộ áo giáp.

Áo giáp là trọng giáp, chỉnh thể màu trắng bạc, có miếng lót vai đầu sói, từ tính chất đến xem thì hẳn là có xuất xứ từ quân ngũ tinh nhuệ nhưng trải qua thời gian có một chút tổn hại.

Trình Thế Lộc đứng trước áo giáp, đốt nén hương lên, sau đó từ phía dưới áo giáp, cầm lên một cái bát vàng.

Bên trong bát vàng có nước và ngâm một viên châu màu trắng, lớn bằng trứng bồ câu, sau khi ngâm mấy ngày, nước trong chén đã biến thành sương mù màu trắng.

Lao xao~

Trình Thế Lộc cẩn thận từng li từng tí lấy bạch châu trong nước ra, tay tựa như đang kẹp một khối sắt nóng. Tiếp đó hắn cầm bát, đi đến bên cạnh bể tắm trong thạch thất nhỏ, cầm chén nước đổ vào trong ao, cởi áo bào, cả người ngâm vào trong hồ, ngay cả mặt cũng vùi sâu vào trong đó. . .

Cùng lúc đó, dưới Thiết Phật Lĩnh.

Đại hắc mã dừng ở trong rừng cây, chim chim xù lông, đứng tại đỉnh một cây tùng, ngắm nhìn con đường phương xa.

Dưới tán cây, Dạ Kinh Đường cởi ra ngoại bào, mặc một bộ áo bào đen kiểu dáng bó người.

Lạc Ngưng mang mũ đen che mặt đứng ở bên cạnh, giương mắt nhìn lên sơn trang phía trên Thiết Phật Lĩnh:

"Ta còn tưởng rằng Thiết Phật Lĩnh chỉ là tiểu môn phái, không nghĩ tới lại có quặng mỏ lớn như thế."

"Thiết Phật Lĩnh là quặng mỏ của triều đình, toàn bộ sản xuất đều phải nộp lên trên, dùng cho chế tạo quan đao quân giới. Trình Thế Lộc chỉ là đốc công hỗ trợ làm việc thôi."

Dạ Kinh Đường chỉnh trang lại quần áo, đồng thời quan sát con đường ngoài bìa rừng. Đêm qua hắn phát hiện Tam Nương đi theo, từ đó vẫn luôn cú ý chú ý đến, ngay cả thời điểm ăn dưa hấu đều phải cẩn thận từng li từng tí. Kết quả Tam Nương nghe ngóng cả đêm, cũng không có xông tới, ngay cả lời đều không nói.

Dạ Kinh Đường nằm ngủ, về sau rạng sáng cùng chim chim thay ca, vốn định vụng trộm đi sang tâm sự với Tam Nương. Kết quả mới vừa đi tới cửa phòng, Tam Nương liền đem cửa khóa chặt, cũng không biết là sợ hắn không ăn đủ muốn làm trận thứ hai hay là bị động tĩnh kia làm cho ủy khuất, không có mở cửa.

Dạ Kinh Đường thấy Tam Nương biết nàng đã bại lộ, cũng không có cưỡng ép đi vào, chờ đến sắc trời sáng rõ, Tam Nương liền che đến cực kỳ chặt chẽ, dẫn ngựa xuất phát trước.

Dạ Kinh Đường thúc ngựa chạy tới Thiết Phật Lĩnh, trên đường cũng để chim chim điều tra, có thể xác định Tam Nương vẫn luôn theo ở phía sau làm bảo tiêu.

Dạ Kinh Đường nhìn lại vài lần, đem y phục mặc tốt, về sau từ trong tay Lạc nữ hiệp tiếp nhận mũ rộng vành:

"Ta đi vào, ngươi chờ ở bên ngoài, có chuyện gì chim chim sẽ phát tín hiệu."

Lạc Ngưng biết Trình Thế Lộc không phải là đối thủ của Dạ Kinh Đường, nhưng vẫn nghiêm túc nhắc nhở:

"Con thỏ đường cùng còn đạp ngược lại ưng, phần lớn người đều không phải là chết vì võ nghệ thua người, mà là chết vì khinh địch, dù là đối phó lưu manh chợ búa, ngươi cũng phải toàn lực tập trung tinh thần."

Dạ Kinh Đường đang muốn đem khăn che mặt kéo lên, lại nháy nháy mắt.

?

Lạc Ngưng hiểu rõ ý tứ ánh mắt này, sợ tiểu tặc đi làm việc mà còn suy nghĩ lung tung, cũng không có lộ ra dáng vẻ lạnh như băng nữa, mà như là người vợ hiền lành tiễn phu quân ra chiến trường, nhón chân lên, hai tay chạm má Dạ Kinh Đường, hôn nhẹ trên môi:

"Được rồi, nghĩ chính sự đi, tránh để trong lòng có tạp niệm khác."

Dạ Kinh Đường cười cười, đem khăn che mặt kéo lên, hít một

hơi thật sâu, mang theo hắc lân thương được miếng vải đen bao quanh, không nhanh không chậm đi lên núi đá.

Lạc Ngưng ở bên trong núi rừng im ắng chờ đợi, đồng thời điều tra xung quanh Thiết Phật Lĩnh, để tránh bị người mai phục.

Thiết Phật Lĩnh là môn phái giang hồ, không có khả năng không có đệ tử, điều tra sơ bộ, toàn bộ Thiết Phật Lĩnh có chừng hơn hai trăm môn đồ, nhưng đều đang ở xung quanh quặng mỏ dưới sơn lĩnh, đảm nhiệm giám sát, quản lý quặng mỏ.

Trên dãy núi, là trạch viện tư nhân Trình gia, có mấy cái môn đồ tuần tra trên đường núi, để tránh người không có phận sự chạy lên, quấy rầy chưởng môn thanh tu, trừ cái đó ra chưa nói tới phòng hộ của nơi khác.

Dạ Kinh Đường là quang minh chính đại đến nhà, không đi nhanh, mang theo một cây trường thương, chạy chầm chậm dưới ánh trăng, chờ môn đồ Thiết Phật Lĩnh đi tới.

Nhưng môn đồ Thiết Phật Lĩnh, an nhàn quá lấu, tính cảnh giác quá thấp, ở trên đường núi tập hợp lại cùng nhau bình luận kỹ nữ trong thành, Dạ Kinh Đường đã đi đến sườn núi rồi mà không có ai chú ý tới.

Lạc Ngưng đối với cái này có chút im lặng, chính thời khắc buồn bực ngán ngẩm đánh giá chung quanh, chợt phát hiện bên ngoài căn phòng độc lập ở sườn núi Thiết Phật Lĩnh, có mấy đạo bóng người.

Phòng lẻ loi trơ trọi một mình ở một góc sơn lĩnh, ở nơi xa của phòng xá, xung quanh còn có người trông coi, nửa đêm cũng không thắp lên một ngọn đèn, chỉ là mượn ánh trăng khuân đồ.

Lạc Ngưng hơi có vẻ nghi hoặc, im ắng đi đến gần đó thì thấy một cái quý công tử, cầm trong tay là roi, đang chỉ huy người

khuân vác, đem một đống thùng gỗ ôm lên xe đẩy.

Khoảng cách quá xa cộng thêm sắc trời lại tối, nhìn không quá rõ ràng, Lạc Ngưng quan sát một lát, thấy Dạ Kinh Đường đã tiếp xúc với người Thiết Phật Lĩnh, liền không chú ý việc nhỏ không quan hệ này nữa, bước nhanh lên sơn lĩnh. . .

Chương 297 - Cho Biết Ba Chữ Hồng Hoa Lâu

Chương 297. Cho Biết Ba Chữ Hồng Hoa Lâu

Trong thạch thất lặng ngắt như tờ.

Trình Thế Lộc ngâm mình ở trong hồ nước không nhúc nhích tí nào, có thể thấy được trên mặt nước bồng bềnh từng tia từng sợi sương mù, làn da màu cổ đồng bắt đầu ửng hồng bên trong nước sôi.

Đông đông đông. . .

Bước chân cùng tiếng đập cửa, từ bên ngoài vang lên:

"Lão gia? Lão gia? Không xong. . ."

Soạt ~

Trên mặt Trình Thế Lộc hiển hiện vẻ giận dữ, nhảy người lên, cấp tốc mặc áo bào vào, đi ra thư phòng bên ngoài thạch thất, nổi giận mắng:

"Đêm hôm khuya khoắt gào cái gì? Cha ngươi chết rồi à?"

"Lão gia, người Hồng Hoa Lâu đến, là Dạ Tứ Lang."

? !

Vẻ giận dữ của Trình Thế Lộc dừng lại, sờ đầu trọc một cái:

"Hắn đến Thiết Phật Lĩnh làm gì? Bão Nguyên Môn ở bên kia cơ mà, hắn chuẩn bị dùng lão tử khai đao hay sao?"

"Không biết nha, Dạ Tứ Lang đang chờ ở đại sảnh, lão gia nhanh lên một chút. . ."

Hồng Hoa Lâu là giang hồ hào môn, so với Thiết Phật Lĩnh thì lớn hơn nhiều, Thiết Phật Lĩnh nhiều nhất chỉ có thể so sánh với một đường khẩu của Hồng Hoa Lâu.

Nhưng hiện tại Hồng Hoa Lâu quá phân tán, Trình Thế Lộc lưng đang tựa triều đình, quan hệ rất cứng, tại Vân Châu là Thiên Tử, cũng không quá kiêng kị Hồng Hoa Lâu.

Trình Thế Lộc không nghĩ ra ý đồ đối phương đến, ngẫm lại liền cầm lấy chùy đồng cán dài, đi ra ngoài giao chùy cho quản gia, sau đó đi về chính đường sơn trang.

Ngân Nguyệt như sương, chiếu vào trong sơn trang phong cảnh lịch sự tao nhã.

Bên ngoài đại sảnh, có hơn mười tên môn đồ Thiết Phật Lĩnh, cầm trong tay bó đuốc, sắc mặt hơi có vẻ khẩn trương, cũng không dám vọng động, yên lặng chờ chưởng môn đến.

Bên trong chính đường rộng lớn không một ánh đèn, tám cái ghế bành đặt ở hai bên trái phải, ở giữa là một cái bàn, hai bên trái phải là hai tấm đại ỷ.

Một cây trường thương có miếng vải đen bao bọc, dựng ở đại ỷ.

Khách nhân mặc hắc bào đội mũ rộng vành, đang ngồi tại chủ vị, thấy không rõ khuôn mặt, trong tay cầm chén trà sứ trắng, ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn vuông gỗ lim.

Cộp~

Cộp ~

Chờ đợi một chút, bên ngoài chính đường truyền đến tiếng bước chân, một đạo tiếng nói to vang lên:

"Dạ thiếu chủ tự mình đến nhà, Trình mỗ không có tiếp đón từ xa, còn xin rộng lòng tha thứ."

Trình Thế Lộc thân mặc cẩm bào, nhanh chân đi vào trong cửa, thấy Dạ Tứ Lang đang ngồi ở vị trí chủ nhà, bước chân dừng lại, đáy mắt có chút bất mãn:

"Người tới là khách, nhưng giọng khách át giọng chủ liền không đúng, Dạ thiếu chủ đừng ngồi sai chỗ."

Chủ vị, chỉ có người địa vị cao nhất giang hồ mới có thể ngồi, Trình Thế Lộc nói lời này, hiển nhiên cảm thấy mình so với các đường chủ, Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu là cùng một địa vị, tại nhà hắn thì hắn ngồi chủ vị.

Dạ Kinh Đường đi chuyến này, tìm manh mối Minh Long Đồ vẫn là nhiệm vụ thứ yếu, nhiệm vụ chủ yếu là để người giang hồ Vân Châu, minh bạch sức nặng của ba chữ Hồng Hoa Lâu.

Nghe thấy lời ấy, Dạ Kinh Đường khẽ nâng mũ rộng vành, nhẹ nhàng nói:

"Ta ngồi chủ vị, Trình chưởng môn có ý kiến?"

"Hồng Tài Thần tới, ngồi chủ vị thì Trình mỗ không nói cái gì. Dạ thiếu chủ vừa ra giang hồ, phân lượng không đủ. Bối phận giang hồ là tự mình đánh ra, không phải trưởng bối cho."

Trong đại đường an tĩnh lại.

Dạ Kinh Đường cũng không có đứng dậy, tay ngoắc ngoắc.

Trình Thế Lộc tính tình vốn rất nóng nảy, lúc này cũng không dài dòng, tay giơ lên.

Phù~

Quản sự ngoài cửa thấy thế vội vàng đem chùy đồng cán dài ném vào trong phòng.

Nửa người trên của Trình Thế Lộc cơ bắp cao ngất, binh khí còn đang trên nửa đường đi đến, hắn đã đi lên trước một bước, lăng không bắt lấy chùy đồng cán dài, liền muốn hướng Dạ Kinh Đường đập tới.

Nhưng chỉ trong nháy mắt tại thời điểm chùy đồng cán dài vào tay, trong đại đường truyền ra một tiếng bạo hưởng.

Bành !

Dạ Kinh Đường ngồi trên ghế tựa lớn, không thấy hắn như thế nào phát lực, thân hình bạo khởi, tay trái nâng mũi thương, chân phải đạp mạnh xuống đất lấy đà phi thân chân trái liền rơi vào trước ngực Trình Thế Lộc.

Chiêu này cũng không phải là quyền cước thế tục, mà là Liệt mã băng vó bên trong Lôi Công Bát Cực, một cước trúng ngay ngực Trình Thế Lộc, lực đánh thẳng lồng ngực, áo bào sau lưng nổ bể ra ngoài, lộ ra bắp thịt cuồn cuộn tráng kiện.

Trình Thế Lộc vừa nắm chặt binh khí, thân hình liền bị một cước cương mãnh đến cực điểm này đạp lui về sau ra ba bước, phá tan ghế bành.

Soạt~

Dạ Kinh Đường một cước đá ra, hai tay cầm thương hướng phía trước bổ mạnh, vải đen trên thân thương trong nháy mắt bị khí kình xé rách, lộ ra mũi thương đen như mực, mảnh vỡ tứ tán lại bị mũi thương lôi cuốn, đánh về phía Trình Thế Lộc.

Đáy mắt Trình Thế Lộc hiện lên một vòng kinh dị, phát giác Dạ

Tứ Lang này, thực lực còn mạnh hơn Dạ Kinh Đường, người hắn gặp hai ngày trước, nào dám khinh thường nữa, lúc này toàn lực lui về phía sau, nhấc chùy đồng cán dài lên.

Trình Thế Lộc sức lực lớn vô cùng, chùy đồng trong tay cũng rất mạnh, nhưng hắn hiểu Hắc lân thương phối hợp Hoàng Long Ngọa Đạo, biết một thương bổ xuống là hiệu quả gì, căn bản không dám cản mũi thương, chỉ cố giữ lấy cán thương.

Ầm ầm ~

Trong đại sảnh khí kình bạo hưởng, trong nháy mắt cửa sổ mở toang ra.

Hình thể Trình Thế Lộc vĩ ngạn dị thường, so với Dạ Kinh Đường cũng cao hơn một nửa, nhưng dưới một thương đánh xuống vẫn không thể nào đỡ được, bị nện lui về sau, hai chân giẫm nát mặt đất, khiến mặt đất hiện ra hai cái lỗ, cái bàn ven đường hắn lui lại cũng vỡ nát.

Chương 298 - Chiến Đấu Đọ Sức

Chương 298. Chiến Đấu Đọ Sức

Dạ Kinh Đường đánh ra một thương, không cho nửa điểm cơ hội, ra thương chính là một cái Thanh Long hiến trảo, đâm thẳng vai Trình Thế Lộc.

Phốc !

Trình Thế Lộc căn bản còn chưa đứng vững, sao có thể phòng được một thương nhanh như bôn lôi này, một nửa mũi thương trong nháy mắt găm vào thịt, đâm vào phía trên xương vai.

Hai mắt Trình Thế Lộc trợn lên đầy cuồng nộ, hắn không đỡ một thương này, mũi thương găm vào thịt, trong nháy mắt liền bị cơ bắp bao lấy, thân hình Trình Thế Lộc chuyển động, dùng thân thể kẹp lại mũi thương, tiếp đó hắn đưa tay nắm chặt thân thương.

Dạ Kinh Đường chuyển động cán thương, dưới lực tác động lớn, đem cán thương làm cong mấy phần, nhưng mũi thương đâm vào bên trong máu thịt quả thực là không nhúc nhích.

"AAAA"

Tay trái Trình Thế Lộc bắt lấy cán thương, quát lớn một tiếng, tay phải cầm chùy đồng cán dài lên, giận dữ đập xuống Dạ Kinh Đường, muốn bức Dạ Kinh Đường vứt bỏ thương nhảy ra ngoài.

Nhưng để Trình Thế Lộc không nghĩ tới chính là cái Dạ Tứ Lang của Hồng Hoa Lâu này, vậy mà không có trốn tránh, trực tiếp

đẩy cán thương chuẩn bị đón đỡ.

Ầm ầm ~

Một chùy toàn lực đập xuống, đất gạch dưới chân Dạ Kinh Đường lúc này đã vỡ nát, xuất hiện hai cái cái hố nhỏ.

Cả người Dạ Kinh Đường bị đập lún xuống một tấc, thân hình lại như thương tùng không ngã, không một chút lắc lư.

? !

Đáy mắt Trình Thế Lộc hiện lên vẻ kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới thân thể 'Gầy yếu' của đối phương, vậy mà có thể tiếp được một chùy của hắn, lập tức muốn đánh thêm một chùy. Nhưng Dạ Kinh Đường nào có cho hắn cơ hội đó, tay phải cầm thương kẹp ở dưới nách hướng phía trước đâm, tay trái bắt lấy cán dài của chùy, dùng sức kéo mạnh.

Xoạt ~

Mũi thương lại lần nữa đâm vào thịt thêm một chút.

Trình Thế Lộc dùng sức kéo bộc pháp một lần cũng không thể khiến Dạ Kinh Đường buông tay, cũng không dám buông hắc lân thương ra, hai người tựa như man ngưu chọi nhau, cầm chặt thương ép về phía trước:

"A. . .!!!"

Thể trọng hai bên chênh lệch rất lớn, Dạ Kinh Đường chân đạp trên đất mặt có thể tiếp được áp lực từ man lực nhưng lực đẩy chính diện thì khó mà đỡ được.

Rầm rầm ~

Dạ Kinh Đường thân thể lùi về sau, hai chân trượt trên sàn gạch, cái bàn trà ở giữa nhà bị đụng nát, vách gỗ cũng bị vỡ một

cái lỗ trống rỗng, chỉ một thoáng bị đẩy ra bên ngoài.

"AAA!"

Trình Thế Lộc toàn lực đẩy về phía trước, muốn nhân lúc xuống bậc thang đem Dạ Kinh Đường đẩy ngã trên mặt đất.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Dạ Kinh Đường nhân lúc chân phải trượt xuống bậc thang, liền kẹp lấy trường thương trên tay nhấc lên, mũi thương của Bá Vương Thương có xu thế nhấc lên:

"Lên!"

Trình Thế Lộc phản ứng rất nhanh, muốn lấy pháp môn thiên cân trụy, cưỡng ép đứng vững trên mặt đất. Chỉ là Trình Thế Lộc tuy có cơ thể lợi hại đao thương bất nhập, lực lượng lớn vô cùng nhưng bàn về tạo nghệ võ học thật sự không cao.

Dạ Kinh Đường một tay nhấc thương, trường thương trong nháy mắt hình thành nửa vòng cung, cố gắng đem Trình Thế Lộc cơ thể khổng lồ nhấc lên mặt đất, tiếp theo đập mạnh về phía sau.

Ầm ầm ~ Trình Thế Lộc nắm lấy trường thương, cơ thể ở trên không trung va đập mạnh một cái, đem đá trắng trên mặt đất đập vỡ nát.

Dạ Kinh Đường nhân cơ hội này, hai tay nắm chặt trường thương, mượn lực từ dưới đất, lại lần nữa vung tới:

"AAA "

Bành bành bành !

Trình Thế Lộc bị đính ở phía trên đầu thương, quán tính to lớn lại mất đi thăng bằng, căn bản không có cách nào vung chùy, trong chốc lát liền bị đập liên tiếp ba lần, đụng nát bậc thang và bồn hoa trong sân.

Thời điểm Đương Dạ Kinh Đường lại một lần nữa bẩy trường thương lên, Trình Thế Lộc rốt cuộc buông thương ra dùng tay rút thương.

Ầm ầm ~

Cơ thể tráng kiện của Trình Thế Lộc đảo quanh giữa không trung, va vào bức tường bên cạnh, rơi xuống đất chưa đứng dậy nổi, liền có thêm một điểm hàn mang phóng đến trước mặt.

Dạ Kinh Đường lần này có kinh nghiệm không tiếp tục nghĩ sử dụng đại lực đâm xuyên người nữa mà là dùng thương như du long, đâm về ngực Trình Thế Lộc rồi rút ra liền.

Xoạt xoạt xoạt xoạt. . .

Trình Thế Lộc nằm trên mặt đất, cầm chùy đồng chống đỡ, hai chân đạp mặt đất lấy đà bay ngược về sau, nhưng mà chưa kịp chở tay thì ngực đã bị đâm ra mười hai đạo vệt máu, mũi thương đâm vào cực nông rồi nhanh chóng rút ra, nhưng đều đổ máu.

Dạ Kinh Đường vừa đâm về trước vừa mượn ánh trắng sáng, cuối cùng cũng thấy được rõ, mỗi lần mũi thương đâm xuyên làn da, Trình Thế Lộc giống như Trình nhị gia, vết thương xung quanh đều sẽ xuất đường vân vỡ vụn giống như là đồ sứ, mặc dù chỉ trong tức thì, nhưng tuyệt đối không phải hoa mắt.

Xoạt xoạt xoạt !

Trong chớp mắt mười mấy thương đánh ra, đem Trình Thế Lộc dồn đến dưới tường viện, không còn đường lui, căn bản không có cách nào đứng dậy, vội vàng hô to:

"Nhận thua! Nhận thua! Dừng tay!"

Dạ Kinh Đường dừng mũi thương lại, tay phải cầm thương chỉ hướng Trình Thế Lộc, tay trái thu về sau, đứng thẳng tắp dưới ánh

trăng:

"Hiện tại ta ngồi chủ vị, phân lượng đã đủ rồi chứ?"

Dạ Kinh Đường mặc dù đâm rất nhiều thương, nhưng đều chỉ là vết thương da thịt, không có đánh vào mệnh môn, nếu không thương thứ nhất hắn đâm vào yết hầu Trình Thế Lộc, hắn chắc chắn không có phía sau.

Chương 299 - Giết Người Diệt Khẩu

Chương 299. Giết Người Diệt Khẩu

Trình Thế Lộc thở hồng hộc, cơ bắp kéo căng các vết thương đang chảy máu liền ngừng lại, hắn vứt bỏ binh khí:

"Đủ rồi. Vừa nãy là ta đã mạo phạm, còn xin Dạ thiếu chủ thứ lỗi."

Dạ Kinh Đường cũng không thu hồi trường thương, mà là dò xét vết thương Trình Thế Lộc:

"Thân thể này của ngươi, cứng rắn không giống bình thường."

Trình Thế Lộc nghe vậy nhướng mày, động tác chuẩn bị đứng dậy cũng ngừng lại:

"Dạ thiếu chủ hoài nghi ta cất giấu Minh Long Đồ?"

Dạ Kinh Đường thu hồi mũi thương, đứng chắp tay:

"Hiếu kì thôi."

Trình Thế Lộc chống đỡ vách tường đứng dậy:

" Cha ta từng luyện qua Minh Long Đồ. Cha ta vốn là người trong quân Bắc Lương, vài chục năm trước trộm được Minh Long Đồ chạy trốn tới Đại Ngụy, bởi vì thể trạng quá rắn chắc, bị người hoài nghi, tìm tới cửa giết. Hung thủ thì ta không biết là ai, nhưng Tưởng Sát Hổ sau khi cha ta chết mới đánh vào bát đại khôi."

Trình Thế Lộc giao phó thống khoái như vậy, hiển nhiên không phải lần đầu tiên bị người giang hồ tìm tới cửa, dù sao không có, trực tiếp khai ra, cũng tránh cho bị nghiêm hình bức cung.

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy Bất Phá Kim Thân Tưởng Sát Hổ, càng phù hợp với miêu tả của kim lân đồ hơn, dò hỏi:

"Ngươi trước kia từng luyện qua Minh Long Đồ?"

Trình Thế Lộc lắc đầu:

"Cha ta ở việc này ngay cả huynh đệ chúng ta cũng không dám nói, sau khi chết ta mới biết được những thứ này; ta hai mươi năm trước liền đã nổi danh, kim lân đồ không có cách nào che lấp, nếu ta luyện hai mươi năm mà chỉ có đức hạnh này, vậy kim lân đồ cũng không xứng với thanh danh này.

"Ta là khổ luyện công phu độc môn, có thể luyện đến loại tình trạng này, là bởi vì trời sinh da dày thịt béo tốt, đệ đệ ta cũng như vậy. Ta nghĩ chuyện này có liên quan đến việc cha ta luyện Minh Long Đồ, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng. Ta nếu có Minh Long Đồ, coi như cho đệ đệ của ta nhìn đi, nhưng sao có khả năng cho các môn đệ nhìn được, hơn ba trăm người dưới núi, đều luyện được công phu này, chỉ là không có lợi hại bằng ta thôi."

Dạ Kinh Đường nhìn về phía vết thương trên người Trình Thế Lộc:

"Khổ luyện công phu, luyện tốt quả thật có thể lợi hại giống như ngươi, nhưng da thịt chính là da thịt, không có khả năng bị đánh nát, vết thương trên người ngươi giống làn da vỡ nát, đây là chuyện gì xảy ra."

". . ."

Trình Thế Lộc nghe thấy lời này, trầm mặc, ánh mắt xuất hiện

biến hóa. Hơi suy nghĩ, mới than khẽ, gật đầu tán thưởng nói:

" Nhãn lực Dạ thiếu chủ, ngược lại là độc đáo, ngươi là người đầu tiên nhìn ra điểm này. Nếu Dạ thiếu chủ đã nhìn ra, Trình mỗ cũng thực không dám giấu giếm. Cha ta vốn là thị vệ Bắc Lương, trộm đi Minh Long Đồ, đồng thời còn cầm đi một viên bảo châu. Bảo châu là một loại kỳ vật do cao nhân Bắc Lương luyện chế, liền như là ngọc khí, lâu dài mang theo có thể cường thân kiện thể, nhưng mà hiệu quả mạnh hơn nhiều, ta thường xuyên cầm vật này ngâm trong bồn tắm, mới có thân thể cứng cỏi."

Dạ Kinh Đường hơi ngạc nhiên:

"Trình chưởng môn thẳng thắn như vậy, không sợ ta giết người đoạt bảo sao?"

Trình Thế Lộc không sợ, bởi vì ai giết người, ai đoạt bảo, còn chưa nhất định!

Trình Thế Lộc nhìn như một người rất lỗ mãng, kì thực tâm tư rất sâu.

Hồng Hoa Lâu bỗng nhiên nhảy ra cái Dạ Tứ Lang, trước kia không có bất kỳ cái phong thanh gì, đại khái là trong thời gian ngắn võ nghệ đột nhiên tăng mạnh.

Hiện tại Dạ Tứ Lang lại hỏi thăm về Minh Long Đồ, rõ ràng là muốn tìm Minh Long Đồ, cái này không khỏi để cho người ta liên tưởng ra có phải người này đã từng luyện qua Minh Long Đồ hay không.

Hắn vừa rồi liền có chỗ suy đoán, nhưng điểm ấy hoài nghi không đến mức để hắn bí quá hoá liều, mà Dạ Tứ Lang nhìn ra vết thương của hắn, liền chạm đến mệnh môn.

Trình Thế Lộc toàn thân trên dưới không có tráo môn, tráo môn duy nhất chính là viên Thiên Lang Châu giấu bên trong mật

thất kia.

Cái hạt châu này với hắn mà nói, tác dụng kỳ thật cũng không lớn bằng việc mạo hiểm tính mạng, nhưng hạt châu này dính đến một sự việc bí mật nhiều năm trước, tin tức để lộ ra khả năng sẽ dẫn tới diệt tộc chi họa.

Trước kia cũng có hai người, nhãn lực cực kì tốt, phát hiện vết thương của hắn dị dạng, hắn đều diệt khẩu.

Hôm nay nhất định cũng phải như thế, còn có khả năng có được một chương Minh Long Đồ, chính là thu hoạch ngoài ý muốn a.

Đối mặt với vấn đề 'Không sợ giết người diệt khẩu' của Dạ Kinh Đường, Trình Thế Lộc biểu lộ bình thản, quay người đi về phía sau:

"Ta luyện hơn hai mươi năm, vẫn là bị Dạ thiếu chủ tiện tay đâm mười cái lỗ thủng ở trên người. Kỳ vật bực này của Trình mỗ, bán cho Dạ thiếu chủ còn sợ Dạ thiếu chủ không nhìn trúng. Thường nói không đánh nhau thì không quen biết, Trình mỗ cũng không keo kiệt, cho Dạ thiếu chủ xem qua, miễn cho ngài ngày nào đó nảy sinh nghi ngờ, lại tới dạy Trình mỗ quy củ."

Dạ Kinh Đường cảm thấy Trình Thế Lộc có chút quá thẳng thắn, nghĩ nghĩ, bí mật liếc mắt một cái cho chim chim đang đứng canh gác, nâng thương đi ở phía sau, rất nhanh tới vách núi. . .

Chương 300 - Rất Cẩn Thận

Chương 300. Rất Cẩn Thận

Ánh trăng tĩnh mịch, căn phòng được xây trên vách núi trăm trượng, phía dưới chính là quặng mỏ.

Dáng người Trình Thế Lộc khôi ngô, từ dưới mái hiên kéo đến một chiếc khăn mặt, lau vết máu trên ngực, tiến vào thư phòng, thấy Dạ Kinh Đường không có theo vào trong, liền cũng không đóng cửa, trực tiếp đứng trước kệ sách mở ra cửa ngầm.

Hoa ~

Trình Thế Lộc đi vào phía trước áo giáp, mang tới bát vàng, nhìn qua viên châu bên trong, đáy mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Hắn khổ luyện công phu siêu việt hơn người, đều là Thiên Lãng châu ban tặng, nhưng đây không phải tác dụng của Thiên Lang Châu.

Phụ thân lúc sinh tiền để lại di thư, Thiên Lang Châu vốn là một loại dược vật do Bắc Lương chế tạo, nghe nói có tác dụng 'Mở bó xương sống lưng', nhưng không biết cụ thể.

Thiên Lang Châu ở Bắc Lương có ý nghĩa đặc thù, đề phòng rơi vào tay ngoại nhân, lấy bí pháp điều phối, người bên ngoài có được vô dụng; còn tăng thêm vào 'Cốt Tê, tác dụng giống như lửa nha, chỉ cần đụng vào làn da, liền sẽ có cảm giác liệt hỏa đốt người, để tránh ngoại nhân biết rõ vô dụng còn cầm đem đi.

Khi người biết phối phương Thiên Lang Châu bỏ mình tộc cũng bị diệt, về sau Thiên Lang Châu không ai có thể sử dụng, nó

liền thành phế vật, bây giờ chỉ còn lại tác dụng mặt trái.

Trình Thế Lộc lúc đầu cũng không có trông cậy vào Thiên Lang Châu, nhưng về sau phát hiện, Cốt Tê cũng là dược liệu hiếm thấy, có thể kích thích da thịt, rèn luyện tính kháng đau đớn, rất thích hợp đi con đường khổ luyện.

Vì thế hắn thử dùng thanh thủy ngâm Thiên Lang Châu, pha loãng dược lực Cốt Tê, ngâm mình trong nước dùng đau đớn kích thích da thịt, dần dần luyện thành bộ dạng hiện tại.

Dược hiệu của Cốt Tê cực kỳ cương mãnh, Trình Thế Lộc ngâm nhiều năm, đã có khả năng kháng dược rất cao, nhưng vẫn không dám dùng tay trực tiếp đụng vào thời gian dài.

Mà cái cao thủ khác không có rèn luyện qua, chỉ cần sờ đến Thiên Lang Châu, Cốt Tê liền dính vào da thịt, khiến hắn trong giây lát trải nghiệm đau nhức kịch liệt khi bị đốt xương, nhẹ thì trong lòng đại loạn, nặng thì ngã xuống đất kêu rên mặc người chém giết.

Trình Thế Lộc có thể âm thầm giết cao thủ tìm tới cửa, chính là dựa vào điểm này.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường không có vào nhà, chỉ đứng ở bên ngoài dò xét, Trình Thế Lộc thẳng thắng bưng bát vàng, tay không từ bên trong lấy ra Thiên Lang Châu, lòng bàn tay tê dại, sau đó đem thanh thủy trong bát vàng, trực tiếp đổ vài vết thương trên vai.

Ào ào ~~

Hắn đổ thẳng nước vào miệng vết thương, nước mặc dù có độc cũng không phải là độc dược hiệu quả nhanh, cộng thêm hắn có giải dược.

Hành động này là vì muốn chứng minh cho Dạ Kinh Đường

thấy tính an toàn của Thiên Lang Châu, để tránh Dạ Kinh Đường sinh ra cảnh giác.

Bên ngoài gian phòng, Dạ Kinh Đường dò xét vài lần, không nhìn ra hạt châu có cái gì đặc biệt, ngược lại nhìn về phía áo giáp trong thạch thất, dò hỏi:

"Kia là áo giáp của lệnh tôn sao?"

Trình Thế Lộc đem bát vàng đặt xuống, dùng vải xoa xoa ngực, cứng rắn ép thống khổ khi bị thiêu đốt xuống, nâng hạt châu màu trắng đi tới, lại cười nói:

"Không sai, gia phụ từ Bắc Lương trốn qua đây, bộ giáp này liền mang theo, nhớ tình bạn cũ. Tư tàng áo giáp là trọng tội, Dạ thiếu chủ cũng đừng tố cáo Trình mỗ."

"Một bộ lão giáp cũng không được tính là đại tội, lấy giao thiệp Trình chưởng môn, nghĩ đến cũng không sợ."

Ánh mắt Dạ Kinh Đường chú ý đến hạt châu trong tay Trình Thế Lộc:

"Đây chính là bảo châu Trình chưởng môn nói?"

"Không sai, dùng để ngâm nước, sau đó tắm rửa, năm rộng tháng dài thì da liền càng ngày càng rắn chắc."

Trình Thế Lộc đi đến cách Dạ Kinh Đường không xa, nhẹ nhàng ném tới.

Hô ~

Thiên Lang Châu ở dưới ánh trăng vẽ ra nửa đường vòng cung.

Hạt châu nhìn rất bình thường, Trình Thế Lộc tay không cầm lấy hạt châu, đem nước đổ vào ngực, giữ một khoảng cách tùy ý ném ra, cũng không có bày cái tư thế vận sức chờ phát động, cái

này quả thật không để cho người ta nảy sinh ra cảnh giác.

Dạ Kinh Đường cũng như những người khác, tay phải tiếp xúc ngọc châu.

Trình Thế Lộc nhìn thấy cảnh này sắc mặt như thường nhưng đáy lòng đã hiện lên sự tàn nhẫn.

Hạt châu đã ngâm ở trong nước để tăng độ bám dính, chỉ cần làn da Dạ Kinh Đường chạm vào Thiên Lang Châu, dù trong nháy mắt bỏ ra, vẫn sẽ nhiễm vệt nước, sau đó dược lực cấp tốc thẩm thấu vào da thịt và rồi kế tiếp là cảm giác bị thiêu đốt tận xương.

Trình Thế Lộc âm thầm tụ lực, chuẩn bị tại thời điểm Dạ Kinh Đường phát giác không ổn, hắn bay nhào ra ngoài bắt lấy Thiên Lang Châu.

Nhưng. . .

Dạ Kinh Đường chưa từng coi Trình Thế Lộc là người có thể tin tưởng, tay duỗi về phía trước một đoạn, lấy bao cổ tay bằng da đỡ lấy, dùng nhu kình làm giảm quán tính của hạt châu, vững vững vàng vàng dừng ở bên trên bao cổ tay (quấn cổ tay).

Trình Thế Lộc vận sức chờ phát động, thấy thế ngăn chặn khí tức, phản ứng rất nhanh hỏi thăm:

"Dạ thiếu chủ còn sợ Trình mỗ ném ám khí ám sát ngươi hay sao?"

Phản ứng này thường nhân nhìn không ra dị dạng, nhưng Dạ Kinh Đường thế nhưng là biết « Thiên Hợp Đao », lặng lẽ nhìn về phía Trình Thế Lộc:

"Ngươi vừa rồi đùi phải kéo căng chuẩn bị cất bước, là có ý gì? Sợ ta không tiếp nổi hạt châu, làm rơi trên mặt đất sao?"

Trình Thế Lộc không ngờ tới sức quan sát của Dạ Kinh Đường mạnh tới mức này, mắt thấy đã bại lộ, cũng không có giả bộ nữa, đột nhiên lao tới, muốn cướp đoạt.

Chương 301 - Bị Sướng Chết

Chương 301. Bị Sướng Chết

Dạ Kinh Đường mới vừa cảm giác được Sát ý, lúc này lại chưa từng lưu thủ, tay phải vừa nhấc, đem ám khí không biết ngọn ngành đánh tới hướng vách tường, đồng thời rút ra trường thương, quét về phía dưới Trình Thế Lộc.

Hạt châu cho dù là tính chất ngọc thạch, nện ở trên tường cũng tất nhiên vỡ nát.

Trình Thế Lộc không chút nghĩ ngợi, liền đập ra đi tóm lấy Thiên Lang Châu.

Cảnh này ngược lại là đem Dạ Kinh Đường làm cho sững sờ —— tưởng hạt châu là ám khí, Trình Thế Lộc không nên ở lúc chém giết quan tâm hạt châu chứ; nhưng nói không phải ám khí, Trình Thế Lộc ném cho hắn làm cái gì?

Bành ——

Trường thương quét vào đùi phải, Trình Thế Lộc lảo đảo một cái, nhưng vẫn là lấy tay phải đầu ngón tay đụng được Thiên Lang Châu, đem hạt châu bay về phía vách tường bắn lên không trung.

"A... ——!"

Trình Thế Lộc trở tay dùng bả vai đâm vào Dạ Kinh Đường vừa thu đẩy ra cán thương, đem Dạ Kinh Đường đâm đến lùi ra hai bước, đưa tay tiếp Thiên Lang Châu rơi xuống.

Dạ Kinh Đường thấy Trình Thế Lộc liều mạng đoạt châu, nhìn ra vật này tuyệt không phải độc dược, trong nháy mắt thân hình

đứng vững chính là một tay cầm thương chém ngang hai chân Trình Thế Lộc, đồng thời xé rách áo bào, cầm xuống một mảnh vải đen đệm ở trong lòng bàn tay.

Khoác lác ——

Bên trong âm thanh trầm đục, Trình Thế Lộc bị quét lật ngửa một cái, ngã ngửa xuống mặt đất, tay phải cách Thiên Lang Châu rơi xuống chỉ một chút, đúng lúc này một cái tay liền quét qua, ôm đi hạt châu.

"Uống —— "

Trình Thế Lộc sắc mặt nổi giận, bị mũi thương chỉ vào cổ họng, vẫn không có dừng tay, liều mạng cổ bị vạch ra nhảy một cái miệng máu, tay không bắt lấy mũi thương, chụp vào tay Dạ Kinh Đường.

"Muốn chết!"

Dạ Kinh Đường nắm chặt hạt châu lui về phía sau một bước, nhưng trường thương ở tay trái lại bị Trình Thế Lộc không sợ chết nắm lấy, lập tức vung thương sang ngang, áo bào đột nhiên kéo căng, tay phải đấm về trước, một quyền thế lực đại trầm, nện ở mặt Trình Thế Lộc.

Bành ——

Dưới ánh trăng quyền phong bạo khởi.

Bên trong tiếng nổ vang, một chút lá rụng cát bụi mặt đất trong nháy mắt bị đánh xơ xác.

Bên trong âm thanh trầm đục, thân hình khổng lồ Trình Thế Lộc lúc này ngửa ra sau, hai chân cách mặt đất cả người tựa như đạn pháo ra khỏi nòng, bay ra ngoài ba trượng, nện đứt cột trụ hành lang cùng vách tường phía sau.

Răng rắc ——

Oanh ——

Trong nháy mắt Trình Thế Lộc ngã vào trong phòng liền bắn lên, nâng lên hai tay lui về phía sau, muốn cản lại Hoàng Long Ngọa Đạo hoặc là Thanh Long hiến trảo đang đánh tới, nhưng đưa mắt xem xét, lại phát hiện thương khách mũ rộng vành trong viện, cũng không theo vào, mà là xem xét bàn tay.

Miếng vải đen từ trong tay rơi xuống, lộ ra một nửa viên châu ngọc, một chút vệt nước trong không khí cấp tốc tan thành hơi nước.

"Ngươi!"

Trình Thế Lộc nhìn thấy Thiên Lang Châu duy nhất còn sót lại thế gian bị hủy, sắc mặt nổi giận, nhưng ngay lúc đó vẻ giận dữ chính là vừa thu lại.

Thiên Lang Châu lai lịch đặc thù, vốn là tai họa, chỉ là đối với hắn có chút để dùng, mới bỏ được không được hủy đi: Có người giúp hắn hủy thi diệt tích, cũng coi như giúp hắn chặt đứt mầm tai hoạ.

Mà Thiên Lang Châu vỡ vụn, lại không thấy rơi ra đất, tất nhiên là dược vật bên trong, toàn dính vào trên tay Diệp Tứ Lang.

Cách dùng thuốc là dùng nước để pha loãng dược lực, hắn đều khó mà chịu đựng kịch liệt đau nhức, trực tiếp hấp thu hơn phân nửa dạng này, khẳng định là đau tới chết.

Diệp Tứ Lang vừa chết, cho dù là hắn không thể tìm được Minh Long Đồ, cũng có thể lấy được một cây Hắc Long Thương.

Ý niệm tới đây, Trình Thế Lộc đứng thẳng mấy phần, cười lạnh nói:

"Tiểu tử, cảm giác như thế nào?"

Dạ Kinh Đường đấm ra một quyền, chú ý đến viên châu trong tay, ban đầu hắn cảm giác đây là ngọc thạch có độ cứng rắn rất cao, lại không nghĩ rằng rất giòn, hơi thu lực liền có vết nứt.

Vải vóc căn bản không gói được nước, chất lỏng trong suốt dính đầy bàn tay, còn không có ném ra vải vóc, liền đã dính làn da, được lực thẩm thấu cốt nhục, rõ ràng có thể cảm giác được. . .

Rất dễ chịu.

Dạ Kinh Đường cảm giác tay phải phát nhiệt nhưng lại truyền đến thanh lương, liền như là bôi rượu thuốc Ngọc Long Cao, ôn dưỡng da thịt, gân cốt, cảm giác đau đớn ê ẩm khi đánh nhau sưng đảo mắt biến mất, rõ ràng là dược vật cực kì thượng thừa.

Nghe thấy Cảm giác như thế nào?

Dạ Kinh Đường phát giác không đúng, nhưng lại không biết không đúng chỗ nào, giương mắt hỏi thăm:

"Ngươi cảm giác như thế nào?"

?

Nụ cười lạnh của Trình Thế Lộc cứng đờ, mới nhớ tới vừa rồi dùng mặt tiếp một cái trọng quyền, nắm đấm đập vụn Thiên Lang Châu, tất nhiên có dược dịch từ khe hở chảy ra.

Vừa rồi trên mặt đau rát, là nắm đấm đập, hắn còn không có để ý.

Dạ Kinh Đường hỏi thăm, Trình Thế Lộc mới cảm giác được nóng bỏng trên mặt cấp tốc tăng lên, ánh mắt đột biến, vội vàng dùng lực lau mặt.

Dạ Kinh Đường thấy thế vội vàng xoa tay, mà thuốc sức lực

cũng càng ngày càng mạnh, nửa người cũng bắt đầu sung sương, giống như được cô nương băng hỏa lưỡng trọng thiên hầu hạ. . .

Nói đây là độc dược, nhưng mà nghĩ như thế nào cũng chỉ có đem hắn sướng chết. . .

Dạ Kinh Đường không rõ ràng đây là vật gì, liền vận sức chờ phát động, chuẩn bị đi đoạt giải dược.

Kết quả Trình Thế Lộc cũng không có ý tứ lấy giải dược, cái trán nổi lên gân xanh, liền như là bị người phá cửa sau, ngồi dưới đất cắn răng cố nén, gắt gao nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường, đáy mắt còn có một vòng khó có thể tin:

"Ngươi. . . Làm sao không có việc gì. . ."

Ta nên có chuyện gì?

Chương 302 - Ép Trên Ép Dưới

Chương 302. Ép Trên Ép Dưới

Dạ Kinh Đường sợ Trình Thế Lộc đang làm ra vẻ để chơi lừa gạt, nâng thương ánh mắt đề phòng, nhìn đối phương không móc giải dược.

Cốt Tê trên mặt Trình Thế Lộc để hắn thống khổ cấp tốc tăng lên, da thịt run rẩy, đáy mắt khó có thể tin cấp tốc hóa thành kinh hoảng.

Đốt xương tê dại cùng da thịt tiếp xúc, sẽ như cùng liệt hỏa đốt người, cảm giác đau càng ngày càng mãnh liệt, tiếp tục sau canh giờ mới chậm chạp biến mất.

Hắn dù là đã thành thói quen với thống khổ đốt xương, nhưng lần này trên mặt dính quá nhiều, thêm một lát nữa sẽ đang đau nhức thất thần.

Ý niệm tới đây, Trình Thế Lộc lộn nhào phóng tới trong buồng.

"Tiểu tặc!"

"Chít chít chít chít!"

Lạc Ngưng ở phía xa ngắm nhìn, phát giác có tiếng va chạm mạnh.

Lạc Ngưng phi thân rơi vào trước mặt, không rõ ràng cụ thể xảy ra chuyện gì, muốn tóm lấy cổ tay Dạ Kinh Đường xem mạch.

Dạ Kinh Đường sợ Lạc Ngưng cũng nhiễm đến cái dược dịch cổ quái này, chỉ đem tay trái đưa cho nàng:

"Đây là vật gì?"

Lạc Ngưng cấp tốc nắm chặt cổ tay Dạ Kinh Đường, cẩn thận xem mạch:

"Mạch tượng mạnh mẽ. . . Không có cái dị dạng gì, không thể nào là trúng độc." Lại đảo mắt nhìn về phía Trình Thế Lộc:

"Ngươi đến cùng trúng cái thuốc gì?"

Trình Thế Lộc ráng chống đỡ một lát, đã suy nghĩ không rõ, lỗ tai đều chỉ có thể nghe được ù tai bén nhọn, lộn nhào bổ nhào trong phòng, vốn định từ đường hầm bỏ chạy, nhưng phát hiện ao nước, về sau liền nhào vào theo bản năng, muốn làm dịu thống khổ bị thiêu đốt, kết quả lập tức liền phát ra một tiếng hét thảm:

"A —— "

Gần như vang vọng toàn bộ Thiết Phật Lĩnh.

Lạc Ngưng sắc mặt đột biến, xem xét trái phải , tìm được trên mặt đất là vỏ của viên thuốc, dùng tay áo cẩn thận từng li từng tí ngửi một cái, kết quả cái mũi lập tức cảm giác đến nóng rực khó chịu, vội vàng nhảy lui về phía sau:

"Tựa như là Cốt Tê Bắc Lương nha, dính da tận xương, kịch liệt đau nhức để người ta căn bản gánh không được."

Dạ Kinh Đường cảm giác mình không khó chịu, bán tín bán nghi, muốn đi đến trước mặt vỏ thuốc ngửi, kết quả bị Lạc nữ hiệp trực tiếp kéo lại.

Lạc Ngưng cũng nghi hoặc Dạ Kinh Đường vì sao không có phản ứng, nhưng lúc này không dám trì hoãn, vọt tới bên giếng nước, một kiếm chặt đứt dây thừng, muốn đem Dạ Kinh Đường trói chặt, để tránh hắn gánh không được kịch liệt đau nhức của dược lực mà tự sát.

Mà trong phòng, Trình Thế Lộc cố gắng chống đỡ nỗi khổ đốt người, đã triệt để lâm vào điên cuồng, từ bên trong bồn nước xông ra, nửa đường liền ngã xuống đất, vặn vẹo lăn lộn, sau đó lại bò lên, vọt tới khía cạnh vách tường.

Ầm ầm ——

Tường cao đụng ra một cái lỗ thủng, rơi xuống vách đá trăm trượng. . .

"A —— "

Trong tiếng gào ghét thê lương, Trình Thế Lộc chạy như điên về phía sườn núi.

Dạ Kinh Đường muốn đem Trình Thế Lộc ngăn lại, nhưng vừa đi ra mấy bước, bước chân liền bỗng nhiên dừng lại.

"Kinh Đường!"

Lạc Ngưng lúc đầu muốn đạp bay Trình Thế Lộc đang nổi điên, nhưng nhìn thấy cảnh này lại bị hù phát ra rít lên một tiếng, trực tiếp bổ nhào trước mặt, đưa tay phong bế huyệt đạo Dạ Kinh Đường, đồng thời dùng dây thừng buộc lấy hai chân, dùng sức kéo một phát, trực tiếp đem hắn quẳng xuống đất, đè chân bắt đầu trói người:

"Tiểu tặc! Ngươi đừng phát điên, ổn định tâm thần. . ."

"Ta. . . Ta cảm giác là có chút không đúng, nhưng. . ."

Dạ Kinh Đường cảm giác dược lực truyền lại đến mỗi một tấc máu thịt toàn thân, cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên biến mất, thay vào đó là từ trong ra ngoài nóng rực, khí kình trong cơ thể từng bước mãnh liệt, cơ bắp xương cốt đều có phản ứng, như là bị muội tử ba trăm cân ép vào. . .

"Kinh Đường?"

Bùi Tương Quân bảo trì khoảng cách rất xa, đứng tại đỉnh sơn lĩnh quan sát, phát hiện Lạc Ngưng tiến lên, lúc đầu án binh bất động, nhưng Dạ Kinh Đường bỗng nhiên lay động mấy lần, để nàng ý thức được không ổn, trực tiếp từ phía trên dãy núi lao vùn vụt tới.

Lạc Ngưng nghe thấy thanh âm nữ đương gia, dưới tình thế cấp bách cũng không có tâm tư ngoài ý muốn, như là bắt lấy cây cỏ cứu mạng, gấp giọng nói:

"Nhanh đè lại hắn, đừng để hắn tự sát."

Bùi Tương Quân trơ mắt nhìn xem Trình Thế Lộc kêu thảm nhảy xuống vách núi trăm trượng, đầu lao thẳng xuống đất đá, mặt đều bị dọa trợn trắng, sau khi rơi vào hậu viện, xông lại, trực tiếp cưỡi tại ngực Dạ Kinh Đường, dùng sức ấn hai tay xuống.

"Hắn trúng độc gì?"

"Cốt Tê."

"Hả?"

Bùi Tương Quân nghe nói qua loại liệt thuốc đặc sản hiếm thấy này của Bắc Lương, lập tức dùng đùi toàn lực kẹp lấy hai tay Dạ Kinh Đường, đem hai tay một chặt lấy, dùng dây gai trói chặt.

Mà Dạ Kinh Đường. . .

Dạ Kinh Đường đầu óc mười phần thanh tỉnh, mặc dù khí kình trong cơ thể dần dần cuồng bạo, cơ bắp xương cốt đều run rẩy, nhưng cũng không đau, cho nên cảm giác có chút. . . Có chút muốn làm cái kia.

Dù sao hiện tại hắn nằm trên mặt đất, Lạc nữ hiệp cưỡi tại

trên bàn chân, dùng dây thừng buộc chặt, xúc cảm do mặt trăng ép vào cũng tương đối rõ ràng.

Mà Tam Nương thì càng quá mức, vì ngăn chặn hắn, trực tiếp ép vào ngực hắn, lấy phương thức 'Con vịt ngồi', kẹp lấy nửa người trên.

Dạ Kinh Đường thấy cái cằm của mình đang bị hai mặt trăng ép vào, cái cổ rõ ràng có thể cảm giác được ấm áp trĩu nặng.

Dạ Kinh Đường bị Trình Thế Lộc tự sát cầu giải thoát làm kinh ngạc, không nên chú ý đến những thứ này, hắn cũng sợ mình bị như thế, nhưng bởi vì đầu óc rất thanh tỉnh, vẫn là bị ép tới mức có chút xôn xao phía thân dưới:

Tam Nương giống như Lạc nữ hiệp. . .

Dạ Kinh Đường cấp tốc quét ra tạp niệm, sợ mình thật mất khống chế, trung thực bị hai cái đại tỷ tỷ nhấn, mở miệng nói:

"Ta thật phát cuồng các ngươi ép không được, đi, tìm địa phương không có vách núi đem ta buộc lại."

Chương 303 - Hai Hồ Yêu Hút Dương Khí

Chương 303. Hai Hồ Yêu Hút Dương Khí

Bùi Tương Quân biết Dạ Kinh Đường phát cuồng, khóa sắt đều có thể đứt đoạn, dây gai chỉ có thể tạm thời làm ra tác dụng trói buộc.

Nàng dùng dây thừng trói chặt nắm tay, về sau vốn muốn đem Dạ Kinh Đường nhốt vào trong thạch thất, nhưng môn đồ Thiết Phật Lĩnh bên ngoài sơn trang đang lao tới, phát hiện môn chủ nhảy núi, về sau vang lên thanh âm đao binh ra khỏi vỏ.

"Chim Chim, đi mở đường."

"Chít chít!"

Bùi Tương Quân phân phó xong chim chim, về sau xoay người lên, dùng hai cây thương xuyên qua dây thừng phía sau lưng Dạ Kinh Đường, xem như cáng cứu thương.

Lạc Ngưng thì bắt lấy đầu bên kia cán thương, nghĩ nâng lên Dạ Kinh Đường bị trói thành heo quay, nhưng ngay lúc đó lại nói:

"Đem miệng hắn ngăn chặn, đừng để hắn cắn đầu lưỡi."

Dạ Kinh Đường vội vàng nói:

"Ài, cái này không cần. . . Ô ô —— "

Bùi Tương Quân làm việc tương đối lưu loát, gỡ xuống khăn che mặt trên cổ liền nhét vào bên trong miệng Dạ Kinh Đường, sau

đó khiêng cáng nhảy qua tường vây.

Dạ Kinh Đường gương mặt đỏ lên, cái trán xuất hiện từng tia từng sợi mồ hôi, nhưng ánh mắt có chút thanh minh, nằm tại trên cáng cứu thương bị trói chặt, có thể động chỉ có đầu, cảm giác có chút cổ quái, nhưng miệng bị ngăn chặn cũng nói không ra nói rời, cứ như vậy bị khiêng chạy tới Thiết Phật Lĩnh ngoài sơn trang. . .

Keng keng keng ——

Tiếng hô to và ánh lửa ngút trời phát ra từ hẻm núi, vô số dân phu ở trong khu mỏ quặng nháo loạn lên, còn có thêm mấy người trông coi chạy vào khu mỏ quặng thấy thế cũng hô to, người ở trong tấn lờ mờ có thể nghe được la lên:

"Trình viên ngoại té chết. . ."

"Cha ——! Là ai? Ai giết? . . ."

"Vừa rồi người Hồng Hoa Lâu đến. . ."

. . .

Trên quan đạo bên ngoài Thiết Phật Lĩnh, ngừng lại một chiếc xe ngựa, trên xe đóng có vải dầu phòng mưa, hàng hóa che đến kín mít.

Tào A Ninh làm cách ăn mặc tiêu sư giang hồ, ngồi trên lưng ngựa nhìn động tĩnh bên trên Thiết Phật Lĩnh.

Thanh Cương Giản Từ Bạch Lâm tựa ở trên xe ngựa, tay phải đang được băng bó.

"Hồng Hoa Lâu tại sao chạy tới chỗ này giết người?"

"Trình Thế Lộc bản sự không lớn nhưng tính tình còn bạo, ỷ

vào trong triều có chút nhân mạch, thường xuyên không cho người ta mặt mũi; có thể là Diệp Tứ Lang tiện đường tới nơi đây ngồi một chút, xong tên Trình Thế Lộc kia không biết giữ miệng."

" Tính tình cái Diệp Tứ Lang cũng lớn, một lời không hợp liền giết người, làm loạn tại địa bàn Vân Châu, không chừng có thể dẫn ra ánh mắt Dạ Kinh Đường kia. . ."

"Nếu là như vậy thì tốt nhất. Đi thôi."

Tào A Ninh điều khiển đầu ngựa, mang theo xe ngựa đi về hướng Vân An. . .

Thiết Phật Lĩnh dài hơn mười dặm, bên trong một tòa miếu cổ bị vứt bỏ.

Trong miếu không có nửa điểm đèn đuốc, ánh trăng vẩy vào bên trong miếu cổ cỏ dại rậm rạp, cửa lớn đã sớm hư hao, chỉ còn treo ấp úng tảng đá Phật tượng, lẻ loi trơ trọi đứng sừng sững ở bảo điện bên trong.

Trời tối người yên, xung quanh sơn dã không có nửa điểm nhân tế, chỉ có thể nghe được chim gáy côn trùng kêu vang:

"Két ~~~~ két ~~~~ "

Phía sau miếu, chim chim đứng tại trên nóc nhà canh gác, nguyên bản căn phòng mở toang không ánh lửa, bây giờ cửa sổ bị đót chặt, từ khe hở ở ẩn ẩn có thể thấy được đèn đuốc, truyền ra hai đạo âm thanh ngự tỷ như hồ yêu mềm mại đáng yêu:

"Ngưng nhi, ôm lấy, đừng để hắn động. . ."

"Ngươi còn có dây thừng không? Ta cởi quần ra. . ."

"Ngươi cởi đai lưng hắn ra, cởi quần mình thì có làm được cái

gì. . ."

"Ô ô —— "

Nam tử bị ngăn chặn miệng chỉ có tiếng hừ hừ.

Nghe động tĩnh trong phòng, liền tựa như hai cái hồ yêu trong núi, bắt cóc thư sinh, đang cực kỳ tàn ác ép lấy dương khí.

Mà tình huống thực tế, cũng là không sai biệt lắm.

Trong phòng cũ kỹ, trên mặt đất có một chút cỏ tranh, một cây thổi lửa đặt ở trên bệ cửa sổ.

Trong phòng không có đồ dùng trong nhà gì, chỉ có một cái giường cũ.

Dạ Kinh Đường bị các loại dây thừng buộc lấy, buộc thành sâu róm, không chỉ có dây thừng, đai lưng, thậm chí còn có y phục hai kiện, bện thành một sợi dây thừng, gắt gao trói chặt tay chân.

Lạc Ngưng mặc quần mỏng màu trắng, nửa người trên là cái yếm che nửa trăng tròn, hai phía bên ngoài mặt trăng đều lộ ra, chính tựa ở bên trong, ôm lấy nửa người trên Dạ Kinh Đường.

Bùi Tương Quân thì tốt hơn một chút, bởi vì gánh vác hai quả núi rất lớn, đi ra ngoài đều dùng vải bọc lấy, lúc này mặc quần mỏng màu đen, trước ngực quấn vải màu đen, bao cực kỳ chặt chẽ; nhưng bờ vai trắng nõn cùng xương quai xanh, bờ eo thon cùng cái rốn, vẫn là hiện ra rõ ràng tại dưới ánh nến.

Bùi Tương Quân tựa ở cạnh ngoài, dùng sức ôm eo Dạ Kinh Đường, hai chân khóa lại hai chân Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường bị hai người ôm ở giữa, trên mặt cũng không có vui vẻ hưng phấn gì, miệng bên trong bị đút lấy chỉ đen, nhắm mắt lại cau mày, gương mặt hiện lên say rượu ửng hồng, mắt trần

có thể thấy sương mù từ búi tóc toát ra, thân thể thỉnh thoảng giật một cái.

Chương 304 - Phân Tâm Tiểu Tặc

Chương 304. Phân Tâm Tiểu Tặc

Dạ Kinh Đường cũng không có thống khổ của liệt hỏa đốt người, nhưng khí kình trong cơ thể bành trướng, bắp thịt xương cốt toàn thân đềuđang co rúm, giống như bị lão sư phụ xoa bóp, quả thật có chút gánh không được; nhưng là lại không đến mức đau, nói đúng ra hẳn là ngược lại thoải mái.

Hắn bị trái ôm phải ấp, muốn giải thích một chút, nhưng miệng bị chặn lấy, giãy dụa không có kết quả, vẫn là từ bỏ chống cự.

Lạc Ngưng không rõ ràng tiểu tặc có bao nhiêu thống khổ, trong mắt mang theo lệ quang, vì để cho hắn dễ chịu một chút, mặt dán mặt, dùng cái gò má xoa xoa, mang đến mấy phần thanh lương cho thân thể nóng hổi của tiểu tặc.

Bùi Tương Quân tay phải chụp lấy tay trái, ôm lấy eo Dạ Kinh Đường, giương mắt dò xét sắc mặt Dạ Kinh Đường, hơi có vẻ lo lắng:

"Dược lực Cốt Tê kkeso dài bao lâu bao lâu?"

Lạc Ngưng cũng chỉ là từ miệng Tiết Bạch Cẩm nghe được qua vật này, nhớ không rõ lắm, nhíu mày hồi tưởng thật lâu, mới đáp lại:

"Tựa như là một canh giờ sau đau đớn dần dần biến mất, lúc này mới nửa giờ thôi, còn chưa tới thời điểm đau đớn nhất. . .

Tiểu tặc, hết sức bảo trì thanh tỉnh, tuyệt đối đừng mất đi thần chí. . ."

"Ô ô. . ."

Dạ Kinh Đường đáp lại hai tiếng, cũng không biết ý gì.

Bùi Tương Quân biết đốt loại vật Cốt Tê này, không có dược vật đặc biệt áp chế, cũng chỉ có thể dựa vào ý chí ngạnh kháng, nhưng căn bản gánh không được, lo lắng suy tư:

"Đem Kinh Đường đánh ngất xỉu có hữu dụng hay không?"

"Vô dụng, lập tức liền sẽ đau mà tỉnh lại; khí kình trong cơ thể hắn quá mạnh, điểm huyệt căn bản ép không được."

"Có thể để cho hắn phân tâm hay không?"

"Phân tâm?"

Lạc Ngưng chớp chớp đôi mắt đẹp hoa đào —— nàng biết nếu bị những vật khác hấp dẫn lực chú ý, có thể hơi tiêu giảm thậm chí quên mất đau đớn.

Nhưng đó là đau xót bình thường, đốt xương tê dại là có thể đau đến tinh thần người ta sụp đổ vật, nghe nói cùng bàn ủi in dấu toàn thân không sai biệt lắm, thứ gì mới có thể dẫn ra lực chú ý?

Đầu óc Lạc Ngưng nhanh chóng nghĩ, suy tư yêu thích tiểu tặc. . .

Ân. . .

Run lẩy bẩy ~~

Lạc Ngưng thấy tứ chi Dạ Kinh Đường phản kháng cũng không mạnh, liền một tay ôm lấy, tay phải đem trăng tròn kéo ra chút:

"Tiểu tặc, ngươi nhìn."

Bùi Tương Quân chỉ cảm thấy nam tử nàng đang ôm, thân thể xao động đột nhiên an tĩnh dưới, con mắt đóng chặt cũng mở ra chút, liếc về phía giáo chủ phu nhân. . .

? !

Sắc mặt lo lắng của Bùi Tương Quân đỏ lên khó mà ức chế, nghĩ liếc mở mắt thần, nhưng lại sợ xảy ra chuyện, chỉ có thể cẩn thận quan sát phản ứng Dạ Kinh Đường.

Con ngươi Kinh Đường trừng lớn mấy phần, hiển nhiên bị giáo chủ phu nhân hấp dẫn lực chú ý. . .

Lạc Ngưng phát hiện biện pháp này hữu dụng, vội vàng hướng về một hút, xoa dưa hấu lên mặt Dạ Kinh Đường.

! !

Bùi Tương Quân mắt hạnh trừng lớn mấy phần, nhắc nhở:

"Cẩn thận hắn cắn ngươi."

Lạc Ngưng ôm Dạ Kinh Đường giống như cho con uống sữa, mặt cũng có chút đỏ, nhưng cũng không câu nệ:

"Miệng chặn lại rồi. Hắn thật cắn ta bị thương, ta cũng nhận."

Bùi Tương Quân phát hiện con mắt Dạ Kinh Đường chớp chớp, rõ ràng là có chút cảm động, lại nhắm mắt lại.

Két ~ két ~. . .

Một lát về sau, thanh âm dây thừng căng đứt lại vang lên.

Bùi Tương Quân phát hiện Dạ Kinh Đường lại đang động, sắc mặt hơi hoảng:

"Nhưng này không được. Kinh Đường nhịn không được, ngươi còn có cái biện pháp gì hay không?"

Lạc Ngưng cũng không biết nên làm thế nào cho phải, trong đầu nhanh suy nghĩ:

"Nếu không ngươi đi thử một chút?"

Két két~

Trong phòng chợt im lặng xuống tới.

Lông mày khóa chặt của Dạ Kinh Đường giãn ra, còn mở to mắt nhìn về phía Tam Nương, sau đó ý thức được không đúng, lại vội vàng nhắm lại.

? !

Hai nữ nhân trong phòng, đều trầm mặc xuống, ý niệm trong lòng đoán chừng là —— Kinh Đường (tiểu tặc) là thật lợi hại, chịu nỗi khổ liệt hỏa đốt người, đều không quên việc khinh bạc nữ tử. . .

Bùi Tương Quân sắc mặt đỏ lên, nhưng động tác trên tay không chậm, để Lạc Ngưng đi khống chế chân, nàng trèo lên trên.

"Ô ô. . ."

Dạ Kinh Đường mặc dù không phải già vờ, nhưng còn lâu mới có được đau đến loại trình độ không muốn sống này. Không nói tới vấn đề có thích hợp hay không, Lạc nữ hiệp vừa đến, hắn cũng đã gần như nhịn không nổi; Tam Nương cùng tới, hắn không trúng thuốc cũng phải nín chết ở chỗ này.

Dạ Kinh Đường liền vội vàng lắc đầu, ra hiệu không cần.

Bùi Tương Quân nghiêm túc nói:

"Ngươi đừng cố cậy mạnh, cũng không phải ta không có bị ngươi sờ qua."

"Ô ô. . ."

Ánh mắt Dạ Kinh Đường hết sức nhu hòa, lắc đầu ra hiệu không có chuyện, sau đó nhắm mắt lại nằm im.

Bùi Tương Quân thấy vậy, cũng không có lộn xộn nữa, ôm Dạ Kinh Đường ôn nhu động viên:

"Chống đỡ chống đỡ, tiếp qua mấy khắc đồng hồ liền vượt qua được. . ."

Lạc Ngưng vẫn đang dùng dưa hấu xoa vào người Dạ Kinh Đường để giảm nhiệt, trong lòng tính thời gian dược hiệu.

Nhưng hai người lúc này là một ngày bằng một năm, nhịn đến khoảng một canh giờ, về sau lại phát hiện thân thể Dạ Kinh Đường vẫn nóng hổi như cũ, biến hóa duy nhất chính là xương cốt bắp thịt phun trào chậm rãi nhỏ đi, hô hấp có chút nóng bỏng, cả người an tĩnh lại, tựa như ngủ thiếp đi.

Bùi Tương Quân đầy mắt nghi hoặc, dò hỏi:

"Kinh Đường vượt qua được?"

Lạc Ngưng cũng không rõ ràng, kiểm tra mạch đập:

"Mạch tượng vẫn luôn ổn định, thoạt nhìn là ngủ thiếp đi. Làm sao bây giờ?"

Bùi Tương Quân cũng không biết, sợ Dạ Kinh Đường lại có hành động khác thường, vẫn là cùng Lạc Ngưng nhấn lấy Dạ Kinh Đường, cẩn thận quan sát đến thân thể dị động. . .

Rạng sáng, trời tờ mờ sáng.

Cây châm lửa đã tắt, gian phòng sớm đã yên tĩnh lại, chỉ còn ba đạo hô hấp bình ổn liên tiếp.

Chương 305 - Bị ép một Đêm

Chương 305. Bị ép một Đêm

"Cô ~~~ cô ~~~ "

Tại chỗ rất xa truyền đến chim thú hót vang, Dạ Kinh Đường lông mi giật giật, tiếp theo im ắng mở mắt ra màn, đáy mắt hiện lên một vòng mờ mịt.

Làm sao ngủ thiếp đi. . .

Cảm giác tình huống thân thể —— tay chân đều tại, không có bị cắt; khí tức thông suốt, tinh lực tràn đầy, không bị nội thương; có Thần lên, tính phúc công năng không bị ảnh hưởng. . . Vậy liền không có đại sự. . .

Xác định thân thể không có cái gì dị dạng về sau, Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu chú ý xung quanh.

Trong phòng không có một tia sáng, tay chân còn bị cột, không thể động đậy, phía bên phải là ấm áp mềm mại, tựa ở mặt trước mặt, ôm vai của hắn, mặc dù không có lực đạo, nhưng hai tay vẫn như cũ chụp vào vai hắn, phòng ngừa hắn tránh thoát. Từ kích thước dưa hấu mà cánh tay đụng vào để đánh giá, là Lạc nữ hiệp.

Bên trái là một cái đoàn ấm áp mềm mại khác, chơi thấp xuống một chút, cánh tay vòng quanh eo, mặt dán tại dưới xương sườn, khóa lại chân của hắn.

Hai nữ tử phân chia rất tốt, Tam Nương luyện được là công phu ngoại gia, thân thể yếu đuối cất giấu lực bộc phát rất mạnh, xúc cảm chặt chẽ rất có co dãn; mà Lạc nữ hiệp thì Nội luyện, thân

thể mềm mại không xương. . .

Hôm qua hắn không ngừng động đậy, Lạc nữ hiệp cùng Tam Nương đều là toàn lực ôm hắn, kéo dài chừng có hai canh giờ; đây cũng là một việc tốn sức, cuối cùng khẳng định mệt mỏi, tại sau khi hắn an tĩnh, lại không dám buông tay, mới nằm ngủ như vậy

Dạ Kinh Đường muốn thoát ly hoàn cảnh giáp công trái phải, nhưng hắn khẽ động, hai nữ tử khẳng định liền đánh thức, hơi chút chần chờ, còn không có không nhúc nhích tí nào, để hai nữ tử ngủ tiếp.

Trong phòng lờ mờ không ánh sáng, không có chuyện để làm.

Gương mặt Dạ Kinh Đường dán vào cái trán Lạc nữ hiệp, bả vai lâm vào trong ngực Lạc nữ hiệp, bởi vì muốn truyền hơi mát cho hắn, nên hai bên chỉ cách một lớp vải mỏng.

Tam Nương thì tốt hơn một chút, cách hai tầng, nhưng hắn bị kẹp lấy, lực chú ý tập trung, về sau xúc cảm bên chân vô cùng rõ ràng, cách vải vóc đều có thể cảm giác hình dáng bướu lạc đà. . .

!

Dạ Kinh Đường muốn bình tâm tĩnh khí đè xuống tâm niệm, nhưng nhịn một lát, phát hiện hắn đã đánh giá cao định lực của mình, cho nên vẫn là động đậy.

"Ừm? !"

Hai nữ tử đồng thời bừng tỉnh.

Lạc Ngưng chưa mở mắt, liền dùng sức nắm chặt cánh tay, đem Dạ Kinh Đường ôm chết.

Bùi Tương Quân cũng giống như thế, khóa lại hai chân Dạ Kinh Đường.

Hai người đồng thời phát lực, nếu là thư sinh yếu ớt, đoán chừng có thể bị trực tiếp ôm thành gãy xương.

Dạ Kinh Đường chỉ cảm thấy trong nháy mắt có 4 khối thịt ép vào người, bị ghìm cho kém chút đau sốc hông, "Ô ô ——" nhắc nhở hai tiếng.

"Hắn thế nào?"

Trong phòng không có nửa điểm tia sáng, Lạc Ngưng cũng không dám buông tay, chỉ là cảm giác khí tức Dạ Kinh Đường.

Bùi Tương Quân ghìm chặt Dạ Kinh Đường, chờ khoảng đợi một lát, mới đáp lại:

"Giống như dược lực đã hết, khôi phục bình thường."

Dạ Kinh Đường gật đầu, kết quả hắn khẽ động, lập tức liền bị ôm cứng lại, chỉ có thể không nhúc nhích tí nào, tránh cho hù đến hai nữ tử.

Lạc Ngưng xác định Dạ Kinh Đường không có động đậy, về sau đến chỗ cổ tay xem mạch:

"Mạch tượng bình thường, chỉ là có chút. . . Có chút khô."

Bùi Tương Quân không cần Lạc Ngưng nhắc nhở, cũng cảm giác Kinh Đường rất khô, dù sao nàng ôm eo, cùi chỏ rõ ràng đụng phải đồ vật mà nàng thấy khó xử.

Cũng may đưa tay không thấy được năm ngón, Bùi Tương Quân cũng không quẫn bách trong lòng, chỉ là hỏi thăm:

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Ta. . ."

Lạc Ngưng thanh âm hơi có vẻ chần chờ, hiển nhiên là đang

suy nghĩ xem có nên điều trị cho tiểu tặc hay không.

Dạ Kinh Đường xác thực khô, nhưng nguyên nhân là bị hai người khảo nghiệm, nhưng nếu điều trị ngay trước mặt Tam Nương, còn để Tam Nương ở bên cạnh hầu hạ, hình tượng của nàng liền sập, mở miệng nói:

"Ô ô ô, ô ô. . ."

Lạc Ngưng ngược lại là có thể nghe hiểu ý tứ —— Lạc nữ hiệp, đem miệng ta buông ra.

Cảm giác tiểu tặc thần chí thanh tỉnh, Lạc Ngưng yên tâm chút, không có buông tay, mà là thăm dò, dùng miệng đem bịt mồm kéo ra.

"Khụ khụ. . . Ta ngất mất. . ."

"Kinh Đường, ngươi cảm giác thế nào?"

Bùi Tương Quân vội vàng hỏi thăm.

Dạ Kinh Đường cũng không dám động, tâm bình khí hòa dùng khẩu khí rất ôn nhu nói:

"Ta cảm giác tất cả bình thường, Ừm. . . Thần thanh khí sảng, tinh lực dồi dào, hô hấp đều đặc biệt thông thuận, một hơi có thể hút tới bàn chân, so trước kia còn tốt hơn nhiều."

Lạc Ngưng chớp chớp con ngươi, bởi vì không nhìn thấy cái gì, chỉ có thể nói:

"Tam Nương, ngươi đem lửa đốt lên."

"Kinh Đường, ngươi đừng nhúc nhích ha."

Bùi Tương Quân cẩn thận từng li từng tí buông tay, xác định Dạ Kinh Đường không có động đậy, cấp tốc ngồi dậy, hơi chút tìm

kiếm, từ bên trong đồ vật tùy thân ở đầu giường, tìm được cái cây châm lửa, sau đó nhóm lửa lên.

Cộc cộc ~

Phù ~

Chương 306 - Hai Người Ngại Ngùng

Chương 307. Hai Người Ngại Ngùng

Ánh sáng lờ mờ, chiếu sáng gian phòng cũ kỹ.

Dạ Kinh Đường nhìn về phía tia sáng, kết quả thấy được bóng lưng Tam Nương, ngồi quỳ tại bên chân, tóc dài buộc lên, bờ vai mượt mà hiện ra ánh đèn đuốc, ở giữa lưng trắng noãn là đai lưng màu đen, xuống chút nữa là quần mỏng màu đen phác họa ra đường cong tròn trịa, mặc dù vải vóc che chắn, nhưng hắn vẫn có thể thấy rõ được hình dạng trăng tròn.

Khi Tam Nương có chút đứng dậy, đem cây đuốc lên tìm tới chỗ cửa sổ để mở ra, người hơi hơi ngả về phía trước, mông chầm chậm dâng lên. . .

"Ngươi nhìn cái gì?"

Lạc Ngưng ngay tại trước mặt ôm Dạ Kinh Đường, lúc đầu lo lắng kiểm tra sắc mặt Dạ Kinh Đường, kết quả phát hiện ánh mắt tiểu tặc thấy có ánh sáng, lại đi bên cạnh, nhìn về địa phương vốn không nên nhìn.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy những thứ này thuộc về phạm trù không có cách nào phòng ngừa, nghe thấy thanh âm bên tai lạnh như băng, cấp tốc đem con mắt quay đi, nhìn về phía Lạc nữ hiệp:

"Sắc mặt ta không có vấn đề chứ?"

Lạc Ngưng so với Tam Nương muốn chật vật hơn nhiều lắm, yêm che trăng tròn gần như bị xô lệch ra gần hết, dưa hấu gần

trong gang tấc.

Phát hiện sắc mặt khí tức tiểu tặc đều không có dị dạng chút nào, thậm chí hồng nhuận có sáng bóng, nỗi lo lắng trong lòng Lạc Ngưng buông xuống hơn phân nửa, nhưng nguyên bản thần sắc lo lắng, cũng biến thành lạnh như băng, buông tay ra cấp tốc đem tiểu y màu xanh kéo lên, che lấy quả dưa hấu:

"Hừ. . ."

Bùi Tương Quân cất kỹ cây châm lửa, quay người trở lại, mặc dù ăn mặc cũng hết sức mát mẻ, nhưng quấn ngực vẫn kín hơn cái yếm, cũng chỉ lọt cái bả vai cùng eo, đi vào trước mặt, nắm chặt cổ tay Dạ Kinh Đường kiểm tra.

Dạ Kinh Đường nằm ở giữa, bị hai tỷ tỷ y tá kiểm tra, thực sự có chút tiêu thụ không dậy nổi, trực tiếp nhắm mắt lại:

"Ta thật không có việc gì, Tam Nương, các ngươi mặc quần áo vào đi."

Bộ dáng hiện tại của Bùi Tương Quân, ngay cả lời cũng không biết nói thế nào, liền đưa tay đem váy đen cột vào trên cổ tay Dạ Kinh Đường giải khai.

Suy nghĩ Lạc Ngưng dần dần an bình, đáy lòng cũng hiện ra nghi hoặc, nhìn qua nữ đương gia đối diện phong kiều gió mị nóng bỏng:

"Tam Nương, làm sao ngươi cũng tại đây?"

Bùi Tương Quân đem quần áo tháo ra hết, đưa váy màu xanh cho Lạc Ngưng:

"Ta sợ Kinh Đường xảy ra ngoài ý muốn, liền âm thầm theo tới. . . Ta là hương chủ Thanh Long đường, Ngưng nhi cô nương mặc quần áo vào đi."

Lạc Ngưng bán tín bán nghi, cũng không có hỏi nhiều, đem quần áo nhận lấy khoác lên vai.

Dạ Kinh Đường nằm nhìn hai cái cô nương mặc váy, cảm giác rất cổ quái, mở miệng nói:

"Từ từ, các ngươi chớ khẩn trương."

Nói xong hai chân nâng lên, tiếp theo ép xuống, phía sau lưng bỗng nhiên bắn lên.

Bành ~

Hai nữ tử ngay tại đều mang tâm tư mặc quần áo váy, chợt phát hiện Dạ Kinh Đường bị trói thành sâu róm bắn lên, nhìn động tác là muốn tiêu sái xoay người, từ phía trên Tam Nương vượt qua rơi trên mặt đất, nhưng phát lực rõ ràng xuất hiện sai lầm, sau đó Sưu ~ một chút bay lên không, lao tới xà nhà cũ kỹ.

"Aizz? !"

Bành ——

Xà nhà bị đầu đâm đến run lên, kinh sợ chim chim trên nóc nhà.

? !

Hai nữ tử ánh mắt kinh ngạc.

Dạ Kinh Đường cũng luống cuống, ngã quỵ xuống tới, nửa đường nghĩ ổn định thân hình, dây thừng trên người căng đứt, xoay một vòng trên không trung ngã lại giường chiếu.

Bùi Tương Quân đều kinh ngạc, vội vàng đưa tay đi đón, kết quả trực tiếp bị thân hình Dạ Kinh Đường áp đảo.

Bịch ~

Dạ Kinh Đường ngã trên giường, mặt đập vào bên trên hai túi bảo hộ an toàn, cũng không đau, liền vội vàng đứng dạy, lui về sau hai bước, lúng túng nói:

"Khục. . . Cảm giác khí tức có chút bất ổn, phát huy thất thường, không có việc gì không có việc gì. . ."

Bùi Tương Quân đổ vào bên trên khung giường, trừng lớn con ngươi nhìn qua Dạ Kinh Đường, bàn tay che ngực, ánh mắt là đang hồ nghi Dạ Kinh Đường có phải là cố ý hay không.

Lạc Ngưng thì ánh mắt phức tạp, âm thanh lạnh lùng nói:

"Quẳng chuẩn như vậy, ta cảm thấy ngươi phát huy rất bình thường."

Dạ Kinh Đường mặt mo có chút không nhịn được, đem trên thân loạn thất bát tao giật xuống dây thừng, xoay người sang chỗ khác:

"Thật sự là sai lầm. Các ngươi mặc quần áo váy, ta ra ngoài nhìn xem tình huống."

Nói xong mở ra cửa gỗ, ra ngoài liền đóng lại.

Cùm cụp ~

Trong phòng an tĩnh lại.

Lạc Ngưng bảo trì thần sắc lãnh diễm như tiên mặc quần áo, vốn là da mặt rất mỏng, hiện tại liền nghĩ tới tối hôm qua ngay trước mặt Tam Nương xoa dưa hấu vào mặt và người tiểu tặc, đáy mắt có chút quẫn bách.

Bùi Tương Quân mặc dù không có làm sự tình gì quá quá mức, nhưng nhìn xem giáo chủ phu nhân như Dạ Kinh Đương uống sữa, trên mặt cũng là nóng bỏng, cúi đầu thắt đai lưng, nửa ngày mới

ôn nhu mở miệng:

"Tối hôm qua là sự cấp tòng quyền, Ngưng nhi cô nương không cần để ở trong lòng."

"Ừm. Tam Nương vất vả, lần trước náo loạn hiểu lầm, ta nói chuyện có chỗ không chu toàn, mong rằng Tam Nương chớ để ý."

"Ngưng nhi cô nương nói giỡn, biết là hiểu lầm, ta há lại sẽ để ở trong lòng."

Lạc Ngưng nhu nhu gật đầu, nhớ tới hôm qua nàng để Tam Nương xoa dưa hấu sương, Tam Nương không có chút chần chờ, trong lòng là lạ, nhỏ giọng nói:

"Tam Nương cũng thích Kinh Đường, đúng không?"

? !

Chương 307 - Ngăn Chặn Cãi Vã

Chương 308. Ngăn Chặn Cãi Vã

Bùi Tương Quân giương mi mắt, nhìn về phía giáo chủ phu nhân:

" Vấn đề này của Ngưng nhi cô nương ngược lại là đặc biệt, Kinh Đường là người nhà họ Bùi ta, ta quan tâm hắn cũng là nên. . ."

Đây coi như là nhìn trái phải mà nói.

Lạc Ngưng đem cổ áo buộc lên, ngữ khí bình thản:

"Tâm sự một chút mà thôi. Nếu là ngươi thật thích, chỉ cần ta không nói cái gì, Kinh Đường hẳn là sẽ không nói cái gì. . ."

?

Bùi Tương Quân nghe được câu này, lúc đầu gương mặt tâm bình khí hòa, nhiều một vòng phức tạp không dễ miêu tả.

Nàng minh bạch hàm nghĩa lời này—— chỉ cần ta gật đầu, Kinh Đường liền sẽ tiếp ngươi vào cửa.

Nói đúng là vì nàng muốn, nhưng nghe thật là lạ. . . Liền giống Đại phu nhân đón tiểu thiếp. . .

Không nói Kinh Đường là thiếu gia Bùi gia, coi như ta thật có tâm tư gì, chuyện này nên để Kinh Đường làm chủ mà. . .

Bùi Tương Quân hơi chút suy nghĩ:

"Những chuyện này, sau này hãy nói đi. Nói đến, Kinh Đường cùng cô nương cùng một chỗ, ta mới đầu còn giận dỗi không đáp ứng, Kinh Đường tại ta trước mặt nói hồi lâu, ta mới đồng ý chuyện này. May mắn lúc ấy đáp ứng, không thì Kinh Đường liền bỏ qua cô nương tốt như ngươi."

". . . ?"

Đôi mắt đẹp Lạc Ngưng giật giật, cũng hiểu ý, tha thứ tiếp nhận nguyên bản bị ném đi một bên, dò hỏi

"Còn có chuyện này?"

"Khụ khụ —— "

Bên ngoài gian phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng ho khục khục, giống như là Dạ Kinh Đường bỗng nhiên phát bệnh.

Hai cái nữ tử sắp giương cung bạt kiếm cũng biến sắc, liền vội vàng đứng lên chạy ra phía ngoài.

Sắc trời hơi lạnh, phía Đông Phương nổi lên ánh sáng.

Miếu cổ ở vào ở giữa sơn lĩnh, phụ cận vốn có thôn xóm, nhưng đã sớm bị vứt bỏ, phương viên vài dặm đều không có nửa người.

Dạ Kinh Đường đi ra gian phòng cũ kỹ, đi vào trong hậu viện cỏ dại rậm rạp của ngôi miếu, chim chim ngồi chờ một đêm tại chỗ cao thấy thế, liền vội vàng bay tới, rơi vào trên bờ vai, dùng cánh ôm mặt cọ lung tung:

"Chít chít chít chít. . ."

Hiển nhiên, đêm qua người lo lắng hãi hùng, trừ hai nữ tử ra, còn có chim chim vốn sống nương tựa lẫn nhau.

Dạ Kinh Đường đem chim chim ôm vào, dùng ngón tay cào lông tơ màu trắng trên bụng, mặt nhìn về phía mặt trời mới mọc, hít một hơi thật sâu.

"Hô. . ."

Hôm qua coi là Cốt Tê, nhưng bây giờ, lại phát hiện thần thanh khí sảng không ít.

Cảm giác cụ thể không thể miêu tả, liền tựa như tối hôm qua đi vào những phòng dưỡng sinh, nhổ đốt xương cạo gió, xông tinh dầu, xoa bóp nắn xương, mỗi cái lỗ chân lông đều đang hô hấp, tai thanh mắt sáng, tinh thần sung mãn, mặc kệ nam nhân nữ nhân, đều có nắm chắc làm mười cái.

Dạ Kinh Đường hôm qua liền phát hiện hạt châu kia, hẳn là thuốc tốt có hiệu quả cực mạnh, lúc này trong lòng càng xác định điểm này.

Nhưng Trình Thế Lộc rất nhanh liền chịu kịch liệt đau nhức khó nhịn, cho đến tinh thần sụp đổ nhảy núi, rõ ràng không phải giả vờ.

Mà hắn mặc dù tứ chi có chút mất khống chế, thân thể cùng đốt đỏ lên, nhưng xác thực chưa nói tới gian nan, cảm giác càng giống là ở nhà tắm hơi.

Cùng một loại thuốc, hắn dính còn nhiều hơn chút, lại có biểu hiện khác nhau, vấn đề chỉ có thể là xuất hiện ở bên trên thể chất; giống như có người không ăn được chút cay nào, có người lại ăn ớt như cơm, khả năng kháng độc của hắn tương đối cao. . .

Đứng tại trong nội viện hô hấp thổ nạp một lát, Dạ Kinh Đường còn không có suy nghĩ ra cái gì, chợt nghe lời nói như có

như không ở trong phòng:

"Chỉ cần không nói cái gì, Kinh Đường hẳn là liền sẽ không nói cái gì. . ."

"Kinh Đường cùng cô nương ở chung, ta mới đầu còn không đáp ứng tới. . ."

?

Dạ Kinh Đường sắc mặt biến hóa, không cần thôi diễn liền biết hai người tiếp tục trò chuyện sẽ như thế nào, tuyệt đối là đem hắn kéo vào giằng co.

Sau đó không phải Lạc nữ hiệp đánh hắn, chính là Tam Nương bị tức giận mà đi, khốc liệt hơn chút thì chính là hỗn hợp đánh kép, đánh xong hắn lại lôi kéo tóc nhau. . .

Dạ Kinh Đường đè lại ngực:

"Khụ khụ —— "

"Chít chít? !"

Chim chim lập tức kinh ngạc, vội vàng dùng đầu cọ Dạ Kinh Đường, đoán chừng đang nói —— Đường Đường ngươi không nên chết, ngươi chết thì chim chim làm sao bây giờ. . .

Soạt ——

Cửa phòng cùng cửa sổ bị trực tiếp phá tan, hai cái nữ tử quần áo dúm dó, đồng thời rơi vào trước mặt tường vây.

Bùi Tương Quân vịn bả vai Dạ Kinh Đường:

"Thế nào?"

Lạc Ngưng thì là nắm chặt cổ tay Dạ Kinh Đường, cẩn thận

kiểm tra mạch đập:

"Mạch tượng không có dị dạng nha. . ."

"Ta có chút khát, chiều hôm qua ăn cơm, đến bây giờ không uống giọt nước nào, đi, tìm địa phương ăn cơm đi."

Dạ Kinh Đường vuốt vuốt bụng, cầm lấy thương đi ra ngoài; chim chim nghe thấy ăn cơm, tinh thần tỉnh táo, sưu sưu hướng ra chạy.

Ánh mắt Lạc Ngưng cùng Bùi Tương Quân đều hiện lên hồ nghi, nhưng cuối cùng cũng không nói cái gì, đi ở bên cạnh tiếp tục kiểm tra thân thể. . .

Chương 308 - Vào Thanh Lâu Bàn Chuyện?

Chương 308. Vào Thanh Lâu Bàn Chuyện?

Đông Tế thành.

Giữa trưa, đường phố phía Tây thành trì xôn xao, người nhàn rỗi ngồi trong tửu lâu buôn chuyện, nói tin tức trong đêm truyền tới:

" Trình Đại chưởng môn Thiết Phật Lĩnh, bị người giết. . ."

"Ai sao mà to gan như vậy. . ."

. . .

Một đám người giang hồ đặt chân trong khách sạn nhỏ, Vương Thừa Cảnh thì đứng tại phía trước cửa sổ đánh giá tình huống trên đường; Vương Nhị dáng người thấp, thì đang nghịch phi đao của mình, bôi chút độc dược lên đó.

Nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài nhốn nháo, Vương Nhị có chút không hiểu thấu:

"Cái Diệp Tứ Lang này, bị điên rồi sao? Bão Nguyên Môn thì không thu thập, chạy tới môn phái khác giết người, phong thanh truyền ra, Bão Nguyên Môn xác định vững chắc công khai nhận thua, Diệp Tứ Lang thấy họ Lý kia thức thời, chẳng phải không tới. . ."

Vương Thừa Cảnh đi vào trong phòng ngồi xuống, nâng chung trà lên:

"Lý Hỗn Nguyên sẽ không trực tiếp chịu thua. Mới nghe ngóng, Lý Hỗn Nguyên làm người vô cùng coi trọng mặt mũi, năm ngoái nhìn Hồng Hoa Lâu mặt trời lặn phía tây, đem sinh ý vận chuyển đường bộ ở Đông Tế chiếm hết, trực tiếp đẩy hương chủ Hồng Hoa Lâu ra ngoài đường. Năm nay thấy tình huống không đúng, liền mau nhận lỗi nhả hết đồ ăn ra, về sau còn lăn lộn giang hồ thế nào? Hắn có thể sẽ đánh một trận tìm bậc thang rồi đi xuống."

Vương Nhị nhẹ gật đầu:

"Diệp Tứ Lang hôm qua giết người, hoặc là không đến, hoặc là trong hai ngày sẽ tới. Chúng ta hiện tại đi Lý gia chờ đợi?"

Vương Thừa Cảnh đặt chén trà xuống, cầm lấy binh khí trên bàn:

"Nghe bên ngoài đồn, Trình Thế Lộc bị đâm mấy thương trên mười, cuối cùng nhảy xuống vách núi mà chết. Ta đánh giá võ nghệ Diệp Tứ Lang, cũng liền mạnh nửa bậc hơn Trình Thế Lộc, lực lượng cùng Lý Hỗn Nguyên ngang nhau. Hai người đánh xong, Diệp Tứ Lang tám thành cũng phải bị thương trốn xa, cơ hội chớp mắt là qua, đi thôi."

. . .

Buổi chiều.

Mặt trời sắp xuống núi, hai thớt hắc mã lao vùn vụt trên con đường rộng rãi tiến về Đông Tế Thành.

"Giá —— "

Lộc cộc, lộc cộc. . .

Dạ Kinh Đường thân mang áo bào công tử màu đen, trường

thương dùng vải đen bọc lấy treo ở bên hông ngựa, thứ phóng ngựa vung roi và ôm ấp chim chim, lao vùn vụt trên đường.

Sánh vai cùng Dạ Kinh Đường , là một thớt liệt mã màu lông đen nhánh, bên hông ngựa cũng treo một cây binh khí dài.

Bùi Tương Quân tư thế hiên ngang thân mang võ phục màu đen, trong tay nắm lấy dây cương, nhìn về con đường phía trước, thần sắc tựa như hiệp nữ khí khái hào hùng lưu lạc giang hồ.

Mà vốn Lạc nữ hiệp, thì ngồi sau lưng Bùi Tương Quân, dùng tay ôm eo mỹ nhân, gương mặt lãnh diễm đón gió nhẹ, dò xét phong cảnh xung quanh.

Buổi sáng sau khi tìm địa phương cơm nước xong, Dạ Kinh Đường liền chạy trở về Thiết Phật Lĩnh, mang tới hai con ngựa giấu ở trong rừng cây; sau đó chạy tới một nhà danh y có tiếng ở trong vùng, kiểm tra thân thể và kể ra cảm nhận tối hôm qua.

Đạt được kết quả, là thân thể tất cả bình thường, gần đây vì phục dụng thuốc bổ huyết sinh tinh nên huyết vượng thịnh, không cần phải lo lắng.

Kết quả đại phu chẩn bệnh, cùng suy đoán không có khác biệt, Dạ Kinh Đường cũng yên lòng, chạy tới Bão Nguyên Môn.

Từ khi hắn không có chuyện, về sau Lạc nữ hiệp cùng Tam Nương liền trở nên rất cổ quái, ăn cơm hay đi đường đều không nói chuyện với nhau; cũng đều không chủ động phản ứng tới hắn, chỉ có chim chim trong ngực hoạt bát, sau khi nó tỉnh ngủ thì bắt đầu không ngừng "Chít chít chít chít. . .", không biết đang nói chuyện gì.

Mắt thấy sắp tới Đông Tê Thành, Bùi Tương Quân hơi thả chậm tộc độ, dò hỏi:

"Lý Hỗn Nguyên võ nghệ không tầm thường, đoán chừng rất

khó đánh, ngươi cũng đừng quá liều, thiên tư bày ở nơi này, hắn có thể thắng cũng không dám thắng, hiện tại cũng không chịu thua, đoán chừng chỉ là muốn tìm cái bậc thang, đánh một rồi nói chuyện tiếp."

"Biết rồi."

"Còn có, hành tung của ngươi rất rõ ràng, tốc chiến tốc thắng, đừng để cho người hữu tâm bắt được cơ hội. . ."

Lạc Ngưng ôm eo Tam Nương, con ngươi giật giật, hàm súc hỏi thăm:

"Tiểu tặc, ngươi có cần trước tiên điều trị thân thể hay không?"

Dạ Kinh Đường xoay đầu lại:

"Đi tới liều công phu quyền cước thôi, rất khó đánh chết người, sự tình xong xuôi rồi nói sau."

Con ngươi Bùi Tương Quân giật giật, ngược lại là đoán ra ý tứ giáo chủ phu nhân, không biết nói tiếp thêm gì, liền không có tiếp tục nói nữa.

Lộc cộc, lộc cộc. . .

Rất nhanh, hai con ngựa đi vào trong Đông Tế Thành, Bùi Tương Quân dẫn đường, đi tới một con đường nhỏ.

Trước khi tới, đã đưa tin tức qua cho Hoàng Chúc phu nhân, ước định địa điểm gặp mặt.

Hoàng Chúc phu nhân nói chuyện tương đối dông dài, nếu Bùi Tương Quân đi tới, tránh không được khách sáo một đống lớn, cũng không tiện giải thích thân phận Lạc Ngưng, thế là hai người liền yên lặng chờ đợi tại bên đường.

Dạ Kinh Đường tung người xuống ngựa, một mình đi tới một nhà. . . Thanh lâu?

Bước chân Dạ Kinh Đường dừng lại, cảm giác tình huống không đúng lắm.

Chương 309 - Bão Nguyên Môn

Chương 309. Bão Nguyên Môn

Hoàng Chúc phu nhân hôm qua nhận được tin tức, ngồi trên xe ngựa ở cổng nhìn chung quanh, nghe thấy tiếng vó ngựa trên đường, vội vàng chạy đến trước mặt:

"Thiếu chủ, ngươi cũng đã tới rồi, tới tới tới, mau mời tiến vào. . ."

Dạ Kinh Đường không có tiến vào thanh lâu, dò hỏi:

"Hoàng di, hôm nay Lý Hỗn Nguyên ở đâu?"

Hoàng Chúc phu nhân thế nhưng là hiểu đạo lí đối nhân xử thế, Thiếu đương gia ở tổng đà tới xử lý phiền phức cho nàng, ngay cả nước trà nàng đều không chiêu đãi một ngụm liền đem người ta đi làm việc, không chừng tháng sau liền bị điều đi biên quan để chăn dê.

Hoàng Chúc phu nhân có chút nhiệt tình, đem Dạ Kinh Đường đẩy vào:

"Không vội. Đây là nơi phong nguyệt tốt nhất Đông Tế. . ."

Dạ Kinh Đường sợ Hoàng di làm như thế sẽ bị Tam Nương điều đi biên quan chăn dê, nào dám đi vào, giơ tay lên nói:

"Không cần không cần, Hoàng di vẫn là nói chính sự đi?"

Hoàng Chúc phu nhân thấy thế đành phải coi như thôi, ngược lại nói:

" Làm sao hôm qua Thiếu chủ đem Trình Thế Lộc đánh chết?"

"Chính hắn tự nhảy xuống sườn núi, nhưng mà cùng ta cũng thoát không ra quan hệ, thuộc về ngoài ý muốn. Lý Hỗn Nguyên nghe được tin tức này, sợ rồi?"

Hoàng Chúc phu nhân lắc đầu:

"Lý Hỗn Nguyên tự tin mình đức cao vọng trọng võ nghệ cao thâm, không đem hắn đánh phục thì hắn sẽ không nhớ lâu. Chỉ là sự tình Trình Thế Lộc bị đánh chết truyền tới, Lý Hỗn Nguyên vẫn có chút phản ứng, buổi sáng trong nhà triển khai yến hội, đem người giang hồ có chút danh vọng trong Đông Tế đều mời tới."

Dạ Kinh Đường khẽ nhíu mày:

"Làm bảo tiêu?"

Hoàng Chúc phu nhân lắc đầu:

" Người giang hồ bình thường, nào dám nhúng tay sự tình Hồng Hoa Lâu. Cử động lần này của Lý Hỗn Nguyên bên ngoài xem ra là triển khai tư thái , chờ lấy Thiếu chủ tới nói chuyện. Nhưng ta đánh giá, là sợ Thiếu chủ bí mật tới cửa trực tiếp hạ sát thủ, mới đợi tại trước mặt mọi người, để Thiếu chủ nhất định phải cố kỵ võ đức, thanh danh giang hồ, làm theo quy củ."

Dạ Kinh Đường giật mình, dắt ngựa đi vềngoài thành:

"Lý Hỗn Nguyên ngụ ở chỗ nào?"

" Bão Nguyên sơn trang ngoài thành, muốn ta cùng theo đi hay không?"

"Hoàng di mấy ngày nay cố gắng ẩn giấu, sự tình giải quyết lại ngoi đầu lên, tránh cho Bão Nguyên Môn tự mình trả thù."

"Tốt, thiếu chủ cũng coi chừng, Lý Hỗn Nguyên không có rắn

chắc bằng Trình Thế Lộc, nhưng thân pháp, quyền pháp đều lô hỏa thuần thanh, không phải dễ đối phó như vậy."

"Biết."

Dạ Kinh Đường đem Hoàng di đưa tiễn, về sau đi vào trước mặt hai nữ tử:

"Đi thôi, đánh xong sớm một chút rời đi, giết chết Trình Thế Lộc, Tĩnh Vương đoán chừng lại phải tìm ta hưng sư vấn tội."

Lạc Ngưng trở mình lên ngựa, muốn dò hỏi:

"Tại sao muốn tại thanh lâu bàn việc? Hồng Hoa Lâu mở ra sao?"

"Hồng Hoa Lâu làm mua bán đường đường chính chính, sao lại làm những thứ này."

Tam Nương giải thích một câu, về sau lại dò hỏi:

"Kinh Đường, nếu là chúng ta không đi theo, có phải ngươi liền tiến vào hay không."

"Nói đùa cái gì thế, đi thôi đi thôi."

Hai nữ tử biểu lộ khác nhau, ruổi ngựa đi theo. . .

Vào đêm.

Ngoài thành, Bão Nguyên Môn.

Bão Nguyên Môn xây dựa lưng vào núi, giấu ở giữa lục lâm.

Con đường đá trắng kéo dài đến chỗ sâu lục lâm, trên đường đứng thẳng một chỗ ngồi nghỉ chân, không ít xe ngựa dừng ở ven

đường, có gã sai vặt ở bên chiếu khán.

Đá trắng đại đạo cuối cùng, là một tòa đại trạch tường trắng ngói xanh, cổng đặt vào hai tôn sư tử đá, mặc dù không có khổng lồ như Thủy Vân Kiếm Đàm vậy, nhưng so với loại môn phái mới ngoi đầu lên như Thiết Phật Lĩnh thì to lớn và quy mô hơn nhiều lắm, mười tên môn đồ thân mang võ phục đứng ngoài cửa, đang đứng tiếp khách.

Trong cửa lớn dinh thự đèn đuốc sáng trưng, triển khai yến hội lộ thiên, ba mươi tấm bàn vuông sắp xếp trái phải, ở giữa còn dựng cái lôi đài lâm thời.

Trên bàn vuông đã có trăm người ngồi hơn, đều là nhân vật có mặt mũi xung quanh Đông Tê, chỉ là đặt ở trên giang hồ thì có thể coi là Tạp ngư, một cái cấp bậc giống Dương Quan.

Mà chính giữa dưới mái hiên, thì đặt vào một trương đại ỷ, hai cái đồ đệ chắp tay đứng tại phía sau, lão giả thân mang cẩm bào, thì ngồi tại trên ghế, hai mắt như chim ưng, nhìn chằm chằm ngoài cửa.

Trên bàn rượu thịt đầy đủ, theo lý thuyết thì nên nâng ly cạn chén, vô cùng náo nhiệt, nhưng hơn một trăm người ở trong yến tiệc, không có người nào nói chuyện, chỉ là đưa mắt ngắm lấy lôi đài ở giữa.

Tất cả mọi người biết lôi đài là chuẩn bị vì ai, cũng đều đoán ra, Lý Hỗn Nguyên Lý chưởng môn có chút thể hiện.

Lý Hỗn Nguyên không giống như thế Trình Thế Lộc, thực lực nội gia quyền Tông Sư, dựa vào thân pháp là có thể đem Trình Thế Lộc đè lên đánh, tại trong mắt mọi người đánh giá, thực lực cái Diệp Tứ Lang này, có lẽ cùng Lý Hỗn Nguyên không phân sàn sàn nhau.

Song phương cũng không kém nhiều, nếu hai người đánh ngầm, sinh tử khó liệu, không chừng mệnh cùng thanh danh đều mất.

Mà trên lôi đài thì không phải vậy, đánh chết người thì thuộc về võ đức cực kém, không đủ thu phóng tự nhiên, như thế nào cũng phải lưu lại một hơi thở.

Chương 310 - Đánh Nhanh, Ta Rất Gấp

Chương 310. Đánh Nhanh, Ta Rất Gấp

Nếu là Lý Hỗn Nguyên thua, thì đem hết những gì mình ăn vào nhổ ra, sự tình cũng liền kết thúc, dù sao cũng êm tai hơn không đánh mà hàng.

Còn nếu là thắng, Lý Hỗn Nguyên cũng nhượng bộ một chút, mặt mũi hai phương đều giữ được, sản nghiệp cũng liền tới tay.

Ý nghĩ này không tệ, nhưng Trình Thế Lộc hôm qua mới chết, cuối cùng có chút nguy hiểm.

Đại đồ đệ Lý Hỗn Nguyên, đứng tại đằng sau ghế bành, nói nhỏ với phụ thân:

"Diệp Tứ Lang thoạt nhìn là cái thanh niên mới lớn, ra tay không nhẹ không nặng, nếu là hắn không để ý tới thanh danh giang hồ, trực tiếp hạ tử thủ. . ."

Lý Hỗn Nguyên mặt không biểu tình, đáy lòng cũng đang lo lắng điểm ấy, dù sao hắn dùng nắm đấm rất khó để một quyền đấm chết đối thủ; mà Bá Vương Thương hơi không cẩn thận chính là xuyên tim, chỉ cần so chiêu liền có nguy hiểm mất mạng.

Lý Hỗn Nguyên hơi trầm mặc một chút, đáp lại nói:

"Ngươi ý là, để vi sư mang tiếng không đánh mà hàng?"

Đại đồ đệ biết sư phụ quan tâm mặt mũ giang hồ i, còn muốn lại khuyên một câu, kết quả trong đại viện tĩnh mịch, vang lên ồn

ào:

"Hở?"

"Kia là?"

Lý Hỗn Nguyên và người trong bữa tiệc cùng nhau giương mắt nhìn lên, đã thấy bên ngoài con đường đá trắng, xuất hiện một thớt liệt mã.

Lộc cộc, lộc cộc. . .

Liệt mã không nhanh không chậm giẫm trên con đường đá trắng, đi về phía đại môn.

Lập tức là cái nam tử hắc bào đầu mang mũ rộng vành, một cây binh khí dài treo ở bên hông ngựa, mặc dù không biết thân phận, nhưng từ khí thế cao ngạo, đã để tất cả mọi người đoán được là ai.

"Thật đúng là tới. . ."

"Là Diệp Tứ Lang. . ."

"Chưởng môn, làm sao bây giờ. . ."

Trong đại viện, mấy chục đệ tử Bão Nguyên Môn như lâm đại địch, có người muốn đi hỏi thăm, lại bị người bên ngoài giữ chặt.

Lý Hỗn Nguyên an vị trên ghế bành, mí mắt có chút nhảy lên, hít một hơi thật sâu, đứng dậy thu hai tay về sau, từ xa xa mở miệng:

"Các hạ chính là Diệp Tứ Lang?"

Dạ Kinh Đường cưỡi ngựa lớn, đi vào trước cổng chính Lý gia, không để ý rất nhiều ánh mắt kiêng kị của vũ phu cùng môn đồ, nhìn về phía lão giả khí thế không tầm thường ở chỗ sâu nhất:

"Thời gian của ta rất gấp, Lý chưởng môn đã dựng lôi đài rồi, nếu không đánh xong rồi trò chuyện tiếp được chứ?"

". . ."

Hơn trăm người luyện võ ngồi bên cạnh bàn vuông, cảm thấy cái Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu này là thẳng thắn thẳng, phi thường hợp người khẩu vị.

Lý Hỗn Nguyên cũng rõ ràng người giang hồ giao lưu, động mồm mép cái rắm, lập tức hai tay thu về sau, mũi chân điểm nhẹ, cả người đột ngột từ mặt đất bay lên, thân hình nhẹ nhàng như lá, trên đường không mang theo tiếng gió nào.

Nhưng rơi vào trên lôi đài ba trượng, lôi đài rắn chắc dựng từ gỗ lại bị ép cho Kẽo kẹt một tiếng, liền tựa như để lên một pho tượng bằng đồng bằng sắt.

"Ông. . ."

Rất nhiều vũ phu ở đây, nhìn thấy cảnh này đều là mặt lộ vẻ kinh nghi, minh bạch Lý Hỗn Nguyên là Diệp Tứ Lang để ngoài cửa minh bạch nước sâu nước cạn của mình.

Lý Hỗn Nguyên chắp hai tay sau lưng đứng tại trên lôi đài, sắc mặt vô hỉ vô bi:

"Diệp thiếu chủ, mời vào."

Đám người đảo mắt nhìn về phía ngoài cửa.

Dạ Kinh Đường ngồi trên lưng ngựa, thấy thế cũng không nhiều lời, hai chân giẫm đạp bàn đạp, hơi dùng sức.

"Híiii ~~~ ——— "

Liệt mã cường tráng đột nhiên thụ lực, ngửa đầu phát ra một tiếng hí dài.

Bá ——

Hơn trăm vũ phu cùng nhau ngẩng đầu, đã thấy Diệp Tứ Lang ngoài cửa, vọt thẳng lên trời, thân như hùng ưng ngao du, sau đó ngang nhiên hạ lạc.

Ầm ầm ——

Người áo đen rơi ầm ầm phía trên nóc nhà nguy nga, toàn bộ nóc phòng đều không chịu nổi gánh nặng mà rung động, rơi xuống vài miếng ngói đen, đập vỡ bình hoa bên trong chính đường.

Xôn xao~

Hơn trăm vũ phu giang hồ nhìn thấy thanh thế như vậy, đáy mắt mang theo vài phần chấn kinh, đương nhiên cũng có chút mờ mịt.

". . ."

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Lý Hỗn Nguyên trên lôi đài xoay người, quay đầu nhìn về phía đại viện sau lưng, người áo đen đứng tại phía trên nóc nhà chính đường, muốn nói lại thôi.

Khen hảo công phu lại không được, vì kém chút đem ngựa giẫm tổn thương, ven đường nhảy lên thì phát ra tiếng đinh ầm vang, tùy tiện cầm một người trong số những vũ phu ở đây đều không có khinh công cẩu thả như vậy.

Nói thối cá nát tôm thì cũng không phải, từ cổng bay đến chính đường, sau khi hạ xuống đất rung núi chuyển, cái công lực thâm hậu này hơi cường điệu quá.

Lý Hỗn Nguyên chần chừ một lúc, bày ra tư thế trưởng giả, bình thản nói:

"Diệp thiếu chủ nghe nói học được Yên sơn Tiệt Vân Tung, trước mắt xem ra, cái khinh công này phải luyện nhiều một chút. Còn có, mời Diệp thiếu chủ trèo lên lôi đài, Diệp thiếu đứng trên đỉnh chủ phòng, ý muốn như thế nào?"

Những vũ phu ở đây cũng mười phần nghi hoặc đối với hành động này.

Dạ Kinh Đường một tay thu về sau lưng đứng tại trên nóc nhà, ánh mắt cũng có chút quái dị, cảm giác thân thể là có chút là lạ, giống như khống chế lực đạo bất ổn.

Nhưng lực đạo mạnh mẽ dù sao cũng tốt hơn là tay chân mềm nhũn, đã lên đài, hay là đến giảng hòa.

Dạ Kinh Đường xoay người lại, giương mắt nhìn hướng ánh trăng:

"Quý trang phong cảnh không tệ, nếu không Lý chưởng môn lên đấy đánh?"

". . ."

Chương 311 - Hai Người Bị Hại

Chương 311. Hai Người Bị Hại

Hơn trăm vũ phu nghe thấy lời ấy, bừng tỉnh đại ngộ.

Đêm trăng tròn, quyết đấu đỉnh Tử Cấm thành, xác thực được giang hồ hiệp sĩ truy phủng, nhưng thực chiến thì không có mấy người dám chơi như vậy.

Bởi vì nóc phòng tầng hai là mặt nghiêng, chỉ có đứng ở giữa nóc nhà mới có thể phát lực, khi rơi xuống bên trên mảnh ngói mặt phẳng nghiêng, rất dễ dàng bị đối thủ áp chế đánh xuống nóc nhà, tương đương với đơn đấu ở trên cầu độc mộc.

Diệp Tứ Lang dám bày ra tư thế này, là thật là có chút không đem thanh danh giang hồ Lý Hỗn Nguyên để vào mắt.

Lý Hỗn Nguyên nhàn nhạt hừ một tiếng, mũi chân điểm nhẹ, cả người liền phi thân lên, nhẹ nhàng rơi vào phía trên nóc nhà, cùng Dạ Kinh Đường giữ khoảng cách ba trượng:

"Diệp thiếu chủ không mang thương, chẳng lẽ muốn cùng lão phu liều quyền cước?"

Dạ Kinh Đường biết Lý Hỗn Nguyên không đơn giản, cũng không khinh địch, khẽ nâng mũ rộng vành nói:

"Nghe qua đại danh Bão Nguyên Kình, nghe nói trúng quyền không dùng sức, xuất thủ lay bia đá; hôm nay Diệp mỗ ngược lại là nghĩ nhìn một chút, « Lôi Công Bát Cực » của ta có phải là thật không có lực hay không."

Tống Trì bởi vì là người Hồng Hoa Lâu, thanh danh không coi

là nhỏ, một tay Lôi Công Bát Cực cương mãnh đến cực điểm, cũng coi như danh truyền giang hồ.

Vũ phu ở đây nghe thấy lời này, đều đứng dậy, hiển nhiên là đối với trận chiến này cảm thấy rất hứng thú.

Lý Hỗn Nguyên thấy Dạ Kinh Đường chuẩn bị liều công phu quyền cước, khí thế cả người cũng thay đổi một chút, ánh mắt cao ngạo:

"Luận công phu quyền cước, lão phu tính tiền bối giang hồ của ngươi, không lấy lão lấn trẻ. Ngươi hôm nay có thể tiếp tròn mười chiêu, lão phu liền coi như ngươi thắng."

Dạ Kinh Đường vừa học được Lôi Công Bát Cực, thực chiến liền đánh qua Trình Thế Lộc mấy lần, đối đầu Lý Hỗn Nguyên thành danh nhiều năm thật là có chút áp lực.

Hắn không nói thêm lời, hết sức chăm chú, hai chân một trước một sau tại bên trên nóc nhà, hai tay cũng là như như thế, bày ra quyền thế Lôi Công Bát Cực, ngoắc ngoắc tay.

Ngân Nguyệt lên giữa trời, toàn bộ đại trạch yên lặng lại, chỉ có gió nhẹ đảo qua nóc phòng có vài chiếc lá rụng, phát ra tiếng vang nhẹ.

Ánh mắt Lý Hỗn Nguyên biến thành thâm thúy, nâng lên hai tay, chân trái trượt ra, hai tay Bão Nguyên, áo bào lắc lư giống mang theo vận luật đặc biệt.

Những lá rụng phiêu đến trong tay, lại thật giống như bị hai tay hấp thụ, rơi nhẹ trên tay, tiếp theo tiện tay quét qua.

Hưu ~

Bên trên nóc nhà truyền ra âm thanh ám khí phá không.

Lá rụng như là mũi tên được kéo căng, dưới ánh trăng hóa thành một tàn ảnh, trong nháy mắt đến mi tâm Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường phản ứng có thể nói kinh người, tay trái nhẹ giơ lên, hai ngón kẹp lấy lá rụng, đem lá rụng chấn vỡ thành bột phấn.

Mà cùng thời khắc đó, Lý Hỗn Nguyên vô thanh vô tức đã lao tới gần, hai mắt sắc bén như hai thanh đao nhọn, tay phải nhô ra, một chưởng vỗ về cái trán Dạ Kinh Đường, đáy mắt hiện lên một vòng mỉa mai.

Ầm ầm ——

Đúng lúc này, phía trên nóc nhà truyền ra bạo hưởng như sấm sét!

Hơn trăm vũ phu chú ý động tác hai tên đỉnh tiêm cao thủ này, đã thấy Diệp Tứ Lang bên trên nóc nhà, toàn thân chấn động mạnh mẽ, bả vai, ngực áo bào liền trong nháy mắt xé rách, lộ ra nhuyễn giáp ngân quang lóng lánh.

Áo bào bạo liệt, đồng thời hai bên ngói đen cũng xuất hiện đường vân rạn nứt giống mạng nhện, sau đó bị khí lãng mạnh mẽ lật tung, trực tiếp lộ ra xà nhà, tại dưới cự lực bị rạn ra vết nứt.

Kình khí doạ người quét sạch toàn thân, lúc này cũng có một quyền đánh ra.

Ầm ầm ——

Bên trong tiếng oanh minh, tay áo Dạ Kinh Đường nổ tung, lộ ra cánh tay phải bắp thịt cuồn cuộn.

Lý Hỗn Nguyên đứng gần, bị khí kình như sóng to gió lớn cuồng bạo làm con ngươi cả kinh co lại thành một điểm, thậm chí hiện ra hoảng sợ.

Hai tay vừa đánh ra đã phải thu về, nhưng còn chưa kịp đón đỡ, một cỗ cự lực liền ép đến trước ngực.

Ầm ầm ——

Phía trên nóc nhà bạo hưởng như là tiếng sấm nổ.

Vũ phu ở đây chưa thấy rõ, Lý Hỗn Nguyên đứng tại phía trên nóc nhà, liền đã biến thành mũi tên bị đánh bay ra, tạo thành một tàn ảnh thẳng tắp giữa không trung, kích xạ hướng tòa nhà phương xa.

Ào ào ào ——

Thân hình Lý Hỗn Nguyên đính lên nóc nhà, cường hoành khí kình, phá ngói đen nát phía dưới, tạo thành một lỗ hổng trên nóc nhà.

Bành, bành, bành ——

Đụng nát mái cong, về sau lực trùng kích không có nửa phần chậm lại, lại đụng nát tường trắng phía đông, sau đó là thư phòng đông trạch.

Oanh ——

Lý Hỗn Nguyên liền như là một viên đạn bắn ra từ nóng nhà, chỉ trong chớp mắt, đánh ra một đường thẳng tắp xuyên qua mái nhà và tường nhà, cho đến khi dính vào sàn nhà thư phòng đông trạch, liền không có động tĩnh.

Toàn trường tĩnh mịch!

Rầm rầm. . .

Vô số ngói vụn cùng gạch vỡ tản mát bay tung toe khắp nơi, nửa cái nóc phòng bắt đầu sụp đổ vào trong nhà.

Tất cả mọi người quan chiến trong đại viện, thậm chí người đứng bên ngoài quan sát, đều há to miệng.

Bùi Tương Quân đứng tại phía sau tường viện đại trạch, nhìn xem Dạ Kinh Đường bảo trì tư thế ra quyền, đứng tại nóc nhà chi đỉnh, trừng lớn đôi mắt, đầy mắt chấn kinh, chỉ cảm thấy một quyền này có thể đem Tống thúc hù chết!

Dạ Kinh Đường đứng tại trên nóc nhà không nhúc nhích tí nào, nhìn qua tường đổ phía trước, đáy mắt cũng có chấn kinh —— hôm qua hắn toàn lực một quyền, cố mới mới rung chuyển Trình Thế Lộc oanh ra ngoài xa mười mét; lần này cũng là toàn lực xuất thủ, nhưng nửa đường phát hiện thanh thế không đúng, còn hơi thu lực, cái này. . .

Bên trong viên thuốc hôm qua có chất kích thích sao?

Tạp niệm chợt lóe lên.

Dạ Kinh Đường thấy Lý Hỗn Nguyên không có động tĩnh, lấy lại tinh thần, đi vào trong thư phòng đông trạch xem xét người bị hại.

Thư phòng đầy đất bừa bộn, Lý Hỗn Nguyên ngã lộn nhào vào sàn nhà, chỉ có hai chân để lọt ở bên ngoài, có chút run rẩy, miệng mũi rướm máu, hai con ngươi còn lưu lại khó có thể tin, trong miệng khàn khàn phát ra:

"Ây. . ."

Dạ Kinh Đường ở bên cạnh dò xét vài lần, thấy một quyền này đánh bả vai, không chết được, mở miệng nói:

"Giống như không có nhận tròn mười chiêu, Lý chưởng môn còn muốn đánh nữa hay không?"

"Ây. . . Không đánh. . . Lão. . . Công phu. . . Tâm phục khẩu

phục. . ."

Lý Hỗn Nguyên giật giật lấy hai lần, thoạt nhìn là nghĩ đưa tay làm lễ giang hồ, nhưng không ngẩng.

"Chưởng môn!"

"Sư phụ. . ."

Đệ tử Bão Nguyên Môn bị chấn trụ, lúc này rốt cục chạy tới, phát hiện không ổn vội vàng phi thân vượt qua tường vây, đi vào đông trạch, nhìn thấy bộ dáng Lý Hỗn Nguyên thảm liệt, đều là kinh hãi ngây ngốc ngay tại chỗ.

Mấy cái đệ tử đích truyền muốn lên trước, nhưng Dạ Kinh Đường đứng tại ngay giữa đường, lại căn bản không dám lên trước.

Dạ Kinh Đường cảm thấy thân thể mình xác thực có vấn đề, không muốn ở lâu, chuẩn bị rời đi.

Nhưng mới vừa đi ra thư phòng, bên tai lại khẽ động, nghe phía bên ngoài truyền đến động tĩnh:

"Ục ục ~ "

Hai cái người bị hại. . .

Chương 312 - Phục Kích

Chương 311. Phục Kích

Ngân Nguyệt như câu.

Rừng cây dương bên ngoài Bão Nguyên Môn, lặng ngắt như tờ.

Lạc Ngưng lưng tựa vào một cây đại thụ, ẩn nấp tại chỗ âm u không ánh sáng, chú ý đến động tĩnh xung quanh con đường đá trắng.

Hôm qua tại Thiết Phật Lĩnh giết Trình Thế Lộc, Diệp Tứ Lang gần hai ngày đại khái suất sẽ đuổi tới Bão Nguyên Môn, người cả thành đều biết tin tức.

Hành tung sớm bại lộ, để cho địch nhân có cơ hội mai phục, là tối kỵ giang hồ.

Mặc dù không xác định có người đến mai phục hay không, b khi a người đi tới vẫn là mười hai phần cẩn thận, trước tiên tìm con đường rút lui ở xung quanh, tìm phương pháp ẩn thân, sau đó Dạ Kinh Đường ở ngoài sáng, tiến vào Bão Nguyên Môn xử lý mọi việc; Tam Nương có lực công kích rất mạnh, từ chỗ tối vòng qua tòa nhà gần đó, đồng thời đề phòng trong ngoài.

Mà Lạc Ngưng là nội môn cao thủ, thân pháp so với Tam Nương tốt hơn nhiều, tới lui im ắng giỏi về ẩn nấp, cùng chim chim phụ trách tìm kiếm hành động địch nhân sau khi Dạ Kinh Đường hiện thân.

Lạc Ngưng tại bên trong tán cây che khuất bầu trời, thấy không rõ quá nhiều, chim chim ngược lại là không có ảnh hưởng.

Con mắt chim chim rất lớn, ban đêm thị lực kinh người, có thể ở trên không lục soát chuột rắn trong bụi cỏ mặt đất, người giấu ở trong rừng cây, trừ phi chôn dưới đất, nếu không thì không có khả năng không bị phát hiện.

Cho dù bị phát hiện, một con cú mèo giống như chim chim, ẩn hiện tại trong rừng cây, cũng rất khó gây nên người ta cảnh giác.

Cẩn thận như vậy, hiển nhiên có thu hoạch.

Lạc Ngưng yên tĩnh chờ đợi một lát sau, liền nghe được nơi xa truyền đến:

"Ục ục ~~ cô ~~ "

Cùng Dạ Kinh Đường ở chung lâu như vậy, Lạc Ngưng có thể thông qua 'Ngữ khí' tiếng kêu, nghe hiểu bộ phận tín hiệu, khi đi tới còn đặc biệt học qua, minh bạch ý là —— hai người, chính đông.

Lạc Ngưng hơi nhô ra gương mặt dò xét, có thể thấy được vị trí phía đông tiếng chim hót, là tiểu sơn lĩnh bên ngoài rừng cây dương, nhìn địch nhân giấu kín ở bên kia, có thể bị chim chim phát hiện, đại khái là chờ Dạ Kinh Đường tới, sau đó sẽ lần mò lên dần.

Lạc Ngưng liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh, về sau cất bước đi trước, vô thanh vô tức nhảy qua cành cây, giấu ở thông bên trên con đường nhỏ nối với con đường đá trắng.

Xoạt xoạt ——

Nhưng mà trong chốc lát, trong rừng cây phía dưới, liền xuất hiện hai đạo nhân ảnh.

Hai người đều mặc y phục dạ hành, người phía trước là lùn và cơ bắp, tay trái mang theo khiên, tay phải là đơn đao, sau thắt

lưng treo phi đao.

Người phía sau thì cao hơn, khí thế không tầm thường, tay trái cầm một cây cường cung, bên hông treo một thanh nhuyễn tiên và lưới, nhìn chiều dài nhuyễn tiên chỉ sợ có hai trượng.

Lạc Ngưng nhìn thấy binh khí này phối hợp, liền biết chuyên môn là tới đối phó Dạ Kinh Đường —— trọng thuẫn bảo vệ toàn thân, đứng vững Bá Vương Thương chính diện cường công, lấy phi đao và lưới, cường cung nhiễu loạn trận cước, trường tiên khống chế binh khí, sau đó đao thủ tiến thương chém giết.

Nếu như Dạ Kinh Đường đơn độc gặp gỡ, có thể sẽ bị hai người này đánh tê dại cả da đầu.

Lạc Ngưng cũng không hành động thiếu suy nghĩ, như là Thiến Nữ U Hồn ẩn nấp tại tán cây, chú ý đến động tĩnh hai người, chờ lấy Dạ Kinh Đường làm xong việc, cùng Bùi Tương Quân chạy đến tìm cơ hội chém giết.

Nhưng ngay lúc này, bên trong Bão Nguyên Môn truyền đến một tiếng bạo hưởng.

Ầm ầm ——

Tiếng vang như kinh lôi đêm dài!

Tiếng mảnh ngói băng liệt, vách tường sụp đổ kéo đến, kinh thiên động địa, liền tựa như có một viên sao băng đập vào bên trong Bão Nguyên Môn.

Lạc Ngưng đưa mắt dò xét, đã thấy kiến trúc cao nhất trung tâm Bão Nguyên Môn, nửa cái nóc phòng đều bị đánh nát, thấy không rõ đứng ở phía trên chính là ai, nhưng tiểu tặc giống như không có lực lượng nhut hế.

Mà hai cái sát thủ phía dưới, cũng bị động tĩnh này cả kinh,

lúc này nằm rạp trên mặt đất, truyền đến lời nói nhỏ bé:

"Đồ chó hoang, dọa lão tử nhảy một cái... Tình huống như thế nào? !"

"Tựa như là Diệp Tứ Lang cùng Lý Hỗn Nguyên đánh lôi đài, động tĩnh này... Có điểm gì đó là lạ."

"Con mẹ nó, đâu chỉ không thích hợp, ta còn tưởng rằng Tưởng Trái Hổ đánh tới... Là Lý Hỗn Nguyên hay là Diệp Tứ Lang?"

"Diệp Tứ Lang dùng thương, nghe là quyền vang. Cái Lý Hỗn Nguyên này ngược lại là thâm tàng bất lộ, Diệp Tứ Lang bên trong trận này, không chết cũng tàn phế..."

...

Lạc Ngưng cũng cảm thấy Dạ Kinh Đường không có uy thế khủng bố như vậy, trong lòng căng thẳng, vô thanh vô tức muốn rời xa tán cây, tiến đến gấp rút tiếp viện Dạ Kinh Đường.

Nhưng phía dưới hiển nhiên không phải võ giả bình thường, thân hình Lạc Ngưng vừa động, liền nghe đến:

Băng ~

Tiếng kéo cường vang lên, tiếp theo mũi tên phá không!

Lạc Ngưng sắc mặt đột biến, nhuyễn kiếm bên hông trong giây phút ra khỏi vỏ, trong nháy mắt bảo vệ tốt toàn bộ người.

Đinh đinh đinh ~

Có tiếng vang quanh quẩn bên trong tán cây.

Cung tiễn bình thường, đối phó đỉnh tiêm cao thủ căn bản vô dụng.

Băng sơn Hổ Vương mở cường cung bắn ra, là vũ tiễn đặc chế, trong nháy mắt bay ra khỏi dây cung, liền vỡ vụn hóa thành mấy trăm cây phi châm, gần như trong nháy mắt bao phủ tán cây, đem lá cây dương bắn thủng trăm ngàn lỗ.

Nhìn thấy kiếm quang quay tròn trên không, ánh mắt Vương Thừa Cảnh ngưng tụ:

"Là Khai Bình Kiếm. Có cao nhân mai phục, rút lui!"

Chương 313 - Tam Nương Ra Tuyệt Chiêu

Chương 313. Tam Nương Ra Tuyệt Chiêu

Vương Nhị cấp tốc giơ lên đại thuẫn, muốnyểm hộ huynh trưởng phi độn.

Nhưng gần như là cùng thời khắc kiếm quang vang lên, một đạo hắc ảnh liền lấy chi thế bôn lôi, xuyên qua rừng cây, phi nhanh đến phía sau hai người, cầm trong tay đại thương chín thước khóa kín đường lui.

Vương Nhị cảm giác không ổn, lúc này xoay chuyển đại thuẫn gác ở hậu phương, Vương Thừa Cảnh thì mở cung như trăng tròn.

Hưu ——

Lau lau xoa...

Vô số châm nhỏ đâm vào thân cây, ép thương khách giấu vào phía sau thân cây.

Lạc Ngưng rơi trên mặt đất, cầm trong tay Thanh Phong ba thước lấy thân cây làm yểm hộ, xa xa hỏi thăm:

"Tiểu tặc như thế nào?"

Bùi Tương Quân cầm trong tay đại thương, lấy đại thụ che chắn, cao giọng nói:

"Đem Lý Hỗn Nguyên đánh chết. Ngăn chặn là được, hai cái này chết chắc."

? !

Lời vừa nói ra, ba người khác đều kinh ngạc.

Vương Thừa Cảnh nghe thấy động tĩnh vừa rồi kia, từ chiến thuật giết người lúc đầu, trực tiếp biến thành bỏ mạng chạy trốn, cầm trong tay cường bắn sang trái phải:

"Đi!"

Ào ào táp ——

Trong rừng cây, phi châm dày đặc như mưa, gần như trong nháy mắt đinh đầy chỗ thân cây hai người.

Đại thương trong tay Bùi Tương Quân tên là Bá vương, đứng hàng trước ba thập đại danh thương, so với hắc lân thương của Dạ Kinh Đường còn dài hơn hai thước, là thần binh lợi khí lão Thương Khôi đã từng đánh xuyên qua toàn bộ giang hồ.

Nhưng gặp gỡ loại đồ vật quỷ không nói võ đức này, dưới tình huống không có tấm chắn vẫn là không có cách nào thò đầu ra, lạnh giọng hỏi thăm:

"Có bao nhiêu tiễn?"

"Còn lại bốn cái! Còn có chín chuôi phi đao, hai tấm lưới."

Âm thanh mở cung bỗng nhiên dừng lại.

"Truy."

Bùi Tương Quân thấp giọng nói một tiếng, thân hình bộc phát như là báo săn, kéo thương từ sau thân cây xông ra.

Lạc Ngưng thân hình như quỷ ảnh, lướt qua tại trong rừng cây, chỉ trong chốc lát đã sờ đến phụ cận hai người.

Vương Nhị bị đuổi giết không dám lộ lưng, chỉ có thể cầm theo đại thuẫn nhanh chóng thối lui.

Vũ tiễn đặc chế Vương Thừa Cảnh mang theo còn rất ít, mục tiêu cũng còn không có xuất hiện, căn bản không dám loạn xạ, chỉ là mở cung hướng về hai người phía sau giả vờ bắn, bức bách hai người tìm địa phương ẩn nấp.

Đạp đạp đạp...

Trong rừng cây tiếng bước chân dày đặc như mưa.

Bùi Tương Quân ở sau khi đuổi đến hơn năm trượng, không tiếp tục lựa chọn ẩn nấp, thân hình vọt thẳng đến khu vực trống trải bên trong hai hàng cây dương, chân phải dậm về phía trước, hai con ngươi lập tức dày đặc tơ máu, gương mặt dưới khăn che mặt hóa thành xích hồng, hai tay nâng lên gân xanh.

Oanh ——

Trong rừng cây kình phong xuất hiện, thổi ra lá rụng xung quanh Bùi Tương Quân.

Bùi Tương Quân lấy mũi thương cắm vào mặt đất, tung ra vô số đá vụn bùn đất, tiếp theo thân hình đánh vỡ màn đêm, gần như bắn theo lớp đá vụn, chớp mắt đi tới gần, đại thương chín thước trong tay nâng lên, hai tay ra sức trước đâm.

Táp ——

Mũi thương đâm rách không khí, phát ra tiếng rít lên thê lương.

Một thương này tốc độ nhanh đến mức đáy mắt Lạc Ngưng đều hiện lên kinh ngạc, nhận ra đây là độc môn tuyệt chiêu Phong trì nghịch huyết chỉ Hồng Tài Thần mới biết, cũng là vốn liếng Thương Khôi Bá Vương Thương vấn đỉnh.

Vương Thừa Cảnh bắn ra mũi tiễn trong tay, nhìn thấy thương thế doạ người mà lông tóc dựng đứng, một cước đá vào bên trên trọng thuẫn, đem đệ đệ còn đang tập chung cầm thuẫn (lá chắn) kéo sang bên.

Keng ——

Mũi thương lóe lên liền tới, mang theo gió mạnh quấy mở bạo liệt phi châm, mũi thương hai thước, trực tiếp đâm vào phía trên tấm thuẫn.

Xoạt ——

Trọng thuẫn làm từ hắc thiết dài một thước, trước sau tuôn ra ánh lửa như thiểm điện, sát na bị xuyên thủng, dư thế không giảm, đâm vào vai Vương Nhị vừa mới thoát ly tấm chắn.

Bên trong tiếng nổ vang, anh em nhà họ Vương và cả tấm chắn gần như trong nháy mắt trượt ra nửa trượng về sau, để lại một vết trượt dài trên mặt đất.

Lực đạo một kích này có thể nói doạ người, nhưng anh em nhà họ Vương cũng không phải phàm phu tục tử, trong nháy mắt mũi thương đâm vào lá chán, Vương Nhị không để ý đau xót mà ấn lá chắn xuống, để đối thủ khó mà rút súng.

Roi dài hai trượng trong tay Vương Thừa Cảnh quét ra, nhưng bởi vì khoảng cách giữa các cây dương không đủ hai trượng, chỉ có thể rút ra một đoạn, bổ về phía Bùi Tương Quân.

Ba!

Trong rừng cây truyền ra roi vang.

Lạc Ngưng theo sát phía sau, thấy thế phi thân lên, nhuyễn kiếm trong tay chuẩn xác không sai ngăn lại nhuyễn tiên thế đại lực trầm.

"Mở!"

Bùi Tương Quân mắt thấy tấm chắn đè xuống, một tiếng thét lên, trượt ra chân phải, tay phải phát lực muốn quét tấm chắn ra.

Kết quả trong nháy mắt tấm chắn vung đi, Vương Nhị liền buông tay, vung một nắm bụi trắng về phía trước.

Cát ~

Bùi Tương Quân ánh mắt giật mình —— hồ yêu đang ở trên không trung chặn đường trường tiên, không có cách nào tránh né được, nếu như nàng thối lui thì hồ yêu trực tiếp liền rơi ở trước mặt hai người —— để tránh hồ yêu trúng chiêu, nàng không chút do dự vứt bỏ thương nhảy ra sau, đồng thời bắt lấy chân sau đang lăng không của Lạc Ngưng.

Phần phật ~

Vôi trắng bay ra, hai người lúc lên lúc xuống đồng thời lui về phía sau mấy trượng.

Chương 314 - Nhặt Thương

Chương 314. Nhặt Thương

Vương Nhị mắt thấy phục binh triệt thoái phía sau, lúc này xách đao chuẩn bị chạy, Vương Thừa Cảnh lại là bên tai khẽ động, sắc mặt biến hóa:

"Lên thuẫn."

Đồng thời mở cung cài tên, bắn về phía tán cây xa xa.

Hưu ——

Soạt ——

Nghiêng phía trên tán cây, không biết bị vật gì đụng vào, mấy gốc cây trực tiếp nổ tung, cành nhánh bay tứ tung, hiện ra một đạo bóng đen cầm thương.

Oanh ——

Bóng đen từ cửu thiên rơi thẳng xuống, phát hiện mấy trăm cây phi châm, nửa đường dùng một cước đá vào trên cành cây, thân hình lướt ngang ở trên không, như tia chớp màu đen vừa lao lên vừa núp vào những nhánh cây.

Đông đông đông ——

Từ trên trời nhìn lại, rừng cây dương dưới ánh trăng, một loạt tán cây lắc lư kịch liệt, liền tựa như một con rồng rơi vào, phi nước đại giữa khu rừng.

Vương Thừa Cảnh xuất thủ liên tục ba mũi tên, lại không có

thể sờ đến bóng đen góc áo.

Vương Nhị nhìn thấy cảnh này, phi thân nhanh chóng thối lui lại, miệng cắn đơn đao, tay phải cầm túi hướng vẩy mạnh lên không trung.

Sa sa sa ~~

Bụi mù màu trắng bay lên, trong chốc lát tràn ngập rừng cây.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, lúc này rơi trên mặt đất, một tay nắm thương vung ngang, lực từ đất đi lên:

"Chết đi cho ta!"

Một tiếng quát lớn, bắp thịt toàn thân trong nháy mắt kéo căng.

Hưu ——

Âm thanh bén nhọn xé gió triệt rừng cây.

Hắc lân thương hóa thành mũi tên, từ trong tay bắn ra, mang theo tiếng rít gào bén nhọn, trong nháy mắt xé rách bụi mù màu trắng phía trước, đánh ra một vùng trống không.

Vương Nhị ánh mắt kinh dị, biết rõ trọng thuẫn ngăn không được, vẫn hung hãn không sợ chết đưa đại thuẫn ra cảnh.

Oanh ——

Trường thương bảy thước lao ra khỏi tay xuyên thủng thiết thuẫn, dư lực không giảm, bắn thủng dáng vai Vương Nhị, cả người cả thuẫn bị đánh bay về sau, đâm vào dưới xương sườn Vương Thừa Cảnh.

Phốc!

Bên trong mũi thương ẩn chứa khí kình doạ người, xiên hai người như kẹo hồ lô, đem huynh đệ hai người xô vào trong cánh rừng.

Vương Thừa Cảnh có thuẫn cùng Vương Nhị làm khiên thịt, chỉ là bị thương ngoài da, trong nháy mắt ngã xuống đất liền đẩy Vương Nhị ra, rút ra mũi thương đâm vào thịt, tiếp theo một cước đá vào trên tấm chắn, đem hắc lân thương từ vai Vương Nhị rút ra.

"A —— "

Một tiếng hét thảm.

Vương Thừa Cảnh dùng một tay bắt lấy huynh đệ, không quan tâm mà quay người vùi đầu phi nước đại.

Vương Nhị bị nâng ở trên mặt đất cố nén kịch liệt đau nhức, vẫn không quên hắt bụi màu trắng ra sao, khiến cho đối thủ khó mà truy kích.

Dạ Kinh Đường một thương bắn đi ra, sau đó cũng không mạo hiểm xông bụi mù, để chim chim ở trên không đuổi theo phía hai người đang chạy, hắn thì phi thân đi vào trước mặt hai nữ tử.

Quan sát tỉ mỉ, có thể thấy được Lạc nữ hiệp cầm theo kiếm hoàn hảo không chút tổn hại, áo bào dính một chút vôi; Tam Nương đã kéo xuống khăn che mặt, sắc mặt ửng hồng, ném mấy viên dược hoàn vào trong miệng, nhìn thấy hắn thì rất căm tức nói:

"Là Tuyết Nga Lân, hai cái đạo chích này, thật sự là không nói võ đức, mau tìm chỗ an toàn ẩn thân."

Dạ Kinh Đường phát hiện Tam Nương khí sắc không đúng, huýt sáo, ngựa liền từ bên ngoài Bão Nguyên Môn lao vùn vụt tới.

Dạ Kinh Đường đưa tay ôm ngang Tam Nương, phi thân nhảy lên ngựa. Lạc Ngưng thì rơi vào phía sau Dạ Kinh Đường, nhìn về phía mấy cái võ giả đang đứng ở cổng nhìn về phía này bàn tán:

"Là Tuyết Nga Lân, ai cầm thương từ trong đó về sẽ trọng thưởng."

"A? !"

Mấy cái võ sĩ đang ăn dưa xem chuyên nghe thấy tiếng nói, sắc mặt trắng nhợt, nhưng không ai động, không chừng chính là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.

Một cái vũ phu trong đó, hơi chút chần chờ, vẫn là cắn răng chạy tới, xông vào bụi mù màu trắng, từ dưới đất nhặt lên hai cây tên thương, chạy về ném về phía Dạ Kinh Đường.

Bùi Tương Quân từ trong ngực lấy ra một từ ngân phiếu, ném đến trong tay võ giả kia, không quên cảnh cáo một câu:

"Ai dám cướp đoạt tiền này, Hồng Hoa Lâu giết chết bất luận tội. Đi."

"Giá —— "

Lớn ngựa tung vó, tiếp theo bay đi về phía con đường.

Cà lộc cà lộc cà lộc...

Bên trong Bão Nguyên Môn đèn đuốc sáng trưng, hơn trăm võ giả lặng ngắt như tờ đưa mắt nhìn liệt mã nghênh ngang rời đi.

Cho đến khi tiếng vó ngựa biến mất thật lâu, mới vang lên âm thanh Bá bá bá, rất nhiều người đã bắt đầu chạy tứ tán.

Ở giữa còn nghe thấy tiếng bàn luận:

"Võ nghệ của Diệp đại hiệp này, có chút quá bá đạo..."

"Cái này không phải nói nhảm sao, Thiếu chủ hào môn, ngươi làm là tiểu nhân vật giang hồ. Lý chưởng môn cũng là đầu sắt, Trình Thế Lộc đều đã chết, hắn còn dám bày lôi đài..."

"Lý chưởng môn không có bị đánh chết, cũng coi như danh bất hư truyền..."

"Nhặt hai cây thương cho nhiều bạc như vậy, không hổ là Hồng Hoa Lâu..."

"Đồ đần, đây là phí an tán, nhanh đi ăn bữa ngon..."

" Chưởng môn tương lai Hồng Hoa Lâu, sao lại giết hại người vô tội làm xấu thanh danh nhà mình... Ai u, không đúng không đúng, dìu đỡ ta với..."

Chương 315 - Đi làm Nhũ Mẫu

Chương 315. Đi làm Nhũ Mẫu

Ánh trăng như sương, hai con khoái mã lao vùn vụt qua vùng quê, đi tới một cái tiểu trấn ở phụ cận.

Bởi vì trước đó nghĩ tới tại Bão Nguyên Môn có khả năng gặp gỡ ngoài ý muốn, buổi chiều khi ba người đi tới, sớm chuẩn bị kỹ càng công việc, tìm một phòng an toàn tại tiểu trấn phụ cách Bão Nguyên Môn vài dặm, để sau khi gặp nạn có thể ẩn thân.

Dạ Kinh Đường ngồi trên lưng ngựa đi vội, xác định phía sau không có truy binh, đem hai con ngựa giấu vào trong rừng, dưới bóng đêm yểm hộ tiến vào tiểu trấn, tìm tới một chỗ nhà dân, đồng thời chú ý tình huống trong ngực.

Tam Nương cùng Lạc nữ hiệp, bởi vì lúc chém giết thì thế đứng ở dưới đất, trên thân khó tránh khỏi dính chút tuyết nga lân.

Tuyết Nga Lân là đồ vật ngăn chặn truy binh, mặc dù dược hiệu tới chậm, nhưng khẳng định sẽ đến, song phương đều tình thế giống nhau, mình có thời gian trốn xa, mà đối thủ khẳng định không dám truy đuổi.

Lúc này Tuyết Nga Lân đã phát huy dược lực, khí mạch tắc, tay chân mềm mại, như là cái hung thủ lần trước kia, chỉ có thể bị người ta cõng chạy.

Lúc này Tam Nương bị ôm vào trong ngực, sắc mặt phiếm hồng, nhíu lại mày ngài; mà Lạc nữ hiệp thì tốt hơn một chút một chút, dựa vào trên lưng, tay vẫn ôm cổ Dạ Kinh Đường, quay đầu dò xét động tĩnh.

Dạ Kinh Đường vô thanh vô tức xuyên qua đường tắt, nhau qua tường viện, đi vào trong nội viện nhà dân, mở cửa phòng ra.

Dạ Kinh Đường từ trên đai lưng Tam Nương lấy ra cây châm lửa, dùng ngón tay đẩy nắp ra, căn phòng dần dần có ánh sáng mờ nhạt.

Nhà dân không có người ở lại, xung quanh cũng không có cái hàng xóm gì, nhưng phòng xá rất hoàn chỉnh, bên trong có mấy thứ đồ dùng trong nhà.

Trong phòng ngủ, cửa sổ đã sớm dùng miếng vải đen che cản, trên bàn đặt vào ngọn nến, lương khô nước trắng, cái hòm thuốc cấp cứu,...

Cái giường dựa vào tường, lúc đầu chỉ có cỏ tranh, buổi chiều lúc chuẩn bị đã trải lên cái chăn màu trắng.

Dạ Kinh Đường đem nến trên bàn nhóm lửa, về sau đem Tam Nương mềm nhũn đặt ở mép ngoài giường, sau đó trở tay đem Lạc nữ hiệp ôm xuống dưới, đặt ở bên trong.

Đi vào địa phương an toàn, Lạc Ngưng cũng coi như âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nằm tại trên giường, nghiêng đầu nhìn qua Bùi Tương Quân bên mặt:

"Ta không sao, chờ dược lực tán đi là đủ. Nàng vừa rồi dùng phong trì nghịch huyết, đả thương kinh mạch; xông chính diện vào hoa lê tiễn, đoán chừng trúng châm."

Bùi Tương Quân nhắm con ngươi điều trị nội tức, nghe vậy mở miệng:

"Châm ta đã rút, là kim diệp Tử Đằng độc, đã phong bế khí huyệt. Ta ăn Bạch Hoàng đan, đè ép được , chờ trở về lại giải cũng không sao."

Lạc Ngưng nhướng mày:

"Độc đều phong bế, bức đi ra liền được rồi, còn chờ trở về? Trở về một hai ngày, ai biết xảy ra chuyện gì."

Bờ môi Bùi Tương Quân giật giật, không nói.

Dạ Kinh Đường đem binh khí buông xuống, trước tiên ở cửa sổ bờ lắng nghe động tĩnh, xác định không có cái gì dị dạng, về sau mới mang tới hòm thuốc nhỏ, đi vào bên giường ngồi xuống, dò hỏi:

"Địa phương nào trúng châm?"

Bùi Tương Quân mắt hạnh mở ra, ngắm lấy Dạ Kinh Đường, muốn nói lại thôi.

Lạc Ngưng thấy vậy có chút nổi nóng:

"Chính diện xông trận, khẳng định ở trước ngực, ngươi đem quần áo nàng cởi ra để tìm. Đến lúc nào rồi, còn nhăn nhăn nhó nhó..."

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không có cố kỵ tiểu tiết, đưa tay giải khai đai lưng võ phục màu đen.

Bùi Tương Quân nhìn qua gương mặt lạnh lùng gần trong gang tấc, ngón tay giật giật, nhưng cuối cùng cũng không nói cái gì, mà là nghiêng đi ánh mắt, nhìn về phía giáo chủ phu nhân vừa giáo huấn nàng:

"Ngươi lúc này ngược lại là rất hung. Thời điểm vừa rồi đánh nhau, tránh đông tránh tây không biết làm gì, chỉ xuất thủ một lần, còn phải để ta kéo ngươi trở về..."

?

Lạc Ngưng sắc mặt lạnh lẽo:

"Ta cầm là kiếm, làm sao xông lên? Đã nói là kéo dài thời gian, ngươi xông cái gì?"

"Ta là thương khách, kéo dài phương thức chính là đè lên đánh. Giống như ngươi tránh sau cây, người ta có thể phản ứng ngươi?"

Lạc Ngưng há to miệng, muốn phản bác hai câu, nhưng luận năng lực chính diện đánh nhau, nàng xác thực cùng Bá Vương Thương không cách nào so sánh được, cũng không nói, chỉ là nhìn xem Dạ Kinh Đường.

Bùi Tương Quân thì là nhìn Lạc Ngưng không chớp mắt, muốn bày ra tư thái nữ chưởng môn, làm dịu tâm tình nội tâm rất phức tạp, nhưng gương mặt lại càng ngày càng đỏ.

Dạ Kinh Đường giải khai đai lưng, cẩn thận từng li từng tí đem cổ áo màu đen xốc lên, cũng không nhìn thấy bên trên vải vóc có lỗ kim.

Dưới vạt áo chính là miếng vải đen quấn chặt, vai cùng bên hông đều trắng ngần không dấu vết.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, đưa tay bắt lấy biên giới quấn ngực màu đen, nhấc lên một chút, hướng bên dưới kéo một phát.

Đông ~

Gợn sóng hiện ra.

Trong phòng ánh sáng lờ mờ, giờ phút này cũng rạng rỡ mấy phần.

"Ờ!"

Bùi Tương Quân nhắm mắt lại, nghiêng đầu nhíu mày, cắn thật chặt môi đỏ.

Thật lớn... đôi mắt đẹp hoa đào của Lạc Ngưng chớp chớp, nhìn xem nửa vòng tròn run rẩy, ánh mắt cổ quái, thấp giọng nói:

"Cái thân thể này của ngươi, cũng chạy tới tập võ, ngươi liền thích hợp làm nhũ mẫu, về sau đừng đi ra giang hồ..."

? !

Chương 316 - Hút Độc

Chương 316. Hút Độc

Bùi Tương Quân lúc đầu đã xấu hổ vô cùng, nghe thấy lời này, lại lên tinh thần, mở ra con ngươi cãi lại:

"Ghen đúng không? Ta võ nghệ chính là cao hơn ngươi, tư thái vẫn còn tốt hơn ngươi."

"A ~ "

Lạc Ngưng hít vào một hơi, dẫn đến vạt áo phình lên, thoạt nhìn là khinh bỉ Tam Nương khoẻ mạnh kháu khỉnh, nhưng hiển nhiên cũng có ý chứng minh bản thân.

Dạ Kinh Đường cũng không quấy nhiễu hai người cãi nhau, dù sao không cho hai nàng nhao nhao, sẽ chỉ lúng túng hơn.

Thần sắc hắn lạnh lùng mà chuyên chú, đem ngực bên trái xoa nhẹ chút, dùng ngón tay đè lại hạt đậu nhỏ.

Chân mày Bùi Tương Quân cong lên, gắt gao cắn môi dưới, nhìn thẳng Lạc Ngưng, làm ra ánh mắt hết sức khiêu khích.

Lạc Ngưng da mặt mỏng, lúc đầu muốn đem ánh mắt dời đi chỗ khác, không nhìn tới tràng cảnh có chút xấu hổ này, nhưng phát hiện nữ đương gia này còn khiêu khích nàng, nàng cũng không yếu thế chút nào mà mặt đối mặt.

Dạ Kinh Đường cẩn thận kiểm tra, chỉ có một chỗ vết tích, đảo mắt dò xét trong phòng:

"Không chuẩn bị bình lửa, để ta đi tìm ống trúc."

Lạc Ngưng nghe thấy lời này, nhớ tới thời gian trước kia nàng bị ép chịu nhục, ngược lại là có chút không thăng bằng —— ta để ngươi tìm ống trúc, ngươi không quan tâm dùng sức mạnh; gặp được nữ đương gia, ngươi liền cân nhắc cảm thụ người ta?

Ta dễ bắt nạt đúng không?

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường chuẩn bị đứng dậy, mở miệng nói:

"Xung quanh không có cây trúc. Tiểu tặc, không phải ngươi biết giải độc bằngtay không sao?"

Ánh mắt Bùi Tương Quân hơi hung, vốn muốn nói "Ngươi bỏ đá xuống giếng đúng không?", nhưng nghĩ lại, lại ngừng lại lời nói, âm thầm cắn răng, làm ra khí thế nữ chưởng môn nên có:

"Sự cấp tòng quyền, không cần câu nệ tiểu tiết."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, liền không có nhiều lời, mang tới chén nước, cúi người miệng tiến đến bán cầu nam...

Chụp chụp ~

Tâm can Bùi Tương Quân run rẩy dữ dội, cả người đều căng thẳng mấy phần, lại cứng rắn đè ép không có lộ ra dị dạng, mắt hạnh nhìn qua sắc mặt đệ nhất mỹ nhân lúc đỏ lúc trắng bên cạnh, còn lông mày đang nhíu lại.

Hừ hừ?

Lạc Ngưng lông mày nhíu lại, rất muốn đánh Tam Nương một trận, nhưng tay lại không động được, nghiến chặt hàm răng, nghĩ nghĩ lại nói:

"Tiểu tặc, ngươi hút nàng mạnh một chút."

Dạ Kinh Đường bận tới trước bận sau miệng đều là tê dại, bất

đắc dĩ nói:

"Loại thời điểm này, đừng nói giỡn."

Nói đùa? Lạc Ngưng mắt thấy Dạ Kinh Đường đối đãi khác nhau, nghĩ cãi lại hai câu, nhưng cảm giác được có chút không biết đại cục.

Dạ Kinh Đường xử lý xong, về sau mượn ánh nến kiểm tra trái phải, xác định không có cái vết thương khác, về sau dò hỏi:

"Chỉ trúng phải một châm?"

Bùi Tương Quân từ đầu đến cuối nhìn qua Lạc Ngưng, đáy lòng quẫn bách, nghe thấy lời ấy cũng không dám đi nhìn chính diện, chỉ là khẽ vuốt cằm.

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía bên trong:

"Ngưng nhi, ngươi xác định không bị tổn thương?"

Lạc Ngưng lắc đầu:

"Ta chỉ dính Tuyết Nga Lân, tự hành bức độc, hẳn là rất nhanh có thể khôi phục. Nàng bị thương kinh mạch, ngươi giúp nàng xoa bóp một chút, giống như bị đả thương Đốc mạch, ở sau lưng."

Dạ Kinh Đường mang tới Ngọc Long Cao trị liệu nội thương, đem Tam Nương đang nhắm con ngươi lật sang nằm nghiêng, có thể thấy được dọc theo sống lưng có một đường vết đỏ, từ huyệt Phong phủ sau gáy, kéo dài đến huyệt Dương Quan...

"Đây là cái thương thế gì tạo thành?"

Bùi Tương Quân ôn nhu mở miệng:

"Là hai chiêu cuối cùng bên trong Bá Vương Thương phong trì nghịch huyết, trong nhà có quy củ, ngươi làm lâu chủ Hồng Hoa

Lâu ta mới có thể dạy ngươi."

Dạ Kinh Đường thấy được Tam Nương một thương xuyen qua thuẫn, cảm thấy chiêu thức kia xác thực được tính là đại chiêu, lập tức cũng không nhiều lời, đem Ngọc Long Cao đổ vào trên tay, thuận cột sống nhẹ nhàng xoa bóp.

Lạc Ngưng nhìn thấy hai quả bưởi to ở trước mặt cũng ngại, liền đổi chủ đề mà dò hỏi:

"Tiểu tặc, ngươi vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

Dạ Kinh Đường xoa bóp lưng, chậm rãi trượt, hơi nhíu lông mày lên nói:

"Ta cũng không rõ ràng, chính là thời điểm vận khí, cảm giác khí kình lao nhanh, từ bàn chân vọt thẳng đến trên nắm tay, không có một chút... Ân... cản trở. Xương cốt cũng linh hoạt, giống như các khớp được bôi chơn, động tác tứ chi nước chảy mây trôi, tâm niệm vừa động nắm đấm liền đi ra ngoài, còn có thể dừng..."

Lạc Ngưng thì là thần sắc chuyên chú, nghĩ nghĩ:

"Loại biến hóa này, ta đều không có nghe Tiết Bạch Cẩm nói qua... Đúng, tuyết hồ hoa ở Thiên Lang hồ, giống như có hiệu lực tẩy tủy tôi xương, chỉ là mấy chục năm mới nở hoa một lần, còn bị Bắc Lương quân đội trông giữ, căn bản lấy không được... Ngươi đoán chừng ăn chứa dược vật tuyết hồ hoa."

Dạ Kinh Đường hôm qua xác thực nhìn thấy, trong phòng Trình Thế Lộc đặt vào một bộ áo giáp, không giống kiểu dáng quân đội Đại Ngụy, đối với cái này khẽ gật đầu:

"Đoán chừng là thuốc từ Bắc Lương trộm tới... Cụ thể là thuốc gì? Ta nghĩ biện pháp lại đi làm thêm mấy viên."

Bùi Tương Quân cảm giác quần mỏng bị đẩy ra, sắc mặt đỏ

lên, tiếng như muỗi vo ve nói:

"Đoán chừng là thần dược giống như Tục Mạch Đan. Nghĩa phụ của ngươi năm đó bị đánh kinh mạch đứt đoạn, chạy tới Hồng Hà trấn ẩn cư, đoán chừng chính là muốn tìm tuyết hồ hoa, nối lại kinh mạch."

Hồng Hà trấn tại biên quan, xuất quan hướng về đông bắc đi vài trăm dặm, đã đến Thiên Lang hồ Bắc Lương, Dạ Kinh Đường cũng đã được nghe nói, lập tức tiếc hận nói:

"Trên đời có loại thuốc này, nghĩa phụ nên sớm nói cho ta mới là."

"Sớm nói cho ngươi, ngươi liền chạy đi Bắc Lương... Kinh Đường!"

Chương 317 - Hút Độc 2

Chương 317. Hút Độc 2

Bùi Tương Quân đang nhỏ giọng nói chuyện, chợt thấy đuôi xương cụt mát lạnh, thân thể vô lực vậy mà bỗng nhiên xoay người, đem tay Dạ Kinh Đường ngăn chặn, đáy mắt tràn đầy xấu hổ giận dữ và vô cùng xấu hổ:

"Từ Phong phủ huyệt đến huyệt Dương Quan, ngươi chuẩn bị sờ hướng chỗ nào?"

"Hả?"

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ nghi hoặc:

"Không phải Đốc mạch sao? Ta nhớ được Đốc mạch là từ..."

Bùi Tương Quân sắc mặt đỏ lên, muốn nói chuyện, lại không có khí lực.

Lạc Ngưng suy nghĩ sâu xa biểu lộ hóa thành cổ quái, nhỏ giọng nói:

"Đến huyệt Dương Quan sau thắt lưng là được rồi, tiểu tặc, ngươi sẽ không sờ đến..."

Dạ Kinh Đường thần sắc như thường, đem tay rút ra:

"Các ngươi lại không nói cho ta, liền nói Đốc mạch, ta tự nhiên dọc theo Đốc mạch thoa thuốc."

Bùi Tương Quân mặt đỏ như máu, đáy mắt đều mang nước mắt, nhắm lại con ngươi không nói lời nào.

Lạc Ngưng nhìn xem bộ dáng nữ đương gia xấu hổ giận dữ muốn tuyệt, trong lòng cân bằng nhiều, ôn nhu khen ngợi:

"Ngươi không sai, là nàng nhăn nhăn nhó nhó, ngay cả đạo lý 'Bệnh không kị y' cũng đều không hiểu."

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, thầm nghĩ: Ngươi còn nói không biết xấu hổ? Ta chữa tổn thương cho ngươi, ngươi vừa khóc vừa gào kém chút đem ta cào chết...

Sau khi bôi xong thuốc, bởi vì không có thoát hiểm, Dạ Kinh Đường cũng không dám có tạp niệm, chỉ là dùng dây vải màu đen, đem Tam Nương một lần nữa trùm lên.

Trong lúc đang bận rộn, ngoài cửa sổ truyền đến vang động:

"Chít chít..."

Dạ Kinh Đường đứng dậy đi vào gian ngoài, mở cửa phòng, chim chim liền từ trên mái hiên rơi xuống, nâng lên cánh chỉ hướng phương xa:

"Chít chít!"

Dạ Kinh Đường biết là chim chim tìm được chỗ ẩn thân hung thủ, nhưng dược lực Tuyết Nga Lân nhất thời chưa hết ngay được, hắn không có cách nào ôm hai người đánh nhau, càng không thể một mình rời đi, lập tức từ bên hông gỡ xuống một bọc thịt khô nhỏ, đưa cho chim chim:

" Nhìn chằm chằm tại xung quanh căn nhà này, ngủ gật thì đến gọi ta."

"Chít chít..."

Chim chim tìm tới con mồi mà Đường Đường không đi bắt, rõ ràng có chút không vui, nhưng vẫn là dùng trảo trảo nắm lấy thịt

khô, bay đến trên đại thụ xung quanh...

Một bên khác, bờ sông ngoại ô, bên trên một chiếc thuyền hàng nhỏ.

Thuyền hàng từ bên ngoài không nhìn thấy nửa điểm động tĩnh, trong khoang dưới boong tàu, lại đèn sáng lửa.

Vương Thừa Cảnh cởi ra ngoại bào, vết thương da thịt dưới xương sườn đã dùng vải trắng băng lại, vết máu nhiễm lên vải trắng. Cầm trong tay kim khâu, khâu vai lại cho Vương Nhị.

Vương Nhị trúng hai thương ở vay, một thương còn là xuyên qua vai, tựa ở trên tường, đầy mắt phẫn nộ:

"Cái Chu Anh này, con mẹ nó thật là đồ đáng chết, nói cái gì cùng Diệp Tứ Lang giao thủ qua, một mình đại ca tùy tiện giết... Con mẹ nó là ai giết ai? Diệp Tứ Lang cũng thế, không có nửa điểm phong phạm cao nhân, võ công mẹ nó cao như vậy, còn an bài một đống trạm gác ngầm, chạy đều không cho người chạy..."

Vương Thừa Cảnh cũng còn sợ hãi trong lòng, nhưng thần sắc muốn bình tĩnh nhiều:

"Cầm bạc, liền phải phán đoán tình huống, cố chủ nếu là rõ ràng về đối thủ, cần gì phải mua sát thủ giết người. Cái Diệp Tứ Lang này, mạnh xác thực ra ngoài ý định, đơn thương độc mã gặp gỡ, hai ta đều không nhất định có thể đắc thủ. Lập tức rời đi, thay đổi cái mục tiêu khác."

Vương Nhị cau mày nói:

"Còn giết nữa? ! Cũng bởi vì Dạ Kinh Đường võ công sâu cạn không rõ, lại là người quan phủ, không dễ giết, chúng ta mới ưu tiên Diệp Tứ Lang hơi yếu hơn. Diệp Tứ Lang chúng ta đều không

làm được, vạn nhất kia Dạ Kinh Đường lại là cái quái thai gì... Nếu không trực tiếp bỏ đi thôi."

Vương Thừa Cảnh đối với cái này lắc đầu, đáy lòng biết công việc này không dễ làm, nhưng mua bán giết người, có việc nào dễ sao?

Hai người huynh đệ bọn họ, đã đắc tội Tiệt Vân Cung, làm du hiệp còn có thể hỗn, nhưng muốn cắm rễ khai sơn lập phái, không bao lâu liền bị tìm tới cửa.

Vương Thừa Cảnh võ nghệ không tầm thường, không muốn làm du hiệp nay đây mai đó, nhất định phải làm một món lớn, cầm đầy đủ tài chính, đi giang hồ Bắc Lương bắt đầu lại từ đầu, phát triển thế lực địa bàn của mình.

Chu gia đưa ra rất nhiều, nhưng tiền đặt cọc chỉ có ba ngàn lượng bạc, mình có thể áo cơm không lo, nhưng hoàn toàn không đủ để thành lập tiêu cục hay là bến đò gì đó, hắn cũng không thể làm một tiêu cục nhỏ ở biên quan.

"Diệp Tứ Lang, là thuộc về thiên kiêu trên giang hồ, khí vận quá thịnh, ai cản đường người đó chết, bên trong một thế hệ rất không có khả năng xuất hiện hai cái. Từ tình báo đến xem, Dạ Kinh Đường mới chừng hai mươi tuổi, thiên tài hơn nữa cũng không thể không hợp thói thường như Diệp Tứ Lang. Chỉ cần tìm cơ hội tốt, muốn giết cũng không khó."

Vương Nhị kỳ thật có lo nghĩ, nhưng thuở nhỏ cái gì cũng đều nghe huynh trưởng, cũng không nhiều lời, ngược lại nói:

"Việc này xong xuôi, phải để cho Chu gia thêm tiền. Tình báo có thể sai sót lớn như thế, hoàn toàn là bắt ta tính mệnh hai người huynh đệ nói đùa."

"Trước tiên đem sự tình làm xong xuôi rồi nói sau. Dạ Kinh

Đường là nhân vật ngoài sáng, Chu Anh lại là báo thù giết cha, tình báo hắn cho cũng không có vấn đề..."

Chương 318 - Về Kinh

Chương 318. Về Kinh

Mắt trời mọc lên từ phía đông, hắc mã lôi kéo xe ngựa nhỏ, tại thời điểm ánh ban mai còn chưa chiếu xuống, lặng lẽ nhanh chóng rời khỏi tiểu trấn vô danh.

Dạ Kinh Đường thân mang áo bào đen, đầu đội mũ rộng vành, Ly Long Hoàn Thủ Đao hoành treo tại sau thắt lưng, cưỡi ngựa chạy chầm chậm tại trên quan đạo, quét mắt nhìn vùng quê.

Xe ngựa nhỏ bé, bên trong cũng không có đồ dùng gì, chỉ có một tấm chăn mỏng trải trong xe.

Phía sau Lạc Ngưng đựa vào cái đẹp, dựa ở bên trên toa xe, nghỉ ngơi một đêm để tứ chi khôi phục hơn phân nửa, có thể tự do hoạt động, nhưng đêm qua ngủ không ngon, giờ này đang tựa vào vai Tam Nương nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chim chim canh gác suốt cả đêm, trảo chỉ lên trời nằm tại trong xe, theo toa xe lay động để nó cũng cũng lộn đi lộn lại, nhưng không có dấu hiệu bị đánh thức.

Mà Bùi Tương Quân ở trong góc xe, từ đêm qua đến nay, đều không có chút buồn ngủ nào.

Bùi Tương Quân mặc xong y phục, đầu dựa vào toa xe làm bằng gỗ, gương mặt thục mỹ đã khôi phục trắng nõn bình thường, mang theo một vòng ửng đỏ như có như không, đưa tay khẽ vén rèm cửa, nhìn qua ngoài thùng xe.

Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Kinh Đường, nhưng

cảm giác an toàn này, vẫn là để người không sinh ra lo lắng chút nào ở bất kỳ thời khắc gì, trong lòng nàng cũng vì thế mà sinh ra vô số tạp niệm.

Tại bên ngoài Bão Nguyên Môn bị ám sát, có thể là Chu gia, Quân Sơn Đài an bài, cũng có thể là địch nhân cũ của Thương Khôi, đây đều là nguy hiểm Bùi gia cùng Hồng Hoa Lâu mang tới cho Kinh Đường.

Vô luận thù đại ca, nhị ca, hay là cơ nghiệp Hồng Hoa Lâu, nguyên bản đều nên do nàng đến gánh chịu, bây giờ lại toàn bộ rơi vào trên bờ vai trước mắt, khó tránh khỏi để trong lòng nàng mang theo vài phần cảm thán 'Tình này không thể báo đáp'.

Tối hôm qua Kinh Đường trị thương cho nàng, là sự cấp tòng quyền, ánh mắt biểu lộ đều rất chuyên chú, liền như là lang trung không có một gợn sóng, không chứa một chút ý mạo phạm nào; cho nên nàng cũng cố gắng đem việc này xem như sự cấp tòng quyền, không nghĩ tới việc nam nữ.

Nhưng cuối cùng Kinh Đường xoa bóp cho nàng, ngón tay trượt vào lưng kéo về sau quần, động tác không có bình tĩnh như vậy, mặc dù không có dị dạng, nhưng lực đạo ngón tay biến hóa rất nhỏ không có lừa được nàng.

Nàng biết đáy lòng Kinh Đường có gợn sóng, chung quy là nam nhân mà, dưới tình huống đó, há có thể giữ tâm như mặt nước. . .

Bùi Tương Quân trong lòng suy nghĩ ngàn vạn, cũng không biết mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì, chỉ là vụng trộm nhìn qua bóng lưng ngoài cửa sổ xe rồi ngẩn người.

Bùi Tương Quân lấy lại tinh thần, đưa mắt nhìn về phía bên cạnh, đã thấy giáo chủ phu nhân lãnh diễm động lòng người, tựa ở bên trên bả vai nàng, lông mi khẽ nhúc nhích, giống như đang nằm mơ, hai tay nâng lên, vòng lấy cánh tay nàng, gương mặt có chút

phiếm hồng.

? !

Ngươi cái hồ yêu này đang mộng xuân sao? Coi ta là Kinh Đường à?

Bùi Tương Quân có thể là nhàn rỗi quá nhàm chán, nghĩ nghĩ, hơi nâng lên tay phải bị ôm lấy, sờ lên chân giáo chủ phu nhân.

"Ừm ~~ "

Lạc Ngưng trong lúc ngủ mơ, phát ra một tiếng nỉ non rất nhỏ như có như không.

Bùi Tương Quân ánh mắt cổ quái, âm thầm: "A ~" một tiếng, cũng không có đánh thức Lạc Ngưng, tiếp tục nhìn phía ngoài thùng xe.

——— ———

Lộc cộc lộc cộc. . .

Xe ngựa dần dần tiến về kinh.

Dạ Kinh Đường cưỡi liệt mã, điều khiện ngựa tiến về phía trước, lúc đi ngang qua phụ cận Thiết Phật Lĩnh, lại quay đầu nhìn ra xa một chút.

Hôm qua đã thảo luận, cảm thấy viên hạt châu màu trắng kia, có thể là một loại thần dược nào đó do Trình Thế Lộc trộm được từ Bắc Lương.

Nhưng cái này vẫn không có giải thích được việc, hắn và Trình Thế Lộc cùng dùng một loại thuốc, Trình Thế Lộc tinh thần sụp đổ còn hắn lại thực lực tăng cao.

Dùng thể chất, vận khí để giải thích, có chút gượng ép, hắn

nghĩ lại một đêm, cảm thấy viên thuốc kia, rất có thể tồn tại một loại liên hệ nào đó với hắn.

Vì giải quyết nghi ngờ trong lòng, Dạ Kinh Đường lặng lẽ chạy lên Thiết Phật Lĩnh, muốn đi vài trong thạch thất kia, điều tra xem có tin tức nào lưu lại không.

Đáng tiếc Trình gia cũng không có giữ lại hiện trường phát. Tư tàng áo giáp là trọng tội, Trình gia đề phòng quan sai tới điều tra, đã sớm đem trong thạch thất thanh lý sạch sẽ, chỉ chừa vết tích đánh nhau, ngọn nguồn chuyện này, sợ chỉ có Trình Thế Lộc đã chết mới rõ ràng.

Tạm thời làm không rõ ngọn nguồn, Dạ Kinh Đường liền đem việc này ghi tạc trong lòng, ra roi thúc ngựa mang theo hai nữ tử hồi kinh.

Khoảng cách tới kinh thành, có lộ trình một ngày rưỡi, rạng sáng xuất phát đi tới nửa đêm, không có gặp gỡ thôn trấn thích hợpđể đặt chân, Dạ Kinh Đường liền không có dừng lại.

Đi cả ngày lẫn đêm, chờ khi trở lại gần Tây An, đã là ba giờ sáng hôm sau.

Rời đi năm ngày, thời gian cũng đến đầu tháng sáu, một cơn mưa nhỏ bất ngờ kéo tới lúc nửa đêm.

Dạ Kinh Đường mang áo tơi khoác lên người, quay đầu nhìn về phía xe ngựa.

Trong xe không có đèn, dược lực trên người Lạc nữ hiệp đã tan hết, đang ngồi xếp bằng để luyện công.

Tam Nương đi ngoại gia con đường, ngược lại là có chút buồn bực, dùng chân Lạc nữ hiệp làm gối đầu, nằm tại chăn mỏng ngủ thiếp đi.

Chim chim sau khi thức chơi đùa một lúc cũng bắt đầu nằm ngủ.

Dạ Kinh Đường cũng không quấy nhiễu hai nữ tử, mang theo xe ngựa, dưới tường thành.

Chương 319 - Ta Có Béo Không?

Chương 319. Ta Có Béo Không?

Vào đêm, cửa thành đã quan bế, dựa theo quy củ, đợi tới khi chuông trong thành vang lên thì mới mở ra.

Dạ Kinh Đường không muốn ở ngoài thành đợi chờ giây phút nào, liền tìm được chỗ thành vệ quân ở bên ngoài cửa thành, xuất ra lệnh bài 'Tiền trảm hậu tấu, hoàng quyền đặc cách' ngây ngốc cho.

Tổng bộ Hắc Nha đều là đi tới đi bắt lui giang hồ tội phạm, ban đêm ra vào tập mãi thành thói quen, thành vệ quân cũng không ngăn cản, sau khi kiểm nghiệm qua lệnh bài cùng báo cáo chủ quan, liền mở ra cửa thành, thả một xe một ngựa tiến vào Vân An.

Đến sau nửa đêm, một vài phố xá trong kinh thành có thể nghe được vài khúc đàn, nhưng mà trên đường trên cơ bản không gặp được người.

Dạ Kinh Đường xuyên qua đường phố Đông Chính, có thể thấy được đoạn đường lần trước bị hắn đập nát đang thi công, mặt đường ngược đã tu bổ lại gần xong rồi.

Chờ xe ngựa đi vào cửa ngõ thiên thủy kiều, Dạ Kinh Đường mới thả chậm tốc độ, đi tới ngoài thùng xe, đưa tay gõ gõ:

Thùng thùng ~

Lạc Ngưng lúc vào thành liền tỉnh, nghe tiếng mở mắt ra, nhìn

về phía nữ đương gia tựa ở trên đùi nàng.

Dược lực trên người Bùi Tương Quân đã tan hết, nhưng Phong trì nghịch huyết thuộc về nghiền ép thể phách, nó là chiêu thức liều mạng tăng lên cực hạn, tự thương hại mạch Nhâm Đốc, một ngày rất khó khỏi hết, còn có chút hư nhược.

Nghe thấy động tĩnh, lông mi Bùi Tương Quân giật giật, nhìn về phía kiến trúc quen thuộc ngoài cửa sổ, ung dung ngồi dậy:

"Rốt cục đến nhà."

Lạc Ngưng nhìn qua nữ đương gia phong kiều thủy mị trước mặt, đáy lòng kỳ thật có chút phức tạp —— vài ngày trước hai bên còn không quen, thậm chí cãi nhau. Nhưng đi ra ngoài một chuyến, nữ đương gia nhìn nàng xoa dưa hấu cho tiểu tặc, nàng nhìn tiểu tặc hút quả bưởi, quan hệ này hiển nhiên có chút cổ quái, Ừm. . . Là giao tình cùng nhau cho tiểu tặc ăn?

Nhưng mà nữ đương gia này không biết thời thế, thậm chí không chịu gọi nàng một tiếng Ngưng nhi tỷ .

Lạc Ngưng làm long đầu danh chính ngôn thuận, cũng không thể chủ động mặt nóng dán mông lạnh, ngẫm lại cũng không nhiều lời, chỉ là nhìn ra phía ngoài:

"Tiểu tặc, ngươi đưa nàng trở về đi, ta chờ ngươi tại cửa ra vào."

Bùi Tương Quân khom người ra toa xe, vịn tay Dạ Kinh Đường nhảy xuống, bởi vì nằm hai ngày có chút mỏi người, bước xuống đất mà có chút lung lay, đưa tay chỉnh lý tóc:

"Nếu không hai các ngươi vào trong nhà nghỉ ngơi, trời đã sáng lại trở về?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy Lạc nữ hiệp, hẳn là sẽ không ở lại

Bùi gia, đỡ Tam Nương nói:

"Ta ở lại Bùi gia, sẽ tránh không được đem Đại bá mẫu làm tỉnh, vẫn là lặng lẽ trở về thì tốt hơn."

Lạc Ngưng nhảy xuống xe ngựa, gỡ ngựa trong ngõ hẻm:

"Trở về còn có chút việc, Bùi cô nương sớm nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì đến nhà chúng ta thông báo một tiếng là đủ."

Nhà chúng ta. . .

Bùi Tương Quân biết cái hồ yêu này là xuân tâm sốt ruột, vội vã trở về cùng Kinh Đường làm chuyện xấu hổ, cũng không có kiên trì, đi về đại môn Bùi gia:

"Cửa đều đã đóng, ta không thể động khí, Kinh Đường, ngươi đưa ta đi vào đi."

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không nói cái gì, ôm ngang đầu gối Tam Nương, phi thân vượt qua tường cao, đi vào bên trong Bùi phủ, dọc theo hành lang đi đến chủ viện.

Dạ Kinh Đường lúc hành tẩu cúi đầu mắt nhìn, phát hiện Tam Nương rất ngoan tựa ở trên bờ vai, giương mắt ngắm lấy hắn, phát hiện hắn cúi đầu, lại dời ánh mắt đi chỗ khác.

Hai người ngang qua hành lang đi vào chủ viện, trong viện rất yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa nhỏ bé mịt mờ nhẹ vang lên, bên trong phòng bên cạnh có một tiếng hít thở, hẳn là Tú Hà đã nằm ngủ.

Dạ Kinh Đường đem Tam Nương buông xuống, mở cửa phòng ra:

"Tam Nương nghỉ ngơi thật tốt, ta đi về trước."

Bùi Tương Quân đứng tại khuê phòng, xoa bả vai mỏi nhừ, vốn định đi vào, nhưng hơi chút chần chờ, lại xoay người lại,

giương mắt nhìn hướng về phía công tử tuấn tú cao lớn trước mặt.

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, nhìn xem gương mặt thục mỹ gần trong gang tấc, cặp mắt hạnh kia cùng vẻ u oán trước đó có rõ ràng khác nhau, ngậm lấy một loại cảm xúc nào đó, môi đỏ khẽ nhúc nhích, muốn nói lại thôi.

Dạ Kinh Đường cảm giác bầu không khí không đúng lắm, lộ ra mỉm cười:

"Tam Nương, còn có việc sao?"

"Ừm. . ."

Bùi Tương Quân tay giơ lên, chỉnh lý áo tơi ở ngực Dạ Kinh Đường, thoạt nhìn là đang muốn nói gì đó, nhưng đợi nửa ngày, lại nói ra một câu:

"Kinh Đường, có phải ta có chút béo hay không?"

?

Dạ Kinh Đường cảm thấy vấn đề này đơn giản không thể nói lý, định lực hắn cứng như bàn thạch, đều có ý muốn sờ thử xem, cảm thấy mông rộng qua vai nở nang sung mãn, nhưng lời này không thể nói ra.

"Tam Nương đừng có đoán mò, ngươi cũng không cần hỏi ta, tùy tiện tìm lão phu nhân hỏi một chút, người ta đều sẽ khen một câu là mắn đẻ."

Bùi Tương Quân như có điều suy nghĩ gật đầu, đem vạt áo chỉnh lý tốt, về sau vuốt vuốt ngực:

"Được rồi, ta tùy tiện hỏi một chút thôi. Đi về với Ngưng nhi cô nương của ngươi đi. Lần sau ra ngoài làm việc, nhớ kỹ phải gọi ta, nàng ngoại trừ bạo ngược gia đình và hay ghen, cái gì cũng

không làm được, lại giữ ngươi một hồi, nàng liền nên giết tiến đến cướp người."

Chương 320 - Người Đi Ngủ Trước

Chương 321. Người Đi Ngủ Trước

Dạ Kinh Đường âm thầm thở dài, đưa mắt nhìn Tam Nương tiến vào khuê phòng, về sau giúp đỡ khép cửa lại, trước khi đi, tới trước cửa sổ phòng bên cạnh, đưa tay gõ gõ.

Thùng thùng ~

"Ừm ~ ai thế?"

"Tú Hà, là ta."

"Ừm? ! Dạ thiếu gia. . . Ngươi. . ."

"Đừng có đoán mò, Tam Nương trở về, bị thương nhẹ, ngươi đi chiếu cố một chút."

"Nha. . . Ta còn tưởng rằng thiếu gia hơn nửa đêm tới khi dễ nha hoàn chứ ~ mừng hụt một trận. . ."

?

Dạ Kinh Đường cũng không biết nói cái gì cho phải, không có dừng lại, phi thân nhảy lên hành lang. Rơi vào trong ngõ, đem chim chim ngủ như heo ở trong xe ngựa ôm ra, trở mình lên ngựa:

"Đi thôi."

Lạc Ngưng thấy không có kỳ đà ở bên cạnh, thần sắc tự nhiên hơn rất nhiều, đi ra dưới mái hiên, điểm nhẹ mũi chân liền muốn

nhảy lên ngựa.

Nhưng Lạc Ngưng còn tại không trung, liền phát hiện tiểu tặc đưa tay chụp tới, đem nàng chuẩn bị ngồi ở phía sau kéo về trước ngồi trong lòng hắn.

Bịch ~

Lạc Ngưng vội vàng ngồi thẳng, lông mày nhẹ chau lại không vui nói:

"Lại bắt đầu đúng không? Tại trước mặt người khác chính nhân quân tử, đến trước mặt ta liền kìm nén không được bản tính? Ta dễ bắt nạt?"

"Giá —— "

Dạ Kinh Đường ôm Lạc Ngưng, cưỡi ngựa đi về đường phố xưởng nhuộm, trên đường đem áo tơi kéo lên, che trên người Lạc Ngưng:

"Mưa rơi lác đác, lại không có dù, nếu ngươi ngồi đằng sau sẽ bị ướt đẫm."

Lạc Ngưng cảm thấy thuyết pháp này không có vấn đề gì, nhưng địa phương nàng ngồi, rõ ràng có chút không bằng phẳng, giống như có cái chuôi kiếm thúc vào mông nàng, nàng ánh mắt lạnh lùng:

"Ngươi có tin ta bẻ gãy của ngươi hay không?"

Dạ Kinh Đường sững sờ, nhìn về phía gương mặt lạnh như băng, nhíu mày:

"Làm sao đi ra ngoài một chuyến, nói chuyện lại mạnh bạo như thế. . . Ngươi là ai? Đem Lạc nữ hiệp thanh thuần cao lạnh của ta trả lại."

Lạc Ngưng ra ngoài mấy ngày, thay đổi rất nhanh, xác thực buông ra một chút.

Thấy tiểu tặc dám trêu chọc, nàng hít vào một hơi, nắm tay nhét vào giữa hai người, sờ đến chuôi kiếm, dùng sức. . .

Dạ Kinh Đường giây sợ, bận bịu đem cánh tay Lạc nữ hiệp đè lại:

"Ta sai rồi, ta thật sự là che gió che mưa cho ngươi, ngươi nhìn ta đều không có loạn động. Đã nói xong mỗi ngày ôm một chút, không cho phép tức giận, Lạc nữ hiệp cũng không thể nói không giữ lời."

"Hừ. . ."

Lạc Ngưng lúc này mới hài lòng, thu hồi thần sắc lạnh như băng, tựa vào trong ngực Dạ Kinh Đường, bình thản nói:

"Ta biết ngươi nghẹn khó chịu, lần này đi ra ngoài, ngươi biểu hiện rất không tệ, Bùi Tam Nương thông đồng ngươi như vậy, ngươi cũng bất vi sở động. Ta hôm nay sẽ điều trị thân thể cho ngươi, ngày mai lại đi bốc thuốc cho ngươi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

"Ha ha. . ."

Tiến độ đường phố Xưởng nhuộm trùng kiến rất nhanh, thời gian bốn năm ngày, đã đem một nửa con đường trải lên đá xanh, chỉ là hai bên bờ vẫn ít người lui tới.

Dạ Kinh Đường cưỡi ngựa trở lại ngõ hẻm song quế, Lạc Ngưng nhảy xuống trước, cùng Dạ Kinh Đường giữ một khoảng cách, để tránh bị Tiểu Vân Ly phát hiện sư nương trộm trai trẻ.

Dạ Kinh Đường đi vào bên ngoài sân nhỏ, đảo mắt dò xét, có thể thấy được trong phòng lại còn có đèn đuốc, bên trên giấy dán

cửa sổ phòng chính, cái bóng lấy một cô nương, cầm trong tay hai cái bút lông, đang múa bút thành văn. . .

Dạ Kinh Đường làm người từng trải, tự nhiên minh bạch vì sao như thế —— lúc Lạc nữ hiệp ra cửa, giao bài tập cho Vân Ly, nói chừng năm ngày trở về; Tiểu Vân Ly đoán chừng là chơi đùa chán chê, sắp hết thười gian rồi mới cắm đầu vào làm việc.

Lạc Ngưng phi thân vượt qua tường vây, nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống:

"Vân Ly!"

"Ai? Sư nương, làm sao ngươi đã trở về rồi, ta đang học hành gian khổ nữa. . ."

Lạc Ngưng quay người từ bên ngoài phòng bếp mang tới một cây que gỗ, liền muốn đi vào dạy dỗ khuê nữ.

Dạ Kinh Đường thì rất đồng tình Tiểu Vân Ly, liền vội vàng tiến lên hoà giải:

"Về sau đừng chơi đùa nhiều quá, sư nương của ngươi đều tức giận."

Kẹt kẹt ——

Cửa phòng chính phòng mở ra, Chiết Vân Ly ăn mặc tiểu thư, sau thắt lưng treo đao chạy đến, gương mặt có chút sợ, nhìn thấy Dạ Kinh Đường hỗ trợ ngăn đón, mới thở phào nhẹ nhõm, ném đi cho Dạ Kinh Đường một cái ánh mắt "Đủ trượng nghĩa!", sau đó lấy ra một cái ống trúc nhỏ:

"Sư nương, hôm qua Thiên Nam tiêu Sơn gửi đến tin tức, ngươi mau nhìn xem. Ta đi cho ngựa ăn."

Lạc Ngưng đem ống trúc nhỏ dùng bồ câu đưa tin dùng nhận

lấy, giữ chặt Vân Ly:

"Đều đã trễ thế như vậy, ngươi đi ngủ trước."

"Ta không buồn ngủ. . ."

Thùng thùng ~~

Chiết Vân Ly đang nói chuyện, trên lưng liền bị điểm hai lần, trong con ngươi trong veo như nước hiện lên một vòng bất đắc dĩ, tay buông lỏng, sau đó liền ngã thẳng tắp xuống.

Lạc Ngưng đem Chiết Vân Ly đỡ lấy, ôm ngang, đặt lên giường ở phòng khác.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, cũng minh bạch tâm ý Lạc nữ hiệp, đem chim chim đặt tới giường phòng chính, quay người tiến vào căn phòng phía tây.

Lạc nữ hiệp cho đắp kín mền Vân Ly, lại đung khăn tay che cho chim chim, đem cửa phòng chính đóng lại, đi vào căn phòng phía tây, nhìn thấy Dạ Kinh Đường trong phòng cởi quần áo, nhướng mày:

"Ngươi gấp cái gì?"

Dạ Kinh Đường dừng động tác lại, quay đầu:

"Áo của ta bị ướt, đổi một bộ khác mà thôi. Tới tin tức gì?"

Lạc Ngưng đóng chặt cửa lại, đi vào bên giường ngồi xuống, mở ra ống trúc, lấy ra tờ giấy bên trong, có thể thấy được phía trên là cực nhỏ chữ nhỏ, câu đầu tiên chính là: Ngưng nhi, gần đây vừa vặn rất tốt. . .

Con ngươi Lạc Ngưng giật giật, chẳng biết tại sao, có loại cảm giác cổ quái. . .

Chương 321 - Tin Tức Gửi Tới

Chương 322. Tin Tức Gửi Tới

Dạ Kinh Đường biết là Bình Thiên giáo chủ là nữ, cũng không có tiến tới nhìn, chỉ là chờ ở bên cạnh.

Lạc Ngưng cầm trong tay tờ giấy tựa ở mép giường chiếu, một đôi mắt đẹp hoa đào câu hồn đoạt phách, phản chiếu lấy ánh nến lửa; màu da trắng nõn như ngọc, hợp với biểu lộ lạnh như băng, thấy thế nào đều giống như tiên tử lạc phàm trần, một bộ Thanh Y quả thực là tỏa ra tiên khí chỉ có thể nhìn từ xa không thể đùa bỡn.

Dạ Kinh Đường đưa tay muốn giúp nàng dâu đem giày cởi ra, nhưng nghĩ tới mình cả ngày cưỡi ngựa cầm cương, lại đứng dậy:

"Ta đi tắm rửa trước."

Lạc Ngưng thấy vậy, dời đến đầu giường, đem nến đèn lấy tới, quan sát tỉ mỉ trang giấy.

Tin là bình thiên giáo chủ viết, nội dung thật nhiều, vì phòng tin tức bị người chặn được, nội dung mấu chốt đều mã hóa qua.

Ban đầu viết, chuyện nhà đơn giản, nói ra tình huống Nam Tiêu Sơn, dặn dò nàng ở kinh thành chú ý an toàn, đừng để Tiểu Vân Ly nghịch ngợm.

Nội dung phía sau, thì là liên quan tới chân tướng Du Thân Chưởng:

Nam Sơn Thiết Quái Trương Hoành Cốc, vốn là tiểu đạo đồng Đại Yên Khâm Thiên Giám, sư phụ là Đại Yên quốc sư, thường

xuyên giảng đạo cho mạt đại quân chủ Yến Cung Đế.

Yến Cung Đế cùng tất cả các đời đế vương, cũng sẽ ở bên người nuôi một cái người hầu cận, bởi vì Ngụy công công tiền triều tuổi tác đã cao, nên chọn lựa đứa bé để đưa vào cung, ban tên Tào Thiên Thu .

Tào Thiên Thu ngoại trừ luyện Minh Long Đồ tiền triều trân tàng, sẽ còn đến trước mặt quốc sư học nghệ, bởi vì cùng tuổi với Trương Hoành Cốc, hai bên thường xuyên cùng một chỗ luyện võ.

Hai người mặc dù tuổi nhỏ, nhưng thiên phú cũng rất cao, Trương Hoành Cốc cảm thấy sư phụ dạy Bát Quái Chưởng bất thường, lại không dám mở miệng nói rõ, liền cùng Tào Thiên Thu tự mình nghị luận, kết quả Tào Thiên Thu cũng cảm thấy như vậy, hai người liền vụng trộm nghiên cứu lên pháp môn vận khí chưởng pháp.

Đáng tiếc hai người vừa suy nghĩ ra cái đại khái, thiên hạ liền binh phong quấy đảo, chiến hỏa rất nhanh lan tràn đến Vân An.

Trương Hoành Cốc đi theo Yến Cung Đế trốn đi, mà Tào Thiên Thu năm ấy gần mười hai tuổi, thuở nhỏ được bồi dưỡng xem như tử sĩ, nước diệt mà còn sống liền không có ý nghĩa, lựa chọn trấn thủ hoàng thành bọc hậu cho Yến Cung Đế.

Sau đó hai người lại chưa gặp qua, sau khi diệt quốc, Đại Yên quốc sư, Ngụy công công và những người khác toàn bộ chiến tử, Tào Thiên Thu bị bắt làm tù binh, cuối cùng bị Đại Yên chiêu hàng, trở thành Đại Yên Đại nội môn thần Tào công công.

Trương Hoành Cốc thì cùng những người khác hộ tống Yến Cung Đế chạy trốn tới Nam Tiêu Sơn, bị Tiết gia thề sống chết bảo vệ, sáng lập Bình Thiên Giáo, âm thầm tích súc thế lực thử phục quốc, nhoáng một cái đã đến giờ này ngày này.

Cuộc đời Trương Hoành Cốc thu bảy người đồ đệ, ba cái đã chết, còn lại bốn cái đều tại Nam Tiêu Sơn; thế gian còn có người khác biết Du Thân Chưởng, chỉ có thể là Tào công công.

Lạc Ngưng nhìn đến đây, không khỏi âm thầm nhíu mày —— Đại Ngụy khai quốc, về sau giang hồ kỳ nhân xuất hiện lớp lớp, nhưng người có thể xách trường kiếm ba thước đi đến tẩm cung đế vương, không có một cái nào, chỉ dựa vào điểm ấy, cũng đủ để nói rõ phân lượng ba chữ Tào công công.

Tào công công chưa từng rời đi nửa bước khỏi đế vương, thực lực cụ thể không ai biết được, không được tính ở bên trong giang hồ, nhưng khi võ giả giang hồ, thật gặp gỡ Tào công công, đoán chừng cũng không có ai dám khinh thường.

Mười năm trước Nữ Đế kế vị, Tào công công mai danh ẩn tích, nghe nói là bị tử sĩ tiên đế lưu lại tiêu diệt, nhưng là chết hay sống không ai biết.

Tào công công là người xác nhận luyện qua Minh Long Đồ, còn không chỉ một trương, mà lại hơn bảy mươi tuổi thiên phú cực cao, luyện cả một đời.

Hung thủ lần trước nàng gặp gỡ, nếu như là Tào công công, khẳng định cũng không phải bị tiểu tặc một giọng hù dọa, nếu là Tào công công sẽ thản nhiên nói một câu:

"Hai vị tiểu hữu hơn nửa đêm giấu trong phòng chứa thi thể, ý muốn như thế nào?"

Trên thư phỏng đoán, người nàng gặp gỡ, khẳng định là một đồ đệ nào đó không chịu thua kém của Tào công công.

Mà lại Bình Thiên giáo chủ còn tiết lộ một tin tức —— năm ngoái có thế lực đến nhà, muốn cùng Bình Thiên giáo chủ 'Đồng mưu đại nghiệp', hứa hẹn sau đó sẽ phong Bình Thiên giáo chủ

làm Trấn Nam Vương .

Bình Thiên giáo chủ là đầu lĩnh phản tặc bên ngoài sáng lớn nhất của Đại Ngụy, đối phương không cảm thấy Bình Thiên giáo chủ sẽ mật báo cùng triều đình, triều đình cũng sẽ không tin phản tặc 'Châm ngòi ly gián', cho nên đối với việc che chắn thân phận cũngkhông phải rất nghiêm mật, Bình Thiên giáo chủ đại khái có thể đoán ra là người Ô vương.

Bên trong Đại Ngụy thân vương, mạnh nhất là Lương vương, Yến Vương thủ biên giới, trong tay có binh quyền, hai vị này muốn tạo phản, Bình Thiên giáo chủ đoán chừng còn phải suy tính một chút.

Mà Ô Vương Hiển thì có chút suy nghĩ nhiều, Vân An được quân chủ lực Yến Châu thiết kỵ, Giang Châu thủy sư tam đại bao bọc, nếu muốn tạo phản có thể thành công, trừ phi là nghiên cứu ra Không quân, mở ra lối riêng không tập Vân An.

Cho nên Bình Thiên giáo chủ không có phản ứng, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài.

Chương 322 - Tắm Chung

Chương 322. Tắm Chung

Bình Thiên giáo chủ phân tích qua, nói rằng nếu nàng muốn điều tra chuyện này, có thể ra tay từ ô vương.

Nhưng mà đây là tai hoạ ngầm triều đình Đại Ngụy, để nàng ghi nhớ thân phận phu nhân của Đại Yên Trấn Nam Hầu, đừng bị điên mà chạy tới cho Nữ Đế hỗ trợ gỡ mìn.

Lạc Ngưng xem xong thư kiện, về sau buông xuống tờ giấy, lâm vào trầm tư.

Chuyện này tuyệt đối liên lụy không nhỏ, nếu là tiểu tặc làm xong, sợ là nữ vương gia sẽ coi tiểu tặc như thần tiên. . .

Tiết Bạch Cẩm nói rất đúng, nàng là người Bình Thiên Giáo, chạy tới giúp triều đình trừ gian diệt ác, có phải có chút đảo úng nước hay không.

Tiểu tặc muốn lập công, chiếm được niềm vui nữ vương gia, cùng ta có quan hệ gì? Đây đâu phải là việc của ta. . .

A đúng, muốn giúp Vân Ly cứu Cừu Thiên Hợp, suýt chút nữa quên mất việc này. . .

Lạc Ngưng suy nghĩ một lát sau, đem tạp niệm đè ép xuống, giương mắt nhìn về phía ngoài cửa, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến:

Ào ào ~~

Tiểu tặc đang tắm.

Lạc Ngưng chớp chớp con ngươi, nhìn về phía quần áo trên người —— đi ra ngoài mấy ngày không tiện, cũng không có cơ hội tắm rửa; đợi chút nữa tiểu tặc khẳng định loạn thân, cũng phải tắm một chút. . .

Lạc Ngưng hơi chút chần chờ, đứng dậy đi ra căn phòng phía tây.

Bên ngoài mưa nhỏ liên miên, lại là rạng sáng, trong viện đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ có phòng chính cùng chỗ ngoặt căn phòng phía tây, có một chút sáng ngời.

Cái giếng nước ở trong góc nhà, ở vách tường phòng phía tây, thì là nơi giặt quần áo, vì chú ý cho nữ tử, Dạ Kinh Đường còn tại dưới mái hiên làm cái rèm vải, bên trong thu thập sạch sẽ gọn gàng.

Lúc này Dạ Kinh Đường đang đứng tại bên trong màn cửa, trước mặt đặt vào thùng nước, đang dùng gáo múc nước, đổ vào trên đầu.

Mặc dù hoàn cảnh mộc mạc, nhưng tiểu tặc cũng là xa xỉ, trực tiếp cầm một tiền bạc mua nước tắm, làm cho đầy người đều là bong bóng.

Lạc Ngưng đứng tại góc tường, ngón tay đẩy ra rèm vải, dò xét bên trong, nhìn thấy từ đầu tới chân:

"Ngươi còn không có tắm rửa sạch?"

Dạ Kinh Đường rửa mặt đáp lại:

"Đừng có gấp, lập tức liền xong."

"Ai sốt ruột? Trời đều sắp sáng, tắm lâu như vậy. . . Ta còn chưa tắm đó?"

Động tác Dạ Kinh Đường dừng lại, quay đầu, hỏi dò:

"Nếu. . . Nếu không cùng tắm với nhau?"

Lạc Ngưng ánh mắt lạnh lẽo, nhưng mà trầm mặc một lúc, vẫn là đi vào rèm, cởi ra đai lưng:

"Không cho phép quay đầu."

"Được."

Một tiếng xột xoạt ~

Lạc Ngưng đem y phục treo trên tường, đi đến Dạ phía sau Kinh Đường, tiếp nhận xà bông tắm, vuốt vuốt bên trên lưng:

"Đứng vững."

Dạ Kinh Đường đoan chính đứng thẳng, dò hỏi:

"Trên thư nói thế nào?"

"Cái kia hung thủ, cùng Tào công công có chút quan hệ. . ."

Lạc Ngưng nói tin tức trên thư, giúp đỡ Dạ Kinh Đường cọ lưng, sau đó múc nước tắm cho hắn, rồi tắm ngược lại cho mình.

Rầm rầm ~~

Dạ Kinh Đường căn cứ tâm thái chiếu cố nàng dâu, đi vào phía sau, cầm xà bông hoa thơm tạo chà xát, sau đó từ bên cạnh hông trượt lên:

"Lạc nữ hiệp chăm chú phân tích, loại việc này ta tự làm được."

sắc mặt Lạc Ngưng cấp tốc phiếm hồng, ấn xuống tay Dạ Kinh Đường, thấp giọng nói:

"Ta tự mình tới ~ "

"Đừng khách khí, giúp đỡ cho nhau chút thôi."

"Ai. . . Còn có Ô vương, cũng có vấn đề. . ."

Động tác Dạ Kinh Đường rất là nhanh nhẹn, đem xà bông thơm đánh bông lên, xoa trượt qua dưa hấu.

Sau khi Lạc Ngưng nói chuyện xong, hô hấp đã không quá ổn, đề phòng bị tiểu tặc nhìn ra cái gì, liền nghiêng đầu làm ra bộ dáng 'Ta là bị ép buộc:

"Ta thấy ngươi liền thích hợp với làm công công trong hoàng cung, thiên phú võ nghệ cao, còn thích hầu hạ phi tử tắm rửa."

"Phi tử trong cung cũng không được hưởng loại hầu hạ này."

"Ngươi là chưa thấy qua việc đời. Ta nghe lão cung nữ Bình Thiên Giáo nói, phi tử trong cung chính là tắm rửa như thế. . . Ô ~ cái này ta tự mình tới."

Dạ Kinh Đường cười cười, chân ôm lấy mắt cá chân Lạc nữ hiệp, khẽ lau lên. . .

Lạc Ngưng nắm chặt bàn tay ân cần của Dạ Kinh Đường, lại ngăn không được, liền cũng từ bỏ vùng vẫy. . .

Chương 323 - Thế Tử Tụ Tập

Chương 323. Thế Tử Tụ Tập

Hôm sau.

Màn mưa rả rích, trên đường phố tấp nập người bung dù đi đường, ven đường truyền đến tiếng gào to của người bán hàng:

"Gà quay hầm lò chính tông, đi qua đi ngang qua đừng bỏ lỡ..."

Chim chim đứng tại trên bờ vai, đôi mắt nhìn thẳng về phía đùi gà nướng chín vàng, ục ục chít chít, đại khái đang nói —— chim chim làm việc bốn năm ngày liền, có phải nên ban thưởng hay không...

Mưa rơi lác đác, Dạ Kinh Đường cũng không cưỡi ngựa, cầm ô giấy đi trên đường, thấy chim chim tham ăn, liền mua nửa con gà nướng, ngồi xuống tại vị trí gần cửa hàng, tiếp tục suy nghĩ an bài tiếp sau đó.

Ngây ngốc rất hào phóng cho hắn Ngọc Cốt Đồ, còn để hắn đi Minh Long Đàm luyện công, nhân tình này không dễ trả lắm, cho nên vẫn là phải nghĩ biện pháp lập công, giúp Ngây Ngốc giải quyết hết phiền phức tiềm ẩn.

Hôm qua dựa vào nam nhân kế, đạt được tin tức cực kỳ trọng yếu Tào công công, Ô Vương và thứ khác

Thời điểm xoa dưa hấu cho Lạc nữ hiệp, Lạc nữ hiệp phân tích qua, nói chuyện này khả năng liên lụy đến chư vương phản loạn, nếu là có thể gạt bỏ cái tai hoạ ngầm này, công lao đầy đủ phong cái tước vị nhỏ.

Dựa theo lẽ thường, tin tức trọng đại như vậy, hẳn là trực tiếp nói cho ngây ngốc, sau đó thông qua mạng lưới tình báo quan phủ đi thăm dò.

Nhưng nơi phát ra tình báo của hắn hiển nhiên không đúng, vô luận là Tào công công Du Thân Chưởng, hay là Ô Vương mưu đồ bí mật, đều không phải là hắn thậm chí Hồng Hoa Lâu có thể biết được, nói thẳng, sự tình hắn Chân đạp ba con thuyền, tung hoành ba đạo trắng xám đen sẽ bị lộ ra.

Vì thế chuyện này còn phải để hắn đi thăm dò, có xác thực manh mối, về sau mới có thể lấy lý do trùng hợp gặp được để báo cáo.

Nhưng chuyện này nên từ tra từ chỗ nào...

Dạ Kinh Đường suy tư một lát, không có đầu mối, liền đem tâm tư tạm thời đặt xuống, lại hồi tưởng lại sự tình đêm qua.

Hôm qua Lạc nữ hiệp rõ ràng rất chủ động, giúp hắn chà lưng giống như nàng dâu ôn nhu, hắn giúp đỡ tắm cũng không có cự tuyệt, thậm chí tại dưới sự quấy rầy đòi hỏi của hắn, đêm đó còn cho hắn ăn dưa hấu.

Hắn nhìn Ngưng nhi tỷ tỷ ngoan như vậy, lại phạm vào sai lầm, tay trái ôm chân trái, tay phải ôm đùi phải, đem Lạc nữ hiệp ôm lên, còn ôm đến trước mặt gương đồng trong phòng.

Kết quả không nói cũng hiểu, Lạc nữ hiệp kém chút xấu hổ ngất đi, chậm tới chính là cào thật mạnh lên người, trời vừa sáng liền đi ra cửa, đoán chừng là đã đi buốc thuốc cho hắn.

Nghĩ đến mấy ngày kế tiếp chỉ có thể ngủ cùng chim chim, trong lòng Dạ Kinh Đường khó tránh khỏi có chút cảm thán, chính thời khắc suy nghĩ lung tung, trên đường vang lên một chút ồn ào.

Nhìn phía ngoài cửa sổ, có một xe ngựa tứ mã từ bên trên

đường phố đi qua, trước sau đều có cấm quân đội hộ tống, đi tới hoàng thành phía trước, không nhìn thấy người trong xe.

Dạ Kinh Đường cảm thấy xe này quy cách có chút giống cùng ngây ngốc, nhưng hiển nhiên không phải, liền dò hỏi:

"Chưởng quỹ, đây là vị vương hầu nghi trượng nào?"

Chưởng quỹ nán gà nướng nhìn xa xa dò xét một chút:

"Hẳn là thế tử Yến Vương, nghe nói ngày hôm nay Thánh thượng đại yến quần thần, sợ là đi vào trong cung dự tiệc."

Yến Vương thế tử...

Dạ Kinh Đường giang hồ xuất thân, đối với những người này vật cũng không rõ ràng, hiếu kì hỏi thăm:

"Chư vương thế tử, đều ở kinh thành."

"Đều tại đây, đi Ngô Đồng đường phố ngẫu nhiên liền có thể gặp phải. Cái Yến Vương thế tử này, ở kinh thành có thanh danh khá lớn, ngoại hiệu Khai Bôi Thủ, vào kinh thành mấy năm chưa gặp được địch thủ..."

"Yến Vương thế tử là đi con đường cao thủ quyền cước?"

"Xóc đĩa, chơi bài, đặt ở Vân An là nhất tuyệt."

"?"

Dạ Kinh Đường giật mình, cười nói:

"Cái thế tử khác, cũng là như thế?"

Chưởng quỹ nhẹ gật đầu:

" Đại Ngụy thế tử chúng ta, từng cái người mang tuyệt kỹ.

Lương Vương thế tử danh xưng Lương Bát Đấu, từng uống liên tục ba ngày tám đấu rượu. Còn có Ô Vương thế tử, tên lóng Kim Thiệt Lang Quân, đầu bếp nổi danh lợi hại hơn nữa ở kinh thành, đều không gạt được đầu lưỡi Ô Vương thế tử, giống như gà quay lò như này, người ta chỉ cần nếm một ngụm, liền có thể nếm ra gà nuôi bao nhiêu ngày, bình thường dùng cái gì để nuôi..."

Dạ Kinh Đường ánh mắt kinh ngạc:

"Xác thực lợi hại. 'Ăn uống' đều sành sỏi như vậy, vậy cũng là chuyên gia chơi gái rồi?"

Chưởng quỹ nhẹ nhàng khoát tay:

" Bản sự thông đồng nữ nhân, ngoại nhân không thể nhìn thấy, trước mắt không thể kết luận. Ta nhìn tướng mạo công tử, xứng đáng bốn chữ hại nước hại dân, nói đến có thể thử một chút, hào môn phu nhân ở goá Vân An thành, cũng không phải số ít..."

Dạ Kinh Đường mỉm cười khoát tay, nói mò một lát, lại gặp một khung xe ngựa, từ đầu đường lái tới, đi vào trong hoàng thành.

Lần này mở đường cũng là cấm quân, nhưng phía sau cùng có bộ khoái Hắc Nha, ai ngồi bên trong thì không nói cũng hiểu.

Dạ Kinh Đường thậy vậy, đứng dậy trả tiền, ôm chim chim đi tới xe ngựa...

Chương 324 - Nữ Vương Gia Bao Che

Chương 324. Nữ Vương Gia Bao Che

Sa sa sa...

Hạt mưa tinh mịn vẩy vào đỉnh toa xe, bên ngoài là tiếng người đường đi ồn ào cùng móng ngựa nhẹ vang lên, bên trong toa xe thì mười phần yên tĩnh.

Đông Phương Ly Nhân an vị tại trên giường nhỏ, vẫn thân mang áo mãng bào màu bạc, nhưng đổi thành Triều phục, khoan bào đại tụ, đai lưng có phác hoạ mãng văn khảm nạm châu ngọc, dáng vẻ uy nghiêm mà thong dong, cầm trong tay một bản cổ tịch, thoạt nhìn như là cái vương gia chăm chỉ tay không rời sách.

Chỉ ngoại lệ là phần nội dụng ở trên đó...

Trong lúc nàng hết sức chăm chú truy trong sách, lão ẩu tóc trắng im ắng tiến vào toa xe, đem các loại tin báo buổi sáng truyền đến đặt ở trước mặt:

"Điện hạ, người phái đi Đông Tế, hôm qua trở về, kiểm nghiệm qua tổn thương Trình Thế Lộc, trúng mười bốn thương, đều là hắc lân thương gây nên; từ tử trạng đến xem, giống như còn trúng độc... phong cách hành sự của Dạ công tử, xác thực ổn, có thể không lưu người sống thì liền không lưu người sống."

Đông Phương Ly Nhân không nhanh không chậm đem sách khép lại, vuốt vuốt cái trán:

"Bản vương nói hắn đi tới đâu thì chỗ đó có người chết, hắn

còn không tin. Ra ngoài dạy người khác giang hồ quy củ, đánh phục là được rồi, còn cố đâm người ta mười mấy thương."

" Thanh danh giang hồ Trình Thế Lộc cũng không tốt, làm người lại cuồng, ỷ vào chút quen biết liền không coi ai ra gì, bị hố là chuyện sớm hay muộn. Nhưng mà Trình Thế Lộc vẫn cùng Lý tướng có quan hệ, còn là quan hệ thông gia Công bộ thị lang, giúp triều đình quản lý quặng mỏ Thiết Phật Lĩnh, Dạ công tử không có chút cớ nào mà đến nhà giết người, không hạ lệnh truy nã, không thể cùng triều đình bàn giao."

Đông Phương Ly Nhân tự nhiên biết không thể bàn giao, nhưng là thủ hạ Đại tướng của nàng, cũng không thể không giữ được, nghĩ nghĩ:

"Dạ Kinh Đường làm người nặng hiệp nghĩa, vào kinh đến nay có mấy lần tư đấu, đều có chừng mực, nếu không có nguyên do sẽ không loạn giết vô tội... Bản vương chờ hắn trở về, hỏi một chút hắn, trước trả lời cùng Hình bộ, chết bởi tự sát."

???

Ánh mắt lão ẩu tóc trắng phức tạp:

"Điện hạ, thân trúng mười bốn thương, chết bởi tự sát, cái này sợ là có chút trắng trợn..."

"Trình Thế Lộc vốn là chết bởi tự sát. Liền nói Trình Thế Lộc dùng độc đánh lén, bị Diệp Tứ Lang nhìn thấu rồi giáo huấn, về sau xấu hổ không chịu nổi nên tự vận, bản vương chắc chắn đem việc này nghiêm tra tới cùng. Mặc dù cũng cùng Dạ Kinh Đường thoát không khỏi quan hệ, nhưng ít ra không cần hạ lệnh truy nã."

Lão ẩu tóc trắng gật đầu lĩnh mệnh, nghĩ một chút lại nói:

" Bên Bão Nguyên Môn kia, cũng truyền tới tin tức."

Đông Phương Ly Nhân ngồi thẳng mấy phần:

"Hắn cũng làm thịt Lý Hỗn Nguyên?"

"Thế thì không có, Lý Hỗn Nguyên thông minh, bày cái lôi đài, kêu một đống người giang hồ vây xem, Dạ công tử đem người đánh chết sẽ mang danh tiếng xấu, chỉ đánh gần chết, phá hủy nửa cái Bão Nguyên Môn."

Đông Phương Ly Nhân nhẹ nhàng thở ra:

"Cũng may, lại đem Lý Hỗn Nguyên đánh chết, hắn về sau cũng đừng lấy tên tuổi Diệp Tứ Lang ra khỏi cửa."

Tóc trắng lão ẩu có chút nghi hoặc:

"Nghe người khác nói, Lý Hỗn Nguyên là bị Dạ công tử một quyền đánh ngã, Lôi Công Bát Cực chí cương chí dương là không giả, nhưng lấy bản sự Lý Hỗn Nguyên, không đến nỗi thua chật vật như vậy."

"Có thể là Lý Hỗn Nguyên niên kỷ quá lớn, bị đánh chúng điểm yếu, quyền sợ trẻ trung nha..."

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, ở ngoài thùng xe liền vang lên động tĩnh:

"Dạ công tử, ngươi trở về khi nào đấy?"

"Rạng sáng vừa trở về, không biết Tĩnh Vương hiện tại có tiện không?"...

Ở ngoài thùng xe.

Dạ Kinh Đường đưa ra lệnh bài, sau đó khiêng chim chim nhảy lên lập tức xe, chắp tay thi lễ đối với lão ẩu tóc trắng, rồi cúi đầu tiến vào toa xe.

Bởi vì trời mưa, cửa sổ của toa xe cũng đóng lại, vương gia quý khí bức người nữ, bảo trì tư thế không giận tự uy ngồi tại trên giường nhỏ.

"Chít chít ~ "

Chim chim nhìn thấy tỷ tỷ đầu rồng béo, liền vội vàng nhảy xuống bả vai, chạy đến trước mặt, nghiêng đầu dò xét triều phục rộng rãi.

Biểu lộ Đông Phương Ly Nhân có chút nghiêm túc, ra hiệu Dạ Kinh Đường an vị, về sau trầm giọng nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi có biết mình bị tội gì?"

Dạ Kinh Đường liền biết sẽ như thế, ngồi xuống tại bên cạnh cửa sổ:

"Ta đi Thiết Phật Lĩnh, liền muốn gõ một chút, kết quả Trình Thế Lộc nổi lên sát tâm, dùng Cốt Tê để âm ta, sau đó không cẩn thận để mình trúng chiêu, chịu không được liền nhảy núi, ta còn muốn ngăn đón, kết quả mình cũng trúng thuốc, chỉ có thể lui lại một bước."

Đông Phương Ly Nhân nhướng mày, quan sát tỉ mỉ Dạ Kinh Đường:

"Cốt Tê thế nhưng là kỳ độc Bắc Lương, tuy dược hiệu không nguy hiểm đến tính mạng mà kéo dài cũng ngắn, nhưng người trúng đều cửu tử nhất sinh, ngươi làm sao vượt qua được?"

"Hồng Hoa Lâu cử người đi qua, đem ta trói lại, cố gắng chịu đựng trôi qua. Trình Thế Lộc dùng thuốc rất đặc thù, ta cũng không biết là vì cái gì, xong việc thì công lực còn mạnh hơn mấy phần."

"Thứ thuốc này, dùng tốt có thể cứu mệnh, dùng không tốt liền

giết người, độc dược cũng giống vậy. Bản thân Cốt Tê liền có hiệu quả tôi thể, chỉ là dược tính quá mạnh khác người gánh không được thôi."

Đông Phương Ly Nhân đứng dậy, ngồi ở trước mặt Dạ Kinh Đường, đưa tay đè lại cổ tay:

"Coi như bị trói chặt không đến mức tự vận, thống khổ bị đốt xương vẫn là có thể ngạnh kháng, ngươi..."

Chương 325 - Chăm Chú Đọc Sách

Chương 325. Chăm Chú Đọc Sách

Dạ Kinh Đường cảm thấy Ngây Ngốc đau lòng, cười nói:

"Ta có khả năng kháng độc tương đối cao, Ngưng nhi lại giúp ta chuyển di lực chú ý, lúc ấy cũng không phải đặc biệt khó chịu."

Đông Phương Ly Nhân cẩn thận xem mạch, phát hiện mạch tượng bình thường, khí huyết mạnh mẽ, mới đem ngón tay thu hồi tay áo, hiếu kì hỏi thăm:

"Đốt xương sẽ đau điếng người, té xỉu đều có thể bị đau tỉnh, nàng di chuyển lực chú ý của ngươi như thế nào?"

Dạ Kinh Đường không thể nói rõ lắm, liền dời ánh mắt xuống, lại cấp tốc kéo trở về.

Đông Phương Ly Nhân cúi đầu liếc mắt, sau đó đáy mắt loé lên một tia sát khí, đưa tay đi sờ Ly Long Hoàn Thủ Đao Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường cấp tốc đè thanh đao lại:

"Ta ăn ngay nói thật thôi."

"Bản vương không tin!"

Đông Phương Ly Nhân cảm giác Dạ Kinh Đường chính là nói linh tinh để chiếm tiện nghi nàng, cầm chuôi đao mà hai con ngươi hơi trừng:

"Ngươi không phải có thể dựa vào khinh bạc nữ tử để ngăn chặn đau điếng người sao? Bản vương thử một chút xem ngươi có phải là thật có bản lãnh này hay không."

Thử một chút?

Dạ Kinh Đường dò xét trên dưới ngây ngốc:

"Điện hạ làm sao thử? Chặt xong lại không có đồ vật để cho ta phân tâm, ta khẳng định gánh không được."

Đông Phương Ly Nhân lúc đầu muốn cho Dạ Kinh Đường nhìn nàng, nhưng chủ ý này hiển nhiên là lạ, liền quay đầu ngồi lại bên cạnh giường nhỏ, mang tới một quyển sách, ném đến trong ngực Dạ Kinh Đường:

"Ngươi nhìn cái này, hôm nay ngươi dám nhíu mày, chính là lừa bản vương, hậu quả chính ngươi rõ ràng."

Dạ Kinh Đường cầm sách lên lật ra xem xét ——nước mắt hiệp nữ phiên bản đặc biệt, nội dung, nhưng tranh minh hoạ và họa phong hoàn toàn khác biệt, biểu lộ thần thái bên trên, thoải mái, bản này quá tả thực...

Dạ Kinh Đường lật đến tờ tranh thứ nhất, ánh mắt liền trịnh trọng lên, thậm chí xoa xoa tay, mới cẩn thận lật ra từng trang sách...?!

Đông Phương Ly Nhân không nghĩ tới Dạ Kinh Đường đối với sách còn để bụng hơn cả nàng, nàng cũng không có khả năng thật chặt Dạ Kinh Đường thử một chút, nghĩ nghĩ, thon dài ngón tay ngọc vặn lấy eo nam tử, hơi dùng sức...

Dạ Kinh Đường ngồi thẳng mấy phần, đem sách lật đến một tờ Phi Long cưỡi mặt, tư thái như ‘ Quan Vũ cạo xương đọc Xuân Thu’, còn như có điều suy nghĩ gật đầu:

"Tranh này, một chữ, tuyệt."

Đông Phương Ly Nhân dùng sức vặn đến mấy lần, phát hiện cái công tử sắc phôi trước mặt này, vẫn thật là không mang theo cau mày, đều kinh ngạc, ngẫm lại tiến tới, nhìn xem tranh minh họa gì lại có uy lực như thế, kết quả phát hiện là Nữ tử đại nghịch bất đạo cưỡi tại trên đầu nam nhân, cô gái tầm thường dám làm như thế, sợ là đã bị bỏ...

"Dạ Kinh Đường, ngươi thân là nam nhi bảy thước, nhìn loại vật này, còn có thể bị hấp dẫn lực chú ý? Nữ nhân cưỡi tại trên đầu nam tử, ngươi không cảm giác khuất nhục?"

Khuất nhục?

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ:

"Có thể sẽ có chút, nhưng mà nghĩ đến cũng là một loại tình thú giữa vợ chồng thôi."?!

Đông Phương Ly Nhân cũng không biết nói cái gì cho phải, đưa tay đem sách đoạt trở về.

Dạ Kinh Đường thấy ngây ngốc sắp nổi giận, cũng không có trò chuyện tiếp cái đề tài này, ngược lại nói:

"Đúng rồi, vừa rồi ta tới, nghe người qua đường chuyện phiếm, nói Kinh thành tứ kỳ hiệp, là có ý gì?"

Đông Phương Ly Nhân đem sách cất kỹ, tránh cho lại bị Dạ Kinh Đường thuận tiện lấy đi:

" Mấy cái hoàn khố của Kinh thành thôi, ngươi hỏi cái này làm gì?"

Dạ Kinh Đường hỏi cái này, là vì giúp Ngây Ngốc tra án, nhưng nơi phát ra tình báo của hắn quá đặc thù, nói mà không có bằng

chứng trực tiếp báo cáo Ô Vương thế tử sẽ dễ dàng xảy ra chuyện, liền thuận miệng nói:

"Hiếu kì thôi. Cái Lương Bát Đấu này coi như bình thường, mà Khai Bôi Thủ thì ghê gớm, nghe xong chính là Tuyệt đối xúc cảm, Yến Vương thế tử chẳng lẽ là cao nhân ẩn thân trong Triều?"

Yến Vương thế tử Đông Phương Cầm Nguyệt, xem như biểu ca Đông Phương Ly Nhân, đối với cái này khinh thường nói:

"Đổ thuật lợi hại thôi, tính không được cao thủ. Nhưng mà Ô Vương thế tử Đông Phương Dận, đúng là thật lợi hại, trước kia bản vương không tin, đem hắn gọi vào trước mặt Thánh thượng, chuẩn bị cho hắn một con heo sữa quay, hỏi hắn là lợn sữa bao nhiêu ngày, hắn một miếng biết đực cái, hai miếng biết giờ thịt, ba miệng định số tuổi, nhìn cả triều văn võ tấm tắc lấy làm kỳ lạ..."

Dạ Kinh Đường ánh mắt trịnh trọng:

"Bản lãnh này xác thực lợi hại, có rảnh ta thật muốn mở mang kiến thức một chút, Ô Vương thế tử bình thường sẽ ở nơi nào?"

"Bình thường đều ở tại phủ Đông Giao thế tử, các đại tửu lưu lâu ở kinh thành, thi thoảng cũng sẽ chạy tới nếm cái tươi."

Đông Phương Ly Nhân nói đến đây, biểu lộ nghiêm túc mấy phần, dặn dò:

"Phiên Vương thế tử, ngươi cố gắng giảm bớt tiếp xúc. Từ tiên đế khai quốc đến nay, Hoàng tộc tử tôn có hạng người ngỗ nghịch bất hiếu, nhưng cực ít ra phế vật, bản vương cảm giác những cái thế tử kia, là sợ bị Thánh thượng nghi kỵ, mới cả ngày ăn uống thả cửa không làm việc đàng hoàng, thực tế lòng dạ chỉ sợ rất sâu."

Chương 326 - Chịu Không Nổi

Chương 326. Chịu Không Nổi

Dạ Kinh Đường đối với mấy cái này không hiểu rõ, phải đi tra xét mới biết được, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ một chút, phát hiện sắp đến hoàng cung, dò hỏi:

"Điện hạ muốn dẫn ta tiến cung?"

Đông Phương Ly Nhân tiến cung dự tiệc cũng là ngốc ngồi, thật muốn để Dạ Kinh Đường hầu ở trước mặt, nhưng cái này hiển nhiên khả năng không lớn, suy nghĩ một chút nói:

"Giữa năm, hôm nay Thánh thượng mở tiệc chiêu đãi quần thần, Tam phẩm trở xuống đều không vào được điện, mang ngươi đi vào không thích hợp. Ngươi đi làm việc trước đi, ban đêm bản vương lại mang ngươi tiến cung."

"Vậy ta tiếp tục đi thăm dò án mạng đường phố Trúc Tịch, tranh thủ sớm ngày phá án và bắt giam việc này."

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy, ngược lại là có chút ngượng ngùng:

"Bản vương tra xét mấy ngày, không tìm ra manh mối, chỉ sợ rất khó tra xét. Ngươi thật muốn làm việc cho bản vương, đi nha môn tiếp mấy cái vụ án nhỏ là được, không phải cố làm việc này."

Dạ Kinh Đường đứng người lên, đem chim chim đang vùi đầu ăn ôm vào lòng:

"Ta cũng là hết sức nỗ lực, nếu như chẳng làm nên trò trống gì, điện hạ đừng trách tội ta liền tốt."

"Chít chít ~ "

Chim chim ngồi xổm ở trên bờ vai Dạ Kinh Đường, vẫy vẫy cánh.

Đông Phương Ly Nhân hướng về phía chim chim phất phất tay, " chít chít ~" một tiếng, phát hiện Dạ Kinh Đường quay đầu thì cười một tiếng, sau đó sắc mặt lạnh lùng, một lần nữa bày ra nữ vương gia lãnh khốc...

Tường trắng ngói xanh Văn Đức Kiều, rất có vận vị sông nước vùng Giang Châu, tại trong mưa nhìn lại, liền tựa như một bộ tranh thuỷ mặc.

Lạc Ngưng tay cầm ô giấy, đi qua con cầu hình vòm, chân bước không nhanh, ánh mắt một mực nhìn qua đại viện bờ sông.

Nữ tử vùng sông nước giang nam, Lạc Ngưng từ nhỏ lớn lên ở hoàn cảnh như vậy, lúc mười một mười hai tuổi, dựa vào bên trên rào chắn ven sông, nhìn qua tài tử giai nhân lui tới trên thuyền nhỏ, ngẫu nhiên cũng sẽ huyễn tưởng vấn đề sau khi lớn lên lấy chồng.

Khi đó nghĩ đến, tướng công nàng, hẳn là dáng dấp tuấn mỹ vô song, lại rất có tài học, không nghiêm túc giống như cha, sẽ đối xử với nàng giống như một đứa trẻ.

Bây giờ, huyễn tưởng còn thật sự thực hiện, chính là xuất hiện một chút sai lầm —— yêu nàng giống như đứa trẻ, hẳn phải yêu chiều chăm sóc cho nàng, mà không phải tăm chung rồi bóp dưa hấu của nàng...

! !

Bước chân Lạc Ngưng dừng lại, nhắm đôi mắt đẹp gương mặt băng lãnh, hít một hơi thật sâu, muốn quên mất cảnh tượng xấu hổ ngày hôm qua thấy được trong gương đồng.

Nhưng tràng diện này, khả năng cả một đời đều không thể quên được...

Lạc Ngưng thầm cắm răng ngà, xấu hổ giận giữ hận không thể xoay người từ trên cầu nhảy đi xuống, sau một lát, mới quét ra tạp niệm, bước nhanh đi tới Vương gia y quán.

Mưa rơi lác đác, bên trong y quán không nhiều người, Vương phu nhân đang đứng phía sau quầy, ước lượng dược liệu, nhìn thấy mỹ nhân một bộ Thanh Y tuyệt sắc tiến đến, hòa khí chào hỏi:

"Ngưng nhi cô nương tới rồi."

Lạc Ngưng nhìn về phía Vương phu nhân gật đầu chào hỏi, thu hồi ô giấy dầu, về sau điềm đạm nho nhã đi vào trước quầy:

"Vương phu nhân, ta tới bốc chút thuốc, hỏa khí Kinh Đường vẫn tương đối nặng, có thể giúp ta bốc đơn thuốc thanh nhiệt trừ hoả hay không..."

Vương phu nhân buông xuống cái cân, đi vào trước mặt, dò xét khí sắc Lạc Ngưng, nhỏ giọng hỏi thăm:

"Có phải tướng công quá mạnh, ngươi không chịu đựng nổi rồi hay không?"

?

Lạc Ngưng cảm thấy đề tài này có chút tư mật, nhưng đối mặt nữ đại phu, giấu diếm cũng không phải là chuyện tốt, suy nghĩ một chút vẫn là đáp lại chi tiết:

"Có một chút, ân... Cảm giác hắn mỗi lần đều không có tận hứng..."

Vương phu nhân đầy mắt lý giải, ôn nhu nói:

"Người tập võ, thân thể cường tráng, long tinh hổ mãnh quá bình thường, Dạ công tử lại là hạt giống tốt ngàn dặm mới tìm được một, thân thể ngươi là thể nhu, ngạnh kháng khẳng định không chịu đựng nổi, ăn thuốc thanh nhiệt khử hỏa, ngươi vẫn không chịu đựng nổi."

Lạc Ngưng chớp chớp con ngươi:

"Hắn phải long tinh hổ mãnh đến bao nhiêu tuổi?"

"Cái này khó nói, người đi con đường ngoại gia, quá cực khổ thương thân, bốn mươi tuổi qua đi thì thân thể liền bắt đầu từ thịnh chuyển suy. Mà con đường nội gia thì không giống, càng già càng yêu tinh, người tám mươi tuổi còn trung khí mười phần cũng không ít."

Lạc Ngưng luyện qua trú nhan đồ, không có gì bất ngờ xảy ra thì lúc tám mươi tuổi, vẫn là cùng hiện tại giống nhau, mà Dạ Kinh Đường thì không biết có phúc khí này hay không.

Nghĩ đến 'lão tặc Tóc trắng' tám mươi tuổi phong thái vẫn như cũ, còn giày vò nàng như thế, trong lòng Lạc Ngưng sợ sệt, lại hỏi:

"Nữ nhân đi con đường nội gia, có phải càng có thể chống đỡ một chút hay không?"

Vương phu nhân lắc đầu:

"Nội gia là dưỡng khí chi đạo, có thể dưỡng sinh trú nhan, đối cái này trợ giúp không lớn; nữ tử ngoại gia thuở nhỏ rèn luyện gân xương da, phải càng vất vả hơn một chút, không sợ nam nhân giày vò."

Con đường ngoại gia... Tam Nương?

Lạc Ngưng nghĩ đến tính cách hướng ngoại của Tam Nương, cùng quan hệ đối chọi gay gắt với nàng, lập tức cảm thấy áp lực.

Nhưng những thứ này là việc tư, Lạc Ngưng sóng không thể cùng Vương phu nhân trò chuyện, liền muốn tiếp tục bốc chút thuốc, trở về hù dọa tiểu tặc.

Kết quả Vương phu nhân không cho cho toa thuốc, mà là tiến đến bên tai, ngữ trọng tâm trường nói:

"Thuốc có thể trị phần ngọn, không thể trị gốc. Cô nương thân thể chịu không được, có thể nghĩ biện pháp..."

Chương 327 - Vương Phu Nhân Am Hiểu

Chương 327. Vương Phu Nhân Am Hiểu

Làm nóng người.

Lạc Ngưng vẫn luôn là hôn để làm nóng người cho tiểu tặc, nghe thấy lời ấy, hiếu kì hỏi thăm:

"Làm nóng như thế nào?"

Vương phu nhân cảm thấy cô nương này là có chút đơn thuần, nhỏ giọng giải thích:

"Ngươi nói một tiếng cùng nam nhân, hắn tự nhiên sẽ dạy ngươi."

Nói xong tại dưới quầy, lấy cái bình nhỏ, đưa cho Lạc Ngưng:

"Đây là Hương phi lộ, có thể bảo dưỡng làn da. Có chút phu nhân chỗ đó tương đối khô khốc, dựa vào vật này sẽ dễ chịu một chút..."

Lạc Ngưng mơ hồ minh bạch ý tứ, nàng mặc dù xấu hổ hồi tưởng lại kinh lịch cùng tiểu tặc, nhưng vẫn là cảm thấy, nàng cũng không cần thứ này bôi trơn...

Lạc Ngưng đem màu trắng bình sứ nhận lấy, ánh mắt cổ quái:

"Vương phu nhân còn bán những vật này?"

Vương phu nhân cười cười:

"Thầy thuốc phải chu toàn, suốt ngày cùng phu nhân quan lại liên hệ, các nàng có khó khăn khó nói không thể nói cùng người khác, tự nhiên chỉ có thể tìm đại phu như ta giải quyết... Đúng, đầu phố có cái Phạm gia, là may vá ngự dụng, tiệm may bên cạnh chính là Phạm Cửu Nương mở ra để buôn bán; cô nương nếu là thật muốn để tướng công sớm nộp vũ khí đầu hàng, có thể đi tìm Phạm tiểu thư, báo tên của ta, mua mấy món y phục thiếp thân, mặc thử một chút."

Lạc Ngưng hơi có vẻ mờ mịt:

"Quần áo nơi đó, nhìn rất đẹp sao?"

Vương phu nhân gật đầu:

"Phạm Cửu Nương chính là Phụng Quan Thành trong giới may vá, long bào thiên tử đều là do nàng may, bây giờ kiểu dáng quần áo thường gặp trong dân gian, đều là nàng lúc tuổi còn trẻ thiết kế, cũng tỷ như váy lụa của cô nương, ban sơ chính là Phạm Cửu Nương làm theo yêu cầu cho mẹ đẻ cđương kim Thánh thượng, đầu tiên là phu nhân hào môn bắt chước, sau đó mới lưu truyền đến dân gian và giang hồ..."

"Thật sao?"

"Ta lớn lên ở kinh thành, sao lại không biết được những thứ này. Dáng người cô nương thực sự tốt, là một người mặc váy đẹp nhất trong những người ta thấy quá, Thiềm Cung Thần Nữ mỹ danh truyền xa trên giang hồ kia, đoán chừng tại trước mặt cô nương đều phải thất sắc ba phần."

Lạc Ngưng được người khen, vẫn có chút cao hứng, mỉm cười nói:

"Phu nhân quá khen, đợi chút nữa ta liền đi qua nhìn xem."

Vương phu nhân thấy Lạc Ngưng phi thường ôn nhu, rất làm

người khác ưa thích, liền muốn tiếp tục làm người từng trải để dạy Lạc Ngưng những cách thỏa mãn đam mê đặc thù của nam nhân, còn chưa mở miệng, liền phát hiện ở cổng nhiều thêm đạo nhân ảnh, lời nói vội vàng ngừng lại.

Lạc Ngưng cũng ngừng lại lời nói, quay đầu nhìn lại, đã thấy một cái công tử tuấn mỹ thân mặc hắc bào, khiêng chim chim nhìn về bên trong cửa hàng:

"Chít chít?"

Lạc Ngưng sắc mặt lạnh lẽo, quay đầu để Vương phu nhân nhanh bốc mấy phần thuốc trừ hỏa, sau đó bước nhanh ra hiệu thuốc.

Dạ Kinh Đường miễn cưỡng đứng ở cửa ra vào chờ đợi, thấy thế miễn cưỡng khen che tại ô ở đỉnh đầu Lạc Ngưng, đưa tay ra đón:

"Bốc nhiều thuốc như vậy? Chuẩn bị để cho ta uống nửa tháng?"

Lạc Ngưng tại bên trong hiệu thuốc vẫn là tiểu tức phụ hiền lành, chờ đi ra cửa đến trên đường, biểu lộ liền thanh lãnh:

"Thuốc này để ngươi ăn trước, uống hết ta lại bốc tiếp."

Dạ Kinh Đường biết hôm qua bế Lạc nữ hiệp soi gương là rất quá đáng, mỉm cười giải thích:

"Hôm qua thuần túy là đầu óc hỏng, muốn nhìn xem mặt ta sắc có vấn đề gì hay không, mới đứng dậy soi tấm gương. Ta cam đoan về sau tuyệt sẽ không...

Lạc Ngưng nhàn nhạt hừ một tiếng, không có phản ứng.

Dạ Kinh Đường thấy an ủi không được, cũng đành phải

chuyển đổi đề tài, cầm lấy dược liệu và bình sứ nhỏ màu trắng:

"Đây là thuốc gì?"

Lạc Ngưng biểu lộ hơi cứng, đem bình sứ nhỏ đoạt tới, bình thản giải thích:

"Để làm đẹp da, mua cho Vân Ly."

Dạ Kinh Đường cảm thấy Tiểu Vân Ly là tuổi trẻ da căng mong, hoàn toàn không cần thiết, nhưng mà cũng không hỏi nhiều, ngược lại nói:

"Vừa rồi bái kiến Tĩnh Vương, nghe được tin tức Ô Vương thế tử, ta chuẩn bị ra khỏi thành để xem một chút, Lạc nữ hiệp muốn đi cùng hay không?"

Lạc Ngưng nghe thấy chính sự, biểu lộ hòa hoãn mấy phần:

"Trước tiên đem thuốc mang về nhà..."

"Chính sự quan trọng, thuốc trở về lại bốc nữa cũng không sao."

Dạ Kinh Đường đưa tay muốn đem thuốc ném trong sông.

Lạc Ngưng lập tức nổi nóng, nàng mặt dạn mày dày tới đây nói chuyện nửa ngày, mới đem thuốc bốc xong, bị ném đi thì làm sao tới lần thứ hai?

"Tiểu tặc! Ngươi lại có ý đồ xấu, ta trực tiếp mang theo Vân Ly về Nam Tiêu Sơn, chính ngươi tự nghĩ biện pháp điều trị thân thể đi."

động tác Dạ Kinh Đường dừng lại, đem thuốc cầm thật chắc:

"Ta chẳng qua là cảm thấy cầm thuốc không tiện thôi."

Lạc Ngưng không có phản ứng, đi tại bên cạnh Dạ Kinh Đường, lúc đi ngang qua cửa hàng quần áo Phạm gia, nhớ ra cái gì đó, quay người tiến vào bên trong:

"Ngươi chờ một chút, ta đặt trước mấy món y phục cho Vân Ly."

Chương 328 - Dò Xét Vương Phủ

Chương 328. Dò Xét Vương Phủ

Dạ Kinh Đường giương mắt nhìn xuống, cũng không hỏi nhiều, chờ đợi một lát tại bên đường, chỉ thấy Lạc nữ hiệp đi ra, cầm trong tay một cái bao vải tơ lụa lớn chừng bàn tay, sau khi ra cửa liền thu vào trong ngực, sắc mặt chút lạ.

Dạ Kinh Đường không rõ ràng cho lắm, dò hỏi:

"Thế nào?"

"Không có gì, đồ vật cái cửa hàng này rất đắt, một kiện tiểu y mà mua trên dưới một trăm lượng bạc, đây là còn được giảm giá rồi."

Dạ Kinh Đường nghe thấy tiểu y xa xỉ phẩm ‘giá trị mười mấy vạn’, biểu lộ rõ ràng xuất hiện biến hóa:

"Dạng gì? Ta xem một chút, dám ở kinh thành làm thịt khách, tưởng ta dễ bắt nạt sao..."

Lạc Ngưng có chút vặn eo, không có để Dạ Kinh Đường móc túi áo:

"Đây là tiệm may y phục làm theo yêu cầu cho vương hầu tướng lĩnh, bán cái giá này cũng không tính làm thịt khách. Đi thôi, đi làm việc chính."

Dạ Kinh Đường cảm thấy Lạc nữ hiệp là muốn cho hắn niềm vui bất ngờ, liền cũng không hỏi, cùng đi hướng về phía thành

đông...

Vân An thành chiếm diện tích khổng lồ, nhưng nhân khẩu thường trú cũng khoa trương, người nhiều ít đất, hào môn nội thành, hơn phân nửa cũng sẽ có biệt viện ở ngoại, vài loại dinh thự cực lớn, cũng sẽ tu kiến ở ngoài thành.

Ô Vương phủ ở trong vòng hơn mười dặm Vân An thành, bản thân là sản nghiệp tiền triều Hoàng tộc, lúc Đại Ngụy khai quốc ban cho hoàng tử, sau khi phân đất phong hầu chư vương để đó không dùng nữa, sau khi phế đế đăng cơ thì triệu chư Vương thế tử vào kinh thành, Ô Vương thế tử Đông Phương Dận liền ở tại nơi này, sau đó Nữ Đế thượng vị, cũng không có đem thế tử chư Vương trả về quê cũ, một mực tiếp tục đến hôm nay.

Lúc xế chiều, Dạ Kinh Đường cùng Lạc Ngưng cùng một chỗ, đi vương phủ tới vùng ven sông, xa xa có thể thấy được một tòa nhà ba tầng ngắm cảnh đứng sừng sững ở bờ sông, những kiến trúc khác đều ẩn vào ở giữa cây rừng, có rất nhiều thị vệ tuần sát tại xung quanh.

Trên đường đi tới, Dạ Kinh Đường cũng cùng bách tính xung quanh tán gẫu, mới biết được Ô Vương thế tử xác thực rất chơi bời, nhưng thanh danh không tệ, ngẫu nhiên sẽ còn rảnh rỗi, chạy đến bên trong bờ sông, cùng ngư dân câu cá, sau đó thịt cá ăn cùng dân

Mặc dù không nặng phong phạm Hoàng tộc, không làm việc đàng hoàng, không có bản lĩnh thật sự, nhưng Dạ Kinh Đường lấy góc độ bình dân đến xem, quả thực là không tìm được nửa cái chỗ bẩn; nếu như không phải từ chỗ Bình Thiên giáo chủ biết được Ô Vương có tâm làm loạn, hắn làm sao cũng không thể hoài nghi đến cái thế tử trung thực này.

Dạ Kinh Đường chú mục một lát tại bờ sông, sau đó dò hỏi:

"Chuyện này tra như thế nào?"

Lạc Ngưng cầm theo nhỏ gói thuốc, như là tiểu tức phụ bồi tiếp phu quân thưởng thức giang cảnh:

" Bản án đường phố Trúc Tịch lần trước, người chết là một công bộ tiểu lại phụ trách kiến tạo cung các, bị hành hình bức cung qua, sự tình hung thủ muốn làm, đại khái sẽ cùng kiến trúc có quan hệ. Việc này nếu là Ô Vương thế tử chủ đạo mà nói, bên trong thư phòng, hốc tối phòng ngủ, khả năng có bản vẽ liên quan."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, đem dù đưa cho Lạc Ngưng:

"Vương phủ canh phòng rất nghiêm mật, hai người đi vào động tĩnh quá lớn, ta chui vào vào xem, ngươi ở chỗ này trông chừng."

Lạc Ngưng giương mắt nhìn xuống sắc trời:

"Ban ngày làm việc không tiện, nếu không chờ ban đêm?"

"Ô Vương thế tử tiến cung dự tiệc, chờ ban đêm hắn sẽ trở về, chỉ sợ càng sẽ không tra được gì."

"Vậy ngươi cẩn thận một chút, chui vào phải vô ảnh vô tung, đừng đánh cỏ kinh rắn."

"Minh bạch."

Dạ Kinh Đường từ trong ngực lấy ra khăn che mặt, đeo ở trên mặt, trước hết để cho chim chim bay tới gốc cây ở bờ sông, sau đó hắn bình tĩnh lao thẳng xuống sông, thân như du long, đi tới căn nhà ở gần sông.

Phiên Vương thế tử chính là người thừa kế phiên quốc, phân

lượng nặng thế nào thì không nói cũng hiểu, vương phủ phòng vệ có chút nghiêm mật, cho dù là bờ sông, vẫn có mấy chiếc thuyền tuần tra, thỉnh thoảng kiểm tra đáy sông.

Dạ Kinh Đường kìm nén một hơi, bơi tới khu nước sâu, đi một vòng lớn, lại trở lại bờ sông, dưới đáy nước nhìn lên trên, thấy chim chim xoay quanh báo cáo không có dị thường về sau, mới từ dưới lặng yên ngoi đầu lên gần bệ đá ngắm cảnh.

Đạp, đạp ~~

Phía trên bệ đá, có thể nghe thấy hai tiếng bước chân, trên đường đi, mơ hồ còn có thể nghe được đối thoại:

"Điện hạ đi trong cung dự tiệc, tránh không được lại sẽ bị hoàng thân quốc thích giật dây biểu diễn nếm thịt, đường đường thế tử phiên Vương bị làm nhục như thế..."

"Cũng không thể coi là làm nhục, trong bữa tiệc vui đùa thôi, điện hạ cũng là vì lấy lòng Thánh thượng cùng Tĩnh Vương mới như thế, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, nếu không đem Thánh thượng làm vui vẻ, không biết năm nào tháng nào mới có thể trở về Ô Châu..."

...

Dạ Kinh Đường dựa vào bệ đá nghiêng tai lắng nghe, có thể xác định hai người là thân vệ Ô Vương, từ tòa nhà ngắm cảnh vòng qua, hai người liền từ từ đi xa.

"Cô ~~~ ..."

Trong rừng cây vang lên chim chim hót vang.

Dạ Kinh Đường xác định không người, về sau vô thanh vô tức đi lên bệ đá, lách mình đi tới dưới mái hiên, nghiêng tai lắng nghe —— bên trong tòa nhà ngắm cảnh không có bất cứ động tĩnh gì,

nhìn không có ai.

Hắn đang muốn tiếp tục chui vào, nhưng bước chân khẽ động, lại phát hiện trên gạch trắng, có mấy vết bẩn.

Vết tích thoạt nhìn là lúc khuân đồ rơi xuống, lấy mũi chân đụng vào, kết quả phát hiện vết bẩn rất khô giòn, hơi dùng sức liền vang nhỏ một tiếng ~ két, như là giẫm cặn bã của than.

Dạ Kinh Đường trong lòng nghi ngờ, nín hơi ngưng khí một lát tại nguyên chỗ, xác định không có cái dị dạng gì, về sau mới cúi đầu tiếp tục quan sát vết tích, cảm thấy tảng đá kia rõ ràng bị thứ gì ăn mòn qua, hắn nghĩ nghĩ, từ khe cửa nhìn vào bên trong tòa nhà —— trong tòa nhà ngắm cảnh nhìn sớm đã hoang phế, trống rỗng, trên sàn nhà gỗ cũng không có vật thể khả nghi.

Dạ Kinh Đường tạm thời không nghĩ ra nguyên do, liền đem việc này ghi lại, vòng qua tòa nhà ngắm cảnh, đi tới phía sau vương phủ.

Vương phủ to như vậy chỉ có một người thế tử Đông Phương Dận ở lại, có một chút thị nữ và gia phó, nhưng không nhiều; chủ nhân lại rời đi, gia phó hơi có vẻ nhàn tản, nghỉ ngơi tại chỗ hẻo lánh.

Dạ Kinh Đường đi xuyên qua hành lang, rất nhanh rơi vào bên ngoài một tòa phòng xá cỡ lớn.

Xung quanh phòng xá hoàn cảnh vô cùng tốt, thậm chí dựng lấy cái khuôn viên nhỏ dùng để nuôi chó

Loại chó này dùng để tranh tài, thế tử lêu lổng nuôi chó cũng không có gì cả, nhưng chó chính là chó, vẫn có khả năng giữ nhà, Dạ Kinh Đường mới vừa ở góc tường rơi xuống đất, liền có hai con chó ngẩng đầu lên, dò xét trái phải.

Dạ Kinh Đường nhíu nhíu mày, cảm thấy nơi này đề phòng

tương đương sâm nghiêm, tuyệt không phải chỗ ở hoàn khố bình thường, có chút đưa tay ra hiệu.

Chim chim là chim, đi lại trong vương phủ dễ hơn Dạ Kinh Đường nhiều, lập tức rơi vào bên trên một cái cây, dò xét mấy con chó.

Mấy con chó đều bị hấp dẫn lực chú ý, quay đầu đi dò xét chim chim trên cây.

Dạ Kinh Đường cấp tốc di động thân hình, đi vào phía trước cửa sổ phòng xá, phát hiện cửa sổ không khóa chặt, liền mở ra nhảy vào trong đó.

Trong đây là thư phòng cùng phòng ngủ liền nhau, rộng lớn mà sạch sẽ, nhìn lại cũng không chỗ đặc thù.

Dạ Kinh Đường cẩn thận lắng nghe một lát, mới đi đến được trước kệ sách, dò xét thư tịch trưng bày phía trên —— « bí sử hương diễm » « bí lục vui vẻ » « nước mắt hiệp nữ tục » ...

—— ——

Chờ một lát, còn có một chương ngay đang tinh tu...

Chương 329 - Tìm Manh Mối

Chương 329. Tìm Manh Mối

Chậc chậc chậc...

Dạ Kinh Đường nhìn thấy một loạt sách cấm, quả thực ngoài ý muốn, nếu như không phải mang theo công vụ, trực tiếp liền đưa tay nhìn.

Hắn quét ra tạp niệm, quay người tiếp tục tìm kiếm manh mối, nhưng bỗng nhiên cảm giác không đúng chỗ nào đó, quay đầu, cẩn thận xem xét « bí sử hương diễm », phát hiện cuốn sách này không có đặt thẳng, giống như là gần đây mới nhìn qua, tiện tay buông xuống.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, cẩn thận cầm lên thư tịch, lấy ngón tay lướt qua cạnh sách để cảm giác.

Nếu như quyển sách được mở ra nhìn thường xuyên, lại thường xuyên nhìn một tờ nào đó, năm rộng tháng dài sẽ xuất hiện nếp gấp chỗ đóng sách, trực tiếp mở ra, sẽ dễ dàng lật tới tờ đó nhất.

Dạ Kinh Đường ôm một bản nước mắt hiệp nữ lặp đi lặp lại đọc kỹ nhiều năm, cũng coi như lão thư trùng, đối với cái này đã thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

Cẩn thận vuốt ve sách vở khía cạnh, rất nhanh phát hiện, trong sách xác thực có một tờ, cùng cái khác có giao diện khác biệt, lật ra dò xét —— viết một vị Thái hậu nào đó, đào đất để ra khỏi cung cùng thế tử tư thông, sau đó uống thuốc độc để giả chết, được chôn vào Hoàng Lăng, thế tử lặng lẽ đào đất tiến vào Hoàng Lăng,

đem Thái hậu nương nương mang đi...

Cái Ô Vương thế tử này, chẳng lẽ có huyễn tưởng đối với Thái hậu?

Dạ Kinh Đường vô ý thức phân tích tính đam mê của thế tử, nhưng nghĩ lại lại không đúng.

Hắn nghiên cứu « nước mắt hiệp nữ » nhiều năm, đối với cái tình tiết gì nên đọc nhanh như gió thì hắn lướt qua rất nhanh, cái tình tiết gì nên đọc từng câu từng chữ lcảm nhận, thì hắn có thể suy tư rõ hơn bất cứ người nào.

Đánh dấu hai trang không có nội dung chính nào, ngược lại hắn đem chi tiết đào địa đạo tiến vào Hoàng Lăng viết rất kỹ càng, tỉ như làm thế nào để có vật liệu phá vỡ đá, sao có thể đào địa đạo mà vẫn đề phòng công trình sập, thông gió công trình,..., cảm giác không phải tác giả bía ra, mà có cảm giác khoe khoang học thức, thoạt nhìn là cái người trong nghề thi công.

Đem sách lật đến trang đầu, có thể thấy được tác giả giới thiệu —— là phỏng đoán một cái quan lại hai trăm năm trước, từng làm quan đến Công bộ thị lang, phụ trách qua sửa chữa lại Vân An thành, sau đó đắc tội Yến Thái hậu, bị giáng chức quan, tức giận bất bình, vụng trộm viết quyển sách như thế.

Quả nhiên...

Dạ Kinh Đường thấy phán đoán chính xác, liền đọc qua cái miêu tả hoàn cảnh khác, phát hiện đường đi kế hoạch bên trong sách miêu tả rất chân thực.

Vân An thành là cố đô ngàn năm, mặc dù xây dựng thêm, trùng kiến mấy lần, nhưng nói chung vị trí biến hóa không lớn, Văn Đức Kiều trên sách, cũng là Văn Đức Kiều bây giờ, thậm chí còn đề cập tới đường phố xưởng nhuộm.

Đạt được những tin tức này, về sau trong lòng Dạ Kinh Đường tự nhiên có suy đoán.

Ô Vương thế tử nhìn quyển sách này, hiển nhiên không phải đối với Thái hậu có huyễn tưởng, mà là xem như sách tham khảo.

Lưu lại lâu một trang này, tựa hồ chỉ có một khả năng —— muốn học cách làm sao đào đất đạo tiến Hoàng Lăng.

Nói Ô Vương thế tử vụng trộm đào bảo, có chút gượng ép, mà lại Yến Hoàng Lăng cùng Đại Ngụy Hoàng Lăng căn bản không tại một chỗ, quy cách mộ huyệt cũng sẽ không giống nhau, hắn đào Yến Hoàng Lăng để làm cái gì?

Dạ Kinh Đường chăm chú suy tư, về sau nhớ kỹ Địa đạo, Hoàng Lăng và các manh mối khác, đem thư tịch trả về chỗ cũ, lại tại trong thư phòng tìm kiếm cái tin tức khác.

Đáng tiếc trừ một bản chuyện tình yêu Thái hậu, những vật khác đều rất bình thường.

Dạ Kinh Đường tìm kiếm không có kết quả, về sau liền kiểm tra vật trang trí thư phòng, phòng khách, phòng ngủ, tìm kiếm xem có tồn tại hốc tối hay không.

Dạ Kinh Đường mặc dù không có thiên phú làm tặc như Vô Sí Hào, nhưng sức quan sát tương đương hơn người.

Sau khi đi vào phòng ngủ, hắn quan sát các loại bày biện trong phòng, phỏng đoán chủ nhân thường ngày quen thuộc ngồi ở cuối dừng, dùng xúc cảm cảm trình độ giác sàn nhà bằng gỗ bị thường xuyên giẫm đạp trơn nhẵn, cuối cùng đưa ánh mắt nhìn về phía cạnh tủ đứng ở phòng ngủ.

Tủ đứng thoạt nhìn là tủ quần áo phổ thông, nhưng đường đường phiên Vương thế tử, bình thường sẽ không tự mình thay quần áo, quần áo thường ngày, hẳn là đặt ở trong phòng nội thị,

theo thuyết không nên có tủ quần áo to như vậy.

Dạ Kinh Đường đứng dậy, vô thanh vô tức đi đến trước tủ, quan sát trình độ bóng loáng của nắm tay, phát hiện xác thực thường xuyên mở ra, liền thận kéo ra cửa tủ.

Cửa tỏ mở ra, cũng không có ngăn cách, đại khái suất là một cái cửa ngầm, ngón tay gõ nhẹ, phát ra tiếng trầm đục ~ Đông rất nhỏ, đằng sau là có địa đạo.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, nhìn về phía tấm ván gỗ ngăn tủ phía dưới...

Chương 330 - Bàn Chuyện Dưới Mật Thất

Chương 330. Bàn Chuyện Dưới Mật Thất

Trước lúc đó, phía dưới thư phòng.

Mấy ngọn đèn lửa đặt ở bốn góc mật thất, ở giữa là một cái bàn, phía trên bày biện thành đống hồ sơ.

Xung quanh cái bàn, đặt vào sáu cái ghế, Tào A Ninh ngồi tại trước bàn, cầm trong tay bút bằng trúc, đầu bút có cái rãnh giống như là bút máy, đang chăm chú vẽ bản vẽ.

Thanh Cương Giản Từ Bạch Lâm ngồi tại đối diện, nhìn xem bản vẽ cũ kỹ trong tay, cau mày.

Trừ bọn hắn ra, mật thất còn ba người khác đang ngồi.

Trung niên Khí chất nho nhã, lật xem lão hồ sơ tại bên cạnh Tào A Ninh.

Người này tên là Nam Cung Thiếu Phong, người giang hồ xưng Thiếu sư, bản thân là phụ tá Ô Vương phủ, dạy thế tử Đông Phương Dận văn võ nghệ, danh hào thiếu sư cũng bởi vậy có được; Đông Phương Đận vào kinh thành thì hắn cũng gót theo mà đến, đảm nhiệm thế quản gia tử phủ.

Đối diện Nam Cung Thiếu Phong, là cái lão lang trung, cầm trong tay ngân châm, tại điều trị đùi phải bị thương của Từ Bạch Lâm.

Chủ vị của cái bàn, thì là một lão giả áo bào trắng ngồi, nhìn

mặt rất lớn tuổi, dáng người cũng gầy gò, bưng chén trà nhấp nhẹ.

Mặc dù năm người đều là hạng người võ nghệ cao cường, nhưng ngồi xuống trong phòng, bên trên trạng thái khí vẫn là có chênh lệch rõ ràng.

Tào A Ninh cùng lão lang trung, võ nghệ tương đối kém, nhìn chỉ là khí độ không tầm thường.

Từ Bạch Lâm một thân như giản, tuy không mũi nhọn, lại có thể cảm giác được thực chất bên trong tán phát kia phần kiên cường.

Đối diện Nam Cung Thiếu Phong, giơ tay nhấc chân gặp như giống như mây như nước, hô hấp đều mang vận luật đặc biệt.

Mà lão giả áo bào trắng ở chủ vị, thì lại là một phen khác quang cảnh, nhìn thường thường không có gì lạ, ngồi ở chỗ nào cũng tựa như là vật trang trí trong phòng, không chú ý nhìn, thậm chí không có cách nào phát giác được cái ghế còn có người.

Có thể hiện ra loại trạng thái khí này, nói rõ luyện võ luyện đến hoàn cảnh Thiên nhân hợp nhất, giơ tay nhấc chân đều là chiêu thức, ngồi đứng nằm dựa vào đều không có kẽ hở.

Năm người đang ngồi đều là phụ tá Ô Vương chiêu mộ, thi hành một kiện đại sự 'Bình định lập lại trật tự', nhưng từ sau khi Dạ Kinh Đường xuất hiện, sự tình hiển nhiên lâm vào bình cảnh.

Từ Bách Lâm nghiên cứu bản vẽ một lại, mở miệng nói:

"Lần trước tin tức từ Trúc Tịch đường phố hỏi tới, chỉ có thể xác định nền tảng dùng gạch cây mây đen, không có cách nào xác định phương vị cột trụ ở hành lang, nếu một lần không hạ nổi, về sau sẽ không còn cơ hội, còn phải tiếp tục tìm hiểu."

Tào A Ninh buông xuống cây bút, thở dài:

"Dạ Kinh Đường liệu sự như thần, xuất quỷ nhập thần, lần trước phong ba chưa hết, thực sự không dám mạo hiểm hành động."

Nam Cung Thiếu Phong hỏi thăm:

"Lần trước ngươi đưa kế mượn đao giết người, dẫn ra ánh mắt Dạ Kinh Đường, giống như không có động tĩnh gì."

Tào A Ninh nghĩ nghĩ: "Quân Sơn Đài khẳng định sẽ có động tác, từ thế cục giang hồ đến xem gần đây, chỉ sợ Quân Sơn Đài cũng đang mượn đao giết người, đem Chu gia coi là cây đao."

Từ Bách Lâm lắc đầu nói:

"Chu gia cũng không ngốc, báo thù sẽ phạm triều đình kiêng kị, giết Diệp Tứ Lang mới có thể bảo trụ gia nghiệp. Cái mượn đao giết người này, mượn tới mượn lui, cái gì cũng không được."

Tào A Ninh nói:

"Chu gia không làm việc, Quân Sơn Đài tất nhiên sẽ lại nghĩ biện pháp, không có khả năng ngồi chờ chết. Nhưng nước xa không cứu được lửa gần, Dạ Tứ lang án binh bất động, ta cũng không dám mạo muội đi vào trong thành tìm quan lại công bộ tra hỏi..."

Trong khi mấy nói chuyện, lão giả áo bào trắng ngồi ở chủ vị, tay bưng chén trà có chút nhấc lên, đánh gãy lời nói, tiếp theo giương mắt nhìn về phía trần nhà.

Bốn người đều là yên tĩnh, ngẩng đầu cẩn thận lắng nghe, lại không phát hiện bất luận cái động tĩnh gì, nhưng cũng không có đặt câu hỏi, chỉ là nhìn xem lão giả áo bào trắng.

Lão giả áo bào trắng đem chén trà buông xuống, ánh mắt di động trên trần nhà, thoạt nhìn là đang ngó chừng một người, tới

trước vị trí giá sách, dừng lại chốc lát lại bắt đầu di động.

Bốn người thấy thế, biết có người tiến vào trong thư phòng, bọn hắn đều nghe không được bước chân, nói rõ người tới khinh công không tầm thường.

Tào A Ninh nhìn về phía bên người Nam Cung Thiếu Phong, thấp giọng hỏi thăm:

" Phi tặc chui vào vương phủ trộm cắp?"

Nam Cung Thiếu Phong hơi suy nghĩ:

"Hào môn nhà giàu thường xuyên có phi tặc, lần trước Vô Sí Hào liền tới qua. Trong thư phòng không có vật trọng yếu, để hắn tùy tiện cầm là được, các ngươi chớ bại lộ."

Bốn người chờ đợi một lát, lại thấy ánh mắt lão giả di động, nhìn về phía cửa vào mật thất.

Đông ~

Một tiếng gõ vào ngăn tủ vang lên.

Nam Cung Thiếu Phong nhướng mày, ra hiệu mấy người an tâm chớ vội, sau đó đứng lên, vô thanh vô tức đi đến phía bậc thang.

Két ~

Rất nhanh, sàn nhà phía trên địa đạo bị nâng lên, ánh sáng từ bên trên chiếu nhập, lộ ra vách tường phòng ngủ cùng cửa sổ, nhưng không thấy bóng người.

?

Nam Cung Thiếu Phong không nhúc nhích tí nào, vận sức chờ phát động.

Cho đến một lát sau, bên trái cửa vào lóe ra vạt áo hắc bào.

Xôn xao~

Hưu ——

Chương 331 - Đánh Một Chưởng

Chương 331. Đánh Một Chưởng

Nam Cung Thiếu Phong gảy nhẹ tay phải, một quân cờ màu trắng bắn ra như mũi tên thoát dây cung chi, trong nháy mắt đóng xuyên vách thường.

Dư thế không giảm lại đánh xuyên trần nhà phòng ngủ, một cột sáng xuất hiện chiếu xuống dưới.

Cũng vào lúc này, phía trên phòng ngủ có tiếng vang động, một đạo bước chân đột nhiên bộc phát, phóng tới cửa sổ.

Muốn đi?

Nam Cung Thiếu Phong ánh mắt lạnh lẽo, áo bào tung bay, nhoáng một cái cả người liền từ sau tủ quần áo xông ra, hai con ngươi như chim ưng nhìn về phía cửa sổ.

Trong phòng ngủ rộng lớn, có một cái nam tử đeo khăn đen che mặt, sau thắt lưng có mang bính khí được bóc bởi vải đen, đang nhanh chân chạy về cửa sổ, hiển nhiên là tiểu tặc phát giác không ổn chạy trối chết.

Nam Cung Thiếu Phong là quản gia của vương phủ, có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt mọi người, đương nhiên sẽ không cho cái tiểu tặc này cơ hội, thân hình lóe lên liền tới phía sau, tay phải nhô ra, muốn chế trụ cái cổ đối phương.

Nhưng bàn tay vừa nhô ra, thân hình người áo đen liền lắc một cái như quỷ ảnh, né tránh đồng thời tay phải đưa ra về sau.

! !

Sắc mặt Nam Cung Thiếu Phong đột biến, cấp tốc ngăn lại bàn tay đối phương.

Hô ~

Trong phòng ngủ nổi lên một trận thanh phong, nhưng không thấy trầm đục của khí kình va chạm.

Bàn tay Nam Cung Thiếu Phong tựa ở chỗ cổ tay người áo đen, thuận theo lực đạo, muốn tan đi nội kình mênh mông trong lòng bàn tay, lấy thế tứ lạng bạt ngàn cân để đem người áo đen ném ra.

Nhưng người áo đen trước mặt cũng không phải tên xoàng xĩnh, thân dưới vững như bàn thạch, bàn tay cũng bám chạt vào cổ tay của hắn, tại lúc hắn muốn đánh ra một chưởng, lại đồng thời lui lại, đến mức để hắn giống như là đánh vào trên bông, hoàn toàn không dùng sức được.

Hô hô hô ~

Song chưởng hai người đụng vào nhau, bước chân dao động, trong giây lát hai người đã đẩy qua đẩy lại như thái cực quyền được 3 lần, chung quy là gót chân Nam Cung Thiếu Phong đã đến vách tường, rút lui cũng không thể rút lui, bị người áo đen tìm được điểm phát lực.

Bành ——

Chính là trong nháy mắt này, chưởng kình bộc phát ở giữa hai người.

Nam Cung Thiếu Phong đón đỡ một chưởng của người áo đen, khí kình mãnh liệt tại trên cánh tay lan tràn ra như gợn sóng trên mặt hồ, tay áo bị tức kình xoắn nát, phía sau lưng lúc này đâm vào trên vách tường.

Ầm ầm ——

Nửa mặt vách tường nổ tung, Nam Cung Thiếu Phong từ trong phòng ngủ bay ra, ngã tại bên trong vườn hoa phía sau nhà, sau đó trượt ra hơn ba mét, mới khó khăn lắm hóa giải được chưởng kình.

Mà người áo đen trong nháy mắt xuất thủ đánh một chưởng, liền đi từ phòng ngủ xông ra, phi thân như bay lên không, điểm nhẹ vào mái cong:

Bành ——

Bóng đen trên không trung vẽ ra một cái góc vuông, mũi tên ra khỏi cung, bay ra bờ sông phía ngoài, chỉ cần hai lần mượn lực liền đi ra khỏi vương phủ.

Chờ thời điểm hộ vệ vương phủ nhảy lên trên đỉnh nhà quan sát, trực tiếp mất tung ảnh.

"Gâu gâu gâu —— "

Phòng xá bên ngoài, lúc này vang lên tiếng chó sủa mãnh liệt.

Cánh tay phải Nam Cung Thiếu Phong tay áo vỡ nát, đứng tại mưa trong đất nhìn qua phương hướng người áo đen bỏ chạy, quả thực là bị đánh cho choáng váng, đều không có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Tại khi thị vệ vương phủ đồng loạt chạy đến, lại đuổi theo về phía sau, phá ra một cái lỗ lớn trong phòng xá, mới xuất hiện động tĩnh.

Lão giả áo bào trắng chắp tay từ sau tường đi ra, nhìn qua phương hướng bờ sông, đáy mắt mang theo ba phần kinh ngạc:

"Triêm Vân Thập Tứ Thủ... Đáng tiếc kẻ này đi con đường

ngoại gia, dụng lực quá chú trọng tại cương mãnh mà không phải xảo kình, không thì một chưởng này, có thể vô thanh vô tức chấn vỡ phế phủ của ngươi."

Niêm Vân Thập Tứ Thủ, Bát Quái Du Thân Chưởng, thậm chí Lý Hỗn Nguyên Bão Nguyên Kình, đều giảng cứu chưởng ra im lặng, lực lay phế phủ, không chú trọng ở việc đem tường đập nát, đem quần áo người khác đập nát, đều này chứng tỏ nội kình tiết ra ngoài, người này đi con đường ngoại gia.

Nam Cung Thiếu Phong là người trong nghề, nhìn ra chưởng pháp đối phương không quá lão đạo, nhưng vẫn có chút không tin:

"Dùng một chưởng không thành thạo, đem ta đánh ra đi xa ba trượng, nếu là nhổ ra binh khí sau thắt lưng, ta há không phải đầu thân tách tại chỗ rời?"

Lão giả áo bào trắng gật đầu:

" Kẻ này toàn bằng phản ứng, đều có thể cùng ngươi đối chưởng rồi đem ngươi bức đến bên tường, nếu dùng binh khí thì ngươi cửu tử nhất sinh."

Nam Cung Thiếu Phong thực lực so với Từ Bạch Lâm thì chênh lệch nửa phần, nhưng ở trên giang hồ người có thể một chiêu đánh bay hắn thì thật đúng là không có mấy cái, suy nghĩ một chút nói:

"Tới là trưởng bối Ngọc Hư Sơn?"

"« Niêm Vân Thập Tứ Thủ » là Tuyền Cơ chân nhân sáng tạo, nhưng mà Tuyền Cơ chân nhân dạy qua không ít người, không tốt kết luận."

Nam Cung Thiếu Phong nhíu mày hồi ức sơ qua:

"Tĩnh Vương tất nhiên biết chiêu này, Dạ Kinh Đường là thân

tín Tĩnh Vương bồi dưỡng, có phải là hắn tra được nơi này hay không?"

Từ Bạch Lâm cùng Tào A Ninh, xác định bên ngoài không có dị dạng, về sau đi tới cửa hang.

Chương 332 - Phá Án Bằng Dâm Thư

Chương 332. Phá Án Bằng Dâm Thư

Từ Bạch Lâm lắc đầu:

"Dạ Kinh Đường xác thực thần thông quảng đại, nhưng võ nghệ không có cao như vậy, nếu không, tổn thương của ta cũng không phải là một cái chân."

Tào A Ninh đối Dạ Kinh Đường đã có bóng ma tâm lý, nhưng cũng là lắc đầu:

"Dạ Kinh Đường nếu lợi hại như vậy, ta không có khả năng sống mà đi ra phòng chứa thi thể."

Nam Cung Thiếu Phong khẽ vuốt cằm, vì lý do an toàn, vẫn là nói:

"Liền xem như hắn, hẳn là cũng không thấy được thứ gì, đem đồ vật dọn dẹp sạch sẽ, các ngươi trước tìm địa phương tránh một chút. Ta đi báo quan, nói vương phủ mất trộm, để Hắc Nha tới kiểm tra phòng ngầm dưới thư phòng, để tránh Tĩnh Vương sinh nghi."

Mấy người thấy vậy không còn nói nhiều nữa, quay người về tới dưới hầm...

Sa sa sa...

Mưa phùn bay tán loạn.

Chim chim giương cánh xoay quanh ở trên không, nhìn xem một đạo ngư lôi màu đen đáy sông, dọc theo nước sông lao vùn vụt về hạ du, mà bờ sông thậm chí mặt sông, đều có hộ vệ vương phủ truy đuổi tìm kiếm.

Cho đến khi vọt lên ba dặm đường về phía hạ du, thoát ly ánh mắt truy tung thị vệ vương phủ, chim chim mới ở trên không xoay quanh nhắc nhở.

Xôn xao~~

Một chỗ cánh rừng yên lặng bên cạnh bờ sông, Dạ Kinh Đường từ trong nước thò đầu ra, miệng lớn hô hấp, lại dùng tay lau nước trên mặt, phi thân nhảy lên bờ sông, lao vùn vụt về phương hướng Vân An thành.

Lạc Ngưng một mực chú ý đến động tĩnh vương phủ, mắt thấy vương phủ vỡ tổ, một đạo hắc ảnh xông vào nước sông, liền vội vàng chạy vội về hạ du.

Chờ Dạ Kinh Đường thò đầu ra, Lạc Ngưng phi thân rơi vào trước mặt, có chút căm tức:

"Ngươi vào đấy làm gì? Chui vào đấy phải vô ảnh đi vô tung, tại sao ngươi lại đem người phòng ở phá hủy? Động tĩnh lớn như vậy, ta tại bên ngoài vương phủ đều có thể nghe thấy vang động."

Dạ Kinh Đường phản ứng vẫn còn bình thường, bước nhanh qua khu rừng, giải thích:

"Vốn cho rằng trong phòng ngủ không ai, không nghĩ tới phía dưới còn cất giấu cái tầng hầm, vừa mở ra liền đụng phải người, chỉ có thể đẩy lui địch thoát thân."

Lạc Ngưng chạy chậm ở bên người, nắm chặt cổ tay Dạ Kinh

Đường, phát hiện hắn không bị tổn thương, mới thở phào nhẹ nhõm, dò hỏi:

"Nhưng bại lộ thân phận?"

"Ta dùng Niêm Vân Thập Tứ Thủ, hẳn là hoài nghi không đến trên đầu ta."

"Niêm Vân Thập Tứ Thủ là chưởng pháp Tuyền Cơ chân nhân, bọn hắn tất nhiên sẽ hoài nghi triều đình đang điều tra, sớm tiêu hủy chứng cứ. Ngươi có thể tìm được manh mối?"

Dạ Kinh Đường nhìn thu hoạch tương đối khá, gật đầu nói:

"Ta trong thư phòng tìm được một bản « bí sử hương diễm » ..."

"Cái gì? !"

"« bí sử hương diễm » "

Bước chân Lạc Ngưng đột nhiên dừng lại, đem Dạ Kinh Đường giữ chặt:

"Ta cho ngươi đi tìm chứng cứ, ngươi đang tìm cái gì?"

Dạ Kinh Đường chân thành nói:

"Quyển sách kia phi thường tả thực, nói chính là một cái Thái hậu tiền triều, cùng thế tử tư thông... Tê —— "

Nói còn chưa dứt lời, liền bị Lạc nữ hiệp lên cơn giận dữ nhấn tại trên cây.

Lạc Ngưng bẻ ngược cánh tay Dạ Kinh Đường về sau:

"Ngươi còn nhìn? ! Ngươi bốc lên đại phong hiểm như thế đi tìm chứng cứ, kết quả là tại trong phòng người ta nhìn lén tạp thư

không ra gì, tiểu tặc nhà ngươi quả thực là..."

Dạ Kinh Đường đưa tay ra:

"Ta nói chính sự, không có nói đùa. Quyển sách kia là quan lại công bộ viết tiền triều, đối với việc các phương diện đào đất Hoàng Lăng rất có nghiên cứu, ta đoán chừng Ô Vương thế tử xem quyển sách này, là vì tham khảo."

"Cái này suy luận từ đâu?"

"Ta kinh nghiệm phong phú, có thể xác định Ô Vương thế tử đang lật xem tờ có nội dung đào đất..."

"Người ta nhìn lại lâu, cũng là yêu thích thư tịch, ngươi có thể nói người ta có ý đồ mưu phản?"

Lạc Ngưng cũng không biết nói cái gì cho phải:

"Ngươi nói ngươi tại thư phòng người ta tìm dâm thư, chỉ trích phiên Vương thế tử người ta có tâm mưu phản, nữ vương gia coi như tin ngươi, nàng dám lấy lý do này bắt người? Lúc đầu phiên vương không có tâm tạo phản, ngươi làm một màn này, khi đó mới là muốn tạo phản thật?"

Dạ Kinh Đường biết đâm thư không có cách nào làm chứng cứ chỉ ra Ô Vương thế tử mưu đồ làm loạn, chỉ có thể nói:

"Tạm thời tính cái manh mối, ta đi đem « bí sử hương diễm » mua vào tay, cẩn thận nghiên cứu một chút..."

Lạc Ngưng không có lời nào để nói, cầm theo gói thuốc đi trở về.

Dạ Kinh Đường theo sau nói:

"Tin tưởng cảm giác sách của ta, Ô Vương thế tử nếu là người cùng sở thích, tuyệt sẽ không nhìn chằm chằm đào đoạn Hoàng

Lăng nửa ngày; nếu hắn không phải người cùng sở thích, vậy lại càng không nên chăm chú nhìn nửa ngày. Đọc sách ý ở việc học để mà dùng, việc này tất nhiên có kỳ quặc..."

Lạc Ngưng quay đầu, ánh mắt rất là phức tạp:

"Học để mà dùng? Ngươi thừa nhận rồi đúng không, ngươi nhìn những cái đồ vật loạn thất bát tao kia, chính là vì để ý những nữ nhân giang hồ? Làm sao? Nước mắt hiệp nữ không đủ để ngươi tận tâm, còn muốn tòm đến bản « bí sử hương diễm », đem Thái hậu đương triều gây họa?"

Dạ Kinh Đường vội vàng đưa tay:

"Xuỵt! Cái lời này đừng nói lung tung."

"Hừ ~ "

Lạc Ngưng kỳ thật rất tin tưởng Kinh Đường, nhưng thủ đoạn kỳ hoa phá án bằng dâm thư, nàng lại tin tưởng cũng không cách nào miệng ủng hộ, lập tức không nói một lời, cùng Dạ Kinh Đường bước đi về Vân An thành...

Chương 333 - Mua Sách Nghiên Cứu

Chương 333. Mua Sách Nghiên Cứu

Trở lại kinh thành, mưa dần dần ngừng lại.

Dạ Kinh Đường thu hồi ô giấy dầu, đưa cho Lạc Ngưng bên người:

"Đợi chút nữa ta còn phải tiến cung một chuyến, khả năng trở về tương đối trễ. . ."

Trong tay Lạc Ngưng mang theo gói thuốc nhỏ, bước chân hơi ngừng lại:

"Ngươi không phải muốn đi Minh Long Đàm luyện công sao? Trở về làm cái gì?"

Làm. . .

Dạ Kinh Đường chân thành nói:

"Thừa An điện chung quy là chỗ ngủ Nữ Đế, ta coi như luyện công, cũng không có khả năng thật ở qua đêm, tận lực về sớm một chút, tránh cho Lạc nữ hiệp lo lắng."

Lạc Ngưng cảm giác tiểu tặc là muốn nhìn y phục nàng hôm nay mua, lạnh như băng nói:

"Ngươi muốn trở về thì trở về, ta trước tiên đem thuốc nấu cho ngươi."

Nói xong nàng quay người rời đi.

Dạ Kinh Đường xa xa đưa mắt nhìn, sờ lên chim chim lại đói bụng, trước tiên mua chút gì đó ăn ở bên đường, mà sau đó đếngần Quốc Tử Giám thành bắc.

Bên trong Quốc Tử Giám đều là học sinh, xung quanh văn khí rất nặng, trên đường hơn phân nửa là nho sĩ thư sinh, tiểu thư thư hương cũng không phải số ít.

Dạ Kinh Đường bên đường đi một đoạn, tìm được một nhà cửa hàng sách nhìn niên đại xa xưa, tiến vào bên trong tìm kiếm.

« nước mắt hiệp nữ » là tạp thư giang hồ, mặc dù đắc tội Ngọc Hư Sơn, nhưng Ngọc Hư Sơn lợi hại hơn nữa cũng không có khả năng can thiệp để triều đình phong cấm thư tịch, cho nên trên thị trường vẫn tồn tại, chỉ là trân tàng khá hiếm thấy.

Mà sách « Bí sử hương diễm » này, chỉ xem danh tự đều biết là cấm thư, viết lại là một vị Thái hậu tiền triều, đặt ở trăm năm trước thì ai cầm vào sẽ tội chết, đến mặc dù hôm nay không còn lệnh cấm, nhưng muốn tìm đến sách này thì thật không dễ dàng.

Dạ Kinh Đường tại bên trong cửa hàng sách vừa đi vừa về dò xét hồi lâu, không tìm được « Bí sử hương diễm », ngược lại là phát hiện một bản tập tranh Giang hồ mỹ nhân, cầm lên đọc qua, bên trong quả nhiên có Thiềm Cung Thần Nữ, bên cạnh còn có minh họa.

Nhưng Lạc nữ hiệp hành tẩu giang hồ tại trước lúc Nữ Đế kế vị, sau đó liền cực ít lấy dùng gương mặt chính thức gặp người, phối đồ lại là bản khắc in ra, nhìn có chút tương tự Tiểu Vân Ly

Dạ Kinh Đường tùy ý quét mắt về sau, đưa mắt nhìn sang bên cạnh, tìm kiếm nửa ngày sau không thu hoạch được gì, đành phải tìm tới lão chưởng quỹ cửa hàng sách, lộ ra bảng hiệu Tĩnh Vương

phủ, lấy tra án làm danh nghĩa để hỗ trợ tìm kiếm.

Chưởng quỹ cũng là đi thuận tiện, từ tư bên trong trân tàng lật ra một bản sách cũ ra, nhịn đau cắt thịt bán cho hắn.

Dạ Kinh Đường cầm tới nói lười cảm ơn, liền chạy tới Tĩnh Vương phủ, trên đường vừa đi vừa nhìn, tìm kiếm dấu vết để lại cất giấu trong đó.

Tạp thư có thể lưu truyền mấy trăm năm ở trên thị trường, tuy không được vang danh mặt ngoài thì cũng là cổ tịch, tất có chỗ thích hợp. Bản « diễm hậu truyện kỳ » này chính là như thế, mặc dù tác giả có chút khoe chữ, nói tới các loại kiến trúc, liền bắt đầu thao thao bất tuyệt nói điển cố, nhưng kịch bản cũng được xưng tụng trầm bổng chập trùng, hiểm tượng hoàn sinh.

Dạ Kinh Đường nhìn xem trong hai khắc đồng hồ, có thể xác định cuốn sách này không phải nói bừa, cũng tỷ như cây ngân hạnh trong Phúc Thọ, hướng cùng vị trí cụ thể viết không sai chút nào, thậm chí nói ra trong một gian phòng Phúc Thọ cung, có mật đạo, nhưng nối thẳng thế tử phủ ngoài hoàng thành.

Tin tức này nhìn xem rất mấu chốt, nhưng có thể quang minh chính đại ghi tạc trên sách, lại qua hơn hai trăm năm, có địa đạo cũng sớm bị triều đình phong kín, nói Ô Vương thế tử muốn dùng cái này chui vào cung thành hành thích, khả năng cực nhỏ.

Dạ Kinh Đường tiếp tục nhìn lại, kết quả phát hiện cái tác giả này hoàn toàn khoe chữ, mấu chốt là kịch bản viết không tệ. . .

Một bên khác, tầng cao nhất Minh Ngọc Lâu, trong thư phòng.

Đông Phương Ly Nhân ngồi nghiêm chỉnh tại sau bàn đọc sách, đánh giá một phong thư báo trong tay, mắt lộ ra nghi hoặc:

"Ô Vương phủ có tặc tử tiến vào. . . Chuyện gì xảy ra?"

Lão ẩu tóc trắng đứng tại trước mặt, nói khẽ:

"Thương Tiệm Ly đi xem qua, nói người tới võ nghệ cực cao, theo Nam Cung Thiếu Phong khẩu thuật, đối phương dùng Niêm Vân Thập Tứ Thủ, một chiêu bại lui Nam Cung Thiếu Phong trốn xa."

"Một chiêu?"

Đông Phương Ly Nhân biết Niêm Vân Thập Tứ Thủ, cũng biết rõ hỏa hầu Nam cung Thiếu Phong, hơi chút suy nghĩ:

"Chẳng lẽ sư tôn vụng trộm vào kinh rồi?"

"Nếu là Tuyền Cơ chân nhân, Nam Cung Thiếu Phong ngay cả cái bóng đều không nhìn thấy, sao lại bị phát giác. . . Lão thân đánh giá, là người có quan hệ cùng Tuyền Cơ chân nhân, Tuyền Cơ chân nhân thích làm việc thiện, thường xuyên điểm hóa võ giả giang hồ, cụ thể là ai thật không dễ đoán."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy đúng vậy, dò hỏi:

"Ô Vương thế tử mất đi thứ gì?"

"Không có. Vật phẩm quý giá đặt ở đường hầm thư phòng, Thương Tiệm Ly vào xem qua, đều là thư hoạ trân bảo trong cung ban cho, Nam Cung Thiếu Phong đang ở bên trong vẽ bức tranh, vừa vặn đụng phải cùng tặc tử."

Đông Phương Ly Nhân làm không rõ toàn bộ câu chuyện trong đó, liền để lão ẩu tóc trắng sắp xếp người tới điều tra, trong lúc tiếp tục xem tin tức, có thị nữ vương phủ đi lên, nói Dạ Kinh Đường tới.

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy, thả ra công vụ trong tay,

đứng dậy đi xuống Minh Ngọc Lâu, đi tới bên ngoài vương phủ.

Chương 334 - Bàn Luận Phá Án

Chương 334. Bàn Luận Phá Án

Vừa mới đi qua bức tường bình phong ở cổng, liền thấy Dạ Kinh Đường mặc một bộ hắc bào, đứng tại ngoài cửa vương phủ, tay trái thu về sau, cầm trong tay quyển sách, đang tập trung tinh thần đọc.

Chim chim lông xù, thì ngồi xổm ở trên bờ vai cúi đầu, cũng đang nghiêng đầu nhìn sách.

Đông Phương Ly Nhân hơi sững sờ, nàng trước kia nhìn thấy Dạ Kinh Đường, đều là lạnh lùng cương nghị thân hình như tùng, loại dáng vẻ thư sinh nho nhã tay không rời sách này, quả thực là lần đầu gặp.

Đông Phương Ly Nhân đưa tay để thị nữ đứng chờ, bước chân rất nhẹ đi về phía cổng, kết quả khoảng cách còn có vài chục bước, Dạ Kinh Đường liền khép lại sách vở, thu vào trong ngực, quay đầu:

"Điện hạ, làm sao ngươi tự mình đi ra."

Đông Phương Ly Nhân khôi phục dáng vẻ nữ vương gia, không nhanh không chậm đi đến trước mặt:

"Nói muốn dẫn ngươi tiến cung, tự nhiên phải đi ra. Ngươi đang nhìn cái gì?"

Dạ Kinh Đường mặc dù suy đoán hung án đường phố Trúc Tịch cùng Ô Vương đại khái có quan hệ, nhưng manh mối Ô Vương do Bình Thiên giáo chủ cung cấp, hắn không có chứng cớ

xác thật, cũng không thể nói ý tưởng đột phát nên tiềm nhập thư phòng thế tử, phát hiện « Bí sử hương diễm », sau đó từ hoàng thư phỏng đoán ra Ô Vương thế tử mưu đồ làm loạn.

Đối mặt Đông Phương Ly Nhân hỏi thăm, Dạ Kinh Đường chỉ là mỉm cười đáp lại:

"Một chút sách tham khảo phá án thôi, ta đối với tra án là nhất khiếu bất thông, còn đang học."

Đông Phương Ly Nhân giật mình, nhưng vẫn là muốn xem Dạ Kinh Đường đang nhìn cái sách gì để học phá án, liền giơ tay lên:

"Cho bản vương nhìn xem, nếu có chỗ nghi nan, bản vương vừa vặn giải hoặc cho ngươi."

Dạ Kinh Đường thật cũng không từ chối, ra hiệu tới xe ngựa:

"Điện hạ lên xe trước đi, ta quả thật có chút không hiểu chỗ muốn cầu chỉ dạy."

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy cũng không nhiều lời, cất bước lên xe ngựa, ngồi vào trong toe xe rộng lớn, lấy chút đồ ăn vặt cho chim chim, để cho nó tự ăn.

Dạ Kinh Đường đi theo leo lên xe ngựa, ngồi xuống tại vị trí gần cửa sổ xe, từ trong ngực lấy ra sách cũ, dùng tay che ở danh tự, trực tiếp lật tới tờ viết về cách đào tường, ra hiệu chữ viết phía trên:

"Lần trước người chết là tiểu lại công bộ, còn bị tra tấn ép hỏi qua, ta liền muốn tìm kiếm thư tịch có liên quan cùng kiến trúc để đọc. Ta nhìn bên trên quyển sách này, viết loại dầu hỏa có thể hòa tan đá, trong nha môn có thứ này hay không?"

Đông Phương Ly Nhân thăm dò không tiện, liền đứng dậy ngồi ở bên cạnh người Dạ Kinh Đường, bả vai sát bên bả vai, quan sát tỉ

mỉ chữ cực nhỏ trên giấy —— viết là chi tiết đào đường hầm, danh từ thuật ngữ đều rất chuyên nghiệp, nhưng thoạt nhìn như là bản tạp thư, nhân vật chính vẫn là một cái thế tử phiên Vương ở tiền triều. . .

Đông Phương Ly Nhân có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn là đáp lại:

"Ngươi nói dầu hỏa tan? Xác thực có, là vật công tượng tiền triều đã nghiên cứu, trong một hai ngày, có thể đem đại bộ phận vật liệu từ đá biến thành giòn."

"Trở nên rất dễ vỡ, giẫm mạnh liền nát?"

"Đúng. Mặc dù thấy hiệu quả chậm, nhưng âm thầm dùng để đối phó tường thành, lao ngục và các cầu nối thì rất có hiệu quả, bị triều đình nghiêm cấm. Năm ngoái liền xảy ra vụ giết người, có tặc tử phá hủy nền móng một tòa phật tháp, dẫn đến Phật tháp bảy tầng sụp đổ, đập chết hơn ba mươi bách tính. . ."

Dạ Kinh Đường nghe được cái này, trong lòng lập tức có phỏng đoán —— sàn gạch bên ngoài của Ô Vương phủ, có vết tích ăn mòn, đại khái là lúc đang vận chuyển dầu hỏa tan, vô ý nhỏ xuống.

Ô Vương thế tử đang nghiên cứu thư tịch đào đường hầm, lại làm dầu hỏa tan, vậy mục đích tất nhiên là vì âm thầm phá hư kiến trúc nơi nào đó. . .

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường như có điều suy nghĩ, liền muốn đem bản tạp thư này, lấy tới nhìn kỹ một chút.

Nhưng Dạ Kinh Đường biết ngây ngốc nhìn thấy bốn chữ « Bí sử hương diễm », sẽ là phản ứng gì, cổ tay lật nhẹ liền đem sách thu vào trong ngực, thần tình nghiêm túc:

"Ta đối với bản án, ngược lại là có một chút ý nghĩ, điện hạ

muốn nghe hay không?"

?

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy Dạ Kinh Đường bỗng nhiên bày ra biểu lộ đường đường chính chính như thế, canh tay chuẩn bị đoạt sách đè trở về, ngồi nghiêm chỉnh:

"Ngươi có ý nghĩ gì?"

"Ta cảm giác hung thủ lần trước, khảo vấn tiểu lại công bộ, là để mắt tới kiến trúc đặc thù nơi nào đó."

"Cái này nha môn đều có thể nhìn ra, cũng không biết tặc tử để mắt tới chỗ nào. Từ Bạch Lâm võ nghệ không thấp, có thể mời được thì người đó bối cảnh tuyệt đối không nhỏ, nếu như là người Lục Phỉ, mục tiêu lớn là bản vương cùng Thánh thượng. Thánh thượng trong cung, ám vệ vô số, tìm cung điện bố cục đồ vô dụng; bản vương cũng là hộ vệ bất ly thân, ám sát trên đường sẽ dễ hơn là tới vương phủ."

Dạ Kinh Đường lắc đầu:

"Cũng không nhất định là vì ám sát. Hôm nay trùng hợp nhìn thấy thư tịch tương quan cùng đào đường hầm, liền suy đoán, hung thủ có phải là đang đào một đường hầm hay không, muốn thông qua dầu hỏa tan, phá hư địa phương mấu chốt nào đó?"

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy cái tư duy này có chút nhảy vọt, cẩn thận nghĩ nghĩ:

"Đào hầm tiến cung, công trình quá lớn, rất khó che giấu tai mắt người, tiến vào cũng không làm được cái gì. Địa phương khác, giống như chỉ có cướp ngục có thể dùng đến phương pháp này. . ."

Cướp ngục?

Dạ Kinh Đường cảm thấy thuyết pháp này rất có thể xảy ra, dò hỏi:

"Trong lao có giam giữ cái nhân vật gì đặc biệt trọng yếu hay không?"

Chương 335 - Ngươi Làm Càn

Chương 335. Ngươi Làm Càn

Đông Phương Ly Nhân đối với cái suy này có chút nhíu mày:

"Người có thể giam giữ ở kinh thành, đều không phải là nhân vật đơn giản, phân lượng càng nặng phòng vệ càng nghiêm mật. Tại trước lúc không xác định mục tiêu hung thủ, nên rất khó là biết là người nào, lần trước đường phố Trúc Tịch xuất hiện án mạng, bản vương đã tăng cường đề phòng."

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ:

"Nên nghĩ mõi thứ theo hướng xấu nhất, nếu như là một vị phiên vương nào đó, trong bóng tối mưu đồ làm loạn muốncướp ngục, điện hạ cảm thấy sẽ đánh chú ý tới ai?"

"?"

Đông Phương Ly Nhân nháy nháy mắt, nghiêm túc nhìn qua Dạ Kinh Đường:

"Dạ Kinh Đường, ngươi có phải tra được thứ gì hay không?"

Dạ Kinh Đường xác thực tra được, nhưng đã không có nhân chứng cũng không có vật chứng, nói ra còn bại lộ bối cảnh chân đạp hai thuyền, chỉ có thể nói:

"Ta cũng chỉ là bằng cảm giác đoán mò, nghĩ tới hoàn cảnh xấu nhất, điện hạ nếu như cảm thấy nói mà không có bằng chứng, ta lại đi tra, sớm tìm tới manh mối xác thực."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy Dạ Kinh Đường cảm giác rất

chuẩn, cũng không phải không tin, nhưng tự dưng nghi kỵ phiên vương, có khả năng dao động nền tảng lập quốc, nàng ngẫm lại vẫn là nói:

"Việc này ta sẽ mật thiết chú ý, tại trước lúc không có chứng minh thực tế, lời này không được nói lung tung."

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu:

"Minh bạch."

Đông Phương Ly Nhân suy tư thêm chút, đưa mắt nhìn về ngoài thùng xe, lại tiến đến gần Dạ Kinh Đường, thấp giọng nói:

"Phiên vương nếu là có chủ ý cướp ngục, mục tiêu chỉ có thể là hoàng trường tử. . ."

Sự tình Đông Phương Ly Nhân nói rất nghiêm trọng, vì phòng ngừa hộ vệ võ nghệ cao cường ở ngoài thùng xe nghe thấy, thanh âm rất nhẹ, gần như dán tại bên mặt.

Dạ Kinh Đường bắt giữ tại từ mấu chốt, mắt lộ ra kinh nghi, xoay đầu lại, kết quả gương mặt ấm áp, mang theo ba phần ướt át tinh tế tỉ mỉ. . .

! !

Lời nói dừng lại im bặt.

Hai người ngồi sóng vai, cứng đờ tại chỗ.

Đông Phương Ly Nhân con ngươi trừng lớn mấy phần, khó có thể tin nhìn qua nam tử gần ngay trước mắt.

Con mắt Dạ Kinh Đường cũng mở to, phản ứng đầu tiên là đem đao bên hông đè lại, tránh cho ngây ngốc chém hắn, sau đó mới lui một chút về sau, bụm mặt gò má, nhìn về phía bờ môi đỏ chói của ngây ngốc.

Bốn mắt nhìn nhau!

Đầu rồng béo tơ bạc trước người Đông Phương Ly Nhân dần dần nâng lên, mặt đỏ như máu, hai con ngươi uy nghiêm lãnh khốc, đúng là hiện ra một chút sương mù, bộ dáng cùng lần trước bỗng nhiên bị nhìn sạch sẽ là cơ bản giống nhau.

Dạ Kinh Đường muốn làm ra bộ dáng vô sự phát sinh qua, tiếp tục thảo luận vấn đề phế đế, nhưng nhìn thấy ngây ngốc sắp núi lửa phun trào, hiển nhiên nàng không muốn đem sự tình bỏ qua, giải thích:

"Ừm. . . Ta cũng là quan tâm bản án, nhất thời vô ý. . ."

"Ngươi làm càn!"

Đông Phương Ly Nhân nhẫn nhịn nửa ngày, mới từ bên trong xung kích khó nói lên lời chậm dãi bình tĩnh lại, cắn răng đưa tay nắm chặt chuôi đao của Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường bảo vệ thanh đao:

"Thật sự là ngoài ý muốn, điện hạ bớt giận."

Lông mi Đông Phương Ly Nhân run rẩy, thấy Dạ Kinh Đường còn dám che chở thanh đao, âm thanh lạnh lùng nói:

"Ngươi cho buông tay bản vương! Lần trước ngươi chui vào Xán Dương Trì, làm ra loại sự tình đại nghịch bất đạo kia, bản vương xem như ngoài ý muốn không trách ngươi, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Lần này ngươi còn dám làm càn? ! Ngoài ý muốn thì thế nào? Ngộ sát liền không trị tội sao?"

Dạ Kinh Đường nhìn xem gương mặt đỏ ửng trước mặt, ôn nhu trấn an:

"Ta đây không phải đang tra án trả nợ sao, cái tình tiết này so

với lần trước thì nhỏ hơn nhiều. . ."

Nhỏ hơn nhiều?

Đông Phương Ly Nhân lần trước bị nhìn hết, chí ít không có đụng, lần này thế nhưng là quang minh chính đại để nàng chủ động hôn một cái, cái này có thể gọi tình tiết rất nhỏ?

Đông Phương Ly Nhân nghiến chặt hàm răng, đoạt không được đao, liền giơ ngón tay lên:

Thùng thùng ~

Ngực Dạ Kinh Đường bị điểm hai lần, cảm thấy khí mạch có chút tắc, nhưng cũng không có quá nhiều dị dạng, có chút mờ mịt nhìn xem ngây ngốc hung thần ác sát, ánh mắt ý tứ đánh giá là —— thoạt nhìn là tức giận, điểm huyệt đều có thể điểm lệch ra. . .

?

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường không có nằm xuống, có chút kinh nghi, đưa tay chuẩn bị dùng sức tiếp tục điểm hai lần.

Nhưng Dạ Kinh Đường sao lại trúng chiêu lần thứ hai, đem cổ tay Đông Phương Ly Nhân nắm chặt:

"Được rồi được rồi, ta lại nợ thêm một bút, ta khẳng định nghĩ biện pháp đem bản án đường phố Trúc Tịch phá giải, lập công chuộc tội, được hay không?"

Đông Phương Ly Nhân sắc mặt lại đỏ dọa người, nhìn về phía cổ tay bị nam nhân nắm chặt, ánh mắt lạnh lùng!

Dạ Kinh Đường buông tay ra, ngồi ra xa một chút, tay phải khẽ nâng, tay trái vẫn che chở yêu đao như cũ.

Đông Phương Ly Nhân trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường, hô hấp

phập phồng không chừng, nhưng cuối cùng cũng không có nhào tới đánh Dạ Kinh Đường, âm thầm cắn răng, từ bên cạnh giường giơ khăn tay, rất là ghét bỏ xoa xoa môi đỏ.

Chương 336 - Nhập Cung Luyện Võ

Chương 336. Nhập Cung Luyện Võ

Dạ Kinh Đường âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cũng muốn dùng khăn lau mặt một chút, kết quả cọ một chút mà ngây ngốc bên cạnh liền phát hỏa, xoay đầu lại trợn mắt nhìn:

"Ngươi xoa cái gì? Ghét bỏ bản vương hay sao?"

Dạ Kinh Đường dừng động tác lại, có chút vô tội:

"Ta có son phấn, ra ngoài bị người trông thấy, chẳng phải là vấy bẩn trong sạch của điện hạ."

Đông Phương Ly Nhân nhìn kỹ lại, xác thực phát hiện trên mặt Dạ Kinh Đường dính dấu son môi màu đỏ, đầu rồng béo trước người lại căng thêm mấy phần, phất ống tay áo một cái chỉ về bên ngoài:

"Ngươi xuống dưới cho bản vương!"

Dạ Kinh Đường cầm khăn tay, dò hỏi:

"Vậy ta lau hay là không lau? Tốt tốt. . . Ta đã biết, ta xuống dưới."

Dạ Kinh Đường cấp tốc đem dấu son môi bên trên mặt lau sạch sẽ, xuống toa xe.

Đông Phương Ly Nhân nắm chặt hai tay áo, không dám đi hồi tưởng tràng diện bên trong Xán Dương Trì, bị sự việc đột nhiên tới

này đụng vào đầu, chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên. . .

Ùng ục ục ~~

Xe vua tiến vào cửa cung, hướng phía Trường Lạc cung bước đi.

Dạ Kinh Đường bị đuổi xuống xe ngựa, tự nhiên cũng đã mất đi quyền lợi nữ vương gia mang theo du lãm hoàng cung, đến Trường Lạc cung, về sau chỉ là có một cái thị nữ vương phủ, mang theo hắn tiến về Minh Long Đàm lần trước đi qua.

Chuyến này chủ yếu là giới thiệu với hắn các loại quy củ, tỉ như nên đi con đường nào, địa phương nào có thể nhìn, địa phương nào không thể dừng lại, quy củ rất nhiều, nhưng tổng kết xuống là cứ đi thẳng đằng ngoặt, đừng dừng lại ở nơi Nữ Đế có khả năng xuất hiện.

Trừ cái đó ra, còn đưa hắn một khối bảng hiệu có thể tự do xuất nhập cung đình, thời điểm hắn muốn luyện công, có thể không cần Tĩnh Vương mang theo cũng có thể tự hành vào cung, nhưng trước lúc tiến cung nhất định phải thông báo, đạt được trong cung phê chuẩn.

Mà đổi thành phía bên kia, Đông Phương Ly Nhân không mang theo Dạ Kinh Đường giới thiệu quy củ trong cung, sau khi tiến cung ngược lại không có việc gì để làm.

Nữ Đế hôm nay đại yến quần thần, về sau cũng đang tại thư vòng xem tấu thư, Đông Phương Ly Nhân vốn muốn đi qua, nhưng vừa rồi phát sinh một chút khúc nhạc dạo ngắn, trong lòng vẫn chưa yên tĩnh, dễ dàng bị Nữ Đế nhìn ra dấu vết, ngẫm lại liền tới hậu cung, thăm viếng Thái hậu nương nương một chút.

Sắc trời chuyển tối, cung nội đã đốt lên đèn cung đình, chưa

đến giờ đi ngủ, khi thì có thể nhìn thấy cung nữ đi qua các cung các.

Đông Phương Ly Nhân đi vào phụ cận Phúc Thọ cung, vừa đè xuống tâm niệm, lại nghĩ tới vừa rồi nói chuyện chính sự, quay đầu phân phó:

"Đi Kỳ Lân các tìm một quyển sách, cùng đào đất đạo tiến vào Hoàng Lăng tương quan, cùng thế tử lương Vương hai trăm năm trước có quan hệ. Tìm tới cho bản vương đưa tới."

Kỳ Lân các là địa phương tàng thư của hoàng cung, trân tàng điển tịch bên trong không dưới mười vạn quyển, chỉ cần trên đời có thì cơ bản đều có thể tìm tới. Cung nữ thấy vậy, vội vàng chạy xuống. . . Ùng ục ục ~~

Dạ Kinh Đường theo lý thuyết có thể tại Minh Long Đàm trắng đêm luyện công, nhưng ngây ngốc không tại Thừa An điện, hắn sợ va chạm đương triều Nữ Đế, cho nên ghi lại các loại quy củ, về sau liền cùng cung nữ cáo từ, chuẩn bị rời đi.

Mới vừa đi tới bờ hồ Minh Long Đàm, lại phát hiện phụ cận Thừa An điện, có một cái nữ tử thân mặc đỏ chót váy diễm lệ, đứng tại bên hồ đánh giá cảnh đêm.

Dạ Kinh Đường biết Ngọc Hổ là cung nhân Trường Lạc cung, đối với cái này cũng không phải là quá bất ngờ, thời điểm đi ngang qua, chắp tay hành lễ:

"Ngọc Hổ cô nương."

Đại Ngụy Nữ Đế đứng tại ven hồ quay đầu lại, đáy mắt mang theo ba phần ý cười:

"Thánh thượng tại ngự thư phòng, còn có một hồi mới có thể di giá tẩm cung, công tử đều tới, không trong Minh Long Đàm đợi một hồi sao?"

"Ta là Tĩnh Vương mang vào, Tĩnh Vương không tại đây, một mình ta ở chỗ này có chút không tiện."

Dạ Kinh Đường đi vào trước mặt, dò hỏi:

"Lần trước thế nhưng là cô nương hỗ trợ nói ngọt, Thánh thượng mới để cho ta đến Minh Long Đàm tập võ?"

Đại Ngụy Nữ Đế lưng tựa rào chắn ven hồ, hai tay ôm ngực:

"Ta đã mở miệng, đương nhiên sẽ không nuốt lời. Vài ngày trước hầu hạ Thánh thượng tới nửa đêm, Thánh thượng mới đáp ứng việc này, ngươi sẽ cám ơn ta như thế nào?"

?

Hầu hạ nửa đêm. . . Dạ Kinh Đường ánh mắt cổ quái:

"Ta cũng chỉ áo vải chi thân, ngoại trừ một chút tiền tài, cũng không có đem ra được đồ vật nào. Vài ngày trước thăm dò qua ý Tĩnh Vương, xem có thuận tiện để cô nương được tự do hay không, kết quả bị Tĩnh Vương gióa huấn, aizz. . ."

Đại Ngụy Nữ Đế ánh mắt kinh ngạc:

"Ngươi hướng về Tĩnh Vương muốn ta?"

Muốn ta? Dạ Kinh Đường cảm thấy cô nương này là thật táo bạo, lắc đầu nói:

"Cô nương đừng hiểu lầm, chỉ là nhìn cô nương sầu bạc đầu, muốn nghĩ biện pháp giúp ngươi thôi."

Đại Ngụy Nữ Đế biết Dạ Kinh Đường mở miệng nói lời này, khẳng định bị muội muội nàng dọn dẹp không nhẹ, lắc đầu thở dài:

"Ngươi thật đúng là tiểu tử ngốc, hoàng thành đại nội, đâu

phải nơi muốn đi liền đi. Ta ở chỗ này rất tự tại, cũng không muốn rời đi, về sau đừng đánh loại ý nghĩ xấu này."

Dạ Kinh Đường xác thực bất lực, đối với cái này chỉ là cười cười.

Chương 337 - Không Nên Tự Suy Nghĩ

Chương 337. Không Nên Tự Suy Nghĩ

Đại Ngụy Nữ Đế dựa vào rào chắn, dò hỏi:

"Đao pháp lần trước, suy nghĩ như thế nào? Có thể tìm được phương pháp phá giải Đồ Long Lệnh chưa?"

Dạ Kinh Đường thời điểm lần thứ nhất đánh Trình Thế Lộc, dùng chính là đao tay phải, kỳ thật đã mò tới điểm manh mối, đối với cái này đáp lại:

"Đá chân xác thực không có cách nào phá chiêu, đổi tay phải dùng Bát Bộ Cuồng Đao, lấy cùi chỏ đỡ sống đao, ta cảm giác liền có thể vững vàng đón đỡ Đồ Long Lệnh, trước mắt còn không có phát hiện vấn đề."

"Có muốn ta cùng ngươi luyện một chút hay không?"

Dạ Kinh Đường thật muốn luyện một chút, nhưng ở Thừa An ngoài hiển nhiên không tiện, lắc đầu nói:

"Luận bàn chờ lần sau đi, nơi này là tẩm cung thiên tử, cãi nhau ầm ĩ quấy nhiễu cung nhân ảnh hưởng không tốt."

Đại Ngụy Nữ Đế thấy vậy cũng không có kiên trì, ngược lại nhắc nhở:

"Thánh thượng nói, cái Minh Long Đồ này chỉ có thể tu luyện từng bước, ngươi về sau phải chú ý một chút, chớ đi đường rẽ."

Dạ Kinh Đường nghe được cái này, biểu lộ ngưng trọng mấy phần, dò hỏi:

"Cô nương giải thích lời ấy thế nào?"

"Minh Long Đồ mặc dù huyền diệu, nhưng nói trắng ra là vẫn là một trang giấy, ghi lại kỳ môn bí thuật. Chỉ cần học xong, Minh Long Đồ không có ở trên thân cũng có thể luyện, ngươi hẳn là đã nhìn ra rồi?"

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt Ngọc Hổ cô nương:

"Xác thực như thế, sau đó thì sao?"

"Cái này cùng quyển sách khá giống, tri thức vốn là tồn tại ở giữa thế gian, sách chỉ là công cụ Phát hiện, ghi chép, truyền thừa, mà không phải sách sáng tạo ra tri thức."

Đại Ngụy Nữ Đế nhìn về phía tinh không:

"Minh Long Đồ cũng là như thế. Trên đời này vốn là có trường sinh pháp, Minh Long Đồ ghi chép chỉ là một con đường đi được tiền nhân phát hiện ra; chỉ cần tìm được con đường này, coi như không có Minh Long Đồ, cũng có thể trường sinh bất lão."

Dạ Kinh Đường cảm thấy thuyết pháp này có chút đặc biệt, suy nghĩ một chút nói: "Ý tứ chính là, không có Minh Long Đồ, cũng có thể tự hành suy nghĩ ra những cái pháp môn bí thuật vận khí kia?"

Đại Ngụy Nữ Đế gật đầu:

"Trên lý luận mà nói thì là như thế. Nhưng pháp môn vận khí võ học thế tục, đều là không giống nhau chút nào, mà Minh Long Đồ phức tạp gấp trăm ngàn lần, càng là khó hơn nhiều. Đã từng có rất nhiều kỳ tài tập võ, tại dưới tình huống thiếu thốn Minh Long Đồ, thử tự hành lĩnh hội pháp môn."

Dạ Kinh Đường luyện qua hai tấm đồ ngọc cốt, Long Tượng, có thể xác định Minh Long Đồ là một bộ pháp môn, mỗi tấm đồ đều là chi nhánh, xâu chuỗi lẫn nhau là có thể hòa làm một thể, nếu như ngộ tính thật tốt, xác thực có khả năng đem vận khí mạch lạc của cái Minh Long Đồ khác suy luận ra, nhưng công trình nguy hiểm quá lớn, hắn trước kia đều không có nghĩ tới phương diện này qua.

"Trong lịch sử đã có người thành công chưa?"

"Minh Long Đồ sở dĩ là chí bảo độc nhất vô nhị, chính là bởi vì phía trên ghi lại, là lộ tuyến chính xác duy nhất trước mắt, luyện sẽ không phải đi đường rẽ. Mà tự hành tìm tòi đường đi, mỗi một bước đều là đánh cược mạng sống, chỉ cần một bước đi nhầm, mang tới ảnh hưởng đều khó mà đoán trước."

Đại Ngụy Nữ Đế nhìn về phía thân thể Dạ Kinh Đường:

"Minh Long Đồ là bí pháp cải biến thể phách, không dựa theo lộ tuyến chính xác để đi, thân thể tự nhiên là sẽ thay đổi không bình thường. Trong lịch sử thì số người nếm thử cũng nhiều không kể hết, tẩu hỏa nhập ma phát cuồng chết bất đắc kỳ tử đều đã tính vận khí tốt.

"Người xui xẻo trong đó, luyện tới mức toàn thân xơ cứng, tay không thể động và miệng không thể nói, bị nín chết; xương cốt làn da tan đi, từ trong ra ngoài nát sạch sẽ; tiền triều liền có một tên thái giám, muốn tự hành tìm tòi cách mọc ra bộ phận ở Dục Hỏa Đồ, kết quả toàn thân mọc đầy thịt u cục, khi chết căn bản nhìn không ra hình người. . ."

Dạ Kinh Đường nhíu nhíu mày, nghe đều tim đập nhanh:

"Sử thượng không có một người thành công qua?"

Đại Ngụy Nữ Đế gật đầu:

"Không có, vận khí tốt còn có thể sống đến thọ hết chết già, mà người chấp mê bất ngộ, toàn bộ đều đột tử không ngoại lệ. Cho nên tại mấy trăm năm trước, tự hành suy nghĩ Minh Long Đồ, liền đã thành cấm kỵ đỉnh tiêm trong võ giả, chỉ có người không thể sống nổi nữa, mới tìm cách đó."

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu như có điều suy nghĩ:

"Ta về sau tất nhiên ghi nhớ."

Hai người chuyện phiếm hai câu, về sau bởi vì đã vào đêm, Dạ Kinh Đường cũng không ở lâu, rất nhanh cáo từ rời đi.

Đại Ngụy Nữ Đế tựa ở bên hồ đưa mắt nhìn, cho đến khi Dạ Kinh Đường rời đi, mới âm thầm hít một tiếng, vung lên một sợi tóc dài nhìn một chút. . .

Một bên khác, Cảnh Phúc Cung.

Đông Phương Ly Nhân thân mang áo mãng bào màu bạc, lẻ loi một mình đứng tại lương đình trong ao hoa sen, ngước mắt nhìn ánh trăng, dung mạo quý khí thong dong, giống vương gia ổn trọng như đêm trăng một mình suy nghĩ quốc gia đại sự.

Nhưng trong nội tâm, lại một mực hồi ức cảm giác hôn lúc trước.

Bản vương vậy mà hôn hắn một cái. . .

Tuy nói hắn không phải cố ý, nhưng lần trước xem hết thân thể nàng, biết kinh sợ; lần này hôn xong, lại giống như không có việc gì. Đây là biết bản vương sẽ không phạt hắn, càng ngày càng lấn tới. . .

. . .

Chính suy nghĩ lung tung, có cung nữ chạy chậm tới, bẩm báo nói:

"Điện hạ, Dạ công tử chuẩn bị xuất cung, để tiểu tỳ đến hỏi một chút, điện hạ có an bài gì không, muốn hắn hộ tống điện hạ về vương phủ hay không."

Đông Phương Ly Nhân nhíu nhíu mày:

"Hắn không luyện công tại Minh Long Đàm?"

"Điện hạ không tại đấy, Dạ công tử lo lắng va chạm Thánh thượng."

". . ."

Đông Phương Ly Nhân cùng tiến cung, kỳ thật cũng là sợ nàng không ở đó, tỷ tỷ tâm tư khó dò, làm ra chút sự tình khác người.

Dạ Kinh Đường biết phân tấc, trong nội tâm nàng thật hài lòng, nhưng nhớ tới vừa rồi tiếp xúc thân mật, thực sự không có ý gặp mặt Dạ Kinh Đường, liền phân phó nói:

"Để hắn tự rời cung đi, bản vương hôm nay ngủ lại trong cung."

"Vâng."

Đông Phương Ly Nhân hơi suy nghĩ, lại nghĩ tới mới vừa rồi cùng Dạ Kinh Đường nói chuyện chính sự, mở miệng nói:

"Ngươi đi ra ngoài đi

"Vâng."

Đông Phương Ly Nhân đợi cung nữ thối lui, về sau lại lần nữa nhìn về phía ánh trăng hồ sen, hơi trầm mặc, từ trong tay áo lấy ra một cái ngọc trâm nhẹ nhàng vuốt ve. . .

Chương 338 - Xem Quần Áo

Chương 338. Xem Quần Áo

Ánh trăng trên đầu cành.

Dạ Kinh Đường cùng chim chim đi bộ trở về, ven đường mượn ánh trăng, vẫn đánh giá « Bí sử hương diễm » trong tay.

Khúc nhạc dạo ngắn phát sinh lúc tiến cung, mặc dù còn lâu mới có được xung kích lớn như lần trước chính diện nhìn thấy da thịt ngây ngốc, nhưng cuối cùng cũng khơi gợi lên chút gợn sóng trong lòng.

Mà ngây ngốc nói tới hoàng trường tử, thì để trong lòng Dạ Kinh Đường sinh ra mấy phần phỏng đoán.

Hoàng trường tử chính là phế đế bị kéo xuống ngựa, dựa theo tin tức chính thức, hẳn là vẫn chưa được ban cho rượu độc hoặc là bệnh tật mà chết.

Phế đế làm người thừa kế Đại Ngụy danh chính ngôn thuận, không chết khẳng định là cái lý do lớn, vô luận phiên vương hay là địch quốc, chỉ cần có thể đem hoàng trường tử làm con tin, liền có khả năng nâng đỡ ra một cái hoàng đế bù nhìn của Đại Ngụy, từ đó danh chính ngôn thuận thảo phạt Nữ Đế.

Mà Tào công công là tử trung của Đại Ngụy, tương đương với ý chí của tiên đế, đồ đệ hắn ở kinh thành ngoi đầu lên, sự tình muốn làm có lẽ cùng phế đế có liên quan với nhau.

Thông qua những manh mối đã biết được cùng suy đoán này, trong lòng Dạ Kinh Đường dần dần hiện ra một đầu logic —— Ô

Vương lung lạc tàn đảng phế đế, muốn phục hồi Đại Ngụy chính thống, nhưng thực lực không đủ, mới đi tìm Bình Thiên Giáo nói chuyện hợp tác.

Coi như Bình Thiên Giáo có thể đáp ứng, Ô Vương bị ba mặt bao bọc, cũng không dám kéo đại kỳ tự lập làm đế, cho nên cần cái danh nghĩa đường đường chính chính.

Nếu như phế đế ở trong tay Ô Vương, Ô Vương liền có thể mượn danh hào 'Giúp đỡ Đại Ngụy', kích động cái phiên vương khác, danh chính ngôn thuận thảo phạt soán vị Nữ Đế.

Cho nên Ô Vương an bài rất nhiều đặc vụ, đi vào kinh thành âm thầm vận hành, ý đồ đem phế đế đón ra ngoài.

Lần này suy luận có chút qua loa, nhưng trước mắt xem ra khả năng này rất lớn.

Chỉ là trên tay không có nửa điểm chứng cứ, chính hắn đều không cách nào xác nhận điều phỏng đoán này là thật hay không, kế tiếp còn là phải tiếp tục tra. . .

Trong lúc vùi đầu suy tư, một người một chim về tới đường phố xưởng nhuộm.

Bóng đêm càng bao trùm khắp nơi, đường phố xưởng nhuộm còn đang trùng kiến, đã không thấy ai đi trên đường.

Dạ Kinh Đường tiến vào ngõ hẻm song quế, liền nghe đến chỗ sâu ngõ nhỏ truyền đến mùi thuốc đông y, nghĩ nghĩ, đừng ở bên ngoài cổng, muốn nhìn Ngưng nhi tỷ tỷ một chút, xem nàng đang làm cái gì.

Phòng chính cửa đóng, có tiếng hít thở yếu ớt, thoạt nhìn là đã ngủ.

Mà bên trong căn phòng phía tây của hắn, đèn sáng lửa, nhưng

không có âm thanh, chỉ có thể từ bên trên giấy dán cửa sổ, nhìn thấy một cái nữ tử vóc người cao gầy đứng tại trước gương đồng, xoay qua xoay lại ngắm nhìn thân thể, còn dùng tay chỉnh chỉnh dưa hấu. . .

Thùng thùng ~

? !

Dạ Kinh Đường hơi sững sờ, đem chim chim chuẩn bị tiến vào nhà nhỏ ấn xuống, chỉ huy nó đi tới cửa ngõ canh gác, sau đó lấy thân pháp siêu phàm rơi vào trước cửa, đi vào bên ngoài phòng của mình. . .

Hơi sớm trước đó

Sau khi Lạc Ngưng từ ngoài thành trở về, liền làm xong cơm, đem đơn thuốc từ chỗ Vương phu nhân nấu lên.

Chờ Vân Ly cơm nước xong xuôi viết xong bài tập, về sau thấy Dạ Kinh Đường chậm chạp không có trở về, hai người đi ngủ trước.

Nhưng nam nhân đêm không về ngủ, không chừng còn cùng nữ vương gia khoái hoạt tại trên giường rồng, Lạc Ngưng cùng tiểu tặc ở chung lâu như vậy, sao có thể ngủ được.

Trằn trọc không buồn ngủ, Lạc Ngưng liền đứng dậy đi tới căn phòng phía tây, ngồi xuống tại bên cạnh giường, từ trong ngực lấy ra gói nhỏ tơ lụa dò xét.

Gói nhỏ lớn chừng bàn tay, bên trong chứa hai bộ đồ lót, cộng vải vóc của 2 bộ lại, khả năng còn không bằng một cái quần dài.

Lạc Ngưng từ bên trong lấy ra một chiếc áo lót, triển khai dò

xét, chính là tạo hình tam giác, không biết từ cái thủ pháp gì dệt thành, nhìn cực kỳ thiếu vải rất mỏng có thể nhìn xuyên thấu, trừ ra hai đóa hoa mãu đơn che chắn hai điểm mấu chốt của quả dưa hấu, địa phương khác chỉ có tác dụng trang trí, để lộ không sót một cái gì. . .

Trên gương mặt lãnh diễm của Lạc Ngưng hiện ra ba phần ghét bỏ, lại lấy ra chiếc quần lót —— cũng là tạo hình như vậy, hơn phân nửa là mỏng manh xuyên thấu, còn ngay cả cái mông đều không ôm chọn được. . .

Thật sự là đồi phong bại tục!

Tại sao nữ nhân có thể mặc loại đồ vật này. . .

Lạc Ngưng tốt xấu xuất thân danh môn Giang Châu, lại đảm nhiệm giáo chủ phu nhân tại Bình Thiên Giáo, làm sao cũng coi như phu nhân giang hồ hào môn; nhìn thấy loại đồ lót mà ngay cả hoa khôi mặc đều mắc cỡ chết người này, toàn thân đều là nổi da gà, nghĩ trực tiếp muốt vất đi, tránh cho bị tiểu tặc trông thấy tai họa nàng.

Nhưng rất đắt nha. . .

Chế tác cũng xác thực không tầm thường, thiên y vô phùng, cảm nhận cũng cực giai. . .

Nếu không cầm đi cho Tam Nương mặc, nàng tương đối mạnh bạo. . .

Không đúng, cái này không phải là tiếp tế lương thực cho quân địch sao. . .

Chương 339 - Thật Đẹp

Chương 339. Thật Đẹp

Lạc Ngưng dò xét tiểu y khó coi một lát, mặc dù đáy lòng rất ghét bỏ, nhưng lại không ai trông thấy, ngẫm lại vẫn là đứng dậy cởi váy dài màu xanh cùng cái yếm, đem quần áo tam giác xuyên thấu gắn vào Tiểu bên trên Tây Qua, buộc lên sợi dây phía sau lưng và chỗ cổ.

Sau khi mặc xong, Lạc Ngưng duyên dáng yêu kiều nhìn trái nhìn phải tại trước gương đồng, nhìn quả dưa hấu của mình không được che hết, chỉ che được hai hạt đậu, lộ ra hai bên mép trái phải.. .

". . ."

Lông mày Lạc Ngưng nhíu chặt, cảm giác trong gương chính là cái yêu nữ không biết xấu hổ, nếu để Bạch Cẩm nhìn thấy, chắc chắn sẽ chỉ về phía nàng giáo huấn nàng không đứng đắn, tiểu tặc nhìn thấy đoán chừng cũng liền sẽ hai mắt tỏa ánh sáng. . .

Lạc Ngưng đưa tay lắc lắc Tiểu Tây Qua, ngoài ý muốn phát hiện cái tiểu y này nhìn xem không đứng đắn, cảm giác mặc vào còn rất tốt, ngẫm lại liền cầm lên cái quần lớn chừng bàn tay, mặc vào người, buộc lại cái nơ hình con bướm ở sau mông.

Sau khi mặc tử tế, Lạc Ngưng còn chưa kịp thưởng thức, chỉ nghe thấy trong viện truyền đến bước chân, cùng tiếng tiểu tặc thấp giọng la lên:

"Lạc nữ hiệp?"

? !

Lạc Ngưng kinh hãi vai khẽ run, luống cuống tay chân đem váy kéo tới, nhỏ giọng nói:

"Vân Ly vừa nằm ngủ, ta sắc thuốc cho ngươi, tại phòng bếp. . ."

Kẹt kẹt ——

Vừa cầm lấy váy, cửa phòng bị trực tiếp đẩy ra.

Lạc Ngưng hiện tại cảm giác mình không mặc gì còn tốt hơn mặc thế này, thấy thế vội vàng lăn đến trên giường, dùng chăn mỏng che lại thân thể, ánh mắt hơi có vẻ sợ hãi:

"Tiểu tặc, ta đang thay y, ngươi chớ vào. . ."

Dạ Kinh Đường đẩy cửa ra, liền thấy bóng trắng lăn vào chăn mền, bước chân hơi ngừng lại, lại đi đến, đóng cửa lại.

? !

Lạc Ngưng thấy thế tức giận đến không nhẹ, nhưng sợ Vân Ly nghe thấy, chỉ có thể thấp giọng nói:

"Tiểu tặc, ngươi muốn tức chết ta hay sao? Ngươi mau đi ra!"

Dạ Kinh Đường đóng cửa lại, đáy mắt không có tà niệm chút nào, mang theo ba phần ngưng trọng đi về giường chiếu:

"Vừa rồi tìm hiểu một chút tin tức, muốn thương lượng với Lạc nữ hiệp một chút. . ."

Lạc Ngưng sợ Dạ Kinh Đường nhìn thấy nàng mặc không đứng đắn, trong lòng tràn đầy quẫn bách, cắn răng nói:

"Tiểu tặc, ngươi còn như vậy, ta về sau đều không để ý

ngươi!"

"Ta nói chính sự, đừng nghĩ loạn nhữ. Ta cảm giác sự tình Ô Vương thế tử, cùng phế đế có quan hệ. . ."

Lạc Ngưng nào có tâm tư nghe những việc này, cả giận:

"Ngươi đi ra ngoài trước, để cho ta mặc quần áo vào!"

Dạ Kinh Đường xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía giường chiếu:

"Ta không nhìn là được, việc này can hệ trọng đại, làm không tốt sẽ khiến cho thiên hạ đại loạn. . ."

Lạc Ngưng cẩn thận ngắm lấy bóng lưng tiểu tặc, thấy hắn không giống làm bộ, mới cẩn thận từng li từng tí buông ra đệm chăn, thò người ra cầm lấy váy đặt ở đầu giường.

Kết quả tiểu tặc chưa từng khiến người ta thất vọng, nàng vừa ngồi xuống, tiểu tặc trước mặt liền quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Dạ Kinh Đường quay đầu nhìn về phía giường chiếu, ngọn nến sáng chiếu khắp căn phòng, Ngưng nhi tỷ tỷ da trắng nõn nà, ngồi tại bên mép giường, tóc dài đen như mực được búi lại theo kiểu dáng đoan trang, trong đôi mắt đẹp hoa đào mang theo từng tia sương khói, lông mi thon dài có chút rung động, môi đỏ tươi có chút mở ra, hiện ra ba phần phảng phất hoàng luống cuống.

Hai quả dưa hấu trắng như mỡ dê được hai mảnh vai hình tam giác bao bọc, vải vóc không lớn nhưng tinh xảo dị thường, dưới ánh nến thậm chí tản ra ánh sáng tinh tế tỉ mỉ, có thể nhìn thấy đường vân hoa lá được phát họa tỉ mỉ, mông lung có thể thấy được làn da bên trong, đỉnh cao nhất là đóa hoa mẫu đơn che ở vị trí nhạy cảm. . .

Mà phía dưới bởi vì chăn mỏng che chắn, không nhìn thấy quá nhiều, chỉ có thể nhìn thấy bên eo có một sợi dây màu đen thắt nơ con bướm. . .

Dạ Kinh Đường mặc dù từ trong miệng Tam Nương nghe nói qua loại y phục rất lớn mật này, nhưng thật tận mắt nhìn thấy, mới phát hiện đồ này có giả cao như vậy thật không phải không đạo lý, chỉ là họa tiết tính xảo như này đã quá đủ, nào chỉ là lớn mật, hoàn toàn để nam nhân nhìn thấy thì mệnh môn khởi xướng tấn công mạnh. . .

Lạc Ngưng phát hiện Dạ Kinh Đường xoay người lại, cũng sửng sốt, sắc mặt đỏ lên như máu, thẹn quá hoá giận, muốn tìm bội kiếm giết người diệt khẩu.

Dạ Kinh Đường đi vào trước mặt ngồi xuống, nắm chặt cổ tay Lạc Ngưng, quan sát tỉ mỉ:

"Thật đẹp mắt, mặc vào thì cũng đã mặc rồi, thẹn thùng cái gì? Lại không có người nào chê cười ngươi."

Lạc Ngưng lòng tràn đầy xấu hổ vô cùng, cắn răng giải thích:

"Ta sao lại mặc loại y phục không biết xấu hổ này? Ta là bốc thuốc cho ngươi, Vương phu nhân để cho ta đi giúp đỡ làm ăn, vì ngại ngùng, mới mua hai kiện. . ."

Chương 340 - Tên Sắc Phôi Này

Chương 340. Tên Sắc Phôi Này

Dạ Kinh Đường biết Ngưng nhi da mặt mỏng, gật đầu nói:

"Đúng đúng đúng, ném đi là lãng phí, mặc thử, bị ta không cẩn thận bắt gặp."

"Vốn chính là như thế, ngươi ra ngoài. . ."

"Ta muốn nhìn, sẽ không làm loạn."

"Ngươi. . ."

Lạc Ngưng muốn đem cái quần áo mắc cỡ chết người này thay đi, tiểu tặc lại không buông tay, không thể làm gì được, chỉ có thể làm ra biểu lộ 'Bi thương tâm chết', hai con ngươi rưng rưng nhìn về một bên.

Dạ Kinh Đường đều quen thuộc cái bộ dáng này, quan sát tỉ mỉ:

"Chế tác thật tốt, ta cảm giác cái này đẹp mắt hơn nhiều so với cái yếm. . ."

Lạc Ngưng nhịn một lát, ngược lại là nhớ ra cái gì đó, dò hỏi:

"Đúng rồi, hôm nay ta hỏi Vương phu nhân, Vương phu nhân nói. . . Nói. . ."

Lạc Ngưng tiến đến bên tai Dạ Kinh Đường, nói ra câu 'Làm nóng người', sau đó nói:

"Ta hỏi nàng làm sao làm, nàng để cho ta hỏi ngươi. Có phải không cần tới thật, cũng có thể giúp ngươi điều trị thân thể hay không?"

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, có chút buồn cười:

"Có thể ngược lại là có thể, chính là sợ ngươi không làm được."

Lạc Ngưng đều đã ngủ với nhau rồi, làm nóng người là cái gì mà không làm được, âm thanh lạnh lùng nói:

"Ngươi dạy ta đi rồi nói."

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn xuống bên ngoài, nhỏ giọng nói:

"Vân Ly có thể tỉnh hay không?"

Lạc Ngưng nháy nháy mắt, đem váy phủ lên, đứng lên nói:

"Ta đi đem Vân Ly điểm ngủ."

Dạ Kinh Đường thấy vậy tự nhiên không có ngăn cản, đang suy nghĩ việc việc mua một căn nhà lớn, kết quả là nhìn thấy Lạc nữ hiệp rón rén trở lại phòng chính, đóng cửa phòng, cắm lên chốt cửa. . .

Cùm cụp ~

Lại không động tĩnh.

? ?

Dạ Kinh Đường biểu lộ ngẩn ngơ, biết mình bị lừa rồi, đi ra cửa, nhìn qua phòng chính đen ngòm, thấp giọng nói:

"Lạc nữ hiệp?"

"Hừ ~ "

Trong phòng truyền đến một tiếng hừ nhẹ lạnh như băng, ý tứ đánh giá là —— tiểu tặc ngươi cũng có hôm nay.

Dạ Kinh Đường đứng ở trong sân, có chút buông tay, có chút bất lực.

Cũng may chờ giây lát, cửa phòng chính vẫn là mở ra, Lạc Ngưng từ bên trong đi tới:

"Ngươi nghĩ rằng ta nói không giữ lời giống như tiểu tặc nhà ngươi?"

Dạ Kinh Đường đầy mắt ý cười, đi đến trước mặt giữ chặt tay nàng dâu:

"Biết rồi, về sau ngươi không đáp ứng, ta tuyệt đối không ôm ngươi soi gương. . . Tê. . ."

. . .

Một bên khác, tẩm cung Thái hậu.

Thời gian càng về khuya, đèn đuốc ở giữa cung các thưa thớt, bên trong tẩm điện truyền ra một chút âm thanh bọt nước.

Rầm rầm ~~

Trong thính đường to như vậy sương mù tràn ngập, trong bồn tắm hình tròn trung tâm, Đông Phương Ly Nhân tựa lưng vào biên giới, dùng tay chơi đùa bọt nước trước người, con ngươi hơi có vẻ xuất thần, còn đang suy nghĩ tiếp xúc thân mật buổi chiều.

Thái hậu nương nương tựa ở bên cạnh, tư thái như quý phi uể oải, trò chuyện yến hội hôm nay:

" Số tuổi heo sữa quay, làm như thế nào mới có thể nếm ra? Bản cung cũng nếm, vừa dầu lại dính, không có cảm giác có cái gì đặc biệt. . ."

Hồng Ngọc ngâm tại trong bồn tắm, giúp Thái hậu nương nương vò lưng, giải thích nói:

"Quen tay hay việc. Bụng của Ô Vương thế tử kia, chỉ sợ một lần có thể ăn nguyên một đầu heo, ăn nhiều tự nhiên là có kinh nghiệm. . ."

Trong lúc nói chuyện phiếm, có cung nữ từ sau tấm bình phong đi vào, trong tay bưng lấy cái khay, bên trong đặt vào bản thư tịch bìa cứng, ánh mắt vô cùng cổ quái, nhưng lại không dám nói gì, chỉ là yên lặng đi vào bên cạnh bể tắm:

"Điện hạ, sách ngài muốn, Kỳ Lân các tìm được."

Đông Phương Ly Nhân lấy lại tinh thần, đưa tay từ trên khay cầm lần thư tịch, đang muốn lật xem, kết quả nhìn thấy bốn chữ rồng bay phượng múa trên bìa, trong nháy mắt hoàn hồn —— diễm hậu bí sử? !

Thái hậu nương nương liền dựa vào ở bên cạnh, lúc đầu chỉ là tùy ý quay đầu dò xét, nhưng vừa xem xét, ánh mắt liền đứng tại bên trên tên sách, mắt to chớp chớp.

(⊙_⊙)?

Đông Phương Ly Nhân cấp tốc đem tên sách che lại, nhìn về phía cung nữ đi tới:

"Làm càn! Bản vương cho ngươi đi Kỳ Lân các lấy sách, ngươi lấy được là cái gì thế?"

Cung nữ dọa đến khẽ run rẩy, ủy khuất a rồi nói:

"Tiểu tỳ để Kỳ Lân các Vương công công xác nhận qua thật nhiều lần. Vương công công nói chỉ có quyển này phù hợp yêu cầu điện hạ, ta liền lấy tới. . ."

Đông Phương Ly Nhân ánh mắt mờ mịt, còn tưởng rằng chỉ là danh tự có vấn đề, liền lật ra nhìn nội dung, kết quả 'Chương 01: khúc dạo đầu' liền viết:

Thế tử đa tình nửa đêm dò xét cung đình, gặp thiên mệnh kaf Thái hậu ở goá. . .

Thái hậu nương nương ở bên cạnh, nhìn thấy cái văn tự đại nghịch bất đạo này, đều sợ ngây người, đem sách lấy tới, ra vẻ uy nghiêm:

"Ai lá gan như thế lớn, dám nói về bản cung. . . A, là Yến Thái hậu nha, dọa bản cung nhảy một cái. . ."

Đông Phương Ly Nhân không hiểu thấu, cảm thấy khẳng định là cung nhân cầm nhầm sách, nhưng lật đến vị trí trung tâm, rất nhanh liền tìm được nội dung Dạ Kinh Đường cho nàng nhìn. . .

Tên sắc phôi này! !

Trong lòng Đông Phương Ly Nhân có ngọn lửa vô danh bùng cháy, lúc này liền muốn đi tìm Dạ Kinh Đường giằng co.

Nhưng Thái hậu nương nương hứng thú thịnh nồng, lại đem sách lật đến mở đầu:

"Quyển sách này viết vẫn rất kỹ càng, ngay cả cây ngân hạnh có mấy chạc cây đều biết, người viết sách tất nhiên tới qua Phúc Thọ cung."

Chương 341 - Thì Ra Dùng Như Thế Này

Chương 341. Thì Ra Dùng Như Thế Này

Đông Phương Ly Nhân quan sát tỉ mỉ khúc dạo đầu, quả nhiên phát hiện miêu tả tẩm cung Thái hậu trên sách, cùng Phúc Thọ hiện tại cung cơ bản giống nhau, mà ao Phượng trên sách, chính là cái bể nàng đang tắm. . .

Xem ra thật đúng là thư tịch tương quan với kiến trúc. . .

Nhưng sách ghi chép diện mạo kinh thành có nhiều như vậy, tại sao hắn phải chọn quyển này?

Chẳng lẽ lại là bởi vì bản này viết tương đối kỹ càng. . .

Đông Phương Ly Nhân vì tìm tòi hư thực, liền tựa ở trước mặt Thái hậu nương nương, quan sát tỉ mỉ chi tiết.

Mà Thái hậu nương nương, hiển nhiên không hứng thú đối với miêu tả kiến trúc thao thao bất tuyệt, nhìn xem tình tiết Yến Thái hậu đột phá cấm kỵ cùng nam tử riêng tư gặp mặt, ánh mắt cổ quái nói:

"A ~ Tuyên Thái hậu ở tiền triều có thanh danh rất lớn, không nghĩ tới bí mật như thế. . . dâm như thế. . ."

Đông Phương Ly Nhân cảm giác Thái hậu nương nương nhìn những 'Vết xe đổ' này không thích hợp, có thể là sợ Thái hậu học hỏi theo, nhắc nhở:

"Tuyên Thái hậu tại lúc Yến đế tuổi nhỏ lúc tham gia vào chính

sự, đắc tội không ít người, đây đều là loạn thần tặc tử giội nước bẩn, không thể coi là thật. . ."

Thái hậu nương nương lắc đầu nói:

"Sách này cũng không giống như thêu dệt vô cớ, ngươi nhìn tảng đá kia, bản cung trước kia cũng hiếu kì vì cái gì lại tạo hình như vậy, hiện tại mới phát hiện là Tuyên Thái hậu để cho người ta làm."

Trên sách mặc dù viết là sự tình gần hai trăm năm trước, nhưng Đại Ngụy tiếp tục sử dụng hoàng thành tiền triều, chỉ sửa chữa lại cũng không trùng kiến, những vật liệu đá quý chế tạo bể tắm, chỉ cần được bảo dưỡng một chút, dùng mấy trăm năm hoàn toàn không có vấn đề, cùng trên sách miêu tả không khác chút nào.

Đông Phương Ly Nhân thuận Thái hậu nương nương chỉ dẫn, nhìn về phía bệ đá dùng để dựa vào dưới tắm hạ, phát hiện có nửa tròn lõm.

Thái hậu nương nương nhìn thư tịch mấy lần, về sau lưng tựa biên giới bể tắm, hạ thấp người xuống một chút, nâng lên trắng nõn hai chân ở trong nước, bày ra một cái tư thế vô cùng. . . cảm thấy khó xử, như có điều suy nghĩ nói:

"Bản cung đã nói rồi, thì ra là ngồi như vậy, vừa vặn, không có cấn người chút nào. Chính là chân phải thả lỏng. . ."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy cái này tư thế không đúng lắm, nghĩ nghĩ, đi vào trước mặt Thái hậu nương nương, dựa theo tri thức học được trên nước mắt hiệp nữ, cánh tay xuyên qua đầu gối Thái hậu nương nương, đỡ tại biên giới bể tắm, cúi đầu nhìn xem mẫu hậu xinh đẹp động lòng người:

"Như vậy được chứ?"

"Như này. . ."

Thái hậu nương nương nửa nằm tại trong nước hồ, hai chân gác ở Ly Nhân trên cánh tay, vốn muốn nói vừa vặn, nhưng ngay lúc đó liền kịp phản ứng, cái tư thế này là đang làm gì. . .

!

Trong bồn tắm an tĩnh lại.

Đông Phương Ly Nhân sắc mặt chậm rãi đỏ lên, cấp tốc thu tư thế hồi đại nghịch bất đạo, đứng dậy ra khỏi bể tắm, cầm lấy áo choàng tắm che khuất tư thái linh lung uyển chuyển:

"Người tới, đem cái áo này đập đi, trùng tu một cái khác."

Thái hậu nương nương cũng là sắc mặt đỏ bừng, biểu lộ có chút cổ quái, từ trong bồn tắm đi ra, dùng chăn mỏng đem thân thể bao trùm:

"Đồ vật hai trăm năm trước, vô duyên vô cớ đập trùng kiến, nội vụ giám sẽ nói bản cung không cần kiệm, vẫn là giữ lại đi. Sách này viết xác thực kỹ càng, để tìm xem, nhìn còn có vật tương tự hay không. . ."

Đông Phương Ly Nhân cũng không biết nói cái gì cho phải, mặc vào áo bào, đi theo Thái hậu nương nương đi loạn trong cung, nghiên cứu nguồn gốc những dấu vết mà tiền triều để lại. . .

Húc nhật đông thăng, ánh sáng sớm vẩy vào bên trên giấy dán cửa sổ, chiếu sáng sách bút mực giấy nghiên cùng vật trang trí rùa đen nhỏ trên bàn.

Chim chim lông xù màu trắng, nằm trên bàn đồ ăn vặt trong mâm, nghiêng đầu bày ra cái tư thế tương đối khó chịu, ngủ giống như là heo.

Dạ Kinh Đường đứng tại trước gương đồng mặc y phục, ẩn ẩn có thể nghe được phòng chính sát vách, truyền đến tiếng hiền thê

lương mẫu đang dạy dỗ nữ nhi:

"Còn không mau dậy, mặt trời chiếu tới cái mông. . ."

"Sư nương, cái yếm của ta đâu. . ."

"Xuỵt! Không biết xấu hổ. . . Kinh Đường ca của ngươi tại sát vách. . ."

"Ha ha ~ "

. . .

Mặc dù không phải thật sự là một nhà ba người, nhưng cảm giác này vẫn là để người rất hạnh phúc.

Chỉ là nghĩ đến phần hạnh phúc này, vốn nên thuộc về Bình Thiên giáo chủ, trong lòng Dạ Kinh Đường lại nhiều thêm mấy phần áp lực.

Khuya ngày hôm trước trở về, bởi vì sự tình hôm qua tương đối nhiều, đều không có đi thăm viếng Tam Nương thương thế chưa lành.

Dạ Kinh Đường sau khi ăn mặc chỉnh tề, liền cùng Lạc nữ hiệp tạm biệt, dắt ngựa đi khỏi nhà, trước tiên muốn đi Thiên Thủy Kiều nhìn xem, lại đi tra việc của Ô Vương thế tử.

Nhưng vừa khiêng chim chim ra đường phố xưởng nhuộm, liền phát hiện đối diện có một thớt khoái mã lao vùn vụt tới, là bộ khoái Hắc Nha, xa xa liền la lên:

"Dạ công tử."

Chương 342 - Đường Hầm

Chương 342. Đường Hầm

Dạ Kinh Đường ruổi ngựa đi vào trước mặt dò hỏi:

"Là Tĩnh Vương tìm ta?"

Hắc Nha bộ khoái chắp tay thi lễ:

"Vừa rồi Tĩnh Vương đưa tin, để Dạ công tử lập tức đi Phúc Thọ cung, không được chậm chễ."

Dạ Kinh Đường hơi nghi hoặc một chút, nhưng mà ngây ngốc triệu kiến, hắn cũng không thể chốn, chỉ có thể để chim chim đi Bùi gia giúp hắn báo cái bình an, hắn thì phi mã đi đến hoàng thành.

Bởi vì không phải lần đầu tiên tiến cung, cũng được xưng tụng quen thuộc, Dạ Kinh Đường đem ngựa dừng ở ngoài hoàng thành, cầm bảng hiệu tiến vào bên trong, tự đi xuyên qua hành lang cung các, đi tới ngự hoa viên ở gần Phúc Thọ cung.

Phúc Thọ cung tương đối ít người, Hồng Ngọc đứng tại bên ngoài cửa cung chờ đợi, nhìn thấy Dạ Kinh Đường đang bước nhanh tới, liền vội vàng tiến lên:

"Dạ công tử, ngươi đã tới rồi."

Dạ Kinh Đường đi vào trước mặt, hơi dò xét, đã thấy bên trên váy cung nữ này còn dính chút bùn đất, dò hỏi:

"Chuyện gì xảy ra?"

Hồng Ngọc mang theo Dạ Kinh Đường đi vào trong cung, ven đường giải thích nói:

"Hôm qua thời điểm Tĩnh Vương cùng Thái hậu nương nương tắm rửa, phát hiện quyển sách, bên trong viết thật nhiều bí văn trong cung, Thái hậu nương nương nửa đêm thăm dò. . ."

Dạ Kinh Đường nghe được cái này, liền đoán được ngây ngốc khẳng định là phát hiện « diễm hậu bí sử », nhưng mà nhìn tình huống thì có vẻ ngây ngốc không có nổi giận, hắn cũng không có chút chột dạ, đi theo Hồng Ngọc rẽ trái rẽ phải, đi tới tẩm điện Phúc Thọ cung.

Lúc đầu bên ngoài tẩm điện sạch sẽ gọn gàng, giờ đây chất thành một đống bùn đất đá vụn. Trong một cái phòng, có mấy cái cung nữ đang đứng, đang dùng cuốc đào đất xẻng đất, đã đào ra cái hố to trên mặt đất.

Đông Phương Ly Nhân dáng người cao gầy, đứng tại dưới mái cong cung các, cầm trong tay quyển sách, đang hết sức chăm chú nghiên cứu.

Thái hậu nương nương châu tròn ngọc sáng, thì mặc quần áo ở nhà, nhìn qua hố to trong phòng, vẻ mặt hứng thú thịnh nồng.

Dạ Kinh Đường dò xét vài lần, về sau đi vào trước mặt chắp tay thi lễ:

"Điện hạ?"

Đông Phương Ly Nhân nghe tiếng cấp tốc khép thư tịch lại, xoay người lại, đưa tay ra hiệu:

"Dạ Kinh Đường, đây chính là sách mà ngươi dùng để học tra án?"

Dạ Kinh Đường rất thẳng thắn gật đầu:

"Không sai, phía trên này viết rất kỹ càng về kiến trúc kinh thành, chắc điện hạ cũng nhìn ra được điểm đó.”

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy sách này đem việc giữa nam và nữ còn viết kỹ lưỡng hơn nhiều, nhưng tối hôm qua bồi tiếp Thái hậu nương nương tìm di tích cũ trên sách, xác thực rất thú vị, nàng cũng không nói cái gì, quay đầu ra hiệu về cái hố trong gian phòng:

"Trên sách nói rất nhiều đồ vật, xác thực đều rất chuẩn, còn nói phía dưới này có một cái địa đạo, thông hướng phủ thế tử tiền triều, nhưng trong cung cũng không ghi chép việc này, ngươi cảm thấy là thật hay là giả?"

Dạ Kinh Đường nhìn qua « diễm hậu bí sử », biết kia là địa đạo Thái hậu dùng để yêu đương vụng trộm, suy nghĩ một chút nói:

"Phủ thế tử ở trên sách, tại phụ cận Văn Đức Kiều, từ nơi này đào tới đó là một công trình quá lớn, ta cảm giác tính chân thực không cao."

Thái hậu nương nương nghe thấy hai người trò chuyện thì quay đầu, phát hiện Dạ Kinh Đường tới, liền bày ra dáng vẻ nương nương đoan trang uy nghi, chậm rãi đi đến trước mặt:

"Bản cung cảm thấy việc này cũng không phải là giả, hôm qua tại trong ao phượng. . ."

"Thái hậu!"

Đông Phương Ly Nhân sợ Thái hậu nương nương đem tối sự tình hôm qua ‘Mẫu nữ bày tạo hình’ nói ra, vội vàng đi vào trước mặt, như là nữ nhi hiếu thuận vịn tay thái hậu:

"Nơi này tro bụi lớn, ngài về trong điện nghỉ ngơi trước, chờ đào xong ta để cho người ta mời Thái hậu tới."

Thái hậu nương nương tự nhiên không chịu đi:

"Trong cung có thể đem người ta ngạt chết, bản cung ở ở chỗ này nhìn xem, lại không có gì đáng ngại. Ngươi muốn nói chuyện với Dạ Kinh Đường, thì cứ nói là được, mẫu hậu lại không quấy rầy ngươi."

Đông Phương Ly Nhân nghe được lời nói đầy ám chỉ của Thái hậu, ánh mắt củ nàng có chút cổ quái, nhưng cũng không thể giải thích, liền nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Gọi ngươi tới hỗ trợ, ngươi chỉ đứng xem thôi sao."

Dạ Kinh Đường cười cười, cũng không nhiều lời, đi vào trong gian phòng, để mấy cái cung nữ vô cùng đáng thương thối lui, nhảy đến trong hố sâu nửa người, dùng chân bước lên, sau đó rút ra Ly Long Hoàn Thủ Đao, cắm vào bùn đất, dùng bàn tay xoay một vòng rồi ép xuống.

Xoạt ~~

Lưỡi đao giống như cắm vào cát đất, lún xuống từng chút từng chút, cho đến khi gần lún tới chuôi đao, mới đột nhiên dừng lại.

Dạ Kinh Đường cẩn thận cảm giác bên dưới:

"Phía dưới có phiến đá, đoán chừng thật có đồ vật nào đó."

Nói xong hắn đem cái xẻng nhận lấy, đào bơi một lúc, rất nhanh lộ ra một tảng đá màu xanh.

Chương 343 - Khám Phá Đường Hầm

Chương 343. Khám Phá Đường Hầm

Lòng hiếu kỳ của Thái hậu nương nương rất nặng, thăm dò dò xét tại cửa ra vào:

"Phía dưới chính là địa đạo?"

Dạ Kinh Đường ngồi nửa người xuống, dùng tay gõ đánh phiến đá, phát ra tiếng vang ~~ Thùng thùng, gật đầu nói:

"Phiến đá dày khoảng ba tấc, phía dưới là trống không, hẳn là địa đạo."

Đông Phương Ly Nhân đi vào trong phòng, cau mày nói:

"Trong cung xuất hiện đường hầm, sự tình cũng không nhỏ, mở ra nhìn xem phía dưới có phong kín không."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, đem cái xẻng nhét vào trong phòng, phất phất tay:

"Các ngươi đứng xa một chút."

Đông Phương Ly Nhân hơi có vẻ nghi hoặc, thối lui ra khỏi ngoài cửa:

"Ngươi làm cái gì?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy cái phiến đá này rất lớn, cũng không có thời gian chậm rãi đào, đứng tại trong hầm đề khí, sau đó giơ

bàn tay lên, đột nhiên đập vào bên trên phiến đá.

Bành ~

Két ——

Phiến đá dưới chân xuất hiện như vết rạn.

Thái hậu nương nương cảm giác bàn chân đều tê dại, vội vàng lui lại, núp ở phía sau Đông Phương Ly Nhân.

Đông Phương Ly Nhân thì trừng lớn con ngươi, nhắc nhở:

"Ngươi sẽ bị thương tay đó."

Dạ Kinh Đường chính là sợ tổn thương tay, mới dùng chưởng kích, lập tức lại lần nữa đề khí, liên tục vỗ xuống ba chưởng:

Bành bành ~

Oanh ——

Cuối cùng một chưởng rơi xuống, phiến đá chia năm xẻ bảy, mang theo đất vụn sụp đổ xuống dưới.

Dạ Kinh Đường cấp tốc vọt lên, vững vững vàng vàng rơi vào ngoài cửa.

Rầm rầm ——

Đợi đến tất cả tiếng trong phòng đều kết thúc, có thể thấy được giữa phòng xuất hiện cái lỗ lớn rộng năm thước vuông, mượn tia sáng phía ngoài, có thể trông thấy vách đá ở phía dưới.

Thái hậu nương nương thấy vậy, muốn đi vào dò xét, nhưng Đông Phương Ly Nhân sợ có cơ quan, đem nàng kéo lại.

Dạ Kinh Đường chờ đợi một lát, không thấy có bất kỳ dị dạng

nào, mới dẫn theo đao đi tới cửa hang, dò xét ở bên trong, có thể thấy được nơi đây chính là phần cuối cùng địa đạo, mà phía dưới là một cái cầu thang kéo xuống dưới, tối đen như mực, không biết thông hướng nào.

"Thông đạo này thoạt nhìn không có bị phá hỏng, chỉ là đem cửa vào phong."

Dạ Kinh Đường nói, từ bên hông lấy ra cây châm lửa, thổi đốt lên, về sau ném đi về chỗ sâu địa đạo.

Cộc cộc cộc ~~

Cây châm lửa lăn xuống cầu thang, liền lăn xuống chỗ sâu, cho đến khi dừng lại vẫn lóe lên ánh lửa như cũ:

"Xem ra có lỗ thông khí, đi vào hẳn là sẽ không bị nín chết."

Đông Phương Ly Nhân nghe đến đó, hơi có vẻ ngoài ý muốn, đi vào trước mặt nhìn một chút:

"Ngươi xuống mộ?"

"Ừm?"

Dạ Kinh Đường ngẩng đầu, không hiểu thấu.

Đông Phương Ly Nhân giải thích nói:

"Trong nha môn nắm có mấy người đào hầm, mỗi lần khám phá hầm đều dùng lửa để thử, đây là thói quen của người đào hầm."

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn về phía địa đạo khả năng hai trăm năm chưa từng mở ra, dò hỏi:

"Là trực tiếp phong bế, hay là vào xem?"

Đông Phương Ly Nhân khẳng định phải đem địa đạo phong kín, không thì Thái hậu nương nương ngày nào đó ý tưởng đột phát, từ nơi này vụng trộm chạy ra ngoài chơi thì phiền toái.

Nhưng trước lúc phong kín, nàng vẫn là muốn nhìn xem thông đạo này dẫn tới đâu, liền mở miệng nói:

"Ngươi mang bản vương đi xuống xem một chút."

Dạ Kinh Đường quan sát tỉ mỉ cấu tạo lòng đất, có thể xác định chỉ là thông đạo dưới lòng đất đơn thuần, liền đã rơi vào trong đó.

Đông Phương Ly Nhân để cung nữ lấy ra hai ngọn đèn cung đình, cũng đi theo nhảy vào.

Mà Thái hậu nương nương nhìn thấy cảnh này, có chút không vui, đi tới bên ngoài cửa động, cúi đầu nói:

"Các ngươi liền đem bản cung ném chỗ này sao?"

Đông Phương Ly Nhân biết Thái hậu nhàn rỗi nhàm chán, lòng hiếu kỳ rất nặng, kiểm tra trái phải địa đạo, không có phát hiện dị dạng, liền phi thân mà lên, ôm lấy eo Thái hậu nương nương, đã rơi vào trong địa đạo.

Hồng Ngọc thấy thế, cũng muốn nhảy xuống, kết quả Thái hậu nương nương nghiêm túc nói:

"Ngươi thành thật đợi, nếu là địa đạo sập, nhanh để cho người đến đào bản cung."

"Nha."

Hồng Ngọc hậm hực rụt trở về.

Dạ Kinh Đường vì lý do an toàn, không để cho hai người cùng đi bên cạnh, đưa tay ra hiệu:

"Ta đi trước dò đường, xác định không có vấn đề, điện hạ cùng nương nương lại đuổi theo, có biến liền rút lui, không cần phải để ý đến ta."

Đông Phương Ly Nhân đem đèn cung đình đưa cho Dạ Kinh Đường, sau đó dẫn theo đèn che chở Thái hậu nương nương, đi theo sau giữ một khoảng cách an toàn. . .

Chương 344 - Dẫn Trai Vào Cung Chỉ Là Phụ

Chương 344. Dẫn Trai Vào Cung Chỉ Là Phụ

Đạp đạp ~

Ba tiếng bước chân rơi vào trong địa đạo phong bế trăm năm.

Con đường bằng đá chôn sâu dưới lòng đất tĩnh mịch, rộng cao đều là chừng hai mét, hai bên là do gạch đá xây thành, đỉnh chóp là hình vòm, tu kiến kiên cố dị thường.

Dạ Kinh Đường nhấc lên đèn cung đình, quan sát tỉ mỉ gạch đá ở địa đạo, lại dùng vỏ đao nhẹ nhàng đánh mặt đất, xác định cục gạch thật giả cùng trình độ kiên cố, có thể thấy được nó rắn chắc dị thường, nhìn còn có thể sử dụng bình thường.

Đông Phương Ly Nhân trong tay dẫn theo đèn, cũng đang đánh giá chi tiết cửa vào địa đạo, đi theo Dạ Kinh Đường chậm rãi hành tẩu.

Thái hậu nương nương nhìn qua địa đạo đen ngòm tĩnh mịch, có một chút chột dạ, đi theo phía sau cái mông Ly Nhân, nhưng vừa đi vào trong mấy bước, lối vào liền có một đạo thân ảnh rơi xuống, kêu gọi nói:

"Thái hậu nương nương."

Dạ Kinh Đường quay đầu nhìn lại, đã thấy người đến là cung nữ trung niên thắt lưng treo lấy quan đao, lần thứ nhất vào cung đã gặp qua, là tiểu đầu lĩnh hoàng thành ám vệ Dương Lan, chuyên môn phụ trách an toàn tẩm cung Thái hậu, hắn cũng là bởi vì có

người này mới không tới cây ngân hạnh đào bảo tàng.

Thái hậu nương nương vốn đang rất khẩn trương, quay đầu nhìn thấy có người chạy tới, có chút hậm hực:

"Nơi này hai trăm năm không có mở ra, cũng sẽ không xảy ra chuyện, ngươi ở bên cạnh, bản cung không có khẩn trương chút nào, đi bên ngoài chờ, thật xảy ra chuyện rồi lại đến cứu bản cung."

Dương Lan kiểm tra tình huống cửa vào địa đạo, có thể nhìn ra là đường hầm được xây dựng để chạy trốn, phương thức xây tường cùng có khe nứt, cũng rất khó giấu cơ quan, nhìn rất an toàn.

Nhưng địa phương này an toàn, mà người thì cũng không nhất định, Dạ Kinh Đường là nam tử, còn có vũ lực, để Tĩnh Vương cùng Thái hậu đi theo hắn chạy loạn, vạn nhất Dạ Kinh Đường thú tính đại phát, ăn sạch lớn nhỏ, sợ là « diễm hậu bí sử » Thái hậu nương nương tối hôm qua nhìn muốn thành thật.

Dương Lan biết Thái hậu nương nương trong cung qua buồn tẻ, muốn tìm chút kích thích, cũng không có cưỡng ép mất hứng, chỉ là nói:

"Ti chức chờ ở phía sau, có biến lập tức chạy đến."

Thái hậu nương nương đưa tay ra hiệu, sau đó liền nắm vuốt tay áo Đông Phương Ly Nhân, đi theo vào trong địa đạo tối đen

Bởi vì địa đạo phải đi vòng quanh hồ, cũng không phải là thẳng tắp, một ít địa phương sẽ còn đi sâu xuống mấu trượng, sau đó lại đi lên, thoạt nhìn là đang lượn qua những cấu trúc cung điện.

Dạ Kinh Đường càmtheo đèn cung đình tinh xảo, chạy chầm chậm bên trên mặt đất gạch, thận trọng từng bước, kiểm tra tình

huống kiên cố của mặt đất vách tường.

Đông Phương Ly Nhân đi ở phía sau hai mươi bước, có thể là bị dáng vẻ cẩn thận chặt chẽ của Dạ Kinh Đường lây nhiễm, cũng đang quan sát tỉ mỉ vết tích nhỏ bé trên vách tường.

Mà Thái hậu nương nương châu tròn ngọc sáng, có thể là lần đầu tiên được đi tham hiểm, gương mặt mang theo ba phần khẩn trương, mắt to nhìn chung quanh, khi thì còn quay đầu nhìn về phía lối vào càng ngày càng ít ánh sáng, phát hiện Dương Lan dáng tại sau người như quỷ ảnh, còn phất phất tay.

Bởi vì quá mức cẩn thận, tốc độ ba người giống như rùa đen, một khắc đồng hồ đi lên trước, cũng mới đi được khoảng cách ba trăm bước.

Đông Phương Ly Nhân cẩn thận chặt chẽ kiểm tra đã hơn nửa ngày, thực sự không có cảm giác chỗ này có đặc thù gì, mở miệng nói:

"Cái địa đạo này quá lớn, dùng để gặp riêng tư thì quá xa xỉ, đoán chừng là đế vương nào đó đã tu kiến để làm đường thoát thân."

Thái hậu nương nương phản bác:

"Đế vương làm đường lui, cửa vào hẳn là đặt ở thần an điện. Tuyên Dương Thái Hậu buông rèm chấp chính qua bảy tám năm, bản cung đánh giá, đầu địa đạo này là Tuyên Dương Thái Hậu sợ triều thần bức thoái vị, bí mật để cho người ta tu kiến, để mà khi tất yếu sẽ chạy ra kinh thành; thời điểm bình thường để đó không dùng, cũng sẽ từ nơi này đưa chút trai lơ vào trong cung sủng hạnh. . ."

Dạ Kinh Đường đáp lại:

"Thái hậu nương nương suy đoán có khả năng xảy ra rất cao,

riêng tư gặp trai lơ hẳn là chỉ là bổ sung, chủ yếu vẫn là để khi chiến loạn chạy trốn."

Thái hậu nương nương đạt được khen ngợi, mặt mày cười vui hớn hở, lại nghĩ linh tinh nói:

"Nhìn xem Thái hậu nhà người ta, trải qua tiêu dao, một tay che trời ở triều đình, còn có thể tùy thời gọi mỹ nam vào cung khoái hoạt. . . Ô ~ "

Lời nói im bặt mà dừng.

Dạ Kinh Đường quay đầu dò xét, đã thấy ngây ngốc đại nghịch bất đạo, vậy mà dùng tay che lấy miệng Thái hậu nương nương, nhìn thấy hắn quay đầu, còn hung hắn một chút:

"Ngươi tập trung dò đường, bản vương cùng Thái hậu nói chuyện, ngươi chen miệng làm gì?"

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, trung thực ở phía trước dò đường, không xem vào việc hai người.

Chương 345 - Gặp Chuột

Chương 345. Gặp Chuột

Thái hậu nương nương bị che miệng lại tại hộ vệ trước mặt, hiển nhiên cảm thấy mình cũng hơi lỡ lời, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Đông Phương Ly Nhân:

"Bản cung chính là cảm thán một câu, lại không nói sẽ học theo. Bản cung không nói là muốn nuôi trai lơ, chỉ muốn ra ngoài chơi đùa chút thôi mà ngươi cũng ra sức khước từ, không đùa với ngươi nữa, nếu thật muốn làm xằng làm bậy, ngươi cho rằng ngươi quản được bản cung?"

Đông Phương Ly Nhân ngược lại là không có phản bác lời ấy, dù sao Thái hậu nương nương cũng không phải bình hoa, đứng sau lưng là thủy sư Giang Châu cùng quân đội Đông Nam, mặc dù không có tham gia vào chính sự, nhưng xác thực có điều kiện phế lập thiên tử.

Nhìn thấy Thái hậu nương nương không vui, Đông Phương Ly Nhân ôn nhu trấn an:

"Biết Thái hậu thấu hiểu rõ lí lẽ, không phải ta ra sức khước từ, mà là bên ngoài sóng ngầm cuồn cuộn, nguy hiểm quá lớn, ta muốn ra ngoài đều phải cẩn thận từng li từng tí. . ."

Thái hậu nương nương đang muốn rầu rĩ không vui "Hừ ~" một tiếng, kết quả là nhìn thấy Dạ Kinh Đường trước mặt, lúc đi đến một chỗ rẽ, thân hình hơi ngừng lại, tiếp theo bỗng nhiên lui lại nửa bước, cầm chuôi đao.

Soạt ——

Trong địa đạo vốn là tĩnh mịch, động tĩnh nghe rất lớn.

Thái hậu nương nương có chút khẩn trương, chỉ là theo bản năng dọa đến toàn thân co rụt lại, hô hấp đều ngưng lại.

Lá gan của Đông Phương Ly Nhân quyết định bởi tại bên người có bao nhiêu hộ vệ, thấy Dạ Kinh Đường phản ứng lớn như thế, tự nhiên nàng cũng khẩn trương, không biết sau chỗ rẽ có thứ gì, thấp thỏm hỏi thăm:

"Thế nào?"

"Chi chi chi ~ "

Lời nói vừa ra khỏi miệng, chỗ góc cua liền vang lên tiếng kêu quỷ dị, tiếp theo một cái bóng đen sì, liền từ chỗ ngoặt chui ra ngoài, phóng tới hai người, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt nhỏ xanh mơn mởn.

"A... ——!"

Hai tiếng kinh hô.

Thái hậu nương nương hoa dung thất sắc, vội vàng ôm lấy cánh tay Đông Phương Ly Nhân.

Đông Phương Ly Nhân vội vàng không kịp chuẩn bị, đồng dạng cả kinh không nhẹ, đèn lồng trong tay đều rơi xuống, lôi kéo Thái hậu nương nương trốn tránh sang bên cạnh.

"Chi chi chi ~~ "

Bên trong tiếng kêu quỷ dị, bóng đen chớp mắt đã đến trước mặt.

Cũng may cận vệ trước mặt không phải người chết, lách mình đến phụ cận, một cước giẫm về bóng đen.

Đạp ~

Bóng đen lập tức dừng lại.

Nhưng hai cái quý nữ Hoàng tộc còn không có thở phào, liền mượn ánh sáng đèn đuốc, thấy rõ bóng đen —— một con chuột bự màu đen lông tóc xoã tung, bị dẫm ở cái đuôi, về sau nhe răng trợn mắt về phía các nàng, lăn lộn vặn vẹo giãy dụa tại chỗ, khoảng cách tới chân các nàng chỉ có một chút! !

Nhìn thấy tràng cảnh đáng sợ như vậy, sắc mặt Thái hậu nương nương đều dọa trợn lên, trực tiếp nhảy tới trước mặt Dạ Kinh Đường, ôm chặt lấy cánh tay, dùng tay đập bả vai:

"Nhanh nhanh nhanh!"

Đông Phương Ly Nhân hơi ổn trọng hơn một chút, nhưng cũng bị con chuột bự này làm cho mất bình tĩnh, lách mình đến phía sau Dạ Kinh Đường thúc giục:

"Nhanh giết đi. . ."

Dạ Kinh Đường phát hiện Thái hậu nương nương sắc mặt trắng bệch ôm cánh tay hắn, còn muốn chui vào trong ngực hắn, vội vàng trấn an:

"Đừng hoảng hốt đừng hoảng hốt, chỉ là chuột."

Bởi vì sợ làm bẩn giày, cũng không có giẫm chết chuột, chỉ là đá một cước vào nó, đem chuột đá ra ngoài.

"Chi chi chi. . ."

Chuột bự thoát thân, lập tức chui vào chỗ sâu địa đạo đen ngòm, kết quả lập tức truyền ra một tiếng ~ Bành, giống bị người đá bắn vào vách tường, lúc này không có động tĩnh.

Thái hậu nương nương lòng còn sợ hãi, khi cánh tay trong

ngực nhúc nhích, mới phản ứng được, vội vàng buông tay:

"Hù chết bản cung, nơi này đóng kín hai trăm năm, tại sao có thể có chuột. . ."

Nói xong ngắm Dạ Kinh Đường một chút, phát hiện Dạ Kinh Đường chính khí lăng nhiên kiểm tra xung quanh, giống như cũng không có chú ý cử chỉ làm loạn của nàng, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Đông Phương Ly Nhân trốn ở phía sau Dạ Kinh Đường, lúc này nguy cơ giải trừ, có thể là cảm thấy vừa rồi phản ứng có sai lầm làm mất khí độ vương gia, lại lần nữa đứng thẳng, làm ra sắc mặt ung dung không vội, điềm nhiên như không có việc gì ngẩng đầu dò xét:

"Địa đạo khẳng định có cửa thông gió, có chuột tiến vào được cũng lạ."

Đáy lòng Dạ Kinh Đường thì là một lời khó nói hết, cảm giác bây giờ không phải là đang kiểm tra địa đạo, mà là bồi tiếp hai cái mỹ nhân quốc sắc thiên hương nhát gan đi chơi đùa, một con chuột đều đã như vậy, tiếp tục đi sẽ phát sinh cái gì, hắn cũng không dám nghĩ.

Dạ Kinh Đường từ dưới đất nhặt lên đèn lồng vừa rơi xuống, khuyên nhủ:

"Nếu không các ngươi trở về đi, ta đi vào kiểm tra, trong này có chuột, nếu là Thái hậu nương nương bị dọa kinh sợ. . ."

Mà ám vệ Dương Lan, cũng từ phía sau đi tới, khuyên nhủ:

"Thái hậu nương nương, nơi này không sạch sẽ, ngài thân thể vạn kim. . ."

Thái hậu nương nương vỗ nhẹ bộ ngực, đến bây giờ còn hãi

hùng khiếp vía, nhưng nghe đến phải đi, có chút không vui.

Ngày xưa trong cung nhẫn nhịn mười năm, ngày thường sinh hoạt ở trong ao nước tù, muốn gặp chút ít phong ba cũng không dễ dàng; thám hiểm kích thích giống như là như thế, từ nhỏ đến lớn đều không có trải qua, bây giờ đi về thì lần sau còn ai theo nàng làm loạn?

Chương 346 - Gặp Gỡ Bất Ngờ

Chương 346. Gặp Gỡ Bất Ngờ

Thái hậu nương nương nhìn chỗ rẽ tĩnh mịch một chút, ra vẻ trấn định nói:

"Không có việc gì, tiếp tục đi thôi, bản cung vừa rồi không tâm lý chuẩn bị, lần này cẩn thận chút. Dương Lan, ngươi tránh xa một chút, lúc đầu trong địa đạo không có đồ vật, ngươi ở sau lưng, bản cung luôn cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, như có cái gì nhìn chằm chằm bản cung."

Dương Lan thấy vậy thì biểu bất đắc dĩ, đành phải lui lại ẩn vào chỗ tối, tiếp tục bồi Thái hậu nương nương đi chơi đùa.

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy phản ứng vừa rồi có chút mất mặt, nghiêm túc phân phó nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi đi trước dò đường, phải ổn trọng một chút, đừng nghi thần nghi quỷ, một con chuột thôi, bản vương còn tưởng rằng ngươi gặp được quỷ chứ, làm hại bản vương cũng giật nảy mình. . ."

Dạ Kinh Đường không ngờ tới trong địa đạo có vật sống, phản ứng quả thật có chút lớn, ngây ngốc đem trách nhiệm đẩy lên trên đầu của hắn, hắn tự nhiên không nói gì, cầm theo đèn lồng tiếp tục dò đường.

Lộ trình sau đó, thái bình hơn rất nhiều, mặc dù lại gặp mấy con chuột, nhưng có chuẩn bị tâm lý, cũng không bị dọa cho giật nhảy lên.

Thái hậu nương nương cùng Đông Phương Ly Nhân đi chung, ngẫu nhiên nói hai câu, cử chỉ cẩn thận từng li từng tí, rất là tập chung.

Mấy người dọc theo địa đạo, ngoặt trái ngoặt phải không biết bao lâu, cảm giác đã rời đi khỏi hoàng cung.

Mà cái địa đạo này, cũng như mấy người dự đoán, không chỉ đơn giản là gặp mặt riêng rư, đợi sau khi ngoặt trái ngoặt phải mấy lần, xuất hiện một cái gian phòng dưới đất.

Gian phòng ước chừng rộng bốn trượng, bên trong đặt vào chút đồ dùng trong nhà, nhưng thời gian quá xa xưa, đã mục nát hơn phân nửa, trên vách tường có tủ để đồ, nơi hẻo lánh thậm chí còn có một cái chum đựng nước.

Dạ Kinh Đường mang theo đèn lồng, cẩn thận kiểm tra ở bên trong thạch thất:

"Đây cũng là địa phương trung chuyển, khi kinh thành xuất hiện đại loạn không có cách nào ra khỏi thành, có thể ở chỗ này đợi lại một đoạn thời gian, chờ đến khi bình ổn lại rời đi. . ."

Đông Phương Ly Nhân đi vào tủ đồ trên vách tường mở ra, khẽ gật đầu:

"Đúng là chuẩn bị rất đầy đủ, chỉ là cuối cùng vẫn không dùng tới. Tuyên Dương Thái Hậu theo ghi chép là sau khi mất quyền thế, uống thuốc độc tự vận. . ."

Thái hậu nương nương hôm qua chăm chú nhìn diễm hậu bí sử, suy nghĩ một chút nói:

"Lăng tẩm là Tuyên Dương Thái Hậu sai người tu kiến, có thể vụng trộm đào địa đạo như thế, động tay chân tại trong lăng mộ cũng không khó, không chừng sau khi mất thế, liền giả chết thoát thân, cùng tình lang bỏ trốn ẩn cư rồi. . ."

Trong khi nói chuyện, Thái hậu nương nương đi vào chỗ cửa hiên, nhớ tới sờ một cây cột đá.

Dạ Kinh Đường thấy thế vội vàng đi vào trước mặt, đưa tay ngăn lại:

"Đây là cửa đá niêm phong để ngăn chặn truy binh, dời cửa liền phong bế, Thái hậu nương nương coi chừng."

Thái hậu nương nương thu hồi bàn tay trở về, đi đi lại lại dò xét, lại nhìn về phía lối ra khác:

"Chúng ta tiếp tục đi vào trong?"

Dạ Kinh Đường khẳng định muốn tìm kiếm cửa ra vào địa đạo, nhưng mà vì để phòng vạn nhất, vẫn là chuyển một cái ghế đá ra, đặt ở dưới cửa đá niêm phong đề phòng nó đổ sập xuống, sau đó mới cầm theo đèn cung đình đi về trước. . .

Ở một nơi nào đó của Vân An thành, trong một tòa đại trạch đang tủ sửa.

Trong đại viện đang chất đầy gạch đá, bùn đất, vật liệu gỗ,... mấy cái thợ mộc đang gõ gõ đập đập, bởi vì xung quanh đều là hào môn nhà giàu, bên cạnh tường viện đều trồng một hàng trúc để che ánh mắt nhà bên cạnh.

Tào A Ninh ăn mặc theo kiểu quản gia, trong tay cầm theo hộp cơm tiến vào tòa nhà, phía sau thì là Từ Bạch Lâm, cùng lão giả áo bào trắng chắp tay sau người.

Tào A Ninh đứng tại phía sau tòa nhà liếc nhìn vài lần, xác định không có cái dị dạng gì, về sau đi vào bên trong một gian phòng đang được trùng kiến một nửa, mở ra tấm ván gỗ che đậy sàn nhà, bước xuống cầu thang bằng ngỗ, liền đi tới một thông đạo dưới lòng đất.

Hai đầu của thông đạo đều là tối đen không thấy rõ điểm cuối, gạch đá được làm từ xa xưa, nhưng đất bụi rơi ở trên mặt sàn đều là mới, có dấu vết lui tới giẫm đạp lưu lại.

Lão giả áo bào trắng bước chân im ắng đi ở bên cạnh hai người, dò xét gạch đá cũ kỹ của địa đạo, hơi có vẻ kinh ngạc:

"Cái địa đạo này, thoạt nhìn là được xây ở tiền triều, sao các ngươi có thể tìm được nơi đây?"

Tào A Ninh có chút cung kính đối với lão giả áo bào trắng, dù sao vị lão giả này, là thụ nghiệp chi sư của Lương Châu bá chủ Tưởng Trát Hổ, cũng đã từng là nhân vật kiêu hùng tay không tấc sắt xứng danh Quyền khôi.

Nếu như đặt ở ba mươi năm trước, chỉ là tên của ông lão xuất hiện tại Vân Châu, cũng đủ để cho kinh thành nha môn thần hồn nát thần tính, như lâm đại địch.

Mặc dù lão giả áo bào trắng bây giờ qua tuổi tám mươi, còn bị đồ đệ đánh trọng thương trục xuất sư môn, một trận chiến đánh nát danh vọng tích lũy nửa đời, không thể không trốn đi để kéo dài hơi tàn.

Nhưng nhân vật trước kia đã từng đứng ở đỉnh cao, đối với võ giả còn đang leo đỉnh như Tào A Ninh mà nói, vẫn là truyền thuyết giang hồ chỉ có thể ngưỡng vọng.

Chương 347 - Gặp Gỡ Bất Ngờ 2

Chương 347. Gặp Gỡ Bất Ngờ 2

Nghe thấy lão giả áo bào trắng hỏi thăm, Tào A Ninh đáp lại nói:

"Ta ở trong cung chờ đợi nhiều năm, cũng không biết dưới mặt đất còn có một đầu mật đạo như thế. Thế tử điện hạ thần thông quảng đại, không biết từ chỗ nào tra được tin tức, suy đoán ra phía dưới này có một đầu địa đạo, phái người âm thầm khảo sát hồi lâu, mới tìm được nơi đây."

"Địa đạo thông hướng tới nơi nào?"

"Một đầu là Thanh giang ở ngoài thành, đã sụp đổ phá hỏng. Còn một đầu thì khả năng tại cung thành, nhưng nguy hiểm quá lớn, không có đi nghiệm chứng."

Lão giả áo bào trắng lắng nghe lai lịch, về sau khẽ vuốt cằm, cảm thán nói:

"Đáng tiếc biết đến quá muộn, như thời điểm loạn lạc người giang hồ biết có một con đường có thể tiến vào cung như này, giang hồ bây giờ, chỉ sợ lại là một phen quang cảnh khác."

Từ Bạch Lâm biết lão giả áo bào trắng là nhân vật tham dự qua huyết chiến trong kinh thành ở những năm cuối tiền triều, dò hỏi:

"Nghe nói năm đó Vân An thành bị phá, khôi thủ võ đạo tới hơn phân nửa, hỗn chiến đoạt bảo tại cung thành, cụ thể tình huống lúc ấy như thế nào?"

Lão giả áo bào trắng giảng giải:

"Yến Cung Đế xoa đọa làm mất dân tâm, Phụng Quan Thành nản lòng thoái chí bắt đầu bế quan, không còn hỏi đến chuyện thiên hạ; đại nội tổng quản, quốc sư trong hoàng thành, cũng bị nghĩa quân kiềm chế, dẫn đến hoàng thành không còn sức phòng thủ, thiên hạ anh hào nghe tin lập tức hành động, muốn chạy tới Vân An thành đục nước béo cò.

"Lúc ấy không riêng võ khôi Đại Yên tới hơn phân nửa, mà ngay cả Bắc Lương cũng tới không ít cao thủ, có người đoạt Minh Long Đồ, cũng có người thề sống chết hộ quốc, có hạng người hào hiệp giúp nghĩa quân đánh trận, hỗn chiến lẫn nhau, trực tiếp đem giang hồ thay đổi thế cục. Lão phu còn có bọn người Hiên Viên Triều, lúc ấy niên kỷ đều mười mấy hai mươi tuổi, chỉ dám đứng ở trong thành nhìn từ xa, căn bản không dám tới gần hoàng thành nửa bước."

Từ Bạch Lâm có thể tưởng tượng đến trận chiến kia thảm liệt thế nào, dò hỏi:

"Theo truyền ngôn giang hồ, Minh Long Đồ cuối cùng bị Cuồng Nha Tử đắc thủ, lời ấy có thật không?"

Lão giả áo bào trắng nghĩ nghĩ:

"Không rõ ràng, nhưng lão phu tận mắt nhìn thấy, thời điểm Cuồng Nha Tử giết ra kinh thành, trực tiếp đem y phục cởi sạch sẽ, trên thân chỉ có một cây đao, quần cũng không mặc. Nếu không phải như thế, lúc ấy rất khó tránh thoát giang hồ quần hùng truy sát."

Tào A Ninh nói:

"Sau đó triều đình truy tra, Minh Long Đồ tiền triều sưu tập, mất đi bốn tờ. Một tờ khả năng bị mang đến Nam Tiêu Sơn, một tờ

bị người Bắc Lương cướp đi, hai tấm còn lại chẳng biết đi đâu. Ta đoán chừng Cuồng Nha Tử vẫn là đắc thủ, hắn lúc ấy xông vào Thừa An điện, sau đó liền một đường bỏ chạy, có khả năng đem Minh Long Đồ giấu ở trong vết thương. . ."

Ba người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, đi được một lúc thì phía trước xuất hiện sáng ngời.

Mấy chén đèn dầu treo ở trên vách tường địa đạo, dọc theo vách tường bày biện hai cái bàn tử, phía trên đặt vào một chút bản vẽ cùng bút mực, bên tường còn có hơn ba mươi thùng gỗ.

Bốn năm người đàn ông đang ngồi dựa vào tường, bên cạnh là cuốc, cái xẻng và các công cụ khác, thấy Tào A Ninh tới, liền vội vàng đứng dậy nghênh đón:

"Tào đại nhân."

"Tiếp tục nghỉ ngơi, chỉ là tới xem một chút. . ."

Mấy cái người đàn ông ở giữa vách tường, mở ra một cái cửa hàng, lộ ra bùn đất, dùng các tấm ván gỗ trống đỡ lên cách vách tường, để phòng sụp đổ, ven đường treo ngọn đèn, một mực kéo dài đến hết tầm mắt.

Tào A Ninh đi vào cửa vào thông đạo vừa mới móc ra, ra hiệu cho mọi người:

"Đã đào được nền tảng rồi, chỉ cần tìm được vị trí trọng điểm, sau đó dùng dầu hòa tan dội vào, hai ngày liền có thể hoàn thành. Nhưng Dạ Kinh Đường tính toán quá sâu, ta căn bản không dám làm việc mạo muội ở trong thành. . ."

Lời mới vừa nói một nửa, lão giả áo bào trắng ở bên cạnh lại giơ tay lên, quay đầu nhìn về phía chỗ sâu của thông đạo, nhíu nhíu mày:

"Bên kia có người của các ngươi?"

Tào A Ninh đảo mắt nhìn về phía chỗ sâu địa đạo, hơi có vẻ nghi hoặc:

"Càng đi về phía trước, đã đến phụ cận hoàng thành, không dám tùy tiện đi vào, đã phong kín. Có động tĩnh?"

Lão giả áo bào trắng nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, sau đó liền quay người đi về chỗ sâu địa đạo. . .

Hai ngọn đèn cung đình trước sau cách xa nhau mười bước, tiến lên tại trong địa đạo dài dằng dặc.

Trong địa đạo cực kì yên tĩnh, bước chân ngừng lại, về sau thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập lẫn nhau.

Bịch ~ bịch ~

Dạ Kinh Đường đi tại phía trước, quan sát tỉ mỉ chi tiết mặt đất, trong lòng luôn cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng lại nói không nên lời.

Đông Phương Ly Nhân tay cầm đèn cung đình, ôm vai Thái hậu nương nương, theo ở phía sau chậm rãi hành tẩu, có thể là bị bộ dáng càng ngày càng cẩn thận của Dạ Kinh Đường lây nhiễm, không nói tiếng nào, chỉ là quan sát tỉ mỉ xung quanh.

Thái hậu nương nương bị hai người làm cho có chút khẩn trương, bởi vì đi vào quá sâu, cảm giác đáng sợ không biết tên quanh quẩn trong lòng, để nàng có chút muốn đánh trống lui quân, nhưng lại không thể nsoi ra, chỉ có thể nắm chặt tay áo Ly Nhân, nhìn chung quanh.

Chương 348 - Gặp Gỡ Bất Ngờ 3

Chương 348. Gặp Gỡ Bất Ngờ 3

Cứ đi như thế một đoạn, về sau Dạ Kinh Đường bỗng nhiên dừng bước lại, tay giơ lên.

Đông Phương Ly Nhân cùng Thái hậu nương nương đều là hô hấp ngưng tụ, nhỏ giọng hỏi thăm:

"Thế nào?"

Dạ Kinh Đường cau mày, nửa ngồi xuống dưới đấy, lấy đèn cung đình chiếu sáng gạch đá mặt đất, có thể nhìn thấy bên trên gạch đá còn sót lại một chút vết tích bùn đất, mặc dù đã làm cứng rắn, nhưng tuyệt đối không có lịch sử hai trăm năm.

"Nơi này là lạ, gần đây còn có những người khác tới qua."

"A?"

Hai nữ tử nghe thấy lời này, tự nhiên khẩn trương lên, Thái hậu nương nương hỏi thăm:

"Là người hay quỷ?"

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy người đáng sợ hơn so với quỷ, có chút xua tay:

"Xuỵt ~ "

Dạ Kinh Đường cau mày, nhưng ở bên trong địa đạo hai trăm năm trước phát hiện dấu chân, đáy lòng thật đúng là không kỳ quái.

Hắn là từ thư phòng Ô Vương thế tử tìm được « diễm hậu bí sử », mà Ô Vương thế tử nhìn lại là nội dung đào đất, nếu như gần đây có người đến nơi đây, vậy người này khái sẽ cùng Ô Vương thế tử sẽ có quan hệ.

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ, cầm đèn cung đình đi về phía trước, đi ra mấy bước, liền phát hiện một mặt tường gạch, phá hỏng địa đạo.

Tường gạch là mới xây, màu sắc vật liệu cùng gạch đá địa đạo rõ ràng khác biệt, từ vết tích đến xem thì nhiều nhất mấy tháng.

Đông Phương Ly Nhân ôm Thái hậu nương nương đi vào trước mặt, ánh mắt nghiêm túc lên:

"Có người tìm được địa đạo, vì cái gì lại phá hỏng tại nơi này?"

" Mục tiêu đối phương có lẽ không phải trong cung, chỉ là mượn dùng đầu địa đạo này, tiếp cận một nơi nào đó trong thành. Đi đến nơi đây không dám đi về phía trước, chỉ sợ là biết địa đạo sẽ tiến vào phạm vi hoàng cung, sợ bại lộ."

Dạ Kinh Đường nói xong rút đao ra, im ắng đâm vào khe hở tường gạch để cảm giác:

"Hẳn là có hai bức tường, kẹp những vật cách âm rơm rạ, chăn bông ở giữa, để tránh thanh âm bên kia, truyền quá xa bị người ở phía hoàng cung phát giác."

Thái hậu nương nương không ngờ tới còn có thể đụng vào loại chuyện này, suy nghĩ một chút nói:

"Vậy đối phương chẳng phải là mưu đồ làm loạn ngay tại bên kia tường?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy đại khái là, mà bên kia vách tường rất có thể có người, lập tức đưa tay, ra hiệu hai nữ tử chậm rãi lui

lại, không muốn phát ra tiếng vang. . .

Bên kia của vách tường.

Lão giả áo bào trắng vô thanh vô tức đi vào trước mười trượng của bức tường, một tay đỡ đầu gối, ngồi xuống dưới đất, dùng bàn tay dán sát vào mặt đất.

Tào A Ninh cùng Từ Bạch Lâm đi theo phía sau, ngay cả âm thanh hô hấp đều ngừng lại, dùng thanh âm vô cùng thấp hỏi thăm:

"Có người?"

Lão giả áo bào trắng cảm giác một lát, khẽ vuốt cằm:

"Ba cái. Đã phát hiện dị dạng nơi đây, đang bỏ chạy, các ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?"

Tào A Ninh không rõ ràng đối phương là ai, nhưng có thể từ bên kia đi tới, tất nhiên cùng trong cung có quan hệ, nếu là bại lộ nơi đây, tất cả kế hoạch đều thất bại trong gang tấc, suy nghĩ một chút nói:

"Địa đạo đã bị phát hiện, giết người diệt khẩu vô dụng, chỉ có thể đem kế hoạch thúc đẩy sớm. Đối phương tùy tiện từ bên kia tiến đến, vẫn chưa kiểm tra lối ra, tất nhiên là không biết nơi này thông hướng nơi nào. Nghĩ biện pháp đem địa đạo phá hỏng, để bọn hắn không mò ra phương hướng cụ thể, kéo dài thêm một hai ngày."

Tào A Ninh nói đến đây, nhìn về phía Từ Bạch Lâm:

"Không cần trọng điểm nữa, để bọn hắn trực tiếp giội dầu hỏa."

Từ Bạch Lâm thấy vậy im ắng thối lui.

Lão giả áo bào trắng đứng dậy, liếc nhìn địa đạo cứng như bàn thạch, nghiên cứu lên cấu tạo, mà chân lui về sau, song chưởng đề khí, trong địa đạo tĩnh mịch liền xuất hiện một vòng gió nhẹ.

Tào A Ninh thấy thế chậm rãi lui lại, kéo dài khoảng cách.

Hô hô ~~

Lão giả áo bào trắng hai tay nắm chặt, áo bào không gió mà động, trong một thoáng hai tay dao động, song chưởng đánh ra, đập vào phía trên tường gạch.

Ầm ầm ——

Bên trong địa đạo tĩnh mịch, bỗng nhiên phát ra một tiếng bạo hưởng như tiếng sấm rền.

Bên kia.

Dạ Kinh Đường cẩn thận từng li từng tí lui lại, nghe được nơi xa truyền đến động tĩnh nhỏ bé, trong lòng chính là trầm xuống.

Cả người hắn bay ngược lại ngoài mấy trượng, tường gạch liền phồng lên thành nửa vòng tròn, tiếp theo nổ bể ra ngoài, gách đất đá vụn bắn ra lao về phía ba người bọn hắn.

Dạ Kinh Đường sắc mặt đột biến, phía sau chính là Tĩnh Vương cùng Thái hậu nương nương, căn bản không có cách nào trốn tránh, địa đạo hẹp dài cũng không có không gian xê dịch, cắn răng phi thân nhảy ra, trường đao trong tay xoay tròn như gió, lấy thân thể cùng đao quang để che chắn cho hai nữ tử.

Đinh đinh keng keng ——

Tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên, đem Thái hậu nương nương dọa đến kêu một tiếng sợ hãi, Đông Phương Ly Nhân phản ứng

tương đối mau lẹ, toàn lực quay người đem Thái hậu nương nương xinh xắn lanh lợi ôm vào trong ngực.

Chương 349 - Hai Lần Giao Thủ

Chương 349. Hai Lần Giao Thủ

Xoạt xoạt xoạt ——

Chỉ trong chốc lát, trăm ngàn mảnh gạch vỡ gào thét bay lướt qua ba người, vô số gạch đá bị đao quang quấy thành bụi phấn, bụi đất trong nháy mắt che đậy địa đạo, cũng đập đèn cung đình nát lung lay sắp đổ.

Dạ Kinh Đường lấy trường đao toàn lực đón đỡ, nửa người trên cũng không trúng chiêu, nhưng áo choàng cùng giày nửa người dưới, lại bị lao đá vụn vùn vụt như lưỡi dao xuyên thủng trăm ngàn lỗ, trên đùi xuất hiện vết máu.

Mà váy Đông Phương Ly Nhân cùng Thái hậu nương nương phượng cũng là như thế, nhưng có Dạ Kinh Đường ngăn cản, tình huống muốn tốt hơn rất nhiều.

"Đi!"

Dạ Kinh Đường không chỉ muốn cản đá bay, mặc dù lờ mờ không ánh sáng, nhìn không thấy bất kỳ vật gì, lại biết đối thủ cường hoành đột nhiên tới, tất nhiên địch nhân còn đang ở phía trước, liền hai tay cầm đao tiến về trước trảm.

Oanh ——

Bên trong địa đạo đưa tay không thấy được năm ngón, vang lên tiếng rít thê lương khi không khí bị gạch đá bị xé nứt!

Mặc dù nhìn không thấy đao quang, nhưng tiếng vang chói tai lại đánh xuyên địa đạo, liền tựa như một ám tiễn vô hình, trong

nháy mắt kích xạ ra ngoài hơn mười trượng, chỉ riêng động tĩnh đã để hai nữ tử ở trong địa đạo phong bế sinh ra ù tai.

Đông Phương Ly Nhân không dám có nửa phần dừng lại, chịu đựng trên đùi đâm nhói, ôm Thái hậu nương nương nhảy về sau.

Dạ Kinh Đường tại trong địa đạo không ánh sáng, hai mắt không có cách nào thấy vật, nhưng một đao kia cũng không phải chém lung tung.

Thiên Hợp Đao nhìn đồ vật hoàn toàn không dựa vào con mắt, mà là cảm giác hoàn cảnh biến hóa rất nhỏ.

Mặc dù không có nhìn thấy phía trước có cái gì, nhưng Dạ Kinh Đường lờ mờ vẫn có thể bắt được phía trước có địa đạo một thân hình, gạt mở khí lưu cùng bụi mù đè xuống, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng.

Một đao kia chuẩn xác không sai chém về phía cái cổ người tới, hiển nhiên cũng đem đối thủ làm kinh ngạc.

Lão giả áo bào trắng hai chưởng đánh vỡ gạch đá, đánh bay tất cả tia sáng, đồng dạng nhìn không thấy bất kỳ vật gì, nhưng có thể bằng vào hô hấp, áo bào ma sát và động tĩnh các động tác khác để nhìn ra đối thù đang vung đao.

Phát hiện đối phương chém ra một đạo, trực tiếp chém về phía cổ mình, trong lòng lão giả áo bào trắng kinh sợ, nhìn ra đối phương tuyệt không phải hạng người hời hợt, lúc này chắp kẹp lấy Ly Long Hoàn Thủ Đao, lấy xảo kình kéo đao về phía bên cạnh, đồng thời dùng vai đẩy mạnh về trước.

Dạ Kinh Đường tập kích một đao toàn lực, bị đối phương tay không tiếp dao sắc, đáy lòng hiện lên kinh nghi, nhưng cũng không thu đao, mà là vận lực, thân eo thẳng băng, vai cũng đẩy mạnh tới, lấy cứng đối cứng đâm vào vai người tới.

Ầm ầm ——

Trong địa đạo nhỏ hẹp, hai cỗ khí kình bành trướng đến cực điểm bỗng nổ tung.

Chân hai người đạp vỡ nát gạch đã, vết nứt vỡ trong nháy mắt lan tràn ra bốn phía, bụi mù bay ra nhanh chóng tản về hai đầu của địa đạo, chớp mắt liền nuốt sống Đông Phương Ly Nhân, cùng Tào A Ninh ở đầu bên kia.

Trong tiếng nổ, bước chân lão giả áo bào trắng không động, thân hình lại bị va chạm ra ngoài, hai chân tạo ra một vết trượt dài hơn một trượng ở trên sàn.

Hoa ——

Mà Dạ Kinh Đường luyện công phu quyền cước không lâu, lực lượng nội kình xác thực mạnh lên mấy phần, nhưng quyền đánh ra lại không thể làm được gì lão giả kia, bản thân bị đâm đến lui về sau mấy bước, giẫm nát mấy khối gạch.

Đạp đạp đạp ——

Lão giả áo bào trắng nhạy cảm bắt được điểm này, hai chận nện mạnh xuống sàn làm điểm bật nhảy, thân hình lao ra tựa như mãnh hổ, hai chưởng tạo thành hình miệng Kim Long, hướng về ngực bụng Dạ Kinh Đường.

Mặc dù động tác tấn mãnh doạ người, nhưng lão giả ra chiêu từ đầu đến cuối đều không mang lên nửa điểm động tĩnh, khí kình toàn thân đều hợp nhất với song chưởng.

Mà Dạ Kinh Đường cũng cảm giác được kỹ pháp của người tới mạnh đến không thể tưởng tượng, nhưng rõ ràng hậu kình không đủ, cõ lẽ lão đầu tử này chính là có ám thương.

Mắt thấy đối phương còn dám lợi dụng sơ hở, trong nháy mắt

Dạ Kinh Đường đứng vững, chân phải lui về phía sau, tay trái cầm đao đưa ngang để khỏa chặt thân thể người lao tới, tay phải nắm chặt, bắp thịt cả người nổi lên, sau này hướng phía trước đấm ra một quyền, như cự pháo xông thành, chính diện đánh vào giữa hai tay của lão giả.

Ầm ầm ——

Lần này đối mặt, uy lực viễn siêu bình thường.

Gạch vỡ vừa mới từ trên không hạ xuống lại bị đánh nát bấy, bắn tung tóe ra khắp nơi.

Lão giả áo bào trắng dùng song chưởng đối đầu với nắm đấm, hai tay áo vỡ nát, khí kình rót đến ngực bụng, áo bào phía sau lưng liền trực tiếp nổ tung, buộc tóc cũng bay ra, tóc trắng bung bay.

Dạ Kinh Đường chân giậm đại địa đánh ra một quyền, quần áo nửa bên phải thân thể đều bị khí kình chấn vỡ, lộ ra nửa cái nhuyễn giáp ngân sắc, nhưng lần thân dưới vững chắc vô cùng, chân phải giẫm nát gạch đá, thân hình lại không hề động một chút nào.

Mà lão giả áo bào trắng lần này không thể đứng im, quyền kình bành trướng từ song chưởng chuyền tới cơ thể, cả người bị một quyền bắn bay ra ngoài, bay về phía chỗ sâu địa đạo.

Ầm ầm ——

Hai lần giao thủ, tường gạch bị đánh nổ trong chớp mắt.

Địa đạo bị phá hư bắt đầu sụp đổ từ bên trên, tiếp theo là gạch đá bùn đất nện xuống phá hỏng đường hầm.

Dạ Kinh Đường xuất thủ đấm ra một quyền, gạch vỡ bùn đất đã nện vào trên thân, sợ bị chôn sống, lúc này thu đao quay người phi nước đại.

Đông Phương Ly Nhân bị liên tục hai đạo khí lãng từ phía sau thổi tới, đều không có làm rõ xảy ra chuyện gì, chỉ là đem hết toàn lực che chở Thái hậu nương nương phi nước đại, vừa chạy ra hai bước, thân thể chính là chợt nhẹ, bị người nào đó ôm ngang lên.

Thái hậu nương nương cũng là như thế, bởi vì cái gì đều cũng không nhìn thấy, phát hiện thân thể mất cân bằng, vội vàng bắt lấy cánh tay nam nhân. . .

Chương 350 - Rút Lui

Chương 350. Rút Lui

Ầm ầm ——

Bên trong địa đạo, tiếng vang đất rung núi chuyển truyền ra cực xa.

Dạ Kinh Đường tay trái kẹp lấy ngây ngốc, tay phải kẹp lấy Thái hậu nương nương, toàn lực phi nước đại về phía trước, sau khi đi được hơn mười trượng thì sụp đổ ở phía sau mới dừng lại, tiếng vang ầm ầm trong địa đạo cũng cấp tốc lắng lại.

Từ vách tường nổ tung tới địa sụp đổ, nói ra thì lâu như thời gian xảy ra lại rất nhanh, trong lúc nhất thời, hai nữ tử đều không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ là lòng tràn đầy kinh sợ mà kéo căng thân thể.

Mà lúc này phía trước cũng xuất hiện ánh sáng từ cây châm lửa, một cung nữ trung niên tay cầm quan đao đi tới.

Ám vệ Dương Lan theo vào trong, chỉ là đề phòng Dạ Kinh Đường mưu đồ làm loạn, quả thực không ngờ tới bên trong cái địa đạo phong bế hai trăm năm này, có thể bỗng nhiên bộc phát ra thanh thế chém giết doạ người như thế, kinh ngạc hỏi thăm:

"Chuyện gì xảy ra?"

Bước chân Dạ Kinh Đường chưa ngừng, đem Thái hậu nương nương trực tiếp đưa tới trong ngực Dương Lan:

" Phía đối diện địa đạo có người phục kích, đem địa đạo đánh sập. Mau đi ra."

Thái hậu nương nương một mực chăm chú nhắm mắt, nghe thấy thanh âm phát hiện mình không chết, vội vàng ôm lấy cổ Dương Lan.

Đông Phương Ly Nhân nghe thấy tiếng nói chuyện, đè xuống kinh hãi trên mặt, quay đầu nhìn về phía sau:

"Bên kia là ai?"

"Không rõ ràng, nhưng võ nghệ cực cao, kỹ pháp đại xảo bất công có thể xưng là không có kẽ hở, nhưng hậu kình không đủ, trước kia không có gặp qua."

Dạ Kinh Đường trong khi nói chuyện cũng ôm ngang lên Đông Phương Ly Nhân, cúi đầu dò xét:

"Thương thế của ngươi như thế nào?"

Đông Phương Ly Nhân lúc đầu không có chú ý nhiều, nghe được cái này, mới phát hiện trên đùi có chút đau nhức, nàng ôm lấy cổ Dạ Kinh Đường, bình tĩnh nói:

"Bị đá vụn bắn quá, không có trở ngại."

Bốn người bước nhanh chạy vội, hơi chạy một lát, liền đi tới nửa đường của thạch thất.

Dương Lan ôm Thái hậu nương nương tiến vào gian phòng trung chuyển rộng lớn, phát hiện ra cửa đá niêm phong đã nện xuống dưới, bước chân bỗng nhiên dừng lại, sau đó lại nhẹ nhàng thở ra.

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy cửa ra bị ngăn chặn, cũng kinh ngạc, nhưng mà nhìn kỹ lại, phát hiện Dạ Kinh Đường sớm đã đặt một cái ghế đá ở dưới, ánh mắt nhìn Dạ Kinh Đường cũng thay đổi.

Dạ Kinh Đường đem Đông Phương Ly Nhân buông xuống, mang tới cây châm lửa, ngồi xuống dò xét, có thể xác định là vừa rồi chấn động quá lớn, dẫn đến cửa đá niêm phong rơi xuống.

Cửa đá niêm phong rộng ba thước, bị ghế đá chống đỡ, trực tiếp đem ghế đá đập vỡ ra, nhưng còn có lưu khe hở khoảng hai thước, miễn cưỡng có thể đi qua.

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ, liền chuẩn bị chui vào xem xét.

Nhưng Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy Dạ Kinh Đường chuẩn bị chui xuống dưới tảng đá vạn cân, vội vàng đem hắn giữ chặt:

"Ngươi trở về. Tảng đá kia chỉ sợ cũng hơn vạn cân, không may nó nện xuống dưới, ngươi sẽ bị ép vào ngang lưng, đừng mạo hiểm."

Dạ Kinh Đường nhìn vết rách dưới mặt đất, mặc dù cảm thấy nguy hiểm không lớn, nhưng xác thực có nguy hiểm, động tác Tĩnh Vương cùng Thái hậu nương nương chậm, không dám để cho hai nàng chui, liền mở miệng nói:

"Ta đi qua trước nhìn xem tình huống, sau đó sẽ để cho người đem cửa đá niêm phong mở ra."

"Chờ một chút."

Dương Lan là tiểu thống lĩnh ám vệ, võ nghệ rất cao, nhưng tự nhận không có nắm chắc mình có thể ra chiêu hai lần mà đập nát địa đạo vài chục trượng.

Lúc đầu nàng theo ở phía sau, là phòng ngừa Dạ Kinh Đường nổi lên sắc dục mà ăn sạch cả nhỏ lẫn lớn, nhưng từ chém giết ngắn ngủi vừa rồi xem xét, nếu Dạ Kinh Đường thật muốn ăn sạch, đoán chừng ngay cả nàng cũng bị kéo vào làm chung một chỗ luôn.

Dương Lan tự biết võ nghệ không bằng Dạ Kinh Đường, nếu là

từ một đầu khác của địa đạo giết tới, nàng rất khó ngăn trở, liền buông xuống Thái hậu nương nương, xoay người lướt quá cửa đá:

"Ngươi ở đây bảo hộ hai vị điện hạ, ta đi gọi người tới."

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không đi theo nữa, giương mắt dò xét, xác định cái thạch thất này có cấu tạo cực kì kiên cố, rồi tiếp tục quay đầu dò xét tình huống hai người.

Váy áo nửa người trên của Đông Phương Ly Nhân hoàn hảo, nhưng phần dưới thì có rất nhiều lỗ thủng; Thái hậu nương nương cũng là như thế, chỉ là hai người được che chở, tình huống cũng tốt hơn rất nhiều.

Dạ Kinh Đường nhìn kỹ một chút, nngồi xuống dưới, vung váy ngây ngốc lên.

Đông Phương Ly Nhân sững sờ, vội vàng lui về phía sau nửa bước, đè ép váy:

"Ngươi làm cái gì?"

Thái hậu nương nương nói khẽ:

"Người chữa thương cho ngươi, còn có thể làm cái gì."

Nói xong lôi kéo Đông Phương Ly Nhân ngồi xuống bên trên một chiếc ghế đá ở trong thạch thất.

Đông Phương Ly Nhân mím môi một cái:

"Đợi chút nữa y nữ tới, để y nữ làm là được rồi, ngươi cũng không phải lang trung. . ."

Dạ Kinh Đường đưa nàng tới ghế đá ngồi, sau đó nắm chặt giày màu trắng của Đông Phương Ly Nhân, vung váy lên xem xét.

Đông Phương Ly Nhân ăn mặc từ trước đến nay rất nghiêm

nghị, trên chân là giày màu trắng, bên trong phủ lấy quần mỏng.

Chương 351 - Chữa Thương Cho Tĩnh Vương

Chương 351. Chữa Thương Cho Tĩnh Vương

Lúc này bên trên ống quần màu trắng, xuất hiện mấy cái lỗ rách, bên chân có mấy chỗ trầy da, còn có mấy vết bầm đen do bị đá bắn.

Loại thương thế này, không nói võ giả, người bình thường bị vậy thì cũng không tính là việc gì cả; nhưng đặt ở trên thân công chúa thuở nhỏ cành vàng lá ngọc, và nhìn liền có chút đau xót.

Dạ Kinh Đường cẩn thận gỡ giày xuống, cởi ra một sợi dây ở bít tất bằng vải, còn không chưa có kéo xuống, Đông Phương Ly Nhân liền hơi đỏ mặt, chân nàng cũng có chút cong lên:

"Aizz. . ."

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, nhìn về ngây ngốc, cũng không nói chuyện, nhưng ý tứ có nghĩ là ——ta đã nhìn sạch sẽ toàn thân, còn cọ qua một lần rồi. . .

Đáy mắt Đông Phương Ly Nhân tràn đầy dị dạng, nếu như tại trong âm thầm bị Dạ Kinh Đường sờ chân thì coi như không có gì; hiện tại Thái hậu nương nương còn ở trước mặt trước mặt. . .

Dạ Kinh Đường đem vớ vải kéo xuống, một đôi chân trắng nõn xuất hiện ở trước mắt, chỉnh thể giống như được điêu khắc từ bạch ngọc, ẩn ẩn có thể nhìn xuyên thấu qua làn da trắng nõn, nhìn thấy đường vân mạch máu, lúc dùng tay đụng vào, ngón chân còn rút co lại.

Đông Phương Ly Nhân duy trì trạng thái nữ vương gia quý khí uy nghi, nhưng đáy mắt rõ ràng có chút quẫn bách, nhìn thấy Dạ Kinh Đường nửa ngồi tại trước mặt, bộ dáng ôn nhu giúp nàng cuốn lên ống quần, nàng mím môi một cái, muốn nói hai câu nói, đánh vỡ quỷ dị bầu không kh này í.

Nhưng Đông Phương Ly Nhân còn chưa mở miệng, liền phát hiện Dạ Kinh Đường từ bên trên hông lấy ra một cái bình nhỏ bình, chuẩn bị bôi về phía đùi nàng. . .

"Chờ một chút!"

Kiều diễm trong lòng Đông Phương Ly Nhân không còn sót lại chút gì, vội vàng nói:

"Cái này có đau hay không?"

Động tác Dạ Kinh Đường dừng lại, thẳng thắn nói:

"Kim Sang Tán, trừ độc cầm máu hóa ứ, có đau một chút."

Đông Phương Ly Nhân vốn định bày ra trạng thái cường giả ngạnh kháng, nhưng sợ đợi chút nữa sẽ hô to gọi nhỏ làm mất dáng vẻ, vẫn là đưa tay điểm hai lần tại bộ ngực mình, sau đó thân thể mềm nhũn ngã xuống trên bờ vai Thái hậu.

Dạ Kinh Đường cầm chân trắng nõn ôn lương, đem thuốc bột màu trắng vẩy vào trên bàn chân, lại kéo xuống một đoạn váy, đem chân bao trùm, chân trái cũng là như thế, sau đó lại nhìn về phía đùi.

Đông Phương Ly Nhân sắc mặt đỏ bừng, tứ chi tê liệt không thể động, thấy thế vội vàng mở miệng:

"Đùi không có tổn thương."

Dạ Kinh Đường kiểm tra mặt ngoài váy, xác thực không có lỗ

rách, nhìn về phía Thái hậu nương nương.

? !

Thái hậu nương nương vịn Ly Nhân, một mực nhìn Dạ Kinh Đường sờ chân Ly Nhân không rời mắt, sắc mặt có chút nóng lên, hai người mắt đi mày lại, nàng đều thu hết vào mắt, trong lòng còn cảm thấy rất thú vị.

Phát hiện hộ vệ tuấn mỹ vô song đang ôn nhu nhìn qua, giống như cũng muốn làm vậy đối với nàng, Thái hậu nương nương ngồi thẳng mấy phần:

"Ừm. . . Bản cung không có việc gì."

"Làm sao không có việc gì? Váy đều rách. . ."

Đông Phương Ly Nhân ánh mắt nghiêm túc, thấy tứ chi đã khôi phục gần khỏe, liền khom người đem hai chân Thái hậu nương nương kéo lên, đặt ở trên đùi.

Dạ Kinh Đường đứng người lên, nhìn phía nơi khác.

Đông Phương Ly Nhân vung lên váy màu đỏ, bắp chân tuyết trắng mềm nhẵn cùng mắt cá chân liền xuất hiện ở trước mắt, động tác nàng dừng lại, cau mày nói:

"Thái hậu, ngươi không có mặc quần?"

? ?

Thái hậu nương nương vốn đang cảm thấy Dạ Kinh Đường thật quân tử, nghe thấy lời này sắc mặt lập tức đỏ lên, vỗ xuống tại bả vai Đông Phương Ly Nhân:

"Nói nhăng gì đấy? Bản cung có mặc!"

Đông Phương Ly Nhân nhìn qua chân ngọc ngay cả bít tất cũng

không mặc, biết Thái hậu nương nương khẳng định không có mặc quần giống như tỷ tỷ, nhưng Dạ Kinh Đường ở đây, cũng không thể nhiều lời, chỉ là giúp Thái hậu giải thích:

"Mùa hè nóng, quần trong cung tương đối ngắn, ngươi chớ suy nghĩ lung tung."

Dạ Kinh Đường biết xuyên đại khái là quần lót con bướm giống Lạc nữ hiệp, Ngọc Hổ cô nương, nhớ tới cảm giác khẽ kéo cái nơ con bướm, trong lòng thầm than, nhưng không dám quay đầu lại nhìn.

Đông Phương Ly Nhân cẩn thận kiểm tra bắp chân Thái hậu nương nương, phát hiện chỉ có một chút sước đỏ cùng trầy da rất nhạt, ngay cả thuốc đều không cần bôi, nhẹ nhàng thở ra, dùng tay xoa nhẹ theo.

Thái hậu nương nương vẫn có chút đau, nhưng cũng không nói cái gì, bảo trì dáng vẻ đoan trang, nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Thương thế của ngươi không nặng sao?"

Dạ Kinh Đường nhìn xuống áo bào rách rưới:

"Ta không sao, hoàn toàn không bị tổn thương."

Đông Phương Ly Nhân ra hiệu cho hắn ngồi xuống bên cạnh:

"Ngươi cũng băng bó một chút, có thời gian bôi thuốc thì sao phải cố gắng gồng."

Dạ Kinh Đường thấy người còn chưa tới, ngồi xuống bên người ngây ngốc, ngồi bắt chéo chân, đem ống quần xé mở, tự mình bôi thuốc.

Đông Phương Ly Nhân xoa bắp chân Thái hậu nương nương, suy nghĩ một chút nói:

"Dạ Kinh Đường, có phải ngươi tra được cái gì hay không? Một bản bí thư nói về địa đạo, bên trong địa đạo tại sao có thể có người, còn vừa lúc bị chúng ta gặp được. . ."

Chương 352 - Cuối cùng ra Khỏi Hầm

Chương 352. Cuối cùng ra Khỏi Hầm

Dạ Kinh Đường mặc dù không thể giải thích nguồn tin tức, nhưng ở trong địa đạo đụng tới người, đã có thể làm chứng cớ, hắn giải thích nói:

"Ta hai ngày nay vẫn một mực đang truy tra án mạng đường phố Trúc Tịch, vốn muốn tìm thư tịch tương quan kiến trúc, kết quả thời điểm cùng chưởng quỹ cửa hàng sách nói chuyện phiếm, phát hiện quyển sách này, còn nghe nói Ô Vương thế tử là người có cùng sở thích. . ."

?

Thái hậu nương nương chớp chớp con ngươi:

"Đông Phương Dận thích ăn ngon, không nghe nói háo sắc. . . Hắn chẳng lẽ lại có tưởng niệm đối với bản cung?"

Đông Phương Ly Nhân đem suy nghĩ lung tung của Thái hậu nương nương đè lại, nghiêm túc nói:

"Sau đó thì sao? Hôm qua ngươi chạy tới Ô Vương phủ rồi?"

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu:

"Ta không có phương hướng gì, liền chạy đi Ô Vương phủ nhìn một chút, kết quả phát hiện trong thư phòng Ô Vương thế tử, xác thực có quyển sách này, tờ đào đất kia, còn có nếp gấp. . ."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy lá gan Dạ Kinh Đường thực sự có chút quá lớn, cau mày nói:

"Cái này có thể nói rõ cái gì?"

"Ta cũng chỉ là hoài nghi, thời điểm tìm lung tung, phát hiện bên ngoài tòa nhà lắm cảnh của Ô Vương phủ, còn có vết tích dầu dung hỏa, liền nghĩ Ô Vương thế tử có thể mưu đồ làm loạn trong bóng tối hay không. . ."

Thái hậu nương nương không hiểu thấu nói:

"Ngươi bởi vì Đông Phương Dận nhìn diễm văn dị chí, hoài nghi hắn mưu đồ làm loạn?"

Dạ Kinh Đường không thể giải thích rõ ràng đường đi suy luận, liền thuận miệng giải thích:

"Ta tra án vẫn luôn là thiên mã hành không như thế. Ta mới đầu chỉ là hoài nghi, ta vốn cho rằng đầu địa đạo này sớm đã bị vứt bỏ, Ô Vương thế tử là đào ở nơi khác; nhưng hôm nay tiến đến, phát hiện địa đạo phong ấn hai trăm năm lại có người đang khởi công bên trong, đó chỉ có thể nói Ô Vương thế tử phát hiện thông đạo này, trong bóng tối làm chút việc không thể lộ ra ngoài ánh sáng. . ."

Đông Phương Ly Nhân nghe một lát, sắc mặt ngưng trọng, suy nghĩ một chút nói:

"Bản vương cũng không phải là không tin ngươi, nhưng những tin tức này, trừ trong phủ có vết tích dầu hỏa, tất cả cái khác đều là phỏng đoán không có bằng chứng. Nếu như là quan lại bình thường, bản vương có thể chộp tới khảo vấn không cần lý do, nhưng Đông Phương Dận là phiên Vương thế tử, triều đình không có bằng chứng mà nghiêm hình bức cung, đó chính là muốn bức Ô Vương phản, Thánh thượng hạ chỉ cũng sẽ bị triều thần ngăn lại

đi."

Dạ Kinh Đường biết điểm ấy, đảo mắt nhìn về phía địa đạo sụp đổ, có chút đau đầu:

"Đã đánh cỏ động rắn, chờ đem địa đạo đào thông, đối phương đã sớm thanh lý xong vết tích, muốn lại tìm đến chứng cứ chỉ sợ không dễ dàng."

Đông Phương Ly Nhân nói:

"Chỉ cần Đông Phương dận âm thầm mưu đồ làm loạn, luôn có thể tra được dấu vết để lại, bản vương ra ngoài sẽ an bài nhân thủ âm thầm điều tra. Nếu thật có thể giải quyết việc này, nhớ ngươi công đầu. . ."

Trong lúc nói chuyện phiếm, sau cửa đá niêm phong đã truyền đến tiếng bước chân lít nha lít nhít.

Dạ Kinh Đường thấy vậy đứng dậy, chạy tới câu thông với cung nhân. . .

Đại nội cao thủ cùng cung nhân, từ trong địa đạo chạy đến, trước tiên lấy ụ đá đệm ở cửa đá niêm phong, sau đó lấy bốn người chui vào bên trong, trong ngoài tám tên đại nội cao thủ hợp lực nhấc lên, liền đem cự thạch ngăn cửa kéo lên.

Thái hậu nương nương cùng Đông Phương Ly Nhân được cung nhân hộ tống rời đi, Dạ Kinh Đường thì cùng mấy tên ám vệ lại lần nữa đi tới chỗ sụp đổ để xem xét tình huống.

Mắt xích địa đạo đổ sụp, Dạ Kinh Đường tính toán đã ra sập hơn mười trượng, là tầm hơn bốn mươi mét, cũng không tính quá dài.

Nhưng đất đá ở phía trên đã buông lỏng, nếu không có chèo trống ở phía dưới mà đào, thì không được mấy mét sẽ lại sụp đổ

xuống chôn sống vài người.

Mà nơi đào đất cũng rất nguy hiểm, vạn nhất đào tới bờ sông, tất cả mọi người trong địa đạo sẽ bị chết đuối.

Dạ Kinh Đường nghiên cứu một lát, sau đó cảm thấy loại việc đào đất và khảo sát đào hầm, vẫn là đến giao cho thợ khéo làm, còn hắn lập tức quay người rời đi khỏi địa đạo.

Bận rộn dưới đất nửa ngày, thời gian đã đến giữa trưa.

Dạ Kinh Đường từ trong phòng Thiên Điện của Phúc Thọ cung nhảy ra, có thể thấy được tất cả bên ngoài đều là cung nhân, trừ đại nội ám vệ ra, còn có mấy tên tổng bộ Hắc Nha.

Đông Phương Ly Nhân đứng tại hành lang, an bài nhiệm vụ cho tổng bộ Hắc Nha, phát hiện Dạ Kinh Đường đi ra, liền đến trước mặt:

"Đã sắp xếp người điều tra đường phố xung quanh hoàng thành, cũng để cho công bộ điều công nhân tới thăm dò địa đạo, tra rõ ràng thì đoán chừng cần một quãng thời gian."

Nói xong thì từ trong tay cung nữ tiếp nhận một kiện áo choàng, đưa cho Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường bị rách một nửa y phục, đem áo choàng thị vệ cung đình mặc trên người, dò hỏi:

"Một đầu cửa vào khác, khẳng định ở trên đường."

Chương 353 - Cây Ngân Hạnh

Chương 353. Cây Ngân Hạnh

Đông Phương Ly Nhân có thể là sợ Dạ Kinh Đường lộ hàng người khác sẽ nhìn thấy, còn đứng ở trước mặt cản trở, hỗ trợ buộc đai lưng:

"Bản vương tự nhiên sẽ hiểu, nhưng xung quanh hoàng thành tụ tập dinh thự vương hầu tướng lĩnh, điều tra địa đạo từng nhà, sẽ có nhiều chuyện kéo tới. . ."

Dáng vẻ Đông Phương Ly Nhân vẫn quý khí bức người, nhưng động tác cúi đầu buộc đai lưng cho người khác, lại làm cho người ta cảm giác giống như một người bạn gái, khí khái hào hùng mặt mày cùng môi đỏ câu người, khoảng cách với cái cằm nam tử chỉ có gang tấc.

Dạ Kinh Đường bị hành động đột nhiên của ngây ngốc làm cho sững sờ, đang muốn từ chối nhã nhặn, lại phát hiện vừa rồi phi nước đại trong đường hầm đầy bụi đất, bên trên gương mặt ngây ngốc nhiễm chút tro bụi, liền giơ ngón tay lên, khẽ lau tại bên trên gương mặt.

". . ."

Bên trong hành lang lập tức tĩnh mịch.

Đông Phương Ly Nhân dừng lại hành động buộc đai lưng, giương mi mắt, nhìn xem công tử tuấn tú trắng trợn đùa giỡn nàng, đáy mắt có chút khó có thể tin.

Dạ Kinh Đường dừng ngón tay lại, biến thành dùng tay áo lau

lau bên trên gương mặt ngây ngốc:

"Có tro bụi, ta giúp điện hạ lau lau. . ."

Đông Phương Ly Nhân đem cánh tay đang lau loạn trên mặt nắm lấy, đầu rồng béo trước người phình lên, trầm giọng nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi vô pháp vô thiên đúng không? Bắt được cơ hội liền mạo phạm bản vương, ngươi cho rằng bản vương thật sẽ không thu thập ngươi?"

Dạ Kinh Đường ra hiệu cung nữ ám vệ đang ở phía sau:

"Ở đây ở nhiều ánh mắt, điện hạ chú ý dáng vẻ."

Ngươi còn biết nhiều người phức tạp?

Trước công chúng sờ gương mặt bản vương. . .

Đông Phương Ly Nhân quay đầu đưa mắt nhìn về sau, đè xuống hỏa khí đáy mắt, âm thanh lạnh lùng nói:

"Nếu có lần sau nữa, đừng trách bản vương không nể tình!"

Dạ Kinh Đường gật đầu:

"Minh bạch."

Đông Phương Ly Nhân lúc này mới coi như thôi, tiếp tục hỏi thăm:

"Tiếp sau đó ngươi có an bài nào?"

Dạ Kinh Đường đem quần áo chỉnh lý xong, nghĩ nghĩ:

"Địa đạo cần thời gian mới đào thông, tặc tử lúc nào cũng có thể chạy, ta nhớ kỹ lộ tuyến đại khái của địa đạo, đi xem ở trên mặt đất một chút. Còn Ô Vương thế tử, điện hạ phái người điều

tra, nếu như có cần, tùy thời nói cho ta biết."

Đông Phương Ly Nhân kỳ thật muốn cho Dạ Kinh Đường nghỉ ngơi một chút, nhưng khi trước tình thế không rõ, Dạ Kinh Đường lại rất tài giỏi, để Dạ Kinh Đường nghỉ ngơi, nàng cũng không thể trông cậy vào Hắc Nha tra án, liền dặn dò:

"Cẩn thận một chút, gặp chuyện thì đừng tự mình cứng rắn đối đầu, trước tiên phải thông tri bản vương."

Dạ Kinh Đường gật đầu, đang muốn xuất phát, trong lòng hơi động, lại dò hỏi:

"Đúng rồi điện hạ, hoàng trường tử nhốt tại địa phương nào?"

Đông Phương Ly Nhân nghi ngờ nói:

"Ngươi hoài nghi tặc tử chú ý tới hoàng trường tử?"

"Mọi thứ phải đề phòng theo phương diện xấu nhất."

Đông Phương Ly Nhân quay đầu đưa mắt nhìn, mới thấp giọng nói:

"Giam lỏng tại Vân Hầu phủ thành tây, xung quanh chính là đại doanh Cấm Vệ quân hoàng thành, Tần Văn lệ một mực đợi ở bên cạnh."

"Tần Văn lệ là ai?"

"Bát Tí Địa Tàng."

Dạ Kinh Đường nghe được cái tên này, nhẹ nhàng gật đầu, cảm thấy có thể mình đã quá lo lắng.

Bát Tí Địa Tàng là lão đại bạo lực của triều đình, có thể có nắm chắc đè chết thì chỉ có bát đại khôi, võ giả còn lại trên cơ bản không có cách nào rung chuyển, lại càng không cần phải nói còn có

cấm quân hiệp phòng.

Mà đường đi của địa đạo còn chưa xác minh được, nhưng chung quy cũng tại thành Phương Đông, hoàng trường tử tại thành tây, vị trí hoàn toàn trái ngược.

Nếu mục tiêu địa đạo không phải hoàng trường tử, vậy liền tương đối khó đoán.

Dạ Kinh Đường đoán không được ý đồ, sau đó cáo từ cùng ngây ngốc, thanh đao treo ở bên hông, phi thân lên, nhảy lên cung các, dựa theo ký ức, ra bên ngoài tìm tòi điều tra. Vừa xuyên qua mấy gian phòng ở, còn không có rời đi phạm vi tẩm điện, chợt phát hiện mình đã đi tới hậu hoa viên Phúc Thọ cung.

Dạ Kinh Đường ngừng chân tại trên tường, đảo mắt nhìn lại, cây ngân hạnh ngàn năm hắn tâm tâm niệm niệm, ngay tại nơi hẻo lánh hậu hoa viên tẩm điện, trên nhánh cây treo một khung xích đu, bên ngoài phủ lên gạch đá xanh.

Mà Minh Long Đồ nghĩa phụ nói tới, ngay tại phía dưới lớp gạch!

Trong lòng Dạ Kinh Đường hơi động, rất muốn mượn cơ hội này, đục nước béo cò lấy công mưu tư, đem Minh Long Đồ móc ra.

Nhưng nhìn kỹ lại, đã thấy Thái hậu nương nương thân mang váy phượng đỏ thẫm, cùng cung nữ Hồng Ngọc đứng tại phía trước cây ngân hạnh, cầm trong tay ba nén hương, đang cúi đầu tế bái.

?

ánh mắt Dạ Kinh Đường mờ mịt, không rõ ràng Thái hậu nương nương vì cái gì ở chỗ này cùng bái cái cây.

Mà Thái hậu nương nương cầm trong tay hương hỏa cầu

nguyện, phát hiện trên tường rào có người hoạt động, liền đảo mắt nhìn sang, trước mắt hơi sáng, xem bộ dáng là muốn ngoắc để hắn tới.

Ngây ngốc không tại đây, Dạ Kinh Đường cũng không dám tiếp xúc với Thái hậu nương nương quốc sắc thiên hương, chắp tay thi lễ:

"Ti chức đang điều tra hướng đi địa đạo, truy tìm tặc tử, quấy nhiễu Thái hậu, còn xin Thái hậu thứ lỗi."

Chương 354 - Chờ Thời Nhảy Ra

Chương 354. Chờ Thời Nhảy Ra

Thái hậu nương nương nghe thấy lời này, tự nhiên là không thể kéo Dạ Kinh Đường tới hỏi han ân cần, chỉ nói:

"Vất vả, làm việc phải chú ý an toàn. Hôm nay ngươi có công hộ giá, bản cung ngày sau sẽ thưởng cho ngươi."

"Tạ Thái hậu nương nương."

Dạ Kinh Đường đứng tại trên tường rào chắp tay thi lễ, về sau phi thân vượt qua tường vây, đi về phía ngoài hoàng cung.

Mà Thái hậu nương nương cầm ba nén hương, đứng tại dưới cây ngân hạnh trải qua ngàn năm tuế nguyệt, đưa mắt nhìn ra xa, cho đến khi Hồng Ngọc bên người dùng tay quơ quơ tại trước mặt, nàng mới hồi phục tinh thần lại, tiếp tục bái lạy cây lão gia có thể ban cho vận may. . .

Hoàng thành quy mô rất lớn, vô số cung các xâu chuỗi với nhau, cung nhân chưa quen thuộc cũng có thể lạc đường.

Dạ Kinh Đường lướt qua ở trên đỉnh cung các, nói đến có chút đại nghịch bất đạo, nhưng cầm trong tay lệnh bài tự do xuất nhập cung đình, cũng không có gặp được người ngăn cản, y theo lộ tuyến trong trí nhớ, tẽ trái rẽ phải trong hoàng cung, rất mau tới đến tường phía đông.

Bên ngoài tường thành là con sông, sau đó chính là khu thành Đông, đường phố Ngô Đồng, Văn Đức Kiều, thậm chí phủ đệ

vương hầu tướng lĩnh, đều tại khu vực này.

Dạ Kinh Đường dù là người mang lệnh bài Hắc Nha, cũng không thể vô pháp vô thiên lao tới mà không thông báo, nhảy qua hậu trạch Tể tướng Quốc công đương triều, chỉ có thể âm thầm làm việc.

Tìm kiếm theo ký ức tầm nửa canh giờ, Dạ Kinh Đường ngừng lại ở một biệt phủ của thị lang, có thể nhìn thấy trong nhà có rất nhiều gia đinh đang kiểm tra phòng xá, mà chủ nhà thì đứng ở trong sân thảo luận.

Từ lời nói trò chuyện đánh giá, là chấn động vừa rồi khi địa đạo sụp đổ, truyền đến trên mặt đất, kinh hãi đến các gia đình.

Địa đạo đi đến nơi này liền đoạn mất, tiếp sau đó thông tới nơi nào, căn bản không dò được, muốn tìm thì chỉ có thể đem mặt đất đào lên, công trình này so với việc đem đật xụt lấy ra còn lớn hơn, chờ khi đó thì vết tích đã sớm bị lau sạch sẽ.

Manh mối dừng ở đây, Dạ Kinh Đường đứng tại trên đỉnh lầu cao, đảo mắt nhìn về kiến trúc khắp hoàng thành, cau mày. . .

Cùng lúc đó, trên một con đường nhỏ ở thành đông.

Đường nhỏ tiếp giáp chợ phía đông, phụ cận chính là Thập tự đại đạo, người đi đường lui tới dày đặc.

Băng sơn Hổ Vương Thừa Cảnh đang ăn mặc giống như thương khách bình thường, đi dạo trên đường, ánh mắt khi thì liếc nhìn những võ giả cưỡi ngựa; đệ đệ Vương Nhị thì đi tại cách đó không xa.

Huynh đệ Vương Thừa Cảnh, từ chỗ Chu gia tiếp mua bán giết người, Diệp Tứ Lang đã thất thủ, nếu như Dạ Kinh Đường lại

không có xử lý được, vậy thì coi như một đoạn thời gian làm toi công, còn thụ tổn thương.

Nhưng Dạ Kinh Đường không phải nhân vật đơn giản, mặc dù biết tính danh, niên kỷ và một số tin tức khác, nhưng người rất khó tìm, hai ngày này thông qua thăm viếng nghe ngóng, chỉ biết là Dạ Kinh Đường là thiếu gia của một gia đình kinh doanh ở kinh thành.

Vương Thừa Cảnh vốn muốn đi qua chắn đường, kết quả phát hiện Dạ Kinh Đường căn bản không về Thiên Thủy Kiều, nếu dựa vào bắt cóc tống tiền dẫn xà xuất động, Dạ Kinh Đường khẳng định mang một bang cao thủ Hắc Nha tới, làm thế nào để đem Dạ Kinh Đường đơn độc dẫn ra, ngược lại là một việc phiền phức.

Trong lúc không có đầu mối, Vương Thừa Cảnh chỉ có thể áp dụng biện pháp ôm cây đợi thỏ, đi dạo tại trên đường phố gần Hắc Nha, xem có thể gặp Dạ Kinh Đường đi ngang qua hay không, sau đó theo đuôi tìm cơ hội chém giết.

Nhưng hắn ngay cả chân dung Dạ Kinh Đường đều không có, chỉ biết là hơn hai mươi tuổi, dáng người khá cao, dáng dấp phi thường anh tuấn, mang theo đao, nhưng như vậy, không khác mò kim đáy biển.

Đi dạo chẳng có mục đích bên đường, Vương Thừa Cảnh lúc nào cũng nhíu chặt lông mày suy nghĩ, đúng lúc này phía trước truyền đến tiếng xe ngựa.

Ùng ục ục ~

Hắn tùy ý tránh né sang bên đường, nhưng lúc xe ngựa đi qua, bên tai khẽ nhúc nhích, ẩn ẩn bắt được một câu:

"Làm sao có thể là Dạ Kinh Đường. . ."

"Một đao kia không sai được. . ."

Âm thanh lão giả cùng người tuổi trẻ trò chuyện.

Vương Thừa Cảnh đột nhiên hoàn hồn, bất động thanh sắc đưa mắt nhìn lại, đã thấy vừa đi qua là một cỗ xe ngựa nhỏ của thương nhân.

Toa xe không lớn, bên ngoài là một cái xa phu trung niên, thân hình rất là cân xứng, thoạt nhìn là người tập võ, tính cảnh giác cực cao, trong nháy mắt hắn có phản ứng, liền đem đầu quay lại.

Vương Thừa Cảnh âm thầm kinh hãi, chỉ là hành tẩu giang hồ lâu dài, thần sắc không có nửa điểm dị nghị, chỉ là tùy ý dò xét bên đường, cho đến khi xe ngựa đi xa, về sau mới cau mày, quay người chậm rãi đuổi theo.

Vương Nhị đi vào trước mặt, nghi hoặc hỏi thăm:

"Tìm tới người?"

"Không có. Nhưng mà bên trong chiếc xe ngựa kia, hẳn là người bị quan phủ truy nã, từ ngữ khí đến xem, vừa cùng Dạ Kinh Đường giao thủ qua."

Vương Nhị không nhìn ra xe ngựa đi xa có cái đặc thù gì, dò hỏi:

"Chúng ta đi theo xe ngựa, chờ Dạ Kinh Đường tới bắt trộm?"

Vương Thừa Cảnh gật đầu:

" Người trên xe ngựa võ nghệ rất cao, không chừng có thể không đánh mà vãn xong việc."

Vương Nhị hơi suy nghĩ, lắc đầu nói:

"Hắc Nha bắt người, đi vào không nhất định là Dạ Kinh Đường, khẳng định kéo một đống lớn đi tới, chúng ta rất khó đục nước béo cò. Mà người trên xe ngựa võ nghệ quá cao, Dạ Kinh

Đường không nhất định tìm được."

Vương Thừa Cảnh thêm chút suy tư:

"Cái này đều không phải là vấn đề. Chúng ta đi xem điểm dừng của xe ngựa này, nghĩ biện pháp đem tin tức đưa đến trên tay Dạ Kinh Đường. Dạ Kinh Đường tiếp nhận tình báo, vì công lao khẳng định tự mình đến , chờ bọn hắn ngao cò tranh nhau, chúng ta lại chờ thời. . ."

"Kế sách hay. . ."

Chương 355 - Tòa Nhà To Tránh Việc Đổi Nhiều

Chương 355. Tòa Nhà To Tránh Việc Đổi Nhiều

Động tĩnh trong hoàng thành, khó bị ngoại nhân biết được, giữa đường phố Thiên Thủy Kiều vẫn yên tĩnh như thường.

"ve ve ve ve —— "

"Chít chít~ "

Ngày mùa hè oi bức chói chang, trong sân sau Bùi gia ít có người đi lại, nha hoàn đứng tại bên trong hành lang mát mẻ trò chuyện việc linh tinh.

Bên trong sảnh, Tú Hà ngồi ở trên ghế cầm dao nhỏ đem dưa hấu cắt thành khối nhỏ chỉnh tề, bên cạnh còn đặt một cái hộp băng, bên trong là khối băng từ trong hầm ngầm mang tới.

Chim chim đối với dưa hấu cũng không lạ lẫm, nhưng đúng là lần đầu gặp được khối băng trong mùa hè, uể oải dựa vào trên bệ cửa sổ, trên đầu là một khối băng hình vuông, nhìn về hàng cây xanh ngoài cửa, trong mắt thể hiện sự không vui vẻ.

Bùi Tương Quân mặc váy mùa hè màu vàng nhạt, tại nằm nghiêng bên trên giường mỹ nhân, quạt tròn trong tay lay động nhẹ, mặc dù tư thái giống như là Thiếu phu nhân hào môn nhàn nhã, nhưng gương mặt cũng không vui vẻ.

Đi ra ngoài một chuyến, nàng theo ở phía sau, thấy được hồ yêu bồi tiếp Kinh Đường.

Gặp gỡ sự tình nàng xông lên đằng trước, còn phải che chở cho hồ yêu. . .

Đánh nhau xong nàng thụ thương, hồ yêu vậy mà không bị gì, kết quả sau khi Kinh Đường trở về, vậy mà không hỏi han ân cần một câu nòi. . .

Để chim chim tới thì có làm được cái gì, nó không biết nói chuyện, chỉ biết ăn liên tục. . .

Mặc dù biết Dạ Kinh Đường sự tình bận bịu, khẳng định là không sắp xếp được thời gian rảnh, nhưng trong lòng Bùi Tương Quân tránh không được vẫn có chút thất lạc nhỏ.

Thời khắc oán thán yếu ớt, ngoài cửa truyền đến vang động, một cái nha hoàn chạy đến cổng:

"Tam Nương, có khách nhân đến."

Bùi Tương Quân ánh mắt vui mừng, nhưng mà lập tức lại kịp phản ứng, Dạ Kinh Đường không phải khách nhân, lại vô lực nằm xuống:

"Nếu là liên quan tới việc làm ăn, đi tìm phu nhân, ta nghỉ ngơi hai ngày."

Ánh mắt nha hoàn có chút phức tạp:

"Là cô nương lần trước cãi nhau cùng Tam Nương tại cửa ra vào. . . Có muốn ta đem nàng đuổi đi hay không?"

Hồ yêu? !

Bùi Tương Quân sững sờ, ngồi dậy:

"Người tới là khách, có hiểu quy củ hay không, mau đưa Ngưng nhi cô nương mời vào trong."

"Vâng."

. . .

Rất nhanh, hành lang bên trong vang lên tiếng bước chân.

Lạc Ngưng thân mang váy mùa hè màu xanh, cách ăn mặc như là một mỹ phụ cao quý có tiền đi vào hậu trạch, phía sau còn có Chiết Vân Ly ăn mặc theo kiểu tiểu thư nhà gia giáo.

Chiết Vân Ly cử chỉ nhã nhặn, lúc hành tẩu dò xét trái phải:

"Ở bên ngoài thật đúng là không nhìn ra, bên trong xinh đẹp như vậy. . . Chít chít! Chim béo tới đây!"

"Chít chít ~ "

Chim chim thấy thế tinh thần tỉnh táo, liền vội vàng đứng lên, đem khối băng nhỏ quặp vào chân, bay đến trên bờ vai Chiết Vân Ly, cọ cọ vào cổ nàng, kết quả băng Chiết Vân Ly giật mình một cái:

"A... ~! Lạnh, ngươi đi một bên. . ."

"Chít chít. . ."

Bùi Tương Quân biết thân phận Lạc Ngưng, tự nhiên cũng đã biết cái tiểu cô nương linh khí mười phần này, là thiên kim của Bình Thiên giáo chủ, không có lãnh đạm, hô:

"Tú Hà, nhanh đi bồi tiếp Vân Ly cô nương."

Nói xong nhìn về phía Lạc Ngưng đang đi tới:

"Ngưng nhi cô nương sao lại tới đây?"

Lạc Ngưng mặc dù khí chất thanh lãnh cự người từ ngàn dặm, nhưng ở Bình Thiên Giáo nàng là giáo chủ phu nhân lo liệu nội vụ,

cũng không phải là người không hiểu nhân tình thế sự.

Mặc dù Tam Nương không chịu gọi nàng một tiếng Ngưng nhi tỷ, nhưng mấy ngày trước ba người cùng nhau vượt qua hoạn nạn là thật, biết trên lưng Tam Nương có tổn thương, nếu mặc kệ không hỏi thì quá bạc tình.

Lúc đầu Lạc Ngưng tưởng là Dạ Kinh Đường buổi sáng sẽ tới, nhưng Dạ Kinh Đường vừa ra cửa, liền bị người Hắc Nha gọi đi, giữa trưa ngay cả cơm cũng không trở lại ăn, khẳng định không tới được Thiên Thủy Kiều.

Lạc Ngưng trong nhà nhàn rỗi cũng không có chuyện, liền tới thăm viếng một chút, tránh cho Tam Nương cảm thấy nàng cùng tiểu tặc bạc tình bạc nghĩa.

Lạc Ngưng đợi nha hoàn rời khỏi đây, ngồi xuống ghế:

"Kinh Đường công vụ bề bộn, không có thời gian tới, ta thay hắn tới xem một chút. Thương thế của ngươi như thế nào?"

"Động khí nên có chút tổn thương mà thôi, cũng sắp khỏi rồi."

Bùi Tương Quân bưng đĩa giữa hấu đặt ở trên bàn nhỏ giữa hai người:

"Nghe tiêu sư trên đường nói, Kinh Đường gần đây đang đi tìm một toàn nhà, ta giúp hắn nhìn qua rồi, ngay tại phía trên thiên thủy kiều, có tòa nhà lớn phân ba khu, ven sông, hoàn cảnh rất không tệ, đợi chút nữa ngươi đi xem một chút."

Lạc Ngưng mỗi ngày điểm choáng Vân Ly, bản thân mình cũng cảm thấy xấu hổ khi làm mẫu thân, đúng là quan tâm việc này, ngoài ý muốn nói:

"Thật sao? Ngươi ngược lại là có tâm. . . Ba khu, có phải hơi bị lớn rồi không?

"Ai, lấy tính của Kinh Đường, về sau nói ít thì có ba tới năm cái hồng nhan tri kỷ, tòa nhà nhỏ thì về sau lại phải đổi, vẫn là chọn luôn một tòa nhà to cho đỡ mất thời gian."

". . ."

Chương 356 - Có Thư Gửi Tới

Chương 356. Có Thư Gửi Tới

Lạc Ngưng cảm thấy cái đề tài này, trò chuyện không quá thú vị, liền đứng dậy, ngồi xuống trước mặt Tam Nương, đưa tay xem mạch, sau đó lại kéo ra cổ áo dò xét.

Kết quả vừa nhìn, không có nhìn thấy vết thương bên trên lưng, ngược lại là bị một sợi dây của cái yếm phía sau Tam Nương hấp dẫn, cảm thấy khá quen.

Lạc Ngưng hơi sững sờ, nhìn về vạt áo phía trước, còn dùng tay mà khẽ kéo cổ áo.

?

Bùi Tương Quân bị động, không hiểu thấu, vỗ nhẹ lên bàn tay đang làm loạn của Lạc Ngưng:

"Ngươi nhìn cái gì đấy?"

Lạc Ngưng mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng vẫn là thấy rõ, Tam Nương mặc cái yếm nhỏ tam giác, bao lấy hai quả to lớn, phía trên còn thêu hình chim chim. . .

Ánh mắt Lạc Ngưng hơi có vẻ cổ quái:

"Ngươi là một cái cô nương chưa xuất các, bí mật mặc như thế. . . To gan như vậy, thực sự là. . ."

Bùi Tương Quân cúi đầu mắt liếc, minh bạch ý tứ Lạc Ngưng, đem cổ áo mở rộng ra mấy phần, hiện ra cái yếm nhỏ tính chất gấm Thủy Vân, cười nhẹ nhàng nói:

"Đây là kiểu dáng mới nhất kinh thành, mới vừa từ gia đình vương hầu lưu truyền ra, mặc dù lớn mật một chút, nhưng mặc dễ chịu hơn bình thường rất nhiều, trước kia Ngưng nhi cô nương chưa thấy qua sao?"

". . ."

Lạc Ngưng nhìn xem bộ dáng Tam Nương hơi có vẻ đắc ý, trong lòng âm thầm "A ~" một tiếng.

Nhưng mà so xem nội y của ai lẳng lơ hơn, giống như không quá phù hợp, nàng đối với cái này chỉ là nhẹ nhàng gật đầu:

"Xác thực rất đẹp."

Trên mặt Bùi Tương Quân hiện ý cười, vốn định trò chuyện về vấn đề bí mật của nữ nhân, ngoài cửa lại có tiếng bước chân. Giương mắt nhìn lên, đã thấy Tú Hà lại chạy vào, cầm trong tay một phong thư:

"Tam Nương, vừa rồi Trần Bưu nói, có người đưa phong thư cho tiêu cục."

"Hả?"

Bùi Tương Quân đứng dậy đem thư dò xét, có thể thấy được trên đó viết bốn chữ gửi Dạ công tử, cũng không có chỗ đặc biệt.

"Ai tặng?"

"Không rõ ràng, trực tiếp cắm ở cổng."

Bùi Tương Quân hơi có vẻ nghi hoặc, muốn đem tin mở ra nhìn xem, lại sợ đây là thư tình của cái hồng nhan tri kỷ giang hồ nào đó gửi cho Kinh Đường, sợ Kinh Đường không vui, liền phân phó nói:

"Để chim chim đi thông tri Kinh Đường một tiếng."

"Được rồi. . ."

. . .

Thời gian bất tri bất giác liền đến buổi chiều.

Dạ Kinh Đường cầm theo Hoàn Thủ Đao đi dạo tại thành đông, ven đường vẫn còn tìm kiếm dấu vết.

Trước mắt chỉ biết là địa đạo cùng Ô Vương thế tử có quan hệ, nhưng vị trí mà số người tham gia đều không rõ ràng, tìm kiếm như vậy, không khác nào chờ miếng bánh từ trên trời rớt xuống.

Di chuyển cả ngày không tìm được phương hướng, chỉ sợ tặc tử trong địa đạo sớm đã thu thập xong hiện trường bỏ chạy, lại tìm tiếp cũng không có ý nghĩa.

Dạ Kinh Đường dưới tình huống không có đầu mối, liền tìm cái tiệm ăn cơm, chuẩn bị đợi chút nữa đi Ô Vương phủ nhìn xem, ngây ngốc an bài cao thủ theo dõi ở bên kia, không biết có thu hoạch hay không.

Cơm mới ăn được một nửa, trên không trung bỗng nhiên truyền tiếng vang:

"Lệ ~ "

Tiếng kêu Chim chim.

Bên tai Dạ Kinh Đường khẽ nhúc nhích, đi ra tiệm cơm đưa mắt dò xét, có thể thấy được trời xanh vạn dặm, có cái điểm nhỏ đang xoay quanh, thoạt nhìn là đang tìm hắn.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, bước nhanh bật tới trên lầu cao, vẫy vẫy tay, chim chim liền từ trên cao đáp xuống, vững vững vàng vàng rơi vào trên bờ vai, sau đó nâng lên cánh:

"Chít chít!"

Dạ Kinh Đường thấy chỉ về phương hướng Thiên Thủy Kiều, biết là Tam Nương đang tìm hắn, liền khiêng chim chim tiến đến phía Thiên Thủy Kiều.

Bởi vì công việc xác thực tương đối bận rộn, Dạ Kinh Đường cũng không đi cửa chính, trực tiếp rơi vào trong hậu trạch Bùi gia.

Buổi chiều thời tiết mát mẻ, nữ quyến bên trong hậu trạch tương đối sinh động, Dạ Kinh Đường ngừng chân tại nóc phòng, liền thấy Chiết Vân Ly cùng Tú Hà ngồi tại bên hồ cá nhỏ, cầm thìa ăn nửa trái dưa hấu.

Chim chim thấy thế, vội vàng bay đi, ven đường còn "Chít chít chít chít ~", thoạt nhìn là tại oán trách tiểu Vân Ly không trượng nghĩa, không chờ nó tới vậy mà đã bắt đầu ăn.

Dạ Kinh Đường cũng không đi quấy rầy, rơi vào trong đình viện của Tam Nương, đang muốn la lên một tiếng, lại nghe thấy trong khuê phòng truyền đến tiếng nói nhỏ:

"Có phải ngươi mặc có chút lỏng rồi hay không?"

"Tam Nương, ngươi cũng là người tập võ, hẳn phải biết gánh vác quá nặng sẽ ảnh hưởng thân thủ. . ."

"A ~ giang hồ lại không riêng gì chém chém giết giết, còn có xoa xoa xoa bóp. . ."

?

Dạ Kinh Đường nghe ra là thanh âm Ngưng nhi cùng Tam Nương, không rõ ràng hai người trong phòng làm cái gì, liền vô thanh vô tức đi tới cửa sổ khuê phòng, từ khe hở cửa sổ nhìn lại bên trong. . .

Cửa sổ đóng chặt trong khuê phòng, hai nữ tử sóng vai đứng tại trước gương đồng.

Lạc Ngưng mặc quần mỏng màu trắng, nửa người trên là tiểu y tính chất gấm Thủy Vân, bên trên tiểu y thêu lên hình ảnh uyên ương nghịch nước, kiểu dáng cùng ngày hôm qua khoản tình thú là cơ bản giống nhau, nhưng thoạt nhìn là thủ công tự chế.

Tam Nương đứng tại trước mặt, cũng chỉ mặc quần mỏng bó vào người, trước người là hình thêu 'Chim chim xin cơm', bởi vì vốn liếng hùng hậu, đem hình ảnh chim chim làm nổi bật ra, đường cong mông eo nở nang uyển chuyển thu hút ánh mắt.

Thân thể hai người mặc dù không hoàn toàn giống nhau, nhưng mặt trăng đều rất viên mãn, từ phía sau lưng nhìn lại. . .

!

Dạ Kinh Đường liếc nhìn lại, đã cảm thấy không thích hợp, cấp tốc thu hồi ánh mắt, thối lui đến nơi xa.

Chương 357 - Tâm Tư Hỗn Loạn

Chương 357. Tâm Tư Hỗn Loạn

"Khụ khụ —— "

Trong khuê phòng lập tức an tĩnh lại, tiếp theo liền truyền ra động tĩnh luống cuống tay chân.

Chờ đợi chỉ một lúc, cửa phòng mở ra, Tam Nương dáng vẻ đoan trang và Lạc nữ hiệp khí chất xuất trần lãnh diễm, làm bạn từ bên trong đi tới, thần sắc đều rất ngưng trọng, giống như đang thương thảo đại sự liên quan tới hưng suy của ginag hồ.

Dạ Kinh Đường đứng tại chỗ ngoặt đình viện, thấy thế đi lên trước hỏi thăm:

"Ngưng nhi, tại sao ngươi cũng tới."

"Ngươi lại không có nhà, ta tới thăm viếng một chút."

Lạc Ngưng thuận miệng giải thích câu, về sau quay người đi về vị trí Vân Ly:

"Vừa rồi có người đưa phong thư cho ngươi, ngươi xem một chút."

"Thư?"

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ không hiểu, nhìn về Tam Nương đang phía đi tới.

Bùi Tương Quân đi vào trước mặt, từ trong tay áo lấy ra phong thư:

"Tin đưa đến tiêu cục, có phải là ngươi trêu chọc cô nương nào tại Lương Châu, giờ nàng đi tìm tới hay không?"

Thời điểm Dạ Kinh Đường tại Lương Châu Hồng Hà trấn, bị nghĩa phụ quản tương đối nghiêm, cô nương biên quan, cũng rất khó rung chuyển định lực của hắn, cũng không có hồng nhan cũ nào.

Hắn thấy thế tiếp nhận phong thư, mở ra xem —— là một phong thư báo tín nặc danh!

Số lượng từ ngữ trên thư cũng không nhiều, cũng không để lộ thân phận cụ thể, chỉ nói mình là tiểu thương hộ xung quanh Thiên Thủy Kiều, hôm qua đi dạo trên chợ, phát hiện cái bên trong một sòng bài, có nhiều người mang theo cung nỏ.

Bùi Tương Quân lúc đầu không muốn nhìn, nhưng Dạ Kinh Đường trực tiếp mở ra trước mặt, nhịn không được vẫn là đưa hai mắt, phát hiện nội dung trong thư, có chút khó hiểu:

"Ba cáinỏ liền có thể phán tội, mang theo ở kinh thành, thế nhưng là trọng tội. . . Phát hiện khả nghi hành thích, phải đi báo cáo quan phủ chứ, làm sao đem thư gửi tới chỗ của ngươi?"

Dạ Kinh Đường cũng có chút ngoài ý muốn, quan sát tỉ mỉ nội dung:

"Đoán chừng là tiểu thương hộ phụ cận, biết ta làm việc tại Hắc Nha, mới đem thư gửi tới chỗ của ta."

Dạ Kinh Đường bởi vì dáng dấp tuấn tú bản sự lại lớn, Trần Bưu cũng cả ngày đi thổi phồng, bách tính xung quanh Thiên Thủy Kiều không ai không biết; dưới tình huống bách tính phát hiện động tĩnh khả nghi, không quen biết người trong quan phủ, nặc

danh đưa tới tin tức cũng không tính quá đột ngột.

Dạ Kinh Đường đang tra bản án Ô Vương thế tử, người đối phó đều là cao thủ, căn bản sẽ không dùng cung nỏ và hàng cấm, tin tức này nếu là thật sự, cũng có thể là cùng Ô Vương thế tử có liên quan.

Nhưng khi trước cũng không có manh mối cụ thể, mà xuất hiện manh mối khả nghi, vô luận là kế Hồng Môn Yến hay là tin tức thật, dù sao cũng phải đi kiểm chứng.

Bùi Tương Quân biết Dạ Kinh Đường đang điều tra gặp bế tắc, vô luận hư thực, đều phải đi tới kiểm chứng, nhắc nhở:

"Đừng lộ ra thân phận, nặc danh gửi thư cho ngươi, thuộc về địch tối ta sáng. Ta cùng đi với ngươi."

Dạ Kinh Đường trước mắt xem như làm việc tự do, điều động nhân thủ của Hắc Nha trước tiên cần phải xin chỉ thị của ngây ngốc, loại tin tức ngầm chưa kiểm chứng này, tìm tổng bộ đi theo cũng không thích hợp, suy nghĩ một chút nói:

"Tam Nương tổn thương còn chưa tốt, ta cùng Ngưng nhi đi qua nhìn một chút là được rồi."

"Ta cũng không phải thiên kim tiểu thư, ở nhà buồn bực cũng chán nản, vừa vặn hoạt động một chút, cùng đi thôi."

Bùi Tương Quân nói liền tiến vào khuê phòng, bắt đầu đổi lên y phục. . .

Mặt trời lặn phía tây, toàn thành sáng lên đèn hoa.

Đường phố phụ cận ở chợ phía đông khá đông người qua lại, người ở lại đều là người buôn bán nhỏ, đường đi tương đối cũ kỹ, bên đường tất cả đều là tạp vật hàng vỉa hè, trong ngõ nhỏ thì là chiếu bạc sòng bài.

Một ngôi nhà ở đầu đường, đại môn đóng chặt, trên cửa đá dính lấy một chút bùn đất, đến ban đêm gần như không ai ra vào chỗ này.

Bên trong ngôi nhà rất yên tĩnh, mấy cái hán tử ban ngày phụ trách đào đất, đang hất những dầu tan vào trên tường để đào hầm.

Bên trong phòng chính, Từ Bạch Lâm an vị trên ghế, ngón tay gõ nhẹ và thành ghế, sắc mặt không phải rất dễ nhìn.

Tào A Ninh thì đi lại vài vòng.

Tào A Ninh lớn lên ở trong cung, lại được Tào công công dạy bảo, trước kia đều là cử chỉ tỉnh táo ung dung không vội.

Nhưng sau khi trải qua những việc khó có thể lý giải, Tào A Ninh thường xuyên bị căng thẳng, tâm tư hỗn loạn, trên mặt hiện ra cuồng loạn, không ngừng thấp giọng nói:

" Gặp được hắn ở phòng chứa thi thể, ta coi như hắn liệu sự như thần; đào mệnh bị mai phục, ta coi như hắn có nhiều tai mắt. Không có bằng chứng, làm sao hắn lại tra được Ô Vương phủ?

"Coi như tra được Ô Vương phủ, một chút dấu vết để lại hắn cũng không thấy được, hắn làm sao tìm được địa đạo? Tìm tới địa đạo thì thôi, hắn dựa vào cái gì mà có lực lượng đánh ngang với võ khôi? Hắn có bản lãnh này, sao lần thứ nhất lại để ta đào tẩu? . . ."

Từ Bạch Lâm hôm nay mới từ trong miệng lão giả áo bào trắng xác nhận, người hôm qua chui vào Ô Vương phủ, một chiêu bại lui Nam Cung Thiếu Phong, thật sự là đúng là Diêm Vương âm hồn bất tán đòi mạng kia.

Chương 358 - Diêm Vương Tìm Tới Cửa

Chương 358. Diêm Vương Tìm Tới Cửa

Động tĩnh những ngày này của Dạ Kinh Đường, có thể nói là ly kỳ đến không có cách nào giải thích, không riêng Tào A Ninh lơ ngơ, Từ Bạch Lâm đều cảm giác là gặp quỷ.

Bọn hắn tự nhận không có để lọt ra một chút tin tức nào, sự việc ở phòng chừa thi thể qua đi, bọn hắn vì đề phòng xảy ra chuyện, đều không dám hành động ở kinh thành, chỉ là vụng trộm chạy tới Đông Tế một chuyến.

Kết quả thì tốt rồi, mấy ngày không thấy, Dạ Kinh Đường trực tiếp tìm tới cố chủ phía sau bọn hắn, còn kém chút kéo tất cả ra khỏi ánh sáng

Cái này thì cũng thôi đi, mới đầu Dạ Kinh Đường cùng Tào A Ninh hơi chiếm thượng phong, cùng hắn đánh nhau rõ ràng yếu thế; lúc này mới mấy ngày không thấy, một chưởng đánh được Nam Cung Thiếu Phong; quyền khôi đi chắn đường, bị hai quyền trực tiếp làm sửng sốt, như vậy không bất hợp lý sao?

Từ Bạch Lâm suy tư:

"Dạ Kinh Đường có thể giết Chu Hoài Lễ, võ nghệ khẳng định không tầm thường, ngày bình thường khả năng đang giấu dốt. Còn khả năng liệu sự như thần. . . Có phải là phía chúng ta có phản đồ đang mật báo hay không?"

Tào A Ninh lắc đầu:

"Người phía dưới đều là vùi đầu làm việc, người biết toàn bộ kế hoạch, chỉ có mấy cái chúng ta cùng thế tử điện hạ. Thế tử điện hạ không có khả năng tự đâm vào tim được, lão quyền khôi hôm nay mới đi địa đạo, trước đó không rõ ràng vị trí xác thực. . ."

Tào A Ninh nói đến đây, lời chuyện dừng lại, nhìn về phía ngồi Từ Bạch Lâm trong phòng —— Từ Bạch Lâm từ đầu đến cuối đều tham dự, lần thứ nhất cùng Dạ Kinh Đường đối mặt, còn bị Dạ Kinh Đường khích tướng, dẫn đến quan phủ bắt được con tin. . .

? !

Thần sắc Từ Bạch Lâm hơi cương, tiếp theo mặt lộ vẻ mặt giận dữ, vỗ vào ghế:

"Ngươi hoài nghi ta mật báo cho quan phủ? Lần trước nếu không phải có người chạy tới, đã bị Dạ Kinh Đường chém chết bên đường, chiến trận kia có thể là giả?"

"Hôm nay Dạ Kinh Đường hiện ra công lực tại phía trên ngươi, lần trước cùng ngươi giao thủ, rõ ràng có chỗ giữ lại. . ."

"Nếu không phải ngươi tại phòng chứa thi thể bị Dạ Kinh Đường ngăn chặn, dẫn đến hắn theo đuôi, ta có thể cùng Dạ Kinh Đường giao thủ? Trước tiên ngươi giải thích một chút, sao ngươi có thể chạy khỏi phòng chưa thi thể!"

". . ."

Tào A Ninh nghĩ cũng thấy đúng, hắn biết mình so với Từ Bạch Lâm còn yếu hơn nhiều, nếu như nói bên Ô Vương có cọc ngầm, vậy người khả năng nhất là hắn. . .

Chính Từ Bạch Lâm đều bị Dạ Kinh Đường làm cho nghi thần nghi quỷ, cũng không để ý Tào A Ninh sinh nghi, mở miệng nói:

"Nếu như cọc ngầm là hai người chúng ta, Dạ Kinh Đường

hôm nay không có khả năng từ bên kia địa đạo đánh cỏ động rắn. Bây giờ dung dầu hỏa đã đổ vào hầm, trong hai ngày nữa nhất định phải nấp kỹ, nếu như gặp bất ngờ, dẫn đến thất bại trong gang tấc, chính là thua cả canh bạc."

Tào A Ninh căn bản không mò ra cách Dạ Kinh Đường truy tung như thế nào, cảm thấy đợi ở chỗ này, có khả năng còn bị tìm tới cửa, liền mở miệng nói:

"Ngươi và ta tách ra ẩn thân, trời tối ngày mai tụ hợp, nếu có tình huống thì một mình bỏ chạy, chớ mạo muội trốn về trụ sở, để tránh bị Dạ Kinh Đường tìm hiểu nguồn gốc rồi tận diệt."

Từ Bạch Lâm nhẹ gật đầu, hơi suy nghĩ, liền nghĩ tới cái gì đó, cả giận nói:

"Dạ Kinh Đường đều có thể đơn thương độc mã cùng quyền khôi so chiêu, Quân Sơn Đài là người chết hay sao? Tin tức đều đưa cho bọn hắn, lâu như vậy mà một chút động tĩnh không có. . ."

Tào A Ninh nghĩ :

"Lần trước muốn mượn đao giết người, không nói võ nghệ cao như vậy, Quân Sơn Đài khả năng không có cảm giác được áp lực, đang nghĩ biện pháp âm thầm vận hành. . ."

"Lại tiếp âm thầm vận hành, cũng phải có chút hành động, chờ Dạ Kinh Đường đem chúng ta giải quyết, Quân Sơn Đài mới khoan thai tới chậm thì hỏng việc, cần phải thêm tin tức cho Quân Sơn Đài. . ."

"Bây giờ nói những thứ này cũng không kịp, trước tiên tập chung vào việc chính đi."

Từ Bạch Lâm cảm giác Quân Sơn Đài đang không rõ ràng tính nghiệm trọng của vấn đề Nuôi hổ gây họa, thực sự có lỗi với danh hào đỉnh tiêm hào môn, nhưng Quân Sơn Đài không phản ứng chút

nào, bọn hắn cũng không có cách gì, lập tức không nói thêm lời, cầm theo thiết giản được bao phủ chặt chẽ, rời đi khỏi khu nhà.

Tào A Ninh chắp tay dạo bước trong phòng, nhìn xem thủ hạ tử trung ngoài cửa, chẳng biết tại sao, xem ai cũng giống như nội ứng.

Nhưng đang lúc cần dùng người, lại không thể lần lượt thẩm tra, như vậy sẽ làm thủ hạ trạnh lòng, nghĩ một chút liền chuẩn bị để bốn năm cái thủ hạ trong viện tự tìm chỗ ẩn nấp, ngày mai sẽ lại gặp mặt.

Nhưng Tào A Ninh vừa đi ra đại môn, liền nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng kiến trúc phòng xá sụp đổ, cùng tiếng vang của kim thiết giao kích.

Soạt ——

Đinh đinh đinh ——

Sắc mặt Tào A Ninh đột biến, biết cái này đúng là Hắc Nha âm hồn bất tán lấy mạng quỷ này lại tìm tới, ngay cả tâm tư đi cứu đều không sinh ra được, lúc này phi thân trốn về phía chỗ sâu khu kiến trúc. . .

Chương 359 - Gặp Được Kẻ Hiềm Nghi

Chương 357. Gặp Được Kẻ Hiềm Nghi

Mặt trời rơi xuống sau tường thành, giữa đường phố tối xuống, bên đường sáng lên đèn đuốc lấm ta lấm tấm, nhưng bên trong ngõ hẻm thì lờ mờ không ánh sáng, ngẫu nhiên đi qua mấy cô gái làng chơi đang đứng chèo kéo khách.

Dạ Kinh Đường thân mang áo choàng màu đen, làm cách ăn mặc của võ giả bình thường, chậm rãi hành tẩu trong ngõ hẻm, chú ý đến vết tích trên mặt đất cùng người qua lại ở con đường.

Nơi đây là khu dân nghèo, ba người giang hồ đi trên đường là mười phần đáng chú ý, vì thế Lạc Ngưng cùng Bùi Tương Quân chỉ là chờ ở trong xe ngựa cửa ngõ, để tùy thời gấp rút tiếp viện.

Trong ngõ nhỏ của khu phố này này, tất cả đều là sòng bạc và tửu quán ngầm, phòng xá cũ kỹ lại không có cách âm, một chút sắc quỷ ở bên trong vật lộn, tiếng kêu vẫn rất lớn, Lạc Ngưng cùng Bùi Tương Quân võ nghệ đều không thấp, rõ ràng có thể nghe được tiếng từ chỗ sâu ngõ nhỏ truyền đến:

"Ừm ư. . . Thật là lợi hại. . ."

"Như này đã đủ lớn chưa. . ."

Bùi Tương Quân lấy khăn đen che mặt, không nhìn thấy biểu lộ, nhưng rõ ràng đáy mắt có chút dị dạng.

Lạc Ngưng thì ánh mắt lạnh như băng, cố gắng không đi hồi tưởng tràng cảnh tiểu tặc chà đạp nàng.

Có thể là có chút không thú vị, Bùi Tương Quân nhỏ giọng hỏi một câu:

"Ngưng nhi, Kinh Đường có nói qua với ngươi những lời nói thô tục này hay không?"

? !

Lạc Ngưng có chút nhíu mày, quay đầu đi không có phản ứng, thầm nghĩ trong lòng: Tiểu tặc chà đạp người ta, trên miệng cũng không có rảnh rỗi, nếu không phải ăn dứa hấu thì chính là hôn môi, nào có khoảng chống để nói những thứ này. . .

Hai nữ tử rất xấu hổ, Dạ Kinh Đường kỳ thật cũng kém không nhiều.

Dạ Kinh Đường làm một nam nhân, đêm hôm khuya khoắt đi vào con phố đèn đỏ, còn nhìn chung quanh, người có chút lịch duyệt đều biết là chuẩn bị làm gì.

Một kỹ nữ đứng ở cửa chào đón khách, thỉnh thoảng câu tay mời chào mọi người đi qua. Dạ Kinh Đường cũng phản ứng như người bình thường, cấp tốc đưa ánh mắt nhìn lại nơi khác, làm ra bộ dáng không nhìn thấy bất cứ thứ gì rồi tiếp tục hành tẩu.

Nhận được mật báo, nói là tung tích khả nghi, xuất hiện tại bên trong một căn nhà trong khu này.

Mặc dù khoảng cách vẫn rất xa, nhưng Dạ Kinh Đường vì phòng bị người ta cố tình giăng bẫy mai phục, đi rất cẩn thận, để chim chim ở trên không điều tra động tĩnh khả nghi, còn mình cũng một mực lắng nghe gió thổi cỏ lay bên trong hai bên phòng xá, tay trái cũng thời khắc đặt ở chuôi đao.

Cứ như vậy đi đến trong đường tắt đoạn, cũng không phát hiện có bất kỳ dị dạng nào.

Dạ Kinh Đường nhìn về phía hai căn phòng ở cách đó không xa, nghĩ đến rằng, nếu ngoặt vào từ nơi đó, thì sẽ tới rất gần nơi mà người dân mật báo, kết quả hắn bỗng trông thấy một bóng người, thoải mái di chuyển từ trong ngõ nhỏ đó ra, đi tới phía hắn.

Bóng người thân mang áo vải màu vàng đất, là cách ăn mặc của người dân bình thường, nắm trong tay một cái bọc màu đen, nhìn điệu bộ thì giống như ở nơi đây được một khoảng thời gian, khá quen. . .

Từ Bạch Lâm từ bên trong ngõ nhỏ đi ra, vốn đang dò xét động tĩnh xung quanh, vừa mới xoay người đi ra ngoài hai bước, liền phát hiện lờ mờ ở bên ngoài hơn ba mươi bước, có cái người nam tử mặc hắc bào đang dừng bước.

Mặc dù tia sáng lờ mờ thấy không rõ mặt, nhưng thế đứng giống như thương tùng không ngã, cùng với đồ vật được bọc vải đen đeo hơi chếch xuống ở bên hông. . .

? !

Bên trong hẻm cũ ồn ào không ngừng, nhưng bầu không khí lại tại giờ khắc này lâm vào tĩnh mịch, giống như toàn bộ thế giới, chỉ còn lại hai người đang đứng đối mặt nhau.

Từ Bạch Lâm cũng không thấy rõ đối diện là ai, nhưng đã đụng quỷ thật nhiều lần, biết cái Hắc Nha Diêm Vương Dạ Kinh Đường này ở khắp mọi nơi, trước tiên liền đoán đúng thân phận đối phương.

Mà Dạ Kinh Đường thì có chút chần chờ, dù sao tia sáng quá mờ, đối phương lại cải trang, cảm thấy quen thuộc nhưng rất khó xác nhận thân phận.

Mà lại do mình nhận được một cái thư mật báo không rõ của ai, sau đó thật nhìn thấy người tình nghi, mọi việc này đều quá ly

kỳ.

Hai người cách xa nhau nửa cái hẻm cũ, giằng co một cái chớp mắt.

Từ Bạch Lâm chung quy là kiêu hùng một phương trên giang hồ, tố chất tâm lý hơn người, không có lộ ra bất kỳ vẻ khác thường gì, tự nhiên mà đi về phía chiếu bạc.

"Các hạ chờ chút!"

Dạ Kinh Đường mở miệng gọi lại, kết quả bóng người phía trước cũng không dừng lại bước chân, ngược lại trong nháy mắt bộc phát, chạy trốn thật nhanh.

Bá ——

Dạ Kinh Đường cũng gần như khởi hành trong khoảnh khắc đó, phi nhanh qua con đường tắt đầy bùn đất, nửa dùng một cước đạp đổ tường đá.

Bành ——

Tường đá nổ tung, mấy cục gạch bay ra, mang theo âm thanh xé gió doạ người đánh tới phía chiếu bạc.

Trong đó một cục gạch trực tiếp nằm ngang xoẹt về phía trước, đánh thẳng về Từ Bạch Lâm đang chjay trốn.

Soạt ——

Từ Bạch Lâm thấy vậy sắc mặt đột biến, cổ tay lật nhẹ, Thanh Cương Giản đã rơi vào trong tay, quét ngang một chiêu, đánh bay viên gạch.

Ba ——

Trong ngõ tắt chỉ trong một thoáng đã bụi đất tung bay.

Chương 360 - Có Người Tới Tham Gia?

Chương 360. Có Người Tới Tham Gia?

Dạ Kinh Đường xác định được người hiềm nghi phạm tội, chưa từng dừng bước, một cước đạp ra, sau đó đơn đao bên hông ra khỏi vỏ.

Sang sảng ——

Trong ngõ nhỏ lóe lên hàn quang!

Gần như là trong lúc cục gạnh bị đánh vỡ, đao quang tấn mãnh vô cùng đã đi tới trước mặt Từ Bạch Lâm.

Từ Bạch Lâm hôm nay nghe nói Dạ Kinh Đường có thể giao thủ tiếp chiêu cùng lão Quyền Khôi, hắn còn tưởng rằng là lão quyền khôi niên kỷ quá lớn không còn dùng được.

Nhìn thấy cái lưỡi đao dọa người hoàn toàn khác biệt với lần trước, hắn mới giật mình rằng đúng là công lực Dạ Kinh Đường tăng vọt một mảng lớn.

Cũng may trước kia có kinh nghiệm cùng Dạ Kinh Đường giao thủ, Bát Bộ Cuồng Đao vì truy cầu tốc độ cực hạn, chiêu thức biến hóa không lớn.

Từ Bạch Lâm phát giác không ổn, đã đi trước cầm ngang thiết giản đặt ở trước ngực mình.

Keng ——

Lưỡi đao xé rách màn đêm, từ trong ngõ tối chợt lóe lên.

Người ngoài nhìn lại, liền tựa như một đạo như thiểm điện bạch mang, từ phía xa lao nhanh tới, trực tiếp đâm vào ngực Từ Bạch Lâm.

Mà Từ Bạch Lâm ngay cả một cái chớp mắt đều không có dừng lại, cả người bị oanh ra ngoài b ằng tốc độ tương đương, thân ở không trung, liền nâng lên thiết giản, chuẩn bị đi đón đỡ đao thứ hai.

Nhưng Dạ Kinh Đường xuất thủ một đao, cũng không đánh liên chiêu, mà là dùng thân pháp như chuồn chuồn nước, phi thân nhảy lên nóc phòng, liếc nhìn xung quanh, để tránh bị người giấu giếm phục kích.

Rầm rầm ——

Qua trong giây lát, trong ngõ nhỏ gỗ vụn bay tứ tung, vang lên vô số tiếng nam nữ thét lên.

Hai chân Từ Bạch Lâm rơi xuống đất, còn duy trì tư thế đón đỡ, mắt thấy Dạ Kinh Đường không có bổ thêm đao, không chút do dự quay người phi nước đại.

Dạ Kinh Đường phát hiện xung quanh không ai phục kích, nơi xa còn truyền đến tiếng có người đang lao nhanh, liền biết mình thật tìm được chỗ ẩn nấp của đám người Từ Bạch Lâm, lúc này hét lớn:

"Kẻ hiềm nghi đã bỏ chạy, chớ tuỳ tiện tiếp địch!"

Từ trong xe lao ra Lạc Ngưng cùng Bùi Tương Quân, thấy thế cấp tốc phi thân nhảy lên phòng xá.

Dạ Kinh Đường vừa nói, đã xách đao lao nhảy vùn vụt qua nóc nhà, chạy về phía Từ Bạch Lâm đang có ý đồ bỏ trốn.

Từ Bạch Lâm vốn là không có dục vọng chiến đấu gì, nhìn thấy phía sau còn có cao thủ Hắc Nha, trực tiếp từ bỏ ý nghĩ cùng Tào A Ninh tụ hợp, phi độn lao thật nhanh tới phía hoàng thành, ven đường dùng chân phải đá bay gạch ngói, đánh về phía những người dân thường đang chạy nháo nhào.

"A —— "

Mấy cái bách tính đang chạy, lúc này bị nện ngã xuống đất, trên đầu thấy máu.

Dạ Kinh Đường thấy thế nổi giận, không có khả năng không quan tâm, thân hình bạo khởi như tia chớp màu đen, dao động trái phải hai bên đường, dùng lưỡi đao cùng đá vụn ngăn lại mảnh ngói.

Bên trong con đường cũ kỹ gạch đá bay tứ tung, tiếng thét chói tai trùng thiên, tựa như nước sôi vỡ tổ.

Từ Bạch Lâm dựa vào việc gây ra hỗn loạn để thoát thân, mặc dù không có nửa điểm đạo nghĩa, nhưng phương pháp này đối phó bộ khoái triều đình, xác thực dùng tốt.

Gạch đá đều đánh tới phương xa, Dạ Kinh Đường cho dù thân pháp siêu tuyệt, dưới tình huống nhảy trái phải, cũng tất nhiên bị cấp tốc kéo dài khoảng cách.

Dạ Kinh Đường biết tiếp tục đuổi, Từ Bạch Lâm sẽ chỉ chó cùng rứt giậu mà giết người loạn, lập tức muốn dừng bước quay người, đuổi theo tặc tử khác.

Nhưng để Dạ Kinh Đường cùng Từ Bạch Lâm đều không nghĩ tới chính là, hai người vừa kéo ra một chút khoảng cách, một cái mũi tên xuyên vân, liền từ trong chỗ tối bắn ra, bắn thẳng về phía điểm rơi bước kế tiếp của Từ Bạch Lâm!

Hưu ——

Từ Bạch Lâm xử chí không kịp đề phòng, lăng không thu chân, vung ra thiết giản nện đứt ám tiễn đang bắn về phía hai chân, thân hình phi nước đại cũng bởi vậy có chút dừng lại, hướng về phố cũ đá xanh.

Phù phù!

Mặc dù sau khi Từ Bạch Lâm hạ xuống liền bắn lên, nhưng phản ứng của Dạ Kinh Đường cũng không chậm, ám tiễn đánh tới, liền biết Từ Bạch Lâm tất tránh, thân hình đã vọt tới phía trên phố cũ, cầm đao vận sức chờ phát động.

Từ Bạch Lâm mặc dù không e ngại người nơi xa phóng tới ám tiễn, nhưng đón đỡ mũi tên tất nhiên sẽ quấy nhiễu thân pháp, lại dưới tình huống đang Dạ Kinh Đường truy sát, đây gần như là sự tình ảnh hưởng tới mạng, sau khi đứng dậy liền nhanh chóng tránh đi, lưng tựa về một cây cột ở hành lang quán rượu, tránh tầm mắt của người bắn tên, mặt hướng Dạ Kinh Đường như lâm đại địch.

Dạ Kinh Đường vốn cho rằng là bộ khoái Hắc Nha trong bóng tối bắn tên chặn đường, còn muốn tiếp tục lần nữa cường công, nhưng bước chân khẽ động, lại cảm thấy không đúng.

Đạp đạp đạp. . .

Bên cạnh truyền đến hai tiếng bước chân gấp rút, từ phương hướng đến xem, là tại sau lưng của hắn.

? ?

Dạ Kinh Đường phát giác bất thường, lúc này dựng thẳng đao đứng ở trước người, ánh mắt khóa kín Từ Bạch Lâm cùng vị trí phía sau cửa ngõ.

Từ Bạch Lâm cũng có chút mộng bức, thấy đối phương không còn chắn lại con đường mình muốn chạy, nhưng lại sợ có mai

phục khác, chỉ có thể cẩn thận cảm giác tình huống xung quanh.

Chương 361 - Ba Người Liên Thủ

Chương 361. Ba Người Liên Thủ

Đạp đạp đạp ——

Nhưng mà trong một chớp mắt, một cái hán tử thấp lùng, liền từ bên trong ngõ hẻm lăn đi ra, cầm trong tay thiết thuẫn đơn đao, nửa ngồi tại bên trên phố cũ, khóa lại phía trước Dạ Kinh Đường.

Mà đổi thành một nam tử dáng người hơi cao, thì rơi vào nóc phòng, tay trái cầm cường cung, tay phải là một cây thương dài bảy thước, sau khi hiện thân liền đem trường thương dựa vào trên chân, đem tiễn đặt lên phía trên cường cung.

". . ."

Phố cũ dưới ánh trăng, lâm vào tĩnh mịch.

Dạ Kinh Đường cũng không mù, từ hình thể hai người này cùng với binh khí, nhận ra hai con hàng này, là sát thủ chuyên nghiệp ám sát hắn mấy ngày trước tại Bão Nguyên Môn, trong lòng có điểm nghi hoặc ——thân phận Diệp Tứ Lang của hắn, là thế nào bị hai người này phát hiện?

Từ Bạch Lâm thì tương đối mộng bức, nhìn xem người cầm cường cung áo đen phía trên nóc nhà, hơi hồi ức, kinh ngạc hỏi thăm:

"Băng Sơn Hổ? Ngươi làm chó săn triều đình? !"

Huynh đệ Vương Thừa Cảnh là du hiệp nước Yến, Từ Bạch

Lâm thì là du hiệp Thiên Nam, mặc dù Từ Bạch Lâm danh vọng càng lớn hơn, nhưng anh em nhà họ Vương trước này đều là hai đánh một, thực lực tổng hợp rất cao, địa vị giang hồ hai bên là tám lạng nửa cân, đi lại lâu dài tại giang hồ, nghe nói tên của nhau cũng không kỳ quái.

Vương Thừa Cảnh vừa rồi chính là nhận ra Từ Bạch Lâm, mới xuất tiễn cản đường, đối với cái câu hỏi này mở miệng đáp lại:

"Cũng không phải. Tiếp cái công việc, lấy đầu kẻ này."

? !

Từ Bạch Lâm nghe thấy lời này, mặt đều xanh:

"Các ngươi tới giết hắn, bắn lão tử làm gì? Không nhìn thấy lão tử đang bị hắn truy sát?"

Vương Nhị cầm thuẫn ánh mắt cẩn thận:

"Kẻ này võ nghệ vừa nhìn không thấp, đối ngươi còn có sát tâm. Hai người huynh đệ chúng ta giúp ngươi xử lý kẻ này."

"Ta làm mẹ ngươi!"

Từ Bạch Lâm há có thể không rõ, ý tứ hai người này để hắn làm pháo hôi đánh trước, lập tức quay người liền muốn đi.

Hưu ——

Vừa mới bước ra một bước, Vương Thừa Cảnh bên trên phòng xá trực tiếp mở cung cài tên, bắn về phía đường đi Từ Bạch Lâm, mũi tên liền nổ tung giữa không trung, hóa thành trăm ngàn độc châm.

Ào ào táp ——

Từ Bạch Lâm sắc mặt đột biến, phi thân tránh về phía sau cây

cột hành lang, trợn mắt nói:

"Vương đại Vương nhị, đầu óc các ngươi toàn cứt sao?"

Dạ Kinh Đường cũng có chút khó làm, cẩn thận đề phòng, đồng thời nhíu mày hỏi thăm:

" Tình báo Từ Bạch Lâm trốn ở chỗ này, là hai ngươi cung cấp?"

Vương Thừa Cảnh tương đối thẳng thắn:

"Mới đầu không biết là Từ Bạch Lâm, nếu không thì đã sớm thương lượng với hắn rồi."

"Đồ chó hoang nhà ngươi chỉ điểm lão tử? !"

Từ Bạch Lâm nghe thấy lời này, mạch máu sọ não kém chút tức điên.

Vương Thừa Cảnh bình thản nói:

"Phải thì như thế nào? Ngươi không giúp đỡ, hai người huynh đệ chúng ta đều có thể trước tiên đem ngươi đả thương rồi bỏ chạy, Dạ Kinh Đường khẳng định truy ngươi, sẽ không tới truy hai người huynh đệ chúng ta."

"Ngươi!"

Trên trán Từ Bạch Lâm đầy gân xanh, quay đầu nói:

"Dạ Kinh Đường, hai người này sát thủ Quân Sơn Đài mời tới, muốn lấy đầu ngươi. Ta chỉ muốn thoát thân, không dám cùng ngươi triền đấu, ngươi tốt nhất đề phòng hai người bọn hắn."

Vương Nhị nghe vậy hơi nghi hoặc một chút, dò hỏi:

"Ngươi từ chỗ nào biết, hai ta là người Quân Sơn Đài mời?"

Từ Bạch Lâm nổi giận mắng:

" Tin tức của Dạ Kinh Đường là lão tử đưa tới Quân Sơn Đài, hai người các ngươi nếu nhận thì làm, không làm liền lăn!"

"Ta chỉ nhận cố chủ, không nhận ngươi."

Vương Thừa Cảnh lần nữa mở cung, chỉ vềcột trụ hành lang quán rượu:

"Lại kéo một lát, tổng bộ Hắc Nha sẽ chạy tới, ngươi không giúp huynh đệ chúng ta đối phó kẻ này, vậy phải giúp huynh đệ chúng ta bọc hậu, chính ngươi tự lựa chọn."

". . ."

Từ Bạch Lâm lúc này hắn rất khó tiến thôi, để cho hắn làm bia đỡ đạn xung phong, hắn căn bản đỡ không nổi, không có lựa chọn nào cả.

Nhưng nếu ba người hợp lức, xác thực có nắm chắc cạo chết Dạ Kinh Đường, Từ Bạch Lâm cắn răng gầm thét một tiếng, từ sau cột trụ hành lang xông ra, thân hình như là mãnh hổ xuống núi.

Vương nhận hổ lúc này thay đổi mũi tên, chỉ hướng Dạ Kinh Đường.

Hưu ——

Ba!

Vũ tiễn nổ tung giữa trời, hóa thành trăm ngàn phi châm.

Dạ Kinh Đường thấy thế phản ứng cực nhanh, thân hình bạo phát, gần như lướt qua con phố cũ, trong nháy mắt né tránh phi châm, chân phải thì đạp vào trên tấm thuẫn của Vương Nhị.

Đông ——

Vương Nhị cầm trong tay đơn đao và thuẫn, để phòng Dạ Kinh Đường bỏ chạy, đối phương vọt thẳng tới, quả thực để hắn kinh ngạc, đao trong tay vừa nâng lên, bên trên khiên tròn ở tay trái liền truyền đến cự lực doạ người.

Ầm ầm ——

Một kích đạp vào, Vương Nhị dáng người thấp lùn cả ngửa ra sau, ngã ở bên trên mặt đường, trượt ra mấy trượng.

Dạ Kinh Đường từ bên trên thuẫn mượn lực, thân hình như thiểm điện bay trở về, gần như có vô số phi châm đâm vào vị trí vừa rồi của hắn, hai tay cầm đao trảm về trước.

Chương 362 - Sát Chiêu Liên Tục

Chương 362. Sát Chiêu Liên Tục

Từ Bạch Lâm cầm trong tay thiết giản, lực đạo rất cương mãnh, nhưng tốc độ thật theo không kịp Dạ Kinh Đường dùng đao, đối mặt với một đao, hai tay hắn cầm giản quét ngang về phía trước.

Xoạt ——

Mặt đường tóe lên từng ánh lửa, như tiếng sấm sét vang động

Trong nháy mắt hai binh khí đụng vào nhau, đao trong tay Dạ Kinh Đường bị lệch sang một bên, thiết giản cũng lướt qua người.

Đổi lại lần trước, thiết giản trong tay Từ Bạch Lâm rất khó bị rung chuyển, nhưng lần này lại không phải như thế, Từ Bạch Lâm chỉ cảm thấy một giản đập vào bên trên một bức tường không thể phá, chưa thể rung chuyển trường đao, ngược lại là tại quán tính tác dụng dưới đi lên đánh phiêu, đảo qua từ phía trên Dạ Kinh Đường.

Ngay tạo trong giây phúc này, lưỡi đao đã quay trở lại

Dạ Kinh Đường ép đao về phía trước, đâm thẳng đến cổ họng Từ Bạch Lâm, mặc dù phản ứng Từ Bạch Lâm tránh sang bên rất nhanh, vẫn lộ ra một vết máu tại ngực.

Xoạt ~

Máu tươi vẩy ra!

Từ Bạch Lâm tâm thần kinh dị, biết Dạ Kinh Đường cùng lần trước đã không phải là một người, lúc này muốn phu thân bay về sao, nhưng vừa rời khỏi một bước, đao quang lại lần nữa đè xuống.

Keng, keng, keng ——

Chỉ trong giây lát ba đao đã chém ra.

Từ Bạch Lâm một bước lui bước bước lui, đao thứ hai đã đứng không vững, bị đánh lảo đảo, đao thứ ba bị chém vào bay rớt ra ngoài.

Từ Bạch Lâm biết cùng Bát Bộ Cuồng Đao đối đầu trực diện sẽ có hậu quả gì, chưa ngã xuống mặt đất, đã dùng thiết giản ngăn ở phía trên, đồng thời giận mắng:

"Các ngươi nhìn con mẹ ngươi!"

Vương Thừa Cảnh lúc đầu dự định làm ngư ông, lợi dụng sơ hở để cho Dạ Kinh Đường một kích trí mạng.

Nhưng quả thực không ngờ tới Từ Bạch Lâm không được việc như thế, vừa đối mặt liền bị Bát Bộ Cuồng Đao đè chết.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường truy kích, Vương Thừa Cảnh mở cung cài tên bắn về phía điểm rơi Từ Bạch Lâm, đồng thời đá ra thương dài bảy thước bên cạnh n gười, thân hình xông ra theo thương.

Táp ——

Dạ Kinh Đường vẫn một mực chú ý đến phía sau, nghe thấy tiếng vang liền vung đao lên.

Vương Thừa Cảnh thân ở giữa không trung liền bắt lấy đuôi thương, mắt thấy Dạ Kinh Đường tập kích từ chính diện, một tay

vung mạnh, thân thương liền phát ra một tiếng bạo hưởng, mũi thương sáng như tuyết xoay tròn, đâm thẳng ngực bụng Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường lúc đầu muốn dựa vào tốc độ doạ người để dùng đơn đao đấu với thương, nhưng xuất thủ liền phát hiện, cái tên sát thủ cầm thương này cũng là người trong nghề, phong hiểm có chút lớn, trực tiếp một cước đạp ở mặt đất.

Bành ——

Gạch đường phố cũ kỹ nổ tung, Vương Thừa Cảnh xuất thủ đánh ra một thương, trước mặt đã không ai.

Thân pháp Dạ Kinh Đường giống như quỷ mị, tránh đi mũi thương, vọt đến phụ cận Vương Nhị vừa mới đứng dậy, bổ ra một đao về phía Vương Nhị, bờ vai mượn khí thế lao tới trước, đâm vào bên trên khiên tròn.

Võ nghệ Vương Nhị không bằng huynh trưởng, không ý thức được mà dùng thuẫn đẩy ra trước, lực đạo như một hòn núi truyền đến, lúc này hắn mới hối hận.

Ầm ầm ——

Cát bụi bên trên phố cũ bị sóng khí tách ra, Vương Nhị thân hình thấp lùn, bị đụng cả người bay về phía sau như là như đạn pháo.

Trong nháy mắt Dạ Kinh Đường xô ra, liền dùng tay chụp ở mép thiết thuẫn, khiến thiết thuẫn vẫn đứng im tại chỗ còn Vương Nhị bay ra ngoài, cánh tay trái lúc này truyền ra một tiếng —— Két vang giòn, tay áo bị xé nát, vết thương băng bó ở vai cũng bị xé rách, lúc này phun ra máu tươi.

Thử ~

Động tác Dạ Kinh Đường nước chảy mây trôi, đụng bay Vương Nhị, đồng thời đã tay cầm khiên vung mạnh ra, đem khiên tròn ném về phía phía sau.

Hô ——

Khiên tròn bằng sắt, như là cối xay, bay giữa không trung mang theo tiếng gió thét gào ngột ngạt.

Vương Thừa Cảnh nâng thương đuổi theo, thấy thế hai tay nắm thương đâm thẳng, đầu thương nện ở bên trên khiên tròn, đúng là đem khiên tròn đánh lõm xuống, bắn lên không trung.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, Dạ Kinh Đường cũng lao theo thuẫn, lấy lưỡi đao đánh vào cán thương, chém cho thương lung lay, đợi thời điểm Vương Thừa Cảnh lui về phía sau, tay trái bắt lấy cán thương, Ly Long Hoàn Thủ Đao trực tiếp ném ra, bổ về phía mặt Vương Thừa Cảnh.

Bá ——

Sắc mặt Vương Thừa Cảnh đột biến, thân hình ngửa ra sau trốn tránh, vẫn bị lưỡi đao xoay tròn gọt vào vai.

Từ Bạch Lâm xoay người đi lên, vốn định hợp lực giảo sát, nhưng mà vừa bước đi được hai bước, thân hình của Vương Thừa Cảnh ở trước mặt hắn liền khẽ tránh đi, một thanh trường đao lượn vòng trực tiếp bổ tới mặt hắn.

Keng ——

Một đao đột nhiên đánh tới, để Từ Bạch Lâm kinh hãi lông tóc dựng đứng, trực tiếp quét ra một giản.

Mà Dạ Kinh Đường bắt lấy cán thương, đồng thời đá đùi phải lên, một cái đạp cương mãnh tới cực điểm, rơi vào eo Vương Thừa Cảnh, trong nháy mắt đem Vương Thừa Cảnh cho gập cong thành

con tôm.

Oanh ——

Chương 363 - Ta Cho Ngươi Chết Thống Khoai!

Chương 363. Ta Cho Ngươi Chết Thống Khoai!

Vương Nhị bay ra ngoài còn chưa rơi xuống đất, Vương Thừa Cảnh liền tấn công, khi trường thương tuột khỏi tay, hắn trực tiếp đánh tới Từ Bạch Lâm phía sau lưng, muốn dùng Từ Bách Lâm làm bia đỡ đạn.

Từ Bạch Lâm phản ứng cực nhanh, dùng khuỷu tay đâm vào bên eo Vương Thừa Cảnh, đem người hắn đập ra.

Nhưng khi thân hình Vương Thừa Cảnh vừa bay ra, con ngươi Từ Bạch Lâm bỗng nhiên co rụt lại, nhìn thấy một bóng người áo đen, nhanh chân phi nước đại đến gần tới hắn, hai tay cầm thương đập tới sau lưng, khí kình bùng nổ, trường thương tạo thành một hình cong như mặt trăng!

Ầm ầm ——

Phố cũ dưới ánh trăng, vang lên một tiếng sấm rền, tiếp theo cát bụi bay khắp bốn phía!

Dạ Kinh Đường bổ ra một thương, gách đường cũ nát liền bị đánh ra một cái rãnh.

Từ Bạch Lâm cũng coi như danh bất hư truyền, tình huống kéo đến bất ngờ nhưng hắn vẫn kịp đem thiết giản chặn được trường thương, không có bị một thương đập vỡ sọ não.

Nhưng thân thể căn bản không có cách nào dừng lại, mũi thương ẩn chứa lực đạo mạnh mẽ, giống như cường long đánh

thẳng ngực bụng, đem Từ Bạch Lâm đánh cho lún một nửa xuống đường, tiếp theo cả người cày nát đường đá, kéo dài mấy trượng, áo bào vỡ nát, nửa đường máu tươi tung tóe ra.

Bành bành bành ——

Liên tục ba tiếng vang trầm trầm.

Giao thủ chỉ trong chớp mắt, ba người ban đầu còn ở tư thế bao vây, sau một đợt giau thủ liên bị đánh cho bay ra ba hướng.

Từ Bạch Lâm rơi xuống đất đầu tiên; Vương Thừa Cảnh đụng nát vách tường bên cạnh; mà Vương Nhị bởi vì ăn chiêu thức đặc thù, bị đạp bay lên không trung rồi rơi xuống, cuối cùng rơi lên trên mặt đường, lăn ra ngoài vài vòng.

Đương đương đương ——

Khiên tròn lúc này cũng rơi từ trên trời xuông đất, nhảy lên vài cái rồi xoay tròn và dừng lại.

Dạ Kinh Đường bộc phát trong nháy mắt, khí huyết toàn thân sôi để hắn có chút choáng đầu, ba mặt đều là địch nhân để hắn chưa biết tấn công ai trước, liền cầm theo trường thương kéo lên trên mặt đường, khẽ lui về sau hai bước, tức giận nói:

"Đến! tiếp tục đánh nào!"

Vương Nhị bay xa nhất, nhưng trừ vết thương trên cánh tay xé rách ra, cũng không bị thương gì, xoay người bò lên đã không thấy đại ca, Từ Bạch Lâm thì nằm bệt dưới đất, hắn sững sờ ngay tại chỗ.

Sau khi Từ Bạch Lâm dừng lại, liền nhanh chóng dùng thiết giản chống đỡ đứng lên, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Mà chính giữa ngực bụng Vương Thừa Cảnh bị ăn một đạp,

thụ thương nặng nhất, không có bị đạp gãy thắt lưng là bởi vì thể chất hắn mạnh mẽ hơn hẳn người bình thường, sau khi bị đạp cho xuyên thủng vách tường quán rượu, rơi xuống đất những không có đứng lên luôn, miệng vẫn phun ra máu, khó có thể tin nói:

"Ngươi là Diệp Tứ Lang? !"

Nhịp tim Dạ Kinh Đường giống như man ngưu, bắp thịt cả người đều đang run rẩy, liếc nhìn một vòng, phát hiện Tam Nương nghe thấy động tĩnh đã gấp rút tiếp viện, liền nâng thương đánh về phía Từ Bạch Lâm.

Từ Bạch Lâm bị nội thương, nhìn thấy Dạ Kinh Đường chuẩn bị đánh hắn, sắc mặt trắng nhợt, nổi giận mắng:

"Vương Thừa Cảnh, ta XXX con mẹ ngươi!"

Trong khi nói chuyện hắn vẫn xoay người phi nước đại.

Dạ Kinh Đường cũng không thụ thương, thân pháp không nhận một chút ảnh hưởng nào. Mà động tính đánh nhau lớn, nên bách tính ở trên đường đã sớm trốn đi hết.

Từ Bạch Lâm không có cách nào chế tạo hỗn loạn, lại bị nội thương, chạy không nổi, liều mạng chạy trốn chỉ mấy chục bước, phía sau liền vang lên âm thanh xé gió thê lương.

Táp ——

Từ Bạch Lâm rùng mình, phi thân sang bên cạnh để né tránh, một giản quét vào phía trên mũi thương.

Keng ——

Dạ Kinh Đường đập thẳng thương ra, trong nháy mắt đâm vào không khí, tiếp tục quét ngang cây thương ra, đánh tới hướng eo Từ Bạch Lâm.

Ầm ầm ——

Từ Bạch Lâm lấy thiết giản ngăn trở đibf quét ngang, thân hình lúc này bay tứ tung ra ngoài đụng thủng phòng xá bên đường, thân ở giữa không trung liền liều mạng ném thiết giản ra, đây là chiêu thức cuối cùng dùng để bảo toàn mạng sống, cao thủ dùng toàn lực ném thiết giả ra ngoài, uy lực tương đương chi lớn.

Nhưng Dạ Kinh Đường đều đánh tới mức này, sao lại không đề phòng đối phương đánh ra chiêu này cgyws, phát giác Từ Bạch Lâm khí tức không đúng, liền phi thân tránh sang bên cạnh, sau một khắc thì một đợt kình phong lướt qua mặt, cào đến gương mặt có chút đau nhức.

Thụt thụt thụt ầm ——

Thiết giản xuyên qua từng bức tường, không biết xuyên qua bao nhiêu ngôi nhà mới dừng lại

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn lại, mắt thấy Từ Bạch Lâm muốn nhảy lên phòng xá bỏ chạy, thân hình bạo khởi đưa tay đánh ra một thương, đâm vào sau lưng Từ Bạch Lâm.

Xoạt ——

Mũi thương đân xuyên qua cơ thể!

Từ Bạch Lâm vừa mới vọt lên, đã bị đập vào trên vách tường, trực tiếp bị ghim cả người vào trên vách tường.

"Chờ một chút!"

Một tiếng kêu rên gấp rút vang lên!

Dạ Kinh Đường chỉ cần chuyển động mũi thương, liền có thể xoắn nát eo Từ Bạch Lâm, nhưng cũng không động thủ, mà là rút ra mũi thương.

Xoạt ——

Lúc này Từ Bạch Lâm rơi xuống, ngã ở trên mặt đất, phần bụng xuyên qua, vết thương máu chảy như suối, ánh mắt vẫn tàn nhẫn như cũ.

Dạ Kinh Đường nhấc thương chỉ hướng về Từ Bạch Lâm:

"Thành thật khai báo tình tiết vụ án, để ngươi chết thống khoái."

Chương 364 - Chết Không Nhắm Mắt

Chương 364. Chết Không Nhắm Mắt

Từ Bạch Lâm biết mình đang làm gì, bị bắt lại chính là tội lăng trì, căn bản không có ý định cầu xin tha thứ, hắn nhìn Dạ Kinh Đường, cố nén đau nhức kịch liệt cắn răng nói:

"Xông xáo giang hồ, vốn là có thể hy sinh bất cứ lúc nào, chết tại trong tay ngươi, coi như ta tài nghệ không bằng người, nhưng ngươi chí ít để cho ta làm quỷ minh bạch! Sao ngươi có thể tra được tới đây?"

Dạ Kinh Đường thấy Từ Bạch Lâm sắp chết đến nơi còn hỏi cái này, liền biết đối phương ôm ý định muốn chết, sẽ không cầu xin tha thứ dùng tình báo đổi mệnh.

Dạ Kinh Đường suy tư thêm chút, thấy Tam Nương cùng Lạc nữ hiệp đang ra sức đánh hai sát thủ chuyên nghiệp, người Hắc Nha chưa chạy đến, thu lại mũi thương, lau mặt:

" Du Thân Chưởng là Tào công công cùng Nam Sơn Thiết Quái Trương Hoành Cốc cùng khai sáng, đồng bọn ngươi biết Du Thân Chưởng, lại không phải đồ đệ Trương Hoành Cốc, vậy chỉ có thể cùng Tào công công có quan hệ. Vừa lúc Ô Vương năm ngoái liên lạc qua Bình Thiên Giáo, nói lên sự tình đồng mưu đại nghiệp, ta hoài nghi đến trên thân Ô Vương cũng không khó."

Từ Bạch Lâm nghe cái này, minh bạch vấn đề xuất hiện ở chỗ nào, nhưng ngay lúc đó lại khó hiểu nói:

"Sao ngươi lại biết Du Thân Chưởng là Tào công công và Trương Hoành Cốc cùng một chỗ khai sáng? Còn có Ô Vương bí mật liên lạc Bình Thiên giáo chủ, ngươi biết được từ chỗ nào?"

Dạ Kinh Đường cầm thương cắm trên mặt đất, thở dài:

"Yến hồn bất diệt, liệt Chí Bình thiên."

? !

Từ Bạch Lâm nghe thấy lời ấy, ánh mắt kinh ngạc, làm Thiên Nam du hiệp, hắn tự nhiên biết câu khẩu hiệu đại nghịch này:

"Ngươi là người Bình Thiên Giáo? !"

Dạ Kinh Đường gật đầu:

"Ta là hộ pháp Bình Thiên Giáo, đến kinh thành làm nội gián, cần tích lũy công lao, lấy được Tĩnh Vương cùng Nữ Đế tín nhiệm, làm chuẩn bị cho giáo chủ phục hồi Đại Yên."

Mẹ ngươi!

Từ Bạch Lâm nghe được tin tức này, đều sợ ngây người.

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, chỉ có tình huống này, có thể giải thích Dạ Kinh Đường vì cái gì mà biết nhiều bí văn mà chỉ có Bình Thiên giáo chủ mới biết, võ nghệ còn không hợp thói thường như thế...

Làm nửa ngày mới biết là Bình Thiên giáo chủ ở sau lưng vận hành...

Vừa nghĩ tới đó, Từ Bạch Lâm trực tiếp hỏng mất!

Mình mượn đao giết người, thế mà lại bị cây đao chỉ thẳng vào người.

Minh tranh ám đấu nhiều ngày như vậy, kết quả là triều đình

chưa làm cái gì, vậy mà một nhóm phản tặc khác đã ra tay phá giải rồi...

Đây là muốn để hắn chết không nhắm mắt sao? !

Từ Bạch Lâm nghĩ rõ ràng ngọn nguồn, về sau lên cơn giận dữ:

" Bình Thiên Giáo các ngươi là phản tặc, lão tử cũng là mưu phản. Ô Vương tới cửa mời người, các ngươi không giúp đỡ cũng được, còn giúp lấy triều đình bắt chúng ta, não các ngươi bị úng nước à?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu:

"Ô Vương ở trận địa ba mặt kìm kẹp, căn bản không có cách nào thành đại sự, Bình Thiên Giáo ta không có khả năng đem cơ hội đặt cược vào trên người các ngươi."

"Vậy các ngươi cũng không thể bỏ đá xuống giếng nha! Đều là tạo phản! Chúng ta đấu tranh nội bộ, chẳng phải là để triều đình ngồi thu ngư ông thủ lợi? !"

"Ô Vương không có khả năng làm thành công, ta cần công lao đặt chân tại triều đình, các ngươi là một cái công lớn, không đánh các ngươi thì đánh ai? Đã nói rõ mọi việc với ngươi rồi, kiếp sau..."

"Chờ một chút!"

Từ Bạch Lâm phát hiện Dạ Kinh Đường là phản tặc, ý chí cầu sinh bắt đầu nổi lên, thấp giọng nói:

"Ngươi tin ta một lần. Chúng ta thêm mấy ngày nữa sẽ hoàn thành, chỉ cần đem phế đế tiếp vào Ô Châu, Ô Vương liền có thể dựa thế khởi binh; mặc kệ Ô Vương có thể thành công hay không, đều là họa loạn Đại Ngụy, đối với đại kế phục quốc của Bình Thiên Giáo các ngươi cũng không có chỗ xấu. Ngươi trong lúc này phá đám chúng ta, lập xuống công lao, đơn giản thì cũng chỉ được

Tĩnh Vương thưởng thức, nào có lợi bằng việc buông tay cho chúng ta làm?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu: "Phế đế bảo hộ rất nghiêm mật, các ngươi không có khả năng đem người tiếp đi. Ta phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, mới ra tay trước, các ngươi lại định để ta mất bò mới lo làm chuồng?"

Từ Bạch Lâm hít vào một hơi, muốn nói cho Dạ Kinh Đường về cách bọn hắn vận hành, đem phế đế từ trong Vân Hầu phủ lấy ra.

Nhưng lời đến khóe miệng, Từ Bạch Lâm lại cảm thấy không đúng, cẩn thận nhìn qua Dạ Kinh Đường:

"Ngươi cho ta thời gian hai ngày, chúng ta nhất định có thể đem phế đế tiếp đi."

Dạ Kinh Đường nâng lên mũi thương, lắc đầu:

"Ta biết ngươi không tin ta, sẽ không nói tình hình thực tế; ta tại không có nắm chắc xác định các ngươi có thể làm được việc không, làm phòng thân phận bại lộ, ta không có khả năng để ngươi còn sống rời đi."

Từ Bạch Lâm cắn răng, mặc dù cảm thấy quan hệ Dạ Kinh Đường cùng Bình Thiên Giáo không giả, rất muốn đem kế hoạch kể ra toàn bộ, nhưng cuối cùng lý trí vẫn đè lại dục vọng cầu sinh, mở miệng nói:

"Ô Vương năm đó đã cứu ta một mạng, ta không tin được ngươi..."

Phốc ——

Mũi thương từ cổ họng xuyên qua.

Từ Bạch Lâm trừng to mắt, dùng tay nắm lấy đầu thương, gắt gao nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường, giãy dụa.

Dạ Kinh Đường ánh mắt bình thản:

"Ta đúng là người Bình Thiên Giáo, ngươi nhất định phải diệt khẩu. Nhưng mà ngươi cũng chết chưa hết tội, kiếp sau nhớ kỹ làm cái người tốt, đừng có lại lạm sát kẻ vô tội."

Từ Bạch Lâm gắt gao nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường, trước lúc thần thức tan rã, đáy mắt vẫn hiện không cam lòng như cũ.

Dù sao bị triều đình đánh chết, là trừng phạt đúng tội, nhưng bị Bình Thiên Giáo đập chết, thực sự để cho người ta không có cách nào nhắm mắt...

—— ——

Chương 365 - Hai Nàng Dâu Cãi Nhau

Chương 365. Hai Nàng Dâu Cãi Nhau

Đường phố xung quanh lâm vào tĩnh mịch, mấy tòa nhà không người dấy lên ánh lửa hừng hực.

Trên đường phố cũ, Từ Bạch Lâm cúi đầu tựa ở dưới tường vây, máu tươi chậm rãi chảy xuống bậc thang.

Dạ Kinh Đường xác định hắn đã chết, quay người đi về cuối con đường, trên đường nhặt lên Ly Long Hoàn Thủ Đao cắm trên mặt đất, để vào bên hông.

Phong ba tiếp tục không lâu, vô số bộ khoái lúc này mới từ bên trên nóc phòng xá chạy đến.

Tam Nương sợ bại lộ thân phận, sớm trở về xe ngựa. Lạc Ngưng thì dùng khăn lụa che mặt, Thanh Phong ba thước cầm nghiêng trong tay, đứng ở bên cạnh hai người tù nhân.

Vương Nhị nằm rạp trên mặt đất không một tiếng động; Vương Thừa Cảnh vốn là thương thế rất nặng, cũng bị chiếu cố nhiều nhất, miệng mũi rướm máu, vết máu loang lổ trên thân, ngã sang một bên, đã hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu.

Thấy Dạ Kinh Đường tới, Lạc Ngưng rút kiếm nói:

"Là Yến Châu Nhị vương, xử lý như thế nào?"

Dạ Kinh Đường nhìn thấy hai sát thủ khở này, liên tục giết Diệp Tứ Lang cùng Dạ Kinh Đường, biết phía sau là Chu gia, Quân

Sơn Đài chắc sẽ không cùng lúc diệt từ hai thân phận của hắn, nhưng căn cứ khẩu cung Từ Bạch Lâm, Quân Sơn Đài trong chuyện này cũng sẽ có rất nhiều liên quan.

"Âm thầm mua sát thủ giết mệnh quan triều đình, coi vào tội tạo phản, hai người này là nhân chứng, giao cho Hắc Nha trước thẩm thẩm, xem có thể tìm ra manh mối nào không. Ngươi cùng Tam Nương không có bị thương chứ?"

"Hai người này đã bị ngươi đả thương, ta không cần động thủ, một người Tam Nương liền đem bọn hắn đánh bay."

Lạc Ngưng thu hồi bội kiếm, đảo mắt dò xét Dạ Kinh Đường, thấy trên người hắn đầy mồ hôi, liền lấy ra khăn tay giúp hắn xoa xoa gương mặt.

Dạ Kinh Đường được nàng dâu chăm sóc, tự nhiên trong lòng ấm áp, giương mắt nhìn lên, gặp vô số quan sai còn không có tới, liền cấp tốc đem khăn che mặt của Lạc Ngưng vén lên, cúi đầu hôn lên môi của nàng, tay còn nhéo một cái lên trên vầng trăng tròn, năm ngón tay đều bị hút vào trong.

? !

Lạc Ngưng xử chí không kịp đề phòng đã bị tấn công, hai con ngươi hơi trừng, có chút căm tức khẽ căn môi Dạ Kinh Đường, lùi về sau:

"Tiểu tặc nhà ngươi thật sự là..."

Đưa tay xoa xoa khóe môi, quay người bước nhanh chạy trở về xe ngựa.

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn nàng dâu xấu hổ rời đi, sau đó lấy ra lệnh bài Hắc Nha, đi tới đầu phố thương lượng cùng bộ khoái, bắt đầu thu thập tàn cuộc.

Tam Nương cùng Ngưng nhi sợ hắn xảy ra chuyện, chạy tới gấp rút tiếp viện, còn một tên tặc nhân khác cũng chạy thoát, chỉ có chim chim đi theo, có thể tìm tới chỗ ẩn thân hay không thì rất khó khăn nói.

Mặc dù không có lưu lại người để tra khảo, nhưng phát hiện ở trong một ngôi nhà có quần áo đã bị thay ra cùng mỡ đông và nước tắm, không có gì bất ngờ xảy thì là của những người đã dội dầu hỏa, trong hai ngày nữa khẳng định sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Dạ Kinh Đường có thể xác định mục tiêu của đối phương là phế đế, tin tức này cần phải mau chóng thông tri ngây ngốc, từ trong miệng tổng bộ Hắc Nha biết được, Tĩnh Vương đang trên đường chạy tới, hắn liền đi tới xe ngựa Bùi gia.

Một trận náo động qua đi, con đường nguyên bản náo nhiệt tấp nhập cũng trở nên văng vẻ, trên đường cũng không thấy bóng người di chuyển, xe ngựa Bùi gia, lẻ loi trơ trọi dừng ở ven đường.

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt xe ngựa, liền nghe được trong xe truyền đến tiếng vang:

"Ngươi mạnh tay quá, có thể chạm nhẹ một chút hay không? Kinh Đường bôi thuốc không có đau chút nào ~ "

"Hắn là sờ ngươi, ta là xoa bóp đường đường chính chính, có thể giống nhau? Mới vừa rồi ngươi múa võ như phát điên, một cây đại thương đùa nghịch đến ta cũng không dám tới gần, hiện tại lại đổi thành bộ dáng tiểu thư yêu kiều?"

"Kia là đánh nhau, ngươi cho rằng ta sẽ giống như ngươi, chỉ bạo ngược gia đình, lúc đánh nhau lại chỉ biết nhảy trái nhảy biệt, không biết ngươi làm cái gì nữa..."

"Ngươi..."

...

Dạ Kinh Đường vén lên màn cửa, đưa mắt thấy trong xe rộng lớn, có một.

Lạc Ngưng ngồi tại mép giường êm, trong tay trái cầm Ngọc Long Cao, đang bôi thuốc cho Tam Nương.

Tam Nương thì ôm gối mềm tựa vào trên giường êm, võ phục trên thân đã cởi ra, lộ ra lưng cùng vòng eo trơn bóng, dọc theo cột sống có một sợi vải nhỏ, hai bên mép còn nhìn thấy đường cong to tròn...

(⊙_⊙;)

Con mắt Dạ Kinh Đường mở to ra mấy phần, cấp tốc đem rèm khép lại:

"Đang trị thương sao... Thương thế như thế nào?"

Bùi Tương Quân nghe thấy động tĩnh, đang muốn cấp tốc đem quần áo kéo lên, phát hiện Kinh Đường rất quân tử mà lui ra, liền không nhúc nhích, ôn nhu nói:

"Không có chuyện, vết thương nhỏ thôi."

"Không có việc gì thì vừa rồi ngươi phàn nàn cái gì?"

Lạc Ngưng bị vẻ mặt đắc ý của Tam Nương làm cho tức giận không nhẹ, thấy Dạ Kinh Đường tới, liền để Ngọc Long Cao xuống:

"Ngươi đến bôi thuốc cho nàng, ta lười hầu hạ nàng."

Bùi Tương Quân sững sờ, sắc mặt đỏ lên quay đầu:

"Nói bậy bạ gì đó? Ta là nữ tử..."

Ba ~

Lạc Ngưng làm ra bộ dáng trẻ con, đưa tay vỗ xuống hai mặt trăng trước ngực Tam Nương, để nó mang theo gợn sóng:

"Vậy ngươi cũng đừng bảo tay ta nặng, đau liền kìm nén."

Bùi Tương Quân quay đầu nổi nóng nói:

"Ngươi bị bệnh gì đó? KHông có bản lãnh, nhưng đánh người nhà thì ngược lại là rất ác độc..."

"Nằm sấp xuống!"

Chương 366 - Đường Đường Đại Nhân Quá Giỏi

Chương 366. Đường Đường Đại Nhân Quá Giỏi

Dạ Kinh Đường ngồi ở ngoài thùng xe có chút buồn cười, cũng không có thử chạy vào hoà giải, chỉ là tựa ở ngoài thùng xe, nghe hai nữ tử cãi nhau.

Cứ như vậy ngồi trong một giây lát, đường lớn bên trên truyền đến tiếng xe ngựa vang động.

Một cỗ xe ngựa xa hoa chạy nhanh đến, bộ khoái Hắc Nha mở đường tại phía trước, Đông Phương Ly Nhân thân mang mãng phục ngân sắc, trực tiếp đứng ở ngoài thùng xe nhìn ra xa.

Lạc Ngưng vén màn xe lên, nhìn thấy nữ vương gia khí khái anh hùng hừng hực, trong lòng là lạ, dò hỏi:

"Ta đưa Tam Nương trở về trước, đêm nay ngươi có trở về hay không?"

Đương niên Dạ Kinh Đường muốn ban đêm về nhà bồi nàng dâu, nhưng tình huống thực tế không cho phép, hắn nhảy xuống xe ngựa:

"Tặc tử đã sử dụng dầu dung hỏa đề đào hầm, không chừng sắp xảy ra chuyện, trong hai ngày nay sẽ rất khó về nhà. Nếu không thì ngươi liền ở lại trong nhà với Tam Nương đi, ta hiện tại là cái đinh trong mắt tặc tử, có khả năng sẽ bị người ta tìm tới hẻm song quế để trả thù."

Bùi Tương Quân hơi ngồi dậy một chút, đem xe cửa sổ đẩy ra

một khenhỏ:

"Ngươi cẩn thận một chút, có chuyện gì thì để chim chim đến gọi người, ta không có gì đáng ngại."

Lạc Ngưng vẫn có chút lo lắng, hơi chút chần chờ, lại nói:

"Ngươi bớt thời gian, về nhà vài canh giờ, ta điều trị thân thể cho ngươi."

"Ha ha..."

Dạ Kinh Đường mỉm cười đáp ứng, vỗ nhẹ ngựa, để xe ngựa Bùi gia tự đi trở về nhà, sau đó quay người bước nhanh đi tới đầu phố.

——— ———

Xe vua xa hoa dừng lại tại đầu phố, Đông Phương Ly Nhân liền từ trên xe nhảy xuống, rơi vào bên đường, dò xét hai người sống đang bị trói chặt cùng thi thể Từ Bạch Lâm.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường bước nhanh đi tới, ánh mắt Đông Phương Ly Nhân có chút kinh ngạc, đi vào trước mặt đánh giá xem Dạ Kinh Đường có bị thương hay không, dò hỏi:

"Ngươi làm sao tìm được Từ Bạch Lâm?"

Dạ Kinh Đường đưa tay ra hiệu Vương đại Vương nhị nằm dưới đất:

"Từ Bạch Lâm vì mượn đao giết người, đem việc ta biết Bát Bộ Cuồng Đao đưa cho Quân Sơn Đài; Quân Sơn Đài có thể là muốn mượn đao giết người, đem tin tức gửi cho Chu gia; Chu gia mời con hai hàng này, hai con hàng đến kinh thành lại bắt gặp Từ Bạch Lâm, cũng muốn mượn đao Từ Bạch Lâm, sau đó cả hai bên lọt lưới."

"... ?"

Đông Phương Ly Nhân nhẹ chau mày ngài lại, hơi suy nghĩ, mới rõ ràng mạch lạc, bán tín bán nghi:

"Có đúng không... Ngươi đơn thương độc mã, làm sao đem ba người này đánh ngã?"

"Ta liền giết chết Từ Bạch Lâm, hai người này là do người Hồng Hoa Lâu hỗ trợ bắt giữ."

Dạ Kinh Đường giải thích một câu về sau, đưa tay vịn phía sau lưng ngây ngốc, đem nàng đẩy lên trên xe ngựa:

"Ta có chút sự tình phải bẩm báo điện hạ, chúng ta đi trên xe ngựa nói."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy động tác này tương đối mạo phạm, nhưng Đường Đường đại nhân lợi hại như vậy, nàng tức giận cũng không có lý do tức giận, liền không có so đo, mũi chân điểm nhẹ vọt lên, tiến vào trong xe, ngồi xuống tại trên giường, tự mình châm trà cho Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường ngồi xuống tại bên cạnh cửa sổ, sắp xếp từ ngữ lại một chút, nói ra:

"Tặc tử chạy tứ tán, chưa bắt được người sống. Nhưng mà ta có thể xác nhận, mục tiêu Ô Vương là hoàng trưởng tử trong Vân Hầu phủ, mà đã dùng dầu hỏa đào được hầm, điện hạ cần phải tăng cường đề phòng, đừng để tặc tử đắc thủ."

Đông Phương Ly Nhân bưng trà xanh lên, đưa tới trong tay Dạ Kinh Đường, hơi có vẻ ngoài ý muốn:

"Từ Bạch Lâm bị một thương vào yết, ngươi hỏi ra tin tức thế nào?"

Dạ Kinh Đường khó mà nói sự tình ‘Phản tặc nội chiến’, chỉ là hàm hồ nói:

"Ta một thương đâm trên lưng, ép hỏi tình báo, Từ Bạch Lâm ý đồ lôi kéo ta, nói hai ngày này là có thể đem phế đế kéo ra khỏi kinh thành, nếu ta trợ giúp Ô Vương khởi binh, được chuyện sẽ phong ta làm Hầu gia. Ta vừa xuất thần, hắn liền nổi lên sát tâm, muốn liều chết phản công, sau đó ta thuận tay một thương liền xuyên qua. Ừm... Xác thực nên để lại người sống."

Đông Phương Ly Nhân nhìn trên đường đầy vết tích đánh nhau, liền biết tình hình chiến đấu lúc đó bạo liệt tới mức nào, dưới tình huống trong lòng căng cứng thì phản ứng quá kích cũng rất bình thường, nói:

"Tình báo là thứ yếu, tất cả vẫn là lấy an nguy của người làm trọng. Tin tức này xác định là thật, không phải Từ Bạch Lâm thuận miệng nói bừa chứ?"

"Ta nhìn ra hắn nói tuyệt đối là nói thật, nhưng kế hoạch cụ thể không có thể hỏi ra."

Đông Phương Ly Nhân gật đầu như có điều suy nghĩ, phân phó cho bộ khoái Hắc Nha ở ngoài thùng xe, để xe ngựa trực tiếp tiến về thành tây, sau đó nhìn về phía Đường Đường đại nhân:

"Từ án mạng đường phố Trúc Tịch, đơn thương độc mã một đường tra được nơi này, có thể nói nhiều lần xây kỳ công , chờ đại án này chấm dứt, bản vương sẽ tự thân viết tấu chương xin thánh thượng ban thưởng cho ngươi, ngươi muốn cái ban thưởng gì? Phong tước Vân hầu cho ngươi sao?"

Vân hầu là tước vị hư phong của Đại Ngụy, chỉ có vinh dự, không có đất phong, cũng không cách nào xây dựng binh mã, cùng khai quốc hầu giống như Quân Sơn Hầu là hai khái niệm. Nhưng đi ra ngoài bên ngoài có thể thổi mình là Hầu gia, đối với người

tầm thường mà nói, đây cũng là vinh quang mà nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Chương 367 - Bạn Gái Đòi Quà

Chương 367. Bạn Gái Đòi Quà

Dạ Kinh Đường đến bây giờ còn đang thuê nhà ở, cũng không có nhà riêng, trên lý luận mà nói, thuộc về giai tầng Lưu manh bên trong bình dân, cái ban thưởng này là ngờ rất lớn.

Nhưng Dạ Kinh Đường xuất thân giang hồ, càng hướng tới vinh dự giống như là Võ khôi, đối với cái này chỉ lắc đầu cười một tiếng:

"Phong tước thì không cần, ta cũng là đang trả nợ cho điện hạ, nhận lấy thì ngại. Điện hạ thật muốn ban thưởng ta..."

Dạ Kinh Đường nói tới chỗ này, chợt nhớ tới cái gì đó, xích lại gần mấy phần:

" Sự tình cung nữ Ngọc Hổ, thật không thể thương lượng?"

? !

Ánh mắt tán dương của Đông Phương Ly Nhân biến thành lạnh lẽo, hít vào một hơi, đầu rồng béo cũng căng thêm mấy phần.

Dạ Kinh Đường liền nói:

"Ta thuận miệng nói một chút thôi, không được tự nhiên không thể miễn cưỡng. À... Cửu Thiên Hợp đâu? Ta học được Thiên Hợp Đao, phát hiện đao pháp này là thật tinh diệu, trong tay không đao mà trong lòng có đao, càng suy nghĩ càng lợi hại. Học xong đao pháp, sau đó đem sư phụ mặc kệ, có chút không thích hợp."

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường thức thời, khí thế nữ vương mới có chỗ thu liễm:

"Cừu Thiên Hợp cướp chính là đội ngũ hôn sứ tiên đế, không khác gì tạo phản, có thể để cho hắn ở kinh thành bảo dưỡng tuổi thọ, đã là khai ân ngoài vòng pháp luật. Nếu để cho hắn bình yên rời đi khỏi kinh thành, thậm chí tái xuất giang hồ, còn không phải để giang hồ tặc tử tranh nhau bắt chước?"

Dạ Kinh Đường biết chuyện này không phải dễ xử lý như vậy, nhẹ gật đầu không nói thêm lời nào.

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy cái gì cũng đều bị cự tuyệt, có chút để Đường Đường đại nhân thất vọng đau khổ, lại nói:

"Ngươi yên tâm, bản vương sẽ vì ngươi cân nhắc, Cừu Thiên Hợp cùng bản vương không cừu không oán, thậm chí còn có chút ít ân tình, nếu là có cớ phù hợp, sẽ tạo thuận lợi cho ngươi."

"Tạ điện hạ."

"Hừ ~ "

...

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, về sau trong xe ngựa cũng không việc gì để làm, nàng lại mang ra mấy thứ hung khí Dạ Kinh Đường vừa tịch thu được để dò xét.

Đông Phương Ly Nhân thấy rất hứng thú đối với võ nghệ cảm, giống như Nữ Đế thích cất giữ thư hoạ, nàng yêu thích là sưu tập bí tịch võ công cùng binh khí.

Binh khí địa vị càng lớn, giá trị sưu tập tự nhiên càng cao, vật sưu tập đắc ý nhất hiện tại, là bội đao Thiên hợp của Cừu Thiên Hợp; Minh Long Thương mặc dù công nghệ tốt lạ thường, nhưng là bản mô phỏng, lại chưa từng được cao thủ sử dụng, giá trị sưu

tập kì thật bình thường.

Thanh Cương Giản của Từ Bạch Lâm cùng băng sơn thương Vương Thừa Cảnh, đặt ở trên giang hồ cũng coi như binh khí danh trấn một phương, sau khi thu được, tự nhiên trốn không thoát được vận mệnh bỏ vào đại sảnh triển lãm Minh Ngọc Lâu.

Thanh Cương Giản chính phẩm của Từ Bạch Lâm, lần trước đã thu được, lần này đắc thủ chính là một cây giản mới.

Đông Phương Ly Nhân cầm lấy thiết giản dò xét, phát hiện phía trên có mấy cái khe bị đao chém ra, vết tích so với vết cắt lần trước thì sâu hơn nhiều, liền rút ra Ly Long Hoàn Thủ Đao từ bên hông Dạ Kinh Đường, mượn ánh nến xem xét —— trường đao mặc dù trải qua mưa gió nên có rất nhiều vết cắt, nhưng cũng không ảnh hưởng tới lưỡi đao.

Đông Phương Ly Nhân nháy nháy mắt:

"Cây đao này của ngươi, rắn chắc có chút không giống bình thường, chặt mạnh như vậy đều vô sự."

Dạ Kinh Đường trước kia không biết nội tình cây đao này của nghĩa phụ, chỉ cảm thấy rất tốt, nhưng sau khi vào kinh thành biết được rất nhiều chuyện xưa của giang hồ, chậm rãi minh bạch cây đao này, là binh khí truyền thừa từ trong tay tiền triều Đao Khôi Cuồng Nha Tử, danh tự liền gọi Ly Long, Giang Châu Tiêu Sơn Bảo rèn đúc ở những năm tiền triều, tất cả Ly Long Đao trên giang hồ, đều là mô phỏng theo kiểu dáng cây đao này chế tạo.

Đao pháp nổi danh của Cuồng Nha Tử hung hãn táo bạo, giày vò nửa đời người đều không có vết vẻ lớn, lấy đối thủ Dạ Kinh Đường trước mắt gặp phải, muốn chặt đứt cây đao này thật đúng là không dễ dàng.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy ánh mắt sáng lấp lánh của ngây

ngốc:

"Điện hạ muốn cất giữ cả đao của ta sao?"

" Bản vương còn nhiều đao tốt, không có thèm."

Đông Phương Ly Nhân thanh đao đút trở về, nghĩ nghĩ, trong lòng khẽ động, nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Đúng rồi, bản vương nghe nói, Hồng Hoa Lâu cất giữ lấy Bá Vương Thương cùng Hắc lân thương, ngươi..."

? !

Dạ Kinh Đường thấy ngây ngốc động tâm tư đối với binh khí của hắn và Tam Nương, vội vàng nói:

"Đây là bảo vật gia truyền của Hồng Hoa Lâu, yêu cầu vậy không thích hợp, ta về sau sẽ đem đoạn âm thanh tịch thương cầm về đưa cho điện hạ."

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp con ngươi nói:

"Ngươi muốn dạy bản vương Bá Vương Thương, bản vương tự nhiên cần có Bá Vương Thương, ngươi suy nghĩ một ít biện pháp đi, mượn cho bản vương thưởng thức một năm nửa năm cũng được, bản vương chế tạo một cây mô phỏng ra, liền trả cho Hồng Hoa Lâu."

Dạ Kinh Đường cảm giác nữ vương gia quý khí bức người ở trước mặt, rất giống như bạn gái nũng nịu đòi quà, nhưng binh khí Tam Nương, hắn thật đưa không được, nghĩ một chút chỉ có thể nói:

"Ta đem hắc lân thương mượn tới cho điện hạ luyện tập. Ta sẽ mạng và Minh Long Thương cho điện hạ, như thế nào?"

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy biện pháp này không tệ, nhẹ

gật đầu...

Chương 368 - Đại Sự Sắp Phát Sinh

Chương 368. Đại Sự Sắp Phát Sinh

Mây đen tích tụ, bầu trời ngẫu nhiên vang lên một tiếng sấm rền, đường phố một mảnh tối tăm mờ mịt, trên đường đều là tiếng mọi người bước nhanh trở về nhà.

Dạ Kinh Đường ngồi cưỡi hắc mã của Tam Nương, chạy vùn vụt trên đường phố, bên hông ngựa treo hắc lân thương đã dùng một miếng vải đen che lại.

Chim chim vừa tỉnh ngủ, buồn bã ỉu xìu núp ở bắp đùi, cái cằm gối lên trên đùi, nhìn xem bên đường "Ục ục chít chít ~", nghe giống như đang nói —— trời cũng sắp mưa, Đường Đường phải lập gia đình. . .

?

Dạ Kinh Đường cảm giác chim chim là đang nói như vậy, liền dùng tay đem con mắt chim chim che khuất, không cho nó gật gù đắc ý.

Hôm qua đạt được tình báo xác thực, tặc tử muốn Tới Vân Hầu phủ, dung dầu hỏa cũng đã dội hết, Hắc Nha trong đêm tuần tra âm thầm phòng bị, tình huống trước mắt như thế nào thì còn không rõ ràng, nhưng mà kinh thành vẫn yên tĩnh như thường.

Để cho tiện chỉ huy, hôm qua ngây ngốc liền ở tại cung trong thành. Dạ Kinh Đường ra roi thúc ngựa đi vào trụ sở Cấm Vệ quân phụ cận phía tây hoàng cung, không có nhìn thấy khung xe ngây

ngốc, hắn liền cầm lấy lệnh bài rồi bay lên cung thành, đi tới Tây Bắc vọng lâu.

Bản thân vọng lâu liền là công trình phòng hộ trọng yếu hoàng cung, bên trong có ám vệ thống lĩnh đóng giữ, tổng bộ Hắc Nha cũng là thay ca ở chỗ này, lần trước nhìn ngây ngốc tắm rửa, cũng đi qua nơi này để thông báo giao ca.

Dạ Kinh Đường đi vào bên ngoài vọng lâu, liền nhìn thấy Xà Long cùng Thương Tiệm Ly đứng tại bên trên tường thành cầm kính viễn vọng nhìn ra xa, ở cửa vọng lâu thì có một đống cung nữ đang đứng chờ, bên cạnh còn có bộ liễn của hoàng gia, chỗ cửa sổ truyền đến hai tiếng đối thoại:

"Thật cưới mười cái?"

"Ta điều tra sách sử, mười cái thê thiếp có danh tiếng, người không được đề tên thì chỉ sợ càng nhiều. . ."

"Sao có thể như vậy, trên sách viết chung tình như vậy, bản cung còn tưởng rằng là người khiêm tốn. . ."

"Người khiêm tốn có thể làm được loại chuyện vào cung trộm Thái hậu sao? Tạp thư không thể coi là thật. . ."

. . .

Dạ Kinh Đường nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng thanh thoát, liền biết bên trong là Thái hậu nương nương, hơi chỉnh lý y quan, đi vào trước cửa chắp tay thi lễ:

"Điện hạ, Thái hậu nương nương."

Trong phòng, Thái hậu nương nương một bộ váy phượng hoa mỹ, hai tay chống tại bên hông, bộ dáng ta thấy mà yêu, nhìn xem có chút không vui. Thấy Dạ Kinh Đường tới, gật đầu ra hiệu, biết là có chính sự, nên nàng cũng không nói chuyện, đưa ánh mắt liếc

về nơi khác.

Đông Phương Ly Nhân thân mang áo mãng bào đai lưng ngọc, đứng chắp tay phía trước cửa sổ nhìn về phía thành trì, khí khái vương gia mười phần. Nghe thấy thanh âm của Dạ Kinh Đường thì chính là hai mắt tỏa sáng, quay người trở lại:

"Nghỉ ngơi như thế nào rồi?"

Dạ Kinh Đường được Lạc nữ hiệp phụng dưỡng, nghỉ ngơi rất thoải mái, cười nói:

"Rất tốt. Đêm qua có tình huống gì không?"

Đông Phương Ly Nhân đi ra cửa, bắt lấy chim chim đang muốn vào phòng tìm Thái hậu đòi đồ ăn, mang theo Dạ Kinh Đường đi ra chỗ ngoặt vọng lâu, nhìn ra Vân Thà Hầu phủ ở xa xa:

"Hôm qua trong đêm tuần tra, tạm thời không có gì động tĩnh. Địa đạo ở Phúc Thọ cung đã đào ra hơn mười trượng, kết quả tặc tử ở trên đường thả độc dược, đả thương mấy người, nhất thời không thể đào thông."

"Vậy bây giờ chỉ có thể chờ đợi dung dầu hỏa có hiệu lực?"

"Đã âm thầm điều động nhân thủ tới hiệp phòng, nhưng về vì đề phòng tặc tử cố tình bày nghi trận, dẫn đến Tể tướng, trọng thần lục bộ, phiên Vương thế tử ở kinh thành bị ngộ hại, cho nên trước mắt chỉ có thể để cho tất cả mọi người chờ lệnh tại trong nha môn, xảy ra chuyện gì sẽ gấp rút tiếp viện."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, thấy tạm thời vô sự, liền không có dông dài quá nhiều, đưa ngây ngốc trở lại vọng lâu, về sau liền khiêng chim chim tới phòng tuần tra ở ngoài hoàng thành chờ lệnh, chờ phía dưới truyền đến động tĩnh. . .

Một bên khác, bầu trời vang lên từng trận sấm rền, mưa to đổ xuống đường phố.

Bên trong con đường cách Minh Ngọc Lâu khoảng hai dặm, trong một tòa dinh tự.

Một hàng trúc được trồng quanh tường đề cản tầm mắt người bên ngoài, lần lượt có những người ăn mặc kiểu công nhân, đội mưa tiến vào bên trong dinh thự.

Trong sảnh chính của dinh thự, những đồ vật như bàn ghế các thứ đã bị chuyển đi hết, hơn ba mươi người sắc mặt nghiêm nghị đứng thẳng, lão giả áo bào trắng đứng ở giữa, chính là Quyền Khôi Liễu Thiên Sanh, đứng bên cạnh là Ô Vương thế tử và Nam Cung Thiếu Phong.

Còn có hào hùng Thiên Nam Tiêu Uyên, Sơn Châu thương khách Hách Nguyên Châu bọn người, bộ phận là đỉnh tiêm cao thủ mà Ô Vương phủ dùng lợi ích lớn để thuê từ giang hồ, còn lại thì là tử sĩ do Ô Vương phủ nuôi dưỡng, là đại nội ám vệ hơn mười năm trước bị trục xuất.

Mưu đồ nhiều năm, thành bại đều tại chiến dịch hôm nay, dù là Liễu Thiên Sanh đã xông xáo giang hồ tám mươi năm, đáy mắt cũng thêm mấy phần nghiêm nghị.

Chương 369 - Đại Sự Sắp Phát Sinh 2

Chương 369. Đại Sự Sắp Phát Sinh 2

Hôm nay chỉ cần khẽ động binh, thứ bọn hắn gặp phải, chính là toàn bộ ưng khuyển triều đình Vân An thành.

Hắc Nha Thất Sát, Lục Phiến Môn, đại nội ám vệ, hoàng thành cấm quân, thậm chí dân gian nghĩa sĩ, mỗi một cánh cửa đều là lạch trời, dù là sớm trù bị mọi trường hợp, trận chiến này cũng là sinh tử khó liệu.

Nhưng trên giang hồ có câu chuyện xưa, gọi Cầu phú quý trong nguy hiểm .

Mọi người ở đây, đại bộ phận đều là lãng nhân không có cách nào đặt chân tại triều đình, giang hồ, cả ngày đông tránh tây, khó thấy mặt trời; ngày hôm nay chỉ cần làm được chuyện, bọn hắn đạt được không chỉ là vinh hoa phú quý, rất có thể còn được 'tòng long chi công', cho dù nguy hiểm lớn, cũng đáng để thử một lần.

Tào A Ninh trước kia là tiểu thống lĩnh đại nội ám vệ, bởi vì cực kỳ thấu hiểu đối với địa hình kinh thành thậm chí quan trường, là người thi hành chủ yếu của mưu đồ lần này, lúc này đứng tại trước mắt mọi người, trong tay cầm lấy một chén rượu, cất cao giọng nói:

"Phiên Hung thì thân hãm lao ngục sinh tử khó liệu, Từ Bạch Lâm đêm qua tận trung vì nước, phần công lao này sẽ cho Thánh thượng sẽ biết được, Ô Vương cũng sẽ nhớ kỹ, việc này thành công, hai người tất được truy phong công hầu, mà chư vị cũng là

như thế!

"Chư vị có thể còn sống rời đi khỏi Vân An, Thánh thượng sẽ phong hầu phong đất; nếu như bỏ mình, có tử tôn thì tử tôn sẽ được phong hầu, không con con cháu thì truy phong, linh vị sẽ đặt ở tại anh liệt điện, hưởng hương hỏa Đại Ngụy vạn thế!"

Dứt lời, Tào A Ninh đem chén rượu trong tay đổ lên mặt đất, tế điện huynh đệ đã chết.

Rầm rầm ~~

Hơn ba mươi người ở đây, bưng chén lên, cũng giống như thế.

Tào A Ninh nhìn về phía đám người chờ xuất phát, tiếp tục nói:

" Tào A Ninh ta sinh tại khu ổ chuột, lớn ở cung thành, gia sư Tào công công thuở nhỏ dạy bảo, nên khi còn sống cần cắn răng nhẫn nhục, thời điểm phải chết cũng nghĩa bất dung từ! Hôm nay ta cùng đồng đội ngày xưa, lấy tính mệnh làm mồi nhử, vì chư vị dẫn ra ưng khuyển của Nữ Đế, lần này đi ra ngoài chính là thập tử vô sinh, chỉ mong chư vị có thể một trận chiến công thành, không phụ lòng của những người đã nằm xuống."

Nam Cung Thiếu Phong là quân sư, đứng ở trong đám người, chắp tay nói:

"Tào đại nhân yên tâm, chỉ cần có thể thả ra Tào Thiên Tuế, kéo lấy chủ lực triều đình, chúng ta nắm chắc chín mươi phần trăm tiếp đi Thánh thượng."

Liễu Thiên Sanh đứng chắp tay, gật đầu nói:

"Quốc sư Lữ Thái Thanh, đế sư Tuyền Cơ chân nhân, Ngưu Đầu Mã Diện, đều không ở kinh thành. Ưng khuyển triều đình khó giải quyết còn lại ở kinh thành, đơn giản chỉ có vị cao thủ thần bí

ở trong cung kia, Địa Tạng và tên tiểu bối Dạ Kinh Đường. Chỉ cần Tào Thiên Tuế có thể đem những người này kéo chân, Vân An thành như chỗ không người. Tào tiểu hữu yên tâm di chuyển."

Tào A Ninh thấy vậy thì tiếp tục uống cạn chén rượu trong tay, chắp tay trầm giọng nói:

"Tào mỗ đi trước một bước, đợi trăm năm sau dưới cửu tuyền, sẽ cùng chư vị nâng cốc ngôn hoan."

"Tào đại nhân đi đầu một bước, cố gắng hoàn thành nhiệm vụi."

Đám người cũng uống xong rượu trong chén, chắp tay bái lễ, Nam Cung Thiếu Phong mang theo hơn hai mươi người cao thủ, lặng yên rời đi khỏi dinh thự.

Mà bốn năm người lưu lại, đều là đại nội ám vệ mười năm trước bỏ chạy ra khỏi kinh, không nói một lời đi vào địa đạo, nhảy vào trong đó.

Tào A Ninh đứng tại cổng, đưa mắt nhìn Ô Vương gom góp tất cả nhân thủ rời đi, ánh mắt sau bi tráng chậm rãi thu liễm, thêm chút suy tư, về sau cũng không nhảy vào địa đạo, mà là lấy ra một phong thư, lặng yên im ắng rời đi khỏi dinh thự. . .

Sa sa sa. . .

Thời gian bất tri bất giác đến buổi trưa, trong thành mưa bụi mịt mờ, vẫn yên tĩnh như thường.

Khu giữa đường phố, Dạ Kinh Đường chống đỡ ô giấy dầu, tay dẫn ngựa chậm rãi tiến lên bên trong màn mưa, trên bờ vai là chim chim với vẻ mặt không thú vị đến cực điểm.

Bộ khoái Hắc Nha phá án, từ trước đến nay đều là hai người một tổ, nhưng Dạ Kinh Đường chưa chính thức gia nhập, ngây ngốc không an bài cho hắn người cộng tạc nào, một mình đi tuần tra, đúng là có chút không thú vị.

Nhưng chỉ cần sử dụng dung dầu hỏa, tất nhiên sẽ phát sinh dị dạng, thời gian càng muộn, chỉ có thể nói rõ khoảng cách tới lúc phong ba bộc phát càng gần.

Tính cảnh giác của Dạ Kinh Đường vẫn chưa từng buông lỏng, thời khắc chú ý đến dấu vết để lại đầu đường cuối ngõ. Cứ như vậy di chuyển đã hơn nửa ngày, chưa từng phát hiện tặc tử làm loạn, ngược lại là có một bộ khoái Hắc Nha, từ trên đường chạy tới.

Dạ Kinh Đường tưởng rằng địa phương khác bạo phát dị động, bước nhanh đi đến trước mặt:

" Tĩnh Vương có lệnh gì sao?"

Bộ khoái dừng lại, gấp giọng nói:

"Phía trên truyền đến tin khẩn, Tĩnh Vương để Dạ công tử nhanh đi tới."

Dạ Kinh Đường thấy vậy không chần chờ, xoay người lên ngựa lao vùn vụt đến vọng lâu.

Chương 370 - Tào Công Công

Chương 370. Tào Công Công

Thời gian buổi chiều, Thái hậu nương nương đã sớm rời đi, trên tường thành bên ngoài vọng lâu, tất cả đều là cao thủ được triệu tập tới, Thương Tiệm Ly, Xà Long đang ở bên trong, ngay cả ám vệ Dương Lan và mấy người khác cũng ở trong đó, ngồi quanh một cái nghiêm túc trao đổi:

" Không phải Liễu Thiên Sanh bị tưởng trát hổ đánh chết sao?"

" Lão bất tử Tiêu Uyên này, bắt vài chục năm không có xuất hiện, cũng dám ngoi đầu lên ở kinh thành. . ."

"Ô Vương là bỏ hết cả tiền vốn. . ."

Dạ Kinh Đường đi vào phía sau Xà Long, đã thấy trên bàn đặt vào hai tấm giấy.

Chương thứ nhất: Là danh sách, Quyền Khôi Liễu Thiên Sanh, thiếu sư Ô Vương phủ Nam Cung Thiếu Phong, Sơn châu thương khách Hách Nguyên,..., thậm chí còn có tên của mấy quan lại.

Mà tấm thứ hai là bản đồ, phía trên là địa đồ những con đường xung quanh Vân Thà Hầu Phủ, các loại ký hiệu mũi tên vòng vòng, chỉ ra kỹ càng vị trí ẩn nấp của đám người giang hồ, cùng phương hướng tiến công, giải cứu con tin, rút lui, thậm chí ghi rõ quãng đường từ Vân Thà Hầu phủ đến Khai Nguyên Môn ở thành Tây, sớm bố trí chướng ngại vật trên đường. . .

Dạ Kinh Đường dò xét một chút, về sau ánh mắt vi kinh:

"Vị đại nhân kia lợi hại như vậy?"

Đông Phương Ly Nhân đứng tại trước bàn, chăm chú dò xét bản đồ kế hoạch tác chiến:

"Vừa rồi có người không rõ thân phận, đem hai tấm giấy này đưa đến trong tay bộ khoái tuần tra. Tình báo kỹ càng như thế, đại khái là từ trong tay nội ứng cao tầng của đám nghịch tặc. Thương Tiệm Ly, lập tức phái người điều hoàng thành cấm vệ đi tới bảo vệ thành Tây, đóng lại toàn bộ cửa thành; thông tri Mạnh Giảo, để nha môn chờ lệnh để tiếp viện đến thành tây, phát cưỡng chế để Lục Phiến Môn cùng Hoa Sư nha môn điều khiển nhân thủ tới hiệp phòng. . ."

Dạ Kinh Đường thấy ngây ngốc trực tiếp điều khiển tới chủ lực phòng hộ kinh thành, dò hỏi:

"Tin tức xác định chuẩn xác chứ?"

Thương Tiệm Ly ra hiệu về mấy cái vòng đỏ trên bản đồ tác chiến:

"Vừa rồi ta kiểm tra qua mấy chỗ này, xác thực có cao thủ ẩn nấp tại trong phòng xá chờ đợi hiệu lệnh, từ những con đường rút lui trên nóc nhà, còn tìm đến Tuyết Nga Lân, Nhuyễn Cốt châm, và các cạm bẫy chờ ngăn chặn truy binh, bố cục vòng vòng đan xen. Nếu mà đỉnh tiêm cao thủ giống như Quyền Khôi chỉ là cạm bẫy để làm con mồi nhử; vậy chỉ sợ chủ lực phải là hai tên trong Bát Khôi liên thủ cường công hoàng thành."

Dạ Kinh Đường nhìn về phía tường thành.

Đông Phương Ly Nhân mở miệng nói:

"Đã để Thái hậu cùng Thánh thượng di giá Tây Cung, các ngươi dựa theo tình báo, nhanh chóng tiêu diệt tặc tử, thanh trừ tai hoạ ngầm thành Tây. Nếu như cung thành xuất hiện dị động, lập tức lui về phía sau để phòng thủ cung thành; địa phương khác

trong kinh thành có dị động thì không cần phải để ý đến, bản vương sẽ an bài người bên ngoài đi xử lý."

"Rõ."

Rầm rầm. . .

Sắc trời tối dần, mưa to rơi vào bên trong một trường học ở thành tây, mười cái học đồng không thể trở về nhà, quy củ ngồi tại bên trong phòng học, viết bài tập ngày hôm nay.

Phu tử đang nghỉ ngơi ở căn phòng bên cạnh, Nam Cung Thiếu Phong ăn mặc theo phong cách nho sinh, đứng ở cửa sổ ngắm nhìn về phương hướng Minh Ngọc Lâu, chắp sau lưng.

Quyền Khôi Liễu Thiên Sanh thân mang bạch bào, cũng là cách ăn mặc phu tử, cầm trong tay một ly trà, ngón tay chạm nhẹ vào chén trà, nước trà mang theo gợn sóng nhỏ bé:

"Từ nơi xuất thủ đến lúc chạy ra khỏi kinh thành, thời gian nhiều nhất một khắc đồng hồ, địa phương khác đã chuẩn bị xong, xác định vạn vô nhất thất chưa?"

Nam Cung Thiếu Phong xoay người lại, ngồi xuống tại bên cạnh trà án, mặc dù lông mi ngưng trọng, nhưng ngữ khí vẫn còn bình tĩnh:

" Đã mua chuộc cửa thành Khai Nguyên Môn, điều đi đại bộ phận thủ vệ, bên trên lộ tuyến rút lui đã an bài trăm chỗ hố bẫy, đám người Tiêu Uyên đã tại các nơi vận sức chờ phát động. Chỉ cần Tào A Ninh sờ đến gần Tào Thiên Tuế, thành công giải cứu, Bạch Phát Đế Thính, Bát Tí Địa Tàng, Dạ Kinh Đường thậm chí môn thần trong cung, tất nhiên sẽ đi tới gấp rút tiếp viện; đến lúc đó Vân Thà Hầu phủ chỉ còn một chút cấm quân, một khắc đồng hồ đủ để cứu Thánh thượng trốn ra khỏi thành."

Liễu Thiên Sanh bưng chén trà, thêm chút suy tư:

"Tào Thiên Tuế so với lão phu còn nhỏ tuổi hơn, cầm tù tại địa lao mười năm, xác định có thể để cho toàn thành như lâm đại địch?"

Nam Cung Thiếu Phong gật đầu:

"Nghe nói Tào công công đem bốn tờ Minh Long Đồ kim lân, ngọc cốt, Long Tượng, Trường Thanh, luyện mấy chục năm, coi như tại bên trong địa lao công lực mất hết, dựa vào một thân gân xương da, đứng một chỗ để cho người ta đánh, cũng có thể ngăn chặn vô số cao thủ hồi lâu."

Liễu Thiên Sanh làm cựu quyền khôi, bây giờ dần dần già đi, thân thể còn thụ ám thương, cảm thấy rất hứng thú đối với Trú nhan đồ, Dục Hỏa Đồ, dò hỏi:

"Trường Thanh đồ, nghe nói luyện được là Khí bên trong Tinh Khí Thần, luyện tờ này, trừ dung nhan bất lão ra, còn có diệu dụng khác?"

Chương 371 - Tới Hỏi Thăm

Chương 371. Tới Hỏi Thăm

Nam Cung Thiếu Phong là người thân cận của thế tử, đối với loại cung đình bí văn này hiểu rất rõ, giải thích nói:

"Người sinh từ khí, khí từ mê mẩn. Dưỡng khí toàn bộ tinh thần là đạo. Luyện tập Trường Thanh đồ ngày ngày, thể phách có thể được thanh tẩy, ngày ngày bảo trì cường thịnh, lại dựa vào ba chương khác để luyện gân xương da, hiệu quả có thể nghĩ. Tào Thiên Tuế chỉ cần ra ngoài, hơi có chút thể lực, triều đình cũng phải cố gắng vài canh giờ, mới có thể đem người kéo trở về, thời gian đầy đủ để chúng ta rời đi."

Liễu Thiên Sanh nghĩ nghĩ, hơi có vẻ nghi hoặc:

"Loại thần tiên sống này, vì sao triều đình không trực tiếp giết?"

"Tào Thiên Tuế từ lúc khai quốc, liền thủ hộ Thái tổ, Thái tổ băng hà thủ hộ tiên đế, luận trung liệt, cả triều văn võ cũng không xứng xách giày cho lão nhân gia."

Nam Cung Thiếu Phong khẽ thở dài:

"Mà Minh Long Đồ đã thất lạc, thế gian chỉ có Tào Thiên Tuế biết nhiều Minh Long Đồ như thế. Tào Thiên Tuế sống đến trăm tuổi không thành vấn đề, mà càng già càng lợi hại, giết đi thì đến nơi nào tìm cái thứ hai? Nữ Đế có lẽ còn là muốn thuyết phục Tào công công vì nàng tận trung, nếu không thì đến nay vẫn không có triệt hồi chức vụ chưởng ấn thái giám của Tào Thiên Tuế."

Liễu Thiên Sanh giật mình, không tiếp tục hỏi nhiều.

Nam Cung Thiếu Phong hàn huyên về Tào Thiên Tuế một lát, ngược lại là cảm thấy tính thành công của kế hoạch lần này cực cao, trong lòng đều an tâm chút, tiếp tục nói:

"Theo thời gian suy tính, cũng đã tới lúc. Chỉ cần đợi chút nữa Minh Ngọc Lâu vang lên một tiếng trống, cao thủ toàn thành đều sẽ tiến đến Minh Ngọc Lâu, chúng ta lại. . ."

Đạp đạp ——

Trong khi nói chuyện, cổng trường vang lên tiếng bước chân.

Nam Cung Thiếu Phong cùng Liễu Thiên Sanh, đồng thời đè xuống lời nói, liếc nhau một cái.

Nam Cung Thiếu Phong hơi chút chần chờ, đem chén trà buông xuống, như là phu tử dạy học bình thường, cầm thước chậm rãi ra khỏi phòng, đi tới trước cổng trường.

Rầm rầm ——

Mưa to như trút nước.

Bên ngoài trường học, trong con ngõ đá xanh, ba đạo nhân ảnh đứng ở trước cửa.

Nam Cung Thiếu Phong đưa mắt nhìn lại, đã thấy hai người bộ khoái ở phía sau, thân mang áo choàng màu xanh đen, lưng đeo quan đao, đầu mang nón lá, đứng yên trong mưa không nhúc nhích tí nào.

Người cầm đầu, thì là cái nam tử lạnh lùng thân mang quan bào màu đen, mày kiếm mắt sáng, mặt như Quan Ngọc, bên cạnh đai lưng khảm ngọc treo lệnh bài chữ Tĩnh, tay phải cầm ô giấy dầu màu đen, tay trái thu về sau, bên hông treo trực đao, thế đứng

thẳng tắp, trạng thái nhìn tao nhã nho nhã, hai con ngươi hiện ra tinh khí thần, lại như là hai thanh đao nhọn chói mắt.

Mặc dù Nam Cung Thiếu Phong lần trước cùng Dạ Kinh Đường giao thủ, không thấy được mặt Dạ Kinh Đường, nhưng cái tướng mạo tuấn lãng gần như 'Hùng hổ dọa người' này, ở kinh thành rất khó tìm đến cái thứ hai, cho nên lần đầu tiên vẫn là nghĩ tới tên Hắc Nha sát tinh này.

Nam Cung Thiếu Phong thầm nghĩ trong lòng không ổn, bước chân vô ý thức chậm nửa phần, nhưng biểu lộ vẫn như thường, đi vào trước cửa chắp tay:

"Thì ra là Hắc Nha đại nhân đến thăm, xin hỏi đại nhân là?"

"Dạ Kinh Đường."

"A, thì ra là Dạ đại nhân, kính ngưỡng đại danh đã lâu."

Dạ Kinh Đường tiến lên một bước, bước lên bậc thềm đá trắng, nhìn về phía phòng học:

"Nam Cung tiên sinh là môn khách Ô Vương thế tử, làm sao đến nơi này dạy học rồi?"

Trên mặt Nam Cung Thiếu Phong mang ý cười, đưa tay ra hiệu Dạ Kinh Đường đi vào:

"Ta là tiên sinh dạy học tại Ô Châu chính, thế tử điện hạ đã trưởng thành, ta cũng không dạy được, tại trong phủ nhàn rỗi vô sự, vậy nên mở một cái trường tư, dạy vài hài đồng nhà nghèo khổ xung quanh."

Dạ Kinh Đường thu hồi dù, chậm rãi đi vào cửa, dò xét đình viện sạch sẽ:

" Đức hạnh của Nam Cung tiên sinh, ngược lại để người khâm

phục, ta còn nhỏ nếu như gặp gỡ phu tử giống như Nam Cung tiên sinh , cũng không rơi vào cảnh vũ phu, cả ngày chỉ chém chém giết giết nơm nớp lo sợ."

"Ha ha. Dạ đại nhân tuổi còn trẻ đã mặc vào áo quan sai như thế, nói lời này không khỏi quá trêu đùa lão phu."

Nam Cung Thiếu Phong đứng tại trước mặt, nhìn về phía hai cai học đồng bên trong phòng học:

"Giúp tiên sinh pha ly trà đãi khách."

"Vâng tiên sinh."

Hai cái học đồng mười một mười hai tuổi, vội vàng đứng dậy.

Dạ Kinh Đường đưa tay:

"Không cần. Làm theo thông lệ tới xem một chút thôi. Trời sắp tối rồi, làm sao còn không tan học?"

Nam Cung Thiếu Phong ra hiệu về sắc trời:

"Trời đang mưa to, không ít hài đồng không mang dù , đợi mưa tạnh sẽ để cho bọn hắn trở về, t tránh cho nhiễm hàn."

Dạ Kinh Đường nghiêng đầu nhìn bộ khoái phía sau:

"Đi tìm dù che mưa một chút. Tiểu hài đang tuổi ăn tuổi lớn, đói bụng đọc sách cũng không phải việc tốt."

"Tuân lệnh."

Một bộ khoái Hắc Nha phía sau, chắp tay thi lễ, bước nhanh chạy ra ngõ nhỏ.

Chương 372 - Tiếng Chuông Minh Ngọc Lâu Vang Lên

Chương 372. Tiếng Chuông Minh Ngọc Lâu Vang Lên

Thần thái Nam Cung Thiếu Phong tự nhiên, nhưng tay trong tay áo, lại khó mà ức chế:

"Dạ đại nhân bỗng nhiên đến thăm, là do xung quanh có bản án sao?"

Dạ Kinh Đường đánh giá học đồng đang ngồi học trong phòng, bình tĩnh nói:

"Vừa rồi có người tố giác, nói con đường này, có người khả nghi ẩn hiện, tới tuần tra theo thông lệ."

"Lão phu buổi chiều vẫn ở tại nơi này, chưa từng nhìn thấy gương mặt lạ đi ngang qua. Nơi đây có người quản lý ở đầu ngõ, nếu không đại nhân đi hỏi một chút?"

"Mưa quá lớn, ở chỗ này tránh tránh."

Dạ Kinh Đường quay đầu nhìn về phía một tên bộ khoái khác:

"Đi đem người quản lý kêu đến."

"Tuân lệnh."

Một bộ khoái còn lại, cũng chạy ra ngoài.

Nam Cung Thiếu Phong thấy Dạ Kinh Đường không có rời đi, tâm đều lạnh một nửa, nhưng đây là giai đoạn quan trọng, đối

phương không hành động, hắn cũng không thể chủ động bại lộ, chỉ ngồi tại chỗ thuận miệng nói những việc linh tinh.

Chờ đợi khoảng một lát, phía sau truyền đến bước chân, một bộ khoái ôm mười mấy cây dù che mưa tiến đến.

Dạ Kinh Đường mắt nhìn sắc trời, đưa tay chào hỏi học đồng:

"Được rồi, trời sắp tối rồi, đều trở về ăn cơm đi."

Học đồng ở trong phòng học thấy thế đều để bút xuống, nhìn về phía Nam Cung Thiếu Phong.

Nam Cung Thiếu Phong hơi chần chừ một lúc, thần sắc cười nói như thường:

"Tan học, sáng sớm ngày mai lại tới, không làm xong bài tập sẽ phải bị ăn gậy."

"Tạm biệt tiên sinh."

Học đồng bên trong phòng học, vội vàng đứng dậy, chạy đến trước mặt bộ khoái Hắc Nha, theo thứ tự tiếp nhận dù che mưa, sau đó cao hứng bừng bừng chạy ra cửa.

Đạp đạp đạp ~~

Dạ Kinh Đường đứng tại cửa trước mặt, khoảng cách từ tay tới chuôi đao chỉ cách một chút, chú ý đến nhất cử nhất động của Nam Cung Thiếu Phong.

Đợi cho một tên con tin sau cùng bình yên rời đi, Dạ Kinh Đường đang muốn hành động, phương hướng thành trì cực xa, lại truyền đến nhịp trống:

Đông đông đông ——

Nhịp trống là trống trận, cảnh cáo cường địch đột kích, nhanh

chóng gấp rút tiếp viện.

Dạ Kinh Đường nhíu mày, nhìn về phía phương hướng vang lên tiếng trống:

"Là Minh Ngọc Lâu?"

Bộ khoái Hắc Nha đứng ở phía sau, sắc mặt ngưng trọng:

"Có tặc tử cướp ngục, Hắc Nha cầu viện."

Lúc đầu tim Nam Cung Thiếu Phong đều nhảy đến cổ rồi, nghe thấy cái tiếng trống này, trực tiếp như trút được gánh nặng, biết Tào A Ninh y theo kế hoạch, bắt đầu động thủ 'Giương đông kích tây', đánh yểm trợ hấp dẫn hỏa lực cho bọn hắn.

Nam Cung Thiếu Phong vội vàng mở miệng nói:

"Là Hắc Nha xảy ra chuyện? Lão phu biết chút võ nghệ, nếu không ta cùng Dạ đại nhân một đạo đi qua nhìn một chút?"

Dạ Kinh Đường lĩnh mệnh tới đây bắt tặc tử, hoàng thành không có nổ, ngây ngốc lại không phát tín hiệu thu binh, vậy thì trước mắt phải dựa theo mệnh lệnh chấp hành nhiệm vụ.

Dạ Kinh Đường không để ý tiếng trống xa xa, giương mắt nhìn căn phòng ở đối diện:

"Liễu Thiên Sanh, ngươi cũng là lão bối giang hồ, trốn trốn tránh tránh cũng không có thể diện, ra đi."

?

Nam Cung Thiếu Phong thấy Hắc Nha xảy ra chuyện, Dạ Kinh Đường vậy mà không đi, còn trực tiếp gọi tên Liễu Thiên Sanh, sắc mặt đột biến, biết rằng cái khâu nào đó của kế hoạch đã bị tiết lộ ra ngoài.

"Dạ đại nhân, ngươi có ý gì? Nơi này chỉ có một mình lão phu. . ."

Dạ Kinh Đường cảm giác không được vị trí Liễu Thiên Sanh, nhưng tình báo chỉ ra, Liễu Thiên Sanh ẩn nấp ở chỗ này, hắn không dám mạo hiểm vào nhà, liền nghiêng đầu nhìn về phía Nam Cung Thiếu Phong:

" Chút mưu đồ này của Nam Cung tiên sinh, bản quan tháng trước coi như đã thấu, muốn một mẻ hốt gọn, mới để cho ngươi cùng thế tử điện hạ tiêu sái cho tới hôm nay. Chân tướng đều đã phơi bày, cần gì giả bộ nữa?"

Biểu lộ Nam Cung Thiếu Phong cứng đờ, thong dong nguyên bản không còn sót lại chút gì, lui về sau ra nửa bước, hai tay rủ xuống.

Dạ Kinh Đường cầm đao mà đứng, không có phản ứng Nam Cung Thiếu Phong, nhìn về căn phòng trước mặt:

"Giang hồ thường nói ‘Phượng Hoàng Rụng lông không bằng gà’, bản quan ngày xưa còn không tin, hiện tại xem ra xác thực như thế. Ba mươi năm trước đứng trong mười vị trí đầu thiên hạ, nhân vật quyền cước nhất đạo đăng đỉnh, lúc già gặp được tiểu bối như ta lại không dám ra mặt, thực sự không xứng với thanh danh trước kia của ngươi."

"Tiểu tử, ngươi cũng không phải một mình đi tới."

Trong phòng vang lên một tiếng nói trung khí mười phần.

Liễu Thiên Sanh thân mang bạch bào, tự biết bị bao vây, lại trốn ở trong cũng không có chút ý nghĩa nào, liền chậm rãi đi ra từ bên cửa, đứng chắp tay tại tiền đường, hai bên cách nhau 1 màn mưa:

"Luận võ học tạo nghệ, ngươi chênh lệch với lão phu cách xa

vạn dặm, chỉ thắng một tay quyền sợ trẻ trung. Lão phu mặc dù qua tuổi tám mươi, nhưng ngươi và ta đơn đấu, thắng bại vẫn khó nói. Mang theo người tới lấy nhiều khi ít, cũng xứng ở trước mặt lão phu khẩu xuất cuồng ngôn?"

Dạ Kinh Đường bình thản nói:

"Ta là sai gia, th eo luật truy nã tặc tử, nào có thuyết pháp lấy nhiều khi ít?"

Chương 373 - Giao Thủ Với Lão Quyền Khôi

Chương 373. Giao Thủ Với Lão Quyền Khôi

Vù vù ——

Dứt lời, bên ngoài tường viện vang lên âm thanh xé gió.

Tám tên tổng bộ Hắc Nha, cầm trong tay các loại binh khí, rơi vào bốn phía trường học, đem trường học bao vây giọt nước không lọt.

Liễu Thiên Sanh nhìn thấy chiến trận này, liền biết sợ là hôm nay đã tới cuối cuộc đời, nhưng khí thế vẫn cường thịnh, đưa mắt liếc nhìn một vòng xung quanh, khinh thường nói:

"Chỉ bằng mấy cái các ngươi?"

Dạ Kinh Đường đi vào màn mưa:

"Bản quan cũng là người Lương Châu, thường xuyên nghe lão nhân nói tới Hồng sơn phỉ, nhớ không lầm, đó là môn phái trước kia của ngươi. Có thể bị dân chúng đánh giá như thổ phỉ, đúng là không làm được chuyện tốt gì. Ngươi là người trọng thể diện, muốn từ bỏ không chống cự, quỳ xuống quy án, hay là để bản quan tự tay đưa ngươi đi?"

Mí mắt Liễu Thiên Sanh chớp chớp, đáy mắt rõ ràng có tức giận, chậm rãi đi xuống bậc thang:

"Tiểu tử nhà ngươi, về sau nhất định có thể thành võ khôi. Lão phu tung hoành giang hồ tám mươi năm, dựa vào đánh bại võ khôi

đời trước danh chấn thiên hạ, già thì có thể chết trong tay võ khôi tương lai, cũng coi như trước sau vẹn toàn, có việc gì phải sợ?"

"Con đường giang hồ của ngươi, hai mươi năm trước liền kết thúc tại trong tay Tưởng Trái Hổ, hiện tại chỉ là giang hồ tặc tử kéo dài hơi tàn, đừng sơn son thiếp vàng trên mặt mình."

Bên trong màn mưa an tĩnh lại, hai người không nói gì thêm, chỉ là nhìn chằm chằm hai mắt đối phương.

Tổng bộ Hắc Nha bao vây ở bên ngoài, biết Liễu Thiên Sanh lợi hại, thấy thế chia ra bốn người coi chừng Nam Cung Thiếu Phong, bốn người còn lại thì rơi vào đình viện, cầm trường thương, đao, thuẫn ép về phía sau Liễu Thiên Sanh, cho Dạ Kinh Đường chế tạo cơ hội nhất kích tất sát.

Đạp đạp. . .

Liễu Thiên Sanh tám mươi tuổi, đánh những lính quèn này vẫn có thể một quyền giải quyết một người, nhưng nếu hắn quay người lại đánh bốn tên này, lấy thực lực Dạ Kinh Đường, tuyệt đối có thể cho hắn hai ba đao chết tươi, nắm chặt nắm đấm lại, cắn răng nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi làm như vậy là thắng mà không võ, có dám cùng lão phu đường đường chính chính đánh một trận?"

Dạ Kinh Đường đứng vững tại bên ngoài ba trượng, nhìn về Liễu Thiên Sanh tóc trắng xoá phía trước, ánh mắt đạm mạc, như là đang nhìn đồ đần.

Một tổng bộ Hắc Nha vây quanh phía sau, mắt thấy lão giả áo bào trắng trong đình viện đang toàn lực đề phòng Dạ Kinh Đường, đi lên trước làm khó dễ, tay trái vung mạnh.

Ào ào táp ——

Năm bông tuyết từ trong tay áo bay ra, giống như cánh bướm xuyên phá màn mưa, vẽ ra năm đường vòng cung trên không, bắn về phía lão giả áo bào trắng.

Bành ——

Cùng một thời gian, thân hình Liễu Thiên Sanh vừa rồi bất động như núi, bây giờ gần như là hư không tiêu thất tại nguyên chỗ, dựa vào lực bộc phát vực mạnh, đánh ra một màn sương trắng, một quyền đấm thẳng về mặt Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường phản ứng cực nhanh, lui về phía sau một bước dài, tay đưa về sau, khí thế trong nháy mắt tăng vọt, tách ra màn mưa xung quanh, mắt thấy là muốn dùng một quyền đấm lại.

Nhưng lần trước giao thủ, Liễu Thiên Sanh liền nhìn ra Dạ Kinh Đường quá mạnh, song quyền va chạm, niên kỷ của hắn quá lớn nên căn bản đứng không vững, hạ bàn vừa loạn, chính là bị đè lên đánh, căn bản không có dự định đón đỡ.

Trong nháy mắt trọng quyền đánh tới, Liễu Thiên Sanh đem tạo nghệ võ học đời này vận dụng đến cực hạn, thân hình tung hoành đụng thẳng về trước như man ngưu, trong nháy mắt biến thành lá liễu theo gió, cương nhu hoán đổi cực kỳ mượt mà.

Hô ——

Một quyền đánh xuống, thân thể Liễu Thiên Sanh như là tấm vải mỏng, nắm đấm khẽ lướt qua, hắn dùng tay phải ép xuống, đề phòng Dạ Kinh Đường lúc nào cũng có thể dùng tay trái rút đao ra, thân hình nhún xuống, như là Quỷ ảnh tử từ dưới cánh tay Dạ Kinh Đường chui qua.

Dạ Kinh Đường phản ứng không chậm chút nào, xoay người chính là đạp ra, đạp thẳng phía sau lưng Liễu Thiên Sanh.

Liễu Thiên Sanh chỉ vì trốn chạy, đối với lần này không có lãng

phí sức lực trốn tránh, mà là toàn lực bộc phát phi nước đại, muốn dựa vào tốc độ để tránh thoát công kích của Dạ Kinh Đường, nhưng. . .

Hô ~

Quỷ Ảnh Vô Thường Thương Tiệm Ly đứng ở chỗ tối, vô thanh vô tức từ phía trên đi xuống, tay phải như quỷ trảo đánh thẳng về cái trán Liễu Thiên Sanh!

Sắc mặt Liễu Thiên Sanh đột biến, giơ bàn tay lên đánh vào lòng bàn tay Thương Tiệm Ly, khí kình doạ người trong nháy mắt bộc phát.

Bành ——

Một chưởng đánh ra, Thương Tiệm Ly từ giữa trời rơi xuống như là mưa đá, đụng nát cửa hiên.

Soạt ——

Mà thân hình Liễu Thiên Sanh cũng bị ép dừng lại trong một cái chớp mắt.

Dạ Kinh Đường xoay người đạp xuống đất lấy thế bay lên, gần như là theo sát lấy Liễu Thiên Sanh ra ngoài, tại trong nháy mắt Liễu Thiên Sanh dừng lại, liền rơi vào phía sau lưng Liễu Thiên Sanh.

Liễu Thiên Sanh có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng thân thể đã không có cách nào làm ra phản ứng theo kinh nghiệm, né tránh không kịp, chỉ có thể lấy 'thiên cân trụy chi pháp' để chống đỡ, muốn ngạnh kháng một cước này.

Bành!

Ầm ầm ——

Chương 374 - Ly Hồn CHâm

Chương 374. Ly Hồn CHâm

Bên trong tiếng nổ vang, cổng trường học xuất hiện vết rạn, màn mưa trong ngõ nhỏ bị sóng khí đánh cho ngừng lại trong giây lát.

Bạch bào của Liễu Thiên Sanh nổ tung, lúc này thân hình nghiêng về phía trước, sau đó bay ra ngoài như diều đứt dây, đụng nát tường vây đá xanh của ngõ hẻm, phóng tới giữa không trung.

Soạt ——

Mà Thương Tiệm Ly bay ra ngoài, phiêu lãng như Quỷ ảnh, tại lúc Liễu Thiên Sanh gặp trọng kích bị ép bay lên không, thân hình hắn quỷ mị dao động đến trước người Liêu Thiên Sanh, dùng một cây kim châm nhỏ như sợi tóc, kẹp ở giữa ngón tay, đánh về phía Liễu Thiên Sanh.

Bành ——

Song chưởng đụng vào nhau, kim châm thấu thể.

Liễu Thiên Sanh bay giữa không trung vẫn dùng một chưởng lại lần nữa đánh bay Thương Tiệm Ly, Thương Tiệm Ly đụng nát tường vây sau phòng xá, vẫn không có mất đi cân bằng, vững vững vàng vàng rơi trên mặt đất.

Nhưng Liễu Thiên Sanh vừa định đề khí phi nước đại bỏ chạy, thì thân hình chính là lảo đảo một cái, ngã ở bên trong màn mưa.

Bịch ——

Thống khổ toàn thân truyền đến khó mà chịu được, sắc mặt Liễu Thiên Sanh nhăn nhó, che lấy cánh tay quỳ trên mặt đất, cơ bắp kịch liệt run rẩy, hai con ngươi huyết hồng cắn răng giận mắng:

"Tiểu nhân hèn hạ! ! !"

Xoạt ——

Thương Tiệm Ly nhanh như bôn lôi rơi vào trước mặt, ngón tay kẹp lấy Ly Hồn Châm do Vương thần y đặc chế, trọng kình quán chú, cưỡng ép đâm vào huyệt vị sau sống lưng Liễu Thiên Sanh, thanh âm đạm mạc:

"Đường đường bát đại khôi, phong quang cả một đời, già rồi thì nên thành thành thật thật thoái ẩn. Tới tuổi này còn ra đến lăn lộn giang hồ, kết quả chúng một cước tiểu bối, ngay cả đứng đều đứng không vững, không cảm thấy mất mặt xấu hổ?"

Ly Hồn Châm chính là đặc chế dành cho cao thủ, nó có thể phong kín khí mạch ép, cùng một cấp bậc với cảm giác xương cốt tê liệt, thuộc về vật mà ý chí lực hoàn toàn không có cách nào ngạnh kháng.

Liễu Thiên Sanh chỉ là thử một chút, liền từ bỏ giãy dụa, cắn răng giận mắng:

"Phi —— tiểu nhân vô sỉ, dùng ám khí đả thương người cũng dám kêu gào? Nếu là đường đường chính chính đối chọi, ngươi há lại là đối thủ của lão phu. . ."

Dạ Kinh Đường cầm lấy chuôi đao đứng ở trước cửa, cau mày nói:

"Quan phủ bắt trộm, ngươi tưởng là người giang hồ tư đấu sao? Còn nữa, đã cho ngươi cơ hội đường đường chính chính cùng ta đánh một trận, nhưng ngươi lại cắm đầu đi chạy, nếu không thì

có thể bị châm cắm vào người không?"

"Phi —— ngươi có gan giải kim châm ra. . ."

. . .

Dạ Kinh Đường không thèm để ý lão bất tử này, đảo mắt nhìn về phía Nam Cung Thiếu Phong mặt xám như tro đứng ở bên cạnh:

"Nam Cung tiên sinh, ngươi là muốn cố gắng chống cự, bị đánh gần chết rồi sa lưới, hay là giữ lại chút mặt mũi, tự mình phong bế khí mạch trở về thụ thẩm?"

Nam Cung Thiếu Phong mặt xám như tro, biết kế hoạch còn chưa bắt đầu, liền đã thất bại trong gang tấc.

Lúc này phản kháng là chết, không phản kháng là muốn sống không được, muốn chết không xong, hắn cắn răng, đột nhiên phi thân lui về phía sau, trong tay trượt ra một hạt dược hoàn, muốn nhét vào trong miệng.

Sang sảng ——

Trong đình viện lóe lên đao quang, tại bên trong màn mưa tạo ra một đầu sương trắng.

Dạ Kinh Đường chỉ cần trong chớp mắt, đã vọt đến phía sau Nam Cung Thiếu Phong, trở tay thu đao trở vào bao.

Xoạt ——

Một cánh tay cụt từ phía sau lưng bay lên, rơi tại trong nước mưa.

Lạch cạch ——

"A —— "

Kêu thảm vang lên theo.

Tám tên tổng bộ hắc nha ở đây, cầm binh khí bước nhanh về phía trước, ấn xuống Nam Cung Thiếu Phong cụt tay đang muốn bổ nhào tới viên tuốc cùng Liễu Thiên Sanh bị kim châm phong kín khí mạch.

Dạ Kinh Đường quay người đi ra khỏi nơi này, đi vào trước mặt Thương Tiệm Ly:

"Hắc Nha cầu viện, bây giờ trở về nha môn hay muốn làm gì?"

Thương Tiệm Ly vỗ vỗ áo bào, nhìn về phía đao binh vang động xuất hiện cách đó không xa:

"Mạnh đại nhân đã trở về, chúng ta chạy trở về cũng không kịp."

"Trong địa lao có phạm nhân trọng yếu?"

"Giam giữ Tào công công, rất lợi hại, nhưng không có trọng yếu bằng Ô Vương thế tử và phế đế, trước lấy chuyện này làm chủ. Tần đại nhân đã đến giữ vững phế đế cùng cung thành, chỉ dựa vào Xà Long thì có khả năng giải quyết không được bọn người Tiêu Uyên, Hách Nguyên Châu, cần tốc chiến tốc thắng."

Dạ Kinh Đường ngẫm lại cũng cảm thấy rất đúng, Tào công công cho dù võ công cao hơn thì cũng vũ phu đơn thương độc mã, nếu thật trốn được vào giang hồ, vậy đơn giản là bát đại khôi biến thành chín đại khôi thôi, uy hiếp còn không lớn bằng Bình Thiên giáo chủ.

Mà cơ hội gọt sạch đám loạn quân của Ô Vương, thế nhưng là ngàn năm một thuở, đối với Nữ Đế mà nói, việc này sẽ có ưu tiên cao hơn.

Dạ Kinh Đường không cần phải nhiều lời nữa, ngoắc ngoắc ra

hiệu cho Chim Chim đang ở trên không tìm kiếm vị trí đánh nhau, cùng Thương Tiệm Ly chay đi tiếp viện. . .

Chương 375 - Có Cướp Ngục

Chương 375. Có Cướp Ngục

Thành đông, Minh Ngọc Lâu.

Ầm ầm ——

Mưa rào tầm tã xuấ thiện một tiếng sấm sét, trong con đường ở bên cạnh Hắc Nha, bỗng nhiên xuất hiện một cái cửa đường hầm.

Cừu Thiên Hợp đang ở bên trong ngắm mưa, bị động tĩnh này làm kinh hãi cho lắc lư một chút, ánh mắt mờ mịt tứ phương.

Mà bộ khoái trong nha môn cũng từ bên trong xông ra, tiếng ồn ào nổi lên bốn phía:

"Xảy ra chuyện gì?"

"Có người cướp ngục..."

Đông đông đông ——

Tiếng trống trận từ phía trên tầng năm Minh Ngọc Lâu vang lên, truyền khắp Vân An thành, bộ khoái đang tuần tra ở các con đường, cũng cấp tốc lao vụt tới Minh Ngọc Lâu.

Mà trong địa lao, truyền ra chấn động to lớn, bên trong mấy chục gian tù ở tầng một cũng xuất hiện ồn ào, âm thanh xích sắt kéo sát xuống sàn cùng tiếng kinh hô, để địa lao tĩnh mịch trong nháy mắt sôi trào:

"Thế nào? !"

"Địa long xoay người?"

"Mau thả chúng ta ra ngoài, sắp sụp đổ rồi..."

Ầm ầm ——

Vừa hô được vài tiếng, cửa phòng giam đã có cửa đá niêm phong nặng nề rơi xuống.

Lối đi nhỏ trong nhà tù cũng xuất hiện ra vô số lỗ nhỏ để bắn tên.

Tạch tạch tạch...

Trong nháy mắt địa lao lặng ngắt như tờ.

Mà tầng hai địa lao, phản ứng ít hơn nhiều, dù sao chỉ giam giữ không đến mười người.

Ở căn phòng trung tâm, anh em nhà họ Vương tựa ở góc tường ngủ, bị chấn động to lớn bừng tỉnh.

Vương Nhị kéo lấy xích sắt thô trọng đứng dậy, cảm giác mặt đất đang rung động, ánh mắt mờ mịt:

"Dưới mặt đất giống như sập, chuyện gì xảy ra?"

Vương Thừa Cảnh võ nghệ cao hơn, hơi cảm giác, về sau úp tai trên sàn nhà lắng nghe:

"Có thanh âm cuốc đục tường, có người cướp ngục!"

Vương Nhị quả thực không ngờ tới ngày thứ hai vào tù, liền có thể gặp gỡ loại chuyện tốt này!

Nhưng hắn còn chưa kịp suy nghĩ tới việc đục nước béo cò, chợt phát hiện phía trên miệng giếng, một khối cự thạch màu đen lướt ngang ra, che lại cửa ra duy nhất, triệt để đem thạch thất biến

thành cái hợp kín mít.

Mà mấy cái lỗ ở trên căn phòng cũng ra thanh âm "XÌ... Xì ~~" âm thanh, phun ra đại lượng hắc vụ.

"Ai? ! Ai ai ai! ! ..."

Vương Nhị nhìn thấy khói độc từ bên trên đè xuống, sắc mặt trắng bệch, đi tới góc tường, ánh mắt kinh dị:

"Đây là Nhuyễn Cốt Hương?"

Thạch thất vốn cũng không lớn, còn bị chói bằng xiềng xích, căn bản không có chỗ trốn.

Vương Thừa Cảnh vốn cho rằng là sương mù gây tê tù phạm, còn không có muốn chống cự, kết quả cái mũi khẽ ngửi, cảm giác cay độc gay mũi liền truyền vào trong mũi, sắc mặt của hắn cả kinh đột biến, vội vàng nằm trên mặt đất:

"Là Độc Long chướng! Nhanh nằm xuống đừng nhúc nhích!"

Vương Nhị nghe thấy cái từ này, cặp mắt trợn lên —— Độc Long chướng là kịch độc, dính vào thịt, vào tay phải chặt tay, vào chân phải chặt chân, nếu là thân thể bên trong, võ nghệ lại cao hơn thì cũng chỉ kháng được vài canh giờ, bởi vì quá ác, dược sư chế loại độc này bị chiều đình chiêu mộ, xem như độc môn bí dược của quan phủ.

Nhìn thấy khói độc từ bên trên chậm rãi áp xuống dưới, Vương Nhị biết đây là hệ thống Hắc Nha làm ra để đề trọng phạm tầng hai vượt ngục, lúc này hắn hô lớn:

"Cai tù! Cai tù! Lão tử không có vượt ngục, ta oan uổng..."

Vương Thừa Cảnh ngã sấp áp sát trên đất, thấp giọng nói:

"Bên ngoài nghe không được, đừng nhúc nhích, khí huyết di

chuyển càng nhanh thì chết càng nhanh, kinh thành có Vương thần y, khi người cướp ngục bị tiêu diệt, không chừng còn có thể đem chúng ta cứu trở về..."

Ánh mắt Vương Nhị kinh dị, vội vàng ngậm miệng, phát hiện phía dưới có tiếng đánh không ngừng, lại nhịn không được mắng:

"Con mẹ các ngươi, cướp nhanh lên được hay không? Đừng tai họa người vô tội..."

Vương Thừa Cảnh kỳ thật cũng muốn mắng, dù sao đổi thành ma đầu giang hồ ở bên cạnh có nội tình thâm hậu, trúng độc có lẽ có thể chịu nửa trời.

Mà thực lực tổng hợp hai huynh đệ bọn hắn cộng lại, tương đương với Từ Bạch Lâm, miễn cưỡng đủ tư cách ở tại địa lao tầng hai.

Nhưng đối thủ thì có thể hợp lực đánh, nhưng trúng độc thì không có cách nào hai người hợp lực kháng, hôm qua còn chịu nội thương nghiêm trọng, ở chỗ này gặp độc dược, nhiều nhất nửa canh giờ liền phải chết.

Vương Thừa Cảnh ý thức được không ổn, cũng hô lớn:

"Đại nhân! Hai huynh đệ ta gánh không được! Hai ta không chạy... Đại nhân! ..."

Không có tiếng đáp lại nào...

Ngay tại lúc đó, dưới mặt đất tầng ba.

So sánh với ánh sáng lờ mờ ở tầng 2, tầng ba dưới mặt đất còn rộng rãi hơn quá nhiều, xem như một cái đại sảnh, bốn phía tất cả đều là giá sách, ở giữa là án trà cùng bàn đọc sách, vách ngăn gỗ

lim ở phía sau, còn có giường ngủ, trừ việc không có cửa sổ, hoàn toàn không khác gì một căn phòng bình thường.

Cửa đá nghiêm phong tầng một rơi xuống, tầng hai trực tiếp phun khí độc, mà tầng ba ngược lại không có động tĩnh gì.

Dù sao nhốt tại nơi này, cũng không phải là tội phạm cùng hung cực ác, mà là lão bộc vì Đông Phương thị lao lực cả đời.

Mặc dù Tào công công không có hiệu trung Nữ Đế, nhưng đúng là người trung thành nhất đối với Hoàng tộc Đông Phương thị, không có cái thứ hai.

Chương 376 - Mục Đích Thật Của Thả Tào Công Công

Chương 376. Mục Đích Thật Của Thả Tào Công Công

Bất luận kẻ nào trên thế gian đều có thể giết Tào công công, duy chỉ có Nữ Đế không thể, từ khi Đại Ngụy khai quốc đến nay, thế nhân đều biết Tào công công là trung bộc tín nhiệm nhất Hoàng tộc, lực ảnh hưởng đủ để can thiệp triều đình, nhưng lại chưa bao giờ vi phạm qua một lần, chỉ làm người người hầu bên thiên tử không có tiếng tăm gì, ai dựa theo tông pháp kế thừa hoàng vị, sẽ cẩn thận tỉ mỉ làm tùy tùng đi theo cho người đó; Nữ Đế thượng vị liền giết hắn, giống như là công khai thừa nhận mình thượng vị bất chính.

Cho nên chức vị chưởng ấn thái giám của Tào công công đến nay vẫn còn, tuyên bố với bên ngoài, cũng là tuổi tác đã cao ở kinh thành dưỡng lão.

Trong gian phòng rộng lớn, lóe lên một ngọn đèn dầu, lão thái giám dáng vẻ nặng nề, ngồi xếp bằng trên giường, mặc một thân áo bào đỏ của Ti Lễ Giám chưởng ấn thái giám.

Thuở nhỏ lớn lên ở trong cung, chú trọng lễ nghi, dù là thân ở lao ngục, áo bào đỏ vẫn chỉnh tề không mang theo một nếp gấp nào, ngay cả tóc trắng phơ đều chải vuốt cẩn thận tỉ mỉ.

Tào công công luyện qua trú nhan đồ, đáng lẽ thanh xuân vĩnh trú nhìn không ra niên kỷ, nhưng công lực tan hết mười năm không thấy ánh mặt trời, khóe mắt vẫn là xuất hiện nếp nhăn, nhìn chính là cái lão đầu gầy gò sáu khoảng chừng mươi tuổi.

Đinh đinh đang đang ——

Thanh âm tảng đá vỡ nát truyền tới từ sàn nhà, rất nhanh một cái cuốc từ dưới xuyên qua, sau đó sàn nhà liền bị một chùy mở ra.

Ầm ầm ——

Áo bào Tào công công bị khí lãng đánh vào, không có nửa điểm phản ứng, chỉ là chậm rãi lật một trang giấy.

"Nghĩa phụ?"

Tào A Ninh từ trong cửa hang leo ra, nhìn thấy ngồi lão thái giám tại sau án thư, gần như vui đến phát khóc, chạy đến trước mặt trực tiếp quỳ gối trên sàn nhà, gấp giọng nói:

"Nghĩa phụ, đi mau. Ta đem dưới mặt đất đào thông, để cho người của ta kiềm chế cao thủ triều đình tại thành tây, ngay cả Dạ Kinh Đường liệu sự như thần, đều bị ta dùng dương mưu lôi đi, bây giờ rời đi dễ dàng..."

Đáy mắt Tào A Ninh tràn đầy hưng phấn, dù sao lừa gạt Ô Vương rất dễ dàng, Nhưng lừa gạ Dạ Diêm Vương không gì không biết thì rất khó khăn.

Nếu không phải kế hoạch của hắn ban đầu chính là vì cứu Phế Đế ra ngoài, để cho triều đình phải lựa chọn giữa Tào Công Công và phế đế, chuyên chú đối phó Ô Vương, chứ nếu không lấy khả năng của Dạ Kinh Đường sự tình cướp ngục sẽ không có khả năng thành công.

Tào công công khép sách lại, giương mi mắt, nhìn về phía người trẻ tuổi quỳ gối trước mặt:

"A Ninh... Mười năm không gặp, ngươi cũng trưởng thành; để ngươi tới cứu ta, là Lương vương, hay là Yến Vương?"

Tào A Ninh nhìn thấy Tào công công đầy mặt vẻ già nua, gần như nhận không ra, có chút sửng sốt một chút, tiếp theo bộ hạ từ phía sau chui ra ngoài, trong tay lấy ra một cái h ộp, quỳ đi đến trước mặt, đặt lên bàn:

"Là người Lục Phỉ, tự xưng Yến Bất Quy, giúp ta đáp cầu dắt mối tìm phương pháp. Đây là bí dược Lục Phỉ từ chỗ Bắc Lương y thánh làm ra, có thể giúp nghĩa phụ xông mở khí mạch một chút..."

Tào công công thở dài:

"Từ biệt mười năm, ngươi cũng học được cách nói dối với nghĩa phụ. Nghĩa phụ rời đi kinh thành, ngươi chuẩn bị mang nghĩa phụ đi chỗ nào?"

Tào A Ninh đem hộp thuốc mở ra, lộ ra đan dược bên trong:

"Nghĩa phụ thuở nhỏ dạy bảo, muốn thủ hộ Đại Ngụy hoàng thất. Trưởng công chúa soán vị đăng cơ, không hợp tông lễ pháp, ngày sau hoàng vị tất nhiên rơi vào trong tay người họ khác. Ta mười năm này một mực tại âm thầm vận hành, trong chư vương thì Yến Vương thế lực lớn nhất, lại đức cao vọng trọng, cái đế vị này nên để Yến Vương kế thừa..."

"Vậy là Yến Vương để ngươi tới sao."

Tào công công không có đi nhìn hộp thuốc, ngữ trọng tâm trường nói:

"Nghĩa phụ là quản gia, quản là việc vặt thường ngày của Đông Phương gia, ai là nhất gia chi chủ, nghĩa phụ sẽ nghe người đó an bài, ngoại nhân chú ý tới gia nghiệp, nghĩa phụ sẽ quản, nhưng mấy con trai trong nhà tranh gia sản, quản gia không có tư cách hỏi đến.

"Trưởng công chúa điện hạ là thân nữ nhi, giả tạo di chúc tiên đế, liên hợp ngoại thích đoạt quyền, thượng vị bất chính; về sau

sinh hạ dòng dõi kế thừa hoàng vị, càng không hợp tông pháp, cho nên nghĩa phụ cần phải ngăn cản.

"Mà hoàng trưởng tử bị triều thần phế truất, triều thần khác lập tân quân, thuộc về quốc sự, nên tiếp ai vào kinh thành kế vị, sẽ để triều thần định đoạt, nghĩa phụ là một cái cung nhân, không có tư cách can thiệp, càng không thể lựa chọn người nào để mọi người lung lay tư tưởng, ngươi có hiểu ý không?"

Tào A Ninh nháy nháy mắt:

"Nhưng bây giờ trưởng công chúa đã đăng cơ, hoàng thống về sau chắc chắn đổi chủ, chúng ta làm gia thần, thời điểm đặc biệt phải dùng kế sách đặc biệt. Nâng đỡ Yến Vương thượng vị, hoàng thống vẫn còn trong tay Đông Phương gia, nếu như chờ sau này Nữ Đế gọt đi binh quyền của chư Vương, triệt để độc tài đại quyền, gia thần chúng ta vô lực hồi thiên, dưới cửu tuyền đâu có mặt mũi mặt đi gặp tiên đế cùng Thái tổ..."

Tào công công lắc đầu:

"Ngươi thật sự cho rằng, Yến Vương là để ngươi tới đón nghĩa phụ đi Yến Châu? Nghĩa phụ cũng chỉ là vũ phu, thiên phú lại cao hơn, cũng cao không quá Phụng Quan Thành, nội tình cho dù dày, cũng không dày bằng đạo môn và phật môn. Thủ hạ Yến Vương thiên quân vạn mã, thiếu một tên thủ hạ như nghĩa phụ sao?"

"Thế nhân đều biết nghĩa phụ đối với Hoàng tộc trung thành tuyệt đối, nghĩa phụ đứng tại bên phía Yến Vương, chỉ cần nói một câu Tiên đế cảm thấy hoàng trưởng tử vô năng, từng có ý để Yến Vương kế vị, Yến Vương liền có căn cứ kế vị..."

"Tiên đế chưa nói qua lời ấy, chỉ nói qua ‘Đáng tiếc Ngọc Hổ không phải nam nhi’ ."

Chương 377 - Không Ai Có Thể Lật Được Nữ Đế

Chương 377. Không Ai Có Thể Lật Được Nữ Đế

Tào công công nhìn về phía Tào A Ninh, khẽ thở dài:

"Còn nữa, ngươi cho rằng ai làm Hoàng đế, là dựa vào ý của tiên đế? Trưởng công chúa đều có thể từ hư không xuất ra một tờ di chúc, Yến Vương thiếu một câu của lão thái giám như ta sao?"

Tào A Ninh nháy nháy mắt:

"Lục Phỉ mưu đồ nhiều như vậy, mục đích đúng là để hài nhi cứu nghĩa phụ đi..."

"Các triều đại đổi thay, chưa hề có một cái chưởng ấn thái giám nào phản bội chạy trốn, sinh ở hoàng thành, chết cũng tại hoàng thành, chư vương rõ ràng điểm này."

Tào công công nhìn qua Tào A Ninh:

"Trưởng công chúa cũng không phải là tân quân mà triều thần hay thậm chí tôn thất tuyển ra, bọn hắn biết nghĩa phụ chỉ cần rời đi cái nhà tù này, liền sẽ hồi cung, tiếp tục khuyên trưởng công chúa điện hạ, hoặc là chết trong cung.

"Mục đích của bọn hắn, chỉ là đem nghĩa phụ coi như thanh đao thử đá, muốn làm rõ sâu cạn của hộ vệ bên người trưởng công chúa, ngươi bị bọn hắn lừa."

Tào A Ninh quỳ trên mặt đất, nghĩ một chút:

"Vô luận bọn hắn là có ý gì, hài nhi đã đem sự tình làm đến bước này, không dựa theo ý bọn hắn đi là được. Sau khi chúng ta rời khỏi đây ẩn nấp chợ búa , chờ Kinh thành chính biến, Đông Phương gia có tân quân ngoi đầu lên, chúng ta trở lại hiệp trợ tân quân..."

Tào công công lắc đầu:

"Nghĩa phụ là Ti Lễ Giám chưởng ấn thái giám, trưởng công chúa chưa từng phế chức quan nghĩa phụ, nghĩa phụ lại há có thể Chạy án ? Nếu là không khuyên nổi trưởng công chúa, không có cách nào vãn hồi hoàng thống truyền thừa, vậy nghĩ phụ cũng sẽ chết ở trong cung như các trưởng bối."

" Mười năm trước nghĩa phụ đã thua, hiện tại tiến cung là chết vô ích..."

"Chết thì chết vậy. Trưởng công chúa thượng vị bất chính, nhưng thiên phú có thể nói là một không hai cổ kim, tất thành nhất đại hùng chủ, có thể để cho Đại Ngụy nghênh đón một cái mênh mông thịnh thế cổ kim chưa từng có."

Tào công công cầm lấy đan dược trên bàn ném vào bên trong miệng:

"Nghĩa phụ là gia phó, không thể vi phạm ý chỉ tiên đế mà hiệu trung trưởng công chúa, nhưng cũng ngăn không được trưởng công chúa, lão phế vật vô dụng, mười năm trước chết rồi.

"Trưởng công chúa tốt xấu là tử tôn Đông Phương thị, về sau coi như Đại Ngụy sửa họ, cũng còn chảy một nửa huyết mạch Đông Phương gia, đến dưới cửu tuyền, nghĩa phụ vẫn còn có một nửa mặt mũi, đi gặp mặt tiên đế cùng Thái tổ."

Tào A Ninh nghe vậy lo lắng nói:

"Hài nhi làm đến bước này, đã đem hết khả năng, về sau sẽ

không cơ hội. Người thành đại sự cần biết được ẩn nhẫn, vạn nhất về sau trưởng công chúa khiến người người oán trách, triều thần chuẩn bị ủng lập tân quân, nghĩa phụ lấy tư thế hào hùng để hiện thân, luôn luôn có thể để cho trưởng công chúa thoái vị dứt khoát..."

Tào công công lắc đầu:

"Ngươi không rõ chỗ lợi hại của trưởng công chúa. Khả năng duy nhất để trưởng công chúa thoái vị, là tập võ đi đến tuyệt lộ mà mất sớm. Nếu như trưởng công chúa không chết, bằng vào thiên phú cùng chưởng khống binh quyền, trên đời không có bất kỳ người nào có thể chính diện rung chuyển hoàng vị của nàng. Vũ phu tại trước mặt mười vạn thiết kỵ, Phụng Quan Thành cũng không tính là thứ gì, nghĩa phụ thì làm được gì?"

Tào A Ninh há to miệng, không lời nào để nói.

Tào công công đưa tay:

"Đi thôi. Nghĩa phụ là gia phó, vô dụng lại không muốn rời đi khỏi cố thổ, cũng chỉ có thể chôn ở chỗ này."

...

Cùng lúc đó, phía trên địa lao.

Vô số bộ khoái Hắc Nha, tay cầm đao binh đứng tại cửa vào địa lao, bởi vì thượng cấp võ công cao đều không ở đây, mặc dù không có sinh ra hỗn loạn, nhưng cũng không ai dám tự tiện tiến vào địa lao, chỉ là đang nghị luận:

"Bây giờ làm sao xử lý? Cơ quan đã tự hành khởi động, lại kéo dài thêm một hồi, người tầng hai sẽ chết hết..."

"Không bị chết nhanh như vậy đâu, đã đi mời vương thái y, cứu trở về cũng không có vấn đề..."

"Tình huống bên dưới địa lao vẫn chưa thăm dò rõ ràng, nào dám để Vương thần y tới. Mệnh của mấy người kia, còn không quý giá bằng một ngón tay của Vương thần y..."

...

Trong lúc mọi người nghị luận, một tiếng bước chân từ nha môn vang lên.

Mấy cái bộ khoái quay đầu nhìn lại, đã thấy Cừu Thiên Hợp mang theo cái thùng cơm, từ bên trong hành lang xuất hiện, thăm dò dò xét.

Bộ khoái tiểu Lưu bởi vì một câu 'Ta dùng côn đâm cửa sau chết ngươi' nên đã được đồng nghiệp xưng là Thương Cửa Sau, thấy vậy giật mình, bước nhanh chạy đến trước mặt ngăn cản:

"Cừu đại hiệp, ngài nhanh đợi trong phòng, hiện tại đứng ở nơi này, các huynh đệ khẩn trương không phản ứng kịp, ngài còn dễ dàng bị các đại nhân ngộ sát."

Cừu Thiên Hợp biết có người cướp ngục, chủ yếu chạy tới nhìn xem, thấy tất cả mọi người đứng tại bên ngoài địa đạo, cau mày nói:

"Phía dưới có người cướp ngục, các ngươi mặc kệ không quản?"

Tiểu Lưu khoát tay nói:

"Địa lao thế nhưng là do vô số thợ tay nghề cao tâm huyết thiết kế, cửa đá niêm phong tầng một sập xuống, có người đi vào bên trong chính là vạn tên cùng bắn; tầng hai là hắc thạch phong ấn miệng giếng, bên trong phun Độc Long chướng, cử động càng

nhanh chết càng nhanh, không đợi chạy ra kinh thành liền chết hẳn."

Cừu Thiên Hợp mắt lộ ra ngoài ý muốn:

"Trong địa lao còn có cái phối trí này?"

Chương 378 - Cừu Thiên Hợp Ứng Cử Bản Thân

Chương 378. Cừu Thiên Hợp Ứng Cử Bản Thân

Tiểu Lưu cười nói:

"Cừu đại hiệp chỉ ở đây không đến một năm, không có trải qua tặc tử cướp ngục, tự nhiên không biết. Đây chính là ngục giam phòng hộ mạnh nhất Đại Ngụy, không có chút biện pháp phòng hộ mới gọi có vấn đề. Người bên trong dám chạy thì để bọn hắn chạy, ngày mai tìm thi thể là được; trung thực đợi ở đây, đợi chút nữa để Vương thần y giải độc là được."

Cừu Thiên Hợp cảm thấy cái thiết kế này là thật vô nhân đạo, nhưng người có thể đi vào địa lao tầng hai, tất nhiên là tội chết, không muốn sống thì cũng trách không được triều đình. Chỉ cảm thán:

"Cũng may lão phu ra nhanh... Không đúng, phòng số 2, là nơi ở trước kia của lão phu, hai người mới bên trong, vết thương trên người không nhẹ, võ nghệ cũng bình t hường, xác định chịu được cái này hầu hạ?"

Tiểu Lưu nghe vậy biểu lộ biến đổi, vỗ nhẹ trán:

"Xong, quên mất hai con hàng này. Hôm qua nghe nói Yến Châu Nhị vương giết thân tín của điện hạ, tội ác tày trời, cai tù sợ xảy ra sự cố, đặc biết nhốt ở căn phòng an toàn nhất. Hiện tại phiền toái, Yến Châu Nhị vương sợ là gánh không được..."

Cừu Thiên Hợp cảm giác để bộ khoái liều chết đi cứu tử tù

không quá hiện thực, ngẫm lại hí hư nói:

"Tối hôm qua lão phu đưa cơm, đã cho hắn thêm hai muôi cơm, cũng coi như trước khi chết được ăn bữa cơm no..."

Trong khi nói chuyện, một đạo bóng trắng lặng lẽ xuyên qua màn mưa, rơi vào địa lao trước đó.

Bộ khoái ở đây thấy thế vội vàng đứng thẳng, sắc mặt nghiêm nghị nhìn lấy cửa vào đen ngòm của địa lao.

Cừu Thiên Hợp đưa mắt xem xét, hô:

"Mạnh tỷ tỷ, ngược lại là rất lâu không gặp."

Bạch Phát Đế Thính so với Cừu Thiên Hợp thì lớn mười mấy tuổi, thời điểm trước kia Đại Ngụy đuổi bắt Cừu Thiên Hợp giải cứu hoàng phi, nàng còn nữ thần áo trắng phong vận thanh tao, bị Cừu Thiên Hợp trêu đùa chạy trốn được, quan hệ hay bên không tính quá hữu hảo.

Bạch Phát Đế Thính không có phản ứng Cừu Thiên Hợp, chỉ là nâng lên tóc trắng chấm đất, sắc mặt nghiêm túc đứng tại t rước địa lao, nhìn qua chỗ sâu của cửa vào.

Cừu Thiên Hợp cầm theo thùng cơm đi vào trước mặt, dò hỏi:

"Cái tầng thứ ba này chính là giám Tào Thiên Tuế sao? Đều đi qua gần nửa ngày, đoán chừng sớm chạy."

Bạch Phát Đế Thính cau mày nói:

"Tốt nhất là chạy. Nếu là không có chạy, hôm nay rất khó kết thúc đẹp."

Cừu Thiên Hợp biết đại nội môn thần Tào Thiên Tuế có địa vị giang hồ như thế nào, dò hỏi:

"Không cho Tào Thiên Tuế hơn vài chục cái kim châm sao?"

" Mang theo ba bức Minh Long Đồ Gân xương da, kim châm không đánh vào được, đánh vào đi cũng không phong ấn được, chỉ có thể dựa vào bí dược tán công mà Vương thần y phối, cộng thêm đồ ăn suy yếu thể lực. Nhưng tặc tử làm ra tình cảnh lớn như vậy, không chừng có giải dược."

Cừu Thiên Hợp nhẹ gật đầu, tả hữu dò xét:

" Đám người Tần Văn Lệ, Trần Miểu, Đồ Cửu Tịch không đến? Dựa vào một người Mạnh tỷ tỷ ngăn cản, ta đoán chừng Tào Thiên Tuế đều không để ý ngươi."

Bạch Phát Đế Thính nói:

"Tặc tử chọn thời cơ rất tốt, một nửa người không tại đây, thành tây lại gây ra bạo loạn, trước tiên cần phải giải quyết bên kia."

Cừu Thiên Hợp nhíu nhíu mày, thấy triều đình giống như nhân thủ không đủ, nhớ tới sự tình mình bị cấm túc bên ngoài vô thời hạn, hơi chút chần chờ:

"Tào Thiên Tuế khẳng định đang nghĩ cách khôi phục công lực, hiện tại không ngăn cản, đợi chút nữa khôi phục toàn thịnh, ta đánh giá kinh thành không ai ngăn được. Nếu không Mạnh tỷ tỷ đem kim châm của ta rút ra, đem đao trả lại cho ta, ta giúp ngươi cản Tào Thiên Tuế, lập công chuộc tội, sau đó để cho ta tự do?"

?

Bộ khoái Hắc Nha bên cạnh, nghe thấy lời này đều biến đổi gương mặt, cảm thấy Cừu Thiên Hợp có chút không hợp thói thường.

Dù sao Tào công công có mạnh hơn, cũng là tán công và bị

nhốt mười năm, cùng thời kì đỉnh phong không cách nào so sánh được, mà hắn sẽ không chạy khỏi kinh thành, muốn kéo trở về thì đơn giản cần hao tổn rất nhiều thời gian chậm rãi mài mòn.

Mà Cừu Thiên Hợp ở bên ngoài ăn ngon uống sướng mấy tháng, thân thể đều trở nên béo, kim châm vừa gảy ra, Thiên Hợp Đao trong tay, chính diện xông vào hoàng cung thì khả năng không có phần thắng, nhưng toàn lực chạy trốn thì ai đi cản?

Cừu Thiên Hợp cảm thấy đám người im lặng, bất đắc dĩ nói:

" Cừu Thiên Hợp ta lang bạt kỳ hồ ba mươi năm, vẫn có một thân hiệp danh, bây giờ thật vất vả mới dựa vào Dạ tiểu tử để rửa sạchtội, có cái cơ hội quang minh chính đại hành tẩu giang hồ, nếu ta lại quay đầu chạy, hại cho Dạ tiểu tử cõng tội thay cho ta, các ngươi cảm thấy Cừu Thiên Hợp ta có thể làm được chuyện ngu xuẩn như thế sao?"

Đám người thêm chút suy tư, cảm thấy cũng đúng, Cừu Thiên Hợp cả đời này phạm duy nhất một vụ án, chính là vì bằng hữu cầm đơn đao xông đội ngũ hôn sứ, hủy đi mình nửa đời người; mặc dù quan hệ mật thiết cùng Bình Thiên Giáo, nhưng nguyên nhân là Bình Thiên Giáo có ân cứu mạng đối với hắn, trên bản chất vẫn là cái giang hồ hiệp khách trọng tình trọng nghĩa.

Mạnh Giảo suy tư thêm chút, mở miệng nói:

"Nếu ngươi toàn lực ứng phó, ta tự sẽ bẩm báo cùng Thánh thượng việc này. Thánh thượng cho dù không cho phép, cũng sẽ ban thưởng thân phận cho ngươi, để ngươi ở kinh thành hưởng nửa đời phú quý."

Cừu Thiên Hợp trong lòng chỉ có Đao Khôi, đối với công danh lợi lộc cũng không thèm để ý, nhưng cho dù không để ý, có thể ăn ngon uống ngon ở tốt, cũng dễ chịu hơn việc ở hèm nhỏ làm chân đưa cơm, lập tức buông xuống thùng cơm:

"Được. Như đời này chỉ có thể trở lại đỉnh phong, đối thủ là Tào Thiên Tuế, cũng không uổng công một thế giang hồ... Nhưng mà nếu như ta bị đánh cái gần chết, triều đình vẫn là cần an bài vương thái y cứu, cũng không thể để Cừu mỗ chết đi."

"Ngươi cứ yên tâm, Dạ Kinh Đường tại đây, triều đình liền sẽ không bạc đãi ngươi."

Chương 379 - Cừu Thiên Hợp?

Chương 379. Cừu Thiên Hợp?

Sẹt sẹt rầmmm ——

Mưa to khuynh thành, sắc trời rất nhanh chuyển thành tối đen, thành trì nguy nga như là biển lửa bao la phía trên mặt đất, một đạo sấm sét xẹt qua màn mưa, đem đường đi tối thui chiếu rọi thành tuyết trắng.

Lộc cộc, lộc cộc...

Trên con đường đá xanh, Dạ Kinh Đường ngồi cưỡi liệt mã màu đen, chậm rãi đi qua từng con ngõ.

Trong tay cầm theo hắc lân thương, chỉ xéo hướng mặt đường, hạt mưa dày đặc rơi vào trên cán thương, lại thuận theo cán thương mà trượt xuống mũi thương, tạo thành một ngấn nước bên trên mũi thương.

Tích tích...

Trên những con ngõ ở Thành tây, xuất hiện mấy trận chém giết, cả khu đã biến thành bãi săn người.

Hơn ngàn tên bộ khoái và cấm quân, cầm trong tay cường cung kình nỏ, vây kín những con đường xung quanh Vân Thà Hầu Phủ.

Mấy chục tên cao thủ Ám vệ, Hắc Nha, hai người một tổ đi trong những con đường, dựa theo danh sách, tìm kiếm tung tích những tặc tử ẩn núp.

Tặc tử dám can đảm chạy đến kinh thành phạm án, đều là giang hồ lão luyện, võ nghệ cao thấp khó mà nói, nhưng bản sự ẩn thân cùng chạy trối chết thì tuyệt đối lô hỏa thuần thanh.

Dạ Kinh Đường đầu tiên nhằm vào Liễu Thiên Sanh, động tĩnh vừa xuất hiện, tặc tử ở địa phương khác liền thấy tình thế không đúng đã bắt đầu chạy tứ tán.

Nhưng có bản Kế hoạch tác chiến do tình báo cung cấp, hơn phân nửa tặc tử đã bỏ chạy theo kế hoạch, tất cả đều không ngoại lệ, đều phải đối mặt với họng súng, gần như không chút phản kháng liền nằm xuống.

Mà còn lại số ít cao thủ tâm tư cao, lựa chọn bỏ chạy những phương hướng khác, nhưng bị ngăn ở bên trong những con ngõ, chậm rãi bị túm được, trước mắt chỉ còn lại hai cái cao thủ khinh công, vẫn không tìm được tung tích.

Tuần sát vừa đi vừa về một hồi, Thương Tiệm Ly núp trong bóng tối, rơi vào trên đường phố:

"Khinh công cho dù tốt, cũng không có khả năng bay ra ngoài từ trên trời. Có phải là tình báo có chỗ sai lầm hay không, ghi thêm hai người?"

Dạ Kinh Đường cũng có loại cảm giác này, dù sao triều đình phái hơn bốn mươi cao thủ, cộng thêm chim chim trên trời, chó săn trên đất, lục soát rất kỹ càng những con phố, nhưng không tìm được nửa điểm tung tích, mặc dù có mưa to và bóng đêm yểm hộ, cái công phu ẩn nấp này cũng có chút khoa trương.

Nhưng hai tên Tông Sư khinh công, là mấu chốt của tác chiến, bọn hắn có tác dụng xông vào Vân Tà Hầu phủ, mang theo phế đế ra khỏi thành, tại dưới tình huống không hoàn toàn kết thúc mọi chuyện, nếu là bị hai người này lợi dụng sơ hở, phế đế bị mang đi, thế thì vấn đề lớn lắm lớn lắm.

Trên tay Ô Vương không có phế đế, nếu mà vẫn tiếp tục tạo phản, chính là coi trời bằng vung; mà trên tay có phế đế, vậy thì lại có danh nghĩa đường đường chính chính, có thể đi mời những thế lực đối nghịch với triều đình trợ giúp, độ khó tiêu diệt đã ở một cấp bậc khác.

Dạ Kinh Đường cầm theo hắc lân thương liếc nhìn con đường:

"Không có xác nhận hư thực, đào ba thước đất cũng phải lục soát, bắt được tù binh rồi có tra hỏi ra tình báo không?"

"Người biết nội tình cụ thể, tựa hồ chỉ có Liễu Thiên Sanh cùng Nam Cung Thiếu Phong. Liễu Thiên Sanh sống lâu, lòng dạ lại cao thâm, cận kề cái chết không cúi đầu; Nam Cung Thiếu Phong sợ liên lụy Ô Vương, nhận hết là mình một tay mưu đồ, một chữ cũng không chịu nói."

"Nam Cung Thiếu Phong là lão sư Ô Vương thế tử, ở hiện trường bắt lấy nhiều Ô Vương tử sĩ như vậy, Ô Vương đẩy không xong cái trách nhiệm này..."

Trong lúc hai người trò chuyện với nhau, trên bầu trời đêm, bỗng nhiên truyền đến động tĩnh:

"Òm ọp! Òm ọp chít chít..."

Ánh mắt Dạ Kinh Đường ngưng lại, giương mắt nhìn về chim chim xoay quanh ở trong trời đêm, hiểu được nó đang nói gì —— chính đông, rất xa, vô cùng vô cùng lợi hại.

Chim chim thị lực kinh người, nhưng bình thường nhìn không ra được võ nghệ cao thấp của mục tiêu, nếu muốn tăng cường độ cảnh báo, chỉ có thể nói rõ mục tiêu có thanh thế lớn đến tình trạng khoa trương.

Dạ Kinh Đường thấy vậy cấp tốc từ bên hông ngựa rút ra một cây kính viễn vọng, phi thân lên, rơi vào đỉnh của một quán rượu,

từ nóc nhà nhìn về phía Đông Phương.

Trong màn mưa, trong thành trì tràn đầy ánh lửa, bởi vì Vân An thành là vùng đất bằng phẳng, độ cao kiến trúc lại không thể vượt qua thành cung, đứng tại đỉnh lầu cao nhìn xung quanh chính là mênh mông vô bờ.

Minh Ngọc Lâu tu kiến tại thành đông, khoảng cách tới điểm hắn đang đứng rất xa, nhưng một đạo lôi quang chiếu sáng toàn thành, vẫn có thể thông qua kính viễn vọng, nhìn thấy một chút dị dạng ở đỉnh Minh Ngọc Lâu.

Trên đỉnh của tầng năm, có một người đang đứng.

Bóng người màu tay phải cầm đao chỉ hướng bầu trời, tóc dài thả ra bay phấp phới trong màn mưa.

Bộc phát khí kình trùng thiên, khí kình đánh bay màn mưa xung quanh, khiến cho màn mưa trên đỉnh tòa nhà xuất hiện từng cơn sóng gợn.

Khí thế cực mạnh, giống như một tòa núi cao vạn trượng, đứng ở đỉnh thành!

Cừu Thiên Hợp? !

Chương 380 - Là Hai Bên Đánh Qua Lại

Chương 380. Là Hai Bên Đánh Qua Lại

Con ngươi Dạ Kinh Đường hơi co lại, dù là khoảng cách quá nhìn xa không rõ bóng người là ai, vẫn như từ bên trên đao thế đặc hữu của « Thiên Hợp Đao » nhận ra thân phận người này.

Hắn thậm chí có thể từ bên trên cái khí thế cuồng ý trùng thiên này, nhìn ra Cừu Thiên Hợp đang ngửa mặt lên trời thét dài, nghe không được thanh âm, nhưng suy đoán đại khái ra mấy lời nói trang bức như—— Cừu Thiên Hợp ta hôm nay lại vào Địa Tiên chi cảnh, Bát Hoang Lục Hợp ngoài ta còn ai ——.

Dạ Kinh Đường thầm nghĩ trong lòng không ổn —— cái khí thế này hiện ra, rõ ràng là bỗng nhiên khôi phục chiến lực, muốn gây sự phía trên Minh Ngọc Lâu.

Tất cả cao thủ đều ở thành tây, chỉ dựa vào một người Bạch Phát Đế Thính, đại khái sẽ ép không được Cừu Thiên Hợp đang ở vào tuổi đẹp nhất của Đao khách.

Hắn là người bảo đảm của Cừu Thiên Hợp, nếu là Cừu Thiên Hợp bị điên thừa dịp hiện tại làm loạn, vậy phiền phức lớn lắm.

Dạ Kinh Đường cấp tốc thu hồi kính viễn vọng, từ lầu cao nhảy xuống, rơi vào lập tức trên lưng ngựa, nhấc lên hắc lân thương:

" Bên phía Minh Ngọc Lâu xảy ra chút phiền phức, ta đi qua nhìn một chút, Thương đại nhân giúp ta bẩm báo với điện hạ một

câu. Chạ, chạ —— "

Thương Tiệm Ly hơi nghi hoặc một chút, đang muốn nói vài câu giống như, tự ý rời vị trí có khả năng bị Tĩnh Vương trách phạt, Dạ Kinh Đường đã phi ngựa xông ra khỏi đi, chạy như điên về phía thành đông...

Phích lịch ——

Tia sét sáng rực đánh ngang trời, chiếu sáng ngàn vạn ngõ hẻm đường phố Vân An thành.

Sau khi Minh Ngọc Lâu nhịp trống vang lên, Vân An thành liền tiến vào trạng thái cấm đi lại ban đêm, cảnh báo chưa được giải trừ, bách tính không thể ra ngoài, bên trên mặt đường chỉ có màn mưa.

Lộc cộc, lộc cộc ——

Hai bên đường đèn đuốc như ban ngày, một thớt liệt mã màu đen xông qua phố dài, bởi vì nhanh quá nhanh mà mũi thương xé rách mưa gió, phát ra tiếng khẽ kêu rất nhỏ:

Ong ong ong ~~

Hôm qua Dạ Kinh Đường trở về không có cưỡi ngựa, buổi sáng cưỡi ngựa tới chính là bảo mã của Tam Nương, cước lực kinh người, toàn lực bắn vọt chỉ mất một lát, liền đã đi vọt qua mấy con phố.

Khi tốc độ càng ngày càng rút ngắn, từng tiếng vang động, cũng từ bên trong màn mưa truyền đến:

Oanh ——

Oanh ——

Tiếng nổ lớn như sấm rền, vang lên từ con đường nối liền giữa vương phủ và hoàng thành, nghe tựa như là một con rồng mạnh mẽ đang mạnh mẽ lao trên đường.

Ở giữa còn kèm theo tiếng đao chém vào không khí "Hưu —— hưu ——"!

Trong lòng Dạ Kinh Đường kinh ngạc, hắn biết Cừu Thiên Hợp rất lợi hại, nhưng không ngờ tới lợi hại như vậy. Đứng từ xa nhìn thanh thế để đánh giá, vũ phu bình thường đừng nói chống lại, ngay cả dũng khí tới gần cũng không có.

Nếu như Cừu Thiên Hợp bị lên cơn điên mà lao tới hoàng thành chém giết, vậy hơn một trăm người của Hắc Nha, chỉ sợ đã bị giết sạch, mà hắn là người đem Cừu Thiên Hợp vớt ra, không có gì bất ngờ xảy, thì ra ngay cả chim chim cũng phải bị liên lụy, người và chim đều bị chém.

"Cha cha —— "

Dạ Kinh Đường toàn lực thúc ngựa lao về phía trước, gần như lấy tốc độ sấm sét để lao về vương phủ.

Trên con đường đá trắng trống trải ở bên ngoài Tĩnh Vương phủ, không nhìn thấy bất luận kẻ nào, chỉ có thể nghe được những tiếng kinh thiên động địa:

Ầm ầm ——

Dạ Kinh Đường âm thầm cắn răng, nhún một cái nhảy qua cửa lớn của Vương phủ, muốn đi ngăn lại Cừu Thiên Hợp, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng:

Bành ——

Một tiếng bạo hưởng.

Tiếp theo một bóng người từ bên trên đường lớn bay về sau như mũi tên, tạo ra một vệ trắng dài trong màn mưa, sau đó vẽ ra đường vòng cung, rơi vào bên trên con đường trong vương phủ.

Bành!

Ba chít chít ~

Bóng người ngã ở bên trên đường phố gạch đá trắng, đập xuống đất rồi nảy lên xong lại đập xuống, kéo ra một vết cực dài trên con đường, sau đó nằm bất động.

! !

Đêm mưa lâm vào tĩnh mịch.

Dạ Kinh Đường chần chừ một lúc, thấy đối phương giống như không chết, mới đi tới gần dò xét —— nằm tại bên trong màn mưa, là một đao khách áo choàng rách rưới, buồn bực khục hai tiếng, miệng lớn thở dốc, từ thần sắc đánh giá, hắn bị đánh tới mức có chút hoài nghi nhân sinh.

Ta ngất!

Dạ Kinh Đường xác nhận đao khách nằm dưới đất, là Cừu đại hiệp mới vừa ở trên nóc Minh Ngọc Lâu gào thét cuồng ngạo, hắn sửng sốt, vội vàng chạy đến trước mặt:

"Cừu đại hiệp? !"

Cừu Thiên Hợp thấy Dạ Kinh Đường tới, vội vàng ngồi dậy, khôi phục lại tư thái cao nhân nên có, vung tay áo:

"Không sao, không chết được."

Dạ Kinh Đường vô cùng lo lắng chạy tới, phát hiện Cừu Thiên Hợp bị đánh thành dạng này, ánh mắt tự nhiên quái dị, ở nửa ngồi bên cạnh, dò xét thương thế:

"Cừu đại hiệp, ngươi đang bị người ta đánh? !"

Cừu Thiên Hợp miệng lớn thở dốc, nghe thấy lời này, mặt lộ vẻ không vui:

"Lão phu cùng Tào Thiên Tuế giao thủ, chính là đánh qua đánh lại, sao lại có thể gọi là lão phu bị người ta đánh? Ngươi còn tưởng lão phu có thể đè đánh Tào Thiên Tuế sao?"

"Tào Thiên Tuế?"

Dạ Kinh Đường thấy người đánh Cừu Thiên Hợp chính là đại nội môn thần bị giam trong địa lao, như trút được gánh nặng, dò hỏi:

"Là Mạnh đại nhân giải cấm chế cho ngươi?"

Cừu Thiên Hợp cũng gật đầu nhẹ:

"Cùng Bạch Phát Đế Thính làm cái giao dịch, ta giúp triều đình ngăn lại Tào Thiên Tuế, nàng hướng triều đình thỉnh cầu, cho ta tự do."

Chương 381 - Tào Công Công Đến Hoàng Cung

Chương 381. Tào Công Công Đến Hoàng Cung

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, quả thực ngoài ý muốn, trong lòng âm thầm suy nghĩ: Nếu là Cừu Thiên Hợp có thể giúp đỡ ổn định Ô Vương chi loạn lần này, lập xuống đại công, triều đình sẽ không có trở ngại trên mặt mũi, đặc xá Cừu Thiên Hợp thì gần như không có gì lực cản, đơn giản hơn nhiều so với việc hắn đi cầu tính bốn phía...

Không đúng, Cừu đại hiệp khôi phục sự tự do, quang minh chính đại rời đi kinh thành, lập tức toàn giang hồ sẽ biết tới.

Bình Thiên giáo chủ phát hiện Cừu Thiên Hợp không có chuyện gì, giáo chủ phu nhân của nàng còn ỷ lại kinh thành không đi... vậy không phải sẽ đi tới chơi chết tiểu tam như hắn sao?

"..."

Dạ Kinh Đường cảm giác mình không còn sống lâu nữa, nhưng hắn không thể vì tư lợi, đem Cừu Thiên Hợp lưu lại kinh thành, đáy lòng vẫn là chúc mừng Cừu Thiên Hợp sắp được tự do.

"Cái mua bán này tương đương có lời."

Dạ Kinh Đường dò xét đường đi đã không có động tĩnh, dò hỏi:

"Cừu đại hiệp đem Tào Thiên Tuế ngăn cản?"

Cừu Thiên Hợp dứt khoát lắc đầu:

"Tốt xấu gì cũng là đại nội môn thần, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, ta đơn thương độc mã làm sao có thể cản được, chỉ kích thương để tiêu hao hơn phân nửa chiến lực. Lão phu đánh giá, muốn dùng cái này trùng hoạch tự do thân, sợ là có thể thành công."

? !

Dạ Kinh Đường biểu lộ cứng đờ, nghiêm túc dò hỏi:

"Tào Thiên Tuế đi chỗ nào rồi?"

"Khẳng định tiến cung giết hoàng đế rồi. Tiểu tử ngươi không phải là đối thủ, đừng đi tham gia náo nhiệt... Sao?"

Dạ Kinh Đường nghe thấy 'Giết' hoàng đế, tâm đều lạnh một nửa, nào có tâm tư cùng Cừu Thiên Hợp nói nhảm, lúc này nâng thương chạy như điên về hoàng thành.

Cừu Thiên Hợp ngồi dưới đất, thấy được cảnh này thì ngược lại là có chút mờ mịt, có lẽ đang nghĩ rằng —— không phải ngươi là cọc ngầm của Bình Thiên Giáo sao, có cần phải liều mạng hơn cả lão phu không? Tiết Bạch Cẩm chuẩn bị tiếp nhận chiêu an hay sao?

...

Ầm ầm —— lôi đình cuồn cuộn lăn lộn trong mây đen, chiếu quảng trường đá trắng trước Thái Hoa Điện lúc sáng lúc tối.

Trong hành lang bên cạnh quảng trường đá trắng, vô số đen cung đình chập chờn theo gió, trong cung lớn như vậy nhưng lại không thấy nửa bóng người.

Đạp, đạp...

Bên trong hành lang dài dằng dặc, một lão thái giám mặc áo

bào đỏ, đầu đội mũ sa màu đen, lưng hơi còng, trong tay cầm một cây phất trần, đang chậm rãi đi dọc theo con đường mà hắn đã đi sáu mươi năm.

Mặc dù quần áo, trạng thái vẫn cẩn thận tỉ mỉ như cũ, bước chân cũng rất thong dong nhưng mấy vết đao phía sau lưng vẫn khiến cho Tào công công cả đời chưa từng thất lễ có chút chật vật.

Khí mạch mặc dù mở nhưng công lực tan hết, dựa vào liệt dược không bù lại được bao nhiêu để uẩn, ở địa lao mười năm, thể phách biến chất, cũng không còn là không thể phá vỡ giống ngày xưa.

Đối mặt với Cừu Thiên Hợp nghỉ ngơi dưỡng sức hồi lâu đã nghỉ ngơi dưỡng sức hồi lâu, Tào công công lực bất tòng tâm, mặc dù thắng nhưng bị thương nặng hơn Cừu Thiên Hợp nhiều.

Nhưng mà Tào công công cũng không thèm để ý đến những chuyện này, sinh ra trong cung, tận trung với Đại Yên, lại làm tất cả những gì có thể làm cho Đại Ngụy.

Yêu cầu duy nhất của hắn bây giờ chỉ là có thể chết ở trong cung, chết sớm một chút để cho tất cả kết thúc sớm một chút.

Tào công công dựa theo đường đi tuần đêm xưa, đi ra hành lang, dọc theo Thái Hoa Điện đi qua một bên khác của quảng trường.

Đi được nửa đường, một đạo lôi quang hiện lên.

Sau đó trước Thái Hoa điện xuất hiện một bóng người.

Người này mặc váy đỏ diễm lệ, trong tay cầm một chiếc ô màu đỏ, mỹ mạo và khí chất gần như chói mắt, rất không hợp với Thái Hoa Điện nguy nga trang nghiêm.

Rầm rầm —— mưa to như trút nước, chảy xuống ô, thuận

theo nan ô chảy xuống, phát ra tiếng vang lốp bốp.

Tào công công ngừng chân trước điện, cầm phất trần trong tay, cúi người hành lễ: "Trưởng công chúa điện hạ, võ nghệ lại tinh tiến."

Đại Ngụy Nữ Đế theo ngự đạo chậm rãi đi tới, lưng thẳng tắp, lộ ra vẻ thong dong và uy nghi thuộc về đế vương, trong lòng không thích xưng hô này nhưng cũng không so đo: "Trở về đi. Trẫm giữ ngươi lại là muốn cho ngươi xem trẫm làm hoàng đế như thế nào. Từ khi trẫm đăng cơ đến nay, khoa cử đại hưng, chỉnh đốn tham nhũng, ngưng chiến thông thương, quản thúc giang hồ, thời gian mười năm, sử dụng nội tình tiên đế lưu lại tạo thành quang cảnh bây giờ. Lại cho trẫm mười năm nữa, niên hiệu trẫm sẽ độc nhất vô nhị trong lịch sử."

"Ngươi muốn bảo đảm giang sơn xã tắc Đại Ngụy, ít nhất phải nhìn thấy ngày đó mới chết, như vậy dưới cửu tuyền trùng phùng với thái tổ tiên đế, thái tổ tiên đế sẽ không chỉ trích ngươi, chỉ vui mừng vì có tử tôn như trẫm mà thôi."

Tào công công hơi khom người, ngữ khí hòa hoãn: "Lão nô chỉ là gia phó, giang sơn xã tắc như thế nào không có liên quan gì đến lão nô. Minh quân lão nô sẽ bỏ mệnh phụng dưỡng, hôn quân cũng là như thế, chỉ có vi phạm tông pháp soán vị chi quân, lão nô không thể tận trung."

Chương 382 - Nữ Đế là Cao Thủ

Chương 382. Nữ Đế là Cao Thủ

Đại Ngụy Nữ Đế che ô giấy dầu màu đỏ, chậm rãi đi xuống ngự đạo, đứng trên quảng trường đá trắng, ánh mắt bình thản:

"Tông pháp, lễ pháp, quốc pháp, đều là đế vương định ra. Trẫm là hoàng đế, trước mắt không ai có thể rung chuyển, sau này nói nữ tử có thể nắm quyền, có thể thành hoàng trữ, trong thiên hạ này sẽ có pháp lệnh nữ nhân có thể cầm quyền. Thứ ngươi giữ không phải tông pháp, là quy củ của mình."

Tào công công cúi đầu đứng yên, đáp lại:

"Chư vương không yên tĩnh, điện hạ không dám tùy tiện kết hôn, nhất định phải thu hồi binh quyền của chư vương mới có thể cân nhắc truyền thừa đại thống. Nhưng điện hạ đi cấm kỵ chi đạo, có thể sống bao lâu chính điện hạ cũng không biết rõ, điện hạ chết, nhị công chúa khó khống chế đại cục, hoàng thống Đông Phương gia có thể sẽ rơi vào tay người ngoài. Lão nô được ân trạch của thái tổ, tiên đế kính trọng, nhất định phải thủ tổ tông chi pháp, bảo đảm gia nghiệp Đông Phương gia, khuyên điện hạ lãng tử hồi đầu."

Rầm rầm, mưa to như trút nước, trước Thái Hoa Điện rơi vào trầm mặc.

Đại Ngụy Nữ Đế hơi trầm mặc một lát, mở miệng hỏi thăm:

"Đụng vào cấm kỵ, thật sự không có thuốc nào cứu được hay sao?"

Tào công công bình tĩnh nói:

"Điện hạ lĩnh hội Minh Long Đồ phạm sai lầm, tìm được một tấm đồ đó, với khả năng tái tạo thể phách nghịch thiên của Minh Long Đồ, thân thể sẽ dần dần khôi phục."

"Nhưng điện hạ quá chỉ vì cái trước mắt, vì hàng phục lão nô, nội ngoại kiêm tu, đồng thời luyện sáu tấm đồ, trừ Ngọc Cốt Đồ, những cái khác chắc chắn đều có sự khác biệt. Điện hạ có thể sống tới ngày nay đã ngoài dự tính của lão nô."

Đại Ngụy Nữ Đế nghĩ nghĩ:

"Ngươi sống trong cung trải qua khai quốc chi chiến, có biết tung tích của năm tấm đồ khác?"

Tào công công nói:

"Kim Lân Đồ chảy vào Bắc Lương, sau đó mất trộm, bây giờ rất có thể đang nằm trong tay Tưởng Trát Hổ."

"Long Tượng Đồ mất trộm sau khi nghĩa quân vào thành, rất có thể giấu trong tay phiên vương."

"Trường Thanh Đồ bị hoàng hậu Yến Cung Đế đem đến Nam Tiêu Sơn, rất có thể đang nằm trong tay Bình Thiên Giáo Chủ."

"Dục Hỏa Đồ bị Cuồng Nha Tử lấy được, nhưng Cuồng Nha Tử chết bởi vết thương cũ năm xưa, rất có thể đã bị giang hồ tặc tử khác cướp đi, không biết tung tích."

"Minh Thần Đồ từ tiền triều thì chưa từng xuất hiện ở Đại Ngụy, rất có thể đang nằm trong tay Bắc Lương."

"Điện hạ muốn tìm đủ năm tấm đồ, chuyện đầu tiên cần phải làm là lần lượt đánh giang hồ, phiên vương, Bắc Lương một lần, thời gian hoàn toàn không đủ."

Đại Ngụy Nữ Đế nhíu nhíu mày, suy tư một chút rồi nói:

"Trẫm tìm mầm mống tốt, trung thành tuyệt đối, thiên phú sánh ngang Phụng Quan Thành. Để hắn đi tìm, hắn là có khả năng."

Tào công công lắc đầu:

"Nhất đại đế vương, sao có thể gửi gắm sinh tử của mình vào tay của người khác được? Năm tấm Minh Long Đồ, điện hạ trông cậy vào một người tìm tới giao cho điện hạ, điện hạ có thể cho hắn cái gì? Trường sinh bất lão, hay là vũ hóa thành tiên?"

Đại Ngụy Nữ Đế biết đó là vấn đề rất thực tế.

Lịch đại đại nội môn thần trung tâm đến vô tư, tiền triều cũng không dám đưa Dục Hỏa Đồ trân tàng cho thái giám luyện, chính là vì 'Người mang lợi khí, sát tâm tự lên'.

Khi một người không có ai có thể hạn chế thực lực của hắn, còn có cơ hội lấy được quyền thế chí cao vô thượng, cho dù người đó có trung thành như thế nào đi nữa thì tâm tính cũng sẽ xảy ra thay đổi vi diệu.

Cho dù Dạ Kinh Đường trọng hiệp khí, không có hứng thú với công danh lợi lộc, dùng mỹ nhân kế thì nàng cũng không bỏ ra nổi mỹ nhân tuyệt thế có thể đáng năm tấm Minh Long Đồ.

Nàng gả Ly Nhân đi, Dạ Kinh Đường cũng chỉ là chân tâm thật ý với Ly Nhân, sẽ không trung thành với chị vợ như nàng.

Cũng không thể lấy mình ra làm phần thưởng, để Dạ Kinh Đường khăng khăng một mực làm việc cho nàng...

Tào công công yên tĩnh chờ đợi một lát sau đó lại dò hỏi:

"Điện hạ còn có nghi vấn gì cần lão nô giải hoặc hay không?"

Đại Ngụy Nữ Đế che ô giấy dầu, khẽ hít một cái:

"Ngươi một lòng trung nghĩa, trẫm không cho phép, trẫm muốn ngươi tâm phục khẩu phục với hoàng đế trẫm rồi mới chết."

"Vậy lão nô chỉ có thể đắc tội điện hạ rồi."

Tào công công chắp tay thi lễ, mà áo bào đỏ sau lưng đong đưa ở trong mưa gió, khí thế liên tục tăng lên, trong nháy mắt từ lão nô khúm núm biến thành một cây kình thiên cự mộc trong hoàng thành.

Hô hô ~

Đại Ngụy Nữ Đế không có bất kỳ thay đổi nào, mười năm trước đánh bại Tào công công, nàng còn cần sư tôn hiệp trợ, mà bây giờ đối mặt Tào công công đã dần dần già đi, nàng chỉ muốn cho lão bộc Đông Phương gia này tiếp tục dưỡng lão một cách thể diện mà thôi.

Hô ~

Một cơn gió nhẹ đảo qua quảng trường trước điện, gợi lên váy đỏ của Đại Ngụy Nữ Đế.

Tào công công tiến lên một bước, đang muốn khẳng khái chịu chết, nhưng mà không ngờ được là bên cạnh quảng trường đá trắng bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm nổ:

"Uống ——!"

Giọng nói trong sáng, khí như hồng chung, truyền xa khắp Thái Cực Điện.

Đại Ngụy Nữ Đế và Tào công công đều sững sờ, quây đầu nhìn lại, thấy trên Thiên Điện bên cạnh quảng trường đá trắng có một cái bóng đen từ phía trên điện phủ nguy nga phóng lên tận trời.

Khí kình bành trướng đánh vỡ màn mưa, giống như cường long xuất hải, tạo thành một vệt trắng dài ở giữa không trung.

Chương 383 - Hai Lần Đẩy Lui Tào Thái Tuế

Chương 383. Hai Lần Đẩy Lui Tào Thái Tuế

Bóng người cầm một cây trường thương trong tay, vọt lên cao, gần như ngang bằng với Thái Hoa Điện, sau đó ngang nhiên nện xuống quảng trường đá trắng!

Tình cảnh này khiến cho Đại Ngụy Nữ Đế và Tào công công đều đổi sắc mặt, dù sao khinh công và lực bộc phát trong nháy mắt này có chút quá khoa trương, rõ ràng là lòng nóng như lửa đốt, ôm hận mà phát.

Chuyện này giống như là người khi tuyệt mệnh, có thể phát huy ra khí lực gấp mấy lần, nguy cơ đột phá cơ chế tự bảo vệ của thân thể, bình thường dựa vào ý chí thì không thể nào thúc đẩy thân thể làm ra phản ứng cực đoan như thế này được.

Hai con ngươi không có một gợn sóng của Đại Ngụy Nữ Đế mở to hiếm thấy, đáy mắt lộ vẻ ngoài ý muốn rõ ràng —— nàng muốn trò chuyện với Tào công công về chủ đề không thể truyền ra ngoài, đã ra lệnh cho toàn bộ cung nhân xung quanh Thái Cực Điện đi, tại sao Dạ Kinh Đường lại chạy tới rồi?

Tới thì tới đi, còn kích động như có thù giết vợ, đoạt vợ như vậy?

Nói trung tâm hộ chủ, ngươi cũng không biết thân phận trẫm.

Ầm ầm, chỉ trong một suy nghĩ, bóng người nện xuống quảng trường đá trắng, trong nháy mắt vọt lên, để lại nửa cái hố nhỏ

hình tròn trên quảng trường vuông vức, có thể nói là hai lần lên xuống, từ trên Thiên Điện nhảy tới chính giữa quảng trường.

Khí lãng mạnh mẽ lôi cuốn mưa gió, phủ áo bào hai người, sau đó một cây trường thương toàn thân đen như mực đâm tới, lấy uy thế đáng sợ đâm về phía ngực Tào công công.

Tào công công không có biết Dạ Kinh Đường, nhìn thấy kẻ này tướng mạo chỉ chừng hai mươi nhưng mà võ nghệ lại cao đến không hợp với lẽ thường như vậy thì trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bành! Một tiếng nổ vang lên.

Dạ Kinh Đường cầm Hắc Lân Thương trong tay, ôm căm hận trong lòng toàn lực đâm ra một thương, đâm vào trên người của tên thái giám chết bầm nửa đêm dám thị uy với cung nữ này.

Kết quả thái giám chết bầm không thèm nhúc nhích một chút nào, mũi thương đâm vào ngực, Hắc Lân Thương vốn nên đâm xuyên qua thân thể của hắn nhưng mà khi đâm vào thịt được nửa tấc thì bị cản lại.

Mũi thương kéo theo kình khí bành trướng trang và bên trong cơ thể làm vở nát đá trắng ở dưới chân của thái giám, lão thái giám bị đâm cho lùi lại không thôi.

Ầm ầm, thành quảng trường đá trắng bị đánh ra một cái hình lõm hình tròn.

Mà mặc dù bị mũi thương đâm trúng nhưng từ đầu đến cuối lão thái giám đều giữ tư thế tay cầm phất trần không nhúc nhích một chút nào, chỉ là trên mặt có chút kinh ngạc mà nhìn Dạ Kinh Đường.

Trong mắt Dạ Kinh Đường hiện lên vẻ chấn kinh, vừa rồi nhìn thấy Cừu Thiên Hợp bị đánh gần chết, hắn còn cảm thấy Cừu

Thiên Hợp quá dở.

Bây giờ toàn lực đâm ra một thương thì hắn mới phát hiện ra Cừu Thiên Hợp có thể để lại bảy tám vết đao ở trên người của lão yêu quái này là một chuyện rất là không hợp thói thường.

Dạ Kinh Đường hai tay cầm thương ghim Tào công công trên lan can đá trắng, nỏ mạnh hết đà, hai chân hơi cong, thân thể nghiêng về phía trước, toàn lực ép tới trước muốn đâm Hắc Lân Thương vào trong ngực của lão yêu quái này.

Ầm ầm —— thân thể Tào công công lại lui nửa phần, phía sau lưng dán sát vào lan can đá trắng, lan can đá trắng chịu không nổi sức mạnh mà vỡ ra.

Nhưng mũi thương đâm vào xương sườn, cho dù dùng minh kình ám kình cũng đều khó mà đâm thêm vào một chút xíu nào, chỉ có thể dùng phương pháp này ghìm chặt lão thái giám vào đó.

Tào công công lông mày cau lại, nhìn kỹ khuôn mặt Dạ Kinh Đường, cảm nhận được khí kình từ mũi thương truyền tới, một lát sau, bước chân tới trước.

Ken két.

Dạ Kinh Đường hai chân dẫm gạch rạn nứt, lùi về sau mấy bước, giống như là đang bị một ngọn núi đẩy tới, cho dù có dùng sức như thế nào thì cũng không chịu được sức mạnh lớn như thế.

"Uống ——!"

Dạ Kinh Đường chợt quát một tiếng, toàn thân khí kình phun trào, trong nháy mắt xé rách quan bào màu đen trên người, vai thẳng, eo cong, cơ bắp hai chân kéo căng, sắc mặt đỏ lên, toàn lực đẩy lão thái giám vừa mới bước ra một bước lùi về.

Nhưng Tào công công luyện Ngọc Cốt Long Tượng Đồ luyện

được một giáp, võ học tạo nghệ có thể nói là tuyệt đỉnh, hắn chiếm ưu thế nhiều hơn, nếu như chỉ sử dụng man lực với hắn thì giống như là múa rìu qua mắt thợ.

Tào công công bị đẩy ngược trở về, hắn gia tăng lực đạo, lại bước lên trước một lần nữa, chậm rãi đẩy cho trường thương cong lại.

"Mở cho ta!"

Dạ Kinh Đường quát lớn một tiếng, trong nháy mắt hai con ngươi sung huyết, diện mục dữ tợn, đứng cách mấy bước mà cũng có thể nghe được tiếng tim đập giống như là trống đánh.

Đông đông đông —— toàn thân lại phát lực lần nữa, kình khí lớn, thậm chí căng đứt phát quan trói buộc tóc đen, hai tay cầm thương cưỡng chế chống đỡ Tào công công, lại đẩy hắn lui về sau.

Ầm ầm.

Tào công công bị đẩy lùi lại, ánh mắt nhìn Dạ Kinh Đường, trong đáy mắt lộ vẻ suy tư.

Đại Ngụy Nữ Đế cầm dù đứng ở sau lưng, nhìn thấy cảnh này thì trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Có thể hai lần đẩy lui Tào công công man lực vô song, cho dù là người luyện Long Tượng Đồ cũng không làm được, bởi vì trên đời này không ai luyện lâu hơn Tào công công, song phương đấu sức, sẽ chỉ đè gãy binh khí.

Chương 384 - Ngươi có bệnh?

Chương 384. Ngươi có bệnh?

Trong nháy mắt bộc phát lực lay núi đá, mũi thương lại thẳng tắp, chứng tỏ là Dạ Kinh Đường đang khống chế trường thương, dùng nội kình đè người mà không phải man lực.

Mặc dù chỉ là đâm tới trước một cái giản dị tự nhiên, nhưng mà rõ ràng có thể nhìn thấu tất cả xương cốt, cơ bắp, khí mạch trong cơ thể, cân đối đến không tỳ vết chút nào.

Mang tới cho người ta cảm giác giống như không phải là một người đâm về phía trước mà là một cái máy vi tính cực kỳ tinh vi đang đâm tới trước, tất cả linh kiện của nó đều được rèn luyện đến mức hoàn mỹ, trong nháy mắt nội kình bành trướng phun trào khắp cơ thể, không bị bất kỳ khớp nối khí mạch gì liên lụy, như vậy mới có thể trong nháy mắt một phát ra lực lượng không phải của người như thế này.

Thể phách này không phải là người có thể có được, thậm chí cho dù có tỉ mỉ ôn dưỡng như thế nào cũng không thể làm được, nó giống như là dùng toàn Bộ Quốc lực để rèn đúc ra một món binh khí tuyệt đỉnh nhân gian, Đại Ngụy Nữ Đế cảm thấy thân thể Dạ Kinh Đường rất đặc thù, vốn định Xem kỹ nhưng mà nàng lập tức phát hiện ra Dạ Kinh Đường đang liều mạng.

Dạ Kinh Đường dùng hết toàn lực hóa giải Long Tượng Chi Lực của Tào công công, khí huyết toàn thân đã xông đến cực hạn, hai mắt đỏ như máu, nổi gân xanh, nhịp tim như từng tiếng sấm rền, nếu còn cưỡng chế đẩy thương, chắc chắn sẽ làm tổn thương kinh mạch của bản thân.

Đại Ngụy Nữ Đế thấy thế, im ắng đi tới sau lưng Dạ Kinh Đường, nhấc tay nắm chặt cán thương.

Trong nháy mắt Tào công công còn đang phát lực bị ghim chặt.

Dạ Kinh Đường cảm thấy áp lực của hai tay giảm nhiều, mưa rào tầm tã cũng bị dù đỏ trên đầu che khuất, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc quay qua nhìn mỹ nhân áo đỏ bên cạnh mình.

Đại Ngụy Nữ Đế đứng bên cạnh, một tay nắm chặt Hắc Lân Thương, ánh mắt cực kỳ bá khí:

"Thương không phải dùng như thế."

Dứt lời đầu vai khẽ nhúc nhích, không thấy có bất kỳ kình khí nào tiết ra ngoài, ngay cả cây dù màu đỏ cũng không có nhúc nhích, nhưng mà Hắc Lân Thương lại đâm tới trước hai thốn.

Ầm ầm.

Trong nháy mắt bậc thang bằng đá màu trắng nổ tung, toàn thân Tào công công bị gạch đá che phủ.

Tào công công vốn không có nhiều công lực trong người, đối cứng Cừu Thiên Hợp cộng thêm Dạ Kinh Đường, có thể nói là nỏ mạnh hết đà.

Cuối cùng Nữ Đế chạy tới bổ đao, kình khí mênh mông thấu thể mà vào, mặc dù vẫn không thể đâm xuyên qua ngọc cốt nhưng mà phế phủ lại không thể gánh chịu được, ho nhẹ một tiếng, khóe miệng chảy tơ máu, hai mắt luôn bình thản không có chút gợn sóng trong nháy mắt không còn thần thái nữa.

Xoạt ---- Đại Ngụy Nữ Đế thu hồi trường thương, lão thái giám ở trong hố nhỏ ngã xuống dưới.

Trong lúc này, mưa to cũng triệt để yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại

nước mưa không ngừng rơi xuống.

Dạ Kinh Đường hai tay nắm thương, không có cảm nhận được là một thương này vận khí như thế nào, phát bao nhiêu lực.

Nhìn lão thái giám tiện tay đụng một cái thì 'Gió thổi tức đến ', trên mặt Dạ Kinh Đường xuất hiện vẻ hoài nghi nhân sinh giống như Cừu Thiên Hợp:

"Cứ thế mà chết? !"

"Đánh ngất xỉu."

Đại Ngụy Nữ Đế buông cán thương ra, dù đỏ che trên đỉnh đầu đang nóng đến bốc hơi của Dạ Kinh Đường, hai con ngươi mê hoặc lòng người, còn có chút ngạo khí, tư thế cao cao tại thượng nhìn xuống nói:

"Ngươi mới biểu hiện, khục —— "

Còn chưa nói dứt câu thì Đại Ngụy Nữ Đế buồn bực khục một tiếng, gương mặt trở nên đỏ đậm, khí tức hỗn loạn, thân thể cũng lắc lư.

Dạ Kinh Đường vốn đang nghĩ Ngọc Hổ Cô Nương là tuyệt thế nữ cao thủ có thể sánh ngang với Bát Đại Khôi, nhìn thấy cảnh này, sự kinh diễm trong lòng biến mất không còn sót lại một chút gì, nhanh chóng đỡ lấy người đẹp sắp ngã xuống:

"Ngươi có sao không đó?"

Dứt lời, dùng tay nắm chặt cổ tay Đại Ngụy Nữ Đế, sau đó phát hiện kình khí trong cơ thể nàng tán loạn, có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

"Mẹ nó..."

Dạ Kinh Đường phát hiện Ngọc Hổ Cô Nương cực kỳ bá khí,

một thương đánh ra, suýt chút nữa làm cho mình cũng chết theo, hãng suýt chút nữa là bị người vừa đáng yêu vừa thích trang bức này làm cho tức chết, nhanh chóng ôm nàng theo kiểu ôm công chúa chạy ra khỏi cung:

"Ngươi luyện công phu nát bét gì vậy? Còn thương không phải dùng như thế, ngươi không cảm thấy ngại khi nói như vậy sao? Thương mà dùng giống như ngươi nói thì ta sợ sẽ chết sớm đó!"

Đại Ngụy Nữ Đế đối mặt Dạ Kinh Đường vô tình trào phúng, buồn bực ho hai tiếng, vẫn che dù trên đỉnh đầu Dạ Kinh Đường:

"Đưa ta về, đưa ta về Thừa An Điện."

"Ngươi cũng sắp tẩu hỏa nhập ma, ta đưa ngươi đi tìm Vương thái y."

"Vương thái y trị không hết."

Đại Ngụy Nữ Đế nhìn gương mặt tràn đầy lo lắng gần trong gang tấc trước mặt mình:

"Ta có bí pháp điều trị, nếu như ngươi còn chạy loạn ở bên ngoài thì ta sẽ xảy ra chuyện thật đó."

Dạ Kinh Đường bỗng nhiên dừng bước lại, quay người chạy về phía hậu cung, cúi đầu hỏi thăm:

"Ngươi có bệnh?"

Đại Ngụy Nữ Đế chớp chớp con mắt, cảm thấy hắn nói như vậy cũng không phải là đang mắng nàng cho nên không có để ý:

"Luyện tà công đả thương thân thể, điều trị một hồi là tốt, tạm thời không chết được. Đưa ta về cung, trên đường đừng để cung nhân nhìn thấy."

Chương 385 - Đưa Nữ Đế Vào Nhà Tắm

Chương 385. Đưa Nữ Đế Vào Nhà Tắm

Dạ Kinh Đường cảm thấy cô gái trong ngực toàn thân nóng hổi, sắp chín rồi, nhìn dáng vẻ không giống như là có thể chữa khỏi dễ dàng được nhưng mà lúc này hắn cũng không thể tự mình làm theo ý mình được.

Hắn nhanh chân chạy qua các cung, chợt phát hiện trước sau Thái Cực Điện lại không có một người nào cho nên cũng cảm thấy là lạ.

Cúi đầu nhìn mỹ nhân quốc sắc thiên hương ở trong ngực mình, vốn định lên tiếng hỏi nhưng mà nhìn thấy sắc mặt của nàng không được tốt cho lắm nên đành chạy thẳng về phía Trường Nhạc Cung...

Dông tố không ngưng, phong ba lại dần dần tiến vào hồi cuối.

Thành tây, chư cao thủ vẫn đang dựa theo mệnh lệnh tìm kiếm tặc tử theo phương thức trải thảm, thành đông, dưới Minh Ngọc Lâu, Hắc Nha bộ khoái bắt đầu từng bước giải cứu tù phạm, Lục Phiến Môn thì dẫn người vây quanh Ô Vương phủ ngoài thành.

Mà trên đỉnh một tòa lầu các cách hoàng thành không xa, máy bóng người đang đứng đỡ một cây cột màu đen cao vài trượng.

Tào A Ninh mặc y phục dạ hành, một chân đứng trên đỉnh cột, thân hình lay động theo mưa gió, cầm kính viễn vọng trong tay nhìn về phía cung thành, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thái Hoa

Điện.

Trong tầm mắt của nàng, không ngoài dự tính một chút nào, Dạ Diêm Vương giết ra, cản ở trước mặt Nữ Đế áo đỏ cầm dù, sau đó nghĩa phụ ngã xuống đất, Dạ Diêm Vương ôm áo đỏ Nữ Đế rời đi.

Tào A Ninh hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lão thái giám đang nằm trong màn mưa một hồi lâu sau đó mới từ trên cột tuột xuống, đứng ở trên nóc nhà.

Lão ám vệ đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm:

"Tình huống trong cung như thế nào rồi?"

"Mười năm trước đánh bại Tào Công , là Nữ Đế, hình như là bị ám thương."

Tào A Ninh cất kính viễn vọng, nắm chặt thanh đao thẳng sau lưng mình, đi ra ngoài thành:

"Đi thôi, đi Yến Châu."

Ám vệ sau lưng có chút chần chờ nói:

"Tào Công nói, Yến Bất Quy và thế lực sau lưng đang lợi dụng chúng ta."

"Chúng ta không phải Tào Công. Nghĩa phụ vì Đông Phương gia, chúng ta vì công danh lợi lộc. Nếu không có giá trị lợi dụng, gọi là phế vật."

"Dạ Kinh Đường quá lợi hại, thế nhân thường nói 'Ác giả ác báo '..."

Tào A Ninh dừng bước lại, quay đầu:

"Thế nhân cũng thường nói 'Cẩn thận chạy thuyền được vạn

năm ', sau này Diêm Vương xuất hiện, trong vòng trăm dặm, cho dù có bất kỳ tình huống gì thì chúng ta cũng phải trực tiếp trốn đi. Ta cũng không tin không thể trêu chọc hắn thì ta còn không trốn được hắn."

Mấy tên lão ám vệ đang đứng sau lưng nghe nàng nói như vậy thì cũng không nói gì nữa, đồng loạt nhìn về phía khung thành sau đó lần lượt ẩn vào trong màn mưa.

Sao ngươi thuần thục như vậy? !

Trong hoàng thành nguy nga, ba ngàn đèn cung đình chập chờn ở trong mưa gió, tiếng bước chân gấp rút từ vang lên trong hành lang, nhanh chóng tới Trường Nhạc Cung chính giữa hoàng thành.

Đạp đạp đạp… Dạ Kinh Đường quần áo rách tung toé, đầu tóc rũ rượi, tóc dài xõa xuống, nhanh chân chạy vội, nhìn như sơn đại vương tuấn tiếu áo không đủ che thân, tóc tai bù xù, trong ngực ôm một đại cô nương như hoa như ngọc, đang tìm một chỗ làm chuyện xấu.

Đại Ngụy Nữ Đế sắc mặt ửng hồng, vẫn cầm dù đỏ trong tay, tựa vào bờ vai nam tử, khí tức hỗn loạn.

Từ khi đăng cơ, Nữ Đế gần như không rời khỏi hoàng cung, tuyên bố với bên ngoài bên người có một tuyệt đỉnh cao thủ có thể đánh bại Tào công công, tặc tử không có thăm dò rõ ràng nội tình thì cũng không dám tiến cung quấy rối, quấy rối cũng không tới phiên Thiên Tử nàng tự mình động thủ, ngày thường chú ý phân tấc, chưa hề xảy ra vấn đề lớn.

Nhưng hôm nay vì khoe khoang giá trị vũ lực đỉnh phong tuyệt thế vô song của nàng trước mặt Dạ Kinh Đường thiên phú khoáng cổ thước kim, kết quả dùng sức quá mạnh không cẩn thận bị lố, thân thể phản ứng, còn nghiêm trọng hơn so với nàng tưởng

tượng. Mặc dù cảm nhận không được tốt cho lắm nhưng ánh mắt Nữ Đế vẫn rất bình tĩnh.

Nhanh chóng trở lại Trường Nhạc Cung, xung quanh có thể nhìn thấy cung nhân đi lại.

Dạ Kinh Đường theo lời dặn dò, cũng không kinh động cung nữ hành tẩu trong cung các, quen thuộc vòng qua vườn hoa, đi tới Thừa An Điện trước Minh Long Đàm.

Thừa An Điện là chỗ ở của thiên tử, quy mô rất lớn, đến ban đêm đèn đuốc sáng trưng, có thể nhìn thấy mấy cung nữ cầm đèn trong thính đường.

Dạ Kinh Đường đi vào phía sau Thừa An Điện, nhẹ nhàng giẫm chân lên mặt hồ đi vào trong cửa sổ bên trong phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ cực kỳ rộng rãi, có một cái bàn nhìn về phía mặt hồ, trên đó bày biện không ít tranh vẽ, bên tường là đàn, cờ, giường, trên vách tường treo thư hoạ của các đại danh gia, ở giữa còn có một bộ tác phẩm thư pháp.'Toàn thành tận đái hoàng kim giáp'

Mặc dù không có phục trang đẹp đẽ tô điểm nhưng từ vật liệu gỗ đến đồ sứ đều là thứ cực xa xỉ, lại không nhuốm bụi trần, đứng ở trong đó cũng có thể cảm nhận được quý khí xa hoa nội liễm.

Bên trong thì điêu khắc thụy thú, bích ngọc rèm châu buông thõng, phía sau bức rèm che mới là long sàng, chế theo quy cách bát bộ, cho dù bốn người ngủ chung vẫn còn thấy rộng.

Chương 386 - Không Được Sờ Loạn

Chương 386. Không Được Sờ Loạn

Dạ Kinh Đường lần đầu tiên đến phòng ngủ của Nữ Đế, muốn xuyên qua rèm châu, ôm người đẹp lên trên giường.

Đại Ngụy Nữ Đế hơi nhấc tay, chỉ bình phong:

"Đi chỗ đó."

Dạ Kinh Đường theo chỉ dẫn đi vào sau tấm bình phong, thấy đằng sau là một cánh cửa trượt, trên cửa trượt là một phù điêu đầu hổ, bộc lộ bộ mặt hung ác, dường như đang cảnh cáo người tới không nên tùy tiện đụng vào.

Nữ Đế nằm trong tay Dạ Kinh Đường, đưa tay xoay con mắt phù điêu đầu hổ, cửa trượt tự động tách ra.

Soạt —— phía sau cửa trượt là một gian phòng tắm, ở giữa là bể tắm bốc lên sương trắng, được chế tạo từ đá bạch ngọc, lớn đến một trượng.

Hai bên là Đa Bảo Các, bên trái có hộp gỗ to to nhỏ nhỏ, bên phải thì trưng bày các loại binh khí, đao kiếm, hai cây song giản trưng bày giao nhau, chính giữa trưng bày một cây mã giáo dựng thẳng có trang trí long văn.

Mà vách tường đối diện cửa thì trưng bày một bộ áo giáp.

Áo giáp là Minh Quang Khải ám kim sắc, kiểu dáng giống như Kỳ Lân Khải của cấm quân hoàng thành, nhưng rõ ràng công nghệ

tốt hơn, trên giáp lân phiến sắp xếp như vảy rồng, bên hông là đai lưng mặt thú, miếng lót vai Kỳ Lân, mũ giáp cũng là nón trụ Kỳ Lân, còn có mặt nạ, nhìn hung thần ác sát, khiến cho người ta nhìn mà phát khiếp.

Dạ Kinh Đường cũng không để ý đến bày biện trong phòng, bước nhanh đi đến bên cạnh bể tắm:

"Thả ngươi vào trong này?"

Đại Ngụy Nữ Đế chỉ Đa Bảo Các bên tường:

"Đi lấy thuốc trước."

Dạ Kinh Đường thấy thế, đặt nàng trên giường quý phi ở bên cạnh bể tắm, sau đó đến bên tường đốt đèn lên, dựa theo chỉ dẫn, cầm lấy một cái bình sứ bạch ngọc trong hộp gỗ.

Sau khi mở bình sứ ra, mùi thuốc nồng nặc, hẳn là dùng để tắm thuốc ôn dưỡng thân thể, ngay lập tức đến bên cạnh bể tắm, đổ dược dịch vào.

Rầm rầm ~

Đại Ngụy Nữ Đế ngồi trên giường, đưa tay kéo dây buộc bên hông, suy tính một hồi, lại mở miệng nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi bịt mắt lại."

Dạ Kinh Đường để bình ở bên cạnh, quay đầu:

"Ta đi gọi cung nữ tới?"

"Ta có ám thương, chuyện này không thể truyền đi. Ngươi bịt mắt là được rồi."

Dạ Kinh Đường cũng không nhiều lời, xé một tấm vải từ áo choàng rách rưới xuống bịt mắt lại, tay quấy nước hồ để dược

dịch mau chóng khuếch tán.

Nữ Đế thấy vậy, lặng lẽ kéo đai lưng váy đỏ, váy đỏ từ đầu vai trượt xuống, lúc này phòng tắm cũng đã sáng hơn.

Nữ Đế dáng người rất tốt, vòng eo tinh tế, vòng mông cực kì đẫy đà, bờ vai thon gọn, lòng dạ cũng cực kỳ rộng lớn, kích thước tương đối vĩ đại, tư thái nở nang nhìn cực kỳ hấp dẫn.

Nữ Đế mặc rất ít, váy trượt xuống lộ ra mảnh vải lớn chừng bàn tay, thân trên là áo lót hình tam giác thêu Kim Long màu đỏ, vừa đủ che chỗ cần che.

Phía dưới là quần lót có nơ con bướm ở hai bên, vừa đủ che chỗ cần che.

Nhưng mà giờ này khắc này, tư thái nhìn cũng không được khỏe mạnh, làn da phiếm hồng đổ mồ hôi lâm ly, mơ hồ có thể thấy được sương trắng bốc hơi.

Nữ Đế nhìn Dạ Kinh Đường, thấy Dạ Kinh Đường nghiêm túc pha thuốc tắm, cũng không có khi quân phạm thượng nhìn lén hoặc là mơ màng tưởng tượng, trong đáy mắt hiện lên vẻ khen ngợi, đưa tay ra phía sau, muốn cởi đồ lót.

Nhưng động tác này có chút khó, dưới tình huống khí huyết trong cơ thể sôi trào, tay mới đưa được một nửa thì nàng nhíu mày dừng lại.

Dạ Kinh Đường mặc dù che mắt nhưng có thể cảm nhận được động tác của Ngọc Hổ, lập tức đứng dậy:

"Ta giúp ngươi."

Nói xong đi đến bên cạnh giường quý phi, đưa tay chuẩn xác không sai nắm một sợi dây áo, cởi đồ ra, sợi dây sau cổ cũng như thế.

Hô ~

Áo lót trượt xuống đầu gối.

Cởi áo nhanh lẹ như vậy, có thể nói là trình độ đăng phong tạo cực.

Đại Ngụy Nữ Đế chưa kịp phản ứng, ngực đã mát lạnh, vô thức ôm lấy bánh bao lớn không còn thứ gì che, phát hiện Dạ Kinh Đường đưa tay chuyển qua bên eo, nắm nơ con bướm nhẹ nhàng kéo một phát.

Vải nhỏ không còn trói buộc trượt xuống, thân dưới lập tức hiện lên dưới ánh nến.

Đại Ngụy Nữ Đế dù sắp không ép được khí huyết trong cơ thể nhưng con ngươi vẫn trừng lớn một chút, khó có thể tin nói:

"Dạ Kinh Đường, sao ngươi thuần thục như vậy? !"

Dạ Kinh Đường từ đầu đến cuối không có đụng vào da thịt, nhanh lẹ cởi nơ con bướm một bên khác:

"Thiên Hợp Đao có thể nhìn rõ thay đổi hoàn cảnh rất nhỏ, ngươi khẽ động, vải vóc ma sát làn da sẽ có tiếng vang, nút buộc cũng sẽ kéo theo khí lưu, mặc y phục như thế nào ta có thể cảm nhận được."

Đại Ngụy Nữ Đế cảm thấy cảm nhận được là một chuyện, biết cởi như thế nào là một chuyện khác, quen tay hay việc đến một bước này, nói trước kia không có cởi loại quần áo như thế này rất nhiều lần thì nàng hoàn toàn không tin.

Chẳng lẽ là Ly Nhân mặc cho hắn nhìn, nhưng lúc này nàng cũng không có tâm tư nghĩ chuyện này, Nữ Đế nhẹ nhàng chống người, mông vừa rời khỏi giường quý phi thì lại ngồi xuống lại, nhíu mày ngăn chặn khí huyết sôi trào trong cơ thể:

"Ngươi ôm ta vào bể, tay không được sờ loạn."

Dạ Kinh Đường cảm thấy Ngọc Hổ sắp nổ, cũng không tâm tư chấm mút, cánh tay đỡ lấy phía sau lưng, một cái tay khác xuyên qua đầu gối, ôm Ngọc Hổ trơn mượt lên, cố gắng duỗi cánh tay ra giữ một khoảng cách, để tránh thân thể đụng phải chỗ không nên đụng.

Chương 387 - Canh Cho Nữ Đế Tắm

Chương 387. Canh Cho Nữ Đế Tắm

Đại Ngụy Nữ Đế nằm trong tay, đường cong mông như là trứng gà bóc vỏ trắng nõn, tạo thành một đường vòng cung mê người dưới ánh nến.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường quy củ như thế, Nữ Đế miễn cưỡng cười nói:

"Ngươi sợ ta ngã xuống đất."

Dạ Kinh Đường mặc dù che mắt nhưng vẫn nhớ ký vị trí trong căn phòng nhỏ này, đi tới bên cạnh bể tắm ngồi xuống, cẩn thận từng li từng tí đặt mỹ nhân vào trong nước hồ ấm áp.

Xôn xao~

"Tình huống của ngươi không đúng, xác định không gọi Vương thái y tới xem một chút?"

Dạ Kinh Đường hỏi.

Đại Ngụy Nữ Đế ngâm trong nước ấm, biểu cảm hơi hòa hoãn mấy phần:

"Không cần. Ngươi ra ngoài đi."

Dạ Kinh Đường ngồi xổm ở thành bể tắm, cũng có thể cảm nhận được vẻ khô nóng trên người Ngọc Hổ.

Không gọi cung nữ lại không gọi thái y, hắn sao có thể yên tâm để Ngọc Hổ không rõ tình huống một mình chữa thương ở chỗ này, lập tức đứng dậy, đưa lưng về phía ao:

"Ta không nói lời nào. Ngươi điều trị thân thể, có vấn đề nói thẳng, đừng có ngạnh kháng."

Đại Ngụy Nữ Đế thấy Dạ Kinh Đường không đi ra, cũng không nhiều lời, dù sao có người ở bên cạnh chăm sóc thì ổn thỏa hơn một chút, nhắm mắt lại, bắt đầu điều trị.

Nhưng ngâm trong bồn tắm ở chỗ này, một nam nhân đứng ở bên cạnh, mặc dù bịt mắt đưa lưng về phía mình thì vẫn có chút...

Được rồi, coi như là phi tử như hoa như ngọc ở bên cạnh hầu hạ đi. Đại Ngụy Nữ Đế mở mắt ra, nhìn bóng lưng Dạ Kinh Đường, lại nhắm mắt lại, điều trị thân thể đồng thời trong lòng âm thầm châm chước.

Nàng mặc dù dự định để Dạ Kinh Đường thiên phú có một không hai đương thời, biết bí mật của mình, vào trong thiên hạ giúp nàng tìm kiếm Minh Long Đồ đã thất lạc.

Nhưng thân là đế vương, nàng cũng không có ngu ngốc đến nổi nghĩ là 'Bởi vì ta là hoàng đế, cho nên ngươi phải vô điều kiện làm việc cho ta'.

Cho dù là thần tử cũng phải cho bổng lộc, cẩn thận khống chế lòng người, xác nhận thần tử tuyệt đối trung thành mới cho quyền lợi và giao trách nhiệm tương xứng với độ trung thành.

Nhiệm vụ tuyệt mật liên quan đến sinh tử của đế vương như thế này, khi không có triệt để khiến cho người ta quy tâm, tùy ý làm chính là tự tìm phiền não cho mình.

Lỡ như Dạ Kinh Đường biết, sau đó quay đầu đi Bắc Lương đổi Vương tước, Đại Ngụy lập tức thiên hạ đại loạn, đâu cần phải

trung tâm như một với nàng?

Hắn nhìn như không ham quyền thế danh lợi, dưới tình huống như thế này mà cũng có thể bất động như núi, nhìn đúng là không giống đồ háo sắc, như vậy chẳng phải không có kẽ hở ... Đại Ngụy Nữ Đế cảm thấy mình nhãn lực độc ác, Dạ Kinh Đường không thể nào không ham sắc đẹp.

Nàng nghĩ nghĩ, hơi nâng tay lên, vung bọt nước lên, xối trên bánh bao nhỏ.

Rầm rầm ~

Sóng gợn lăn tăn.

Đại Ngụy Nữ Đế cẩn thận chú ý đến phản ứng của Dạ Kinh Đường, kết quả phát hiện Dạ Kinh Đường che mắt đứng bên cạnh bể tắm, bên tai giật giật, sau đó nghiêng đầu lộ ra nửa bên mặt, có chút không vui nói:

"Ngươi chữa thương, đừng làm những chuyện vớ vẩn như thế."

Ngữ khí vẫn rất hung.

Đại Ngụy Nữ Đế dừng động tác lại, ánh mắt ngưng lại:

"Dạ công tử, ngươi không biết điều như vậy, sau này làm việc trong kinh thành sẽ bị thiệt thòi."

"Nếu như ngươi khỏe lại, ta sẽ đi. Nếu như chưa thì tập trung chữa thương đi."

Đại Ngụy Nữ Đế cảm thấy tiểu tử này nếu không phải muội phu nàng mà là phi tử của nàng thì chắc chắn không đến ba ngày sẽ rơi vào lãnh cung, nàng không nói nữa, tập trung chữa thương.

Không nhìn thấy!

Một bên khác, thành tây.

Cơn mưa to đột nhiên ập tới kéo dài mấy khắc sau đó dần dần giảm nhỏ lại.

Cửa thành tây, ở gần Vân Ninh Hầu Phủ, vô số cấm quân vẫn nghiêm phòng tử thủ, nhưng đại nội cao thủ ở bên trong đó sau khi xác định không có tặc tử ẩn nấp thì đã từ bỏ điều tra đi tới bên ngoài vọng lâu nằm ở phía tây bắc hoàng thành.

Đông Phương Ly Nhân mặc áo mãng bào màu bạc, đứng ở trước cửa vọng lâu, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí sắc vô cùng tốt.

Chỉ huy ở bên trong vọng lâu một ngày, bây giờ một lần bắt được hơn hai mươi trọng phạm, có thể nói thu hoạch tương đối khá, điều tiếc nuối duy nhất chính là thân phận của Ô Vương thế tử đặc thù, phải do trọng thần Hình bộ bắt giữ, nàng không thể dẫn hộ vệ đi bắt.

Nhưng công lao của truyện này sẽ rơi vào trong tay của nữ vương gia nhìn thấu tất cả mọi chuyện như này, vụ án lớn như vậy, kể từ khi khai quốc đến nay vẫn chưa có mấy lần, bây giờ nàng lại giải quyết được, sau này hỏi Hộ Bộ lấy bạc cũng có lý có cứ, Ngự Sử ngôn quan cũng không thể nói này nói nọ kia, chỉ nghĩ thôi đã khiến cho người ta cảm thấy rất là thoải mái.

Đông Phương Ly Nhân lập được công lao lớn như thế, chắc chắn không thể để cho bộ hạ thất vọng, sau khi vừa mới kết thúc lùng bắt thì lập tức chuẩn bị khánh công khích lệ bộ hạ đã bôn ba suốt một ngày của mình.

Nhưng Đông Phương Ly Nhân đứng ở trước vọng lâu, nhìn đám người quay trở về nhưng phát hiện ra đường đường đại nhân công lao to nhất không có trở về, lập tức dò hỏi:

"Thương Tiệm Ly, Dạ Kinh Đường đi đâu?"

Thương Tiệm Ly có thể là sợ chuyện tự ý rời khỏi vị trí khiến cho Dạ Kinh Đường vất vả lắm mới lập được công lớn bị trách tội cho nên mới vội vàng lên tiếng giải thích:

"Dạ công tử có Tuyết Ưng tương trợ, tai mắt thông thiên, mới phát hiện động tĩnh ở bên Minh Ngọc Lâu quá lớn cho nên mới nhanh chóng chạy qua đó tiếp viện. Tướng ở bên ngoài có thể không nhận quân mệnh, Dạ công tử hẳn là phát hiện tình huống không thể không qua đó cho nên mới rời đội sớm."

Chương 388 - Ngọc Diện Phán Quan

Chương 388. Ngọc Diện Phán Quan

Đông Phương Ly Nhân biết chuyện Cừu Thiên Hợp hỗ trợ xuất lực, Dạ Kinh Đường không biết rõ tình hình chạy tới xem xét hợp tình hợp lí, đương nhiên sẽ không để ý, tiếp tục nói:

"Đại án lần này, ai nên cầm công đầu, hẳn là các ngươi cũng rõ. Sau này để Dạ Kinh Đường làm phó chỉ huy sứ ở Hắc Nha, các ngươi có ý kiến gì hay không?"

Phó chỉ huy sứ, đại khái địa vị ngang hàng với Đế Thính tóc trắng, có thể nói là lên chức với tốc độ ánh sáng.

Nhưng tất cả mọi người đang có mặt ở trong tổng bộ Hắc Nha chắc chắn sẽ không cho rằng là dựa vào quan hệ mới được, Dư Long mở miệng nói:

"Trong nha môn người có thể đánh có nhiều, người có thể tra án thì ít, người vừa có thể tra án vừa có thể đánh hiếm như phượng mao lân giác. Chỉ có Dạ công tử mới có thể, cho làm phụ tá chúng ta cảm thấy là đang bạc đãi hắn."

Hộ vệ của Thái hậu nương nương Dương Lan, hôm nay ra hiệp trợ bắt tặc tử, lúc này cười nói ra:

"Với tài năng của Dạ công tử, chắc chắn sẽ trở thành Đệ Thất Sát của Hắc Nha, Dư đại nhân cảm thấy nên gọi tên lóng là gì?"

Hắc Nha Lục Sát, ý là 'Lục đại sát tinh', ngoại hiệu lấy tên quỷ sai ở Địa Phủ để đặt tên, vốn là cái tên mang theo nghĩa xấu ở

trong giang hồ.

Nhưng bởi vì Lục Sát đều là nhân vật hung ác, chỉ sau một thời gian thì lại dần dần biến thành danh hiệu vinh dự.

Hắc Nha Lục Sát, mặc dù bản thân không thích xưng hô ở trong giang hồ như thế này, cũng sẽ không tự mình lấy xưng hô như vậy nhưng mà khi người khác gọi như vậy bọn họ cũng không có để ý.

Xà Long suy nghĩ một chút rồi nói:

"Địa Tạng Gia có, với thiên phú của Dạ công tử thì sợ là phải gọi là Diêm Vương."

Đông Phương Ly Nhân tâm tình không tệ, cũng lên tiếng nói đùa, sắc mặt trầm xuống, dữ dằn nói:

"Hắn là Diêm Vương, bản vương là cái gì?"

Mọi người suy nghĩ lại thì thấy cũng đúng, Hắc Nha Diêm Vương Gia, chắc chắn sẽ là của Tĩnh Vương điện hạ, để cho người khác làm thì không phải sẽ trở thành công cao chấn chủ hay sao.

Thương Tiệm Ly không thích cái tên lóng 'Quỷ Ảnh Vô Thường', nhưng khi lấy tên cho người khác thì hắn rất là hăng hái, nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi nói:

"Dạ công tử có thể tra án có thể xách đao, có thể nói văn võ song toàn, trong địa phủ, hình như chỉ có Văn Võ Phán Quan là phù hợp."

Dư Long hai mắt tỏa sáng, gật đầu nói:

"Đúng là như vậy. Bất quá phán quan đều có diện mạo hung thần ác sát, Dạ công tử tướng mạo..."

Dương Lan cười nói:

"Vậy thì gọi là Ngọc Diện Phán Quan, vừa khéo có thể phối hợp với danh hiệu trong giang hồ của Lục Sát."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy cái tên lóng này tương đối bá khí, gật đầu nói:

"Đi thả một chút phong thanh ở trên giang hồ, qua một thời gian ngắn nữa, người giang hồ lại làm ra một cái 'Vô Tình Mạnh Bà'. Tên lóng, thứ này một khi đã lan truyền ra thì có muốn bỏ cũng không bỏ được, Dạ Kinh Đường nếu như không thích thì cũng chỉ có thể nhìn mà thôi."

"Ha ha..."

Đông Phương Ly Nhân khích lệ đám người một lát, sau đó cho mọi người tan tầm đi tĩnh dưỡng, nàng thì trực tiếp từ trên tường thành trở về.

Hôm nay Tào công công chạy đến, cuối cùng tiến cung, chuyện này Đông Phương Ly Nhân đã nhận được tin tức, biết Tào công công không có khả năng gây ra sóng gió gì nhưng không biết cuối cùng tỷ tỷ sẽ giải quyết như thế nào.

Vì thế Đông Phương Ly Nhân sau khi tan việc, chuyện đầu tiên là đi tới Trường Nhạc Cung, chuẩn bị báo cáo công việc, tìm hiểu tình huống, thuận tiện xin thưởng cho đường đường đại nhân.

Đã vào đêm, Trường Nhạc Cung vẫn sáng rỡ, cung nữ mỗi người dựa theo chức vụ của mình mà đi đi lại lại trong đó.

Đông Phương Ly Nhân dẫn theo cung nữ, đi qua hành lang tới bên ngoài Thừa An Điện, thấy bên trong rất là yên tĩnh thì lập tức hỏi thăm cung nữ ở trong điện:

"Thánh thượng không ở trong đó sao?"

Cung nữ đi tới gần, hạ thấp người thi lễ:

"Chưa từng nhìn thấy Thánh thượng trở về, tiểu tỳ cũng không biết là có ở trong phòng ngủ hay không."

Đông Phương Ly Nhân biết tỷ tỷ võ nghệ tốt, đi tới đi lui sẽ không thông báo cho cung nữ, cung nữ cũng không dám tự tiện tiến vào phòng ngủ thiên tử, cho nên tự động đi tới ngoài cửa phòng ngủ phía đông, đưa tay gõ cửa:

Thùng thùng ——

Bên trong phòng ngủ, trong bồn tắm.

Đại Ngụy Nữ Đế thân thể trắng như tuyết đang nằm trong nước hồ ấm áp, nhắm mắt ngưng thần điều dưỡng khí tức, vẻ mặt đã tốt hơn lúc nãy một chút, nhưng trên mặt vẫn còn đỏ ửng.

Dạ Kinh Đường toàn thân rách tung toé, dùng vải bịt mắt, đứng chắp tay quay lưng về phía bể tắm, nhìn như một vị Phật Đà vô tình vô dục Xem mỹ nhân như là thây khô.

Hai người đang chìm trong yên lặng thì bên ngoài cung điện có động tĩnh:

"Thánh thượng có ở trong đó không?"

Dạ Kinh Đường nghe được giọng nói của Ngây Ngốc, lúc đầu cảm thấy không có gì nhưng sau khi suy nghĩ lại thì...

Mẹ nó!

Dạ Kinh Đường nhớ tới đại mỹ nhân đang trần trụi ở bên trong hồ, tưởng tượng ra cảnh Ngây Ngốc tức đến sắp nổ tung, rút đao chém hắn, vội vàng nghĩ đến chạy là thượng sách.

Chương 389 - Đoán Xem Là Ai?

Chương 389. Đoán Xem Là Ai?

Đại Ngụy Nữ Đế nằm trong nước hồ, mở mắt ra, thấy Ly Nhân chạy tới, trên mặt cũng có chút lúng túng nhưng khi nhìn thấy muội phu muốn chạy, vẫn mở miệng nói rằng:

"Không cho ngươi đi."

"Ừm? !"

Dạ Kinh Đường dừng động tác lại, quay đầu nhìn về phía đại mỹ nhân, che mắt, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc —— ngươi có ý gì?

Lúc này là lúc nào rồi?

Đại Ngụy Nữ Đế hoàn toàn không có ý muốn cho Dạ Kinh Đường trốn vào trong bể tắm tắm uyên ương:

"Thương thế của ta còn chưa ổn định, không thể bị Tĩnh Vương phát hiện, ngươi mà chạy thì chắc chắn nàng sẽ đi vào, ngươi ra ngoài giúp ta đuổi nàng đi đi."

?

Dạ Kinh Đường có chút im lặng:

"Ta đuổi như thế nào? Ta một nam nhân, xuất hiện ở trong phòng ngủ của Nữ Đế, chẳng lẽ ta nói là ta đi vào đây để tránh mưa?"

Đại Ngụy Nữ Đế nhún vai:

"Tĩnh Vương đang định đi vào, bây giờ ngươi đi ra ngoài cũng sẽ bị phát hiện. Thương thế của ta không thể bị Tĩnh Vương biết, hoặc là người nghĩ cách đi ra ngoài đuổi Tĩnh Vương đi, hoặc là chờ ở chỗ này đợi một lát nữa bị Tĩnh Vương loạn đao phân thây."

Dạ Kinh Đường chắc chắn không thể chờ ở chỗ này được, lập tức bước nhanh ra cổng, kéo mảnh vải che mắt xuống, tay vừa chạm vào cửa trượt, phía sau lại vang lên một giọng nói:

"Chờ một chút."

"Ừm?"

Dạ Kinh Đường vô thức ngoái nhìn! !

Ánh đèn trong phòng tắm rất yếu, đại mỹ nhân tư thái uyển chuyển đang ngâm mình ở trong hồ nước mông lung, lưng dựa vào đá bạch ngọc, nước không tới trước ngực.

Nước ở trong bể tắm cũng không sâu, mặc dù là tắm thuốc nhưng tầm nhìn gần như không có bị ảnh hưởng, mở ngán đút mờ nhạt, thứ đập vào mắt là đôi chân dài ở dưới đáy nước.

Bởi vì ngâm trong bồn tắm, tư thế của đại mỹ nhân tương đối tùy ý, chân trái khoác lên trên đùi phải, đứng ở trước cửa liếc mắt nhìn lại mặc dù chỉ nhìn thấy thân thể nở nang mà không nhìn thấy chỗ không nên nhìn, nhưng mà nói nếu không nhìn thấy gì cả thì cũng không đúng.

Dạ Kinh Đường con ngươi hơi co lại, hai cái bánh bao trắng nếu như nhìn sẽ bị móc con mắt trực tiếp đập vào trong thế giới của hắn mà không thể ngăn cản.

Tiếp tục nhìn lên nữa là vòng eo nhỏ bé, sau đó là bóng trắng hơi nổi ở trên mặt nước, đại mỹ nhân phản ứng rất nhanh dùng cánh tay ôm lấy che lại khiến cho hắn không thấy được quá nhiều.

Bốn mắt nhìn nhau một chút.

Con ngươi xinh đẹp của đại mỹ nhân trừng to mấy phần, dung nhan tuyệt sắc vốn tràn đầy hấp dẫn trong nháy mắt tỏa ra sức áp bách cực mạnh.

Sau đó hình như là nhớ ra cái gì đó cho nên nhanh chóng co hai chân lại trước người...

Dạ Kinh Đường đúng là hơi sửng sốt một chút sau khi kịp phản ứng lại thì nhanh chóng quay đầu lại, tay vịn cửa trượt, cảm thấy mình đã gây ra họa lớn, Thiên Vương lão tử tới hắn là cũng không cứu được hắn...

Sắc mặt Đại Ngụy Nữ Đế vốn đã đỏ ửng, bây giờ lại trở nên đỏ hơn lúc nãy nữa.

Tâm tính đế vương khiến cho nàng không có mất khống chế nhưng mà đôi lông mi dài vẫn rung động mấy lần, cố cắn răng lấy lại bình tĩnh nói:

"Ngươi đi ra ngoài đuổi Ly Nhân đi trước."

Dạ Kinh Đường đầu ông ông, muốn quên mất tất cả hình ảnh lúc nãy, hoặc là muốn tất cả chỉ là một giấc mộng để cứu vãn tất cả nhưng mà hiển nhiên chuyện này là không thể nào.

Nhưng mà nói thật ra thì hắn cũng không nhìn thấy cái gì cả, cùng lắm chỉ có thể nhìn thấy được một chút đường cong, nhưng mà chuyện này còn kinh khủng hơn là bắt cá hai tay, bắt cá hai tay ít nhất còn có thể giải quyết được nhưng mà bây giờ tình huống này cho dù đại mỹ nhân không diệt khẩu hắn thì Ngây Ngốc cũng phải lột hai lớp da của hắn...

Dạ Kinh Đường cố lấy lại bình tĩnh, dò hỏi:

"Vừa rồi ngươi muốn nói gì?"

"Ta quên."

Đại Ngụy Nữ Đế rất là thẳng thắn, nói thẳng ra tâm tư của mình.

Dạ Kinh Đường cũng không ngạc nhiên với chuyện này chút nào, nhanh chóng kéo cửa trượt ra, nhanh chân bước ra ngoài sau đó đóng lại...

Thùng thùng ~

Bên trong tẩm điện vàng son lộng lẫy, Đông Phương Ly Nhân gõ nhẹ cửa phòng, chờ đợi một hồi nhưng không thấy bên trong có động tĩnh gì cho nên mới đẩy cửa phòng ngủ ra.

Kít ~~

Ngoài cửa sổ màn mưa tí tách tí tách, đèn cung đình dưới mái cong tản mát ra ánh sáng mờ nhẹ, chiếu sáng gian ngoài lịch sự tao nhã, từng cơn gió nhẹ cuốn vào, rèm châu bích ngọc trong phòng khẽ lay động.

Trong phòng rất yên tĩnh, không có một ai.

Đông Phương Ly Nhân Đi vào bên trong, vốn muốn gọi một tiếng "Thánh thượng?"

Kết quả vừa bước vào cửa, cửa phòng sau lưng bị người ta đóng lại sau đó hai cánh tay từ phía sau lưng nhô ra, che mắt.

Đông Phương Ly Nhân thay đổi sắc mặt, còn tưởng rằng tẩm cung của Nữ Đế bị tặc tử mai phục, nhưng làm gì có ai phục kích như vậy?

Đông Phương Ly Nhân bỗng nhiên ngẩn ra tại chỗ, vốn cho rằng là tỷ tỷ đang đùa, nhưng cảm giác từ đôi bàn tay này rõ ràng là của nam tử hơn nữa còn rất là quen.

"Đoán xem ta là ai?"

Một giọng nói nam tử trầm thấp dịu dàng vang lên bên tai.

Dạ Kinh Đường? Đông Phương Ly Nhân hơi sững sờ, rõ ràng có chút kinh hỉ, nhưng cũng nhanh chóng nhận ra ở đây là chỗ nào.

Chương 390 - Dùng Mỹ Nam Kế

Chương 390. Dùng Mỹ Nam Kế

Đông, trong phòng ngủ vang lên một tiếng vang rất nhỏ.

Đông Phương Ly Nhân động tác cực kì mau lẹ, kéo hai tay đang bịt kín đôi mắt của mình ra, quay người túm lấy vạt áo của nam tử trực tiếp nhận nam tử tuấn mỹ phi phàm trước mặt lên trên cửa, ánh mắt hung dữ hỏi:

"Tại sao ngươi lại có mặt ở chỗ này? !"

Trong lúc nói chuyện nàng quan sát tỉ mỉ, phát hiện ra tóc tai Dạ Kinh Đường bù xù, quan bào cho hắn hôm nay cũng rách tung toé, rõ ràng trải qua một trận huyết chiến, vì thế Đông Phương Ly Nhân giảm lực tay lại, lại hỏi:

"Ngươi bị thương rồi?"

Dạ Kinh Đường bị nhấn trên cửa, cũng không có phản kháng, trong mắt có ý cười:

"Vừa rồi đi tìm Cừu Thiên Hợp, phát hiện Tào công công giết vào cung, sợ xảy ra chuyện chạy tới hỗ trợ, đánh mấy chiêu với Tào công công, không sao cả."

Đông Phương Ly Nhân giật mình, nhưng mà suy nghĩ lại một hồi thì lại nghi ngờ hỏi:

"Bản vương hỏi ngươi tại sao lại có mặt ở chỗ này? Ngươi có biết đây là chỗ nào hay không?"

Dạ Kinh Đường đương nhiên là biết đây là phòng ngủ của đại

mỹ nhân, vì không muốn cho Ngây Ngốc phát hiện ra thương thế của đại mỹ nhân cho nên hắn chỉ có thể bịa đại một lý do trả lời:

"Ta động khí, cần điều trị một chút, Thái Cực Điện cách chỗ này gần, thuận đường đến Minh Long Đàm ngồi xuống. Vừa mới phát hiện điện hạ tới, lặng lẽ tới cho điện hạ niềm vui bất ngờ."

Đông Phương Ly Nhân bán tín bán nghi với lời giải thích này, nghiêm túc nói:

"Đây là phòng ngủ của thánh thượng, lần trước không phải cung nữ đã nói với ngươi là không thể tùy tiện đi vào hay sao?"

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Ta thấy chỗ này không có ai, điện hạ lại đi vào trong này cho nên tưởng rằng đây là nơi ở của điện hạ ở trong cung!"

"Nơi ở của bản vương thì ngươi có thể vụng trộm đi vào hay sao?"

Đông Phương Ly Nhân lạnh nhạt hừ một tiếng, cũng không có tiếp tục trách cứ đường đường đại nhân, trong lòng tò mò không biết tung tích của tỷ tỷ, quay người đi vào sau bình phong, muốn vào trong phòng tắm kiểm tra.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này trong lòng thầm nói không ổn —— Ngây Ngốc kéo cửa phòng tắm ra, phát hiện Ngọc Hổ trần truồng nằm trong bồn tắm, bên cạnh còn có váy đỏ và quần lót tình thú, sợ lại cho dù hắn có nhảy vào trong Thanh Giang cũng không thể nào giải thích rõ được!

Dạ Kinh Đường nghĩ lại, nhanh chóng đưa tay kéo Ngây Ngốc lại.

Cổ tay Đông Phương Ly Nhân bị nắm chặt, thân hình dừng lại, đưa mắt nhìn lại hỏi:

"Ngươi làm cái gì đó?"

Nhìn thấy khuôn mặt Dạ Kinh Đường, biểu cảm trên mặt của nàng hơi ngẩn ngơ.

Ngoài cửa sổ mưa phùn sàn sạt, công tử khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, cặp mắt sáng ngời có thần, mang theo vài phần nhu tình không thể miêu tả, đang nhìn nàng chằm chằm.

Ánh mắt đó giống như là đang nhìn một nó hoa đẹp đẽ mà mình cực kỳ yêu thương, muốn tới gần nhưng sợ mình đường đột không cẩn thận làm tổn thương vẻ đẹp ở trước mắt.

Đông Phương Ly Nhân là người mới biết yêu, gần đây Xem một ít tiểu thuyết để bù lại tri thức, nhưng mà cuối cùng bộ dạng vẫn không được tự nhiên giống như là một vị tiểu thư đài cát chưa bao giờ ra khỏi cửa.

Nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt này, Đông Phương Ly Nhân vẫn lập tức hiểu ý —— hắn thích bản vương. Thân thể Đông Phương Ly Nhân hơi cứng lại, đôi mắt vốn tràn đầy uy nghi khí khái hào hùng hiện ra chút luống cuống, trên gương mặt trắng noãn như ngọc cũng trở nên đỏ, đôi môi đỏ khẽ mở nhưng không nói nên lời.

Dạ Kinh Đường nắm cổ tay, kéo nữ vương gia dáng người cao gầy đến trước mặt, bốn mắt nhìn nhau, giọng điệu nhu hòa:

"Lần trước ở Xán Dương Trì, không cẩn thận nhìn thấy điện hạ, điện hạ bỏ qua chuyện cũ, để cho ta giúp Hắc Nha phá án trả nợ. Qua một thời gian, cũng lập được một chút công lao, không biết điện hạ hài lòng hay không?"

Đông Phương Ly Nhân Bị kéo tới gần, vòng ngực căng tròn cách ngực của Dạ Kinh Đường không đến hai thốn, không thể không ngửa mặt lên nhìn đôi mắt của nam tử trước mặt.

Lời nói dịu dàng lọt vào tai, Đông Phương Ly Nhân toàn thân căng cứng, cố hết sức duy trì dáng vẻ nữ vương gia lãnh khốc, nhưng lông mi có chút rung động, trong lòng luôn cuốn, nói:

"Ừm, bản vương rất hài lòng, sau này không ngừng cố gắng, sao ngươi đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

Dạ Kinh Đường ánh mắt nhu hòa, nhìn dung nhan xinh đẹp gần trong gang tấc:

"Cũng không có gì, chỉ là muốn hỏi một chút. Điện hạ hài lòng, định thưởng gì cho ta?"

Ban thưởng?

Lúc đầu Đông Phương Ly Nhân dự định đòi thưởng cho Dạ Kinh Đường, nhưng với không khí bây giờ nói chuyện này có vẻ không đúng lắm.

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy Dạ Kinh Đường mỗi phần thưởng không có liên quan tới danh lợi mà là loại chuyện giữa nam nữ. Đông Phương Ly Nhân chần chờ, thăm dò:

"Ngươi muốn ban thưởng cái gì?"

Dạ Kinh Đường thần thần bí bí cười, lôi kéo Ngây Ngốc đi đến cửa sổ.

Đông Phương Ly Nhân hơi mờ mịt, nhưng mà vẫn đi theo đến hồ nhỏ trên sân thượng.

Mà bên cạnh, đường đường đại nhân có chút bá đạo đưa tay kéo, ôm eo nàng, phi thân nhảy ra khỏi sân thượng, lăng không mà đi, tiến về bên kia Minh Long Đàm.

Chương 391 - Dùng Mỹ Nam Kế 2

Chương 391. Dùng Mỹ Nam Kế 2

Đạp đạp ~

Hiệp khách mỹ nhân, bay dưới ánh trăng, vốn nên là cảnh tượng phi thường lãng mạn.

Nhưng bên ngoài lại mưa to!

Đông Phương Ly Nhân không kịp đề phòng bị ôm ra ngoài, hạt mưa chạm mặt, tức giận đến ngay cả chuyện bị nam nhân ôm đều quên, đưa tay nện vào ngực Dạ Kinh Đường:

"Ngươi làm cái gì? Trời mưa lớn như vậy, ngươi không thể đi cửa chính?"

Dạ Kinh Đường cũng cảm thấy trời mưa rất sát phong cảnh, nhưng hắn không có cách, cưỡng chế làm ra vẻ tiêu dao hiệp khách, chuồn chuồn lướt nước lên xuống trên mặt hồ, dùng tay áo tàn khuyết không đầy đủ che gió che mưa cho Ngây Ngốc trong ngực:

"Không sao, ta che cho ngươi."

Đông Phương Ly Nhân bị bạn trai lãng mạn nhưng thật chất là đầu óc không được bình thường này làm cho tức giận không nhẹ, thầm nghĩ nếu như còn giãy giụa nữa thì 2 người sẽ phải rơi vào trong hồ nước cho nên chị có thể vùi đầu vào trong ngực của Dạ Kinh Đường tránh nước mưa, bực tức nói:

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Ta không biết nha!

Dạ Kinh Đường ôm Ngây Ngốc dáng người cực tốt, lên xuống xuống trên mặt hồ, nhanh chóng xuyên qua Minh Long Đàm, cũng không dừng lại mà nhặt lấy một cây dù hoa đã được hong khô ở trong phòng của cung nhân, che dù nhảy lên cung các.

Đông Phương Ly Nhân bị ôm eo nhỏ, lên lên xuống xuống trên cung thành, có dù che mưa che chắn cũng đỡ hơn một chút nhưng mà trong lòng vẫn rất là tức giận, giương mắt lạnh lùng nhìn Dạ đại công tử:

"Ngươi định đi chỗ nào? Bắt bản vương rời cung?"

Dạ Kinh Đường cũng không biết mình muốn đi đâu, giả vờ ra vẻ mặt thần thần bí bí muốn cho Ngây Ngốc kinh ngạc, qua lại trên cung các.

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy thì trong lòng cũng có chút hứng thú muốn xem thử xem rốt cuộc là Dạ Kinh Đường muốn dẫn nàng đi xem cái gì, cho nên cũng không nói gì thêm nữa.

Bởi vì bị ôm bay không thể giữ vững được cân bằng cho nên nàng khoát tay lên trên vai của Dạ Kinh Đường, đưa mắt nhìn quanh cung thành.

Dạ Kinh Đường biểu cảm lạnh lùng bất phàm, trong lòng thì hoảng muốn chết.

Vừa rồi đánh ngã Tào công công, sau đó bởi vì sợ Cừu Thiên Hợp nổi điên trên Minh Long Lâu, khiến cho mấy người Lạc nữ hiệp chấn kinh, cho nên mới ra lệnh cho Chim Chim về trước bảo đảm bình an.

Không có Chim Chim tương trợ, Dạ Kinh Đường cũng không

biết được xung quanh có gì đặc biệt, có thể giải thích cho việc hắn đội mưa ôm Ngây Ngốc chạy đến đây.

Nhìn quanh một lát, sau đó Dạ Kinh Đường phát hiện bên ngoài cung thành có ánh đèn đuốc trùng thiên, trong lòng khẽ động, vội vàng lao vùn vụt ra khỏi Trường Nhạc Cung, đi tới tường cung ngoài hoàng thành.

Đạp ~

Hai bóng người ôm ấp nhau che chung một cây dù rơi xuống cửa Chu Tước Môn.

Ngoài cửa thành là một đường phố rộng chừng bốn mươi trượng, cũng là con đường trung tâm của Vân An Thành, từ đây có thể nhìn thấy cửa nam của kinh thành, hai bên đường phố là ánh đèn sáng chói, nhìn qua màn mưa thì cảnh sắc cực kỳ đẹp đẽ.

Đông Phương Ly Nhân đứng ở trên đỉnh cửa thành lâu, nhìn Vân An phồn hoa trong mưa đêm, trong mắt hiện ra mấy phần kinh diễm, đứng dưới dù đưa mắt nhìn ra xa:

"Ngươi cũng biết tìm chỗ lắm."

Dạ Kinh Đường lúc đầu chỉ tùy tiện tìm một chỗ, nhưng đứng trên hoàng thành, nhìn xa ra toàn bộ kinh thành, cảm giác trong thiên hạ này ngoài ta ra thì còn ai nữa khiến cho người ta cảm thấy rất là hăng hái.

Dạ Kinh Đường che dù cho Ngây Ngốc, nghiêng đầu nhìn về phía xinh đẹp động lòng người bên cạnh mình, cười nói:

"Thích không?"

Đông Phương Ly Nhân gật đầu, đang muốn nói chuyện thì lại phát hiện ra Dạ Kinh Đường vẫn còn đang ôm eo của nàng, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Dạ Kinh Đường nhanh chóng buông tay ra, đổi thành 4 thế đứng chắp tay.

Lúc này nàng mới hài lòng nhìn cảnh đêm Vân An:

"Phong cảnh cũng không tệ. Ngươi dẫn bản vương tới đây là muốn làm cái gì?"

Dạ Kinh Đường cũng không muốn làm chuyện xấu hổ gì đó với Ngây Ngốc, chỉ là không muốn Ngây Ngốc lo lắng khi nhìn thấy dáng vẻ nửa chết nửa sống của Ngọc Hổ mà thôi, hắn suy tính một hồi rồi nói:

"Điện hạ ngắm cảnh với ta một chút, coi như đó là phần thưởng dành cho ta có được hay không?"

?

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy nói như vậy rất là ám muội, có chút mạo phạm nhưng nàng lại không tức giận một chút nào.

Dù sao xem công danh lợi lộc như giày rách, chỉ mong đổi lấy một tiếng cười của giai nhân, nam nhân ngu như vậy, có cô gái nào ghét hắn cho được.

Đông Phương Ly Nhân nháy nháy mắt, không có từ chối, nhưng mà vẫn nói:

"Nể tình về việc cái sắc lang nhà ngươi lần này lập công lớn cho nên bản vương không tính toán những tiểu tiết này với ngươi. Bản vương thưởng phạt phân minh, thứ nên cho ngươi mà ngươi không lấy thì vẫn sẽ cho ngươi, kể từ ngày mai trở đi thì ngươi chính là phó chỉ huy sứ Hắc Nha, hưởng đãi ngộ võ chức chính tứ phẩm!"

Dạ Kinh Đường có chút chần chờ:

"Ta làm việc vẫn được, nhưng không biết làm quan."

"Cho ngươi một thân phận chính thức mà thôi, cũng không phải là muốn cho ngươi ngồi ở nha môn quản lý người khác, có chuyện thì ngươi đi làm còn không có chuyện thì ngươi ăn lương rồi làm việc cũng được, bản vương cũng sẽ không trách phạt ngươi."

Chương 392 - Ta Bảo Ngươi Thôi Là Ngươi Cũng Dừng?

Chương 392. Ta Bảo Ngươi Thôi Là Ngươi Cũng Dừng?

"Vậy là tốt rồi."

Đông Phương Ly Nhân 'Hừ' một tiếng lạnh nhạt, vì không để cho nước mưa dính vào áo mãng bào, nàng dựa sát vào người Dạ Kinh Đường, yên tĩnh nhìn cảnh đêm Vân An.

Dạ Kinh Đường cảm thấy nếu chỉ đứng như vậy thôi thì có chúng không đủ, sau đó đưa dù cho Ngây Ngốc, hai tay khép lại, đưa lên miệng thổi một bài:

"Ô ô ô ~~ "

Làn điệu đại mạc vang lên, Đông Phương Ly Nhân ánh mắt khẽ động, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như Lạc Ngưng.

Đông Phương Ly Nhân che dù cho Dạ Kinh Đường, con ngươi sáng lấp lánh lắng nghe một lát, sau đó cũng hát theo:

"Ừm hừ hừ..."

Mặc dù Đông Phương Ly Nhân bình thường nói chuyện rất bá khí, giọng ngự tỷ, lại cao lãnh, nhưng hát điệu hát dân gian lại cực kỳ êm ái êm tai.

Dạ Kinh Đường dừng thổi, đảo mắt nhìn về phía nữ vương gia toàn thân quý khí bên cạnh:

"Điện hạ cũng biết khúc nhạc này?"

Đông Phương Ly Nhân trong mắt hiện ra vẻ kiêu ngạo:

"Bản vương cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, điệu hát dân gian Sa Châu người người đều biết, ngươi muốn lừa gạt bản vương?"

Dạ Kinh Đường cười, không còn múa rìu qua mắt thợ, đứng chắp tay chăm chú nhìn Ngây Ngốc hát điệu hát dân gian.

"Ừm hừ hừ ~~ "

Mưa to đổ vào cổng thành nguy nga, vô số đèn cung đình chập chờn dưới mái cong.

Nam nữ trẻ tuổi dung mạo tuyệt thế đứng ở đỉnh cao nhất cửa thành lâu, tựa sát vào nhau dưới dù hoa.

Hạt mưa rơi vào mặt dù, tạo thành màn mưa xung quanh hai người, giọng ngâm uyển chuyển của nữ tử từ vọng ra, tiêu tán trong màn mưa, toàn bộ thế giới tựa như chỉ còn lại hai người đang đứng dựa vào nhau.

Nữ tử ngắm nhìn khói lửa toàn thành, mà nam tử thì nhìn nữ tử không chuyển mắt.

Đông Phương Ly Nhân hát trong chốc lát, phát hiện Dạ Kinh Đường vẫn luôn nhìn nàng thì không tự chủ được mà đứng thẳng lên một chút sau đó sắc mặt cũng dần dần trở nên đỏ lên.

Mặc dù nàng không muốn thừa nhận nhưng tình cảnh của 2 người bây giờ giống như là nam nữ đang lén lút hẹn hò.

Từ tiểu thuyết thì đợi lúc nữa cái tên sắc phôi này sẽ đến ôm bản vương hôn môi vươn đầu lưỡi, còn đưa bàn tay vào trong quần áo để sờ mó ngực của bản vương.

Đông Phương Ly Nhân gần đây bù lại kiến thức, còn biết được

quá trình hẹn hò của cô nam quả nữ, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Dạ Kinh Đường, cũng không biết là đang đề phòng hay là đang chờ đợi.

Dạ Kinh Đường cảm thấy hẳn là Ngây Ngốc nghĩ sai, nếu là bình thường thì ngắm cảnh ở chỗ này không có vấn đề gì, nhưng Ngọc Hổ thương thế chưa lành, một người ngâm trong bồn tắm xảy ra chuyện thì phiền toái.

Cho nên bầu không khí rõ ràng không có tô đậm đúng chỗ, Dạ Kinh Đường vẫn giơ tay lên, vòng qua sau lưng Ngây Ngốc, động tác như là muốn ôm.

Quả là thế! Đông Phương Ly Nhân phát hiện Dạ Kinh Đường làm đúng theo quá trình thật, vội vàng dừng ngâm nga, ánh mắt cảnh giác nói:

"Sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi."

Dạ Kinh Đường khẽ cười một tiếng nói:

"Được, ta đưa điện hạ về vương phủ."

Nói xong ôm eo Ngây Ngốc, mũi chân điểm nhẹ nhảy xuống cửa thành, đi thẳng về Minh Ngọc Lâu cách hoàng cung cũng không xa.

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy Dạ Kinh Đường đang bẫy nàng, cho nên ven đường rất là cẩn thận, vẫn luôn chú ý xem tay của Dạ Kinh Đường có sờ loạn hay không.

Kết quả Dạ Kinh Đường rất quân tử, trừ ôm che gió che mưa ra thì cũng chưa từng làm chuyện gì quá đáng, chỉ trong chốc lát đã đi tới con đường chính dẫn tới vương phủ, từ ngoài tường rào nhảy qua, đi tới hậu hoa viên dưới Minh Ngọc Lâu.

Đạp ~

Hai người đáp xuống đất, Dạ Kinh Đường buông lỏng tay ra:

"Điện hạ, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai ta sẽ tới bái phỏng."

"Hử?"

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường định rời đi thật thì có chút bối rối, đoán chừng là nàng đang nghĩ —— bản vương mặc dù không có để ngươi được như ý, nhưng sao ngươi lại không dựa theo quá trình?

Lại muốn nhanh chóng trở về như vậy?

Trong sách cũng không có viết như vậy, những lời này lại không thể nói rõ ra được, Đông Phương Ly Nhân hơi sửa sang lại vạt áo, dò xét Dạ Kinh Đường:

"Quần áo ngươi rách, đi lên ngồi một chút, bản vương tìm một bộ quần áo lành lặn cho ngươi mặc."

Dạ Kinh Đường xem tạp thư nhiều năm, biết nói như vậy có ý gì, bây giờ mà đi lên thì nói không chừng sẽ xảy ra chút chuyện gì đó.

Nhưng mà trong cung còn có một Ngọc Hổ nửa chết nửa sống, rời khỏi đó lâu đúng là không ổn, chỉ có thể từ chối:

"Không sao, ta về thay một bộ khác cũng được, điện hạ nghỉ ngơi sớm đi."

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường khăng khăng muốn đi, đêm hôm khuya khoắt nàng cũng không tiện kéo hắn vào trong phòng của mình.

Nàng cũng không nói nhiều nữa, làm ra dáng vẻ nữ vương gia ung dung không vội lãnh khốc, quay người đi vào cửa lớn Minh

Ngọc Lâu.

Trước khi đi vào cửa, Đông Phương Ly Nhân lại quay đầu nhìn —— Dạ Kinh Đường đã rời đi, dần dần biến mất trong màn mưa.

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, trong lòng cảm thấy là lạ, có chút mất mát.

Đứng ở cửa ra vào thật lâu, cho đến bóng dáng của Dạ Kinh Đường biến mất ở trong màn đêm, xác định sẽ không chơi chiêu hồi mã thương mang tới một kinh hỉ cho nàng, Đông Phương Ly Nhân mới khẽ thở dài, rầu rĩ không vui đi về phía cầu thang.

Nhưng mà đi được mấy bước, Đông Phương Ly Nhân lại dừng lại, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, có phải là bản vương đã quên gì đó rồi hay không, Thái hậu!

Đông Phương Ly Nhân khẽ vỗ trán, nhớ tới địa đạo đào trong Phúc Thọ Cung, Thái hậu nương nương không thể nào ở đó đó, hôm nay nàng lại quá bận, ném Thái hậu nương nương tới ngự hoa viên tự đi dạo.

Nói làm xong việc sẽ đi tìm Thái hậu nương nương, bị Dạ Kinh Đường quấy rầy một cái, quên hết.

Bây giờ cũng đã về nhà rồi, nếu còn vào cung thì quá rườm rà, Thái hậu nương nương biết hôm nay nàng bận, phát hiện nàng không đến hẳn cũng phải biết tự mình về Thừa An Điện nghỉ ngơi.

Đông Phương Ly Nhân ngẫm lại một hồi rồi ném mẫu hậu sang một bên, đi lên cầu thang, tiếp tục suy nghĩ vậy ánh mắt 'Thích một người không giấu được' của Dạ Kinh Đường lúc nãy...

Hừ, dám thầm mến bản vương, coi là bản vương nhìn không ra? Không so đo với ngươi mà thôi...

Chương 393 - Quay Trở Lại Tẩm Cung Của Hoàng Đế

Chương 393. Quay Trở Lại Tẩm Cung Của Hoàng Đế

Gan to bằng trời!

Sa sa sa ~~

Mưa rơi mái cong, đèn cung đình giữa hành lang hơi chập chờn.

Thái hậu nương nương mặc váy phượng đỏ sậm, ngồi trên một bộ liễn khắc hoa, cầm sách vở trong tay, lấy tay áo che khuất tên sách, mắt hạnh sáng lấp lánh chăm chú đọc, giống như Thái hậu buông rèm chấp chính đang phê duyệt tấu chương.

Hồng Ngọc dung mạo không tầm thường, đi trước bộ liễn, tay cầm đèn cung đình chiếu sáng cho Thái hậu nương nương, nhỏ giọng lầm bầm:

"Địa đạo ở Thiên Điện đã đào xong, ta nghe công tượng nói có thể trực tiếp chạy đến Tĩnh Vương Phủ, tiếp tục đi còn có thể chạy đến Văn Đức Kiều."

Thái hậu nương nương rất để ý chuyện này, dặn dò:

"Nói với người của công bộ, đừng phong kín, giữ đoạn đến Tĩnh Vương Phủ lại, sau này ban đêm bản cung không có chuyện gì thì có thể xuất cung đi dạo, đi địa đạo an toàn."

Hồng Ngọc vội vàng lắc đầu:

"Địa đạo sâu như vậy, còn có chuột, ta và Thái hậu nương nương đi, sợ là đi được nửa đường sẽ sợ khóc."

"Trước lạ sau quen, lần trước bản cung là lần đầu tiên, chắc chắn nơm nớp lo sợ. Bây giờ hiểu rõ, có gì phải sợ!"

Trong lúc nói chuyện phiếm, nghi trượng về tới Trường Nhạc Cung.

Tẩm cung của Thái hậu toàn là công tượng, ô yên chướng khí, ban đêm Thái hậu nương nương không thể ở, mà trong thành cung cũng không có phi tử khác, chỉ một Nữ Đế, nàng tá túc hai ngày chắc chắn là ngủ với Nữ Đế.

Đi vào Thừa An Điện, bên trong ngoại trừ cung nữ thì không có người nào nữa, hỏi thăm mới biết Nữ Đế không biết đi đâu, Ly Nhân vừa mới trở về, nhưng lại bị Dạ Kinh Đường bắt đi ra khỏi cung.

Thái hậu nương nương có chút bất đắc dĩ đối với chuyện này, nhưng mà đã quen vườn không nhà trống, cũng không đợi, rửa mặt xong thì đổi váy ngủ mỏng, tự mình bò lên long sàng.

Ngoài cửa sổ mưa phùn sàn sạt, lặng ngắt như tờ, trong phòng ngủ ánh đèn như đậu.

Thái hậu nương nương xưa nay không có thói quen ngủ sớm, nằm ở trên giường cũng ngủ không được, trong lúc rảnh rỗi, nằm trên long sàng xa hoa, đưa lưng về phía ánh đèn tiếp tục nghiên cứu Diễm Hậu Bí Sử trong tay.

Cuốn sách này viết bí sự cung đình, bên trong còn có tình tiết thế tử thụ thương, Thái hậu nương nương trộm cầm Dục Hỏa Đồ trân tàng trong cung trị thương cho tình lang.

Trong sách viết rất tốt, nói cái gì mà Dục Hỏa Đồ ảnh hưởng nhân chi 'Tinh', bởi vì Dục Hỏa Đồ quá lợi hại, dẫn đến tinh huyết

lên não, làm cho Thái hậu nương nương le lưỡi.

Nhưng Thái hậu nương nương nhìn cảm thấy viết không đúng, nàng luyện Dục Hỏa Đồ, biết đồ này hoàn toàn không khiến cho người ta thú tính đại phát.

Có ảnh hưởng cũng là khiến cho người ta giống như bệnh nặng mới khỏi, bởi vì một giọt tinh trùng mười giọt máu, khôi phục thương thế tiêu hao một lượng lớn nhân chi tinh huyết, sẽ thích ngủ không còn chút sức lực nào, suy yếu một thời gian, cần ăn nhiều đồ bổ bổ dưỡng cơ thể, muốn chà đạp cô nương cũng hữu tâm vô lực.

Hơn nữa loại chuyện đó sao lại le lưỡi đâu, Thái hậu nương nương sắc mặt đỏ lên, nhìn thấy đoạn này, nhớ tới Dạ Kinh Đường thiên phú lợi hại như vậy, hẳn là sẽ cảm thấy hứng thú với Dục Hỏa Đồ.

Nhưng mà Dục Hỏa Đồ là đại cơ duyên được lão gia ban cho, cũng là biến số duy nhất có thể thay đổi cuộc đời nàng, đối với nàng thì rất trân quý.

Nếu như Nữ Đế nhu cầu cấp bách, phái người tìm kiếm khắp nơi, nàng xoắn xuýt nửa ngày, cuối cùng vẫn sẽ giao cho triều đình.

Nhưng Nữ Đế thủ đoạn cường ngạnh, mang tới cho người ta cảm giác không gì làm không được, chưa từng biểu hiện nhu cầu cấp bách những thứ quái lực loạn thần này, ở lâu trong đại nội an toàn hơn, tiểu bảo bối này, nàng có thể giữ lại thì đương nhiên phải giữ.

Mà Dạ Kinh Đường là người ở ngoài cung, trước kia đại nội môn thần đều không cho phép luyện đồ này, nàng tự làm chủ cho, không chừng sẽ gây ra rắc rối lớn cho Nữ Đế.

Suy nghĩ lung tung một lát sau, Thái hậu nương nương ném tạp niệm sang một bên, tiếp tục thưởng thức tình tiết Thái hậu bị tao đạp, đang dần vào giai cảnh thì chợt nghe bên ngoài giường vang lên tiếng rèm châu bị đẩy ra.

Xôn xao~

Dạ Kinh Đường từ Minh Ngọc Lâu đi ra, đi Hắc Nha tìm một tấm áo choàng, trên đường nhìn thấy Cừu Thiên Hợp chữa thương ở Hắc Nha, không có trở ngại, trực tiếp quay trở về cung thành.

Bóng đêm dần dần sâu, mưa to biến thành mưa nhỏ, bên trong cung thành dần dần yên tĩnh lại.

Dạ Kinh Đường mặc một bộ áo bào đen, bên hông đeo bội đao, dựa vào lệnh bài tự do xuất nhập cung đình, quen thuộc đi vào trong Trường Nhạc Cung.

Thời gian rời đi cũng không tính quá lâu, Thừa An Điện thay đổi không lớn, trong phòng ngủ vẫn yên tĩnh như cũ, không có động tĩnh gì.

Dạ Kinh Đường vây quanh Minh Long Đàm, như chuồn chuồn lướt nước vượt qua mặt hồ, rơi vào trên sân thượng, sau đó tiến vào gian ngoài phòng ngủ, nhìn về phía long sàng trong phòng.

Trong phòng có rèm châu bích ngọc che chắn, có thể nhìn thấy ánh đèn lóe lên bên ngoài giường bát bộ, có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều, nhưng bởi vì góc độ, từ gian ngoài không thể nào nhìn thấy tình huống cụ thể trên giường.

Đã ra tới?

Dạ Kinh Đường ở phòng ngủ Nữ Đế, chắc chắn không ngờ được là trên giường còn có người ngoài, thấy ánh đèn lóe lên dường như không ngủ, chậm rãi đi vào phòng trong, đưa tay vén rèm châu lên dò xét.

Chương 394 - Bịt Miệng Thái Hậu

Chương 394. Bịt Miệng Thái Hậu

Xôn xao~

Rèm Bích ngọc đẩy ra, chỉ có thể nhìn thấy ngoài giường, chăn mỏng đã mở ra, một mái tóc đen dài trải trên gối đầu.

Dạ Kinh Đường đang muốn thăm dò thì phát hiện dưới chăn mỏng, nữ tử ngủ ở trên giường trở mình, ngoái nhìn về phía hắn, lộ ra gương mặt thục mỹ quốc sắc thiên hương với đôi mắt to sáng như sao trời.

Một tiếng sấm vang lên trong đầu hai người.

Trong nháy mắt, trong phòng ngủ trở nên tĩnh mịch, ngay cả đế đèn cũng dường như ngưng kết trong nháy mắt.

Dạ Kinh Đường biểu cảm cứng đờ, mặc dù đối phương mặc váy ngủ rộng rãi, búi tóc cũng mở ra, không có trang điểm nhưng đôi mắt hạnh và miệng nhỏ hồng nhuận với tư thái châu tròn ngọc sáng này vẫn đủ để cho hắn nhận ra thân phận của đối phương!

Đưa mắt nhìn nhau, Dạ Kinh Đường có thể nhìn thấy đáy mắt Thái hậu nương nương hiện lên vẻ ngoài ý muốn, sau đó trừng lớn mắt hạnh, môi đỏ khẽ nhếch, dùng chăn mỏng che lại người, biểu cảm chuyển thành kinh hoảng, mắt thấy là sắp phát ra một tiếng thét mặc kim liệt thạch, đủ để vang vọng Trường Nhạc Cung.

Dạ Kinh Đường thầm nói không ổn, lách mình vọt tới giường bát bộ, bưng kín môi đỏ sắp rít gào.

"Ô ô ô —— Thái hậu nương nương bị nam tử cao lớn nhào tới bịt miệng lại, chỉ phát ra vài tiếng trong họng, ánh mắt càng thêm kinh sợ, đưa tay đẩy cánh tay Dạ Kinh Đường, còn muốn dùng sách trong tay đập, làm ra động tĩnh nhắc nhở Hồng Ngọc."

Động tác quá lớn khiến cho váy ngủ vốn cực kỳ rộng rãi rối vời.

Dạ Kinh Đường trong lòng gấp gáp, đề phòng kinh động cung nữ phía ngoài, chỉ có thể dùng thủ pháp học được từ Ngưng Nhi điểm hai lần lên ngực Thái hậu nương nương.

Thùng thùng ~

"Ô!"

Thái hậu nương nương lập tức tứ chi xụi lơ, không có khí lực, cảm giác hôn mê ập tới, con ngươi lại trừng lớn một chút, đáy mắt hiện lên bất lực và bi phẫn tuyệt vọng, trước khi mất đi thần chí, ý sau cùng trong đáy mắt chính là —— tên dâm tặc ngươi nếu dám đụng bản cung, bản cung làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi... sau đó đôi mắt to ngấn lệ chậm rãi khép lại, toàn thân xụi lơ nằm trên gối đầu.

Trong phòng ngủ khôi phục tĩnh mịch.

Dạ Kinh Đường buông bờ môi Thái hậu nương nương ra, nhìn gương mặt thục mỹ tràn đầy tuyệt vọng bi phẫn, biết chuyện này không dễ giải quyết.

Nhưng lúc này cũng không lo được nhiều như vậy, Ngọc Hổ không có một chút phản ứng nào, chắc chắn là xảy ra chuyện rồi.

Dạ Kinh Đường nhanh chóng dùng chăn mỏng che kín Thái hậu nương nương, sau đó nhanh chân đi tới phía sau tấm bình phong, gõ nhẹ vào cửa trượt.

Thùng thùng ~~

Nghiêng tai lắng nghe, bên trong không có bất cứ động tĩnh gì.

Dạ Kinh Đường trong lòng hơi trầm xuống, xoay nút xoay trên phủ điêu đầu hổ, mở cửa trượt ra kiểm tra.

Trong phòng tắm cá nhân khép kín, nến vẫn đang cháy, Kỳ Lân bảo giáp đặt chính giữa, tản mát ra ánh sáng ám kim sắc, nhìn khí phái mà nặng nề, mang theo uy nghiêm như đang cảnh cáo người sống chớ lại gần.

Mà ở phía trước bảo giáp, nữ tử xinh đẹp dung mạo khuynh thành, tựa vào thành bể tắm, sắc mặt khôi phục rất nhiều, nhưng nhắm mắt lại vô thanh vô tức, không có bất cứ động tĩnh gì.

Dạ Kinh Đường giương mắt nhìn thấy một mảnh trắng bóng, vội vàng nghiêng đầu né tránh, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy không đúng, sợ Ngọc Hổ đã tắt thở, cắn răng đi vào phòng tắm.

Ngọc Hổ tư thế nở nang ngâm mình ở trong nước hồ, nước cao không tới cổ, từ cổ trở xuống chìm trong nước.

Hai chân chụm lại, lần này bắp đùi được dùng một miếng vải đỏ nhỏ che lại khu tam giác, nhưng mà hai chân đầy đặn và đường mông cong vẫn đập vào trong mắt.

Ngọc Hổ thoạt nhìn là đề phòng, hai tay giữ tư thế khoanh tay, nhưng toàn thân buông lỏng, khiến cho cánh tay tự nhiên trượt xuống.

Dạ Kinh Đường cũng không tâm tư thưởng thức những này, bước nhanh đi tới trước mặt, ngón tay đặt ở trên người Ngọc Hổ —— hơi thở đều đều, không có lạnh.

Lại đè cổ Ngọc Hổ —— mạch mảnh như tuyến, cảm giác rất hư.

Hơn nữa lúc mới tới thân thể Ngọc Hổ nóng hổi, bây giờ lại lạnh ngắt, nhiệt độ cơ thể rất thấp. Mặc dù Dạ Kinh Đường không biết y thuật nhưng hành tẩu giang hồ lâu dài vẫn có thể nhìn ra tình huống đại khái.

Ngọc Hổ mạch tượng như thế này thuộc về hư từ trong ra ngoài, không giống vận động dữ dội sau đó suy yếu mà là hao tổn bên trong.

Nếu như muốn hình dung thì có thể ví von rằng hắn bị bảy tám cô nương như lang như hổ nhún ba ngày ba đêm, cảm giác thân thể bị móc sạch. Dạ Kinh Đường biết bệnh nặng mới khỏi hoặc thụ thương khôi phục, thân thể sẽ hư mấy ngày, nhưng Ngọc Hổ như thế này thì hơi quá.

Quan sát tỉ mỉ sắc mặt Ngọc Hổ, giữa tóc đen có nhiều sợi tóc trắng...

Dạ Kinh Đường đang quan sát tỉ mỉ, chợt phát hiện Ngọc Hổ cô nương gần trong gang tấc lông mi giật giật, sau đó lông mày cau lại, đôi môi hấp dẫn hơi hé mở, đôi mắt tràn đầy vẻ không vui.

Bốn mắt nhìn nhau.

Dạ Kinh Đường cau mày, dò hỏi:

"Ngươi sao rồi?"

Chương 395 - Xem Đủ Chưa

Chương 395. Xem Đủ Chưa

Đại Ngụy Nữ Đế Bị động tay động chân làm cho bừng tỉnh, ánh mắt còn mờ mịt, nhưng chỉ trong chớp mắt thì lập tức nhận ra được gì đó cúi đầu nhìn một cái, Nữ Đế ôm chặt tay lại, che kín cái bánh bao sắp lộ ra ngoài, ánh mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường, dáng vẻ vẫn thong dong như cũ.

"Khục, ngươi rót cho ta cốc nước."

Dạ Kinh Đường cảm thấy tình huống Ngọc Hổ rất không đúng, đứng dậy đi vào gian ngoài, nhẹ chân nhẹ tay rót chén nước trắng, sau đó trở lại phòng tắm, đưa cho Ngọc Hổ.

Nữ Đế hơi đưa tay muốn cầm lấy nhưng bây giờ cánh tay không tiện buông ra.

Dạ Kinh Đường thấy thế thì đưa chén nước tới bên cạnh đôi môi đỏ mọng.

Lộc cộc ~

Cổ họng trắng nõn của Nữ Đế hơi chuyển động, sau khi uống nửa chén nước, cuống họng khát đến nỗi sắp bốc khói mới đỡ hơn được một chút, nàng nhìn Dạ Kinh Đường không có che mắt, có chút không vui hỏi:

"Ngươi đã xem đủ chưa?"

"Ngươi cho rằng ta muốn nhìn?"

Dạ Kinh Đường thấy Ngọc Hổ còn dám trách hắn không biết tị

huý, cau mày nói:

"Thái hậu nương nương ở bên ngoài lẽ nào ngươi không có phát hiện ra sao? Vừa mới tiến vào phát hiện ngươi vô thanh vô tức nằm trong hồ, còn tưởng rằng ngươi đã ngỏm củ tỏi rồi. Vấn đề nghiêm trọng như vậy lại không chịu mời đại phu, nếu xảy ra chuyện thật thì phải làm sao bây giờ? Rốt cuộc là ngươi đã xảy ra chuyện gì?"

Đại Ngụy Nữ Đế đã không có vấn đề quá lớn, nhưng thương thế trong cơ thể khôi phục, tinh huyết xói mòn gần như không còn sức lực nào, cảm giác yếu ớt cũng theo đó mà tới.

Nàng biết Dạ Kinh Đường một thân hiệp khí, chắc chắn sẽ trở về, vì thế mới che khuất chỗ yếu hại, để tránh nàng ngủ sau đó Dạ Kinh Đường trở về, khiến cho lộ hàng.

Nghe thấy Dạ Kinh Đường phàn nàn, Đại Ngụy Nữ Đế hai tay ôm ngực, bình tĩnh giải thích:

"Chữa thương sau đó thân thể có chút hư, ngủ thiếp đi, không có sao. Vừa rồi gọi ngươi lại là muốn nhắc nhở ngươi, ban đêm Thái hậu nương nương sẽ tới, ta chuẩn bị nghỉ ngơi, ngươi không cần tới, bị ngươi quay đầu một cái làm cho quên mất."

Nữ Đế nói xong nhìn về phía ngoài cửa trượt:

"Thái hậu phát hiện ta ở chỗ này chữa thương?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy Ngọc Hổ ngoại trừ yếu ớt ra thì cũng không có tình huống nguy hiểm gì cho nên âm thầm nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Ta vừa mới đi vào, gặp được Thái hậu nương nương, sợ xảy ra chuyện, trực tiếp điểm choáng Thái hậu nương nương. Thái hậu nương nương cho là ta muốn mưu đồ làm loạn, ngày mai ngươi phải giải thích cho ta đó."

Nữ Đế nhẹ nhàng thở ra, nghĩ nghĩ, trong mắt lộ ra vẻ lực bất tòng tâm:

"Ta có tổn thương, chuyện này không thể để cho bất kỳ kẻ nào biết được, ngươi biết thì phải giữ bí mật giúp ta. Ngươi hơn nửa đêm đi vào điểm choáng Thái hậu nương nương, ta không có lên tiếng ngăn lại Đã chứng tỏ là ta không có ở trong phòng. Nếu như trong phòng, lại không lên tiếng, chắc chắn Thái hậu sẽ suy nghĩ lung tung, rất có thể sẽ đoán ra được ta ở chỗ này chữa thương, hơn nữa tình huống còn tương đối nghiêm trọng..."

? ?

Dạ Kinh Đường thấy nàng qua cầu rút ván như vậy thì nhíu chặt lông mày nói:

"Ý của ngươi là, ngươi giả bộ như không có mặt ở chỗ này, để cho ta gánh tội ta lẻn vào đây điểm choáng Thái hậu nương nương? Thái hậu tỉnh lại không giết chết ta cũng sẽ nói chuyện này cho Tĩnh Vương biết."

"Tĩnh Vương biết ta giết hồi mã thương mạo phạm Thái hậu, cho dù có thích ta cũng sẽ chém chết ta, ngươi nói ta phải gánh như thế nào đây?"

Đại Ngụy Nữ Đế biết Dạ Kinh Đường khó xử, dịu dàng nói:

"Ngày mai ta sẽ giải thích với Thái hậu nương nương, nói là do ta gọi ngươi tới có chuyện tuyệt mật phải giao cho ngươi làm, kêu nàng giữ bí mật. Chắc chắn Thái hậu sẽ suy nghĩ lung tung, nhưng cũng sẽ không làm khó dễ ngươi."

Dạ Kinh Đường nghe nói như vậy mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy nơi đây không thể ở lâu, đứng lên nói:

"Nếu như ngươi không có việc gì thì ta đi trước đây."

"Chờ một chút."

Giọng ngự tỷ đáng yêu mềm mại của Nữ Đế cất cao mấy phần, lộ ra vẻ uy nghiêm không được làm trái lại.

Dạ Kinh Đường dừng bước chân, xoay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc:

"Ngọc Hổ cô nương, hôm nay ta giúp ngươi. Nếu như ngươi không làm loạn thì sẽ không bị thương, nếu chịu đi gặp thái y thì ta sẽ không ôm ngươi tới đây, ngươi không gọi ta lại thì ta sẽ không quay đầu, ngươi không quên căn dặn ta thì ta sẽ không đến đây, lại càng sẽ không trêu chọc Thái hậu nương nương."

"Ngươi nếu như vì như thế mà trong lòng có khúc mắc muốn ta phụ trách trả nợ thì ta cũng không nhận đâu."

Đại Ngụy Nữ Đế thấy Dạ Kinh Đường giống như thư hương tiểu thư gặp được hoàng đế bá đạo, ra sức giải thích, trong lòng có chút buồn cười:

"Nghĩ gì thế? Ngâm trong nước quá lâu nên hơi lạnh, ngươi giúp ta mang áo choàng qua đây."

Dạ Kinh Đường phát hiện nhiệt độ cơ thể Ngọc Hổ rất thấp, cũng không nhiều lời, nhẹ chân nhẹ tay đi vào phòng trong, mở tủ đứng ra xem xét —— bên trong treo rất nhiều váy ngủ mỏng, kiểu dáng không giống nhau, hơn phân nửa là màu đỏ, cũng có mấy món tình thú màu đen.

Chương 396 - Cảm Giác Lạ

Chương 396. Cảm Giác Lạ

Dạ Kinh Đường nhìn thấy một cái váy ngủ đỏ mờ đục mở ra, sau khi bịt kín con mắt, trở lại phòng tắm đưa cho Ngọc Hổ:

"Ta đi gọi cung nữ đến?"

"Không cần, cung nữ phát hiện ta khí sắc suy yếu, tránh không được nghi thần nghi quỷ."

Đại Ngụy Nữ Đế thấy Dạ Kinh Đường che mắt lại, buông lỏng cánh tay ra, ung dung từ trong bồn tắm đứng dậy, cầm lấy khăn tắm Dạ Kinh Đường đưa tới, lau người sau đó mặc váy đỏ vào.

Váy ngủ màu đỏ có kiểu dáng đặc biệt, là váy liền áo, độ dài chỉ tới dưới phần cần che một chút, có chút rộng rãi.

Nhưng mà vẫn có tác dụng của quần áo, che chắn rất tốt, đứng thẳng, trừ phần bên dưới lộ ra ngoài thì cũng không nhìn thấy được gì.

Nữ Đế sau khi mặc váy ngủ vào, nhẹ nhàng thở ra:

"Được rồi, không cần che mắt."

Dạ Kinh Đường kéo bịt mắt xuống, phát hiện Hổ Nữu duyên dáng yêu kiều chân không ra trận, rời mắt đi chỗ khác:

"Vậy ta đi trước, ngươi nhất định phải giải thích rõ ràng cho Thái hậu nương nương."

"Đi thôi."

Nữ Đế khẽ vuốt cằm, tay vịn Đa Bảo Các, tìm một cái hộp thuốc, lấy ra đan dược bổ dưỡng bỏ vào trong môi đỏ.

Sau đó chậm rãi đi đến cổng, vừa đi được mấy bước, cảm giác bất lực do tinh khí tiêu hao truyền đến, thân thể dựa vào Đa Bảo Các, đưa tay day cái trán.

Đông ~

Dạ Kinh Đường lúc đầu muốn đi, nhìn thấy cảnh này trong lòng thầm than, đi tới trước mặt tay đỡ lấy phía sau lưng, tay trái xuyên qua đầu gối, ôm nàng theo kiểu ôm công chúa.

Đại Ngụy Nữ Đế hư choáng đầu, nhắm mắt lại vừa vào trong ngực của nam nhân, bất ngờ phát hiện trong cơ thể của Dạ Kinh Đường tỏa ra luồng khí nóng bỏng, khiến cho cảm giác yếu ớt của thân thể mình được hóa giải mấy phần cho nên không tự chủ được dựa vào gần hơn.

Nữ Đế mặc váy ngắn rất là rộng rãi, độ dày cũng chỉ tới dưới hông, bây giờ lại bị ôm theo kiểu công chúa, phần mông và eo trầm xuống, đầu gối gác lên trên cánh tay, váy đương nhiên sẽ bị trượt ra, chân còn khép không chặt.

Dạ Kinh Đường ôm ngang Ngọc Hổ, lúc đầu không có gì, hơi cúi đầu thì nhìn thấy được đường cong trắng đỏ không được váy đỏ che lại? !

Dạ Kinh Đường vẻ mặt cứng lại, phát hiện Ngọc Hổ nhắm mắt dựa vào trong ngực không có chú ý, nhẹ nhàng thở ra, nhìn không chớp mắt, cẩn thận từng li từng tí đi vào phòng trong, đến long sàng, đặt nàng ở cạnh ngoài.

Thái hậu nương nương nằm bên trong long sàng, gương mặt đẹp đẽ hiện ra dưới ánh nến, trên mặt vẫn còn mấy phần lo lắng hãi hùng, lông mi khẽ nhúc nhích, có vẻ như là đang thấy ác mộng,

đoán chừng người làm ác ở trong mơ vẫn là hắn.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này cảm thấy không còn sống lâu nữa, sau khi để Ngọc Hổ xuống, muốn kéo chăn mỏng, nhìn thấy Ngọc Hổ hơi xoay người, dùng tay đè chặt Thái hậu nương nương.

Dạ Kinh Đường sợ làm cho Thái hậu nương nương tỉnh lại, dò hỏi:

"Ngươi lại làm cái gì?"

Nữ Đế cũng không có muốn làm gì, chỉ là vừa mới dán vào thân thể Dạ Kinh Đường, cảm thấy rất là ấm áp, lần đầu tiên nàng phát hiện dựa vào người khác có thể làm dịu cảm giác lạnh buốt mệt mỏi từ trong ra ngoài.

Thái hậu nương nương ở bên cạnh, nàng chạm thử, kết quả phát hiện thân thể Thái hậu nương nương mềm mại như bơ, cảm giác cũng rất ấm áp nhưng không có cảm giác đặc biệt như trên người Dạ Kinh Đường.

Nữ Đế âm thầm nhíu mày, buông Thái hậu nương nương ra, xoay người ra bên ngoài nói:

"Ngươi đưa tay cho ta."

Dạ Kinh Đường không rõ ràng cho lắm, nửa ngồi ở bên cạnh đưa tay cho nàng.

Nữ Đế nắm chặt tay Dạ Kinh Đường, cẩn thận cảm nhận, như có điều suy nghĩ gật đầu, lại buông ra:

"Ta dùng bí pháp khôi phục thương thế, tinh khí trong cơ thể hao tổn quá lớn, dẫn đến trong cơ thể âm hàn hư mệt. Ngươi là nam nhân, dương trọng hỏa cường, đứng ở bên cạnh có thể làm dịu, trong cung chỉ có nữ tử và thái giám, ngươi ủy khuất một

chút, đứng ở đó đi chờ ta ngủ rồi hãy đi."

Dạ Kinh Đường nghe nàng nói chuyện mơ hồ như thế thì bán tín bán nghi hỏi lại:

"Ngươi nói cảm giác, có phải cảm giác an toàn hay không?"

Đại Ngụy Nữ Đế chớp chớp mắt, cảm thấy Dạ Kinh Đường giải thích hợp lý hơn nàng nhiều.

Thân là đế vương, có thể bảo vệ mình chỉ có chính mình.

Hôm nay thấy được Dạ Kinh Đường tuyệt đối đáng tin và võ nghệ siêu phàm, thân thể nàng hư mệt, cảm nhận được cảm giác này, rất có thể là cảm giác an toàn.

Không cần biết là cảm giác gì, bây giờ chỉ cần có thể để cho nàng thoải mái ngủ là được rồi, Nữ Đế cũng không có truy đến cùng, mệt mỏi ập tới, yếu ớt khép hai mắt lại.

Dạ Kinh Đường nửa ngồi ở bên cạnh, thấp giọng an ủi:

"Ngươi yên tâm nghỉ ngơi, một lát nữa ta sẽ đi."

Nữ Đế dựa ở trên gối đầu, thuốc bắt đầu có tác dụng, cái trán đổ mồ hôi, thân thể lúc lạnh lúc nóng, không nói chuyện tiếp nữa, chỉ còn hơi thở lúc nhanh lúc chậm.

Trong phòng ngủ vô thanh vô tức, Dạ Kinh Đường nửa ngồi bên cạnh long sàng, trước mắt chính là hai hoàng tộc quý nữ quốc sắc thiên hương, trong lòng khó tránh khỏi có chút nơm nớp lo sợ —— chủ yếu là sợ Thái hậu nương nương tỉnh gặp được.

Chương 397 - Về Nhà

Chương 397. Về Nhà

Thái hậu nương nương mặc váy ngủ đỏ thẫm, quy củ nằm ở bên cạnh, mặc dù thân hình quốc sắc thiên hương nhưng được che rất kín, ngoại trừ vạt áo cao ngất thì không nhìn thấy gì cả.

Mà Ngọc Hổ thì không phải vậy, sau khi nằm xuống thì váy khôi phục lại, mặc dù không nhìn thấy chỗ không nên nhìn nhưng nàng nằm nghiêng, gần trong gang tấc, mặt còn nhìn về phía hắn, hai cái bánh bao chồng lên nhau, Dạ Kinh Đường nửa ngồi ở bên cạnh, sắc mặt lạnh lùng, tựa như thánh nhân vô tình vô dục, thực sự không thể nhìn loạn cho nên mới quan sát tư phương, kết quả phát hiện bên cạnh bàn trang điểm treo một khối Song Ngư Bội.

Ngọc bội rất quen thuộc, lúc trước tiến vào Xán Dương Trì, giúp Ngọc Hổ tìm khối kia về, cũng là lần đó thấy hết Ngây Ngốc.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường dừng lại trên ngọc bội, bỗng nhiên kịp phản ứng lại, tiền căn hậu quả Xán Dương Trì, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán một câu —— ngay cả thân muội muội cũng hố, sau khi dò xét ngọc bội vài lần, Dạ Kinh Đường phát hiện Thái hậu nương nương đánh rơi một quyển sách bên cạnh gối đầu, khẽ đưa tay lấy tới.

Hiển nhiên là Thái hậu nương nương rất thích quyển sách này, chẳng những chỉnh chỉnh tề tề không có chút nếp gấp nào, một số trang trên đó còn có mấy bài thơ chữ viết rất là xinh đẹp.

Ào ào ~

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật sách rất nhỏ, Nữ Đế

nằm nghiêng mặt quay qua Dạ Kinh Đường, bởi vì quá mệt mỏi, hơi thở dần dần bình ổn, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nến trên bàn đốt hết, trong phòng triệt để tối xuống.

Dạ Kinh Đường lấy lại bình tĩnh từ trong kịch bản lay động lòng người, khép sách lại, thấy sắc mặt Ngọc Hổ đã khôi phục hơn phân nửa, đã ngủ say, cẩn thận từng li từng tí đứng dậy.

Nữ Đế có cảm ứng, lông mi giật giật, cũng không tỉnh lại.

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì nhẹ nhàng thở ra, vô thanh vô tức kéo chăn mỏng trùm lên trên người nàng, quan sát hai người không phải là mẹ con ruột một chút rồi mới lặng yên ẩn vào màn đêm...

Mưa gió không ngưng, phong ba đã định.

Thời gian đã qua giờ Tý, nhưng Vân An là thành phố không ngủ, giữa đường phố phồn hoa vẫn đèn đuốc sáng chói như cũ, theo lệnh cấm đi lại ban đêm được giải trừ, bên đường thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng ca múa nhạc trong lầu các vọng ra.

Trên đường chính đông, hai con ngựa sóng vai nhau mà đi.

Dạ Kinh Đường đầu đội mũ rộng vành, người khoác áo tơi, cưỡi trên con ngựa mập của mình, trong tay còn nắm tuấn mã của Tam Nương, mà Hắc Lân Thương lúc trước để ở bên ngoài Thái Cực Điện, có thể là ám vệ nhặt, không có mang theo bên cạnh.

Rời khỏi cung thành đã lâu, nỗi lòng vẫn không có bình tĩnh trở lại.

Ôm Ngọc Hổ về Trường Nhạc Cung, nhìn thấy toàn bộ người trong cung thành bị đẩy ra, bên trong tẩm điện đều là đồ của Ngọc Hổ, muốn không đoán được thân phận của nàng cũng không được.

Ngọc Hổ chính là một nữ vương xấu bụng, cũng không dễ dụ giống như Ngây Ngốc, sau này sẽ làm gì hắn, hoàn toàn không có cách nào đoán trước.

Mà hôm nay trêu chọc Thái hậu nương nương, cho dù không trả thù hắn, tâm tâm niệm niệm cây ngân hạnh, sợ cũng cả một đời cũng không đụng được tới cây ngân hạnh.

Dạ Kinh Đường ngẩng đầu, nhìn cung thành đã xa xa —— hôm nay Phúc Thọ Cung dọn dẹp địa đạo, có rất nhiều công nhân ở trong đó, cấm quân và ám vệ vì đề phòng xảy ra sự cố, cũng tuần sát ở trong đó, chui vào vào đào đồ, độ khó còn lớn hơn bình thường.

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ, vẫn là tạm thời từ bỏ dự định quay lại, một mạch về tới Thiên Thủy Kiều.

Thiên Thủy Kiều là đường phố bán đồ bách hóa, đến ban đêm cửa hàng đều đóng cửa, trên đường cái trống không, không nhìn thấy một người.

Dạ Kinh Đường trở lại ngõ nhỏ Bùi gia, gõ cửa giao ngựa cho người hầu sau đó xuyên qua cửa thuỳ hoa đi tới hậu trạch.

Hậu trạch đã tắt đèn nhưng trong đình viện tây trạch còn có động tĩnh.

Dạ Kinh Đường đi dọc hành lang qua tòa nhà đi vào tây trạch, có thể thấy được Chiết Vân Ly, trong ngực ôm thanh đao, đi qua đi lại trong khuê phòng.

"Vân Ly, muộn như vậy mà còn chưa ngủ?"

Chiết Vân Ly nghe thấy vang động, vội vàng chạy đến cửa sổ:

"Kinh Đường ca, ngươi về rồi! Vừa rồi Cửu đại hiệp nổi điên, đứng trên Minh Ngọc Lâu rống 'Hiên Viên lão nhi, không ngờ được

chứ, Cừu Thiên Hợp ta lại ra ngoài rồi! Ha ha ha ha' gần phân nửa thành đều có thể nghe thấy. Cừu đại hiệp không có sao đó chứ?"

Dạ Kinh Đường biết Cừu Thiên Hợp gây sự trên Minh Ngọc Lâu sẽ huyên náo dư luận xôn xao, cười nói:

"Không sao. Hôm nay Cừu đại hiệp giúp nha môn đối phó Tào Thiên Tuế, lập công lớn, hẳn là không lâu sau nữa sẽ được tự do."

Chiết Vân Ly hai mắt tỏa sáng, dựa vào bệ cửa sổ hỏi thăm:

"Đánh nhau với Tào Thiên Tuế? Cừu đại hiệp thắng?"

Chiết Vân Ly hai tay ôm ngực chống tay trên bệ cửa sổ, hẳn là do tư thế, phần áo giữa ngực hơi hở ra, rõ ràng là hai tháng trước không có lớn như thế.

Nhưng mà Chiết Vân Ly sắp mười sáu tuổi, chính là thời kỳ dậy thì, vóc dáng cao một chút, bộ ngực lớn nhanh cũng không kì lạ, theo tốc độ này, mười tám tuổi đoán chừng có thể ngang với sư nương... Dạ Kinh Đường liếc mắt phát hiện điểm khác nhau, cũng không để ý, đáp lại:

"Không có đánh thắng, Cừu đại hiệp bị đánh thảm, rơi xuống đường chính vương phủ, cả buổi không đứng dậy được... ."

"A? !"

Ánh mắt mong đợi của Chiết Vân Ly cứng đờ, nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, lại gật đầu:

"Tào Thiên Tuế thế là lão yêu quái từ khi Đại Ngụy khai quốc, sư phụ nói cực kỳ lợi hại, Cừu đại hiệp đánh không lại cũng hợp tình hợp lý... Cuối cùng thì sao? Ai giải quyết Tào Thiên Tuế giải quyết? Bát Tí Địa Tạng?"

Đáy mắt Dạ Kinh Đường hiện ra vẻ kiêu ngạo, chỉ vào mình

nói lớn:

"Còn có thể là ai? Ta đơn thương độc mã giết tới Thái Cực Điện, một thương đánh bay Tào Thiên Tuế."

Chương 398 - Lớn Hơn Làm Được Gì

Chương 398. Lớn Hơn Làm Được Gì

Chiết Vân Ly nhíu lông mày nhỏ một cái, có chút không tin:

"Sao có thể như vậy được... cho dù thật thì chắc chắn là Cừu đại hiệp đánh cho Tào Thiên Tuế tàn phế, ngươi đi lên bổ đao một chút."

"Ha ha."

Dạ Kinh Đường cười cười, đảo mắt nhìn chung quanh:

"Sư nương của ngươi đâu?"

"Sư nương sợ Cừu đại hiệp nổi điên làm loạn, đi theo Chim Chim đi tìm hiểu tình huống, tam di cũng đi theo, hẳn là còn chưa có trở lại."

"Nha. Ngươi nghỉ ngơi sớm đi, ta đi qua xem một chút."

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không ở lâu, dặn dò Vân Ly đi ngủ sớm một chút, miễn cho bị mụ mụ đánh, sau đó đi vào trong trạch.

Đại bá mẫu cũng ở trong trạch, lúc này đã đi ngủ.

Dạ Kinh Đường lặng yên đi vào trong đình viện Tam Nương, tả hữu dò xét, phát hiện trong phòng Tú Hà đã ngủ, cho nên không có quấy nhiễu.

Chờ trong đình viện giây lát, không thấy Lạc Ngưng và Tam Nương trở về, đủ thứ chuyện khiến cho người ta đau đầu lại tới.

Dạ Kinh Đường tâm tư bách chuyển, nhớ ra cái gì đó, quay người tiến vào khuê phòng Tam Nương, sờ dưới giường, giường từ giữa tách ra, lộ ra địa đạo giấu bên dưới.

Dạ Kinh Đường xoay người nhảy vào, nhóm lửa đế đèn trong địa đạo, sau đó đi đến trước một cánh cửa ở chỗ sâu trong địa đạo, mở cửa ra.

Phía sau cửa chính là hương đường Thanh Long Đường, từ nơi này cũng có thể rời khỏi, mỗi lần họp, vì che giấu tai mắt người, chúng Hương Chủ đều từ một đầu khác tiến vào, nhưng mà bình thường lối đi ra trên cửa đều dùng chốt sắt chốt lại, không thể đi vào từ bên ngoài.

Lúc này bên trong Thanh Long Đường đương nhiên là không có ai, sau cây đèn chỉ có thể nhìn thấy chín cái ghế xếp trống rỗng đặt ở trái phải đại đường.

Phía sau ghế đại đương gia là linh án, bày ít cái linh vị, linh vị nghĩa phụ Bùi Viễn Phong cũng ở trong đó.

Dạ Kinh Đường đi tới gần, lấy từ trên hương án ba nén hương, bái ba bái với linh vị nghĩa phụ, cắm hương vào lư hương, nhìn linh vị âm thầm suy nghĩ.

Khi rời khỏi Lương Châu vào kinh thành, nghĩa phụ di chúc bàn giao ba chuyện. Chuyện giao gia sản xem như xong xuôi, cũng giúp nghĩa phụ tận hiếu, che chở gia quyến Bùi gia. Tiến cung tìm Minh Long Đồ, mặc dù đi đào cây ngân hạnh có chút khó khăn nhưng cũng coi như vô tâm cắm liễu liễu xanh um, lấy được một tấm Ngọc Cốt Đồ. Về phần chuyện chủ yếu nhất là diệt đi Hiên Viên Triều báo thù, trước mắt còn chưa bắt đầu mưu đồ, ngược lại lại bị Quân Sơn Đài tiên hạ thủ vi cường.

Chuyện này là chuyện cấp bách, tiếp theo nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết Quân Sơn Đài.

Mặc dù chuyện làm không được ổn cho lắm nhưng vào kinh thành mới bao nhiêu tháng, có thể làm đến bước này đã không dễ dàng, còn ngoài định mức hoàn thành nhiệm vụ, tìm cái được một nàng dâu hiền lành. Nghĩa phụ nếu trên trời có linh, hẳn là cũng sẽ không nói đứa con này của hắn không được việc chứ...

"Chít chít chít chít..."

Trong đại trạch Bùi gia, Chim Chim mệt mỏi cả ngày từ trong mưa đêm bay về, vô cùng lo lắng tiến vào phòng Vân Ly, rơi xuống đất trượt ra thật xa, trực tiếp không có động tĩnh.

"Chít chít? Ngươi té chết?"

"Chít chít..."

Hai bóng người theo sát phía sau, rơi vào dưới mái hiên phòng chính chủ viện.

Bùi Tương Quân mặc một bộ trang phục màu đen, trên đầu đội mũ đen rộng vành, bôn ba hơn nửa ngày có chút mỏi mệt, đẩy cửa phòng ra:

"Đoán chừng Kinh Đường còn trong thành bận bịu chuyện nhà quan. Quan phủ đúng là, sai sử người ta làm việc như trâu, cũng may hôm qua có trở về nghỉ ngơi!"

Lạc Ngưng mặc một bộ váy dài màu xanh, trên đầu đội mũ, bôn ba trong mưa đêm nữa đêm, ngay cả quần lót đều ướt đẫm, vào cửa tháo mũ xuống thì lập tức tháo đai lưng:

"Vừa rồi đi bên ngoài Hắc Nha dò xét, Vương thái y đi vào trị thương cho người ta, Cừu Thiên Hợp còn trên nóc nhà nói chuyện phiếm với Bạch Phát Đế Thính, hẳn là chuyện đã xong, hắn còn

bận rộn cái gì nữa?"

"Thành tây hình như còn đang phong tỏa, hẳn là bên đó..."

Trong lúc nói chuyện phiếm, ánh đèn trong khuê phòng sáng lên.

Bùi Tương Quân đóng cửa sổ lại, đưa tay tháo đai lưng, kình y màu đen rơi xuống mặt đất, giống như Lạc Ngưng, không có một chỗ nào trên người khô ráo. Bùi Tương Quân đi tới trước tủ đứng trước tú sàng, mở cửa tủ ra, lấy từ bên trong ra hai bộ váy ngủ sạch sẽ, ngồi ở bên giường.

Lạc Ngưng ngồi xuống, tay vòng ra phía sau cởi áo váy, dư quang nhìn qua vạt áo quy mô không tầm thường của Tam Nương, vô thức ngồi thẳng lên một chút.

Bùi Tương Quân nhạy cảm nhận ra điểm này, cũng hơi xoay người:

"Ngươi rất hữu dụng sao? Rõ ràng lớn hơn ngươi một vòng."

Lạc Ngưng cảm thấy a di này đang mượn ngực khinh người, lạnh như băng nói:

"Lớn có làm được cái gì? Ngươi lại không dùng được, đánh nhau vẫn là vướng víu."

Đáy mắt Bùi Tương Quân có chút đắc ý:

"Ghen? Không dùng được và không có là hai việc khác nhau."

Lạc Ngưng ánh mắt hơi trầm xuống, hơi châm chước, nghĩ tới một chuyện phiền lòng. Hôm nay nàng đi bên ngoài Hắc Nha dò xét, có thể xác nhận Cừu Thiên Hợp đi đánh Tào công công lập công chuộc tội, từ quan hệ giữa Cừu Thiên Hợp và Hắc Nha Lục Sát, chỉ sợ qua không được bao lâu thì có thể khôi phục tự do.

Chương 399 - Ngươi Có Thích Hắn Không?

Chương 398. Ngươi Có Thích Hắn Không?

Nàng và Vân Ly đến kinh thành, mục đích là vì nghĩ cách cứu viện Cửu Thiên Hợp, bây giờ mục tiêu đã đạt được, giáo chủ phu nhân nàng cũng không thể tiếp tục ở lại kinh thành cứu người. Không nói Tiết Bạch Cẩm, chỉ là Vân Ly cũng khó mà giải thích được.

Tiểu tặc lẫn vào quan trường phong sinh thủy khởi, không thể nào theo nàng về Nam Tiêu Sơn làm phản tặc, Tam Nương cũng sẽ không để tiểu tặc đi.

Thật ra thì nàng cũng không muốn tiểu tặc từ bỏ tiền đồ tốt đẹp, trong lòng dự định là nếu như thực sự không tìm được cớ thì về Nam Tiêu Sơn ở mấy tháng giả vờ giả vịt, sau đó lại kiếm cớ chạy tới đây.

Nếu như nàng muốn rời khỏi một thời gian, chắc chắn phải đề phòng tiểu tặc xảy ra chuyện, mặc dù trong lòng không vui nhưng từ góc độ lý trí cân nhắc, vẫn cần phải có người giúp tiểu tặc điều trị thân thể.

Lạc Ngưng không rõ ràng nữ vương gia và tiểu tặc đi đến một bước nào, bằng cảm giác đánh giá thì hẳn là không xảy ra quan hệ đặc thù gì. Nếu như nhất định phải chọn giữa nữ vương gia và Tam Nương, chắc chắn nàng khuynh hướng người cùng là giang hồ nữ tử như Tam Nương, tác hợp nữ vương gia bên triều đình, như vậy không phải là tìm tội cho mình chịu hay sao... Lạc Ngưng âm thầm suy tư một lát, đảo mắt nhìn về phía Tam Nương bên

người:

"Dạ Kinh Đường không ở đây, chúng ta mở rộng lòng mình tâm sự, có phải ngươi cũng thích Kinh Đường hay không?"

Bùi Tương Quân có chút dừng động tác lại, nhìn về phía Lạc Ngưng đang diễn vai vợ cả:

"Ngươi có ý gì?"

"Ta không tranh giành tình nhân với ngươi, chỉ là bàn việc."

Lạc Ngưng trong lúc nói chuyện, mắt liếc Tam Nương, chợt phát hiện Tam Nương cũng giống như nàng, nhìn da cực kỳ trắng, cũng xinh đẹp, cũng là loại mà tiểu tặc đó thích. Trong lòng Lạc Ngưng có chút cổ quái, kéo chăn mỏng tới đắp lên trên đùi, tiếp tục nói:

"Thân thể Dạ Kinh Đường cần điều trị thường xuyên, ngươi cũng biết. Có thể ta phải về môn phái một chuyến, nhất định phải có người điều trị thân thể cho tiểu tặc mỗi ngày. Nếu như ngươi thích Kinh Đường, ta không làm khó dễ ngươi, nhưng nếu như ngươi giả vờ giả vịt với ta, lề mà lề mề không nói lời trong lòng, ta sẽ đi mời người khác hỗ trợ."

Bùi Tương Quân không ngờ được là Lạc Ngưng lại nói tới chuyện này, chớp chớp con mắt, hiện ra một chút dị sắc —— trước kia nàng không làm rõ được mình đối xử tốt với Kinh Đường là vì Hồng Hoa Lâu hay là vì bản thân mình.

Nhưng từ khi Hồ Mị Tử này cướp vị trí của nàng ở cửa chính, khiến cho nàng suýt chút tức chết, lại dùng nhau vượt qua sống chết ở Đông Tế...

Nói không có ý gì với Kinh Đường không phải là đang lừa gạt quỷ sao?

Bùi Tương Quân ánh mắt vụt sáng, hơi châm chước:

"Chuyện này... ta thương lượng với Kinh Đường, không cần ngươi quan tâm."

"Ngươi thương lượng cái gì?"

Lạc Ngưng nghe nàng nói chuyện kiểu vậy, không vui:

"Ngươi đừng có mạnh miệng, loại chuyện này nói không chừng ngay cả Tú Hà cũng không bằng. Ta ở cửa chính nhà ngươi lôi Kinh Đường đi, ngươi nói một câu cũng không dám nói, kêu ngươi dùng ngực lau mặt cho Kinh Đường, ngươi trung thực cởi áo váy, bị Kinh Đường hôn ngực còn giả bộ như không có chuyện gì. Dựa vào chính ngươi suy nghĩ, sợ là đến lúc nhà người ta con cái đầy đàn rồi mà ngươi vẫn chưa làm được gì đó."

Bùi Tương Quân cảm thấy nói như vậy thật khó nghe, hơi nổi nóng:

"Ngươi nói gì vậy? Lần trước ta chuẩn bị điều trị cho Kinh Đường, ngươi nhất định muốn đoạt, nếu không phải ngươi thò một chân vào thì bây giờ ai nhăn nhó khó mà nói được. Ta là... là không muốn cãi nhau với Hồ Mị Tử nhà ngươi, khiến cho Kinh Đường khó xử, mới nể mặt ngươi mấy phần."

"Đó chính là thích?"

Bùi Tương Quân hơi khẽ hít một hơi, nghĩ nghĩ:

"Ta biết Kinh Đường trước, đại bá mẫu của hắn đã định gả ta cho Kinh Đường, ngươi cho dù có gạo nấu thành cơm với Kinh Đường trước, dựa theo trình tự cũng nên là ngươi nghe ta nói..."

Lạc Ngưng giơ tay lên:

"Chúng ta không trò chuyện vấn đề tới trước tới sau. Dạ Kinh

Đường mặc dù háo sắc nhưng chỉ háo sắc với ta, ngươi không chủ động bày tỏ tâm ý, chắc chắn hắn sẽ không phản ứng ngươi."

"Ta vừa đi, ngươi lại nhăn nhăn nhó nhó, hắn không ai điều trị, tự mình kìm nén, lỡ như xảy ra chuyện..."

Bùi Tương Quân có chút nhíu mày:

"Ý ngươi là, để cho ta chủ động đi tìm Kinh Đường thổ lộ nội tâm, sau đó... sau đó kia cái gì?"

Lạc Ngưng khẽ gật đầu:

"Lần trước mua thuốc, hai viên còn lại, nếu ngươi ngại mở miệng, ăn một viên, sau đó ngày mai chuyện gì cũng đều được giải quyết."

Bùi Tương Quân ánh mắt cổ quái:

"Ta... ta không có điên, hạ dược cho mình làm gì, còn chuyện này..."

Lạc Ngưng không vui nói:

"Tam Nương, ta nói thật lòng với ngươi, ngươi còn như vậy, sau này ta sẽ không để ý đến ngươi nữa."

"Được rồi, ta đã biết, ngươi hung giữ cái gì... nếu như ngươi không có mặt ở đây, ta sẽ giúp Kinh Đường điều trị, ngươi đối xử với Kinh Đường như thế nào, ta cũng sẽ không kém ngươi chút nào. Chừng nào thì ngươi đi?"

?

Lạc Ngưng cảm thấy Tam Nương không có lương tâm, còn ngóng trông nàng nhanh đi.

"Ta không muốn đi, nhưng trong nhà có một chút chuyện, nói

không chính xác, ngươi đừng chờ sắp chết đến nơi mới nhớ tới lâm trận mới mài gươm, nếu ngươi không nói ra sớm, ta đi ra ngoài sẽ dẫn Kinh Đường theo, ngươi ở kinh thành từ từ suy nghĩ đi."

Chương 400 - Ngồi Lên Mặt

Chương 400. Ngồi Lên Mặt

"Aizz!"

Bùi Tương Quân ngồi ở bên người, gương mặt thục mỹ có chút phức tạp, thoạt nhìn là đang âm thầm châm chước.

Lạc Ngưng cũng không có quấy rầy, chỉ là không nhanh không chậm đổi y phục, nhưng đổi được một nửa, bỗng nhiên nghe thấy dưới giường truyền đến một tiếng:

Két ~

Soạt ——

"A...!"

Hai tiếng kinh hô!

Bên trong Thanh Long Đường, khói nhang rải rác.

Dạ Kinh Đường đứng chắp tay trước linh vị, hồi tưởng đến những ngày tháng bên cạnh nghĩa phụ. Trước kia nghĩa phụ luôn say khướt, nhìn giống như một lão đầu bình thường, cũng không cảm thấy đặc biệt.

Bây giờ đi vào giang hồ một lượt, hiểu rõ chuyện giang hồ của nghĩa phụ năm đó, mới hiểu được phía sau người cả ngày mượn rượu tiêu sầu giấu bao nhiêu thứ.

Đang âm thầm suy tư, lối vào địa đạo truyền đến một chút động tĩnh.

Dạ Kinh Đường lấy lại tinh thần, biết Tam Nương trở về, tắt đế đèn, quay người đi vào địa đạo, còn không có mở cửa thì nghe được câu chuyện của Lạc nữ hiệp và Tam Nương.

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, bước nhẹ lại, vô thanh vô tức đi đến cửa vào, lặng lẽ lắng nghe:

"Đó chính là thích?"

"Ta biết Kinh Đường trước..."

?

Nghe là hai nữ tử đang len lén nói chuyện riêng.

Dạ Kinh Đường có thể cảm nhận được Ngưng Nhi giống như vợ cả, Tam Nương thì có chút sợ, trong lòng có chút buồn cười.

Nghe chốc lát, thấy hai người bỗng nhiên không nói, Dạ Kinh Đường vốn định lên tiếng hù dọa một chút nhưng nghĩ tới lần đầu tiên tới chỗ này, bị Tam Nương hù không nhẹ.

Thấy lúc này Lạc nữ hiệp cũng ngồi lên trên, trong lòng Dạ Kinh Đường khẽ động, lặng lẽ di chuyển cơ quan cửa vào.

Két ~

Ván giường từ đó tách ra, lộ ra ánh sáng phía trên, không có gì bất ngờ xảy ra, hai tiếng kinh hô cũng vang lên:

"A...!"

Dạ Kinh Đường ý cười đầy mặt, đang muốn đỡ được hai nữ tử, kết quả đưa mắt nhìn lại (⊙_-)! !

Hai nữ tử võ nghệ không tầm thường, khả năng giữ thăng bằng cực mạnh, mặc dù xử chí không kịp đề phòng rớt xuống nhưng đều quay người ở giữa không trung, muốn cứu vãn tư thế

rơi xuống đất.

Kết quả chuyển tới một nửa, phát hiện phía dưới có người đứng, đáy mắt hiện ra kinh ngạc, sau đó loạn trận cước.

Bùi Tương Quân biết phía dưới có địa đạo, phản ứng tỉnh táo hơn một chút, khôi phục giữa không trung, hai chân đứng thẳng, muốn một cước giẫm choáng người phía dưới.

Phát hiện người đứng ở phía dưới chính là Dạ Kinh Đường, Bùi Tương Quân vội vàng dịch đôi chân sắp đạp trúng mặt hắn ra, mà làm như vậy cũng khiến cho nàng mất thăng bằng, té cái Bình Sa Lạc Nhạn.

Dạ Kinh Đường thấy Ngưng Nhi luống cuống tay chân nằm ngang rơi xuống, đưa tay đón Ngưng Nhi bối rối mất cân bằng, sau đó con ngươi hơi co lại, nhìn thấy bạch nguyệt quang ở trước mắt nhanh chóng phóng đại.

Sau đó chính là mắt tối sầm lại.

Bành ~

Trong địa đạo vang lên một tiếng vang trầm, ván giường tách ra lại khép lại, chỉ còn lại ánh sáng đèn trên vách tường.

Lạc Ngưng vội vàng không kịp chuẩn bị rơi vào hố, còn rơi vào trên người nam nhân, hồn đều bị dọa rơi mất một nửa, khi nhìn rõ phía dưới là tiểu tặc mới không có một chưởng đánh ra.

Chờ ổn định thân hình, biểu cảm Lạc Ngưng vẫn có chút hoảng sợ, ngồi trên cánh tay Dạ Kinh Đường, vô thức ôm Dạ Kinh Đường, ngẫm lại lại đưa tay vỗ xuống:

"Ngươi tiểu tặc này! Sao lại giấu dưới gầm giường? !"

Bùi Tương Quân nửa đường ra chiêu lại thu chiêu, luống

cuống tay chân đập vào trên người Dạ Kinh Đường, chờ thân hình đứng lại, phát hiện đang ngồi bên cánh tay phải của Kinh Đường, cúi đầu có thể nhìn thấy gương mặt lạnh lùng đang làm bộ nhắm mắt của Kinh Đường! !

Bùi Tương Quân nhớ tới vừa rồi rơi xuống, hình như ngồi trên mặt Kinh Đường một chút, gương mặt thục mỹ đỏ lên như máu, không nói nên lời...

Dạ Kinh Đường một tay một người, giữ vẻ mặt không có chút rung động nào, nhắm mắt lại giải thích:

"Ta thấy các ngươi không có trở về, đi thắp cho nghĩa phụ nén hương, nghe thấy động tĩnh, lúc đầu chỉ muốn đùa một chút."

Lạc Ngưng cúi đầu đưa mắt nhìn, lông mày dựng lên:

"Chúng ta đang thay y phục... ta thấy tiểu tặc ngươi cố ý! Mau đưa chúng ta ra ngoài!"

Bùi Tương Quân gương mặt nóng bỏng, cũng không dám lên tiếng, nghe vậy vội vàng đưa tay bóp cơ quan.

Két ~

Ván giường tách ra, lộ ra ánh sáng phía trên.

Dạ Kinh Đường phi thân nhảy lên, rơi vào trong phòng, buông hai người xuống.

Bùi Tương Quân sau khi hạ xuống thì vội vàng kéo chăn mỏng, đợi che kín rồi mới ngấm ngầm nhẹ nhàng thở ra:

"Kinh Đường, ta, vừa rồi ta không có nện vào ngươi chứ?"

Lạc Ngưng cảm thấy Tam Nương có chút không có tiền đồ:

"Ngươi còn quan tâm nện có nện vào hắn hay không, hắn vui

vẻ còn không kịp!"

Nói xong, có thể là sợ tiểu tặc chơi một pháo nổ hai lần, ánh mắt tràn đầy cảnh giác chuẩn bị chạy ra ngoài.

Dạ Kinh Đường nhắm mắt lại, cũng không tiện mở ra, chỉ nói:

"Ta không sao. Sắc trời đã tối, ta đi ra ngoài trước, Tam Nương nghỉ ngơi sớm một chút."

Bùi Tương Quân bờ môi giật giật, muốn hỏi Dạ Kinh Đường có nghe lén câu chuyện giữa hai người hay không, nhưng tâm loạn như ma, thực sự không có tâm trạng hỏi, vội vàng buông màn ra.

Chương 401 - Ban Thưởng

Chương 401. Ban Thưởng

Dạ Kinh Đường nhắm mắt lại đi ra khỏi khuê phòng, sau đó đóng cửa lại, đảo mắt thì thấy Ngưng Nhi mặc một bộ váy ngủ màu trắng, cũng cầm ba thước Thanh Phong, gương mặt xuất trần tại thế phối hợp với váy bị gió nhẹ lay động, tư thế phiêu nhiên như tiên, đang lạnh như băng nhìn hắn.

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt, cầm cánh tay đang cầm kiếm:

"Vừa rồi thật sự là ngoài ý muốn, ta thấy các ngươi đang nói chuyện, chỉ đùa một chút dọa ngươi một chút, không có để ý tới các ngươi không có mặc..."

Lạc Ngưng sắc mặt không có dịu dàng chút nào, quay người đi vào hành lang, lạnh giọng hỏi thăm:

"Vừa rồi những gì Tam Nương nói ngươi có nghe được hay không?"

Dạ Kinh Đường cười, đưa tay ôm bả vai Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng có chút uốn éo đầu vai:

"Ngươi đừng được một tấc lại muốn tiến một thước. Lần trước ở Đông Tế, nàng và ngươi trị thương cho nhau, trong sạch đã hủy, ta cũng nhìn thấy, cũng không thể làm như không thấy, cho nên ta mới khuyên nàng một chút... chủ yếu là còn có nguyên nhân khác."

"Nguyên nhân gì?"

" Xem tình huống Cửu Thiên Hợp đã không có chuyện gì, đoán

chừng qua ít ngày có thể khôi phục tự do, ta... ta phải về nhà."

Lạc Ngưng nói tới chuyện này, đáy mắt có chút xoắn xuýt, vừa rơi vào bể tình, lại phải rời xa tiểu tặc, nàng một vạn lần không muốn, nhưng tình nghĩa tỷ muội hơn mười năm, nàng cũng không thể mặc kệ.

Dạ Kinh Đường cũng vì chuyện này mà phát sầu, nắm tay đi được một đoạn hành lang, trong lòng khẽ động:

"Lần trước không phải ngươi nói để cho ta đi đào đồ dưới Thừa An Điện hay sao? Đây cũng là nhiệm vụ của ngươi chứ?"

Lạc Ngưng dừng bước chân lại, nhớ tới chuyện này:

"Ngươi có cách?"

"Ta có cách hay không thì phải thử mới biết được. Ngươi cứ đáp lại Bình Thiên Giáo Chủ như vậy đi, nói là có cách, đoán chừng phải ở kinh thành vận hành một thời gian mới được."

Lạc Ngưng ánh mắt khẽ động, âm thầm suy nghĩ một lát:

"Ta không muốn lừa dối Tiết Bạch Cẩm, nếu như ngươi chịu hỗ trợ, ta sẽ nói như vậy. Nếu như ngươi không chịu, ta sẽ không nói láo."

"Ta có cơ hội, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp."

Lạc Ngưng khẽ vuốt cằm, đi ra mấy bước, bỗng nhiên lại cảm thấy không đúng —— nếu như nói như vậy, nàng cũng không cần đi, như vậy thì tại sao lại phải trợ giúp cho Tam Nương?

A đúng rồi, tiểu tặc quá mạnh, một mình nàng không chống đỡ được.

Dạ Kinh Đường nắm tay Lạc Ngưng đi một đoạn, cũng đang suy tư kế hoạch sau này, nửa đường nhớ ra cái gì đó, dò hỏi:

"Bận bịu lâu như thế, ta xem như hoàn thành nhiệm vụ cứu được Cừu Thiên Hợp ra, có phải Lạc nữ hiệp nên biểu hiện một chút rồi hay không?"

Lạc Ngưng chớp chớp đôi mắt hoa đào xinh đẹp, không tình nguyện nói:

"Ngươi đừng mạo hiểm lĩnh quân công. Cừu Thiên Hợp là tự mình đánh Tào Thiên Tuế lập công chuộc tội, chuyện đó thì có liên quan gì đến ngươi?"

Dạ Kinh Đường có chút nhún vai:

"Không có ta đảm bảo, sao triều đình lại cởi bỏ cấm chế trên người Cừu Thiên Hợp, ta dùng đầu của mình để đổi lấy cơ hội thoát thân cho Cừu Thiên Hợp, Lạc nữ hiệp nói như vậy khiến cho người ta quá thất vọng rồi."

Lạc Ngưng suy nghĩ kỹ một chút, nói như vậy thì cũng có lý, lại nói:

"Vừa rồi ban thưởng như vậy còn chưa đủ hay sao?"

"Mới vừa rồi là ngoài ý muốn, chỉ muốn đùa một chút thôi, con mắt ta cũng không dám mở ra!"

Lạc Ngưng hơi chần chừ một lúc, nể tình tiểu tặc lập được đại công, xoay người nói:

"Đi cả ngày trời rồi, ta đi tắm trước."

"Cùng nhau đi."

"Ngươi đi chỗ khác đi, ở đây là Bùi gia!"

Hôm sau, vầng mặt trời chói chang dâng lên, sau cơn mưa, Vân An Thành khôi phục yên tĩnh ngày xưa.

Trong đại trạch Bùi gia, các nha hoàn mỗi người làm đúng việc của mình, sáng sớm Chiết Vân Ly đứng bên cạnh ao hoa sen, chậm rãi đánh dưỡng sinh quyền với sư nương, Tam Nương thì sáng sớm đã dẫn theo nha hoàn chạy tới chỗ gần Bùi gia bận bịu chuyện mua nhà mới.

Mà đầu phố Thiên Thủy Kiều, một con ngựa ô chạy ra khỏi đường phố phồn hoa, chạy thẳng tới chỗ Minh Ngọc Lâu ở thành đông.

Dạ Kinh Đường ngồi trên lưng ngựa, mặc quan bào màu đen, eo buộc đai lưng khảm nạm bạch ngọc, đầu đội ngân quan chân đạp trường ngoa, từ đầu đến chân đều được chuẩn bị rất tỉ mỉ.

Chim Chim trắng bóng vừa mới sáng sớm đã bị kéo lên, còn chưa có tỉnh ngủ, ngồi xổm trên bờ vai ngủ gà ngủ gật, không giống như ngày xưa đó là trên cổ được buộc một cái khăn quàng cổ nhỏ màu đen, có thêu đường vân, chiếu sáng rạng rỡ, để hiển lộ rõ thân phận đặc thù 'quan điểu'.

Áo choàng là sáng sớm Ngây Ngốc phái người đưa tới, là quan bào phó chỉ huy sứ Hắc Nha, nhưng mà Hắc Nha không nằm bên trong lục bộ, chức quan này có thể nói là nội quan, là cận thần của thiên tử, bốn bỏ năm lên, tương đương với phó hán công Đông Xưởng.

Bởi vì Chim Chim cũng lập công lao hãn mã, Đông Phương Ly Nhân cũng may một bộ đồ cho Chim Chim, thoạt nhìn là khăn quàng cổ nhưng mà khi đeo trên người Chim Chim nhìn kiểu gì cũng giống như một cái yếm nhỏ màu đen.

Mặc dù Đông Phương Ly Nhân rất tâm đắc nhưng Chim Chim cũng không cảm kích, ngủ gật ngồi xổm trên bờ vai, ven đường không ngừng 'Ục ục chít chít', ý là —— trời nóng như vậy, còn trùm lên người Chim Chim một mảnh vải, định làm gà ủ lá sen hay sao?

Dạ Kinh Đường nghe hiểu được ý Chim Chim, nhưng hắn cảm thấy nhìn rất đẹp cho nên không có lấy xuống cho Chim Chim, một đường phi ngựa, đi tới bên ngoài Hắc Nha.

Chương 402 - Dạy Thương Cho Ngây Ngốc

Chương 402. Dạy Thương Cho Ngây Ngốc

Mặt trời chói chang, trời xanh không mây, trên đường phố bên ngoài Hắc Nha, bốn phía đều là công tượng, gõ gõ đập đập chữa trị chiến tổn ngày hôm qua.

Dạ Kinh Đường tung người xuống ngựa ở trước cửa, sau đó có không ít nha môn tổng bộ qua chúc mừng, mở miệng một tiếng 'Dạ đại nhân', thậm chí còn có người quen ở tổng bộ nói đùa kêu là 'Điểu đại nhân'.

Dạ Kinh Đường tuổi chừng hai mươi, bây giờ trực tiếp trở thành người đứng số hai, nếu đổi lại là những người khác thì chắc chắn sẽ bị coi như là tiểu bạch kiểm Tĩnh Vương nuôi.

Mặc dù thực tế cũng không kém nhiều, nhưng toàn bộ Hắc Nha trừ top bốn Lục Sát, những người khác đều không phải là đối thủ của hắn, được rất nhiều người trong tổng bộ kính trọng cũng không phải là chuyện giả, những lời nịnh nọt khiến cho Chim Chim sửng sốt.

Dạ Kinh Đường vất vả lắm mới hoàn thành chương trình xã giao sau đó đi tới Minh Ngọc Lâu hậu phương Hắc Nha.

Đông Phương Ly Nhân biết Dạ Kinh Đường sáng nay sẽ tới, chờ sẵn ở trong đại sảnh Minh Ngọc Lâu.

Dạ Kinh Đường dẫn theo Chim Chim đi vào bên trong, nhìn thấy nữ vương gia cao gầy mặc một bộ áo mãng bào bó sát người,

cầm Hắc Lân Thương của hắn trong tay, đang diễn luyện thương pháp ở trong sân luyện võ.

Quan sát chiêu thức thì có thể nhìn thấy Đông Phương Ly Nhân luyện thương pháp của Nhai Châu, bởi vì chiều cao không thua nam nhi, tứ chi thon dài cân xứng, cầm trường thương không chút khó chịu nào, thậm chí tăng thêm mấy phần tư thế hiên ngang.

Lại nhìn chiêu thức hỏa hầu, thương thế của Đông Phương Ly Nhân và đương đại truyền nhân Bá Vương Thương Bùi Tam Nương có thể nói là cũng ngang hàng với nhau.

Dạ Kinh Đường đứng ở cửa ra vào nhìn Ngây Ngốc rất là chăm chú đùa nghịch đại thương, ánh mắt một lời khó nói hết, chỉ cảm thấy dáng vẻ Ngây Ngốc đứng ở trên cửa thành hát tiểu khúc như ngày hôm qua đẹp hơn.

"Chít chít!"

Chim Chim bị thương pháp hổ hổ sinh phong ép cho không dám tới gần cho nên đứng ở ngưỡng cửa chào hỏi.

Đông Phương Ly Nhân dừng thương lại, quay đầu lại nhìn, nước chảy mây trôi thu thương đứng thẳng, trạng thái cao thủ mười phần:

"Mặc áo choàng như thế nào dễ nhìn hơn nhiều. Vào đi, luyện thương pháp với bản vương một chút."

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không có từ chối, để Chim Chim đi vườn hoa tản bộ, sau đó đi vào đại sảnh Minh Ngọc Lâu, lấy một cây Minh Long Thương toàn thân đen như Hắc Ngọc từ trên kệ trưng bày ở vách tường.

Thử một chút phát hiện Minh Long Thương tính chất đúng là cực kỳ tốt, thương dài cũng không khác gì Bá Vương Thương của

Tam Nương, trọng lượng cũng chỉ tám cân, hơi run thương, có thể thấy được cán thương vô cùng cứng cỏi, mũi thương khẽ run phát ra tiếng ngâm khẽ êm tai:

Ông ~~~

Đông Phương Ly Nhân dẫn theo Hắc Lân Thương đi đến trước mặt, đáy mắt có chút đắc ý:

"Thương này là bản vương mời mấy vị danh gia dốc hết tâm huyết chế tạo, chỉ riêng việc chế tạo cán thương đã tốn tới bốn năm, dùng lấy Ngân Ti được từ Bắc Lương bện thành, hong khô từng lớp từng lớp một, từ trong ra ngoài bao hết hơn một trăm lớp cuối cùng mới có thể chế tạo thành cán thương. Chỉ chế tạo cây thương này thì bản vương đã bị Ngôn Quan mắng nhiều năm, nói bản vương xa hoa lãng phí vô độ, hao người tốn của..."

Dạ Kinh Đường nhìn ra được cây thương này công nghệ có rất là không hợp thói thường, toàn thân trên dưới chỉ có một khuyết điểm duy nhất chính là mắc, phí tổn tuyệt đối là thiên văn số tự, cười nói:

"Thương này, cảm giác dùng tài liệu quá mức vững chắc, cho dù dùng để đánh ai cũng cảm thấy sẽ lỗ vốn, chỉ thích hợp để dùng làm vũ khí đánh nghi trượng..."

Đông Phương Ly Nhân cầm thương mà đứng, hào khí nói:

"Binh khí chính là binh khí, bản vương đã cho ngươi mượn dùng, ngươi cứ yên tâm mà dùng là được. Nếu như làm hao tổn nó thật sau này bày ra ở chỗ này bản vương cũng có thể giới thiệu nó với người khác làm do đánh Hiên Viên Triều, Đoạn Thanh Tịch để lại, dù sao cũng tốt hơn là không có cái gì để nói."

Dạ Kinh Đường cũng không khách khí nữa, cầm theo Minh Long Thương giá trị liên thành đến đại sảnh, hai chân mở ra, bày

ra tư thế ra thương:

"Điện hạ muốn luyện thương như thế nào?"

Đông Phương Ly Nhân hai tay cầm thương, tư thế vững chắc như bàn thạch:

"Bản vương dùng chính là Nhai Châu Du Long Thương, thương này chính là Bắc Nhai Thương Vương Sở Hào sáng tạo, sau khi lão thương khôi qua đời, trước khi Đoạn Thanh Tịch tiếp ban, Sở Hào còn đánh một lần với truyền nhân Bá Vương Thương, nghe nói thương pháp tạo nghệ không thua Bá Vương Thương. Ân hai ta đơn đấu thì miễn đi, ngươi biểu hiện Bá Vương Thương, để bản vương xem thử."

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt cằm, hai tay cầm thương mãnh run:

Ba ---- thân thương chấn động kịch liệt, phát ra một tiếng bạo hưởng.

Dạ Kinh Đường áo bào phồng lên, đại sảnh hoành phong đột khởi, thổi bay áo bào của Đông Phương Ly Nhân.

Hô ～

Dạ Kinh Đường hai con ngươi ngưng lại, một tay cầm thương rụt lại sau lưng, cho đến khi tay phải nắm chặt đuôi thương, mũi thương chĩa xuống đất, phát ra một tiếng vang nhỏ 'đinh'.

Tiếp theo, trong nháy mắt, Dạ Kinh Đường phát ra một tiếng quát lớn:

"Uống —— "

Thanh âm như là sấm nổ, toàn thân đột nhiên kéo căng.

Một thức Hoàng Long Ngọa Đạo có thể lay núi tồi thành, mắt thấy là sắp từ trước người xông ra, bổ về phía Đông Phương Ly

Nhân ngoài ba trượng.

Chương 403 - Dạy Thương Cho Ngây Ngốc 2

Chương 403. Dạy Thương Cho Ngây Ngốc 2

Lúc đầu Đông Phương Ly Nhân cầm thương hết sức chăm chú dò xét, phát hiện khí thế thái sơn áp đỉnh tốc thẳng vào mặt, dường như muốn một thương phá hủy Minh Ngọc Lâu, nào dám đứng phía trước, bá một chút, nhảy về sau, trực tiếp rơi vào trên bậc thang biên giới đại sảnh.

Đạp ~

Động tác vận sức chờ phát động của Dạ Kinh Đường dừng lại, nhìn Ngây Ngốc nhảy ra ngoài thật xa:

"Điện hạ?"

Đông Phương Ly Nhân một tay để sau lưng, vẫn duy trì trạng thái cao thủ, không vui nói:

"Kêu ngươi biểu hiện, ngươi rống lớn tiếng như vậy làm gì? Được rồi, ngươi trực tiếp dạy bản vương chiêu thức, chính bản vương suy nghĩ."

Dạ Kinh Đường cũng không có chê cười Ngây Ngốc, bắt đầu cầm thương chậm rãi diễn luyện, dạy thương chiêu Bá Vương Thương.

Thật ra thì thiên phú tập võ của Đông Phương Ly Nhân không kém, chỉ là có khoảng cách với đỉnh lưu thiên kiêu trên giang hồ thôi, đứng ở bên cạnh quan sát, chỉ một lần thì đã nhớ kỹ chiêu thức.

Dạ Kinh Đường dạy xong, sau đó đứng ở bên cạnh quan sát giống như lão sư phụ.

Đông Phương Ly Nhân lúc đầu không có cảm thấy gì, nhưng luyện nửa khắc đồng hồ còn không có thăm dò được phương pháp vận khí, dư quang phát hiện công tử lạnh lùng bên người, một tay để sau lưng, ánh mắt phức tạp, còn hơi không cảm nhận được lắc đầu.

Nhìn thấy nàng quay qua nhìn, Dạ Kinh Đường vội vàng giả vờ mỉm cười tán dương.

(0_0)? !

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy bị sỉ nhục, nếu không phải đánh không lại, nàng sẽ nhấc thương đập Dạ Kinh Đường mấy lần, sắc mặt nàng trầm xuống:

"Ngươi không có chuyện thì đi địa lao thẩm vấn phạm nhân, bản vương tự luyện."

Dạ Kinh Đường cũng không có kỳ thị Ngây Ngốc, chẳng qua là cảm thấy có chút cay con mắt.

Đã dạy thương pháp, phải dạy đúng chỗ, Dạ Kinh Đường châm chước một chút, đi tới sau lưng Đông Phương Ly Nhân mặc ngân sắc mãng váy, nắm chặt hai tay của nàng, chân ôm lấy chân trần của Đông Phương Ly Nhân, chậm rãi xê dịch ra:

"Bá Vương Thương đại khai đại hợp, tư thế phải bày lớn chút, ngực cao."

"?"

Đông Phương Ly Nhân gần như dựa vào trong ngực Dạ Kinh Đường, hơi thở nam tử từ bên tai thổi đến, gương mặt lập tức đỏ lên mấy phần, nhưng mà vẫn nghe sư phụ dạy bảo, ưỡn ngực lên,

hoành thương đứng vững.

Dạ Kinh Đường tay phải thuận đầu vai một đường sờ qua, cảm nhận tình huống cơ bắp phát lực, từ dưới xương sườn sờ đến bên eo, cho đến dán sát vào phần bụng bằng phẳng:

"Thu eo, kéo căng."

Đông Phương Ly Nhân con ngươi chớp chớp, nắm chặt eo, bảo trì tư thế nữ vương gia uy nghi quý khí, nghiêm túc nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi... ngươi chú ý một chút."

Dạ Kinh Đường thần tình nghiêm túc, tay thuận theo cánh tay Ngây Ngốc bóp qua, uốn nắn chỗ phát lực không đúng:

"Tập võ không phải trò đùa, điện hạ mặc dù không dùng được nhưng cũng không thể qua loa chấp nhận. Năm đó ta tập võ, tư thế đứng không đúng, nghĩa phụ cầm gậy trực tiếp đánh, đứng đúng vẫn đánh, lúc nào có thể ổn đến một gậy xuống, đi đứng lắc đều không hoảng hốt mới tính hợp lệ."

"Thiên phú của ta tốt như vậy, từ ba tuổi đánh đến mười tám tuổi, luyện mười lăm năm bây giờ mới hậu tích bạc phát. Điện hạ luyện như thế là luyện không được công phu thật ..."

Giọng nói dịu dàng của nam nhân vang lên bên tai, hai cánh tay sờ mó ở trên người, Đông Phương Ly Nhân biết đây là đang uốn nắn tư thế, nhưng Dạ Kinh Đường uốn nắn giống như cũng không có gì mâu thuẫn, Đông Phương Ly Nhân thích ứng một lát, sau đó chậm rãi đè tạp niệm trong lòng xuống, ánh mắt sắc bén nhìn phía trước:

"Bản vương hiểu chuyện, nếu như dạy công phu, ngươi có thể thoải mái một chút, nên uốn nắn thì uốn nắn, không cần vì thân phận bản vương mà câu nệ."

Dạ Kinh Đường nhìn nửa bên mặt Đông Phương Ly Nhân:

"Điện hạ xác định?"

"Chỉ cần cử chỉ ngươi hợp lý, bản vương có bao giờ khó xử ngươi?"

Đông Phương Ly Nhân cố gắng bày tư thế:

"Muốn dạy thì dạy cho tốt."

Dạ Kinh Đường đúng là có chút chần chờ, nhắc nhở:

"Lực từ lên, tới chân trước, lại đến mông eo, sau đó ngực bụng, lại đến cánh tay, phải nối liền với nhau. Điện hạ phát lực không có một chỗ nào đúng, ta muốn sờ rõ tình huống, đoán chừng phải sờ đủ hết..."

"?"

Đông Phương Ly Nhân hiểu ý Dạ Kinh Đường, thêm chút châm chước, làm ra vẻ cầu học như khát, thản nhiên nói:

"Ngươi... chỉ cần ngươi không phải tâm thuật bất chính, nghiêm túc dạy bản vương thương pháp, bản vương đâu trách cứ ngươi, nên sờ thì sờ."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, tay phải sờ dưới xương sườn, để tay ở bên phải bánh bao, cẩn thận cảm nhận tình huống phát lực của bắp thịt trước ngực.

"..."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy đại khái là được nâng, nói sờ thì kém một chút, không có sờ thực, nói không có sờ nhưng rõ ràng là đụng trúng, nhưng mà phát hiện Dạ Kinh Đường khắc chế, cố gắng không khiến cho nàng cảm thấy quẫn bách.

Nàng mím môi một cái, làm ra vẻ nghiêm túc:

"Tay ngươi không có đặt ở chỗ phát lực, có thể cảm nhận được cái gì?"

Chương 404 - Cảm Nhận

Chương 404. Cảm Nhận

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, thấy Ngây Ngốc nói như vậy, cũng không còn bó tay bó chân, xoa nhẹ bánh bao một chút, cẩn thận cảm nhận tình huống phát lực của bắp thịt.

Đông Phương Ly Nhân lông mi rung động, lại vội vàng đứng vững, sắc mặt đỏ lên, không nói một lời.

"Ưỡn ngực ngẩng đầu, đừng co lại, bây giờ điện hạ đứng còn không bằng vừa rồi."

Dạ Kinh Đường bình tĩnh nhắc nhở.

Đông Phương Ly Nhân âm thầm cắn răng, bày ra tư thế cầm thương, cố gắng điều chỉnh phương thức phát lực, Hắc Lân Thương trong tay, mỗi một thương đâm ra, run nhè nhẹ trên không trung, lại nắm ổn.

Sau khi kiên trì một lúc lâu, phát hiện Dạ Kinh Đường nhấn mãi không thả, Đông Phương Ly Nhân nhíu mày hỏi thăm:

"Sao ngươi cứ nhấn chỗ đó? Những chỗ khác chỉ nhấn một cái rồi thôi."

Dạ Kinh Đường cũng không có ý chấm mút, khẽ giải thích rõ:

"Mỡ có chút dày, tình huống phát lực của cơ bắp không cảm nhận được rõ ràng."

Đông Phương Ly Nhân biết bánh bao của mình hơi dày, nghĩ nghĩ, cắn răng nói:

"Ngươi dùng sức nhấn là được rồi."

Dạ Kinh Đường lại dùng lực thì sẽ đau, không có làm theo, chỉ là nhíu mày cẩn thận cảm nhận chi tiết dưới lớp mỡ.

Hai người nghiêm túc luyện thương pháp, Dạ Kinh Đường còn không có thăm dò tình huống phát lực, cổng lại thổi tới một cơn gió nhẹ.

Hô ~

Lão ẩu tóc dài chấm đất vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt hai người, đang muốn mở miệng, phát hiện Dạ Kinh Đường nhấn vạt áo Tĩnh Vương, lại dừng lại.

Dạ Kinh Đường thấy thế buông tay phải ra, đoan chính đứng thẳng, chắp tay thi lễ:

"Mạnh đại nhân."

Đông Phương Ly Nhân trong lòng thất kinh, nhưng mà cũng không thu hồi tư thế bày thương mà đường đường chính chính giải thích:

"Hắn đang dạy bản vương học thương pháp, ngươi đừng hiểu lầm!"

Nói xong, ánh mắt Đông Phương Ly Nhân lại bỗng nhiên trầm xuống, dò hỏi:

"Mạnh Giảo, có phải hắn đang dạy bản vương thương pháp hay không?"

Lão ẩu tóc trắng ánh mắt có mấy phần quái dị, nhưng cũng chỉ thế thôi, nghe thấy Tĩnh Vương hỏi thăm, nàng chậm rãi đi tới trước mặt:

"Dạ công tử đúng là dạy tư thế bày thương, biện pháp này cảm

nhận trực quan nhất, so với dùng mắt thì tốt hơn nhiều, chỉ dùng dạy người thân cận."

Có đúng không? Đông Phương Ly Nhân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt đỏ ửng cũng bớt mấy phần.

"Nhưng mà thủ pháp của Dạ công tử quá trực tiếp, nếu là cô gái tầm thường, có thể thăm dò rõ ràng, điện hạ nội tình quá dày, tay không rất khó mò ra."

Lão ẩu tóc trắng nhô bàn tay ra, nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Thiên Hợp Đao là công pháp nội môn, có thể tăng cường lục thức, ưu thế toàn diện, gió thổi cỏ lay trong phạm vi mấy chục trượng đều có thể cảm nhận được hết, nhưng quá toàn diện chắc chắn không tinh tế. Nơi có xúc cảm nhạy bén nhất của người không chỗ nào qua được đầu ngón tay, 'Thính Phong Chưởng' của Liễu Thiên Sanh chính là loại công pháp như thế này, ngày xưa thời điểm đỉnh phong dùng bàn tay có thể cảm nhận được bước chân động tĩnh hơn vài dặm, có một không hai toàn bộ giang hồ. Lão thân học pháp môn cùng loại, chênh lệch ngàn dặm, nhưng mà có thể miễn cưỡng sử dụng."

Dạ Kinh Đường chăm chú lắng nghe, đã thấy lão ẩu tóc trắng hai tay dao động, rõ ràng là đang diễn luyện chiêu thức, diễn luyện xong ra hiệu:

"Dạ công tử thử một chút?"

Dạ Kinh Đường thấy vậy, học động tác của lão ẩu tóc trắng, diễn luyện chiêu thức mấy lần, thăm dò con đường vận khí, sau đó đưa bàn tay nhẹ nhàng dán vào bánh bao của Ngây Ngốc.

Trong con ngươi Đông Phương Ly Nhân hiện ra mấy phần nổi nóng, Mạnh Giảo ở bên cạnh, sao nàng có thể tiếp tục để Dạ Kinh Đường sờ bánh bao, vội vàng đẩy ra một bước:

"Dạ Kinh Đường!"

Dạ Kinh Đường thấy vậy thay đổi phương hướng, ấn lên bờ vai Đông Phương Ly Nhân, thông qua đầu ngón tay cảm nhận, dò xét nhịp tim, huyết dịch lưu chuyển mang tới chấn động nhỏ bé

Lão ẩu tóc trắng ánh mắt khen ngợi:

"Dạ công tử ngộ tính như thế này, đúng là không tầm thường."

Đông Phương Ly Nhân sửa sang lại vạt áo bị vò rối, khôi phục dáng vẻ nữ vương gia lãnh khốc:

"Có chuyện gì muốn bẩm báo?"

Lão ẩu tóc trắng gật đầu:

"Nam Cung Thiếu Phong không chịu cung khai, Liễu Thiên Sanh thì lại có ý muốn khai ra với triều đình."

Dạ Kinh Đường thả lỏng tay ra, dò hỏi:

"Hắn đã hơn tám mươi, muốn cái gì? Lưu lại toàn thây hậu táng?"

Lão ẩu tóc trắng nói:

"Liễu Thiên Sanh là tông sư nội gia, bị đánh ra ám thương mới trở thành như bây giờ, nếu không sống thêm hai mươi năm cũng không có vấn đề. Hắn muốn Tuyết Hồ Hoa ở Bắc Lương để nối lại kinh mạch, được triều đình chiêu an ban thưởng quan tước."

Dạ Kinh Đường nghe nói tới tên 'Tuyết Hồ Hoa', dò hỏi:

"Triều đình có thứ này hay không?"

Đông Phương Ly Nhân nghĩ nghĩ:

"Tuyết Hồ Hoa sinh trưởng ở Thiên Lang Hồ, nghe nói sáu mươi năm nở hoa một lần, vạn kim khó cầu. Trong cung có một chút, còn sót lại từ lúc khai quốc, chỉ đủ phối một phương thuốc, phải để lại cho thiên tử phòng bất cứ tình huống nào, không thể nào cho hắn."

Chương 405 - Gặp Lão Quyền Khôi

Chương 405. Gặp Lão Quyền Khôi

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, nhìn về phía lão ẩu tóc trắng:

"Liễu Thiên Sanh dựa vào cái gì mà đưa ra điều kiện như thế?"

Lão ẩu tóc trắng giải thích:

"Chỉ có những thứ này mới có thể giúp cho hắn tiếp tục đặt chân trên đời này, nếu không cũng không khác gì chết."

Dạ Kinh Đường giật mình, suy nghĩ một chút nói:

"Nếu không ta đi nói chuyện?"

Thật ra thì Đông Phương Ly Nhân muốn cho Dạ Kinh Đường tiếp tục dạy thương pháp, nhưng công vụ quan trọng, vẫn gật đầu:

“Được!”

"Có khai hay không không quan trọng, nếu hắn có thể giao một thân võ nghệ ra, có thể để hắn sống quãng đời còn lại ở kinh thành, những chuyện khác không bàn nữa."

Dạ Kinh Đường gật đầu ra hiệu, buông Minh Long Thương xuống, quay người ra khỏi Minh Ngọc Lâu...

Tầng ba địa lao bị phá hư, nhưng chỉnh thể cực kỳ kiên cố, cũng không ảnh hưởng sử dụng. Trọng phạm hôm qua lôi ra trị thương cũng đều được nhốt về tầng hai địa lao.

Dạ Kinh Đường lưng đeo bội đao đi vào bên trong Hắc Nha, chuẩn bị thẩm vấn phạm nhân, đi qua một gian phòng trà, phát hiện bên trong thật náo nhiệt.

Một trận phong ba qua đi, cao thủ Hắc Nha hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tổn thương, hôm qua vừa xảy ra chuyện, nha môn lại không thể không ai tọa trấn, vì thế người có vết thương nhẹ vẫn đi làm như thường lệ, không ở trong nha môn nghỉ ngơi chờ lệnh.

Trong phòng trà, hoàn cảnh rất không tệ, mỗi người đều là nệm êm ghế nằm, bên cạnh còn có nước trà điểm tâm.

Bị Liễu Thiên Sanh đánh Thương Tiệm Ly hai lần, ngồi cùng một chỗ với Cừu Thiên Hợp, còn có mấy tên có tổn thương trong tổng bộ, kể lại chiến tích ngày hôm qua:

"Liễu Thiên Sanh đó đã già, mới bị ta một châm đánh ngã. Muốn nói lợi hại còn phải là Cừu đại hiệp, tên tuổi Tào công công trong giang hồ xếp số một, Cừu đại hiệp một mình một đao không có bị đánh chết, quả là vượt qua dự kiến của chúng ta!"

"Lão phu phá án cho nha môn, tiếc mệnh có đề phòng thôi, nếu như sinh tử tương bác, hôm qua Tào Thiên Tuế không đi ra khỏi đường phố vương phủ!"

Dạ Kinh Đường đi ngang qua cửa sổ, đang chuẩn bị thăm hỏi hai câu, chợt phát hiện phía dưới cửa sổ có một cái ghế nằm lớn. Chim Chim đeo khăn quàng cổ lớn, giương cánh nằm trên đó, dáng vẻ nửa chết nửa sống, chờ một nữ tổng bộ dưỡng thương cho ăn đồ ăn vặt.

Dạ Kinh Đường thấy thế trực tiếp im lặng, hắn cho Chim Chim chơi, không ngờ tới Chim Chim tự giác như thế, ngay cả phúc lợi tai nạn lao động của nha môn cũng không buông tha, đưa tay gõ gõ bệ cửa sổ.

"Chít chít?"

Chim Chim nâng đầu lên, sau đó nhảy dựng lên rơi vào trên lan can, rất lễ phép dùng cánh ra hiệu cho Dạ Kinh Đường ngồi xuống.

Người trong phòng trà ngừng nói, Cừu Thiên Hợp giương mắt nhìn lên, để chén trà xuống, đứng dậy đi ra cửa:

"Tiểu tử ngươi mặc đồ này quả là tuấn khí, mặc đi ra ngoài, nữ hiệp trên giang hồ phải đi vòng qua, không khiến cho người ta thích."

Cừu Thiên Hợp khôi phục thực lực, mặc dù dáng vẻ thay đổi không lớn nhưng tinh khí thần nhìn hoàn toàn là hai người khác nhau, bản thân khung xương vốn lớn, bên hông còn đeo Thiên Hợp Đao, đứng ở cổng, quả là khiến cho người ta có cảm giác như lão tăng quét rác Hắc Nha.

"Trường hợp chính thức mặc một chút thôi."

Dạ Kinh Đường đi đến trước mặt, dò hỏi:

"Cừu đại hiệp thương thế như thế nào?"

"Một chút nội thương thôi, Vương thần y châm mấy châm, gần như không có trở ngại."

"Vậy là tốt rồi. Cừu đại hiệp có biết về Liễu Thiên Sanh?"

Cừu Thiên Hợp cười:

"Liễu Thiên Sanh là Bát Đại Khôi ba mươi năm trước, khi đó lão phu vẫn là hiệp khách tuổi không khác gì ngươi, tuy chưa từng gặp mặt nhưng có nghe nói tới."

Dạ Kinh Đường thấy vậy giơ tay lên cười nói:

"Đi, ta dẫn Cừu đại hiệp đi xem giang hồ lão bối một chút."

"Cừu đại hiệp địa vị giang hồ cao, Liễu Thiên Sanh không nể mặt triều đình, nhưng hẳn sẽ nể mặt Cừu đại hiệp, Cừu đại hiệp xem có thể làm thuyết khách, hỗ trợ để hắn cung khai hay không."

Cừu Thiên Hợp cũng không nhiều lời, theo Dạ Kinh Đường tiến vào địa lao.

Tầng một địa lao không có gì khác, mà tầng hai thì thay đổi rất lớn.

Hôm qua bắt hơn hai mươi tên phỉ đồ, không ít người có tên tuổi vang dội trên giang hồ, lại phạm đại án tạo phản, đều bị nhốt vào tầng hai, mỗi người đều là phòng đơn, có mấy người trong tổng bộ nha môn ở trong đó thẩm vấn.

Dạ Kinh Đường xuyên qua lối đi nhỏ tầng hai, quen thuộc đi tới phòng Địa tự số hai, tìm kiếm lão Quyền Khôi tên tuổi lớn nhất trong địa lao.

Kết quả từ miệng giếng cúi đầu xem xét, đã thấy hai hán tử nửa chết nửa sống nằm dưới mặt đất, hữu khí vô lực, mặt trắng như giấy.

Dạ Kinh Đường sững sờ, quan sát tỉ mỉ vài lần, không hiểu thấu nói:

"Hai người bọn họ dựa vào cái gì ở chỗ này?"

Cừu Thiên Hợp cúi đầu dò xét, cũng bất ngờ:

"Như vậy mà cũng chưa chết, hai huynh đệ này đúng là mệnh đủ cứng."

Vương Nhị nhìn thấy phía trên xuất hiện hai gương mặt, đáy mắt lập tức lộ ra vẻ mừng như điên, ngẩng đầu lên:

"Dạ đại nhân, ngài tới rồi. Hai huynh đệ ta tội không đáng chết, phán mười năm tám năm là được... Ai? Dạ đại nhân!"

Dạ Kinh Đường không có phí thời gian trên người không liên quan, đi ra ngoài hỏi thăm một chút mới tìm được nhà tù giam giữ Liễu Thiên Sanh.

Địa lao quy cách giống như tứ hợp viện, vuông vức.

Liễu Thiên Sanh mặc dù thân hãm lao ngục nhưng vẫn còn giữ giá lão Bát Khôi, tay chân buộc xiềng xích, lưng tựa vách tường ngồi xếp bằng, nhìn có chút tiên phong đạo cốt.

Chương 406 - Chuyện Cũ Của Quyền Khôi

Chương 406. Chuyện Cũ Của Quyền Khôi

Dạ Kinh Đường mở hàng rào sắt ra, theo Cừu Thiên Hợp trực tiếp nhảy vào trong đó.

Cừu Thiên Hợp là người giang hồ, kính trọng lão bối, chắp tay làm lễ theo giang hồ:

"Liễu tiền bối, cửu ngưỡng đại danh."

Liễu Thiên Sanh giương mắt nhìn thấy Dạ Kinh Đường, chắc chắn không thế nào mừng rỡ, phát hiện Cừu Thiên Hợp khí thế không tầm thường bên cạnh, khẽ nhíu mày:

"Các hạ là?"

"Cừu Thiên Hợp, không biết Liễu lão có từng nghe nói qua?"

Liễu Thiên Sanh rõ ràng sửng sốt một chút, thường nói 'Trường Giang sóng sau đè sóng trước', Cừu Thiên Hợp là đương đại tông sư đỉnh lưu, cách Bát Đại Khôi chỉ một bước, bàn về lực ảnh hưởng với giang hồ đương thời còn cao hơn lão bối tuổi đã xế chiều như hắn nhiều.

Cừu Thiên Hợp có thể gọi hắn một tiếng Liễu lão dưới tình huống hổ lạc đồng bằng như thế này, Liễu Thiên Sanh rất hưởng thụ, nâng xích sắt chắp tay:

"Hóa ra là Cừu thiếu hiệp, Thiên Hợp Đao danh chấn giang hồ, lão phu cũng coi như như sấm bên tai, hôm nay gặp mặt quả nhiên

không tầm thường. Năm đó Cừu thiếu hiệp cướp đội ngũ hôn sứ của thiên tử, phạm đại tội tru cửu tộc, nghe nói năm ngoái bị triều đình vây quét bắt lấy, bây giờ là…"

Cừu Thiên Hợp ngồi xuống đất, cười nói:

"Trước kia cũng ở chỗ này, nhưng mà gần đây lập được chút điểm công lao, rửa sạch tội ngày xưa, khôi phục tự do."

Liễu Thiên Sanh mắt lộ ra dị sắc:

"Ngươi phạm bản án như vậy, triều đình cũng có thể đặc xá?"

Dạ Kinh Đường vung quan bào lên, ngồi ở bên cạnh:

"Cừu đại hiệp dạy Tĩnh Vương đao pháp, chỉ cần Tĩnh Vương vui vẻ, tội ác lớn hơn nữa cũng chỉ là mấy câu nói."

Liễu Thiên Sanh là lão giang hồ, nghe rõ nói như vậy là có ý gì:

"Triều đình muốn thân công phu này của lão phu, cho lão phu một cơ hội sống sót? Lão phu qua tuổi tám mươi, sống không được mấy năm, đi ra còn phải gánh bêu danh, không cần thiết giày vò như thế."

Cừu Thiên Hợp nói:

"Ta ngồi xổm ở chỗ này một năm, biết mùi vị của nó, cả ngày lẫn đêm không thấy ánh mặt trời, chỉ chờ ngày xử trảm, sống không bằng một con chó hoang bên ngoài."

"Người giang hồ sống đến tuổi Liễu lão không dễ dàng, người giang hồ không có trải qua phong quang Bát Khôi, Liễu lão trải nghiệm mấy chục năm, người giang hồ chưa nếm vị đắng, Liễu lão cũng nếm mấy chục năm. Lúc tuổi còn trẻ đánh ngã lão Bát Khôi, già cũng dạy dỗ Bát Khôi mới."

"Bây giờ còn thừa lại mấy năm, có thể có một phòng xá ba

gian, ruộng tốt hai mẫu, lại tìm một tiểu đồ đệ quan môn, dụng tâm dạy dỗ, đời này Liễu lão coi như là viên mãn. Các triều đại đổi thay, Bát Đại Khôi kết cục không có mấy người tốt hơn ngài. Hơn tám mươi tuổi còn không bỏ xuống được giang hồ, thân làm hậu bối như ta hoàn toàn không nghĩ ra được."

Cừu Thiên Hợp lời nói này cực kỳ có sức cuốn hút, dù sao đời này Cừu Thiên Hợp cũng thay đổi rất nhanh, hiểu được một vũ phu đỉnh tiêm mong muốn một giang hồ như thế nào.

Mà Liễu Thiên Sanh đúng là chỉ kém một bước cuối cùng là viên mãn.

Hai mắt thâm thúy của Liễu Thiên Sanh giật giật, trầm mặc một hồi, sau đó đáp lại:

"Lão phu là ở tuổi này của ngươi, bị đồ đệ đánh phế, mất hết tích lũy nửa đời ngươi."

"Nếu như ngươi như vậy ngươi có phục không?"

Cừu Thiên Hợp hơn năm mươi tuổi, trẻ hơn Tống Trì, đang tráng niên.

Năm ngoái bị triều đình bắt được nhốt vào địa lao, đời này đào thoát vô vọng, đúng là trong lòng không cam.

Cừu Thiên Hợp châm chước một chút, hỏi ngược lại:

"Chuyện Liễu lão và Tưởng Trát Hổ, giang hồ đồn rất nhiều, năm đó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Liễu Thiên Sanh cũng thẳng thắn:

"Năm đó hành tẩu ở Lương Châu, gặp người xảy ra xung đột, mấy quyền đánh chết. Mà không lâu sau, Tưởng Trát Hổ tuổi nhỏ chạy đến Hồng Sơn Bang bái sư."

"Lão phu thấy niên kỷ của hắn nhỏ, thiên phú tốt, thu làm đồ đệ đích truyền, coi như con đẻ, đại lực vun trồng. Sau này bồi dưỡng thành Thiếu bang chủ mới ngẫu nhiên phát hiện hắn là dòng dõi cừu gia, lão phu nể tình tình cảm nhiều năm, không có hạ sát thủ, chỉ là phế đi võ nghệ, trục xuất sư môn."

"Sau đó các ngươi biết, mấy năm sau Tưởng Trát Hổ trở về, một trận chiến đánh lão phu thành chó nhà có tang, chấp chưởng Hồng Sơn Bang, chiếm gia nghiệp lão phu, truy sát lão phu đến nay."

Dạ Kinh Đường châm chước một hồi rồi nói:

"Tử báo thù phụ, thiên kinh địa nghĩa... nghe, song phương đều không chiếm lý."

Cừu Thiên Hợp bình luận:

"Đây chính là giang hồ báo thù bình thường, nào có thiện ác đúng sai."

Dạ Kinh Đường không cảm thấy hứng thú với chuyện ai đúng ai sai, hỏi ngược lại:

"Ngươi thời kì đỉnh phong, từng đánh với Tưởng Trát Hổ một trận, giang hồ đồn trong tay hắn có Kim Lân Đồ, là thật là giả?"

Liễu Thiên Sanh cười nhạo nói:

"Hai lăm hai sáu, đánh bại Bát Đại Khôi hơn năm mươi tuổi đang đỉnh phong, Dạ đại nhân cho rằng chỉ dựa vào một tấm Kim Lân Đồ là có thể làm được?"

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ:

"Nói như vậy, thiên phú Tưởng Trát Hổ tương đối lợi hại, bản thân có thiên phú ba mươi tuổi đưa thân Bát Đại Khôi?"

Chương 407 - Chuyện Cũ Của Quyền Khôi 2

Chương 407. Chuyện Cũ Của Quyền Khôi 2

Cừu Thiên Hợp nói:

"Quyền Khôi vốn là hạng chót trong Bát Khôi, Tưởng Trát Hổ kế thừa danh hào, sau đó khiến cho Quyền Khôi vọt lên hạng sáu, đứng sau Đao Khôi, là bởi vì Đồ Long Lệnh của Hiên Viên Triều có thể phá Bất Bại Kim Thân của Tưởng Trát Hổ."

"Nhưng Tưởng Trát Hổ cùng tuổi với ta, đang đỉnh phong, Hiên Viên Triều bảy mươi năm cũng trẻ hơn Liễu lão một chút, nếu như đánh nhau, ta cảm thấy Tưởng Trát Hổ đánh chết Hiên Viên Triều cũng không khó."

Liễu Thiên Sanh hận Tưởng Trát Hổ thấu xương, nhưng cũng không ảnh hưởng hắn khẳng định thực lực hắn, nói tiếp:

"Tưởng Trát Hổ tay không tấc sắt đánh Hiên Viên Triều, thắng bại khó nói, nhưng Tưởng Trát Hổ thuở nhỏ mục tiêu chính là 'Thiên hạ đệ nhất', hai mươi mấy năm qua đi, nói hắn chỉ luyện quyền cước, lão phu không tin."

Dạ Kinh Đường như có điều suy nghĩ gật đầu:

"Vậy rốt cuộc Tưởng Trát Hổ luyện hay chưa từng luyện Kim Lân Đồ?"

Liễu Thiên Sanh nghĩ nghĩ:

"Quyền cước tông sư giao thủ, chấn vỡ xương cốt phế phủ dễ

dàng, đánh vỡ da rất khó khăn. Lão phu đánh giá vẫn là đã luyện, cứng rắn có chút không tưởng nổi, nhưng mà Tưởng Trát Hổ cho dù không có Kim Lân Đồ, trận chiến đó lão phu cũng tất bại. Lão phu đánh trúng ba quyền, không có thương tới yếu hại, hắn từ đầu tới cuối một quyền trực tiếp đánh nát cột sống lão phu, cảm giác đó... cả đời đều khó mà quên được."

Trong nhà tù hơi trầm mặc.

Cừu Thiên Hợp châm chước một chút, lại mở miệng nói:

"Liễu lão nhìn cũng rõ, coi như chữa trị ám thương khôi phục toàn thịnh, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Tưởng Trát Hổ. Tốt xấu thế nhân đều biết ngươi dạy Tưởng Trát Hổ, thư thư thản thản sống mấy năm cuối cùng công thành danh toại, tốt hơn sống hết đời không bỏ xuống được, ôm hận mà kết thúc."

Liễu Thiên Sanh khẽ vuốt ngón tay, suy tư thật lâu.

Dù sao một khi buông xuống quá khứ, khẩu khí trong lòng tiết, giang hồ một đời này cũng triệt để kết thúc.

Cho dù sau này cơ duyên xảo hợp, chữa khỏi thương thế, tuổi này của hắn cũng không khôi phục được.

Liễu Thiên Sanh trầm ngâm một lúc lâu, sau đó nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Nể mặt Cừu thiếu hiệp, để lão phu cung khai cũng được, giao ra sở học suốt đời cũng được, nhưng có hai điều kiện, triều đình phải thỏa mãn lão phu."

Dạ Kinh Đường thở phào nhẹ nhõm:

"Cứ nói đừng ngại, nếu như hợp tình hợp lí, triều đình sẽ cân nhắc."

Liễu Thiên Sanh nói:

"Lão phu tối đa còn có thể sống hai ba năm, giống như Cừu thiếu hiệp nói, một bộ xương già, có giày vò cũng lật không nổi bọt nước. Sau này lão phu lập công chuộc tội, mai danh ẩn tích dạy Quyền Sư cho triều đình, triều đình để lão phu thọ hết chết già, sau khi chết an táng thích đáng."

Dạ Kinh Đường gật đầu:

"Vấn đề này cũng không lớn."

Liễu Thiên Sanh tiếp tục nói:

"Lão phu quyền pháp không dạy người tầm thường, chỉ truyền cho tông sư triều đình, triều đình phải truy nã Tưởng Trát Hổ quy án, hắn buôn lậu muối sắt ở biên quan, tội đáng chém."

Dạ Kinh Đường ngồi thẳng mấy phần, không ngờ tới Liễu Thiên Sanh lại muốn mượn đao triều đình báo thù rửa hận, hắn mở miệng nói:

"Nếu có cơ hội, không cần ngươi nói, triều đình cũng sẽ diệt Tưởng Trát Hổ, nhưng Lương Châu xuất quan dễ dàng, Tưởng Trát Hổ không có dễ bắt như vậy, triều đình chỉ có thể hết sức."

Liễu Thiên Sanh nói:

"Dạ đại nhân liệu sự như thần, tai mắt thông thiên, muốn tìm được Tưởng Trát Hổ không khó, bàn về thiên phú, Dạ đại nhân cũng không yếu hơn Tưởng Trát Hổ. Chỉ cần Dạ đại nhân giữ tín, chịu tra Tưởng Trát Hổ, chuyện này thật sự không khó."

Dạ Kinh Đường cẩn thận nghĩ nghĩ:

"Ta hết sức nỗ lực. Ngươi bàn giao bản án Ô Vương trước, công phu ngươi có thể giữ lại sau này giao cho triều đình."

Liễu Thiên Sanh đến nước này cũng không dài dòng nữa:

"Chuyện Ô Vương, lão phu biết cũng không nhiều. Lão phu có thể giúp đỡ Ô Vương làm việc là bởi vì dưới trướng Ô Vương có một dược sư từ Bắc Lương trốn tới, đồ đệ của Bắc Lương Y Thánh, tên là Trương Cảnh Lâm, có khả năng chữa khỏi vết thương cũ của lão phu."

Dạ Kinh Đường nhìn lên miệng giếng chào hỏi, để bộ khoái phía trên ném một quyển sổ màu đen xuống, lấy bút nhỏ ra, chăm chú ghi chép:

"Trương Cảnh Lâm này còn lợi hại hơn Vương thần y?"

Liễu Thiên Sanh lắc đầu:

"Trên đời liền không có tổn thương nào mà Vương thần y không thể trị, có cũng là thiếu dược liệu, mà không phải trị không được. Lão phu trước kia vụng trộm tới kinh thành, Vương thần y kêu lão phu đi tìm Tuyết Hồ Hoa, lão nhân gia ông ta có thể trị, nhưng không tìm được. Trương Cảnh Lâm thoạt nhìn không phải đại phu, thứ hắn dùng giống bí pháp kỳ môn, mặc dù không chữa khỏi tổn thương của lão phu nhưng lão phu tận mắt nhìn thấy hắn làm bí dược để tử tù võ nghệ thường thường công lực đại tăng, gần như tăng gấp mấy lần."

Dạ Kinh Đường dừng bút lại:

"Còn có loại thuốc này?"

Cừu Thiên Hợp nói:

"Có thể là dược vật đi đường tà đạo, tiêu hao thể phách trong thời gian ngắn, thương địch tám trăm tự tổn một ngàn."

Liễu Thiên Sanh gật đầu:

"Đúng là như thế, ăn hết không đến hai khắc đồng hồ thì chết. Nhưng mà tà môn bí dược dược lực lớn như thế, đời này lão phu lần đầu gặp, khuếch trương khí mạch toàn thân trong thời gian ngắn, lão phu ăn chỉ sợ cũng dám đi chạm Sơn Thượng Tam Tiên. Bởi vì dược hiệu giống như Tuyết Hồ Hoa, lão phu mới làm việc cho Ô Vương, chờ Trương Cảnh Lâm tìm được dược vật thay thế có thể chữa trị thương thế của lão phu."

Chương 408 - Tư Chất Bát Khôi

Chương 408. Tư Chất Bát Khôi

"Loại thuốc này có bao nhiêu?"

"Không rõ, lão phu nhìn thấy lúc còn đang nghiên cứu, cũng không ổn định. Ô Vương không có nhiều binh mã, lại ở vào tam chiến chi địa, ta đánh giá Ô Vương muốn dựa vào bí dược trong thời gian ngắn làm ra mấy trăm hơn ngàn cao thủ, tạo thành tinh binh, giết thẳng vào kinh thành. Trước mắt xem ra chắc chắn không có cơ hội ..."

Dạ Kinh Đường chăm chú lắng nghe, cầm bút ghi khẩu cung.

Liễu Thiên Sanh biết Dạ Kinh Đường thiên phú rất cao, nói xong tình báo mình biết thì kéo xích sắt đứng dậy:

"Những tin tức này đối với triều đình thật ra thì không quan trọng, trên người lão phu đáng giá nhất là công phu. Lão phu tuổi tác đã cao, giao thủ với Dạ đại nhân, Dạ đại nhân có thể không cảm nhận được quá nhiều. Đề phòng Dạ đại nhân lấy được khẩu cung, tá ma giết lừa, lão phu biểu hiện trước, để Dạ đại nhân kiến thức một chút để uẩn tích lũy tám mươi năm của lão phu."

Dạ Kinh Đường tương đối hứng thú với chuyện này, cất sách nhỏ đứng dậy:

"Nghe nói 'Thính Phong Chưởng' của Liễu tiền bối có một không hai giang hồ, có thể để Dạ mỗ kiến thức một chút hay không?"

Cừu Thiên Hợp Thiên Hợp Đao, phương hướng có chút giống

Thính Phong Chưởng của Liễu Thiên Sanh, không chừng học được tay này thì có thể trở thành một mảnh ghép cuối cùng giúp cho hắn ngang hàng Đao Khôi.

Vì thế Cừu Thiên Hợp cũng đứng dậy, rửa tai lắng nghe, mặc dù cảm thấy có chút không thích hợp nhưng hắn làm thuyết khách lâu như vậy, lấy chút thù lao hình như cũng không quá đáng.

Liễu Thiên Sanh có thể dạy hai người ứng cử Bát Khôi, nói ra vẫn rất vinh hạnh, cũng không có giữ lại, nâng hai tay lên, bắt đầu diễn luyện:

"Thiên Hợp Đao lão phu nghe nói qua, đao pháp tạo nghệ được xưng tụng tinh diệu, nhưng chỉ có thể đối phó cao thủ dưới Bát Khôi. Vũ phu có thể đánh đến Bát Đại Khôi đều đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất, lục thức cảm nhận không kém ngươi bao nhiêu, cho nên ngươi chỉ có thể chờ đợi Hiên Viên Triều chết già, rất khó dựa vào chiêu này đánh bại Hiên Viên Triều."

Cừu Thiên Hợp ánh mắt ngưng trọng:

"Đúng là như thế, giao thủ với Hiên Viên lão nhi mấy lần, ta trở tay một đao chặt không đến hắn, hắn trở tay một đao ta phải chạy, hoàn toàn không đánh được."

"Vũ phu giao thủ, cho dù võ nghệ cao bao nhiêu, yếu điểm đều là 'Gặp chiêu phá chiêu'. Cách xa bảy tám trượng xuất thủ, đồ đần đều biết phá chiêu, không tính là lợi hại, trong gang tấc có thể biến chiêu phá chiêu mới tính là luyện công phu đến nhà. Thính Phong Chưởng cũng không phải giống như trên giang hồ nói, là chiêu thức dùng để dò đường, chiêu này dò xét toàn thân đối thủ."

Liễu Thiên Sanh diễn luyện xong một bộ chiêu thức, đứng chắp tay:

"Hai vị đều là Bát Khôi chi tư, nhìn một lần không nhớ được

thì ra ngoài đi, lão phu mặc dù thân hãm lao tù nhưng cũng không có kiên nhẫn dạy đồ đệ đần."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, làm gì chắc đó, tại chỗ chậm rãi đẩy chưởng, nghiên cứu mạch lạc vận khí trong đó.

Cừu Thiên Hợp cũng không học theo mà là đứng chắp tay, diễn luyện trong đầu —— làm như vậy là bởi vì sỉ diện cao thủ, thứ hai hắn não bổ chậm hơn Dạ Kinh Đường thôi diễn thực tế cũng bình thường, đợi chút nữa lỡ như chậm hơn Dạ Kinh Đường nửa bước cũng không mất mặt.

Thính Phong Chưởng của Liễu Thiên Sanh là chiêu thức nội môn, không đảm nhiệm nhiều việc giống Thiên Hợp Đao, chuyên chú xúc cảm, con đường vận khí đơn giản hơn một chút, nhưng vẫn tương đương tinh diệu.

Dạ Kinh Đường vừa đi vừa về diễn luyện bốn năm lần, thăm dò con đường vận khí, sau đó hai tay trở nên nhu hòa, tựa như không có trọng lượng, tới lui im ắng, cả ngón tay cũng dẫn theo vận luật đặc biệt.

Liễu Thiên Sanh từng dạy Tưởng Trát Hổ, mình cũng là lão Bát khôi, phản ứng không có lớn như Cừu Thiên Hợp vậy, chỉ là mắt lộ ra kinh ngạc, khẽ vuốt cằm:

"Ngộ tính tốt."

Dạ Kinh Đường luyện chỉ chốc lát, Ngây Ngốc không tại, không ai đưa ngực thí nghiệm, chỉ có thể cảm nhận được khí lưu giữa ngón tay thay đổi, nhẹ giọng tán thưởng:

"Công phu này đúng là tinh diệu."

Nói xong nhìn về phía Cừu Thiên Hợp.

(——)?

Cừu Thiên Hợp biết tiểu tử này nửa điểm không hiểu nhân tình thế sự, hoàn toàn không nể mặt lão bối như hắn.

Nhưng mà ngộ tính của Cừu Thiên Hợp cũng không chênh lệch, mấy chục năm giang hồ lịch duyệt cũng không đến nổi bị bỏ lại quá xa.

Cừu Thiên Hợp như có điều suy nghĩ gật đầu, ánh mắt thâm thúy, tựa hồ đang nghiên cứu chỗ tinh diệu gì, thực tế là đang kéo dài thời gian, chờ trong đầu thôi diễn ra pháp môn vận khí, sau đó xoay người lại, một tay dựng thẳng trước người:

"Chiêu này tương đối tinh diệu, không thẹn Bát Khôi chi danh."

Dạ Kinh Đường đứng trước người, tay phải tựa ở trên mu bàn tay Cừu Thiên Hợp, thông qua xúc cảm mu bàn tay, mơ hồ có thể cảm nhận được khí mạch bàn tay thậm chí cánh tay Cừu Thiên Hợp chảy xuôi.

Chương 409 - Tư Chất Bát Khôi 2

Chương 409. Tư Chất Bát Khôi 2

Liễu Thiên Sanh đứng chắp tay, giảng giải:

"Vũ phu xuất thủ, trước phải đề khí. Thiên Hợp Đao khi cơ bắp đối phương phát lực xuất hiện dị động mới có thể làm ra phản ứng, chiêu này của lão phu nhanh hơn, quyền cước không động nhưng có thể thăm dò chiêu thức đối phương, cho nên Dạ đại nhân giao thủ với lão phu, liều kỹ pháp vĩnh viễn chậm hơn lão phu nửa bước, có thể thắng dựa vào thể phách cường thịnh."

"Chiêu này khuyết điểm là cận thân, ưu điểm cũng là như thế. Song quyền đụng vào nhau, không gian biến chiêu không có bao nhiêu, đối thủ biến chiêu lão phu biết sớm, lão phu biến chiêu đối thủ phá chiêu, lão phu vẫn biết sớm, đây cũng là vốn liếng năm đó lão phu vấn đỉnh quyền cước nhất đạo."

Dạ Kinh Đường như có điều suy nghĩ gật đầu, cẩn thận cảm nhận xúc cảm từ mu bàn tay, khẽ động trước, lại phát hiện bàn tay Cừu Thiên Hợp nhẹ như sa mỏng, hoàn toàn không đụng tới.

Mà Cừu Thiên Hợp lập tức đánh trả, Dạ Kinh Đường cũng là như thế.

Hô hô ~~

Trong nhà tù nhấc lên một chút gió nhẹ, Dạ Kinh Đường và Cừu Thiên Hợp đứng đối mặt nhau, tay phải dựa chung một chỗ đẩy chưởng qua lại.

Bởi vì ngươi biến chiêu ta phải biến chiêu, ta biến ngươi cũng phải biến, đẩy tay qua lại kết quả chính là tốc độ càng lúc càng nhanh, xem ai phản ứng theo không kịp trước.

Cừu Thiên Hợp thiên phú không kém, lại có lịch duyệt, ứng đối chiêu thức ra sao đã luyện thành bản năng cơ bắp, tốc độ phản hồi tất nhiên không chậm.

Mà Dạ Kinh Đường mặc dù chỉ dựa vào phản ứng nhưng tốc độ đề khí nhanh không tưởng, Cừu Thiên Hợp vừa cảm nhận khí mạch dao động, lực lượng đã ép đi lên, gần như không cho cơ hội phản ứng.

Trong lòng hai người đều có áp lực, đề phòng đả thương mặt mũi người trong nhà, chưa phân ra cao thấp, hai người đã ăn ý ngừng tay.

Dạ Kinh Đường chắp tay khen ngợi:

"Chiêu này tạo nghệ cao, đời Dạ mỗ hiếm thấy, bái phục."

Cừu Thiên Hợp cũng chắp tay:

"Liễu lão danh bất hư truyền, chỉ là hỏa hầu giấu giếm trong chiêu này đã đủ Cừu mỗ cân nhắc mấy năm."

Liễu Thiên Sanh đúng là già, nhưng công phu lại là hàng thật giá thật công phu thật, trong mắt có chút kiêu ngạo, ngồi xuống lần nữa nói:

"Đây là chiêu thức lão phu nghĩ ra vài thập niên trước, lão phu tung hoành giang hồ tám mươi năm, lắng đọng cũng không chỉ bao nhiêu đó. Nhưng mà lão phu dạy xong, đối với triều đình thì không còn giá trị, cho nên phải chậm rãi dạy, trước khi chết mới có thể dạy bản lĩnh cuối cùng, Dạ đại nhân chớ để trong lòng."

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không nhiều lời, theo Cừu Thiên

Hợp phi thân mà lên, rời khỏi địa lao.

Thiên phú của Ly Nhân!

Hô hô ~~

Hai đạo nhân ảnh từ miệng giếng xông ra, rơi vào trong địa thất.

Dạ Kinh Đường đóng hàng rào sắt lại, đi ra khỏi cửa nhà lao, vẫn nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay, cảm nhận xúc cảm tinh tế tỉ mỉ như tơ.

Cừu Thiên Hợp hai tay để sau lưng sóng vai đi bên cạnh, quay đầu nhìn về phía địa lao đen ngòm:

"Trước kia cảm thấy nơi này xúi quẩy, đời này không muốn tới lần thứ hai, bây giờ phát hiện nơi này vẫn là phong thuỷ bảo địa, ai có bản lĩnh học được bản lĩnh toàn bộ tầng hai chính là học được bách gia chi trường!"

"Cừu đại hiệp muốn ở lại chỗ này đào tạo sâu?"

"Cái này thì miễn đi, công phu cho dù tốt cũng là bản sự dùng để mưu sinh, so ra kém giang hồ tiêu dao!"

"Ha ha..."

Dạ Kinh Đường đi ra địa lao, sau đó châm chước một chút:

"Cừu đại hiệp một thân hiệp danh, trả tự do cho Cừu đại hiệp vấn đề cũng không lớn. Nhưng Cừu đại hiệp dù sao cũng là triều đình đặc xá, nếu như trở về Thiên Nam, phong thanh truyền đến giang hồ, triều đình khó giữ mặt mũi."

Cừu Thiên Hợp 'Biết 'Dạ Kinh Đường là nội ứng của Bình Thiên Giáo', trong lòng ra vẻ hiểu rõ, cười nói:

"Lão phu biết tránh hiềm nghi. Sau này phân rõ giới hạn với Bình Thiên Giáo, đi chỗ khác du lịch, để tránh ảnh hưởng tới tiền đồ tiểu tử ngươi."

Dạ Kinh Đường thấy vậy không có căn dặn nhiều, tạm biệt, sau đó đem khẩu cung giao cho Đế Thính tóc trắng, lại về Minh Ngọc Lâu.

Ra ngoài bận bịu công sự, thời gian cộng lại cũng không đến nửa canh giờ.

Trong đại sảnh Minh Ngọc Lâu, Đông Phương Ly Nhân cầm Hắc Lân Thương, vẫn đang chăm chú diễn luyện chiêu thức, mặc dù còn không có mò rõ nhưng đã có mấy phần thần vận, động tác bổ thương rất lớn, tạo ra tiếng xé gió trên không trung.

Dạ Kinh Đường đi vào diễn võ trường, quan sát tỉ mỉ, sau đó ánh mắt khen ngợi:

"Điện hạ ngộ tính coi như không tệ."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy câu khích lệ này không dễ nghe, hoành thương triển khai tư thế một lần nữa, dò hỏi:

"Tư thế của bản vương còn có vấn đề gì không?"

Dạ Kinh Đường đi tới sau lưng Ngây Ngốc dáng người cao gầy, hơi dò xét một chút, song tay vịn chặt eo, lung lay trước sau, kết quả Ngây Ngốc nhánh hoa run rẩy, hắn cau mày nói:

"Điện hạ là chủ nghĩa hình thức, gió thổi sẽ đổ."

Đông Phương Ly Nhân hít một hơi thật sâu, hai chân ghìm chặt đất, kéo căng hai chân, phát hiện tay Dạ Kinh Đường thuận phần bụng bằng phẳng trượt, hình như lại muốn sờ bánh bao, ánh mắt giật giật, cố gắng hết sức làm ra vẻ không có gì.

Nhưng lần này tay Dạ Kinh Đường trượt đến dưới xương sườn thì không mạo phạm, cẩn thận cảm nhận.

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường đi ra ngoài một chuyến, bỗng nhiên lại quy củ, nhắc nhở:

"Ngươi dạy công phu cũng không cần nghĩ quá nhiều."

"Xuỵt!"

Chương 410 - Cảm Nhận

Chương 410. Cảm Nhận

Dạ Kinh Đường đứng ở sau lưng, bàn tay dán phía dưới bánh bao, lấy pháp môn 'Thính Phong Chưởng' cẩn thận cảm nhận chi tiết.

Mặc dù cách hai lớp vải vóc nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng từng đường vân trên da thịt. Hô hấp thổ nạp, khí huyết chảy xuôi mang theo dao động yếu ớt cũng hiện ra trong lòng bàn tay, chăm chú cảm nhận, thậm chí có thể tạo dựng ra một bộ khí huyết kinh lạc trong đầu.

Dạ Kinh Đường nhắm mắt lại, giống như một lão trung y hết sức chăm chú xem mạch, cảm nhận một lát, sau đó không uốn nắn mà chỉ nói:

"Ta vừa mới học được Thính Phong Chưởng của Liễu Thiên Sanh, luyện xong, nhân thể khí mạch không thể giấu được hướng đi, điện hạ học cái này trước, sau này nghiên cứu chiêu thức hẳn là đơn giản hơn."

Vừa rồi Đông Phương Ly Nhân cũng không cảm thấy có kinh nghiệm với chuyện này, thấy Dạ Kinh Đường bắt đầu diễn luyện chiêu thức, cũng không có hỏi lung tung này kia, không nói một lời học theo chiêu thức.

Dạ Kinh Đường bởi vì có thể cảm nhận được tình huống khí mạch của Đông Phương Ly Nhân, dạy đơn giản hơn trước kia rất nhiều, không rõ chi tiết, chăm chú chỉ điểm chỗ đi nhầm, điều khiển uốn nắn tinh vi, dùng hai khắc đồng hồ dẫn Ngây Ngốc thăm dò mạch lạc vận khí của Thính Phong Chưởng.

Đông Phương Ly Nhân là lần đầu thể nghiệm tốc độ học tập của thiên chi kiêu tử, hết sức chăm chú diễn luyện, chờ nắm giữ đại khái, sau đó thử dùng pháp môn Thính Phong Chưởng nắm tay nhấn vào ngực Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường đứng thẳng tắp, dò hỏi:

"Như thế nào?"

"Ừm..."

Đông Phương Ly Nhân nhắm con mắt lại tra xét rõ ràng, cảm nhận khí mạch nơi ngực Dạ Kinh Đường, giống như vô số dòng giang hà, mặc dù đang chảy nhưng bởi vì đường sông quá mức thuận hoạt, không có bất kỳ gợn sóng gì, cho nên cảm thấy giống như đứng im bất động, hoàn toàn không sờ ra cái gì.

Dạ Kinh Đường nhìn ra vẻ mờ mịt nơi hai đầu lông mày của Ngây Ngốc, cổ tay nhẹ lật, nắm tay, khí kình tụ tập vào bàn tay.

Đông Phương Ly Nhân lập tức có phản ứng, hai đầu lông mày hiện ra ba phần kinh nghi, bàn tay mặc dù cách vải vóc lại có thể cảm nhận được một cổ khí kình mãnh liệt, giống như sông lớn lao nhanh, trong nháy mắt từ lòng bàn tay bao trùm chỗ chạy qua.

Dạ Kinh Đường cười hỏi:

"Có phải rất lợi hại hay không?"

Đông Phương Ly Nhân nhắm con mắt, chăm chú gật đầu:

"Đúng là danh bất hư truyền, so với công phu của Mạnh Giảo thì lợi hại hơn nhiều, ngươi lại làm ra chút phản ứng đi, đừng yên tĩnh như thi thể, bản vương có thể sờ được cái gì."

"Đỉnh phong vũ phu tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, đều yên tĩnh như thi thể, chỉ cần không ra chiêu thì hô hấp cũng

không bắt giữ được, để tránh bị đối thù nắm lấy sơ hở!"

"Bản vương biết, bây giờ cũng không phải đánh nhau."

Dạ Kinh Đường thấy vậy không còn cự tuyệt, đề khí thổ nạp, để Ngây Ngốc có thể nghiên cứu.

Đông Phương Ly Nhân đứng rất gần, gương mặt xinh đẹp và cánh môi hồng gần trong gang tấc, một cánh tay cảm nhận không được rõ ràng, cho nên đặt cả hai cánh tay lên trên ngực.

Dạ Kinh Đường cúi đầu nhìn Ngây Ngốc hết sức chăm chú, mùi thơm u lan hoa mai truyền vào chóp mũi, trong lòng khó tránh khỏi sinh ra gợn sóng, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn.

Đông Phương Ly Nhân nhíu mày cẩn thận cảm nhận, phát hiện khí huyết trong cơ thể Dạ Kinh Đường bắt đầu gia tăng tốc độ, nhịp tim cũng trở nên nhanh hơn, rất nhiều bộ vị trong thân thể đều có dị động. Nàng thử sờ vào nơi có khí huyết sinh động nhất, kết quả phát hiện càng sờ thì khí huyết càng xao động, sau khi thử một lát thì nàng phát hiện dường như tất cả mọi thứ trong cơ thể Dạ Kinh Đường đều nằm trong lòng bàn tay nàng, nàng biết Dạ Kinh Đường muốn cái gì, tay đi đến chỗ nào hắn sẽ vui vẻ, tay đi đến chỗ nào hắn sẽ thất vọng? ?

Lúc đầu, Dạ Kinh Đường hết sức chăm chú dạy chiêu thức, chậm rãi nhận ra tình huống trở nên là lạ - tay Ngây Ngốc đặt ở ngực, đi theo khí tức của hắn dao động mà xuất hiện động tác, chậm rãi hoạt động ở ngực, lực đạo vừa đúng, thủ pháp cẩn thận nhập vi, chuyên nhắm tới nơi khiến cho hắn vui vẻ.

Hắn muốn ngăn chặn khí huyết dần dần xao động, kết quả phát hiện ngộ tính của Ngây Ngốc cực kỳ cao, vậy mà biết suy một ra ba, tìm địa phương châm ngòi, tỉ như tay mò đến cơ ngực, còn dần dần thăm dò xuống dưới...

Mẹ nó.

Dạ Kinh Đường không thể chịu đựng được cảnh bị trêu chọc như thế này, mở miệng nói:

"Điện hạ, ngươi luyện như vậy là không đúng, đi nhầm phương hướng rồi."

Đông Phương Ly Nhân không cảm thấy phương hướng không đúng, có thể khống chế thân thể của Dạ Kinh Đường, đối với nàng thì như vậy đã cực kỳ lợi hại, nàng tràn đầy phấn khởi cẩn thận nghiên cứu, còn âm lùng lên tiếng nói:

"Ngươi ngay cả chút định lực như thế cũng không có, sau này lỡ như gặp được nữ cao thủ, đối phương dùng mỹ nhân kế, há ngươi không phải sẽ bị mất mạng tại chỗ? Đứng vững!"

Chương 411 - Nữ Đế Có Chút Rung Ring

Chương 411. Nữ Đế Có Chút Rung Ring

Dạ Kinh Đường hiểu được đúng là đạo lý như thế nhưng nữ ma đầu tà đạo câu dẫn và Ngây Ngốc trêu chọc là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Hắn rơi vào đường cùng, chỉ có thể nhắm mắt lại bình tâm tĩnh khí.

Đông Phương Ly Nhân phát hiện khí huyết xao động của Dạ Kinh Đường bắt đầu biến mất, không vui, căn cứ phản hồi từ bàn tay truyền lại, bắt đầu tìm kiếm 'tráo môn' trên người Dạ Kinh Đường, nhìn dáng vẻ như tỷ tỷ xấu bụng đùa giỡn công tử nhà lành.

Đông Phương Ly Nhân thiên tư đúng là không tầm thường.

"Điện hạ!"

Dạ Kinh Đường thối lui một bước, nắm chặt cổ tay Đông Phương Ly Nhân:

"Công phu này là dùng để đánh nhau, luyện thuộc như thế là đi nhầm đường. Chiêu này yếu quyết ở 'nhanh', bàn tay tiếp xúc đối thủ, trong nháy mắt thăm dò rõ ràng động tĩnh khí mạch của đối thủ từ đó phản chế. Chậm rãi sờ như vậy sẽ bị đối thủ đánh chết mấy chục lần."

Đông Phương Ly Nhân thật ra thì cũng không dám sờ vào chỗ đó của nam nhân, đã nhận ra đường đường đại nhân vô kế khả thi,

ánh mắt có chút đắc ý, khoát tay một cái nói:

"Chiêu thức này quả là không tệ, có thể lấy được từ tay Liễu Thiên Sanh, tính cho ngươi một công."

"Ngươi trở về đi, bản vương luyện thêm một chút."

Dạ Kinh Đường quan sát Ngây Ngốc, nàng tuyệt sẽ không luyện Thính Phong Chưởng theo 'trong gang tấc thăm dò chiêu thức đối thủ', tiếp tục nghiên cứu thì trăm phần trăm sẽ nghiên cứu thành làm sao sờ mới có thể rung chuyển tâm trí của hắn, khiến cho hắn không chịu được mà nhận thua.

Nhưng làm thuộc hạ, Dạ Kinh Đường cũng không quản được Ngây Ngốc, chỉ có thể chắp tay thi lễ, bất đắc dĩ thối lui...

Trong hoàng thành, mấy chỗ chiến ngấn trên quảng trường đã được tu bổ khôi phục như mới trong đêm.

Bên ngoài Thái Hoa Điện, mấy trăm triều thần mặc các loại triều phục từ hành lang thiên bộ nối đuôi nhau mà ra, ven đường tốp năm tốp ba trao đổi kế sách xử trí án Ô Vương hôm qua.

Thái Hoa Điện, hậu phương, trăm người chen chúc hộ tống ngự liễn thiên tử đi Trường Nhạc Cung.

Trên ngự liễn, Đại Ngụy Nữ Đế mặc long bào đỏ thẫm, chân trái khoác lên trên đùi phải, lộ ra giày đỏ và mắt cá chân trắng nõn, khuỷu tay gối thành liễn chống mặt, tư thế ngồi hơi lười nhác, nhìn dáng vẻ ngạo nhân, lại lộ ra bá khí quân lâm thiên hạ.

Trên mũ miện rủ xuống mười hai cây ngọc tảo, che khuôn mặt nhu diễm vô song của Nữ Đế, hai con ngươi trên triều đình vốn thâm thúy đến dường như có thể thấy rõ lòng người lúc này lại có chút xuất thần.

Phiên vương mưu phản, chuyện này rất lớn, nhưng với thực

lực của Ô Vương, hoàn toàn không lật nổi bọt nước, có cớ hợp lý, bóp chết hắn là chuyện chỉ trong nháy mắt, trong mắt Nữ Đế nó không coi là chuyện lớn.

Tối hôm qua bị một nam nhân anh hùng cứu mỹ nhân, còn nhìn mỹ nhân tắm rửa, đối với nữ nhân mà nói, chuyện này rất lớn, nhưng Nữ Đế không phải tiểu cô nương tỉnh tỉnh mê mê, còn không đến mức vì thế mà rụt rụt rè rè mất hồn mất vía.

Lúc này thất thần là đang nghĩ tiếp theo nên phá cục như thế nào.

Đại Ngụy, người có dị tâm không chỉ một mình Ô Vương, ngoài có Bắc Lương nhìn chằm chằm, bên trong có chư vương rắp tâm xấu xa, lục phỉ, Bình Thiên Giáo và các lộ phản tặc lớn nhỏ nhiều vô số kể, cục diện này có thể nói là tứ bề thọ địch.

Nhưng Nữ Đế chưa từng bị khó vì những chuyện này, từ ngày lấy thân nữ nhi ngồi lên vị trí này, nàng biết mình có năng lực diệt tất cả tai họa, chỉ để lại cho hậu nhân một cái thịnh thế mênh mông không binh phong.

Nhưng muốn làm được thì cần thời gian, còn sống mới có thể hoàn thành tất cả mong muốn trong lòng, khốn cục nàng gặp phải chỉ thân thể của nàng. Muốn sống lâu dài thì phải nghĩ biện pháp tìm tới năm tấm Minh Long Đồ thất lạc, chữa trị tì vết trên thể phách do mình chạm vào cấm kỵ. Nhưng nàng không thể nào đi khắp thiên hạ tìm Minh Long Đồ.

Sư tôn Tuyền Cơ Chân Nhân mặc dù lợi hại, cũng âm thầm giúp nàng tìm kiếm nhưng tìm Minh Long Đồ vận khí quan trọng hơn thực lực. Đầu tiên phải có vận khí tương đối nghịch thiên, phát hiện dấu vết để lại, sau đó dựa vào năng lực dò xét truy tung hơn người tra ra tăm tích, lại dựa vào võ nghệ tuyệt thế vô song cướp đến tay.

Ba điều kiện này, thực lực là đơn giản nhất.

Dạ Kinh Đường có vẻ như thỏa mãn ba điều kiện này, nhưng hiển nhiên không có lý do vì chị vợ nàng mà xông pha khói lửa. Muốn an bài trách nhiệm này, còn phải nghĩ biện pháp rút ngắn quan hệ, thành lập tình nghĩa sâu sắc vượt qua tình quân thần.

Nhưng hôm qua xảy ra chuyện như thế, lại rút ngắn quan hệ, nói không chừng sẽ kéo lên long sàng. Thứ thành lập được không phải hữu nghị thuần khiết mà là quan hệ rất kỳ quái.

Đường đường Nữ Đế, dựa vào mỹ nhân kế bắt được phương tâm nam tử, từ đó làm cho nam nhân làm việc giúp nàng, đây không phải phong cách hành sự của nàng.

Thân là đế vương, hẳn là dùng mị lực nhân cách tuyệt đối để cho thủ hạ thề sống chết hiệu trung thần phục.

Hôm qua một thương đâm lật Tào công công, phong thái tuyệt thế đó đã khiến cho Dạ Kinh Đường lộ ra vẻ kinh diễm sùng bái. Nhưng mấy hơi cũng không chống được, phá công ngay tại chỗ, hình tượng rơi xuống ngàn trượng, chuyện lộ tẩy hết.

Chương 412 - Nữ Đế Có Chút Rung Ring 2

Chương 412. Nữ Đế Có Chút Rung Ring 2

Phượng Hoàng rụng lông không bằng gà, lão hổ không có lông chắc chắn cũng không uy nghiêm bá khí.

Như vậy thì sao để Dạ Kinh Đường kính sợ thần phục, Nữ Đế ngồi trên ngự liễn, cũng không biết mình đang miên man suy nghĩ thứ gì, vừa mới trở lại Thừa An Điện, chỉ nghe thấy trong điện truyền đến giọng nói của cung nữ Hồng Ngọc:

"Thái hậu nương nương, Thánh thượng đã trở về, ngài thay quần áo trước đi, đã gần trưa rồi "

Nữ Đế lấy lại tinh thần, cất bước đi xuống ngự liễn, cho cung nhân thối lui, không nhanh không chậm tiến vào trong điện.

Trong điện trống rỗng, cung nhận đã bị Thái hậu nương nương đuổi ra ngoài, trong phòng ngủ, Hồng Ngọc đứng trước long sàng, ôn nhu thuyết phục.

Thái hậu nương nương hai tay chống bên hông, ngồi ngay ngắn ở biên giới long sàng, biểu cảm rất là sinh động, phồng má, mắt to sương mù mông lung, rõ ràng rất tức giận!

Nữ Đế biết nguyên nhân, buổi sáng hôm nay nàng cũng không phải tự nhiên tỉnh mà là bị Thái hậu nương nương tỉnh dậy từ trong cơn ác mộng, một cước đạp rớt long sàng.

Sau đó Thái hậu nương nương núp ở góc giường ôm đầu gối, dáng vẻ như bị lăng nhục, còn không dám nói xảy ra chuyện gì.

Phản ứng đó, Nữ Đế đoán chừng cho dù tối hôm qua Dạ Kinh Đường đã làm gì thì Thái hậu nương nương cũng phải người câm ăn hoàng liên, không dám nói ra.

Nữ Đế sợ Thái hậu nương nương nghĩ quẩn, giải thích với Thái hậu nương nương, Dạ Kinh Đường là nàng gọi tới, có chuyện bí mật phải bàn giao, nói Thái hậu đừng để trong lòng.

Sau đó Thái hậu nhịn không nổi, ủy khuất cáo trạng với nàng, lên án Dạ Kinh Đường hung ác, muốn gọi Dạ Kinh Đường tiến cung thẩm vấn.

Nữ Đế chắc chắn không có đồng ý, từ chối nhã nhặn, Thái hậu nương nương cáu kỉnh, mới vừa sáng đã ngồi ở chỗ này, cơm không ăn quần áo cũng không thay, dáng vẻ bản cung muốn tuyệt thực.

Nữ Đế tiến vào phòng ngủ, giang hai tay ra, cho Hồng Ngọc cởi long bào và mũ miện xuống, ôn nhu nói:

"Đã giữa trưa, Thái hậu đi dùng bữa đi, đừng đói chết."

Thái hậu nương nương đứng dậy đuổi Hồng Ngọc ra ngoài, giúp Nữ Đế cởi áo váy, ánh mắt rất là ủy khuất:

"Bản cung nào có tâm tư ăn cơm? Dạ Kinh Đường lén lút chạy tới, cho dù Thánh thượng bí mật triệu kiến, phát hiện bản cung cũng không nên che miệng bản cung, còn đánh ngất xỉu... bản cung đường đường là Thái hậu, hành vi đại nghịch bất đạo như thế này, Thánh thượng lại mặc kệ không hỏi, nếu đổi lại Ly Nhân, chắc chắn giúp bản cung hỏi tội."

Nữ Đế trấn an:

"Trẫm đã răn dạy hắn, hắn sợ kinh động cung nhân, điểm choáng Thái hậu cũng là hành động bất đắc dĩ."

Thái hậu nương nương cũng không cảm thấy như vậy, do dự một hồi, thấp giọng nói:

"Bất đắc dĩ thì bất đắc dĩ, nhưng hắn làm cái gì, dù sao bản cung cũng phải hỏi rõ ràng? Hắn đánh bản cung ngất xỉu, Thánh thượng không ở đây, trong phòng chỉ có hai người bản cung và hắn, nếu hắn làm gì bản cung, hoàn toàn không có người biết, dám đại nghịch bất đạo đánh ngất xỉu bản cung, thuận tiện hôn một cái, sờ một chút..."

Thái hậu nương nương càng nói càng ủy khuất không hợp thói thường.

Lúc ấy Nữ Đế ngủ thiếp đi, thật ra thì cũng không rõ Dạ Kinh Đường có làm cái gì hay không, nhưng với thái độ Dạ Kinh Đường đối với nàng, sẽ không làm chuyện đại nghịch bất đạo, giải thích rõ:

"Hắn vừa đánh ngất xỉu Thái hậu, trẫm đã trở lại, không có thời gian mạo phạm Thái hậu nương nương."

Thái hậu nương nương đưa tay điểm hai lần lên xương quai xanh của Nữ Đế:

"Như vậy không phải mạo phạm? Nơi này là nơi nam nhân có thể đụng? Còn nữa, hắn che miệng bản cung, che chặt như vậy!"

Nữ Đế buộc đai lưng váy đỏ, bất đắc dĩ thỏa hiệp:

"Là trẫm cân nhắc không chu toàn, để Thái hậu bị kinh sợ. Thái hậu định trách phạt hắn như thế nào?"

Thái hậu nương nương môi đỏ có chút đóng mở, rất muốn nói, nhưng nghĩ tới hôm trước Dạ Kinh Đường dẫn theo nàng thám hiểm địa đạo, toàn lực hộ vệ nàng, đánh bằng roi giống như không xuống tay được

"Hắn là thánh thượng... không đúng, hắn là Ly Nhân, hơn nửa đêm thánh thượng gọi hắn tới..."

Nữ Đế hơi đưa tay, ánh mắt ngưng trọng:

"Việc này liên quan đến quốc vận Đại Ngụy, Thái hậu nương nương không thể ngoại truyện. Nếu trẫm có hứng thú với Dạ Kinh Đường, có thể quang minh chính đại gọi tiến cung làm bạn, trẫm có thể phong Ly Nhân vì Nhất Tự Tịnh Kiên Vương, Ly Nhân há lại sẽ để trẫm tỷ tỷ như trẫm mong mà không được."

Thái hậu nương nương nghĩ nghĩ, với tính cách Nữ Đế, muốn ngủ với Dạ Kinh Đường, đúng là không cần thiết lén lút, tiếp tục nói:

"Hắn là sủng thần của thánh thượng, bản cung trách phạt, chẳng phải là khiến cho thánh thượng khó xử, chuyện này... bản cung không tính toán với hắn là được, nhưng thánh thượng phải cho hắn biết, là bản cung không có trách phạt hắn, không phải thánh thượng bảo đảm hắn, nói cho hắn biết lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Nữ Đế khẽ vuốt cằm:

"Trẫm sẽ nói cho hắn biết, sau này nói hắn không được phép vào Phúc Thọ Cung, nhìn thấy Thái hậu phải tránh đi, để tránh Thái hậu nhìn thấy sinh khí."

???

Chương 413 - Mua Nhà

Chương 413. Mua Nhà

Thái hậu nương nương cảm thấy Nữ Đế nói như vậy, nàng nửa đời sau cũng không thấy Dạ Kinh Đường, mặc dù nàng không có ý gì nhưng như vậy hoàn toàn không cần thiết.

"Không cần, chuyện này bản cung chỉ coi chưa từng xảy ra là được."

Thái hậu nương nương sắc mặt nhu hòa mấy phần, chuyển đổi đề tài:

"Lại nói Tuyền Cơ Chân Chân khi nào mới tới? Thánh thượng quá bận rộn chính vụ, Ly Nhân gần đây chỉ hận không thể từ sáng sớm đến tối đi theo Dạ Kinh Đường, hôm qua nói tới đón bản cung, quay người là quên, chào hỏi cũng không..."

"Tuyền Cơ Chân Nhân hàng năm vào thu mới tới, đã tháng sáu, đến khi Tuyền Cơ Chân Nhân tới, trẫm cho nàng theo Thái hậu ra ngoài du ngoạn một thời gian, nửa đêm cải trang vi hành đi dạo Ngô Đồng Nhai cũng được."

Thái hậu nương nương hàng năm đều ngóng trông thời gian tiêu dao khuê mật tới, nghe thấy nói như vậy, ngay cả cơn giận ngày hôm qua cũng tiêu tan mấy phần:

"Thánh thượng giục nàng một tiếng, nàng quanh năm suốt tháng ở Ngọc Hư Sơn tu tiên, cũng không thấy nàng tu ra bông hoa gì, đến kinh thành không phải cũng là ngồi sao."

"Biết rồi."

Thời gian giữa trưa, tháng sáu giữa hè, mặt trời nóng bỏng, trong khoảnh khắc biến Vân An Thành thành lò nướng, trên đường phố gần như không nhìn thấy người đi đường.

Dạ Kinh Đường cưỡi ngựa hành tẩu theo bóng cây bên đường, tay che trước mắt Chim Chim, vẫn đang nghiên cứu Thính Phong Chưởng. Thính Phong Chưởng là dùng xúc giác, cảm giác cẩn thận nhập vi dao động, không chỉ có tác dụng với người.

Trước kia con mắt Chim Chim bị che kín, sẽ gật gù đắc ý, nhưng hôm nay lại phát hiện, nó lắc như thế nào đi nữa thì tay Đường Đường đều sẽ đi theo.

Năm lần bảy lượt lắc không ra, cũng khơi dậy đấu chí của Chim Chim!

Chim Chim đầu tiên là không nhúc nhích tí nào, sau đó bỗng nhiên thăm dò, thậm chí còn có thể "Chít chít!"

Thả tình báo giả địch tập, quấy nhiễu lực chú ý của Dạ Kinh Đường, từ đó đánh lén, nói đến cũng coi như ngộ tính cao.

Dạ Kinh Đường đùa với Chim Chim, đi tới Nhiễm Phường Nhai.

Nhiễm Phường Nhai trùng kiến với tốc độ rất nhanh, bây giờ rực rỡ hẳn lên, nhưng vẫn đang sửa chữa, cũng không có thương hộ vào ở.

Dạ Kinh Đường đi vào chỗ sâu trong Song Quế Hạng, mấy ngày không có trở về, trong viện thay đổi không lớn.

Mặc dù sắp dọn nhà, muốn đổi cái nhà lớn một chút nhưng Lạc nữ hiệp hi vọng giữ lại nơi hai người lần đầu gặp, cùng ăn dưa, cho nên gian viện tử này vẫn được mua lại, vật bên trong không hề bị động một chút nào, để sau này Lạc nữ hiệp nhớ lại kỷ niệm trước đây.

Dạ Kinh Đường mở ra cửa phòng chính, lấy 'Tiểu Phiến Mãi Kê Đồ' từ trên tường xuống, nghĩ đến hôm qua vừa trêu chọc họa sĩ vẽ bức tranh này, trong lòng có áp lực, cầm chặc nó, sau đó lại lấy mấy thứ thường dùng, đi về Thiên Thủy Kiều.

Tam Nương giúp hắn đặt mua nhà, chắc chắn có tư tâm, nhà mới cách đại trạch Bùi gia chỉ nửa cái đường nhỏ, khoảng cách rất gần, dựa vào Nam Huân Hà, phía đông là hành lang ngắm cảnh ven sông, chính diện là đường bộ nhỏ thông đến cầu đá, xung quanh cây liễu xum xuê, hoàn cảnh cực kì lịch sự tao nhã.

Dạ Kinh Đường dắt ngựa đi vào trước cổng chính, có thể thấy được bên trong có không ít hỏa kế Thiên Thủy Kiều đang bận rộn đi đi lại lại trong nhà, quét dọn hoặc cất đặt đồ dùng trong nhà.

Vì thỏa mãn Lạc nữ hiệp, tòa nhà là phong cách Giang Châu, phía đông là vườn hoa, kiến trúc nhiều ở phía Tây, bố cục chặt chẽ, hậu trạch phân ra bốn cái tiểu viện, phía đông còn có hai tầng Tú Lâu cho tiểu thư ở lại, nhìn ra ngay cả chủ nhân và nha hoàn, ở mấy chục người không thành vấn đề.

Dạ Kinh Đường lần đầu tiên tới, đúng là không ngờ được Tam Nương lại mua một ngôi nhà lớn như vậy ở kinh thành tấc đất tấc vàng, dạo qua bên trong một vòng, mới tìm tới Tam Nương trong đại hoa viên phía đông.

Trong hoa viên, ở giữa là cái hồ nhỏ, phía trên có cầu đá nhỏ, bên kia cầu đá là cái đình, mà tường vây phía đông bởi vì ven sông nên được xây thành một loạt phòng xá, trở ra là hành lang ngắm cảnh.

Tam Nương ngồi trên trên bàn đá nhỏ bên trong cái đình, trước mặt là sổ sách, đang chăm chú thẩm tra đối chiếu, Tú Hà ở bên cạnh hỗ trợ, nhìn trạng thái tựa như là gia chủ Đại phu nhân.

Dạ Kinh Đường đi qua cầu nhỏ, đi vào cái đình, cười nói:

"Tam Nương, tòa nhà này sợ là có chút lớn, ta với mấy người Lạc nữ hiệp cũng mới ba người, chỉ riêng dọn dẹp cũng khiến cho các nàng mệt chết."

Bùi Tương Quân nhìn thấy Dạ Kinh Đường tới, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, trên mặt còn giống như hỏa thiêu, hơi quay người, nhã nhặn đoan trang vùi đầu tính sổ sách, giọng điệu bình thản:

"Ai biết sau này ngươi sẽ dẫn bao nhiêu cô nương trở về, không mua lớn một chút, sau này không ở được thì sao."

Tú Hà nhiệt tình, cầm quạt nhỏ đứng dậy cho Dạ Kinh Đường ngồi xuống, ở bên cạnh hỗ trợ quạt gió, cười tủm tỉm nói:

"Sau này thiếu gia ở nơi này, đâu cần phải đích thân dọn dẹp. Trong nhà còn nhiều nha hoàn, cảm thấy thiếu gia người tốt, không có kiêu ngạo, đều muốn qua hầu hạ, bây giờ đang rút thăm, rút trúng mới có thể tới. Sau này ta làm quản gia cho thiếu gia, thiếu gia không chê chứ?"

Chương 414 - Ném Thuốc Đi Rồi!

Chương 414. Ném Thuốc Đi Rồi!

Dạ Kinh Đường nhìn Tú Hà thủy linh đáng yêu, vui vẻ giống như quan mới tiền nhiệm, có chút buồn cười:

"Ta sao lại ghét bỏ, nhưng mà ngươi chạy, Tam Nương làm sao bây giờ?"

Tú Hà ngồi xuống ở bên cạnh, hào khí nói:

"Người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm, bây giờ ta chạy hai đầu, chờ Tam Nương vào ở..."

"Tú Hà!"

Bùi Tương Quân giương mi mắt, nhìn qua Tú Hà, dáng vẻ như chuẩn bị thanh lý môn hộ.

Tú Hà nháy nháy mắt, tự biết nói lỡ lời, buông quạt tròn xuống đứng lên nói:

"À ừm... ta ra ngoài xem, thiếu gia trò chuyện đi."

Nói xong thì chạy.

Dạ Kinh Đường cầm lấy cây quạt, quạt gió Tam Nương ngồi trên băng ghế đá bên cạnh, giương mắt dò xét, có thể thấy được Tam Nương có đánh son nhẹ, búi tóc chải vuốt cẩn thận tỉ mỉ, còn cắm Tước Vĩ Trầm hắn tặng, mặc dù vùi đầu viết chữ nhìn rất chân thành nhưng con ngươi thỉnh thoảng ngắm hắn một chút, lại

nhanh chóng thu hồi, rõ ràng có tâm sự.

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn vườn hoa vài lần:

"Tòa nhà quá lớn, ít người ở hơi dị, nếu không Tam Nương cũng qua ở."

Bùi Tương Quân lông mi khẽ nhúc nhích, ngắm Dạ Kinh Đường một chút, không có thăm dò ý Dạ Kinh Đường, trong lòng hơi phức tạp.

Tối hôm qua nàng để trần ngã lộn nhào vào trong ngực Kinh Đường, còn ngồi xuống mặt, mặc dù quẫn bách nhưng vẫn nghĩ thoáng, chỉ là bất ngờ.

Nhưng trước khi rơi xuống, nàng và Hồ Mị Tử đang nói chuyện rất riêng tư, nên nói không nên nói đều nói hết, chắc chắn Kinh Đường đều nghe thấy được, chuyện này không khác gì thổ lộ tâm ý ở trước mặt Kinh Đường. Kinh Đường kêu nàng qua ở, Bùi Tương Quân ngắm Dạ Kinh Đường vài lần, cúi đầu nhìn xem sổ sách, không nhanh không chậm nói:

"Ta là tiểu thư Bùi gia, ở bên ngoài không thích hợp nhưng ngươi thường xuyên không ở nhà, nhà lớn như thế, không ai cũng không được. Ta đi thương lượng với Đại bá mẫu một chút, nếu nàng an bài như vậy, ta sẽ đến, đại bá mẫu của ngươi không đồng ý, vậy thì để Tú Hà tới giúp đỡ trông coi là được rồi."

Dạ Kinh Đường cười, gật đầu:

"Tam Nương phải nói với Đại bá mẫu một chút, trước kia ta ở Lương Châu, viện tử còn không lớn như chuồng ngựa, cũng không có nha hoàn, không biết lo việc nhà. Tam Nương không ở chỗ này, để một mình ta tổng, nha hoàn qua giúp đỡ sợ là đến nhảy lên đầu lật ngói, đêm hôm khuya khoắt toàn chui vào phòng ta."

Bùi Tương Quân biết đây là lời nói thật, lá gan của Tú Hà lớn

hơn nàng, để Tú Hà ngủ ở sát vách Dạ Kinh Đường, chắc chắn không ra ba ngày thì sẽ trình diễn 'mộng du' chui nhầm phòng.

"Biết rồi. Tòa nhà này vốn cũng không cần dọn dẹp, đem vật dụng thường ngày chuyển vào thì có thể ở, ngươi đi vòng vòng đi, ta đang gấp."

Dạ Kinh Đường cười khẽ, không có quấy rầy Tam Nương, đứng dậy dẫn theo Chim Chim quan sát chỗ ở mới sau này.

Nhà mới ở Thiên Thủy Kiều, từ mua đồ dùng trong nhà đến tùy ý di chuyển, phải bận rộn vài ngày, ba người chạy tới chạy lui không tiện, vẫn ở lại nhà Tam Nương.

Hôm nay bận rộn xong chuyện bố trí nhà mới, Lạc Ngưng theo Dạ Kinh Đường trở về Nhiễm Phường Nhai, lấy chút son phấn, nước giặt quần áo.

Song Quế Hạng, Lạc Ngưng cầm dù nhỏ che nắng đi đến cửa sân, ven đường nói:

"Hậu trạch có bốn viện tử, đều là chuẩn bị cho phu nhân di nương, mỗi cái viện tử đều có phòng chính, phòng đông tây, cộng lại có thể ở mười hai người. Ta cũng không biết Tam Nương đang suy nghĩ gì..."

Dạ Kinh Đường mặc áo bào đen lưng đeo trường đao, dắt ngựa đi ở sau lưng, cười nói:

"Phòng ở trống nhiều, dù sao cũng tốt hơn không có, sau này có nhi nữ."

"Thiếu gia có đông trạch, tiểu thư có Tú Lâu, nha hoàn có sương phòng, hạ đường. Bốn đình viện đó chính là cho di nương ở, ngươi cho rằng ta không nhìn ra môn đạo?"

Lạc Ngưng xoay đầu lại, nhìn tiểu tặc khí độ bất phàm bên

cạnh:

"Tam Nương đã chuẩn bị, tiểu tặc ngươi không lấp đầy phòng là có lỗi với một phen tâm ý của Tam Nương?"

Dạ Kinh Đường đưa tay ôm bả vai Lạc Ngưng, cùng đi vào bên trong:

"Nói đùa gì đó, ta cũng không phải con lừa, đưa mười hai người về nhà, sống không quá ba mươi tuổi thì sẽ biến thành cặn bã."

Lạc Ngưng hơi xoay vai:

"Vậy ngươi chuẩn bị cưới mấy người?"

Dạ Kinh Đường chăm chú suy tư:

"Nam nhân sở cầu, đơn giản là chế bá giang hồ, vị so vương hầu, tam thê tứ thiếp, ba thêm bốn là bảy, bảy người... ui da——chỉ đùa một chút thôi."

Lạc Ngưng sắc mặt lạnh lùng, trừng tiểu tặc đứng núi này trông núi nọ một lát sau, sau đó đi vào trong:

"Ta trở về nấu thuốc cho ngươi."

Nói xong dò xét phòng bếp vài lần:

"Lần trước thuốc ta mua, để đâu rồi?"

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Giữa trưa về, sợ thả quá lâu quá hạn, thuận tay ném đi."

Ném đi?

Lần trước ta và Vương phu nhân mài nửa ngày mới kê được

đơn thuốc, Lạc Ngưng thầm cắm răng ngà, đi đến cửa sân:

"Ta đi Văn Đức Kiều bốc thuốc cho ngươi, ngươi sao? ! Tiểu tặc!"

Dạ Kinh Đường ngăn đường đi, ôm ngang nữ hiệp lãnh diễm thân nhẹ thể nhu, xin lỗi:

"Có thời gian ta sẽ đi lấy. Thời tiết nóng như vậy, lại chạy cả ngày, ngươi nghỉ ngơi một chút, ta vò vai đấm chân cho ngươi."

Chương 415 - Tuyết Hồ Hoa

Chương 415. Tuyết Hồ Hoa

Sao Lạc Ngưng lại nói như vậy, chính vì Vân Ly Chim Chim đều không có ở đây, toàn bộ ngõ nhỏ không có người ngoài, nàng bị ôm vào trong phòng, còn không biết sẽ bị làm thành cái gì.

Hai tay Lạc Ngưng đè lấy nhuyễn kiếm bên hông:

"Tiểu tặc, ta về lấy ít đồ, sắp phải đi rồi."

"Nghỉ ngơi một chút thôi, giữa ban ngày, ta đâu thể mưu đồ làm loạn."

Dạ Kinh Đường dùng bả vai đẩy cửa tây sương ra, ngồi lên giá đỡ bên giường, đặt Lạc Ngưng trên chân, tay trên bả vai, cánh tay nhu hòa ấn ấn:

"Mấy ngày nay vất vả, ta ấn cho ngươi, ngồi tâm sự một lát rồi hãy về."

Lạc Ngưng xoay người nhưng Dạ Kinh Đường không cho, quay đầu đi, bày ra dáng vẻ cự người ngàn dặm.

Hôm nay Dạ Kinh Đường bị Ngây Ngốc dẫn dắt, phát hiện Thính Phong Chưởng còn có diệu dụng kì lạ khác.

Mặc dù có chút chà đạp võ học đỉnh tiêm nhưng Liễu Thiên Sanh cũng không phải sư phụ hắn, chà đạp thì chà đạp.

Lúc này ôm Lạc Ngưng, Dạ Kinh Đường dùng tay vò, cẩn thận cảm giác tình huống khí huyết dao động, tìm kiếm cường độ và vị trí Ngưng Nhi cảm thấy vui vẻ nhất, thủ pháp cực kỳ ôn nhu.

Lạc Ngưng lúc đầu không muốn nói chuyện nhưng không được một lát thì phát hiện hôm nay tiểu tặc không giống —— hoàn toàn không giống như dáng vẻ gấp gáp trước kia, cường độ vò ấn tương đối thoải mái dễ chịu, giống như là đang hầu hạ nàng thật.

Lạc Ngưng chớp chớp con mắt, bởi vì trải nghiệm cực giai, chậm rãi bất động thanh sắc dựa vào người Dạ Kinh Đường, lạnh như băng dò hỏi:

"Ngươi dùng thủ pháp gì thế?"

Khóe mắt Dạ Kinh Đường có ý cười, thấy Ngưng Nhi không đụng vào, tay đặt lên trên bánh bao:

"Thính Phong Chưởng, lợi hại hay không?"

Lạc Ngưng là cao thủ nội môn, biết loại võ học đỉnh tiêm nội môn này, bán tín bán nghi:

"Thính Phong Chưởng dùng như thế?"

"Công phu cũng không phải nhất định phải dùng để đánh nhau, đây là tác dụng bổ sung, có muốn học hay không?"

Lạc Ngưng đương nhiên muốn học, nhưng nếu như mở miệng, chắc chắn tiểu tặc sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước, suy nghĩ một hồi rồi bình thản nói:

"Có học hay không cũng được, ngươi có lương tâm, dạy ta, không có lương tâm coi như xong."

Dạ Kinh Đường nghe Ngưng Nhi nói tới lương tâm, cười nói:

"Ta sao có thể không có lương tâm, không tin ngươi sờ sờ."

"Ta không sờ, ai nha ngươi..."

Lạc Ngưng dùng tay đập nhẹ Dạ Kinh Đường một chút, không

thể làm gì, vẫn kéo màn xuống...

Hoàng thành đại nội.

Bất tri bất giác ánh trăng treo trên đầu cành, đèn cung đình ở cung các sáng lên chói lọi.

Trường Nhạc Cung, tiền điện, là nơi thiên tử chấp chính, lúc này trong điện đèn đuốc sáng trưng, Đại Ngụy Nữ Đế đang ngồi trước tấm bình phong điêu long, trước mặt dựng một cái bình phong sa mỏng trắng, chỉ có thể nhìn thấy bóng người mông lung trước sau tấm bình phong.

Trước bạch bình phong đặt một cái băng ghế, Vương lão thái y tóc trắng như tuyết ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, cầm lời khai trong tay, chăm chú đọc:

"Trương Cảnh Lâm hẳn là đệ tử thân truyền của Bắc Lương Y Thánh, hơn hai mươi năm trước còn từng đi theo sứ thần Bắc Lương đến Vân An, bái phỏng lão thần một lần. Người này được xưng tụng tài hoa hơn người, nhưng thích dùng mãnh dược thiên phương, xem y thuật nặng hơn tính mạng, thiếu y đức."

"Trực tiếp lấy người làm thí nghiệm thuốc là cấm kỵ chi đạo, có lần thứ nhất, thầy thuốc sẽ không cố kỵ nữa, từ khẩu cung, hẳn là Trương Cảnh Lâm đã đi lên đường tà đạo mới bị Bắc Lương Y Thánh trục xuất sư môn."

"Vương thái y có thể nhìn ra hắn đang nghiên cứu thuốc gì hay không?"

"Mở rộng khí mạch trong thời gian ngắn, khiến công lực tăng mấy lần, còn chống được hai khắc đồng hồ mới chết, cấm dược bình thường làm không được. Nếu như lời khai không có giả dối, hẳn là bên trong phương thuốc tăng thêm dược liệu tương tự 'Tuyết Hồ Hoa' để mà tục kinh hộ mạch."

Nữ Đế nhướng mày:

"Hắn có Tuyết Hồ Hoa."

Vương lão thái y lắc đầu:

"Tuyết Hồ Hoa sinh trưởng ở Thiên Lang Hồ, một giáp nở hoa, lần trước nở hoa còn trong lúc khai quốc, bây giờ thế gian tồn trữ cực ít, Trương Cảnh Lâm cho dù có cũng không thể nào phung phí của trời như thế. Lão thần đoán chừng hắn đang nghiên cứu dược vật có thể thay thế Tuyết Hồ Hoa."

Hai con ngươi Nữ Đế khẽ động, ngồi thẳng mấy phần:

"Trên đời có dược liệu có thể thay thế Tuyết Hồ Hoa?"

"Trương Cảnh Lâm có thể để cho người thí nghiệm thuốc chống được hai khắc đồng hồ, hẳn là có chút môn đạo, nhưng cho dù tìm được vật thay thế thì dược hiệu cũng kém Tuyết Hồ Hoa lắng đọng nhật nguyệt tinh hoa một giáp. Có thể có một phần trăm dược tính đã xem như thần vật."

Nữ Đế khẽ vuốt cằm, đáy mắt như có điều suy nghĩ.

Vũ phu khí mạch đứt gãy thì không thể nào đả thông pháp môn vận khí, khí mạch chủ yếu đoạn hết, người sẽ phế đi, thương thế hoàn toàn không thể nào khôi phục.

Có thể trị thương thế này, trước kia chỉ có Tuyết Hồ Hoa và Dục Hỏa Đồ, nhưng Tuyết Hồ Hoa quá thưa thớt, gần như là của riêng đế vương, Minh Long Đồ lại càng không cần phải nói, rơi vào trong tay giang hồ vũ phu cũng trị không được mấy người.

Chương 416 - Nữ Đế Quan Sát

Chương 416. Nữ Đế Quan Sát

Nếu như có thể tìm được vật thay thế, lượng lại đủ lớn, ám thương trên người vô số quân nhân sẽ đỡ hơn.

Mà nàng tự nghĩ ra Minh Long Đồ, vừa xảy ra chuyện, thứ đầu tiên bị thương chính là khí mạch toàn thân, trong quốc khố còn sót lại chút Tuyết Hồ Hoa này phải giữ lại xâu mệnh, hoàn toàn không dám dùng, chỉ có thể dựa vào Dục Hỏa Đồ bản thiếu ngạnh kháng.

Có vật thay thế, cho dù dược hiệu chỉ có một phần trăm cũng tốt hơn không có thuốc chữa, có thể chống đỡ thêm một chút thời gian. Nữ Đế lông mi giật giật, suy nghĩ thêm chút, sau đó lại hỏi:

"Tuyết Hồ Hoa lần trước nở hoa là ở khai quốc, bây giờ một giáp qua, có phải lại sắp nở hoa rồi hay không?"

Vương thái y nói:

"Theo suy tính, trong hai năm tới. Nhưng mà bây giờ Thiên Lang Hồ ở hạt cảnh Bắc Lương, bị trọng binh Bắc Lương trấn giữ. Thánh thượng và Bắc Lương ngưng chiến thông thương chỉ mấy năm, bây giờ xuất binh, chỉ sợ không ổn."

Nữ Đế thấy vậy không nói nhiều, một lát sau, Vương thái y được cung nhân hộ tống rời đi.

Nữ Đế âm thầm châm chước thật lâu, đứng dậy trở lại tẩm điện, đổi một bộ váy dài đỏ rực, búi tóc cũng đổi thành kiểu dáng nhẹ nhàng khoan khoái già dặn, một mình nhảy lên cung các, vô thanh vô tức rời khỏi hoàng thành.

Nữ Đế võ nghệ siêu phàm tuyệt thế, trước kia cũng thường xuyên một mình đi dạo trong kinh thành, bởi vì thích thi từ ca phú, chỗ thường đi là văn hội Ngô Đồng Nhai, nhưng mà chưa từng hiển thánh —— nguyên nhân cũng không phải là Nữ Đế khiêm tốn mà là ở cầm kỳ thư họa một đạo, nàng không có vốn liếng khoa trương.

Nữ Đế nhẹ nhàng lên xuống trên không thành trì, tới trước Hắc Nha, tìm được Đế Thính tóc trắng, hỏi thăm tung tích Dạ Kinh Đường, sau đó đi tới Thiên Thủy Kiều.

Ánh trăng treo trên đầu cành, Thiên Thủy Kiều người đi đường rất nhiều, chỗ sâu trong ngõ nhỏ Bùi gia cũng rất là náo nhiệt.

Nữ Đế vô thanh vô tức rơi xuống tường rào, có thể thấy được cái bàn ngắm cảnh trong tây trạch, một kiều kiều tiểu thư và ba tên nha hoàn ngồi ở bên trong, đang nghiêm túc huyết chiến đến cùng, bên cạnh còn có một con Chim Chim lớn ngồi xổm.

"Yêu Kê!"

"Chít chít?"

"Không có gọi ngươi!"

Mà sân sau, trong tiểu hoa viên, một thục mỹ nữ tử phong kiều quốc mị đi bên cạnh một lão phu nhân, trên mặt lộ vẻ buồn rầu nói:

"Đại tẩu, ta là cô nương chưa xuất các, đi qua đó thì còn thể thông..."

"Kinh Đường đã nói kêu ngươi qua ở, ý tứ rõ ràng như vậy, ngươi nhăn nhó cái gì? Ngươi còn như vậy, ta sẽ giúp ngươi..."

"Ai, đại tẩu, ngươi an bài như vậy, ta cũng hết cách, nghe lời là được..."

Nữ Đế liếc nhìn một vòng, không có tìm được tung tích của Dạ Kinh Đường trong nhà lớn nên đợi ở trong đám kiến trúc.

Ước chừng một canh giờ mới phát hiện một con ngựa từ sau ngõ hẻm yên lặng đi tới.

Thân mặc hắc bào Dạ Kinh Đường ngồi ở phía trước, lưng eo thẳng tắp tinh thần vô cùng tốt.

Mà phía sau thì là một mỹ nhân tuyệt sắc mặc váy mùa hè màu xanh, ngồi ở sau lưng, trên đùi có một gói nhỏ, gương mặt dựa lưng Dạ Kinh Đường, nhìn hữu khí vô lực.

Nữ Đế nhìn thấy cảnh này, còn tưởng rằng cô nương này ngã bệnh, nhưng cẩn thận nhìn lại lại thấy không đúng.

Ngựa đi vào khu vực gần Bùi gia, Dạ Kinh Đường dừng lại, mỹ nhân áo xanh nhảy xuống, chân còn mềm nhũn, sau đó lông mày dựng lên, dùng tay đánh Dạ Kinh Đường một chút:

"Trở về lấy đồ, ngươi đừng có làm loạn."

Nói xong cũng cầm gói nhỏ, vùi đầu bước nhanh vào Bùi gia.

Nữ Đế chớp chớp con ngươi, cảm thấy chắc chắn là Dạ Kinh Đường ra ngoài hẹn hò với người trong lòng, sau đó hôn hôn sờ sờ.

Nữ Đế bí mật quan sát một lát, thấy Dạ Kinh Đường xuống ngựa, thương lượng với nha hoàn, sau đó một mình đi đến một gian đình viện, vô thanh vô tức đi theo.

Ngân Nguyệt như câu, trong trạch viện khi thì có thể nghe được tiếng chào hỏi của nha hoàn:

"Dạ thiếu gia "

"Ừm, nghỉ ngơi sớm một chút..."

Dạ Kinh Đường xuống ngựa, sau đó đầu tiên là đến tây trạch xem, phát hiện Vân Ly thua tê cả da đầu, cũng bắt đầu nhờ Chim Chim hỗ trợ sờ bài, vừa lòng thỏa ý rời đi, đi đến đông trạch.

Dạ Kinh Đường là thiếu gia Bùi gia, tuổi đã lớn không thể ở trong hậu trạch, hai ngày trước trở về đã khuya, cũng không để ý quy củ, trực tiếp ngủ ở trên giường Ngưng Nhi.

Mà hôm nay rảnh rỗi ở nhà nghỉ ngơi, hiển nhiên hắn không thể nghênh ngang đi đến trong viện Tam Nương ở, phải dựa theo quy củ ở trong đông trạch viện.

Bùi gia đông trạch rất lớn, nghĩa phụ Bùi Viễn Phong ở đây khi còn nhỏ, bây giờ chỉ có một mình Bùi Lạc, Bùi Lạc đi học, nơi này không có người.

Dạ Kinh Đường vào kinh thành, Tam Nương muốn cho hắn ở lại Bùi gia, hai tháng trước dọn dẹp phòng xong, mấy lần thay y phục váy cũng ở nơi đây, nhưng không có ngủ lại ở chỗ này.

Dạ Kinh Đường theo hành lang đi vào đông trạch, đuổi mấy tiểu nha hoàn vụng trộm chạy tới phục vụ đi, một mình đi tới bên ngoài phòng của hắn.

Phòng đối diện cửa phòng Bùi Lạc, ở giữa là phòng chính, phía đông thư phòng phía tây là phòng ngủ, ban đêm cửa sổ đen ngòm không có chút tiếng vang.

Chương 417 - Như Trẫm Đích Thân Tới

Chương 417. Như Trẫm Đích Thân Tới

Dạ Kinh Đường đi vào dưới mái hiên đẩy cửa vào, có thể thấy được phòng chính được dọn dẹp chỉnh chỉnh tề tề, chính giữa trên la hán sạp đãi khách còn để mâm đựng trái cây còn tươi.

Dạ Kinh Đường cởi bội đao từ bên hông xuống, đi tới trước mâm đựng trái cây, cầm một trái táo xanh được rửa sạch, xoay người đến phòng ngủ tây phòng, vừa định gặm quả táo thì bước chân dừng lại.

Phòng ngủ chia trong ngoài và ở giữa, ở giữa là vách ngăn gỗ lim hình tròn, có treo rèm châu.

Gian ngoài đặt bàn tròn, ghế nhỏ, đế đèn, phòng trong thì là một cái giường, treo màn màu lam nhạt.

Trong phòng được nha hoàn dọn dẹp không nhuốm bụi trần, nhưng màn vốn nên chỉnh chỉnh tề tề treo ở trên trướng câu lại buông xuống, không nhìn thấy động tĩnh nội bộ giường chiếu.

Dạ Kinh Đường lâu dài áp tiêu, trong lòng tính cảnh giác rất cao, nghiêng tai lắng nghe, không thấy bên trong giường chiếu có bất kỳ động tĩnh gì, trong lòng đánh giá là nha hoàn sợ muỗi chui vào nên buông xuống, đi tới trước mặt, dùng chuôi đao đẩy màn ra.

Cử động lần này vốn là theo thói quen nghề nghiệp, tùy ý kiểm tra chỗ ở, nhưng màn đẩy ra, phát hiện trên giường có một nữ

nhân!

Nữ nhân dáng người rất cao, tóc đen dài như mực được dây cột tóc buộc sau đầu, khoác ở trên lưng, từ mặt bên có thể phát hiện bánh bao cực kỳ lớn, vòng eo lại tương đối thon, dưới lưng đường cong, sức kéo kinh người.

Trong phòng không có đèn đuốc, mượn ánh trăng từ giấy dán cửa sổ chiếu vào nhìn không rõ, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn thấy nữ nhân mặc một bộ váy đỏ lớn, đơn giản đến không có chút trang sức, lúc này đang dùng tay chống mặt, nằm nghiêng trên giường.

Dạ Kinh Đường mặc dù không phải lần đầu gặp được nữ nhân không rõ lai lịch trên giường mình nhưng vẫn không kịp đề phòng, triệt thoái phía sau, đến bên cạnh rèm châu, tay trái cầm đao, tay phải nắm chặt chuôi đao vận sức chờ phát động.

Mà táo xanh vốn cầm trong tay cũng mất khống chế, rơi xuống mặt đất.

Vừa rơi được mấy tấc, ngọc thủ trắng nõn từ trong màn nhô ra, vững vững vàng vàng chụp được quả táo, sau đó thu về.

Răng rắc ~

Nghe tiếng chậm rãi cắn một cái.

Trong nháy mắt, Dạ Kinh Đường tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, không gian yên tĩnh chỉ có thể nghe được nhịp tim, nhưng mà lại nhanh chóng kịp phản ứng:

"Ngọc Hổ Cô Nương? !"

"Ừm!"

Trong màn vang lên tiếng trả lời của ngự tỷ thục mỹ có ba

phần lười biếng trong đó:

"Tiểu nữ tử không mời mà tới, mong rằng Dạ công tử đừng ghét bỏ."

Dạ Kinh Đường thả lỏng chuôi đao, biểu cảm quái dị —— Ngọc Hổ không mời mà tới, hắn cũng không ghét bỏ, nhưng một tuyệt thế nữ cao thủ hơn nửa đêm leo lên trên giường hắn.

Nếu không phải tới giết hắn, như vậy chính là đến ngủ hắn...

Dạ Kinh Đường chần chừ một lúc, buông bội đao xuống, lấy cây châm lửa ra đốt đèn:

"Ta sao lại ghét bỏ, vết thương trên người Ngọc Hổ Cô Nương như thế nào rồi?"

Ngọn đèn vàng chiếu sáng từng nơi hẻo lánh trong phòng, xuyên thấu qua khe hở của màn, có thể nhìn thấy vòng eo váy đỏ.

"Đã không sao. Ngồi đi, có một số việc muốn tâm sự với ngươi."

Dạ Kinh Đường cảm thấy Ngọc Hổ kẻ đến không thiện, không có đẩy màn ra ngồi bên giường mà là ra ngoài gian giữa lấy một cái ghế tròn, đặt ở đầu giường, cách màn nói chuyện:

"Ngọc Hổ Cô Nương, chuyện ngày hôm qua ta không thẹn với lương tâm, nếu ngươi tới tìm ta phụ trách..."

Đại Ngụy Nữ Đế nằm nghiêng trên giường, dáng vẻ tự nhiên mà lười biếng, tựa như nằm trên giường mình triệu kiến nội thần:

"Đừng suy nghĩ nhiều, ta tới là Thánh thượng có chuyện quan trọng an bài cho ngươi, nói xong ta sẽ đi."

"Chuyện gì?"

"Ngươi đưa tay vào."

Dạ Kinh Đường chần chờ, vẫn kiên trì vén màn lên, đưa bàn tay vào.

Sau đó trên tay bị đặt một vật nặng lên, còn có nhiệt độ cơ thể.

Dạ Kinh Đường thấy không phải đồ kỳ kỳ quái quái gì, nhẹ nhàng thở ra, nắm tay lấy ra dò xét, thấy lòng bàn tay có một cái lệnh bài thuần kim, mặt sau là phù điêu long đầu, chính diện là 'Như trẫm đích thân tới '...

Dạ Kinh Đường biết phân lượng của lệnh bài này, trong lòng không khỏi quái dị.

Tay trái 'Yến hồn bất diệt', tay phải 'Như trẫm đích thân tới '!

Sau này hắc bạch lưỡng đạo sợ là có thể trực tiếp đi ngang, nhưng nếu như chơi quá mức... Dạ Kinh Đường dò xét kim bài một chút, sau đó cười nói:

"Cái lệnh bài này không đơn giản, Thánh thượng có chuyện gì muốn bàn giao?"

Răng rắc ~

Đại Ngụy Nữ Đế gặm táo xanh, nhai kỹ nuốt chậm, sau đó mới mở miệng nói:

"Hôm qua chuyện Ô Vương thế tử đã bại lộ, chắc chắn tin tức được đưa đi Ô Châu trong đêm. Ô Vương không có thực lực tạo phản, cũng sẽ không đến kinh thành đền tội, nhận được tin tức chắc chắn bỏ chạy."

"Thánh thượng muốn ta đi bắt Ô Vương?"

"Thánh thượng chỉ muốn danh chính ngôn thuận thu hồi Phong Quốc, Ô Vương cũng không quan trọng. Nhưng mà Ô Vương trù

tính lâu như vậy, dưới tay chuẩn bị rất nhiều, hẳn là sẽ chuyển vào chỗ tối tiếp tục mưu đồ. Những chuyện này triều đình sẽ đi thanh trừng kết thúc công việc, chuyện ngươi phải làm chính là một chuyện khác."

Dạ Kinh Đường dò hỏi:

"Chuyện gì?"

"Dưới tay Ô Vương có một môn khách tên là Trương Cảnh Lâm, hư hư thực thực nghiên cứu ra vật thay thế Tuyết Hồ Hoa. Vật này rất quan trọng, ngươi phải nghĩ cách tìm ra người, tra rõ việc này. Nếu là thật, phải đem người sống về."

Chương 418 - Ám Thương Của Nữ Đế

Chương 418. Ám Thương Của Nữ Đế

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu:

"Chỉ như vậy?"

Đại Ngụy Nữ Đế cảm thấy Dạ Kinh Đường không có minh bạch mức độ nghiêm trọng của sự việc, tiếp tục nói:

"Ta luyện tà công, dẫn đến khí mạch có chỗ tổn thương, chỉ có Tuyết Hồ Hoa có thể cứu mệnh tại thời khắc mấu chốt, nhưng thế gian không có nhiều Tuyết Hồ Hoa như vậy. Cho nên Thánh thượng mới cho ngươi ra ngoài làm việc này, không thể lười biếng. Lệnh bài này có thể để ngươi điều động bất cứ lực lượng nào của triều đình bất cứ lúc nào."

Lần này Dạ Kinh Đường hiểu ý —— Ngọc Hổ nhu cầu cấp bách loại dược vật này trị thương, nhưng lại không thể để người ngoài biết nàng nhu cầu cấp bách vật này, cho nên đến giao cho hắn đi làm.

"Hiểu. Nếu như tin tức là thật, ta sẽ dốc hết toàn lực đem người hoặc là phương thuốc về."

"Ngươi đưa tay vào."

Dạ Kinh Đường hơi nghi hoặc, cho là Ngọc Hổ Cô Nương còn muốn cho hắn thượng phương bảo kiếm gì đó, kết quả tay vươn vào, lấy ra xem xét —— trên tay là táo xanh, còn có dấu son môi đỏ rực, Dạ Kinh Đường lập tức im lặng, dò hỏi:

"Ăn không ngon sao?"

"Rất ngon, chính là không có khẩu vị."

Đại Ngụy Nữ Đế bàn tay chống một bên mặt, tiếp tục nói:

"Qua mấy ngày, Tĩnh Vương sẽ đảm nhiệm Ai Soa, dẫn theo lục bộ trọng thần đi Ô Châu Kiến Dương, xử lý tông thị tử đệ Ô Vương nhất hệ và sản nghiệp Phong Quốc."

"Chuyện Trương Cảnh Lâm chỉ có một mình ngươi biết, là quan trọng nhất. Nếu như ngươi và Tĩnh Vương ý kiến không đồng nhất, ngươi có thể dùng lệnh bài để Tĩnh Vương nghe lời, lấy chuyện này làm chủ, nhưng không được để lộ tình hình thực tế, toàn lực đem người về là được."

Dạ Kinh Đường cảm thấy nhu cầu Tuyết Hồ Hoa của Ngọc Hổ hình như đã đến mức không dằn nổi, dò hỏi:

"Thương thế của ngươi rất gấp?"

Đại Ngụy Nữ Đế châm chước:

"Không phải đặc biệt nghiêm trọng, nhưng thời gian ngắn trị không hết, đúng là rất sốt ruột."

Dạ Kinh Đường biết Ngọc Hổ xảy ra vấn đề, cũng không phải chết mấy người đơn giản như vậy, lập tức hỏi thăm:

"Ta có thể xem thương thế của ngươi hay không?"

Đại Ngụy Nữ Đế nói:

"Ngươi cũng không phải đại phu, nhìn không ra ám thương của ta."

"Ta gần đây học được Thính Phong Chưởng, có thể sờ ra hướng đi của khí tức trong cơ thể, ta thử một chút."

Dạ Kinh Đường nâng màn lên, ngồi ở bên cạnh giường.

Nữ Đế nhìn thấy cảnh này, cũng không nói gì, xoay người nằm ở trên giường, nâng cổ tay trắng nõn.

Dạ Kinh Đường ngồi bên cạnh giường, như là lão trung y, để tay Ngọc Hổ trên chân, lấy ngón tay xem mạch, nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận —— mạch tượng cực kỳ ổn định

"Ta cảm thấy không có vấn đề..."

Ám thương của Đại Ngụy Nữ Đế là tự mình luyện Minh Long Đồ phá hủy cấu tạo nguyên bản của thân thể, xuất hiện tì vết cực kỳ nhỏ, có vài sợi tóc trắng chính là dấu hiệu sai lầm khiến cho bên ngoài thay đổi, bình thường lúc không có chuyện gì thì xem mạch chắc chắn tìm không thấy vấn đề.

Đại Ngụy Nữ Đế đưa tay chỉ vai phải:

"Bả vai thỉnh thoảng sẽ xuất hiện cảm giác đau, nhưng xương da thịt đều bình thường, không mò ra rốt cuộc chỗ nào có vấn đề."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, đặt tay ở dưới vai phải, cẩn thận cảm nhận:

"Bây giờ đau không?"

"Ban ngày sẽ đau mấy canh giờ, cũng không nặng, chỉ là có cảm giác, bây giờ không đau."

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt cằm, nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận hướng đi của khí tức trong cơ thể.

Đại Ngụy Nữ Đế dựa ở trên gối đầu, chẳng biết tại sao lại cảm thấy nhiệt độ trên người Dạ Kinh Đường khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ dễ chịu.

Nói là cảm giác an toàn, có vẻ như bây giờ nàng cũng không

thiếu cảm giác an toàn...

Đại Ngụy Nữ Đế nhìn tuyệt sắc mỹ nam gần trong gang tấc không chớp mắt, có chút không mò ra được vấn đề rốt cuộc là ở chỗ nào.

Dạ Kinh Đường cẩn thận làm đại phu nghiên cứu, kết quả sờ soạng nửa ngày cũng không có phát hiện thân thể Ngọc Hổ có ám thương gì, ngược lại là phát hiện hướng đi của khí huyết trong cơ thể Ngọc Hổ không đúng lắm.

Cụ thể hình dung thì giống như buổi chiều hắn sờ Lạc nữ hiệp, nhưng phản ứng trong cơ thể Ngọc Hổ càng cường liệt, cách vải mỏng cũng có thể cảm nhận được sắc khí chảy trong cơ thể Ngọc Hổ?

Dạ Kinh Đường mở to mắt, nhìn về phía Ngọc Hổ bình tĩnh như lão tăng nhập định, cảm thấy Ngọc Hổ rất bình thường. Nhưng phản ứng thân thể cũng không thể gạt người, rõ ràng là có chút nóng lên...

Dạ Kinh Đường vì nghiệm chứng, vò nhẹ ở đầu vai, phát hiện trong lòng Ngọc Hổ vui vẻ, khí huyết lưu thông tăng tốc, sau đó trở nên bình thản, cho nên điều chỉnh vị trí cường độ.

"Hô..."

Đại Ngụy Nữ Đế nằm trên gối đầu, lông mi khẽ động, cảm thấy thân thể cực kì thoải mái dễ chịu.

Nhưng lý trí vẫn khiến cho nàng không quên được người gợi lên ý dục trong lòng nàng trước mắt chính là muội phu nàng!

Vì thế Nữ Đế cưỡng chế rung động trong lòng, mở miệng nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi muốn vào cung theo ta hầu hạ thánh thượng?"

Động tác trên tay Dạ Kinh Đường hơi ngừng lại, sau đó thu tay lại:

"Không có cảm nhận được ám thương, xuất hiện dị dạng, ta đoán chừng là nội tiết... ân... bộ vị trong cơ thể điều tiết khống chế thất thường. Ta cảm thấy đi tìm Vương phu nhân thì vấn đề nàng nhìn ra được sẽ nhiều hơn ta."

Chương 419 - Trước Khi Lên Đường

Chương 419. Trước Khi Lên Đường

Nữ Đế hơi híp mắt lại:

"Ý là ngươi sờ soạng ta nửa ngày, cái gì cũng không có mò ra?"

Dạ Kinh Đường vốn định giải thích một chút, nhưng cuối cùng vẫn thẳng thắn nói:

"Đúng là như thế. Nhưng mà ta chỉ sờ bả vai, dự tính ban đầu là muốn giải quyết ám thương cho ngươi."

Nữ Đế không tiếp tục so đo, khoát tay nói:

"Thương thế của ta rất khó trị, ngươi đi bắt Trương Cảnh Lâm về rồi bàn tiếp."

Dạ Kinh Đường đứng dậy, cầm lấy kim bài 'Như trẫm đích thân tới' nhìn một chút:

"Ta cùng xuất phát với Tĩnh Vương hay là?"

"Tĩnh Vương dẫn theo lục bộ triều thần ngồi quan thuyền, đi chậm rãi. Bây giờ có thể Ô Vương đã nhận được tin tức, chờ ngươi đuổi tới Ô Châu, hắn đã thoát khỏi Kiến Dương Thành, ngươi đi sớm một ngày, độ khả thi lớn hơn một phần."

Dạ Kinh Đường cất lệnh bài, xoay người nói:

"Hiểu, ta về lấy đồ xong lập tức lên đường."

Đại Ngụy Nữ Đế hơi đưa tay:

"Đi thôi."

Dạ Kinh Đường chuẩn bị đi ra rèm châu, nhưng mà nhìn thấy bày biện trong phòng, lại cảm thấy không đúng, quay đầu:

"Ngọc Hổ Cô Nương, đây là giường của ta."

"..."

Nữ Đế chớp chớp hai con ngươi mị ý ngàn vạn, vốn định nói 'Trong thiên hạ đều là vương thổ', nhưng nói như vậy có chút quá bá đạo, doanh doanh đứng dậy, đứng trước mặt Dạ Kinh Đường, dặn dò:

"Dù có thể điều động nhân mã quan phủ, chuyện này vẫn hung hiểm. Ngươi nên lấy an nguy của mình làm trọng, phải cẩn thận."

"Ta có chừng mực."

"Chuyện này hoàn thành, ngươi muốn ban thưởng cái gì?"

Dạ Kinh Đường vốn muốn nói không cầu danh lợi nhưng chuyện này hiển nhiên không có khả năng, hắn suy tư một chút, thử hỏi thăm:

"Ta có hai hồng nhan tri kỷ, cũng muốn học Ngọc Cốt Đồ, Ngọc Hổ Cô Nương cảm thấy chuyện này có khả năng hay không?"

Đại Ngụy Nữ Đế thấy lúc này mà Dạ Kinh Đường còn nghĩ đến vợ, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán:

Khả năng nhìn người của trẫm đúng là độc ác, quyền tiền danh sắc, tiểu tử này đúng là chỉ cần sắc.

Đại Ngụy Nữ Đế nghĩ nghĩ, mặt đối mặt tới gần mấy phần, tiến đến bên tai Dạ Kinh Đường, ý vị thâm trường nói:

"Ngươi muốn cái gì, ta cũng có thể cho ngươi."

Làn gió thơm như lan thổi vào vành tai, Dạ Kinh Đường đứng thẳng mấy phần, cảm thấy Ngọc Hổ Cô Nương đang dụ dỗ hắn, nhanh chóng thối lui nửa bước, đang muốn nói 'Cô nương xin tự trọng!'.

Kết quả còn chưa mở miệng thì phát hiện tuyệt đại giai nhân váy đỏ nhấc rèm châu lên đi ra cửa, chỉ để lại hương hoa mai nhạt còn sót lại trong phòng

Thiên nhai như lâm tàng quỷ ảnh, thiềm cung dạ sát Hãn Long Thành.

Long thành dạ sát (hoàn)

Ô sơn mây vũ quyển hàn thương cô đảm nhập ô sơn, khu sói trục hổ phá Hiên Viên!

Trước khi lên đường!

Đêm khuya, Văn Đức Kiều.

"Đông đông đông ~~~ "

Nửa đêm, một loạt tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài Vương gia y quán đã tắt đèn.

Phòng thủ học đồ mở cửa hông y quán ra, nhìn thấy ngoài đường có hai nữ tử đội mũ trùm, nghi hoặc hỏi thăm:

"Hai vị cô nương, các ngươi là…"

"Ta là gia quyến của phó chỉ huy sứ Hắc Nha Dạ đại nhân, tới lĩnh chút thuốc trị thương, không biết bây giờ Vương phu nhân có thuận tiện hay không?"

"A, cô nương chờ một lát."

Học đồ nhìn thấy lệnh bài Hắc Nha, không có nhiều lời, vội vàng chạy về Vương gia đại trạch phía sau.

Một lát sau, bên trong Vương gia y quán đèn đuốc sáng trưng.

Vương phu nhân có chút buồn ngủ, phe phẩy quạt nhỏ mở đại môn y quán ra.

Kẹt kẹt, ngoài cửa, Bùi Tương Quân và Lạc Ngưng đều tháo mũ trùm xuống:

"Vương phu nhân."

"Nha, Ngưng Nhi cô nương, Bùi tiểu thư, các ngươi tới lấy thuốc cho Dạ đại nhân?"

Lạc Ngưng cũng coi như trước lạ sau quen, gật đầu thi lễ:

"Kinh Đường có chuyện, phải ra cửa một chuyến. Muộn như vậy còn qua quấy rầy, xin Vương phu nhân thứ lỗi."

"Không sao. Triều đình quân lệnh như núi, tướng quân vừa đại hôn còn không có động phòng thì đã bị vội vã kéo đi biên quan cũng có, như vậy cũng không thể nói là quấy rầy."

Vương phu nhân sắc mặt ấm áp, mời hai người đi vào, dẫn đi tới một gian phòng nhỏ bịt kín ở hậu phương.

Bên trong phòng nhỏ toàn là hộp thuốc, Vương phu nhân thấy hai người lần đầu tiên tới, còn giới thiệu:

"Những dược vật này đều là triều đình phát bạc, Vương thái y tự tay điều phối, Dạ công tử lĩnh thì được, nhưng nhớ đừng cầm đến chợ đen bán. Trước kia một đại nhân trong Lục Phiến Môn lấy một bình Bạch Hoàng Đan ra ngoài bán một ngàn lượng bạc. Kết quả bị phát hiện, tháo quan phục tại chỗ, ngồi xổm nửa năm mới ra ngoài..."

Bạch Hoàng Đan là thần dược giải độc, bình thường rắn độc vân vân thuốc đến bệnh trừ, giang hồ độc dược cho dù giải không xong cũng có thể ngăn chặn khí huyết, kéo tầm vài ngày để tìm đại phu, có thể nói là một trong số thuốc trị thương thiết yếu của cao thủ giang hồ.

Bùi Tương Quân trước kia còn tới mua mấy lần, nghe vậy dò hỏi:

"Bạch Hoàng Đan không phải bên ngoài cũng có bán sao?"

"Học đồ phối và Vương thái y tự tay phối có thể giống nhau sao? Còn nữa, phối thuốc cho đại nhân triều đình, dùng sừng tê giác Nam Cương, có thể giải bách độc. Bên ngoài bán Bạch Hoàng Đan lượng quá lớn, giết sạch tê giác trong thiên hạ cũng không đủ người giang hồ chà đạp, đều là dùng sừng trâu nước thay thế, chỉ có không đến nửa thành dược hiệu."

Chương 420 - Trước Khi Lên Đường 2

Chương 420. Trước Khi Lên Đường 2

Bùi Tương Quân bừng tỉnh đại ngộ, dò hỏi:

"Loại thuốc đặc cung này không bán ra ngoài?"

"Gom góp dược liệu, lại đưa tiền xem bệnh, y quán có thể phối, nhưng mà là ta cầm đao."

"Vương thái y lớn tuổi, vương hầu tướng lĩnh Văn Đức Kiều nhiều, phải sắp xếp thành hàng, không nhận những đơn này."

Vương phu nhân tìm kiếm thuốc giải độc, cầm máu, trị nội thương, ngoại thương, cường hiệu nâng cao tinh thần vân vân trong ngăn kéo, chứa trong một cái hộp thuốc nhỏ bằng da, lại lấy ra ba cây kim châm để vào đó:

"Dạ đại nhân là tứ phẩm võ chức, những vật này có thể lĩnh, nhưng ra ngoài nếu như không dùng tới thì phải để nguyên đem về. Làm mất hoặc là dùng không có nguyên nhân đều phải chịu trách nhiệm."

"Được."

Vương phu nhân phối thuốc xong, cầm hộp thuốc nhỏ bằng da ra khỏi phòng, nghĩ nghĩ lại đưa cho Bùi Tương Quân, kiểm đếm số lượng, sau đó kéo Lạc Ngưng qua một bên, nhỏ giọng hỏi thăm:

"Ngưng Nhi cô nương cảm thấy gần đây như thế nào?"

Lạc Ngưng hiểu ý Vương phu nhân, chớp chớp mắt, quay đầu nhìn Tam Nương đang kiểm tra dược vật một chút, nói ngắn gọn:

"Còn được. Hương Phi Lộ, rất trượt ..."

Vương phu nhân lộ ra ý cười, nhìn về phía bánh bao của Lạc Ngưng.

"Dùng ở chỗ này?"

Lạc Ngưng nói về chuyện của phụ nữ đã kết hôn thì có chút xấu hổ, nói khẽ:

"Ta cũng không biết dùng như thế nào. Cho hắn, hắn xoa lên ngực ta, sau đó... Vương phu nhân cũng thử?"

Vương phu nhân khẽ vung quạt tròn:

"Chuyện này không bàn, ta chỉ nghe được phương pháp này từ phu nhân chỗ Văn Đức Kiều. Ừm... thật ra thì phương pháp dỗ tướng công vẫn rất nhiều."

"Ồ?"

Vương phu nhân thấy Ngưng Nhi cô nương cảm thấy hứng thú, đến sau quầy, lấy một cái hộp thuốc đưa cho Lạc Ngưng, sau đó tiến đến bên tai nhẹ giọng nói nhỏ.

Lạc Ngưng nghiêng tai lắng nghe, hiểu được ý ngọc thụ hậu đình là gì thì sắc mặt đỏ lên, khó có thể tin nhìn Vương phu nhân:

"Vương phu nhân, ngươi..."

Vương phu nhân mặt cũng có chút đỏ, nói khẽ:

"Ta cũng nghe phu nhân ở Văn Đức Kiều nói, loại chuyện đó lần đầu tiên thì hơi xấu hổ, sau khi quen thuộc còn rất thú vị, không ít nam nhân đều thích người dùng thuốc theo cách ta nói,

cam đoan không nhuốm bụi trần, còn nhuốm máu đào hương, cũng sẽ không bị thương..."

Lạc Ngưng quả thực không ngờ tới, nhìn như lương y từ mẫu Vương phu nhân lại rành rọt như vậy:

"Ừm, suy cho cùng thì chuyện này có chút… phu nhân ở Văn Đức Kiều không có mấy phương pháp lấy lòng tướng công ổn hơn một chút hay sao?"

Vương phu nhân cảm thấy Ngưng Nhi cô nương trước mắt quá ngây thơ, không biết cái gì hết, quay trở về lấy một cái bình thuốc nhỏ, nhỏ giọng nói nhỏ.

Lạc Ngưng nghiêng tai lắng nghe —— ý chính là cạo sạch phần lông phía dưới? ?

Lạc Ngưng trong mắt tràn đầy kinh ngạc, cúi đầu nhìn về phía dưới thắt lưng Vương phu nhân.

Vương phu nhân vội vàng dùng cây quạt ngăn ánh mắt của nàng:

"Đây là thuốc chuẩn bị cho phu nhân ở Văn Đức Kiều, ta chưa bao giờ dùng qua. Ta thấy Ngưng Nhi cô nương và Bùi tiểu thư thân thể cũng đẹp, nếu dùng cái này, có thể nói là giống như trời sinh, chắc chắn nam nhân sẽ thích."

"Nam nhân sao lại thích như thế... nếu như hối hận thì làm sao bây giờ?"

"Hối hận cũng không sao, qua một thời gian ngắn sẽ khôi phục, thu phóng tự nhiên, tiến thối có chừng mực, còn có ưu thế hơn trời sinh."

Bùi Tương Quân kiểm kê xong dược vật, phát hiện Ngưng Nhi và Vương phu nhân tụ cùng một chỗ xì xào bàn tán, rõ ràng là nói

lén nàng, có chút nghi hoặc:

"Ngưng Nhi?"

Lạc Ngưng vội vàng đứng thẳng, cất đồ:

"Quấy rầy Vương phu nhân, có chuyện quan trọng trong người, chúng ta cáo từ trước."

"Đi thong thả."

Đồng thời, lúc này, bên ngoài Tĩnh vương phủ.

Trăng sáng sao thưa, trên đường đá trắng dài đã không có người đi đường, xe ngựa xa hoa dừng sát ở bên đường, bên cạnh là một thớt tuấn mã đen như mực, xe ngựa treo bọc hành lý và trường thương được một miếng vải đen bao lại.

Trong xe đèn sáng, cửa sổ hiện ra hai bóng người sóng vai ngồi cùng nhau, lời nói từ trong đó truyền ra:

"Thánh thượng cho bản vương làm Ai Soa, dẫn theo triều thần đi Ô Châu, phải làm xong chuyện. Chắc chắn Ô Vương đã chạy, phải có người qua đó trước để điều tra..."

Dạ Kinh Đường ngồi ở bên cạnh cửa sổ xe, bên người là Chim Chim ngủ gà ngủ gật, bởi vì đã biết được nội tình từ Ngọc Hổ, trong lòng không ngạc nhiên chút nào, chỉ là chăm chú lắng nghe Đông Phương Ly Nhân dặn dò, sau đó gật đầu:

"Điện hạ yên tâm, ta lập tức xuất phát, tranh thủ hoàn toàn giải quyết chuyện này trước khi điện hạ đến Ô Châu, để cho điện hạ đại triển thần uy trước mặt triều thần."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy Dạ Kinh Đường rất hiểu chuyện, nhưng cũng không phải rất hiểu chuyện, nói quá thẳng.

Tự mình đa tình, Đông Phương Ly Nhân cũng không có so đo,

chỉ là lạnh nhạt hừ một tiếng.

Dạ Kinh Đường phải gấp rút đến Ô Châu, sau khi tạm biệt Ngây Ngốc, liền đứng dậy cáo từ:

"Đã chuẩn bị thuyền xong, đi sớm có thể tra được nhiều manh mối hơn. Ta cáo từ trước, đến Ô Châu sẽ đến đón điện hạ."

Dạ Kinh Đường đi lần này, sau đó khả năng chính là mười ngày không gặp mặt, trong lòng Đông Phương Ly Nhân có chút không bỏ được, ngắm Dạ Kinh Đường một chút, môi đỏ khẽ động, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Chương 421 - Ô Châu

Chương 421. Ô Châu

Dạ Kinh Đường có thể xem hiểu tâm tư Ngây Ngốc, ngầm thở dài, lại nói:

"Điện hạ, trong khoảng thời gian này phải tập trung luyện công, chờ lần sau gặp gỡ, ta sẽ kiểm tra thương pháp của điện hạ, nếu như luyện không tốt, đừng trách ta hạ thủ vô tình."

Đông Phương Ly Nhân muốn bày ra khí thế nữ vương gia lãnh khốc nhưng đề khí nhiều lần cũng không có bày ra được, ngẫm lại, lấy hai quyển tạp thư từ trong giá sách bên cạnh giường nhỏ đưa cho Dạ Kinh Đường:

"Ngươi ngồi thuyền đi đường thủy qua đó, trên đường cũng nhàm chán. Cầm đi đi, bản vương thưởng ngươi."

Dạ Kinh Đường cầm lấy xem một chút —— “Hoan Hỷ Bí Lục”, “Hiệp Nữ Lệ Tân Biên” —— thoạt nhìn là lấy được từ phủ Ô Vương thế tử, hắn lập tức nghiêm mặt lại, dùng khăn tay xoa xoa bàn tay, chuẩn bị lật xem.

Đông Phương Ly Nhân sửng sốt, đẩy vai Dạ Kinh Đường một chút:

"Bản vương kêu ngươi đi làm việc, ngươi định khêu đèn đọc ở chỗ này hay sao?"

Dạ Kinh Đường dừng động tác lại:

"Có chút vui mừng quá độ, suýt chút quên chuyện chính."

Nói xong cất sách vào trong ngực:

"Tạ điện hạ."

Đông Phương Ly Nhân khẽ hừ nhẹ, lại nhìn về phía Chim Chim ngủ gà ngủ gật, đưa tay sờ đầu nó:

"Ngươi ra ngoài cũng ngoan chút, đừng thấy ai cũng đòi ăn."

Chim Chim dùng đầu cọ xát bàn tay nàng, sau đó nhảy lên trên bờ vai Dạ Kinh Đường, quơ quơ cánh:

"Chít chít "

"Chít chít!"

Dạ Kinh Đường xuống xe ngựa, trở mình lên ngựa, nhìn về phía nữ vương gia cao gầy đứng ở ngoài thùng xe, quơ quơ tay, sau đó kẹp mạnh bụng ngựa, chạy về phía cuối đường.

Lộc cộc, lộc cộc —— Đông Phương Ly Nhân đứng ở ngoài thùng xe đưa mắt nhìn, lúc đầu muốn duy trì vẻ mặt khí độ bất phàm, đợi ngựa sắp chuyển qua góc phố, môi đỏ khẽ động, vẫn kêu lên:

"Dạ Kinh Đường, đi đường cẩn thận."

Dạ Kinh Đường quay đầu, từ xa xa khoát tay:

"Biết rồi. Điện hạ cũng cẩn thận, hẹn gặp ở Ô Châu."

Trong lúc nói chuyện, tuấn mã chuyển qua góc phố, chỉ còn lại từng tiếng vó ngựa dần dần đi xa.

Đông Phương Ly Nhân con mắt giật giật, nhìn thật lâu, cho đến khi tiếng vó ngựa biến mất mới khẽ hít một cái, về trong xe một.

Ô Châu.

Hoàng hôn, chân trời tà dương như máu, chiếu vào con đường ven bờ Ô Giang.

Một đội xe đường xa mà đến chậm chạp tiến lên, trong đó có hơn mười tên quân nhân, ngắm nhìn cảnh sắc vùng ven sông, đáy mắt mang theo vài phần bàng hoàng chưa quen cuộc sống nơi đây.

Bang chủ Thanh Liên Bang Dương Quan, ăn mặc theo kiểu giang hồ vũ phu, cưỡi tuấn mã, đeo đại đao, vẻ mặt đã có 'uy phong' hơn là lúc khúm núm ở kinh thành, thấy thủ hạ trong lòng không yên, còn an ủi:

"Ở kinh thành ta đơn thương độc mã, vướng chân vương tay. Đến Ô Châu cũng không phải như vậy, Ô Châu là quê ta, Dương gia ta ở khu vực này cũng coi như gia tộc quyền thế, Tam Tuyệt Cốc còn là hào môn đỉnh lưu Ô Châu, sư phụ ta Tam Tuyệt Tiên Ông chính là nhân vật mà Bát Đại Khôi gặp đều phải cho ba phần tình mọn..."

Dương Quan nói có chút khoác lác, nhưng cũng không tính là không hợp thói thường.

Đại Ngụy địa vực quá bao la, môn phái thế lực giang hồ có lớn cũng chỉ có thể cát cứ một phương.

Ô Châu không có thế lực Bát Khôi một nhà độc đại, lại xa kinh thành, khiến tài nguyên có thể chia đều đến tất cả thế lực.

Nghèo văn giàu võ, câu này cũng không phải là nói chơi, dưới tình huống có tài nguyên sung túc, số lượng đại phái nhất lưu Ô Châu nhiều hơn nơi khác nhiều, bên ngoài gọi thế lực giang hồ Ô Châu, còn bình thường thì gọi 'Ô Châu thập nhị môn'.

Thập nhị môn lấy 'Tam Tuyệt Cốc, Thiết Hà Sơn Trang, Hàm Nguyệt Lâu, Ô Sơn Phái, bốn nhà này thực lực mạnh nhất, tám nhà

khác đứng hàng nhị lưu, nhưng cũng không thể khinh thường.

Tam Tuyệt Tiên Ông Quảng Hàn Lân chính là chưởng môn Tam Tuyệt Cốc, mặc dù bây giờ lớn tuổi, võ nghệ không được tính là đỉnh tiêm trong hàng ngũ Tông sư, chậm rãi lui khỏi hàng hai nhưng lúc tuổi còn trẻ cũng không đơn giản.

Người giang hồ đều biết Tam Tuyệt Tiên Ông được Phụng Quan Thành chỉ điểm, mà phương thức chỉ điểm là Quảng Hàn Lân chạy tới Thiên Nam khiêu chiến Phụng Quan Thành.

Phát hiện chênh lệch với thiên hạ đệ nhất quá xa, Quảng Hàn Lân lại chạy tới khiêu chiến Hiên Viên Triều, Liễu Thiên Sanh, Lục Đoạn Vân, muốn làm Bát Đại Khôi.

Mặc dù ba trận chiến toàn bại, cái gì cũng không có mò được nhưng nội ngoại kiêm tu, binh kích, quyền cước, thân pháp đều có thể khoa tay vài lần với Bát Khôi, chuyện này vẫn khiến cho Quảng Hàn Lân trở thành truyền thuyết trên giang hồ, danh hiệu 'Tam Tuyệt Tiên Ông' cũng bởi vậy mà tới.

Dương Quan là đệ tử ký danh của Quảng Hàn Lân, trong nhà dùng tiền vào cửa bái sư, cũng không có học được quá nhiều bản sự, nhưng danh phận sư đồ vẫn có.

Trước kia ở Vân Châu, Dạ Kinh Đường, Trình Thế Lộc, những người này có thể không nể mặt mũi, nhưng ở Ô Châu, dám đánh mông Dương Quan hắn thì chính là vả mặt Tam Tuyệt Tiên Ông!

Dương Quan trở lại quê cũ, nghĩ đến sau này có chỗ dựa, rốt cuộc không cần sợ bị người ta giẫm, sống lưng cũng thẳng hơn mấy phần.

Đợi đi vào sơn cốc lớn ven bờ Ô Giang, Dương Quan nước cũng không uống, cầm theo một cái hộp quà bước nhanh đến phía sau núi, nơi ở của chưởng môn Tam Tuyệt Cốc.

Ô Châu có tên vì nơi này có dãy núi Ô Sơn và Ô Giang, núi non trùng điệp trải rộng, các loại dược liệu thừa thãi.

Tài lộ chủ yếu để Tam Tuyệt Cốc duy trì sinh kế của môn phái chính là vận chuyển dược liệu, Quảng Hàn Lân kinh doanh cả một đời, bây giờ gia nghiệp khá lớn, cả cái sơn cốc nhìn khí phái nặng nề, thậm chí có chút tiên khí mờ mịt.

Dương Quan chạy chậm đến bên cạnh thác nước hậu phương sơn cốc, có thể thấy được Quảng Hàn Lân tóc hoa râm đang uống trà bên đầm nước, vội vàng chạy đến trước mặt dập đầu:

"Sư phụ! Đồ nhi cứ tưởng ngươi đã chết rồi!"

Quảng Hàn Lân cầm chén trà nhỏ nhẹ nhàng lắc lư, tùy ý liếc mắt:

"Ở kinh thành sống cũng tốt, tại sao trở lại?"

Dương Quan bưng hộp quà chạy chậm đến trước mặt hắn nói:

"Kinh thành, chỗ đó không phải chỗ người ở. Ta báo danh sư phụ, không có một người phản ứng, ngay cả chưởng môn môn phái nhỏ tam lưu đều dám tuyên bố đánh gãy hai cái đùi ta.

Quảng Hàn Lân có chút khoát tay:

"Được rồi, vi sư phiền, đi nghỉ ngơi đi."

"Sư phụ tại sao tâm phiền? Hay là do sư nương không hài lòng về sư phụ?"

Dương Quan ngồi xuống ở bên cạnh, cầm lấy hộp quà, mở ra, bên trong là một loạt dược hoàn:

"Đây là Cam Lộ Hoàn do Vương thần y ở kinh thành phối, dược lực lớn còn không thương thân, người bình thường hoàn toàn không mua được."

Quảng Hàn Lân nhướng mày, che hộp thuốc lại, để ở một bên:

"Vi sư cần dùng đến thứ này? Sự thật là do Ô Vương làm loạn xảy ra chuyện, hình như là tội mưu phản, bây giờ bên Kiến Dương Thành rất loạn, sợ là Ô Châu sắp biến thiên."

Dương Quan bị Trình Thế Lộc đánh, lập tức thu dọn đồ đạc xám xịt chạy, không biết việc này, dò hỏi:

"Ô Vương đổ thì có liên quan gì đến sư phụ?"

"Thiết Hà Sơn Trang Quan Ngọc Giáp quan hệ mật thiết với Ô Vương, lần này đại khái sẽ liên lụy, hồi chiều Quan Ngọc Giáp vừa đưa thiệp mời, mời vi sư đi mở võ lâm đại hội gì đó để thương lượng đối sách."

"Vi sư đi gây một thân tao, không đi lại là bàng quan, nếu như Thiết Hà Sơn Trang vượt qua một kiếp này, hậu hoạn không nhỏ."

Thiết Hà Sơn Trang Quan Ngọc Giáp là đứng đầu Ô Châu thập nhị môn bây giờ, Dương Quan biết nặng nhẹ, suy nghĩ một chút nói:

"Ta trà trộn ở kinh thành, quen biết một vị đại nhân trong Hắc Nha, còn xem ta như là chó săn, cũng tính là có chút giao tình."

"Việc này không thể coi thường, Lục Sát cũng không ép xuống nổi."

"Người ta biết cũng không phải Lục Sát, nghe nói là nhân tình của đương triều Tĩnh Vương, dáng dấp tuấn không nói, bản sự còn lớn đến hù chết người. Sư phụ nếu có thể móc mấy vạn lượng bạc làm nước cờ đầu..."

"Mấy vạn? !"

"Tĩnh Vương giao thiệp, mấy vạn lượng bạc cũng không chắc

có thể nện xuống, nếu không sư phụ làm mấy cây lão sâm trăm năm, ta gửi qua dò thám thử xem ý như thế nào?"

"Ai... đi thôi đi thôi..."

Chương 422 - Cho Tam Nương Xem Đạo Bảo Bối

Chương 422. Cho Tam Nương Xem Đạo Bảo Bối

Vùng ven sông, hai bên bờ đèn đuốc chói lọi, minh nguyệt treo ở chân trời.

Hai cánh buồm giương cao, được gió đêm thổi phồng lên thành nửa vòng tròn, con thuyền xuôi dòng mà đi.

Thương thuyền dài sáu trượng, phía trước là boong tàu đặt hàng hóa, cả boong rỗng tuếch chỉ để lại ba con tuấn mã.

Phía sau là thuyền lâu, bên trong lóe lên đèn đuốc mờ nhạt, bên trên giấy dán cửa sổ có thể thấy được hình ảnh hai nữ tử.

Dạ Kinh Đường thân mang một bộ áo bào đen, ngồi xếp bằng tại mũi tàu, trường đao đặt ở đầu gối, nhìn xem nước sông cuồn cuộn.

Chim chim lông xù thì ngồi xổm ở bên người, lông tơ màu trắng trên người theo gió sông bay bay, bên trong miệng "Ục ục chít chít ~", nghe dường như đang nói thầm:

Thiên hạ phong vân ra chim bối phận, vừa vào giang hồ tuế nguyệt thúc...

Mấy tháng trước Dạ Kinh Đường mới tới kinh thành, lão tiêu sư Dương Triều từng hỏi thăm hắn sau này một người một chim sẽ đi chỗ nào.

Lúc ấy trả lời đi giang hồ, chẳng qua là lời nói thuận miệng,

bây giờ hắn mới hiểu được giang hồ là cái gì.

Bản chất giang hồ chính là muôn hình muôn vẻ người, do vô số yêu hận tình cừu nối liền với nhau.

Hữu tình sẽ trả, có thù đến báo, những vật như này, sẽ không có ngày nào chấm dứt, cho nên mới có câu 'Người trong giang hồ, thân bất do kỷ' .

Giang hồ không phải địa phương tốt gì, nhưng cũng may nghĩa phụ khi hắn còn nhỏ đã rất nghiêm khắc với hắn, một ngày đánh ba trận, không để cho trong lòng của hắn tích trữ nửa phần may mắn cùng lười biếng.

Tiêu cục không có bao nhiêu doanh thu, nhưng vẫn cố rèn luyện Dạ Kinh Đường, thà rằng bản thân uống rượu hai quan tiền rẻ mạt, cũng phải mua thuốc tắm mấy lượng bạc về nâng cao thân thể cho hắn.

Ngày qua ngày, năm qua năm, mười tám năm như một ngày, tỉ mỉ che chở, mới rèn luyện ra một thanh lợi kiếm đủ để kinh diễm toàn bộ giang hồ như hắn, để tất cả khó khăn hắn gặp phải trên giang hồ, tại phía dưới thiên phú và nội tình tuyệt đối, cũng sẽ không còn là khó khăn.

Nhưng cũng tiếc đáng chính là, nghĩa phụ để lại cho hắn những thứ này, nhưng không có tận mắt thấy được hắn lăn lộn giang hồ.

Dạ Kinh Đường ngồi xếp bằng tại mũi tàu, ngắm nhìn giang hà mà nghĩa phụ lúc tuổi còn trẻ đã đi qua, đáy lòng suy nghĩ ngàn vạn.

Chim chim ngồi xổm ở trước mặt, òm ọp một lát, thấy Dạ Kinh Đường không nói lời nào, liền dùng cánh vỗ vỗ Dạ Kinh Đường, thoạt nhìn là đang an ủi —— Đường Đường đừng thương tâm, hai

quyển sách mà thôi, tịch thu thì tịch thu, không phải trước kia ngươi cũng thường xuyên tịch thu đồ ăn vặt của Chim Chim sao.

Dạ Kinh Đường lấy lại tinh thần, đưa tay vuốt vuốt đầu chim chim, lại nhìn về khoang thuyền ở phía sau, đáy mắt cũng có chút bất đắc dĩ.

Hắn đêm hôm khuya khoắt ngồi ở chỗ này suy nghĩ, hiển nhiên không phải là vì giả vờ làm giang hồ du hiệp xuân đau thu buồn.

Thuyền từ xuất phát kinh thành đi Ô Châu, muốn đi thì trước tiên phải thuận theo Thanh giang đến Tây Vương trấn, sau đó từ Ô Tây Đại Vận Hà đi qua biên cảnh Trạch Châu, sau đó mới tới Ô Châu Kiến Dương thành.

Cưỡi tàu xuôi gió xuôi nước, gần hai ngàn dặm đường thủy cũng phải chạy hai ba ngày, mặc dù sự tình cấp tốc, nhưng ở trên thuyền xác thực rất nhàm chán.

Tam Nương cùng Ngưng nhi ở cùng một chỗ, Ngưng nhi khẳng định không cho hắn tùy tiện khi dễ, Tam Nương lại càng không cần phải nói.

Hắn vì quá nhàm chán, luyện công ngay tại trong phòng, nhàn rỗi đọc sách mà Ngây Ngốc tặng.

Nhưng Ngưng nhi hiển nhiên cũng nhàm chán, nửa đường chạy tới, phát hiện hắn đang nhìn tạp thư, về sau liền lấy danh nghĩa để hắn chuyên tâm luyện công, cầm đi để bản thân mình vụng trộm nhìn.

Dạ Kinh Đường cũng không thể cùng nàng dâu giật đồ, chỉ có thể ngồi ở chỗ này ngắm phong cảnh và luyện công giải buồn.

Mắt thấy sắc trời đã tối, đến thời gian ngủ, Dạ Kinh Đường để chim chim theo dõi ca trước, hắn thì đứng dậy đi tới vào trong

khoang tàu.

Khoang tàu phần đuôi thuyền không lớn, ở giữa là lối đi nhỏ, trái phải là hai gian phòng; Dạ Kinh Đường ở tại bên trái, mà hai nữ tử làm bạn xuất hành, thì cùng ở một gian phòng.

Bởi vì trên thuyền chỉ có ba người, thuận tiện cho chim chim ra vào đòi đồ ăn, cửa phòng chỉ là khép hờ.

Dạ Kinh Đường đi tới cửa liền dừng lại, có thể thấy được trong phòng đèn sáng lửa.

Ngưng nhi mặ một bộ áo xanh, ngồi xếp bằng ở bên cạnh tấm phản gần cửa sổ, lưng eo thẳng tắp, gương mặt lãnh diễm mang theo vài phần khí chất tiên tử xuất trần tại thế, nhìn bộ dáng giống như đang luyện Minh Long Đồ.

Mà Tam Nương là cao thủ ngoại gia, cũng không biết Minh Long Đồ, lúc này phương thức rèn luyện cùng yoga không khác biệt lắm —— thân hình thẳng tắp tựa vào trên giường, hai tay trống xuống dưới, để hết sức nâng lên nửa người trên, kéo duỗi gân cốt ở ngực bụng.

Cái tư thế này nhìn từng bên cạnh, đường cong hoàn mỹ thể hiện ra, trước ngực được kéo căng tạo ra kích thước càng là kinh người...

Chương 423 - Cho Tam Nương Xem Đạo Bảo Bối 2

Chương 423. Cho Tam Nương Xem Đạo Bảo Bối 2

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, nhìn thấy cảnh này ngược lại là nhớ tới một chuyện rất trọng yếu.

Trên người hắn cất giấu Minh Long Đồ, đối người giang hồ mà nói, đây là tai hoạ, tin tức để lộ thì khả năng chính là tai hoạ ngập đầu, Ngưng nhi nghiêm khắc dặn dò qua, không có trăm phần trăm nắm chắc, tuyệt không thể tuỳ tiện cho người khác xem.

Nhưng Minh Long Đồ nói trắng ra là cũng chỉ là một quyển sách, hắn học được sau đó cũng chỉ có thể dùng như đồ phòng ngự, người khác học được, cũng không có gì tổn thất đối với hắn.

Ngây Ngốc đối với hắn rất chu đáo, thậm chí ngay cả Ngọc Cốt Đồ đều cho hắn học được, hắn vốn nên có qua có lại.

Nhưng Ngây Ngốc là nữ vương gia triều đình, Minh Long Đồ lại là vật đại cấm kỵ, hắn muốn cho Ngây Ngốc học, khẳng định phải giao cho triều đình, không thể để cho Ngây Ngốc nhìn rồi lại cầm về tư tàng, cái này phạm vào kiêng kị của triều đình.

Mà sau khi giao lên, nếu hắn lại muốn để người khác học, liền phải giống như Ngọc Cốt Đồ, đầu tiên phải hỏi ý tứ triều đình.

Vì thế tại dưới tình huống Ngây Ngốc cũng không vội cần Long Tượng Đồ, hắn chỉ có thể chờ đợi cơ hội phù hợp mới truyền thụ.

Mà Tam Nương thì không có cái cố kỵ này, từ sau khi đi Đông Tê chém giết một đợt, trên cơ bản làm rõ tâm ý Tam Nương, nàng

đối với hắn quan trọng hơn xa một tờ giấy.

Vài ngày trước bận rộn bản án ở kinh thành, không có thời gian cân nhắc việc này, bây giờ làm bạn đi Ô Châu, trên thuyền có thời gian nhàn hạ hai ngày, ngược lại là vừa vặn dạy Tam Nương một chút.

Dạ Kinh Đường đứng tại cổng nghĩ nghĩ, liền tiến vào gian phòng, đóng cửa lại.

Kẹt kẹt ~

Két.

Thanh âm đóng cửa vang lên, hai nữ tử trên giường lập tức có phản ứng.

Lạc Ngưng mở mắt ra, nhìn xem Dạ Kinh Đường mang theo mỉm cười thần bí đi tới, đáy mắt hiện ra hồ nghi:

"Ngươi...

Ngươi muốn làm cái gì?"

Bùi Tương Quân nhìn cùng Lạc Ngưng ôm lấy ý nghĩ giống nhau, coi là Dạ Kinh Đường muốn một pháo nổ hai lần, ngồi dậy, có chút hoảng:

"Kinh Đường, phòng ngươi tại đối diện, chạy nơi này đến làm gì..."

Dạ Kinh Đường đi vào giường chiếu trước mặt rồi ngồi xuống, cũng không nhiều lời, đưa tay cởi áo choàng, muốn lấy bảo bối đặt ở phía dưới nhuyễn giáp.

Kết quả động tác cởi áo nới dây lưng vừa ra, trong phòng liền vang lên một tiếng:

Bịch ——

Lạc Ngưng nhíu chặt lông mày, bắt tay phải của Dạ Kinh Đường, đem hắn nhấn tại trên giường, xấu hổ nói:

"Tiểu tặc! Ngươi bị điên hay sao?"

Bùi Tương Quân cũng bị làm kinh sợ, không nghĩ tới lá gan Kinh Đường lớn như thế, thật chuẩn bị ở chỗ này đem hai nàng cùng làm thịt, cũng tới tiếp sức, ấn tay Dạ Kinh Đường xuống:

"Kinh Đường! Ta đi ra ngoài là giúp ngươi làm việc, ngươi... Ngươi sao có thể mang suy nghĩ nghĩ này?"

Dạ Kinh Đường như là tiểu tặc ban đêm xông vào khuê phòng hái hoa, bị hai cái nữ tử xinh đẹp động lòng người ấn xuống, biểu lộ có chút bất đắc dĩ:

"Đoán bừa cái gì thế, ta chỉ là móc cái đại bảo bối cho Tam Nương xem..."

"Xì!"

Lạc Ngưng cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy lời nói thô tục này, đúng là khá lớn, nhưng nàng không cảm thấy đó là bảo bối, hung khí còn tạm được...

Lạc Ngưng sắc mặt lạnh lùng, đem Dạ Kinh Đường ấn xuống, nổi nóng cắn răng nói:

"Tiểu tặc, cánh ngươi cứng cáp rồi đúng không? Ngươi có tin ta tịch thu của ngươi hay không?"

Bùi Tương Quân ngược lại là nghe không hiểu:

"Cái đại bảo bối gì?"

Dạ Kinh Đường để Ngưng nhi đem hắn buông ra, mạnh mẽ

ngồi dạy, tiến đến bên tai Lạc Ngưng nói nhỏ hai câu.

Lạc Ngưng nghe rõ ý tứ, biểu lộ xuất hiện mấy phần biến hóa, vốn định mở miệng ngăn lại, nhưng ngẫm lại thôi được rồi —— quan tâm của Tam Nương đối với tiểu tặc cũng không kém hơn nàng, biết được sự tình Long Tượng Đồ cũng sẽ không nguy hại đến an toàn tiểu tặc, có thể học được Long Tượng Đồ, về sau sức chiến đấu cuối cùng sẽ tăng lên, còn có thể trợ giúp cho tiểu tặc.

Lạc Ngưng hơi suy tư, đứng lên nói:

"Đó là đồ vật của ngươi, chính ngươi cùng nàng nói chuyện đi."

Nói xong nàng liền đi sang căn phòng đối diện.

Bùi Tương Quân thấy hồ yêu đem nàng một người bỏ ở nơi này, còn tưởng rằng hồ yêu hào phóng, để nàng thị tẩm cho Dạ Kinh Đường, đôi mắt thục mỹ hiện ra cổ quái, dò xét trái phải, thoạt nhìn là muốn tìm cơ hội tông cửa xông ra.

Dạ Kinh Đường ngăn chặn Tam Nương, từ trong ngực sờ xoạng, lấy ra trang giấy vàng óng ánh, đưa cho Tam Nương:

"Ừm hả."

"Đây là cái gì?"

Bùi Tương Quân tiếp nhận giấy vàng dò xét, ánh mắt còn chú ý đến Dạ Kinh Đường, để tránh hắn bỗng nhiên nhào lên bắt nạt sư cô.

Dạ Kinh Đường tự nhiên không có ý nhào lên, ngồi ở bên cạnh giải thích:

"Long Tượng Đồ, Tam Nương thể trạng mảnh mai, luyện Bá Vương Thương không thích hợp, có cái này, hẳn là có thể đột phá

bình cảnh."

Bùi Tương Quân chưa thấy qua Minh Long Đồ, nghe thấy lời ấy sửng sốt một chút, vốn cho rằng Dạ Kinh Đường đang nói đùa, nhưng cẩn thận vuốt ve giấy vàng, phát hiện là không giống bình thường...!

Chương 424 - Ta Sẽ Là Hôn Thê Của Ngươi!

Chương 424. Ta Sẽ Là Hôn Thê Của Ngươi!

Bùi Tương Quân nhìn xem giấy vàng, đáy mắt tràn đầy khó có thể tin, tiếp theo lại hóa thành nghiêm túc:

"Kinh Đường, loại vật này, sao ngươi có thể tùy tiện lộ ra tại trước mặt nữ nhân? Ngươi có biết bởi vì Minh Long Đồ, trên giang hồ náo ra rất nhiều chuyện vợ chồng bất hoà, huynh đệ tương tàn hay không?"

Dạ Kinh Đường tự nhiên biết tính nghiêm trọng, ôn nhu nói:

"Tam Nương vì ta mà mệnh đều không để ý, sao lại xem trọng một trang giấy hơn ta cơ chứ. Nhanh học đi, ta dạy cho ngươi."

"..."

Bùi Tương Quân chớp chớp con ngươi, cảm thấy cũng đúng, Dạ Kinh Đường là cảm thấy tín nhiệm nàng, mới đem Minh Long Đồ cho nàng nhìn.

Mặc dù nàng tự nhận xứng đáng phần tín nhiệm này, nhưng cùng hồ yêu so sánh, giống như có chút chênh lệch...

Hồ mị tử đem thân thể đều cho, thậm chí không sợ Dạ Kinh Đường vì thuốc Đông y phát cuồng sẽ cắn dưa hấu bị thương.

Mà nàng cái gì đều không cho, trở ngại tổ huấn, hai chiêu cuối cùng của Bá Vương Thương đều không có dạy...

Bùi Tương Quân chớp chớp con ngươi, đem Long Tượng Đồ đưacho Dạ Kinh Đường:

"Ta về sau sẽ học, hiện tại quan hệ còn không có thân như vậy..."

Dạ Kinh Đường đưa tay vịn bả vai Bùi Tương Quân, để nàng ngồi xuống:

"Tam Nương đều biết ta có Minh Long Đồ, cùng việc ngươi có học hay không có quan hệ gì?"

Bùi Tương Quân ngẫm lại cũng đúng, mím môi một cái, ngược lại nói:

" Hai chiêu cuối cùng của Bá Vương Thương, ai biết thì người đó là Hồng Tài Thần, nghĩa phụ của ngươi năm đó cũng là bởi vì không có học được, mới bị tức giận rời nhà trốn đi... Mặc dù tổ tiên có quy củ, nhưng quy củ cũng sẽ thay đổi theo ý người, ta sẽ bớt thời gian dạy cho ngươi..."

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Cái này cũng được."

Bùi Tương Quân nhẹ gật đầu, muốn bắt đầu học Long Tượng Đồ, nhưng đáy lòng vẫn cảm thấy không đủ, Bá Vương Thương lợi hại thì lợi hại, nhưng so Minh Long Đồ kém xa...

Bùi Tương Quân ánh mắt khẽ nhúc nhích, chần chờ một lúc lâu sau, làm ra bộ dáng nhã nhặn thục nhã, ôn nhu nói:

"Kinh Đường, vậy chuyện...Đại bá của ngươi mẫu đã đem ta gả cho ngươi, ta cũng trốn không thoát, chuẩn bị tòng mệnh, ngươi... Ngươi có đáp ứng hay không cũng phải tòng mệnh, tránh cho đại bá của ngươi mẫu thương tâm, cho nên ta... Ta về sau xem như vị hôn thê của ngươi."

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Hôn phối là đại sự, hiện tại đi ra ngoài bên ngoài, thương lượng những việc này không tiện, trước tiên luyện công đi."

Bùi Tương Quân nói dứt lời, gương mặt liền biến thành ửng hồng, nhưng quyết tâm đem lời trong lòng nói ra, tâm loạn như ma vạn phần cảm xúc.

Bùi Tương Quân hơi suy nghĩ, khôi phục khí độ nữ chưởng môn nên có, ôn nhu nói:

"Tốt, đi điều trị thân thể cùng Ngưng nhi đi, chính ta tự nghiên cứu là đủ."

Dạ Kinh Đường nhìn qua Tam Nương sắc mặt đỏ lên lại bảo trì bộ dáng hào phóng, lắc đầu nói:

"Ngươi khẳng định xem không hiểu, vẫn là ta dạy cho ngươi đi."

?

Bùi Tương Quân cảm thấy Dạ Kinh Đường cái gì đều tốt, chính là ăn nói mạnh miệng, nàng lưng eo thẳng tắp ngồi thẳng:

"Ta hơn hai mươi tuổi, đã lực áp quần hùng trở thành người cầm lái Hồng Hoa Lâu, thứ ta dựa vào cũng không phải là sư công ngươi dìu dắt. Ngươi cho rằng ta giống như Ngưng nhi, bản sự không lớn chỉ biết bạo lực gia đình?"

Hai gian phòng cách xa nhau không xa, Lạc Ngưng hiển nhiên đang nghe trộm, lúc này từ sát vách lạnh như băng mở miệng:

"Dạ Kinh Đường, để chính nàng suy nghĩ đi, không hiểu nàng tự sẽ hỏi ngươi."

Dạ Kinh Đường suy nghĩ tới mình học Minh Long Đồ, đều cứng

rắn suy nghĩ ba bốn ngày, cảm thấy chính Tam Nương tự mò mẫn, chỉ sợ cần mười ngày nửa tháng.

Nhưng nếu Tam Nương tự tin như vậy, Dạ Kinh Đường cũng không nhiều lời, đứng dậy ra khỏi phòng.

Kẹt kẹt ~

Cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại đèn đuốc mờ nhạt.

Khí thế Bùi Tương Quân bình tĩnh, lúc này mới phá công, đáy mắt rõ ràng xuất hiện quẫn bách, ánh mắt vụt sáng một lúc lâu, sau đó mới cầm lấy Long Tượng Đồ chăm chú dò xét...

Hai ngày sau, Ô Châu Tây Nam, Loan Thủy trấn.

Giữa trưa, sắc trời âm trầm để kiến trúc cũ kỹ của tiểu trấn trở nên tối tăm mờ mịt, nhìn tựa như ở vào rạng sáng hoặc là hoàng hôn.

Loan Thủy trấn ở vào ven bờ Ô giang, cũng không tính lớn, nhưng bởi vì kênh đào ô tây tại thượng du cùng Ô giang giao hội, mặt sông thuyền lui tới rất nhiều, thường xuyên có thương lái nhỏ hoặc khách giang hồ ở chỗ này cập bờ bỏ neo.

Thị trấn chỉ có một con phố cũ kéo từ tây sang đông, hai bên bờ đều là khách sạn tửu quán, bên đường thì tràn đầy quầy bán đặc sản.

So sánh với địa phương náo nhiệt khác, một cái khách sạn trong trấn sẽ yên tĩnh hơn rất nhiều, trong đại đường chỉ có mấy bàn thực khách đang vội vàng ăn cơm nước, xong xuôi liền vứt bạc xuống bước nhanh rời đi.

Ngẫu nhiên có khách giang hồ bụng đói kêu vang đi đến trước cổng chính, dò xét một chút, về sau liền quay đầu rời đi.

Một chút người tiến vào, cũng cắm đầu ăn cơm không nói một lời.

Xuất hiện loại tình huống này, là bởi vì vị trí gần cửa sổ khách sạn, có một nữ nhân đang ngồi.

Nói đúng ra là một cái nữ nhân rất bắt mắt.

Trên người nữ nhân mặc áo trắng như tuyết, bên trên váy cùng giày trắng điểm xuyết lấy mấy đóa Hồng Mai, sạch sẽ đến không nhuốm bụi trần.

Chương 425 - Xuất Hiện

Chương 425. Xuất Hiện

Nữ nhân có vòng eo tinh tế, bộ ngực sung mãn, mặc dù mũ lụa trắng che chắn khuôn mặt không nhìn thấy gương mặt, nhưng chỉ nhìn thân thể, cũng biết là nhân gian tuyệt sắc ngàn dặm mới tìm được một.

Một nữ nhân như vậy, ngồi một mình ở trong khách sạn cũ kỹ, xung quanh tất cả đều là ác nhân giang hồ như lang như hổ, nhìn tùy thời đều gặp phải nguy hiểm vạn kiếp bất phục.

Nhưng tình hình thực tế lại vừa lúc tương phản.

Nữ nhân ở trên giang hồ không phổ biến, xinh đẹp cũng rất ít gặp, độc thân hành tẩu càng hiếm thấy hơn.

Nữ nhân dám trang điểm thật xinh đẹp, còn một mình xuất hiện tại nơi loạn lạc tam giáo cửu lưu, người giang hồ chỉ cần đầu óc bình thường, đều biết tất nhiên người mang tuyệt kỹ.

Nữ tử ngồi cạnh cửa sổ có cách ăn mặc cùng người giang hồ không quá hợp nhau, nàng giống như là một cái mồi câu, người dám đi tiếp xúc, sẽ bị cái lưỡi câu móc vào hàm, sau đó chính là mở ngực mổ bụng, cho đến lúc bị ăn ngay cả không còn sót cả xương.

Nữ nhân mặc dù chỉ là bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, từ đầu đến cuối không có toát ra khí tức nguy hiểm gì, nhưng người giang hồ ở trong tửu lâu, đều tự giác nhượng bộ lui binh, ngay cả ánh mắt nhìn ngắm đều không có.

Thậm chí ngồi nửa ngày không gọi món ăn, chưởng quỹ tiểu nhị đều làm như không thấy, chỉ ở trong lòng cầu nguyện vị nữ sát tinh này nhanh đi.

Sau một lúc khách sạn yên tĩnh thật lâu, trên đường phố phía ngoài, truyền đến một tiếng ồn ào:

"Bắt hắn lại cho ta.."

"Ngươi muốn chết!"

...

Thực khách bên trong trong khách sạn, cả nữ tử áo trắng đều đưa ánh mắt tới, nhìn về cái cửa ngõ phía xa xa.

Cửa ngõ có một thanh niên mười lăm mười sáu tuổi chạy ra, thân mang áo gai vải thô, dẫn theo đem một cây đao, lưỡi đao sáng như tuyết nhiễm một vòng huyết hồng diễm lệ, tại bên trên tiểu trấn tối tăm mờ mịt, cũng là chói mắt như là nữ tử áo trắng.

Phía sau thanh niên là sáu cái hán tử, tay cầm đao thương côn bổng.

Phía sau nữa là cái nam tử mặc cẩm bào, tay phải xách đao, tay trái che lấy vết đao ở phần bụng và tiếp tục truy sát.

Cảnh tượng như vậy, trên giang hồ quá mức phổ biến, người giang hồ trong khách sạn dò xét về xa xa một chút, sau đó liền tiếp tục ăn cơm.

Nữ tử áo trắng nhìn ra xa một lát, thấy thanh niên cầm đao tương đối dũng mãnh, bị ngăn ở trong góc nhưng vẫn có thể ép cho những người truy sát không dám xông lên, dò hỏi:

"Bên kia xảy ra chuyện gì?"

Thanh âm linh hoạt kỳ ảo, giống như là thanh âm của tự

nhiên, người bên ngoài thậm chí rất khó bị đạo tiếng nói này hấp dẫn lực chú ý, mà tiểu nhị đứng tại cửa ra vào, lại biết được thanh âm này đang nói chuyện với hắn, vội vàng trở lại khách khí giải thích:

"Là Từ Nhị gia của Loan Thủy Bang, mở sòng bạc ở trong ngõ, còn thiếu niên kia là người bên ngoài, hai ngày trước chạy đến nơi đây, nói là tìm cha hắn, đã đi hỏi qua những khách sạn trên trấn..."

"Tìm được chưa?"

"Không có. Từ nơi này đi vào thêm nữa, chính là Ô Sơn ngàn dặm, thường xuyên có người giang hồ đi trên núi đào thuốc, có thể bị lạc đường hoặc là bị hổ gấu ăn, thi thể cũng không tìm tới."

"Làm sao cùng sòng bạc xảy ra xung đột?"

"Không rõ ràng, có lẽ là không có tiền đánh cách nên bị truy sát..."

...

Trong lúc nói vài câu chuyện phiếm, thì bên ngoài, thanh niên cầm đao thế đơn lực bạc, liền bị hai cái hán tử dùng thương bổng nhấn trên mặt đất.

Từ Nhị gia che lấy trên vết thương, ánh mắt giận không kềm được, xách đao liền muốn chém đứt cánh tay phải của thanh niên.

Nữ tử áo trắng thấy vậy, tay áo phải nâng lên, trượt ra năm ngón tay mềm mại không xương trắng nõn, đầu ngón tay nắm vuốt một đồng tiền.

Nhưng thời điểm muốn bắn ra, trên đường phố lại truyền tới một thanh âm:

Bá ——

Âm thanh xé gió rất nhỏ vang ra.

Cả con đường đều chú ý tình hình chiến đấu ở xa xa, thấy được Từ Nhị gia dưới tình huống đem người thanh niên kia ấn nàm xuống đường, còn chuẩn bị xách đao chém tay chân, một chút khách giang hồ hiệp khí nặng cũng có dị động.

Nhưng tất cả mọi người còn chưa kịp lên tiếng, liền phát hiện trước mặt Từ Nhị gia đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Người bên ngoài thậm chí không thấy rõ bóng người từ chỗ nào mà đến, bóng người đứng vững, lúc này mọi người mới nhìn thấy người tới khá cao, mặc một bộ áo bào đen, bên hông treo thanh trường đao được vải đen bọc quanh.

Người tới đầu đội mũ rộng vành, khuôn mặt rất tuấn lãng, nhìn tao nhã nho nhã không mang theo nửa phần hung lệ, nhưng hai con mắt này, lại sắc bén tựa như hai thanh đao nhọn, chỉ là một cái chớp mắt hiện thân, liền để khách giang hồ trên đường yên tĩnh lại.

Chương 426 - Ta Không Hỏi Thăm Ngươi!

Chương 426. Ta Không Hỏi Thăm Ngươi!

Từ Nhị gia đánh xuống một đao, vừa chém đến một nửa, liền bị năm ngón tay thon dài của nam tử hắc bào bắt lấy sống đao, ngưng lại ở giữa trời, lại khó dời xuống nửa phần.

Từ Nhị gia bị người ngăn cản, lửa giận trong lòng chuyển tới người ngăn cản này:

"Ngươi là người nào? Dám cản lão tử..."

Kẽo kẹt ——

Một câu chưa nói xong, đám người chỉ thấy nam tử hắc bào tay không nắm chặt sống đao, tay trái phát lực.

Một chiêu đánh vào đao sắt, sau đó dùng mắt trần có thể thấy đao sắt uốn lượn biến hình, phát ra thanh âm không lớn, lại làm cho khách giang hồ ở cả con đường sợ hãi trong lòng.

Đinh đương đương đương ~~

Dao sắt uốn lượn rơi trên mặt đất, phố cũ cũng lâm vào tĩnh mịch.

Đám tay chân bên cạnh hoả tốc vứt bỏ binh khí thối lui, Từ Nhị gia đã hoàn toàn không còn tức giận, đáy mắt mang theo vài phần kinh nghi, ráng chống đỡ khí thế nói:

"Gia sư Hàm Nguyệt Lâu..."

Nói đến một nửa, lại thấy trong tay nam tử hắc bào trước mặt trượt ra một khối lệnh bài, phía trên mang theo cái chữ 'Bắt'.

Từ kiểu dáng đến xem, không phải Lục Phiến Môn, chính là Diêm Vương gia Hắc Nha.

Bảng hiệu vừa ra, tiểu trấn rồng rắn lẫn lộn lúc này xuất hiện dị động, không ít người lặng yên rời đi từ cửa sau, cửa sổ.

Người trong giang hồ không phục quản thúc, bình thường xác thực không đem quan binh để vào mắt, dám cùng quan sai động thủ cũng không phải số ít, nhưng điều kiện tiên quyết là đánh thắng được.

Dưới tình huống không đánh thắng được, khối lệnh bài bên hông quan sai, đối với người giang hồ chính là lệnh phán tử!

Từ Nhị gia nhìn thấy là người quan phủ, mặt đều xanh, ngay cả thương thế ngực bụng đều không để ý, vội vàng đưa tay thở dài cười làm lành:

"Đại nhân bớt giận, tiểu nhân có mắt không tròng, không nhận ra thân phận đại nhân.

Tiểu nhân cũng là bị người ta chặt, sọ não nóng lên hù dọa một chút, tuyệt không có ý hành hung..."

"Ngươi là người Hàm Nguyệt Lâu?"

"Việc này không có quan hệ gì với Hàm Nguyệt Lâu, ân oán cá nhân. Ta chỉ là một cái tên đồ đệ, mượn đại kỳ hù dọa người, Hàm Nguyệt Lâu đều không nhất định nhận biết ta..."

Hai ngày này, Ô Vương vừa xảy ra chuyện, đại đội nhân mã triều đình đang đuổi hướng Ô Châu.

Từ Nhị gia hiển nhiên cũng rõ ràng, nếu bởi vì hắn đùa nghịch,

dẫn đến sư môn bị triều đình để mắt tới, sẽ là cái kết cục gì, vội vã phủi sạch quan hệ.

Nữ tử áo trắng bên cạnh cửa xổ, xa xa dò xét một lát, vốn định nhìn xem cái quan sai tuấn tiếu này sẽ xử lý chuyện như thế nào, nửa đường lại ánh mắt khẽ nhúc nhích, đảo mắt nhìn về phía bóng người đang phi tốc ở trong tiểu trấn.

"Tiểu nhị, tính tiền."

"Có ngay...Sao?"

Tiểu nhị đang đứng ở cửa dò xét, nghe tiếng vội vàng quay đầu, kết quả đã thấy cái bàn ở cửa sổ rỗng tuếch, nữ tử áo trắng biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại một đồng tiền để lên bàn.

Điếm tiểu nhị ánh mắt mờ mịt, đảo mắt qua đi, lại chạy đến ngoài cửa trên dưới dò xét, nửa ngày mới gãi đầu một cái:

"Ha ha, gặp quỷ..."

——— ———

Tiểu trấn tối tăm mờ mịt gần như tĩnh mịch, ngoại trừ Dạ Kinh đường và những người liên quan thì không còn thấy mấy người.

Dạ Kinh Đường đứng trên đường phố, trước mặt là hán tử cẩm bào cúi đầu khom lưng, thanh niên mặc áo vàng nguyên bản bị đè lại, lúc này bò lên, nhưng cũng không dám chạy, chỉ là toàn thân đầy vết thương, sắc mặt trắng bệch đứng tại chỗ.

Hai ngày này cưỡi tàu, đi cả ngày lẫn đêm về phía Ô Châu, sáng nay mới ra kênh đào Ô Tây.

Dạ Kinh Đường vốn tưởng rằng phải đợi vài chục dặm tới Sai Dương Thành, nhưng vừa rồi đi ngang qua tiểu trấn này, phát hiện

bên trên thị trấn có dị thường, liền thuận đường tới xem một chút, không ngờ tới có cái lưu manh đang chém người trên đường, còn là người của đại phái Hàm Nguyệt Lâu có quan hệ cùng Ô Châu.

Đã tới, lại gặp gỡ sự tình, Dạ Kinh Đường liền ở bắt người chỗ này, sau khi thu hồi lệnh bài, nhìn về phía thanh niên mặc áo vàng đứng ở bên cạnh:

"Vì sao lại tư đấu?"

Từ Nhị gia dùng tay ôm bụng, vội vàng mở miệng:

"Tiểu tử này vừa rồi một lời không hợp liền rút đao..."

"Không hỏi ngươi."

"..."

Thanh niên mặc áo vàng đứng tại chỗ, hiển nhiên có chút e ngại, nhỏ giọng nói:

"Cha ta vài ngày trước đó đến Loan Thủy trấn đào thuốc, một đi không trở lại, ta tới tìm kiếm, tìm mấy ngày, thăm dò được cha ta đã nhận việc của hắn, cùng người khác đi trên núi đào thuốc...Sau đó liền không có trở về, ta hỏi hắn, hắn nói không biết, ta mới động đao."

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn về phía Từ Nhị gia.

Từ Nhị gia cắn răng:

"Đại nhân, chuyện này ta không làm chủ được... Đại nhân chậm đã, a —— "

Một tiếng hét thảm vang lên.

Mũi chân Dạ Kinh Đường hất nhẹ thanh đao trên mặt đất, sau đó cầm lấy chuôi đao, cắm ở trên chân phải Từ Nhị gia, sau đó

nhìn chằm chằm con mắt Từ Nhị gia:

"Ngươi cho rằng ta là đang hỏi thăm ngươi sao?"

Từ Nhị gia đặt mông ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch che lấy đùi phải, không dám giãy dụa, vội vàng nói:

"Là Ô Vương phủ có một chút công việc, thường xuyên tìm chút người giang hồ có thân thủ không tệ, đi trên núi đào thuốc. Trên núi nhiều hổ lang, ngẫu nhiên sẽ xảy ra chuyện, người chết quá phổ biến, vận khí cha hắn không tốt nên không có trở về, trách không được ta nha."

Chương 427 - Bóng Trắng

Chương 427. Bóng Trắng

Dạ Kinh Đường biết Ô Vương phủ đang cầm người sống thí nghiệm thuốc, đối với cái này cũng không kỳ quái, dò hỏi:

"Đã người là Ô Vương phủ làm, vì sao không nói cho hắn tình hình thực tế?"

Từ Nhị gia há to miệng, có chút chần chờ, cây đao cắm vào bàn chân hắn lại di chuyển, sắc mặt lúc này vặn vẹo, vội vàng cắn răng mở miệng:

"Ô Vương phủ nguyên bản cho một trăm lượng bạc trợ cấp, hai ngày trước Ô Vương có xảy ra đại sự, đã trốn ra khỏi thành, ta thấy không ai truy cứu, liền bị ma quỷ ám ảnh muốn đem bạc tham nhũng...Ta sẽ trả lại bạc cho hắn."

Dạ Kinh Đường hỏi rõ ràng tình huống, về sau cảm thấy người này không có tác dụng lớn gì, buông lỏng chuôi đao ra, nhìn về phía mấy cái tay chân bên cạnh:

"Trước công chúng, bởi vì tài cầm hung khí đả thương người, theo luật giam ba năm. Các ngươi tiễn hắn đi phủ nha lãnh án, ngày mai không đến, hắn sẽ bị chém đầu răn chúng, các ngươi liên đới. Nếu là cảm thấy mình có thể chạy được, có thể thử một chút."

"Đại nhân? !"

Từ Nhị gia mặt mũi trắng bệch:

"Ta bồi thường bạc, cam đoan về sau tuyệt không tái phạm...Đại nhân! ..."

Dạ Kinh Đường đợi mấy cái tay chân đem Từ Nhị gia khiêng đi, về sau nhìn về phía thanh niên mặc áo vàng sắc mặt trắng bệch:

"Ngươi cầm hung khí đả thương người trước, sẽ chịu cùng tội, nhưng mà nể tình sự tình làm ra có nguyên nhân, không truy cứu, tự mình về nhà diện bích ba tháng. Về sau nhớ kỹ, không có bản sự cũng đừng rút đao, ta cứu không được ngươi lần thứ hai."

Thanh niên mặc áo vàng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vội vàng chắp tay:

"Tạ đại nhân có ân cứu mạng... Đại nhân, cha ta võ nghệ rất tốt, không có khả năng bị hổ gấu làm hại, mong rằng đại nhân giúp đỡ thảo dân điều tra rõ hung thủ..."

Dạ Kinh Đường biết cha hắn đại khái đã chết bởi tay Ô Vương, trước kia cho chút bạc trợ cấp, chỉ là không muốn làm quá tuyệt sẽ để tin đồn lan tới tai triều đình, suy nghĩ một chút nói:

"Ngươi chờ ở thị trấn này. Nếu như cha ngươi còn sống, tự sẽ trở về cùng ngươi đoàn tụ; nếu là chết rồi, cũng sẽ để sai gia tới bàn giao cho ngươi. Cha ngươi tên gọi là gì?"

"Gia phụ trương Văn Uyên, người Hoàng Đình huyện Trạch Châu, thường xuyên đến Ô Châu chạy dược liệu, má trái có mấy vết sẹo, là lúc tuổi còn trẻ đào thuốc bị hổ núi gây thương tích... Tháng trước rời nhà, đến nay chưa về..."

Dạ Kinh Đường từ trong ngực lấy ra một cái sách nhỏ vỏ đen, ghi chép lại tin tức, về sau quay người rời đi khỏi tiểu trấn...

Dạ Kinh Đường từ Loan Thủy trấn đi ra, đem chim chim xoay quanh bầu trời gọi xuống dưới, khiêng bước nhanh trở lại bờ sông, giương mắt có thể thấy được Ngưng nhi cùng Tam Nương, sóng vai đứng tại trên mái thuyền, ngắm nhìn sơn dã sau thị trấn.

Dạ Kinh Đường phi thân vọt lên rơi vào trên thuyền, quay đầu

dò xét Loan Thủy trấn:

"Thế nào?"

Bùi Tương Quân cầm kính viễn vọng trong tay, lục soát núi non trùng điệp ở mông lung sương mù:

" Thời điểm vừa rồi ngươi làm việc, giống như ta nhìn thấy một đạo bóng trắng, từ trong trấn phi ra ngoài, nhoáng một cái đã không thấy tăm hơi..."

Dạ Kinh Đường rơi vào phía sau hai cái vị hôn thê, đi vào trước mặt Tam Nương gương mặt dò xét, Tam Nương liền đem kính viễn vọng tiến tới trước mắt:

"Bóng trắng tử...Chỗ nào?"

Lạc Ngưng phát hiện Dạ Kinh Đường để tay tại sau lưng nàng, bất động thanh sắc đẩy ra:

"Ta vừa rồi tại nhìn trên đường, không có nhìn thấy cái bóng trắng nào, ta đoán chừng là nàng mấy ngày nay nhìn Long Tượng Đồ nên đã nhìn hoa mắt."

Bùi Tương Quân giúp Dạ Kinh Đường giơ kính viễn vọng, không vui nói:

"Ta làm sao có thể hoa mắt, rõ ràng là ngươi ánh mắt kém."

Đang khi nói chuyện, Bùi Tương Quân cũng phát hiện sau lưng có một bàn tay, nàng nhìn Kinh Đường đang hết sức chăm chú, mím môi một cái xem như không hề phát hiện thứ gì.

Dạ Kinh Đường thông qua kính viễn vọng liếc nhìn sơn dã vô biên, trống rỗng không có nửa điểm dị dạng, liền hỏi thăm chim chim:

"Ngươi nhìn thấy bóng trắng không?"

"Chít chít..."

Chim chim đứng tại đỉnh cột buồm, lắc đầu như đánh trống, ra hiệu nó vừa rồi đang chú ý phòng xá xung quanh Dạ Kinh Đường, không có chú ý mặt bên ngoài trấn.

Bùi Tương Quân tìm kiếm một lát, không thu hoạch được gì, liền đem kính viễn vọng để xuống:

"Được rồi, việc không liên quan đến mình, chúng ta trước tiên đi Huyền Vũ đường nghe ngóng tình huống Ô Châu."

Dạ Kinh Đường thấy thế thu hồi ánh mắt, ôm hai người nhảy xuống thuyền lâu, sau đó tiến lên kéo cánh buồm, đem thuyền nhanh chóng rời xa bờ sông....

Hồng Hoa Lâu đều có phần đà tại mười hai châu Đại Ngụy, năm đó các thuyền lớn giúp kết minh thành lập Hồng Hoa Lâu, Ô Châu cũng có một đương khẩu, thuộc về tứ đại đường khẩu Huyền Vũ đường.

Tại thời gian Hồng Hoa Lâu cường thịnh nhất, Huyền Vũ đường có võ đạo Tông Sư tọa trấn, lại lưng tựa đỉnh lưu hào môn, địa vị rất cao tại bên trong thập nhị môn Ô Châu.

Nhưng bây giờ thời vận không đủ, Huyền Vũ đường tại bên trong tứ đại đường khẩu cũng tụt lại phía sau, hao phí rất nhiều tiền tài, đều không có nuôi ra một cái Tông Sư để giữ thể diện; sau khi lão Thương Khôi qua đời, tổng đà Hồng Hoa Lâu cũng sụp đổ, căn bản không quản được sự tình Ô Châu.

Huyền Vũ đường ở trên không chỗ dựa, lại dưới tình huống không kế tục người, chỉ ngắn ngủi hơn mười năm liền nhanh chóng suy bại, bây giờ bên trong đường khẩu chỉ còn lại gần hai trăm người, dựa vào ba cái bến tàu để kéo dài hơi tàn, nếu không phải danh khí Hồng Hoa Lâu, căn bản cũng không có tư cách đứng

hàng Ô Châu thập nhị môn.

Chương 428 - Tới Huyền Vũ Đường

Chương 428. Tới Huyền Vũ Đường

Hai ngày này Kiến Dương thành rất loạn, đến phụ cận Kiến Dương thành, liền rất lại khó nhìn thấy người đi đường, bến tàu Lâm Giang Quan gia trực tiếp ngừng hoạt động, người bốc vác và những thương hộ đều rời đi tránh thảm hoạ chiến tranh, bến tàu phụ cận cũng đóng chặt cửa, chỉ có số ít đệ tử Quan gia tuần tra tại xung quanh.

Dạ Kinh Đường đem thuyền dừng sát ở bờ sông, lập tức liền có người Huyền Vũ đường tới hỏi thăm.

Bùi Tương Quân thân là lâu chủ, chỉ cần ra sân, người thiếu chủ Dạ Kinh Đường này cũng chỉ có thể đứng ở phía sau làm bình hoa; vì để cho Dạ Kinh Đường mau chóng tiếp nhận, loại trường hợp này nàng tự nhiên là ẩn vào phía sau màn không ra mặt, để chính Dạ Kinh Đường đi thương lượng.

Lạc Ngưng không có cái lo lắng này, nang mang theo mũ che mặt đi theo phía sau, giả bộ như thị nữ nâng kiếm của Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường mang theo Lạc Ngưng đi vào bên ngoài Quan gia trang, liền thấy một đám người từ bên trong Quan gia trang chạy đến, cầm đầu là đường chủ Huyền Vũ đường Quan Thắng Hưng, đằng sau thì là hương chủ Huyền Vũ đường cùng tử đệ Quan gia.

Lần trước Hồng Hoa Lâu mở niên hội, Dạ Kinh Đường gặp qua

Quan Thắng Hưng một lần, hơn năm mươi tuổi vẻ mặt phúc hậu, có đầu kinh doanh, nhưng võ nghệ cơ bản không có cao bằng khả năng làm ăn, lần đó hai bên không nói mấy câu.

Lúc này Quan Thắng Hưng ăn mặc theo kiểu viên ngoại đi ra, mang trên mặt vẻ mừng rỡ, chạy đến trước mặt chắp tay thi lễ:

"Thiếu chủ đến Ô Châu, làm sao không có đưa tin tức sớm, Quan mỗ không có từ xa tiếp đón, còn xin Thiếu chủ chớ trách... Đều thất thần làm cái gì? Nhanh hành lễ..."

Phía sau không ít môn đồ, đều là lần thứ nhất gặp Dạ Kinh Đường, nghe vậy vội vàng chắp tay:

"Bái kiến Thiếu chủ."

Tứ đại đường chủ là nguyên lão Hồng Hoa Lâu, Dạ Kinh Đường phải gọi thúc phụ, Quan Thắng Hưng lễ này phải nói rất lớn.

Dạ Kinh Đường đưa tay dìu Quan Thắng Hưng lên:

"Quan thúc quá khách khí. Ta nghe nói Ô Châu xảy ra chuyện, thuận đường tới xem một chút, đi vào nói chuyện thôi."

Những ngày gần đây Ô Châu tình thế rối loạn, Quan Thắng Hưng thấy Thiếu chủ tổng đà giữ thể diện, đáy lòng thực sự cảm kích, vội vàng mang theo Dạ Kinh Đường đi tới hương đường Quan gia, trước lên nén hương cho tổ sư gia Huyền Vũ đường, sau đó lui sang trái phải, ngồi xuống tại trong sảnh.

Quan Thắng Hưng tự mình cầm theo ấm trà châm trà, thấy Dạ Kinh Đường hỏi thăm tình huống Kiến Dương thành, lắc đầu thở dài:

"Hai ngày trước truyền đến tin tức, nói là Ô Vương thế tử ở kinh thành mưu phản, đêm đó Kiến Dương thành liền xảy ra

chuyện.

Ô Vương thoạt nhìn là muốn triệu tập tư binh tạo phản, nhưng hai vạn tư binh Ô Vương nuôi, cũng chỉ có thể hù dọa người giang hồ, không có lá gan tạo phản; nghe nói triều đình triệu tập hai mươi vạn biên quân bình định, quân tiên phong ba ngày liền đến dưới Kiến Dương thành, mọi người trực tiếp chạy sạch sẽ, liền còn mấy trăm thân vệ canh giữ ở Ô Vương phủ; Ô Vương tứ cố vô thân, không dám đợi trong thành, hôm trước cũng mang theo thân binh chạy..."

Dạ Kinh Đường tiếp nhận chén trà dò hỏi:

"Chạy đi địa phương nào?"

Quan Thắng Hưng lắc đầu:

"Ô Châu được Yến Châu, Sa châu, Giang Châu vây quanh, Ô Vương căn bản ra không được, đoán chừng trốn vào Ô Sơn.

Thiếu chủ ở kinh thành, có biết bên phía kinh thành có động tĩnh gì không? Có phải phái hai mươi vạn đại quân tới hay không?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu:

"Triều đình một binh không có điều ra, chỉ phái khâm sai tới, mang theo lục bộ triều thần tiếp quản phong quốc, đoán chừng qua ít ngày liền đến."

Quan Thắng Hưng đối với cái này không ngoài ý muốn chút nào, lắc đầu thở dài:

"Cũng không biết Ô Vương nghĩ như thế nào, vương gia đang tốt lành, lại nhất định phải mưu phản. Chỉ lấy chút tư binh của Ô Vương, ngay cả hỏa đầu quân của Yến Vương đều không nhất định đánh thắng được, ta đều không nghĩ ra hắn dựa vào cái gì dám tạo phản..."

"Khả năng bị người có tâm giật dây lợi dụng, Ô Vương không có náo loạn ra thảm hoạ chiến tranh, cũng coi như công việc tốt."

Quan Thắng Hưng lắc đầu:

"Việc này đối với triều đình ảnh hưởng không lớn, thế nhưng là giang hồ sẽ biến thiên.

Hiện tại Thiết Hà Sơn Trang làm long đầu trong thập nhị môn, cùng Ô Vương đi rất gần; Ô Vương khẽ đảo, khâm sai kinh thành tới thanh toán sự tình tạo phản, tránh không được sẽ điều tra Thiết Hà Sơn Trang.

"Hôm trước Thiết Hà Sơn Trang phái người đưa thiếp mời, để đương gia thập nhị môn, đi Thiết Hà Sơn Trang dự tiệc thương lượng đối sách, đoán chừng là muốn cho thập nhị môn cùng một chỗ chống đỡ việc này, để triều đình pháp không trách phạt..."

Dạ Kinh Đường chính là Khâm sai đường đường chính chính, đang lo không biết tra ai, nghe thấy lời này ngược lại là hứng thú:

"Thiết Hà Sơn Trang, loại thời điểm này lại mời quần hùng, có người dám đến nhà?"

Quan Thắng Hưng lắc đầu thở dài:

"Thiết Hà Sơn Trang Quan Ngọc Giáp, tên lóng giang hồ Tiểu Quyền Khôi, đánh khắp thập nhị môn Ô Châu vô địch thủ.

Triều đình khâm sai tới, đem hắn diệt cũng được, nếu là không có đánh chết, để hắn trốn được, hôm nay đưa thiếp mời nếu không tới, khẳng định sẽ bị hắn trả thù.

Trong mấy ngày nay ta cũng phát sầu vì không biết đáp lại như nào..."

Chương 429 - Càng Ngày Càng Lớn Mật

Chương 429. Càng Ngày Càng Lớn Mật

Dạ Kinh Đường lại cười nói:

"Việc này Quan thúc không cần phải để ý đến, giao cho ta xử lý là được."

Quan Thắng Hưng hai mắt tỏa sáng, nhưng vẫn là có chút chần chờ:

"Quan Ngọc Giáp thật không đơn giản, mà bên triều đình kia càng khó giải quyết. Triều đình khẳng định sẽ mượn cơ hội này, gõ môn phái giang hồ Ô Châu, một khi xử lý không tốt, rước lấy khâm sai nghi kỵ, khả năng liền sẽ bị triều đình giết gà dọa khỉ..."

Dạ Kinh Đường muốn giết gà dọa khỉ, cũng không có khả năng giết đường khẩu nhà mình, thuận miệng giật hai câu, về sau ngược lại hỏi thăm:

"Quan thúc mở bến tàu ở gần Kiến Dương thành, tin tức linh thông. Ô Vương phủ những năm gần đây đã từng thu mua đại lượng dược liệu chưa?"

"Thu mua số lượng lớn dược liệu..."

Quan Thắng Hưng hồi ức một lát:

"Ô Vương phủ ngược lại là không có thu qua đại lượng dược liệu ngoài sáng, nhưng trong bí mật ngược lại là có khả năng. Ta chạy thuyền tại Ô Châu, một mực chú ý đến tình huống thập nhị

môn.

"Đầu năm trước, dược liệu qua tay Hàm Nguyệt Lâu kia, số lượng đi vào không biến hóa, nhưng đi ra rõ ràng ít hơn nhiều, đến mức phải đi tìm nhà khác để bù hàng. Có lẽ số hàng thiếu đấy đã bị một nhà thương nhân nào đó lấy đi.."

Dạ Kinh Đường nghe đến đó, trong lòng đã có một chút dự tính rồi.

Ô Vương muốn phỏng chế dược vật loại hình Tuyết Hồ Hoa, còn muốn dựa vào cấm dược để tạo một nhóm lớn tinh binh dùng một lần, tất nhiên cần trữ rất nhiều dược liệu, để mà thí nghiệm, chế dược.

Dược liệu là vật tư trọng yếu hành quân đánh trận, phiên vương trữ hàng số lượng lớn khẳng định sẽ khiến triều đình cảnh giác.

Vì thế Ô Vương sẽ không thể đi con đường bình thường, hắn sẽ để thế lực giang hồ tới giữ kho cho mình, đây chính là biện pháp tốt nhất không thể nghi ngờ, nhân vật này tám chín phần mười chính là Hàm Nguyệt Lâu.

Ý niệm tới đây, Dạ Kinh Đường không còn ở lâu nữa, đặt chén trà xuống nói:

"Ta đi bên ngoài nhìn xem tình huống, những ngày này Quan thúc phái người chú ý nhiều tới động tĩnh trên giang hồ, bất kỳ cái gió thổi cỏ lay gì, đều nhớ kỹ toàn bộ."

"Loại chuyện nhỏ này, Thiếu chủ yên tâm giao cho ta là được..."

...

Sau khi Dạ Kinh Đường cáo từ, cùng Lạc Ngưng rời đi khỏi

Quan gia, ven đường tự hỏi mới biết được manh mối.

Lạc Ngưng vẫn một mực đứng dự thính, lúc này đi ở bên cạnh, hỗ trợ phân tích nói:

"Hàm Nguyệt Lâu đại khái ở trong bóng tối giúp Ô Vương trữ hàng dược liệu, cùng Ô Vương quan hệ mật thiết. Nhưng mà Ô Vương bây giờ đã chạy trốn khỏi thành, Hàm Nguyệt Lâu là một cái môn phái giang hồ, khả năng biết động được tĩnh cụ thể sẽ rất nhỏ..."

Dạ Kinh Đường tới chuyến Ô Châu này, mục đích không phải bắt Ô Vương, mà là tìm phối phương chữa bệnh thay thế Tuyết Hồ Hoa cho Ngọc Hổ cô nương.

Coi như chưa bắt được Trương Cảnh Lâm, cũng nên tìm ra những dược liệu chủ yếu mà Ô Vương đang thu mua, không chừng vương thái y cũng có thể từ đó mà tìm ngược ra được đơn thuốc, khẳng định phải đi thăm dò Hàm Nguyệt Lâu.

Nhưng mà Hàm Nguyệt Lâu làm một trong bốn đại phái của Ô Châu, trực tiếp đến nhà nghiêm hình bức cung, độ khó có chút lớn.

Dạ Kinh Đường suy tư một lát, dò hỏi:

"Ngưng nhi, ngươi biết rõ Hàm Nguyệt Lâu không?"

Lạc Ngưng hồi tưởng lại:

" Chưởng môn Hàm Nguyệt Lâu là Hoàng Ngọc Long, địa vị trên giang hồ không thấp, năm trước ở Thiên Nam có một cái giang hồ lão bối qua đời, ta đại biểu Bình Thiên Giáo trình diện, cùng đã gặp mặt Hoàng Ngọc Long, từ lời nói cử chỉ đến xem, giỏi về giao tế..."

Dạ Kinh Đường hơi sững sờ:

"Ngươi biết chưởng môn Hàm Nguyệt Lâu."

"Ta đi ra bên ngoài đều che mặt, trường hợp phải tham dự đại tiệc giang hồ cũng cơ bản không nói lời nào, chưa nói tới quen biết."

Lạc Ngưng nhìn về phía Dạ Kinh Đường, dò hỏi:

"Ngươi muốn giả mạo người Bình Thiên Giáo, để qua đó dò hỏi?"

Dạ Kinh Đường lộ ra nụ cười, đưa tay đặt ở trên hai vầng trăng tròn của Ngưng nhi nhéo nhéo:

"Cái gì gọi là giả mạo? Ta đường đường chính chính là hộ pháp Bình Thiên Giáo, đại biểu Bình Thiên Giáo đi qua nói chuyện hợp tác cùng Ô Vương thôi."

Lạc Ngưng sắc mặt lạnh lùng, dùng cùi chỏ nhẹ nhàng đẩy Dạ Kinh Đường ra một chút:

"Phạm thượng khi nhục giáo chủ phu nhân, ngươi còn không biết xấu hổ mà tự xưng mình là hộ pháp? Nếu để cho giáo chủ biết ngươi làm những chuyện này, ngươi có biết kết cục là gì?"

Ta như thế nào đối với ngươi, Bình Thiên giáo chủ liền sẽ làm như thế đối với ta...

Dạ Kinh Đường cảm thấy cái trò đùa này có chút lớn, dễ dàng bị Bình Thiên giáo chủ đánh chết, cũng không nói nữa, cúi đầu hôn nàng một cái.

Ba ~

Lạc Ngưng ánh mắt nổi nóng, nhưng đối với tiểu tặc càng ngày càng không chút kiêng kỵ thì không có biện pháp, chỉ có thể vùi đầu bước nhanh chạy trở về bờ sông...

Chương 430 - Yến Vương Phái Người Tới

Chương 430. Yến Vương Phái Người Tới

Vào đêm.

Chỗ sâu Ô Sơn Sơn Mạch, Phục Long Động.

Phục Long Động được thiên nhiên hình thành cực kỳ rộng rãi, cửa vào cao hơn mười trượng, bên trong sâu đạt hai mươi dặm, uốn lượn như Bàn Long, Được Ô Vương gọi là Phục Long.

Phục Long Động mấy năm gần đây mới được Ô Vương bí mật khai phát ra, phương viên hơn mười dặm đều là rừng rậm ít ai lui tới, ở giữa hổ báo hoành hành, người vào núi đào thuốc cũng cực ít tới đây.

Nửa đêm, bên ngoài Phục Long Động vẫn tối đen không một tiếng động giống như mọi người, nhưng tiến sâu vào trong hang động tầm nửa dặm, lại có thể nhìn thấy cấu trúc tường thành từ đá núi, nội bộ có gần trăm người tinh binh vương phủ mang áo giáp, tựa ở dưới vách tường im ắng tĩnh dưỡng.

Phía sau vách tường đá, động đá vôi bắt đầu xuất hiện ánh lửa, thỉnh thoảng có người hầu đang đi ở bên trong đấy.

Trên vách tường trong động có vô số bó thuốc.

Hơn trăm cái lồng sắt lớn, cất đặt tại trong động, bên trong mỗi cái lồng đều giam giữ ba hán tử âm u đầy tử khí; có quân tốt cầm thùng cơm, gõ hàng rào sắt để bọn hắn đứa.

Mà bên trong một cái động đá vôi nhỏ cách đó không xa, thì sạch sẽ gọn gàng hơn rất nhiều, bên trong đặt vào một khung bộ liễn có thể vừa dựa vừa nằm.

Ô Vương Đông Phương Hằng Thân mang áo mãng bào màu bạc, an vị tại bên trên bộ liễn xa hoa, mặc dù đã qua tuổi trung niên, nhưng lâu dài sống an nhàn sung sướng, dung mạo nhìn vẫn tuổi trẻ phúc hậu nhìn mới chỉ 4-50 tuổi, đem mắt nhìn ra xa.

Bản thân gặp phải tai họa bất ngờ, thủ hạ binh mã tẫn tán, ba mặt đều gặp địch, ngay cả chạy trốn đều là hi vọng xa vời, tâm tình Ô Vương, hiển nhiên không tốt lên được, chỉ là lẻ loi trơ trọi ngồi tại bên trên bộ liễn, nhìn qua cái động này có thể là nơi sẽ mai táng mình.

Tại trong động đá vôi tĩnh mịch một lúc lâu, một tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Ô Vương đưa mắt nhìn lại, đã thấy đi vào là thủ hạ phụ tá Bạch Tư Mệnh, lúc này đứng lên nói:

"Tư Mệnh, tình huống bên ngoài như thế nào?"

Bạch Tư Mệnh là phụ tá chủ chốt dưới trướng Ô Vương, cũng là đệ nhất cao thủ, thuộc về nhóm người chỉ đứng dưới bát khôi.

Kế hoạch Ô Vương ủng hộ phế đế sớm bại lộ, dẫn đến binh mã tẫn tán, tứ cố vô thân, trên cơ bản không thể tiếp tục làm nên chuyên.

Nhưng Ô Vương tại Ô Châu cày cấy nhiều năm, nội tình cũng không phảii bên trong mấy ngày ngắn ngủi mà mất sạch sẽ.

Ô Vương mưu đồ nghĩ cách cứu viện phế đế, sợ thuê võ giả Ô Châu sẽ gây nên triều đình ngờ vực vô căn cứ, nên đa số đều thu mua võ giả từ nơi khác.

Mà thế lực giang hồ bản địa Ô Châu cùng đỉnh phong võ giả hắn âm thầm bồi dưỡng, cũng không vận dụng, đây là một trong những lực lượng cuối cùng còn xót lại trong tay Ô Vương.

Mặc dù thế lực giang hồ không có cách nào để Ô Vương tạo phản khởi thế, nhưng nếu dùng tốt, có thể để hắn thoát khỏi vòng vây tránh được một kiếp.

Bạch Tư Mệnh niên kỷ hơn bốn mươi tuổi, thân mang văn bào, cầm trong tay một cây quạt xếp, nhẹ nhàng gõ tại lòng bàn tay, phía sau còn có nam tử đội mũ rộng vành.

Bạch Tư Mệnh đi tới gần, về sau liền tâm bình khí hòa nói:

"Vương gia không cần sầu lo, chỉ là mất đi 2 vạn tạp binh không có tác dụng gì, nhưng mưu đồ khác vẫn không bị ảnh hưởng gì, tình thế còn tại trong lòng bàn tay."

Dưới tình huống Ô Vương cùng đường mạt lộ, Bạch Tư Mệnh còn ung dung không vội nói lời này, chính là nói cho ngoại nhân nghe.

Ô Vương nhìn về nam tử mũ rộng vành phía sau, dò hỏi:

"Vị này là?"

Mũ rộng vành nam tử tiến lên một bước, chắp tay hành lễ:

"Tiệt Vân Cung Lục Phương, bái kiến vương gia."

Ô Vương nghe thấy ba chữ Tiệt Vân Cung, mí mắt liền bỗng nhiên nhảy một cái —— Tiệt Vân Cung là hào môn đỉnh tiêm giang hồ, núi cao Hoàng đế xa không nhận triều đình quản thúc, nhìn cùng đại cục không chút liên hệ nào.

Nhưng Tiệt Vân Cung là thế lực Yến Châu, hắn có thể tại dưới tình huống không tiện, âm thầm để Thiết Hà Sơn Trang, Hàm

Nguyệt Lâu làm thế lực của hắn trên gian hồ, Yến Vương cũng là thế, khi muốn làm việc gì đó không tiện ra mặt, đều sẽ đều để thế lực giang hồ trong Yến Châu hành động.

Hiện tại toàn bộ thiên hạ, thực lực có thể cứu một cái mạng già của Ô Vương, chỉ có đệ đệ cùng cha khác mẹ của hắn, Yến Vương.

Ô Vương thấy người Yến Châu tới, biết là Yến Vương đang dò xét ý, ngay cả dáng vẻ vương gia đều không có so đo, tiến lên đưa tay:

"Lục tiên sinh không cần đa lễ. Ô Châu gần đây thế cục bất ổn, bản vương ở chỗ này tạm thời tránh đầu sóng ngọn gió, không tiện tiếp đãi, chiêu đãi có chỗ không chu đáo, mong rằng Lục tiên sinh chớ để ý."

Lục Phương tới đây bốc lên nguy hiểm rất lớn, cũng không có quá dông dài, nói ngay vào điểm chính:

"Gia huynh những năm qua làm việc tại Ô Châu, được vương gia hậu đãi, ngày hôm trước biết được vương gia gặp nạn, đặc biệt phái ta tới xem có thể trợ giúp vương gia một chút sức lực hay không.

Nhưng mà bên ngoài phong tỏa rất chặt, con đường ra vào Ô Châu bị triều đình phong tỏa, quan sai, binh mã lần lượt đến, muốn để vương gia di giá Yến Châu, độ khó rất lớn..."

Chương 431 - Thiên Lang Châu!

Chương 431. Thiên Lang Châu!

Ô Vương hiểu rằng đây là đang muốn thẻ đánh bạc, mở miệng nói:

"Bản vương tại Ô Châu cày cấy mấy chục năm, nhân mạch trải rộng các giới Ô Châu. Chỉ cần có thể an ổn đặt chân tại Yến Châu, những vật này ở một ngày kia sẽ có tác dụng lớn."

Ô Vương có ý là, hắn tại Ô Châu có lực ảnh hưởng rất lớn, nếu như Yến Vương ngày nào đó muốn tạo phản, hắn có thể dùng nhiều năm góp nhặt quân chính thương nhân ủng hộ ở Ô Châu.

Nhưng cũng tiếc chính là, Yến Vương căn bản không thèm để ý chút nhân mạch không đáng dùng của Ô Vương, Lục Phương chuyến này tới, chỉ là vì ép khô giá trị còn lại cuối cùng của Ô Vương.

"Những thứ này thì gia huynh cũng biết. Gia huynh nghe nói thủ hạ vương gia có một dược sư, kỹ pháp siêu quần, đang nghiên cứu một loại bí dược có thể khiến công lực người ta đại tăng, không biết việc này có thể là thật?"

Ô Vương nháy nháy mắt:

" Tai mắt Lục chưởng môn ngược lại là rất linh thông.. Thật có việc này, Lục tiên sinh đến đây đi."

Ô Vương quay người đi về khu vực rộng rãi trong động, xuyên qua kho dược liệu chồng chất như núi, về sau đi tới một chỗ rộng rãi phụ cận sông ngầm.

Bờ sông ngầm có một con đường bằng đá do nhân công xây dựng, uyển uốn lượn dài chừng nửa dặm, gần trăm cái dược lô đặt ở trên đó, có hơn mười tên dược sư vừa đi vừa về bôn tẩu xem xét hỏa hầu.

Mà trên vách đá trong động, còn mở ra một gian phòng, bên trong đặt vào mấy hàng giá sách, tất cả trưng bày đều là sách thuốc.

Ở giữa gian phòng có một cái lão nhân, tóc tai bù xù toàn thân vô cùng bẩn, đang cầm bút lông phác hoạ ở trong sách.

Ô Vương mang theo Lục Phương đi vào bên ngoài gian phòng, mở miệng nói:

"Vị này chính là đồ đệ đích truyền của Bắc Lương y thánh, Trương Cảnh Lâm Trương tiên sinh, nhưng mà Trương tiên sinh chuyên chú y dược, không thích giao tế. Tư Mệnh, ngươi giới thiệu một chút đi."

Bạch Tư Mệnh theo ở phía sau, nghe vậy tiến lên một bước, đi vào bên tường lấy ra một cái thuốc hộp, đi vào trước mặt Lục Phương mở ra.

Lục Phương cúi đầu nhìn lại, đã thấy bên trong hộp thuốc đều là bột phấn ngân sắc, mang theo mùi thuốc nồng nặc.

"Vật này là?"

"Tuyết Hồ Tán."

Bạch Tư Mệnh dùng muỗng nhỏ kim sắc, lấy ra một chút bột phấn ngân sắc, sau đó để bộ hạ áp tới một tù phạm thoi thóp để thí nghiệm thuốc, trực tiếp đem bột phấn đút vào bên trong miệng tù phạm.

Lục Phương ngồi xuống bên người trên tù phạm mình đầy

thương tích, dùng tay đè chặt mạch đập xem xét —— tù phạm bị đánh gãy khí mạch, bệnh bất trị, thời gian còn sống không nhiều.

Nhưng sau khi uống thuốc, chờ đợi chỉ một khắc đồng hồ, khí mạch trong cơ thể thủng trăm ngàn lỗ, rõ ràng bắt đầu dần dần khôi phục bình ổn..

Lục Phương nhìn thấy cảnh này, ánh mắt kinh nghi:

"Đây là bột phấn Tuyết Hồ Hoa?"

Bạch Tư Mệnh đem hộp buông xuống, lắc đầu nói:

"Là Trương tiên sinh kết hợp với bí dược, mặc dù dược hiệu cùng Tuyết Hồ Hoa chênh lệch rất xa, nhưng mạnh ở chỗ dược liệu cần thiết đều là vật phổ biến, một phần Tuyết Hồ Tán, mấy chục lượng bạc liền có thể phối ra. Giá trị vật này, chắc Lục huynh cũng biết được."

Lục Phương làm người giang hồ, tự nhiên biết loại độc môn thần dược này có khả năng hồi phục kinh mạch trong giây lát, chi phí còn rẻ hơn so với Ngọc Long Cao, sẽ có cái gì giá trị.

Không nói trước vơ vét của cải, chỉ cần tài nguyên sung túc, chỉ dựa vào thứ này, liền có thể mời chào vô số vũ phu trên người mang ám tật không có thuốc chữa trên giang hồ.

Đáy mắt Lục Phương hiện lên một vòng dị sắc, dò hỏi:

"Chỉ cần lượng dùng đủ lớn, liền có thể đưa đến hiệu quả giống như là Tuyết Hồ Hoa?"

Bạch Tư Mệnh chưa đáp lại, dược sư Trương Cảnh Lâm ngồi ở phía sau, trước chậm ung dung mở miệng:

"Thuốc không phải cơm, không thể dựa vào số lượng để bù dược hiệu. Nhưng mà chỉ cần không nhận tổn thương mới, phục

dụng thuốc này trong thời gian dài, cũng có thể chậm rãi khôi phục tổn thương khí mạch."

Đáy mắt Lục Phương hơi có vẻ thất vọng, nhưng ánh mắt nhìn Trương Cảnh Lâm rõ ràng nhiều hơn mấy phần kính trọng, dò hỏi:

"Thuốc này là đã có toa thuốc, hay là vẫn có thể tiếp tục tinh luyện, tiếp tục tăng lên dược hiệu?"

Trương Cảnh Lâm đứng dậy, gãi gãi tóc rối bời:

"Lục đại hiệp thế nhưng là chịu ám thương, cần gấp thuốc này?"

Lục Phương phát giác được mình không cẩn thận triển lộ điều trong lòng, vội vàng mỉm cười đáp lại:

"Trong nhà có một hiền chất, luyện công gây ra rủi ro, cần Tuyết Hồ Hoa trị thương; nếu như kéo đến thời gian quá dài, qua tuổi tác tốt nhất tập võ, liền phế đi, xác thực gấp gáp."

Trương Cảnh Lâm ra khỏi phòng, mang theo ba người đi tới phía những dược lô, chậm rãi nói:

"Tuyết Hồ Tán chỉ là là dược vật lão phu phỏng chế, gián tiếp làm ra, đối thế nhân mà nói, nó là giá trị liên thành, nhưng cùng đồ vật lão phu chân chính nghiên cứu, tính không được cái gì."

Lục Phương so với Vương Cảnh Lâm thì cao hơn một cái đầu, lại khom người theo ở phía sau hỏi thăm:

"Trương tiên sinh đang nghiên cứu loại thần vật nào?"

"Thiên Lang Châu."

"Ồ? Vật này là..."

Chương 432 - Bình Thiên Giáo Gửi Thư Tới

Chương 432. Bình Thiên Giáo Gửi Thư Tới

Trương Cảnh Lâm chắp tay tiến lên, chăm chú giới thiệu:

"Thiên Lang Châu là một loại bí dược được cung đình Bắc Lương ghi lại, lại được chư bộ Vu sư ở Tây Hải nghiên cứu chế tạo, nghe nói ăn vào sẽ trải qua kinh mạch khuếch trương, mở bó xương sống lưng, kích phát thiên phú con người . Người tập võ, trọng yếu nhất chính là căn cốt cùng ngộ tính, hai thứ này đều là thiên phú, hậu thiên không có cách nào cải biến. "

"Mà Thiên Lang Châu lại có thể uốn nắn căn cốt con người, mở rộng khí mạch, cho đến xương gân hoàn mỹ vô khuyết.

Giống như là Lục đại hiệp ngươi, chỉ cần dùng thuốc này, trực tiếp đứng hàng Đại Ngụy võ khôi đều không đáng kể, mà lại có vốn liếng kiếm chỉ ba tiên trên núi..."

Lục Phương nghe đến đó, khẽ nhíu mày:

"Võ khôi đều là nhân kiệt trăm vạn dặm chọn một, ba tiên trên núi càng là trích tiên trên trời rơi xuống, ta tự nhận cùng gia huynh cách biệt một trời, đời này cũng không thể đi đến một bước kia.

Vương tiên sinh nói một vị bí dược, liền có thể để tại hạ vượt qua lạch trời kiếm chỉ ba tiên trên núi, Lục mỗ thực sự không có cách nào gật bừa."

Trương Cảnh Lâm đi đến trước một cái giá thuốc, xuất ra một cái hộp thuốc:

" Thời điểm lão phu nghe sơ qua cũng không tin, nhưng Bắc Lương trước kia xác thực có, chỉ là thất truyền. Lão phu tại trong hoàng cung Bắc Lương thấy qua một tờ tàn phương, nghiên cứu mười năm gần đây, cuối cùng tại dưới Ô Vương chống đỡ tài lực, hao phí mấy trăm cái nhân mạng, mới sao chép được."

Lục Phương nhìn thấy dược hoàn bên trong hộp thuốc, ánh mắt kinh ngạc:

"Vật này chính là Thiên Lang Châu?"

Trương Cảnh Lâm thở dài:

"Dùng Tuyết Hồ Tán phối ra bản mô phỏng, dược hiệu không bằng một phần vạn. Lão phu cảm thấy thuốc này không tệ, cũng quả thật có thể mở rộng khí mạch thời gian ngắn, nhưng khuyết điểm là con người căn bản gánh không được dược lực.

Trăm người thí nghiệm thuốc, lão phu cố hết sức cứu giúp, vẫn chết bảy thành, còn lại ba thành chống đỡ và vượt qua được, nhưng mất đi thần chí biến thành người điên vì võ."

? ?

Lục Phương đứng thẳng một chút, bình luận:

" Độc dược mạnh như vậy, được xưng tụng thế gian hiếm thấy..."

Bạch Tư Mệnh một mực theo ở phía sau, lúc này mở miệng nói:

"Hẳn là người thí nghiệm thuốc, thể phách tâm trí quá kém, gánh không được dược lực; đỉnh tiêm cao thủ có lẽ sẽ gánh được.

Mấy ngày nay ta bên trong tại thập nhị môn tìm chưởng môn thử một lần, nếu như có thể thực hiện, ta, Lục huynh, còn có Quan

Ngọc Giáp, thời gian ngắn liền có thể bước dài một bước về trước.

Lại thêm Lục chưởng môn, bát đại khôi độc chiếm 4 vị trí, vương gia lo gì không thể thành sự."

Lục Phương cảm thấy lời này đơn thuần là nói nhảm, đỉnh phong vũ phu khôi nếu có thể dựa vào dược vật để tạo ra, Bắc Lương sớm đem Đại Ngụy diệt, còn có thể đợi đến Ô Vương nhặt nhạnh chỗ tốt?

Bắc Lương trước kia không có làm như vậy, chỉ có thể nói rõ thuốc này tồn tại vấn đề lớn, nếu không phải dùng không được, thì chính là tài nguyên hạn chế, có phương thuốc đều không xứng để tạo ra.

Chỉ là Lục Phương cũng không có đem ý nghĩ nói ra miệng, đối Ô Vương nói:

"Thuốc này nếu như thành, vương gia vinh đăng đại bảo ở trong tầm tay, đến lúc đó còn đợi vương gia có thể ban thưởng Lục mỗ một viên.

Cái phương thuốc Tuyết Hồ Tán này, không biết vương gia có thể cho ta một phần? Ta đưa về Yến Châu, gia huynh tất nhiên mau chóng đả thông phương pháp, hộ tống vương gia di giá Yến Châu..."

Ô Vương lại cười nói:

"Nếu như Lục tiên sinh có ý đối với vật này, chờ bản vương đến Yến Châu, đưa cho Tiệt Vân Cung là được."

Lục Phương khổ sở nói:

"Tại hạ cũng chỉ là chân chạy, nếu vương gia không có nửa điểm thành ý, chỉ sợ gia huynh rất khó bốc lên phong hiểm bị triều đình nhắm vào, tiếp vương gia di giá Yến Châu."

Ô Vương nhướng mày, rõ ràng bị lời ấy chọc giận, nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, chỉ có thể nhìn về Bạch Tư Mệnh, hỏi thăm xem có nên cắt chút thịt hay không.

Bạch Tư Mệnh sợ Tiệt Vân Cung là lấy cờ hiệu Yến Vương, tới bỏ đá xuống giếng lừa gạt đồ vật, không thấy phương pháp chắc chắn sẽ không buông tay, nhất thời cũng có chỗ chần chờ.

Thời khắc song phương chính giằng co, bên ngoài động rộng rãi có một thân binh bước nhanh tới, cầm trong tay chim bồ câu.

Bạch Tư Mệnh thấy vậy, bước nhanh đi vào trước mặt, tiếp được bồ câu xem xét, đáy mắt bộc lộ ngoài ý muốn.

Lục Phương từ Yến Châu đi tới, đã biết Ô Vương cùng đường mạt lộ, chỉ có thể bắt lấy cây cỏ cứu mạng là Yến Vương này, đợi hắn đem thẻ đánh bạc cuối cùng còn lại trong tay phun ra, sau đó đi chết.

Nhưng trên mặt Bạch Tư Mệnh lóe lên vui mừng, rõ ràng là phát hiện một con đường khác.

Lục Phương hơi chút chần chờ, dò hỏi:

"Thế nhưng là bên ngoài tới tin tức tốt?"

Bạch Tư Mệnh cũng không giấu diếm, thoải mái đem tờ giấy đưa cho Lục Phương:

"Vừa rồi người Thiên Nam Bình Thiên Giáo tới, biết Ô Vương gặp nạn, muốn âm thầm tiếp Ô Vương đi Nam Tiêu Sơn tị nạn; điều kiện là Ô Vương có thể dựa vào tài lực nhân mạch, giúp Bình Thiên Giáo phục quốc."

Chương 433 - Chuẩn Bị Thăm Dò Hàm Nguyệt Lâu

Chương 433. Chuẩn Bị Thăm Dò Hàm Nguyệt Lâu

Ô Vương nghe thấy lời này lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng mà ngẫm lại thì lại có chút nổi nóng:

"Những năm qua đi mời Bình Thiên Giáo, bọn hắn cự tuyệt ở ngoài cửa, hiện tại đến có làm được cái gì?"

Bạch Tư Mệnh nghĩ một chút:

"Trước kia Bình Thiên Giáo có thể là không muốn đi theo làm tùy tùng cho vương gia.

Bây giờ việc đã đến nước này, vương gia có thể hạ mình đi Nam Tiêu Sơn, đối với Bình Thiên Giáo mà nói, cũng coi như trợ lực lớn lao..."

"Nói đến đây, đi Bình Thiên Giáo so với Yến Châu thì an toàn hơn.

Bình Thiên giáo chủ là Đại Yên Trấn Nam hầu, tuyệt không có khả năng đem vương gia bán cho triều đình, về phần Yến Châu..."

Ô Vương tại dưới tình huống cùng đường mạt lộ, bỗng nhiên có hai cái thế lực ném ra ngoài cành ô liu, đáy lòng có thể nói cuồng hỉ, đã bắt đầu cân nhắc, về sau là đi Yến Châu sinh hoạt, hay là đi Bình Thiên Giáo đặt chân.

Nhưng tâm tư này không thể biểu hiện ra ngoài, Ô Vương có lựa chọn, liền có đàm phán thẻ đánh bạc, biết Bạch Tư Mệnh đang

nhắc nhở Lục Phương rằng hắn không phải không có đường đi.

Lập tức bắt đầu đánh phối hợp:

"Làm càn! Bản vương chính là tôn thất thân vương Đại Ngụy, há có thể đầu nhập vào dư nghiệt tiền triều, đem tích lũy nhiều năm đều dâng cho địch thủ?"

Vừa nói vừa nhìn về phía Lục Phương:

"Còn xin Lục tiên sinh nhanh chóng trở về phục mệnh, nếu như bên Yến Châu kia không có cách, bản vương cũng không thể ngồi chờ chết. Những Tuyết Hồ Tán, Thiên Lang Châu này, thậm chí vô số gia nghiệp bản vương tích lũy, chỉ có thể giao cho ngoại nhân để đổi lại an toàn."

Lục Phương xác thực không ngờ tới Bình Thiên Giáo sẽ nhúng tay sự tình Ô Vương.

Tuy nói Ô Vương đối với Yến Vương cũng không có tác dụng, nhưng phối phương Tuyết Hồ Tán, đúng là chí bảo khó được, Lục Phương còn nhu cầu cấp bách, nếu để cho Bình Thiên Giáo ăn, vậy thì sẽ không có cơ hội lấy lại được.

Thấy khẩu khí Ô Vương cứng rắn lên, Lục Phương cũng chỉ có thể đáp ứng đi an bài phương pháp.

Mà Ô Vương hiển nhiên không biết, hai con đường bày ở trước mặt hắn tất cả đều là tử lộ, mệnh của hắn thậm chí không đáng tiền bằng toa thuốc trong tay hắn, đợi sau khi Lục Phương đi, liền vội vàng nói với Bạch Tư Mệnh:

"Nhanh đi tiếp kiến quý nhân Bình Thiên Giáo, bản vương đối với Yến Vương tác dụng không lớn, Yến Vương coi như mạo hiểm cho bản vương chỗ an thân, tất nhiên cũng có mưu đồ khác; Bình Thiên Giáo thực lực yếu, cần tiền tài bí dược nhân mạch của bản vương, lại cùng triều đình không đội trời chung, có độ tin cậy cao

hơn, bọn hắn mở cái điều kiện gì đều có thể đàm phán, chớ đem người đuổi đi."

"Vâng, ta sẽ đi đón gặp..."

Mặt trời lặn ngả về tây, ba con khoái mã lao vùn vụt qua quan đạo, đi tới bên ngoài Bạch Túc trấn.

Dạ Kinh Đường một ngựa đi đầu, bên hông ngựa treo trường thương dùng miếng vải đen bao bọc, chim chim ngồi xổm ở đứng trên yên ngựa trước người.

Bùi Tương Quân cùng Lạc Ngưng mang mũ trùm đầu theo ở phía sau.

Bạch Túc trấn ở vào phía đông Kiến Dương thành, khoảng cách hơn 80 dặm, quy mô thị trấn khá lớn, Ô Châu đại phái Hàm Nguyệt Lâu liền ở chỗ này thành lập.

Môn phái giang hồ đủ loại danh tự, nhưng đặt tên vẫn có chút ý nghĩa, thường lấy lâu, phường, và các từ khác làm phần cuối môn phái, hơn phân nửa nghề chính là mở cửa hàng trong thành.

Hồng Hoa Lâu làm ăn ở bến tàu, nghiêm ngặt mà nói, nên gọi Hồng Hoa Bang, nhưng nghe có chút giống là tạp ngư giang hồ, năm đó các thuyền lớn kết minh, mới đem danh tự định là Hồng Hoa Lâu, hoa hồng đại biểu thương anh, lâu thì sẽ giúp cho người làm ăn.

Hàm Nguyệt Lâu trên bản chất cũng là người giang hồ làm ăn, nhưng mà cơ cấu tổ chức thì tập trung hơn Hồng Hoa Lâu, cả môn phái đều tụ tập một nơi, nghề chính là kinh doanh dược liệu, da, thảo,.. môn đồ rất nhiều, chỉ là trên trấn đã có hơn ba trăm người, nói toàn bộ Bạch Túc trấn đều là địa bàn Hàm Nguyệt Lâu cũng không thành vấn đề.

Sau khi Ô Vương xảy ra chuyện, trong ngoài Kiến Dương thành

rối loạn, Bạch Túc trấn khoảng cách rất xa, tình huống bên trên thị trấn coi như bình thường, nhưng người giang hồ đi lại trên đường cũng không nhiều.

Dạ Kinh Đường tiến vào thị trấn, sau đó bắt đầu tìm một khách sạn để nghỉ lại, khi xác định không phải sản nghiệp Hàm Nguyệt Lâu mới tiến vào bên trong thuê gian phòng, sau đó ba người bắt đầu thay đổi cách ăn mặc.

Ở con đường bên cạnh khách sạn, chim đứng tại trên nóc nhà canh gác, chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Bên trong gian phòng không tính quá rộng rãi, Lạc Ngưng gỡ xuống mũ che mặt, vẽ vời thêm chuyện mà tiến vào giường chiếu, đem màn để xuống, để thay y phục váy không cho Dạ Kinh Đường nhìn.

Dạ Kinh Đường thì hào phóng chút, đứng tại bên cạnh bàn cởi ra ngoại bào màu đen, lộ ra nhuyễn giáp ngân quang lóng lánh trên người.

Chương 434 - Đùa Nghịch

Chương 434. Đùa Nghịch

Bùi Tương Quân thấy Lạc Ngưng đều trốn vào giường chiếu, tự nhiên không thể cởi áo nới dây lưng ngay trước mặt Dạ Kinh Đường, cũng tiến vào bên trong màn, giải khai võ phục màu đen trên người, lộ ra tư thái trắng bóng nở nang, nhíu mày lại nói:

"Hàm Nguyệt Lâu có phải thân tín Ô Vương hay không còn nói không chính xác, loại quan đầu khẩn yếu này, các ngươi cầm lấy thân phận Bình Thiên Giáo đến nhà. Vạn nhất Hoàng Ngọc Long sợ bị triều đình thanh toán, muốn lập công chuộc tội, sẽ đến trực tiếp đem các ngươi cầm xuống, chúng ta giết ra khỏi thị trấn thế nào?"

Lạc Ngưng đứng tại trên giường, giải khai váy màu xanh, lộ ra cái yếm không chứa nổi trăng tròn, trong đôi mắt hoa đào mang theo kiêu ngạo:

"Ngươi cho rằng Bình Thiên Giáo thưa thớt mấy trăm người, trên dưới cộng lại vẫn cần một cái Dạ Kinh Đường có thể giữ thể diện giống Hồng Hoa Lâu các ngươi sao? Bình Thiên Giáo không nói tới giáo chủ, tứ đại hộ pháp tùy tiện ra một cái, đều có thể bóp chết Hoàng Ngọc Long, cho hắn mười cái lá gan, hắn cũng không dám động người Bình Thiên Giáo."

Bùi Tương Quân biết đây là lời nói thật, nhưng là không xuôi tai, không vui nói:

"Bình Thiên Giáo lợi hại, cùng ngươi có quan hệ gì? Ngươi là nàng dâu của Kinh Đường. Còn nữa thời điểm Hồng Hoa Lâu ta năm đó xưng bá, bảy cái Tông Sư một võ khôi, còn phủ khắp thiên hạ, còn lớn hơn so với Bình Thiên Giáo ăn cỏ tại Nam Cương các

ngươi..."

Lạc Ngưng bình thản nói:

"Hảo hán không đề cập tới chuyển cũ, nói những lời này còn hữu dụng sao?"

Bùi Tương Quân cũng không phải Nê Bồ Tát, thấy hồ yêu lại bắt đầu bạo lực gia đình, đưa tay vô vào mông nàng.

Ba ~

Tiếng vang co dãn mười phần truyền ra, màn liền bị đẩy ra, Dạ Kinh Đường xuất hiện tại trước mặt hai người, mở miệng khuyên can:

"Làm sao còn động thủ..."

Trong phòng an tĩnh lại.

Dạ Kinh Đường nhìn xem cảnh đẹp ý hay ở trước mắt, dù là có tâm lý chuẩn bị, vẫn là sửng sốt trong chớp mắt.

Mặc dù thời gian hoàng hôn, nhưng tia sáng trong phòng cũng không tối, hai nữ tử bởi vì thay váy y phục, đều đứng tại màn ở giữa.

Ngưng nhi đã cởi ra váy áo, chỉ mặc cái yếm mỏng màu xanh nhạt, có thể nhìn thấy nửa cung tuyết trắng ở biên giới, hai chân thẳng tắp thon dài gần trong gang tấc.

Vốn là gương mặt lãnh diễm động lòng người, bởi vì bị đau nên hiện ra ba phần nổi nóng, lúc này một tay che lấy mông, quay đầu trừng mắt Tam Nương, phát hiện màn bị đẩy ra, lại nhìn về phía hắn.

Tam Nương đứng tại trước mặt, trái dưa hấu chỉ dùng dây vải màu đen bao bọc, eo trắng muốt, mặc quần lót màu đen mỏng,

đem đường cong nở nang, phác hoạ kín kẽ...

Tam Nương tay giơ lên, nhìn bộ dáng là đang muốn vỗ thêm một cái, nhìn thấy hắn xuất hiện, vừa sợ vừa vội vàng ôm lấy ngực.

Hai người đều đứng tại trên giường, Dạ Kinh Đường thấy màn đẩy ra, ánh mắt tự nhiên là rơi vào vị trí dưới ngực, sau đó nhìn lên hai quả to lớn, lại nhìn xuống chính là eo nhỏ, hai con mắt trong lúc nhất thời không biết nên nhìn bên nào trước, đến mức ánh mắt bắt đầu đung đưa trái phải.

(←_→)

Lạc Ngưng nhìn thấy ánh mắt Dạ Kinh Đường không kịp nhìn, lông mày nhíu chặt:

"Tiểu tặc!"

Dạ Kinh Đường bị tiếng gọi yêu kiều bừng tỉnh, lộ ra nụ cười, vuốt vuốt tại trên mặt trăng Ngưng nhi:

"Thương thương thương..."

"Ngươi!"

Lạc Ngưng lập tức xấu hổ giận dữ, vội vàng trốn tránh.

Bùi Tương Quân nhìn thấy cảnh này cũng là sắc mặt đỏ lên, còn chưa kịp giáo huấn Kinh Đường một câu, liền phát hiện hồ yêu bên cạnh không phải là người, trực tiếp cầm nàng làm bia đỡ đạn, dùng tay đẩy sau lưng này, đem nàng đẩy cái lảo đảo.

"Hở? !"

Bùi Tương Quân xử chí không kịp đề phòng, bị đẩy cắm về Dạ Kinh Đường, lúc này hai quả dưa trước ngực cũng đưa tới xung kích.

Lấy phản ứng Dạ Kinh Đường, loại công kích này hoàn toàn có thể né tránh, nhưng hắn né tránh Tam Nương liền phải ngã trên sàn nhà, lập tức vẫn là giơ tay lên, dùng mặt đỡ lại một lần va chạm, sau đó một tay vịn eo Tam Nương để nàng đứng vững.

Bùi Tương Quân đáy tức giận không nhẹ, đứng vững liền quay người lại, xấu hổ nói:

"Ta nhìn ngươi là thích ăn đòn..."

Lạc Ngưng sắc mặt lạnh lùng khí thế kinh người, đưa tay làm ra dáng vẻ chuẩn bị kéo quấn ngực của Tam Nương:

"Ngươi đến!"

"Ngươi!"

Bùi Tương Quân lập tức sợ, ôm ngực lui lại một chút.

Dạ Kinh Đường nhìn xem có chút buồn cười, thấy Tam Nương mười phần quẫn bách, liền đem màn buông ra:

"Được rồi, nhanh thay y phục váy đi, còn có chính sự."

"Kinh Đường, ngươi có thời gian phải dạy lại nàng..."

"Hừ ~!"

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, trong lúc nói cười đổi lại một bộ đạo bào màu lam đậm.

Bình Thiên Giáo do đạo sĩ Khâm Thiên Giám tiền triều sáng tạo, mặc dù không được Đạo giáo chính thống thừa nhận, bản thân cũng không tu tiên, chỉ là khoáng lên tấm phủ Đạo giáo để khuếch chương thế lực, nhưng giáo chúng đi ra ngoài hành tẩu, phần nhiều vẫn là cách ăn mặc thành bộ dáng đạo sĩ.

Sau khi ba người thay đổi cách ăn mặc, Dạ Kinh Đường liền

mang theo binh khí, đi thẳng về phía đông bắc của thị trấn.....

Chương 435 - Tới

Chương 435. Tới

Phía đông Bạch Túc trấn, có một con hẻm cũ, ngõ nhỏ rộng chỉ tầm nửa trượng, cực kì tĩnh mịch, hai bên đều là tường cao gạch xanh, tạo thành cảnh quan 'Nhất tuyến thiên', ánh trăng hiện lên ở cuối con ngõ, cho nên có danh Hàm Nguyệt.

Ngõ hẻm Hàm Nguyệt từ đầu đến cuối đều là nhà cao cửa rộng, tam đại gia tộc Bạch Túc trấn đều ở trong đó, cũng là tam đại đường khẩu Hàm Nguyệt Lâu, Hoàng gia ở vào cuối cùng ngõ nhỏ, chính là tổng đà Hàm Nguyệt Lâu, Hoàng Ngọc Long vừa là gia chủ cũng là chưởng môn.

Ngõ hẻm Hàm Nguyệt tương đương với ngọn núi của môn phái, ngoại nhân khó mà tiếp xúc, bình thường bóng người thưa thớt, hai ngày gần đây Ô Vương ra nhiễu loạn, tình thế Ô Châu không rõ, thường xuyên có môn đồ chạy vào từ cửa ngõ, bẩm báo tình huống các nơi Ô Châu.

Bên trong chỗ sâu của hương đường Hoàng gia, treo chân dung tổ sư gia Hàm Nguyệt Lâu, tiền đường bày biện vài cái ghế xếp.

Hoàng Ngọc Long qua tuổi năm mươi, ăn mặc như một viên ngoại bình thường, ngồi tại chủ vị, trong tay bưng chén trà, dùng nắp khẽ gạt gạt những lá trà.

Ngồi bên phải, thì là đương gia Hàm Nguyệt Lâu Nhị Tiêu Sĩ Thần, đang cau mày nói:

"Nhân mã của triều đình, đã lần lượt đến đây, bến tàu Ô tây thỉnh thoảng có quan thuyền nhập cảnh, con đường ra vào cũng bị

quan binh phong tỏa; sáng nay em vợ của lão tam nhà ta, còn bị bắt tra xét nhanh tại Loan Thủy trấn, cũng không chỉ là Lục Phiến Môn còn có người Hắc Nha..."

Hoàng Ngọc Long dừng động tác trên tay lại, cau mày nói:

"Loại giai đoạn quan trọng như này này, bị kinh thành để mắt tới, hơi không cẩn thận chính là tai hoạ ngập đầu... Bởi vì chuyện gì mà bị tra?"

Tiêu Sĩ Thần tự nhiên biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, tâm bình khí hòa nói:

"Ô Vương phủ muốn có võ giả võ công cao, ta để người phía dưới thay thế ta mời chào võ giả nơi khác, nhưng khi mang người trở lại thì xuất hiện náo động... Thủ hạ ta không biết ngọn ngành, lại cùng Hàm Nguyệt Lâu rũ sạch quan hệ, bản án đã kết, không ảnh hưởng tới Hàm Nguyệt Lâu..."

Hoàng Ngọc Long đem chén trà buông xuống, trên mặt sắc mặt giận dữ:

"Chút chuyện nhỏ như vậy đều làm không xong, muốn làm việc gì?"

Tiêu Sĩ Thần thở dài:

"Bây giờ nói những lời này không có ý nghĩa. Ô Vương đã đổ, Hàm Nguyệt Lâu chúng ta cho Ô Vương không ít việc, triều đình thật muốn tra, mấy trăm môn đồ bên trong lâu, tính cả ngươi và ta ở bên trong, chỉ sợ sẽ trảm một nửa, lưu một nửa, hiện tại nên làm thế nào cho phải?"

"Ô Vương nội tình cũng không nhỏ, nhưng không có trông cậy vào việc tạo phản làm hoàng đế, còn muốn chạy trốn ra Ô Châu cắm rễ tại cái địa phương khác không khó.

Bạch đại nhân đang mưu đồ, mấy ngày gần đây hẳn là liền sẽ nghĩ cách phá vây, đến lúc đó chúng ta đi theo là được..."

Tiêu Sĩ Thần nhìn ra phía ngoài thị trấn, thở dài:

"Gia nghiệp lớn như thế, nói bỏ liền bỏ, aizz..."

"Lưu được núi xanh, không lo không có củi đốt. Ô Vương nghiên cứu bí dược, tiến triển thần tốc, nếu hai người ngươi và ta đều có thể tiến vòa võ khôi, một cái thị trấn nhỏ như này tính là gì? Giống như Phụng Quan Thành, võ đạo đăng đỉnh được trăm vạn vũ phu triều kiến, kia mới là phong thái nghiêm túc..."

Tiêu Sĩ Thần trong lòng thầm than, ngay tại thời khắc thương lượng với Hoàng Ngọc Long đối sách, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến:

"Người nào? !"

Hai người phát hiện thanh âm xuất hiện tại bên ngoài tòa nhà chính đường, mí mắt chính là nhảy một cái —— có thể vô thanh vô tức xuyên qua vô số môn đồ, sờ đến khu vực chính viện, tuyệt đối là đỉnh tiêm cao thủ!

Hoàng Ngọc Long không dám khinh thường, đặt chén trà xuống, từ trên án đài mang tới một thanh bội đao, bước nhanh đi vào phía sau, dò xét con hẻm sau nhà, sau đó mới tới chính viện.

Bên ngoài chính đường là một cái đại viện, lúc này bên trong hành lang, tất cả đều là môn đồ Hàm Nguyệt Lâu vội vã chạy tới.

Mặt trời đã xuống núi, tia sáng trong viện hơi ảm đạm, hai đạo bóng người đột nhiên tới, đứng ở trong sân.

Cầm đầu là cái nữ tử áo xanh, dáng người cao gầy mặt che lớp vải mỏng, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt đẹp hoa đào câu hồn đoạt phách, khí chất xuất trần tại thế, tựa như từ cửu thiên thần

nữ.

Phía sau là cái nam tử thân mang thanh bào rộng rãi, dáng người khá cao, thân thể cân xứng, nhìn có cảm giác tiên phong đạo cốt, trên đầu mang theo mũ rộng vành, cung mang khăn che mặt, trong tay cầm theo một thanh binh khí ngắn dùng miếng vải đen che lại.

Hai người đứng thẳng tại trong đám mười mấy tên môn đồ, không nhúc nhích tí nào, trạng thái khí bình tĩnh, nhìn qua cổng chính đường, không nói lời nào.

Tiêu Sĩ Thần cảm giác người tới khí thế bất phàm, tuyệt đối không phải loại lương thiện, thấp giọng nói:

"Người nào?"

Chương 436 - Cá Đã Mắc Câu

Chương 436. Cá Đã Mắc Câu

Hoàng Ngọc Long quan sát tỉ mỉ một chút, cảm thấy khí chất nữ tử cầm đầu này, có chút giống như đã từng quen biết, nhưng dù sao không nhìn thấy tướng mạo, trong lúc nhất thời không nhớ tới là ai, liền đi tới bên trong chính đường, chắp tay thi lễ:

"Tại hạ Hoàng Ngọc Long, xin hỏi các hạ là?"

Nữ tử áo xanh cầm đầu, cổ tay lật nhẹ, lấy ra một khối lệnh bài Huyền Thiết, phía trên khắc lấy tám cái chữ nhỏ.

Hoàng Ngọc Long nhìn thấy chữ viết bên trên thiết bài, con ngươi liền bỗng nhiên co rụt lại, vội vàng đi ra đại môn, khua tay nói:

"Tất cả lui ra."

Môn đồ Hàm Nguyệt Lâu xung quanh, tuân lệnh vội vàng thối lui ra khỏi viện.

Hoàng Ngọc Long bước nhanh đi xuống bậc thang, chắp tay thi lễ:

"Nguyên lai là Tiết phu nhân đại giá quang lâm, vinh hạnh. Trước kia tại Thiên Nam còn gặp qua Tiết phu nhân, vừa rồi mắt vụng về, không thể nhận ra, mong rằng Tiết phu nhân thứ lỗi...Vị này là?"

Lạc Ngưng lấy thân phận giáo chủ phu nhân lộ diện, có Bình Thiên Giáo làm chỗ dựa, khí thế rất mạnh, trực tiếp tự hành tiến vào chính đường:

" Hộ pháp Bình Thiên Giáo ta."

Lạc Ngưng đi thẳng tới bên trong chính đường ngồi xuống, Dạ Kinh Đường thì chắp tay đứng bên người làm bảo tiêu.

Hoàng Ngọc Long đối mặt chưởng môn phu nhân Bình Thiên Giáo, thật đúng là không thể bày ra tư thái chưởng môn, ngồi xuống trên ghế đối diện tại chính đường, để Tiêu Sĩ Thần dâng trà, dò hỏi:

"Ô Châu gần đây cũng không quá thái bình, Tiết phu nhân lúc này đến nhà, không biết cần làm chuyện gì?"

Lạc Ngưng nói ngay vào điểm chính:

" Bình Thiên Giáo ta là cựu thần tiền triều, Ô Vương âm thầm mưu đồ phá vỡ Đại Ngụy, cùng Bình Thiên Giáo ta chính là người trong đồng đạo. Gần đây giáo chủ nghe nói Ô Vương đã bại, sẽ bị triều đình thanh trừ, đặc biệt phái môn chúng tới, nhìn xem có thể giúp đỡ Ô Vương hay không."

Hoàng Ngọc Long nghe thấy lời này, đáy lòng có ngoài ý muốn, nhưng nghĩ lại cũng hợp tình hợp lý.

Bình Thiên Giáo là dư nghiệt tiền triều, triều đình diệt nhiều năm công không phá được Nam Tiêu Sơn, liền muốn chiêu an, Bình Thiên Giáo còn không đáp ứng, có thể nói là trùm phản diện tuyệt đối, đứng tại mặt đối lập triều đình.

Bây giờ Ô Vương tạo phản thất bại, bỏ chạy không có đường về, Bình Thiên Giáo biết được tin tức, muốn mượn cơ hội thu phục Ô Vương, từ đó thu hoạch được tài sản Ô Vương cùng tài nguyên giao thiệp ở Ô Châu, điều này có thể hiểu được.

Mà Thiềm Cung Thần Nữ là giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, tại tình huống Bình Thiên giáo chủ không thế nào lộ diện, có thể nói chính là người làm chủ của Bình Thiên Giáo, trước kia hắn

còn gặp qua.

Lập trường, động cơ, thân phận đều tìm không ra khuyết điểm nào, Hoàng Ngọc Long muốn hiềm nghi, cũng không biết phải nghi ngờ điểm nào.

Hắn cũng không thể hoài nghi Bình Thiên Giáo bị triều đình bí mật chiêu an, Bình Thiên giáo chủ đều đã thành đế vương giang hồ, việc gì phải vi phạm tổ tông, mang tiếng bất trung bất nghĩa bêu danh để chịu chiêu an rồi được phong trước vị Tiểu Hầu gia hữu danh vô thực?

Hoàng Ngọc Long hơi chút chần chờ, vì lý do an toàn vẫn là hỏi thăm một câu:

"Quý giáo muốn giúp đỡ Ô Vương một ta, hẳn là đi tìm Ô Vương, làm sao tìm tới trước cửa Hoàng mỗ?"

" Bình Thiên Giáo ta tai mắt trải rộng trời nam biển bắc, tại Ô Châu không thiếu giáo đồ. Tung tích Ô Vương không dễ truy tìm, trải qua nghe ngóng, Hoàng chưởng môn năm gần đây giống như đang thu mua dược liệu cho Ô Vương, cho nên tới hỏi một chút.

Nếu như Hoàng chưởng môn biết được Ô Vương ở nơi nào, mong rằng hỗ trợ gọi đến một tiếng, nếu như không biết rõ tình hình, coi như Bình Thiên Giáo ta chưa từng tới."

"..."

Ngón tay Hoàng Ngọc Long gõ nhẹ bàn, bởi vì Thiềm Cung Thần Nữ thân phận lập trường không thể nghi ngờ, Ô Vương lại xác thực gấp rút, do dự thêm chút nhưng vẫn là gật đầu, quay đầu nhìn về phía Tiêu Sĩ Thần:

"Lão nhị, đi đưa phong thư."

Dạ Kinh Đường đứng tại phía sau, nghe được nói vậy thì âm

thầm nhẹ nhàng thở ra, biết cá đã mắc câu...

Chương 437 - Thế Cục Ô Châu Loạn

Chương 437. Thế Cục Ô Châu Loạn

Sắc trời chuyển tối, gió nhẹ gạt mở mây trôi, một vầng minh nguyệt xuất hiện ở trên bầu trời thành trấn.

Phía ngoài hẻm Hàm Nguyệt, trên đỉnh một quán rượu, Bùi Tương Quân thân mang y phục dạ hành, núp ở phía trên nóc nhà, cẩn thận chú ý đến động tĩnh trong khu kiến trúc, bên người đặt vào hai cây trường thương dùng vải đen bao bọc.

Chim chim lông xù ngồi xổm ở bên cạnh, nhảy nhót qua lại tại bên trên phòng xá, chú ý đến tình huống trong ngoài, để xuất hiện dị dạng có thể kịp thời gấp rút tiếp viện lẫn nhau.

Dạ Kinh Đường đi vào đã hơn canh giờ, từ tín hiệu chim chim đến xem, tất cả bình thường, không có gì bất ngờ xảy ra là đang chờ người.

Bùi Tương Quân biết đã tìm đúng địa phương, Hàm Nguyệt Lâu đang liên hệ cùng Ô Vương, tập trung tinh thần cao độ, chú ý đến xung quanh gió thổi cỏ lay.

Chú ý hơn nửa ngày, về sau rốt cục phát hiện bên ngoài trấn xuất hiện động tĩnh, mượn ánh trăng có thể thấy được con đường bên ngoài trấn, có một thớt khoái mã lao vùn vụt tới.

Nàng lấy ra kính viễn vọng nhìn về phía bên ngoài trấn, có thể thấy được người ngồi chính là cái nam tử mặc văn bào, chưa tới trấn đã xuống ngựa phi người đi, thân hình như chim ưng, lấy tốc

độ kinh người xuyên qua nóc phòng xá, mục tiêu thẳng hướng ngõ hẻm Hàm Nguyệt.

Bùi Tương Quân nhìn thấy cảnh này, liền biết Ô Vương mắc câu, phái người tới thương lượng; chỉ cần thân tín Ô Vương ngoi đầu lên, chim chim liền có thể tìm hiểu nguồn gốc truy tung.

Bùi Tương Quân đem tầm mắt dời về phía sau, vốn định nhìn xem Ô Vương an bài bao nhiêu người tới, kết quả vừa xem xét, liền phát hiện không đúng.

Chỉ thấy nam nhân thân mang văn bào, vừa mới nhảy vào thị trấn, giữa núi non trùng điệp bên ngoài trấn, liền lóe lên một đạo hắc ảnh, bảo trì khoảng cách theo đuôi nửa dặm, từ khoảng cách cùng thân pháp di chuyển, rõ ràng đang theo dõi, lại không có bị nam nhân văn bào phát hiện.

Bùi Tương Quân nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi nghi ngờ —— nam tử văn bào là cưỡi ngựa lao vùn vụt tới, người phía sau theo dõi thì là đi bộ, nếu như dựa vào khinh công đuổi theo, vậy bóng đen phía sau, sợ là khinh công cao tới mức hơi quá.

Bùi Tương Quân bí mật quan sát lấy động tĩnh hai người trước sau, rất nhanh phát hiện nam nhân văn bào rơi vào phụ cận ngõ hẻm Hàm Nguyệt, cùng người Hàm Nguyệt Lâu thương lượng, bước nhanh tiến vào bên trong khu kiến trúc.

Mà bóng đen đi theo phía sau, thì vô thanh vô tức rơi vào bên trên phòng xá, quan sát phương hướng đại trạch Hoàng gia.

Nhưng bóng đen vừa tiếp cận phạm vi ngõ hẻm Hàm Nguyệt, liền đột nhiên dừng lại, tiếp theo vậy mà ngẩng đầu, đưa ánh mắt chuyển hướng về phía này, còn từ bên hông rút ra một cái ống bầu dục, kéo ra nhìn về vị trí phía nàng.

! !

Bùi Tương Quân nhìn thấy cảnh này, mồ hôi lạnh cả người, bởi vì mặc y phục dạ hành ẩn nấp rất tốt, không có bất kỳ cái động tác gì, ngay cả hô hấp đều đã ngưng trệ.

Nhưng bóng đen xa xa, hiển nhiên vẫn là phát hiện trên nóc nhà bên này có người giám thị, chỉ là nhìn thoáng qua, về sau liền nhanh chóng thu hồi kính viễn vọng, quay người lao vùn vụt về bên ngoài trấn, tốc độ cực nhanh, chỉ là trong một cái chớp mắt đã không thấy tăm hơi tung tích.

Bùi Tương Quân kinh hãi còn có chút mờ mịt, không dám khinh thường, cẩn thận quan sát phương hướng bóng đen biến mất.

Kết quả chờ nửa khắc đồng hồ, không đợi được bóng đen quay lại, ngược lại phát hiện một đạo u hồn áo trắng, xuất hiện ở bên trên con đường mà bóng đen tới.

Người tới thân mang váy dài tuyết sắc, mang theo mũ he mặt, thân hình nhìn mờ mịt như tiên, đi bộ nhàn nhã ở giữa đường nhưng dường như cùng thiên địa dung hợp, áo bào phiêu động đều giống dung nhập hoàn cảnh vận luật.

Phương thức nữ nhân bạch y tiến lên rất đặc biệt, gần như là giẫm lên vị trí bóng đen vừa rồi đi qua, đi ra không xa, còn dừng lại nhìn xem, hẳn là đang kiểm tra dấu chân, đợi truy tung đến vị trí bóng đen vừa rồi dừng lại, nữ nhân bạch y cũng ngừng lại.

Bùi Tương Quân ám đạo không ổn, sớm từ bên trên nóc nhà đè xuống thân hình tránh né, để tránh lại lần nữa bị phát hiện.

Nhưng nữ nhân bạch y rõ ràng võ nghệ thâm bất khả trắc, nàng cũng không dám mất đi tầm mắt quá lâu, một lát sau lại nâng lên đầu tiếp tục quan sát.

Kết quả không ngoài nàng dự đoán, bạch y nữ nhân đã đi theo

bóng đen thoát đi về phương xa, dần dần biến mất tại trong tầm mắt.

Trong lòng Bùi Tương Quân không hiểu thấu, từ những dấu vết này để lại, mơ hồ có thể thôi diễn ra tình huống đại khái——có cái cao thủ khinh công siêu phàm, bởi vì mục đích nào đó, trong bóng tối theo dõi người Ô Vương; mà nữ nhân bạch y thâm bất khả trắc, thì tại hậu phương truy tung cao thủ khinh công.

Chỉ dựa vào những thứ này, hiển nhiên không có cách nào phân biệt hai người này thuộc thế lực nào, là địch hay bạn.

Bùi Tương Quân suy tư một lát, cũng chỉ có thể âm thầm cảm thán một câu thế cục Ô Châu xác thực loạn, tiếp tục quan sát xung quanh động tĩnh. . .

Chương 438 - Tới Rồi

Chương 438. Tới Rồi

Sắc trời tối đen, bên trong chính đường ở chỗ sâu ngõ hẻm Hàm Nguyệt, đã sáng lên đèn đuốc.

Hoàng Ngọc Long đã bàn việc sơ, bởi vì nói nhiều tất nói hớ, không có nói quá nhiều, chỉ là an vị tại bên cạnh trà án chờ đợi.

Lạc Ngưng ngồi trên ghế, bưng chén trà nhẹ nhàng vuốt ve, bởi vì mang theo khăn che mặt, tự nhiên không uống.

Dạ Kinh Đường thì đứng chắp tay tại phía sau, trạng thái cao thủ hộ vệ mười phần, từ đầu đến cuối ngay cả mũ rộng vành đều không có lắc lư một chút

Sau khi chờ đợi gần hơn một canh giờ, đường bên ngoài rốt cục xuất hiện động tĩnh.

Lạc Ngưng đảo mắt nhìn lại, có thể thấy được một cái nam tử trung niên thân mặc văn bào đi đến, trong tay cầm một cái quạt xếp, gõ nhẹ trong lòng bàn tay, tư thái có chút nho nhã thong dong, vào cửa liền chắp tay thi lễ:

"Tại hạ Bạch Tư Mệnh, nghe qua đại danh Tiết phu nhân, hôm nay gặp mặt quả nhiên không tầm thường."

Lạc Ngưng giả bộ như ‘Cây cỏ cứu mạng’, chắc chắn sẽ không chiêu hiền đãi sĩ, tư thái bày rất đủ, không có đứng dậy, chỉ là đưa tay:

"Bạch đại nhân, mời ngồi. Ô Vương gần đây còn mạnh khỏe?"

Bạch Tư Mệnh ngồi xuống tại đối diện Hoàng Ngọc Long, trong lòng kỳ thật còn có mấy phần lo nghĩ; Hoàng Ngọc Long bên cạnh, biết Bạch Tư Mệnh lo lắng đối phương là ngụy trang người Bình Thiên Giáo, mở miệng nói:

"Bạch đại nhân yên tâm, hai năm trước ta đi Thiên Nam, may mắn gặp qua Tiết phu nhân một lần; thân phận có thể giả bộ, nhưng cái dáng vẻ đệ nhất mỹ nhân Giang hồ này thì không thể làm ra."

Bạch Tư Mệnh thấy vậy cũng không hỏi thêm nữa, lại cười nói:

"Ô Vương tất cả mạnh khỏe, đang cùng Yến Châu thương lượng, ít ngày nữa liền sẽ lên đường. Tiết phu nhân nếu là tới chậm một chút, khả năng không gặp được Bạch mỗ."

Lạc Ngưng hiểu được ý này —— Ô Vương không thiếu ngươi cứu, là Bình Thiên Giáo đang mời Ô Vương, không phải Ô Vương xin Bình Thiên Giáo giúp đỡ —— nàng dùng nắm chén nhẹ nhàng ma sát và thành chén, bình thản đáp lại:

"Yến Vương tay cầm quân Yến Châu, muốn tiền thì có tiền, muốn người thì có người, căn bản không thiếu chút gia nghiệp Ô Vương.

"Ô Vương nếu là đem phế đế tiếp về được, nói không chừng Yến Vương sẽ còn cân nhắc đồng mưu thiên hạ; mà không có phế đế, Ô Vương tại đáy mắt Yến Vương cũng không là cái gì

"Hiện tại loại thời điểm này, Bạch đại nhân nói Yến Vương chuẩn bị bốc lên phong hiểm bị triều đình nghi kỵ, đem loạn thần tặc tử tiếp đi Yến Châu, Yến Vương bị đần sao? Hay là vì chút tình nghĩa huynh đệ cùng Ô Vương?"

Bạch Tư Mệnh lấy quạt xếp gõ bàn tay, mỉm cười nói:

"Tiết phu nhân quá coi thường nội tình Ô Vương. Ô Vương năm gần đây mời chào kỳ nhân dị sĩ, nghiên cứu một loại bí dược, có thể để cho người bình thường thể năng tăng gấp đôi. Chỉ cần số lượng đủ nhiều, liền có thể trong thời gian ngắn chế tạo ra tinh binh lấy một địch năm, Yến Vương đối với thứ này cảm thấy rất hứng thú."

Dạ Kinh Đường nghe được cái này, trong lòng hơi động, xen vào nói:

"Ô Vương nếu có loại thuốc này, làm sao đến mức rơi xuống kết cục hôm nay?"

Bởi vì về sau có thể sẽ dùng thân phận của hắn để liên hệ, Dạ Kinh Đường tận lực đè ép tiếng nói, nghe có chút khàn khàn.

Bạch Tư Mệnh nghe vậy nhìn về phía Dạ Kinh Đường, nhíu nhíu mày:

"Vị này là?"

" hộ pháp Bình Thiên Giáo."

Lạc Ngưng ánh mắt bình thản, thuận Dạ Kinh Đường nói:

"Hắn nói không phải không có lý, nếu có thuốc này, Ô Vương làm sao đến mức này?"

Bạch Tư Mệnh than khẽ:

"Thuốc còn vừa mới chế thành, còn đang đo đạc dược hiệu, sự tình bại lộ sớm hơn một bước, mới ủ thành cục diện bây giờ.

Bạch mỗ nói mà không có bằng chứng, Tiết phu nhân không tin cũng bình thường, vì bằng chứng, Bạch mỗ cho Tiết phu nhân nhìn một thứ."

Bạch Tư Mệnh nói xong, từ trong tay áo lấy một nhỏ hộp nhỏ bằng cái hộp son phấn, sau khi mở ra, bên trong chứa bột phấn ngân sắc:

"Đây là Tuyết Hồ Tán, hiệu dụng cùng loại với Tuyết Hồ Hoa, có thần hiệu khôi phục kinh mạch. Giá trị Tuyết Hồ Hoa, cũng không cần Bạch mỗ giới thiệu, chỉ lần một vật này, liền đáng giá để Bình Thiên Giáo mạo hiểm một lần.

Mà vương gia tích lũy, không chỉ có thứ này, tất cả đều là vật cấp bách để giúp Bình Thiên Giáo phục quốc. . ."

Dạ Kinh Đường thấy đối phương trực tiếp móc ra mục tiêu chủ yếu của hắn, bất động thanh sắc dò hỏi:

"Bạch đại nhân xác định vật này, có thể so sánh cùng Tuyết Hồ Hoa?"

"Thuốc này có khoảng cách, nhưng dùng lâu dài, tác dụng cùng Tuyết Hồ Hoa giống nhau."

Bạch Tư Mệnh nói, nhìn về phía Hoàng Ngọc Long:

"Đi tìm người khí mạch bị hao tổn tới để thí nghiệm thuốc."

Hoàng Ngọc Long đưa tay ra, Nhị đương gia Tiêu Sĩ Thần, liền bước nhanh đi ra chính đường.

Không lâu sau, ngoài cửa truyền đến vang động.

Ào ào ——

Thanh âm xích sắt ma sát.

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn lại, đã thấy Tiêu Sĩ Thần một tay nắm lấy xích sắt, nâng một cái hán tử tiến đến.

Hán tử bẩn thỉu mình đầy thương tích, toàn thân lấy xích sắt

trói buộc, miệng cũng bị ép lại.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, không khỏi âm thầm nhíu mày.

"Ô ô —— "

Hán tử bị kéo tiến vào chính đường quỳ trên mặt đất, nhìn khắp bốn phía, đáy mắt tràn đầy e ngại.

Bạch Tư Mệnh đứng dậy đi vào trước mặt, rút miếng vải nhét miệng của hắn ra, chuẩn bị mớm thuốc.

Chương 439 - Quan Binh Tới

Chương 439. Quan Binh Tới

Dạ Kinh Đường biết tin tức Ô Vương tạo thuốc cho người khác uống, suy nghĩ một chút vẫn là hỏi thăm một câu:

"Cho dù vô hại, Tuyết Hồ Hoa cũng có thể nuôi trải qua hộ mạch. Thuốc này hẳn là còn có tai hoạ ngầm, chỉ có thể để thí nghiệm?"

Bạch Tư Mệnh cũng là dứt khoát, đổ ra một chút Tuyết Hồ Tán, trực tiếp thả vào trong miệng tù phạm kia:

"Là thuốc ba phần độc, không thể ăn quá nhiều, chỉ là phục dụng chút ít, có ích vô hại."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, đợi Bạch Tư Mệnh đem Tuyết Hồ Tán rót vào bên trong miệng hán tử, về sau dùng tay đè chặt bả vai hán tử, xem xét tình trạng khí mạch, chờ đợi chỉ qua một khắc đồng hồ, liền phát hiện khí mạch bị hao tổn đang dần bình ổn, có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Bạch Tư Mệnh ở bên cạnh đứng chắp tay, đáy mắt đều là kiêu ngạo:

"Thuốc này có thể trị bệnh nan y ngày xưa không trị được, đối với người giang hồ mà nói, tuyệt đối là thần dược chữa thương. Không biết Tiết phu nhân có hứng thú không?"

Dạ Kinh Đường xác định có vật thay thế Tuyết Hồ Hoa, đáy lòng yên tâm không ít.

Đã có vật thay thế Tuyết Hồ Hoa, còn là thành phẩm, vậy kế

tiếp chỉ cần đem phối phương đoạt tới tay, lời nhắn nhủ việc phải làm của Ngọc Hổ liền có thể hoàn thành.

Nhưng mà làm như thế nào để đắc thủ, ngược lại là cái vấn đề lớn.

Trực tiếp yêu cầu phối phương, ý đồ quá rõ ràng, đối phương cũng không có khả năng cho luôn, một khi bị đối phương phát giác động cơ, liền phải gà bay trứng vỡ.

Đã gặp được thân tín bên người Ô Vương, hoàn toàn có thể tìm hiểu nguồn gốc tra ra chỗ ẩn thân Ô Vương, để chim chim âm thầm theo dõi, hiển nhiên khả năng đắc thủ cao hơn.

Dạ Kinh Đường âm thầm suy tư, thu hồi tay, gật đầu nói:

"Thuốc này đúng là thần vật. Ta cùng phu nhân tới, trên đường đã sắp xếp xong xuôi phương pháp cụ thể tiếp Ô Vương đi Thiên Nam, Bạch tiên sinh có thể đi trước trở về phục mệnh, nếu như sau này Ô Vương nguyện ý vì Bình Thiên Giáo ta làm việc, chúng ta tùy thời đều có thể tiếp dẫn.

"Chỉ là tốt nhất Bạch tiên sinh mau chóng cho câu trả lời chắc chắn, đại lượng nhân mã triều đình đang chạy đến, hôm nay đã có không ít bộ khoái giỏi về truy tung thò đầu ra, trì hoãn nhiều thêm một canh giờ, cơ hội rời đi sẽ thiếu đi một phần."

Bạch Tư Mệnh tự nhiên biết kéo càng lâu chết càng nhanh, thấy Bình Thiên Giáo sảng khoái như vậy, liền muốn lập tức trở về, cùng Ô Vương phục mệnh thương lượng chạy công việc.

Nhưng Bạch Tư Mệnh còn chưa kịp đưa tay tiễn biệt, biên giới thị trấn xa xa, liền vang lên ồn ào cùng tiếng chiêng trống:

Keng keng keng ——

Bầu trời cũng truyền đến chim chim hót vang:

"Lệ —— lệ —— "

Dạ Kinh Đường nghe hiểu ám hiệu chim chim—— đại quân áp cảnh!

Bọn người Bạch Tư Mệnh cùng Hoàng Ngọc Long hiển nhiên cũng nghe đã hiểu tín hiệu trạm gác thị trấn, biết đại đội binh mã giết tới đây, đều là sắc mặt đột biến.

Ba ——

Hoàng Ngọc Long bỗng nhiên đập nát chén trà, trợn mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường cùng Lạc Ngưng.

Nhưng không nghĩ tới chính là, Dạ Kinh Đường đứng tại chính đường ở giữa, so với bọn hắn còn kích động hơn, đi qua đi lại, tức giận nói:

"Các ngươi dám chỉ điểm Bình Thiên Giáo ta? !"

". . ."

Hoàng Ngọc Long há to miệng, kiên quyết đem lời nói của mình nén trở về.

Dù sao hắn xác nhận cô gái trước mặt là Thiềm Cung Thần Nữ, tiền triều dư nghiệt đường đường chính chính, kiên trì tạo phản sáu mươi năm không thay đổi sơ tâm, so với bọn hắn thì đám này còn phản trắc hơn nhiều.

Nói Bình Thiên Giáo thông tri quan binh tới đem bọn hắn tận diệt, cái này không phải hại người mà không lợi mình sao?

Nhưng chính bọn hắn càng không có khả năng gọi quan binh tới vây quét, hai người Bình Thiên Giáo vừa tới, quan binh liền đến, coi như không phải Bình Thiên Giáo mật báo, cũng có thể là Bình Thiên Giáo đưa tới quan binh.

Sắc mặt ba người Bạch Tư Mệnh không ngừng biến ảo, đáy mắt rõ ràng có địch ý đề phòng.

Dạ Kinh Đường cũng không hiểu rõ quan phủ giết đến đây thế nào, cùng hắc bang nói chuyện hợp tác xuất hiện loại tình huống này, sự tình đại khái sẽ thất bại.

Cũng may hắn căn bản cũng không muốn hợp tác, xác định có vật thay thế Tuyết Hồ Hoa, tiếp xuống chỉ cần cắn chết ba người trước mặt này, có thể bắt sống liền nghiêm hình bức cung, bắt không được liền nghĩ cách theo dõi là đủ.

Chỉ là bây giờ đánh nhau, là bị toàn bộ Hàm Nguyệt Lâu trùng điệp vây quanh, phong hiểm quá lớn, vẫn là đến rút khỏi Hàm Nguyệt ngõ hẻm cùng Tam Nương tụ hợp.

Dạ Kinh Đường lập tức vẫn là giả bộ dáng Bình Thiên Giáo gặp phản tặc, tay cầm chuôi đao nói:

"Nơi đây có trá, phu nhân đi mau!"

Lạc Ngưng phản ứng không chậm chút nào, cấp tốc lui về ngoài cửa, còn tức giận nói câu:

"Không có Bình Thiên Giáo ta, ta nhìn xem các ngươi chạy thoát như thế nào!"

Ô Vương đã cùng đường mạt lộ, Bạch Tư Mệnh nghe thấy lời ấy lập tức nóng vội, không muốn từ bỏ hai cây cỏ cứu mạng trước mắt.

Nhưng trừ hai người này vừa tìm tới cửa, hắn nghĩ không ra còn có ai có thể rò rỉ tin tức, để quan phủ đến chép hang ổ Hàm Nguyệt Lâu.

Bạch Tư Mệnh hơi chút chần chờ, cắn răng nói:

"Hôm nay gây ra rủi ro, việc này ngày sau bàn lại. Hai vị trân trọng, nhớ phải thoát thân được."

Dạ Kinh Đường nhìn hằm hằm ba người, cẩn thận từng li từng tí rời khỏi chính đường, sau đó liền phi thân lên nhảy lên phòng xá.

Quan binh đã giết tới bên ngoài trấn, bọn người Bạch Tư Mệnh không dám chậm chễ, lúc này để Hoàng Ngọc Long bọn người hoả tốc thu dọn đồ đạc chuẩn bị bỏ chạy.

Mà cùng thời khắc đó, phía trên một dãy núi bên ngoài Bạch Túc trấn.

Tiệt Vân Cung Lục Phong đầu đội mũ rộng vành, đứng tại trên đỉnh núi, nhìn kỵ binh chạy trên quan đạo, đáy mắt hiện lên mỉa mai.

"Chỉ là Bình Thiên Giáo, cũng nghĩ tại trong tay Yến Vương, đoạt thức ăn trước miệng cọp, hừ. . ."

Mắt thấy người trong trấn bắt đầu chạy trốn tứ tán, Lục Phong hừ một tiếng nhàn nhạt, quay người ẩn vào màn đêm. . .

Chương 440 - Mọi Người Chạy Tán Loạn

Chương 440. Mọi Người Chạy Tán Loạn

Ầm ầm ——

Tiếng vó ngựa vang vọng cả trấn

Hơn ngàn kỵ binh thân mang giáp nhẹ, từ phương hướng Kiến Dương thành lao vùn vụt tới, phía trước là ba trăm kỵ cầm trong tay trường thương, phía sau thì là binh sĩ cầm cung nỏ đao thuẫn.

Bên trên Bạch Túc trấn phần lớn là người giang hồ nam lai bắc vãng, công phu nội tình đều không kém; nhưng quân đội cũng là võ hạnh, không phải không biết chút công phu nào, còn truyền thụ nhiều võ nghệ xuất từ môn phái danh sư giang hồ, võ học truyền thừa còn chính thống hơn so với những tạp ngư trên giang hồ.

Bình thường quân tốt đơn đả độc đấu, khả năng không phải đối thủ người giang hồ, nhưng ngàn người khoác áo giáp, cầm trong tay cường cung kình nỏ triển khai trận thế, người giang hồ tụ họp lại đánh nhau, khả năng còn chưa chạm vào người đã chết bảy phần.

Vì thế tại một nháy mắt binh lính xuất hiện, bên trên Bạch Túc trấn liền trực tiếp vỡ tổ, vô số vũ phu giang hồ thi triển thần thông, bắt đầu chạy bốn phương tám hướng về phía núi non.

Mà môn đồ Hàm Nguyệt Lâu không rõ ràng thế cục, không dám tự tiện rời đi trụ sở, cũng không dám mạo muội đánh tới quân đội, chỉ có thể cất giấu binh khí, đứng tại bên ngoài trấn chờ đợi

hiệu lệnh, sắc mặt như lâm đại địch.

Dạ Kinh Đường mang theo Lạc Ngưng rời đi ngõ hẻm Hàm Nguyệt, xác định không có bị theo dõi về sau, cấp tốc đi vào một chỗ đường tắt.

Tam Nương phát hiện tình huống không đúng, đã dắt ngựa đợi trong ngõ hẻm tiếp ứng, thấyhai người trở về, vội vàng hỏi thăm:

"Làm sao quan binh lại tới đấy?"

"Không biết."

Dạ Kinh Đường đi vào trước mặt ngựa, cấp tốc kéo áo bào trên người, phủ thêm áo choàng bộ khoái Hắc Nha, để tránh bị quan binh xem như tặc tử ngộ thương:

" Thân tín Ô Vương đã ngoi đầu lên, để chim chim đuổi theo, tạp ngư Hàm Nguyệt Lâu để quan binh xử lý, chúng ta đuổi theo Bạch Tư Mệnh."

Hai nữ tử thấy vậy không cần phải nhiều lời nữa, phủ thêm áo choàng màu xanh đen ddaxx chuẩn tốt, đầu đội mũ rộng vành thành cách ăn mặc bộ khoái Hắc Nha, trở mình lên ngựa đi theo Dạ Kinh Đường xông ra đường tắt, hướng phía sau thị trấn lao tới.

Bên trên thị trấn đã loạn như ong vỡ tổ, khắp nơi đều là người giang hồ đang chạy trốn bán sống bán chết vào nhà dân.

Bên ngõ hẻm Hàm Nguyệt kia rõ ràng có thể nhìn thấy không ít người từ phía trên kiến trúc bay vọt mà ra, bỏ chạy về rừng núi phía sau con đường.

Dạ Kinh Đường dẫn theo trường thương phi hành thật nhanh, vừa chạy ra được nửa con phố, liền nhìn thấy ngã tư đường phía trước, đại đội kỵ binh tuôn ra, phía trước là một thớt liệt mã, ngồi cái người quan võ mang áo choàng màu đỏ.

Phía sau kỵ binh có đội ngũ cầm trong tay cường cung, nhìn thấy người giang hồ binh khí sáng loáng, không nói lời gì chính là một đợi mưa tên, ven đường hét lớn:

"Đều nằm xuống cho lão tử! Ai động đậy sẽ bắn chết!"

Dạ Kinh Đường cùng Bùi Tương Quân dẫn theo trường thương, lao vùn vụt vọt tới trên đường phố, thanh thế khẳng định không nhỏ.

Hơn trăm kỵ binh từ đầu phố xông qua, thấy thế lúc này quay đầu, hướng bên phía Dạ Kinh Đường vọt tới.

Mắt thấy khí thế ba người không tầm thường như cái cao thủ, còn không nghe lời, không trung thực xuống ngựa nằm rạp trên mặt đất, khoảng cách còn có trăm bước, mười mấy tên kỵ binh lúc này liền mở cung cài tên.

Dạ Kinh Đường mặc áo choàng Hắc Nha, thấy đối phương nhãn lực kém như vậy, chỉ có thể lấy ra lệnh bài cao giọng hô to:

"Hắc Nha phụng Tĩnh Vương chi mệnh truy tra dư nghiệt Ô Vương, dừng tay!"

Mấy tên kỵ binh xông tới, nghe thấy ngôn ngữ, mới nhận ra Dạ Kinh Đường mặc chính là áo choàng bộ khoái, lúc này lại thu hồi cung tiễn.

Mà quan võ đầu phố, thấy vậy thì quay đầu ngựa lại, chạy đến hơn mấy chục bước, xác định là bảng hiệu Hắc Nha, về sau xa xa mở miệng:

"Vừa rồi nhận được tình báo không rõ, môn khách dưới trướng Ô Vương Bạch Tư Mệnh, cùng tặc tử Bình Thiên Giáo ở chỗ này gặp mặt, bản tướng chuyên tới để truy nã. Tình huống trên trấn như thế nào?"

Dạ Kinh Đường vừa mới dùng thân phận Bình Thiên Giáo biểu diễn, chỉ có Ô Vương bên kia biết việc này, nghe thấy lời này, liền biết là bên Ô Vương có người tiết lộ phong thanh, chỉ điểm cho triều đình.

"Chưa từng nhìn thấy tung tích nghịch tặc Bình Thiên Giáo, Hàm Nguyệt Lâu âm thầm cấu kết Ô Vương, bắt không ít bình dân cầm tù tại ngõ hẻm Hàm Nguyệt, mong rằng tướng quân nhanh đi nghĩ cách cứu viện..."

Dạ Kinh Đường nói xong tình huống, về sau liền quay đầu ngựa, mang theo Bùi Tương Quân cùng Lạc Ngưng chạy phía rừng núi tây bắc...

—— ----

Ánh trăng như sương, chiếu xuống trong núi rừng.

Đường núi gập ghềnh ngựa khó mà tiến vào, quân tốt mặc giáp cầm thương cũng chạy không nhanh, vì thế người giang hồ từ Bạch Túc trấn chạy đến, không hẹn mà cùng toàn trốn vào trong núi.

Trong đó chạy nhanh nhất, thuộc về bọn người Bạch Tư Mệnh.

Hai ngày này Ô Vương xảy ra chuyện, Hoàng Ngọc Long liền biết có thể phải di chuyển, đã sớm để Tam đương gia Hàm Nguyệt Lâu, đem gia quyến dàn xếp đến địa phương khác, gia sản có thể mang đi cũng đã chuyển di, binh mã vừa đến, bỏ chạy rất gọn gàng.

Về phần mấy trăm môn đồ trên trấn, đều là đồ đệ ngoại môn thu tiền dạy võ, đặt ở Bạch Túc trấn giữ thể diện, để tránh quan phủ sớm sinh nghi.

Hiện tại quan binh đánh tới, thông minh đều sẽ là giang hồ cao chạy xa bay; không biết chạy vậy thì không thích hợp để lăn lộn

giang hồ.

Chương 441 - Còn Rất Nhiều Viện Binh

Chương 441. Còn Rất Nhiều Viện Binh

Sau khi xông ra khỏi Bạch Túc trấn, Hoàng Ngọc Long quay đầu nhìn lại, thấy ngõ hẻm phụ cận Hàm Nguyệt tràn đầy ánh lửa, môn đồ đã cùng quan binh đánh nhau, cũng không có đại đội nhân mã đuổi theo, mới tới kịp thở một hơi:

"Bạch đại nhân, nữ tử vừa rồi, tuyệt đối là Thiềm Cung Thần Nữ, ta sẽ không nhận lầm. Chẳng lẽ lại Bình Thiên Giáo đã âm thầm chịu chiêu an?"

Tiêu Sĩ Thần cầm theo binh khí dài có miếng vải đen bao vây đi tại bên người, lắc đầu nói:

"Không có khả năng. Bình Thiên Giáo là bá chủ giang hồ, nổi danh xương cốt cứng rắn, thời điểm trước kia hết đạn cạn lương đều không bị chiêu an, bây giờ thế lực lớn như thế, Bình Thiên giáo chủ dựa vào cái gì không đánh mà hàng?"

Bạch Tư Mệnh đi ở phía trước, sắc mặt âm trầm, trong lòng cảm thấy cách nhìn Tiêu Sĩ Thần không sai, Bình Thiên Giáo khả năng không có vấn đề.

Nhưng Ô Vương đã cùng đường mạt lộ, bất luận kẻ thân tín nào đều là chết không có chỗ chôn.

Bạch Tư Mệnh âm thầm suy nghĩ, cảm thấy trực tiếp về Phục Long Động thì nguy hiểm có chút lớn, mở miệng nói:

"Tin tức không biết để lộ từ chỗ nào, đã bị quan binh phát hiện

hành tung, thời gian ngắn không dám về vị trí của vương gia. Chúng ta trước tiên tới Thiết Hà Sơn Trang mời chào tay chân, thực sự không được, liền tự mình xông quan chạy ra khỏi Ô Châu."

Hoàng Ngọc Long không có nhiều lời, một nhóm ba người phi tốc tiến lên tại bên trong dãy núi.

Nhưng vừa đi ra chỉ mấy dặm đường, thời điểm xuyên qua một vùng biển trúc, bước chân Bạch Tư Mệnh lại bỗng nhiên dừng lại, tay giơ lên.

Hai người đi phía sau, lúc này nín hơi ngưng khí, bỗng nhiên dừng ngay tại chỗ.

Sa sa sa ——

Gió đêm chầm chậm, thổi qua bao trùm vài tòa núi có biển trúc màu xanh bao trùm, phát ra tiếng vang cót két của những cây trúc cọ vào nhau.

Trong rừng trúc tia sáng âm u, trừ ra vài tiếng chim và côn trùng hót vang, không nhìn thấy bất luận cái vật sống gì, yên tĩnh giống như một mảnh tử địa.

Hoàng Ngọc Long cầm theo binh khí ngắn bọc vải vàng, tựa vào phía sau Tiêu Sĩ Thần, thấp giọng hỏi thăm:

"Có động tĩnh?"

Bạch Tư Mệnh cầm trong tay quạt xếp, cẩn thận lắng nghe động tĩnh chỗ sâu biển trúc, sau đó đưa ánh mắt nhìn phía chỗ lờ mờ ở biên giới rừng trúc, lông mày nhíu chặt quan sát tỉ mỉ.

Xoạt ~ xoạt ~ ...

Rất nhanh, tiếng nhỏ bé khi giày giẫm lên lá trúc vang lên, từ chỗ sâu rừng trúc truyền đến.

Bước chân không nhanh không chậm, vẻn vẹn nghe thanh âm liền có thể cảm giác được phần thong dong tùy ý kia, liền tựa như một cái thợ săn kinh nghiệm già dặn, đang đi về phía con mồi đã bị dính bẫy.

Hoàng Ngọc Long cùng Tiêu Sĩ Thần sắc mặt biến hóa, im ắng quay đầu, nhìn về phía sâu trong rừng trúc.

Ánh trăng xuyên qua khe hở lá trúc, rất khó để nhìn rõ được ở phía xa.

Bước chân rất nhỏ, bắt đầu vang lên từ trong bóng tối, khi ba người chú mục, một bóng người chậm rãi hiện ra hình dáng.

Bóng người dáng người khá cao, thân mang trường bào màu xanh đen, sau thắt lưng treo bội đao, trong tay còn cầm một binh khi dài bọc vải đen.

Khi bóng người đến gần, mượn ánh trăng âm u, có thể thấy được người tới mày kiếm mắt sáng, dáng dấp mười phần Tuấn lãng, bên eo treo lệnh bài, khắc lấy một cái chữ 'Bắt'!

Mặc dù lẻ loi một mình, nhìn thế đơn lực bạc, nhưng đôi mắt này lại bình thản đến không mang theo nửa điểm cảm xúc, liền tựa như Diêm La mặt lạnh mới từ Địa Phủ đi ra, tới đây câu hồn lấy mạng.

Xoạt, xoa ~

Bước chân tuy nhỏ, nhưng từng đập vào tại trong lòng ba người.

Bạch Tư Mệnh nhìn ra khí thế đối phương không tầm thường, không dám phớt lờ, lấy quạt xếp gõ nhẹ lòng bàn tay, trước tiên mở miệng nói:

"Đại nhân chỉ có một người tới?"

Dạ Kinh Đường không nhanh không chậm đi đến ngoài mười trượng, đánh giá ba cái trùm thổ phỉ lạc đàn:

"Ta là sai gia, làm sao có thể một người đi ra ngoài làm việc."

Đạp đạp ~~

Biển trúc tả hữu lại lần nữa xuất hiện động tĩnh, hai đạo thân ảnh quỷ mị phi tốc lướt trong rừng trúc, đứng tại bên ngoài hơn mười trượng, một người cầm trường thương, một người cầm kiếm.

Bạch Tư Mệnh đưa mắt dò xét một chút:

"Chỉ có ba cái?"

Dạ Kinh Đường chậm rãi cởi ra miếng vải đen bao chùm Minh Long Thương, ngữ khí bình thản:

"Đằng sau còn có hơn năm trăm quan binh."

"..."

Bạch Tư Mệnh cảm giác vấn đề này của mình là có chút ngốc, quan phủ cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu viện binh.

Gặp phải ở chỗ này, cùng đối phương giao thủ thời gian dài, ba người bọn họ hẳn phải chết không nghi ngờ.

Vì thế Bạch Tư Mệnh từ bỏ dự định liều mạng, quạt xếp trong tay gõ nhẹ hai lần, mở miệng nói:

"Cố tìm đường sống, đi được cái nào hay cái đó."

Hoàng Ngọc Long không nói tiếng nào, chú ý đến động tĩnh ba người xung quanh, cởi ra mảnh vài vàng, lộ ra một thanh đại đao, sống đao mang theo chín cái vòng đồng.

Tiêu Sĩ Thần tựa ở phía sau Hoàng Ngọc Long, cởi xuống bao thương, lộ ra một cây thương dài bảy thước, cầm ngang trong tay.

Chương 442 - Một Đánh Ba

Chương 442. Một Đánh Ba

Ông ~~~

Dạ Kinh Đường đứng tại chỗ, một tay cầm thương, chỉ về Bạch Tư Mệnh, làm thư thế bắt tặc, nửa điểm không vội vàn , chờ lấy đối phương động thủ trước.

Bạch Tư Mệnh biết không thể kéo dài thời gian, đưa mắt liếc nhìn về phía ba người, chân phải vặn một cái.

Xoa ——

Mũi giày đá vào bùn đất, trực tiếp tung ra một cái cái hố nhỏ hình bầu dục tại bên trong mặt đất, bùn đất bắn ra, thân hình đồng thời lui về phía sau.

Tiêu Sĩ Thần cùng Hoàng Ngọc Long không cần nhắc nhở, liền theo phía sau Bạch Tư Mệnh chạy trốn.

Rầm rầm ——

Bùn đất và đống lá Phô thiên cái địa, che đậy tầm mắt phía trước.

Dựa theo lẽ thường, Dạ Kinh Đường hẳn là vọt lên hoặc nhảy sang bên, né tránh truy kích.

Nhưng để ba người không ngờ tới là, Bạch Tư Mệnh động thủ, đồng thời rừng trúc tĩnh mịch liền truyền ra một tiếng vang trầm.

Oanh!

Toàn thân Dạ Kinh Đường hơi căng lên, một tay cầm đuôi thương, cánh tay phải vừa thu vừa phóng, một thức Thanh Long hiến trảo, liền tuột tay đâm ra.

Hưu ——

Trường thương giống như cự tiễn bị bát ngưu nỏ bắn ra, mang theo tiếng gió rít dọa người, tại bên trên đất đầy lá rụng tạo ra một cái vệt dài.

Chạm mặt với bùn đất đầy trời, mũi thương liền bị lôi cuốn hóa thành vòng xoáy, tạo thành một cái hình tròn trống rỗng quấy động giữa không trung.

Sang sảng ——

Cùng một thời gian, lưỡi đao ra khỏi vỏ, một đao chém rách biển trúc.

Dạ Kinh Đường ném ra Minh Long Thương, cùng thời khắc đó tay trái Ly Long Đao đã ra khỏi vỏ, tại trong rừng trúc mang ra một vòng bạch mang sáng chói, gần như là đi theo đuôi trường thương mà chém về phía ba người.

Nhìn thấy uy thế doạ người này, đáy mắt ba người đều hiện lên kinh ngạc.

Bạch Tư Mệnh võ nghệ tối cao, thân pháp tự nhiên nhanh nhất, phi thân lui về phía sau căn bản không ngừng lại, chỉ là cầm quạt xếp trong tay ném ra, đỡ lấy mũi thương đang bắn tới.

Tiêu Sĩ Thần võ nghệ ngay cả Băng Sơn Hổ Vương Thần Cảnh cũng không bằng, tốc độ chậm nhất, một thương đột nhiên đánh ngay tới bụng này, ngay cả trốn tránh đều lộ ra vội vàng, đằng sau còn mang theo một đao nhanh như bôn lôi, sau một khắc tất nhiên là bị thuấn sát, trực tiếp lòng như tro nguội.

Nhưng mà Hoàng Ngọc Long chung quy là một trong chưởng môn tứ đại phái Ô Châu, phản ứng tấn mãnh hơn rất nhiều, lúc đầu đã có thể đi theo Bạch Tư Mệnh rút lui, nhưng nhìn thấy huynh đệ sắp táng thân dưới một đao kia, đột nhiên dừng thân hình lại, cửu hoàn đao trong tay nhấc lên, bổ về phía Minh Long Thương.

Trường thương thế không thể đỡ, giữa không trung đâm trúng quạt xếp Bạch Tư Mệnh, quạt xếp nổ tung vỡ nát giữa trời, uy thế không giảm đâm về trái tim Tiêu Sĩ Thần.

Hoàng Ngọc Long toàn lực đánh một đao, đánh cho Minh Long Thương lệch lên bên, hướng giữa không trung lao đi.

Mà Dạ Kinh Đường thân đi theo thương, tại trong nháy mắt Hoàng Ngọc Long xuất đao, hắn đã lao vào trước mặt hai người, tay trái cầm đao chém về phía eo Hoàng Ngọc Long.

Tiêu Sĩ Thần cùng Hoàng Ngọc Long phối hợp vô cùng tốt, thấy Hoàng Ngọc Long hỗ trợ giải vây, Tiêu Sĩ Thần nâng lên song đầu thương nằm ngang ở bên eo Hoàng Ngọc Long, muốn vì đón đỡ.

Nhưng Tiêu Sĩ Thần hiển nhiên đánh giá thấp chênh lệch hai bên.

Keng ——

Một tiếng bạo hưởng do sắt thép va chạm.

Một đao nhanh như bôn lôi bổ vào bên trên song đầu thương, trong nháy mắt khí kình bộc phát, trực tiếp đánh rách tả tơi tay trái Tiêu Sĩ Thần.

Cự lực đè xuống khó mà chống lại, cánh tay trái của Tiêu Sĩ Thần ngay cả một cái chớp mắt đều không có chống đỡ nổi, khiến đầu thương bắn về sau, đập vào eo Hoàng Ngọc Long.

Bành!

Bát Bộ Cuồng Đao vòng vòng đan xen, Dạ Kinh Đường xuất thủ một đao, chuôi đao đã đưa vào tay phải, thuận thế lấy mũi đao trước đâm, đâm về ngực trái Tiêu Sĩ Thần!

Phốc ——

Hoàng Ngọc Long phản ứng cực nhanh, một đao đập bay Minh Long Thương, thời điểm eo bị cán thương đập trúng, cửu hoàn đao trong tay cũng thuận thế đánh xuống, ngăn lại trường đao Dạ Kinh Đường.

Cửu hoàn đao là trọng đao, mặc dù không có khoa trương như Quân Sơn đao, nhưng cũng nặng đến mười sáu cân, sống đao có chín cái vòng đồng để gia tăng lực chém.

Keng ——

Song đao đụng vào nhau, lá rụng dưới chân Dạ Kinh Đường trong nháy mắt bị khí kính đánh bay, xuất hiện một cái khu đất trống hình tròn.

"Uống!"

Bắp thịt cả người Hoàng Ngọc Long cao ngất, muốn ép xuống lưỡi đao Dạ Kinh Đường, để Tiêu Sĩ Thần bổ ra một đao.

Nhưng trong nháy mắt chém vào nhau, Dạ Kinh Đường vừa chạm vào đã thu, phi thân triệt thoái rơi vào bên ngoài ba trượng phía sau.

Đạp ——

Hoàng Ngọc Long đè ép vào không khí, lúc này thu đao dọc tại trước người, nhìn chằm chằm động tác Dạ Kinh Đường, đáy mắt hiện lên chấn kinh.

Dạ Kinh Đường tay trái chắp sau lưng đứng tại trong rừng trúc, tay phải cầm đao chỉ xéo mặt đất, đao phong ngân sắc nhuốm một chút máu.

Bởi vì máu không hề bám đượcđao, mà dần dần hội tụ lại phía mũi đao, hóa thành một giọt máu, rơi vào phía trên lá trúc khô cạn.

Tí tách ~

Minh Long Thương xoay chuyển mấy vòng ở giữa không trung, một lát sau mới từ không trung rơi xuống, cắm vào trên mặt đất cách đó không xa.

Xoạt ——

Bùi Tương Quân cùng Lạc Ngưng đồng thời ở ngoài mười trượng đi tới, còn chưa kịp xuất thủ, thấy Dạ Kinh Đường vừa chạm vào đã tức lui ra, lập tức cũng dừng ở ngoài ba trượng, nhặt lên Minh Long Thương, cẩn thận đề phòng.

Chương 443 - Ngươi Chết Trước Hắn

Chương 443. Ngươi Chết Trước Hắn

Tí tách ~

Tí tách ~

Giọt máu từ mũi đao rơi xuống, tạo thành tiếng vang duy nhất trong rừng trúc.

Hoàng Ngọc Long hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường, phát hiện Dạ Kinh Đường không tiếp tục tấn công, mới dùng ánh mắt còn lại nhìn về người bên cạnh.

Tiêu Sĩ Thần hoàn toàn chống đỡ không được Dạ Kinh Đường, trong lòng kéo căng đến cực hạn, ngay cả cảm giác đau đều bị bỏ qua, chỉ là gắt gao nhìn qua nam tử cầm đao phía trước.

Phát hiện bầu không khí không đúng, Tiêu sĩ trình mới giật mình không ổn, sau đó ngực bụng liền truyền đến đau nhức kịch liệt toàn tâm.

Cúi đầu nhìn lại, một vết thương xuất hiện bên ngực trái, xuyên qua thân thể hai đốt tay, vừa đúng ở mạch máu bên cạnh trái tim.

Khi nhịp tim kịch liệt, huyết dịch tràn ra ngoài, máu từ vết thương tuôn ra như máu, ngực cũng chầm chậm hóa thành đỏ ửng.

"Khục —— "

Dáy mắt Tiêu Sĩ Thần tràn đầy mờ mịt cùng khó có thể tin, buồn bực khục một tiếng, về sau cầm thương quỳ xuống trong rừng trúc, hai con ngươi huyết hồng trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường:

"Đao ra thật là nhanh!"

Bạch Tư Mệnh ở phía sau, cũng không quay đầu lại mà trốn đi thật xa.

Dạ Kinh Đường còn phải dựa vào theo dõi Bạch Tư Mệnh tìm hang ổ Ô Vương, tự nhiên không có ngăn cản, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tiêu Sĩ Thần quỳ rạp xuống đất:

"Một đao kia đã lưu tay, bây giờ còn có thể cứu được, tiếp qua nửa khắc đồng hồ thì không nhất định."

Nói xong lấy ra một cái bình thuốc nhỏ:

" An cung hoàn do Vương thần y tự tay phối, ăn hết liền có thể sống, mang ta đi tìm Ô Vương, vật này có thể cho ngươi."

Tiêu Sĩ Thần nhìn thấy bình thuốc, đáy mắt lập tức hiện lên một vòng dị sắc.

Nhưng Tiêu Sĩ Thần biết mình phạm vào chuyện gì, gần hai năm giúp Ô Vương bắt hơn bốn trăm người thí nghiệm thuốc, hơn phân nửa đều đã chết, lại phối hợp thế nào cũng là lăng trì, cầu xin tha thứ đơn giản chết muộn thêm mấy ngày, hắn chậm rãi lại đem tâm niệm ép xuống.

Hoàng Ngọc Long nhìn thấy đao pháp tàn nhẫn như này, liền biết hôm nay đại khái đi không nổi, cắn răng, ánh mắt dần dần hóa thành hung hãn.

Dạ Kinh Đường khẽ nhíu mày, đem thuốc thu vào, xách đao lên trước.

Đạp đạp ——

Tiêu Sĩ Thần cắn răng, đem song đầu thương ném cho Hoàng Ngọc Long, tức giận nói:

"Đi!"

Dứt lời Tiêu Sĩ Thần đột nhiên bắn lên, tay không tấc sắt nhào về phía Dạ Kinh Đường.

Bùi Tương Quân thấy thế không chút do dự đạp về trước, một thương đâm thẳng, lấy thế bôn lôi trực tiếp xuyên vào bên eo Tiêu Sĩ Thần.

Phốc ——

Lạc Ngưng thì hướng phía sau xen kẽ, đánh gãy mất đường lui Hoàng Ngọc Long.

Hoàng Ngọc Long biết bị ba người vây kín, căn bản không có khả năng thoát thân, tiếp lấy song đầu thương, đồng thời đem cửu hoàn đao ném ra.

Đinh đinh đang đang ——

Cửu hoàn đao lượn vòng giữa không trung, chín cái vòng đồng va chạm thân đao, phát ra tiếng giòn vang chói tai.

Dạ Kinh Đường xách đao tiến lên không nhanh không chậm, vốn định né tránh lượn vòng lưỡi đao, nhưng mà trong lòng khẽ động, tại thời điểm cửu hoàn đao lướt qua, lại bắt lấy chuôi đao, Ly Long Đao thu đao trở vào bao.

Hoàng Ngọc Long nắm chặt song đầu thương, sắc mặt hóa thành đỏ lên, vai cõng cơ bắp gần như nứt vỡ áo bào, ánh mắt khát máu mà hung hãn:

"Giết một thêm một tên kéo xuống hoàng tuyền, lão nhị ngươi

đi trước một bước, ta sẽ đi theo sau!"

Tiêu Sĩ Thần quẳng xuống đất, gắt gao ôm lấy đầu thươngvừa xuyên vào cơ thể, ho ra đầy máu, cũng không đáp lại.

Tay phải Dạ Kinh Đường cầm theo trọng đao mười sáu cân, vung lên một cái, phát tiếng đinh đinh:

"Ngươi có khả năng chết nhanh hơn hắn."

Áo bào Hoàng Ngọc Long phồng lên, ánh mắt mang theo cuồng nhiệt không sợ chết:

"Chỉ có như thế!"

Dạ Kinh Đường không có nhiều lời, bộ pháp càng lúc càng nhanh, cho đến khi khoảng cách ba trượng, hai chân dậm mặt đất, thân hình lao ra, hai tay cầm đao chém tới phía sau.

Oanh ——

Rừng trúc chỉ một thoáng đã có khí kình tỏa ra bốn phía.

Hai mắt Hoàng Ngọc Long đỏ như máu, nhanh chân cầm thương đâm thẳng cổ họng Dạ Kinh Đường, chưa từng nghĩ Dạ Kinh Đường dùng cửu hoàn đao, lại nhanh hơn hắn nhiều như vậy, một cái chớp mắt, lưỡi đao liền bổ vào bên trên đầu thương.

Keng!

Kim thiết va chạm, tia lửa tung tóe.

Hoàng Ngọc Long nhìn thấy cảm giác lực phản chấn ùa vào tay, trong nháy mắt kịp phản ứng là Đồ Long Lệnh .

Nhưng tiếp chiêu mới phát hiện thì đã trễ, cự lực khó mà chống lại trong nháy mắt đập bay song đầu thương, chấn cho tay trái của hắn kém chút không có nắm được cán thương.

"Uống ——— "

Dạ Kinh Đường hai tay cẩn thận đao, một đao lạc hậu, thân hình theo quán tính xoay tròn một tuần, tại Hoàng Ngọc Long kéo về song đầu thương trong nháy mắt, thế đại lực trầm một đao liền lại lần nữa đánh xuống.

Keng ———

Hoàng Ngọc Long nhanh chân lui về phía sau, đối mặt lưỡi đao đã bổ tới, chỉ có thể nhấc thương ngăn cản, sau đó trong rừng trúc liền truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Ầm ầm ———

Trọng đao bổ vào trên cán thương, dù là không phải Quân Sơn đao, lực lượng so với Bát Bộ Cuồng Đao thì lớn hơn quá nhiều.

Trong nháy mắt Hoàng Ngọc Long tiếp xúc, dưới chân bùn đất liền bị giẫm ra hai cái hố tròn, hai chân không có vào bùn đất cho đến đầu gối.

Dạ Kinh Đường một đao rơi xuống lại lần nữa xoay người, hai tay thay phiên cầm đại đao, chém một cái từ dưới lên.

Chương 444 - Chiêu Áp Đáy Hòm Của Hoàng Ngọc Long

Chương 444. Chiêu Áp Đáy Hòm Của Hoàng Ngọc Long

Hoàng Ngọc Long bị đánh vào trong đất, còn chưa kịp rút thân thể ra, chỉ có thể dùng thương ép xuống mượn lực thoát khốn, kết quả không có bất ngờ gì, lực đạo vừa đẩy xuống.

Bành!

Lạc Ngưng ở phía sau đoạn đường lui, chỉ thấy thân thể Hoàng Ngọc Long vừa mới chìm xuống hai thước, trực tiếp bị đánh ra khỏi đất như nhổ hành.

Thân thể cường tráng bị một đao chém ngược đem hắn từ dưới đất rút ra, về sau bay tứ tung ra ngoài, trong nháy mắt đụng phải vài cây trúc.

Rầm rầm ——

Lá trúc bay ra đầy trời, một đạo để vô số đao khách giang hồ tê dại da đầu.

Hô ~

Hô ~ hô ~ ...

Dưới ánh trăng, một đạo đao quang hình tròn, xuất hiện ở giữa rừng trúc.

Đao quang như gió cuốn mây tản đảo qua rừng trúc, lá rụng ven đường chạm đến đao quang liền bị đánh nát, lại bị đao phong

lôi cuốn bay về phía xung quanh.

Khi tốc độ lưỡi đao càng lúc càng nhanh, khí kình đang không ngừng tích lúy trong quá trình vận đạo, rất nhanh đạt đến một cái trình độ khủng bố.

Hoàng Ngọc Long bị đánh bay ra ngoài, vừa mới rơi xuống đất bắn lên đứng vững, Dạ Kinh Đường liền phi thân vọt lên, cửu hoàn đao bị thôi động đến cực hạn, lại lần nữa rơi xuống.

Ầm ầm ——

Hoàng Ngọc Long nhấc thương vội vàng đón đỡ, song đầu thương cũng coi như binh khí đủ rắn chắc, cũng không bị đánh gãy, nhưng người căn bản gánh không được khí kình mênh mông ẩn chứa bên trong cửu hoàn đao.

Trong nháy mắt Hoàng Ngọc Long tiếp đao, cán thương liền xuất hiện uốn lượn, hai tay áo bị chấn nát, miệng bên trong trực tiếp ho ra một búng máu.

"Khục —— "

Cả người liền bị đập bay ra, đâm vào bùn đất phía sau lưng, tạo thành một cái vệt dài ở trên đất, đánh gãy mười mấy cây trúc

Rầm rầm ——

Dạ Kinh Đường hai tay vung vẩy cửu hoàn đao, một đao qua đi khí kình thoát ra hầu như không còn, vì thế trên đường lao tới, lại vùng tròn đao để tăng cường đao thế, tăng lực quán tính.

Hô hô ~

Hoàng Ngọc Long đỡ một đao, hoàn toàn đứng không vững, cũng là bị đánh ra ngoài, mắt thấy lưỡi đao lại lần nữa đè xuống, toàn thân chấn động mạnh mẽ, không quan tâm mà dùng một

thương đâm thẳng thân thể Dạ Kinh Đường.

Táp ——

Lần này lực đạo cực lớn, hiển nhiên là sát chiêu Hàm Nguyệt Lâu.

Dạ Kinh Đường mắt thấy đối phương muốn đổi mệnh, khống chế cơ thể kéo dài khoảng cách, một đao lại lần nữa bổ vào phía trên mũi thương.

Keng ——

Kết quả chưa từng nghĩ cái Hoàng Ngọc Long này thật đúng là ẩn giấu ít đồ, chiêu này đã lôi cuốn khí kình của đại đao.

Song nhận đụng vào nhau, một thức băng thương cùng cửu hoàn đao va chạm, đúng là trực tiếp để trên thân đao nứt ra một cái khe.

Hai tay Dạ Kinh Đường truyền đến nhói nhói, lập tức trực tiếp buông lỏng ra chuôi đao.

Mà Hoàng Ngọc Long toàn lực ứng phó cứng đối cứng, hiển nhiên cũng không chịu nổi, song đầu thương bị đụng gãy tại chỗ, cán thương cũng bị đánh bay ra mặt đất.

Mắt thấy đánh bay binh khí đối phương, Hoàng Ngọc Long vung chuyển thương, lấy đầu còn lại của song đầu thương, thi triển thương thức bổ, bổ về phía đỉnh đầu Dạ Kinh Đường.

Táp ——

Một bổ này, xem như sát chiêu áp đáy hòm của Hàm Nguyệt Lâu, chỉ đánh bay binh khí đối phương, chính là một kích trí mạng.

Nhưng cũng tiếc chính là, cửu hoàn đao của Dạ Kinh Đường không phải bị bắn bay, mà là tự hắn thả ra.

Sang sảng ——

Tại trong lúc Hoàng Ngọc Long chuyển thương, trước mặt lóe lên một đạo hàn quang.

Một thương rơi xuống, đập vào trường đao vừa ra khỏi bao.

Dạ Kinh Đường tay trái cầm đao bảo vệ tốt cơ thể, thân thể lướt qua người Hoàng Ngọc Long, bay ra ngoài ba trượng.

Xoạt xoa ~

Két.

Lưỡi đao trở vào bao, rừng trúc lần nữa khôi phục yên tĩnh, chỉ còn lại lá trúc đầy trời.

Sàn sạt.

.

.

Hoàng Ngọc Long hai tay cầm thương, bảo trì tư thế bổ thương, nhìn về mặt đất trống rỗng phía trước.

Đợi phía sau vang lên tiếng bước chân, con mắt mới giật giật, đưa tay sờ về phía cái cổ.

Không ngoài dự liệu, cảm giác là ướt nhẹp.

Bịch ——

Hoàng Ngọc Long té quỵ dưới đất, máu tươi chảy ra từ giữa ngón tay, quay đầu nhìn về phía bóng lưng áo đen, bờ môi giật giật, nhưng không thể phát ra âm thanh, lắc lắc hai lần về sau, ngã úp người về phía trước.

Chương 445 - Ngươi nhảy nhót qua lại làm gì!

Chương 445. Người Nhảy Nhót Qua Lại Làm Gì

Trong thời gian ngắn ngủi, vùng đất trung tâm biển trúc có vô số cây trúc bị đao phong gây tổn hại, làm lộ ra một bãi đất trống, bốn phía đều là đoạn trúc và lá trúc nát bấy.

Xào xạc ~~

Lá trúc phiêu tán theo gió, dần dần phủ lên thi thể Hoàng Ngọc Long.

Cách đó không xa, Bùi Tương Quân cầm trường thương trong tay, ấn xuống cơ thể máu me của Tiêu Sĩ Thần.

Dạ Kinh Đường nửa ngồi ở bên cạnh, lấy ra bình thuốc lần nữa: "Nếu vẫn không uống sẽ thật sự không kịp. Ngươi vốn chỉ là người đứng thứ hai, trước kia nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của chưởng môn, không phải chủ mưu. Bây giờ lão đại của ngươi đã chết, tội lỗi đều do hắn gánh, ta không nói để cho ngươi vô tội thoát thân, nhưng chí ít cũng có thể để ngươi miễn được tội chết. Ngươi mới hơn bốn mươi tuổi, ít nhất cũng vẫn có thể sống thêm được ba mươi năm, làm sao phải chịu chết vì Ô Vương?"

"Khụ..."

Tiêu Sĩ Thần không ngừng ho ra máu, nhìn qua Hoàng Ngọc Long đã tắt thở, khàn khàn nói: "Ngươi nên đuổi theo Bạch Tư Mệnh, người giang hồ đều là cỏ đầu tường, tại sao Ô Vương sao lại báo cho chúng ta chỗ ẩn thân, khụ... muốn giết cứ giết, lão tử

đã lấy đủ vốn từ lâu."

Dạ Kinh Đường nhíu mày, nâng tay tiễn Tiêu Sĩ Thần đi, đứng dậy nhìn về phía chỗ sâu trong biển trúc.

Lạc Ngưng cầm theo bội kiếm đi đến trước mặt hắn, vừa muốn nói chuyện đã thấy hai bàn tay Dạ Kinh Đường có dính tơ máu, vội vàng nắm chặt tay Dạ Kinh Đường xem xét.

Bùi Tương Quân lấy ra Ngọc Phong Cao từ bên hông đưa cho Dạ Kinh Đường, biểu cảm rất không vui:

"Không luyện thương cho tốt, nhất định phải cầm đao để đơn đấu với thương, ngươi đang suy nghĩ cái gì?"

Dạ Kinh Đường cũng không bị thương, chỉ có hổ khẩu bị va chạm trầy da, nắm chặt lại năm ngón tay lắc đầu nói:

"Muốn thử xem Đồ Long Lệnh lợi hại hay không thôi, loại đao pháp rách nát này, không phải loại tốt đẹp gì, thiếu chút nữa đã khiến ta mơ hồ."

Lạc Ngưng lấy ra khăn lụa, giúp Dạ Kinh Đường lau hai tay, cau mày nói: "Nếu ngươi dùng là đao Quân Sơn Đài nặng trăm cân, đừng nói đến Hoàng Ngọc Long dùng băng thương chắn đao, lần đầu tiên va chạm binh khí cũng đã bị chạm cho mẻ ra, rõ ràng là binh khí của ngươi không đúng."

Bùi Tương Quân thấy Lạc Ngưng dùng khí thế cao thủ mười phần nói Dạ Kinh Đường không đúng, ngắt lời:

"Ngưng nhi, ngươi vừa rồi nhảy đi nhảy lại, nhảy hơn ba mươi lần, là chiêu thức gì? Mê hồn trận?"

? !

Lời nói của Lạc Ngưng im bặt, nhìn về phía Tam Nương châm

chọc khiêu khích: "Mê hồn trận gì? Đó là Cửu Cung Bộ!"

"Cửu Cung Bộ là bộ pháp cận chiến, có thể dùng khi cách đối thủ bốn năm trượng?"

"Ta cầm một thanh nhuyễn kiếm, không tìm cơ hội đánh lén, chẳng lẽ lại xông lên chính diện như hắn? Ngươi còn cầm thương lớn, từ đầu tới đuôi chỉ chọc được một chút... Ôi!"

Lạc Ngưng nóng mắt cãi nhau với Tam Nương chế nhạo nàng, kết quả mới nói đến một nửa, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một gương mặt đẹp trai.

Sau đó, trên đôi môi đỏ truyền đến cảm giác ấm áp, chặn lại hết lời nói trong miệng.

"A!"

Bùi Tương Quân nhìn thấy Hồ Mị Tử bị ôm gặm, nhanh chóng quay đầu đi.

Lạc Ngưng bị Dạ Kinh Đường đánh lén, tức giận không nhẹ, đưa tay đánh lên vai hắn, nghiêng gò má đi: "Tiểu tặc, ngươi thiên vị đúng không? Khi nàng nói ta ngươi không lên tiếng, ta mới nói nàng ngươi đã chắn miệng ta?"

Dạ Kinh Đường cầm Minh Long Thương tới, làm ra bộ dạng đường đường chính chính: "Ta chỉ muốn sàm sỡ, sao có thể nói ta thiên vị. Đi nhanh đi, đuổi theo Bạch Tư Mệnh."

Lạc Ngưng cảm giác được Dạ Kinh Đường chính là đang thiên vị, nhưng chính sự quan trọng hơn, nói nhiều không tốt, thu kiếm lại nổi giận đùng đùng đi lên phía trước.

Bùi Tương Quân vác lên trường thương hoàn toàn không hợp với dáng người, lúc cất bước nghĩ lại một chút: "Đúng rồi, vừa rồi bỗng nhiên có quan binh tới, sau khi ra ngoài lại bị đuổi giết ngựa

không dừng vó, quên nói với các ngươi. Khi ta theo dõi trên nóc phòng, nhìn thấy thân tín của Ô Vương tới, đằng sau giống như còn có người theo dõi."

Dạ Kinh Đường nhận lấy Bá Vương Thương, vác cả hai cây thương trên cùng một vai: "Theo dõi? Ai?"

"Không rõ, khinh công vô cùng lợi hại, sức quan sát cũng kinh người, phát hiện có người theo dõi ở hẻm phụ cận ngõ Hàm Nguyệt lập tức chạy. Mà không lâu sau, đằng sau lại có một nữ nhân áo trắng đi vào thị trấn, cao thủ khinh công Lạc Ngưng đang chạy phía trước thả chậm bước chân, dò hỏi: "Nữ nhân như thế nào?"

"Không nhìn rõ, khoảng cách quá xa, chỉ thấy rõ có đội mũ che mặt, mặc một thân váy trắng, khinh công chắc chắn cao hơn ta."

Dạ Kinh Đường mới chỉ vẻn vẹn nghe những này, tất nhiên không đoán ra thân phận, nhưng nếu dựa theo châm ngôn 'Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu' để phán đoán, người có thể theo dõi người của Bạch Tư Mệnh, đại khái vẫn là người của Ô Vương.

Dạ Kinh Đường tính toán một lát, trước tiên ghi lại việc này, cùng nhau rời khỏi biển trúc, đuổi theo hướng Bạch Tư Mệnh rời đi, tàn ảnh che trăng, dây khô bện lại với nhau trong núi sâu rừng rậm, đôi khi truyền ra vài tiếng thú gào không rõ:

"Ngao ô ~~ "

Chương 446 - Chim Chim hỏi chấm

Chương 446. Chim Chim hỏi chấm

Chim mở rộng hai cánh, xoay quanh trên bầu trời đêm, đôi mắt đen sáng bóng, phản chiếu núi non trong phạm vi vài dặm, tập trung nhìn vào bốn bóng người đang nhanh tróng chạy trong rừng cây.

Bạch Tư Mệnh thân mặc áo gấm, nhờ thân pháp kinh người mà chạy trong núi như giẫm trên đất bằng, tốc độ cực nhanh, lại không gây ra chút âm thanh nào, ngẫu nhiên còn nhẹ nhàng nhảy lên cây cao, quan sát cẩn thận từng chút gió thổi cỏ lay, có thể nói là cẩn thận đến cực điểm.

Nhưng quân nhân dù có cẩn thận, cũng rất khó chú ý tới một con chim bay quanh trên không trong bầu trời đêm.

Phát hiện ra Hắc Nha Diêm Vương bị Hoàng Ngọc Long bọn người ngăn chặn ở phía sau, cũng không đuổi theo, Bạch Tư Mệnh không còn kiêng kị ẩn nấp nữa, bắt đầu dùng tốc độ cao nhất lao đi vun vút giữa núi non trùng điệp.

Bá bá bá ~

Động tĩnh tuy nhỏ, nhưng khi toàn lực lao vun vút như thế, còn là ở trong rừng sâu núi thẳm, khiến cho một loạt tán cây cành lá lắc lư kéo dài về hướng tây bắc, giống như mãnh thú chạy qua trong rừng.

Chim theo đuôi ở trên không, cứ đuổi theo qua vài dãy núi.

Chợt phát hiện trên đỉnh núi có một bóng đen đứng trên cao nhìn ra núi hoang xa xa.

Bạch Tư Mệnh gây ra động tĩnh không lớn, nhưng lại rất bắt mắt, bóng đen rất nhanh đã khóa chặt vị trí của Bạch Tư Mệnh, sau đó lặng lẽ đi theo sau.

Chim chim ở trên không nghiêng đầu, khi đang thấy nghi hoặc, lại phát hiện một bóng trắng dùng tốc độ kinh người từ ngoài tầm mắt bay qua, đuổi về phía hai người.

Ba người cách nhau một khoảng cách rất xa, dùng tư thế 'Bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau', đi lại giữa núi non trùng điệp.

Nữ nhân mặc bạch y đi sau cùng, không ngừng rút ngắn khoảng cách, sau khi đến bên vách núi bóng đen phát hiện ra, quay đầu chạy nhanh về nơi xa.

Mà nữ nhân áo trắng cũng đồng thời bộc phát sức mạnh, nhảy từ trên vách núi xuống.

Tiếng ào ào vang lên trong sơn dã, cỏ cây bắt đầu bay tứ tung, hai bóng người đen trắng đan xen, tán loạn như mèo đuổi chuột.

Bạch Tư Mệnh chạy phía trước, nghe thấy động tĩnh rõ ràng cảnh giác hơn, không dừng lại chút nào mà chạy trốn về phương xa.

Chim Chim đầy đầu hỏi chấm, bởi có mục tiêu rõ ràng nên cũng không thèm để ý đến bóng người đen trắng kia, tiếp tục đuổi về phía Bạch Tư Mệnh...

Bóng đêm ngày càng sâu.

Trong rừng sâu núi thẳm, một nhóm ba người lặng lẽ tiến lên, Dạ Kinh Đường quan sát kỹ dấu vết để lại trên mặt đất, phán đoán hướng bỏ chạy của Bạch Tư Mệnh.

Nhưng cao thủ đỉnh cấp bỏ chạy chỉ lưu lại dấu chân bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, nếu muốn đuổi kịp Bạch Tư Mệnh, còn phải dựa vào trinh sát Chim Chim, ba người chậm rãi di chuyển trong núi, chủ yếu là đang nghỉ ngơi điều trị, chờ Chim Chim trở lại báo cáo vị trí của mục tiêu.

Đi về phía trước thêm hai khắc đồng hồ, vẫn chưa nhìn thấy Chim Chim trở về hoặc là phát tín hiệu, ngược lại tai Dạ Kinh Đường khẽ động, nhìn về phía phía núi non trùng điệp phía trước.

Bùi Tương Quân hạ thấp hơi thở, nhìn về phía núi sâu xa xa: "Có biến?"

Dạ Kinh Đường đứng dậy, phi thân nhảy lên một ngọn cây to, nhìn vào sâu trong núi hoang:

"Trong núi giống như có người đang đánh nhau, động tĩnh rất lớn."

"Bạch Tư Mệnh đánh nhau với những người khác?"

"Cũng có khả năng."

Hiện tại người triều đình tới lùng bắt Ô Vương, không chỉ có một mình Dạ Kinh Đường.

Ô Vương mưu phản bỏ chạy, nên người đầu tiên phát hiện và bắt được hắn, đủ để lập công lớn thăng quan tiến tước, bộ đầu các nơi thậm chí cả cao thủ của quan phủ, mấy ngày gần đây đều đuổi về hướng Ô Châu.

Không may có người khác đang ở trong núi tìm kiếm tung tích, gặp được Bạch Tư Mệnh rồi nổi lên xung đột, vịt con đến miệng cũng có khả năng bay mất.

Nghĩ tới đây, Dạ Kinh Đường không chần chờ nữa, bắt đầu nhanh chóng đi vào núi sâu, Lạc Ngưng và Bùi Tương Quân cũng

đứng dậy. Khi áng mây trôi che khuất vầng trăng tròn, rừng sâu núi thẳm tối đen, chỉ còn lại tia sáng ảm đạm.

Sâu trong dãy núi, trong một rừng cây tùng.

Lá tùng màu vàng nâu, chất một tầng thật dày trên mặt đất, mặt đất rất trơn, đạp lên cũng sẽ phát ra tiếng vang nhỏ.

Nữ nhân mặc trên người một bộ váy màu tuyết trắng, đội mũ sa lụa trắng, đang tiến lên trong rừng cây lờ mờ, giày trắng thêu hoa mai, giẫm trên lá tùng tựa như không có chút trọng lượng nào, không gây ra chút động tĩnh nào.

Nữ nhân áo trắng cầm trong tay một thanh trường kiếm, kiếm dài ba thước ba tấc, bốn phía lưỡi kiếm sáng ngời như mặt gương, chỗ bảo hộ tay là tạo hình Âm Dương Ngư, có cái tên rất đặc biệt, gọi 'Đoàn tụ', lấy từ ý âm dương đoàn tụ, là một trong thập đại danh kiếm bên trong Thám Hoa kiếm.

Xếp hạng cao như vậy, cũng không phải nói thanh kiếm này có chất liệu và công nghệ đặc biệt.

Giống như Minh Long Thương, Minh Long Thương có chất liệu và công nghệ không thua các thanh trương trong top 10, nhưng tên tuổi trên trên giang hồ có khả năng không chen vào được cả top 100.

Dù sao địa vị của binh khí trên giang hồ từ xưa đến nay không dựa trên chất lượng, mà là chiến tích của người dùng binh khí.

Kiếm này có thể đứng trong ba vị trí đầu, bởi vì từng là bội kiếm của tổ sư gia Ngọc Hư sơn, mà bây giờ lại rơi vào tay Bát Khôi, là nữ nhân mạnh nhất ngoài giang hồ.

Chương 447 - Vì đồ đệ ta không có cách nào

Chương 447. Vì đồ đệ ta không có cách nào

Trong rừng cây tùng nhìn thì tĩnh lặng như thường, nhưng nếu như có tia sáng tụ lại gần để nhìn kỹ, có thể phát hiện ra trên không ít thân cây tùng, có nhiều cây trâm đen mảnh như sợi tóc, trên một vài cành cây còn lưu lại vết kiếm.

Váy áo của nữ nhân áo trắng lay động theo làn gió đêm, ánh mắt lục soát trong rừng cây một lúc lâu, dừng bước lại nói:

"Ra đi, ngươi trúng một chưởng của ta, vẫn cố chống đỡ sẽ chết."

Tiếng nói có chút ngự tỷ trưởng thành, thanh nhã nhu hòa không nhanh không chậm, lại mang theo ba phần tản mạn bất cần đời, cảm giác vừa chính vừa tà, khiến cho người ta khó phân thiện ác.

Khi tiếng nói của nữ nhân áo trắng vang lên, trong rừng sâu cũng truyền tới tiếng nói của một nữ tử khác đầy giận dữ:

"Yêu nữ, ngươi trúng Kim Cốt Thối của ta, Vương thần y của Nam Ngụy cũng cứu không được. Bây giờ bỏ kiếm xuống cầu xin tha thứ, ta cho ngươi một con đường sống, còn tiếp tục thì chúng ta cùng chết!"

Nữ nhân áo trắng quay người đi đến nơi phát ra tiếng nói, khẽ thở dài: "Lời như vậy ngươi đã nói qua bảy tám lần, cái gì mà Thiêu Tâm châm, Đoạn Kinh tán, mỗi lần đều nói không có thuốc

nào cứu được."

"Là ta không muốn giết người, nhẹ tay với ngươi! Yêu nữ nhà ngươi đuổi theo ta từ năm trước đến năm nay, từ Đại Lương Tây Hải đuổi đến nơi đây, ngươi có phiền hay không? Ngươi lại đuổi nữa, ta hạ xuân dược cho ngươi, ném ngươi vào trong thanh lâu."

Đinh ~

Một phi châm nhỏ như sợi tóc, không tiếng động bay tới từ nơi tối tăm, không có bất kỳ dấu hiệu gì, nhưng khi tới gần, vẫn là bị Đoàn Tụ kiếm quét ra.

Nữ nhân áo trắng đi bộ nhàn nhã trong rừng thông, nhìn về một gốc cây sâu bên trong:

"Ồ? Ngươi còn có xuân dược? Ta thật ra cũng muốn thử xem uy lực như thế nào, đừng lại là loại mặt hàng rẻ tiền đầy ngoài kia, một chút cảm giác cũng không có."

"Phi! Yêu nữ ngươi đừng ép ta, còn dám tiến lên thêm một bước, ta liền phá sát giới!"

Nữ nhân áo trắng không ngừng lại bước chân:

"Ngươi sắp không chịu nổi. Giao Minh Long Đồ ra đây, ta cho ngươi còn sống rời đi."

"Ta không có Minh Long Đồ, đã nói với ngươi một trăm lần! Ngươi muốn tìm Minh Long Đồ, đi tìm Tưởng Trát Hổ, ngươi đuổi theo ta làm gì?"

"Ta vốn đã đi tìm Tưởng Trát Hổ, nhưng đã gặp ngươi trước. Ngươi là Bắc Lương 'Đạo thánh', những năm này đi dạo qua vô số hào môn của hai nước, trên tay không chỉ một tấm?"

Giang hồ Bắc Lương và Đại Ngụy khác nhau rất lớn, Đại Ngụy

có truyền thống sùng võ, người trên giang hồ được tôn là 'Thánh nhân ', chỉ có nhị thánh trên núi.

"Mà Bắc Lương lại tương đối tôn sùng kỳ nhân dị sĩ, người không đi con đường bình thưởng ở trên giang hồ cũng có địa vị cũng rất cao, thịnh hành độc dược, ám khí, thậm chí kính viễn vọng, và các vật tạo thành từ hoa quế, tất cả đều là Độc Thánh, Y Thánh, Đạo thánh của Bắc Lương.

Nhưng bất kể số lượng nhiều hay ít, dám treo lên người chữ Thánh Nhân, cũng chỉ có một người trong số đó.

Bị nữ nhân áo trắng chỉ ra thân phận, người trong rừng cây cũng không kiêu ngạo, ngược lại tức giận nói: "Ngươi mới là trộm! Ta chưa hề trộm bất cứ cái gì."

"Khinh công của ngươi giỏi như vậy, mỗi ngày đều chui vào thư phòng mật thất của hào môn, lại không trộm đồ, vậy ngươi đang tìm cái gì?"

"Ta chỉ trộm học bí tịch võ công."

"Yến Vương phủ cũng có bí tịch võ công? Mấy năm trước Yến Vương phủ bị mất trộm, Yến Vương không để lộ ra, chỉ là âm thầm truy tìm tung tích của ngươi."

"Chuyện của Yến Vương phủ không phải ta làm! Trên giang hồ nhiều kẻ trộm như vậy, mà cứ có thứ gì bị trộm cũng đội lên đầu ta, ta giải thích các ngươi lại không tin."

"Vô Sí Hào ngay cả ba phần năng lực của Lục Đoạn Vân cũng không học được, trộm một bản khinh công tâm đắc đã bị dọa đến mức không dám về Yến Châu, không có can đảm và bản lĩnh này. Trên đời này chỉ có ngươi có thể không tiếng động đi vào thư phòng của Yến Vương."

Soạt —— Hai người mới chỉ nói mấy câu, trên cây tùng phía

trước, bỗng nhiên vang lên tiếng nhánh cây đứt gãy.

Tiếp đó, một bóng đen rơi từ trên tán cây xuống, ngã lên thảm lá tùng trên đất.

Bóng đen mặc y phục dạ hành, toàn thân chỉ lộ ra một đôi mắt, sau khi rơi xuống muốn xoay người đứng lên, nhưng lại kêu lên một tiếng đau đớn ôm ngực: "Khục..."

Nữ nhân áo trắng cầm theo kiếm chậm rãi đi tới cách mười trượng: "Mỗi lần, ta cách ngươi khoảng nửa dặm, ngươi đã có thể phát hiện mà bỏ chạy, nói chưa từng luyện Minh Thần Đồ, ta không tin."

Người áo đen nằm trên mặt đất, trừng mắt nhìn con đỉa bám diết lấy mình, tức giận nói: "Ta trời sinh tai mắt hơn người cũng có lỗi? Ta không ăn trộm không cướp đoạt chỉ đi du lịch khắp giang hồ, không oán không thù với yêu nữ ngươi, ngươi lại âm hồn bất tán nhiều lần ra tay với ta."

Nữ nhân áo trắng tay cầm trường kiếm cũng thả lỏng: "Nếu như ta muốn giết ngươi, ngươi đã chết từ sớm. Ta cần tìm gấp Minh Long Đồ, trong tay ngươi có, ta nhất định phải lấy. Ngươi giao ra, ta thả ngươi đi, sẽ đền bù cho ngươi một phần đại cơ duyên. Nếu như không giao... Ta cũng không muốn làm một nữ nhân xấu, nhưng vì đồ đệ, ta không có cách nào."

Chương 448 - Chết Hay Sống?

Chương 448. Chết Hay Sống?

Người áo đen nhìn thấy đối phương đi tới, cắn răng, trong tay áo trượt ra môt cây chủy thủ(dao găm), đặt trên cổ mình: "Ngươi dám tới, ta lập tức tự vẫn!"

Nữ nhân áo trắng bước đi rất nhàn nhã, xem như không thấy: "Ngươi tự vẫn, cũng không ảnh hưởng tới chuyện ta lục soát người nhân lúc còn ấm."

"Ta không có Minh Long Đồ, nhưng biết nó ở đâu, ta mà chết, ngươi đừng mong tìm được!"

Nữ nhân áo trắng hơi ngừng bước chân, sau đó lại đi về phía trước: "Ngươi nhanh nhạy như thế, sao lại nói muốn tự vẫn, nói cho ta Minh Long Đồ ở đâu, cũng khỏi phải chịu khổ..."

Ánh mắt người áo đen đầy bi phẫn, biết không thể làm gì được nữa, lập tức dùng chủy thủ đâm vào cổ.

Táp -- -- thân hình nữ nhân áo trắng bỗng nhiên gia tốc, muốn ngăn lại, nhưng khi vừa xông qua cây tùng người áo đen rơi xuống, dưới chân đã truyền đến tiếng Oành ~

Giữa rừng lá tùng mềm mại tuôn ra một mảnh sương trắng, trong nháy mắt nuốt sống nữ nhân áo trắng từ bên trên.

Chủy thủ của người áo đen tất nhiên không đâm vào cổ, ánh mắt bi phẫn tuyệt vọng tan thành mây khói, nhanh tróng xoay người đứng lên.

Nữ tử áo trắng cũng không kinh sợ, chỉ dừng bước, cúi đầu dò

xét: "Lần này lại là cái gì? Xuân dược?"

"Ngươi nghĩ hay lắm!"

Người áo đen cầm chủy thủ che ở trước người, âm thanh lạnh lùng nói: "Đây là Huyết Ngưng Tán, độc môn bí dược áp đáy hòm của ta, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, khí huyết vận chuyển càng nhanh chết càng nhanh, tốt nhất ngươi chớ lộn xộn."

Nữ nhân áo trắng cảm nhận một chút, khẽ vuốt cằm: "Lần này quả thực rất lợi hại, có lẽ phải bức độc mất một khắc đồng hồ."

Người áo đen không quá tin tưởng lời nói này, nhưng cũng biết yêu nữ này đáng sợ, tay phải xuất hiện ba cây hắc châm, chậm rãi tiến lên muốn đâm cho yêu nữ này mấy nhát.

Xoạt ~

Nữ nhân áo trắng dáng vẻ bình tĩnh thong dong, kiếm cắm trên mặt đất, lấy ra từ sau hông một cái hồ lô rượu màu đỏ lớn chừng bàn tay, mở nắp ra, chậm rãi nhấp một miếng, còn nói chút lời khách khí: "Sa Châu sinh ra 'Liệt nữ sầu', lại khiến tiên nhân quỳ, là rượu ngon nhất trên giang hồ, có muốn uống một ngụm?"

Người áo đen ngửi được mùi rượu, đáy mắt hiện lên chút kinh nghi: "Trúng Huyết Ngưng Tán, ngươi còn dám uống rượu? Ngại chết không đủ nhanh sao?"

"Hôm nay có rượu hôm nay say."

Nữ nhân áo trắng nhấp một ngụm rượu cay, lại treo hồ lô rượu về bên hông: "Người sống một đời, chính là vì hưởng lạc, vì mạng sống mà bỏ đi niềm vui thú, vậy còn sống cũng không có ý nghĩa gì."

"..."

Người áo đen cảm giác yêu nữ này quá bình tĩnh, thực sự không dám tùy tiện lại gần, từ bỏ ý nghĩ đâm châm, quay người thất tha thất thểu chạy về phía sâu trong dãy núi.

"Cho ngươi chạy trước một khắc đồng hồ, chút nữa gặp lại."

Nữ nhân áo trắng vẫn giữ trạng thái nhàn tản, đưa mắt nhìn theo bóng dáng người áo đen đi xa, cho đến khi bóng người hoàn toàn biến mất, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng lấy ra khăn tay trải trên mặt đất, lưng eo thẳng tắp ngồi xếp bằng, hai tay bấm quyết Trung Diệu Thuật, váy áo và mũ sa mỏng không gió mà động, trên trán toát ra mồ hôi tinh mịn. Dạ Kinh Đường nghe được chút động tĩnh nhỏ, đi nhanh vào giữa núi non trùng điệp, sau đó không lâu liền đi đến một vách đá sau núi.

Dưới vách đá là rừng cây, một mảnh hỗn độn, giống như bị bầy voi giày xéo qua.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này đã biết người giao thủ có võ nghệ rất cao, hơi giơ tay lên ra hiệu cho Tam Nương và Ngưng nhi dừng bước.

Bùi Tương Quân quan sát tỉ mỉ rừng cây bừa bộn, phát hiện trên mặt đất thậm chí trên cành cây có cắm mấy cây châm nhỏ rất khó thấy, còn có không ít bột phấn đủ loại màu sắc, vội nhắc nhở: "Coi chừng, có độc."

Dạ Kinh Đường cũng phát hiện ra điểm ấy, cẩn thận từng li từng tí rời khỏi rừng cây khả năng có độc khí, đang muốn nói, lại nghe thấy hơn hai dặm trong rừng cây tùng truyền đến tiếng cành cây gãy loạt xoạt.

Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng trong núi hoang tĩnh mịch im ắng, nghe thấy rất rõ ràng.

Lông mày ba người đồng thời nhíu một cái, nhìn về rừng cây

tùng xa xa.

Dạ Kinh Đường biết người giao thủ vẫn ở đây, không nói tiếng nào, đặt tay lên thanh đao, im lặng không tiếng động sờ soạng đi về phía rừng cây tùng.

Bùi Tương Quân và Lạc Ngưng không cần thông báo, tách ra hai bên trái phải, bảo trì khoảng cách nhất định đi theo.

Dạ Kinh Đường yên lặng đi đến bên ngoài rừng cây tùng, vận dụng pháp môn Thiên Hợp Đao, cẩn thận cảm nhận tình huống bên trong.

Trong rừng cây tùng đã không còn động tĩnh.

Dạ Kinh Đường đoán chừng đối phương có võ nghệ rất cao, sợ bước chân của Tam Nương và Ngưng nhi khiến cho bại lộ nên vội giơ tay lên, để cho hai người án binh bất động, đứng ngoài rừng tùng cẩn thận đề phòng, chuẩn bị gấp rút tiếp viện, hắn thì dựa vào khinh công hơn người, không tiếng động giẫm lên lá tùng, tới gần điều tra.

Cẩn thận từng li từng tí sờ soạng được một khoảng, sau khi xuyên qua vài cây cây tùng, Dạ Kinh Đường mượn ánh sáng ảm đạm nhìn được cảnh tượng sâu trong rừng cây: Một nữ nhân thân mặc váy trắng đầu đội đấu lạp(nón có khăn che mặt), ngồi xếp bằng giữa khu rừng, bên người cắm một thanh trường kiếm, lẻ loi một mình không còn ai khác.

Nửa đêm, rừng sâu núi thẳm, bỗng nhiên xuất hiện một nữ nhân áo trắng như tuyết, yên lặng lại kèm theo một cỗ hơi thở phiêu dật xuất trần, rất dễ dàng khiến cho người ta không biết là người là quỷ hay là tiên.

Dạ Kinh Đường không xác định đối phương chết hay sống, nghĩ nghĩ một chút lại cầm lấy chuôi đao chậm rãi tới gần, cách

khoảng vài chục trượng, liền phát hiện đấu lạp của nữ tử áo trắng chuyển động, nhìn về phía hắn.

Chương 449 - Còn Đuổi Nữa Không

Chương 449. Còn Đuổi Nữa Không

Động tác của Dạ Kinh Đường dừng lại, cảm giác được đối phương có võ nghệ bất phàm, không tiếp tục tới gần nữa, cầm chuôi đao giữ một khoảng cách, để lộ ra lệnh bài: "Hắc Nha làm việc. Người nào ở trong rừng lén lén lút lút? Xưng tên ra!"

Nữ nhân áo trắng ở trong rừng cây hơi dò xét, rất nhanh nhận ra vị quan sai đẹp trai bỗng nhiên tới đây này, chính là công tử áo đen gặp chuyện bất bình lên tiếng ngăn cản sáng nay ở Loan Thủy Trấn.

Đối với bộ khoái có trách nhiệm và tinh thần trọng nghĩa này, nữ nhân áo trắng có chút tán thưởng từ đáy lòng, nếu như gặp lúc bình thường, nói không chừng sẽ nói chuyện phiếm vài câu.

Nhưng bây giờ gặp được nàng, nàng tất nhiên không hứng thú bắt chuyện.

Với cách hành xử của vị bộ khoái đẹp trai này mà nói, phát hiện ra người không rõ thân phận ngồi ở trong rừng sâu núi thẳm khẳng định phải truy hỏi căn nguyên, nếu không biết rõ ràng thân phận nàng, quê quán, đến từ đâu, đi tới đâu không sẽ bỏ qua, nàng lại không thể ra tay với người có trách nhiệm.

Mà Bắc Lương đạo thánh tuyệt đối không phải hạng người hời hợt, mặc dù chính diện so chiến lực với nàng chênh lệch cả vạn dặm, nhưng khinh công, lục cảm, ám khí, bản lĩnh dùng độc, đạt tiêu chuẩn đứng đầu, độc dược loạn thất bát tao rất đáng ghét.

Huyết Ngưng Tán hôm nay, đúng là kỳ độc mạnh mẽ áp đáy hòm, tuy nói không đả thương được căn cơ của nàng, nhưng hạn chế nàng mấy canh giờ là chuyện nhỏ.

Nếu để cho hậu bối tuổi trẻ phát hiện, nữ nhân mạnh nhất trong thiên hạ này là nàng, bị người hạ thuốc ngồi ở chỗ này bức độc, hình tượng vô địch tích lũy từ xưa không phải là sụp đổ tại chỗ sao, hiện tại chạy là thượng sách.

Nữ nhân áo trắng nghe thấy Dạ Kinh Đường đứng từ xa đặt câu hỏi, không đáp lại chút gì, không nhanh không chậm đứng dậy, rút ra bội kiếm bên người, cũng không thả lỏng sau lưng, chậm rãi đi vào sâu trong rừng cây, để lại cho Dạ Kinh Đường một bóng lưng tiên khí mười phần.

"Dừng lại!"

Dạ Kinh Đường nhìn thấy đối phương dám chống lệnh, nhướng mày, cầm đao ép tới: "Theo luật Đại Ngụy, chống cự lệnh bắt người, giết chết không luận tội, cô nương đừng đùa với lửa."

Tiếng nói vừa ra, nữ tử áo trắng vốn đang đi chầm chậm trong rừng đã đạp không mà lên, biến thành tàn ảnh màu trắng, chớp mắt đã đi ra hơn mười trượng.

Có thể nói là thân pháp quỷ mị siêu phàm, khiến Dạ Kinh Đường kinh ngạc, nhưng thân pháp của hắn cũng không kém.

Nhìn thấy quan sai không dám đáp lời trực tiếp chạy lấy người, không phải đạo tặc cũng là kẻ không sạch sẽ.

Có khả năng Ô Vương trốn ở trong rừng sâu núi thẳm, nữ nhân áo trắng gặp quan liền chạy, Dạ Kinh Đường tất nhiên coi là dư nghiệt của Ô Vương, lúc này phi thân lên đuổi tới...

Oành oành!

Giữa rừng cây tùng, cùng lúc truyền ra hai tiếng nổ lớn.

trong rừng núi vốn yên tĩnh, khoảnh khắc này gợn lên làn sóng, vô số lá tùng bị hai thân ảnh cuốn theo.

Nữ từ áo trắng phải đè ép kỳ độc loạn thất bát tao, thân pháp vẫn nhanh đến kinh người, bàn chân lay động qua lại trên thân cây, trong chớp mắt đã chạy xa mấy trượng.

Nàng vốn cho rằng vị quan sai tuấn tiếu đằng sau này khi nhìn thấy động tác di chuyển của nàng sẽ bị làm cho sững sờ.

Nhưng thực lực của vị bộ khoái trẻ tuổi sau lưng này vượt qua dự kiến của nàng, vừa phi thân chạy ra không xa, hắn đã dùng tốc độ kinh người đè xuống, trong giây lát kéo khoảng cách xuống chỉ còn lại hai ba trượng.

Táp ~~

Váy áo của nữ nhân áo trắng theo gió mà động, trong khi lao vun vút ngoái nhìn lại một cái nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ kia chuyên chú vô cùng, trong lòng có chút ngoài ý muốn, khi giẫm lên thân cây một lần nữa đôi chân thon dài khuỵu xuống sau đó đột nhiên duỗi thẳng.

Oanh~~~

Thân cây tùng thô to, chịu một lực lượng cực lớn mà rung động kịch liệt.

Trong tiếng nổ vang, nữ tử áo trắng phá không mà ra, áo bào kéo theo một cơn gió mạnh.

Những nơi thân hình nàng đi qua, lá rụng trên mặt đất đều bị gió xoáy bay, nhìn từ xa trông giống như một con Bạch Long đột nhiên xuất thế, đi xuyên qua rừng tùng, trong chốc lát đã đến bìa rừng

?!

Cho dù tố chất tâm lý của Dạ Kinh Đường rất cứng rắn, cũng bị lực lượng bộc phát không thể tưởng tượng này khiến cho kinh ngạc, biết nàng này võ nghệ cao hơn hắn rất nhiều. Khi đang chạy như bay đột nhiên dừng lại, tạo ra một rãnh dài trong nền đất mềm của rừng cây.

Xoạt ~~~

Trong nháy mắt khi mà nữ nhân áo trắng kéo dài khoảng cách ra xa, nàng khôi phục dáng người bồng bềnh tiên khí, khi vừa đáp xuống tán cây còn quay đầu lại nhìn.

Dù có mạng che mặt, nhưng dạ kinh đường vẫn có thể cảm giác được ý tứ chê cười của nữ tử, tựa như đang nói với hắn: “còn đuổi nữa không?”

Dạ Kinh Đường không biết nội tình của đối phương, cưỡng ép đuổi theo đối thủ thâm bất khả trắc như vậy quá mạo hiểm, chỉ đứng lại đưa mắt nhìn theo, cau mày suy đoán thân phận của đối phương.

Dưới vầng trăng bạc, nữ tử áo trắng duy mỹ như u hồn lên lên xuống xuống, rất nhanh đã vượt khỏi tầm mắt.

Chương 450 - Nữ Tử Áo Trắng

Chương 450. Nữ Tử Áo Trắng

Dạ Kinh Đường không thấy đối phương giết quay lại, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này, nhưng khi chưa kịp quay người, bỗng nhiên nghe thấy từ ra truyền đến âm thanh "rầm rầm ~~"

Nhìn lại thì đã thấy cách đây hơn một dặm, nữ tử bạch y khi nãy còn đang tiên khí bồng bềnh, lúc này đạp vào thân cây nhỏ đã lảo đảo rơi xuống, truyền ra tiếng vang của cành lá bị đè gãy, không còn thấy bóng dáng.

??

Động tác xoay người của Dạ Kính Đường dừng lại, khẽ nhíu mày, có chút khó hiểu.

Đứng tại chỗ chờ đợi một lát, không thấy phía xa có động tĩnh, mà phía sau lại truyền tới một hai tiếng bước chân rất nhỏ.

Bùi Tương Quân đi bên cạnh Lạc Ngưng, để ý từng chút gió thổi cỏ lay trong rừng tùng âm u, dò hỏi:

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Gặp được ai đó?"

"Không rõ nữa, có vẻ là một cao thủ rất lợi hại..."

Dạ Kính Đường cũng không biết nên nói đối phương lợi hại, hay chỉ là diễn kịch, đợi một lúc không thấy nữ nhân áo trắng kia xuất hiện lại nữa liền nói:

"Các ngươi giữ khoảng cách cẩn thận đề phòng, ta qua đó nhìn

một chút.”

Lạc Ngưng ném Minh Long Thương cho Dạ Kính Đường, giữ một khoảng cách với Bùi Tương Quân di chuyển ra xa, chú ý động tĩnh phía sau.

Dạ Kính Đường không có Chim Chim làm chinh sát, sợ bị nữ nhân không rõ lai lịch này mai phục, từng bước đi đều rất cẩn thận.

Ước chừng sau một khắc mới đi qua được núi rừng gập ghềnh, đi tới gần nơi nữ nhân kia rơi xuống.

Mượn ánh sáng từ trăng sao nhìn lại, bụi cây trong rừng bị ép thành một cái hố nhỏ, một bóng trắng nằm bên trong, bên cạnh nhánh cây còn treo đấu lạp, bội kiếm sáng như tuyết cắm cách đó không xa.

Dạ Kính Đường cầm Minh Long Thương, đi tới cách mười trượng cẩn thận dò xét, có thể nhìn thấy được một nữ nhân mặc váy màu tuyết trắng, nằm nghiêng giữa lùm cây, im hơi lặng tiếng, chỉ có thể nhìn thấy bộ tóc dài ngang hông, eo, chân, vai và lưng, không nhìn thấy khuôn mặt của nàng.

“Này?”

Dạ Kinh Đường gọi thử một tiếng, nữ nhân không có chút phản ứng nào.

Dạ Kinh Đường chưa xem rõ tình huống, để cho an toàn, hắn lấy ra một cây châm bắn về mười trượng phía trước.

Piu~~~

Ly Hồn Châm nhỏ như sợi tóc phá không mà đi.

Dạ Kinh Đường vốn không hay dùng ám khí, độ chính xác cách

mười trượng thì không dám chắn chắn, Ly Hồn Châm lại có độc, nếu không khống chê lực đạo thật tốt có thể không đâm vào sâu được, còn nếu đâm quá sâu có thể đâm rách động mạch ở bụng, sẽ gây chết người.

Vì thế mà cây châm này được nhắm vào lưng của nữ nhân áo trắng này, mục tiêu lớn và dễ trúng, cũng khá an toàn.

Mặc dù cách quá xa nhìn không rõ lắm, nhưng nhìn từ đường bay của cây kim thì đã trúng đích không bị lệch.

Ly Hồn Châm là vũ khí giết người do Vương thần y chế tạo, khi Cừu Thiên Hợp trúng phải cũng phải quỳ xuống tại chỗ, Bát Đại Khôi có lẽ có cách bức kim châm ra, nhưng không có khả năng không có việc gì.

Dạ Kinh Đường chờ một lúc, thấy nữ nhân vẫn không có động tĩnh, cầm đao đi về phía đối diện, nhìn vào gương mặt của nữ tử.

Dưới ánh trăng, nữ nhân mặc váy dài màu trắng, nằm nghiêng trong bụi cây bị đè nát, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi hồng hào, gương mặt trắng nõn còn có màu hồng nhạt, nhìn vào trông giống như say rượu, thảnh thơi nằm giữa hoa cỏ nghỉ ngơi một chốc.

Tóc dài của nàng vốn búi cao, nhưng bây giờ bị xõa ra, mấy sợi tóc đen như mực hơi che khuất gương mặt, lông mày đen nhánh như dãy núi phía xa khiến cho người ta có cảm giác khuôn mặt nàng như họa, dung nhan mười phần tinh xảo, nhưng khí chất của nàng lại không ôn nhu thục nữ.

Dù đã mất ý thức, thần thái tự nhiên vẫn bộc lộ ra, khiến cho người ta có cảm giác kỳ quái như bất cần đời, coi nhẹ sinh tử...

Dạ Kinh Đường đứng xa dò xét vài lần, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy, cảm giác như nàng đã lạnh rồi mới tới gần, dùng đuôi của Minh Long Thương chọc chọc lên vai nàng.

“Này?”

Nữ nhân vẫn không có phản ứng.

Thấy vậy, Dạ Kinh Đường cắm thương xuống đất, tay trái đè trên chuôi đao đi tới trước mặt nàng, tay phải sờ lên cổ tay nàng.

Kết quả khi mới đưa tay được một nửa, nữ nhân đã mở đôi mắt hoa đào ra.

Đồng tử trong suốt xán lạn như sao trời, mặc dù không nói lời nào, nhưng lại có thể khiến người ta hiểu rõ ý nàng – Dám đâm kim vào ta, ngươi gây ra chuyện lớn rồi!

Oa~~~

Trong nháy mắt Dạ Kinh Đường lùi lại mấy bước, đối mặt với nữ nhân, đang muốn nói thì phát hiện ra nữ nhân đã nhắm mắt lại, sau đó xuất hiện tiếng hít thở, hơi thở không ổn định, có vẻ như bị thương không nhẹ.

Dạ Kinh Đường chờ đợi một lát, nữ nhân hoàn toàn không còn phản ứng gì, khi hắn đang chần chờ thì nghe được một tiếng “bá ~”.

Dùng khóe mắt nhìn qua, Ngưng nhi mặc đồ bộ khoái lao vun vút ra từ trong rừng, chạy về hướng nữ nhân đang hôn mê.

Dạ Kinh Đường vội vàng ngăn lại Lạc Ngưng:

“Cẩn thận! Ngươi làm cái gì?”

Lạc Ngưng nhìn thấy bộ dáng đã chết của nữ nhân, bước chân luống cuống:

“Ngươi làm gì nàng?”

Dạ Kinh Đường thấy biểu cảm của Lạc Ngưng, có chút mờ mịt

nói:

“Ngươi biết nàng?”

Chương 451 - Tyền Cơ Chân Nhân

Chương 451. Tyền Cơ Chân Nhân

Lạc Ngưng cũng không biết nói gì cho phải, bước nhanh về phía trước, kiểm tra hơi thở và mạch đập của nữ nhân, phát hiện ra nàng trúng một đống độc dược, vẫn chưa chết, vội vàng lấy Bạch Hoàng Đan ra, nhét vào miệng nữ nhân, còn vỗ mặt nàng gọi:

“Thủy Thủy...?”

Bùi Tương Quân cầm thương đi tới sau, nhìn thấy Lạc Ngưng luống cuống tay chân cứu chữa, có chút nghi hoặc:

“Kinh Đường, đây là ai?”

Lúc đầu Dạ Kinh Đường cũng không rõ là ai, nhưng đoán chừng nữ nhân này có thực lực Võ Khôi, nhìn thấy quan sai là chạy, mà Ngưng nhi còn để ý như thế...

Đây không phải giáo chủ Bình Thiên giáo còn có thể là ai?

Dạ Kinh Đường nghĩ tới đây, trong tâm lạnh một nửa, vội vàng đi tới xem mạch đập của nữ tử.

Kết quả còn chưa đụng đến cổ tay, đã bị mu bàn tay Lạc Ngưng vỗ xuống.

Ba~

Lạc Ngưng kiểm tra mạch đập và hơi thở, phát hiện tình huống không đúng, lo lắng hỏi:

“Ngươi hạ thuốc gì lên nàng?”

“Ta chỉ dùng một cây Ly Hồn Châm, không hạ thuốc.”

“Đâm vào đâu?”

“Đâm...”

Dạ Kinh Đường ra hiệu chỉ vào mông của nữ nhân áo trắng.

?!

Đôi mắt của Lạc Ngưng trừng lớn mấy phần, nàng hiểu rất rõ tính tình điên rồ của nữ nhân này, biết Dạ Kinh Đường đã chọc phải phiền phức lớn, vội vàng ôm ngang nữ nhân áo trắng lên.

“Mau quay về thị trấn, nếu nàng thương gân động cốt, nữ vương cũng không gánh nổi cho ngươi.”

Dạ Kinh Đường lấy dây vải buộc trường thương buộc vào hai cây trường thương, làm thành cáng cứu thương tạm thời, dò hỏi:

“Nàng đến cùng là...”

Lạc Ngưng đặt nữ nhân áo trắng nằm sấp trên cáng cứu thương, nghĩ nghĩ một chút lại lấy khăn che mặt lại, che kín gò má, còn thay đổi tiếng nói.

“Nữ nhân lợi hại như vậy, ngươi không đoán ra là ai sao?”

Bùi Tương Quân rút thanh kiếm cắm bên cạnh ra xem xét, ánh mắt kinh ngạc:

“Giống như là Tuyền Cơ chân nhân... Kinh Đường, trước khi ngươi ra tay không hỏi một câu sao?”

Tất nhiên Dạ Kinh Đường biết Tuyền Cơ chân nhân là ai, nhưng hắn nghe nói Tuyền Cơ chân nhân là cao nhân đắc đạo, tị

thế thanh cao không rời núi, mà khi tới đây, triều đình cũng không nói Tuyền Cơ chân nhân sẽ đến Ô Châu, bỗng nhiên gặp được ở đây, còn bị người đả thương, thực sự là chuyện ngoài ý muốn.

Dạ Kinh Đường và Tam Nương nâng cáng cứu thương lên, đi ra khỏi núi, lắc đầu nói:

"Ta còn chưa sờ tới nàng, là do nàng không nói câu nào đã quay đầu chạy, sau đó ngã xuống..."

Ánh mắt của Bùi Tương Quân cẩn thận:

"Vậy chắc chắn đã bị thương, cẩn thận, ở đây hẳn là còn cao thủ, người có thể đả thương Tuyền Cơ chân nhân tuyệt đối không phải phàm phu tục tử."

Lạc Ngưng nghe đến đó cũng phản ứng lại, cẩn thận quan sát núi rừng xung quanh:

"Người đó là cao thủ dùng độc, có thể đánh thương nàng thì ba chúng ta cộng lại cũng không nhất định có thể chịu được một hiệp."

Dạ Kinh Đường bán tín bán nghi:

"Nàng mạnh như vậy?"

Bùi Tương Quân nâng cáng cứu thương đi đằng trước, đáp:

"Ba vị trí đầu trong Bát Đại Khôi, trăm binh mã cũng không làm gì được nàng, ngươi cho rằng là hạng tôm tép như Hoàng Ngọc Long?"

Nói đến thì đây là lần đầu tiên Dạ Kinh Đường nhìn thấy Bát Đại Khôi sống sờ sờ, mặc dù vốn biết họ rất mạnh, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng nửa chết nửa sống của Tuyền Cơ chân nhân, hình tượng vô địch trước kia tưởng tượng ra vẫn bị giảm bớt đi nhiều.

Nhưng mà khi nhớ tới bộ dáng đẫy đà của Ngây Ngốc và Ngọc Hổ, lại thích chơi bời, nêm sư phụ có bộ dáng này cũng không quá kỳ lạ, đúng là nhất mạch tương thừa.

Dạ Kinh Đường thấy Lạc Ngưng lo lắng đầy mặt, lại hỏi:

“Ngưng nhi, ngươi rất quen với nàng?”

Lạc Ngưng đi bên cạnh cáng cứu thương, giống như quân y ở chiến trường, cầm cổ tay Tuyền Cơ chán nhân, thời thời khắc khắc quan sát tình huống, nhỏ giọng đáp:

“Trước kia khi ta đi du ngoạn giang hồ, khi đi Bình Thiên giáo, tới trước Ngọc Hư Sơn - Đồ Châu. Lúc ấy quen biết được Tuyền Cơ chân nhân, coi như bèo nước gặp nhau ở cùng nhau một đoạn thời gian, ban đầu nàng muốn ta ở lại, nhưng cuối cùng...”

Dạ Kinh Đường thấy Lạc Ngưng muốn nói lại thôi, hỏi:

“Cuối cùng thế nào?”

Khi Lạc Ngưng kể về những chuyện giang hồ khi xưa, trong mắt có chút phức tạp.

Năm đó vì báo thù mà nàng lưu lạc giang hồ, quan hệ bèo nước gặp nhau với Tuyền Cơ chân nhân cũng rất tốt, nói là tình như tỷ muội cũng không đủ, nàng còn đã từng cân nhắc qua chuyện muốn bái nhập vào Ngọc Hư Sơn.

Nhưng Ngọc Hư Sơn được triều đình tôn sùng. Chưởng giáo Lữ Thái Thanh được trao tặng cái danh Quốc sư, về bản chất đã phân rõ giới hạn với giang hồ, bấy cứ khi làm chuyện gì đều phải xem ý của triều đình. Nếu nàng bái nhập vào đó, về sau rất khó sảng khoái báo thù, cho nên rất phân vân.

Vừa vặn trong đoạn thời gian đó gặp được Tiết Bạch Cẩm vừa ngoi đầu lên, Tiết Bạch Cẩm là phản tặc của Bình Thiên Giáo, đã

đồng ý truyền thụ võ nghệ cho nàng, giúp nàng tiêu diệt Thiên Phật Tự cũng không cần cố kỵ điều gì, có thể nói hai người mới quen đã thân.

Dính líu quan hệ với Bình Thiên Giáo sẽ phải phân rõ giới hạn với triều đình, Tuyền Cơ chân nhân tất nhiên sẽ không đồng ý hôn sự này, vì thế nàng chỉ có thể vụng trộm không từ mà biệt, bỏ trốn cùng Tiết Bạch Cẩm.

Chương 452 - Đuổi Nàng Đi

Chương 452. Đuổi Nàng Đi

Sau đó nàng đại hôn cùng Tiết Bạch Cẩm, Tuyền Cơ chân nhân cho rằng nằng bị giáo chủ Bình Thiên Giáo bắt đi, còn chạy đến tận Thiên Nam muốn cứu nàng thoát li khổ hải, thiếu chút nữa đã đánh nhau với Tiết Bạch Cẩm.

Nàng không thể nói ra chuyện Tiết Bạch Cảm là nữ nhi, chỉ có thể nói nàng thật lòng yêu Tiết Bạch Cẩm, từ nay về sau nàng là người của Bình Thiên Giáo.

Lời vừa nói ra đã thành người ở hai phía đối lập, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Trong đáy lòng Lạc Ngưng vẫn cảm thấy thẹn với Tuyền Cơ chân nhân, nhưng nàng có thù nhà nên không còn cách nào khác.

Bây giờ gặp lại bằng hữu cũ lần nữa.

Lạc Ngưng mới nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên cảm giác được có chút không đúng – nàng bây giờ chính là tiểu tặc, nếu bị Tuyền Cơ chân nhân phát hiện, nàng phải giải thích như thế nào?

Trước kia vì niềm vui mới mà vứt bỏ tình cảm cũ, trao thân cho phản tặc là áp trại phu nhân, sau đó lại di tình biệt luyến vượt quá giới hạn, tư thông với tiểu lang quân người của triều đình...

Nếu Tuyền Cơ chân nhân phát hiện chuyện này, không phải sẽ treo nữ nhân lẳng lơ như nàng lên đánh hay sao?

Tiếp đó, Dạ Kinh Đường là người trong quan phủ, bên người lại có đầu mục Bình Thiên Giáo như nàng đi theo, chuyện chân

đạp ba con thuyền chẳng phải sẽ bị bại lộ hay sao?

Chưa nói đến chuyện Dạ Kinh Đường là gián điệp hai mang, Còn cấu kết với người đã từng là khuê mật của đồ đệ Tuyền Cơ chân nhân, nếu cho Tuyền Cơ chân nhân biết, không phải sẽ thiến tên tiểu tặc này đi sao, nếu không như vậy thì có lỗi với tính tình kia của nàng.

Lạc Ngưng có cảm giác Dạ Kinh Đường sắp gặp chuyện lớn, vội vàng đến bên cạnh Dạ Kinh Đường ghé vào tai hắn thấp giọng nói:

“Khi nàng tỉnh lại, tuyệt đối ngươi đừng cho nàng biết ta ở đây.”

Dạ Kinh Đường biết hai người có quen biết, tất nhiên hiểu rõ chuyện Ngưng nhi không thể lộ ra ánh sáng, gật đầu đáp:

“Vậy chút nữa người trốn đi trước, ta đuổi nàng đi.”

Lạc Ngưng che mặt rất kín kẽ, chạy nhanh trong rừng núi một lát, cảm thấy chuyện này như một quả bom lớn sớm muộn cũng sẽ nổ, nên giải thích trước một chút:

“Ta vốn dĩ bị người quấy rầy đòi hỏi giành bằng được, nếu như về sau thật sự bị phát hiện ta...ta sẽ nói ta làm việc ở kinh thành, người bắt lấy ta, coi trọng sắc đẹp của ta, vừa đấm vừa xoa bắt ta về nhà. Thân ta ở Đại Ngụy, lòng ta thì đang ở Nam Tiêu Sơn...”

??

Dạ Kinh Dường kinh ngạc nhìn nàng: “Vậy không phải ta đã trở thành đạo tặc hái hoa, cẩu quan bắt mĩ nữ gom về hậu trạch? Nếu để cho Tuyền Cơ chân nhân biết, không phải sẽ đánh chết ta?”

Lạc Ngưng nhướng mày: “Nói theo tình hình thực tế thì nàng

sẽ không đánh chết ngươi sao? Giải thích như vậy, chí ít ngươi có thể phủi sạch quan hệ với Bình Thiên Giáo, chỉ là đạo đức cá nhân có chút kém."

Dạ Kinh Đường nghĩ một chút cũng thấy đúng, quan hệ của hắn và Ngưng nhi rất mật thiết, nếu muốn cho Tuyền Cơ chân nhân tin hắn không phải nội ứng của Bình Thiên Giáo, hoặc là Ngưng nhi di tình biệt luyến, phản bội Tiết Bạch Cẩm, hoặc là tên cẩu quan như hắn cướp vợ người ta, chiếm đoạt Ngưng nhi.

Khiến cho Ngưng nhi chịu nỗi oan ức di tình biệt luyến, hiển nhiên không thích hợp, nhưng hắn phải đeo trên lưng cái nồi cướp đoạt mĩ nhân, chẳng phải hình tượng của hắn sẽ hoàn toàn sụp đổ?

Dạ Kinh Dường suy nghĩ một lát, cũng chỉ có thể âm thầm hít sâu một hơi:

"Đi một bước tính một bước đi, về đến thị trấn lại bàn bạc tiếp..."

Vừa qua giờ tý.

Bỗng nhiên truyền đến tiếng binh mã, khiến cho Bạch Túc trấn vốn yên tĩnh trở thành một mảnh hỗn độn, giữa đường phố chỉ có đội ngũ quan binh qua lại tuần tra, người giang hồ chưa kịp bỏ chạy, bị dây thừng trói chặt hai tay ngồi trên mặt đất chờ thẩm tra.

Trong ngõ Hàm Nguyệt bốc lên một trận hỏa hoạn, dinh thự của ba đại gia tộc vốn đã bị khống chế, chỉ còn lại người của Hàm Nguyệt lâu bị tập chung hết vào trong một đại viện để trông giữ.

Dân thường trong Bạch Túc trấn, tiến vào trạng thái giới nghiêm dưới sự tuần hành của quan binh, đóng chặt cửa sổ chờ ở trong nhà, ngoài vài tiếng chó sủa không nghe được bất kì âm

thanh nào khác.

Trong khách điếm bên góc thị trấn, Dạ Kinh Đường cầm Hắc Nha lệnh bài đuổi đi quan binh tới điều tra, sau khi đóng lại cửa khách điếm đi lên lầu hai.

Thảm họa chiến tranh bỗng nhiên sảy ra, ngay cả trưởng quỹ cũng chạy mất, khách điếm nhỏ vườn không nhà trống.

Dạ Kinh Đường đi lên gian phòng ở lầu hai, thân ảnh hiện ra bên cửa sổ, ngắm nhìn núi hoang phía xa, lắng nghe động tĩnh phòng bên cạnh.

Mà bên trong căn phòng cách vách, đang rất bận rộn, trên bàn đặt mấy ngọn nến, chiếu sáng từng góc khuất trong căn phòng.

tc chân nhân mặc váy dài màu trắng tuyết, nằm sấp trên gường, gương mặt dán trên gối, nhắm mắt yên tĩnh nhu hòa, gương mặt có chút phiếm hồng, không có bất cứ động tĩnh gì.

Lạc Ngưng mặc áo choàng bộ khoái, che mặt rất kín, ngồi bên cạnh kiểm tra tình huống mạch đập, trong mắt hiện lên nét lo lắng rõ ràng.

Chương 453 - Tà Thuyết

Chương 453. Tà Thuyết

Bùi Tương Quân cũng không che dung mạo lại, bưng chậu nước nóng tới, đặt ở trên cạnh giường, dịu dàng hỏi thăm:

“Sao rồi?”

Lạc Ngưng sợ Tuyền Cơ chân nhân bỗng nhiên tỉnh lại phát hiện, vẫn đè ép tiếng nói:

“Đã ăn Bạch Hoàng đan, tình huống bên trong đã khôi phục một chút... Tiểu tặc này dùng Ly Hồn châm, gây trở ngại cho việc lưu thông khí huyết, đầu tiên phải lấy châm ra.”

Ly Hồn châm rất nhỏ, sau khi đâm vào da thịt ngay cả vết thương cũng không nhìn thấy, lại có độc tố kích thích cơ bắp cơ chặt, nếu cưỡng ép nhổ ra sẽ gây tổn thương cho kinh mạch lưu lại ám thương, một khi võ giả bị kim đâm vào huyệt vị quan trọng, dù có lợi hại hơn nữa cũng phải ngoan ngoãn bó tay chịu trói.

Dạ Kinh Đường không ra tay độc ác, chỉ đâm vào bên mông, có thể hạn chế được tác dụng của châm, nhưng khi nhổ ra vẫn là chuyện rất phiền phức.

Trước tiên Lạc Ngưng cho Tuyền Cơ chân nhân ăn giải dược, làm dịu đi độc tố của Ly Hồn châm, sau đó lật Tuyền Cơ chân nhân nằm nghiêng, cởi đai lưng.

Tuyền Cơ chân nhân mặc váy dài tuyết trắng, trên dưới toàn thân chỉ có mấy đóa hoa mai thêu trên giày và váy, lúc đầu váy trắng không nhuốm bụi trần, vì bị ngã từ trên tán cây xuống, trên

váy bị mấy vết rách nhỏ, bị bẩn một chút, nhưng chỉnh thể vẫn coi như hoàn hảo.

Trời tháng sáu nóng nực, Tuyền Cơ chân nhân cũng không mặc nhiều, dưới váy trắng là nội y và quần mỏng màu trắng, sau khi vén lên vạt áo liền hiện ra bờ vai trắng nõn và xương quai xanh, hình dạng có thể nói là một chiếc bát ngọc hoàn mỹ, bị chiếc yếm tam giác màu trắng bao bọc lấy, vải vóc tơ lụa dưới ánh đèn mờ nhạt hiện ra cảm giác mông lung, giống như có thể trông thấy được đóa hồng mai tô điểm lên vải vóc, che đi bộ phận quan trọng, giống như không nhìn thấy được gì.

Bùi Tương Quân nhìn thấy yếm trắng, trong mắt hiện ra chút ngoài ý muốn:

“Tuyền Cơ chân nhân là thế ngoại cao nhân, không nghĩ tới cũng sẽ mặc loại đồ lót này...”

Đối với việc này Lạc Ngưng không cảm thấy kinh ngạc, dù sao nàng đã biết được tính tình của Tuyền Cơ chân nhân từ trước, đối với bên ngoài thì xuất trần đầy tiên khí, nhưng bí mật là chuyện gì cũng làm được còn là người nát rượu.

“Người ta là cao nhân đắc đạo trên núi, sao lại chịu quy củ trói buộc của tục thế.”

Lạc Ngưng giải thích giúp bằng hữu cũ một câu, sau đó đưa tay kéo quần mỏng xuống, vải vóc tơ lụa trượt qua cặp mông, trắng nõn sáng bóng như trứng gà bóc, hiện ra dưới ánh nến.

Làn da của Tuyền Cơ chân nhân cực trắng, cả thân thể hoàn mỹ giống như một khối dương chi bạch ngọc, dưới đèn đuốc chập trùng tinh tế, nhìn rất có mỹ cảm.

Lúc đầu Bùi Tương Quân cũng không nhìn chằm chằm những chỗ bí ẩn của nữ nhân, nhưng ngồi bên cạnh, sau khi quần trắng

mỏng trắng trượt xuống, khóe mắt vẫn phát hiện có chỗ không thích hợp, nghiêng đầu dò xét:

"A ~... đây là nàng tự mình cạo hay là..."

Trước đây Lạc Ngưng ở cùng Tuyền Cơ chân nhân một đoạn thời gian, biết một vài bí mất nhỏ mà người đời không thể nào biết được, nghiêng đầu liếc mắt nhìn nơi trần trụi, giải thích:

Theo như lời giáo chủ nói, con gái người ta ba tuổi đã bắt đầu tắm thuốc, luyện nội công, sau khi lớn lên thân thể cao ráo, làn da trắng nõn, nhưng có một vài cô nương có thiên phú quá tốt, lại rất chăm chỉ, chưa đến mười một mười hai tuổi tiến vào giai đoạn phát dục đã đả thông khí mạch toàn thân, nên có khả năng biến thành bạch hổ trời sinh..."

Bùi Tương Quân nửa tin nửa ngờ, vô thức cúi đầu liếc mắt nhìn:

"Còn có loại tà thuyết này? Ta đường đường là Bát Khôi chi tư..."

"Chỉ là có khả năng thôi, tùy người khác nhau, cũng không phải người có thiên phú tốt đều sẽ không có một ngọn cỏ... mà đây cũng không phải là chuyện gì tốt, nhìn như của bé gái, bị người khác nhìn thấy thì xấu hổ chết.."

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt hạnh, nhưng mới là lần đầu tiên gặp được chuyện này, trong lòng rất tò mò, muốn dùng tay sờ thử, kết quả mới đưa được một nửa, Lạc Ngưng đã vỗ tay nàng xuống:

"Ngươi không giúp được gì thì đi ra ngoài, đừng ở đây quấy rối!"

Bùi Tương Quân rụt nắm tay lại, giúp lật Tuyền Cơ chân nhân lại nằm nghiêng trên giường:

“Ta chỉ tò mò chút thôi, ta cũng là nữ nhân, cũng không sờ loạn...”

Lạc Ngưng dùng tay ấn xuống mông, nhẹ nhàng xoa ấn, đợi thuốc giải độc tố có tác dụng, cơ bắp thả lỏng sẽ rút kim châm ra, sau khi cẩn thận kiểm tra mạch đập, thấy thân thể Tuyền Cơ chân nhân đã bắt đầu khôi phục nhanh chóng, mới âm thầm thở ra nhẹ nhõm:

“Tò mò.. ngươi cũng muốn biến thành dạng này?”

“A ~ đừng nói mò...”

...

Ngay lúc đó, cửa sổ phòng bên cạnh.

Dạ Kinh Đường đứng chắp tay nhìn ra tiểu trấn đang lộn xộn, sắc mặt lạnh lùng đầy vẻ yêu nước thương dân, nhíu mày trầm tư.

Nhưng vách hai căn phòng chỉ được che bằng gỗ, hai nữ tử nói chuyện với nhau không thèm coi hắn là người ngoài, dù không muốn nghe cũng rất khó.

Bị ép buộc tăng thêm kiến thức mới, trong lòng Dạ Kinh Đường cũng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể đè tạp niệm trong lòng xuống, dùng hết sức coi như không nghe thấy gì.

Chương 454 - Không Cần Chữa Trị

Chương 454. Không Cần Chữa Trị

Đứng chờ bên cửa sổ thật lâu, tiếng xột xoạt trong phòng bên cạnh mới an tĩnh lại, sau đó tiếng bước chân rất nhỏ vang lên trong bóng tối.

Đông đông đông...

Kẹt ~

Cửa phòng mở ra, Bùi Tương Quân đi từ bên ngoài vào phòng.

Nhịn từ buổi sáng đến giờ, không ngừng bôn ba treo lên mười hai phần tinh thần, tinh thần và thể lực đều bị tiêu hao quá lớn, trên mặt Bùi Tương Quân rõ ràng có chút buồn ngủ, sau khi đóng cửa lại, còn ngáp một cái rồi giơ tay duỗi lưng.

"Ừm ~ ... sao?"

Kết quả còn chưa duỗi xong cái lưng mỏi, Bùi Tương Quân đã phát hiện bên hông mình bị hai cánh tay cào ngứa.

Xúc cảm đột nhiên xuất hiện, khiến cho thân thể nàng đột nhiên cơ rụt lại, nhìn về phía Dạ Kinh Đường im hơi lặng tiếng sờ phía sau., mắt hạnh hơi trừng, có chút nổi nóng:

"Ngươi làm cái gì? Không biết lớn nhỏ...",

Dạ Kinh Đường thấy Tam Nương dùng khí khái trưởng bối mười phần nhìn mình, đưa tay giúp nàng chỉnh lại mái tóc có chút

rối:

“Tình huống bên kia như thế nào?”

Bùi Tương Quân đưa lưng về phía cửa phòng đã bị Dạ Kinh Đường ngăn chặn, phải ngẩng đầu nhìn người, trong lòng có chút cảm giác quái dị, tránh khỏi ánh mắt của Dạ Kinh Đường, nhẹ nhàng nói:

“Đã không còn gì đáng ngại, thân thể Tuyền Cơ chân nhân có nội tình rất tốt, đoán trừng ngày mai sẽ khôi phục như ban đầu. Chim Chim trở lại chưa?”

“Có lẽ Bạch Tư Mệnh bị đánh đến sợ, vẫn chưa chạy đến hang ổ của Ô Vương...”

Dạ Kinh Đường giúp nàng sửa sang lại tóc lần nữa, thấy khuôn mặt của Tâm Nương thế mà đỏ lên hiện ra chút xấu hổ, liền lấy tay xuống:

“Sắc trời không còn sớm, Tâm Nương nghỉ ngơi một lát trước đi, ta gác đêm được rồi.”

Bùi Tương Quân xoắn xoắn lọn tóc, khẽ thở dài:

“Ta cũng rất muốn nghỉ ngơi, nhưng Ngưng nhi sợ bị Tuyền Cơ chân nhân phát hiện, nên muốn đi ra ngoài tránh mặt, ngươi lại phải canh ở đây, tránh cho xảy ra chuyện. Ta cũng không thể đi cùng ngươi, bỏ nàng một mình ở ngoài, với công phu mèo ba chân kia của nàng...”

“Ngươi nói ai công phu mèo ba chân?”

Kẹt ~

Khi đang nói chuyện cửa phòng bị đẩy ra, Lạc Ngưng che cả người kín mít đi tới, đưa tay lên là muốn vỗ mông Tam Nương một

cái.

Dạ Kinh Đường nắm chặt tay Ngưng nhi, lên tiếng hòa giải:

“Bây giờ trong thị trấn binh hoa mã loạn, một mình ngươi ở bên ngoài làm sao ta có thể yên tâm, để Tam Nương đi theo ngươi còn an toàn một chút. Các ngươi ở lại khách điểm cuối phố, ở đó đừng chạy loạn.”

Lạc Ngưng biết gần đây trong Ô Châu cao thủ nhiều như mây, đi một mình ra xa cũng có chút sợ hãi, nhưng trong đáy lòng nàng cũng có chút lo lắng, liếc nhìn Dạ Kinh Đường:

“Tuyền Cơ chân nhân hôn mê bất tỉnh, ngươi...”

?

Dạ Kinh Đường thả tay ra, có chút im lặng.

Lạc Ngưng nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy tiểu tặc luôn thẳng thừng sàm sỡ khi nữ nhân tỉnh táo, chuyện lợi dụng khi thừa dịp người ta hôn mê đúng là không có hứng thú, nghĩ lại một chút cũng không nói nhiều, chỉ nói:

“Ngươi... ngươi có cần chữa trị một chút hay không?”

Dạ Kinh Đường đích xác muốn điều trị một chút, nhưng Tuyền Cơ chân nhân ngay bên cạnh, lỡ như điều trị được một nửa, Tuyền Cơ chân nhân bất ngờ tỉnh lại, vậy thì sẽ sảy ra chuyện lớn, lắc đầu cười nói:

“Chờ ngày mai rồi nói sau.”

Lạc Ngưng và Bùi Tương Quân thấy vậy cũng không nói nhiều, cầm theo vật tùy thân cùng nhau rời đi.

Dạ Kinh Đường đứng bên cửa sổ đưa mắt nhìn hai người tiến vào một khách điếm cuối phố, đợi khi Bùi Tương Quân ngoắc tay

bên cửa sổ, mới quơ quơ bàn tay ra hiệu cho hai người nghỉ ngơi sớm một chút.

Sau đó ngồi khoanh chân trên giường, trường đao đặt ngang trên đầu gối, nghe động tĩnh phòng bên cạnh, chờ Tuyền Cơ chân nhân tỉnh lại...

Một bên khác.

Rạng sáng, Tây Nam Ô Châu, quận Hà Nguyên.

"Giá ~ ~ "

Lộc cộc lộc cộc...

Móng ngựa gấp rút, lao vùn vụt ra trên quan đạo bên ngoài quận thành, dần đi tới ngoại ô.

Bạch Tư Mệnh cưỡi trên lưng ngựa, liên tục bôn ba trên hai canh giờ, trên đường trộm ba con ngựa tiếp sức phi nước đại, chạy từ Kiến Dương đến quận Hà Nguyên, trong lòng vẫn thấy không yên, chạy một đoạn lại quay đầu xem xét tình huống, tránh cho có người theo đuôi.

Cẩn thận như vậy là bởi vì khi ở trong núi, hắn nâng lên mười hai phần cẩn thận để ý chút gió thổi cỏ lay ở phía sau, rõ ràng đã xác nhận không có bất kỳ khác lạ gì, nhưng âm thanh một trận chém giết lại vang lên từ sau lưng hắn tầm ba mươi trượng.

Hơn ba mươi trượng đối với người bình thương mà nói thì là rất xa nhưng ở cấp độ tiếp cận Bát Đại Khôi này, chỉ là một cái ngoảnh đầu là có thể tới, hoàn toàn trong phạm vi hắn có thể phát hiện ra, vậy mà hắn không phát giác được, chỉ có thể nói rõ ràng khinh công của đối phương hơn hắn rất nhiều.

Bị loại cao thủ sâu không lường được này theo dõi, Bạch Tư Mệnh nào dám lại phớt lờ, căn bản không giám quay về Phục Long động, biện pháp thoát khỏi theo dõi nhanh nhất, chính là dùng tốc độ cao nhất đánh bạc vận mệnh chạy trốn.

Chương 455 - Mệt Chết Chim Chim

Chương 455. Mệt Chết Chim Chim

Tốc độ của một võ giả đỉnh cao có thể phát huy trong cự ly ngắn nghe rợn cả người, nhưng khi trèo đèo lội suối đuổi theo ngựa phi liên tục hai canh giờ, vẫn có thể bảo trì im hơi lặng tiếng, không bị cao thủ định lưu phát hiện bất cứ dấu vết gì, theo Bạch Tư Mệnh thì đó không còn là người.

Khi Bạch Tư Mệnh chạy đến bên cạnh Hà Nguyên quận, vẫn không phát hiện phía sau có bất kì dấu hiệu theo dõi nào, lo lắng trong lòng cũng dần dần buông xuống, nên quay đầu ngựa chạy về phía vùng ngoại ô Tê Phượng sơn trang.

Tê Phượng sơn trang là một thế lực giang hồ hạng hai trong thập nhị môn Ô Châu, thực lực bình thường, cũng chỉ so với loại như Huyền Vũ đường dựa vào tổ tông tích góp cho đủ số mạnh hơn một chút.

Mặc dù thực lực yếu, nhưng Tê Phượng sơn trang có mạng lưới rất rộng, có nguồn gốc sâu xa với Trạch Châu, tiểu thư trong nhà, còn đến Trạch Châu xưng bá Quân Sơn Đài.

Bạch Tư Mệnh chạy thật nhanh một đoạn đường dài đến đây, hiển nhiên không đơn giản bởi vì nơi này cách gần Hàm Nguyệt lâu.

Bạch Tư Mệnh là môn khách đứng đầu của phủ Ô Vương, những năm gần đây còn phụ tá Ô Vương tạo phản, hiểu rất rõ quan trường tại kinh thành, loại cơ cấu đặc vụ như Hắc Nha

không có khả năng không để ý tới.

Vừa rồi đi ra từ Hàm Nguyệt lâu, bị Hắc Nha Diêm Vương cản đường, Bạch Tư Mệnh đã nhìn được tướng mạo hắn, xác nhận hắn không phải bất kỳ ai bên trong Lục Sát.

Nhưng người trẻ tuổi này chỉ vừa đối mặt đã như chuồn chuồn lướt nước chém một đao, lập tức giết chết Tiêu Sĩ Thần, võ nghệ của tên này rõ ràng cùng cấp bậc với Đế Thính Địa Tàng.

Mà hắn rút đao bằng tay trái, dùng đao pháp tập kích nhanh không thể phá, Bạch Tư Mệnh cùng Cừu Thiên Hợp đã từng là võ giả trên giang hồ, còn đi lại giữa Trạch Châu và Ô Châu không dễ nhận ra.

Người của Hắc Nha đều ở độ tuổi trên dưới hai mươi, dung mạo cực kì đẹp đẽ, lại biết Bát Bộ Cuồng Đao...

Đây không phải Dạ Kinh Đường còn ai vào đây nữa?

Mấy người Phủ Ô Vương trước đã nhận được bồ câu đưa tin từ kinh thành, báo Ô Vương âm thầm phái người đưa tin cho Quân Sơn Đài, trên miêu tả giống Hắc Nha Diêm Vương hôm nay gặp được y như đúc.

Trong tin tức nói Bạch Tư Mệnh sắp xếp người đưa đi Quân Sơn Đài, lúc ấy hắn còn chút nghi hoặc, sao bên kinh thành lại lo lắng như vậy, hôm nay mới hoàn toàn hiểu rõ, mấy người Tào A Ninh ở kinh thành gặp phải loại quái vật gì.

Bỏ qua năng lực điều tra không thể hiểu nổi, người này mới trên dưới hai mươi tuổi lại có thể luyện võ nghệ đến một bước này, hoàn toàn là phiên bản khác của Phụng Quan Thành, không cần nghĩ cũng biết có khí vận thông thiên, ai cản đường thì người đó chết.

Bây giờ không hiểu sao bị loại Diêm Vương sống như vậy

mang theo vô số cao thủ đuổi giết đến trước mặt, Bạch Tư Mệnh biết đã sảy ra chuyện lớn.

Nhưng Ô Vương bị vây ở trong núi căn bản không đi được, cao thủ mạnh nhất dưới trướng chính là hắn, căn bản không giám xử lý loại nhân vậy này, chỉ có thể tiếp tục dùng cách mượn đao giết người, hối thúc Quân Sơm Đài nhanh chóng phái người tới, tiễn tôn Diêm Vương này đi.

Còn Quân Sơn Đài có thể tới hay không, Bạch Tư Mệnh cũng không lo lắm,

Võ nghệ cao thì dùng hai đối một, điêu luyện giải quyết nhị đương gia trưởng môn Hàm Nguyệt Lâu, đã có thể tính là Tông sư đỉnh lưu, có thể làm tiên phong dẫn đội đến vây quét Ô Vương, nói rõ chuyện cực kì được Nữ Đế tín nhiệm và trọng dụng, sau này tất nhiên sẽ quyền thế ngập trời,

Nhân vậy như Cửu thiên tuế vậy, nếu Quân Sơn Đài còn giám tiếp tục bỏ mặc nuôi hổ gây họa, chắc chắn sẽ bị người ta trở tay diệt môn.

Bạch Tư Mệnh phi nhanh đến ngoại ô Tê Phượng sơn trang, lập tức phi thân xuống ngựa, nhảy vào trong sơn trang rộng lớn.

Ngay khi thân ảnh Bạch Tư Mệnh biến mất, một con chim lớn cũng im hơi lặng tiếng hạ xuống dãy núi gần đó, đậu trên tảng dà "ục ục chít chít..." hai tiếng, muốn nói là – mệt chết Chim Chim...

Mà khi Chim Chim đậu trên tảng đá nghỉ tạm, quan sát xem có phải Bạch Tư Mệnh dừng chân ở đây hay không, một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện trong rừng núi trùng điệp, hạ xuống điểm cao nhất dãy núi đối diện, lấy ra một ống dài nhìn về phía sơn trang xa xa.

"Cô?!"

Chim Chim nâng đầu lên, cảm thấy bóng người này khá quen...

Đêm dài chưa tẫn, trước ánh bình minh.

Bạch Túc trấn đã an tĩnh lại hoàn toàn, chỉ còn chút âm thanh của một ít binh lính ở quán rượu khá xa.

Trong gian phòng trên lầu hai khách điếm, Dạ Kinh Đường vẫn đang ngồi xếp bằng trên giường, vận chuyển pháp môn Ngọc Cốt Long Tượng Đồ rèn luyện gân cốt, tai thì chú ý đến chút gió thổi cỏ lay xung quanh.

Không biết đã im lặng bao lâu, tiếng chim bay xẹt qua ngoài cửa sổ, sau đó có tiếng móng vuốt đạp cửa sổ vang lên.

Cộc cộc cộc ~~

Dạ Kinh Đường mở mắt ra, cầm theo trường đao đứng dậy, đi tới trước mở ra cửa sổ, một quả cầu trắng lọt vào, sau khi rơi lên trên giường lập tức ngã ngửa, biến thành móng vuốt chổng lên trời:

"Chít chít. . ."

Dạ Kinh Đường biết Chim Chim bay một đêm rất vất vả, đi tới bên giường ngồi xuống, nâng Chim Chim đặt lên chân rồi vuốt lông:

"Có tìm được địa điểm không?"

"Chít chít. . ."

Chương 456 - Tưởng Tượng Và Thực Tế

Chương 456. Tưởng Tượng Và Thực Tế

Chim Chim có thể phân biệt Đông Nam Tây Bắc cùng khoảng cách dại khái, Dạ Kinh Đường biết được Bạch Tư Mệnh đi về hướng tây bắc cách hơn hai trăm dặm, hắn lấy ra bản đồ tìm kiếm theo hướng đi, có thể thấy được ở bên cạnh Hà Nguyên quận Ô Châu, ở trong phạm vi thế lực của Tê Hoàng sơn trang.

Tê Hoàng sơn trang có thế lực không lớn, Hà Nguyên quận lại là chỗ giao thông quan trọng, khả năng Ô Vương trốn ở trong đó là không có.

Bạch Tư Mệnh cũng không bị thương, chạy tới nơi đó rất có thể là nơi đặt chân làm việc tạm thời, nếu không muốn bị cắt đứt manh mối, chắc chắn phải đến đó sớm một chút...

Nhưng Tuyền Cơ chân nhân còn chưa tỉnh...

Nghĩ tới đây, Dạ Kinh Đường nhíu mày, quay đầu im lặng nhìn về phía căn phòng bên cạnh, đặt Chim Chim lên gối đầu, đứng dậy đi ra cửa.

Trong khách điếm nhỏ cũng không người ngoài, lối đi nhỏ trên lầu hai tối như bưng.

Dạ Kinh Đường nghiêng đầu tai lắng nghe ngoài cửa phòng, tiếng hô hấp bên trong nhỏ đến không thể nghe thấy, không có cách nào xác định tình huống bên trong, đành mở cửa phòng ra.

Trong gian phòng không tính là rộng rãi, nến đỏ trên đế sớm

đã cháy hết, còn dư lại một đống sáp nến.

Đoàn Tụ kiếm đã được thu vào trong vỏ kiếm màu trắng, đặt ngang ở trên bàn trang điểm, bên cạnh còn để hầu bao, hồ lô nhỏ và chút vật tùy thân.

Ở trong màn trướng, nhìn không ra tuổi tác của Tuyền Cơ chân nhân, trên thân mặc váy dài trắng tuyết, yên tĩnh nằm trên gối đầu, ngực đắp chăn mỏng, màu ửng hồng trên mặt biến mất, sắc mặt an bình, hai tay đặt ở bên hông, tư thế ngủ đoan chính.

Dung mạo Tuyền Cơ chân nhân rõ ràng rất văn tĩnh nhu nhã, cũng có thể được xưng tụng là khuynh thành, nhưng trên mặt lại bộc lộ nét lạnh nhạt tự nhiên, khiến cho người ta có một loại cảm giác "Ta không để ý bất cứ chuyện gì", cho nên có cảm giác chuyện gì cũng làm được, làm cho người ta cũng cảm giác được không dễ trêu trọc...

Dạ Kinh Đường biết là đế sư đương triều đức cao vọng trọng, cao nhân đạo môn, nói nàng là lãnh tụ chính đạo cũng không đủ, đương nhiên sẽ không trông mặt mà bắt hình dong, dùng cảm giác khẳng định tính tình của đối phương.

Quan sát tỉ mỉ thêm một chút, thấy nữ nhân không có động tĩnh, Dạ Kinh Đường chậm rãi đi đến trước giường, định bắt mạch để xem xét tình huống thân thể.

Kết quả là khi vừa đưa tay phải ra, còn không có đụng tới cổ tay nàng, đã phát hiện một đôi con ngươi đen nhánh, lẳng lặng mở ra, nhìn về phía hắn.

"..."

Bốn mắt nhìn nhau, chớp mắt trong phòng yên tĩnh lại.

Tuyền Cơ chân nhân bừng tỉnh từ trong giấc mơ, trong mắt có chút mê mang, sau đó mọi chuyện trước khi hôn mê tràn vào trong

đầu.

Hôm qua trúng Huyết Ngưng Tán của Bắc Lương đạo thánh, xác thực có uy lực rất lớn, ngay trong khi bức độc thì tên bộ khoái tuấn tú này xông tới, dẫn đến chuyện nàng không đi không được...

Hắn đuổi, nàng trốn, kết quả là còn chưa chạy thoát, khoe khoang tăng tốc một chút, kết quả khiến Huyết Ngưng Tán độc phát...

Cảm thấy tên bộ khoái này không có nguy hiểm, nên trước tiên áp chế độc tính, kết quả để cho tiểu tử Này cơ hội đi qua, vậy mà còn đâm vào mông nàng một châm...

Nghĩ tới đây, đôi mắt hoa đào của Tuyền Cơ chân nhân khẽ híp một cái, toát ra sắc mặt nguy hiểm.

? !

Dạ Kinh Đường thầm nghĩ không ổn, đang muốn thu tay lùi lại, đã phát hiện tay trái Tuyền Cơ chân nhân đặt bên hông bắn ra như điện chớp, nắm cổ tay phải của hắn.

Dạ Kinh Đường biết đối phương lợi hại, khi mới tỉnh dậy nếu có phản ứng quá khích, cánh tay hắn có khả năng sẽ bị đứt mất, lập tức thuận tay theo lực kéo, muốn bắt lấy cổ tay đối phương.

Tuyền Cơ chân nhân thấy tên bộ khoái trẻ tuổi này gan to bằng trời, cũng dám liều đọ công phu với nàng, trong mắt hiện lên chút buồn cười, thân hình nàng lúc này bắn lên, tay trái đồng thời kéo mạnh, muốn dùng thân thủ xuất thần nhập hóa, để cho tên bộ khoái trẻ tuổi này biết rõ cái gì gọi là trời cao đất rộng.

Cảnh tượng Tuyền Cơ chân nhân vốn nghĩ là —— nàng mặc áo trắng như tuyết bắn người lên từ trên giường, đồng thời kéo Dạ Kinh Đường ngã xuống giường, trong nháy mắt khi nàng phóng qua bên người Dạ Kinh Đường, dùng chăn mỏng quấn Dạ Kinh

Đường thành sâu róm, ngã xuống giường.

Nàng thì nhẹ nhàng hạ xuống đất, nước chảy mây trôi cầm hồ lô rượu trên bàn trang điểm lên uống, lưu cho Dạ Kinh Đường một bóng lưng tiêu sái khó mà nhìn theo.

Ý tưởng này không tệ, nhưng khi Tuyền Cơ chân nhân khẽ động, đã phát hiện sau khi Huyết Ngưng tán tan đi đã lấy lại được sức lực, nhưng thân thể chưa hoàn toàn khôi phục, khí huyết lưu thông chưa thuận, dẫn đến chuyện lực đạo nàng dùng có chút yếu ớt.

Mà tốc độ Dạ Kinh Đường đề khí hơn xa võ phu cùng trình độ, đến mức phản ứng còn nhanh hơn nàng, nàng dùng sức kéo một phát, hai chân của Dạ Kinh Đường cắm xuống đất, ý muốn ổn định thân hình.

Kết quả chính là Tuyền Cơ chân nhân không bật dậy, Dạ Kinh Đường cũng không dừng lại được, lập tức khiến hai bên lao vào nhau.

Dạ Kinh Đường bị lực lượng bộc phát kinh khủng của Tuyền Cơ chân nhân kéo cho lảo đảo ngã về phía giường nệm, Tuyền Cơ chân nhân vốn muốn ném hắn nằm xuống giường, mới đầu vốn không có ý nghĩ chống cự, chỉ chuẩn bị nói một câu:

"Nữ hiệp chậm đã!"

Nhưng ngay lúc đó hắn đã phát hiện ra, bạch y nữ nhân trước mắt này không nghĩ như vậy, sau khi dùng sức kéo một cái, vậy mà thân hình vậy mà lập tức bay ngang về phía hắn, độ cao hoàn toàn không đủ để vượt qua trên đỉnh đầu.

Tư thế nhìn như chuẩn bị đâm chết hắn.

? !

Chương 457 - Kinh Đường Ngay Thẳng

Chương 457. Kinh Đường Ngay Thẳng

Oành ~

Trong căn phòng yên tĩnh truyền ra một tiếng thân thể va chạm trầm đục, sau đó lâm vào tĩnh mịch.

Dạ Kinh Đường bị kéo xuống phía trước giường, lại bị đụng lui ra ngoài hai bước, mới khó khăn ổn định thân hình, hai tay nâng lên, đỡ lấy mỹ nhân áo trắng không biết đang làm gì.

Tuyền Cơ chân nhân đụng lên người Dạ Kinh Đường lại rơi xuống, sau lưng bị cánh tay phải đỡ, đầu gối bị cánh tay trái nâng, dùng tư thế ôm công chúa tiêu chuẩn, rơi vào trong ngực Dạ Kinh Đường, đôi mắt lúc đầu vừa chính vừa tà không màng danh lợi, có chút co rút không cảm nhận được.

!

Nhưng tố chất tâm lý của Tuyền Cơ chân nhân cực mạnh, quả thực là mặt không đổi sắc, lạnh nhạt nhìn Dạ Kinh Đường, giống như tư thế này nàng đã sớm tính toán, để che dấu sai lầm nhỏ.

Dạ Kinh Đường gặp tư thế ôm ấp yêu thương như này, bị buộc cho phải mơ hồ, lúc đầu muốn thốt ra “Nữ hiệp chậm đã”, giờ phút này cũng thay đổi thành:

"Cô nương xin tự trọng! Này... cái gì... hôm qua cứu ngươi là chấp hành công vụ, ngươi muốn cảm tạ là đương nhiên, nhưng... ta không phải người tùy tiện, ngươi..."

Nói rồi nhanh tróng đặt Tuyền Cơ chân nhân lại trên giường.

Tuyền Cơ chân nhân khó mà nói mình ra tay lực bất tòng tâm, nên cũng không giải thích, nằm trên giường dùng bàn tay chống một bên mặt, làm ra bộ dáng giống như cười mà không phải cười:

"Thừa dịp nữ nhân người ta ngất, dùng ám khí đánh lén vào nơi xấu hổ của nữ nhân, cũng không cảm thấy ngại khi nói mình không tùy tiện sao?"

"..."

Dạ Kinh Đường thực sự khó mà tưởng tượng nữ nhân áo trắng này như yêu bên trong yêu khí, lại là đế sư đương triều Đại Ngụy, sư phụ của Ngây Ngốc.

Nếu không phải biết thân phận của nàng, nói đây là yêu nữ Ma giáo lấy chuyện gây họa cho giang hồ hiệp khách làm thú vui, chỉ sợ hắn cũng không có nửa điểm hoài nghi.

"Ta đưa ra lệnh bài theo thông lệ tuần tra, cô nương không báo ra thân phận còn chống lệnh bắt, khi ta không xác định được rõ ràng, dùng kim châm chế phục là theo đang làm việc nên làm..."

Tuyền Cơ chân nhân hơi híp mắt lại:

"Công tử hẳn là cảm thấy ta là nữ nhân rất biết nói đạo lý? Theo nếp làm việc có lý có cứ, liền sẽ không tìm ngươi gây phiền phức?"

Dạ Kinh Đường nghe từ dăm ba câu này, cảm thấy cô nương này sợ đúng là không thể nói đạo lý, hắn nghiêm túc nói:

"Ta tự nhận không thẹn với lương tâm, trong tâm cô nương có khúc mắc, ta cũng không có cách nào. Còn chuyện ngươi bị thương, là ta mời nữ y sư trong trấn hỗ trợ trị liệu, ta vẫn luôn chờ ở căn phòng bên cạnh, nếu như không phải cô nương mới vừa

chủ động nhảy trong ngực, ta vốn không có bất luận chút mạo phạm nào..."

Tuyền Cơ chân nhân cẩn thận quan sát sắc mặt Dạ Kinh Đường, cảm giác được hắn không nói dối, nàng ung dung đứng dậy đi vào chân đôi giày thêu hoa mai, lấy ra hồ lô còn ít rượu trên bàn trang điểm, đưa đến bên môi đỏ mọng nhấp một ngụm.

Ực ực ~

Rượu cay đi vào cổ họng, rất nhiều ký ức đêm qua cũng tràn vào trong đầu.

Sau khi bộ khoái trẻ tuổi cho nàng một châm, đi đến trước mặt nàng, nàng thấy trong mắt đối phương chỉ có sự chuyên chú cẩn thận làm việc theo lẽ công bằng, không có ác ý, nên không tiếp tục căng thẳng trong lòng nữa.

Mặc dù đã thả lỏng cảnh giác, nhưng bản năng tập võ nhiều năm vẫn còn, bất kể là bị thương nặng hôn mê, hay là uống nhiều say như chết, khi cảm giác được nguy hiểm, trực giác sẽ khiến nàng bừng tỉnh, cũng giống như vừa rồi khi bộ khoái tuổi trẻ tới gần sờ vào cổ tay nàng, nàng lúc ấy đã tỉnh lại...

Trong mông lung giống như nhớ kỹ, có người vỗ mặt của nàng, còn có tiếng nói chuyện của nữ nhân, sau đó lại cởi bỏ y phục, xoa mông...

Thân thể nàng cũng cảm nhận được, nhưng không tỉnh, chỉ có thể nói trong tiềm thức, phán đoán mình đang ở trong hoàn cảnh rất an toàn, không cần cưỡng ép tỉnh dậy để chống cự...

Trạng thái của Tuyền Cơ chân nhân giống như sau khi say rượu tỉnh lại, mơ hồ nhớ kỹ vài thứ, nhưng cũng không nhớ rõ, sau khi cảm thấy không xảy ra vấn đề lớn, cũng không nghĩ tiếp, nàng buông hồ lô xuống, đưa qua:

"Sa Châu Liệt Nữ Sầu, có muốn một ngụm không?"

Dạ Kinh Đường quê ở Lương Châu, cách Sa Châu khá gần, nghe nói qua đại danh của rượu này —— rượu này vốn có tên Đốt Tâm Đao, uống vào thì nhẹ nhưng dư vị cực mạnh, cho dù là nữ tử trinh liệt, uống một chén này xuống xong cũng phải nằm xuống mặc cho quân hái, nam nhân cũng như thế, cho nên mới đặt thêm ngoại hiệu Liệt Nữ Sầu Tiên Nhân Quỵ.

Bởi vì giá cả quá đắt sản lượng lại thưa thớt, Dạ Kinh Đường quả thực chưa uống thử, nhưng hắn hoàn toàn không đoán được tiếp theo Tuyền Cơ chân nhân muốn làm gì, nên đâu dám tiếp rượu này.

"Trong người có công vụ, không tiện uống rượu. Bên ngoài vừa truyền về một chút tin tức, nếu vết thương của cô nương đã lành..."

Tuyền Cơ chân nhân cầm lại hồ lô treo ở bên hông, đi tới ngồi xuống ghế, tư thế ngồi có thể coi như văn tĩnh, đưa tay chậm rãi rót trà:

"Giúp ta rút châm, vậy đã nhìn ra thân phận của ta?"

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu, ngồi xuống đối diện:

"Tại hạ là Dạ Kinh Đường. Kính ngưỡng đại danh chân nhân đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên không tầm thường..."

Chương 458 - Đi Rồi

Chương 458. Đi Rồi

Tuyền Cơ chân nhân hơi nhấc tay, đánh gãy lời khách sáo:

"Dạ công tử gọi ta là Thủy nhi cô nương được rồi, chân nhân, đạo trưởng cái gì, quá già."

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ một chút rồi dò hỏi:

"Võ nghệ của Thủy nhi cô nương, trên thế gian chưa có địch thủ, nhưng hôm qua lại... Ta cả gan hỏi một câu, hôm qua cô nương bị ai đánh ngất? Ta đang tra tìm nơi Ô Vương trốn tránh, không rõ thủ hạ của Ô Vương đến cùng có bao nhiêu nhân vật lợi hại..."

"..."

Tuyền Cơ chân nhân cảm thấy hình tượng vô địch của mình, ở trước mặt người bộ khoái trẻ tuổi này đã vỡ nát hoàn toàn.

Nàng phụng mật chỉ ra bên ngoài tìm kiếm Minh Long Đồ, đuổi đánh Bắc Lương đạo thánh quyết không bỏ, không thể để cho bất luận kẻ nào biết. Nhưng nếu không giải thích rõ ràng, Dạ Kinh Đường phụ trách truyện điều tra nơi trốn của Ô Vương, đối mặt với một nhân vật có thể mạnh mẽ quật ngã nàng, chỉ sợ hắn không dám tiến vào Vô sơn nữa.

Tuyền Cơ chân nhân sắp xếp lời nói một chút, thuận miệng giải thích:

"Ta xuống núi dạo chơi, đi đường tắt qua nơi đây, gặp được một con rắn đen có ba trăm năm đạo hạnh, có dấu hiệu hóa giao

hóa rồng, để đề phòng nó gây họa cho bách tính dưới núi, ta rút kiếm chém nên trúng chút độc rắn."

?

Dạ Kinh Đường cảm giác có lẽ bà nương đã uống nhiều, hắn cau mày nói:

"Việc này liên quan đến an nguy của quan sai triều đình, cô nương giải thích như vậy, sợ là..."

"Công tử yên tâm đi, việc này không có quan hệ gì với Ô Vương. Chuyện ta xuất hiện ở Ô Châu, mong rằng công tử giữ miệng như bình, đừng truyền ra ngoài, nếu không..."

Tuyền Cơ chân nhân nói đến đây, mắt liếc qua eo của mình:

"Ta là người rất thù rất dai, thù mới hận cũ cùng tính một lượt, nửa đời sau của công tử chỉ sợ sẽ hối hận khi gặp phải ta."

Dạ Kinh Đường thật sự không nghĩ muốn gặp lại Tuyền Cơ chân nhân lần thứ hai, nên đối với lời này chắp tay nói:

"Cô nương yên tâm, ta tất nhiên giữ miệng kín bưng."

Tuyền Cơ chân nhân uống hai ngụm rượu nhỏ, trên gương mặt liền treo lên một áng mây đỏ, liên tục thất thủ trước mặt người ta nhiều lần, có thể là cảm thấy không còn mặt mũi, nàng cũng không ở lâu, liền đứng dậy, cầm đấu lạp Dạ Kinh Đường đưa qua đội lên đầu:

"Mặt trời mọc, tỉnh rượu, người đi, mặc dù cách Thiên Sơn và mưa gió. Nếu gặp lại là duyên, giang hồ gặp lại."

Dạ Kinh Đường thấy Tuyền Cơ chân nhân dùng vẻ nho nhã nói một câu như vậy, đứng dậy đưa tay lên, chắp lại:

"Thuận buồm xuôi gió."

"?"

Tuyền Cơ chân nhân nhìn Dạ Kinh Đường bày ra điệu bộ này, còn tưởng rằng hắn muốn cho nàng biểu diễn một chút văn võ song toàn, nghe thấy lời này lập tức im lặng, cầm lấy Đoàn Tụ kiếm, thân hình khẽ động, giống như cành liễu đưa theo gió, không tiếng động bay ra khỏi cửa sổ, tốc độ cực nhanh nhưng lại không chút tiếng động nào, tư thái có thể nói là mờ ảo như tiên.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy thân pháp siêu phàm của Tuyền Cơ chân nhân, trong đáy mắt cũng hiện lên một chút thưởng, khi đang muốn quay người, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài lại truyền tới một tiếng:

Soạt ——

Âm thanh nóc phòng bị giẫm sập.

? ?

Dạ Kinh Đường nhanh chóng xoay người đến bên cửa sổ dò xét, đã thấy bên trên mái nhà cách đó không xa bị giẫm hỏng thành một cái lỗ, mảnh ngói đang rơi xuống.

Mà một bóng lưng áo trắng tiên khí bồng bềnh, đang nhảy lên nhảy xuống bên trên các mái nhà, dần dời đi, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Dạ Kinh Đường há to miệng, vốn định đánh giá hai câu, ngẫm lại đành thôi, trong lòng chỉ cảm thấy vị trí trước ba trong Bát Khôi chỉ là chút thổi phồng, vậy khi hắn đi đánh Hiên Viên Triều, giống như cũng không phải không có nắm chắc...

Một lát sau, ngoài khách điếm cuối phố.

Phía đông ló lên màu bạc trắng, thời gian có lẽ mới hơn năm giờ sáng, trên đường yên tĩnh không có nửa bóng người.

Dạ Kinh Đường dắt ngựa đi tới ngoài khách điếm, thấy người trong khách điếm này cũng chạy sạch đi tránh chiến tranh, liền tự buộc ngựa lại, sau đó ôm Chim Chim đang ngủ như heo chết, nhảy lên cửa sổ lầu hai.

Trong phòng rộng rãi không có đèn đuốc, trường thương tựa vào giá đỡ trước giường.

Để tiện cho việc quan sát, màn cũng không buông, hai nữ tử nằm giữa giường mặc nguyên quần áo mà ngủ.

Sức chiến đấu của Ngưng nhi thấp hơn Tam Nương nên nằm ngủ ở bên trong, tối hôm qua gác đêm ca đầu, lúc này hai tay đặt bên hông ngủ say, mắt khẽ động, giống như đang nằm mơ, gương mặt lãnh diễm thậm chí còn có chút căng thẳng, đoán chừng là mơ thấy bị Bình Thiên giáo chủ bắt được nàng hồng hạnh xuất tường, hoặc là bị Tuyền Cơ chân nhân bắt được nàng di tình biệt luyến.

Tam Nương còn đang canh gác, nằm nghiêng bên ngoài, nhàm chán mà vuốt vuốt một cây trâm khắc hoa điểu trên tay.

Phát hiện hắn chạm tới của sổ, Tam Nương nhanh chóng thu cây trâm vào tay áo, đôi mắt hạnh chớp chớp, trên miệng xuỵt một cái, ra hiệu rằng Ngưng nhi vừa ngủ.

Chương 459 - Suy Nghĩ Của Dạ Kinh Đường

Chương 459. Suy Nghĩ Của Dạ Kinh Đường

Tính cảnh giác của Lạc Ngưng cũng không thấp, khi trong phòng có động tĩnh là mở mắt ra, tiếp đó hơi chống lên nửa người trên:

"Nàng đi rồi? Không xảy ra chuyện gì chứ?"

Dạ Kinh Đường đặt Chim Chim vào trong mũ rộng vành lật ngửa lại:

"Không xảy ra chuyện gì, chỉ là Tuyền Cơ chân nhân so với tưởng tượng của ta có chút... Ừm... Muốn tiếp đất, một chút cái giá của cao nhân cũng không có, khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ."

Lạc Ngưng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa tựa người lên gối đầu, đôi mắt hoa đào còn ba phần buồn ngủ:

"Từ trước đến nay nàng vẫn tùy tính, giống như bán tiên vậy, phàm nhân chúng ta nhìn không hiểu. Ngươi cũng đừng xem nhẹ nàng, Ly Hồn Châm lại cộng thêm một đống kịch độc không biết tên, vẫn có thể bình yên vô sự tỉnh lại nhanh như vậy, công lực có thể nói là sâu không lường được, so với Tam Nương thì lợi hại gấp mấy chục lần."

Bùi Tương Quân đang muốn nói tiếp, nghe vậy lại quay đầu lại:

"Tuyền Cơ chân nhân lợi hại cũng không phải ngươi lợi hại,

ngươi đắc ý cái gì?"

Lạc Ngưng nhàn nhạt hừ một tiếng: "Lăn lộn giang hồ dựa vào quan hệ, sẽ chỉ vĩnh viễn là tay chân, không thành được kiêu hùng một phương."

Dạ Kinh Đường đi tới bên giường ngồi xuống, ngăn cản hai người cãi nhau, nói khẽ:

"Vừa rồi Chim Chim trở về, nói Bạch Tư Mệnh bỏ chạy đến Hà Nguyên quận. Các ngươi nghĩ thế nào?"

Bùi Tương Quân nghe thấy lời này, đã biết Dạ Kinh Đường muốn ngựa không dừng vó chạy tới đó, cau mày nói:

"Hà Nguyên quận cách chỗ này hơn hai trăm dặm, lộ trình hơn nửa ngày, ngươi cũng không phải người sắt, từ buổi sáng hôm qua đến bây giờ không được chợp mắt, giờ lại đuổi theo cũng làm được cái gì? Dùng đầu óc choáng váng đánh nhau với Bạch Tư Mệnh?"

Lạc Ngưng cũng gật đầu: "Cho dù bây giờ chạy tới, cũng đã đến giữa trưa, Bạch Tư Mệnh chạy thì đã sớm chạy. Ngươi nghỉ ngơi trước để lấy lại sức, nào có ai làm việc không ngủ không nghỉ, coi như ngươi chịu được, ngựa và Chim Chim cũng chịu không được hành hạ như thế."

Dạ Kinh Đường gần mười hai canh giờ không ngủ, đúng là không chống được, nhưng cũng không mệt rã rời, nhìn thấy hai cô nương cũng ngủ không ngon, ngẫm lại cũng không giữ vững ý kiến, xoay người nói:

"Thôi được, ta ngủ một chút, giữa trưa chúng ta xuất phát, đuổi tới sớm một chút."

Bùi Tương Quân thấy vậy, xoay người ngồi dậy đi vào đôi giày thêu, giữ chặt Dạ Kinh Đường, ấn lên giường:

"Ngươi ngủ ở đây, để nàng điều trị cho ngươi một chút. Ngươi không biết, khi nàng mới ngủ không yên phận chút nào, coi ta thành ngươi, tay sờ loạn khắp nơi."

Lạc Ngưng nhướng mày: "Ngươi chớ nói nhảm, ta sờ ngươi lúc nào?"

"Lúc ngươi ngủ thiếp đi tự nhiên không biết, không riêng gì động tay động chân, còn hà hơi, kẹp chân, a ~ ..."

Sau khi Bùi Tương Quân chế nhạo hai câu, chạy nhanh ra cửa, bưng cả Chim Chim đi.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường hơi cổ quái, ngồi xuống bên cạnh hỏi:

"Ngưng nhi, ngươi vừa rồi nằm mơ?"

Lạc Ngưng quả thực đã nằm mơ, mơ thấy bị Tuyền Cơ chân nhân đuổi được, thiếu chút nữa đã hù chết nàng, làm sao có thể kẹp chân được.

"Ngươi đừng nghe nàng nói mò, từ trước đến nay ta ngủ rất ngoan, không phải ngươi không biết."

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười, cũng không hỏi nhiều, tựa trên gối đầu nhắm mắt lại.

?

Lạc Ngưng còn tưởng rằng tiểu tặc muốn động tay động chân, sờ bánh bao hay kiểm tra cái gì, đã chuẩn bị diễn ra bộ dáng bị cưỡng bức, lại phát hiện Dạ Kinh Đường thành thực đi ngủ, trong mắt khó tránh khỏi chút ngoài ý muốn.

Môi Lạc Ngưng hơi giật, cũng không nhiều lời, kéo tay Dạ Kinh Đường, đặt lên túi lương tâm.

". . . ?"

Lúc đầu Dạ Kinh Đường muốn đường đường chính chính một chút, nhưng hình như thời gian khá gấp gáp, ngẫm lại một chút vẫn là nghiêng qua hôn...

Giữa trưa mùa hè, mặt trời chói chang bên ngoài cửa sổ, trong phòng oi bức nhiều hơn mấy phần, trong căn phòng bên cạnh, truyền đến tiếng nói khẽ:

"Chít chít ~~ Chít chít ~~"

"Suỵt~ đừng đánh thức Kinh Đường..."

"Cô ~~"

....

Ở sau tấm màn giường, lông mi Dạ Kinh Đường giật giật, tiếp theo hắn mở mắt ra, sau khi ngủ trong đầu trống rỗng, hắn có chút mờ mịt, sau một lúc mới nhớ tới bản thân bây giờ đang ở đâu.

Thời tiết nóng nực, chăn mỏng vốn đắp trên người đã bị đá sang một bên.

Hắn nghiêng đầu nhìn lại, có thể là Lạc nữ hiệp thấy thân thể của hắn quá nóng, nên đã lật người dịch sang một bên, đưa lưng về phía hắn ngủ say, lộ ra đường cong eo lưng hoàn mỹ, cùng bờ mông trắng nõn với đôi chân dài...

Thật trắng...

Trong nháy mắt Dạ Kinh Đường cảm thấy thời tiết vốn nóng bức lại khô nóng thêm mấy phần, nhưng nhìn thấy Ngưng nhi ngủ say đến thơm ngọt không có phản ứng, hắn không nỡ lập tức "hết ngày dài lại đêm thâu", mày chỉ nghiêng đầu cẩn thận thưởng thức, nghĩ lại một chút lại cầm lên bình sứ đặt bên gối đầu.

Đêm qua hắn dùng Đồ Long Lệnh, dùng sức cánh tay quá mạnh

khó tránh khỏi có chút đau nhức. Khi Ngưng nhi bị bắt nạt, không muốn kêu ra tiếng, đã tùy tiện tìm một chút chuyện để làm, phân tâm giúp hắn xoa cánh tay, kết quả đầu váng mắt hoa cầm nhầm bình thuốc.

Hắn hỏi là thuốc gì, Ngưng nhi ấp úng không chịu nói, cuối cùng dưới thế công của hắn nàng mới thẳng thắn đó là thuốc nhổ lông vùng kín tạm thời, còn đề phòng che vào, sợ hắn nhất thời hưng phấn muốn thử.

Hắn cảm thấy thứ này không có gì quan trọng, dù sao tư thái của Ngưng nhi từ đầu đến chân hoàn mỹ không tỳ vết, nhiều một phần hoặc thiếu một phần đều là vẽ rắn thêm chân, mà với tính tình nhỏ nhen của Ngưng nhi, nếu dám biến nàng thành bộ dáng khó xử đó, vậy xác định nàng sẽ tức giận đến nửa tháng không thèm nhìn hắn.

Nhưng hù dọa một chút vẫn được.

Chương 460 - Quân Sơn Đài Nhận Tin

Chương 460. Quân Sơn Đài Nhận Tin

Dạ Kinh Đường nghĩ một chút, ngón tay lại dính một ít nước trong chén, sau đó cầm bình thuốc nhỏ, mày quay ra phía sau lãnh diễm động lòng người của Ngưng nhi, bàn tay cẩn thận vòng về phía chiếc eo thon...

“Ưm ~~”

Lạc Ngưng giữa trưa mới ngủ, vốn không ngủ quá sâu, 2 tấc dưới rốn lại truyền đến cảm xúc lạnh buốt, chân cong lên một chút, hơi hơi nhíu mày sau đó mở mắt ra.

Ánh vào mắt đầu tiên là khuôn mặt tuấn mỹ vô song của tiểu tặc, đang hết sức chăm chú làm gì đó.

Khi cúi đầu nhìn lại, thấy tay của tiểu tặc đang cầm bình thuốc, ngón tay đang ở....

“A!!!!”

Nàng rít lên một tiếng.

Đôi mắt hoa đào đẹp đẽ của Lạc Ngưng trừng lớn, trong đáy mắt hiện ra sự hoảng sợ và luống cuống, thân thể giống như bị điện giật lui về phía sau, sau đó cúi đầu kiểm tra -- mặc dù vẫn còn, nhưng thiếu chút đã không còn nữa, khiến cho nàng không còn mặt mũi gặp người...

Nghĩ tới đây, trên mặt Lạc Ngưng thậm chí hiện ra chút bi

phẫn, cầm lấy gối đầu đánh về phía nam nhân xấu xa thừa khi nàng đi ngủ mà làm loạn:

“Ta đánh chết ngươi, tên tiểu tặc này! Ngươi... Sao ngươi có thể làm như thế?”

Lập tức đến mức nước mắt cũng ứa ra.

Dạ Kinh Đường bị gối đầu đập mấy cái, không có chút đau đớn gì, ngược lại là động tác của Ngưng nhi quá mạnh làm cho quả dưa nhỏ lắc loạn khiến hắn thấy quáng mắt, vội vàng nắm chặt cổ tay nàng, nhẹ nhàng an ủi:

“Là nước, chỉ đùa chút thôi, đừng nóng giận.”

Lạc Ngưng trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường một lát, thấy hắn nói chỉ đang đùa, trong lòng như trút được gánh nặng, sau đó càng thêm tức giận, cầm gối đầu lại đập Dạ Kinh Đường mấy cái:

“Nói đùa? Ngươi có tin ta thừa dịp ngươi đi ngủ biến ngươi thành thằng nhóc chưa mọc lông hay không?”

Ba ba ba ~~~

Khi hai người đang mày đùa nghịch, cửa phòng bị đẩy ra, tam đường thò đầu vào hỏi:

“Các ngươi sao rồi?”

Mặc dù cách màn giường khá xa không nhìn thấy cái gì, nhưng Lạc Ngưng vẫn kinh hãi vội vàng ôm lấy gối đầu, dạ vờ bình tĩnh:

“không có gì, khi hắn đi ngủ gọi tên nữ vương gia khiến ta thức giấc... Sắc trời đã không còn sớm, chuẩn bị lên đường đi.”

Bùi Tương Quân ở phòng bên cạnh cũng không nghe thấy Kinh Đường nói chuyện hoang đường, trong lòng đoán có thể là Kinh Đường làm chuyện xấu. Nhưng hai người cãi nhau ầm ĩ trên

giường nàng cũng không tiện xen vào, chỉ nói một câu: “Nắng chiếu đến mông rồi mau dậy ăn cơm.” Rồi đóng cửa lại.

Dạ Kinh Đường trấn an Ngưng nhi một lát, nhanh chóng mặc quần áo, đi xuống lầu ăn cơm rau dưa, chờ khi mặt trời vượt đỉnh một chút, lập tức cởi ngựa tiếp tục lên đường, mau chóng chạy về hướng Hà Nguyên Quận.

Một bên khác, Quân Sơn Đài.

Giáp ranh hai châu Ô – Trạch, kiến dương thành cách Trạch Châu một khoảng, là nơi tọa lạc của Quân Sơn Đài, chưa đến 800 dặm về phía đông nam.

Ngày giữa trưa, Vân Mộng Trạch mây mù lượn lờ ngàn dặm, 36 tòa đảo ẩn nấp giữa sóng biếc, được xâu chuỗi nhờ hành lang đình đài, mày ở giữa các tòa nhà thuyền hoa phiêu đãng theo sóng, hội tụ vô số đau khách từ trời nam biển bắc tới Triều thánh hoặc dương danh.

Gần đây Ô Vương làm phản, gây ra sóng gió rất lớn, nhưng người Giang hồ quanh Quân Sơn Đài, rất ít người để ý đến chuyện đó, đa phần mọi người đều đang nói tới một chuyện khác - Cừu Thiên Hợp xuất quan.

Cừu Thiên Hợp là một trong “Vân Trạch tam kiệt” của 30 năm trước, mấy chục năm gần đây dù long đong nhưng cũng vẫn đi lại trên Giang hồ, nghĩa bạc vân thiên, đến nay trong lòng người Giang hồ đã là người đủ tư cách là một trong những người được lựa chọn làm đời sau của Đao Khôi.

Cùng ngày Cừu Thiên Hợp xuất quan, trong Minh long lâu có người hét lên câu “Hiên Viên lão nhi không ngờ tới đi...”, sau khi tin tức truyền ra Giang hồ, vô số đao khách đèo chạy đến Quân

Sơn Đài, muốn thấy Cừu Thiên Hợp rời núi, nơi đầu tiên muốn đến có phải là tìm Hiên Viên lão nhi gây phiền phức hay không.

Mà so sánh với người Giang hồ thích xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, thì phản ứng của Hiên Viên gia lại có chút bình thản, dù Cừu Thiên Hợp tới cũng chỉ là luận bàn một trận, dù thắng hay thua cũng không thể rung chuyển được căn cơ của Quân Sơn Đài.

So ra, một đao khách khác có khả năng trở thành tai họa ngập đầu, càng đáng giá khiến Quân Sơn Đài coi trọng hơn.

Chỗ sâu trong Quân Sơn Đài, trên một nhà lầu có mặt hướng về phía ngàn dặm sóng biếc, Hiên Viên Hồng Chí cầm trong tay tờ giấy, nét mặt giận dữ, trong lúc đi qua đi lại chửi ầm lên:

“Bây giờ mới có mấy ngày, mấy ngày trước đó vừa nói, bởi vì tướng mạo Dạ Kinh Đường xuất chúng, được tĩnh vương ưu ái, võ nghệ chỉ mạnh hơn hắc bạch vô thường một chút, bỗng nhiên hiện tại lại nói là nửa bước Bát Khôi, Hoàng Ngọc Long, Tiêu Sĩ Trình liên thủ lại bị chém giết một cách hời hợt, còn đảm nhiệm vị trí khâm sai, xuất quân vây quét Ô Vương... Mượn đao giết người ngay cả tình báo cũng không mò ra, bản lĩnh này cũng muốn tạo phản, nên ném mẹ ngươi...”

Chương 461 - Phái Người Ra Đánh Giết

Chương 461. Phái Người Ra Đánh Giết

Đứng bên cạnh Hiên Viên Hồng Chí là một nam tử có dáng người cực kỳ to lớn khỏe mạnh, trên lưng cõng trọng đao, dưới cằm để râu, khuôn mặt oai hùng bất phàm, là đồ đệ đích truyền của Đao Khôi Hiên Viên Triều - Diêu Văn Trung.

Mặc dù Diêu Văn Trung là người khác họ, nhưng địa vị bằng Dạ Kinh Đường, là nghĩa tử của Hiên Viên Triều, được Quân Sơn Đài bồi dưỡng như người nối nghiệp.

Diêu Văn Chung có thiên phú kỳ giai, tương lai cũng có tư cách cạnh tranh Đao Khôi, nhưng ở Quân Sơn Đài có thể tiến đến vị trí này, vẫn là do vận khí chiếm đa số.

Từ ngày lúc đầu người danh chính ngôn thuận thừa kế Quân Sơn Đài nhất là con trai cả của Hiên Viên Triều - Hiên Viên Thiên Cương.

Ngày xưa khi Hiên Viên Thiên Cương đứng đầu bảng trong "Vân Trạch tam kiệt", thiên phú cực cao là chuyện rõ như ban ngày trong Giang hồ, 30 tuổi nối tiếp phụ thân Hiên Viên Triều trở thành Đao Khôi đời sau là chuyện không cần phải lo lắng nữa, tương lai người đời sau giỏi hơn đời trước, dù xếp hạng Đao Khôi cũng có tên hai người nữa nhưng cũng không có khả năng.

Nhưng "Vân Trạch tam kiệt" là đối thủ tương hỗ, là tri kỷ không đánh nhau thì không quen biết, đại tiểu thư Hiên Viên Thục Dạ của Quân Sơn Đài, đã làm quen với nghĩa phụ Bùi Viễn Phong

của Dạ Kinh Đường qua một lần đi theo huynh trưởng luận bàn Giang hồ.

Về sau Hiên Viên gia vì nịnh bợ Triều đình, muốn đưa trưởng nữ vào cung làm quý phi, Bùi Viễn Phong đến nhà cầu hôn bị khích tướng, mới hơn 20 tuổi đã khiêu chiến Hiên Viên Triều, lập tức bị chơi xấu đánh thành người tàn phế.

Bởi vì chuyện này, toàn bộ "Vân Trạch tam kiệt" ngày xưa "chết yểu".

Bùi Viễn Phong đi về Bắc Lương tìm kiếm Tuyết Hồ Hoa không thành, đang lúc nản lòng thoái chí lại nhặt được Dạ Kinh Đường, yên lặng làm kẻ vô danh ẩn cư cả một đời ờ tiểu trấn vùng biên quan.

Cừu Thiên Hợp ra mặt vì bằng hữu, một mình một đao đánh giết vào đội ngũ hôn sứ của Hoàng Đế, vì vậy mà trở thành giặc cỏ, lang bạt kỳ hồ, mấy chục năm không có chỗ ở cố định.

Hiên Viên Thiên Cương thì bởi vì bất mãn thành vi của người trong nhà, lập tức vứt đao ở Vân Mộng Trạch, rời khỏi Giang hồ làm ngư dân hương dã, vẫn chưa xuất hiện.

Nếu như ba người này trưởng thành xuôi gió xuôi nước, đừng nói Diêu Văn Trung sẽ trở thành người nối nghiệp Quân Sơn Đài, mà có thể trở thành đệ tử đích truyền của Hiên Viên Triều hay không cũng là một vấn đề.

Bây giờ truyền nhân của Bát Bộ Cuồng Đao lại xuất hiện, khí thế còn hung hãn, Diêu Văn Chung hiểu rằng tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì.

Nghe thấy Hiên Viên Hồng Chí chửi ầm lên, Diêu Văn Chung khuyên nhủ:

"Lần trước là chưa điều tra ra nội tình, còn lần này lửa cháy

đến nơi, có chỗ bùng lớn, Dạ Kinh Đường ngoi đầu lên chỉ mới mấy tháng, tuổi trên dưới 20, có võ nghệ kinh người thì ta tin, nhưng chấp chưởng binh quyền thì không có khả năng, nhiều nhất cũng chỉ là đảm nhiệm thủ lĩnh Hắc Nha, cầm trong tay trên dưới 100 người."

Hiên Viên Hồng Chí nói: "có thể dọa cho Bạch Tư Mệnh bại lộ thân phận đi đưa tin, tất nhiên đã tra ra Bạch Tư Mệnh. Một khi Dạ Kinh Đường bắt được Ô Vương, công lao đó đủ để thăng quan tiến tước. Nếu bây giờ không nghĩ ra biện pháp trừ hậu họa, cho hắn thêm thời gian 2 năm, ngươi cho rằng hắn sẽ giống Trịnh Phong, đơn phương độc mã đến Quân Sơn Đài dùng đao nói chuyện? Chỉ cần hắn cầm quyền trong Triều, trước tiên hạ hầu tước, sau đó lại phái binh xét nhà, tiếp theo là chém đầu cả nhà, đến ngày ta bị nghiêm hình tra tấn ấy, có lẽ mới là lần đầu tiên gặp hắn..."

Diêu Văn Chung biết đây cũng không phải lời nói dối, sắp xếp một chút nói:

"Trong lúc quan trọng Ô Vương mưu phản, đi giết chủ quan Hắc Nha, nếu lỡ bị tiết lộ chút tiếng gió, chắc chắn sẽ bị cài cho cái danh cấu kết Ô Vương... Người này tự ta sẽ đi xử lý..."

Hiên Viên Hồng Chí dừng chân lại, trầm giọng nói:

"Sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực, Bạch Tư Mệnh nói kẻ này cách Bát Khôi không xa, người đi có khả năng không ép được. Lần này cần cha ta tự mình ra mặt, tốt nhất gọi theo cả Chu Xích Dương, để Chu Xích Dương cùng báo mối thù giết huynh..."

Diêu Văn Trung lắc đầu nói:

"Chu Xích Dương sẽ không quậy vào vũng nước đục này, sư phụ ta là đại diện của Quân Sơn Đài, chúng ta ở ngoài giết quan sai, nếu có chuyện gì xảy ra, sư phụ và Chu lão thái công trục xuất

ta khỏi gia môn, giải thích với Triều đình là một mình ta làm. Khi sư phụ tự mình đi làm, nếu vô ý lộ mặt, Quân Sơn Đài sẽ không có đường lui. Việc này cứ để ta xử lý."

Hiên Viên Hồng Chí nắm lấy nắm tay, xoay người nói:

"Ta cùng đi với ngươi, ta không tin tên Dạ Kinh Đường này, thật sự có thể chỉ hơn 20 tuổi mà sánh vai được với bát Đại Khôi."

Diêu Văn Trung không dám xác định Dạ Kinh Đường mạnh đến mức nào, đối với chuyện này cũng không nhiều lời, đi cùng Hiên Viên Hồng Chí rời khỏi lầu cao.

Chương 462 - Chọn Người Thí Nghiệm Thuốc

Chương 462. Chọn Người Thí Nghiệm Thuốc

Mặt trời mọc rồi lại lặn, trong nháy mắt đã vào đêm lần nữa.

Trong Võ Nham sơn ở trung bộ Ô Châu, bên ngoài Thiết Tê Hà Sơn Trang đứng trong hàng thập nhị môn tại Ô Châu, thỉnh thoảng có thủ lĩnh môn phái Giang hồ đường xa mà đến, được môn đồ ở cửa dẫn vào trong.

Bắc Lương Đạo Thánh mặc trên người y phục dạ hành, sau khi đứng ở sườn núi xa xa nhìn một lát, im hơi lặng tiếng chui vào từ phía sau núi, không làm kinh động bất kỳ người tuần tra nào, chậm rãi đi quanh vách đá ở phía sau sơn trang.

Dốc đá cao mấy chục trượng, có thể nhìn xuống Thiết Hà Sơn Trang ở bên dưới, ở phía sau là khu vực một gian trà đình, có thể mơ hồ nhìn thấy hai bóng người đang ngồi trên giường trước cửa sổ nói chuyện.

Người ngồi phía bên trái, là người mới rạng sáng đi đến Hà Nguyên Quận lại tiếp tục ngựa không dừng vó đi tới Thiết Hà Sơn Trang - Bạch Tư Mệnh, mà nam tử trung niên phía bên phải, là minh chủ Quan Ngọc Giáp của thập nhị môn Ô Châu.

Hai người này đều là cao thủ đỉnh cấp trong Giang hồ, tránh bị tai vách mạch rừng, người hầu xung quanh đã bị đuổi ra ngoài, âm thanh nói chuyện cũng không lớn, cao thủ bình thường đứng ở vách đá xa xa, không có khả năng nghe thấy bất cứ điều gì.

Nhưng người áo đen từ khi cách xa nửa dặm đã phát giác ra bị động của Tuyền Cơ Chân Nhân, lục thức cảm giác đã phân rõ giới hạn với người bình thường từ lâu, dù khoảng cách rất xa, vẫn có thể nghe trộm được tiếng nói chuyện phiếm bên trong cửa sổ:

"Tiên phong Triều đình đã giết tới trước mặt, cho dù bình thiên giáo thật sự muốn lôi kéo vương gia, chỉ sợ thời gian cũng không kịp nữa rồi, bên Yến Vương cũng không an toàn, nếu muốn rời khỏi Ô Châu, vẫn phải dựa vào chính mình..."

Người nói chuyện là Bạch Tư Mệnh, không ngủ không nghỉ bôn ba đường dài tới đây, trên mặt Bạch Tư Mệnh đã hiện ra sự mỏi mệt, nhưng sắc mặt vẫn chuyên chú.

Mà ngồi ở đối diện là Quan Ngọc Giáp, hắn nắm trong tay một chuỗi hạt châu, nhẹ nhàng thưởng thức, sắc mặt không coi là đẹp.

"Quan mỗ ở ô trâu cày cấy mấy chục năm, mới lấy được vị trí lão đại ở Ô Châu, ngày xưa Ô Vương đích thật là có quan tâm đến Quan mỗ, nhưng những chuyện Quan mỗ đã giúp cũng không phải ít..."

Bạch Tư Mệnh biết Quan Ngọc Giáp không nỡ từ bỏ vị trí võ lâm minh chủ ở Ô Châu, mày cau mày nói:

"Chuyện trên Giang hồ của vương gia đều do một tay Quan huynh quản lý, bây giờ Quan huynh muốn xuống thuyền, phủi sạch quan hệ với vương gia, sợ là không kịp rồi. Mà Quang Minh có danh xưng "Tiểu Quyển Khôi", nhưng vẫn có chênh lệch với Tưởng Trát Hổ, Quan huynh cũng hiểu rõ trong lòng, không có đan dược vương gia luyện cho huynh, đời này huynh cũng đừng mơ lấy được một chữ "Tiểu"..."

Hạt châu trong tay Quan Ngọc Giáp dừng lại, có chút bất mãn với câu này:

“Quan mỗ đi theo làm tùy tùng mấy năm, chỉ nghe bạch đại nhân thổi phồng cái gì mà “Thiên Lang Châu” đến thiên hoa loạn trụy, thực tế thì hiệu quả của thành phẩm ra sao căn bản chưa ai thấy qua, vì một bí dược còn nghi vấn thật giả mà bắt Quan mỗ đánh cược toàn bộ gia đình...”

“Thuốc này tuyệt đối là thật, cũng đã thành dược, chỉ là võ phu bình thường không gánh được năng lượng của thuốc, thiếu một tông sư có nội tình đủ sâu để thí nghiệm thuốc kiểm chứng.”

Bạch Tư Mệnh xích lại gần mấy phần: “Hai ngày nữa các chưởng môn của thập nhị môn Ô Châu đến đông đủ, chỉ cần trúng độc do Trương Cảnh Lâm phối, khi đó vì giải dược cũng chỉ có thể nghe hiệu lệnh của vương gia. Tam Tuyệt Tiên Ông là lão bối Giang hồ, đặt nặng quy củ, sống cũng đủ rồi, không thể vì một cái mạng già khọm thà chết không chịu khuất nhục, đến lúc đó vừa vặn bắt hắn thí nghiệm thuốc.”

Quan Ngọc Giáp nghe đến đó nhíu mày, đảo mắt nhìn về phía Bạch Tư Mệnh, hừ lạnh nói:

“Để Tam Tuyệt Tiên Ông thí nghiệm thuốc, nếu như chết bất đắc kỳ tử, nói lên chuyện “Thiên Lang Châu” vương gia nghiên cứu căn bản đã vô dụng, quan mỗ không có khả năng chạy cùng Ô Vương.”

“Còn nếu thuốc có tác dụng, Thiên Lang Châu thật sự lợi hại như lời Bạch đại nhân nói, tam tuyệt tiên ông sau khi thoát thai hoán cốt, không chừng có thể lập tức đặt chân vào Võ Khôi.”

“Đao pháp của Tam Tuyệt Tiên Ông có thể khoa tay múa chân với Hiên Viên Triều, quyền pháp có thể so tay với Liễu Thiên Sanh, thân pháp có thể so với Lục Tiệt Vân, để hắn bước vào cảnh giới Võ Khôi, Bạch đại nhân có biết đó sẽ là sức nặng như thế nào không?”

"..."

Bạch Tư Mệnh ngồi thẳng lên một chút, đột nhiên nhận ra đây đúng là một vấn đề lớn.

Năm thứ phía sau Bát Đại Khôi, đều là sở trường, rèn luyện bản thân đến lĩnh vực không ai bằng.

Ba cái phía trước là nội ngoại kiêm tu cái gì cũng luyện, binh khí, quyền cước, thân pháp, không hề có nhược điểm.

Nếu Tam Tuyệt Tiên Ông có nội tình thân thể Bát Đại Khôi, không có gì bất ngờ xảy ra sẽ lập tức đứng vào hàng thứ tư Bát Khôi, Hiên Viên Triều và chu xích dương đến cũng không nhất định có thể chiếm được lợi ích, dùng thuốc nuôi thành một lão thần tiên như thế, đến lúc đó ai có thể xử lý được...

Chương 463 - Vẫn Đuổi Giết

Chương 463. Vẫn Đuổi Giết

“Thuốc dùng thử không có dược hiệu mạnh như thế, sẽ không để cho Tam Tuyệt Tiên Ông xông lên cao như vậy. Nhưng để cho an toàn, vẫn cần tìm người khác đến thử, tốt nhất là để cho Quan Thắng Hưng của Huyền Vũ đường tới, Quan Thắng Hưng cũng không được tính là tông sư, dù uống thuốc vào công lực tăng lớn, nhiều nhất cũng không khác biệt lắm với Hoàng Ngọc Long, Quan huynh đối phó sẽ không áp lực...”

“Nội tình thân thể của Quang Thắng Hưng so với võ phu lần thí nghiệm thuốc trước thì không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần, không nhất định có thể gánh vác được năng lượng của thuốc. Nếu muốn thử thì phải tìm võ phu lợi hại cách chúng ta không xa, mới có thể nhìn thấy thuốc này có hiệu quả thật hay không...”

...

Hai người trao đổi trong cửa sổ, vừa sợ thuốc vô dụng, cũng sợ thuốc quá hữu dụng, rất là phân vân.

Trên vách núi, người áo đen nghe thấy những lời này, trong mắt hiện ra mấy phần mỉa mai.

Nàng đã đi dạo hết Bắc Lương, lại vạn dặm xa xôi chạy đến tận Ô Châu, mục tiêu chủ yếu chính là tìm phối phương của Thiên Lang Châu trong tay Trương Cảnh Lâm kia.

Mặc dù nàng chưa thấy qua Thiên Lang Châu, nhưng cũng biết đến thứ gọi là Thiên Lang Châu này, là dùng bí pháp chuyên điều phối bí dược, bây giờ trên đời đã không tồn tại người có thể sử

dụng nó. Trương Cảnh Lâm điều chế thuốc, không chừng chó ngáp phải ruồi thật sự tạo ra chút tác dụng, nếu thật sự phục hồi phối phương về như cũ, chính là người nào ăn người đó chết, căn bản không có hiệu quả.

Người áo đen cẩn thận lắng nghe hai người nói chuyện, muốn chờ Bạch Tư Mệnh rời đi, rồi theo dõi đến hang ổ của Ô Vương, tìm Trương Cảnh Lâm.

Nhưng hai người dưới vách núi còn chưa nói xong, ở phía sau lại truyền đến chút động tĩnh.

Người áo đen phát hiện có chút không đúng, quay đầu lại dò xét, quả nhiên phát hiện bên sườn núi là một bóng trắng âm hồn bất tán, phiêu đãng giữa núi rừng, tìm kiếm bốn phía.

Người áo đen lại bị đuổi kịp, trong đáy mắt lóe ra mấy phần sinh không thể luyến, vội vàng im hơi lặng tiếng ẩn thân vào màn đêm, chạy về phía dưới núi.

Mà bên sườn núi, Tuyền Cơ Chân Nhân vừa mới đến rất nhanh phát hiện phía sau của sơn trang có động tĩnh khác thường.

Tuyền Cơ Chân Nhân biết mục tiêu của Bắc Lương Đạo Thánh là tìm kiếm Ô Vương,

khẳng định sẽ tiếp tục theo dõi Bạch Tư Mệnh, đuổi không kịp thì tìm cách khác.

Mấy ngày thiên cơ chân nhân truy đuổi này, có nghe được tình huống Giang hồ hiện tại ở Ô Châu, đoán rằng Quan Ngọc Giáp và Ô Vương có quan hệ sâu xa, nếu Bắc Lương Đạo Thánh không tìm thấy mục tiêu, có lẽ sẽ đến Thiết Hà Sơn Trang ôm cây đợi thỏ.

Tuyền Cơ Chân Nhân bị bỏ rơi một đêm, đã tìm không thấy dấu chân, lúc đầu chỉ muốn tới thử một chút, vậy mà có thu hoạch nhanh như thế, trong mắt hiện lên chút ngoài ý muốn, nhanh

chóng đi theo.

Sau đó không lâu, giữa rừng núi lại vang lên cuộc đối thoại quen thuộc:

“Yêu nữ! Người trúng Huyết Ngưng Tán, sao có thể đuổi theo nhanh như vậy?”

“Ta may mắn, gặp được một thiếu hiệp rất tuấn tú, giúp ta giải độc. Đã nói với ngươi độc dược vô dụng với ta, nếu là hạ xuân dược mạnh, không chừng bây giờ ta còn đang sung sướng, không có tâm tư quản tới ngươi...”

“Phi! Ngươi biết bản lĩnh của ta, ta xuống tay nhẹ với người không muốn tạo sát giới, nếu như ta thật sự hạ thuốc mạnh cho ngươi, ngươi có tin Khi người nhìn thấy gốc cây cũng hận không thể nhào tới cọ hai cái hay không?”

“Không tin, người cũ chỉ có công phu miệng lưỡi, hạ thuốc chỉ có chút cảm giác, dùng chút sức là qua được, chẳng có chút ý tứ nào...”

“Tốt! Đây là ngươi tự chuốc lấy, sau này đừng trách ta dùng thủ đoạn bỉ ổi...”

“Đừng chạy, cuối tháng ta phải về nhà, không có thời gian chơi mèo vờn chuột với người.”

“Ngươi mau cút đi!”

“Trước khi ta đi, ta chắc chắn phải lấy được Minh Long đồ, nếu người vẫn chạy loạn như vậy, ta thật sự muốn làm...”

“Ngươi đến đây! Yêu nữ nhà ngươi dám hạ sát thủ với ta, ta cũng dám kéo ngươi đồng quy vu tận.”

Đạp đạp đạp...

Giữa cuộc nói chuyện phiếm, hai thân ảnh vẫn từng bước đi đến trong dãy núi hoang, nháy mắt đã không thấy tung tích...

...

Cùng lúc đó, bên ngoài Hà Nguyên Quận.

ba con tuấn mã chạy vút qua trên quan đạo, trên một con ngựa có một con chim, một con ngựa khác thì ngồi hai người.

Dạ Kinh Đường phóng ngựa lao vun vút, chú tâm nhìn con đường phía trước, ừm kỹ bóng rồi tới lui.

Bùi tương quân thì ngồi phía sau Lạc Ngưng, hai tay ôm eo nhỏ, trái dưa hấu rán trên lưng Lạc Ngưng, nhắm mắt ngưng thần thử luyện Minh Long đồ.

Lúc đầu Bùi Tương Quân dự định nghiên cứu Minh Long đồ, nghĩ ra cách vận khí theo mạch lạc, nhưng độ khó của chuyện này quả thực khá lớn, đêm qua khi ngủ với Lạc Ngưng, Lạc Ngưng thấy nàng vẫn suy nghĩ không thông, cứ ép giảng giải cho nàng một phen.

Mặc dù bùi tướng quân cảm thấy mình không muốn nghe, nhưng vẫn nghe được, sau đó đã hiểu rõ cách vận khí theo mạch lạc, cưỡi ngựa đi đường quá buồn tẻ, nàng ngồi yên sau lưng là ngưng âm thầm làm quen.

Chương 464 - Diệp Tứ Lang?

Chương 464. Diệp Tứ Lang?

Phía sau Lạc Ngưng có hai khối mì vắt giống như gối mềm, Là nữ nhân tất nhiên không cảm thấy chuyện này có bao nhiêu hưởng thụ, trong khi chạy nhìn về phía Dạ Kinh Đường hỏi:

“Trưởng môn Tê Hoàng Sơn Trang đã xuất phát từ buổi sáng, sợ là rất khó đuổi kịp, làm sao bây giờ?”

Trong khi ba người buổi trưa ngày mới xuất phát, xế chiều đã tới Hà Nguyên Quận, nhờ Chim Chim dẫn đầu, đi vào Tê Hoàng Sơn Trang.

Vốn Dạ Kinh Đường cho rằng phải đánh một trận ở đây, kết quả là cẩn thận từng li từng tí chui vào Tê Hoàng Sơn Trang, sau khi trói lại môn đồ thì nghe ngóng, đã nghe nói đêm qua sơn trang có khách quý tới, trời vừa sáng chưởng môn đã xuất phát đi Thiết Hà Sơn Trang dự tiệc.

Mặc dù mất giấu Bạch Tư Mệnh, nhưng Dạ Kinh Đường không nhụt chí, nói:

“Quan Ngọc Giáp hạ anh hùng thiếp, thập nhị chưởng môn đều đang xoắn xuýt chuyện muốn đi hay không. Tê Phượng sơn trang vốn đang chỉ quan sát, không sắp xếp xe ngựa, nhưng sáng nay lại vô cùng lo lắng lên đường, tất nhiên có quan hệ với Bạch Tư Mệnh tối hôm qua tới nhà. Cứ tiếp tục tra theo hướng đó là được, cho dù phán đoán sai quan hệ của Quan Ngọc Giáp và Ô Vương rất mật thiết, điều tra Quan Ngọc Giáp cũng sẽ có thu hoạch.”

Lạc Ngưng thúc ngựa đi bên cạnh, nghĩ một chút lại nói:

“Tiểu thư Tê Phượng sơn trang hình như là gả cho một cháu trai của Hiên Viên Triều, cả môn phái cũng chỉ có mối quan hệ này đáng tiền. Bạch Tư Mệnh cố ý đến Tê Phượng sơn trang một chuyến, ta đoán chừng có liên quan đến việc này.”

Dạ Kinh Đường nghe thấy tên Quân Sơn Đài, khẽ cau mày, âm thầm tính toán, cảm thấy cách nói này cũng có khả năng.

Hôm qua hắn giết bọn người Hoàng Ngọc Long, thi triển mấy đao trước mặt Bạch Tư Mệnh, với sự trải qua trong Giang hồ của Bạch Tư Mệnh, chắc chắn hắn đã nhìn ra một chút gì đó.

Sau khi nhìn thấy Bát Bộ Cuồng Đao, hắn quay đầu đã tìm đến thế lực Quân Sơn Đài có quan hệ chặt chẽ với nó, ý đồ ngoại trừ mật báo, thật sự không còn phương án khác.

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ:

“Nếu Bạch Tư Mệnh báo hành tung của ta cho Quân Sơn Đài, vậy có lẽ lại sắp phải tiếp đón một đợt sát thủ. Lần trước “Yến Châu nhị vương” không không làm được gì, người tới lần này chắc chắn sẽ lợi hại hơn, về sau phải cẩn thận hơn một chút.”

Lạc Ngưng nhẹ nhàng gật đầu, không nhiều lời thêm nữa, nàng cảm thấy dưa hấu của Tam Nương hơi nóng lên, khiến sau lưng nàng đổ mồ hôi, lập tức đưa tay vỗ lên đùi Tam Nương:

“Ngươi có thể ngồi thẳng được không?”

?

Bùi Tương Quân ngồi thẳng dậy, suy nghĩ bị đứt đoạn, ánh mắt có chút không vui.

“Ngươi nghĩ ai muốn ngồi sau ngươi?”

Dứt lời, phi thân lên, rơi xuống phía sau yên ngựa của Dạ Kinh Đường, hai tay đỡ lấy tựa ở trên lưng tiếp tục nhắm mắt suy nghĩ Long Tượng Đồ.

Dạ Kinh Đường cảm nhận được dưa hấu mềm nhũn, vốn muốn nói hai câu nhưng nhìn thấy Tam Nương chăm chú luyện công nên không quấy rầy...

Hôm sau, một trận mưa nhỏ mịt mờ khiến cho mùa hè nóng nực trở nên mát mẻ đôi chút, vô số dãy núi nối tiếp nhau trong Ô Châu cũng được mây mưa tô điểm đẹp như tranh vẽ.

Trên một sơn đạo cách Thiết Hà Sơn Trang không xa, ba con ngựa đứng trong rừng cây, Chim Chim đứng trên ngọn cây, đảo mắt xung quanh canh gác, trên đầu đội một mảnh lá xanh, nhìn dáng vẻ là muốn che mưa nhưng mà hình thể quá lớn cho nên hoàn toàn dấu không được chỉ có thể làm như vậy coi như tự an ủi mình.

Dưới đại thụ, Lạc Ngưng chống ô giấy dầu che trên đỉnh đầu Dạ Kinh Đường.

Bùi Tương Quân thì đứng ở sau lưng, choàng áo choàng lên bờ vai Dạ Kinh Đường, hỗ trợ thay y phục, khẽ nói: "Liên tục ba lần đổi thân phận đi thăm dò Bạch Tư Mệnh, Bạch Tư Mệnh nếu như còn không nhìn ra được thì đoán chừng ánh mắt có vấn đề."

Dạ Kinh Đường đứng ở giữa hai người, cười nói: "Không xác định Bạch Tư Mệnh có ở trong Thiết Hà Sơn Trang hay không, dùng thân phận Hắc Nha qua đánh cỏ động rắn, thân phận Bình Thiên Giáo đi qua đó cũng không hợp cho nên chỉ có thể làm như vậy. Đợi lát nữa để cho Chim Chim đi thăm dò tình huống, nếu như không tìm được Bạch Tư Mệnh thì đến."

Bùi Tương Quân thở dài, quay đầu qua nhìn Lạc Ngưng đang đứng bên cạnh: "Đi Thiết Hà Sơn Trang, nếu như chuyện không

hợp thì chắc chắn sẽ có đánh nhau. Thừa dịp bây giờ có thời gian, ngươi không điều trị cho Kinh Đường một chút?"

Lạc Ngưng khẽ nhíu mày, chỉ rừng cây xung quanh: "Hoang sơn dã lĩnh, trời lại mưa, ta điều trị cho hắn như thế nào?"

Bùi Tương Quân khẽ hừ nhẹ, nhớ tới chuyện bị ép nghe lén vách tường ngày hôm qua, ánh mắt có chút quái dị nói: "Ngươi cũng không phải người ngoài, ta bung dù giúp ngươi, ngươi cho Kinh Đường ôm ngươi là được rồi. Hôm qua trong khách sạn, ngươi không phải cũng như vậy hay sao."

Lạc Ngưng là người từng trải đương nhiên biết được Tam Nương nói đó là tư thế gì —— nàng mặt đối mặt ôm cổ tiểu tặc, tiểu tặc ôm đầu gối nàng, sau đó... Sắc mặt Lạc Ngưng nhanh chóng đỏ lên, trong lòng quẫn bách không biết đáp lại như thế nào, đưa tay muốn đánh Tam Nương.

Chương 465 - Diệp Tứ Lang? 2

Chương 465. Diệp Tứ Lang? 2

"Được rồi, làm chuyện chính trước đi, xong việc điều trị cũng như vậy thôi."

Dạ Kinh Đường nắm chặt tay Lạc Ngưng, ngăn hai người đang định cãi nhau lại, sau khi thay quần áo xong thì lập tức khởi hành đi tới Vũ Minh Sơn.

Theo Thiết Hà Sơn Trang phát mấy tấm thiệp anh hùng, chưởng môn Ô Châu thập nhị môn bị Quan Ngọc Giáp uy hiếp, hôm nay cũng lần lượt đến đây.

Dạ Kinh Đường nhanh chóng lao vụt trong cơn mưa phùn, chỉ một lát thì đã đi tới con đường bằng đá dưới chân Vũ Minh Sơn, từ đây có thể nhìn thấy có không ít xe ngựa đang dùng ở dưới chân núi, môn đồ đi đi lại lại bên ngoài sơn trang to lớn.

Chưởng môn thập nhị môn mặc dù có Huyền Vũ Đường góp đủ số nhưng đa số thực lực đều không yếu, Dạ Kinh Đường tùy tiện chui vào cũng có nguy hiểm, vì thế chỉ đành dẫn theo Tam Nương và Lạc Ngưng đi vào một nơi gần sơn trang ẩn nấp, để cho Chim Chim đã từng nhìn thấy Bạch Tư Mệnh bay vào trong sơn trang dò xét.

Kết quả dò xét gần nửa canh giờ, Chim Chim cũng chưa phát hiện trong phòng xá có tung tích của Bạch Tư Mệnh, ngược lại Bùi Tương Quân nằm vùng ở bên ngoài sơn trang phát hiện có mấy bóng người quen thuộc ở dưới chân núi.

"Quảng Hàn Lân... Dương Quan, sao bọn họ cũng ở đây?"

Trong sơn dã, Bùi Tương Quân cầm kính viễn vọng nhìn ra chân núi xa xa, ánh mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn lại quả nhiên phát hiện Tam Tuyệt Tiên Ông đã từng gặp một lần ở Thủy Vân Kiếm Đàm xuống xe ngựa ở dưới chân núi, xung quanh có mười mấy môn đồ Tam Tuyệt Cốc, tên xui xẻo Dương Quan cũng nằm trong số đó.

"Bạch Tư Mệnh hình như không có ở trong Thiết Hà Sơn Trang, ta tự mình đi qua đó sẽ khiến cho Thiết Hà Sơn Trang sinh nghi, có người quen dẫn vào thì tốt hơn."

Dạ Kinh Đường quan sát tình thế vài lần, sau đó cho Chim Chim bay ở trên không chú ý động tĩnh, Ngưng Nhi ẩn nấp trong chỗ tối tiếp dẫn, hắn thì theo Tam Nương nhanh chóng rời khỏi chỗ theo dõi, dẫn ngựa lên núi nhanh chóng đuổi theo.

Sắc trời dần tối, một chiếc xe ngựa dừng ở giao lộ dưới chân núi nơi thông tới Thiết Hà Sơn Trang, hơn mười tên quân nhân đeo bội đao đội mưa đứng trang nghiêm xung quanh.

Tam Tuyệt Tiên Ông Quảng Hàn Lân tóc trắng xoá, được đồ đệ đỡ xuống xe ngựa, đưa mắt nhìn về phía sơn trang to lớn ở phía sườn núi, trong mắt lộ ra vẻ buồn rầu rõ ràng.

Quan Ngọc Giáp liên tục phát thiệp anh hùng thúc giục thập nhị môn tới cửa dự tiệc, với kinh nghiệm lịch duyệt giang hồ của Quảng Hàn Lân thì cũng đoán ra được bữa cơm này ăn không vô.

Nhưng người trong giang hồ dùng nắm đấm nói chuyện, nắm đấm của Thiết Hà Sơn Trang đủ cứng, bây giờ liên tục phát hai tấm thiệp mời mà không có phản ứng gì, đến lần thứ ba rất có thể chính là Quan Ngọc Giáp tự mình đến nhà, Quảng Hàn Lân biết chuyến đi này nguy hiểm nhưng cũng không thể không đến.

Làm ký danh đệ tử, Dương Quan chịu khó đi trước dẫn ngựa,

phát hiện trên mặt sư phụ tràn đầy vẻ u sầu cho nên mở miệng hỏi: "Ba cây trăm năm lão sâm đó ta đã sai người tám trăm dặm khẩn cấp đưa đi kinh thành, Dạ đại thiếu gia nhận được, cho dù không giúp được gì thì hẳn là cũng sẽ đáp lại..."

Quảng Hàn Lân thở dài: "Nước xa không cứu được lửa gần. Ngươi biết vị Dạ đại nhân đó, cho dù có thể ra tay giúp đỡ để cho Tam Tuyệt Cốc phân rõ giới hạn với Ô Vương chi loạn lần này, nhưng mà đó cũng là chuyện sau này, ải trước mặt này vẫn không qua được..."

Lộc cộc, lộc cộc.

Trong lúc nói chuyện, tiếng vó ngựa từ sau lưng vọng tới.

Quảng Hàn Lân đảo mắt nhìn về phía cuối đường, thấy hai con khoái mã lao vùn vụt tới, đi đầu là một người khoác áo tơi đầu đội mũ rộng vành, bên không ngựa treo một thanh trường binh được một miếng vải đen bọc lại, dáng người khá cao, đi trong mưa nhỏ khí thế có chút uy vũ.

Quảng Hàn Lân cắm rễ ở Ô Châu nhiều năm, hầu như đều biết về giang hồ hào kiệt ở Ô Châu, nhận ra được người vừa tới không phải là giang hồ du hiệp bình thường nhưng lại không nhận ra được đó là ai, trong lúc hắn còn đang nghi hoặc thì chợt nghe nam tử đang vọt tới lên tiếng trước: "Hóa ra là Quảng lão. Tại hạ Diệp Tứ Lang, tháng trước từng gặp nhau một lần ở Thủy Vân Kiếm Đàm, bởi vì trong người có việc cho nên chưa thể đi lên bái kiến, xin Quảng lão thứ lỗi."

Diệp Tứ Lang?

Quảng Hàn Lân nghe thấy cái tên này thì trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi, vội vàng đi lên chắp tay nói: "Hóa ra là Diệp thiếu hiệp, lão phu còn đang thắc mắc không biết binh sĩ nhà ai mà oai hùng như vậy, tại sao Diệp thiếu hiệp lại tới Ô Châu?"

Bởi vì nhìn thấy Dương Quan ở đó, Dạ Kinh Đường cố gắng thay đổi giọng nói, tung người xuống ngựa đáp lễ: "Gần đây thế cục Ô Châu không rõ, thúc bá Huyền Vũ Đường sai ta tới rèn luyện, thuận tiện làm quen một chút tiền bối giang hồ Ô Châu. Vừa khéo gặp được Quảng lão, xin Quảng lão thay mặt dẫn tiến một chút."

Chương 466 - Quan Ngọc Giáp

Chương 466. Quan Ngọc Giáp

Quảng Hàn Lân nghe nói như vậy, trong lòng lập tức giật mình —— Quan Thắng Hưng hoàn toàn không có tiếng nói gì trong Ô Châu thập nhị môn, ở thời khắc mấu chốt này mời người của tổng đà tới giữ thể diện cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Hồng Hoa Lâu mặc dù bây giờ kém xa thời điểm cường thịnh nhưng mà mười hai đường khẩu vẫn còn, từ hào môn đỉnh lưu rơi xuống, quy mô cũng lớn hơn bất kỳ một môn phái nào ở Ô Châu.

Từ khi 'Diệp Tứ Lang' rời núi đại náo một trận ở Thủy Vân Kiếm Đàm, bây giờ đã có xu thế phục hưng, Quan Ngọc Giáp là long đầu giang hồ Ô Châu, có thể không nể mặt người của thập nhị môn nhưng mà danh môn đại phái như là Hồng Hoa Lâu hẳn là vẫn phải nể tình một chút.

Quảng Hàn Lân đang lo không biết phải làm như thế nào mới có thể vượt qua được cửa ải Thiết Hà Sơn Trang lần này, bây giờ có một người tới để giữ thể diện đương nhiên là rất mừng rỡ, đưa mắt nhìn nữ tử che mặt ở phía sau một chút lên tiếng hỏi: "Diệp thiếu hiệp chỉ mang theo một người tới?"

"Mấy người Quan thúc đang bàn chuyện làm ăn ở bên trong quận thành, ta tới trước xem thử một chút. Quảng lão mời."

"Ha ha, Diệp thiếu hiệp đại chiến một trận ở Thủy Vân Kiếm Đàm, có thể nói danh chấn giang hồ, giang hồ hảo hữu Ô Châu còn không tin Diệp thiếu hiệp, hôm nay gặp mặt chắc chắn có thể để cho bọn họ mở rộng tầm mắt."

"Quảng lão quá khen."

Dạ Kinh Đường cũng không nhiều lời, dư quang xác định Lạc Ngưng đang rút lui về chỗ, dẫn theo Tam Nương theo Quảng Hàn Lân lên núi.

Mà Dương Quan ngồi bên cạnh trông ngựa, từng bị Dạ Kinh Đường chặt, cũng từng được Dạ Kinh Đường cứu, nói như thế nào cũng coi là tương ái tương sát, nhìn thấy 'Diệp Tứ Lang' trò chuyện vui vẻ với sư phụ như vậy đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc.

Bất quá trong trường hợp này, Dương Quan cũng không có tư cách tới gần xưng huynh gọi đệ, chỉ yên lặng đưa mắt nhìn sư phụ đi đến Thiết Hà Sơn Trang ở giữa lưng núi, cứ cách không lâu thì có người dẫn theo đệ tử tới, lại được môn đồ của Thiết Hà Sơn Trang đón vào sơn trang.

Trong sơn trang, chưởng môn thập nhị môn đi tới trước đã được sắp xếp ngồi trong Nhân Nghĩa Đường, uống trà nói chuyện phiếm, chờ tiệc tối bắt đầu.

Mà trong một căn phòng trà ở phía sau sơn trang, Quan Ngọc Giáp thân mặc cẩm bào ngồi dựa vào bàn trà, trong tay lần một chuỗi hạt.

Đối diện bàn trà, một dược sư thủ hạ của Ô Vương nói khẽ: "Chuẩn bị lá trà xong, bên trong đã tăng thêm kỳ độc 'Ám Hương Thực Cốt' Vương tiên sinh phối trí, vô sắc vô vị, không thể nào bị cao thủ phát hiện ra được, người bị trúng độc thì cơ bắp sẽ từ từ xơ cứng, xương cốt trở nên xốp giòn, người có thể giải loại độc này trên đời chỉ sợ số lượng không quá một cái tay..."

Quan Ngọc Giáp tuổi tác hơn bốn mươi, đơn thương độc mã từ Quyền Sư chợ búa đánh tới vị trí lão đại Ô Châu, bản thân hái cũng là một truyền kỳ trong giang hồ, khoảng cách vấn đỉnh quyền cước nhất đạo cũng chỉ chênh lệch một hai bước mà thôi.

Nhưng mà điều kiện tập võ quá hà khắc, càng lên cao mỗi khi tiến bộ một bước thì độ khó lại càng lớn, mà muốn lên được tới mức võ khôi thì mỗi một khoảng cách lớn như là lạch trời.

Dù sao quân nhân có thể đánh tới một bước này, ngộ tính, cố gắng, thậm chí vận khí đều không thể kém hơn người khác một chút nào, tất cả đều có thể liều chỉ có thiên phú là thứ không thể nào thay đổi được.

Quan Ngọc Giáp ngộ tính thiên phú cũng không kém hơn Liễu Thiên Sanh, nhưng mà thiệt thòi hơn ở chỗ là khi mười một mười hai tuổi mới tới võ quán tập võ, sư phụ chỉ là một quán chủ võ quán chợ búa, biết hắn là mầm mống tốt nhưng mà bị giới hạn bởi kiến thức cho nên phương pháp dạy dỗ cũng không có được tinh tế tỉ mỉ, chỉ biết là đông luyện tam cửu hạ luyện tam phục, còn phương pháp đắt đỏ tốn tiền như là tắm thuốc có thể bớt thì bớt đi.

Quan Ngọc Giáp đúng là luyện được một thân công phu tốt nhưng mà khi còn nhỏ luyện tập quá khắc khổ, không chú ý bảo vệ thân thể, cho nên khi trưởng thành thân thể định hình, trong gân cốt khí mạch để lại một chút tì vết.

Những tì vết này ảnh hưởng cực nhỏ với thân thủ nhưng không thể nào loại trừ, thiếu hụt này khiến cho cho dù sau này Quan Ngọc Giáp có cố gắng như thế nào đi nữa cũng không thể nào luyện ra được hiệu quả 'Thiên nhân hợp nhất'.

Không luyện được đến một bước này thì không có tư cách đi khiêu chiến võ khôi, bởi vì 'Thiên nhân hợp nhất' là cánh cửa vào võ khôi, nếu không làm được thì không thể che giấu được khí tức trong cơ thể, mình không động quyền cước, võ khôi đương thời đã có thể cảm nhận được, có thể đánh thắng trừ phi là võ khôi cố ý nhường mà thôi.

Quan Ngọc Giáp đã đi đến nước này, lại bị một chút tì vết

trong cơ thể ngăn cản đường đi, hắn không cam lòng như thế nào người ngoài hoàn toàn không thể hiểu được.

Vì thế lúc nghe Ô Vương có thể nghiên cứu ra dược vật 'thoát thai hoán cốt', Quan Ngọc Giáp mới ôm ý nghĩ 'lấy ngựa chết làm ngựa sống', không tiếc hết thảy giúp Ô Vương.

Mà bây giờ, thần dược mà Ô Vương nói tới đã được bày ra ở trước mặt hắn.

Trên bàn trà có một cái hộp gỗ đàn mộc nhỏ, hộp được mở ra, bên trong là một viên thuốc trắng như tuyết, còn có mùi thơm ẩn hiện.

Chương 467 - Thiết Hà Sơn Trang

Chương 467. Thiết Hà Sơn Trang

Quan Ngọc Giáp ngoài miệng nói là không cần nhưng trong lòng sao không hy vọng thuốc này có thể sinh ra thần hiệu thoát thai hoán cốt, hắn cầm hộp thuốc lên, quan sát tỉ mỉ:

"Đây là Thiên Lang Châu?"

Dược sư mỉm cười giải thích:

"Thuốc này là hàng nhái, các loại dược liệu mấu chốt như Tuyết Hồ Hoa đều được thay thế bằng thứ khác, mặc dù có thể giúp cho người ta mở rộng khí mạch trong thời gian ngắn, nhưng mà dược hiệu cách nhau rất xa cho nên tạm thời được đặt tên là 'Đại Lương Châu'."

"Đại Lương Châu..."

Quan Ngọc Giáp cảm thấy cái tên này cũng không có ý gì, hỏi:

"Hạt châu lớn như thế, muốn cho người thí nghiệm ăn thuốc thì còn phải chế trụ người đó mới được."

"Thuốc này dính vào là ngấm vào máu, không cần nuốt. Quan trang chủ chỉ cần giấu thuốc này vào trong tay áo, lấy đồ vật ngăn cách với da của mình, nếu như tìm được người thích hợp thí nghiệm thuốc, trực tiếp một chưởng vỗ ra, dược dịch trong hạt châu vẩy vào người, người thí nghiệm thuốc sẽ trúng chiêu."

Quan Ngọc Giáp đang nghiêm túc lắng nghe cách dùng thì có

tiếng bước chân vang lên bên ngoài mật thất, một đồ đệ chạy ra ngoài cửa bẩm báo:

"Sư phụ, Tam Tuyệt Tiên Ông tới, bên cạnh còn có Diệp Tứ Lang của Hồng Hoa Lâu."

"Diệp Tứ Lang?"

Quan Ngọc Giáp nghe tới cái tên này thì có chút khó hiểu.

Nhưng mà nghĩ lại thì cảm thấy Quan Thắng Hưng căn bản không chăm lo, thời điểm này mọi người của tổng đà tới giữ thể diện cũng chẳng có gì lạ.

Tháng trước thọ yến Chu lão thái công, Quan Ngọc Giáp mặc dù không tới nhưng cũng nghe nói đại danh của Diệp Tứ Lang từ trong miệng người trong giang hồ đến đó tham dự tiệc trở về, theo chiến tích thì mạnh hơn Vũ Kiếm Hoa, có thể đánh có đi có lại với Tiêu Sĩ Thần.

Tuổi còn trẻ có thực lực như thế, chắc chắn là được huấn luyện từ nhỏ, tố chất thân thể có thể không kém hắn bao nhiêu, hơn hai mươi tuổi mới ngoi đầu lên trong giang hồ, cầu sinh dục chắc chắn lớn hơn đám lão già đã sống đủ như đám Tam Tuyệt Tiên Ông, nếu lấy thí nghiệm thuốc...

Nghĩ tới đây, Quan Ngọc Giáp trong lòng khẽ động, cảm thấy cử động lần này rất có triển vọng.

Diệp Tứ Lang là tiêu chuẩn Bát Khôi chi tư, võ nghệ không tầm thường, còn đang là thanh niên.

Nếu như ngay cả thiên kiêu giang hồ như thế này cũng không gánh được sức thuốc của 'Đại Lương Châu', thuốc này cho dù là thật thì hắn cũng không dám ăn.

Hơn nữa tháng trước Diệp Tứ Lang đơn đấu với người khá nổi

trên giang hồ như Kiếm Vũ Hoa, đều bị một cước đạp xuống đài, võ nghệ tối đa chỉ mạnh hơn Kiếm Vũ Hoa hai thành.

Diệp Tứ Lang dùng thuốc này, nếu như có thể mở rộng khí mạch trong thời gian ngắn, chiến lực tăng lên một đoạn, nhiều nhất cũng chỉ có thể tương đương với Hoàng Ngọc Long, Quan Ngọc Giáp có nắm chắc ba quyền quật ngã.

Quan Ngọc Giáp trong lòng tính toán, cảm thấy Diệp Tứ Lang dùng thuốc này đúng là vẫn còn nằm trong phạm vi có thể không chế được cho nên lập tức đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Mưa nhỏ tí tách tí tách.

Trong Nhân Nghĩa Đường vàng son lộng lẫy, trái phải là vài cái ghế xếp, bảy tám vị chưởng môn an vị ở trong đó, trong tay cầm nước trà, nhìn như đang vui vẻ trò chuyện với nhau nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ lo, thỉnh thoảng nhìn về đại sảnh phía sau, chờ Quan Ngọc Giáp lộ diện.

Trong lúc mọi người đang có mặt ở đây hoảng loạn thì có tiếng vang vang lên ở bên ngoài đại đường, đưa mắt nhìn lại thì thấy có một đội người đi tới, Tam Tuyệt Tiên Ông Quảng Hàn Lân ở trong đó, đang nói chuyện với quản sự đãi khách của Thiết Hà Sơn Trang.

Bên cạnh còn có một nam tử áo đen, dẫn theo một thị nữ che mặt giúp cầm thương, nhìn rất lạ lẫm.

Mà một đoàn người xuất hiện, đồng thời Quan Ngọc Giáp thân mang cẩm bào cũng dẫn theo hơn mười đồ đệ nhanh chân đi từ phía sau đại sảnh ra, xa xa chắp tay:

"Quảng lão đến nhà, Quan mỗ không có từ xa tiếp đón, xin hãy tha lỗi."

Quảng Hàn Lân dẫn theo đồ đệ đi vào Nhân Nghĩa Đường, đưa

tay làm giang hồ lễ, cười ha hả nói:

"Mấy tháng không gặp, Quan trang chủ càng oai hùng."

"Ai, Quảng lão quá khen."

Quan Ngọc Giáp trong lúc nói chuyện, nhìn về phía Dạ Kinh Đường che mặt bằng khăn đen:

"Vị này chính là Diệp Tứ Lang Diệp thiếu chủ?"

Dạ Kinh Đường đứng trước mặt Tam Nương, chắp tay nói:

"Diệp mỗ chỉ là giang hồ tiểu bối, Quan đại hiệp không cần khách khí như thế."

"Hoắc..."

Chưởng môn các đại phái vừa mới đứng dậy thấy Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu lại tới thì đều giật mình, vội vàng tiến lên chắp tay chào hỏi.

Sau khi Dạ Kinh Đường và Tam Tuyệt Tiên Ông ngồi xuống, đại sảnh vàng son lộng lẫy cũng lâm vào yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng mưa rơi nhỏ bé đáp lên mái vòm cong.

Sa sa sa....

Trong đại sảnh tụ tập hơn bốn mươi người, chí vị chưởng môn của Ô Châu Thập Nhị Môn được sắp xếp ngồi ghế trên, đồ đệ và tâm phúc của bọn hắn thì đứng đằng sau.

Phía sau Dạ Kinh Đường chỉ đứng một mình Tam Nương cầm thương khuôn mặt đã che kín, hiện ra chút thế đơn lực mỏng, nhưng vị trí ngồi lại rất cao, đối diện là chưởng môn Hàn Tùng của Ô Sơn Phái, bên cạnh là Tam Tuyệt Tiên Ông - Quảng Hàn Lân.

Mặc dù ngồi ở vị trí này là do Hoàng Ngọc Long vắng mặt

không tới, nhưng Hoàng Ngọc Long do chính tay hắn làm thịt, dựa theo quy củ của giang hồ cũng coi như ngồi đúng với thực lực.

Chương 468 - Diệp Tứ Lang Đưa Ra Ý Kiến

Chương 468. Diệp Tứ Lang Đưa Ra Ý Kiến

Sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, Quan Ngọc Giáp đi tới chiếc ghế lớn trong phòng ngồi xuống, đưa tay ra hiệu cho 6 tên đồ đệ thân truyền dâng trà, cao giọng nói:

“Khuya hôm trước, Hắc Nha đưa binh mã vây Quanh Bạch Túc Trấn, Hoàng Ngọc Long huynh của Hàm Nguyệt Lâu, Tiêu huynh, với hơn trăm môn đồ chết thảm dưới tay triều đình. Việc này chư vị có biết hay không?”

“Ah...”

Tám vị chưởng môn đang ngồi đây, hai ngày nay trên cơ bản đều đang chạy trên đường, thảm họa chiến tranh binh hoang mã loạn ở bên Kiến Dương, tin tức truyền đi bất tiện, phần lớn mọi người bây giờ mới biết được việc này, sắc mặt đều có chút kinh ngạc.

Quan Ngọc Giáp đi thẳng vào vấn đề nói chuyện này, là muốn nhìn một chút phản ứng của các đại phái, từ đó thăm dò lập trường của đám người đang ngồi đây.

Nhưng tám vị chưởng môn Ô Châu còn chưa tỏ thái độ, Diệp đại thiếu chủ đang ngồi ở chủ vị đã vỗ nhẹ tay ghế, trầm giọng nói:

“Đám cẩu Quan này thật sự là khinh người quá đáng!”

“...”

Chỉ trong một thoáng đại sảnh đã hoàn toàn im lặng, ngay cả thị nữ giả Tam Nương khóe mắt cũng giật giật.

Quan Ngọc Giáp nghe thấy lời này giận không thể kiềm được, khí thế không giận tự uy vất vả ấp ủ, còn chưa phát ra được một nửa, quay đầu nói khẽ:

"Quả thực triều đình khinh người quá đáng, nhưng mà Diệp thiếu chủ..."

Đáy mắt Dạ Kinh Đường mang theo vẻ giận dữ, trầm giọng nói:

"Hoàng chưởng môn buôn bán thuốc, cũng coi như bạn buôn với Hồng Hoa Lâu của ta, ta thường xuyên được nghe điển cố của Hoàng chưởng môn từ miệng Quan thúc, lần này tới còn muốn chào hỏi một câu, không nghĩ tới Hoàng chưởng môn đã gặp độc thủ của triều đình. Từ khi triều đình ban ra thuế cao hà khắc đối với các môn phái giang hồ chúng ta, khi vừa có bão nổi lên lập tức khai đao với người giang hồ, không chết cũng phải bị lột một lớp da, Hồng Hoa Lâu của ta có thể nói đã bị hại nặng nề."

Dạ Kinh Đường nói đến đây, đảo mắt nhìn về phía Quan Ngọc Giáp:

"Đáng tiếc Hồng Hoa Lâu của ta là người làm ăn, các tiền bối có lưu lại tổ huấn, gặp quan phải nể ba phần, không thể tùy ý nổi lên xung đột với triều đình, nếu không sẽ bị chặt thêm hai phần thuế kèm theo đầu người, treo ở bến tàu Thanh Giang tế cờ. Quan đại hiệp là võ lâm minh chủ của Ô Châu, môn phái thủ hạ bị triều đình tiêu diệt chẳng lẽ lại mặc kệ không quản?"

"...?"

Chưởng môn các đại môn phái đang ngồi đây hơi ngẩn ra.

Tam Tuyệt Tiên Ông Quảng Hàn Lân, vốn còn muốn để Hồng

Hoa Lâu kéo Quan Ngọc Giáp một phen, nghe thấy lời châm ngòi thổi gió này, quả thực một lời khó nói hết.

Nhưng nghĩ đến chuyện Diệp tứ lang chỉ vừa mới ra giang hồ, đang ở thời điểm đặt nặng giang hồ hiệp khí, thanh niên choai choai không coi triều đình ra gì, đám người lại bình thường trở lại.

Quan Ngọc Giáp bị Dạ Kinh Đường nói lời này làm cho rối loạn tiết tấu, sắp xếp một chút, sau đó đưa tay lên:

"Diệp hiền chất bớt giận, Hoàng Ngọc Long và ta là bạn bè thân thiết, bị triều đình làm hại, có thể nói Quan mỗ đau lòng vô cùng, lần này gọi các vị đại chưởng môn tới, chủ yếu là vì bàn bạc chuyện này."

Dạ Kinh Đường dựa vào ghế, trầm giọng nói:

"Diệp tứ lang ta tuy là văn bối, nhưng cũng hiểu rõ đạo lý môi hở răng lạnh. Triều đình không cho biết lý do, trực tiếp phái binh diệt môn, hôm nay có thể diệt Hàm Nguyệt Lâu, ngày mai cũng có thể diệt Huyền Vũ Đường, Thiết Hà Sơn Trang, nếu như xem chuyện này như không thấy, triều đình tất nhiên sẽ càng khiến mọi việc tồi tệ hơn..."

"..."

Đám người á khẩu không trả lời được.

Hàn lão chưởng môn Ô Sơn Phái ngồi đối diện Dạ Kinh Đường, đã từng âm thầm giúp Ô Vương làm không ít chuyện, hôm nay vốn chuẩn bị phối hợp với Quan Ngọc Giáp, hắn diễn vai mặt đỏ, Quan Ngọc Giáp diễn mặt đen, đe dọa các đại chưởng môn cùng nhập bọn.

Lời kịch khi này lại bị Hồng Hoa Lâu cướp sạch, Hàn lão chưởng môn nhẫn nhịn nửa ngày cũng chỉ nói được một câu:

“Ta tán thành ý kiến của Diệp hiền chất, không biết cái nhìn của chư vị ra sao?”

Quảng Hàn Lân âm thầm lắc đầu, bây giờ Hồng Hoa Lâu, Ô Sơn Phái, Thiết Hà Sơn Trang đồng khí liên chi, bảy nhà bọn hắn nếu dám làm trái, chỉ sợ sẽ bị mang đi giết ngay tại chỗ, vì thế cũng chỉ có thể thuận miệng nói:

“Động tác lần này của triều đình quả thực quá tàn khốc. Nhưng việc này có quan hệ với Ô Vương, môn phái Giang hồ như chúng ta nếu gây náo động vào lúc này, khiến triều đình cử đại quân vây quét...”

Cuối cùng Quan Ngọc Giáp cũng tìm được cơ hội nổi bão, vội vàng trầm giọng:

“Người giang hồ nói đến chính là “nghĩa khí”, không phải là luật pháp. Thử hỏi chư vị đang ngồi đây, ngày xưa ai không chịu qua nửa phần ân huệ của Ô Vương? Bây giờ Ô Vương gặp nạn, minh hữu ngày xưa lại bị triều đình trực tiếp diệt môn không qua thẩm vấn, nếu chúng ta làm như không thấy, cầu cuộc sống chui lủi ở thế gian, về sau còn mặt mũi hành tẩu giang hồ sao?”

Chương 469 - Cho Thử Thuốc

Chương 469. Cho Thử Thuốc

Quảng Hàn Lân nghe lời này của Quan Ngọc Giáp, đây là muốn giúp Ô Vương phản bội chạy trốn, thầm nghĩ trong lòng không ổn, mở miệng thuyết phục:

"Quan trang chủ, ngươi là long đầu ở Ô Châu, cơ nghiệp và thủ hạ cũng không nhỏ, loại chuyện này xin hãy nghĩ lại..."

Ba ~~~

Quan Ngọc Giáp đặt một bàn tay lên thành ghế, sắc mặt đầy tức giận:

"Quan Ngọc Giáp ta từ quân chợ búa đánh đến vị trí ngày hôm nay, dù hôm nay ta đổ, cũng có bản lĩnh đứng lên lại lần nữa. Nhưng mất hai chữ "tín nghĩa" đời này cũng đừng hòng đứng thẳng lại làm người. Ô Vương có ân với Quan mỗ, bây giờ gặp nạn Quan mỗ sẽ cứu viện, Hoàng Ngọc Long lại là bạn tri kỷ của Quan mỗ, hắn đột nhiên chết đi ta sẽ thay hắn lấy lại công bằng."

Quan ngọc dát đứng dậy nhìn về phía các vị chưởng môn đang ngồi:

"Hôm nay ta mời chư vị đến, chính là để chuẩn bị bỏ đi một thân gia nghiệp, hộ tống Ô Vương rời khỏi Ô Châu bình yên. Nếu chư vị có thể có ơn tất báo trợ giúp một chút, ngày sau Quan mỗ sẽ thay Ô Vương trả lại phần nhân tình này, nếu khoanh tay đứng nhìn làm chó săn triều đình, hôm nay Quan mỗ sẽ cho chư vị biết thế nào là kết cục của chó săn!"

Quan Ngọc Giáp trực tiếp nói rõ vấn đề chính, trong đại sảnh lập tức yên tĩnh.

Các trưởng môn vốn đang thấp thỏm trong lòng, lúc này lại an tĩnh lại, chút kiêng kị trong đáy mắt biến mất, chuyển thành bất mãn.

Dù sao theo suy đoán ban đầu của các chưởng môn đang ngồi đây, là Quan Ngọc Giáp muốn trốn khỏi sự điều tra của triều đình, muốn kéo bọn hắn cùng gây chuyện, tạo áp lực cho triều đình, từ đó khiến triều đình không có biện pháp trách phạt.

Việc này mặc dù có nguy hiểm rất lớn, nhưng Quan Ngọc Giáp có thực lực rất mạnh mẽ, nếu kiên trì hỗ trợ cũng không phải là không được.

Mà hiện tại lời này của Quan Ngọc Giáp là muốn chuẩn bị lôi kéo Ô Châu Thập Nhị Môn cùng tạo phản, mấu chốt còn là Ô Vương đã tạo phản thất bại, đây thuần túy là muốn lôi kéo bọn hắn cùng chết chung.

Quảng Hàn Lân nghe thấy lời nói phát rồ này, trên mặt phát hiện lên sự giận dữ.

“Quan Ngọc Giáp! Ngươi cắm rễ trong giang hồ Ô Châu, mọi người đều coi ngươi là long đầu, hôm nay vì muốn thoát khỏi gió bão của triều đình, ta mới tới cùng ngươi thương nghị đối sách. Mà ngươi nói lời này, là muốn Ô Châu Thập Nhị Môn phải giao ra toàn bộ gia nghiệp, làm kẻ chết thay cho Ô Vương?”

Những chưởng môn khác đang ngồi đây cũng vỗ nhẹ bàn trà:

“Quan trang chủ võ nghệ hơn người, chúng ta bội phục, nhưng chỉ vì một câu muốn để mọi người trả giá toàn bộ gia nghiệp khẳng khái chịu chết, Quan trang chủ còn chưa có bản lĩnh này.”

Quan Ngọc Giáp đứng trong đại sảnh, đảo mắt nhìn đám

người, đang muốn nổi bão, chưa từng nghĩ Diệp tứ lang ngồi ở chủ vị đã lên tiếng lần nữa:

"Chư vị tiền bối đừng tức giận, Quan trang chủ đã mở miệng nói câu này, khẳng định cũng đã cân nhắc sự khó xử của chư vị. Không biết Ô Vương nhờ các đại phái giúp đỡ, là canh bạc gì? Mặc dù ta rất bội phục hiệp khí của Quan trang chủ, nhưng Hồng Hoa Lâu là người làm ăn, nếu như không nắm chắc thẻ bạc, chỉ sợ trong lâu sẽ không đồng ý cho ta tùy ý làm bậy."

Các đại phái nghe được lời này, ngược lại là có chút yên tĩnh xuống, nhìn về phía Quan Ngọc Giáp.

Ô Vương muốn kéo Thập Nhị Môn âm thầm giúp đở hắn thoát thân, khẳng định cũng đã có chuẩn bị.

Dùng độc dược khống chế, cầm giải dược áp chế là thứ nhất, dùng lợi ích lớn dụ dỗ là thứ hai, không chỉ riêng uy hiếp không cho nếm ngon ngọt, những chưởng môn này biết rõ cửu tử nhất sinh, đại khái thà chết chứ không chịu khuất phục.

Quan Ngọc Giáp thấy chư vị chưởng môn bị Diệp tứ lang nâng lên hứng thú, lại trình bày đại ý:

"Gia nghiệp của Ô Vương vô số, chỉ cần trong lúc này chư vị có thể giúp đỡ, thù lao có thể đưa cho các vị tuyệt đối ngoài dự đoán của mọi người. Vị thuốc Tuyết Hồ Hoa này, ta nghĩ là chư vị cũng biết đến, thậm chí không ít lão nhân của các đại phái cũng đang cực khổ tìm kiếm. Dược sư dưới tay Ô Vương bây giờ đã nghiên cứu ra vật thay thế, tên là Tuyết Hồ Tán, dược hiệu không khác với Tuyết Hồ Hoa, chư vị muốn bao nhiêu, có thể cho các ngươi bấy nhiêu."

"..."

Các chưởng môn đang ngồi đều nhíu mày, cảm thấy canh bạc

này không nhỏ, nhưng phần lớn người trong bọn hắn hiện tại đều tạm thời không dùng được, tựa hồ như không đáng vì thế mà đánh cược cả thân gia.

Quan Ngọc Giáp bị Dạ Kinh Đường gây rối, khiến không khí vốn nên giương cung bạt kiếm, trở thành buổi tranh luận đứng đắn, thật sự không tiện nổi bão.

Mắt thấy rất nhiều chưởng môn còn đang chờ canh bạc, Quan Ngọc Giáp chỉ có thể sắp xếp một chút tiếp tục nói:

“Ô Vương còn nghiên cứu một loại bí dược, có thể mở rộng khí mạch, thoát thai hoán cốt, nếu ăn vào thuốc này, trong thời gian ngắn có thể đưa thân tấn cấp Võ Khôi, mà chư vị cũng có thể đi lên phía trước một bước dài, ngày sau cũng có chút khả năng vấn đỉnh võ đạo. Quan mỗ cũng bởi vì thuốc này mới đi theo làm tùy tùng cho Ô Vương đến hiện tại.”

Chương 470 - Cho Thử Thuốc 2

Chương 470. Cho Thử Thuốc 2

“Má nó...”

Lời vừa nói ra, ánh mắt các chưởng môn đang ngồi đây rõ ràng khẽ giật, ngay cả Quảng Hàn Lân đang cau mày cũng lộ ra mấy phần ngoài ý muốn.

Hành tẩu giang hồ cả một đời, không ai muốn trải nghiệm cảnh đang ở đỉnh cao lại phải xuống núi, phần lớn mọi người đều là nhân vật hùng cứ một phương, nhưng đời này chú định không có khả năng lại đăng đỉnh võ đạo, nếu quả thật ngoài Minh Long Đồ còn có thứ có thể giúp chuyển cơ, vậy đánh cược một cái thân gia, có lẽ đại bộ phận mọi người đều sẽ đồng ý.

Đám người hai mặt nhìn nhau, một vị chưởng môn trong đó dò hỏi:

“Thật sự Ô Vương có loại đồ vật này?”

Quan Ngọc Giáp biết Thiên Lang Châu nhất định có thể kích động nhân tâm các vị chưởng môn đang ngồi đây, nhưng hết lần này đến lần khác Ô Vương lại không có, nếu không thì cũng không đến mức rơi vào tình cảnh như thế này.

“Có, nhưng thần dược như thế biện pháp phối chế quá phức tạp, hiện tại vẫn đang thí nghiệm thuốc, chỉ cần thử thành công, Quan mỗ có thể cam đoan, chư vị chưởng môn đều sẽ có một viên.”

Các chưởng môn ngồi đây nghe thấy lời này, tất nhiên là nhăn

lông mày, thứ đó hiện tại Ô Vương chưa có, nếu bọn hắn hỗ trợ đưa Ô Vương thoát đi mang theo thần dược bọn hắn mong muốn, cũng chỉ có thể chạy theo, chạy theo còn không nhất định có thể lấy được, vậy không phải trở thành trò đùa rồi sao?

Quan Ngọc Giáp thấy mọi người chần chờ phải âm thanh lạnh xuống mấy phần:

"Quan mỗ lấy đầu mình ra đảm bảo, xác thật Ô Vương có loại thuốc này. Lời đã nói đến đây, chư vị có thể đáp ứng giúp đỡ, tất cả mọi người cùng vui vẻ. Nếu không thể..."

Két ~~

Tay phải Quan Ngọc Giáp khẽ động, truyền đến tiếng vang nhẹ từ tay ghế, tay ghế bằng gỗ lim vậy mà dưới sự vuốt ve nhẹ nhàng của ngón tay đã biến thành từng mảnh gỗ vụn.

Các chưởng môn thấy Quan Ngọc Giáp dùng võ nghệ bức hiếp không hẹn mà cùng trầm mặc, bầu không khí cũng giương cung bạt kiếm lên.

Quảng Hàn Lân là lão tiền bối ở giang hồ Ô Châu, biết Quan Ngọc Giáp tùy ý làm xằng làm bậy, toàn bộ giang hồ Ô Châu chỉ sợ sẽ bị xóa tên khỏi thế gian, tiếng nói lạnh lùng vang lên:

"Quan Ngọc Giáp, ngươi... khục..."

Khi Quảng Hàn Lân đang đứng dậy nói chuyện, đến nửa đường chân lại mềm nhũn, ngồi về vị trí cũ, phát giác ra trong âm thầm thân thể đã xụi lơ, hiện lên sắc mặt nổi giận:

"Tên tiểu nhân này, ngươi hạ độc?!"

Lời vừa nói ra, trong đại sảnh lập tức xôn xao, rất nhiều chưởng môn muốn đề khí đứng dậy, mới phát hiện trong âm thầm thân thể đã trúng chiêu, chỉ có hai chưởng môn quy củ không dám

uống trà vẫn bình yên vô sự.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, cũng âm thầm kinh ngạc, mặc dù hắn đã từng nâng chung trà lên, nhưng che mặt uống giả vờ, ngược lại thân thể không xuất hiện bất kì dị trạng gì.

Mà nguyên bản các đích truyền và tâm phúc của các chưởng môn đang đứng phía sau, khi nhìn thấy chưởng môn xảy ra chuyện, đều như lâm đại địch rút ra binh khí. Vô số môn đồ của Thiết Hà Sơn Trang phát hiện có chút không đúng, cầm theo đao chạy tới.

Xoạt xoạt xoạt...

Ngoài phòng khách, chỉ trong một thoáng đã lâm vào hỗn loạn.

Quan Ngọc Giáp thấy đại bộ phận cao thủ đều trúng phải Hoa Mai Thực Cốt, trên mặt hiện ra ba phần khí lạnh:

“Hạ độc thì sao? Quan mỗ cho các ngươi chút mặt mũi cuối cùng, bây giờ đồng ý, đồ vật nên cho các ngươi, Ô Vương vẫn sẽ thưởng cho các ngươi, về sau mọi người vẫn là bạn bè, nếu như không đồng ý...”

Oành ~~

Lời còn chưa dứt, Quan Ngọc Giáp vì giết gà dọa khỉ, thân hình ngang nhiên bùng nổ.

Rất nhiều chưởng môn chỉ cảm thấy hoa mắt, Quan Ngọc Giáp thân mặc cẩm bào, đã dùng thế lôi đình sấm sét bay vọt đến trước mặt Tam Tuyệt Tiên Ông, đưa tay phải ra, xòe năm ngón như móc câu, một vuốt chụp lên cái trán tóc trắng xóa.

Con ngươi Tam Tuyệt Tiên Ông hơi co lại, nội tình công phu cả đời tung hoành Giang hồ còn có thể kịp phản ứng, nhưng trúng kỳ độc vô sắc vô vị không rõ, tay cũng khó mà nâng lên được, phải đỡ

như thế nào?

Lúc này trong lòng như tro nguội, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn...

Nhìn Quan Ngọc Giáp bay ra ngoài!

Ầm ầm ~~

Trong đại sảnh truyền ra quyền pháp, một tiếng sấm rền nổ tung!

Ngay khi Quan Ngọc Giáp phi thân lên, đồng thời ghế của Dạ Kinh Đường đang ngồi cũng nổ tung, chân bước ra mấy bước dài, tay phải ném về phía trước một quyền, đánh tới Quan Ngọc Giáp đang bay qua trước mặt!

Quan Ngọc Giáp đã rất cẩn thận, ngay cả đồng bọn là chưởng môn Ô môn Phái cũng vẫn đề phòng, lựa chọn bỏ qua một tiểu bối vẫn luôn rất hiểu chuyện lại có võ nghệ thường thường trong giang hồ, để công kích Tam Tuyệt Tiên Ông.

Thanh thế doạ người bùng nổ ngay bên người, sắc mặt Quan Ngọc Giáp đột biến, nếu có chỗ dựa, lúc này chuyển tay quét một chưởng đánh về phía quyền phong đang tới.

Quan Ngọc Giáp phản ứng không chậm, nhưng hắn gặp phải Diệp tứ lang vượt khỏi sức tưởng tượng của hắn, mà tiểu bối này khá âm hiểm, không sớm không muộn, vừa vặn thừa dịp khi hai chân hắn cách mặt đất mà ra tay trong nháy mắt.

Tay trái Quan Ngọc Giáp vừa vung ra, ở góc độ xảo trá đến cực điểm, đã đánh xuống xương sườn.

Chương 471 - Bộc Lộ Sức Mạnh

Chương 471. Bộc Lộ Sức Mạnh

Luồng khí bạo liệt phá thành lay núi bành trướng xuyên qua thân thể, nếu chân đứng dưới mặt đất, có lẽ Quan Ngọc Giáp có thể tiếp được, nhưng hai chân hắn đang cách mặt đất, cả thần tiên cũng phải bay ra ngoài.

Oành ~~

Nắm đấm nặng nề rơi xuống bên hông, cẩm bào bên hông của Quan Ngọc Giáp lập tức nổ tung, luồng khí mãnh liệt thậm chí lật đổ cái bàn bỏ trống phía đối diện.

Thân hình vốn khí thế như hổ, cũng hóa thành đạn pháo thoát nòng súng bay ra, bắn về phía bên phải đại sảnh, trực tiếp đụng gãy cột trụ thô to, dư thế không giảm đập lên vách tường đại sảnh.

Quan Ngọc Giáp không phải nhân vật nhỏ như Lý Hỗn Nguyên, đang lúc lơ lửng gặp một kích mạnh, lại đụng gãy cột trụ hành lang mà vẫn có thể lật thẳng thân mình, hai chân hạ xuống đất, trên nền đá va chạm ra hai lỗ khảm, cưỡng ép dừng lại, sau lưng vẫn đập vào vách tường.

Ầm ~

Oành ~

Gạch đá của vách tường phía bên phải đại sảnh, dưới sự dẫn động mãnh liệt, xuất hiện đường rạn nứt như mạng nhện, mấy tấm tranh chữ vốn treo trên tường, cũng rơi xuống mặt đất.

Rầm rầm ~~

Cột trụ hành lang đứt gãy, khiến mấy khối ngói xanh rơi từ trên xuống, đệ tử và chưởng môn phía dưới lại không trốn tránh, chỉ tràn đầy ánh mắt khiếp sợ nhìn qua đại sảnh.

Quan Ngọc Giáp trúng một quyền quả thực là không có gì trở ngại, chỉ là khí huyết dâng trào khiến sắc mặt đỏ lên mấy phần, sau khi đứng vững thân thể sắc mặt cũng lộ vẻ chấn kinh, nhìn chằm chằm nam tử áo đen đứng giữa đại sảnh.

Từ sau khi Dạ Kinh Đường ra tay một quyền, cũng không truy kích, mà chậm rãi thu hồi nắm đấm, chắp một tay phía sau:

“Bàn luận thì bàn luận, lại còn hạ độc lại còn ra tay, là có ý gì? Ngươi thật sự coi giang hồ do Thiết Hà Sơn Trang mở, ngươi là phụng Quan thành?”

Gió lốc qua đi, trong đại sảnh vàng son lộng lẫy hỗn độn một mảnh.

Quyền phong mạnh mẽ thổi lệch đi màn mưa ngoài cửa, môn đồ của Thiết Hà Sơn Trang vọt vào nhìn thấy chưởng môn bị một quyền đánh bay, giật mình lui về phía sau mấy bước.

Đạp đạp đạp...

Dạ Kinh Đường mặc một bộ áo bào đen đứng giữa đại sảnh, xung quanh là các chưởng môn nằm ngã oặt, và mấy chục môn đồ trong mắt lộ vẻ chấn động.

Quảng Hàn Lân đi một vòng quỷ môn quan, mặc dù có chút nghi hoặc tại sao Diệp tứ lang chỉ mới mấy tháng không gặp mà trở nên kinh khủng như thế, nhưng ngay sau đó cũng không lo được nhiều như vậy, dưới sự nâng đỡ của đồ đệ đứng dậy lui lại, nhanh chóng uống thuốc giải độc.

Quan Ngọc Giáp tựa trên tường, đáy mắt cũng rất kinh hãi và nghi ngờ, sau khi im lặng một chút, mới đứng thẳng thân hình,

tiện tay phủi phủi áo bào bị đánh nát:

“Lôi Công Bát Cực thật tốt, Diệp hiền chất giấu đủ sâu.”

Tiếng nói vang lên, đám người trong đại sảnh lấy lại tinh thần, các đại chưởng môn và đồ đệ nhanh chóng lui về phía cửa đại sảnh.

Dạ Kinh Đường vốn có ý muốn nói chuyện hợp tác với Quan Ngọc Giáp, nghĩ biện pháp thăm dò nơi chốn của Ô Vương, hoặc là lừa gạt lấy bí phương Tuyết Hồ Tán.

Bây giờ đã ra tay, sự việc tất nhiên không còn đường nói chuyện.

“Quan trang chủ có cái danh tiểu Quyền Khôi hình như có chút hữu danh vô thực.”

“Ha ha...”

Quan Ngọc Giáp phát ra một tiếng cười lãnh đạm, xoay cổ hoạt động gân cốt, chậm rãi đi vào trong đại sảnh,

“Khi mới gặp ngươi rất hiểu chuyện, chưa từng đề phòng ngươi, dưới một quyền đánh lén toàn lực của ngươi, cũng không làm Quan mỗ bị thương mảy may, nói Quan mỗ hữu danh vô thực, Diệp hiền chất chỉ sợ không có tư cách này.”

Dạ Kinh Đường thấy Quan Ngọc Giáp bị trọng quyền đánh vào xương sườn, mà hơi thở không có biến hóa quá lớn, âm thầm nhíu mày, không tiếp tục nói nữa, chỉ ngoắc ngoắc ngón tay.

“...”

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người ngoài đại sảnh đều lặng yên lui lại, kéo dài khoảng cách.

Quan Ngọc Giáp thấy Dạ Kinh Đường cuồng ngạo như vậy,

trong mắt hiện lên ý lạnh, thân hình nhoáng một cái, ngay lập tức vùng đất dưới chân xuất hiện hai hố nhỏ, trong chớp mắt đã vòng qua nửa đại sảnh, cơ hồ là nằm ngang trượt về hướng Dạ Kinh Đường, tay phải nắm chặt, lưng eo thẳng tắp.

"Ahh!"

Trong lúc hét vang, Quan Ngọc Giáp phi từ mặt đất lên đấm ra một quyền, năng lượng tụ vào một điểm, nắm đấm mang theo tiếng phá gió khiến các trưởng môn đứng đây thấy đều kinh hãi con ngươi co lại, sắc mặt đầy sợ sệt.

Dạ Kinh Đường trực diện đối mặt với trọng quyền, chỉ cảm thấy trước mặt thình lình đập tới một viên đạn pháo hạng nặng, người chưa tới, khí thế đã ép cho người khác gần như ngạt thở.

Quyền này nhanh đến không thể tưởng tượng, Liễu Thiên Sanh còn có nhược điểm tuổi già sức yếu, mà một quyền này lại thật sự không nói một chút đạo lý nào.

Dạ Kinh Đường phản ứng nhanh đến kỳ lạ, thấy thế lập tức nâng tay trái mang theo nắm đấm, vai phải đồng thời dùng thế Hùng Tinh đối cứng, chính diện đụng vào ngực Quan Ngọc Giáp.

Quan Ngọc Giáp thấy phản ứng của Dạ Kinh Đường vậy mà có thể nhanh bằng nắm đấm của hắn, trong mắt rõ ràng có chút kinh ngạc.

Chương 472 - Trúng Thuốc Gì?

Chương 472. Trúng Thuốc Gì?

Thấy Dạ Kinh Đường trong chớp mắt đã phá chiêu, Quan Ngọc Giáp không hề có chút ý nghĩ né tránh mà trực tiếp nâng lên tay trái, một khuỷu tay mạnh mẽ nặng nề hất ngang ra trực tiếp đánh về phía huyệt thái dương bên phải của Dạ Kinh Đường. Khuỷu tay như đao, bị loại người đỉnh phong như Quan Ngọc Giáp chính diện dùng khuỷu tay đánh tới bên mặt, đầu bị đánh nát tại chỗ là chuyện bình thường.

Ầm ầm ~~

Hai bên đón địch trong chớp mắt biến chiêu mấy lần, khi tứ chi đụng vào, sàn nhà dưới chân trong nháy mắt bị chấn nát, hai cỗ hơi thở bành trướng bộc phát từ giữa hai người.

Chiêu thức của Dạ Kinh Đường phát lực chiếm ưu thế, trong nháy mắt khi va chạm, tay áo Quan Ngọc Giáp đã chia năm xẻ bảy, dưới chân xuất hiện một lỗ khảm, cả người lướt về sau hai trượng có thừa.

Mà Quan Ngọc Giáp có danh hào tiểu quyền khôi cũng không phải giả, một khửu tay nặng nề đập lên vai Dạ Kinh Đường, lập tức đánh nát y phục trên vai phải của Dạ Kinh Đường, lộ ra nhuyễn giáp óng ánh tia sáng bạc, nếu không có nhuyễn giáp bảo hộ cho phần lớn cánh tay, đã bị một khuỷu tay cứng rắn này đánh cho làn da rách nát, thân hình lui về sau hai bước.

Hai người vừa chạm liền tách ra, mặc dù tình cảnh nhìn như Quan Ngọc Giáp bị đụng ra ngoài, Dạ Kinh Đường không bị ảnh hưởng lớn, nhưng bọn người Quảng Hàn Lân đều là người trong

nghề, nhìn ra tình thế không ổn.

Quan Ngọc Giáp dùng khuỷu tay công kích liên tiếp vừa để phòng bị, đón đỡ Thiếp Sơn Kháo, thân hình bị xô ra nhưng bất động như núi, chỉ là dư lực phá chiêu mà không ảnh hưởng gì, mà Dạ Kinh Đường đón đỡ một chiêu từ khuỷu tay, vai phải đỏ lên tất nhiên đã bị chấn thương.

Ngược lại thân hình Quan Ngọc Giáp đang trượt thì dừng lại, lúc này muốn tiến lên đè xuống đánh, nhưng khi vừa bước ra một bước, ánh mắt lại biến thành cổ quái.

Mà Dạ Kinh Đường sau khi phá tan đòn bánh của Quan Ngọc Giáp lập tức lùi về phía sau một bước, bắt lấy Minh Long Thương mà Tam Nương quăng ra, lúc đang muốn trở tay, thì bước chân cũng tạm ngừng, hắn nhíu mày nhìn về phía hộ giáp trên cánh tay Quan Ngọc Giáp.

Mọi người ở đây thấy hai người bỗng nhiên dừng tay, đều không hiểu cho lắm.

Bùi Tương Quân cầm bội đao cẩn thận nhìn chăm chăm đề phòng, thấy chuyện này thì hỏi:

“Sao thế?”

Dạ Kinh Đường cảm giác vừa rồi khi đụng nát tay áo Quan Ngọc Giáp giống như đụng nát thứ gì đó bên trong, trên cánh tay truyền đến cảm giác mát mẻ, ẩn ẩn có chút quen thuộc.

Quan Ngọc Giáp nhìn Diệp tứ lang trước mặt ánh mắt nặng nề, đã biết đối phương đã phát giác ra chuyện bị trúng thuốc.

Hắn vốn muốn dùng Diệp tứ lang để thí nghiệm thuốc, nhưng đối phương nói năng rất hiểu chuyện, đành từ bỏ ý nghĩ này, vừa rồi quyền cước đụng vào nhau, chỉ là phá chiêu bình thường thuần túy, không nghĩ đến chuyện lấy Đại Lương Châu ra.

Nhưng Đại Lương Châu đặt ở cạnh ngoài của hộ giáp, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, vậy mà Diệp tứ lang đã đụng tới, cứng rắn làm vỡ Đại Lương Châu, nước thuốc hiển nhiên đã chạm tới cánh tay đối phương.

Mặc dù là vô tâm trồng liễu, nhưng kết quả của quá trình này lại rất giống từng bước tính toán bày mưu đặt kế.

Quan Ngọc Giáp gặp chuyện này dứt khoát thu tay lại đứng thẳng người lên, lộ ra bộ dáng đều trong tính toán của ta mà cười lạnh:

"Công phu mèo cào cũng dám ở trước mặt ta làm càn, thật sự cho rằng ta đến gần tiếp ngươi một chút là vì muốn khoa tay đấu quyền cước với ngươi?"

Bùi Tương Quân nghe vậy sắc mặt liền biến hóa, biết được Dạ Kinh Đường gặp phải đánh lén, nhanh chóng đi đến trước mặt Dạ Kinh Đường:

"Trúng thuốc gì?"

"Trúng..."

Dạ Kinh Đường cảm giác trên cánh tay truyền đến một luồng thanh mát, làm dịu mỗi tấc da thịt, ngay cả bả vai mới vừa rồi gặp một kích nặng nề cũng đang nhanh chóng khôi phục lại.

Thuốc này mạnh hơn Ngọc Long Cao rất nhiều, thì sợ là có giá hơn mấy trăm lượng bạc.

Dạ Kinh Đường muốn nói là trúng thần dược chữa thương, nhưng thấy Quan Ngọc Giáp lộ ra bộ dáng tính toán rất sâu, nên không có khả năng cầm thuốc trị thương giả làm độc dược để hù dọa hắn.

Trừ phi Quan Ngọc Giáp nghĩ muốn đánh hắn một chút sau đó

lại cho hắn một viên đường, dùng chuyện đó cố ý nhục nhã trào phúng hắn.

Thường nói chuyện khác thường ắt có quỷ quấy phá, Dạ Kinh Đường cẩn thận cảm giác phát hiện một chút dược hiệu không hợp thói thường, gần giống như là viên thuốc lần trước, đành nói:

“Giống như là độc dược khiến xương cốt tê dại.”

“A?!”

Bùi Tương Quân nghe thấy lời này, hiểu ra Dạ Kinh Đường lại chúng thuốc giúp công lực tăng vọt, trong lòng cũng hiểu rõ, sợ thuốc làm cho Dạ Kinh Đường mất khống chế, lúc này nàng che chở hắn lui lại:

“Đi.”

Mặc dù Dạ Kinh Đường cảm thấy thứ đồ chơi này không nguy hiểm, nhưng hình như không có hiệu quả làm thuận kinh mạch, mà kinh mạch lại đang mở rộng, đến mức khiến kinh mạch xuất hiện một chút cảm giác căng đau, không giống với thuốc lần trước cho lắm.

Dạ Kinh Đường không rõ đây là vật gì, đề phòng xảy ra sự cố, lập tức ôm Tam Nương phi thân lui ra khỏi cửa sổ.

Chương 473 - Đuổi Theo

Chương 473. Đuổi Theo

Xoạt ~~

Quan Ngọc Giáp muốn xem đối phương có thể kháng được dược hiệu hay không, tất nhiên không có khả năng thả Dạ Kinh Đường chạy mất, lập tức lấy từ tay đồ đệ mang tới một cây gậy dài, phi thân vọt lên phá vỡ nóc nhà bên trên đuổi về phía Dạ Kinh Đường, còn nói:

“Tiểu tử, ngươi trúng phải thuốc này chạy càng nhanh chết càng sớm, ờ yên tại chỗ bảo vệ tâm mạch còn có cơ hội sống sót, ra không lấy tính mệnh của ngươi.”

Dạ Kinh Đường cũng không phản ứng lại, xô ra cửa sổ ôm Tam Nương xông vào màn mưa, chạy về phía dãy núi đằng sau sơn trang, đồng thời lấy ra một viên Bạch Hoàng Đan đặc biệt có thể giải bách độc nuốt vào trong miệng.

Bạch Hoàng Đan vào miệng tan ra có thể giải bách độc, cho dù gặp được kỳ độc không giải nổi, cũng có thể tạm thời áp chế làm dịu độc tính.

Nhưng sau khi Dạ Kinh Đường ăn xong, cảm giác cánh tay thoải mái dễ chịu cũng không biến mất, và ngược lại dưới tác dụng của Bạch Hoàng Dan, thương thế còn lành nhanh hơn...

Bùi Tương Quân ôm trường thương trong ngực, để đề phòng Quan Ngọc Giáp đuổi theo phía sau, đồng thời nắm chặt cổ tay Dạ Kinh Đường xem xét , kết quả phát hiện ra khí mạch Dạ Kinh Đường đang dần sôi trào mãnh liệt, giống như ăn phải xuân dược

có hiệu quả nhanh chóng, ngay cả hô hấp đều đang dần thô nặng...

“Ngươi có cảm giác như thế nào?”

“Ta...”

Dạ Kinh Đường dùng tốc độ nhanh nhất lao vụt trong màn mưa, gương mặt dần dần phiếm hồng, trên trán hiển hiện lên khí nóng, khí mạch toàn thân dồi dào đến cực điểm, cảm giác chỉ muốn tìm người làm một chút, phát tiết năng lượng trong cơ thể, nam nhân nữ nhân đều được.

Dạ Kinh Đường liếc mắt nhìn lại, Quan Ngọc Giáp vẫn đang đuổi sát ở phía sau, cũng không vội lại gần, nhìn bộ dáng là muốn chờ hắn bị độc chết.

Mà mấy chưởng môn không trúng độc, cùng võ phu của Thập Nhị Môn, cũng giữ một khoảng cách đuổi theo sát đằng sau.

Ở trước mặt mọi người ấn Tam Nương xuống sợ là không thích hợp.

Khí huyết trong cơ thể Dạ Kinh Đường dần dần cuồng bạo, bởi vì lần trước đã điều chỉnh xương cốt đến trạng thái hoàn mỹ, xương cốt và cơ bắp ngược lại là không xuất hiện cảm giác thoải mái như lần trước, chỉ có khí huyết quá thịnh, cảm giác cũng sẽ không ảnh hưởng đến thân thủ...

Bá bá bá ~~

Mấy bóng người lao vùn vụt ở phía sau sơn trang, trong chốc lát đã đến bên cạnh Vũ Minh Sơn, lại chạy vào dãy núi vô tận phía sau.

Quan Ngọc Giáp duy trì khoảng cách mấy chục trượng, mật thiết chú ý thân thể của Diệp tứ lang, phát hiện tốc độ dần tăng lên, biết dược vật đã có hiệu quả, bắt đầu cưỡng ép mở rộng kinh

mạch, mà thân thể tất nhiên cũng đang bị đốt xương đến tê dại chờ thuốc mạnh rèn luyện.

Loại cảm giác đau đớn hủy đi gân mạch rút xương cắt da, người bình thường căn bản gánh không được, những võ phu thí nghiệm thuốc trước đây hoặc là đã ngã xuống kêu rên run rẩy, hoặc là phát cuồng công kích lung tung, bình thường chỉ sau mấy khắc đã mất mạng.

Diệp tứ lang có thể chống đỡ chạy xa như vậy còn chưa xuất hiện dị trạng gì, năng lực cầu sinh quả thật hơn xa thường nhân...

Diệp tứ lang là người có võ nghệ khoa trương nhất trong những người đã thí nghiệm, đoán chừng chỉ chênh lệch một đường nhỏ với hắn.

Quan Ngọc Giáp cảm thấy khả năng Diệp tứ lang vượt qua tác dụng của thuốc này quả thực rất lớn, trong đáy lòng không khỏi hiện ra vui mừng, thậm chí cũng không dám đuổi quá gần tránh ảnh hưởng đến đối phương khiến đối phương phân tâm không còn sức lực chịu đựng tác dụng thuốc.

Nhưng đáng tiếc là, nghị lực của Diệp tứ lang tựa hồ cũng chỉ mạnh hơn so với võ phu thí nghiệm thuốc bình thường một chút.

Quan Ngọc Giáp phi nhanh trong màn mưa, khi vừa đuổi tới sau núi đã phát hiện Diệp tứ lang ôm người phi nước đại đến phía trước đột nhiên hạ xuống rơi vào trong núi rừng.

Bá ~

thân hình Quan Ngọc Giáp đột nhiên ngừng lại rơi xuống hơn mười trượng bên ngoài, cầm Tề Mi Côn trong tay chỉ xéo xuống mặt đất nhìn chăm chú bóng lưng phía trước, nói:

“Yên tâm, ta không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nếu ngươi có thể vượt qua, ta thả ngươi một con đường sống.”

“Ha...”

Dạ Kinh Đường ngừng chân trong mưa, Bùi Tương Quân gần trong gang tấc rõ ràng có thể cảm giác được một cỗ khô nóng giống như một người sắt nung đỏ.

Sắc mặt Bùi Tương Quân biến đổi, coi như Dạ Kinh Đường không chịu nổi, muốn lấy Minh Long Thương ngăn địch, mà Lạc Ngưng chờ tiếp ứng ở sau núi cũng im hơi lặng tiếng đã dò xét đi tới, muốn yểm hộ Dạ Kinh Đường rút lui.

Nhưng khiến Bùi Tương Quân ngoài ý muốn chính là, khi nàng nâng lên trường thương lại bị Dạ Kinh Đường bên cạnh nắm chặt, tiếp theo thương đã bị rút đi.

“Ngươi...”

“Ta không sao.”

Dạ Kinh Đường nâng tay áo lên xoa xoa mồ hôi và nước mưa trên trán, toàn thân bốc lên sương mù, khí mạch toàn thân đã tràn đầy đến không thể không tìm cái gì phát tiết một chút.

Hắn nắm chặt miếng vải đen bọc Minh Long Thương, quay người nhìn về phía Quan Ngọc Giáp đứng đó không xa, cổ tay nhẹ rung lên.

Chương 474 - Trúng Độc Nhưng Không Rơi Vào Hạ Phong

Chương 474. Trúng Độc Nhưng Không Rơi Vào Hạ Phong

Oành!

Miếng vải đen bao bọc trường thương đã bị chấn nát, chiếc thương đen dài đã bại lộ trong nước mưa, tiện tay phát tiết khí kình, trực tiếp ép lệch màn mưa quanh thân.

Quan Ngọc Giáp nhìn thấy cảnh này, đoán được đối phương có thể đã không chịu nổi năng lượng thuốc, chuẩn bị phát cuồng liều mạng, cất lên tiếng nói lạnh lùng:

“Tiểu tử, ngươi cứ ổn định tinh thần chống cự thuốc trước, lúc này nếu tâm thần thất thủ ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Ngươi hạ thuốc gì lên người ta?”

“Đại Lương Châu, có thể mở rộng kinh mạch, mở gân nối xương, chỉ cần kháng cự được, ngươi có thể bước một bước dài về phía trước, nếu chịu không được thì sẽ chết.”

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, cảm thấy món đồ chơi này chính là sản phẩm giống của Trình Thế Lộc kia, nói:

“Thuốc này phối không đúng, trong thời gian ngắn mở rộng kinh mạch, nếu không nghĩ cách phát tiết, sẽ khiến kinh mạch căng nổ.”

“Hả?”

Quan Ngọc Giáp khẽ nhíu mày, mới đầu còn không rõ cho lắm, nhưng ngay lúc đó ánh mắt đã biến thành sợ hãi!

Chỉ thấy người trẻ tuổi áo đen mới vừa nói nói dứt lời, một tay cầm thương trượt đến đuôi thương, thân hình lóe lên đã đánh vỡ màn mưa ép tới gần mấy trượng, muốn bổ xuống đầu hắn một thương.

Ầm ầm ~~

Giữa dãy núi yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm rền.

Võ phu Thập Nhị Môn đuổi theo phía sau muốn Quan sát chiến cuộc, vừa mới tới gần khu vực hai người truy đuổi, đã phát hiện khí kình ở rừng cây trong khe núi bắn ra.

Một con trường long bỗng nhiên xuất hiện, cuốn cành lá bay tán loạn, lập tức bổ ra màn mưa dày đặc, đè về hướng bên này, khiến cho đám người cảm giác được giống như bỗng nhiên xâm nhập vào vùng đất cấm, đánh thức một con ác giao cuồng long đang ngủ say tại đây.

Mà Quan Ngọc Giáp đấu trực diện với cuồng long tất nhiên có cảm xúc sâu nhất.

Mắt thấy khí kình ngập trời kéo theo màn mưa đánh thẳng trong rừng cây mà đến, trong nháy mắt Quan Ngọc Giáp liền nhận ra đây là Hoàng Long Ngọa Đạo của Hồng Hoa Lâu.

Nhưng khiến Hoàng Long Ngọa Đạo có loại thanh thế hủy thiên diệt địa như thế này, Quan Ngọc Giáp chỉ từng thấy ở trong tay lão Thương Khôi tung hoành giang hồ nhiều năm trước đây.

Mặc dù nhìn khí kình bị khống chế có chút cẩu thả, không cử trọng nhược khinh cảnh đẹp ý vui như lão Thương Khôi, hẳn là uy lực không kém quá xa.

Trong mắt Quan Ngọc Giáp hiện lên ánh mắt kinh dị, thân thể tránh về phía bên cạnh, một gậy quét về phía mũi thương bổ tới.

Mặc dù Quan Ngọc Giáp có danh xưng tiểu Quyền Khôi, nhưng công phu khổ luyện cũng chưa đến loại kim thân không thể phá như Tưởng Trát Hổ, càng không có nội tình khi đỉnh phong đao không dính người giống Liễu Thiên Sanh, cầm binh khí đánh ngang nhau với đối thủ, vậy phải cầm binh khí, thêm hỏa hầu cũng không tính là thấp.

Lách cách...

Một thương của Dạ Kinh Đường đánh xuống mạnh mẽ đến cực điểm, Quan Ngọc Giáp nhấc gậy quét ngang, cuối cùng khi mũi thương sắc bén nện lên người, chuẩn xác không sai đập vào trường thương.

Quan Ngọc Giáp biết Dạ Kinh Đường đã trúng thuốc, hiện tại chỉ dựa vào thuốc đánh loạn, sau khi tránh đi mũi nhọn lập tức dựa vào thân pháp hơn xa người bình thường đâm gậy dài về phía cổ Dạ Kinh Đường.

Nhưng điều khiến Quan Ngọc Giáp khiếp sợ là, thương khách áo đen trước mắt bùng nổ chiến lực, một thương hủy thiên diệt địa đánh xuống, khi phát hiện không trúng vậy mà đột nhiên dừng giữa không trung, tiếp theo lại quét ngang nước chảy mây trôi, đánh ra một thức Bá Vương Khai Hải.

Ầm ầm ~~

Giữa hai chiêu liên tiếp nước chảy mây trôi không có chút khoảng cách nào, có thể xác định thân thể hắn không có chút dị thường, thậm chí ngay cả vừa rồi bị thương trên vai phải cũng như không hề gì.

Điểm khác nhau duy nhất là khí kình kéo theo khi ra tay, trong

thời gian ngắn tăng vọt một mảng lớn, đến tình trạng Quan Ngọc Giáp không thể tiếp nổi.

Oành!

Quan Ngọc Giáp phản ứng cực nhanh thu gậy lại cản, khí kình mênh mông quét sạch trường côn, cả người hắn bị đánh bay ra ngoài, trong nháy mắt đụng ngã một loạt cây cối bên cạnh, bay xa hơn mười trượng trong rừng.

Quan Ngọc Giáp gặp đòn nghiêm trọng này, trong lòng đầy kinh ngạc, trên đường bay ngược lại nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng trầm tĩnh như nước chảy bỗng nhiên kịp phản ứng hiện tại là tình huống như thế nào - thuốc thật sự có tác dụng!

Diệp tứ lang giống với những võ phu bình thường có nội kình tăng vọt, nhưng tác dụng phụ phải chịu đựng lại không bị đau nhức kịch liệt làm ảnh hưởng đến thần trí, khiến cho sức chiến đấu của hắn trong thời gian ngắn tăng vọt.

Mặc dù dược hiệu không trong dự đoán của hắn, lập tức khiến Diệp tứ lang thoát thai hoán cốt, tăng vọt mọi mặt, hóa thân làm Võ Khôi, chỉ chữa khỏi thương thế ở bả vai và nội kình đã tăng lên một đoạn.

Nhưng hết lần này tới lần khác Diệp tứ lang chênh lệch với hắn không xa, thương thế khôi phục, nội kình còn tăng vọt một mảng lớn, vậy coi như là không giả.

Chương 475 - Không Tốt Bằng Thuốc Lần Trước

Chương 475. Không Tốt Bằng Thuốc Lần Trước

Quan Ngọc Giáp tự mình nuôi ra một quái vật, trong lòng hối tiếc không thôi, chỉ hận không đòi Bạch Tư Mệnh thêm một viên Đại Lương Châu.

Nếu như hắn còn có loại thuốc này, bây giờ ăn vào còn không phải sẽ treo tên tiểu bối gặp phải vận may lớn này lên đánh hay sao?

Bây giờ nghĩ đến những chuyện này thì đã trễ, Quan Ngọc Giáp không rõ thuốc này mạnh đến nhường nào, sau khi hạ xuống một gậy theo sát mũi thương, thân hình lập tức toàn lực phi độn vào trong núi sâu.

Gân xanh trên trán Dạ Kinh Đường lồi lên, khí huyết gần như sôi trào, sau khi hạ xuống căn bản không cho nửa điểm cơ hội, chớp mắt lại đuổi tới phía sau Quan Ngọc Giáp, trường thương trong tay đâm về phía trước, một thức Thanh Long Hiến Chảo đâm về phía lưng Quan Ngọc Giáp.

Phập ~~

Quan Ngọc Giáp hoàn toàn không chạy nổi nữa, hàn ý phía sau đánh tới, tránh cũng không thể tránh chỉ có thể điều khiển thân thể tránh ra, đập một gậy về phía sau, phá không chém về phía mũi thương.

Bụp ~

Trong tiếng nổ vang, trường thương đen như mực xuyên qua màn mưa, mũi thương gặp phải đòn đánh mạnh vậy mặc dù hơi chếch đi, nhưng vẫn xuyên vào vai trái Quan Ngọc Giáp.

Trường thương quấn theo khí kình dọa người trong nháy mắt bộc phát, mũi thương chưa xuyên qua thân thể, áo bào và da thịt vai phải Quan Ngọc Giáp đã nổ tung tuôn ra một mảnh xương máu trong màn mưa.

Oành!

Dưới đòn đánh mạnh mẽ, Quan Ngọc Giáp kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức hóa thành mũi tên thoát dây cung bay tứ tung về phía sau, san bằng một đường cây cối.

Sau khi Dạ Kinh Đường dùng một thương khiến Quan Ngọc Giáp bị trọng thương, thân hình như tia chớp, trước khi Quan Ngọc Giáp rơi xuống đất lại đuổi tới bên người, một thương đâm thẳng vào cổ họng.

Quan Ngọc Giáp phát hiện sau khi đối phương ra tay ba phát liên tục mà khí thế không giảm, ngược lại còn càng ngày càng mạnh, trong lòng coi như hoàn toàn tin tưởng vào giọng điệu khoác lác nói bậy của Bạch Tư Mệnh trước đây.

Nội kình của Diệp tứ lang theo tốc độ mà tăng vọt, chỉ sợ không bao lâu nữa liền có thể sánh vai với mấy Thương Khôi đã lui ẩn giang hồ.

Quan Ngọc Giáp thấy bản thân đánh không lại, chạy cũng chạy không thoát, nếu còn tiếp tục hắn hẳn phải chết không nghi ngờ gì nữa, lập tức khơi dậy lòng dũng mãnh, quát lớn một tiếng cầm cây quét mũi thương ra, tiếp theo thân hình dùng tốc độ cao nhất bộc phát đánh cận thân, một quyền đánh về phía mặt Dạ Kinh Đường.

Mà Dạ Kinh Đường đối với điều này không tránh không né, lập

tức vứt bỏ trường thương tay phải nắm lấy, như là cự pháo công thành đánh về ngọn núi phía trước.

Ầm ầm ~~

Hai nắm đấm đụng vào nhau.

Những người truy đuổi phía sau, chỉ thấy màn mưa nơi hai người chạm nhau, dưới xung kích không gì sánh kịp bay ngược về hướng bầu trời, trong nháy mắt nổ ra một nửa vòng tròn trống rỗng trong chu vi mấy trượng.

Cây rừng xung quanh dưới sức nổ của nắm đấm mà cành lá vở nát, cả bụi cỏ dại trên mặt đất đều trong nháy mắt bị san bằng tại chỗ.

Khí kình mênh mông xuyên qua cơ thể, áo bào nửa người trên của Quan Ngọc Giáp vỡ nát, phát Quan nổ tung, mạch máu trên cánh tay phải trần trụi cũng bị đánh nổ, cả người đụng vào vách núi, cày ra một đường trên mặt đất, cho đến khi đụng phải một thân cây đại thụ mới ngừng lại.

Oành!

Thân cây chấn động kịch liệt, vô số lá xanh tung bay giữa trời.

Mà Dạ Kinh Đường chính diện đón đỡ một quyền liều mạng của Quan Ngọc Giáp, tay cũng không dễ chịu, hai nắm đấm đổ máu, áo bào rách rưới trên tay phải hoàn toàn vở vụn, cả dây cột tóc và khăn che mặt đều bị nắm đấm mạnh mẽ phá vỡ, cả người trượt về phía sau hơn mười trượng mới khó khăn dừng lại.

Rầm rầm ~

Sau khi một quyền qua đi, màn mưa bị xung kích đến giữa không trung một lần nữa rơi xuống cánh rừng, trong khe núi khôi phục sự yên tĩnh.

“Hô hô...”

Dạ Kinh Đường đứng tại chỗ thở hổn hển, tóc tai bù xù mồ hôi toàn thân bốc hơi, nhìn lại trong đêm mưa giống như Cửu U sát thần đi ra từ địa phủ, nhìn chăm chú Quan Ngọc Giáp có nửa thân thể bị vùi sâu vào trong đất, đưa tay lau đi nước mưa trên mặt.

“Khụ khụ... Thuốc này... Con mẹ nó… thật mạnh...”

Dạ Kinh Đường muốn tiến lên bổ một đao, lại phát hiện Đại Lương Châu này giống như là thuốc giả, chỉ kiên cường trong chốc lát vậy mà tác dụng thuốc đã nhanh chóng biến mất, xuất hiện cảm giác mềm nhũn.

Mà hiệu quả mở rộng kinh mạch của thuốc này rất mạnh mẽ, không giống hạt châu lần trước vừa có thể chữa trị, bảo vệ khí mạch, dù là ba nhát quyền phát tiết ra hết khí kình trong thể nội, vẫn khiến thân thể ứ nghẹn không chịu nổi, nếu đánh tiếp có lẽ sẽ bị tổn thương kinh mạch, lập tức ngừng lại:

“Quả thực rất mạnh. Sao ngươi không tự mình dùng?”

Quan Ngọc Giáp hận bây giờ không thể ăn luôn hai viên, nhưng trong người không còn, mắt thấy người của Thập Nhị Môn sắp đuổi tới, ôm đầu vai thất tha thất thểu chạy vào sâu trong núi rừng.

Dạ Kinh Đường suy xét một chút, không mạo hiểm mạnh mẽ đuổi theo, chỉ đưa tay ra hiệu cho Chim Chim đi cùng hắn tìm hang ổ của Ô Vương.

Đạp đạp đạp...

Một lát sau, là Bùi Tương Quân bị bỏ lại khoảng cách rất xa và Lạc Ngưng dùng tốc độ cao nhất lao vùn vụt tới, đằng sau là người của các đại phái.

Dạ Kinh Đường tìm miếng vải rách che kín mặt, đảo mắt nhìn về phía hai chưởng môn không trúng thuốc:

“Đuổi theo!”

Hai chưởng môn có võ nghệ cũng không chênh lệch quá xa, thấy Quan Ngọc Giáp hạ thuốc ám toán bọn hắn đang bị trọng thương, chỉ thấy Dạ Kinh Đường lại hạ lệnh, ngẫm lại một chút vẫn cắn răng đưa đồ đệ đuổi theo.

Bùi Tương Quân và Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường bị tiêu hao quá lớn, không dám đi quá xa, nhanh chóng rời khỏi rừng núi cùng Dạ Kinh Đường.

Chương 476 - Cảm Giác Vô Cùng Đặc Biệt

Chương 477. Cảm Giác Vô Cùng Đặc Biệt

Dạ Kinh Đường đang suy nghĩ về lần dùng thuốc trước, được Tam Nương và Ngưng nhi hai bên trái phải giáp công xoa dưa hấu, nghe vậy thì thu lại tinh thần, lộ ra ý cười:

“Quả thực như vậy, côn pháp của Quan Ngọc Giáp nhìn cay con mắt, chỉ đơn giản là công lực thâm hậu một chút, chỉ cần không cho hắn cơ hội tiếp cận thì hắn không thể bắt được ta...”

“...”

Bùi Tương Quân do dự một chút, nhìn xung quanh nói:

“Nếu không thì nghỉ ngơi trước đi, chờ khi Chim Chim trở về thì lại đuổi tiếp.”

Lúc đầu Dạ Kinh Đường dự định là rời xa người của Thập Nhị Môn, Chậm rãi chờ khí tức trong cơ thể ổn định mới tiếp tục đuổi bắt Quan Ngọc Giáp trọng thương.

Nhưng bây giờ tâm lý phập phồng không yên, vừa rồi tiêu hao rất lớn, bây giờ trung khí có chút không đủ, ước chừng đã tiến vào trong trạng thái hư thoát, không muốn gặp phải nguy hiểm chém giết, nghĩ lại một chút vẫn gật đầu.

Lúc ba người đến Thiết Hà Sơn Trang, bởi vì là xâm nhập hang hổ, nên chắc chắn đã điều tra tốt tình huống xung quanh, sớm đã tìm được nơi dễ dàng theo dõi, ẩn thân và trốn chạy giữa núi non trùng điệp, vừa rồi khi Dạ Kinh Đường chạy về phía sau núi, cũng

do nguyên nhân này.

Dạ Kinh Đường vác hai cây trường thương, sau khi đi dọc theo dãy núi không lâu, đã đến chỗ giấu kín ngựa khi nãy, lấy ra bọc hành lý tùy thân, sau đó đi đến ba dặm gần Vũ Minh sơn có một sườn núi.

Trong núi hoang không dấu chân người, giữa sườn núi có một vách đá, trong vách đá có một khe lõm thiên nhiên, ghé vào trên đó có thể dùng kính viễn vọng quan sát tình huống bên trong Thiết Hà Sơn Trang, phía sau là núi non trùng điệp cũng có thể nhìn không sót gì.

Dạ Kinh Đường cầm theo hai cây trường thương, thuận theo dây leo và mỏm đá nhô lên, nhảy lên bên trên như chuồn chuồn lướt nước, hạ xuống trong khe lõm vách đá, hai nữ tử cũng theo sát phía sau.

Khe đá cũng coi như vuông vức, có vách đá ngăn chặn, mưa to bên ngoài cũng không bay vào, coi như nơi che mưa chắn gió rất tốt, nhưng cách mặt đất rất cao, chỉ có một chút dấu vết chim bay lưu lại.

Dạ Kinh Đường lấy bọc hành lý mang theo trên lưng ngựa để xuống dưới đất, sau khi mở ra bên trong là một tấm thảm, thuốc trị thương, quần áo, nến và đồ ăn vặt đỡ đói như lương khô.

Bùi Tương Quân đứng trên vách đá lấy mũ rộng vành xuống, xoa đi nước mưa trên gương mặt, đầu tiên cắm trường thương vào sâu trong khe đá, dựng lên một màn che giản dị, sau đó đốt một ngọn nến nhỏ.

Lạc Ngưng lấy một tấm vải trải trên mặt đất, cầm lấy kính viễn vọng của Tam Nương, nửa người trên nhô ra khỏi màn che quan sát tình huống xung quanh Thiết Hà Sơn Trang.

Sau khi Dạ Kinh Đường sắp xếp xong mọi vật, uống hai ngụm nước, nhẹ nhàng thở ra một hơi, cởi áo thủng trên người ra, chỉ mặc nhuyễn giáp sắc bạc và quần, ngồi khoanh chân trên thảm, bắt đầu ăn cơm, âm thầm điều trị hơi thở.

Bùi Tương Quân không quấy rầy Dạ Kinh Đường, cầm một bao lương khô và ấm nước, khom người chui ra khỏi màn che, nằm xuống cạnh Lạc Ngưng.

Bình thường người giang hồ đi ra ngoài, ngoài mang theo lương khô, còn có bánh hoặc cơm cháy, ăn không ngon.

Mà Tam Nương là chưởng môn Hồng Hoa Lâu, khi đi ra ngoài làm việc chắc chắn sẽ không bạc đãi mình như thế, lương khô là dăm bông thượng thừa nhất Giang Châu, ngũ cốc bánh ngọt, còn có táo khô, nho khô, cảm giác cực kì có dinh dưỡng, chỉ có điều là năng lượng quá cao ăn nhiều sẽ thấy mệt.

Bùi Tương Quân ngậm một cây dăm bông đỏ tươi, lại lấy ra một cây khác đưa đến bên miệng Lạc Ngưng:

“Bên kia có tình huống gì hay không?”

Môi đỏ của Lạc Ngưng khẽ mở ngậm lấy miếng thịt, cẩn thận quan sát thế cục của Thiết Hà Sơn Trang:

“Đông y chưởng môn đã chạy... Giống như Dương Quan trốn trên nóc nhà quan sát, sư phụ xảy ra chuyện cũng không dám tiến lên, vậy mà cũng muốn làm đồ đệ...”

“Với đức hạnh của Dương Quan, vừa không có bản lĩnh, cũng không biết quan sát, ngoài có vận khí tốt ra thì không còn gì khác...”

Dạ Kinh Đường dựa lưng vào vách đá ngồi trên thảm, nghe thấy hai người nhỏ giọng trò chuyện, vốn định xen vào, nhưng mới giương mắt cẩn thận nhìn lên, động tác ăn lương khô liền tạm

ngừng.

Dưới ngọn nến nhỏ phát ra ánh sáng mờ nhạt, chiếu sáng nơi hẻo lánh đằng sau màn che.

Hai tấm thảm để dưới đất bày ra một chút đồ linh tinh, hắn dựa lưng vào vách đá mặt hướng về phía màn che, mà Tam Nương và Ngưng nhi thì dựa vào phía trái tấm thảm.

Truyện này lúc đầu cũng không có gì, nhưng không gian khe đá không lớn, khi hai nữ tử nằm xuống, đã biến thành chui qua dưới màn che, nửa người thì ở bên ngoài, rèm khoác bên hông, hai chân và mông đều ở trong màn che, ở ngay bên tay hắn.

Ngưng nhi nằm sấp rất đoan chính, giày thêu lá trúc khép cùng một chỗ, hai chân thẳng tắp, hướng lên trên là cặp trăng tròn đường cong màu xanh hoàn mỹ, thu nhỏ lại bên hông, nhìn qua cực kỳ duy mỹ, giống như tác phẩm nghệ thuật xảo đoạt thiên công.

Tam Nương thì dựa vào một bên, bởi vì khác với dáng người cao gầy thon dài của Ngưng nhi, thân hình tam nương thì giống như hồ lô châu tròn ngọc sáng, mặc dù không cao bằng Ngưng nhi, nhưng bên dưới không khác biệt lắm, còn lực trùng kích của mông eo thì càng kinh người, cách váy và quần mỏng đều có thể cảm nhận được sự trĩu nặng...

Dáng ngồi của Tam Nương cũng không đoan chính, dựa vào trên thảm, bàn chân cởi giày thêu ra, hai chiếc tất trắng bao lấy đôi chân lung lay dưới ánh nến, nhìn còn có chút hoạt bát nghịch ngợm.

Mấu chốt là, tấm rèm rơi xuống bên hông hai người, che khuất nửa thân trên, không nhìn thấy hắn, trước mắt hắn chỉ có eo và chân khiến cảm giác này vô cùng đặc biệt.

Chương 477 - Không dạy chồng, lỗi của vợ

Chương 477. Không dạy chồng, lỗi của vợ

Rầm rầm ~~

Trong núi mưa rào xối xả, mưa rơi trong núi rừng vang vọng, để che đậy hết tất cả âm thanh trong đất trời, chỉ còn sót lại một chút ánh đèn, như ẩn như hiện trong khe nứt trên vách đá.

Dạ Kinh Đường tựa lưng vào vách đá ăn chút gì đó, dùng hết sức mình để không nhìn vào "song kiều hiến đào", muốn đè xuống ngọn lửa nhỏ xao động bất an trong cơ thể.

Nhưng hai cô nương này không bớt lo chút nào, căn bản không coi hắn là người ngoài.

Lạc Ngưng cầm kính viễn vọng nhìn động tĩnh xa xa ngoài núi, bởi vì eo chân hình thẳng tắp nằm vào trên tảng đá, trong thời gian dài cũng không dễ chịu, được một chút thì đá giày ra, học theo Tam Nương đung đa đung đưa.

Mà Bùi Tương Quân nằm nói chuyện phiếm bên cạnh, được một lúc thì không còn gì thú vị, bắt đầu ngồi trên thảm kéo duỗi gân cốt như bình thường.

Động tác cụ thể là duỗi thẳng hai chân, chống tay xuống đất, nâng nửa người trên lên, sau đó nằm sấp xuống bờ vai bất động, chuyển động mông eo một vòng lớn, khiến đường cong mông eo vốn đã rất nở nang được kéo căng cực hạn.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy hai cô

nương này đang muốn chơi chết hắn, còn tiếp tục chống đỡ nữa đoán chừng sẽ khắc chế không được, nghĩ một chút cũng chui ra khỏi màn che.

Bùi Tương Quân đang kéo duỗi cơ thể phát hiện Dạ Kinh Đường từ phía sau chui lên phải lập tức dừng lại động tác, dịch một chút sang bên cạnh:

“Sao ngươi cũng ra đây?”

“Không gian bên trong nhỏ quá, ta có chút ngột ngạt.”

Dạ kinh đường nằm xuống giữa hai người, nhìn ra mưa gió vô biên bên ngoài, tuy cảnh tượng kém xa cảnh trăng tròn khi nãy, nhưng thân thể dễ chịu hơn nhiều. Hắn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hỏi:

“Tình huống bên ngoài như thế nào?”

Bùi Tương Quân cầm lấy túi lương khô, đưa cho Dạ Kinh Đường:

“Chưa có động tĩnh gì, ngươi không cần quan tâm, ăn uống no đủ nghỉ ngơi xong lại nghĩ chính sự sau.”

Dạ Kinh Đường đã ăn no uống đủ, thấy Lạc Ngưng chưa ăn được bao nhiêu, lấy ra một quả táo khô đưa tới.

Lạc Ngưng cầm kính viễn vọng trông chừng, vốn cho rằng Dạ Kinh Đường đưa cơm cho nàng, muốn đưa tay tiếp lấy.

Kết quả nàng chỉ vừa há miệng, đã phát hiện Dạ Kinh Đường thả táo khô vào trong miệng mình.

Lạc Ngưng bị trêu đùa, ánh mắt có chút không vui:

“Ngươi làm gì đó?”

Dạ Kinh Đường ngậm táo đỏ trong miệng, nhấc cằm lên ra hiệu.

?

Lạc Ngưng hiểu ý tứ trong ánh mắt của tiểu tặc, ánh mắt nàng có chút ghét bỏ, nhưng chỉ chần chờ một chút, vẫn mở ra môi đỏ, chuồn chuồn lướt nước cắn lên quả táo đỏ, không đợi Dạ Kinh Đường tới đã nhanh chóng quay gò má đi, không cho Dạ Kinh Đường chiếm được một chút ngon ngọt nào.

Bùi Tương Quân nhìn thấy cảnh này, hơi đỏ mặt, quay đầu đi, ánh mắt có chút quái dị:

“Hừ ~”

Dạ Kinh Đường thấy ánh mắt phức tạp của Tam Nương, đoán chừng là do hắn khoe ân ái cùng Ngưng nhi khiến Tam Nương lúng túng, lại lấy ra một quả táo đỏ khác ngậm bên miệng, nhếch nhếch cằm trêu đùa:

“Ừm...?”

“...”

Bùi Tương Quân thấy Dạ Kinh Đường xử lý công bằng, khuôn mặt lập tức đỏ lên, vốn định bày ra sắc mặt nghiêm túc của trưởng bối mà từ chối một cách nhã nhặn.

Nhưng khóe mắt lại phát hiện ra hồ ly đối diện đã quay đầu và lộ ra ánh mắt “gan chuột nhắt” để nhìn nàng.

?

Bùi Tương Quân chớp mắt, cảm thấy ánh mắt này của hồ ly rất khiến người tức giận, thần sắc trong con ngươi xoay chuyển trăm lần, đưa mặt dò xét về phía trước, lại rụt về, có một chút do

dự.

Dạ Kinh Đường thấy Tam Nương do dự, ở khóe mắt lộ ra ý cười, suy nghĩ một chút, thoải mái tiến tới trước mặt nàng.

!!

Bùi Tương Quân nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt bỗng nhiên phóng đại, hô hấp ngừng một nhịp, chưa kịp phản ứng, trên môi đã truyền đến xúc cảm của táo đỏ, mày kiếm mắt sáng thì gần ngay trước mắt.

Sắc mặt Bùi Tương Quân trong giây phút đã biến thành lửa đỏ, môi đỏ vô ý thức khẽ mở tiếp nhận táo đỏ, kết quả là hai cánh môi đụng vào nhau.

Dưới màn che yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng mưa rơi đập vào vách đá tí tách nhẹ vang.

Bùi Tương Quân cắn táo đỏ, trên môi truyền đến cảm giác lửa nóng ngọt ngào, ánh mắt có chút luống cuống.

Trước đây nàng nhìn hồ ly kia hôn môi rất thản nhiên, còn tưởng rằng chuyện này rất đơn giản, đến khi tự bản thân ra trận mới phát hiện cảm giác như bị sét đánh, trong đầu nháy mắt trống rỗng, còn không dám thở ra.

Bùi Tương Quân vừa kiên trì trong chớp mắt, khi lấy lại tinh thần vội vã hoang mang rối loạn tách ra, rút đầu vào trong màn che.

Ba ～～

Có lẽ là trong tâm lý thật sự xấu hổ, lại không nỡ đánh Dạ Kinh Đường, đành xả giận lên thứ đồ vật nào đó co dãn mười phần.

Ánh mắt Lạc Ngưng lúc đầu có chút cổ quái, khi dưới thắt lưng truyền đến xúc cảm nóng bỏng lập tức nổi nóng, quay đầu nói:

“Hắn đùa dớn ngươi, ngươi đánh ta làm gì?”

Trong rèm không có tiếng trả lời, nhưng ý tứ hẳn là “Không dạy chồng, lỗi của vợ.”

Chương 478 - Hiên Viên Gia Tới Rồi

Chương 478. Hiên Viên Gia Tới Rồi

Một bên khác, Loan Thủy Trấn.

Từ chuyện Từ nhị gia địa đầu xà bỗng nhiên bị bộ khoái triều đình trừng trị, thị trấn rồng rắn lẫn lộn được hưởng mấy ngày thái bình.

Mưa đêm rơi rả rích, trong thị trấn ánh đèn lẻ tẻ, cổng một khách điếm ở đầu trấn, có một thiếu niên mặc áo vàng, đang ngồi ở ngưỡng cửa dưới mái hiên, đặt bên người một thanh đao, ánh mắt vẫn luôn một mực nhìn qua khu phố cũ, chờ quan sai tuấn tú kia trở về thông báo một tiếng.

Mặc dù đối với quan sai triều đình mà nói đây chỉ là một chuyện tiện tay ghi lại, là chuyện nhỏ không quan trọng, có khả năng chỉ là thuận miệng ứng phó, sau đó đã sớm vứt ra sau đầu.

Nhưng đối với thiếu niên mà nói, người mất tích là cha ruột hắn, là trụ cột trong nhà, dù biết rõ đã bị kẻ xấu ra tay độc ác, có thể quan sai cũng đã quên mất việc này, hắn vẫn muốn ngồi chờ ở đây, sống phải thấy người chết phải thấy xác.

Lộc cộc lộc cộc...

Không biết đến canh mấy đêm khuya, hơn phân nửa người trong trấn đã ngủ, hai tiếng vó ngựa vang lên từ đầu trấn.

Thiếu niên đảo mắt nhìn về phía đầu trấn, mượn ánh lửa đèn lồng có thể thấy được hai con tuấn mã hùng tráng sóng vai chạy

vào thị trấn.

Ngày trên lưng là hai tên kị sĩ, đều đội mũ rộng vành, khoác áo tơi màu đen, thân hình tráng kiện phối hợp với tuấn mã cao lớn, nhìn từ xa giống như trong tiểu trấn cũ kỹ bỗng nhiên giáng lâm hai tên luyện ngục ma thần, từ khoảng cách rất xa đã có thể cảm giác được cỗ áp bách khiến người ta không rét mà run.

Thiếu niên cảm thấy hai tên khách giang hồ này rất đáng sợ, không dám tùy ý dò xét, chỉ tiếp tục nhìn về điểm cuối của con phố cũ.

Nhưng hai con tuấn mã xuyên qua màn mưa, khi đi qua cửa khách điếm một trong hai con ngựa dừng lại, vị khách Giang hồ phía trên quay đầu lại truyền đến một tiếng nói trầm thấp:

“Tiểu từ này, có khuôn mặt khá quen...”

Tiếng nói vang lên, vị khách Giang hồ có thân hình cực kỳ tráng kiện phía trước cũng dừng ngựa, quay đầu dò xét khuôn mặt thiếu niên, nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi:

“Tiểu tử, Trương Văn Uyên là gì của ngươi?”

Thiếu niên hơi sững sờ, tiếp theo vội vàng đứng dậy chắp tay hành lễ:

“Đó là cha ta, hai vị đại hiệp có quen biết?”

“Tên đệm của ta cũng là Văn, coi như là sư huynh của cha ngươi. Nhưng mà hơn hai mươi năm trước, Trương Văn Uyên rời khỏi sư môn, từ đó không còn gặp mặt.”

Trên lưng ngựa, Diêu Văn Chung nhìn bộ dáng của thiếu niên, hỏi:

“Cha ngươi gần đây có tốt không?”

Thiếu niên thấp giọng nói:

“Bái kiến hai vị sư bá. Trước đây vài ngày cha ta bị Ô Vương đánh lén, sống chết không rõ, ta đang ở đây chờ tin tức...”

Lắng nghe một lát, sau đó không nói thêm gì nữa, cưỡi ngựa đi về hướng con phố cũ bên kia.

Hiên Viên Hồng Chí đi ở bên cạnh, khi cách xa rồi mới nhàn nhạt hừ một tiếng:

“Không có bản lĩnh của Vân Trạch tam kiệt, ngược lại lại mắc phải nết xấu của Vân Trạch tam kiệt. Không có chút bản lĩnh nào còn không nhìn đúng sư môn, bây giờ rơi vào kết cục như thế này đúng là gieo gió gặt bão.”

Diêu Văn Trung đáp:

“Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, là bệnh cũ của đao khách, nhưng chín phần chín đao khách đều không có bản lĩnh này, năm đó đao khách trà trộn ở Trạch Châu kia, chết chết lui lui, thoát khỏi bể khổ cũng chỉ có một mình Cừu Thiên Hợp. Nói đến thì, nếu năm đó không có trận phong ba của đại tiểu thư, bây giờ trên đao đàn hẳn là sẽ đặc sắc hơn rất nhiều.”

Hiên Viên Hồng Chí nói: “Đâu chỉ đao đàn, nếu không phải Trịnh Phong phái Cừu Thiên Hợp gây rối, Thục Dạ tiến cung làm quý phi sinh hạ dòng dõi, Hiên Viên gia của ta bây giờ khả năng đã quyền nghiêng triều chính. Trên đời này căn bản sẽ không có nữ đế và Tĩnh vương, lại càng không có mối hoạ lớn như Dạ Kinh Đường này...”

“Nếu đại tiểu thư thuận lợi tiến cung, nữ đế và Tĩnh vương xác thực sẽ không xuất hiện. Nhưng Dạ Kinh Đường nên xuất hiện thì vẫn sẽ xuất hiện, chỉ có điều không nhất định sẽ đối địch với Quân Sơn Đài mà thôi.”

Diêu Văn Trung hàn huyên truyện xưa một lát, liếc nhìn thị trấn cũ kỹ, hỏi:

“Ô Châu lớn như thế, lại rất rối loạn, đi đâu tìm Dạ Kinh Đường?”

“Dạ Kinh Đường lùng bắt là Ô Vương, nghĩ biện pháp liên hệ với Bạch Tư Mệnh, tìm tới chỗ ẩn thân, ôm cây đợi thỏ là được.”

Diêu Văn Trung thấy vậy không nói thêm nữa, thúc ngựa chạy sâu về hướng Ô Châu.

Chương 479 - Chim Chim Gặp Người Quen

Chương 479.

Trong yên lặng đêm đã trở khuya.

Trên vách đá mưa rơi không giảm, ở ngoài núi cũng không còn ánh đèn.

Dạ Kinh Đường cầm kính viễn vọng nhìn cũng không thấy được gì, đưa tay ôm lấy sau ót, nửa thân thể nằm ngoài màn che, hết sức chú ý đè ép khô nóng trong cơ thể.

Bên trong màn che, ngọn nến đã tắt, đưa tay không thấy được năm ngón.

Bởi vì không gian nhỏ hẹp, hai nữ tử sóng vai ngủ ờ trên một tấm thảm, dùng hai chân Dạ Kinh Đường làm gối đầu.

Bùi Tương Quân trải qua chuyện ăn táo vừa rồi, căn bản không ngủ được, mặt nằm nghiêng hướng về phía vách đá, ngón tay nhẹ nhàng sờ môi đỏ, trong lòng có ngàn vạn suy nghĩ.

Lạc Ngưng nằm thẳng bên cạnh rèm, hai tay đặt bên hông, nhắm mắt ngủ, tư thế đoan chính.

Nhưng đêm dài có thời gian nhàn hạ, lại không thể giúp tiểu tặc điều trị, luôn cảm thấy ngủ không ngon giấc...

Lạc Ngưng ngủ được một lát, phát hiện ra hô hấp của tiểu tặc cũng không quá ồn, nhiều lần muốn sờ lên nhưng lại ngừng lại.

?!

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng hít vào một hơi, ánh mắt rất cổ quái, phát hiện Ngưng nhi thu tay lại rất nhanh, ngẫm lại một chút chỉ coi như không phát hiện động tác nhỏ của Ngưng nhi.

Lạc Ngưng thấy tiểu tặc hiện tại cần điều trị, nhưng lập tức trở mình lên ngựa khẳng định là không được thích hợp.

Nàng quay đầu một chút, ở phát hiện ra Tam Nương buồn bực nằm đó không lên tiếng, không có chút tự giác nào, vốn định mở miệng, lại suy nghĩ lại, duỗi tay ra.

Bùi Tương Quân ngủ bên trong cảm giác an toàn mười phần, trong đầu nghĩ đến chuyện vừa rồi bị Dạ Kinh Đường lừa hôn, thật sự là không chú ý tới hồ ly gan to bằng trời vừa rồi đang định làm gì.

Bùi Tương Quân nhắm mắt suy nghĩ lung tung một lúc lâu, phát hiện hồ ly đằng sau giật giật, mò lấy tay trái của nàng kéo về phía sau.

Bùi Tương Quân thu lại tinh thần, có chút không hiểu, đang muốn mở miệng hỏi chuyện, đã phát hiện hồ ly lặng lẽ đưa tay của nàng ấn lên thứ gì đó.

Nàng dùng tay sờ sờ, dựa vào kinh nghiệm cầm thương nhiều năm của nàng, rõ ràng đây không phải là cây thương...

Bùi Tương Quân có chút sững sờ thậm chí còn lắc nhẹ xem đó là thứ gì,, nhưng từ tư thế và vị trí của ba người họ, chắc chắn bàn tay nàng đã chạm vào nó...

...

!!!

Bùi Tương Quân mở mắt ra, tay rụt lại giống như sờ phải rắn, sau đó quay đầu ngồi dậy đánh xuống người hồ ly:

“Nữ nhân lẳng lơ nhà ngươi, thật sự là....”

Vừa nói nàng vừa xấu hổ chui ra khỏi rèm.

Dạ Kinh Đường vốn tưởng rằng Ngưng nhi nghĩ lại nên sờ tiếp, phát hiện bàn tay nhỏ làm loạn lần nữa này động tác cẩu thả, mới phát hiện không đúng, và sau đó Tam Nương xuất hiện đạp một cái bay lên khỏi vách đá...

“Hả? Tam Nương...”

“Ta lên trên canh gác, người thu thập con yêu tinh này một chút, dạy dỗ nàng phát khóc!”

“A, được...”

“Dạ Kinh Đường! Ngươi không có lương tâm đúng không? A ngươi...”

Ầm ầm ~~~

Nửa đêm, trong dãy núi Ô Sơn kéo dài nghìn dặm, vang lên từng hồi sấm chớp.

Chim Chim bộ lông trắng tuyết, giống như một u linh màu trắng, im hơi lặng tiếng xuyên qua rừng sâu núi thẳm, bay ra được nửa dặm lại đứng trên chạc cây tránh mưa, nhìn bóng người ung dung chậm rãi chạy trong rừng cây.

Quan Ngọc Giáp bị một thương xuyên qua vai, còn bị nội thương, không thể quay về Thiết Hà Sơn Trang, đường đi duy nhất trước mắt, là mau chóng chạy tới Phục Long Động, lấy một viên Đại Lương Châu trị thương.

Phục Long Động ở khu vực Tây Bộ Ô Châu, mà vị trí trước mắt

là giải đất trung tâm của Ô Châu, cần đi ngang qua mấy trăm dặm rừng sâu núi thẳm, đối với Quan Ngọc Giáp đang bị trọng thương cũng không dễ dàng gì.

Giữa núi non trùng điệp chạy hơn mười dặm, hoàn toàn vứt bỏ truy binh ở phía sau, Quan Ngọc Giáp tìm một sơn động ẩn thân, sau khi uống thuốc trị thương bắt đầu điều trị.

Chim Chim đội mưa trong đêm bay theo, cũng không thể không ăn không uống, hạ xuống khu vực bên cạnh sơn động, xác định mục tiêu trong thời gian ngắn sẽ không rời đi, nên đi tìm đồ ăn xung quanh núi.

Chim Chim là mãnh cầm được nuôi trong nhà, từ nhỏ đến lớn Dạ Kinh Đường ăn cái gì thì nó ăn cái đó, đồ Dạ Kinh Đường không ăn nó cũng không động vào, nhưng tìm đồ ăn trong núi, đơn giản chỉ là gà rừng thỏ rừng hoặc là cá con.

Sau khi tìm kiếm trong núi hoang một lúc lâu, vẫn chưa tìm được con mồi phù hợp, Chim Chim liền bay lên không trung, đảo mắt nhìn quanh núi hoang, muốn tìm một thôn trấn có đèn đuốc đến ăn trực.

Kết quả thôn xóm không tìm được, ngược lại tìm được ở giữa núi non trùng điệp khá xa một ánh lửa như ẩn như hiện.

“Chít chít?”

Chim Chim lướt qua bầu trời đêm, một đường xuyên qua rừng núi, đi vào một khe núi bên cạnh, thăm dò từ trong bụi cỏ.

Hai bên khe núi đều là núi đá và cây cổ thụ, có một đầm nước bên cạnh vách đá dựng đứng, có những ao nhỏ bị nước bào mòn mà ra, bên trên có cây lớn, bên dưới là một bãi đá cuội.

Lúc này trên bãi đã cuội có một đống lửa, phía trên có một con cá béo được gậy gỗ xiên nướng hai đầu bóng loáng.

Cách đó không xa, trên hòn đá lớn bằng phẳng có một nữ tử trên thân mặc váy dài trắng tuyết, trường kiếm đặt ở tảng đá bên cạnh, tay trái cầm một hồ lô rượu, đang ngửa đầu uống rượu.

Chương 480 - Thật Lớn

Chương 480. Thật Lớn

“Chít chít!”

Sáng sớm hôm qua Chim Chim cũng đã gặp được vị tiên tử này chạy khỏi giường của Đường Đường, kết quả lại té một cái bên ngoài cửa sổ, đôi mắt không khỏi sáng lên, vốn muốn tìm cơ hội đi cọ cơm một cái, nhưng nhìn lại thì thấy không đúng.

Bên cạnh khe núi, Tuyền Cơ Chân Nhân ngửa đầu uống Liệt Nữ Sầu, dáng vẻ thanh thoát như tiên, nhìn qua thấy giống như tiên tử được rừng núi nuôi dưỡng.

Mà cách chỗ Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi không xa, là một bóng người mặc áo đen, bị trói gô ngồi trên tảng đá, khăn đen che mặt chỉ lộ ra một đôi mắt, tức giận nói:

“Yêu nữ, ta đã nói cùng ngươi biết bao nhiêu lần, ta không có Minh Long Đồ, mà ngươi năm lần bảy lượt không nói lý đánh lén ta.”

Tuyền Cơ Chân Nhân buông hồ lô rượu xuống, đưa cho người áo đen:

“Uống không?”

Người áo đen trừng mắt quay đầu đi:

“Ta không có thời gian nói mò với yêu nữ nhà ngươi, hai ngày này ta có chuyện quan trọng, ngươi để cho ta đi làm xong xuôi mọi chuyện, sau đó ta nói tin tức của Minh Long Đồ cho nguoi, nếu người vẫn muốn chết cũng dây dưa, ta sẽ làm hỏng chuyện...”

Tuyền Cơ Chân Nhân đi đến trước mặt nàng ngồi xuống, muốn kéo khăn che mặt của người áo đen xuống, lại bị trừng mắt hung dữ, đành thôi, hỏi:

“Trên tay của Ô Vương không có Minh Long Đồ, người chạy ngược chạy xuôi hơn nửa năm, cũng không thấy ngươi đi ăn trộm, đến cùng ngươi đang tìm cái gì?”

“Nói rồi ngươi sẽ thả ta đi?”

Tuyền Cơ Chân Nhân hơi nhún vai: “Xem ngươi nói thật hay giả, tình huống có nghiêm trọng hay không.”

Người áo đen im lặng một lúc, nhẹ giọng giải thích:

“Ta là người của Tây Hải Bắc Lương, chiều bình Bắc Lương coi khu Tây Hải như man di, hàng năm đều bắt từng bộ lạc tiến cống một lượng lớn ngựa, dược liệu, tiền bạc, nếu không giao được thì phái binh bắt người làm khổ dịch...”

“Khu vực Tây Hải cũng không phải loại lương thiện, trước đây thiếu chút nữa đã nuốt mất một nửa giang sơn của Đại Yên và Bắc Lương...”

“Các ngươi không tới đánh chúng ta, sao chúng ta có thể đánh ngươi? Đại Yên cũng tốt Đại Ngụy cũng được, còn có cả Bắc Lương nữa, ai nắm chính quyền không phải đều sẽ đào 3 thước đất của chúng ta bắt tiến cống? Quê quán của ta ngay tại Thiên Lang Hồ, kết quả tộc nhân của ta ngay cả việc đi bên hồ nhìn một chút, cũng sẽ bị xem như nghịch tặc mà giết chết tại chỗ, chúng ta đời đời kiếp kiếp bị bắt nạt, có cơ hội không thể phản kháng một chút sao?”

Tuyền Cơ Chân Nhân nhấp miệng uống rượu: “Cũng phải. Nhưng mà chuyện đó với chuyện ngươi đến Ô Châu có liên quan gì đến nhau?”

“Khu vực Tây Hải trước kia có vu sư lợi hại, phối chế được loại bí dược có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt, nhưng đã bị triều đình Bắc Lương giết chết, phương thuốc cũng bị triều đình Bắc Lương cướp đoạt.”

“Ta chạy khắp Bắc Lương chính là vì muốn tìm lại đồ vật của chúng ta, muốn tìm cách phục hồi lại như cũ, miễn cho tộc nhân của ta thế hệ nào cũng phải làm nô... Phương thuốc kia lúc đầu ở trong tay triều đình Bắc Lương, nhưng sau đó bị thái y Trương Cảnh Lâm trộm mất, hiện tại Trương Cảnh Lâm ở dưới trướng Ô Vương...”

Sau khi Tuyền Cơ Chân Nhân chăm chú lắng nghe, như có điều suy nghĩ, gật đầu:

“Thì ra là thế... Ngươi lấy Minh Long Đồ ra cho ta, ta sẽ giúp ngươi bắt người về, thế nào?”

Người áo đen do dự một chút, hỏi:

“Ngươi chắc chắn không?”

“Ta cần Minh Long Đồ để cứu mạng đồ đệ, chỉ cần ngươi đưa cho ta, giúp ngươi bắt người có là chuyện to tát gì.”

Người áo đen do dự một chút:

“Vì thấy ngươi không giống người cùng hung cực ác, ta tin ngươi một lần. Minh Long Đồ ở trong ngực ta, ngươi sử dụng xong nhất định phải trả lại cho ta, dám gạt ta sẽ bị sét đánh.”

Tuyền Cơ Chân Nhân lộ ra chút ý cười, đưa tay nhét vào vạt áo người áo đen:

“Sớm như vậy có phải tốt không, a~ ngực thật lớn...”

Mới nói đến đây, liền im bặt lại.

Ánh mắt chăm chú của người áo đen lập tức biến thành giảo hoạt, vội vàng lăn một vòng sang bên cạnh:

“Đã nói với ngươi ta không có Minh Long Đồ, ngươi đừng có không tin. Tốt nhất là ngươi đừng nhúc nhích, đây là kỳ độc ta dùng để bảo mệnh, ngươi mà động lung tung thật sự sẽ chết, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.”

Tuyền Cơ Chân Nhân nhìn một chút bột phấn trên bàn tay trắng nõn, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ:

“Ngươi vẫn còn như vậy, lần sau ta sẽ dùng kiếm lột hết quần áo ngươi trước.”

Người áo đen như cá bật nhảy lên, nhanh chóng cởi dây thừng trên tay ra:

“Không có lần sau. Bây giờ ngươi thề sẽ lập tức rời đi về sau cũng không tiếp tục đến làm phiền ta nữa, ta đưa giải dược cho ngươi. Nếu không thì ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Tuyền Cơ Chân Nhân gỡ hồ lô rượu xuống, nhấp một ngụm nhỏ:

“Ta không tin thứ thuốc này có thể hạ độc chết ta.”

“Cho dù không độc chết, tên yêu nữ nhà ngươi cũng sẽ bị ám thương cả đời. Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, ngươi có thề hay không?”

Tuyền Cơ Chân Nhân khoát tay, tùy ý nói: “Mau đi đi, nhiều nhất nửa canh giờ nữa ta có thể đuổi kịp, đến lúc đó ngươi sẽ biết tay.”

Chương 481 - Bắt Ngươi Để Mài

Chương 481. Bắt Ngươi Để Mài

Người áo đen nổi nóng, nhàn nhạt hừ một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Nhưng chỉ mới chạy được mấy bước, người áo đen quay đầu lại nhìn một chút, cảm thấy yêu nữ này dù có lợi hại hơn nữa, cũng là cửu tử nhất sinh.

Nàng âm thầm cắn răng, vẫn vòng trở lại, lôi một mặt dây chuyền hình tròn trong cổ áo ra, ném cho Tuyền Cơ Chân Nhân:

“Yêu nữ nhà ngươi, nếu còn chút lương tâm, thì đến đây là ngừng đi. Lần sau gặp lại ngươi, ta tuyệt đối sẽ không nương tay...”

Tuyền Cơ Chân Nhân cầm lấy mặt dây chuyền, sau khi mở ra lấy viên thuốc nhỏ bên trong ném vào miệng:

“Những thuốc này của ngươi đều là trò trẻ con, đều chỉ mạnh như nhau...”

Ánh mắt người áo đen kinh ngạc: “Ngươi không sợ uống phải thuốc giải gì đó sao?”

“Ta không ngốc, đã có thuốc giải tại sao phải cứng rắn đối kháng? Chạy nhanh đi, bây giờ nhiều nhất là nửa khắc đồng hồ ta sẽ đuổi theo.”

“Ngươi!”

Người áo đen tức đến mức nhíu lông mày, đầu tiên lấy ra chủy

thủ, ngẫm lại một chút lại lấy ra một bình thuốc, mở ra nhét vào trên thân Tuyền Cơ Chân Nhân.

Tuyền Cơ Chân Nhân cầm bình thuốc lên, đưa lên mũi ngửi ngửi, hơi có chút ngoài ý muốn:

“Lần này là thuốc gì? Giống như có dược hiệu rất lớn.”

“Dâm Hoàng Hương, không phải ngươi muốn loại thuốc có công hiệu lớn sao? Đây là ngươi tự chuốc lấy, ta không có giải dược, trong hai canh giờ ngươi không tìm được nam nhân để tiết thân, sẽ bạo thể mà chết, ngươi có thể chống đỡ được ta theo họ ngươi!”

Tuyền Cơ Chân Nhân chớp đôi mắt hoa đào, nâng lên tay ngọc, bày ra bàn tay thành tạo hình bông hoa:

“Đây mà là độc gì? Tự ta dùng tay là có thể giải được, hoặc bắt ngươi để mài gương...”

“Phi! Yêu nữ nhà ngươi! Ta... Ta nhổ vào!”

Người áo đen cũng bị yêu nữ thông minh hơn người nhưng không có chút hạn cuối này khiến cho tức giận đến mơ hồ, xoay người chạy vào rừng cây.

Tuyền Cơ Chân Nhân đưa mắt nhìn người áo đen đi xa, cao giọng hỏi:

“Ngươi thật sự không biết chỗ của Minh Long Đồ?”

“Đã sớm nói với ngươi ta không biết, ta trời sinh tai tinh mắt sáng, yêu nữ nhà ngươi chết tâm đi...”

Đang khi nói chuyện, thân ảnh rất nhanh đã biến mất trong rừng núi sâu xa.

Tuyền Cơ Chân Nhân nhìn đến đây, trên gương mặt không gợn

sóng mới hiện ra mấy phần bất đắc dĩ.

Im lặng một lát, đuôi mắt Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ động, nhìn về phía đống lửa không xa.

Chỉ thấy một con chim ưng béo ú có bộ lông trắng tuyết, mở đôi cánh ra, giống như ăn trộm cẩn thận từng li từng tí đi về phía cá nướng bên cạnh đống lửa, phát hiện thấy nàng nhìn sang, còn vội vàng đứng thẳng "chít chít ~" hai tiếng, nhìn rất có linh tính.

Lúc Tuyền Cơ Chân Nhân ở trong khách điếm, cũng không chú ý quan sát thấy Chim Chim lặng lẽ thăm dò bên cửa sổ, nên không nhận ra, còn tưởng là kỳ trân dị thú trên núi, mỉm cười nói:

"Ăn đi."

"Chít chít ~"

Chim Chim vèo một cái chạy đến bên cá nướng, móc lấy một con cá nướng, bay về phía rừng cây, ở ven đường còn "ục ục chít chít...", có lẽ ý của nó là - yêu nữ tỷ tỷ đừng sợ, Chim Chim đi gọi người tới cứu ngươi...

Tuyền Cơ Chân Nhân tất nhiên không nghe hiểu tiếng chim, đợi khi xung quanh an tĩnh lại phải ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn, nhắm lại hai mắt...

Sa sa sa ~~

Sau nửa đêm, mưa to biến thành mưa bụi mịt mờ.

Trong khe đá, Dạ Kinh Đường nằm trên thảm, lấy hành lý làm gối đầu, nhắm mắt ngủ say, hai tay còn vòng quanh eo thon mềm mại.

Lạc Ngưng mệt rã rời, tựa vào trên người hắn, không biết là

ngất đi hay đã ngủ, khóe mắt còn có chút nước mắt nhàn nhạt, giống như bông hoa chịu qua đủ gió táp mưa sa, khiến người ta nhìn thấy mà yêu.

Dạ Kinh Đường so với ban đầu đã tốt lên rất nhiều, nhưng khí huyết vẫn chưa bình ổn lại, thậm chí mơ cả những chuyện loạn thất bát tao, Ngưng nhi, Ngây Ngốc, Tam Nương, và thậm chí là Ngọc Hồ cô nương, từng ký ức sâu nhất được tái hiện theo thứ tự, sau đó...

"Ừm..."

Lạc Ngưng trong cơn ngủ sâu khẽ nhíu mày, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Dạ Kinh Đường lập tức tỉnh lại, mở to đôi mắt, có chút áy náy, hắn nhẹ chân nhẹ tay đặt Ngưng nhi nằm xuống, đắp quần áo lên người nàng, mặc quần áo vào, chui ra khỏi rèm.

Thời gian rạng sáng tầm ba bốn giờ, dưới bầu trời yên lặng như tờ, chỉ có Thiết Hà Sơn Trang ở xa xa còn có thể nhìn thấy ánh đèn mờ nhạt.

Dạ Kinh Đường sau khi nhìn ra xa một chút, phi thân lên, leo lên dọc theo vách đá, đi tới phía dưới một thân cây trên đỉnh núi.

Mặc dù đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng vẫn có thể từ hô hấp và động tác xác định vị trí cụ thể của Tam Nương.

Bùi Tương Quân vẫn cầm kính viễn vọng nhìn loạn bốn phía, phát hiện Dạ Kinh Đường chạy tới đây, trong lòng có chút cổ quái, nhẹ nhàng nói:

"Thân thể tốt hơn nhiều rồi sao?"

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt, tựa vào dưới một gốc cây tránh mưa cùng nàng:

“Tốt hơn nhiều rồi. Ngươi ngủ một lát đi, ta gác đêm là được.”

Bùi Tương Quân nắm cổ tay Dạ Kinh Đường nhìn một chút, phát hiện khí huyết vẫn có chút dồi dào, cau mày nói:

“Vẫn chưa chữa khỏi ngươi đã ra đây làm gì? Tiếp tục đi.”

Chương 482 - Mỗi Khi Hôn Phải Giết Người Trợ Hứng

Chương 482. Mỗi Khi Hôn Phải Giết Người Trợ Hứng

Dạ Kinh Đường chần chờ một chút, lắc đầu trả lời:

“Ăn nhiều thêm một chút thuốc bổ mà thôi, cũng không phải xuân dược, đoán chừng khí huyết quá dồi dào vài ngày. Cũng không ảnh hưởng đến thân thủ và thần chí, chỉ là tinh lực quá thừa một chút.”

Đôi mắt Bùi Tương Quân chớp chớp: “Có phải Ngưng nhi không gánh được hay không? Ta biết nàng chỉ mạnh miệng, khi vào việc, không đến nửa khắc đồng hồ, đã khóc sướt mướt cầu xin tha thứ tại chỗ...”

Dạ Kinh Đường cảm thấy đó là do mình mạnh mẽ, không thể trách Ngưng nhi được, nhưng những lời thô tục tự biên tự diễn này không dễ nói ra miệng, cũng chỉ nhẹ nhàng cười cười.

Bên ngoài mưa to như trút nước, trên vách núi lặng ngắt như tờ, chỉ có hai luồng hô hấp bình ổn.

Dạ Kinh Đường ngửi được mùi thơm nhàn nhạt bay tới từ người bên cạnh, cảm thấy tâm tư có chút loạn, nghĩ nghĩ một chút ngồi nghiêm chỉnh lại, làm ra dáng vẻ tập trung tinh thần.

Bùi Tương Quân thì nhã nhặn dịu dàng, im lặng một chút, hỏi phiếm một câu:

“Ta thấy tính tình Ngưng nhi rất lãnh đạm, các ngươi cũng quen biết mới không bao lâu, làm sao nhanh như vậy đã...”

“Tam Nương đừng lo ta uống lộn thuốc. Lúc đầu nhiều nhất Ngưng nhi chỉ để cho ta ôm một chút, vì giải dược cho ta, mới làm cái kia...”

“Thuốc kia cũng không phải ta cho người hạ, tự nàng mua.”

Bùi Tương Quân nhớ lần trước bị hồ ly kia đến tận nhà cãi nhau ở trước mặt cướp Kinh Đường đi, đã cảm thấy có chút uất ức, lại tới gần một chút, hỏi:

“Lúc trước nàng giải dược cho ngươi, có hôn ngươi không?”

Với vấn đề này Dạ Kinh Đường không tiện trả lời:

“Ừ... Có hôn, ngày đó Ngưng nhi bị trúng một châm, ta giúp nàng giải độc, thấy nàng nhắm mắt đầy căm phẫn, ta không khắc chế được trộm hôn nàng một cái, kết quả khiến Ngưng nhi tức giận tủi thân một ngày, không làm cơm cho ta, từ đó về sau ta đã rất quy củ...”

“Sau đó khi ở Vân Châu, ngày giết Chu Hoài Lễ, cửu biệt trùng phùng có chút kích động, ta đã quấy rầy đòi hỏi, đánh cược với Ngưng nhi. Nàng thua cuộc đành để ta hôn rất lâu...”

Bùi Tương Quân nghe thấy chuyện cũ rất lãng mạn này, như có chút suy nghĩ mà gật đầu:

“Trước khi ngươi hôn môi, đều phải giết người trợ hứng trước à?”

?

Dạ Kinh Đường lập tức im lặng, nghĩ nghĩ: “Chẳng phải hôm nay không giết người sao, chỉ đánh Quan Ngọc Giáp gần chết...”

“Hừ ~”

Hai người mới chỉ nói chuyện phiếm một lát, trong tiếng mưa

đêm truyền đến tiếng vang nhỏ bé, một con chim lớn nhanh như điện chớp bay về, đáp xuống trên vai Dạ Kinh Đường, sau đó nắm lấy cổ áo Dạ Kinh Đường kéo ra bên ngoài:

“Chít chít chít chít...”

Bùi Tương Quân thấy Chim Chim lo lắng như thế, cau mày nói:

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Dạ Kinh Đường ôm lấy Chim Chim đang nóng ruột, hỏi:

“Sao vậy?”

Chim Chim mở cánh ra khua khua: “Chít chít...”

Dạ Kinh Đường thông qua âm điệu và động tác, có thể hiểu rõ một chút ý tứ - mau mau đi cứu người, nhanh lên!

Dạ Kinh Đường nhướng mày, biết được có lẽ đó là một người quan trọng mà hắn biết gặp nạn, hỏi:

“Có xa không, có bao nhiêu kẻ địch?”

“Chít chít...”

Chim Chim ra hiệu đại khái tầm hơn ba mươi dặm, không có kẻ địch.

?

Không có kẻ địch?

Dạ Kinh Đường không xác định được người nào đã xảy ra chuyện, tất nhiên không dám trì hoãn, lập tức đứng lên nói:

“Ta đi qua đó nhìn một chút. Tam Nương và Ngưng nhi cẩn thận ẩn nấp đi, ta đi nhanh về nhanh.”

Bùi Tương Quân không rõ ràng chuyện gì xảy ra, đứng dậy hỏi:

“Không cùng nhau đi qua?”

“Cần dùng tốc độ cao nhất đi qua cứu người, hiện tại Ngưng nhi chân đã mềm, Tam Nương cẩn thận để ý nặng một chút, chút nữa ta để Chim Chim trở về giữ liên lạc.”

Dạ Kinh Đường bàn giao hai câu, bay vọt từ trên vách đá xuống, rơi xuống giữa khe hở vách núi, tay cầm lấy bội đao và Minh Long Thương, cùng thuốc cấp cứu, đi theo Chim Chim chạy về phía Đông Nam...

Thi thoảng trên bầu trời hiện lên một tia chớp, trên những ngọn núi hoang không đồng đều lúc sáng lúc tối.

Giữa khe núi, gần đầm nước dưới vách đá dựng đứng có một đống lửa đẩy Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi xếp bằng trên tảng đá bên cạnh, uống giải dược, độc dược trúng phải đã dần được giải trừ, nhưng Dâm Hoàng Hương cũng đang dần tăng mạnh công hiệu.

Dâm Hoàng Hương dùng Dâm Hoàng Xà phối ra nên có dược hiệu mạnh mẽ, võ phu bình thường tuyệt đối không gánh được, với công lực của Tuyền Cơ Chân Nhân, mặc dù không đến mức nghẹn đến bạo thể mà chết, nhưng lúc này tác dụng thuốc bốc lên, sắc mặt bắt đầu phiếm hồng, hô hấp đều có 3 phần nóng rực.

Phương pháp giải quyết hữu hiệu nhất trước mắt chính là tự mình an ủi một chút. Nhưng thân là đế sư đương triều, nữ tử mạnh nhất trên giang hồ, bị trúng thuốc phải tự an ủi, chẳng còn chút thể diện nào.

Thấy trong rừng sâu núi thẳm không có ai quấy rầy, Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi khoanh chân trên tảng đá, tĩnh khí ngưng thần, không nhanh không chậm điều trị khí huyết, trong đầu âm thầm

suy nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Đã sắp đến tháng bảy, vào thời điểm nhập thu hàng năm Ngọc Hồ sẽ có một đoạn thời gian yếu ớt vậy phải nhanh chóng trở về kinh thành, Bắc Lương Đạo Thánh không thể nào đuổi tiếp...

Đã gần một năm không gặp, không biết võ nghệ của Ly Nhân có tiến bộ hay không, nếu không lười biếng, ít ra bây giờ cũng được coi như nhị lưu cao thủ...

Thái hậu có lẽ sắp nghẹn điên rồi, trở về sợ là còn phải mang theo chút lễ gặp mặt... Sớm biết như vậy thì khi nãy đã bắt lấy con bạch điểu kia...

Chương 483 - Chim Chim Tìm Người Tới Báo Ân

Chương 483. Chim Chim Tìm Người Tới Báo Ân

Tác dụng của thuốc này quả thực rất mạnh...

Tuyền Cơ Chân Nhân âm thầm nhíu mày, sắc mặt bất động như núi, hô hấp lại dần dần hỗn loạn, thân thể có cảm giác khó mà miêu tả được, rất muốn tìm thứ gì đó cọ cọ một chút.

Cũng may xung quanh thứ có thể cọ chỉ có tảng đá, thân thể có phản ứng, trong tâm lại không hỗn loạn, những cảm giác dị dạng này vẫn còn có thể đè ép được.

Tuyền Cơ Chân Nhân chịu đựng trong chốc lát, cảm thấy khô nóng khó nhịn, chậm rãi nằm nghiêng xuống, tay trái đỡ mặt, tay phải cầm hồ lô rượu, ngóng nhìn đống lửa nhấp một ngụm rượu lớn, sau đó trong ánh mắt hiện ra ba phần mê ly...

“Chít chít chít chít...”

Giữa núi hoang, một người một chim nhanh chóng chạy tới.

Ban đêm, thị lực của Dạ Kinh Đường kém xa Chim Chim, chỉ có thể dựa vào tiếng vang của nước mưa đập vào núi đá xác định phương hướng, nhưng tốc độ vẫn không chậm, rất nhanh đã chạy được hơn mười dặm, đi tới một dãy núi.

Mục tiêu chủ yếu của Chim Chim là theo dõi Quan Ngọc Giáp, khi đưa Dạ Kinh Đường tới nơi làm anh hùng cứu mỹ nhân, lập

tức quay đầu chuyển hướng, bay về hướng sơn động Quan Ngọc Giáp ẩn thân.

Dạ Kinh Đường đứng trên dãy núi đưa mắt nhìn ra xa, có thể nhìn thấy trong khe núi cách ba dặm, như có như không hiện ra chút ánh lửa, nhìn không rõ nhiều chi tiết cho lắm.

Thấy vậy hắn tăng thêm tốc độ, tiến về phía khe núi, nhưng chỉ trong chốc lát, khi hắn đi tới bên cạnh một khe nước, từ xa có thể thấy được bên cạnh đầm nước dưới vách đá dựng đứng, có một đống lửa.

Dạ Kinh Đường biết Chim Chim gọi hắn tới cứu người, nhưng không rõ ràng tình huống cụ thể, trước tiên lặng lẽ đi tới cạnh vách đá, thăm dò từ lùm cây.

Bên cạnh đống lửa có một con cá nướng bằng xiên gỗ, nhưng đã qua thời gian quá lâu, một mặt đã bị nướng khét. Trên tảng đá cách đó không xa, cắm một bảo kiếm nhìn rất quen mắt.

Nữ tử mặc váy dài trắng tuyết, nằm nghiêng bên cạnh bảo kiếm, tay cầm hồ lô rượu trống rỗng, có chút run rẩy, khi đưa đến bên miệng gần nửa ngày mới rơi xuống một giọt.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy Tuyền Cơ Chân Nhân nằm ở vùng hoang vu dã ngoại uống ngụm rượu lớn, trong đáy lòng quả thực có chút ngoài ý muốn, quan sát tỉ mỉ vài lần, cảm giác thấy Tuyền Cơ Chân Nhân không giống vẻ đang gặp phiền phức, lập tức đi ra từ lùm cây.

Lạo xạo...

“Thủy nhi cô nương...”

Dạ Kinh Đường nhìn thấy Tuyền Cơ Chân Nhân nghe được tiếng nói quay đầu lại, vốn định chắp tay chào, nhưng khi đối phương vừa quay người lại, hắn liền cảm thấy có chút không ổn.

Nhờ ánh lửa nhìn kỹ lại, Tuyền Cơ Chân Nhân nằm trên tảng đá quay đầu lại, sắc mặt ửng đỏ, trên trán đầy mồ hôi, nút cài áo đã cởi ra hai viên...

!

Lời nói của Dạ Kinh Đường im bặt, và nhanh chóng xoay người lại:

“Thủy nhi cô nương, ngươi...”

Trong đôi mắt của Tuyền Cơ Chân Nhân mang theo chút mê ly không giống như say, khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Kinh Đường, biểu lộ ra ba phần ngoài ý muốn, đoán chừng là đang nghi hoặc mình đang ở đây nằm mơ, sao lại tưởng tượng ra khuôn mặt của tiểu bộ khoái...

“Dạ công tử...”

Tuyền Cơ Chân Nhân lung la lung lay chống cơ thể ngồi lên, đi về phía Dạ Kinh Đường đang quay lưng về phía nàng, giọng điệu say khướt:

“Thật trùng hợp, lại gặp mặt rồi.”

Dạ Kinh Đường cảm giác được Tuyền Cơ Chân Nhân uống hơi nhiều, nghiêng đầu hỏi:

“Có phải ngươi lại trúng độc hay không...”

Một câu chưa nói xong, Dạ Kinh Đường chợt phát hiện bên hông bị siết chặt, bị cánh tay thon dài vòng ôm lấy.

Sắc mặt Dạ Kinh Đường đột biến, vội vàng muốn tách hai cánh tay bên hông ra, kết quả phát hiện được Tuyền Cơ Chân Nhân có công lực thâm hậu, tay ôm rất chặt. Hắn cũng không thể dùng toàn lực cứng rắn kéo ra, chỉ có thể nâng hai tay lên nói:

“Thủy nhi cô nương, xin ngươi hãy tự trọng. Lần trước đã nói, ta không phải người tùy tiện...”

Đôi mắt của Tuyền Cơ Chân Nhân say đến lờ đờ mê ly, gương mặt dán trên đầu vai hắn hà ra hơi thở như lan:

“Nằm mơ thôi mà, sợ cái gì...”

Dạ Kinh Đường cảm giác được Tuyền Cơ Chân Nhân đã say hoàn toàn, hắn cố hết sức nhìn về phía sau, dùng bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên khuôn mặt đỏ bừng:

“Thủy nhi cô nương, ngươi tỉnh táo lại một chút, ngươi uống say rồi, đây không phải nằm mơ...”

Ba ba ba...

Tuyền Cơ Chân Nhân bị vỗ lên khuôn mặt mấy lần, giương mắt nhìn Dạ Kinh Đường.

Bốn mắt nhìn nhau trong chớp mắt, ánh mắt nàng tỉnh táo lại một chút:

“Không phải đang nằm mơ... Vậy ngươi chính là người con chim vừa rồi tìm tới báo ân cho ta phải không...?”

Dạ Kinh Đường đoán chừng Tuyền Cơ Chân Nhân trúng phải loại thuốc gây ảo giác, suy nghĩ cũng không còn tỉnh táo.

Hắn lấy ra thuốc có công dụng nâng cao tinh thần mạnh mẽ từ bên hông, đút vào trong miệng Tuyền Cơ Chân Nhân.

Thuốc vừa vào miệng lập tức hóa thành một luồng cảm giác chua lạnh nhập vào phế phủ.

Tuyền Cơ Chân Nhân bị chua đến nhíu mày, hình ảnh trước mắt giống như ảo mộng, cũng khôi phục cảm giác chân thực vốn có.

Xung quanh mưa đêm vẫn rơi liên miên, khuôn mặt công tử tuấn mỹ gần trong gang tấc, nàng ôm eo hắn vào ngực, truyền đến nhiệt độ khiến cho thể xác và tinh thần con người thoải mái.

"..."

Chương 484 - Mẫn Cảm Giống Ngưng Nhi

Chương 483. Mẫn Cảm Giống Ngưng Nhi

Trong nháy mắt sắc mặt vốn đỏ bừng của Tuyền Cơ Chân Nhân không biến hóa quá lớn, nhưng trong mắt vẫn lóe lên mấy phần xấu hổ, giống như khi mình đang say khướt bỗng nhiên bị người quen gặp phải.

Dạ Kinh Đường chờ một lát sau, thấy đằng sau không có động tĩnh gì, đong đưa bàn tay trước mặt Tuyền Cơ Chân Nhân:

“Có tỉnh táo chút nào không?”

Men say của Tuyền Cơ Chân Nhân hơi giảm một chút, nhưng tác dụng của thuốc vẫn chưa giải. Đề phòng việc bộ khoái tuấn tú này nhìn ra được chuyện nàng trúng thuốc, nàng lập tức mượn nước đầu dốc, tiên hạ thủ vi cường, điểm vào hai huyệt trước ngực Dạ Kinh Đường.

Thụp thụp ~

Tứ chi Dạ Kinh Đường lập tức mềm nhũn, không hiểu gì mà nói:

“Thủy nhi cô nương, ngươi đang làm gì?”

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không muốn làm gì cả, khi nãy không có giải dược, nàng cứng rắn chống đỡ là điều đương nhiên, hiện tại có giải dược ở đây, không cần thì không cần, dù sao cũng phải giữ thuốc lại chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Tuyền Cơ Chân Nhân ôm Dạ Kinh Đường cao hơn nàng một đoạn, kéo tới thả bên cạnh hòn đá lớn phải sau đó say khướt ngồi bên cạnh, dựa lưng vào nhau, nhẹ giọng giải thích:

“Ta trúng phải hàn độc, cần dựa vào cơ thể ngươi khu lạnh, ngươi chịu thiệt một chút.”

“Hàn độc?”

Sau khi Dạ Kinh Đường suy nghĩ một chút, nhìn về phía đống lửa cách đó không xa:

“Bị trúng hàn độc, không phải sưởi ấm càng dễ dàng hơn sao, dựa vào ta...”

“Nữ là âm, nam là dương, những thứ này nói ngươi cũng không hiểu, còn hỏi linh tinh nữa ta điểm huyệt choáng của ngươi.”

“Trong người ta có Bạch Hoàng Đan giải độc, nếu không thì ngươi thử dùng xem có hiệu quả không?”

Tuyền Cơ Chân Nhân đưa tay sờ thử, lấy bình thuốc Bạch Hoàng Đan từ bên hông hắn ra, uống một viên xuống, sau đó dựa lên lưng Dạ Kinh Đường, nhắm mắt ngưng thần, muốn tiếp tục áp chế dược hiệu của Dâm Hoàng Hương.

Nhưng Dâm Hoàng Hương không phải độc dược, uống Bạch Hoàng Đan vào, có thể giúp cho khí huyết không rối loạn đến mức gây họa cho tính mệnh, nhưng tà hỏa bốc lên không dễ dàng dập tắt như thế.

Tuyền Cơ Chân Nhân chống đỡ được một chốc, tâm ý bắt đầu nhảy loạn, trong đầu đều là các loại ý nghĩ “bộ khoái này có tâm tính không tệ, dáng dấp cũng đẹp trai, võ nghệ cũng cao cường”.

Tuyền Cơ Chân Nhân là người tu hành, hiểu rõ khi đạo tâm

thất thủ, nàng sẽ làm ra những chuyện gì.

Đề phòng sự việc đi tới tình trạng không thể nào cứu vớt, Tuyền Cơ Chân Nhân dứt khoát quay người đánh ngã Dạ Kinh Đường, lấy một mảnh lụa ra, trùm lên mặt Dạ Kinh Đường.

Dưới cái nhìn của Tuyền Cơ Chân Nhân, cử chỉ của nàng rất tự nhiên.

Nhưng ở trong mắt Dạ Kinh Đường, chính là một con sâu rượu uống say, lung la lung lay sau lưng hắn một lát, lại ung dung xoay người đánh ngã hắn, có lẽ đang chuẩn bị làm chuyện xấu.

Tay chân Dạ Kinh Đường đã khôi phục được phân nửa, thấy mặt bị che lại, đưa tay lấy chiếc khăn xuống:

“Thủy nhi cô nương, ta thấy bây giờ đầu óc của ngươi không tỉnh táo...”

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy vậy, rút bội kiếm bên cạnh ra, ánh mắt lạnh lùng:

“Biết đầu óc ta không thanh tỉnh, ngươi còn dám động loạn?”

Dạ Kinh Đường quét mắt nhìn bội kiếm lập loè ánh sáng lạnh, bất đắc dĩ buông tay xuống:

“Thủy nhi cô nương, chúng ta không phải quá quen thuộc. Ta tới đây là vì để cứu người, thật sự không ngờ tới ngươi lại say khướt ở đây, đến cùng ngươi muốn làm gì, không thể nói với ta một tiếng...”

“Ta không làm gì, chỉ hơi lạnh một chút.”

Tuyền Cơ Chân Nhân lại điểm huyệt Dạ Kinh Đường hai cái, sau đó dùng khăn tay che khuất ánh mắt của hắn, say khướt ngã xuống bên cạnh.

“Hô ~ hô ~~~...”

Dạ Kinh Đường cảm giác được mình giống như đang dỗ dành một con ma men.

Thấy hô hấp của Tuyền Cơ Chân Nhân bất ổn, giống như đang rất khó chịu, cũng không nói gì thêm nữa, chỉ yên tĩnh chờ đợi nàng tỉnh rượu.

Kết quả chưa đợi được bao lâu, bên người truyền đến tiếng vang nhỏ bé.

Loạt xoạt...

Tiếp theo một cánh tay khoát lên ngực hắn, nhẹ nhàng cọ hắn....

Dạ Kinh Đường nhướng mày:

“Ngươi... Làm gì?...”

Người bên cạnh cũng không trả lời, chỉ truyền đến tiếng hít thở nhu hòa của nữ tử...

“Hô...”

Chỉ chốc lát sau, nữ tử bên cạnh đột nhiên kéo căng cơ thể, tay nắm lấy cổ áo hắn, thân thể run nhè nhẹ, phát ra một tiếng:

“Ưm...”

Sau đó không còn động tĩnh nữa, gương mặt tựa trên vai hắn , hô hấp dần dần đều đều trở lại.

Trong núi hoang lặng ngắt như tờ. Dạ Kinh Đường chờ đến khi tứ chi hắn khôi phục tri giác lần nữa, kéo xuống chiếc khăn che mặt, nghiêng đầu nhìn lại thấy trên khuôn mặt Tuyền Cơ Chân Nhân có một vầng đó ứng, trên trán có mồ hôi mịn màng, hô hấp

đều đều giống như đã ngủ thiếp đi...

Dạ Kinh Đường cẩn thận từng li từng tí tách tay chân của nữ tử say rượu này ra, ánh mắt có chút cổ quái.

Là người từng trải, hắn hiểu được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, Tuyền Cơ Chân Nhân hẳn là đã trúng một loại xuân dược nào đó, nhưng vẫn duy trì được lý trí, vì vậy chỉ ôm hắn chứ không vào, coi hắn như thuốc giải...

Như thế cũng được...

Mới cọ mấy cái đã xong, sao lại mẫn cảm như Ngưng nhi...

Dạ Kinh Đường im lặng thật lâu, không biết nên đánh giá chuyện này như thế nào, thấy Tuyền Cơ Chân Nhân giống như đã không còn gì đáng ngại, ngồi bên cạnh, chờ nàng tỉnh lại...

Chương 485 - Vương Gia Và Thái Hậu Tới

Chương 484. Vương Gia Và Thái Hậu Tới

Bên cạnh Đại Vận Hà phải có hơn mười chiếc thuyền quan tạo thành một đội tàu, di chuyển có thứ tự trong giông tố.

Trên thuyền quan, đứng đầy cấm quân mặc hắc giáp Kỳ Lân Khải, bên trong một vài con thuyền, có quan lục bộ và Tôn Thất theo hầu, ờ bên trong thuyền lâu, ẩn ẩn có thể nghe được tiếng nâng ly cạn chén.

Ở trung tâm đội tàu, là một bảo thuyền lớn có ngày hai tầng, bên trên treo long kỳ đỏ thẫm, ngoài các cửa sổ và hành lang giữa thuyền, có thể thấy được cung nữ mặc y phục lộng lẫy đi qua đi lại.

Trên lầu cao nhất của con thuyền đèn đuốc sáng trưng, cửa sổ đóng chặt, nước mưa rơi vào bên trên phát ra tiếng vang tí tách, bên trên giấy dán cửa sổ là hình dán hai vị tuyệt đại giai nhân.

“Ly Nhân, ngươi sờ đủ chưa...”

“Thái hậu đừng gấp, chút nữa là được, người nâng lên một chút...”

“Ah...”

...

Từ trong căn phòng vàng son lộng lẫy, thái hậu nương nương chạy theo giải sầu, mặc trên người váy ngủ đỏ sậm, vạt áo dài

buông xuống.

Mà nữ vương gia tuấn khí mặc mãng bào màu bạc, ngồi sau lưng, nâng hai tay ôm lấy mẫu hậu, mặc dù sắc mặt rất chuyên chú, nhưng người ngoài nhìn vào sẽ luôn có cảm giác hoang đường là vương gia đang làm chuyện đồi phong bại tục với thái hậu.

Hai ngày trước thái hậu nương nương nghe nói Đông Phương Ly Nhân muốn làm khâm sai đi đến Ô Châu một chuyến, muốn thử hỏi một câu có thể đưa nàng cùng ra ngoài giải sầu hay không, Ly Nhân đồng ý, nàng vốn đang rất vui vẻ.

Kết quả vừa mới ra tới thì phát hiện đó căn bản không phải chuyện du sơn ngoạn thủy gì. Ngay cả mặt nàng cũng không thể lộ ra, tránh đoạt đi danh tiếng của Ly Nhân, chuyện duy nhất mỗi ngày được làm là ở trong phòng cho Ly Nhân coi làm cọc gỗ luyện công.

Lúc này mới đi được có mấy ngày, thái hậu nương nương đã hơi nhớ long sàng của nữ đế, dưới sự buồn bực ngán ngẩm, hỏi:

“Đã sắp nhập thu, sao sư phụ ngươi còn chưa có chút động tĩnh gì, ta còn tưởng rằng khi qua Tây Vương Trấn có thể gặp sư phụ ngươi, trên đường cũng có người làm bạn...”

Đông Phương Ly Nhân hiểu rất rõ tính tình của sư tôn, còn bại hoại hơn cả tỷ tỷ, ngoại trừ việc chính sự thì cái gì cũng làm được. Thái hậu nương nương được nuôi trong cung một năm, rất vất vả mới nuôi ra được khí thế mẫu nghi thiên hạ, không chừng chỉ trong nửa tháng sẽ bị sư tôn dạy thành nữ nhân điên.

Nhưng Đông Phương Ly Nhân cũng không có ý ghét bỏ sư tôn, dù sao sư tôn có bản lĩnh rất lớn, cầm kỳ thư họa không gì không tinh thông, thiên phú tập võ càng là nữ tử đương đại có một không hai, hai người nàng và tỷ tỷ dù đã được coi như người đời sau hơn người đời trước nhưng cũng mới chỉ học được một nửa bản lĩnh

mà thôi.

Gần một năm không gặp, Đông Phương Ly Nhân cũng có chút nhớ nhung, suy xét một chút:

“Hành tung của sư tôn mờ mịt, nhưng khẳng định tháng bảy có thể đến kinh thành, hiện tại đoán chừng đang dạo chơi ở đâu đó...”

“Bản cung đoán nàng đang ở chỗ nào đó uống say bất tỉnh nhân sự, quên cả thời gian...”

Thái hậu nương nương nghĩ lung tung trong chốc lát, chợt nhớ tới gì đó, quay đầu hỏi:

“Ly Nhân, chuyện của ngươi và Dạ Kinh Đường, nên thẳng thắn với sư phụ ngươi, hay là để sư phụ ngươi tự phát hiện?”

Biểu lộ hết sức chăm chú của Đông Phương Ly Nhân có chút ngưng lại, cúi đầu nhìn về phía thái hậu nương nương đang hiếu kỳ tự đắc:

“Ta và Dạ Kinh Đường có chuyện gì...”

“...”

Trong nháy mắt thái hậu nương nương thấy Ly Nhân giả ngu, cũng không nhiều lời nữa, dù sao với tâm tư nhạy bén của Thùy Thủy, lần đầu tiên gặp lại Ly Nhân chắc cũng sẽ biết nàng đã có người trong lòng...

…

Củi ướt thả vào đống lửa, giữa làn khói xanh rải rác tuôn ra chút tàn lửa.

Dạ Kinh Đường ngồi trên một tảng đá khác cạnh đống lửa, Ly Long Hoàn Thủ Đao cắm bên cạnh, cầm gậy gỗ trong tay, phía trên

cắm hai con cá mới bắt được trong đầm nước.

Phía sau lưng cách đó không xa, một nữ tử cao gầy mặc một bộ váy trắng tuyết, nằm thẳng trên tảng đá, hai gò má như ngọc đã khôi phục bình thường, toàn thân trên dưới lại toát ra hơi thở không nhuốm bụi trần.

Nhìn tổng thể, giống như hoa tiên tử bình yên ngủ say trong rừng, không có chút liên quan nào với mỹ nhân ma men say khướt vừa rồi sàm sỡ nam nhân.

Dạ Kinh Đường không hiểu sao bị coi thành ấm sắc thuốc... Không đúng, là gậy thuốc, huống chi còn bị xoa, trong lòng cảm thấy khó nói nên lời.

Nhưng Tuyền Cơ Chân Nhân có thể làm ra chuyện này, đúng là không còn biện pháp khác, chỉ cọ xát hai cái, nghĩ lại giống như cũng không có chuyện gì lớn...

Trong lúc suy nghĩ lung tung, một âm thanh xé gió truyền đến từ trong rừng, tiếp đó bóng chim trắng tuyết rơi xuống bên cạnh đống lửa, mở ra cánh lớn vỗ vỗ, đồng thời nghiêng đầu nhìn về phía yêu nữ tỷ tỷ cách đó không xa:

“Chít chít?”

Có ý muốn nói – Nàng chết rồi sao?

Dạ Kinh Đường cầm đã nướng cá xong, kéo một miếng nhỏ xuống đút tới miệng chim:

“Ngủ rồi, chuyện bên kia như thế nào?”

“Chít chít...”

Chim Chim biểu diễn xong màn ba cái há miệng đớp một con cá, báo cáo mục tiêu tạm thời không nhúc nhích, nó trở về chỉ để

ăn cơm nóng.

Chương 486 - Khỏe Lại Rồi

Chương 486. Khỏe Lại Rồi

Dạ Kinh Đường biết Chim Chim đội mưa to bay khắp núi đồi không dễ dàng, để cho Chim Chim nghỉ ngơi sưởi ấm thật tốt, cũng không thúc giục nó tiếp tục ra ngoài theo dõi.

Mà khi một người một chim đang nói chuyện, trên tảng đá phía sau cũng phát ra động tĩnh không dễ bị phát giác.

“Chít chít...”

Tiếng chim hót vang truyền đến từ không xa, ngón tay của Tuyền Cơ Chân Nhân giật giật, tiếp sau đó trí não chìm vào hôn mê dần dần khôi phục lại, cảm giác thân thể truyền đến mệt mỏi chưa bao giờ có, khiến trong lòng nàng xuất hiện một chút mờ mịt.

Lại uống nhiều quá...

Không phải, không phải uống nhiều...

Trúng phải Dâm Hoàng Hương, không muốn tự mình ra tay, chuẩn bị tự vượt qua...

Mới làm được một nửa, Dạ Kinh Đường bỗng nhiên chạy tới, cuối cùng bị hắn thuận nước đẩy thuyền...

Không đúng, giống như hắn cũng không thuận nước đẩy thuyền, là ta nhấn người xuống cọ...

“...”

Tuyền Cơ Chân Nhân ý thức được giống như mình đã làm ra

chuyện rất mất mặt, mở mắt ra, đáy mắt trong suốt lóe lên một tia xấu hổ trong chớp mắt, đưa mắt nhìn qua phía Dạ Kinh Đường, vậy mà hắn vẫn chưa đi, vẫn ngồi bên cạnh chờ...

Hắn chờ làm gì?

Con chim trắng lớn kia làm sao cũng ở đây, à người do nó gọi tới!

Sớm biết vậy không cho ngươi ăn cá, lấy oán trả ơn...

Chim Chim ngồi xổm bên cạnh đống lửa ăn cá, phát hiện yêu nữ tỷ tỷ phía sau quay đầu nhìn liền nâng cánh lên chào hỏi.

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng quay đầu lại nhìn, phát hiện ra sắc mặt Tuyền Cơ Chân Nhân như thường đứng dậy xoa trán, đưa tay ra hiệu:

“Tiếp tục đi canh giữ.”

“Chít chít.”

Chim Chim tuân lệnh quay đầu bay về phía núi rừng, trước khi đi còn lên tiếng chào Tuyền Cơ Chân Nhân.

Nhưng Tuyền Cơ Chân Nhân không phản ứng lại, khiến Chim Chim thất vọng mười phần, cảm thấy vị tỷ tỷ này giống như không có lương tâm.

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn Chim Chim đi xa, quay đầu nhìn về phía Tuyền Cơ Chân Nhân, thấy nàng rút Đoàn Tụ kiếm ra, ánh mắt không khỏi cứng đờ:

“Thủy nhi cô nương, ngươi...”

Xoạt ~

Tuyền Cơ Chân Nhân xoay kiếm một cái, thu kiếm vào vỏ, sau

đó lắc lư ung dung đi đến trước đống lửa ngồi xuống, cầm con cá Dạ Kinh Đường nướng cả nửa ngày:

“Dạ công tử, làm sao ngươi lại ở đây? Vừa nãy ta trúng chút độc, không cẩn thận uống hơi nhiều, có chút đau đầu, không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì...”

Dạ Kinh Đường nháy mắt, không cảm thấy người như Tuyền Cơ Chân Nhân, không nhớ nổi mới xảy ra chuyện gì. Nhưng hắn cũng không tiện nhắc lại, chỉ cười nói:

“Ừm... Vừa rồi Chim Chim đi ngang qua, phát hiện ngươi say khướt ở đây, gọi ta tới xem một chút.”

“Thật sao?”

Tuyền Cơ Chân Nhân tự nhiên xé thịt cá bỏ vào giữa đôi môi đỏ, hỏi:

“Ta uống say khướt như vậy, không dọa công tử chứ?”

Nói thật Dạ Kinh Đường đã bị dọa không nhẹ, dù sao vị trước mắt này chính là đế sư, là thân sư phụ của Ngây Ngốc.

“Còn tốt, chỉ cựa quậy mấy cái mà thôi. Thân thể Thủy nhi cô nương không có gì lạ chứ?”

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm giác được kỳ thực cũng rất không tệ, thần thanh khí sảng, nhưng nghĩ tới nguyên do của cảm giác này, nàng lại không thoải mái nổi, nhẹ nhàng thở dài:

“Không sao, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe. Làm phiền công tử chăm sóc nửa đêm, dù sao cũng phải cảm ơn một tiếng...”

“Không cần!”

Dạ Kinh Đường giơ tay lên, chân thành nói:

“Chưa nói đến thân phận của Thủy nhi cô nương không thể coi thường, coi như là người bình thường, ta thân là quan sai làm công ăn lương, ở vùng hoang vu dã ngoại gặp phải người gặp nạn, cũng nên trợ giúp, nếu yêu cầu cảm ơn, ta đã thành kẻ nhận hối lộ.”

Đôi mắt Tuyền Cơ Chân Nhân chớp chớp:

“Dạ công tử biết thân phận của ta, chỉ cần ta nói giúp ngươi một câu, ngày sau ở quan trường ngươi sẽ lên như diều gặp gió...”

Dạ Kinh Đường thấy nàng có tính tình như vậy, nếu lại ôm đùi tiếp, đó không phải là cất cánh mà là bị đánh gãy chân, hắn chân thành nói:

“Ta làm bộ khoái dựa vào bản lĩnh thật sự, loại chuyện bám vào quan hệ này ta không làm được, ta còn có công vụ trong người, nếu Thủy nhi cô nương không còn trở ngại, ta đi trước.”

Lúc đầu Tuyền Cơ Chân Nhân muốn cho hắn một chút phí bịt miệng, nhìn thấy Dạ Kinh Đường tránh như tránh hổ, ngược lại có chút mờ mịt, sắp xếp một chút, mỉm cười nói:

“Nếu dạ công tử không ngại thì tốt. Ta không sao, mau quay về đi, con đường về sau, công tử bảo trọng.”

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu, đang muốn đứng dậy, nghĩ một chút lại hỏi:

“Vừa rồi Thủy nhi cô nương lại gặp được một lão giao trăm năm tuổi, rút kiếm chém nó bị thương?”

Tuyền Cơ Chân Nhân lắc đầu:

“Gặp được cao thủ thôi, tâm địa không xấu, chỉ là đang tìm kiếm nơi ở của một dược sư dưới trướng Ô Vương, tìm một phương thuốc. Việc này không liên quan gì đến ngươi, ngươi cũng

không đuổi kịp nàng, coi như không tồn tại là được.”

Dạ Kinh Đường cảm thấy người có thể dày vò Tuyền Cơ Chân Nhân như vậy, hẳn không phải hạng người hời hợt, lập tức ghi nhớ việc này trong lòng, chắp tay cáo từ.

Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi yên tại chỗ ăn cá nướng, ánh mắt không màng danh lợi nhìn theo bóng Dạ Kinh Đường đi xa, cho đến khi bóng dáng Dạ Kinh Đường biến mất, trên gương mặt mới hiện ra chút u sầu.

Chương 487 - Ôm Mỹ Nhân Ngủ

Chương 487. Ôm Mỹ Nhân Ngủ

Nếu như chỉ là quan hệ giang hồ còn tốt, một câu "Giang hồ lộ viễn, hữu duyên tái kiến", sau đó có thể tránh mặt nhiều năm, chờ lần sau gặp lại, đoán chừng hai bên đã quên chuyện này sau đầu.

Nhưng hết lần này tới lần khác tiểu tử này lại là người của Hắc Nha, nàng vừa trở về kinh thành, không thể thiếu dùng thân phận đế sư chính diện gặp mặt, đến lúc đó cảnh tượng kia...

Đừng nói đến là cao thủ đỉnh cấp, đoán chừng ngay cả giá đỡ quyền cao chức trọng cũng không bày ra nổi.

"Aizz..."

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm giác được chuyện mình cứ ép buộc truy đuổi Bắc Lương Đạo Thánh, đuổi đến gặp báo ứng, sau khi phiền muộn một lát mới vứt bỏ đi những suy nghĩ lung tung, sau khi xác định xung quanh không có ai, nhanh chóng đứng dậy cởi váy xuống, nhảy vào đầm nước tắm rửa sạch sẽ...

Sau khi Dạ Kinh Đường rời khỏi khe núi, căn cứ vào phương hướng Chim Chim chỉ dẫn, tiến về phía Đông Bắc.

Ước chừng thời gian sắp đến tảng sáng, mưa rơi nhỏ dần, trong núi hoang đã có chút ánh sáng, nhưng vẫn rất khó nhìn rõ núi đá và cây cối.

Sau khi Dạ Kinh Đường đi được hơn mười dặm, đi tới một đỉnh núi, hai tay che bên miệng, phát ra tiếng cú mèo kêu "Ô ~~ ô ~~"

Chỉ một lát sau, trong rừng núi xa xa đã bay tới một bóng trắng, im hơi lặng tiếng đậu xuống bên cạnh, mở miệng phàn nàn: "Chít chít chít chít", đoán chừng đang nói về chuyện yêu nữ tỷ tỷ vừa rồi không để ý đến nó.

Dạ Kinh Đường dỗ dành Chim Chim đang phụng phịu, im lặng tiến lên trong núi rừng, rất nhanh đã tới bên cạnh một sơn động, Quan Ngọc Giáp giống như vẫn chưa rời đi.

Mặc dù bây giờ xông vào hắn có một trăm phần trăm tự tin có thể giết chết Quan Ngọc Giáp, nhưng nếu đối phương chết cũng không mở miệng, vậy hắn sẽ không tìm được nơi chốn của Ô Vương.

Vì thế Dạ Kinh Đường cũng không lập tức tiến lên, mà tìm nơi cách đó khoảng hai dặm, dùng đao bổ bụi cây tạp và dây leo ra, giống như đang mở núi dò đường.

Xoạt ~~

Theo tiếng động truyền xa, trong sơn động xa xa lập tức có phản ứng, Quan Ngọc Giáp quần áo vỡ vụn, toàn thân nhuốm máu im hơi lặng tiếng mò ra từ bên trong, nhìn về phía bên này một cái, sau đó nhanh chóng bỏ chạy về phương nam.

Dạ Kinh Đường theo dõi một lát, đoán chừng chỗ Ô Vương ẩn thân rất xa, đành để Chim Chim tiếp tục đi theo, hắn thì trở về theo đường cũ, đi về phía bên cạnh Thiết Hà Sơn Trang, tránh cho việc rời đi quá lâu Ngưng nhi và Tam Nương xảy ra chuyện.

Lao vùn vụt mấy chục dặm dọc theo rừng núi, khi lần nữa trở lại trên vách đá, sắc trời đã sáng, mưa rơi cũng dần ngừng lại.

Bùi Tương Quân vẫn đang gác đêm, lúc này đang nằm rạp trên mặt đất, cầm kính viễn vọng đánh giá xung Quanh, nhìn thấy Dạ Kinh Đường trở về liền hỏi:

“Thế nào? Ai xảy ra chuyện?”

Dạ Kinh Đường đứng vào bên cạnh dốc đá, khẽ thở dài:

“Không có gì, Tuyền Cơ Chân Nhân uống nhiều, ngủ trong núi...”

Vừa nói xong, trong màn che truyền đến tiếng động, Lạc Ngưng không mặc quần áo chỉnh tề, đã nâng màn che lên, hơi nghi hoặc hỏi:

“Ngươi đi tới đó? Tuyền Cơ Chân Nhân thế nào?”

“Không có gì, là Chim Chim báo sai ân tình, ta đi qua nhìn một chút thì không thấy có chuyện gì lập tức rời đi...”

Dạ Kinh Đường cũng không tiện nói chuyện Tuyền Cơ Chân Nhân say khướt, sau khi giải thích hai câu, ngồi ngay xuống bên ngoài màn che:

“Tam Nương, một đêm ngươi chưa ngủ, đi nghỉ ngơi một chút đi. Chờ Chim Chim chạy về báo tin, chí ít cũng phải xế chiều, tạm thời cũng không thể rời đi được.”

Bùi Tương Quân xác thật khá buồn ngủ, nhưng nhìn Dạ Kinh Đường lại có một chút chần chờ:

“Tối hôm qua ngươi cũng ngủ chưa đủ một canh giờ...”

Lạc Ngưng ngủ một đêm mỹ mãn, lúc này đã tỉnh hẳn, thấy thế nhanh chóng mặc tốt quần áo, đi ra từ bên trong:

“Hai người cùng ngủ không được sao, mình ta canh gác là được.”

Hôm qua Dạ Kinh Đường bận rộn một đêm, giao lương nộp thuế xong lại đi dỗ ma men, xác thực không ngủ ngon, thấy vậy cũng không từ chối, xoay người vào trong rèm.

Mí mắt Bùi Tương Quân cũng đã đánh nhau, nhưng vẫn có chút ngượng ngùng, đang muốn nói gì tiếp, phát hiện ra ánh mắt ghét bỏ của Lạc Ngưng, lại nén lại lời nói, trừng mắt nhìn Lạc Ngưng một cái, tay vén rèm chui vào.

Dạ Kinh Đường dùng bọc quần áo gối đầu, thấy Tam Nương nhã nhặn nằm xuống bên cạnh, muốn kéo chân Ngưng nhi làm gối, nhanh chóng duỗi ra cánh tay:

“Dựa vào ta mà ngủ, ở bên ngoài không cần thiết so đo nhiều như vậy.”

Mặc dù Bùi Tương Quân không phải chưa từng ôm Dạ Kinh Đường ngủ, nhưng quang minh chính đại như vậy vẫn là lần đầu tiên. Nàng chần chờ một chút, vẫn nằm nghiêng đưa lưng về phía hắn, tay gối lên cánh tay trái của Dạ Kinh Đường, cách xa nhau hơn một thước.

Không gian sau rèm che vốn cũng không lớn, Dạ Kinh Đường duỗi người dùng cánh tay cho Tam Nương gối lên, cũng vẫn ổn, nhưng cả hai người đều không dễ chịu , ngẫm lại một chút vẫn đành vịn eo Tam Nương, kéo nàng lật một vòng mặt hướng về phía mình, tay trái ôm vai nàng vào ngực.

Chương 488 - Báo Ơn

Chương 489. Báo Ơn

Thân thể Bùi Tương Quân đột nhiên siết chặt, giương mắt nhìn, phát hiện Dạ Kinh Đường yên tĩnh nằm đó, cũng không có ý động chạm lung tung, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Bởi vì muốn cho Tam Nương ngủ bù, Dạ Kinh Đường cũng không có tạp niệm gì, nhưng nằm được một lát, thì phát hiện có chút không đúng.

Dạ Kinh Đường mở to mắt nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy gương mặt xinh đẹp động lòng người, đôi mắt đang không chớp tựa trên vai nhìn hắn, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Phát hiện hắn mở mắt ra , vội vàng nhắm mắt lại làm ra dáng vẻ giả vờ ngủ.

Dạ Kinh Đường cảm giác được phương diện tình cảm của Tam Nương thật sự rất ngây ngô, chưa nói đến Tú Hà, ngay cả Vân Ly cũng đấu không lại, hắn nghĩ nghĩ, cúi đầu hôn trên trán nàng một cái:

“Ngủ đi, đừng suy nghĩ lung tung.”

“…”

Chán Bùi Tương Quân bị hôn một cái, bờ vai còn bị lắc một cái, chưa kịp nói gì đã phát hiện sau lưng bị điểm hai cái, sau đó cơn buồn ngủ ập tới, ngủ thiếp đi…

Trải qua một đêm rối loạn, Thiết Hà Sơn Trang ngày xưa danh trấn Ô Châu, giờ đã trở thành mục tiêu công kích, vô số đệ tử Thập Nhị Môn đến hỏi thăm, đến hừng đông dưới Vũ Minh Mơn đã kín người chật chỗ, môn đồ đệ tử của Thiết Hà Sơn Trang sau khi trang chủ bại lui đã chạy trối chết.

Cách Vũ Minh Sơn khoảng năm dặm có một trấn nhỏ, Tam Tuyệt Tiên Ông Quảng Hàn Lân trải qua một đêm điều trị đã khôi phục hơn phân nửa, chắp tay đứng ở cửa sổ khách điếm nhìn về dãy núi Ô Sơn âm trầm xa xa, nhẹ cau mày.

Đồ đệ Dương Quan bưng bát thuốc đi lên thang lầu, chạy đến phía sau hắn khuyên nhủ:

"Sư phụ, người đã cao tuổi, tối hôm qua thiếu chút nữa chết ở trên núi, theo như ta thấy thì chúng ta nên trở về chờ tin tức là được, Dạ đại nhân chỉ cần nói một câu, chúng ta có thể phủi sạch quan hệ với chuyện Ô Vương mưu phản, ngài đứng ở chỗ này cũng có thể làm được gì?"

Quảng Hàn Lân nhận lấy chén thuốc thổi thổi một chút, hừ nhẹ nói:

"Nếu vi sư chỉ trông cậy vào chút nhân mạch này ở kinh thành, thì sớm muộn đã chết ở bên ngoài. Trước kia vi sư ở Chu gia, trượng nghĩa giúp Diệp tứ lang vài câu, hôm qua đại nạn lâm đầu, Diệp tứ lang không tiếc trở mặt cùng Quan Ngọc Giáp trợ giúp. Ơn không lời nào cảm tạ hết được, ta đều ghi tạc trong lòng, đây mới là tình cảm giang hồ ngàn vàng khó mua."

Dương Quan nhún vai một chút:

"Chỉ là tính tình của Diệp thiếu hiệp có chút xông pha, chỉ muốn đánh Quan Ngọc Giáp, nên Quan Ngọc Giáp có đánh ai hắn cũng đều nhúng tay, sư phụ cảm thấy hắn đang trả nhân tình, kỳ thật người ta căn bản không để ý đến ngươi..."

Quảng Hàn Lân nhướng mày, ngẫm lại cũng thấy có chút khả năng, lại nói:

“Người ta có nhớ ân tình hay không là chuyện của người ta, vi sư chịu ơn là phải trả, ân cứu mạng này, phải lấy mạng trả. Bây giờ Diệp tứ lang và Quan Ngọc Giáp đánh lên trên núi, ai cũng chưa đi ra, nếu vi sư giống những chưởng môn khác xám xịt mặt mũi chạy mất, ngay cả câu chào hỏi cũng không có, về sau đặt chân trên giang hồ như thế nào?”

Dương Quan cảm thấy đây là nơi thị phi, còn muốn khuyên hai câu, Quảng Hàn Lân chợt giơ tay lên.

Lộc cộc lộc cộc...

Tiếng vó ngựa gấp rút vang lên từ ngoài trấn.

Dương Quan giương mắt nhìn lại đã thấy hai thân hình nam tử mặc áo choàng đen đội mũ rộng vành trên đầu, cưỡi liệt mã chạy từ cửa chấn vào.

Bởi vì người dẫn đầu có hình thể rất khôi ngô, quần áo và ngựa đều không giống bọn người giang hồ mất người chỉ huy, khiến cho không ít võ phu trong trấn chú ý.

Dương Quan nhíu mày dò xét vài lần, hỏi:

“Sư phụ, hai người này là ai? Nhìn có vẻ không dễ trêu chọc.”

Quảng Hàn Lân trà trộn trong giang hồ bảy mươi năm, đôi mắt nhìn rất chuẩn, chỉ hơi dò xét vài lần, thấp giọng nói:

“Hẳn là người của Quân Sơn Đài, đại khái là một trong mấy vị gia chủ đương thời.”

“Bên trái treo binh khí, bọc hành lý thì bên phải, nói rõ điểm binh khí rất nặng, kích thước bên dưới miếng vải đen cũng giống

Quân Sơn Đao. Luyện Đồ Long Lệnh đã lâu, lưng rộng, tay thô, nếu muốn luyện đến loại cơ bắp đứng đầu như thế này, người bình thường chỉ dựa vào cố gắng không thể nào làm được, hoàn toàn phải xem thiên phú. Người có loại thể trạng này, Quân Sơn đài không có mấy người..."

Dương Quan như có chút suy nghĩ gật đầu hỏi:

"Gần đây Ô Châu loạn như vậy, Quân Sơn Đài chạy tới Thiết Hà Sơn Trang làm gì?"

Quảng Hàn Lân bưng chén thuốc hơi im lặng một chút, nói:

"Không rõ, đoán chừng là đến tìm Quan Ngọc Giáp. Lần trước ở Trạch Châu, Quân Sơn Đài và Chu gia hợp lực tạo áp lực cho Hồng Hoa Lâu, Chu Hoài Lễ chết rồi, Hiên Viên Hồng Chí vẫn còn sống, Diệp thiếu hiệp đối với người này chỉ sợ rất có hứng thú..."

Dương Quan nghe thấy vậy thì giật mình, xích lại gần một chút thấp giọng nói:

"Sư phụ, ngài chuẩn bị mượn đao giết người?"

Quảng Hàn Lân lộ ra vẻ mặt không vui, đưa tay vỗ lên trán Dương Quan:

"Vi sư đây là có qua có lại. Quân Sơn Đài và Hồng Hoa Lâu vốn đã kết thù từ chuyện Chu gia, bây giờ đến Ô Châu chỉ cần gặp phải, khẳng định sẽ có một người phải chết. Diệp thiếu hiệp đã có ân cứu mạng ta trước đây, nếu ta phát hiện ra cừu địch của hắn còn coi như không thấy, tránh không khỏi việc trở thành hạng người vong ân phụ nghĩa?"

Dương Quan như có chút suy ngẫm, gật đầu hói: "Hồng Hoa Lâu vốn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, tại sao lại cho Diệp thiếu hiệp ra đưa tin?"

Quảng Hàn Lân nhìn về phía hai người Quân Sơn Đài không xa, phát hiện sau khi bọn hắn tìm người nghe ngóng chuyện, lập tức không dừng lại nữa mà phi nước đại đi, thấp giọng nói:

"Quân Sơn Đài hẳn không phải hướng về phía Diệp thiếu hiệp mà tới. Nơi đây dãy núi vờn quanh, ra vào cũng chỉ có một con đường trên núi, bọn người Diệp thiếu hiệp cưỡi ngựa tới, nếu muốn đi ra ngoài tất nhiên cũng phải cưỡi ngựa đi ngang qua đất này, ngươi rời khỏi Vũ Minh Sơn đến quan đạo trông coi, nhìn thấy người giang hồ cầm thương che mặt lập tức ngăn lại hỏi..."

"Được..."

Chương 489 - Phi Thiên Đường lang

Chương 489. Phi Thiên Đường lang

Thời gian hoàng hôn, màu đỏ trời chiều từ chân trời phía tây chiếu xuống, hai nữ một nam từ trong rừng cây nhỏ lén lén lút lút đi ra, nhìn qua trái phải, lắc mình nhảy lên ngựa bước nhanh rời đi.

Lạc Ngưng cùng Bùi Tương Quân đi theo phía sau, Dạ Kinh Đường khăn đen che mặt đi ở đằng trước, trong ngực ôm chim chim đã bay một ngày một đêm mệt đến nửa chết nửa sống.

Không ngoài Dạ Kinh Đường dự liệu, Quan Ngọc Giáp trên thân chịu trọng thương cùng đường mạt lộ, ban ngày chạy thẳng hơn hai trăm dặm đường núi, đến trong sơn dã cách Kiến Dương thành hơn một trăm dặm, nơi đó đoán chừng chính là chỗ ẩn thân của Ô Vương.

Ba người có thể từ trên núi đi tới chỗ đó, nhưng bôn ba đường dài tới đó, cũng rất khó đơn thương độc mã bắt vua, vì thế tiếp sau đó sẽ vận dụng lực lượng quan phủ để đi vây quét, hắn thì thừa dịp mọi thứ lộn xộn sẽ tìm cơ hội bắt lấy Trương Cảnh Lâm, hoặc là tìm đến phương thuốc Tuyết Hồ Hoa.

Hôm qua đại náo ở Thiết Hà Sơn Trang một trận, ở gần Vũ Minh Sơn đã có rất nhiều người giang hồ không sợ chết tới xem trò, ven đường còn có thể nghe được không ít chuyện phiếm vụn vặt:

"Diệp Tứ Lang một chiêu đánh ngã Quan Ngọc Giáp?"

"Lừa ngươi làm gì, lúc ấy ta cũng ở gần đó, tai nghe mắt thấy, Diệp Tứ Lang dưới tình huống thân trúng kịch độc chạy không thoát, trở tay đánh một quyền đem Quan Ngọc Giáp đánh bay ra ngoài vài chục trượng, sau đó để một đống người truy đuổi, chuyện còn lại ta đều không dám nhìn ....."

"Theo như này lời, thời kỳ Diệp Tứ Lang toàn thịnh, còn không phải có thể đánh với Quyền Khôi?"

"Ta đánh giá hắn có thể so chiêu với Quyền Khôi, Thương Khôi, nếu nghiêm túc chuẩn bị dùng hết sức lực, đều có thể tiếp chiêu với Tuyền Cơ chân nhân ..... "

Dạ Kinh Đường phi mã gặp thoáng qua, nghe được những câu chuyện này, cũng không để vào trong lòng. Bùi Tương Quân cùng Lạc Ngưng ngược lại là nghe được mà cảm giác sáng ngời có thần, trên đường còn thảo luận:

"Ngưng nhi, ngươi nói xem, nếu là về sau Kinh Đường đứng hàng bát đại khôi, nên gọi cái gì danh hào?

"Theo quy củ, đánh thắng ai thì sẽ gọi danh hào của người đó."

"Vậy nếu là đánh thắng hai cái thì sao?"

"Hai cái ..... "

Lạc Ngưng đối với vấn đề này, ngược lại là lâm vào chần chờ -- trong lịch sử, người đánh thắng mấy cái võ khôi không phải là không có, nhưng đánh Quyền Khôi thì dùng binh khí, đánh Đao Khôi dùng đại thương, khẳng định không kế thừa được xưng hào của đối phương. Có thể ở trong lĩnh vực đối phương đánh ngã đối phương, mới có thể kế thừa danh hào, trong lịch sử ngay cả những người top đầu, hay là Phụng Quan Thành cũng chưa làm được.

Lạc Ngưng suy nghĩ một chút, nhớ tới trò đùa trước kia, nàng liền nói:

"Không cần phải kêu là "Khôi" gì đó, ba cái đứng đầu đều có tôn xưng bốn chữ, “Bình Thiên giáo chủ", "Tuyền Cơ chân nhân"…, nếu Dạ Kinh Đường đánh thắng hai cái, về sau liền gọi "Phi Thiên Đường Lang" ……"

"Phi Thiên Đường Lang, cảm giác có chút lạ ¨. . . ."

Dạ Kinh Đường đi ở phía trước, nghe thấy lời này có chút im lặng, muốn thả chậm tốc độ để xen vào, nhưng đưa mắt lại nhìn thấy Thanh Liên Bang Dương Quan đứng ở giao lộ đằng xa, hắn đang thuận tay hóng mát dò xét người giang hồ đang vừa đi vừa về, còn nhìn về phía hắn.

Dạ Kinh Đường để hai cái cô nương đi chậm lại, đi tới trước mặt hắn.

Dương Quan đợi cả ngày tại ven đường, nhìn thấy khách giang hồ áo bào đen giống như đã từng quen biết, liền vội vàng chạy đến trước mặt, thấp giọng nói:

"Diệp thiếu hiệp, tại hạ Dương Quan …… "

Nói xong vụng trộm đưa mắt ngắm, giống là đang xác nhận cái gì.

Dạ Kinh Đường biết Dương Quan cảm thấy quen thuộc, trực tiếp khàn giọng nói:

"Chuyện gì?"

Dương Quan thấy cái ngoan nhân giống như đã từng quen biết này mang ngữ khí bất thiện, cúi đầu không còn nhìn loạn, đáp lại:

"Gia sư Tam Tuyệt Tiên Ông, để cho chúng ta ở chỗ này đưa cái tin tức cho Diệp thiếu hiệp. Buổi sáng có hai cái đương gia của Quân Sơn Đài tới Vũ Minh Sơn, một mạch đi thẳng vào trong, sư phụ để Diệp thiếu hiệp chú ý một chút."

Dạ Kinh Đường có chút ngoài ý muốn, dò hỏi:

"Có biết hướng đi cụ thể không?"

"Cái này ngược lại không biết được, đoán chừng hai người kia đều lợi hại hơn sư phụ ta, không ai có thể truy tung. Nhưng mà sư phụ hoài nghi Quân Sơn Đài đang cùng Ô Vương liên hệ, nếu không thì cũng không tới nơi này vào thời điểm Ô Vương làm loạn ..... "

Dạ Kinh Đường nhớ kỹ tin tức, về sau liền cùng Dương Quan tạm biệt, mang theo hai cái cô nương lao vùn vụt rời đi khỏi Vũ Minh Sơn, đợi khi trên quan đạo không có người, mới nói về việc này.

Bùi Tương Quân hiển nhiên hiểu rất rõ ý đồ Quân Sơn Đài đi đến, mở miệng nói:

"Quân Sơn Đài khẳng định là đến trảm thảo trừ căn, Yến Châu Nhị vương đều không có làm gì được ngươi, lấy tính tình Hiên Viên Hồng Chí, có khả năng đem Hiên Viên Triều kêu đến ····. ."

Lạc Ngưng lắc đầu nói:

"Ô Châu loạn như vậy, Hiên Viên Triều sẽ không ngốc đến việc tự mình chạy tới đây chọc gây, nhiều nhất sẽ cử Diêu Văn Trung."

"Diêu Văn Trung cùng Quan Ngọc Giáp so sấnh, ai lợi hại hơn?"

"Khó nói, đều không phải là hạng người hời hợt, nếu hai cái đương gia của Quân Sơn Đài cùng lên, ba chúng ta cộng lại cũng không nhất định đánh thắng được."

Chương 490 - Lâu Không Gặp Lại Lớn Hơn Một Chút

Chương 490. Lâu Không Gặp Lại Lớn Hơn Một Chút

"Vẫn là trước tiên lấy việc tìm Ô Vương làm chủ, đi đem đội binh mã Bạch Túc trấn điều tới, trên đường làm việc cẩn thận một chút ……"

Hơn mười chiếc quan thuyền, di chuyển dưới ánh trăng, trung tâm bảo thuyền đèn đuốc sáng choang, không ít thị nữ cùng cung nữ vương phủ lần thứ nhất rời đi kinh thành, đứng tại bên trên hành lang thuyền lâu, dò xét cảnh đẹp tráng lệ hai bên bờ sông

Trên sân thượng tầng cao nhất, vốn là dùng cho thiên tử ngắm cảnh, lúc này phía trên bày biện giường êm khắc hoa cùng họa án, mấy cái cung nữ cầm đèn ở bên cạnh, Hồng Ngọc thì đang bên cạnh cắt dưa hấu.

Thái hậu nương nương châu tròn ngọc sáng, sợ thần tử trong lục bộ phát hiện nàng chạy theo ra ngoài, cách ăn mặc biến thành bộ dáng nữ quan, nhưng mà dáng vẻ vẫn là mười phần ưu nhã quý khí, đứng tại trước bảng vẽ, tay trái nâng nghiên mực, tay phải cầm bút vẽ, cẩn thận chu đáo nhìn ánh trăng ngọn núi hiểm trở bên bờ, sau đó nâng bút trên giấy phác hoạ ra -- hai cái bánh bao cao ngất, bôi thêm chút màu đen·. . . ·.

Đông Phương Ly Nhân thân mang áo mãng bào màu bạc, đứng chắp tay bên cạnh rào chắn sân thượng, nhìn xem cấm quân, rất có khí tràng "Ngự giá thân chinh", nhưng mà trong đầu thì nghĩ đủ mọi việc, Bá Vương Thương còn không có luyện tốt, Thính Phong Chưởng cũng không có gì đặc biệt, để Dạ Kinh Đường gặp phải, sợ

là lại phải bị xem như vương gia đần ····· cũng không thể để đội tàu giảm chậm tốc độ ·····

Ngay tại thời khắc Đông Phương Ly Nhân suy nghĩ lung tung, một lời nói quen thuộc, bỗng nhiên từ phía sau lưng vang lên:

"Đang vẽ cái gì vậy?"

Thanh âm tự nhiên mà vang ra, giống như vẫn luôn đứng vào phía sau, nhưng ngữ điệu linh hoạt kỳ ảo trong suốt, lại tựa như vang lên từ thiên ngoại.

Bởi vì thanh âm cắt vào quá tự nhiên, Hồng Ngọc cắt dưa hấu, cũng không phát hiện trên sân thượng có thêm một cái người.

Thái hậu nương nương vùi đầu vẽ tranh, còn có chút không vui trả lời:

"Sơn thủy đồ, bản cung vẽ chẳng lẽ không giống ····· sao? !"

Nói tới chỗ này, Thái hậu nương nương ý thức được cái gì, cấp tốc quay đầu lại, đã thấy phía sau chẳng biết lúc nào phía sau đã có một nữ tử dáng người cao gầy.

Nữ tử thân mang đạo bào trắng đen xen kẽ, tóc đen đầy đầu lấy dây buộc hoa sen ngân sắc để búi lên, mặt che lụa mỏng, chỉ lộ ra một đôi mắt hoa đào bình dị gần gũi, cổ tay dựa vào một cây phất trần, phối hợp khí tức không dính khói lửa trần gian, liền tựa như cao nhân đắc đạo mới từ trên núi xuống.

Con mắt Thái hậu nương nương rõ ràng bắt đầu phát sáng, bút lông trong tay đều rơi trên mặt đất, xác nhận không phải ảo giác, về sau liền đưa tay ôm một cái:

"Ngươi là người không có lương tâm, bây giờ mới tới, ngươi biết bản cung một năm này đã chịu những gì không? Ly Nhân cửa đều không cho bản cung ra, vừa ra khỏi cửa liền gặp thích khách

····. ."

"Được rồi được rồi, không phải ta tới rồi sao ·····."

"Ngươi ăn mặc đứng đắn như này từ khi nào thế?"

"Trước kia ta không đứng đắn?"

"Ừm."

"Ai, trên thuyền có triều thần, ăn mặc quá tùy tiện bị nhìn thấy không tốt."

"Đúng vậy ·····."

Đông Phương Ly Nhân nhìn xem Thái hậu ôm không buông tay, đều không có cơ hội tiến lên tiếp lời , chờ Thái hậu nói xong, mới đi đến phụ cận, chắp tay thi lễ:

"Sư tôn, làm sao ngài bỗng nhiên tới nơi này?"

"Vừa rồi kết thúc bế quan trên núi, vốn định trực tiếp vào kinh thành, trên đường nghe nói ngươi đã đến Ô Châu, trước hết tới xem một chút, không nghĩ tới Thái hậu cũng ở đây."

Tuyền Cơ chân nhân thấy trên thuyền không có người ngoài, liền đem phất trần cùng khăn che mặt ném cho Hồng Ngọc bên cạnh, đi vào trước mặt Đông Phương Ly Nhân, sửa sang lại vạt áo áo mãng bào:

"Một năm không gặp, lại lớn hơn một chút so với trước kia."

Lời ấy để thường nhân nghe được thì nghĩ là trưởng bối thăm hỏi, Đông Phương Ly Nhân lại không cảm thấy như vậy, ưỡn đầu rồng béo ra:

"Ta vẫn luôn lớn như thế, là sư tôn quá lâu không gặp."

"A ~ còn không phải là vì sư thuở nhỏ đánh tốt nội tình cho ngươi sao. Lại nói một năm không gặp, có tìm được ý trung nhân chưa? Có tại trên thuyền hay không?"

Thái hậu nương nương nghe vậy khóe môi hơi cong lên, muốn giúp đỡ trả lời.

Kết quả Đông Phương Ly Nhân vội vàng lặng lẽ vung vẩy tay, sắc mặt ra vẻ trầm ổn nói:

"Sư tôn đừng nói giỡn, kinh thành sự vụ bận rộn, ngay cả thời gian ta cho Thái hậu giải sầu đều không có, nào có tâm tư tìm kiếm ý trung nhân ....."

Tuyền Cơ chân nhân thấy Đông Phương Ly Nhân phản ứng không được tự nhiên, trong lòng liền hiểu bảy tám phần, không có hỏi nhiều, ngược lại nghe ngóng nói:

"Ta nghe trên giang hồ nói, Hắc Nha có mộ người mới rất lợi hại, trước kia chưa từng thấy qua, có việc này không?"

Đông Phương Ly Nhân nghĩ một chút:

"Là có một cái, họ Dạ, tháng tư mới tới kinh thành, ta vừa khảo sát qua, phẩm tính không tệ, năng lực không tầm thường, vừa mới để hắn nhập Hắc Nha."

Tuyền Cơ chân nhân như có điều suy nghĩ mà gật đầu, nhưng là không nhìn ra thái độ cụ thể Đông Phương Ly Nhân đối với Dạ Kinh Đường, tạm thời không mò ra, cũng không có nói nhiều ở chuyện này, trở lại ôm eo nhỏ Thái hậu nương nương đi vàotrong phòng:

"Có rượu không? Trên đường uống hết rượu, cảm giác toàn thân không sức lực ....."

"Có. Vốn cho rằng tại Tây Vương trấn liền có thể gặp ngươi,

bản cung chuyên môn chuẩn bị cho ngươi Long Ngâm Lâu cực phẩm nhất ....."

"Vậy thì thử một chút ..... "

Chương 491 - Hiểu ra rồi

Chương 451. Hiểu ra rồi

Hôm sau, bên trong Phục Long Động.

Ô Vương phủ mấy trăm thân binh, đang tuần sát sau tường thành, ba đạo nhân ảnh làm bạn đi hướng tiến về chỗ sâu trong động.

Bạch Tư Mệnh thân mang văn bào, chắp tay đi tại phía trước, nói chuyện:

"Hai vị tới coi như kịp thời, nếu là chậm một bước nữa, về sau giang hồ, khả năng liền không có một chỗ cắm dùi cho Quân Sơn Đài. Thần hiệu Tuyết Hồ Tán, hai vị đã từng gặp qua, mà " Thiên Lang Châu đã hoàn thành, người thí nghiệm thuốc là Hồng Hoa Lâu Thiếu chủ Diệp Tứ Lang ....."

Sau lưng Bạch Tư Mệnh, Diêu Văn Trung cùng Hiên Viên Hồng Chí hất lên áo choàng màu đen.

Hiên Viên Hồng Chí chuyến này tới, vốn là muốn tìm hiểu Dạ Kinh Đường ơ nơi này, trảm thảo trừ căn; nhưng tiếp xúc cùng Bạch Tư Mệnh, liền nghe được tin tức hai loại thần dược.

Hiên Viên Hồng Chí chưởng quản phòng thu chi Quân Sơn Đài, trong lòng hiểu rõ giá trị "Tuyết Hồ Tán" hơn bất luận kẻ nào, chỉ cần kinh doanh tốt, đem giang hồ tài chủ giống như Hồng Hoa Lâu giẫm tại dưới lòng bàn chân không thành vấn đề.

Mà loại vật "Thiên Lang Châu" này, nếu quả thật như Bạch Tư Mệnh nói, có thể khiến người ta bước dài về phía trước, hiệu quả

càng đáng sợ. Trước dùng Tuyết Hồ Tán vơ vét của cải, sau đó dựa vào Thiên Lang Châu tích tụ ra vô số cao thủ, chỉ dựa vào hai thứ này liền có thể tự lập xưng bá một phương tại khu vực xa xôi.

Vì thế dù là họa lớn trong lòng đang ở phụ cận, Hiên Viên Hồng Chí vẫn là bị hai thứ đồ này làm cho hứng thú, lúc hành tẩu dò hỏi:

"Tuyết Hồ Tán ta tận mắt nhìn thấy, xác thực được xưng tụng nhân gian chí bảo, nhưng hiệp trợ Ô Vương thoát khỏi Ô Châu, là mua bán rơi đầu, chỉ dựa vào vật này còn chưa đủ. Cái Thiên Lang Châu này ····· Bạch huynh xác định trên đời có vật này?"

Bạch Tư Mệnh bây giờ cũng coi như đã có lực lượng, khẽ cười nói:

"Đổi lại trước kia, ta xác thực có chút do dự để trả lời. Nhưng khuya ngày hôm trước, Ngọc Giáp tại Thiết Hà Sơn Trang mở tiệc chiêu đãi quần hùng, hai vị hẳn phải biết. Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu trúng Thiên Lang Châu, sau đó đấm ra ba quyền đem ngọc giáp đánh thành trọng thương, hai vị nói nếu như không phải công hiệu của thần dược này, có thể là cái gì?"

Hiên Viên Hồng Chí thấy tận mắt Diệp Tứ Lang, đối với thực lực của hắn thì hiểu rõ, cảm thấy lời ấy không phải không có lý, liền nhẹ nhàng gật đầu.

"Hai thứ thần dược này đơ, không thiếu người mua. Bây giờ Bình Thiên Giáo, Tiệt Vân Cung, Đoạn Bắc Nhai đều đang cùng vương gia liên hệ, thế lực Quân Sơn Đài lớn thì lớn, nhưng nói đến cũng chỉ là huyện hầu Trạch Châu, còn tại bên trong lòng Đại Ngụy, cũng không đủ thành ý, vương gia thật không nhất định coi trọng ¨ Diêu Văn Trung âm thầm nhíu mày, nhưng Quân Sơn Đài bàn về lực lượng tại trong cục thế thiên hạ, xác thực có khoảng cách cùng Tiệt Vân Cung lưng tựa Yến Vương, Bình Thiên Giáo tự lập làm vương, đối với cái này cũng không nói cái gì.

Ba người một đường tiến lên, rất nhanh đến chỗ sâu, xuyên qua đống dược liệu chồng chất như núi, về sau đi tới chỗ Ô Vương cư ngụ.

Hiên Viên Hồng Chí cùng Diêu Văn Trung tiến lên bái kiến, Bạch Tư Mệnh vì cho hai người "Mắt thấy mới là thật", đi tới mấy chục cái dược lô ở bên bờ sông ngầm lấy thuốc, xa xa nhìn thấy Quan Ngọc Giáp sắc mặt hư nhược, hơi có vẻ nghi hoặc hỏi thăm:

"Quan huynh còn chưa dùng Đại Lương Châu?"

Quan Ngọc Giáp chiều hôm qua mới chạy về Phục Long Động, lúc đầu chuẩn bị trực tiếp cho mình một viên, nhưng khi cầm được thuốc trên tay, lại có chút chột dạ, thấy Bạch Tư Mệnh trở về, mở miệng nói:

"Diệp Tứ Lang nếu là công lực tăng vọt, lúc ấy không nên thả ta đi, ta không biết đến tình huống sau đó, vạn nhất công lực của hắn tăng vọt lên, liền bạo thể mà chết ····. ."

Bạch Tư Mệnh lắc đầu:

"Không có khả năng. Trương tiên sinh nói, có thể thần chí bất loạn mà thực lực tăng gấp bội, đã nói lên dược thành. Hắn nếu là gánh không được, lần thứ nhất đánh ngươi liền sẽ tổn thương khí mạch ····· "

Quan Ngọc Giáp cau mày nói:

"Vậy Diệp Tứ Lang vì sao bỗng nhiên dừng tay, đem ta thả đi?"

Bạch Tư Mệnh há to miệng, cảm thấy vấn đề này xác thực mấu chốt, chưa suy tư nguyên do cụ thể, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến gấp rút bước chân, một thân binh bước nhanh tới, thấp giọng nói:

"Đại nhân, vừa mới truyền đến cấp báo, có mấy ngàn binh mã

bỗng nhiên hướng Phục Long Động đi đến, trinh sát tiên phong đã đến trong vòng ba mươi dặm, nhiều nhất 1 canh giờ liền sẽ đến ····. ."

Bạch Tư Mệnh nghe thấy lời này, mặt mũi trắng bệch dưới, đang muốn hỏi thăm quan binh làm sao phát hiện hành tung, Quan Ngọc Giáp bên cạnh ngược lại là bừng tỉnh đại ngộ:

"Trách không được ····· cái Diệp Tứ Lang này có khả năng cũng là người của triều đình, hắn là đang cố ý thả hổ về rừng, đi theo ta để tìm Phục Long Động. Vậy nói rõ thuốc này không có vấn đề ·····."

? !

Bạch Tư Mệnh đưa tay chỉ chỉ Quan Ngọc Giáp, chính vào lúc dùng người, không tiện mở miệng mắng chửi người, đè lại tức giận nói:

"Ngươi đợi chút nữa lại ăn thuốc, trước tiên di chuyển, hiện tại ăn thì ai coi trừng cho ngươi?"

Quan Ngọc Giáp tận mắt nhìn thấy tác dụng thần dược này, căn bản không cần thủ hộ.

Nhưng mà Quan Ngọc Giáp không xác định cái bản Thiên Lang Châu không trọn vẹn này có thể tiếp tục bao lâu, cần ăn mấy lần.

Chờ thời điểm bỏ chạy gặp gỡ chướng ngại vật, sẽ sử dụng thuốc này, cho cao thủ triều đình một vui mừng,·····

Chương 492 - Tìm Được Mục Tiêu

Chương 492. Tìm Được Mục Tiêu

Trăng sáng sao thưa, trên ngọn núi gần Phục Long Động.

Dạ Kinh Đường ẩn giấu ở bên trong cây cối, dùng kính viễn vọng quan sát cửa hang thiên nhiên cao hơn mười trượng trong khe núi, Bùi Tương Quân cùng Lạc Ngưng thì cảnh giới xung quanh.

Chiều hôm qua biết được vị trí đại khái Ô Vương ẩn thân, về sau Dạ Kinh Đường ngựa không dừng vó đi suốt đêm trở về Bạch Túc trấn, tìm được chỗ hai ngàn khinh kỵ đóng quân.

Đối mặt với loại đại công bắt được Ô Vương này, quan võ suất lĩnh binh mã thậm chí đều không cần để hắn móc ra lệnh bài "Như trẫm đích thân tới", trực tiếp liền nhổ trại giết tới đây và chuẩn bị vây quét.

Chỉ là Ô Vương giấu ở bên trong rừng sâu núi thẳm, đại đội binh mã hành quân lại nhanh hơn cũng không cách nào chớp mắt là đến, hắn không thể không đảm nhiệm trinh sát, tới trước để theo dõi, phòng ngừa Ô Vương lại lần nữa thoát đi.

Tai mắt Ô Vương hiển nhiên cũng rất linh thông, hắn vừa tới không lâu, nguyên bản bên trong cửa Phục Long Động có bóng người nào, liền xuất hiện vô số bóng người.

Tiếp theo hơn bốn trăm tên thân binh, nô bộc, khiêng cái rương chứa châu báu, dược liệu, văn hiến xuất hiện, Ô Vương

thân mang áo mãng bào cũng ở trong đó.

Phía sau còn hơn trăm tù phạm dùng xích sắt buộc lấy, mượn ánh trăng bước nhanh di chuyển vào trong vùng núi sâu hơn.

Dạ Kinh Đường dùng kính viễn vọng cẩn thận tìm kiếm tại trong đội ngũ, tìm nửa ngày, không có phát hiện Bạch Tư Mệnh, Quan Ngọc Giáp và bóng dáng đỉnh tiêm cao thủ, cho đến khi đội ngũ Ô Vương rời khỏi vài dặm, trong động đá vôi mới lại lần nữa xuất hiện một đội người.

Một nhóm hơn mười người, nhìn đều là cao thủ, cầm đầu chính là Bạch Tư Mệnh thân mang văn bào cùng Quan Ngọc Giáp đang mang băng vải.

Đằng sau là hai cái khách giang hồ hất lên áo choàng màu đen, trên lưng đều cõng một thanh binh khí dùng miếng vải đen bọc lại.

Mà phía sau cùng thì là tám cái thân vệ vương phủ, hợp lực khiêng lên một cái đỉnh luyện dược làm từ đồng thau, từ kích thước đến xem, nặng không dưới ba ngàn cân.

Phía dưới dược lô còn có một bộ phận nhóm lửa, bên cạnh có cái lão đầu tóc tai bù xù, treo cái hòm thuốc, cầm quạt hương bồ đi ở bên cạnh, vừa đi vừa quan sát nhiệt độ.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này tinh thần tỉnh táo, biết mục tiêu đã đến, hắn đem kính viễn vọng đưa cho Tam Nương, dò hỏi:

" Hai cái khách mũ rộng vành kia, sau lưng không phải là Quân Sơn đao sao?"

Bùi Tương Quân quan sát tỉ mỉ vài lần sau:

"Nhìn giống, hình thể cũng giống là Diêu Văn Trung, xem ra tin tức Tam Tuyệt Tiên Ông không sai. Quân Sơn Đài không đến đối

phó ngươi, mà cùng người Ô Vương đi chung làm gì?"

"Có thể là vì thuốc bên trong lò."

Lạc Ngưng híp mắt quan sát, nghi ngờ nói:

"Bọn hắn vì cái gì tách ra để đi?"

Dạ Kinh Đường đối với cái này thì ngược lại là rõ ràng, đưa tay ra hiệu:

" Thân binh Ô Vương đều là tắt đi đèn đuốc, lặng im hành quân, để tránh bị trinh sát phát hiện. Bên trong Dược lô có ánh lửa, nhất định phải giữ một khoảng cách. Như này thì khi đằng sau xảy ra chuyện, Ô Vương có thể trực tiếp chạy, phía trước xảy ra chuyện, khoảng cách vài dặm, cao thủ phía sau đủ để vứt bỏ dược lô trong giây lát đuổi theo."

Lạc Ngưng giật mình, hơi suy nghĩ:

"Bốn cái đỉnh tiêm cao thủ, ba người chúng ta khẳng định không có cách nào đối phó; chờ binh mã triều đình chạy tới, bọn hắn cũng sớm chạy. Làm sao để lấy phương thuốc?"

Dạ Kinh Đường biết cường công là tìm chết, chăm chú quan sát thế cục vài lần, về sau ngoắc tay tiến tới bên tai hai cái cô nương ……

Cùng lúc đó, giữa sơn cốc.

"Bắc Lương đạo thánh" thân mang y phục dạ hành, lặng yên ẩn nấp trong rừng, âm thầm nhìn chăm chú lên một đội người đang khiêng lò chậm rãi trải qua.

Khuya ngày hôm trước vứt bỏ yêu nữ áo trắng kia, về sau tiến độ truy tra của nàng thuận lợi hơn rất nhiều, rốt cuộc không cần lo lắng trường hợp đang truy đuổi, thì một cái bóng trắng bỗng nhiên

xuất hiện, đánh với nàng một trận tơi bời.

Nhưng hồi tưởng lại, hai bên ngươi truy ta trốn hơn nửa năm, cũng không phải đều là chuyện xấu.

Từ mấy năm trước gánh vác trách nhiệm rời khỏi cố hương, nàng chính là một người ẩn vào chỗ tối và lưu lạc giang hồ, đi khắp thiên nam địa bắc của Bắc Lương, không có người nào biết nàng là ai, đang làm cái gì, ngày thường cũng không có người để trò chuyện, liền tựa như tác biệt khỏi thế giới, thời gian lâu dài, ngay cả chính nàng đều bị tình trạng tinh thần sa sút.

Mà yêu nữ áo trắng xuất hiện, liền tựa như một con cún đi theo lưng nàng, mặc dù quá trình rất khó chịu, nhưng không thể không nói, vẫn tốt hơn nhiều so với một mình, buồn tẻ vô vị lúc đầu cũng không còn sót lại chút gì, mỗi ngày sinh hoạt đều là cùng yêu nữ đấu trí đấu dũng.

Yêu nữ bỗng nhiên rời đi, trở lại thời gian một người, trong lòng khó tránh khỏi có một chút cảm thán.

Cũng may đã đến gần được mục tiêu, chỉ cần đem phương thuốc Thiên Lang Châu nắm bắt vào tay, nàng liền có thể nở mày nở mặt trở về cố hương , chờ Tuyết Hồ Hoa nở ra, liền có thể rời núi tìm yêu nữ tính sổ ……

Chương 493 - Dương Đông Kích Tây

Chương 493. Dương Đông Kích Tây

Người áo đen âm thầm nghĩ như thế, giữ một khoảng cách, đi theo dược lô chậm rãi tiến lên tại bên trong núi rừng.

Người áo đen biết bên trong dược lô, chính là phối dược "Thiên Lang Châu", từ hiểu rõ của nàng đối với Thiên Lang Châu, chí ít chuẩn bị nửa năm, một mực dùng nhiệt lửa, chỉ cần gia nhập chủ dược Tuyết Hồ Hoa, lập tức liền có thể ngưng châu thành dược.

Nếu như cái lô thuốc này phế đi, Ô Vương cho dù có dược liệu, cũng không có thời gian nửa năm để một lần nữa trù bị, cho nên những người này rút lui, cần mang theo dược lô.

Còn có Trương Cảnh Lâm đi bên cạnh chăm sóc, phía sau treo cái hòm thuốc, không có gì bất ngờ xảy ra, bên trong sẽ cất giữ tàn phương của Thiên Lang Châu trộm trừ hoàng cung Bắc Lương.

Nàng muốn tìm cơ hội tập kích cướp đi cái hòm thuốc, nhưng bên người Vương Cảnh Lâm có bốn cao thủ, nàng có tự tin chạy được, nhưng xông vào giật đồ thì nguy hiểm quá lớn, vì thế chỉ có thể giữ một khoảng cách, lặng lẽ chờ cơ hội.

Mà cơ hội này, cũng không để cho nàng đợi quá lâu ……

Dưới ánh trăng, tám người cùng nhau nâng lô dược đi trong núi rừng, tốc độ tiến lên cũng không chậm.

Bạch Tư Mệnh đi tại phía trước dẫn đường, đảo mắt nhìn rừng núi xung quanh, đồng thời còn đang thuyết phục hai người Quân Sơn Đài bên cạnh:

"Thiên Lang Châu vừa mới thử nghiệm thành công, bên trong dược lô ở đằng sau có trù bị lấy một viên, chỉ cần ăn vào, Bạch mỗ, Quan huynh có thể đạp chân ngay vào võ khôi. Nhưng mà nấu thuốc cần thời gian, hai vị trước tạm theo Bạch mỗ tới Hoàng Thạch lĩnh ·. . . . ."

Hai người Hiên Viên Hồng Chí cùng Diêu Văn Trung chân trước vừa tới, quan binh đã đi theo sau, nói đến có chút khả nghi. Nhưng mà quan binh đã sờ đến phụ cận ba mươi dặm, nói rõ quân đội triều đình đã sớm nhổ trại xuất phát

Mà giữa trưa Bạch Tư Mệnh còn đang thuyết phục Hiên Viên Hồng Chí rằng, vị trí lại là bị Quan Ngọc Giáp vô ý tiết lộ, bởi vậy hắn cũng coi hai người này thành cây cỏ cứu mạng.

Hiên Viên Hồng Chí từ đầu đến cuối đều không nghĩ tới giúp Ô Vương chạy thoát, mục đích lưu lại nơi này, cùng Tiệt Vân Cung không khác biệt lắm, muốn lừa gạt đi phương thuốc liền vỗ mông rời đi.

Nhưng Bạch Tư Mệnh cùng đường mạt lộ, cũng có tâm cơ, không thấy được đường sống thì tuyệt không có khả năng giao phương thuốc, chỉ là không ngừng nói khoác về chỗ lợi hại của thần dược.

Đại đội quan binh hành quân ba mươi dặm trong vùng núi, cần thời gian nửa ngày mới tới được, đầy đủ để đám người di chuyển, một đoàn người cũng không vội vã.

Nhưng hơn mười người vừa đi ra không được dặm địa, đội ngũ Ô Vương hành quân ở phương xa, bỗng nhiên truyền đến ồn ào:

"A -- "

"Địch tập ····· "

Xoạt xoạt --

Âm thanh rút đao vang lên liên tục.

Mấy người sắc mặt đột biến, giương mắt nhìn hướng sơn dã. phương xa

Bởi vì sắc trời đã tối, lại không dám đốt đuốc, xa xa chỉ có thể mượn ánh trăng, nhìn thấy trong đội ngũ thân binh có mảng lớn bóng người lắc lư, giống như là đang bày trận.

Bạch Tư Mệnh cảm thấy không ổn, muốn chạy về bên người Ô Vương viện hộ, nhưng ngay lúc này, trong rừng cây cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói rất hùng hồn:

"Diêu đại hiệp, ngăn chặn Bạch Tư Mệnh! Chỉ cần nửa khắc đồng hồ, Mạnh đại nhân liền có thể bắt sống Ô Vương ¨

! !

Bốn người cầm đầu đội ngũ đều là đỉnh tiêm cao thủ, phản ứng thậm chí nhanh hơn suy nghĩ.

Tại một nháy mắt thanh âm vang lên, bước chân Bạch Tư Mệnh liền dừng lại.

Mà Quan Ngọc Giáp bị thương, vốn đề phòng, phát giác không ổn liền đưa tay đánh ra một trọng quyền, đánh thẳng về nam nhân đội mũ rộng vành ở bên cạnh.

Bành --

Hiên Viên Hồng Chí thực lực tuyệt đối không kém, nhưng cùng với loại bá chủ Ô Châu như Quan Ngọc Giáp so sánh, vẫn là tồn tại

chênh lệch, phát giác không ổn thì tay vừa sờ đến chuôi đao sau thắt lưng, đã bị một cái trọng quyền đánh vào trên mặt, cả người bay ngang ra ngoài, đụng gãy hai cái cây.

Rầm rầm ……

Diêu Văn Trung thì ổn trọng rất nhiều, nghe thấy thanh âm liền biết trúng kế, mắt thấy Bạch Tư Mệnh cực kì xảo trá đánh tới một chưởng, trực tiếp nhanh chân bay ngược kéo dài khoảng cách:

"Dừng tay! Có trá!"

Nhưng tất cả mọi người tiếng lòng căng cứng, kiêng kị lẫn nhau, coi như biết bị lừa, bốn người cũng là không hẹn mà cùng phi thân vọt lên, trong nháy mắt cách xa vị trí dược lô.

Dạ Kinh Đường mai phục tại trong rừng cây chờ đợi thời cơ, nhìn thấy bốn tên cao thủ nghi kỵ mà bay tách ra, thân hình lúc này bạo khởi, giống như một tia chớp màu đen xuyên qua rừng cây, lao thẳng tới Trương Cảnh Lâm đứng tại trước dược lô còn không có kịp phản ứng.

Lúc đầu Dạ Kinh Đường dự định, là bắt đi Trương Cảnh Lâm liền chạy, đem nồi vứt cho Quân Sơn Đài, để hai nhóm người tự giết lẫn nhau.

Nhưng để Dạ Kinh Đường không nghĩ tới chính là, hắn lấy tư thế sấm sét để xông ra, trong rừng phía sau đội ngũ Bạch Tư Mệnh, đồng thời xông ra một bóng người.

Tốc độ của bóng người này thì có thể xưng không thể tưởng tượng, từ ba mươi trượng phía sau nhảy một cái, mang ra một tiếng "Bành --" vang trầm, thân hình vọt tới gần đó, không kém bao nhiêu với lần Tuyền Cơ chân nhân tập kích.

Chương 494 - Nửa Cân Huyết Hồ Hoa

Chương 494. Nửa Cân Huyết Hồ Hoa

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt biến hóa, lăng không một cước đá vào trên cây để bay ngược về.

Mà Bắc Lương đạo thánh lao ra, phát hiện mục tiêu Dạ Kinh Đường giống với nàng, khả năng có xung đột, nửa đường cũng dừng ở tại chỗ.

Rầm rầm --

Hiên Viên Hồng Chí bị đấm ra một quyền đi lại bắn lên trong một nháy mắt, năm người còn lại đã giữ một khoảng cách, tản ra tại xung quanh dược lô.

Mà tám tên tử trung vương phủ đang khiêng dược lô, cho đến lúc này kịp phản ứng, cấp tốc buông xuống Lô Đồng, rút ra yêu đao, nhìn khắp bốn phía như lâm đại địch.

Bạch Tư Mệnh liếc nhìn hai người đột nhiên tới một chút, về sau nhìn về phía người áo bào đen đội mũ rộng vành bên phải, cảm thấy thân thể này có chút giống như đã từng quen biết.

Quan Ngọc Giáp thì là trực tiếp mở miệng nói:

"Diệp Tứ Lang? ! Ngươi quả nhiên không có việc gì! Trương đại phu, ngươi thấy không, chính là hắn, thuốc xác thực thành công, hắn hiện tại hoàn hảo ....."

Diêu Văn Trung mặc dù ngoài ý muốn khi Diệp Tứ Lang sẽ giết

ra, nhưng lúc này cũng không có tâm tư phản ứng, chỉ là cau mày nhìn qua nữ người áo đen phía sau, cảm thấy khinh công cô nàng này có chút kinh thế hãi tục.

Dạ Kinh Đường cũng không có dự liệu tới việc đụng vào nhân vật có thực lực bát đại khôi, trong lòng đánh giá nàng này, đây chính là ngoan nhân đem Tuyền Cơ chân nhân đánh bất tỉnh nhân sự.

Đã tập kích bắt người không thành công, chỉ có thể suy nghĩ cách khác.

Dạ Kinh Đường hiện tại đã bại lộ thân phận quan phủ, đoán chừng sẽ bị hợp nhau tấn công, vì thế trước tiên trấn định tự nhiên mở miệng:

"Hiên Viên Hồng Chí, đã lâu không gặp."

Hiên Viên Hồng Chí cùng Diêu Văn Trung đứng chung một chỗ, trên mặt chịu một quyền, mũ rộng vành khăn che mặt đều bị đập nát, sưng lên nửa gương mặt, nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường áo đen che mặt nói:

"Ngắn ngủi hơn tháng không thấy, Diệp hiền chất biến hóa rất lớn, quả thực ngoài dự liệu."

Phần phật --

Sáu người ở đây đang phán đoán thế cục, dược lô gần đó bỗng nhiên truyền đến tiếng vang động.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn lại, đã thấy Trương Cảnh Lâm tóc tai bù xù, vậy mà vô thanh vô tức mở ra dược lô, đem cái hòm thuốc bên hông mở ra, lật ra thuốc dưới đáy, trực tiếp đổ vào dược lô.

Sa sa sa ~

Vô số vật thể màu trắng từ dưới đáy cái hòm thuốc đổ ra, phát ra tiếng vang ào ào như đổ cát. Đám người mới đầu còn không rõ là cái gì, sau khi Bắc Lương đạo thánh nhìn qua, nhận ra là cái gì, cả giận nói:

"Dừng tay! Ngươi há có thể chà đạp như thế ····· "

"Không chà đạp không chà đạp!"

Trương Cảnh Lâm mang trên mặt ý cười hưng phấn, đem cả một rương thuốc rót vào dược lô:

"Lão phu nghiên cứu Thiên Lang Châu hai mươi năm, bây giờ đã thành dược, dù sao cũng phải phối ra một viên dược. Nửa cân Tuyết Hồ Hoa này, là Hoàng đế Bắc Lương cất giấu trong kho, vốn là lưu lại để tạo ra Thiên Lang Châu, nếu là làm ở việc khác, đó mới gọi phung phí của trời ···. . ."

"Tuyết Hồ Hoa?"

"Nửa cân? !"

Đám người nghe thấy lời này, bao quát Dạ Kinh Đường ở bên trong, đều âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

Dạ Kinh Đường bởi vì muốn tìm vật thay thế Tuyết Hồ Hoa, lúc rời kinh hỏi qua tình huống Tuyết Hồ Hoa, biết được Tuyết Hồ Hoa một giáp mới nở hoa, sản lượng vốn là cực ít, còn phải để hai đại vương triều dùng trong thời gian sáu mươi năm, chỉ cho Hoàng đế dùng cũng đều không đủ.

Đại Ngụy lúc khai quốc làm hơn một cân, bây giờ còn lại ba hoa, chỉ đủ phối ra một bộ thuốc, bệnh Nữ Đế thành như thế đều không nỡ dùng.

(1 hoa = 0,01 kg)

Lần này tính trực tiếp đổ xuống nửa cân, đã không thể dùng từ phung phí của trời để hình dung, hoàn toàn chính là đang lên cơn điên.

Bạch Tư Mệnh cung cấp nuôi dưỡng Trương Cảnh Lâm gần ba năm, vẫn là lần đầu biết dưới đáy cái hòm thuốc của Trương Cảnh Lâm cất giấu nhiều Tuyết Hồ Hoa như vậy, hắn tức giận nói:

"Trương Cảnh Lâm, ngươi không phải nói một viên Thiên Lang Châu chỉ cần một hoa Tuyết Hồ Hoa? Vì sao ....."

Trương Cảnh Lâm đem Tuyết Hồ Hoa đổ vào dược lô, về sau trong lòng đại định, chậm rãi nhìn xem lửa đốt:

" Thần dược có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt, siêu phàm nhập thánh, chỉ cần một hoa Tuyết Hồ Hoa, chư bộ Tây Hải có thể làm ra mấy chục võ khôi bình để định hai triều nam bắc rồi. Thiên Lang Châu là vô thượng chí bảo, một giáp có thể kiếm ra hai ba khỏa, đã là hai hết lực lượng của một quốc gia, trên đời có nhiều như vậy sao."

"Ngươi ..... ngươi dám lừa bịp vương gia? !"

"Tuyết Hồ Hoa là lão phu trộm ra được, thuốc là lão phu luyện, nhưng lão phu không ăn, chỉ vì tái hiện vật này, không phải Bắc Lương hoàng thất mong mà không có được Thiên Lang Châu sao, sao có thể nói lão phu lừa bịp? Tuyết Hồ Hoa làm thuốc, chỉ cần một khắc đồng hồ liền có thể ngưng châu, đến lúc đó trong các ngươi, ai có thể lấy đi, người đó là Phụng Quan Thành kế tiếp. Nhưng bây giờ tốt nhất đừng động thủ, đây là cơ hội duy nhất trong đời của các ngươi, bất kỳ cái gió thổi cỏ lay gì đều có thể hỏng lò thuốc này, đến lúc đó ai cũng không chiếm được chỗ tốt."

"..."

Chương 495 - Hết Lòng Vì Y Thuật

Chương 495. Hết Lòng Vì Y Thuật

Đám người nghe thấy lời ấy, đều trầm mặc lại.

Mặc dù Trương Cảnh Lâm nói sánh vai Phụng Quan Thành có chút không hợp thói thường, nhưng nửa cân Tuyết Hồ Hoa đã vào nồi rồi, dù là chỉ luyện ra một vị thuốc tráng dương, chỉ sợ cũng có thể khiến người ta đêm ngự trăm nữ, vì thế thật đúng là không thể động thủ lung tung.

Bắc Lương đạo thánh biết "Thiên Lang Châu" đại khái là thật, nhưng Thiên Lang Châu thật sự, cũng không phải ai đều có thể sử dụng, nàng căn bản không có ý tứ cướp đoạt, muốn mở miệng nói:

"Ta cũng là dược sư, không cầu thoát thai hoán cốt, chỉ đối phương tử cảm thấy hứng thú. Ngươi đã hợp với Thiên Lang Châu , có thể đem tấm tàn phương có được từ hoàng cung Bắc Lương kia đưa cho ta hay không? Ta cầm tới sẽ tự động thối lui, không tham dự tranh đoạt."

Trương Cảnh Lâm nghe vậy có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không có keo kiệt, mở cái hòm thuốc ra, lấy ra một tấm da dê có dấu vết đốt cháy, sau đó lại mang tới bút mực, viết một đơn thuốc, để thân vệ vương phủ cùng đi:

"Ta đã bù đắp đơn thuốc, cùng chia sẻ cho ngươi, nếu là ngươi góp đủ dược liệu dùng, đừng quên đây là Trương Cảnh Lâm dạy ngươi."

"Cám ơn."

Bắc Lương đạo thánh tiếp nhận tấm da dê cùng phương thuốc, về sau liền gật đầu gửi tới lời cảm ơn, cấp tốc lui về sau đi, những người còn lại tự nhiên không có ngăn cản, dù sao toa thuốc này chính là kỹ năng đồ long, biết cũng không ai có thể kiếm ra thứ hai nồi dược liệu.

Dạ Kinh Đường đã dùng qua "Đan dược tăng vọt công lực", thân thể đã được điểu chỉnh, đối với cái vật này có nhu cầu không lớn, trường hợp trước mắt có nhiều cao thủ như mây, hắn lâm vào hỗn chiến đoạt bảo sẽ gặp nguy hiểm quá lớn, thấy có người cầm phương thuốc sớm rút lui, cũng mở miệng nói:

"Ở đây đều là kiêu hùng giang hồ, nội tình so với vãn bối như ta thì dày hơn nhiều, ta không tham dự cướp đoạt. Trương đại phu có thể đem phối phương "Tuyết Hồ Tán" chép một phần cho ta không? Sau khi đắc thủ, ta tự hành rời đi."

Cuộc đời Trương Cảnh Lâm đi chỉ vì khiêu chiến y dược, đi làm việc mà người khác không thể làm được, căn bản không có thèm mấy đơn thuốc, nghe thấy lời ấy thì trực tiếp lấy trong hộp ra một quyển sách nhỏ:

"Diệp thiếu hiệp thử "Đại Lương Châu" bình yên vô sự, cũng coi như giải khai khúc mắc của lão phu, bản dược phổ này đưa ngươi, đồ tốt bên trong cũng không chỉ có Tuyết Hồ Tán, về sau nếu là đơn thuốc lưu hành thị trường, nhớ kỹ ghi tên Trương Cảnh Lâm là được."

Bắc Lương đạo thánh vừa rời khỏi không tính xa, nghe thấy "Thí nghiệm thuốc bình yên vô sự", bước chân hơi ngừng lại, dò xét Dạ Kinh Đường một chút.

Bởi vì Dạ Kinh Đường áo đen che mặt không nhìn thấy cái gì, nàng cũng không có quá để ý, chỉ coi là thuốc giả gây ra rủi ro,

mới không có đem cái "Diệp Tứ Lang" này giết chết.

Trương Cảnh Lâm nói dứt lời, về sau liền để thân binh đem dược phổ đưa tới chỗ Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường vốn định tiếp lấy thuốc phổ liền đi, còn lại để Quân Sơn Đài cùng Ô Vương làm chó cắn chó.

Nhưng Bạch Tư Mệnh cũng không ngốc, đưa tay đem thân binh ngăn lại, nhìn chăm chú lên Dạ Kinh Đường:

"Bạch mỗ hẳn là chưa gặp qua Diệp thiếu chủ, nhưng chẳng biết tại sao, luôn cảm thấy giống như đã từng quen biết. Còn việc hôm nay đem binh mã triều đình dẫn tới, Diệp thiếu chủ có thể giải thích chút không?"

Dạ Kinh Đường liên tục ba lần dùng thân phận khác biệt lộ diện tại trước mặt Bạch Tư Mệnh, liền biết sẽ lộ tẩy, đối với cái này vẫn bình thản nói:

"Đơn thuốc cho ta, ta hiện tại liền đi. Không cho, đợi chút nữa thời điểm tranh đoạt sẽ có nhiều thêm một cái đối thủ, làm gì?"

Bạch Tư Mệnh cảm giác thân phận "Diệp Tứ Lang" rất đặc biệt, bỏ qua thì tên này cũng sẽ không đi, suy nghĩ thêm một chút, về sau quay đầu nói:

"Diêu huynh, Hiên Viên huynh. Chúng ta chỉ cầu bảo mệnh, Thiên Lang Châu bên trong lò thuộc về Quân Sơn Đài, chúng ta trước tiên liên thủ diệt đi kẻ này, như thế nào?"

Hiên Viên Hồng Chí đã cùng Diệp Tứ Lang kết thù tại Chu gia, đối với chuyện này là cầu còn không được, lập tức liền muốn tiến lên.

Nhưng tổ hai người Quân Sơn Đài còn không có động, phía sau liền truyền đến một tiếng:

"Chậm đã! Để cho ta tới!"

Đám người đưa mắt, đã thấy Quan Ngọc Giáp từ bên cạnh Bạch Tư Mệnh đi ra, mang trên mặt mấy phần cười lạnh, nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường nói:

"Ngày hôm trước để tiểu tử ngươi thí nghiệm thuốc, nhặt được cái đại tiện nghi, ngươi còn không biết đủ, lại còn dám có lòng tham không đáy đuổi tới nơi đây. Đây chính là chính ngươi muốn chết!"

Dạ Kinh Đường đối mặt với bốn tông sư đỉnh tiêm vây đánh, bảo trì khoảng cách hai mươi trượng hết sức chăm chú, chuẩn bị thấy tình thế không ổn sẽ chạy.

Nhưng Quan Ngọc Giáp cũng không có ý trực tiếp xông đi lên.

Quan Ngọc Giáp lúc này nhảy ra là có tâm cơ, thuốc bên trong lò một khắc đồng hồ liền có thể ngưng châu, hắn hiện tại dùng "Đại Lương Châu", chiến lực bạo tăng một đoạn, nói không chừng liền có thể sánh vai bát đại khôi.

Đến lúc đó vừa vặn thành dược, trở tay cướp đi "Thiên Lang Châu" đường đường chính chính, cao chạy xa bay, ở đây có ai ngăn được?

Chương 496 - Không Biến Thân Sao

Chương 496. Không Biến Thân Sao

Vì thế Quan Ngọc Giáp đi đến trước mấy người, liền đứng tại chỗ, chậm rãi từ trong tay áo lấy ra hộp thuốc:

"Hôm trước ngươi dùng thuốc này, may mắn thắng Quan mỗ nửa bậc, hôm nay Quan mỗ lấy đạo của người trả lại cho người, để ngươi cũng nếm thử bá đạo của thuốc này ···. . ."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy Quan Ngọc Giáp chuẩn bị cắn thuốc, nhướng mày.

Quan Ngọc Giáp thấy thế động tác hơi ngừng lại, cười lạnh nói:

"Làm sao? Cảm thấy dùng thuốc thắng mà không võ?"

Dạ Kinh Đường mặc dù có kinh nghiệm dùng thuốc, nhưng không nhiều, không xác định chuyện thuốc này, có thể để thực lực Quan Ngọc Giáp cũng tăng vọt một mảng lớn hay không.

Nếu như có hiệu quả, Quan Ngọc Giáp tiến thêm một bước thì bước khả năng chính là võ khôi, ở đây không có một người đánh thắng được, Dạ Kinh Đường muốn chạy thì đoán chừng đều khó khăn.

Vừa nghĩ tới đó, Dạ Kinh Đường bắt đầu cẩn thận lui lại.

"Hừ! Để ngươi chạy trước trăm bước lại như thế nào?"

Quan Ngọc Giáp lấy ra viên châu màu trắng trong hộp, không để ý một chút nhói nhói truyền đến đầu ngón tay, trực tiếp đập vào trên vai trái.

Ba --

Hạt châu như là trứng gà vỡ vụn, vị trí sử dụng cùng khi Dạ Kinh Đường dùng thuốc Đông y giống nhau như đúc, còn đều đều bôi lên, để dược dịch trong suốt thấm vào mỗi một tấc da thịt.

Bọn người Bạch Tư Mệnh, Hiên Viên Hồng Chí, lúc này cũng tạm thời bỏ đi suy nghĩ giết Diệp Tứ Lang, nhìn xem Quan Ngọc Giáp, quan sát dược hiệu.

Quan Ngọc Giáp cảm giác cánh tay truyền đến nhói nhói nóng rực, nhưng nội thương đang khôi phục, khí mạch cũng xác thực bắt đầu cấp tốc mở rộng, không khỏi hít một hơi thật sâu, lộ ra một nụ cười:

"Hô ～ "

Dạ Kinh Đường quan sát tỉ mỉ, thấy bắp thịt cả người Quan Ngọc Giáp phun trào, cánh tay, mạch máu ở cái trán bắt đầu nổi lên, làn da cũng chầm chậm phiếm hồng, dược hiệu cùng hắn không giống, ngược lại không khác biệt lắm với Trình Thế Lộc, bước chân dừng lại, biểu lộ cũng biến thành cổ quái.

"Hô ····· hô ·····."

Quan Ngọc Giáp hô hấp như trâu, cái trán biến ra sương trắng, áo bào không gió mà bay, khí thế liên tục tăng lên bằng tốc độ mắt trần có thể thấy, dần dần thể hiện ra một cỗ lực áp bách kinh người. Hô hô ～

Trong rừng cây bỗng nhiên thổi lên gió nhẹ, giống như ngay cả cây rừng xung quanh cũng chập chờn, đều đang rung động cùng hô hấp Quan Ngọc Giáp, mang theo vận luật đặc biệt.

Diêu Văn Trung nhìn thấy cảnh này, ánh mắt tràn đầy ngoài ý muốn:

"Thiên nhân hợp nhất?"

Cha ruột Hiên Viên Hồng Chí chính là bát đại khôi, rất rõ ràng vũ phu luyện tới cảnh giới thiên nhân hợp nhấ sẽ là cảnh tượng gì, nếu như nói " Phía dưới thiên nhân " là luyện võ, " Phía trên Thiên nhân " cũng đã bắt đầu tiếp xúc với Đạo.

Trước mắt khí tượng Quan Ngọc Giáp hiện ra, chính là vô số đỉnh tiêm Tông Sư truy tìm cả đời đều không thể sờ được một tia thời cơ.

Vừa nghĩ tới đó, đáy mắt Hiên Viên Hồng Chí cùng Diêu Văn Trung đều hiện ra một vòng cuồng nhiệt, ngay cả Bạch Tư Mệnh lúc đầu không có ý định cướp, đều ngắm cái lô cách đó không xa vài lần.

"Ha ha ha ····· rốt cục cảm thấy!"

Mặc dù trên thân Quan Ngọc Giáp truyền đến kịch liệt đau nhức khó nhịn, nhưng cũng biết đây là căn cốt bị uốn nắn, so với việc bị nghẽn lại ở bình cảnh mấy chục năm, những đau nhức kịch liệt này không ép được hưng phấn nội tâm.

Hai con ngươi Quan Ngọc Giáp xích hồng nhìn qua Dạ Kinh Đường, khóe miệng lộ ra nụ cười cuồng ngạo, cất cao giọng nói:

"Hôm nay Quan Ngọc Giáp ta bước vào võ khôi chi cảnh, phong thái của trận chiến đầu tiên, sẽ để tiểu tử ngươi biết được! Ngọc Giáp trùng linh, lưng sắt long tích! Mở cho ta!"

Quan Ngọc Giáp gầm thét một tiếng, về sau toàn thân áo bào phồng lên, hai tay nắm chặt, toàn thân đột nhiên chấn động!

Bành --

Trong rừng cây vang lên một tiếng bạo hưởng như sấm rền!

Chỉ thấy từ cái gáy đếnn cuối sống lưng Quan Ngọc Giáp tại trong lúc hét vang cũng nổ tung tại chỗ!

Vô số máu tươi cùng xương vỡ bắn ra ngoài, trực tiếp nổ ra một mảnh sương đỏ, đem Bạch Tư Mệnh trực tiếp nhuộm cho đỏ cả người.

Tê!

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh tượng rung động lòng người như thế, còn tưởng rằng Quan Ngọc Giáp sẽ biến thân thành Ma Long ác giao, để hắn kinh ngạc lùi lại ra ngoài mấy bước.

Sau đó ……

Bịch --

Quan Ngọc Giáp mở xong long tích, ngã thẳng tắp xuống dưới, nằm trên đất, không có động tĩnh gì nữa

Tám tên thân vệ vương phủ miệng há đến mức độ lớn nhất, binh khi trong tay đều rơi trên mặt đất.

Bạch Tư Mệnh trừng to mắt, máu tươi từ cằm không ngừng nhỏ xuống, hô hấp đều đã ngưng trệ.

Hiên Viên Hồng Chí và Diêu Văn Trung thì là sững sờ đứng tại chỗ, nửa ngày không có kịp phản ứng.

Chương 497 - Đối Mặt Với Hai Cao Thủ Đỉnh Tiêm

Chương 497. Đối Mặt Với Hai Cao Thủ Đỉnh Tiêm

Một cái dược đỉnh làm bằng đồng để dưới đất, hỏa diễm hừng hực, phía trên nắp đồng bốc ra trận trận sương trắng.

Quan Ngọc Giáp nằm rạp trên mặt đất, cột sống bị bắn nổ để sau lưng nhuộm thành huyết hồng, đã nửa ngày không thấy động tác, mấy người im ắng đứng trang nghiêm tại xung quanh.

Dạ Kinh Đường đưa tay đè chuôi đao bảo trì tư thế đối địch, mặc dù đã nghĩ tới Quan Ngọc Giáp sẽ xảy ra chuyện, nhưng quả thực không ngờ tới có thể chết oanh liệt như thế.

Tất cả mọi người trầm mặc một lúc lâu, sau đó vẫn là dược sư Trương Cảnh Lâm đứng tại phía sau Bạch Tư Mệnh, mở miệng trước:

"Ừm ····· Quan đại hiệp có thể là thân thể có tổn thương, lúc điều trị cưỡng ép động khí, mới đưa đến cột sống nổ tung, khí mạch vỡ vụn, khí tuyệt tại chỗ. Có thể đưa thân vào Thiên Nhân Hợp Nhất Chi Cảnh, nói rõ thuốc này vẫn là có hiệu quả ····. ."

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều lấy lại tinh thần.

Diêu Văn Trung quay đầu, nhìn về phía Bạch Tư Mệnh, ánh mắt khó có thể tin:

"Tên này chết rồi? !"

Hiên Viên Hồng Chí đưa tay ra hiệu Diêu Văn Trung rời xa

dược lô:

"Coi chừng nổ lô ····· chút bản lĩnh này còn tạo phản, thật sự là làm trò cười cho thiên hạ ····· "

Bạch Tư Mệnh cũng không ngờ tới, "Tiểu Quyền Khôi" tại Ô Châu xưng bá vài chục năm, có thể chết như vậy oanh oanh liệt liệt không một tiếng động như vậy , hắn há to miệng, cũng cách dược lô một chút.

Dạ Kinh Đường vốn muốn nói câu "Gieo gió gặt bão", nhưng Quan Ngọc Giáp chết không hợp thói thường như thế, lời này đều không thế nào nói ra, chỉ bình luận:

"Là thuốc ba phần độc, lời của tiền bối cũng phải nghe, ai ····· "

Tâm tình mọi người còn không có bình phục lại, dược lô bên cạnh liền lại xuất hiện động tĩnh.

Ào ào --

Trương Cảnh Lâm chờ đến đúng lúc, liền mở ra cái nắp dược lô làm bằng đồng.

Dưới cái nắp có một cây kim châm treo ngược, lúc này cuối cùng kim châm đã ngưng kết ra một viên cầu trắng như ngọc châu, mang theo lóng lánh của nước.

Trương Cảnh Lâm đóng nắp lại, đem viên châu để trong đó:

"Vật này chính là Thiên Lang Châu, nếu như đơn thuốc có vấn đề, không có khả năng ngưng châu. Hạt châu này tuyệt đối có thể để các ngươi uốn nắn căn cốt, công lực đại tăng, các ngươi ai có thể cầm đi, người đó là Phụng Quan Thành kế tiếp ····. ."

Mắt thấy mới có người chết, đám người căn bản không có nghe lời nói phét thao thao bất tuyệt này, ngay cả tám tên thân vệ

vương phủ bên cạnh, đều lặng yên cách xa mấy phần, hẳn là sợ Trương Cảnh Lâm điên điên khùng khùng, đem hạt châu ném đến trên người bọn họ.

Hiên Viên Hồng Chí cùng Diêu Văn Trung đối với lọai thuốc này lại không hứng thú, ánh mắt liếc về dược phổ trong tay thân vệ.

Dạ Kinh Đường đều muốn hai loại, nhưng đối mặt với ba tên cao thủ còn lại, vẫn như không thể hành động lỗ mãng.

Bạch Tư Mệnh biết thẻ đánh bạc duy nhất của Ô Vương, chính là " Phối phương Tuyết Hồ Tán", hắn đi lên trước đem dược phổ đoạt vào trong tay:

" Hồng Hoa Lâu cùng Quân Sơn Đài các ngươi, ai có thể giúp vương gia một chút sức lực, bản dược phổ này thuộc về người đó ..... "

Diêu Văn Trung âm thanh lạnh lùng nói:

" Quân Sơn Đài ta là Đại Ngụy Hầu gia, sao lại nối giáo cho giặc đi làm việc đại nghịch. Quan Ngọc Giáp đã chết, ngươi đem dược phổ vứt ra, để cho ba người chúng ta tranh đoạt, còn có thể bỏ chạy; nếu không chúng ta đều có thể trước tiên làm thịt ngươi rồi lấy thêm dược phổ."

"Ngươi!"

Bạch Tư Mệnh nghe được lời ấy lập tức tức giận, thấy suy nghĩ bị Diêu Văn Trung vạch mặt, cắn răng, trực tiếp dùng dược phổ để đỡ Thiên Lang Châu, ngay cả sách và hạt châu toàn bộ ném về phía Dạ Kinh Đường, đồng thời mang theo Trương Cảnh Lâm chạy về trong rừng núi.

Vù vù ~

Dược phổ cùng Thiên Lang Châu bay lên không trung

Dạ Kinh Đường biết đây là kế sách xua hổ nuốt sói, nhưng đồ vật đến trên trước mặt cũng không có khả năng không tiếp, lập tức thân hình bay vọt lên trước.

Ầm ầm --

Gần như cùng một thời gian, cách đó không xa truyền đến khí kình bạo hưởng.

Hiên Viên Hồng Chí cùng Diêu Văn Trung tuần tự nắm chặt chuôi đao sau vai phải, toàn thân chấn động mạnh mẽ để trọng đao bắn lên, thân hình phi nhanh về phía trước, hai thanh đại đao một trái một phải bổ tới Dạ Kinh Đường.

Hai người đều là đương gia Quân Sơn Đài, sử dụng Quân Sơn đao nặng một trăm linh tám cân, đao thế được tích lũy toàn lực và vung ra, có thể xưng phá vỡ núi đảo ngược biển, kình phong cường hoành trong nháy mắt nhiễu loạn lửa của lò thuốc, đánh bay lá cây xung quanh

Dạ Kinh Đường vừa rồi dùng tốc độ cao nhất tập kích, trường thương giấu ở trong rừng, chỉ dựa vào một thanh Hoàn Thủ Đao nặng bốn cân không có khả năng đồng thời bảo vệ tốt bản thân trước hai người, lập tức dùng tay phải bắt lấy dược phổ, đem ngọc châu lại đẩy về không trung.

Táp --

Sang sảng --

Trong một chớp mắt tiếp theo, trong rừng cây bùng lên hàn mang.

Tại trong nháy mắt sức chú ý của hai người Diêu Văn Trung bị Thiên Lang Châu bay lên hấp dẫn, Dạ Kinh Đường dùng tay trái rút

lưỡi đao ra khỏi vỏ, chém ra một đạo bạch mang sáng chói.

Táp --

Chỉ trong nháy mắt, Dạ Kinh Đường một tay cầm đao vọt đến trước người Hiên Viên Hồng Chí, lấy thân thể Hiên Viên Hồng Chí làm tấm thuẫn để bảo vệ bản thân mình trước đao thế của Diêu Văn Trung, khuỷu tay chống đỡ sống đao để chống chọi trọng đao.
–

Chương 498 - Đối chiến với Quân Sơn Đao

Chương 498. Đối chiến với Quân Sơn Đao

Ánh lửa bắn ra, trọng đao trong tay Hiên Viên Hồng Chí đi vòng quanh qua bên trái giống như trong dự đoán.

Hiên Viên Hồng Chí cũng không phải người hời hợt, một đao toàn lực chém xuống, trong nháy mắt ép đã Dạ Kinh Đường phải nghiêng người sang một bên.

Nhưng mà dù vậy, Dạ Kinh Đường vẫn bay sượt qua bên cạnh người hắn, tránh ra khỏi trọng đạo, trong giây lát đánh ra một đao, mũi đao rơi vào trên vai Hiên Viên Hồng Chí.

Xoạt --

Máu tươi bắn ra.

Ba đạo nhân ảnh đi qua nhau, trong nháy mắt lại tách nhau ra mấy trượng.

Dạ Kinh Đường thoáng qua hai người, về sau cũng không quay đầu lại mà phi thẳng về trước, nửa đường tiếp được Thiên Lang Châu rơi xuống, một mạch chui vào rừng cây.

"Bát Bộ Cuồng Đao?"

Cánh tay trái Hiên Viên Hồng Chí xuất hiện một vết thương sâu tới xương, ra bên ngoài chảy ra máu tươi, lại hoàn toàn không có phản ứng, chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm Ly Long Hoàn Thủ Đao trong tay Dạ Kinh Đường!

Trong mắt Diêu Văn Trung cũng mang theo vài phần kinh sợ:

"Làm nửa ngày, Chu Hoài Lễ là do Hồng Hoa Lâu giết."

Đã xác định được mục tiêu của chuyến này, thù mới hận cũ muốn cùng tính một lượt, nhiều lời cũng không có bất kỳ cái ý nghĩa gì.

Hai người nâng trọng đao phi nước đại trong khu rừng, truy đuổi Dạ Kinh Đường vừa cướp được bảo vật còn có ý đồ thoát thân.

Ào ào ào --

Trong rừng cành lá bay tứ tung, ba đạo bóng đen chỉ một thoáng đã rượt đuổi được gần trăm trượng.

Mặc dù Hiên Viên Hồng Chí cùng Diêu Văn Trung toàn lực truy kích, nhưng hai người mang theo trọng đao nặng trăm cân, hình thể lại tương đối to cao, tốc độ cùng Dạ Kinh Đường cũng có chênh lệch.

Chỉ trong một chớp mắt, Dạ Kinh Đường đã cấp tốc kéo dài khoảng cách, đi vào chỗ sâu rừng cây, bắt lấy Minh Long Thương đã giấu trước.

Bây giờ đã đắc thủ dược phổ, còn ngoài ý muốn cầm được một viên Thiên Lang Châu đã hao phí nửa cân Tuyết Hồ Hoa, Dạ Kinh Đường không có ý ham chiến chút nào, xuôi theo phía trước chạy thẳng đi.

Diêu Văn Trung dù là toàn lực chạy ở phía sau, hình thể cùng binh khí hạn chế, vẫn để hắn chậm hơn Dạ Kinh Đường mấy phần, mắt thấy khoảng cách đang bị cấp tốc kéo dãn, trong lòng không khỏi gấp gáp.

Hiên Viên Hồng Chí biết đuổi không kịp Dạ Kinh Đường, đưa

mắt quang liếc nhìn xung quanh, phát hiện trong rừng cây xa xa, có hai đạo nhân đang chạy tới phía Dạ Kinh Đường, tốc độ cũng không có nhanh bằng hai người bọn hắn, lúc này kéo đao chuyển hướng:

"Bên kia! Giết đồng bọn."

Diêu Văn Trung thấy vậy cũng lao thẳng tới phía Lạc Ngưng cùng Bùi Tương Quân mới từ bên Ô Vương vòng trở lại.

Dạ Kinh Đường thấy thế ánh mắt lạnh lẽo, kéo thương chuyển hướng tại trong rừng cây, thân hình như là mãnh hổ vồ mồi, từ bên cạnh giết tới hai người, đưa tay quét ngang trường thương.

Ầm ầm --

Bên trong núi rừng nổi lên một cơn gió lớn, một mảnh bụi cây trong nháy mắt bị dẹp yên, mũi thương lôi cuốn ngàn vạn lá cây, bổ về phía Hiên Viên Hồng Chí.

Hiên Viên Hồng Chí kéo trong đao thuận thế đưa lên, muốn chặn mũi thương.

Táp --

Nhưng Quân Sơn Đao đánh binh khí ngắn thì có ưu thế hơn hẳn, mà khi đối thủ dùng binh khí dài và ở ngoài khoảng cách tấn công của đao, như vậy cũng sẽ gặp phải một vấn đề khó giải của mọi người dùng đao là "Đơn đao gần thương", lực uy hiếp của Quân Sơn Đao chợt giảm, điểm yếu khi vung đao cồng kềnh phóng đại lên.

Dạ Kinh Đường quét ngang trường thương thấy đao chém tới, thế là trực tiếp dùng tay phải cầm cán thương thu lại, để mũi thương tránh khỏi trọng đạo, sau đó tay phải ngang nhiên phát lực, một thức Thanh Long hiến trảo đâm thẳng về giữa ngực Hiên Viên Hồng Chí.

Oanh --

Tốc độ một thương này cực nhanh, dù là Hiên Viên Hồng Chí có thể phản ứng trong nháy mắt kéo đao đao về để che lại mũi thương, nhưng vẫn không thể kịp, mũi thương trực tiếp xuyên vào vai phải.

Xoạt!

Nếu như chỉ là hai người đơn đấu, Dạ Kinh Đường lấy thương đối chiến với đao, ba phát liền có thể chọc chết Hiên Viên Hồng Chí.

Nhưng Diêu Văn Trung làm người nối nghiệp Quân Sơn Đài, các mặt đều còn mạnh hơn Hiên Viên Hồng Chí rất nhiều, phát hiện Hiên Viên Hồng Chí chống đỡ không được, một tay cầm trọng đao xoay một vòng để tạo gia tốc và lực quán tính, về sau bổ về phía cán thương Dạ Kinh Đường.

Keng --

Dạ Kinh Đường dùng mũi thương đâm vào chỉ mới 2cm, sau đó khó mà chống lại cự lực từ cán thương truyền tới, trường thương trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

"Uống -- "

Tốc độ Diêu Văn Trung vung đao có thể nói kinh khủng, một đao chém xuống không có nửa phần đình trệ, cả người liền bay lên không xoay tròn một vòng, không đợi Dạ Kinh Đường kéo Minh Long Thương về, hắn đã dùng hai tay cầm đao xoay tròn lại lần nữa đánh xuống.

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì kéo thương bay người về sau, ý đồ kéo dài khoảng cách, nhưng Diêu Văn Trung có kinh nghiệm chém giết cực kì dày dặn, hai tay xoay tròn trọng đao, chỉ công không phòng, một mạch chém thẳng, Dạ Kinh Đường chỉ cần toàn

lực tấn công tiếp về Hiên Viên Hồng Chí thì chắc chắn tốc độ di chuyển sẽ giảm, sau đó chính là một đao vào đầu.

Đạp đạp đạp ·····.

Hô hô hô --

Hai bên chuẩn bị đối chiến lại lần nữa, đao thế của Diêu Văn Trung đã tích súc đến cực hạn, phát ra âm thanh xé gió doạ người.

Mà Dạ Kinh Đường cũng dựa thế tốc vào ưu độ, kéo ra khoảng cách nửa trượng, trường thương lui về phía sau một cách nước chảy mây trôi, tiếp theo bước chân bỗng nhiên đạng mạnh, gương mặt trong nháy mắt đỏ ứng, hai mắt hiện lên tơ máu.

Chương 499 - Đồ Con Lợn

Chương 499. Đồ Con Lợn

"Uống -- "

Trong tiếng quát lớn như lôi đình, áo bào nửa người trên Dạ Kinh Đường đều xé rách, khăn che mặt và mũ rộng vành vỡ nát, cánh tay cơ bắp cao ngất, mạch máu nổi lên từng cục gần như nổ tung.

Bành --

Sau một khắc, Minh Long Thương bổ xuống toàn lực, khí kình cuồng bạo trong nháy mắt xoắn nát cành lá xung quanh.

"Phong trì nghịch huyết" là đại chiêu liều mạng bên trong Bá Vương Thương, mặc dù quá thôi phát khí kình sẽ tổn thương Đốc mạch, nhưng để lực bộc phát trong nháy mắt của Bá Vương Thương tăng gấp bội hiệu quả, đáng sợ hơn nhiều so với cái giá.

Keng --

Một tiếng sắt thép va chạm bạo hưởng.

Diêu Văn Trung xoay tròn trọng đao, bổ ngang vào phía trên mũi thương.

Hai binh khí đụng vào nhau, Minh Long Thương trực tiếp chém lưỡi đao lún xuống một tấc.

Sau đó hai cỗ khí kình tích súc đến cực hạn đồng thời bộc phát, sinh ra xung kích ngang ngược, trong nháy mắt đánh nát mặt đất.

Ầm ầm --

Dưới lực trùng kích to lớn khó có thể chịu đựng, hai tay cầm trọng đao của Diêu Văn Trung bị đánh cho tê dại, trọng đao rời khỏi tay.

Mà Dạ Kinh Đường liền không nghĩ tới đối thủ có thể vững vàng đón đỡ một đòn kia, bên trên Minh Long Thương truyền lại cự lực, hắn liền buông lỏng cán thương ra, mặc cho trường thương bị đánh hướng về phía sơn lâm.

Sang sảng --

Tại trong nháy mắt hai thanh binh khí bay ra, Ly Long Đao bên hông Dạ Kinh Đường đã ra khỏi vỏ

Diêu Văn Trung tuột tay khỏi binh khí, liền biết Dạ Kinh Đường sẽ tiếp Bát Bộ Cuồng Đao, bước chân bay ngược đuổi theo bội đao, đồng thời tay phải đã sờ về phía sau thắt lưng, rút ra một thanh đoản đao một thước rưỡi.

Quân Sơn đao bởi vì quá nặng, việc sợ nhất chính là bị áp chế không có cách nào vung dao, vì thế đệ tử Quân Sơn Đài bình thường đều sẽ luyện một thanh binh khí ngắn nhẹ nhàng khác, để mà khi vứt bỏ đao đào mệnh có thể sử dụng.

Keng keng keng --

Binh khí vừa mới bay khỏi, hai người lần nữa đụng vào nhau, chớp mắt chính là ba đao chém vào nhau.

Dạ Kinh Đường thế công như rồng mãng, tại dưới Bát Bộ Cuồng Đao hung hãn áp chế, Diêu Văn Trung chỉ có thể nhanh chân lui về phía Quân Sơn đao rơi xuống.

Mà Hiên Viên Hồng Chí thấy thế, xoay tròn Quân Sơn đao, đem trọng đao coi như phi đao, bổ về phía Dạ Kinh Đường đang tấn

công.

Hô hô --

Trọng đao năm thước xoay tròn giống như cái lá, trong giây lát bay đến gần hai người.

Dạ Kinh Đường thấy thế vội vã dừng bước, Diêu Văn Trung thì thừa cơ bay ngược bắt lấy Quân Sơn đao, muốn trở tay, kết quả ……

"Uống!"

Bên trong một tiếng gầm, tay trái Dạ Kinh Đường thu đao trở vào bao, tay phải bắt lấy Quân Sơn đao đang lượn vòng, thân hình thuận theo khí kình to lớn ẩn chứa bên trong trọng đao, xoay người một vòng, tiếp theo hai tay xoay tròn đại đao vọt lên trước, bổ về phía đầu Diêu Văn Trung!

Táp - một

Tình cảnh này, không chỉ để Diêu Văn Trung cùng Hiên Viên Hồng Chí ngây ra, ngay cả xa xa Bùi Tương Quân, Lạc Ngưng, thậm chí Bạch Tư Mệnh đã chạy xa, đều nhìn sửng sốt một chút.

Dạ Kinh Đường nước chảy mây trôi sử dụng Đồ Long Lệnh, bởi vì Quân Sơn đao bay tới vốn là mang theo quán tính to lớn, không có động tác tụ lực chút nào, ra tay chính là một đao toàn lực. Mà Diêu Văn Trung rút Quân Sơn đao ra từ dưới đất, chưa kịp tạo quán tính, chờ hắn đem trọng đao quay vòng, đoán chừng Dạ Kinh Đường đã chém hắn ba đao.

Diêu Văn Trung vạn vạn không ngờ tới Dạ Kinh Đường lại còn biết Đồ Long Lệnh, trong lòng giận mắng Hiên Viên Hồng Chí quả thực là đồ con lợn, không ném đao về phía hắn, vậy mà ném cho đối thủ, mắt thấy đại đao bổ về phía hắn, hắn đành phải nghiêng kéo trọng đao đưa ngang trước người làm tấm thuẫn.

Cản --

Dạ Kinh Đường cầm Quân Sơn đao trăm cân, toàn lực nện ở trên thân đao Diêu Văn Trung, dù là hình thể Diêu Văn Trung cao to đến cực điểm, cũng lại khó đón đỡ, về sau lảo đảo một cái, lui ra ngoài ba trượng.

"Chết đi cho ta! !"

Dạ Kinh Đường sắc mặt đỏ bừng, hai tay kéo đao xoay người một vòng để tạo quán tính, nước chảy mây trôi đánh xuống một đao nữa.

Keng --

Diêu Văn Trung lại là lảo đảo một cái, làm đệ tử Quân Sơn Đài, hắn rất rõ đạo lý Đồ long lệnh đối Đồ Long Lệnh, ai ra tay trước thì người đó thắng.

Bị Dạ Kinh Đường xoay tròn trọng đao đuổi theo chém, hắn căn bản không có cơ hội vung đao, lập tức chỉ có thể lấy đao làm thuẫn, bay ngược về sau.

Keng keng keng --

Hiên Viên Hồng Chí ném đao giải vây, từ dưới áo choàng lấy ra "Linh Cơ kiếm", nhưng đối mặt với đại đao xoay tròn, căn bản không dám lên trước, thấy thế chỉ có thể tức giận nói:

"Đi trước!"

Diêu Văn Trung cắn răng , chờ Dạ Kinh Đường bổ xuống một đao, trực tiếp đem trọng đao ném đi phía trước, tốc độ trong nháy mắt bộc phát đến cực hạn, điên cuồng chạy về sau núi.

Chương 500 - Chạy

Chương 500. Chạy

Hô --

Dạ Kinh Đường một đao vung mạnh, tay trái thuận thế bắt lấy một thanh Quân Sơn đao khác, cả người cầm lấy hai thanh đại đao xoay tròn tại chỗ vài vòng như là chong chóng mới dừng lại, tức giận nói:

"Hai cái phế vật, có giỏi thì tiếp tục đánh!"

Diêu Văn Trung cùng Hiên Viên Hồng Chí nghe thấy lời này, đáy mắt rõ ràng có lửa giận, nhưng vẫn là không quay đầu lại mà chạy một mạch chui vào rừng rậm.

"Hô hô hô ····· "

Dạ Kinh Đường thở hổn hển, lặng lẽ nhìn chăm chú hai người bỏ chạy, xác định không có trở về, sau đó kéo lấy hai thanh Quân Sơn đao đi về phương hướng khác.

Đạp đạp đạp ·····

Hai bên giao thủ mấy chiêu, thời gian cũng chỉ ở trong vài phút.

Bùi Tương Quân cùng Lạc Ngưng từ đằng xa chạy nhanh đến, lúc này mới vọt tới một nửa đường, thấy hai người Quân Sơn Đài rút đi, lúc này chuyển hướng nhặt lên Minh Long Thương vừa bị một đao đập bay đến gần nửa dặm.

"Đi trước."

Dạ Kinh Đường kéo đao chạy đến trước mặt hai người, sau đó đem một thanh Quân Sơn đao đưa cho Lạc Ngưng, ba người cùng nhau chạy vào trong núi rừng.

Trong rừng cây nhấc lên phong ba, qua giây lát liền đình chỉ, chỉ còn lại năm bóng người chạy về hai phương hướng khác nhau.

Tại chỗ rất xa trên đỉnh núi, t Bắc Lương Đạo Thánh hân mặc y phục dạ hành, một mực cầm kính viễn vọng quan sát chiến cuộc song phương.

Lúc này nàng để ống nhòm xuống, nhìn về phía phương hướng ba người Dạ Kinh Đường rời đi, đáy mắt mang theo vài phần kinh ngạc, không ngờ tới cái người trẻ tuổi này nhìn tuổi không lớn lắm, sức chiến đấu khoa trương đến một bước này.

Mà lại nàng vừa rồi tận mắt nhìn thấy, Dạ Kinh Đường tay không bắt lấy Thiên Lang Châu.

Nếu như phối thuốc của Trương Cảnh Lâm không có vấn đề, tay không bắt hẳn là sẽ đốt xương ở bên trong nha, đau nhức kịch liệt khó nhịn mới đúng.

Sao mà nhìn như hắn không có chút chuyện gì.

…

Đã vào đêm, một ánh trăng tròn treo ở trên đỉnh dãy núi.

Ở một khe núi cách Phục Long Động hơn mười dặm, đại đội binh mã cầm bó đuốc, đang bước nhanh về phía dãy núi.

Ở triền núi bên cạnh, Dạ Kinh Đường tay phải nâng thương, tay trái nâng Quân Sơn đao, dọc theo lưng núi tiến lên, đợi đi vào một chỗ vách núi, liền đem Quân Sơn đao ném xuống cái khe, để tránh Diêu Văn Trung nhặt về binh khí.

Lạc Ngưng nâng trọng đao đi ở bên người, trên lưng còn mang theo một cây cường cung, là vừa rồi dùng để nhiễu loạn đội thân vệ ngũ Ô Vương.

Bùi Tương Quân thì cầm trường thương bọc hậu, lúc hành tẩu thỉnh thoảng chú ý khí sắc Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường vừa rồi chặt Hiên Viên Hồng Chí hai lần hung ác, mình cũng không thụ thương, nhưng "Phong trì nghịch huyết" quá nghiền ép thể phách, sử dụng sẽ thương hại Đốc mạch, lúc này lưng nhói nhói khó tả, quả thật có chút khó chịu.

Ba người dọc theo sườn núi hành tẩu sau một hồi, chim chim ở trên không xoay quanh rơi xuống, đứng tại trên bờ vai, ra hiệu binh mã triều đình đã phát hiện hành tung Ô Vương; Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không tiếp tục đi loạn, tìm sơn động gần đây để ngừng lại.

Sơn động Thiên nhiên hình thành cũng không lớn, bên trong đặt vào một chút đồ vật tiếp tế đã chuẩn bị sẵn khi đi tới.

Dạ Kinh Đường đem trường thương để dưới đất, trải tấm thảm ra, mở nước ấm, ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Lạc Ngưng đem Quân Sơn đao tựa ở bên tường, ngồi xuống ở bên cạnh, đốt lên một ánh nến, dò hỏi:

" Cảm giác trên lưng thế nào?"

"Có chút khó chịu."

Dạ Kinh Đường đem áo khoác rách rưới cởi ra, lại cởi nhuyễn giáp ngân sắc, có thể thấy được ở chính giữa xương sống lưng, có một vết đỏ, kéo dài từ gáy tới gần xương cụt.

Bùi Tương Quân biết sau khi sử dụng hết phong trì nghịch huyết là cái cảm giác gì, buông xuống binh khí đi vào phía sau, lấy

ra Ngọc Long Cao đổ vào trên tay:

"Ngươi nằm xuống."

Chính Dạ Kinh Đường cũng không nhìn thấy phía sau, liền đem đùi Ngưng nhi làm gối dựa, nằm xuống tại trên thảm:

"Chiêu thức kia lợi hại thì lợi hại, quả thật tác dụng phụ có chút lớn, về sau vẫn là đến ít dùng."

Trong sơn động không gian rất nhỏ, dáng dấp Dạ Kinh Đường lại khá cao lơn, Bùi Tương Quân muốn ngồi quỳ chân ở bên cạnh cũng có chút khó chịu, liền trực tiếp vòng qua Dạ Kinh Đường, cưỡi tại trên đùi hắn, hỗ trợ xoa thuốc:

"Dùng phong trì nghịch huyết, tốt nhất phối hợp với chiêu Thanh Long hiến trảo, có thể đâm xuyên thấu cả người và giáp. Cái chiêu thức khác sẽ dễ dàng bị đón đỡ, một khi đánh hụt cũng chỉ có thể chạy ....."

Dạ Kinh Đường bị Tam Nương cưỡi ngựa, cảm giác là thật thoải mái, nhưng thân thể nằm sấp một ít bộ vị cũng đang bị ép xuống, hắn hàn huyên vài câu về sau, liền từ bên hông rút ra cuốn dược phổ, lật ra dò xét. Dược phổ bên ngoài bị đánh rách tả tơi, nhưng nói chung bên trên còn rất hoàn chỉnh, tất cả phía trên đều là độc môn bí phương Trương Cảnh Lâm nghiên cứu, mặc dù chỉ có bảy tám loại, nhưng không có chỗ nào mà không phải là kỳ môn bí dược công hiệu đặc biệt, Tuyết Hồ Tán cũng ở trong đó.

Chương 501 - Dùng Thuốc

Chương 501. Dùng Thuốc

Lạc Ngưng ngồi dưới đất, để Dạ Kinh Đường gối lên chân, cũng nhìn xem, dò hỏi:

"Vừa rồi Quan Ngọc Giáp xảy ra chuyện gì?"

"Dùng "Thiên Lang Châu", không chịu đựng được dược lực, sau đó liền nổ."

Dạ Kinh Đường nói đến chỗ này, từ bên trong giáp da sau hông, cẩn thận từng li từng tí lấy ra một hạt châu mà hắn giành được.

Kết quả đập vào mắt liền phát hiện, bên trên hạt châu xuất hiện vết rạn nhỏ bé, chắc là do không có chứa vào trong hộp, lại cùng Diêu Văn Trung giao thủ động tĩnh quá lớn.

Dạ Kinh Đường thấy vậy trong lòng cảm giác nặng nề, cấp xoay người lại, cách xa hai cô nương mấy phần, để tránh dược dịch bay tới phía các nàng, cau mày nói:

" Hạt châu trong tay Trình Thế Lộc lần trước, cũng hẳn là Thiên Lang Châu, hiệu quả, xúc cảm cái khỏa hạt châu này giống nhau như đúc. Loại hạt châu này giống như chỉ có ta có thể sử dụng, những người khác đụng phải liền xảy ra chuyện ....."

Lạc Ngưng đối Trình Thế Lộc tử tướng còn lòng còn sợ hãi, nghĩ nghĩ đưa tay nhẹ phiến, ngửi ngửi hạt châu tán phát hương vị, kết quả cái mũi lập tức truyền tới giống như lần trước cảm giác khó chịu, làm cho nàng vội vàng ngửa ra sau rời xa:

"Là đốt xương tê dại. Tay ngươi không bị thương?"

Lòng bàn tay Dạ Kinh Đường có cảm giác ôn lương thoải mái dễ chịu, không có bất kỳ dị dạng gì, liền xích lại gần ngửi ngửi:

"Ta cảm giác không có vấn đề, hương vị còn rất dễ ngửi."

Bùi Tương Quân thấy vậy, cũng xích lại gần ngửi ngửi mùi một chút, kết quả lập tức nhíu mày:

"Đúng là đốt xương nha, ngươi làm sao lại không có phản ứng gì?"

Dạ Kinh Đường trầm mặc một lát, chăm chú suy tư chi tiết trong đó, cuối cùng cũng chỉ có thể đáp lại:

"Khả năng thể chất ta không giống với người bình thường ····· thứ này hao phí nửa cân Tuyết Hồ Hoa mới luyện thành, nếu là để dược lực hao hết, chính là phung phí của trời, làm sao bây giờ?"

"Nửa cân Tuyết Hồ Hoa ····. ."

Bùi Tương Quân cùng Lạc Ngưng nghe vậy đều là, hơi trầm mặc, dò hỏi:

"Ngươi dùng có thể xảy ra chuyện hay không?"

Dạ Kinh Đường đã dùng qua phiên bản "Đại Lương Châu", chỗ khó chịu duy nhất, chính là chỉ khuếch trương khí mạch nhưng không bảo hộ mạch, sẽ dẫn đến khí mạch xé rách, còn lại cảm giác khác đều rất tốt.

Mà viên "Thiên Lang Châu" chính phẩm này, áp súc nửa cân Tuyết Hồ Hoa, hiển nhiên có hiệu quả bảo vệ kinh mạch cực kỳ cường đại, trên lý luận mà nói, sự dụng có thể không tổn hao gì tới khí mạch toàn thân.

Nhưng mà hiệu quả "Bó xương nhu gân" vẫn như cũ không có

cách nào phát huy, sau khi dùng xong có khả năng giống như Đại Lương Châu, sẽ tinh khí qua thịnh, đem Ngưng nhi chà đạp tới mức khóc xin tha ···. . Thiên Lang Châu đã có vết rạn, có thể ngửi được mùi thuốc đang bay hơi dần ra ngoài···

Dạ Kinh Đường chần chừ một lúc, vẫn là nói:

"Nửa cân Tuyết Hồ Hoa, tương đương với một nửa số lượng dự trữ của Đại Ngụy từ lúc khai quốc đến nay, nếu để dược lực tan biến đi h ết, dùng hết tài nguyên của Đại Ngụy cũng chưa chắc kiếm ra được một viên nữa, vẫn là để dùng thử một chút."

Bùi Tương Quân cùng Lạc Ngưng thấy vậy cũng không nói thêm lời, đứng dậy cách xa một chút, đứng ở cửa hang.

Dạ Kinh Đường hít một hơi thật sâu, cũng không trực tiếp bóp nát Thiên Lang Châu, mà là giống như lột vỏ trứng gà, cẩn thận từng li từng tí gảy nhẹ, để vết rạn mở rộng, dược lực xíu rót vào lòng bàn tay từng chút một.

Khi vết rạn Thiên Lang Châu mở rộng, lòng bàn tay cảm giác đến ướt át, tiếp theo là cảm giác giống lần trước như đúc truyền tới, cánh tay ê ẩm sưng rã rời cấp tốc khôi phục, khí mạch tổn thương phía sau lưng, đều cấp tốc khôi phục.

Dạ Kinh Đường ngồi xếp bằng tại chỗ, song chưởng giao thoa, đem Thiên Lang Châu kẹp ở bàn tay ở giữa, nhắm mắt lại ·····

Dãy núi ở giữa.

Diêu Văn Trung từ trong rừng cây thoát thân, về sau cũng nhanh bước chạy về phía ngoài, không tiếp tục đi truy tìm vị trí của Dạ Kinh Đường.

Dù sao Quân Sơn Đài Đồ Long Lệnh, ưu thế ở chỗ đánh với binh khí ngắn, mà khuyết điểm chính là binh khí quá đặc thù, vật duy nhất có thay thế trên giang hồ là trát đao.

Binh khí của người khác mất đi, tiện tay nhặt một kiện đều có thể dùng tạm, sức chiến đấu sẽ không cắt giảm quá nhiều; mà Đồ Long Lệnh bị mất đi binh khí, sẽ trực tiếp không phát huy ra một thân sở học.

Hai người đều ném đi Quân Sơn đao, việc duy nhất có thể làm, chính là đi tới thành trấn, xem có thể tìm hai thanh Quân Sơn đao khác hay không.

Trong lúc hành tẩu, Diêu Văn Trung cực kỳ tức giận, còn đang vì chuyện vừa rồi canh cánh trong lòng:

"Kẻ này dùng "Phong trì nghịch huyết", thương cũng mất đi, đồng bọn thời gian ngắn không đuổi kịp tới. Chỉ cần để cho ta sờ đến Quân Sơn đao, hắn không có bất kỳ cái phần thắng nào. Ngươi ngược lại tốt, đem Quân Sơn đao đưa đến trên tay hắn ····. ."

Cánh tay trái Hiên Viên Hồng Chí trúng một đao, cánh tay phải n một thương, thương thế không tính nặng, nhưng rất ảnh hưởng sức chiến đấu, lúc hành tẩu tự băng bó lấy vết thương, sắc mặt cũng tương đối khó coi.

Chương 502 - Vương Gia Tới Ô Châu

Chương 502. Vương Gia Tới Ô Châu

"Ai có thể ngờ tới hắn cũng biết Đồ Long Lệnh? Nếu hắn không biết Đồ Long Lệnh, bị đao của ta ép ra, ngươi trở tay chém thêm một đao là xong. Còn nếu ta ném đao cho ngươi, thời điểm ngươi tiếp đao hắn chém tới một đao, thế thì ngươi sẽ rơi xuống một cánh tay ····. ."

Hai người mặc dù đều là đương gia Quân Sơn Đài, nhưng chức vụ ở trong bang phái khác biệt, một cái là "võ lực", một cái là "mưu kế", phối hợp thành như này không hiếm lạ chút nào.

Nếu như hai cái đều dùng nắm đấm để làm việc giống Dạ Kinh Đường, Tống Trì, hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều, xảy ra chuyện cũng chỉ là dùng sức quá mạnh, huyên náo không có cách dọn dẹp, để bang chủ chảy máu não, chứ không phải là không làm được việc.

Bây giờ đã làm thành ra như này, trách vấn đồng đội cũng không có chút ý nghĩa nào. Diêu Văn Trung phàn nàn hai câu, về sau liền ngừng lại, chăm chú suy tư một lát sau, trầm giọng nói

" Võ lực Dạ Kinh Đường so với ta hơi yếu một chút, nhưng sở học hỗn tạp quá nhiều, khinh đao, trọng đao, đại thương đều tinh thông, công phu quyền cước có thể cùng Quan Ngọc Giáp giao thủ, còn biết Yên sơn Tiệt Vân Tung, chính diện đơn đấu ta khẳng định giết không chống được kẻ này. Ngươi xác định lần trước tại Chu gia, hắn chỉ có thể cùng Kiếm Vũ Hoa đánh ngang tay?"

Hiên Viên Hồng Chí cau mày nói:

"Tại Chu gia, khẳng định kẻ này che giấu thực lực. Đã trưởng thành đến một bước này, lại cho hắn thời gian một hai năm, tất thành võ khôi. Cha không sợ Bát Bộ Cuồng Đao, nhưng dùng Bá Vương Thương để chơi xấu, trình độ ngang nhau thì cha đều yếu hơn hắn một bậc, hắn còn thắng ở điểm tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, đến lúc đó nếu là đánh không lại, sợ rằng Quân Sơn Đài ta sẽ bị giang hồ xoá tên ····· "

Diêu Văn Trung biết đã nuôi hổ gây họa, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Hai chúng ta chỉ sợ rất khó giết, để sư phụ tới, động tĩnh lại quá lớn ····· "

Hiên Viên Hồng Chí nói:

"Ta lại đi liên lạc ít nhân thủ, tranh thủ mượn cơ hội lần này trực tiếp diệt trừ tại Ô Châu, để tránh đêm dài lắm mộng, nếu làm cho kẻ này đưa thân võ khôi ····· "

Diêu Văn Trung thấy vậy cũng không nhiều lời, cùng Hiên Viên Hồng Chí bước nhanh rời khỏi núi ···

Một bên khác, bên ngoài Kiến Dương thành.

Bên trong tiếng kèn, hơn mười chiếc quan thuyền chứa đầy cấm quân, chậm rãi đậu vào bến cảng phía ngoài thành.

Quan lại cùng tướng lĩnh các nơi đã nhận được tin tức, vì tranh công với triều đình, sớm chờ ở bên trên bến cảng, triển khai đội hình chào đón từ mười dặm.

Bảo thuyền bguy nga dưới sự dẫn dắt của người kéo thuyền, chậm rãi néo vào hướng bên bờ, lối đi từ bên trên boong tàu buông xuống, vô số cấm quân nối đuôi nhau mà ra, xếp hàng ở hai bên.

Tiếp theo Đông Phương Ly Nhân thân mang áo mãng bào màu bạc, bên hông treo long văn bảo kiếm đi ở đằng trước, khí thế uy nghiêm quý khí. Phía sau thì là Tuyền Cơ chân nhân ăn mặc phong cách đạo sĩ Ngọc Hư Sơn, cùng Thái hậu nương nương mang theo khăn che mặt hiếu kì nhìn quanh trái phải.

"Bái kiến Tĩnh Vương điện hạ!"

Vô số quan lại địa phương bên bờ, đối mặt muội muội Nữ Đế đương triều, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ là khom mình hành lễ.

Đông Phương Ly Nhân đối với loại tràng diện nhỏ này, nửa điểm gợn sóng ở đáy lòng cũng không có, mang theo lục bộ triều thần xuống thuyền, đi đến vị trí quan lại Ô Châu chờ, bình tĩnh hỏi thăm:

" Tình huống Ô Châu như thế nào?"

Trong đám người, một cái lão quan đứng ở phía trước, bước nhanh về phía trước, chắp tay hành lễ cung kính đáp lại:

"Bẩm điện hạ, các nơi Ô Châu đều rất ổn định, tư quân dưới trướng Ô Vương đều quy hàng, bách tính vẫn chưa gặp phải tai họa·····."

Đông Phương Ly Nhân từ thật xa chạy tới, tin tức muốn nghe đến hiển nhiên không phải những thứ đã sớm biết này, nàng nhíu mày hỏi thăm:

"Đã tìm được chỗ ẩn nấp của Ô Vương chưa?"

Một cái tướng lĩnh Trạch Châu đứng ở bên cạnh, có ánh mắt đảo đảo, liền vội vàng tiến lên chắp tay đáp lại

"Bẩm điện hạ, mạt tướng Trấn Nam quân hầu dũng, gần đây mạt tướng được Phó chỉ huy sứ Hắc Nha Dạ Kinh Đường Dạ đại

nhân hiệp trợ, tiêu diệt Hàm Nguyệt Lâu Hoàng Ngọc Long, Tiêu Si Trình và các dư nghiệt khác của Ô Vương, bắt được hơn một trăm năm mươi người cường đạo, kiểm tra và phong tỏa vô số điền sản ruộng đất phòng xá, bắt được cầm tù hơn ba mươi tên bách tính nghĩ cách cứu viện bị ····· cường đạo đã giam tại nhà ngục Kiến Dương thành, đang đợi điện hạ xem qua thẩm vấn ·····."

!

Đông Phương Ly Nhân nghe xong lời này, lập tức đứng thẳng một chút, đáy mắt toát ra khen ngợi.

Dù sao Phó chỉ sứ huy Hắc Nha là cánh tay đặc lực của nàng, ngay trước lục bộ triều thần, quan Ô Châu lại mặt nói thụ Hắc Nha hiệp trợ lập công, chính là đang tán tụng nàng biết dùng người, năng lực làm việc mạnh, đây là việc tăng thể diện cho nàng.

Quả nhiên, quan võ vừa bẩm báo xong sự tình Hàm Nguyệt Lâu, lục bộ trọng thần đứng gần, mặt lộ vẻ kinh ngạc, bắt đầu tán thưởng Đông Phương Ly Nhân lôi lệ phong hành.

Đông Phương Ly Nhân có chút hài lòng, nhưng mà sắc mặt vẫn hỉ nộ không lộ, chỉ là khẽ vuốt cằm:

"Hầu Tướng quân cùng tướng sĩ dưới trướng vất vả."

"Tạ điện hạ."

Chương 503 - Mẫu Hậu Cứ Đi Ngủ

Chương 503. Mẫu Hậu Cứ Đi Ngủ

Quan võ hầu dũng tiếp tục cất cao giọng nói:

"Hôm nay giữa trưa, Dạ Kinh Đường Dạ đại nhân đưa tới tin tức, tại giữa núi non trùng điệp ngoài trăm dặm phát hiện tung tích Ô Vương, mạt tướng phái hai ngàn binh sĩ tiến đến vây quét, vừa mới thu được cấp báo, trinh sát đã đuổi kịp thân tốt Ô Vương, trùm thổ phỉ giang hồ Ô Châu Quan Ngọc Giáp bị chém giết, nếu không xảy ra ngoài ý muốn, trước đêm nay liền có thể đem Ô Vương bắt về quy án ···. . ."

"Ờ ·····."

Lời vừa nói ra, quan lại Ô Châu ở đây đều có chút mộng, hoàn toàn không ngờ tới cái quan võ Trạch Châu này, vậy mà vô thanh vô tức đem Ô Vương đuổi kịp; bởi như vậy những bản địa quan Ô Châu bọn hắn, không phải thành giá áo túi cơm, không làm được việc gì rồi sao?

Mà lục bộ trọng thần phía sau, mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, trong đó chủ quan Hình bộ nói:

"Điện hạ, vị Dạ chỉ huy sứ này, là Dạ Thần Bổ ở phá được án Ô Vương thế tử ở kinh thành sao? Cái năng lực phá án này, quả thực để lão thần xấu hổ ·····."

"Nghe nói Dạ chỉ huy sứ mở "Thiên nhãn", liệu sự như thần, bây giờ xem ra quả nhiên danh bất hư truyền ····· "

"Điện hạ có thể sử được một người tài như thế, đúng là thật bất phàm ....."

Đông Phương Ly Nhân cũng không nghĩ tới Đường Đường đại nhân thật đúng là ở trước lúc nàng tới, đem mọi việc làm xong bảy tám phần, để nàng tới hưởng thụ thần tử cúng bái là được rồi, trong lòng còn có chút lâng lâng.

Tại lắng nghe thần tử thổi phồng một lát, về sau Đông Phương Ly Nhân nói vài lời xã giao, trọng thưởng những người có công, liền mang theo người hầu lên xe ngựa.

Thái hậu nương nương một mực không nói chuyện, chờ đến leo lên xe vua với Đông Phương Ly Nhân, mới đầy mắt kinh nghi nói:

"Dạ Kinh Đường lợi hại như vậy sao? Lúc này mới có thời gian mấy ngày, liền đem mọi việc làm xong."

"Dạ Kinh Đường làm việc từ trước đến nay nhanh nhẹn, chậm thêm đến một ngày, không chừng hắn liền đem Ô Vương bắt lấy đứng chờ ở bến cảng."

Nghe thấy binh mã đáng vây quét Ô Vương, khoảnh cách từ đây tới đó, cũng không tính xa, Đông Phương Ly Nhân cũng muốn có chút cảm giác tham dự, muốn tự mình chạy vào núi. Vì thế mở miệng nói:

"Sư tôn, ngươi bồi tiếp Thái hậu đi dạo tại Kiến Dương thành, ta mang cấm quân đi vào Ô Sơn nhìn xem tình huống.

Mang theo mấy trăm cấm quân xuất hiện, mặc dù tính an toàn cực cao, nhưng rất khó bảo vệ tốt cao thủ đỉnh tiêm tới bắt vua, vẫn là có nguy hiểm.

Tuyền Cơ chân nhân mặc dù có chút lo lắng đụng vào Dạ Kinh Đường sẽ xấu hổ, nhưng thân phận hay bên đã rõ ràng, nên đụng

vào thì sớm muộn đều đụng vào, ngẫm lại vẫn nói:

"Ta đi cùng với ngươi."

"Vậy bản cung thì sao?"

"Đánh trận không phải trò đùa, mẫu hậu cứ vào trong để ngủ."

"Hả?"

…

Trong đêm khuya im hơi lặng tiếng.

Hai ngàn quan binh trong khe núi, trèo đèo lội suối đi tới Phục Long Động, đứng trên đỉnh núi, lờ mờ có thể nhìn thấy trong chỗ sâu dãy nũi tràn ngập ánh lửa.

Trong một cái hang vô danh có ánh đèn mờ nhạt lóe lên, Bùi Tương Quân cầm trường thương đi qua đi lại tuần tra ngoài cửa động, đôi khi lấy kính viễn vọng ra quan sát động tĩnh sâu trong dãy núi.

Lạc Ngưng thì ôm cánh tay đứng ngoài cửa hang, cẩn thận quan sát sắc mặt Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường ngồi khoanh chân trên mặt đất, nhắm mắt ngưng thần nhập định, đã không nhúc nhích trong thời gian dài, nửa người trên biến thành màu đỏ nhạt, trên trán bốc lên từng tia sương trắng, trong cả hang núi đều hiện ra mấy phần khô nóng.

Mặc dù khí huyết trong cơ thể bành trướng đến cực điểm, đến mức mạch máu cũng nổi lên mấy phần, nhưng hiệu quả bảo vệ kinh mạch của Tuyết Hồ Hoa cũng rất kinh khủng, kinh mạch bị luồng khí mạnh bạo làm phình ra, xuất hiện một ít vết rạn nhỏ bé mà đã khôi phục trong chớp mắt, ngay cả đau đớn cũng không kịp cảm giác được, các dấu vết đỏ đen sau lưng đã khôi phục như lúc

ban đầu.

Sau khi kinh mạch toàn thân được đả thông, mở rộng, xây dựng vững chắc, cảm giác của Dạ Kinh Đường càng lúc càng đặc biệt -- Từ trung tuyến phía trước thân thể đến tuyến kinh mạch phía sau sống lưng, lúc đầu có thứ gì đó ngăn trở sự kết nối, mà từ khi kinh mạch dần dần vững chắc, đến một giới hạn nào đó, khiến cho người ta có cảm giác giống như đâm xuyên qua được một khe hở, tình cảnh rộng mở trong sáng, tai thính mắt tinh cả người đều linh động thêm mấy phần.

Dạ Kinh Đường cảm giác được hẳn là mình đã đả thông kinh mạch toàn thân, những cái khác tạm không nói tới, chỉ riêng thính lực đã có sự bay vọt, giống như cảm giác mỗi giờ mỗi khắc đều đang vận chuyển pháp môn Thiên Hợp Đao, ngay cả tiếng chim kêu nước chảy xa trong rừng cây bên ngoài hang núi đều có thể nghe rõ từng chút một.

Nhưng hiển nhiên cũng có chút vấn đề, Dạ Kinh Đường có thể rõ ràng cảm giác được trong cơ thể khí huyết tràn đầy không có chỗ phát tiết, nghẹn đến mức khiến thân thể có chút khó chịu, từ trong ra ngoài đều có một loại cảm giác khô nóng không hiểu nổi, rất muốn tìm người làm một phát, nữ nhân là tốt nhất, mà nam nhân cũng được...

Chương 504 - Có Người Tập Kích

Chương 504. Có Người Tập Kích

Hô hô ~~~

Trong hang núi, ẩn ẩn xuất hiện cơn gió nhẹ mang theo khô nóng, tóc dài của Dạ Kinh Đường khẽ bay, cả người an bình dị thường.

Lạc Ngưng không rõ ràng lắm về cảm thụ thực tế của Dạ Kinh Đường khi này, chỉ cảm thấy thân thể Dạ Kinh Đường bất động nhưng khí thế lại sảy ra biến hóa long trời lở đất.

Giống như một người đang ngồi, bỗng nhiên biến thành một tảng đá không chút gợn sóng, không biểu hiện ra chút sắc bén nào nhưng lại khiến người ta có cảm giác áp lực vô hình, cảm giác này...

Có chút giống khi Bạch Cẩm tĩnh tọa...

Lạc Ngưng nháy nháy mắt, khi đang cẩn thận quan sát sắc mặt Dạ Kinh Đường, bỗng nhiên nghe thấy nơi xa truyền đến âm thanh "Cô... cô ~~~"

Ánh mắt Lạc Ngưng Ngưng lại, nghe ra đây là tiếng của Chim Chim đang canh gác trong rừng, phát hiện ra mục tiêu khả nghi đang tới gần, theo phán đoán từ âm thanh, cách nửa dặm phía chính bắc.

Ánh mắt của Lạc Ngưng cũng không nhìn về phía vị trí mục tiêu dò xét, mà liếc về phía Bùi Tương Quân cách đó không xa.

Bùi Tương Quân cũng nghe được ám hiệu của Chim Chim, yên lặng xoay người, đi về bên cạnh cửa hang, khóe mắt để ý rừng cây từng chút một, kết quả là cẩn thận kiểm tra nửa ngày cũng không phát hiện chút động tĩnh gì ở rừng cây xa xa.

Phát giác được đối thủ có võ nghệ sâu không lường được, Bùi Tương Quân không tùy tiện đánh rắn động cỏ, chỉ đứng bên ngoài cửa hang cùng Lạc Ngưng cẩn thận đề phòng, cho Dạ Kinh Đường thời gian điều trị khí tức.

Loạn Ô Vương lần này, các thế lực ngửi mùi tanh trong gió muốn tới cùng phân chia rất đông, bây giờ hơn phân nửa đã xuất đầu lộ diện, có vài người thì lui trận, nhưng những thế lực đến Yến Châu đầu tiên vẫn chậm chạp chưa ra tay.

Nguyên do chưa triển khai hành động, không phải do bên Yến Châu có mưu đồ kinh thiên gì, đơn giản là vì những người được phái tới có thực lực không đủ.

Giữa núi hoang, gia chủ đương nhiệm Lục Phong của Tiệt Vân Cung đội mũ rộng vành trên đầu, thuận theo vết tích Quân Sơn Đao lưu lại trên mặt đất, chậm rãi tìm tới một mảnh rừng cây trên dốc núi.

Lục Phong tới chuyến này không phải vì tuân lệnh Yến Vương. Yến Vương coi Ô Vương là pháo hôi mà ném đi, sau khi xác định tình huống của Nữ Đế, đã tìm được thứ mong muốn, đối với một chút giá trị thặng dư còn lại của Ô Vương căn bản không có hứng thú.

Mà Tiệt Vân Cung thì khác, huynh trưởng của Lục Phong, bá chủ của Yến Châu – Lục Tiệt Vân trong những năm gần đây không rõ vì lý do gì mà bị ám thương, các loại linh đan diệu dược dều trị không hết bệnh, chỉ có thể vơ vét các loại thuốc quý báu để duy trì trạng thái cơ thể.

Nếu Lục Tiệt Vân đổ, Tiệt Vân Cung sẽ đổ, việc này thậm chí còn không dám truyền ra ngoài, chỉ có Lục Phong là huynh đệ ruột mới được biết.

Kinh mạch là cơ bản của quân nhân, mà vị thuốc bảo vệ kinh mạch tốt nhất không gì qua được Tuyết Hồ Hoa. Vì thế khi tin tức trong tay Ô Vương có "Tuyết Hồ Tán" được chứng thực, Lục Phong đối với thứ đó là nhất định phải có được.

Những ngày này Lục Phong vẫn luôn quanh quẩn xung quanh Phục Long Động, lấy đủ các loại cớ, muốn moi ra phương thuốc từ miệng Bạch Tư Mệnh, nhưng Bạch Tư Mệnh dưới tình huống cùng đường mạt lộ rất cứng miệng, như chim ưng không thấy thỏ không há miệng.

Lục Phong không đợi được tới khi bọn Ô Vương không chịu được mà nhả ra thì hôm nay quan phủ đã đánh tới.

Mới vừa rồi xung đột đoạt bảo, Lục Phong vẫn luôn ẩn núp quan sát từ xa, có thể xác định người tới có Bắc Lương Đạo Thánh, hai gia chủ của Quân Sơn Đài, Diệp tứ lang của Hồng Hoa Lâu.

Thân pháp khinh công của Lục Phong hơn xa người bình thường, nhưng sức chiến đấu chính diện thì không bằng những môn phái mãng phu như Quân Sơn Đài, từ đầu đến cuối không tìm được cả cơ hội tham gia vào, chỉ có thể vẫn luôn âm thầm theo dõi.

Sau khi trải qua một hồi xung đột, cuối cùng phương thuốc rơi vào tay Diệp Tứ Lang của Hồng Hoa Lâu, mà Diệp Tứ Lang lại dùng chiêu thức "Phong Trì Nghịch Huyết" – Địch tổn hại một ngìn mình tổn hại tám trăm này, đoán chừng hiện tại chiến lực không còn đến ba phần, đang ở trong hang núi này dưỡng thương.

Lục Phong xem xét thời thế một lúc lâu, cảm thấy thừa dịp ra tay khi Diệp tứ lang dưỡng thương có khả năng rất lớn sẽ lấy

được phương thuốc, nói không chừng còn có thể mang Thiên Lang Châu kia về nghiên cứu một chút.

Vì vậy Lục Phong hạ thấp hơi thở, im hơi lặng tiếng tiếp cận từ trong rừng, ánh mắt đặt trên người hai tên hộ vệ tôm tép kia. Hai hộ vệ đều là nữ tử, trong suy nghĩ của Lục Phong, đó hẳn là thị thiếp đi theo hỗ trợ vác thương cả ngày lẫn đêm, sức chiến đấu không cao.

Khi Lục Phong đến gần chỉ còn cách khoảng ba mươi trượng, hơi vén áo choàng lên, lộ ra phi đao và phi châm ở thắt lưng, lấy ra hai cây phi châm, ngón tay khẽ động, tiếp đó...

Chương 505 - Đối Chiến

Chương 505. Đối Chiến

Vù vù ~~

Trong rừng cây dưới ánh trăng, truyền ra hai tiếng vang phá gió, động tĩnh cực nhỏ, nếu có chút chủ quan có khả năng sẽ không thể nào phát hiện.

Nhưng phi châm mới vừa xuyên qua bụi cây dày đặc, âm thanh lưỡi đao rời vỏ vang lên trong bóng đêm.

Cổ tay Lạc Ngưng nhẹ nâng lên, nhuyễn kiếm đã ra khỏi vỏ, giữa không trung vẽ ra một đường cong sáng bạc, đảo về hướng ngân châm bay tới.

Đinh đinh ~~

Trong bầu trời đêm xuất hiện hai đốm lửa nhỏ, tiếp theo phi châm bị cắt thành hai đoạn cắm trên mặt đất.

Lạc Ngưng chỉ xéo mũi kiếm về phía mặt đất, nhìn về phía rừng cây âm u phía xa, tiếng nói lạnh lùng cất lên:

“Ai? Đi ra!”

Bùi Tương Quân phát giác ra người đánh lén này có võ nghệ sâu không lường được, đầu tiên liếc mắt nhìn Dạ Kinh Đường đang tĩnh tọa trong hang động, sau đó hai tay cầm thương đứng cạnh Lạc Ngưng.

Hô ~

Rất nhanh, rừng cây phía trước lại truyền đến tiếng xé gió rất khẽ.

Lục Phong mặc trên người áo choàng màu xanh, nhẹ nhàng vọt lên từ trong rừng, mũi chân đặt trên phiến lá xanh đứng yên bất động, mũ rộng vành khẽ nâng lên, lộ ra cái cằm có đường cong cứng cỏi:

“A... không nghĩ tới thân thủ cũng không tệ lắm.”

Bùi Tương Quân và Lạc Ngưng thấy cảnh này, hai đôi mắt đều nhíu lại.

Mặc dù không thấy rõ khuôn mặt người tới, nhưng khinh công siêu phàm có thể đứng vững trên lá cây này, ngoại trừ Tiệt Vân Cung Yên Sơn, có lẽ không tìm được nhà thứ hai.

Cho dù là đặt ở Tiệt Vân Cung Yên Sơn, có thể luyện khinh công đến bước này, cũng chỉ có mấy vị cao tầng hiện tại.

Chiến lực chính diện của Bùi Tương Quân không tầm thường, nhưng môn đồ của Tiệt Vân Cung bình thường không đánh chính diện với người khác.

Chỗ bá đạo của Tiệt Vân Cung chính là tu luyện khinh công đến cực hạn, có thể dẫm lên mũi đao của đối thủ rồi lại bay lên không trung.

Vì thế người của Tiệt Vân Cung đánh nhau bình thường đều là chân không chạm đất, quanh co trên trời, không nắm chắc mười phần sẽ không ra tay, phát hiện chút gì không đúng sẽ chạy trốn thật xa, có thể nói là tiến lui tự nhiên.

Bùi Tương Quân không am hiểu khinh công, khinh công của Lạc Ngưng cũng chưa tới mức xuất thần nhập hóa, đối mặt với gia chủ Tiệt Vân Cung, khi đánh nhau rất có thể là sẽ bị động đứng trên mặt đất mà phòng thủ, cho đến khi bị đối phương nắm lấy cơ

hội, hoặc là đối phương chủ động thối lui. Phát hiện ra không dễ đánh lắm, Bùi Tương Quân không chủ động tiến công, mở miệng hỏi:

"Các hạ là người của Tiệt Vân Cung?"

Lục Phong nhẹ nhàng đứng trên ngọn cây, tiếng nói lạnh nhạt:

"Ta là ai không quan trọng. Mạo muôi đến đây hỏi thăm chỉ cầu một vật, sao chép đơn thuốc Tuyết Hồ Tán giao ra ta sẽ rời đi."

Tiếng nói của Lạc Ngưng lạnh lùng cất lên: "Nếu chúng ta nói không cho thì sao?"

"Hừ..."

Lục Phong dẫm trên tán cây trực tiếp tiến lên:

"Diệp tứ lang dùng "Phong Trì Nghịch Huyết", cưỡng ép động khí sẽ làm căn cơ bị tổn thương, chỉ dựa vào hai người các ngươi lại không làm gì được ta. Phương thuốc cũng do Hồng Hoa Lâu cướp được mới có, chép một phần cho ta, mọi người đều vui vẻ, nếu nhìn không rõ tình thế, coi chừng mất cả người lẫn của."

Bùi Tương Quân có khả năng không đuổi kịp người của Tiệt Vân Cung, nhưng cầm thương đứng bảo vệ thật đúng là không kiêng kị điều gì, bình thản nói:

"Đó là vật vô chủ, ai có bản lãnh lớn hơn thì về tay người đó, nếu các hạ muốn, tới đây lấy là được."

Hai tay Lục Phong vô thức nắm chặt, mặc dù không nhìn thấy tình huống trong sơn động, nhưng Diệp tứ lang hồi lâu đã không ra, rõ ràng đang chữa thương không tiện động khí.

Nghĩ tới đây, Lục Phong không cần nhiều lời nữa, hai tay phía sau khẽ động, tiếp theo...

Oành ~

Phía trên tán cây đột nhiên chấn động, vô số lá xanh bay xuống giữa trời.

Hai tay Lục Phong vung về phía trước, sáu cái tuyết tiêu bay theo vòng cung không có chút quy luật nào giữa không trung, xen lẫn vào nhau, tấn công sau phương hướng về phía hai người trước cửa hang.

Ào ào ~~

Lạc Ngưng thấy thế, thân hình lập tức đạp không mà lên, Khấp Thủy Kiếm trong tay xoay tròn như cối xay gió, bảo vệ trước cơ thể thật tốt, lúc này đã chém rớt ba bông tuyết tiêu.

Bùi Tương Quân có đấu pháp mạnh bạo hơn rất nhiều, Bá Vương Thương trong tay quét ngang giữa trời, kéo theo gió lớn, trong nháy mắt cứng rắn đập vào phi tiêu và lá cây bay tới, tiếp theo đột nhiên trường thương đâm xuống mặt đất gần ba tấc.

Xoạt ~

Sau một khắc, chân phải Bùi Tương Quân đá mạnh cán thương, khiến Bá Vương Thương trong nháy mắt uốn cong, tiếp theo bắn ra khỏi mặt đất.

Oành ~

Trong tiếng nổ vang, mặt đất nứt toác ra một lỗ khảm, vô số bùn đất cùng đá vụn bắn ra, đánh mạnh về hướng tán cây.

Chương 506 - Dạ Kinh Đường Ra

Chương 506. Dạ Kinh Đường Ra

Thân thể Bùi Tương Quân gần như xông ra cùng bùn đất, chớp mắt đã rút ngắn khoảng cách lại còn mấy trượng, muốn tập kịch cận thân.

Nhưng Lục Phong trở ngại về trường phái cận chiến, không có khả năng giáp mặt đối diện với đại thương cứng rắn, phi tiêu bắn ra thân hình cũng vọt thẳng lên trời, hai tay không ngừng bắn về phía trước, mất chục loại ám khí từ bầu trời đêm đánh về phía mắt đất.

Ba ba ba ba ~~

Chỉ trong chớp mắt mặt đất đã bị đánh ra vô số hố nhỏ.

Bùi Tương Quân chuyển thương như rồng cuốn, đề phòng những ám khí đánh vào góc chết, đợi khi Lục Phong hạ xuống, hai chân đột nhiên chấn động.

Ầm ầm ~~

Trong tiếng nổ vang, tay phải Bùi Tương Quân cầm đuôi thương phóng lên tận trời, đâm thẳng một thương lên giữa trời vào đúng điểm rơi của Lục Phong.

Nhưng Tiệt Vân Cung cũng không phải hạng có tiếng không có miếng.

Khi Lục Phong rơi xuống, thả ra hai thanh phi đao giữa trời,

hai chân kết hợp chuẩn xác không sai kẹp lấy trường thương đang đâm tới, không chờ khí kình dọa người đâm qua thân thể, cả người đã vọt lên cao lần nữa.

Hô ~

Bùi Tương Quân xoay vài vòng trên không trung né tránh phi đao, ý thức được chuyện không thể sờ tới đối thủ Tiệt Vân Cung am hiểu khinh công, đành tìm kiếm thời cơ trên mặt đất, chờ Lục Phong xuất hiện sai lầm rồi rơi xuống.

Mà Lạc Ngưng cầm nhuyễn kiếm, dưới tình huống khinh công không bằng đối phương, cận thân lại có nguy hiểm rất lớn, không thể ra tay trước, nên đành cầm trường cung đặt ở cửa hang, mở cung cài tên.

Vù vù ~

Vài mũi tên phá không mà đi, trong tời đêm mang theo sự bén nhọn bức bách vị trí của Lục Phong.

Khinh công của Lục Phong cũng coi như luyện đến nơi đến trốn, thậm chí chỉ cần đạp vào mũi tên bay qua có thể di chuyển qua phạm vi lên trên không trung, từ mặt đất nhìn lên, giống như một con ruồi bay nhanh toán loạn trên trời, thỉnh thoảng lại ném hai phi đao xuống.

Ào ào ~

Hai bên không ngừng ném qua ném lại, nhìn như Lục Phong thành thạo điêu luyện, Bùi Tương Quân và Lạc Ngưng bó tay không có cách nào đối phó.

Nhưng trên thực tế, Lục Phong cũng không có biện pháp gì với hai người dưới mặt đất, hắn vốn định dựa vào khinh công cao siêu tìm cơ hội, nhưng bay ở trên trời một lát đã phát hiện hai người này hình như không phải chỉ là thị thiếp bình thường của đường

chủ.

Bất kể là Cửu Cung Bộ của Lạc Ngưng hay thương pháp của Bùi Tương Quân rõ ràng đều là võ học thượng thừa, vững như bàn thạch, dưới tình huống ám khí không đả thương được mà nóng ruột cứng rắn xông vào, rất có thể sẽ chịu thiệt thòi.

Vì thế Lục Phong cũng chỉ có thể dựa vào khinh công của Tiệt Vân Cung bay đi bay lại trên trời, chờ hai người bên dưới sảy ra sai lầm để nắm lấy cơ hội, trên đường vì làm đối thủ nhiễu loạn còn bày ra trạng thái đã tính toán mười phần mà cười lạnh:

“Tiểu kỹ sâu kiến cũng dám bêu xấu trước mặt lão phu, cho các ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, chớ ép lão phu làm thật...”

Oanh ~

Mới nói được một nửa, dưới mặt đất bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang, toàn bộ dãy núi giống như đang lung lay.

Lạc Ngưng đang mở cung cài tên bỗng nhiên cảm giác được khí kình trong hang động tăng vọt, tiếp theo đó trên cửa vào hang động lập tức nổ tung.

Xoạt ~

Tiếp theo, một nam tử trần trụi nửa thân trên mang theo đầy trời đá vụn và bùn đất, nghiêng ngả phá không mà ra, như một tia chớp màu đen, trong chớp mắt đã đến trước mặt Lục Phong.

Lục Phong lặng lẽ nhìn hai người dưới mặt đất, khóe mắt chỉ thấy vùng núi nổ tung, chưa kịp phản ứng, trước người đã nhiều ra thêm một gương mặt tuấn mỹ mà lạnh lùng, đang cúi đầu nhìn hắn.

!!

Mặc dù trong nháy mắt ngắn ngủi đối phương không nói câu gì, nhưng Lục Phong vẫn cảm giác được cảm xúc trong mắt của đối phương - thứ rác rưởi gì?...

Phi tiêu của Lục Phong mới vừa tuột khỏi tay, con ngươi bỗng nhiên co rụt lại, tay còn chưa kịp thu đã đánh tiếp ra một chưởng, sau lưng truyền đến khí kinh dọa người.

Dạ Kinh Đường hóa thân như ưng vọt tới giữa không trung, khi lướt thoáng qua, khuỷu tay hướng xuống đánh ra một kích.

Mặc dù chưa mặc áo, tay áo không bị khí kình chấn vỡ, nhưng chiêu này vừa ra, giữa không trung vẫn chuyển đến một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Oành!

Trong tiếng trầm đục, Lục Phong từ đầu đến cuối không thể làm ra động tác đón đỡ nào, cả người như con ruồi bị vỉ ruồi đập xuống mặt đất, vẽ ra trong không trung một đường dọc, lập tức tạo ra một hố nhỏ trong vùng núi.

Ầm ầm!

Lục Phong ngã xuống trên mặt đất phát ra một tiếng kêu rên, mặc dù chỉ dao thủ trong chớp mắt, hắn vẫn hiểu rằng đã đụng phải nhân vật cấp võ khôi, trong lòng kinh hãi mà mê mang, nhưng động tác lại không chậm chút nào, trong nháy mắt khi rơi xuống đất cố nén đau xót, điên cuồng bỏ chạy vào rừng núi.

Cảnh này rơi vào trong mắt của Bùi Tương Quân và Lạc Ngưng, chính là một tàn ảnh bắn ra từ trong sơn động, sau đó Lục Phong bay loạn trên trời dùng tốc độ đáng sợ rơi xuống đất, sau đó lại vọt mạnh vào rừng, dựng thẳng ra một góc vuông, nhanh đến mức chỉ còn lại cái bóng.

Chương 507 - Mệt Chết

Chương 507. Mệt Chết

Khinh công của Lục Phong rất không tầm thường, khi liều mạng tốc độ bộc phát ra càng tăng lên tới cực hạn.

Nhưng chỉ vừa mới xông ra được mấy trượng, đã nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng dậm mặt đất trầm đục.

Oanh ~

Cơ hồ là khi tiếng bạo nổ chuyến đến, mày mắt cá chân phải của hắn cũng truyền đến đau nhức kịch liệt, giống như bị long mãng ép chặt, tiếp theo là sức kéo kinh khủng như ngũ mã phanh thây truyền đến từ trên đùi.

Trong lòng Lục Phong rùng mình, lúc này bắt tay vung mạnh, tay phải kẹp lấy vài phi châm muốn bẩy về sau lưng, kết quả là độc châm còn chưa rải ra, cả người vì quán tính to lớn đã mất cân bằng.

Oành oành oành!

Dạ Kinh Đường đuổi tới phía sau Lục Phong, một tay bắt lấy đùi phải, vừa đi vừa đập xuống mặt đất mấy lần, hai bên mặt đất trái phải bị đập ra hai cái hố nhỏ, sau đó ném mạnh về.

Hô hô ~

Cả người Lục Phong chỉ đi lòng vòng một thoáng mà bay ra ngoài, ở trên núi đánh vỡ mấy hố nhỏ, sau đó rơi xuống trong một lùm cây chân treo trên trời, ở đó không còn động tĩnh.

Núi hoang rừng sâu cũng trong lúc này bỗng nhiên an tĩnh lại.

Bùi Tương Quân nhìn thấy cảnh này, há to miệng, ánh mắt khiếp sợ tột đỉnh.

Lạc Ngưng thì trừng lớn đôi mắt, còn quay đầu nhìn về phía hang núi, giống như đang xác nhận nam tử hung hãn tóc tai bù xù ngoài kia có phải nam nhân của nàng không.

“Hô...”

Toàn thân Dạ Kinh Đường khô nóng khó tả, trong nháy mắt khi chiến đấu kết thúc, đạm mạc trong mắt đã biến mất, biến thành các loại cảm xúc loạn thất bát tao, còn đưa tay lau mặt, sảng khoái chạy về phía Lục Phong.

Bùi Tương Quân vốn đang choáng váng, Nhìn thấy Dạ Kinh Đường hô hấp nặng nhọc, Nuốt nước bọt, Trong mắt đầy dục hỏa thiêu đốt đi về phía Lục Phong, trong nháy mắt giật mình tỉnh lại, vội vàng đi tới trước mặt giữ chặt cổ tay Dạ Kinh Đường:

“Kinh Đường, ngươi... Ngươi không sao chứ?”

Dạ Kinh Đường cảm giác mình có chút truyện, tác dụng thuốc còn chưa tiêu hóa xong, khí huyết trong cơ thể lại tràn đầy đến cực điểm, bị bàn tay Tam Nương sờ một cái, trong lòng đã xuất hiện xao động, tay không nghe sai khiến thuận thế ôm Tam Nương, nhéo lên mặt nàng một cái.

“Vẫn tốt, chỉ là khí huyết trong cơ thể thịnh vượng quá mức, cảm giác kìm nén đến hoảng...”

Bùi Tương Quân bị bàn tay không biết thương tiếc nắm một cái khiến cho giật mình, nhưng cũng không né tránh, chỉ bị neo Dạ Kinh Đường xem xét mạch đập:

“Ngươi kìm nén đến hoảng thì đi tìm Ngưng nhi, lại dùng loại

ánh mắt này nhìn một nam nhân...”

Dạ Kinh Đường cảm giác rất khô nóng, cũng không rõ ràng ánh mắt của mình là ánh mắt gì, dù sao đầy đầu đều nghĩ đến dáng vẻ Ngưng nhi khóc sướt mướt cầu xin tha thứ. Hắn cướng chế tinh thần, quay đầu nhìn về phía Tam Nương:

“Hiện tại thế nào? Ánh mắt ta có bình thường không?”

Lạc Ngưng nhìn thấy Dạ Kinh Đường nhìn qua Tam Nương ánh mắt như muốn phun lửa, hận không thể một ngụm nuốt Tam Nương xuống, đã rõ ràng khí huyết của tiểu tặc quá vượng, đoán chừng chút nữa phải ấn nàng xuống làm nửa chết nửa sống.

Nhưng lúc này, nàng dâu đáng thương Lạc Ngưng ngoại trừ không oán không hối còn có thể như thế nào, nàng bước nhanh đi tới trước mặt, sờ lên cơ ngực đang nhảy lên của Dạ Kinh Đường:

“Nhìn ngươi bây giờ như trâu đực... Tiểu tặc ngươi!”

Một câu chưa nói xong Lạc Ngưng cũng bị ôm lấy.

Mỗi tay Dạ Kinh Đường nắm một vầng trăng, cảm giác đầu óc mình có chút không tỉnh táo, hai tay hoàn toàn không nghe sai khiến. Hắn tưởng chế tinh thần, hết sức làm ra sắc mặt không có chút rung động nào nhìn về phía lùm cây:

“Đây là ai?”

“Không rõ, thoạt nhìn là người của Tiệt Vân Cung... Đầu óc úng nước, bản lĩnh thật sự thì không có chút nào, còn chạy tới nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của...”

Dạ Kinh Đường buông hai nàng ra, đi tới trước lùm cây, cúi đầu dò xét.

Lùm cây bị nện ra một hố nhỏ, toàn thân Lục Phong áo bào

rách tung toé, treo ngược trên cành, từ tình huống thân thể vặn vẹo mà xem, bắp chân đã bị ngã gãy, răng cũng rụng mất mấy cái, đang há miệng cong vẹo, trong cổ họng phát ra: “Ách..... ách....”

Dạ Kinh Đường muốn thẩm vấn một chút, cũng không hạ sát thủ, nhưng nhìn kỹ đã thấy sắc mặt người này bầm đen, thở ra thì nhiều hít vào thì ít, rõ ràng sống không được lâu nữa, lông mày không khỏi nhíu một cái:

“Đây là tử sĩ, tự sát rồi?”

Bùi Tương Quân cảm thấy không giống, cẩn thận kiểm tra mới phát hiện trên tay phải của người nọ cắm mấy cây trâm đen, tay phải đã phát tím.

?

Bùi Tương Quân im lặng nói: “Không phải tử sĩ, dùng ám khí không tốt, tự đâm vào tay mình trúng độc. Ác giả ác báo, đừng lãng phí Bạch Hoàng Đan cứu hắn.”

Dạ Kinh Đường vốn muốn hỏi lai lịch và mục đích của người này, nhưng những thứ này hình như không cần thiết, lãng phí thuốc trị thương đi cứu tôm tép gieo gió gặt bão này thì không cần thiết, lập tức cũng lười quản, xoay người nói:

“Được rồi, đi nhanh đi, ta cảm giác đầu óc không tỉnh táo, đợi chút nữa ở rừng núi hoang dã không tốt làm chuyện gì với các ngươi, các ngươi gọi rách cổ họng cũng không phải do ta...”

Lạc Ngưng cảm giác được khí tức khô nóng của Dạ Kinh Đường hoàn toàn có chút kinh khủng, hơi chần chờ, trong đôi mắt đẹp lạnh lùng diễm lệ lộ ra mấy phần đáng thương, nổi nóng:

“Tiểu tặc, ngươi uống thuốc biến thành dạng này, ta... ta giúp ngươi như thế nào? Ngươi không tính khiến ta mệt chết...”

Bùi Tương Quân nhặt lên mấy thứ binh khí, nhỏ giọng nói:

“Nói tục một chút: chỉ có mệt chết trâu, cũng không cày hỏng ruộng...”

Lạc Ngưng nghe thấy lời nói khốn nạn này, tức đến không nhẹ:

“Ngươi đừng chỉ ngồi đó châm chọc, nếu không thì tự ngươi thử một chút, nhìn Xem hắn có thể giết chết người hay không!”

Bùi Tương Quân đâu dám trả lời loại câu hỏi này, giúp Dạ Kinh Đường vác đại thương, bước nhanh đến hướng ngoài núi:

“Đi trước tìm thị trấn ở lại đi, nhìn bộ dáng này của Kinh Đường, lửa không cháy hai ba ngày khẳng định không tiêu được...”

Hai ba ngày...

Lạc Ngưng cắn cắn môi dưới, đầy trong đầu là nên điều trị như thế nào, ngay cả tâm tình nói chuyện cũng không có.

Chương 508 - Tới Tìm Tĩnh Vương

Chương 508. Tới Tìm Tĩnh Vương

Trời tối yên tĩnh, ba bóng người phi nhanh trong rừng núi, chạy nhanh về phía tiểu trấn ngoài núi.

Tác dụng thuốc trong cơ thể Dạ Kinh Đường chưa tiêu hóa hết, khí kình vẫn mãnh liệt như cũ, nhưng ảnh hưởng cũng không lớn, mà thân thể khô nóng lại ngày càng nghiêm trọng, trong lúc đi lại quần áo cũng không mặc, gặp dòng suối nhỏ còn nhảy vào làm ướt toàn thân, nhưng mới vừa lên bờ đi được mấy bước nước đã bốc hơi hết.

Bởi vì thân thể quá nóng, Chim Chim cũng không chịu ngồi trên vai, phối hợp bay dò đường ở phía trước, Tam Nương và Ngưng nhi thỉnh thoảng giúp hắn lau mồ hôi trên mặt một chút. Khi đi ra được hơn hai mươi dặm, sắp rời khỏi dãy núi đi đến thôn trấn bên cạnh, Dạ Kinh Đường nhìn về xa xa trước mắt, đã thấy cách đó bảy tám dặm có thị trấn Hồng Sơn, có dải ánh lửa thật dài, thoạt nhìn là đội ngũ mấy trăm người, đang nâng đuốc đi lại.

Bùi Tương Quân từng bước đứng lại, đứng ở chỗ cao cầm kính viễn vọng dò xét:

“Kỳ Lân Khải.... Thoạt nhìn như là cấm quân kinh thành.”

Dạ Kinh Đường có chút ngoài ý muốn, nhưng tính theo thời gian, quan thuyền của triều đình kém không nhiều cũng đã nên đến đây, hắn đi tới trước mặt, cầm đặt lên vai Tam Nương, nhìn ra xa từ kính viễn vọng - trong thị trấn có hơn ba trăm cấm quân tinh

nhuệ mặc giáp đen, ở giữa có một xe ngựa, không nhìn thấy bóng người trong đó, nhưng có thể để cho cấm quân đi theo hộ vệ, người bên trong đại khái chính là Tĩnh Vương.

Dạ Kinh Đường lấy được phối phương tuyết hồ tản, dựa theo giao phó của Ngọc Hổ, hẳn là trước tiên đưa phương thuốc về kinh thành, để tránh phức tạp, lập tức nói:

"Đi thôi, qua đó gặp."

Lạc Ngưng biết tụ lại cùng binh mã triều đình an toàn, nhưng hiện tại bộ dạng mặt đỏ đến mang tai của Dạ Kinh Đường này...

"Tiểu tặc, bây giờ ngươi đi gặp Tĩnh Vương, sẽ không làm ra chuyện gì chứ?"

"Thượng..."

Dạ Kinh Đường xoa xoa cái trán rịn đầy mồ hôi, hơi nghĩ nói:

"Trong thị trấn người nhiều mắt tạp, ta không có khả năng làm gì với Tĩnh Vương ở bên đường, Tuyền Cơ Chân Nhân là sư phụ của Tĩnh Vương, không chừng cũng đang ở bên cạnh, các ngươi đến thị trấn tìm khách điếm ở lại trước, ta đi một chút liền tới."

Lạc Ngưng thấy đầu óc Dạ Kinh Đường không mơ hồ, cũng không nhiều lời nữa, chỉ dặn dò:

"Ngươi đừng đưa Tuyền Cơ Chân Nhân tới, nếu ta bị phát hiện, ta sẽ nói ngươi dùng sức mạnh, ta mới bị ép đi theo làm tùy tùng cho ngươi..."

"Biết rồi, ngươi tới khách điếm trước tắm rửa sạch sẽ..."

"Xùy..."

Lộc cộc ~

Bánh xe ngựa xa hoa, ép trên đường phố dọc theo bờ sông của trấn nhỏ, hai bên bờ đều là non xanh nước biếc, thị trấn dọc theo vách núi, chỉ có một lối đi từ nam đến bắc, đèn đuốc trong phòng rải rác.

Ba trăm cấm quân tinh nhuệ, cưỡi trên chiến mã tay giơ bó đuốc, đi lại trên đường, còn có một ít bộ khoái của hắc nha, dẫn chó săn đi giữa đường phố nhìn một chút, mặc dù chuẩn bị mười phần đầy đủ, nhưng chưa đi đến chân núi ô sơn, đã bị một đường tàu xe mệt mỏi kiệt sức, cảm giác ngựa cũng hết hơi.

Trong xe rộng rãi, Đông Phương Ly Nhân mặc long mãng bào, lưng eo thẳng tắp đang ngồi đó, ánh mắt nhìn chằm chằm về rừng núi phía xa, Lại lần nữa nhìn đến ba cây đuốc phía trước, trước mắt có chút bất đắc dĩ.

Lúc hoàng hôn đến Kiến Dương, nghe nói quan binh đang diệt phỉ ngoài trăm dặm, Đông Phương Ly Nhân suy nghĩ tưởng là rất gần, nên muốn dẫn độ tới tham dự một chút.

Kết quả khi chạy tới mới phát hiện, 100 dặm của ô châu với vân châu không giống nhau.

Hai châu Vân Trạch đều là bình nguyên lớn, đi tới đâu cũng thẳng tắp, cũng là con đường vuông vức, trăm dặm chỉ là vấn đề ngay trước mặt.

Mà Ô Châu lại khác, trước mắt toàn là núi non, thôn trấn trên quan đảo đều xây dựng lưng dựa vào núi, cong cong quẹo quẹo đi hai khắc đồng hồ, khả năng mới phát hiện mình chỉ mới đi đến núi đối diện.

Đông Phương Ly Nhân ngồi trong xe ngựa cũng không biết mệt mỏi, nhưng cấm quân và ngựa bên ngoài hiển nhiên không chịu nổi hành quân mạnh mẽ như vậy, nhìn tình huống trước mắt mà xem, tối nay khó có thể lên núi hỗ trợ lùng bắt, chỉ có thế để cầm

quân xây dựng lều trại tạm thời nghỉ ngơi.

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng ngồi trong xe, trên người mặc váy trắng, nằm nghiêng trên giường mỹ nhân, tư thái cao gầy phối hợp với khí chất không nhiễm bụi trần, nhìn giống như vương phi xinh đẹp đi xuất chinh cùng vương gia.

Nhưng dáng vẻ của Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không đoan trang, bàn tay chống má, tay phải cầm hồ lô rượu, không có việc gì là nhấp một ngụm, trên gương mặt đã mang theo vài phần đỏ hồng, con ngươi cũng giống như say mà cũng không phải say.

Đông Phương Ly Nhân đối với sư tôn mê rượu này cũng không có cách nào khác, khi đang xem xét tình huống của thị trấn, chợt nghe đến mặt đường bên ngoài truyền tới một tràng: “Chít chít chít chít...”

Tiếng chim hót quen thuộc từ xa mà đến, tiếp theo là một quả cầu trắng bạc lao từ trên xuống, trong nháy mắt xuyên qua đường phố, đậu vào cửa sổ xe.

“Hả?!”

Chương 509 - Uống Nhầm Thuốc

Chương 509. Uống Nhầm Thuốc

Đôi mắt Đông Phương Ly Nhân sáng lên, nâng Chim Chim lên, dò xét:

“Sao ngươi ở đây? Dạ Kinh Đường đâu?”

Chim Chim lúc đầu chuẩn bị tìm mãng bào tỷ tỷ xin cơm, nhưng ngay sau đó đã phát hiện bên cạnh tựa hồ như còn có một tỷ tỷ không lương tâm.

“Chít chít?”

Lần trước Chim Chim gọi Dạ Kinh Đường tới cứu người, kết quả yêu nữ tỷ tỷ này xa cách, trong đáy lòng quả thực mang thù, ngoái đầu đi không thèm để ý, chỉ dùng cánh ra hiệu về phía cửa trấn.

Tuyền Cơ Chân Nhân nhận ra đây là chiến sủng của Dạ Kinh Đường, hiểu rõ dạ cưng đường đang ở gần đây, sợ chờ thêm chút nữa sẽ gặp xấu hổ, liền đứng lên nói:

“Vi sư ra ngoài đi dạo, ngươi triệu kiến thuộc hạ trước đi.”

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy tất nhiên không ngăn cản, sau khi im lặng chờ sư tôn rời đi, giương mắt nhìn về phía đầu trấn, Có thể nhìn được một nam nhân tay cầm trường thương, tóc tai bù xù, giống như chạy nạn bước nhanh đi tới, ven đường còn chào hỏi với người quen biết ở hắc nha.

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy Dạ Kinh Đường trong bộ dáng này, sau khi trong lòng tán thưởng cũng có chút đau lòng, vội vàng nói với thị nữ phục vụ ngoài xe:

“Nhanh đi tìm áo choàng sạch sẽ, chuẩn bị nước nóng...”

“Rõ, điện hạ...”

Trấn nhỏ dọc theo bờ sông không lớn, từ nam đến bắc cũng chỉ có mấy trăm hộ gia đình.

Bởi vì Tĩnh Vương hạ lệnh không thể quấy nhiễu bách tính, lúc này cấm quân đường xa mà đến, nằm ngả ra ngay bên đường nghỉ ngơi, trời sắp vào thu, thời tiết mát mẻ, trừ việc ngủ không được thoải mái ra thì cái khác cũng không có vấn đề gì lớn.

Dạ Kinh Đường hất lên áo choàng rách rưới, cầm Minh Long thương đi qua bên đường, ven đường chào hỏi cùng với những hắc nha quen biết hộ tống bên cạnh, sau đó một đường thông suốt đi tới khu vực trung tâm đến cạnh xe ngựa.

Xe ngựa dừng ở một khách điếm có hoàn cảnh không tệ, trong khách sạn có một ít thị nữ cùng hộ vệ đang thu dọn, để Tĩnh Vương đặt chân tạm thời, vì cân nhắc an toàn, phải cẩn thận kiểm tra, trước mắt vẫn chưa thu dọn tốt, Đông Phương Ly Nhân còn đợi ở trên xe ngựa.

Dạ Kinh Đường mới vừa tới bên cạnh, đã thấy trong xe ngựa đèn đuốc chiếu sáng, Bổn Bổn đang ngồi bên cửa sổ, cầm đồ ăn vặt đút cho Chim Chim, sau khi nhìn thấy hắn, trong đôi mắt hiện rõ sự vui mừng, nhưng vì bảo trì tư thế nữ vương gia, vẫn tận lực bày ra bộ dáng ăn nói lạnh lùng.

Keng ~

Dạ Kinh Đường đặt Minh Long thương trên mặt đất, cười nói:

“Điện hạ, sao ngươi tới nhanh như vậy?”

“Buổi chiều mới tới. Lên đây đi.”

Ngày Đông Phương Ly Nhân gật đầu đáp lễ, nhìn Dạ Kinh Đường đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ tới mang tai, có chút nghi ngờ hỏi:

“Ngươi vừa mới đánh một trận?”

“Buổi chiều phát hiện ra hành tung của ô vương, chém riết náo loạn đến nửa đêm. Quan binh đang đuổi theo Ô Vương, hẳn là không chạy thoát.”

Dạ Kinh Đường tiến vào trong xe, ngồi xuống trên giường mỹ nhân, sau khi lau mồ hôi trên mặt, lấy từ trên lưng quần xuống một quyển sổ cũ vàng, đưa cho Đông Phương Ly Nhân:

“Đây là đồ tốt hôm qua ta tìm được, mày bên trong có một phối phương Tuyết Hồ Tán, có thể thay thế tuyết hồ hoa. Thứ này vô cùng quan trọng, tốt nhất điện hạ nên sao chép ra một phần, sắp xếp người đưa về kinh thành...”

“Tuyết Hồ Tán...”

Đông Phương Ly Nhân nhận lấy phương thuốc nhìn một chút, biết là vật rất quan trọng, lập tức thu vào trong ngực, sau đó cầm khăn tay, đứng dậy ngồi ở trước mặt Dạ Kinh Đường, giúp hắn lau mồ hôi trán, giọng nói uy nghiêm:

“Để ngươi tới hỗ trợ điều tra, không phải để ngươi đi liều mạng, sao lại mệt mỏi thành dạng này...”

Âm thanh bỗng nhiên im bặt.

Dạ Kinh Đường bị khí huyết xao động sông choáng đầu, vốn đang bình thường, nhưng Bổn Bổn xinh đẹp động lòng người ngồi xuống trước mặt, mùi thơm nhàn nhạt đập vào mặt, môi đỏ diễm

lệ gần trong gang tấc, trong đầu óc lập tức có chút nhảy loạn.

Mắt thấy Ly Nhân giúp đỡ lau mồ hôi, tay Dạ Kinh Đường vô ý thức buông xuống, tự nhiên đặt vào nơi sung mãn hắn vốn không nên động loạn...

Đông Phương Ly Nhân cảm giác được sau thắt lưng truyền đến cảm xúc nóng bỏng, lắc vai một cái ngồi thẳng mấy phần, đôi mắt khí khái hào hùng khó có thể tin nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường: "..."

Dạ Kinh Đường bị dọa một chút, mới phát hiện tay để không đúng chỗ, vội vàng giơ tay lên, vỗ vỗ áo bào bị làm nhăn:

"Thật có lỗi, ta thất thần..."

Ba ba?!

Đông Phương Ly Nhân sợ ngây người, vạn vạn không nghĩ tới ngoài kia có mấy trăm cầm quân, vậy mà Dạ Kinh Đường cũng dám trắng trợn khinh bạc nàng, cái này mà để cho người ta nhìn thấy thì làm sao bây giờ?!

"Dạ Kinh Đường!"

Lông mày Đông Phương Ly Nhân dựng lên, nắm lấy cổ tay dại Kinh Đường, giọng nói lạnh lùng:

"Ngươi bị điên đúng không? Ngây đừng tưởng rằng ngươi đi ra ngoài làm việc lấy được chút công lao, là có thể ỷ sủng mà kiêu vô pháp vô thiên, ngươi thật sự cho rằng bản vương sẽ không thu thập ngươi?"

Dạ Kinh Đường cũng cảm thấy mình có chút vô pháp vô thiên. Đưa tay giải thích:

"Ta uống lộn thuốc, đầu óc không tỉnh táo lắm, điện hạ chớ

trách...”

“Uống nhầm thuốc?”

Đông Phương Ly Nhân nhìn Dạ Kinh Đường sắc đảm tận trời, xác thực giống như đã uống lộn thuốc, nàng nắm chặt cổ tay Dạ Kinh Đường:

“Ngươi trúng độc? Độc gì? Xuân dược?”

Chương 510 - Nội Tình Võ Khôi

Chương 510. Nội Tình Võ Khôi

Dạ Kinh Đường lắc đầu: “Cũng không phải xuân dược, vừa rồi ta đánh nhau ở chỗ u vương, dùng một đan dược tương tự như đại bổ đan, kết quả là bổ quá mức, không có vấn đề gì lớn, chỉ là... ừm... Tinh khí lên não, hỏa khí tương đối nặng...”

Đông Phương Ly Nhân chăm chú xem mạch, phát hiện khí huyết Dạ Kinh Đường bành trướng dị thường, nhưng nói chung cũng đích xác không có vấn đề gì, liền hỏi:

“Vậy làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Dạ Kinh Đường không tự chủ được dời xuống, rơi vào trên đầu rồng Hùng Dũng oai vệ khí phách hiên ngang, lại lập tức rời đi:

“Cũng không có gì, ta trở về tắm rửa là được...”

Đông Phương Ly Nhân cúi đầu nhìn ngực một chút, cũng không trách cứ Dạ Kinh Đường bởi vì chúng thuốc, đứng lên nói:

“Chuẩn bị nước tắm rồi, người tắm rửa thay quần áo, bản vương cho đại phu tới Xem cho ngươi.”

Mày dạ kiêng đường nghe được tắm rửa, không khỏi nhớ tới xung kích trong Xán Dương Trì, đôi mắt luôn ngắm về phía Đông Phương Ly Nhân, đề phòng tay chân không quy củ, hắn dứt khoát ôm Chim Chim đang ăn vụng tới mà vò:

“Ta không có bệnh, chỉ là khí huyết quá vượng, cho đại phu xem đoán chừng cũng không tìm ra biện pháp khác, nếu không ta

về trước đây, ngày mai lại tới bái phỏng điện hạ...”

Đông Phương Ly Nhân tách ra nhiều ngày như vậy, thật vất vả mới nhìn thấy Dạ Kinh Đường, còn chưa nói được hai câu, nhìn Dạ Kinh Đường lại không bình thường, làm sao có thể để Dạ Kinh Đường rời đi, đưa tay đoạt Chim Chim lại:

“Ngươi đi tắm trước đi.”

Dạ Kinh Đường bị Ly Nhân gắt gỏng một câu, cũng không dám nhiều lời, khom người đi ra khỏi toa xe.

Đông Phương Ly Nhân đặt Chim Chim ở bên cạnh hộp đồ ăn vặt, để nó tiếp tục ăn, sau khi chỉnh lý xong mãng bào, mới dùng dáng vẻ uy nhiên đi xuống xe ngựa, tiến vào khách sạn.

Chưởng quỹ và hỏa kế trong khách sạn đã bị sắp xếp đi chỗ khác, xung quanh đứng cấm quân làm hộ vệ, bên trong có bốn thị nữ theo hầu, chuẩn bị phòng ngủ và nước nóng cho Đông Phương Ly Nhân.

Ào ào ~~

Đông Phương Ly Nhân nghe thấy lầu hai truyền đến tiếng đổ nước, Lập tức đưa Dạ Kinh Đường lên lầu, ra lệnh cho thị nữ đang bận rộn bên trong:

“Hầu hạ Dạ công tử tắm rửa, ngươi đi gọi Trương ngự y tới.”

“Vâng.”

Hai thị nữ bên trong, nhìn thấy Dạ công tử đi tới, đôi mắt sáng lên, vội vàng muốn đi lên hỗ trợ cởi áo tháo dây lưng.

Dạ Kinh Đường lo lắng không yên, sợ làm ra chuyện hoang đường đùa bỡn thị nữ, đưa tay ra từ chối:

“Không cần, một mình ta tự tắm là được. Điện hạ, ngươi chép

ra một phần đơn thuốc Tuyết Hồ Tán, lập tức phái người đưa về kinh thành, vật này rất quan trọng, chớ làm mất."

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy không nhiều lời, đợi Dạ Kinh Đường đi ra, tiến vào gian phòng bên cạnh chép phương thuốc.

Sau khi Dạ Kinh Đường đóng cửa lại, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hai ba cái cởi áo choàng trên người, lấy bội đao, các loại thuốc và vật phẩm tùy thân đặt ở trên bàn, cúi nhìn ngọc trụ như cột chống trời, thẳng đứng như cây gân màu tím chống biển....

Mẹ nó...

Dạ Kinh Đường vuốt trán, sau khi dò xét trái phải, đi tới sau tấm bình phong.

Gian phòng này là một gian phòng bình thường của khách điếm, cũng không có bày biện gì nhiều, nhưng vì để cho Tĩnh Vương nghỉ ngơi thật tốt, vẫn có một thùng tắm lớn, bên trong còn rải cánh hoa.

Dạ Kinh Đường đứng trước thùng tắm, thả cả người vào, chôn cả khuôn mặt trong nước, muốn làm lạnh một chút.

Kết quả là thị nữ quá tri kỷ, chuẩn bị nước ấm, ngâm cái này không những đầu óc không tỉnh táo, ngược lại còn tăng thêm cảm giác...

Soạt...

Dạ Kinh Đường đứng dậy từ trong nước, nghĩ lại lại dứt khoát ngồi xếp= trong thùng tắm, cưỡng ép bản thân nhập định, một lần nữa điều trị khí tức loạn thất bát tao trong cơ thể...

Trong núi hoang đối diện dòng sông.

Tuyền Cơ Chân Nhân mặc váy dài tuyết trắng, lẻ loi một mình ngồi trên tán cây, cầm trong tay hồ lô rượu màu đỏ nhẹ nhàng lay động, đôi mắt hoa đào trong suốt nhìn vào giấy dán cửa trên cửa sổ ở khách sạn phía xa.

Trong phòng, ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, trên giấy dán cửa sổ hiện ra bóng hình một nam nhân, mặc dù không nhìn thấy người thật, nhưng vai rộng eo thon, đường cong hoàn mỹ...

"..."

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm thấy hình tượng này rất cảnh đẹp vui, nhưng rằng là người xuất gia, không nên nhìn loạn, lập tức đưa ánh mắt về nơi khác, đáy lòng mang theo ba phần nghi hoặc.

Tuyền Cơ Chân Nhân đứng trước ba vị trí đầu trong Bát Khôi, nhãn lực hơn xa người bình thường, mặc dù hơi thở của Dạ Kinh Đường rất loạn, nhưng nàng vẫn nhìn ra, tiểu tử này giống như bỗng nhiên đã đả thông được kinh mạch toàn thân, trong cơ thể tự hình thành một tiểu chu thiên, bước vào cánh cửa võ khôi.

Mặc dù so sánh với 8 vị võ khôi đương thời, Dạ Kinh Đường vẫn còn rất non nớt, tích lũy không đủ, võ học tạo nghệ, kinh nghiệm chiến đấu, lịch duyệt Giang hồ đều có khoảng cách, nhưng tiểu tử này có ngộ tính quá khoa trương, muốn hoàn thành hành động vĩ đại giao thế giữa võ khôi cũ và mới, đoán chừng cũng sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Chương 511 - Hai Nữ Nhân Bàn Nhau

Chương 511. Hai Nữ Nhân Bàn Nhau

Với tốc độ phát triển này, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào thiên phú và cố gắng là có thể làm được, với lý giải của Tuyền Cơ Chân Nhân, khẳng định tiểu tử này đã gặp phải đại cơ duyên ngàn năm có một, giúp cho hắn trong một hai ngày ngắn ngủi đã nhảy được thêm một bước lớn.

Tuyền Cơ Chân Nhân Âm thầm suy tư, chính trong khi đang suy nghĩ, khóe mắt hơi động một chút, nhìn rừng cây cách đó không xa.

Trăng sáng giữa trời, trong rừng cây đen sì một mảnh, thoạt nhìn như không có bất kể vật sống gì.

Nhưng Tuyền Cơ Chân Nhân lại cảm nhận được một hơi thở quen thuộc, giống như có người quen, đang lén lút núp trong đó, nhìn về phía bên này.

?

Đôi mắt Tuyền Cơ Chân Nhân hơi sáng lên, không ngờ tiểu yêu tinh trước kia đi mòn giày sắt cũng không tìm thấy, sau khi nàng từ bỏ truy tìm vậy mà tự đưa tới cửa.

Lúc này Tuyền Cơ Chân Nhân thu diễm tất cả hơi thở, giống như vật chết ngồi xổm trên tán cây, muốn tìm cơ hội bắt được Bắc Lương Đạo Thánh.

Nhưng giống như ngày trước, Bắc Lương Đạo Thánh vừa mới

đến gần khoảng cách nhất định, đã phát hiện ra chút không đúng, quay kính viễn vọng nhìn tới, nhìn thẳng về phía nàng.

Bốn mắt nhìn nhau.

!!

Bắc Lương Đạo Thánh nhìn thấy yêu nữ Đại Ngụy gặp nàng một lần đánh nàng một lần, kinh hãi đến mức bả vai cũng run lên, quay người lập tức chạy ra ngoài.

Tuyền Cơ Chân Nhân đuổi hơn nửa năm, cũng lười chơi trò mèo vờn chuột với Bắc Lương Đạo Thánh, lập tức mở miệng dò hỏi:

'Ngươi tới đây làm gì?"

Bắc Lương Đạo Thánh tới đây, tất nhiên là vì nhìn thấy thực lực của Dạ Kinh Đường tăng vọt, giống như đã ăn vào Thiên Lang Châu, trong lòng trăm mối vẫn chưa có lời giải.

Thiên Lang Châu là thần dược của các tộc Tây Hải, theo nàng biết, trên đời không có ai có thể sử dụng được vật này.

Dạ Kinh Đường có thể sử dụng, không phải thuốc Ô Vương luyện có vấn đề, là thân thế của hắn có quan hệ với các tộc Tây Hải.

Vấn đề này tương đối quan trọng, không câu thông với các lão nhân trong tập trước, khẳng định không thể thoải mái nói cho người của Đại Ngụy.

Vì thế Bắc Lương Đạo Thánh nghe thấy lời hỏi thăm, chỉ quay đầu lại:

"Ngươi quản được ta sao?"

Sau đó lập tức xoay người bay qua sườn núi, biến mất vô tung

vô ảnh.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy đối phương lại không cho nàng mặt mũi, không vui vẻ chút nào, lúc này lại đuổi theo...

Vầng trăng bạc giữa trời, phòng ốc dọc theo sông của trấn nhỏ hơn phân nửa đã tắt đèn, giữa phố chỉ có tổ cấm quân năm người ngẫu nhiên tuần tra qua lại.

Tiếng vang chỉnh tề vang tới từ ngoài sân nhà.

Bùi Tương Quân đứng bên giếng nước nghiêng tai lắng nghe, sau khi đợi bước chân đi xa, mới xách theo hai thùng nước đi vào lầu hai của khách điếm nhỏ.

Ô châu rối loạn, lưu lượng khách đến trấn nhỏ xa xôi chợt giảm, trong khách điếm nhỏ không có người ngoài, ngay cả chưởng quỹ và hỏa kế đều đã nghỉ tạm.

Trên căn phòng lầu hai còn sáng đèn, bên trong không có động tĩnh gì.

Bùi Tương Quân nhẹ chân nhẹ tay đi tới cửa dò xét, có thể thấy được Lạc Ngưng mặc thanh y trên người, ngồi cạnh giường, đã trải xong ga giường sạch sẽ, cầm bình sứ nhỏ trong tay nhẹ nhàng vuốt ve, trên gương mặt mang theo ba phần u sầu.

Bùi Tương Quân cảm giác được Kinh Đường hôm nay rất khô nóng, chờ chút nữa trở về sợ là sẽ thu thập gần chết thân thể của hồ ly này, vì thế thái độ của nàng vẫn hơi lo lắng, cầm theo thùng nước đi vào sau tấm bình phong, rót nước sạch vào thùng tắm.

“Ngưng nhi, đừng nhìn nữa, đi tắm trước đi.”

Lạc Ngưng lấy lại tinh thần, nhìn hương phi lộ trong tay, ngầm thở dài, trong lòng thực sự không biết nên làm gì bây giờ.

Bình thường nàng đã không chịu đựng nổi, hôm nay tiểu tặc còn uống thuốc, bộ dạng trong mắt bốc hỏa kia, cho dù chơi hỏng nàng, nàng cũng không giúp hắn điều trị hết được...

Nhìn thấy bóng quân Bùi Tương Quân đổ nước, con nguoi Lạc Ngưng giật giật, đứng dậy đi ra phía sau nói khẽ:

"Tam Nương, có phải ngươi cảm thấy chuyện điều trị thân thể này rất đơn giản hay không?" Động tác đổ nước của Bùi Tương Quân dừng lại, quay đầu nhìn, mắt hạnh chớp chớp:

"Sao có thể như vậy, ta biết chuyện này không dễ dàng, Kinh Đường ăn phải nhiều thuốc bổ, cũng không thể cố nhịn được thêm.... Ngươi nhịn một chút."

"Ta nhịn như thế nào?"

Sắc mặt Lạc Ngưng đỏ lên, trong đáy mắt mang theo vài phần khó có thể mở miệng, đi ra phía sau thấp giọng nói:

"Lúc Dạ Kinh Đường không có chuyện gì, biết nặng biết nhẹ, rất quan tâm đến ta. Nhưng khí huyết của hắn quá vượng, hắn sẽ dễ dàng nóng vội, giống như chày giã thuốc... Nếu ta chống đỡ được thì cũng thôi đi, nếu không gánh nổi, ngươi cũng không thể để cho ta chết trong phòng..."

"Ách..."

"Nếu ngươi không quản, ta cũng mặc kệ, ta chạy về Nam Tiêu Sơn trốn, để hàn đến Nam Tiêu Sơn tìm ta, đến lúc đó không cho hắn trở lại kinh thành nữa..."

?

Chương 512 - Đừng Có Làm Càn

Chương 512. Đừng Có Làm Càn

Bùi Tương Quân thấy Lạc Ngưng vậy mà chuẩn bị đem con bỏ chợ, có chút gấp gáp:

“Có cần thiết phải vậy hay không? Ta thấy phu nhân nhà giàu ở Thiên Thủy nói chuyện phiếm, đều phàn nàn nam nhân không được..., nào có ai lại phàn nàn chuyện nam nhân lợi hại.”

“Thiên Thủy Kiều đều là các lão gia thân hào, đâu có giống với Dạ Kinh Đường?”

Bùi Tương Quân biết Dạ Kinh Đường so với người bình thường thì có cơ thể khỏe mạnh hơn nhiều, hơi chần chờ một chút, hừ nhẹ:

“Ai bảo trước kia ngươi chạy đến cứ ở bùi gia cướp người...”

Hai con mắt Lạc Ngưng hơi trừng: “Ngươi cười trên nỗi đau của người khác đúng không?”

“Aizz ~ ta cũng không có ý đó... Bây giờ ngươi cũng không thể bắt ta giúp ngươi gánh mìn cùng? Khi ân ân ái ái ngươi ăn một mình, khi gặp tội lại kéo ta ra cản thương...”

Lạc Ngưng nghĩ nghĩ, nhét Hương Phi Lộ vào tay Bùi Tương Quân, sau đó đứng phía sau nàng, dùng hai tay nâng hai trái dưa hấu, ép chung một chỗ bóp nhẹ:

“Không cần người làm thật. Ngươi cứ như vậy, giúp Dạ Kinh

Đường điều trị trước một chút, rất đơn giản...”

Tức Bùi Tương Quân bị Lạc Ngưng vò loạn, có chút nổi nóng:

“Ngươi đừng có mà động tay động chân... Cái này mà cũng có thể hỗ trợ điều trị?”

Tức Lạc Ngưng thấy Bùi Tương Quân có chút thả lỏng, lập tức đưa tay giúp nàng cởi váy:

“Được mà, ta dạy ngươi, rất đơn giản...”

“Ngươi dạy thế nào? Nhưng anh cũng không phải nam nhân...”

“Ngươi đừng nói nhảm, học cho tốt...”

“A....”

Một bên khác, khách điếm trong trấn nhỏ.

Trên bàn đặt một chiếc nến, trước mặt là trang giấy đã bày ra.

Đông phương luy nhân đang ngồi ngay ngắn trước bàn, trong tay cầm phương thuốc, cầm bút viết xuống trên phong thư, sau khi viết “Thánh thượng thân khải”, nhét thư vào trong bao.

Thị nữ mặc trang phục tươi đẹp, bưng khay đi đến chiếc bàn rồi buông xuống, trong khay là hai bộ y phục công tử mới tìm được trên trấn nhỏ.

Thị nữ bày ra hai kiện áo bào theo họa tiết mây, nâng trong tay trái phải dò xét:

“Điện hạ, ngày cảm thấy kiện nào đẹp hơn?”

Ngày Đông Phương Ly Nhân đứng dậy đi tới nhìn, trong đầu nghĩ lại vòng eo dạ tin đường, sau khi nhìn kỹ thì đưa tay cầm lên một kiện:

“Cái này đi. Sai người lập tức đưa thư về kinh thành...”

“Vâng.”

Sau khi đợi thị nữ ra khỏi cửa, Đông Phương Ly Nhân nghiêng tai lắng nghe động tĩnh phòng bên cạnh, rất yên tĩnh, ngay cả tiếng bọt nước cũng không có, không biết đang làm cái gì...”

Hắn không phải đã ngất đi chứ...

Đông Phương Ly Nhân suy nghĩ một chút, bưng áo choàng đi tới cửa căn phòng bên cạnh, đầu tiên là nghiêng tai lắng nghe, sau đó đưa tay gõ nhẹ.

“Dạ Kinh Đường?”

“Hả?”

Soạt...

Trong gian phòng truyền đến tiếng ra khỏi nước, tiếp đó là tiếng bước chân không đều.

Đông Phương Ly Nhân âm thầm nhíu mày, cảm giác động tĩnh của Dạ Kinh Đường rất không đúng, sợ Dạ Kinh Đường xảy ra chuyện, lập tức đẩy cửa phòng ra, dò xét vào bên trong.

Kẹt kẹt ~

Trong gian phòng sạch sẽ, áo choàng rách rưới và quần vắt trên ghế dựa bên bàn, trên bàn đặt mấy thứ vật phẩm tùy thân.

Sau tấm bình phong toát ra hơi nước nhàn nhạt, Dạ Kinh Đường trần trụi nửa người trên, tóc ướt sũng thà ở sau lưng, trên lưng quấn khăn tắm che đi cảnh xuân, tay phải chống vách tường, tay trái nhẹ xoa trán, nhìn rất khó chịu.

“Dạ Kinh Đường?”

Đông Phương Ly Nhân cầm áo choàng bước nhanh vào trước mặt hắn, ánh mắt đầy lo lắng:

“Ngươi sao rồi?”

“Ta...”

Trong mắt Dạ Kinh Đường tràn đầy tơ máu, bị khí huyết xao động xông cho choáng váng, nhìn xung quanh căn phòng còn cảm thấy có vài phần mông lung.

Nhìn thấy ánh mắt ân cần của Bổn Bổn trước mặt, hắn vô ý thức đưa tay ôm nàng, vỗ nhẹ lên lưng nàng.

“Đừng lo, ta không sao.”

“Hả?”

Đông Phương Ly Nhân không kịp đề phòng, kinh hãi đặt hai tay trước ngực, tiếp theo thân thể ướt nước của nam tử, đã rắn chắc ôm nàng vào lòng, hơi thở nóng bỏng của nam tử đập vào mặt, khiến tim nàng rung động.

Sắc mặt Đông Phương Ly Nhân lập tức đỏ lên, bởi vì Dạ Kinh Đường không mặc quần áo, nàng không dám động loạn, chỉ gấp giọng nói:

“Ngươi không sao thì ngươi ôm bản vương làm gì? Ngươi... ngươi buông tay!”

Dạ Kinh Đường bao quanh Ly Nhân ôn lương như ngọc, hết sức khắc chế cảm xúc trong đáy lòng, khẽ vuốt ve mái tóc trên lưng nàng an ủi:

“Thật không có ý tứ, ta có chút háo sắc... Không phải, có chút khí huyết song đầu, không quản được tay, ta...”

Đông Phương Ly Nhân bị nam nhân dán bên tai mà nói chuyện,

nửa người đã mềm nhũn, đáy mắt vừa thẹn vừa vội, vặn vẹo bả vai:

“Dạ... Ngươi còn làm cản như thế, bản vương gọi hộ vệ...”

Ngày đông phương linh nhân vừa xoay mấy lần, không thể cởi ra cánh tay lớn mật của thuộc hạ này, ngược lại cọ qua cọ lại, phát hiện ở bụng dưới giống như bị một chuôi dao dí vào!

?

Đông Phương Ly Nhân nghiên cứu [Nước Mắt Hiệp Nữ] lâu như vậy, hiểu được đã tiếp xúc đến thứ gì, đôi mắt lại trừng lớn mấy phần, thật sự không dám động.

hai người ấp ấp ôm ôm một chút, khả năng động tĩnh có chút lớn, thị nữ ở bên cạnh thấy có chút không đúng, đẩy cửa ra Xem xét.

Chương 513 - Thật Lớn

Chương 513. Thật Lớn

Kẹt kẹt ~

giương mắt lên phát hiện dạ công tử áo quần không đủ che thân, ôm Tĩnh Vương đang kinh hãi như nai con, thị nữ có chút kinh sợ, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, đã phát hiện Tĩnh Vương đột ngột quay đầu, ánh mắt có chút hung dữ!

Thị nữ kinh hãi rụt cổ lại, biết rằng đã quấy rầy chuyện tốt của Tĩnh Vương, vội vã đóng cửa lại.

Đông Phương Ly Nhân mặt đỏ tới mang tai, xoay đầu lại, cắn răng nói:

“Dạ Kinh Đường, ngươi đừng quá mức! Nếu người còn như vậy, bản vương đưa ngươi đến phòng tịnh thân...”

Dạ Kinh Đường ôm một lát, phát hiện khô nóng không hề tiêu giảm, ngược lại tâm tư càng ngày càng bay, cưỡng chế tinh thần buông tay ra, chỉ nắm bờ vai của Bổn Bổn:

“Không có ý gì, ta đi về nghỉ ngơi, ngày mai lại tới đón điện hạ...”

Đông Phương Ly Nhân thấy hô hấp của Dạ Kinh Đường dồn dập, ánh mắt nóng bỏng, trong lòng vẫn lo lắng tình huống thân thể của Dạ Kinh Đường, lại hỏi:

“Có phải ngươi muốn nữ nhân rồi hay không? Nếu không thì bản vương gọi hai thị nữ tới...”

“Không cần!”

Dạ Kinh Đường gấp thì gấp, nhưng cũng không phải là không còn thanh tịnh, hắn lắc đầu nói:

“Quân tử dù háo sắc, vẫn phải giữ chút đạo đức, cho dù ta nhịn chết, cũng không đụng vào nữ tử ta không thích.”

?

Đông Phương Ly Nhân hơi nhíu mày, cảm thấy lời này giống như băng thổ lộ với nàng, sẽ không đụng vào nữ nhân không thích, lại khinh bạc bản vương, đây không phải ý nói là thích bản vương...

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân có phần cổ quái, thoạt nhìn giống như muốn nghiêm túc tỏ thái độ hai câu, nhưng lời tới khóe miệng lại thành:

“Vậy ngươi trở về thì có thể làm được gì, nếu có chuyện đột xuất xảy ra...”

Dạ Kinh Đường có thể nhìn ra ánh mắt lo âu và do dự của Đông Phương Ly Nhân, lại đưa tay ôm lấy, vỗ nhẹ lưng nàng:

“Ngưng nhi cũng đến đây, đang ở ngay trong trấn nhỏ chờ ta, ta đi về nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, điện hạ không cần lo lắng.”

Đông Phương Ly Nhân đang suy nghĩ có cần cắn răng nhẫn nhục hay không, giúp thuộc hạ giải quyết bệnh khó nói, nghe thấy lời này lập tức nổi nóng, nâng chân lên giẫm xuống ngón chân Dạ Kinh Đường:

“Ngưng nhi cô nương ở đây, ngươi còn ôm bản vương? Ngươi...”

Cho dù Dạ Kinh Đường hóa khí đang vượng, nhưng đầu óc vẫn

tỉnh táo, vô ý thức thu trân nè tránh.

Một cước đạp xuống của Đông Phương Ly Nhân, phát hiện dưới bàn chân có đồ gì đó bị dẫm rơi xuống...?!

Dạ Kinh Đường có chút cứng đờ.

Đông Phương Ly Nhân đột nhiên trừng to mắt, liếc mắt nhìn về phía giữa hai người...

Thật lớn...

"Phi phi phi..."

Đông Phương Ly Nhân mặt đỏ như máu, ném quần áo trong tay cho Dạ Kinh Đường, quay người lập tức chạy ra ngoài:

"Ngươi cái tên ác ôn này! Ngươi chờ đó cho bản vương!"

Nói còn chưa dứt lời, phòng bên cạnh đã truyền đến tiếng đóng cửa cái "oành", còn có cả tiếng cài then cửa.

Ác ôn...

Dạ Kinh Đường bị cái từ hình dung này này của Ngây Ngốc thốt ra làm cho sững sờ, cúi đầu nhìn một cái, lại cảm thấy hình dung đúng mười phần, mặt mo có chút không nhịn được, vội vàng mặc quần áo.

"Đây là do tự điện hạ dẫm, ta không cố ý mạo phạm đôi mắt cẩu điện hạ..."

"Ngươi mau về đi, còn đứng đó đổ thừa không đi nữa, bản vương sẽ thật sự gọi người đến..."

"Dạ... đúng rồi điện hạ, khi ngài liên hệ với người trên núi, bảo quan binh chú ý trong số tù binh thuộc hạ của Ô Vương có ai tên là Trương Văn Uyên hay không, có liên quan đến một án mất

tích.”

“Biết rồi, ngươi đi về trước điều trị thân thể đi...”

“Ha ha...”

Một lát sau, dọc theo đường phố trên tiểu trấn ven sông.

Dạ Kinh Đường mặc một một bộ vân bào công tử, giấu thứ “ác ôn” đi qua bên đường, gió đêm quét qua gương mặt, thân thể hơi dễ chịu một chút.

Nhưng nghĩ tới chuyện lát nữa có thể được Lạc nữ hiệp điều trị, đầu óc lại càng thêm loạn, trong lòng có cảm giác chỉ muốn về.

Chim Chim ăn quá no, nện bước hình chữ bát chạy bộ cạnh chân hắn để tiêu thực,ven đường còn kêu “chít chít chít chít....”, nói rằng vừa rồi mới nhìn thấy yêu nữ tỷ tỷ đuổi người.

Dạ Kinh Đường có thể mơ hồ nghe rõ ý tứ, nhìn về phía núi hoang bên kia bờ sông mấy lần, không nhìn thấy có động tĩnh gì, lập tức trở về khách điếm hẻo lánh trong thị trấn nhỏ.

Cửa lớn khách điếm đã chốt cửa cài then, Dạ Kinh Đường phi thân nhảy vào tường vây, đi dọc theo thang lầu lên tới tầng hai, để cho Chim Chim tự đi chơi, mở cửa căn phòng sáng đèn ra:

“Ngưng nhi, ta về rồi... sao? Tam Nương.”

Cửa phòng mở ra, cảnh tượng trong phòng đập vào mắt.

Ga giường và vỏ chăn đã đổi lại sạch sẽ, sắp xếp chỉnh tề, bên trên đó lại không có Ngưng nhi bảo bảo tắm rửa sạch sẽ.

Bên cạnh bàn trà gần cửa sổ, Tam Nương mặc váy ngắn vàng nhạt, trên tay bưng chén trà, nhẹ nhàng ưu nhã ngồi đó, tóc cũng búi lên, cắm nghiêng trên đó cây trâm hoa điểu hắn tặng, trên môi còn điểm một chút sắc đỏ son phấn.

Phát hiện cửa mở ra, đôi mắt Tam Nương hiện ra dị sắc, nhưng lập tức khôi phục bộ dáng ưu nhã thong dong của trưởng môn nên có, buông chén trà xuống:

“Trở về rồi? Thân thể thế nào?”

Dạ Kinh Đường nhìn Tam Nương thiên kiểu bá mị, rõ ràng có chút ngoài ý muốn, nhanh chóng thu lại sắc mặt hảo sắc, đóng cửa lại, đi về hướng bàn trà:

“Thân thể vẫn tốt... Ngưng nhi đâu?”

Chương 514 - Tam Nương Vào Trước

Chương 514. Tam Nương Vào Trước

Bùi Tương Quân nói đến chuyện này, trong lòng có chút nổi nóng. Nàng mới tắm rửa xong, còn đang muốn thương lượng với hồ ly tinh nên xử lý vấn đề trước mắt như thế nào, kết quả sau khi hồ ly tinh quấn lấy dạy nàng cách dùng dưa hấu, lập tức trốn đi,ngay cả thời gian cân nhắc cũng không cho nàng, nhét nàng vào đây chống sét.

Bây giờ Kinh Đường hỏi, Bùi Tương Quân nghĩ nghĩ, cũng chỉ có thể nói:

“Thân thể Ngưng nhi không thoải mái, trước tiên nghỉ ngơi đi, ngươi...”

Bùi Tương Quân đang cố gắng tìm từ, lập tức phát hiện Dạ Kinh Đường hào hoa phong nhã đi thẳng tới trước mặt nàng, hai tay chống hai bên tay ghế, vây nàng vào giữa, cúi đầu tiến lại gần mấy phần.

?!

Bùi Tương Quân tựa vào lưng ghế, ánh mắt có chút hoảng hốt:

“Kinh Đường! Ngươi muốn làm gì?”

Dạ Kinh Đường quan sát tỉ mỉ khuôn mặt thục mỹ dưới ánh nến, hết sức bình tĩnh nói:

“Không làm gì, ta chỉ nhìn xem, phấn này thật đẹp...”

Bùi Tương Quân đã há miệng, hơi do dự, vẫn thoải mái nâng mặt lên:

“Muốn hôn thì hôn, ngươi đừng cho là ta không biết, trước kia ngươi thường nhìn trộm ta dùng son phấn, vừa rồi là cố tình vẽ cho ngươi xem....”

?

Dạ Kinh Đường thấy Tam Nương dũng cảm như thế, đáy lòng có chút ngoài ý muốn, cúi người xuyên tay qua đầu gối Tam Nương, ôm nàng đặt ngồi trên đầu gối mình, ấn một chút lên sắc đỏ son phấn:

“Sao Tam Nương hôm nay lại có lá gan lớn như thế?”

Bùi Tương Quân bị Dạ Kinh Đường ôm lấy, vẫn có chút hoảng, hết sức bảo trì vẻ trấn định tự nhiên, ôn hòa nói:

“Ngưng nhi làm cái gì không được, đoán chừng là sợ ngươi không biết nặng nhẹ, trốn đi rồi... ta... ta đã được đại bá mẫu gả cho ngươi, coi như vị hôn thê, ngươi cũng khó chịu đến như vậy, nếu không để ta giúp ngươi trước...”

“Hả?” Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, thấy rất ngoài ý muốn.

Sắc mặt Bùi Tương Quân đỏ lên, nghiêm túc giải thích:

“Là ý của Ngưng nhi, nàng lo đến phát khóc, cầu xin ta hỗ trợ, ta mới... ta mới... không phải ta muốn cùng ngươi cái gì kia...”

Dạ Kinh Đường dựa vào ghế, nắm ngón tay non mềm của Tam Nương, cười nói:

“Kỳ thật ta cũng không có việc gì, để các ngươi quan tâm như thế, cảm giác giống như kiếm cớ chiếm lợi của các ngươi...”

Bùi Tương Quân sờ lên trán Dạ Kinh Đường, nhẹ nhàng nói:

“Ngươi có sao không? Ta cùng Ngưng nhi có thể không biết hay sao? Không dễ chịu thì đừng cố chống. Ta... Ý của ta, là muốn chờ nhà mới ở Thiên Thủy Kiều làm xong, sau khi ngươi vào ở, tam môi lục sính, sau đó gả đi danh chính ngôn thuận...”

“Vậy khi về kinh lại nói, ta thật sự không vội.”

“Aizz...”

Bùi Tương Quân muốn đánh trống lui quân, nhưng nhớ tới dáng vẻ khá sâu vừa rồi của hồ ly tinh, vẫn nâng lên dũng khí:

“Ta biết ngươi để ý cảm xúc của ta, ta nhát gan, ngươi đã để ta chậm rãi thích ứng... Bình thường cũng thôi đi, bây giờ Ngưng nhi gấp như con kiến bò trong chảo nóng, ta lại yên tâm thoải mái để ngươi chăm sóc, vậy không phải đã trở thành người không hiểu chuyện rồi sao?”

Bùi Tương Quân nói đến đây, phát hiện Dạ Kinh Đường biểu lộ rất chân thành, tay lại thuận theo sau lưng, chậm rãi trượt xuống dưới thắt lưng màu mỡ, như có như không mà nhào nặn, lại hừ nhẹ nói:

“Còn nữa, ngoài miệng ngươi nói thì dễ nghe, tay thì lại không trung thực chút nào....”

“Hả?”

Tay Dạ Kinh Đường nhanh chóng buông ra: “Không kìm lòng được, tay không nghe đầu óc điều khiển...”

Bùi Tương Quân biết Dạ Kinh Đường mạnh mẽ nhịn lại, nghĩ nghĩ một chút, cởi ra áo ngoài và váy ngắn, lộ ra áo ngực thêu đóa hoa hạnh:

“Được rồi, biết ngươi không dễ chịu, không phải cố ý, ta giúp ngươi điều trị trước...”

“Ừm...”

Bùi Tương Quân phát hiện hô hấp bên tai nặng thêm mấy phần, mặt đỏ lên, nhưng vẫn ngẩng đầu lên:

“Mắt liếc loạn cái gì? Muốn nhìn thì cứ nhìn thoải mái là được, ta cũng không hung dữ như Ngưng nhi...”

Định lực của Dạ Kinh Đường không tệ, nhưng cũng có hạn mức, thấy Tam Nương ôn hòa hiền thục như vậy, sự kìm nén vốn đã không nhiều, dần dần đã không kìm nén được nữa.

Hắn cười, đưa ngón tay lên, cầm trên viền áo ngực, kéo xuống một cái.

Phựt ~

Trong căn phòng đèn đuốc mờ ảo, lập tức bắn ra hai vật sáng bóng.

“A...!”

Bùi Tương Quân không kịp đề phòng, giật mình kinh sợ, bả vai kẽ run, vội vàng che lấy bằng hai tay, sắc mặt đỏ bừng, xấu hổ nói:

“Kinh Đường ~! Ta để cho ngươi nhìn cách lớp quần áo, sao ngươi lại...”

“Thật sao? Ta hiểu lầm...”

Khuôn mặt Dạ Kinh Đường đỏ rần, cũng không biết phải dùng nghị lực lớn bao nhiêu mới giữ vững được sắc mặt, nhìn vào mắt Tam Nương, bày ra sắc mặt áy náy.

Bùi Tương Quân chỉ cảm thấy ánh mắt Dạ Kinh Đường đã sắp bốc lửa, sau cơn xấu hổ, vẫn chậm rãi buông bàn tay ra, quay đầu nhìn ánh đèn:

“Được rồi, ngươi đừng cố gắng nhẫn nhịn, ta biết đầu óc ngươi không tỉnh táo, ngươi muốn nhìn thì nhìn, sờ cũng... oh ~! Ngươi.... được, ta không nói ngươi....”

“Aizz, bây giờ nhìn ta rất háo sắc phải không?”

Bùi Tương Quân quay đầu liếc mắt nhìn, sau đó lại vội vàng quay đầu đi, mặc kệ cho Dạ Kinh Đường vò loạn:

“Vẫn còn tốt...”

Chương 515 - Ta Khỏe Hơn Ngưng Nhi

Chương 515. Ta Khỏe Hơn Ngưng Nhi

Bùi Tương Quân vừa an ủi một câu, phát hiện Dạ Kinh Đường muốn cúi đầu ăn dưa hấu, sắc mặt đỏ như máu, vừa nhịn một chút đã không chịu nổi, quay đầu đè Dạ Kinh Đường lại, bày ra bộ dáng nghiêm túc:

“Kinh Đường, ngươi có chút được voi đòi tiên rồi đó. Ngươi ở yên, không được lộn xộn, ta giúp ngươi điều trị.”

Dạ Kinh Đường cảm thấy mình sắp biến thân thành người sói, nhịp tim như nổi trống, hắn ngồi trên ghế, nghi ngờ nói:

“Điều trị kiểu gì?”

Bùi Tương Quân mím môi một cái, nghĩ lại quá trình hồ ly tinh dạy, đứng dậy ngồi quỳ trước mặt Dạ Kinh Đường, giương mắt nhìn Dạ Kinh Đường ngồi trên cao, sau đó bàn tay cởi đai lưng của hắn từng chút một.

Dạ Kinh Đường nhìn ra phương pháp của Tam Nương từ tư thế, nửa tin nửa ngờ;

“Tam Nương, ngươi xác định ngươi biết?”

Bùi Tương Quân cố gắng làm ra dáng vẻ không có chút rung động nào:

“Ngưng nhi dạy ta, không khó lắm...”

Dạ Kinh Đường biết là không khó, nhưng giống như đại lão gia để cho Tam Nương hầu hạ, giống như đã bạc đãi nàng, nghĩ nghĩ một chút lại kéo nàng lên, ôm ngang trong ngực, đi về giường:

“Hôm nay để ta tới, về sau Tam Nương lại tự mình tới.”

Bùi Tương Quân tựa ở trong ngực, nhìn thấy Dạ Kinh Đường chuẩn bị thả nàng lên giường, có chút luống cuống:

“Hả?”

Bước chân Dạ Kinh Đường dừng lại, cúi đầu nói:

“Sao?”

Ý tứ lúc đầu của Bùi Tương Quân, chỉ là hỗ trợ đẩy dưa hấu một chút, sau đó để hồ ly tinh đến hành hình, tại sao Kinh Đường lại chuẩn bị làm thật...

Bùi Tương Quân định giải thích một chút, nhưng nhìn thấy Dạ Kinh Đường có bộ dáng mặt đỏ đến mang tai còn hết sức tao nhã, nếu cự tuyệt thì có chút tàn nhẫn, lời đến khóe miệng vẫn thu về, nói lại:

“Ngươi bây giờ được không?”

“?”

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười một tiếng, đặt Tam Nương nằm lên gối, cũng nằm lên theo, cúi đầu nhìn khuôn mặt lo lắng gấp gáp xinh đẹp động lòng người, rút đi cây trâm hắn tặng trước đây ra.

Hai tay Bùi Tương Quân cuộn trước ngực, trong lòng rất hoảng loạn, nhưng sau khi âm thầm cắn răng một lát, vẫn ngồi dậy, ấn Dạ Kinh Đường xuống:

“Thân thể ngươi không thoải mái, cứ nằm đi, ta giúp ngươi

điều trị.”

Dạ Kinh Đường dựa vào gối đầu, nhìn Tam Nương đang trên cao nhìn xuống, hơi buông lỏng tay:

“Tam Nương biết điều trị?”

Bùi Tương Quân tóc dài đầy đầu gợn tung như nước, nàng đưa tay vén sợi tóc ra sau tai, sau đó học theo thức mở đầu của hồ ly tinh, xếp Dạ Kinh Đường thẳng lại, sau đó chống hai tay hai bên, cúi đầu nhìn Dạ Kinh Đường.

!

Hô hấp Dạ Kinh Đường Ngưng lại, lúc đầu muốn cùng Tam Nương thâm tình chậm rãi đối mặt, nhưng vốn liếng của Tam Nương quá hùng hậu, dùng tư thế chống đẩy nhìn hắn từ trên cao xuống, cặp mắt của hắn gần như đều bị dưa hấu che đậy. Bùi Tương Quân phát hiện ánh mắt của Dạ Kinh Đường biến hóa, cúi đầu nhìn, nhỏ giọng nói:

“Có lớn hay không?”

“Khụ... khụ... à cái gì mà...”

“Được được, ta không đùa ngươi, ngươi đừng có mà sốc hông.”

“Không sao, ta gánh vác được... ta thích Tam Nương như thế này.”

Dạ Kinh Đường đưa tay nâng, tránh cho Tam Nương phải gánh nặng mệt mỏi.

Sắc mặt Bùi Tương Quân đỏ lên, cánh tay khụy xuống, dứt khoát nằm ghé lên thân Dạ Kinh Đường, bốn mắt nhìn nhau:

“Kinh Đường, ta phải hỏi ngươi một vấn đề trước.”

Dạ Kinh Đường bị đè ép trên ngực rắn chắc, hô hấp hơi loạn, trả lời:

“Trong nhà có Chim Chim nhỏ nhất, ta đứng thứ hai đếm ngược...”

?!

Bùi Tương Quân thấy Dạ Kinh Đường gấp gáp thành như vậy, năng lực cầu sinh mạnh như thế, có chút tức giận:

“Ngươi là nam nhi trong nhà, sau này sẽ là chủ gia đình, ta cũng được, Ngưng nhi cũng tốt, đều là thê thiếp, há có thể gọi ngươi đến quát ngươi đi? Nếu về sau Ngưng nhi còn không nhìn rõ thân phận mà hung dữ với ngươi, ngươi không cần lên tiếng, ta giúp ngươi quản nàng...”

Dạ Kinh Đường vỗ nhẹ trên lưng nàng trấn an: “Hung dữ với ta, khẳng định do ta có vấn đề, Tam Nương cứ dạy dỗ ta là được.”

Bùi Tương Quân thấy Dạ Kinh Đường sợ như thế, ngay cả nữ nhân cũng không nỡ quản, cũng bất đắc dĩ, lại nói:

“Nhà mới ta chọn, có bốn viện Mai Lan Trúc Cúc, mỗi viện đều có thể ở lại ba người. Ngươi khẳng định sẽ ở lại hoa mai viện, đến lúc đó ta ở chỗ nào?”

Trước kia Dạ Kinh Đường đã đi xem qua tòa nhà, cười nói:

“Trong nhà cũng không có mấy người, ở một viện là được rồi, để Vân Ly ở lại Tú Lâu đại tiểu thư là được.”

Bùi Tương Quân biết dù Vân Ly ở cách xa, Ngưng nhi vẫn không dám ở cùng viện với Kinh Đường, ngẫm lại cũng không nói thêm lời nào, bắt đầu dùng kỹ xảo học lén được, hỗ trợ điều trị.

Dạ Kinh Đường tựa ở bên gối, thấy Tam Nương chuẩn bị cho

hắn ăn, quả thực được sủng mà kinh hãi, nghĩ một chút vẫn ôm Tam Nương ấn xuống:

“Vẫn là để ta tới đi, nào có chuyện lần đầu tiên lại làm đại lão gia, để nàng dâu bận rộn....”

Mặt Bùi Tương Quân đỏ đến tận cổ, biểu lộ vẫn có chút không vui:

“Ai là nàng dâu của ngươi? Ta còn chưa qua cửa, bây giờ.... chỉ giúp ngươi sớm hơn một chút.”

Dạ Kinh Đường đưa tay buông màn xuống, tiếp đó nói:

“Biết rồi, ta bị khí huyết xông lên khiến đầu óc không tỉnh táo, chút nữa có khả năng không biết nặng nhẹ, ngươi không thoải mái thì đừng cố chống đỡ, nói với ta một câu...”

“Ta khỏe mạnh hơn Ngưng nhi nhiều lắm, ngươi... ah ~”

Chương 516 - Ta Tự Tới

Chương 516. Ta Tự Tới

Bùi Tương Quân vừa nói hai câu, miệng đã bị chặn lại, đôi mắt nàng chớp chớp, giúp Dạ Kinh Đường cởi áo ra, sau đó vòng tay ôm lấy cổ hăn.

Tiếng xột xoạt vang lên...

Trong gian phòng ánh đèn yếu ớt, hai tiếng hô hấp vang lên liên tiếp, chậm rãi dần dà có chút loạn nhịp.

Trong lòng Bùi Tương Quân ban đầu rất thấp thỏm lo lắng, nhưng sau đó không thèm quan tâm gì nữa, ngược lại chậm rãi đè ép xuống, chính trong thời khắc nhắm đôi mắt mặc cho nước chảy bèo trôi, bỗng bên tai truyền đến một tiếng:

“Tam Nương.”

“Hả? ~”

Bùi Tương Quân mở mắt ra, phát hiện Dạ Kinh Đường đang nhìn nàng, lại vội vàng nhắm mắt lại:

“Sao thế?”

“Ngày đầu tiên ta đến Vân An, kỳ thật đã thấy Tam Nương thật xinh đẹp, lúc ấy vẫn luôn do dự xem có nên ăn bám ở Bùi gia hay không... Nếu như không có Tam Nương, ta khẳng định sẽ xông xáo giang hồ, sẽ không chạy tới Bùi gia làm ông chủ nhỏ.”

?

Lông mi Bùi Tương Quân giật giật, im lặng một chút mới nhẹ nhàng nói:

“Khi ngươi mới tới tiêu cục, ta và Tú Hà lên lầu vụng trộm nhìn thử, cũng cảm thấy rất tuấn tú... biết được ngươi là nghĩa tử của nhị ca, trong lòng vẫn thấy rất đáng tiếc...”

“Vậy chúng ta cũng coi như vừa thấy đã yêu?”

“Là gặp sắc nảy lòng tham...”

“?”

“Lại nói, ta còn tính là sư cô của ngươi, chúng ta như thế này, có tính là đồi phong bại tục hay không...”

“Sao lại nói lời này, đại bá mẫu gả ngươi cho ta, lời của phụ mẫu, danh chính ngôn thuận...”

“Vậy sau này hai chúng ta xưng hô với đại bá mẫu thế nào? Luận theo vị trí, ngươi gọi là đại bá mẫu, ta gọi đại tẩu?”

“Ừm... Giống như cũng chỉ có thể gọi như vậy, không thể để ngươi đổi giọng gọi đại bá mẫu, taa đổi giọng gọi đại tẩu, cùng một đời với nghĩa phụ...”

“Vậy Bùi Lạc làm sao bây giờ? Người gọi hắn đệ đệ, hay để hắn gọi ngươi cô phụ?”

“Ách...”

“Được rồi, đầu óc ngươi không tỉnh táo, đừng nói những lời này, trước tiên điều trị cho người đã... Kinh Đường! Sao ngươi lại vẫn luôn hôn xuống dưới?”

“Có được không?”

“Ngươi thích thì được rồi... Cảm giác thấy hơi khó xử... ô...”

Âm thanh nỉ non bắt đầu vang lên trong phòng, hai bóng hình ôm vào cùng một chỗ.

Tiếng sột soạt vang lên, giống như trong cảnh vật yên tĩnh, gió xuân lơ đãng len lỏi vào màn, thắp bừng lên ở nơi hẻo lánh một chút ý xuân...

Gió núi rì rào, ánh trăng sáng mỏng manh.

Bên tường vây của khách điếm ven sông, ở cạnh bờ đê, rộng chỉ hai thước, bình thường sẽ không có ai đứng ở đây.

Mà giờ phút này, cách bờ đê lại ngồi một người một chim.

Lạc Ngưng mặt trên thân váy dài màu xanh, trên đầu đội đâu lạp, ngồi trên một chiếc khăn tay hai chân đung đưa, bên ngoài đặt một hộp nhỏ, trong đó là thịt khô.

Chim lớn lông xù màu trắng, ngoan ngoãn ngồi xổm trước mặt nàng, bởi vì khi trong xe đã ăn quá no, nên giờ nó không há mồm đòi đồ ăn, chỉ nhìn lên trời kêu chít chít, hừ hừ như theo điệu hát dân gian.

Chim Chim có thể chạy tới đây làm bạn với nàng, Lạc Ngưng hiểu rõ Dạ Kinh Đường đã trở về, hiện tại đoán chừng đang ở trong phòng lôi kéo với Tam Nương.

Vừa rồi dạy nàng ta dùng dưa hấu, không biết bà nương hèn nhát kia có làm được hay không...

Đoán chừng là làm rồi, nếu không ra tay, lâu như vậy tiểu tặc không có động tĩnh gì, không phải đã nhịn chết trong phòng sao...

Trong lòng Lạc Ngưng suy nghĩ lung tung, cũng không dám tùy tiện trở về, dù sao nếu có trở về, với tính tình của Tam Nương, khẳng định sẽ chạy mất, đóng cửa lại ném tiểu tặc cho nàng.

Tiểu tặc nghẹn thành như thế, dù tâm địa nàng có cứng rắn cũng vẫn phải hỗ trợ điều trị, sau đó chính là bị ôm đến nằm sấp, nửa đêm khóc sướt mướt, không chừng khi tỉnh lại còn phát hiện tiểu tặc vẫn đang ôm nàng mà soi gương...

"Aizz..."

Lạc Ngưng đưa tay vuốt trán, suy nghĩ nhiều một chút, lại sợ Tam Nương không dùng được, lề mà lề mề, ngẫm lại vẫn là lặng lẽ đứng dậy, nhảy lên trên tường rào, cẩn thận lắng nghe động tĩnh trên lầu hai phía xa.

"Ừm ~"

"Có đau không?"

"Không đau..."

???

Sắc mặt của Lạc Ngưng có chút ngẩn ngơ, thầm nghĩ: không phải chỉ đẩy dưa hấu hay sao, bà nương này làm sao...?!

Chim Chim nghe thấy Tam Nương khóc sướt mướt, mờ mịt nghiêng đầu: "Chít chít?" một tiếng, kết quả lập tức đã bị Lạc Ngưng nắm miệng, che mắt.

Lạc Ngưng quả thật không ngờ tới Tam Nương lại dũng cảm như thế, ánh mắt có chút quái dị, nhưng ngẫm lại vẫn ngồi xuống, trong lòng như trút được gánh nặng.

Đồ hèn nhát này, rốt cuộc cũng dũng cảm một lần...

Vậy hôm nay nàng cũng không cần chịu tội, Tam Nương là tông sư ngoại gia, thân thể khỏe mạnh vô cùng, bị giày vò một đêm, đoán chừng cũng sẽ bình yên vô sự...

Không đúng, vậy chẳng phải nàng sẽ phải ngồi ở chỗ này cả

một đêm?! Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Lạc Ngưng chớp chớp, đột nhiên cảm giác được tình thế không giống với dự đoán phải lúc đầu nàng chỉ để Tam Nương đi làm nóng người, đè xuống hỏa khí của tiểu tặc một chút, sau đó nàng lại đi hưởng thụ thời gian huyết chiến ngọt ngào...

Hiện tại là một trận như thế, không phải não nàng như bị úng nước, đại nam nhân vào trong ngực người khác...

Lạc Ngưng vuốt lông mao của Chim Chim phải càng nghĩ càng thấy không đúng, nhưng nếu nàng chạy tới quấy rối, đoán chừng Tam Nương sẽ bị tủi thân cả một đời, ngẫm lại vẫn là nhịn xuống.

“Kinh Đường... Nếu không ta... Ta tự mình tới....ah...”

Chương 517 - Điều Trị Xong

Chương 517. Điều Trị Xong

“Haha...”

“Không phải chỉ là cưỡi ngựa sao... Ngươi nằm đi ~”

Lạc Ngưng hơi híp mắt lại, muốn che tai không nghe nữa, nhưng trong lòng vẫn luôn một mực chú ý bên kia, nghĩ một chútchỉ có thể cầm thịt khô nuôi Chim Chim giải buồn.

“Chít chít?”

Chim Chim cảm thấy tỷ tỷ Tiểu Tây Qua rất nguy hiểm, hơi nâng cánh, bày ra dáng vẻ Chim Chim không đói bụng.

“Ăn đi!”

“Chít chít...”

Lạc Ngưng cho nó ăn hai cái, thấy chim chim quả thực đã ăn no rồi, sợ làm nó vở bụng liền thôi, nàng ngẫm lại phải lại để cho Chim Chim đứng canh gác, thế là nàng phải lặng lẽ đứng dậy phải đi về hành lang khách điếm, cẩn thận từng li từng tí đứng bên dưới lắng nghe động tĩnh ở lầu hai...

Cùng lúc đó, cách đó hơn hai dặm, trong khu vực trấn nhỏ.

Đã sau nửa đêm, toàn bộ khách đến đều an tĩnh lại, cấm quân xung quanh yên ắng tuần tra, thị nữ theo hầu đã đi ngủ, trong phòng tại trung tâm lầu hai vẫn sáng đèn.

Trong phòng, Đông Phương Ly Nhân ngồi ngay ngắn trước

bàn, trước mặt bày một trang giấy, cầm bút vẽ trong tay, chậm rãi phác họa một bộ tranh thủy mặc.

Trên bức họa là một nam tử tuấn mỹ có dáng người cực kỳ nóng bỏng, một tay đở vách tường, một tay đỡ chán, bày ra một tư thế rất u buồn.

Kỹ thuật vẽ tranh của Đông Phương Ly Nhân cực kỳ thành tạo, mặc dù bút mực ngắn gọn, lại phác họa thần thái khí chất sâu vào gỗ ba phân, thậm chí có thể ẩn ẩn cảm giác được trên thân của người trong bức họa được che phủ bởi một tầng mờ ảo như vừa tắm xong.

Đông Phương Ly Nhân chăm chú phác họa xong đường cong cơ bắp, lại bắt đầu vẽ áo choàng tắm quấn lưng, nhưng trong đầu lại lóe lên nghĩ đến thứ "ác ôn" hung thần ác sát kia...

"Xì..."

Đông Phương Ly Nhân vội vàng nhắm mắt lại, muốn quên đi hình tượng khiến người ta kinh ngạc run sợ kia, nhưng lần thứ nhất trong cuộc đời này nhìn thấy thứ kia của nam nhân, lại còn là loại giương cung bạt kiếm, lực trùng kích thực sự quá lớn, muốn quên đi nói nghe thì dễ. Ngồi ở đây vẽ tranh, cũng bởi vì lật qua lật lại không ngủ được.

Thậm chí có loại xúc động vẽ cả thứ "ác ôn" kia ra...

Đông Phương Ly Nhân cảm giác mình đã không quay về được, cướng chế tinh thần, mới bỏ đi ý nghĩ loạn thất bát tao, một lần nữa cầm bút phát họa khăn tắm.

Khi đang hết sức chăm chú, ở ngoài cửa sổ truyền đến tiếng vang.

Kẹt kẹt ~

Đông Phương Ly Nhân nhanh chóng che kín trang giấy, làm ra bộ dáng bề bộn công việc, sau đó mới quay đầu lại.

Cửa sổ mở ra, Tuyền Cơ Chân Nhân thân mật ao trắng tuyết im lặng nhảy vào phòng, gương mặt đỏ hồng mang theo ba phần men say, sau khi hạ xuống còn lắc lư hai cái, dò xét trái phải:

"Ly Nhân, ngươi không để Dạ công tử thị tầm cho ngươi?"

Đông Phương Ly Nhân đứng dậy phải dáng vẻ quý khí uy nghiêm, tiến lên nhẹ nhàng đở lấy Tuyền Cơ Chân Nhân:

"Sư tôn, ngươi nói cái gì đó? Hắn là thuộc hạ của ta, không phải thị thiếp của ta!"

"Cũng chẳng khác nhau là mấy, để hắn hầu hạ, hắn mà dám không đồng ý..."

Tuyền Cơ Chân Nhân đùa bỡn hai câu, bởi vì khi truy đuổi Bắc Lương Đạo Thánh, lại bị chúng độc loạn thất bát tao, có chút rã rời, trực tiếp đến cạnh giường ngồi xuống:

"Vi sư ngủ ở đây sẽ không quấy rầy chuyện tốt của ngươi chứ?"

Đông Phương Ly Nhân đoán chừng hiện tại Dạ Kinh Đường đang gây họa cho Ngưng nhi cô nương, ngồi xuống bên cạnh:

"Ta có thể có chuyện tốt gì để mà bị quấy nhiễu, có sự tôn bên cạnh, ta còn ngủ an ổn được một chút. Sư tôn nghỉ ngơi sớm một chút đi, chờ ngày mai Dạ Kinh Đường tới đây, người có thể nhìn xem, võ nghệ của hắn rất tốt, làm người cũng không tệ..."

Tuyền Cơ Chân Nhân biết võ nghệ của Dạ Kinh Đường không tầm thường, phẩm tính đoan chính, nhưng hai ngày trước còn ôm người ta cọ, gặp mặt rất xấu hổ. Nhưng trong khoảng thời gian tiếp theo này, cúi đầu không thấy ngẩng đầu sẽ thấy, tránh không

được chuyện chạm mặt, ngẫm lại cũng không từ chối...

Ngoài cửa sổ yên lặng như tờ, nến thiêu hết lặng lẽ dập tắt.

Trong màn, nhẹ Dạ Kinh Đường nằm trên gối đầu, trải qua một phen điều trị, khí huyết ở thể nội vẫn rất tràn đầy, nhưng so với vừa rồi tốt hơn được một chút, ánh mắt vẫn luôn nhìn người trong ngực.

Bùi Tương Quân gối lên cánh tay Dạ Kinh Đường, đoan đoan chính chính nằm bên cạnh, bên cạnh gối đầu còn đặt khăn lụa gấp kỹ, bàn tay nắm chăn mỏng che trên ngực, gương mặt còn sót lại chút đỏ ứng, mặc dù không bị giày vò đến khóc sướt mướt, nhưng nàng trước chưa từng được trải nghiệm qua tưới nhuần, suy nghĩ vẫn có chút bay bổng.

Khẽ cắn môi đỏ một lúc lâu sau, đôi mắt Bùi Tương Quân khẽ nâng, liếc về phía nam nhân bên cạnh:

“Kinh Đường.

“Ừm.”

Dạ Kinh Đường nghiêng người sang, giúp nàng đắp kín chăn mỏng:

“Có khát hay không? Để ta đi lấy nước...”

Bùi Tương Quân đè bả vai Dạ Kinh Đường lại, dù đã cố tỏ vẻ trấn định, đáy mắt vẫn tránh không được mang theo vài phần ngượng ngùng:

“Không khát. Chỉ cảm thấy điều trị thân thể cũng không quá khó khăn, khi thích ứng rồi vẫn rất... rất tốt, vậy mà Ngưng nhi lại làm ra một bộ dáng như bị tra tấn?”

Chương 518 - Không Được Tùy Ý Làm Bậy

Chương 518. Không Được Tùy Ý Làm Bậy

Mới vừa rồi tạm Ngưng hỗ trợ điều trị, ấy bởi vì là lần đầu của Tam Nương, Dạ Kinh Đường mười phần chú ý phân tấc, sử dụng tay và miệng giúp đở buông lỏng, sau một hồi bận rộn, nói là hắn điều trị thân thể cho Tam Nương thì đúng hơn.

Mắt thấy Tam Nương còn cảm thấy rất đơn giản, Dạ Kinh Đường lắc đầu cười khẽ, tay thuận theo sau lưng trượt xuống khuôn trăng:

“Điều trị thân thể cũng không chỉ một lần, ta cảm giác hỏa khí mới chỉ đè xuống được một chút xíu, nếu muốn điều trị đến tình huống bình thường, đoán chừng cần nhiều lần nữa.”

Bùi Tương Quân sững sờ phải nghiêng người sang, mặt hướng về phía Dạ Kinh Đường, để cho hắn thuận tay một chút:

“Còn chưa chữa trị khỏi sao? Vậy tiếp tục đi, ngươi dừng lại làm gì?”

“Ngươi không nghỉ ngơi một chút?”

“Ta...”

Bùi Tương Quân vẫn có chút mệt, nhưng hoàn toàn có thể chống đỡ được. Thấy ánh mắt Dạ Kinh Đường lại bốc lửa, nhanh chóng buông lỏng chăn mỏng, gương mặt tiến về phía Dạ Kinh Đường, chuẩn bị tiếp tục điều trị.

Nhưng Bùi Tương Quân còn chưa đích thân tới, trong lòng khẽ động, nàng nhớ tới một việc - hồ ly tinh vẫn đang ở bên ngoài!

Hôm nay lúc đầu nàng chỉ tính hỗ trợ một chút, sau đó giao chuyện chữa trị lại cho hồ ly tinh, hồ ly tinh tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị xong hết phải ra thay ca, kết quả nàng trực tiếp ăn luôn Kinh Đường.

Giày vò lâu như vậy, hồ ly tinh nếu không nghe thấy động tĩnh, cũng sẽ đoán được nàng đang làm cái gì.

Tuy nói hồ ly tinh đã ăn một mình lâu như vậy, nàng chiếm Dạ Kinh Đường một ngày cũng là lẽ đương nhiên, nhưng cũng phải ăn xong mới được.

Nếu như muốn chữa trị khỏi nhiều lần, nàng cuối cùng chỉ sợ cũng phải giống như hồ ly tinh bị làm cho khóc sướt mướt bất tỉnh nhân sự, hai người thay phiên nhau đến, có lẽ sẽ công bằng hợp lý hơn một chút...

Mà hồ ly tinh lại khéo hiểu lòng người và biết cách chăm sóc, cũng giống như phong phạm của chị cả...

Nghĩ tới đây, Bùi Tương Quân chớp chớp mắt, đảo mắt nhìn ra ngoài màn:

“Ngưng nhi?”

Ngoài cửa sổ lầu hai, Lạc Ngưng đứng dưới mái hiên, hai tay ôm ngực nhìn ánh trăng sáng, vẫn luôn lắng nghe động tĩnh trong lầu hai, đôi mắt lạnh lẽo mang theo mấy phần u oán.

Trước kia thường xuyên để cho Tam Nương đứng bên ngoài canh gác, cảm giác nàng sẽ không phát hiện được gì, vậy mà hiện nay mình ở bên ngoài nghe một lần, khi bị lây cảm xúc, mới phát hiện tư vị này quả thực rất tủi thân, hận không thể ấn tiểu tặc xuống đánh một trận.

Khi đang suy nghĩ lung tung, nghe được lầu hai truyền đến tiếng gọi của Tam Nương, đôi mắt Lạc Ngưng giật giật, quay người đi vào trong nhà, đi lên tới lầu hai, bình thản nói:

“Ngươi không tiếp tục giúp hắn điều trị, gọi ta làm gì?”

Bùi Tương Quân rúc ở trong chăn, nhỏ giọng nói:

“Ta đoán chừng cần điều trị hai ba ngày, ngươi cũng không thể luôn đứng bên ngoài. Chúng ta thay phiên nhau, sớm giúp Kinh Đường chữa trị khỏi, cũng an ổn một chút.”

Lạc Ngưng ở bên ngoài chân tường nghe lâu như vậy, trong lòng quả thật có chút nhớ nhung, nhưng để Dạ Kinh Đường chạy tới chạy lui thay phiên điều trị, ấy giống như có chút không tiện, do dự một chút mở miệng nói:

“Ngươi điều trị trước đi, khi không chịu nổi lại để ta.”

Bùi Tương Quân cảm thấy khi mình gánh không được, đoán chừng đã là buổi sáng ngày mai, nàng đảo mắt nhìn về phía dạng Kinh Đường ở đằng sau, nhỏ giọng nói:

“Ngươi bồi Ngưng nhi trước đi, chút nữa ta lại tới, tránh khỏi ngày mai nàng phàn nàn người lạnh nhạt nàng.”

Dạ Kinh Đường thấy hai cô nương nhún nhường cho nhau, ấy lắc đầu cười một tiếng, tay đứng dậy hất áo choàng lên, mở cửa phòng ra.

Kẹt kẹt ~

Ngoài cửa phòng, Lạc Ngưng mặc trên người một bộ thanh y, khí chất có chút lạnh lẽo, nhìn thấy Dạ Kinh Đường đi ra, ánh mắt lập tức nhìn về nơi khác:

“Ngươi ở với nàng là được, ta buồn ngủ, về phòng nghỉ ngơi

trước.”

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt, giữ chặt cổ tay Lạc Ngưng:

“Nghỉ ngơi ở đây đi.”

?

Mới đầu Lạc Ngưng còn chưa hiểu ý hắn, phát hiện Dạ Kinh Đường kéo nàng vào trong phòng Tam Nương, sắc mặt mới bỗng nhiên đỏ lên:

“Tiểu tặc, ngươi muốn làm gì?!”

Bùi Tương Quân rúc trong chăn mỏng phủ ấy phát hiện hồ ly tinh tiến đến, vội vàng dùng chăn mỏng quấn mình chặt chẽ, lăn hai vòng phải lăn đến tận cùng bên trong:

“Ở đây cũng được, tránh khỏi phải chạy tới chạy lui. Ngươi điều trị cho Kinh Đường đi, ta không nhìn.”

Lạc Ngưng bị lôi kéo đến bên cạnh giường, thấy Tam Nương thật sự đúng là chuẩn bị để nàng ở đây điều trị, trong lòng chị cảm thấy Tam Nương không có lương tâm, bây giờ hai người đã gạo nấu thành cơm, nằm một chỗ với tiểu tặc, tiểu tặc sẽ tuân thủ quy củ thay phiên động? Nàng dám nằm trên đó, sợ là sẽ phải bị chung...

Da mặt Lạc Ngưng có chút mỏng, vốn định buồn bực trở về phòng, nhưng nhìn thấy hô hấp của Dạ Kinh Đường nóng rực, trong mắt còn có tơ máu, bộ dáng nghẹn vô cùng khó chịu phẩy ngẫm lại vẫn là thôi, chỉ dặn dò:

“Ta và Tam Nương thay phiên giúp ngươi điều trị thân thể, ngươi phải có lòng biết ơn, không được tùy ý làm bậy. Nếu làm loạn, ta...”

“Biết rồi...”

Chương 519 - Cãi Nhau

Chương 519. Cãi Nhau

Lạc Ngưng ngồi xuống cạnh giường, mắt liếc nhìn Tam Nương phía sau, không tiện tự mình chủ động, nghiêng đầu qua nhìn sàn nhà, bày ra bộ dáng bị ép buộc như thế, chờ tiểu tặc nhào lên.

Nhưng Dạ Kinh Đường còn chưa có động tác gì, Bùi Tương Quân quay mặt vào tường, lại quay mặt lại, cau mày nói:

"Thân thể Kinh Đường không thoải mái, ngươi lại ngồi đó không làm gì? Nhanh chóng hỗ trợ điều trị đi."

Dạ Kinh Đường cảm giác khí huyết xông lên đầu có chút choáng, mở miệng nói:

"Tự ta tới là được..."

"Ngươi nằm cho tốt."

Bùi Tương Quân xoay người lại, chọc chọc sau lưng Lạc Ngưng:

"Ngươi cũng không phải tiểu nha đầu non nớt, nhăn nhó cái gì? Ta không nhìn ngươi là được."

Lạc Ngưng âm thầm cắn răng, quay đầu vỗ nhẹ lên tay bùi tung quân, lạnh như băng nói:

"Ngươi đúng là chưa chịu thua thiệt!"

Sau đó kéo tay Dạ Kinh Đường đẩy ngã:

“Ngươi dám động loạn, ngày mai ta sẽ về Nam Tiêu Sơn, về sau để một mình Tam Nương điều trị cho ngươi đi.”

Bùi Tương Quân chớp mắt:

“Đây là chính miệng ngươi nói, sau này đừng có đổ thừa không đi.”

“Ngươi...”

Lạc Ngưng nghe thấy nàng không tim không phổi, đưa tay muốn đánh mông Bùi Tương Quân hai cái.

Dạ Kinh Đường tựa ở đầu giường, gội vàng can ngăn:

“Được rồi, ta cam đoan không động loạn, nếu không bit kín mắt ta lại?”

Lạc Ngưng dọa nạt Tam Nương một chút, cũng không thật sự bắt Dạ Kinh Đường giữ quy củ đến tận đó, đá giày thêu lá trúc rơi xuống, ngồi bên cạnh, ấy khẽ cắn môi dưới cởi đai lưng.

Giường khách điếm không lớn, ngủ hai người thì vừa vặn, ba người lại có chút chen lấn.

Dạ Kinh Đường tựa ở bên giường, bên người dần dần hiện ra đồi núi và trăng tròn của Ngưng nhi, mà tay phải thì dán trên lưng trắng tuyết của Tam Nương.

Lúc đầu hắn thề son sắt cam đoan không độc loại, nhưng tay hắn có chút không nghe sai khiến, dùng nghị lực rất lớn, mới nhịn xuống không đưa một tay lên sờ dưa hấu.

Tiếng sột soạt vang lên.

Sau khi Lạc Ngưng cởi váy áo, dựa vào vai Dạ Kinh Đường, muốn tiến gần tới hôn một chút, lại phát hiện Tam Nương ở đối diện đang lặng lẽ quay đầu dò xét.

Động tác của Lạc Ngưng dừng lại, cau mày nói:

“Nếu không ngươi tới trước?”

Bùi Tương Quân mới vừa xong, đâu có ý tốt điều trị ngay trước mặt Lạc Ngưng, lại quay đầu hướng về phía vách tường, nhắm mắt lại:

“Ta không nhìn được chưa? Động tác của ngươi nhanh nhẹn lên một chút, trực tiếp điều trị không được sao, còn hôn hôn cái gì?...”

“Tập võ còn phải khởi động làm nóng người, ngươi... Được rồi, ngươi đừng nói chuyện.”

Lạc Ngưng lười phải giải thích tầm quan trọng của việc làm nóng người với Tam Nương, xác định Tam Nương không nhìn loạn, mới ôm cổ tiểu tặc, đôi môi giao hòa...

Mới đầu Bùi Tương Quân thành thành thật thật nhìn tường, nhưng bây giờ có thể Quang Minh chính đại nhìn lén, nhịn không được tò mò dưới đáy lòng, chờ đến sau khi truyền đến tiếng vang mập mờ, mới lặng lẽ quay đầu nhìn lại - hồ li tinh thanh thuần động lòng người, hai tay đang vịn bả vai Kinh Đường, khẽ cắn môi dưới, bày ra bộ dáng bị ép chịu nhục...

Bùi Tương Quân không hiểu, hỏi:

“Ngưng nhi, vì sao ngươi luôn bày ra bộ dáng này? Nhìn giống như Kinh Đường dùng sức mạnh với ngươi vậy.”

“Ngươi!”

Lạc Ngưng vội vàng nằm sấp trên người Dạ Kinh Đường, dùng chăn mỏng che khuất mình, trong lòng vừa tức vừa xấu hổ, trực tiếp kéo chăn mỏng của Bùi Tương Quân lên, có ý muốn mất mặt thì cùng mất mặt.

Trên thân của Bùi Tương Quân mát lạnh, vội vàng dùng hai tay bao lấy, sắc mặt đỏ lên muốn đánh Lạc Ngưng.

Dạ Kinh Đường thành thành thật thật tựa ở đầu giường, thấy hai người muốn động thủ, vội vàng mỗi tay ôm lại:

"Đừng gây lộn đừng gây lộn, ta sắp đau sốc hông rồi, cần phải điều trị cho tốt..."

"Tiểu tặc, ngươi..."

"Ngươi nhanh động, không thấy Kinh Đường đã sắp đau sốc hông..."

Trong màn cãi nhau ầm ĩ vang lên không ngừng, vô thức đã đến bình minh...

Ở ngoài ngàn dặm, đầm lầy Vân Mộng.

Sáng sớm, thời tiết tối tăm mờ mịt, mười mấy chiếc thuyền cá nhỏ theo gió chập chùng bên hồ.

Trên thị trấn cũ kỹ bóng người thưa thớt, chỉ có mấy ngư dân, ngồi trên ngưỡng cửa hút thuốc, nhìn một khách Giang hồ đi qua trên phố cũ.

Lộc cộc lộc cộc...

Tiếng vó ngựa trong trẻo, là tiếng vang duy nhất bên trên phố cũ.

Cừu Thiên Hợp nắm dây cương, nhìn trấn nhỏ lúc trẻ đã từng du lịch qua, trong mắt dần dần sinh ra cảm giác giống như đã trải qua mấy đời.

Hơn hai mươi năm trước, Cừu Thiên Hợp trên dưới hai mươi tuổi, không khác biệt lắm với tuổi của Dạ Kinh Đường bây giờ, vừa mới xuống núi, trong người có một tay đao pháp rất tốt, trong

lòng tràn đầy chính khí, vinh dự được tới thánh địa đao pháp Vân Mộng Trạch trong thiên hạ.

Nói là thánh địa, không phải bởi vì Vân Mộng Trạch có hàm nghĩa đặc thù gì, chỉ bởi vì đao khách mạnh nhất thiên hạ đang ở đây.

Lúc ấy Cừu Thiên Hợp và tất cả người trẻ tuổi, đều muốn khi rời khỏi Vân Mộng Trạch có thể mang đi danh hào "Đao Khôi", giống như tân khoa trạng nguyên vinh quy áo gấm.

Nhưng cuối cùng cũng tiếc nuối, khi rời khỏi nơi đây, mặc dù hắn trở thành một đao khách chân chính, lại không thể hoàn thành được mong muốn trong lòng, thứ mang đi đến bây giờ cũng chỉ có yêu hận tình thù tính toán rõ ràng.

Chương 520 - Cừu Thiên Hợp Đến Quân Sơn Đài

Chương 520. Cừu Thiên Hợp Đến Quân Sơn Đài

Nhớ kỹ hết thảy lúc ban đầu, chính tại Hoàng Tuyền trấn này.

Như Cừu Thiên Hợp bây giờ, cầm theo một cây đao, dắt một con ngựa, đi trên con phố cũ.

Gặp được du hiệp tuổi trẻ tướng mạo rất tuấn tú, thân mặc áo đen, bên hông mang theo "Ly Long Đao", một tiểu tử có phong mang mạnh mẽ như vậy, so với Dạ công tử còn khinh cuồng hơn nhiều.

Hai người chỉ gặp thoáng qua, hắn nhìn thoáng qua Ly Long đao của đối phương, mà du hiệp tuổi trẻ, nhìn về phía Thiên Hợp đao của hắn.

Sau đó chính là tiếng rút đao giòn vang, Bát Bộ Cuồng đao rất nhanh, nhưng Thiên Hợp đao của hắn càng nhanh hơn.

Từ đó về sau, hắn có người để gọi là Trịnh Phong đệ, uống rượu cùng nhau, cùng nhau luyện đao, cùng chung chí hướng làm đao khách hiệp lữ đi xem Quân Sơn Đài.

Đoạn thời gian đó là đoạn thời gian tiêu dao nhất trong cuộc đời này của Cừu Thiên Hợp, có khả năng cũng là khoảng thời gian tiêu cao nhất của Trịnh Phong.

Nếu như không có trận phong ba tú nữ sau đó, có lẽ đến nay hai người vẫn quanh đi quẩn lại ở Vân Mộng Trạch, uống rượu luận bàn, có lẽ đã thay thế lão Hiên Viên trở thành một Đao Khôi.

Đáng tiếc, thế sự trêu người, một trận phong ba đi qua, cho tới hôm nay hắn mới thoát khỏi thân phận giặc cỏ, thu được một thân phận tự do, mà Trịnh Phong thì ngay cả cơ hội xoay người cũng không có, đã trở về với cát bụi, thành người của quá khứ.

Ngược lại là lão già Hiên Viên, đến nay vẫn êm đẹp ngồi ở vị trí Đao Khôi, giống như trước kia không có thay đổi gì.

Người tốt thì sống không lâu, tai họa lại lưu ngàn năm, có khả năng chính là như thế... Cừu Thiên Hợp dắt ngựa đi qua phố cũ, trong lòng nghĩ lại từng li từng tí quá khứ này, đợi khi vào đến một quán rượu cũ mới dừng bước.

Tửu quán tên là "Hoàng Tuyền Đao Mộ", do một lão đao khách mở cửa hàng, khi hắn vừa mới tới Trạch Châu, thường xuyên cùng với Trịnh Phong tới đây nghe chưởng quỹ khoác lác.

Mà bây giờ cảnh còn người mất, lão chưởng quỹ đã sớm xuống mồ, khuê nữ trước kia đáng yêu linh động, cũng thay đổi thành Từ nương phong vận vẫn còn.

Cừu Thiên Hợp buộc ngựa ở cổng, nhìn vào bên trong mấy lần, có thể thấy được trên bốn bàn rượu đều ngồi khách giang hồ tuổi trẻ đeo bội đao, giống với hắn năm đó, khí thế ngất trời nói chuyện phiếm giang hồ cùng bằng hữu.

Chẳng qua nhân vật được nói đến hiện nay, đã từ bao khách đỉnh phong ba mươi năm trước, biến thành loại người từng trải như hắn:

"Cừu đại hiệp khẳng định đã tới, ở Minh Ngọc lâu trong kinh thành kêu lớn như vậy, nếu mà không tới đánh với Hiên Viên lão nhi một trận, tránh không khỏi sấm to mưa nhỏ..."

"Bên quân sơn đài đã tới hơn ba ngàn người, đều rất trông chờ. Lại nói, Quân Sơn Đài quả thực tâm quá đen, chưa nói đến

việc lên đảo ngồi, chỉ riêng một vị trí ngồi trên thuyền đã mất hai lượng bạc...”

“Trong quận thành mở sới bạc, cược Cừu đại hiệp thắng một bồi mười, các ngươi đặt nhiều hay ít?”

“Ta đặt ba mươi lượng vào lão già Hiên Viên, ủng hộ Cừu đại hiệp thì ủng hộ, nhưng cũng không thể tặng không tiền cho nhà cái...”

“Ngưng...”

Cừu Thiên Hợp hít vào một hơi, cảm xúc thật vất vả ấp ủ, bị mấy thằng nhóc này làm cho không còn sót lại chút gì, ngay cả giả bộ hào hứng một chút đi vào uống rượu cũng bị mất.

Trong tửu quán, bà chủ bưng đồ nhắm vén rèm vải đi ra, thấy Cừu Thiên Hợp ngoài cửa, hơi sửng sốt một chút, sau đó quay đầu lại:

“Cương tử, bằng hữu của ngươi tới rồi.”

Cừu Thiên Hợp thấy vậy có chút ngoài ý muốn, buộc ngựa ở cửa ra vào, tiến vào trong quán rượu:

“Vài chục năm rồi không gặp, Lan muội muội vẫn còn nhận ra ta thật không dễ dàng,”

“Đã là người hơn năm mươi tuổi, còn gọi gì tỷ tỷ muội muội, già không xấu hổ.”

“Haha.”

Cừu Thiên Hợp chào hỏi vài câu, đẩy ra mành vải của tửu quán, đi vào trong hậu viện.

Hậu viện không lớn, treo không ít dây thừng, trên đó phơi cá khô bắt từ trong hồ, vào cửa là có thể ngửi được mùi cá tanh nồng

đậm.

Trong phòng bếp, một nam tử trung niên mặc đồ chưởng quỹ, cầm nồi đảo muôi, xào đồ nhắm, nhìn thấy Cừu Thiên Hợp đi vào phải bình tĩnh mà nói:

“Ngồi đi, ta xào xong hai món này.”

Cừu Thiên Hợp đi ra ngoài cửa sổ đứng chắp tay, nhìn xem hán tử Hiên Viên Thiên Cương chợ búa không có gì khác biệt, nghĩ nghĩ khẽ thở dài: “Trịnh Phong đầu năm nay ra đi.”

Động tác xào rau dừng lại.

Hiên Viên Thiên Cương hơi trầm mặc, hỏi:

“Đi như thế nào?”

“Chết trên bàn rượu, là ám thương năm đó không chữa khỏi.”

Hiên Viên Thiên Cương nhíu nhíu mày, mặc dù năm đó hắn vẫn luôn giúp đỡ Trịnh Phong và muội muội, sau trận phong ba kia thậm chí còn quyết liệt với gia đình, từ bỏ tiền đồ tốt đẹp trực tiếp thối lui khỏi giang hồ.

Nhưng bằng hữu ngày xưa, đúng là bởi vì Hiên Viên gia của hắn tính toán, mới rơi vào kết quả bây giờ, chỉ cần hắn mang họ Hiên Viên, phần thẹn trong đáy lòng này không thể xóa đi.

“Trịnh Phong có lưu lại dòng dõi hay không?”

“Tổn thương không chữa khỏi, sao có thể lưu dòng dõi. Thu một nghĩa tử có thiên phú, làm người cũng không tệ, ta vào tù, chính là tiểu tử kia đón ra. Đoán chừng không bao lâu, sẽ tới Quân Sơn Đài trả thù.”

“Hôm qua có nhân, hôm nay có quả, trả thù là lẽ đương nhiên. Đây là chuyện của Hiên Viên gia, hơn hai mươi năm trước không

liên quan gì đến ta.”

Cừu Thiên Hợp thở dài, hiểu rõ Hiên viên Thiên Cương nói rất thoải mái, thực tế trong đáy lòng khó xử hơn hắn nhiều.

Dù sao một bên là máu mủ tình thâm, một bên là hảo hữu chí giao, hai bên kết thù nháo đến không chết không thôi, càng là người trọng tình trọng nghĩa, càng là trong ngoài khó chu toàn, không thể không giúp, nhưng giúp ai cũng trở thành vô tình vô nghĩa.

Chương 521 - Có phải ngươi còn muốn?

Chương 521. Có phải ngươi còn muốn?

Cừu Thiên Hợp biết nói những việc này, chỉ có thể vô ích lại tăng phiền muộn, không tiếp tục nói những lời này nữa, tiến vào phòng bếp, cầm đũa kẹp lên một gắp rau xào thịt:

“Đao công không có lui bước, vẫn linh khí bức người như năm đó.”

“Đây là A Lan cắt, muốn ăn chực thì nói thẳng, không cần thiết thổi phồng tâng bốc.”

“...”

Cừu Thiên Hợp hơi có vẻ xấu hổ, nháy nháy mắt:

“Gần son thì đỏ, đao công của Lan muội tử có thể luyện đến một bước này, còn không phải do ngươi dạy không tệ, vẫn là hương vị năm đó, Trịnh Phong thích cái này, lại thêm hai lạng Hoàng Tuyền, ăn xong lập tức đi Quân Sơn Đài khiêu chiến, chết trên đài đời này cũng đáng.”

“A...”

Mặt trời dâng lên đằng đông, ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua giấy dán cửa sổ, vẩy vào trên sàn nhà trước giường.

Trong khách điếm không có khách khác, buổi sáng vô cùng yên tĩnh, chỉ có thể nghe được ngoài cửa sổ truyền đến:

“Cô ~ ục ục ~” nghe giống như tiếng gáy, nhưng trên thực tế là Chim Chim buồn bực ngán ngẩm, đang gọi Đường Đường rời giường.

Ở trong màn, hoa mai vẫn còn.

Dạ Kinh Đường nằm nghiêng bên ngoài, cánh tay phải duỗi ra cho Tam Nương đương gối đầu, gương mặt dán trên búi tóc mềm mại, nơi bụng màu mỡ sáng bóng, xúc cảm như mỡ đông, mềm mại mát dịu, bên trong lộ ra cảm giác mềm nhẫn khó nói lên lời.

Lạc Ngưng đưa lưng về phía hai người, bị Tam Nương ôm vào trong ngực, gối lên cánh tay Dạ Kinh Đường yên tĩnh ngủ say, bên trái Tiểu Tây Qua, còn bị Dạ Kinh Đường nắm ở trong tay.

Tướng ngủ của ba người có chút lạ.

Lúc đầu Dạ Kinh Đường muốn giống như đại lão gia, nằm ở giữa một tay một người, nhưng da mặt Ngưng nhi mỏng, không chịu ở trước mặt Tam Nương dựa vào ngực hắn, nhất định phải ngủ ở tận cùng bên trong.

Tam Nương trước đây bị bắt nạt rất lâu, thấy Ngưng nhi dáng vẻ không tình nguyện, có thể là muốn báo thù, liền kiên quyết không muốn nhúc nhích, ôm Ngưng nhi cùng một chỗ.

Cánh tay Dạ Kinh Đường giương ra rất rộng, một lần ôm hai người không có áp lực chút nào, trong lòng hưởng thụ là không giả, nhưng ngủ như thế cũng có chút vấn đề nhỏ -- dùng cánh tay làm gối đầu, bị gối đến bây giờ, tay phải cơ bản đã mất đi tri giác, nguyên cả cánh tay đều tê dại.

Nhưng nam nhân mà, chịu chút thiệt thòi cũng là nên, Dạ Kinh Đường thích thú thật sự, cũng không cảm thấy không thoải mái.

Nghe thấy tiếng kêu của Chim Chim, Dạ Kinh Đường mở mắt nhìn ra màn, cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu dò xét, thấy Tam

Nương cùng Ngưng nhi vất vả một đêm còn chưa có tỉnh, nên không nhúc nhích, yên lặng cảm giác tình trạng cơ thể.

Sau một đêm lăn lộn, mặc dù tinh khí vẫn tràn đầy không biến mất, nhưng khí huyết táo bạo vẫn như cũ ổn định lại, cảm giác tai thính mắt sáng, xúc cảm mỗi một tấc da thịt tựa hồ cũng rõ ràng hơn trước kia không ít.

Mà kinh mạch trong cơ thể biến hóa lớn nhất, nội lực kéo dài tự thành chu thiên, dù là không vận khí cũng có thể cảm giác được trong thân thể giấu giếm nội lực bộc phát dọa người.

Về phần cái khác, biến hóa cũng không lớn. Hiệu quả mạnh nhất của Thiên Lang Châu" hẳn là "Thoát thai hoán cốt", điều chỉnh cơ bắp, xương cốt, khí mạch, để căn cốt cơ thể đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất.

Bởi vì lần trước đã điều chỉnh qua, lần này gân cốt chưa xuất hiện bất kỳ biến hóa nào, chỉ là khí mạch bị mở rộng, đả thông.

Mặc dù thực lực tăng lên cũng rất lớn, nhưng khí mạch có thể dựa vào tích lũy tháng ngày khổ luyện, cho dù không ăn Thiên Lang Châu, tốn thời gian mấy năm cũng có thể đạt tới trạng thái bây giờ, Thiên Lang Châu hao phí nửa cân Tuyết Hồ Hoa mới luyện thành, tác dụng chủ yếu hẳn là nối gân chỉnh xương, dùng như thế quả thật có chút lãng phí.

Nhưng nguyên liệu của viên Thiên Lang Châu này, là Trương Cảnh Lâm lấy được từ Bắc Lương, Dạ Kinh Đường nhặt được món hời lớn, cũng không thấy thịt đau.

Suy nghĩ lung tung một lát, có thể là tần xuất hô hấp xuất hiện biến hóa, Tam Nương tựa ở trước người, lông mi giật giật, sau đó mở ra mắt hạnh.

Dạ Kinh Đường dán búi tóc nàng, ở bên tai nhỏ giọng nói:

“Không có việc gì, ngủ tiếp, nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Bùi Tương Quân tỉnh táo lại, khuôn mặt lúc đầu khôi phục như thường lại nhiễm lên ánh đỏ, nghiêng đầu nhìn hồ ly tinh trong ngực một chút:

“Thật không được việc, dạng này của nàng, hai ba lần là khóc sướt mướt, sau đó nằm ngửa không động đậy, trước kia ngươi dạy dỗ nàng như thế nào?”

Dạ Kinh Đường kỳ thật cảm giác được, Tam Nương so Ngưng nhi không lợi hại hơn bao nhiêu, nhưng muốn tranh giành khẩu khí, không muốn biểu hiện ra bộ dạng yếu đuối trước mặt Ngưng nhi, mới gượng chống đỡ làm ra bộ dáng thành thạo điêu luyện.

Đối với những chuyện này, Dạ Kinh Đường tất nhiên không nói toạc ra, chỉ nói:

“Trước kia không ăn nhiều thuốc bổ như vậy, Ngưng nhi chống đỡ được, hôm qua có chút không nhẹ không nặng, không có làm đau ngươi chứ?”

Bùi Tương Quân cảm giác có chút tê, nhưng nói chung bên trên còn tốt, dựa lưng vào ngực Dạ Kinh Đường, hơi cảm giác, phát hiện Dạ Kinh Đường giống như lại giương kiếm sẵn sàng, khẽ cắn môi liếc nhìn Dạ Kinh Đường:

“Kinh Đường, có phải ngươi còn muốn hay không....”

“...”

Chương 522 - Tới Gặp Nữ Vương Gia

Chương 522. Tới Gặp Nữ Vương Gia

Dạ Kinh Đường khẳng định có chút nghĩ tới, thấy Tam Nương quan tâm như thế, lập tức nắm tay lặng lẽ đặt ở chăn mỏng đỡ lấy vầng trăng, xoa nhẹ đẩy ra...

“Ừm...’

Sắc mặt Bùi Tương Quân lập tức đỏ hơn mấy phần, bàn tay che lại đôi môi, con ngươi ngập nước, buồn bực không lên tiếng.

Hơi thân mật chỉ chốc lát, Bùi Tương Quân liền nhìn thấy hồ ly tinh trước người nàng, lông mi giật giật, sau đó mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía nàng một chút, lại quay mặt lại, muốn tránh thoát vòng tay cách xa một chút.

“Ngươi chạy cái gì?”

Bùi Tương Quân dùng tay ôm Lạc Ngưng, kéo tay Dạ Kinh Đường tới, thả vào nơi không nên thả.

!

Ánh mắt Lạc Ngưng lập tức xấu hổ, ấn hai tay Dạ Kinh Đường xuống:

“Tiểu tặc, ngươi hôm qua đã đồng ý không động loạn....”

Bùi Tương Quân ôm Lạc Ngưng không thả, cau mày nói:

“Đó là hôm qua, đây đã là ngày thứ hai. Ngươi chớ lộn xộn, để Kinh Đường xoa một chút.”

“Tam Nương, ngươi nuông chiều hắn được không? Hắn sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước....”

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường thật sự ra tay, sắc mặt dần dần đỏ lên, cũng không có biện pháp, nhắm đôi mắt lại bày ra bộ dáng không chủ động không phối hợp...

Đảo mắt mặt trời đã lên cao. Cửa sổ phòng mở ra, ánh nắng ấm áp chiếu vào giữa phòng.

Bùi Tương Quân mặc váy màu vàng nhạt vào, ngồi ngay ngắn nền nã trước bàn trang điểm, gương mặt vốn xinh đẹp động lòng người, nhiều hơn mấy phần cảm giác mềm mại như nước.

Lạc Ngưng đứng phía sau, giúp Tam Nương búi tóc, nhưng bộ dáng rất hung dữ, thấy Tam Nương len lén liếc Dạ Kinh Đường đang thay y phục đằng sau, còn dùng tay đẩy gương mặt nàng:

“Ngồi yên, chớ lộn xộn.”

“Ngươi hung dữ cái gì? Vừa rồi sao không thấy ngươi ngang ngược như vậy?”

“Hôm qua thấy ngươi là lần đầu, chiều theo ngươi, lần sau ngươi lại giúp hổ gây họa, đừng trách ta không khách khí...”

“Hừ ~ “

Dạ Kinh Đường ở phía sau thay quần áo, bởi vì vừa rồi có chút làm càn, cũng không thể xen vào nói đùa, yên lặng thay xong quần áo Hắc Nha, vuốt vuốt eo bị Ngưng nhi bóp nửa ngày, tạm biệt hai người, rời khỏi khách điếm trước...

Trấn nhỏ dọc theo sông, cấm quân đều chờ lệnh ở nơi thoáng

mát, thỉnh thoảng có trinh sát trong Ô Sơn lao vùn vụt tới, chạy vào khách điếm bẩm báo các loại tin tức vừa thăm dò được:

"Binh mã Trạch Châu đã đuổi kịp đội ngũ của Ô Vương, lúc rạng sáng đánh một trận, bắt được không ít tùy tùng, Ô Vương mang theo hơn mười tên thân binh phá vây..."

"Có bắt được trong đám người của Ô Vương một kẻ có tên Trương Văn Uyên không?"

"Còn chưa kịp kiểm tra đối chiếu, trước mắt không rõ..."

"Lại đi tra tiếp."

Trong đại sảnh khách điếm, Đông Phương Ly Nhân thân mặc một bộ mãng bào màu bạc, bày ra tư thế nữ vương gia nên có, đứng sau hai cái bàn ghép lại.

Trên bàn bày biện bản đồ Ô Châu kỹ càng tỉ mỉ, mặt trên còn có các loại mũi tên vòng vòng, ghi chú vị trí binh mã của Ô Vương cùng triều đình.

Đang nhìn lại trận chiến, giống như đại tướng quân thiện chiến, rất đẹp trai, cầm binh ãm trong tay chỉ mưu nghĩ kế.

Nhưng trên thực tế, binh mã trên núi tiễu trừ Trạch Châu, hoàn toàn không nhận chỉ huy này, đây cũng không phải do Đông Phương Ly Nhân không điều động được, mà là không dám tùy tiện hạ lệnh ở cự ly xa.

Trong tình huống không lên núi, Đông Phương Ly Nhân chỉ có thể ở nơi này căn cứ vào tình báo trinh sát truyền về, thôi diễn phân tích tình huống trong núi.

Mắt thấy binh mã Trạch Châu đã nhanh tróng bắt được Ô Vương, còn không mang theo cấm quân lên núi cọ chút công lao, coi như đã chạy không công, Đông Phương Ly Nhân giương mắt

nhìn về phía đường đi bên ngoài, âm thầm nói:

“Tên ác ôn sao còn chưa tới, ỷ lại ôn nhu hương quên thời gian hay sao...”

Mặc dù có chút sốt ruột, nhưng Đông Phương Ly Nhân cũng không có ý định phái người đi tìm, dù sao nàng biết tối qua Dạ Kinh Đường nghẹn đến sắc đảm bao thiên, bận rộn nhiều ngày như vậy lập được công lao hãn mã, dù sao cũng phải để Dạ Kinh Đường hưởng thụ một chút.

Chờ đợi không biết bao lâu sau, ngoài cửa truyền đến tiếng Hắc Nha chào hỏi:

“Chim Chim đại nhân tới rồi!'

“Chít chít ~ “

Đông Phương Ly Nhân giương mắt nhìn lên, có thể thấy được ngoài cửa, ánh nắng tươi sáng trên đường phố, xuất hiện một con chim lớn, cùng chào hỏi tổng bộ, sau khi thị nữ đáp lại, nhảy lên bậc thang, nhìn thấy nàng lập tức nâng lên cánh chào hỏi.

Nơi hẻo lánh trong đại sảnh, Tuyền Cơ chân nhân không có việc gì, vẫn luôn một mình uống rượu giải sầu. Nhìn thấy Chim Chim phá đám lấy oán trả ơn tới, hơi câu tay đùa:

“Ha ha ha ~“

“Chít chít?”

Chim Chim nhìn thấy tỷ tỷ vô lương tâm vẫn ở đây, vẫn coi nó như gà chết, lập tức không vui, bày ra bộ dáng “Chim Chim rất hung dữ”, chạy tới nâng móng lên đạp lên giày Tuyền Cơ chân nhân.

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy Chim Chim tới, biết Dạ Kinh

Đường đến, đi tới cửa nhìn ra bên ngoài.

Trên đường phố ánh nắng tươi sáng, Dạ Kinh Đường mặc áo bào đen mang theo bội đao, đi tới từ đằng xa, ven đường cũng chào hỏi với người Hắc Nha, mặt mày hớn hở, sắc mặt vô cùng tốt.

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy bộ dáng lạnh lùng bất phàm này, biết được Dạ Kinh Đường nghỉ ngơi không tệ, nhưng không biết vì sao, sau khi nhìn thấy cây gậy hung ác, lại nhìn thấy Dạ Kinh Đường áo mũ chỉnh tề, trong lòng thấy đặc biệt cổ quái.

Mà Tuyền Cơ chân nhân bị Chim Chim ngậm váy kéo lại hất đầu, phát hiện Dạ Kinh Đường đi tới từ bên ngoài, cũng thu liễm dáng vẻ bất cần đời, bày ra tư thế cao nhân đắc đạo nên có, đi tới sau lưng Đông Phương Ly Nhân...

Chương 523 - Chim Chim Không Phải Nô Lệ Sắc Đẹp

Chương 523. Chim Chim Không Phải Nô Lệ Sắc Đẹp

Ánh nắng tươi đẹp vẩy lên mái ngói cong cong của khách điếm, hai nữ tử đứng ở cổng, trên mặt đất hiện ra hai cái bóng uyển chuyển.

Đông Phương Ly Nhân mặc mãng bào uy nghiêm quý khí, dáng người cực cao, đường cong lại có chút hào khí, từ bên cạnh nhìn lại, hai chân cực kì thon dài, đường mông cong từ sau thắt lưng ngạo nghễ vươn lên như núi, nhìn lên thêm một chút là đầu rồng béo được tơ bạc phác hoạ lập thể, phối hợp rất có ý tứ, rất có vài phần lực áp bách của nữ vương.

Tuyền Cơ chân nhân đứng ở sau nửa bước, thân thể so với Đông Phương Ly Nhân, tương đối uyển chuyển, vòng eo tinh tế như liễu, bộ ngực sữa mềm mại một nắm, váy trắng tơ lụa như là sóng nước khiến cả người trông như không nhuốm bụi trần, nhưng trên váy có điểm mấy cánh hoa, cùng hồ lô rượu màu son treo bên hông, lại khiến cho cảm giác không quá đoan chính, có loại cảm giác khó phân chính tà.

Nếu như đổi lại bình thường, tư thế đứng của Tuyền Cơ chân nhân sẽ rất tùy ý, có khả năng hai tay trực tiếp ôm ngực, nghiêng người dựa vào trên khung cửa uống rượu.

Nhưng bởi vì người sắp gặp tương đối đặc biệt, lúc này Tuyền Cơ chân nhân vẫn là bày ra dáng vẻ "Đế sư", hai tay duỗi thẳng bên hông, trên gương mặt xinh đẹp biểu lộ cảm giác cẩn thận tỉ mỉ, ánh mắt hòa thuận tường hòa, nhìn tựa như là nữ phu tử đức

cao vọng trọng.

Dạ Kinh Đường đeo Ly Long Hoàn Thủ Đao trên lưng đi qua, xa xa đã trông thấy đôi sư đồ mê ăn này, trong lòng cảm thấy vẫn là Đại Ngây Ngốc nhìn càng có khí thế hơn.

Mà Tuyền Cơ chân nhân bởi vì vấn đề ăn mặc, dáng vẻ dù có đứng đắn, luôn cảm giác vẫn có chút yêu khí.

Nhưng mà những điều nhận xét này, khẳng định khó mà nói ra miệng.

Dạ Kinh Đường đi đến dưới bậc thang, dáng vẻ đoan chính chắp tay thi lễ:

“Điện hạ.”

“Chít chít...”

Chim Chim còn ngậm chân váy của Tuyền Cơ chân nhân kéo loạn, thấy Dạ Kinh Đường tới, lập tức bày ra bộ dáng đáng thương, đoán chừng là muốn Đường Đường hỗ trợ đánh tỷ tỷ vô lương tâm này.

“Miễn lễ.” Đông Phương Ly Nhân ở trước mặt sư tôn trước mặt, không dám biểu hiện quá thân mật với Dạ Kinh Đường, đường đường chính chính đưa tay giới thiệu:

“Vị này là Tuyền Cơ chân nhân, ân sư dạy dỗ bản vương, cao thủ tuyệt thế thứ sáu trong thiên hạ, ngươi có thể gọi là đế sư đại nhân, hoặc gọi Lục tiên tử giống người trong nha môn cũng được. Sư tôn, vị này là Dạ Kinh Đường Dạ công tử.”

Tuyền Cơ chân nhân có mười phần khí khái cao nhân, sắc mặt bình tĩnh khẽ vuốt cằm ra hiệu.

Dạ Kinh Đường từng được chứng kiến bộ dáng của Tuyền Cơ

chân nhân động một chút lại chơi thoát hình tượng, nói thật rất khó nhìn tỷ tỷ cao thủ trước mặt này như bình thường, mà trước đây mấy ngày Tuyền Cơ chân nhân còn ôm hắn cọ, cuối cùng lại có chút mập mờ, khi gặp lại trong lòng rất cổ quái.

Dạ Kinh Đường quét nhìn Tuyền Cơ chân nhân một chút, đưa tay thi lễ:

“Gặp qua Lục tiên tử. Thuở nhỏ đã nghe nói đại danh của tiên tử, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không tầm thường.”

Đông Phương Ly Nhân cảm giác Dạ Kinh Đường thổi phồng như vậy, có chút qua loa, nói khẽ:

“Mười năm trước sư tôn mới đứng vào bát khôi, ngươi thuở nhỏ đã nghe thấy đại danh của qua sư tôn?”

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt:

“Mười năm trước ta tám tuổi.'

Tám tuổi?

Đông Phương Ly Nhân biểu lộ có chút ngẩn ngơ, mặc dù nàng biết tuổi của Dạ Kinh Đường, nhưng Dạ Kinh Đường nhìn không chênh lệch nhiều với nàng, khí chất cũng trưởng thành, trong nội tâm luôn coi như người đồng lứa, nghe được Dạ Kinh Đường nói mười năm trước mới chỉ là con nít tám tuổi, khó tránh khỏi có chút không kịp phản ứng, dù sao tỷ tỷ mười năm trước đã đăng cơ làm hoàng đế, nàng đây không phải là trâu già gặm cỏ non...

Tính tình của Tuyền Cơ rộng rãi, cũng không có nhiều ý nghĩ cổ quái như Đông Phương Ly Nhân, chỉ cười nói:

“Dạ công tử thật đúng là tuổi trẻ tài cao.”

“Ha ha, đa tạ tiên tử khích lệ...'

Trong đáy lòng Dạ Kinh Đường cùng Tuyền Cơ chân nhân đều có chút xấu hổ, vì thế đối thoại vô cùng chính thức, trên cơ bản chính là nâng qua nâng lại, ngươi một câu ta một câu.

Tuyền Cơ chân nhân cảm thấy nói chuyện kiểu này có chút không có ý nghĩa, vì thế sau khi nói hai câu, cúi đầu nhìn về phía chim nhỏ vẫn đang phá nàng:

"Ta dẫn nó ra ngoài chơi, các ngươi nói chuyện đi."

"Chít chít?"

Chim Chim dời về bên cạnh một chút, ra hiệu: Chim Chim thiết cốt tranh tranh, tuyệt đối không phải hạng chim nô lệ sắc đẹp...

"Ha ha ha ~ đi, dẫn ngươi đi ăn."

Chim Chim sững sờ, nâng cánh lên, sau khi chào hỏi với tỷ tỷ đầu rồng béo, lung la lung lay nện bước chữ bát bước nhanh tới.

Dạ Kinh Đường sớm hiểu rõ tính tình của Chim Chim, sau khi lắc đầu đưa mắt nhìn một người một chim rời đi, bước lên bậc thang khách điếm.

Đông Phương Ly Nhân thấy sư tôn rời đi, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhưng biểu tình lạnh lẽo cũng không hòa hoãn lại, làm bạn tiến vào đại sảnh cùng Dạ Kinh Đường làm bạn, đứng chắp tay, không nói một lời.

Chương 524 - Ngài Làm Gì

Chương 524. Ngài Làm Gì

Dạ Kinh Đường vốn định hỏi thăm tình huống trên núi, nhưng chưa kịp nói chuyện, đã phát hiện biểu lộ của Ngây Ngốc không quá vui vẻ, giống như có tư thế hưng sư vấn tội, không khỏi nghi hoặc:

"Điện hạ?"

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường đầy mặt mờ mịt, cau mày nói:

"Tối hôm qua ngươi làm cái gì, quên rồi?"

Tối hôm trước Dạ Kinh Đường cho Tam Nương ăn mặn, tình cảnh sau đó có lực trùng kích quá lớn, thật đúng là đã quên chuyện lúc trước. Ngây Ngốc nhắc lại, hắn mới nhớ tới chuyện "ác ôn", bồi lễ nói:

"Hôm qua đầu óc có chút không tỉnh táo, đã mạo phạm, xin điện hạ chớ để ý."

Đông Phương Ly Nhân lúc này mới hài lòng: "Biết sai là tốt. Nể tình ngươi bị thương vì việc công, chuyện ngày hôm qua sẽ bỏ qua, lần sau không thể như vậy nữa."

Sau khi cho thấy xong thái độ, Đông Phương Ly Nhân quay đầu nhìn ra ngoài cửa, dò hỏi:

"Nhân vật lợi hại như sư ton, ngươi nhìn thấy mà không có chút ý nghĩ gì?"

“Ừm... Cảm giác rất tiên khí, độc lập giữa thiên địa, gió mát thoảng qua tuyết lan. Còn chuyện lợi hại, ta ngược lại thật sự không có nhìn ra, đoán chừng phải giao thủ luận bàn một chút, mới có thể cảm nhận được...

“Có cơ hội, bản vương sẽ nói với sư tôn việc này, cho ngươi cơ hội lĩnh giáo.”

Dạ Kinh Đường đối với chuyện luận bàn cùng cao thủ, khá cảm thấy hứng thú, nhẹ nhàng gật đầu, lập tức nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Bổn Bôn bên người:

“Điện hạ, học xong Bá Vương Thương và Thính Phong Chưởng chưa?”

?

Đông Phương Ly Nhân lập tức giống như học sinh bị thầy giáo tra hỏi bài tập, sắc mặt có chút cứng đờ, vô thức đứng thẳng mấy phần:

“Bản vương khẳng định đã học xong, nhưng là... những ngày này công vụ bề bộn, thời gian luyện võ không nhiều...”

Dạ Kinh Đường nửa tin nửa ngờ: “Tập võ là chuyện lớn, không thể lười biếng, điện hạ cầm thương cho ta xem một chút.”

“...”

Đông Phương Ly Nhân nhìn chung quanh, thấy trong đại sảnh không có ai đứng ngoài quan sát, mới bước hai chân một trước một sau ra, hai tay nắm không khí, bày ra bộ dáng cầm thương tiêu chuẩn:

“Thế nào?”

Dạ Kinh Đường vây quanh Đông Phương Ly Nhân ra hình ra

dáng, phát hiện —— cái này khác Minh Ngọc Lâu sao?

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường nhíu mày, nhẹ nhàng hít vào một hơi, đầu rồng béo căng thêm mấy phần, có chút không phục:

"Bản vương tập luyện theo ngươi dạy, còn sai xót hay sao?"

Dạ Kinh Đường đi ra phía sau, vịn tay Đông Phương Ly Nhân, nâng lên một chút, lại dùng chân đẩy mắt cá chân, trượt ra bên cạnh mấy phần, sau khi xác định tư thế không có vấn đề gì, hai tay vịn eo nàng, đung đưa trước sau.

Đông đông đông ~

Đông Phương Ly Nhân bị gợn sóng trận trận, nhánh hoa run rẩy, có chút nổi nóng:

"Ngươi dùng lực lắc lớn như thế, bản vương làm sao có thể dừng lại?"

"Tư thế chân của điện hạ không ổn. Ta tùy tiện lắc một chút đã thân hình bất ổn, nếu đối thủ một đao đập tới, không phải lập tức ngã xuống đất sao."

Dạ Kinh Đường rất chăm chú, đi đến trước mặt nàng, chân đâm xuống đất, hai tay nắm không, bày ra bộ dáng cầm thương:

"Điện hạ lắc ta thử một chút."

Đông Phương Ly Nhân dò xét Dạ Kinh Đường một chút, đi ra phía sau, hai tay đỡ lấy eo, lắc lư mấy lần.

Kết quả thịt bên hông Dạ Kinh Đường sẽ động, nhưng gân cốt bên trong, lại như khung đúc bằng sắt, vững vàng chống đỡ thân thể, dùng sức lắc eo, tay áo rủ xuống ngay cả một chút gợn sóng cũng không có.

“Như thế nào?”

“...”

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy quá chênh lệch, nghĩ nghĩ nắm tay lại đặt ở bên eo Dạ Kinh Đường, dùng pháp môn Thính Phong Chưởng, cảm giác được chi tiết cơ bắp phát lực, chậm rãi lại trượt lên cơ bụng...

?

Tinh khí tràn đầy của Dạ Kinh Đường còn chưa điều trị xong, bị hai tay Ngây Ngốc ôm eo sờ bụng, đầu rồng béo mềm mềm cũng dán trên lưng, lúc ấy hơi thở lập tức loạn.

Đông Phương Ly Nhân phát hiện Dạ Kinh Đường bất động như núi xuất hiện sơ hở, trong mắt lập tức đắc ý:

“Chỉ như thế?”

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ bất đắc dĩ:

“Đây không giống...”

“Có cái gì không giống? Nam nhân cầm đao chặt ngươi, ngươi bất động như núi, nữ nhân câu dẫn trước rồi đánh lén, ngay cả đứng ngươi cũng đứng không vững?”

Đông Phương Ly Nhân ít khi có thể bắt lấy sơ hở của Dạ Kinh Đường, bày ra tư thái nghiêm khắc của thầy giáo, vỗ vai Dạ Kinh Đường.

“Đứng vững!”

Dạ Kinh Đường biết mình quả thật có vấn đề, nghĩ lại cưỡng chế tinh thần, muốn tâm lặng như nước.

Nhưng Đông Phương Ly Nhân cũng không có ý buông tha Dạ

Kinh Đường, tay đè xuống cơ bụng, tiến đến trên bờ vai, thổi một hơi vào cổ Dạ Kinh Đường:

“Hô ～”

? !

Nửa người Dạ Kinh Đường đều tê dại, quay đầu sang:

“Điện hạ, ngươi làm cái gì?”

Đông Phương Ly Nhân bày ra bộ dáng nghiêm túc:

“Thử thách ngươi, không thì có thể làm cái gì? Ngươi ngay cả chút định lực ấy cũng không có? Đứng vững!”

Chương 525 - Có Vấn Đề Sao

Chương 525. Có Vấn Đề Sao?

Dạ Kinh Đường cũng không phải người chết, bị Ngây Ngốc trắng trợn câu dẫn hắn làm sao có thể tâm lặng như nước.

Nhưng mà Dạ Kinh Đường cảm thấy Ngây Ngốc nói cũng có đạo lý, chút thử thách nhỏ này còn gánh không được, về sau nếu là gặp gỡ yêu nữ không có ý tốt, chẳng phải hắn sẽ lập tức đánh mất đạo tâm, nghĩ lại không phản bác được, cố gắng ổn định tinh thần, mặc cho Ngây Ngốc đùa giỡn.

Ngộ tính võ học của Đông Phương Ly Nhân xác thực không sánh bằng Dạ Kinh Đường, nhưng bàn về ngộ tính dùng võ học cao thâm trên cán đao, có thể xưng tụng là thiên phú dị bẩm.

Thấy Dạ Kinh Đường còn muốn chống cự, Đông Phương Ly Nhân lập tức dùng Thính Phong Chưởng để cảm giác khí huyết thay đổi, vừa đứng sờ sờ hai ba cái, đã khiến hô hấp của Dạ Kinh Đường bất ổn, khí huyết xông loạn, dần dần hóa thân thành cây gậy ác ôn.

Cũng may loại tiết mục cấp trên khinh bạc thuộc hạ này không tiếp tục quá lâu, ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

Bịch bịch bịch...

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân khẽ biến, vội vàng thu tay lại đứng thẳng, làm ra bộ dáng ăn nói có ý tứ hỏi thăm công chuyện.

Dạ Kinh Đường như trút được gánh nặng, quay người lại, đã thấy một người thuộc tổng bộ Hắc Nha, bước nhanh tới cửa, chắp

tay thi lễ:

“Điện hạ, trên núi vừa mới truyền đến tin tức, Ô Vương trốn vào một sơn động, thân vệ dựa vào địa thế hiểm yếu để tử thủ, đã chắp cánh khó thoát. Điện hạ, chờ binh mã Trạch Châu áp tải người đến, hay là...”

Đông Phương Ly Nhân nhướng mày, nghe được tin này không mấy vui vẻ. Dù sao nàng đợi Dạ Kinh Đường đến sáng, bây giờ nhổ trại xuất phát cũng không đuổi kịp Ô Vương, nàng đưa người chạy từ Kiến Dương tới, đoạn đường xa xôi này không phải đã mất không công rồi?

Dạ Kinh Đường hiểu rõ tâm tư nhỏ của Đông Phương Ly Nhân, tự biết đã làm chậm trễ thời gian Ngây Ngốc đại nhân đi cọ công lao, mất bò mới lo làm chuồng nói:

“Nếu không bây giờ ta đưa theo cao thủ Hắc Nha và điện hạ qua đó? Hơn ba mươi dặm đường núi, không bao lâu là có thể đến, không chừng ta còn có thể ra tay chế trụ Bạch Tư Mệnh, cũng giảm thiểu lượng quan binh thương vong vì mạnh mẽ tiến công.”

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy chủ ý này không tệ, lúc này khởi hành nói:

“Đi thôi.”

...

——

Cùng lúc đó, trấn nhỏ bên bờ sông.

Buổi trưa mặt trời có chút nắng nóng, Tuyền Cơ chân nhân dọc theo chỗ thoáng mát trên đê chậm rãi đi dạo, đầu ngón tay lắc hồ lô rượu, thưởng thức quang cảnh sơn thanh thủy tú bên bờ sông.

Trên tường rào bên cạnh, Chim Chim đã được ăn no, nhảy bước nhỏ đi theo, ven đường không ngừng: “Chít chít chít chít ~” giống như đang nói: xem ra ngươi cũng có phần hiểu chuyện, Chim Chim tha thứ cho ngươi...

Tuyền Cơ chân nhân tất nhiên nghe không hiểu Chim Chim nói một mình, sau khi dọc theo bờ sông đi một đoạn, đường nhỏ bị tường vây ngăn cản, không tiện đi lại, Tuyền Cơ chân nhân chuẩn bị trở về.

Nhưng chưa kịp quay người, tai Tuyền Cơ chân nhân hơi động một chút, nghe được tiếng nói chuyện nhỏ bé xa xa:

“Đồ lót dâm đãng như thế, ta còn không dám mua, vậy mà ngươi chuẩn bị hẳn hai bộ...”

“Ngươi cho rằng ta muốn mua sao? Vương phu nhân giới thiệu nửa ngày, không tiện vả mặt người ta, mới cho nàng chút sinh ý thôi...”

“Sau khi trở về ngươi giúp ta làm mấy bộ, cái này của ngươi quá nhỏ, ta không mặc được...”

“Ngươi bự hơn ta bao nhiêu mà không mặc được?!”

...

Tiếng nói mặc dù rất nhỏ bé, ở lầu hai khách điếm nhỏ phía xa, nhưng với thính lực của Tuyền Cơ chân nhân, vẫn có thể nghe rõ, cảm thấy một tiếng nói thanh lãnh trong đó, cảm giác giống như đã từng quen biết.

Nàng đang muốn cẩn thận lắng nghe bỗng từ rất xa phía sau truyền đến một tiếng nói:

“Lục tiên tử!”

Tuyền Cơ chân nhân quay đầu lại, phát hiện khu vực trong trấn, có hơn mười bóng người nhảy lên trên đỉnh đầu, lao vùn vụt ra cửa trấn, đi đầu chính là Dạ Kinh Đường mặc một bộ đồ đen, Ly Nhân đi theo bên cạnh hắn.

Sau khi nhìn thấy nàng, Dạ Kinh Đường bỗng nhiên gia tốc, trong chớp mắt đã bay qua hơn nửa dãy phố, mở miệng nói với:

“Trên núi có chuyện, chúng ta nhanh đi qua đi.”

Tuyền Cơ chân nhân thấy phải rời khỏi, quay đầu nhìn về phía khách điếm nhỏ cách đó không xa, giống như rất muốn đi qua nhìn xem.

Dạ Kinh Đường thấy Tuyền Cơ chân nhân có hồ nghi, phi thân đến trước mặt nàng, lại cười nói:

“Bên trong là bằng hữu của ta, lần trước đã chữa thương cho Lục tiên tử. Chúng ta lên đường trước đi, chậm nữa là điện hạ sẽ không đuổi kịp.”

Bằng hữu...

Lần trước Tuyền Cơ chân nhân té xỉu, xác thực đã trộm nghe được tiếng nói chuyện của nữ tử, trong lòng bừng tỉnh, đoán chừng cảm giác đã từng quen biết có nguồn gốc từ đây, không hỏi nhiều nữa liền cùng Dạ Kinh Đường chạy tới bên cạnh Đông Phương Ly Nhân, trên đường dò hỏi:

“Ngươi đi ra ngoài làm việc, còn mang hai nữ tùy tùng theo bên cạnh à?”

Dạ Kinh Đường không tiện giải thích, liền chớp chớp mắt:

“Có vấn đề sao?”

“...”

Tuyền Cơ chân nhân cảm thấy không có vấn đề gì, chỉ là không phù hợp hình tượng “Sắc đẹp trước mặt bất vi sở động” của Dạ Kinh Đường thôi...

Chương 526 - Cùng Vương Gia

Chương 526. Cùng Vương Gia

Hai ngàn binh mã từ Bạch Túc trấn tới, đều là kỵ binh của Trạch Châu.

Bởi vì phải đi vào núi non trùng điệp lùng bắt, ngựa khó tiến vào, bèn để lại tất cả chiến mã ở doanh địa ngoài núi, được hơn trăm quân trông giữ, cách trấn nhỏ Tĩnh Vương ở trong vòng hơn mười dặm.

Giữa trưa, mấy chục binh lính, đi lại giữa hơn hai ngàn con chiến mã trong doanh địa, đút nước và cỏ khô.

Một dáng người to con như Quan võ, bước ra từ trong doanh trướng, đi nhanh tới trên quan đạo, xa xa hô to:

“Bái kiến sư bá. Sao sư bá bỗng nhiên tới Ô Châu?”

Bên ngoài doanh địa, Hiên Viên Hồng Chí đầu đội mũ rộng vành, đứng ở bóng râm trên quan đạo, nhìn thấy Quan võ ra, mở miệng nói:

“Ô Châu gần đây không yên ổn, ta tới xem một chút. Tình hình trên núi như thế nào?”

Trước mắt đội kỵ binh này, thuộc về Trấn Nam quân của Trạch Châu, Quân Sơn Đài là hào môn võ học đỉnh cấp của Trạch Châu, lại được triều đình phong Hầu, cao thủ Quân Sơn Đài thường được quân đội đặc biệt mời về dạy, đồ tử đồ tôn nhậm chức trong quân đội càng là nhiều vô số kể.

Quan Võ phần lớn học nghệ từ Quân Sơn Đài, mặc dù khi

thành tài đã phải rời núi tự mưu sinh, chỉ là đồ đệ ký danh, nhưng quy củ võ học nặng, Quan Võ vô cùng kính sợ đối với Hiên Viên Hồng Chí, trả lời câu hỏi:

“Trinh sát vừa đưa tin tức tới, đã vây được Ô Vương, rất nhanh là có thể bắt được người...”

Tối hôm qua Hiên Viên Hồng Chí ra khỏi núi, lập tức phát hiện mấy trăm cấm quân tiến lên trên núi, lúc này tới đây, chỉ muốn tìm môn sinh nghe ngóng hướng đi của Dạ Kinh Đường, sau khi hàn huyên vài câu, lại hỏi:

“Tĩnh Vương cũng vào núi?'

“Hẳn là không, Tĩnh Vương dừng lại ở thị trấn đằng trước, cũng chưa hạ lệnh... Đúng rồi, Tĩnh Vương nói chúng ta chú ý người có tên Trương Văn Uyên, nói là có liên quan tới án mất tích của Hắc Nha, qua mệnh lệnh có thể thấy chuyện này rất quan trọng, sư bá có biết người này không?”

Trương Văn Uyên...

Hiên Viên Hồng Chí hơi có chút ngoài ý muốn, nghĩ tới tiểu tử ngồi chờ ngoài Loan Thủy trấn, suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

“Chưa nghe nói qua. Ô Châu không yên ổn, Tĩnh Vương tới đây chỉ sợ không an toàn, bên người dẫn theo những cao thủ nào? ngươi có biết không.”

“Không rõ, ta đoán cũng khá nhiều...'

...

Sau khi hỏi thăm một lát, Hiên Viên Hồng Chí tạm biệt quan võ, đi vào trong rừng cây.

Diêu Văn Trung vẫn luôn đứng trong rừng nghe lén, lúc này

mới nói:

“Hơn hai mươi năm trước Trương Văn Uyên đã rời khỏi Quân Sơn Đài, cũng không có bản lĩnh gì, tại sao Tĩnh Vương lại hạ lệnh cho quan binh chú ý?”

Hiên Viên Hồng Chí suy tư một chút: “Tĩnh Vương quyền cao chức trọng, không có khả năng chỉ chú ý đến một tên thất phu giang hồ, có thể đặc biệt hạ lệnh tìm kiếm, tất nhiên là có người nhờ Tĩnh Vương coi trọng việc này... Đi đến Loan Thủy trấn hỏi một chút, nhìn xem là ai đang giúp tiểu tử kia tìm cha.”

Diêu Văn Trung trở mình lên ngựa, suy nghĩ một chút nói:

“Trương Văn Uyên năm đó bởi vì chuyện của Trịnh Phong, mới rời khỏi Quân Sơn Đài. Nếu để quan binh tìm được, Dạ Kinh Đường có khả năng tự mình đưa người đến Loan Thủy trấn, để phụ tử bọn hắn đoàn tụ... Ngươi liên hệ nhân thủ như thế nào rồi?”

“Tin đã đưa ra ngoài, ở Trạch Châu liên hệ được năm đao thủ có nội tình không tệ, đều là người muốn tiền không muốn mạng, thêm ngươi và ta, phục kích mười phần chắc chín. Nhưng chờ bọn hắn chạy tới, chỉ sợ không kịp, mà nếu Dạ Kinh Đường mang theo cao thủ Hắc Nha cùng đi, khả năng sẽ xảy ra sự cố...”

“Trước tiên sắp xếp bố cục xong, tùy cơ ứng biến đi...”

...

Trong khi giao lưu, hai con ngựa chạy nhanh dọc quan đạo...

Giữa trưa.

Một nhóm hơn mười người lao vùn vụt qua núi non trùng điệp, tiến vào sâu trong dãy núi, hôm qua Dạ Kinh Đường đã tới đây, nên chuyến đi hôm nay do hắn đảm nhiệm đi trước dẫn

đường.

Hơn ba mươi dặm đường núi, đối với người võ nghệ cao cường mà nói cũng không tính là xa, nhưng trên đường trèo đèo lội suối cũng tương đối vất vả, dưới tình huống chưa quen thuộc đường xá, đạp hụt, giẫm trượt là điều rất bình thường.

Dạ Kinh Đường thấy Đông Phương Ly Nhân bước chân đi theo hắn có chút phí sức, vốn định làm hết chức trách của thiếp thân thị vệ, cõng Ngây Ngốc đi đường.

Nhưng Đông Phương Ly Nhân ở trước mặt thuộc hạ, nào dám ghé lên lưng nam nhân, chỉ lặng lẽ lôi kéo cổ tay Tuyền Cơ chân nhân, để sư tôn hỗ trợ, để tránh nhất thời vô ý ngã mất mặt trước mặt mọi người.

Phi nhanh trong núi hoang không bao lâu, mấy người đi tới cạnh Phục Long Động, binh thuốc lớn còn lẻ loi trơ trọi đặt ở trong rừng cây, mà thi thể Quan Ngọc Giáp, bởi vì là danh nhân giang hồ Ô Châu, đã bị quan binh khiêng đi.

Lại đi sâu vào trong núi bốn năm dặm, có thể nhìn thấy không ít mũi tên, khôi giáp binh khí bị vứt bỏ, mà doanh địa hai ngàn binh mã tạm thời thì ở ngay bên cạnh, bên trong có hơn trăm thương binh, thân vệ Ô Vương đầu hàng và tùy tùng bị bắt đều tạm thời giam giữ ở chỗ này.

Chương 527 - Ô Vương

Chương 527. Ô Vương

Dạ Kinh Đường đi vào trong doanh địa hỏi thăm, biết được khi Ô Vương đưa theo thân vệ sĩ lẩn trốn đã bị mũi tên đi lạc làm bị thương, chạy trốn lên trên Hoàng Thạch Lĩnh.

Hơn một ngàn binh lính đã vây quanh Hoàng Thạch Lĩnh, nhưng bởi vì Hoàng Thạch Lĩnh là một chỗ chỗ ẩn thân khác mà Ô Vương chuẩn bị trước đó, sớm đã xây dựng thiết kế phòng ngự, một người giữ ải vạn người không thể qua, trước mắt tướng lĩnh dẫn đội vẫn đang thử chiêu hàng.

Về phần trên trăm người bị Ô Vương bắt đi thí nghiệm thuốc. hôm qua quân mã triển khai vây quét, Ô Vương căn bản không rảnh quản những người này, phần lớn người vì tránh né thảm hoạ chiến tranh, đều thừa dịp loạn trốn vào rừng núi, chưa kịp đi tìm.

Sau khi Dạ Kinh Đường biết được những thông tin này, tạm thời cũng chỉ có thể đặt suy nghĩ trên người Ô Vương, một đường cùng Đông Phương Ly Nhân tới Hoàng Thạch Lĩnh.

Dưới ánh mặt trời chói chang, gần ngàn quan binh cầm trong tay cung nỏ mạnh mẽ, tản ra vây xung quanh Hoàng Thạch Lĩnh.

Hoàn cảnh địa lý của Hoàng Thạch Lĩnh rất đặc biệt, bốn phía đều là vách núi dốc đứng, con đường duy nhất thông lên trên núi, là con đường Ô Vương phái người mở. Đó là một con đường hẹp quanh co, trên đường nhiều bước ngoặt, mũi tên từ phía dưới căn bản bắn không đến, chỉ cần một người một thương canh giữ ở chỗ khúc quanh, cho dù có thiên quân vạn mã cũng đừng hòng đánh lên núi.

Trong quân ngũ Trạch Châu không thiếu người có khinh công tốt, nhưng trên dãy núi còn một Bạch Tư Mệnh, ba người năm người cao thủ xông lên cũng không khác đi nộp mạng là mấy, hơn một ngàn quan binh đi tiêu diệt Ô Vương đến đây đều phải bó tay không có cách, chỉ có thể vây chết Hoàng Thạch Lĩnh, phòng ngừa Ô Vương phá vây, một quan võ đứng dưới núi, cao giọng hô to:

"Đường đường là thân vương Đại Ngụy, con trai trưởng của Thái tổ, muốn chết cũng nên để triều đình ban thưởng lụa trắng treo cổ tự tử, giữ lại chút thể diện được toàn thây..."

"Thời tiết tháng sáu nóng như vậy, nếu ngài chết ở trên núi, chúng ta chỉ có thể cắt bỏ đầu ngài bôi vôi mang về Vân An, chờ khi triều thần nhìn thấy, đoán chừng đã có giòi, hôi thối không ngửi được..."

Lần chiêu hàng này rất không hợp thói thường, nhưng hiệu quả quả thật không tệ.

Bên trên Hoàng Thạch Lĩnh, sâu trong một sơn động tự nhiên, cắm hai bó đuốc.

Bốn tên thân vệ tử sĩ bị thương, ngồi dựa vào vách đá, hai mắt vô thần nhìn binh khí trong tay.

Ô Vương Đông Phương Hằng, trong mấy ngày ngắn ngủi cơ hồ đã già đi mười mấy tuổi, tóc hoa râm, trong tay cầm theo một thanh bảo kiếm khảm nạm châu ngọc, mấy lần nâng lên đặt trên cổ, nghe được những lời dưới núi vọng lên, lại ngừng lại.

Ô Vương cảm thấy bản thân là một người hào hùng, vì không để hoàng vị Đông Phương thị rơi vào tay họ khác mới tạo phản, thời vận không đủ nên thất bại, muốn thống thống khoái khoái tự vẫn, không cúi đầu trước Nữ Đế, như vậy trên sử sách đời sau, đoán chừng còn có thể lưu lại cái danh 'Tính tình cương liệt'.

Nhưng quan võ bên ngoài nói cũng có đạo lý, hắn là con trai trưởng của Thái tổ, thúc thúc của Nữ Đế đương triều, cho dù phạm vào tội mưu phản, cũng nên chừa cho hắn toàn thây an táng, hiện tại chết đi, quan binh cắt mất đầu hắn, đầu một nơi thân một nẻo, còn thối hoắc để triều thần vây xem, chết vậy thực sự quá không có thể diện...

Bên cạnh Ô Vương, Bạch Tư Mệnh mặc văn bào nhuốm máu, ngồi xếp bằng trên mặt đất, sắc mặt coi như bình tĩnh, thấy Ô Vương không dám tự vẫn, mở miệng nói:

"Giữ được núi xanh, không lo không có củi đốt. Trong thời gian ngắn quan binh không đánh được, chờ khi trời tối, ta đưa điện hạ phá vây, chạy về hướng Bắc Lương. Lấy thân phận của điện hạ, triều đình Bắc Lương tất nhiên sẽ che chở..."

Trương Cảnh Lâm ngồi ở bên cạnh, nghe vậy lắc đầu:

"Hai triều vừa thông thương không lâu, điện hạ đối Bắc Lương mà nói, tác dụng không lớn, bỏ chạy tới Bắc Lương, rất có thể sẽ bị Bắc Lương thuận nước đẩy thuyền trả lại. Nếu có thể đi ngang qua hai nước, chạy trốn tới Thiên Lang Hồ Tây Bắc, còn có khả năng đông sơn tái khởi."

Đôi mắt Đông Phương Hằng giật giật, dưới sự cầu sinh thôi thúc, nói:

"Đổi lại vài chục năm trước, Thiên Lang thiết kỵ vẫn còn, bản vương còn có thể Đông Sơn tái khởi. Bây giờ Tây Hải chư bộ chỉ là năm bè bảy mảng, đi qua được cũng chỉ là kéo dài hơi tàn, còn không bằng đi đầu quân cho Bình Thiên Giáo."

Trương Cảnh Lâm lắc đầu nói: "Bình Thiên Giáo ở Nam Cương Đại Ngụy, bên kia không có chiến mã, binh dù nhiều cũng chỉ là lính tốt, thủ thành thì dư xài, nhưng muốn nam chinh bắc chiến đánh thiên hạ, từ xưa đến nay đều không ai thành công.

“Mà Tây Hải chư bộ thì không giống vậy, dân phong cuồng dã, võ đức dồi dào, phụ nữ trẻ em hay người già đều có thể mặc giáp cài cung, lại thiện chiến, chỉ cần có người có thể bện các bộ lạc thành một sợi dây thừng, kiếm ra ba vạn thiết kỵ Thiên Lang, đủ để ở giữa hai triều phân cương tự lập...”

Ô Vương biết địa lý nam bắc khác biệt, cau mày nói:

“Tây Hải chư bộ đã sớm tan rã, Bắc Lương chiếm đoạt mấy chục năm, vẫn không thể để Tây Hải chư bộ hoàn toàn quy phục, bản vương qua đó, làm thế nào để đám người Tây Bắc man di kia nghe lệnh bản vương?”

Chương 528 - Thủy Nhi Cô Nương

Chương 528. Thủy Nhi Cô Nương

“Thiên Lang Hồ là thánh địa Tây Hải, mà Thiên Lang Châu được Tây Hải chư bộ coi là vật thần ban cho. Lão phu tái hiện lại Thiên Lang Châu, điện hạ qua đó chỉ cần tìm thủ lĩnh đại bộ lạc, dâng lên châu này...”

?

Bạch Tư Mệnh nghe đến đó, không nhịn được nói:

“Sau đó thủ lĩnh ăn vào, chết bất đắc kỳ tử, bọn chúng lập tức loạn đao phân thây chúng ta?”

Trương Cảnh Lâm tự tin nói:

“Thiên Lang Châu của lão phu, tuyệt đối là thật, Quan Ngọc Giáp bạo thể mà chết, tất nhiên là do trọng thương chưa lành, nếu như Bạch tiên sinh ăn vào, khẳng định...”

“Khẳng định không sống tới hiện tại.”

Bạch Tư Mệnh đã chứng kiến cái chết oanh oanh liệt liệt của Quan Ngọc Giáp, trong lòng có định kiến với Thiên Lang Châu: vật này chính là Bạo Thể Đan, người nào tin người đó là đồ đần.

Nếu không phải y thuật của Trương Cảnh Lâm xác thực bá đạo, là vốn liếng bảo mệnh của bọn hắn, không thì hắn phải để Trương Cảnh Lâm thử một chút Thiên Lang Châu đến cùng có bao nhiêu bá đạo.

Đám người hàn huyên vài câu, ý nghĩ lúc đầu đưa ra, cũng bị dục vọng cầu sinh bỏ đi, bắt đầu ngươi một câu ta một câu, thương thảo biện pháp phá vòng vây.

Nhưng vừa trò chuyện không bao lâu, thân binh canh gác trên dãy núi bước nhanh chạy vào:

"Không xong, Tĩnh Vương hình như đưa theo không ít cao thủ tới đây, chuẩn bị cường công..."

Bạch Tư Mệnh nghe thấy lời này, trong lòng hơi hồi hộp một chút, biết lần này thật sự tai kiếp khó thoát.

Nếu như chỉ là quan binh bình thường, ỷ vào nơi hiểm yếu tử thủ, đến tối lại mang theo Ô Vương một mình phá vây thì còn có khả năng.

Mà Tĩnh Vương đưa theo cao thủ triều đình tới, chỉ dựa vào một vách núi, sáu bảy thân binh, căn bản không có khả năng giữ vững, không nói người khác, một mình Dạ Kinh Đường đã đủ khiến bọn hắn ăn đủ.

Ô Vương bị bắt lại, có thể sẽ được một cái chết không đau, nhưng thủ hạ tử sĩ bọn họ chắc chắn không phải lăng trì thì là ngũ mã phanh thây.

Bạch Tư Mệnh mắt thấy chạy trốn vô vọng, chết tâm, sau khi im lặng, đứng dậy:

"Ta đi ra xem một chút, nếu tình thế không ổn... Điện hạ tự mình định đoạt đi hay ở đi."

Nói xong ngữ điệu tuyệt mệnh, Bạch Tư Mệnh sửa sang lại áo bào, nhanh chân đi về hướng cửa ra của sơn động, nghĩ muốn ở đây chiến một trận cuối cùng, thể hiện ra một chút phong độ tuyệt thế võ phu đỉnh phong nên có, chết cũng muốn chết như một kiêu hùng.

Cùng lúc đó, dưới dãy núi.

Dạ Kinh Đường liên hệ với quan võ chiêu hàng xong, biết được trên núi chỉ còn lại bảy tám binh tốt rải rác, Trương Cảnh Lâm hình như còn sống, tất nhiên không thể ngốc ở dưới chân núi, vạn nhất Ô Vương chuẩn bị tự vẫn, thuận tay làm thịt Trương Cảnh Lâm, đối Đại Ngụy mà nói là một tổn thất lớn.

Vì thế sau khi xác định rõ tình thế, Dạ Kinh Đường xin mệnh lệnh, tự mình lên Hoàng Thạch Lĩnh đàm phán cùng Ô Vương.

Đông Phương Ly Nhân vất vả chạy tới đây, khẳng định phải phái thủ hạ làm chút chuyện gì đó, đối với chuyện này tất nhiên đồng ý, nhưng vì cân nhắc an toàn, vẫn ra lệnh:

“Sư tôn, ngươi cùng Dạ Kinh Đường đi lên đi. Thấy tình hình không ổn thì lấy tự vệ làm chủ, không nhất thiết phải để Ô Vương còn sống.”

Tuyền Cơ chân nhân đang lo đứng dưới doanh địa làm bình hoa không thú vị, nghe đươc phân phó trực tiếp đi về hướng Hoàng Thạch Lĩnh:

“Dạ công tử, đi thôi.”

Dạ Kinh Đường thân mặc quan bào màu đen, lưng đeo bội đao đi sau Tuyền Cơ chân nhân, đợi khi cách binh mã phía sau khá xa, mới mở miệng hỏi thăm:

“Thủy nhi cô nương, thương thế của ngươi thế nào rồi?”

Tuyền Cơ chân nhân đi bộ nhàn nhã, đi đến một đường hẹp quanh co chỉ một người qua được, khẽ cười nói:

“Ngươi trước kia gọi ta là tiên tử, sau đó lại đổi giọng gọi Thủy nhi, công tử là có ý gì?”

Bởi vì con đường quá chật hẹp, Dạ Kinh Đường chỉ có thể đi sau Tuyền Cơ chân nhân, ánh mắt không tiện đặt trên dáng dấp mông eo yểu điệu của nàng, đành ngẩng đầu nhìn bên trên:

“Thủy nhi cô nương, gọi 'Tiền bối' thì có chút lớn tuổi, cho phép ta gọi như vậy, ta tất nhiên phải gọi như vậy. Còn tiên tử, ta nhìn cô nương cũng không giống thần tiên, gọi tiên tử cái gì, cảm giác... ừm... có chút lạ.”

Tuyền Cơ chân nhân biết hình tượng mình ở trong lòng Dạ Kinh Đường đã sớm sập, không còn lòng kính sợ đối với nàng.

Vì kéo lại hình tượng, Tuyền Cơ chân nhân quyết định giả bộ một chút, giày thêu điểm nhẹ mặt đất.

Bá!

Dưới cái nhìn chăm chú của gần ngàn quan binh, một nữ tử mặc bộ váy trắng tuyết xuất trần, không thấy nàng phát lực, thân hình bỗng nhiên phóng lên tận trời, cơ hồ trong nháy mắt, đã tới góc rẽ trên đỉnh vách đá.

Chỗ ngoặt phía sau, ẩn núp hai tên thân vệ của Ô Vương, vốn đang len lén quan sát tình huống dưới vách đá dựng đứng, chưa kịp phản ứng, nữ tử áo trắng đã trực tiếp đến trước mặt, tiếp theo.

Thùng thùng ~

Chương 529 - Chậm Đã

Chương 529. Chậm Đã

Tuyền Cơ chân nhân dùng vỏ kiếm màu trắng tuyết hời hợt điểm huyệt, hai tên thân vệ của Ô Vương lập tức mở to mắt chấn kinh, mờ mịt ngã oặt trên đường hẹp quanh co.

Đông Phương Ly Nhân xa xa đứng nhìn, thấy cảnh này kích động như gặp thiên nhân, nhưng sùng bái ở đáy mắt chưa hiển hiện, đã phát hiện Dạ Kinh Đường theo ở phía sau, thân hình nhẹ nhàng vọt lên, mũi chân điểm nhẹ trên vách núi đá và cành lá, trong giây lát đã nhảy lên dãy núi, đáp xuống bên cạnh Tuyền Cơ chân nhân, ven đường không tiếng động, tựa như một mảnh lá cây màu đen được gió thổi lên.

"Ồ..."

Hắc Nha tổng bộ đứng ở phía sau, cũng coi như quen biết với Dạ Kinh Đường, nhìn thấy Dạ Kinh Đường vậy mà có thể khoe khoang khinh công trước mặt Tuyền Cơ chân nhân, thậm chí còn mỗi người mỗi vẻ không thua kém, đáy mắt lúc này cũng không khỏi hiện ra vẻ kinh ngạc, còn hai mắt Đông Phương Ly Nhân thì trực tiếp lấp lánh như ánh sao.

Tuyền Cơ chân nhân quay đầu, nhìn thấy phong thái của Dạ Kinh Đường phiêu nhiên như tiên, cúi đầu nhìn vách núi cao mấy chục trượng một chút, đáy mắt cũng hiện lên dị sắc:

"Ngươi..."

"Ngươi chạy nhanh như vậy làm gì? Chết đuối đều sẽ sợ nước, phải tự kiềm chế võ dũng, mạnh mẽ lao tới cũng không phải thói

quen gì tốt.”

“...”

Mục đích khoe khoang của Tuyền Cơ chân nhân không đạt thành, còn bị Dạ Kinh Đường dạy dỗ ngược lại một trận, đáy lòng tất nhiên không mấy vui vẻ, mạnh miệng nói:

“Mấy tên vô danh tiểu tốt thôi, quá cẩn thận chặt chẽ sẽ chỉ lãng phí thời gian.”

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, trong lòng chỉ cảm thấy Thủy nhi tỷ tỷ còn không lớn bằng Ngây Ngốc, Ngây Ngốc chí ít còn tự hiểu lấy mình, sẽ không chơi đến xảy ra chuyện, còn tỷ tỷ này hoàn toàn là 'Ta lỗ vốn, nhưng quyết không nhận, còn dạy mãi không sửa', ngày nào đó tự khiến bản thân sảy ra chuyện cũng không có gì lạ.

Hai người nhảy lên dãy núi, lập tức đi tới cửa hang nơi Ô Vương ẩn thân.

Bạch Tư Mệnh ôm ý nghĩ 'Thống thống khoái khoái đánh một trận, chết oanh oanh liệt liệt', từ sơn động đi ra, vừa mới quay người, đã nhìn thấy hai bóng người đi tới từ chỗ ngoặt đường hẹp quanh co.

Phía sau là Dạ Đại Diêm Vương từng có vài lần duyên phận gặp gỡ, đủ để đảm nhiệm làm đối thủ trận chiến cuối cùng đời này của hắn.

Phía trước là một nữ tử áo trắng...

? !

Bạch Tư Mệnh bi thương, khuôn mặt quyết liệt bỗng nhiên nhăn lại, vốn định nhanh chóng lùi về sơn động, nhưng ngay sau đó liền kịp thời phản ứng lại: Tuyền Cơ chân nhân tự mình chặn

cửa, đây con mẹ nó có thể tránh chỗ nào ?

Sắc mặt Bạch Tư Mệnh cứng ngắc, sợ Tuyền Cơ chân nhân đưa tay chém hắn, phản ứng đầu tiên chính là gấp giọng nói:

“Chậm đã!”

Tuyền Cơ chân nhân còn đang phân biệt nam tử toàn thân bẩn thỉu phía trước này là ai, thấy đối phương trực tiếp mở miệng cầu xin tha thứ nên không có động thủ, không nhanh không chậm đi về phía trước:

“Ngươi là Bạch Tư Mệnh? Sao lại mặc áo đỏ? Đưa tay chịu trói, cũng bớt phải chịu nỗi khổ da thịt.”

Bạch Tư Mệnh trên thân nhiễm phải máu của Quan Ngọc Giáp, quả thực có chút chật vật, nhưng ở dưới tuyệt cảnh, khí thế vẫn có đủ, đứng chắp tay nói:

“Tội mưu phản, dù sao cũng phải chết, triều đình không có khả năng đặc xá. Bạch mỗ đã đi đến con đường này, há lại khúm núm trước khi chết!”

Tuyền Cơ chân nhân khẽ vuốt cằm:

“Là một nam tử hán.”

Chuẩn bị rút kiếm.

“Chậm đã!”

Bạch Tư Mệnh đưa tay ngăn lại, ánh mắt ngũ vị tạp trần:

“Có thể chết ở dưới tay đế sư, đúng là vinh hạnh của Bạch mỗ, nhưng Bạch mỗ với đế sư đại nhân thực lực cách nhau quá xa, giao thủ với nhau, so với vươn cổ cho ngươi giết cũng không khác là mấy. Không biết đế sư đại nhân có thể cho Bạch mỗ một cái cơ hội hay không, để Bạch mỗ đánh một trận thống khoái cùng Dạ đại

nhân?

“Dạ đại nhân đuổi đánh tới cùng, trước tiên ở kinh thành phá hư mưu đồ của thế tử điện hạ, lại khiến cho vương gia lưu lạc đến tận tình cảnh này, Bạch mỗ làm môn khách, nhận hậu đãi của vương gia, nhưng từ đầu đến cuối lại chưa giao thủ qua với Dạ đại nhân, thực sự thẹn với vương gia, chết cũng không cách nào nhắm mắt.”

Tuyền Cơ chân nhân thấy đối phương cùng đường mạt lộ, muốn chọn kiểu chết thể diện một chút, cũng không quá cay nghiệt, xoay người tựa trên vách núi đá, nhường đường cho Dạ Kinh Đường:

“Giao cho ngươi.”

Dạ Kinh Đường nghiêng người sát gần vạt áo của Tuyền Cơ chân nhân đi qua đường hẹp quanh co, nhìn về phía ánh mắt đầy bi tráng của Bạch Tư Mệnh:

“Ngươi không dùng binh khí sao?”

Bạch Tư Mệnh nhẹ nhàng hít vào một hơi, mắt nhìn mây trôi trên trời, hơi nâng tay phải lên:

“Bạch mỗ không môn không phái, tự học thành tài, lúc tuổi nhỏ ngưỡng mộ lão Quyền Khôi Liễu Thiên Sanh, tham khảo chưởng công, tự sáng tạo 'Phi Vân chưởng' . Dạ đại nhân có thể đọ sức cùng Quan Ngọc Giáp, công phu quyền cước hẳn là không chênh lệch nhiều, có dám cùng Bạch mỗ đọ tay?”

Dạ Kinh Đường thấy vậy cởi bội đao xuống, đưa cho Tuyền Cơ chân nhân phía sau, khoảng cách hai người khoảng mười trượng, nâng tay phải lên ngoắc ngoắc.

Chương 530 - Đừng Đừng Đừng

Chương 530. Đừng Đừng Đừng

Hô ~

Một trận gió núi thổi qua, trên vách đá lâm vào tĩnh mịch.

Hai đỉnh tiêm cao thủ, trên đường hẹp quanh co rộng hai thước, đứng vững hai đầu, bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí dần dần lâm vào căng thẳng.

Những ngày này Bạch Tư Mệnh đã được chứng kiến Dạ Kinh Đường ra tay, hiểu rõ thực lực của Dạ Kinh Đường, đại khái mạnh hơn hắn hai thành, nếu như đối phương dùng binh khí, hắn không có chút phần thắng nào, nhưng so đấu quyền cước với nhau, hắn có tự tin có thể đánh ngang nhau, tình thế kinh thiên động địa, dù cuối cùng chiến tử, chí ít cũng có thể thể hiện ra phong thái nên có của đệ nhất cao thủ dưới trướng Ô Vương!

“Dạ đại nhân nhìn cho kỹ!”

Hai mắt Bạch Tư Mệnh cực kì chuyên chú, tay phải nhẹ giơ lên, năm ngón tay xẹt qua trước người, quỹ tích mang theo luật vận đặc biệt, sau khi nhìn chăm chú Dạ Kinh Đường một lát, chân phải lặng yên bước lên phía trước một bước!

Bành ~

Trên vách núi tĩnh mịch, bỗng nhiên truyền ra một tiếng sấm rền trầm đục.

Chân phải Dạ Kinh Đường khẽ động, thân hình như muốn đánh vỡ mười trượng gió núi, lúc dừng bước chân trái phía trước,

cất bước dài, tay phải nắm chặt áo bào trong nháy mắt phồng lên, tiếp theo như một pháo công thành, lập tức đưa đến trước mặt Bạch Tư Mệnh.

? ? !

Con ngươi Bạch Tư Mệnh bỗng nhiên co rụt lại, chưa kịp phản ứng, nắm đấm ở trước mắt đã đột nhiên phóng lớn!

Dạ Kinh Đường toàn lực đánh ra một quyền, phát hiện Bạch Tư Mệnh không nhúc nhích 'Thản nhiên chịu chết', liền dừng lại nắm đấm đủ để đập nát nửa người đối thủ, cách chóp mũi Bạch Tư Mệnh nửa tấc.

Mặc dù pháp quyền đã dừng lại, nhưng khí kình mênh mông bên trong nắm đấm, vẫn như thác lũ đổ xuống.

Ầm ầm ~

Dưới quyền phong cuồng bạo, búi tóc trên đầu Bạch Tư Mệnh trực tiếp nổ tung, tóc dài đầy đầu bay thẳng ra sau gáy, ngay cả da thịt trên mặt cũng kịch liệt rung động, nhìn thoáng qua còn tưởng là kẻ ngốc.

Trong mắt người ngoài, chỉ thấy trên vách núi vang lên một tiếng sấm rền, chờ khi tất cả mọi người thấy rõ, Dạ Kinh Đường mặc một bộ đồ đen, đã đứng ở trước mặt Bạch Tư Mệnh, giữ nguyên nắm đấm xông tới không nhúc nhích tí nào.

Bạch Tư Mệnh giơ tay phải lên, cũng là như thế.

Dạ Kinh Đường thấy Bạch Tư Mệnh không có phản ứng, cau mày nói:

“Ngươi có ý tứ gì? Muốn chết trên tay ta?”

“...”

Tóc dài Bạch Tư Mệnh bay ra rơi xuống, sững sờ nhìn Dạ Kinh Đường ở trước mặt, nhẫn nhịn nửa ngày, ánh mắt mới hóa thành không thể tưởng tượng nổi:

“Ngươi... Ngươi làm sao có thể...”

Nói đến đây, Bạch Tư Mệnh chợt nhớ tới một chuyện: Hôm qua 'Thiên Lang Châu' nhét vào trong binh thuốc, bị Dạ Kinh Đường cướp đi, sau đó thực lực Dạ Kinh Đường lập tức tăng vọt đến mức này...

Thiên Lang Châu chẳng lẽ lại thật sự dùng được?!

Không đúng, khẳng định dùng được, nếu không hắn không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi một đêm đã trưởng thành đến thế này!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Bạch Tư Mệnh ngũ vị tạp trần, khó tin và hối tiếc không kịp đan xen!

Mắt thấy Dạ Kinh Đường dừng tay, Bạch Tư Mệnh phản ứng cực nhanh, nhanh chóng lui về sau đi, trong tay áo trượt ra một viên Thiên Lang Châu, trực tiếp chụp về phía cánh tay!

“Hả?!”

Dạ Kinh Đường thấy Bạch Tư Mệnh quyết tâm tự sát, ánh mắt đột biến, lúc này đưa tay ngăn lại cổ tay Bạch Tư Mệnh, cướp đoạt Thiên Lang Châu:

“Đừng đừng đừng...”

Bạch Tư Mệnh có chút cuồng loạn, cầm Thiên Lang Châu đấu Thái Cực Thôi Thủ cùng Dạ Kinh Đường, phẫn nộ nói:

“Dạ đại nhân! Ngươi đã nhặt được lợi lớn, không thể để Bạch mỗ cũng uống thuốc, đường đường chính chính đánh một trận với

ngươi?”

“Ngươi không dùng được...”

“Tại sao ta không dùng được? Dạ đại nhân cũng là đại hiệp, muốn diệt cả nguyện vọng của người sắp chết, không cảm thấy không có võ đức sao...”

Ba ba ba ~

Hai người nhanh chóng đẩy tay qua lại trên đường hẹp quanh co, Bạch Tư Mệnh có ý làm vỡ Thiên Lang Châu, Dạ Kinh Đường thì hết sức ngăn cản.

Tuyền Cơ chân nhân đứng phía sau, ánh mắt không hiểu, ngẫm lại lách mình tiến lên, vỏ kiếm xông ra từ dưới nách Dạ Kinh Đường, tinh chuẩn không sai điểm trên ngực Bạch Tư Mệnh.

Bụp!

Động tác Bạch Tư Mệnh im bặt dừng lại, sau đó ánh mắt tràn đầy không cam lòng cùng bi phẫn, chậm rãi ngã xuống, nhìn bộ dáng là cảm thấy hai đỉnh tiêm cao thủ, rõ ràng thực lực vượt xa hắn, mà ngay cả cơ hội cắn thuốc cũng không cho hắn, quá không phải người.

Sau khi Tuyền Cơ chân nhân điểm huyệt Bạch Tư Mệnh, nhíu mày nói:

“Ngươi đang làm gì?”

Dạ Kinh Đường hơi nhún vai: “Phòng ngừa hắn tự vẫn. Lại nói Ô Vương mời chào những cao thủ này tự nhiên là không tạo phản được, bản lĩnh một tên lợi hai hơn so với một tên, sống đến bây giờ mới thất bại, thật không dễ dàng a...”

...

Chương 531 - Ngươi Gặp Minh Long Đồ?

Chương 531: Ngươi Gặp Minh Long Đồ?

Giữa núi hoang, vô số quan binh cùng bổ khoái Hắc Nha, đưa mắt nhìn cảnh tượng trên vách đá dựng đứng.

Đông Phương Ly Nhân chắp tay đứng sau hộ vệ giơ đại thuẫn, binh mã tướng lĩnh Trạch Châu thì ở bên cạnh ân cần vuốt mông ngựa:

"Chuyến này nếu không phải vương gia phái Dạ đại nhân theo quân giúp đỡ, ở đây chỉ có một đám người thô kệch, nào có thể đuổi tới nơi đây trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi..."

Một lái sau, trên núi hoang tĩnh mịch xuất hiện động tĩnh.

Ô Vương cùng đường mạt lộ, cuối cùng không có dũng khí tự vẫn, lại không có mặt mũi ra ngoài khúm núm nhận tội trước mặt mọi người, mắt thấy đại thế đã mất, mắt tối sầm lại lập tức hôn mê bất tỉnh.

Bốn tên thân vệ theo hầu, so với Ô Vương thì cốt khí hơn, tự biết tuyệt đối không còn khả năng sống xót, không muốn làm tù nhân chịu nhục, trước khi Dạ Kinh Đường vào sơn động, đã trực tiếp xách đao tự vẫn.

Mà Trương Cảnh Lâm thì có phản ứng bình thản hơn nhiều.

Trương Cảnh Lâm từ đầu đến đuôi vẫn là một kẻ điên, đối với y dược một đường si mê, đến tình trạng tâm vô thiện ác không cố kỵ gì, nhưng hết lần này tới lần khác lại tài hoa hơn người, có thể

làm chuyện người khác không thể làm.

Dạng người này, đã không thể nhìn như con người, mà là một kiện vật tư có giá trị rất lớn, còn sống mới có tác dụng, cho dù Bắc Lương hoàng thất hận hắn thấu xương bắt được, cũng không cách nào giết được.

Trương Cảnh Lâm biết rõ Đại Ngụy bắt được hắn cũng sẽ tiếp tục để hắn làm nghiên cứu, vì thế ngay cả tâm tư phản kháng cũng không có, thấy Dạ Kinh Đường tiến đến, lập tức cõng hòm thuốc nhỏ đứng dậy, bộ dáng không khác mấy với các mưu sĩ.

Dạ Kinh Đường đứng trên vách núi gọi bổ khoái Hắc Nha lên nâng Ô Vương đi xuống dưới, sau đó áp giải Trương Cảnh Lâm xuống núi, trên đường dò hỏi:

“Trương đại phu, Thiên Lang Châu đến cùng có lai lịch gì?”

Bộ dáng Trương Cảnh Lâm không hề giống tù binh, tự mình đi trên đường hẹp quanh co, nghe tiếng thì đáp lại:

“Là một loại bí dược của chư bộ Tây Hải Bắc Lương, bên đó thờ phụng 'Thiên quan'. Truyền thuyết kể rằng Thiên quan hàng thế, ban tiên đan cho chủ nhân các bộ. Nhưng lão phu đọc qua sử sách Bắc Lương, phỏng đoán hắn là Vu sư từ trăm năm trước của Tây Hải Dạ Trì bộ nghiên cứu mà ra, thời gian ước chừng có trước Tuyết Hồ Hoa...”

“Dạ Trì bộ...”

Dạ Kinh Đường xác định chỉ có chính mình mới có thể sử dụng Thiên Lang Châu, cảm thấy chuyện này tất nhiên có liên hệ với hắn, liền dò hỏi:

“Bộ lạc này, bây giờ ở đâu?”

Tuyền Cơ chân nhân đi phía sau Dạ Kinh Đường, trả lời câu

hỏi này:

“Tây Hải chính là Thiên Lang Hồ, đất đai xung quanh vạn dặm, tản mát không dưới trăm bộ tộc nhỏ, Dạ Trì bộ ở phía tây xa nhất, nghe đồn là nơi mặt trời lặn.

“Một trăm hai mươi năm trước, Dạ Trì bộ bỗng nhiên làm lớn thống nhất Tây Hải chư bộ, thiếu chút đã biến thế cục thiên hạ thành thế chân vạc, chỉ là sau khi lão thủ lĩnh chết, Tây Hải chư bộ đã nhanh chóng sụp đổ.

“ Sau đó Dạ Trì bộ xưng thần với Bắc Lương, hơn ba mươi năm trước đã hoàn toàn bị tiêu diệt, hôm nay đã sớm không còn tồn tại.”

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu.

Trương Cảnh Lâm nói tiếp:

“Cách nói vật thần ban, hẳn là kế sách ngu dân của Dạ Trì bộ, giống như khai quốc Hoàng đế Đại Ngụy, nói khi mình ra đời có 'Cửu Long triều bái', lừa bịp bách tính. Thần tích duy nhất chân thực trong lịch sử, hẳn là chỉ có khai quốc Hoàng đế của Đại Ngô cưỡi rồng mà đi, dù sao Minh Long Đồ này, xác thực không giống vật phàm...”

?

Dạ Kinh Đường cùng Tuyền Cơ chân nhân nghe đến đó, đều sững sờ, Tuyền Cơ chân nhân dò hỏi:

“Ngươi xem qua Minh Long Đồ rồi?”

Trương Cảnh Lâm cười nói:

“Trong hoàng cung Bắc Lương có giấu một tờ, lão phu vốn định trộm ra nghiên cứu, đáng tiếc trông coi quá nghiêm mật,

không trộm được.”

Dạ Kinh Đường cùng Tuyền Cơ chân nhân nghe vậy thì giật mình: Trong tay triều đình Bắc Lương, cũng không khác gì trong tay triều đình Đại Ngụy, coi như biết cũng đừng hòng trộm được, manh mối này không khác gì không có.

Ba người trò chuyện được một lát thì đã đi đến doanh địa của Hoàng Thạch Lĩnh.

Đông Phương Ly Nhân thấy Ô Vương bị bắt lại khiêng xuống, lập tức sắp xếp quan binh chuẩn bị nhổ trại trở về. Nhìn thấy Dạ Kinh Đường đi tới, nàng tiến lên phía trước nói:

“Vừa rồi phía dưới bẩm báo lên, trong rừng cây cách hai dặm bên ngoài, tìm được Trương Văn Uyên. Trên người hắn có bản án gì à?”

Dạ Kinh Đường lắc đầu nói:

“Khi vừa tới Ô Châu, gặp được một thằng nhóc tìm cha, ta giúp điều tra thêm thôi. Điện hạ chờ một lát, ta đi qua nhìn một chút.”

...

Người bị Ô Vương bắt tới thí nghiệm thuốc, bị giam lâu ngày trong lồng sắt, áo không đủ che thân bụng ăn không no, đại đa số còn có thương tích, căn bản chạy không được bao xa.

Binh sĩ Trạch Châu vẫn luôn tìm kiếm xung quanh, tìm được người bị thí nghiệm thuốc đều tập trung lại trên một mảnh đất trống trong rừng, phần lớn trong đó đều là võ phu giang hồ thế đơn lực bạc, còn có không ít nông dân trồng thuốc.

Dạ Kinh Đường đi đến rừng cây cách hai dặm, thấy đại phu theo quân đang chữa trị thương tích tại chỗ cho mấy chục người

bị làm vật thí nghiệm thuốc bẩn thỉu.

Chương 532 - Chuyện Cũ

Chương 532. Chuyện Cũ

Một nam tử có khung xương rất lớn, trên mặt là một vết sẹo dựng thẳng, tóc tai bù xù ngồi trong đám người, miệng mở to ăn quân lương, trước mặt có ấm nước.

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt, cúi đầu dò xét: Lúc này nam nhân có khung xương lớn đã gầy như que củi, trên thân còn có vết máu cùng vết sẹo, cũng không biết đã chịu bao nhiêu tội dưới tay Ô Vương.

Sau khi Dạ Kinh Đường nhìn mấy lần, mở miệng nói:

“Trương Văn Uyên, con của ngươi chờ ngươi ở Loan Thủy trấn, đợi chút nữa đi theo quân đội ra ngoài, rất nhanh là có thể đoàn tụ.”

Trương Văn Uyên bị nhốt bên trong lồng sắt mấy tháng, thời gian chưa lâu lắm, tinh thần cũng không xảy ra vấn đề lớn. Nghe được lời nói, đáy mắt hiện lên một chút kích động, cố gắng đứng lên hành lễ nói cảm ơn:

“Thảo dân bái kiến đại nhân, ân cứu mạng của đại nhân không thể báo đáp...”

Nói đến đây, ánh mắt Trương Văn Uyên bỗng nhiên bị chuôi đao bên hông Dạ Kinh Đường hấp dẫn lực chú ý.

Trương Văn Uyên mặc dù võ nghệ không được cao, nhưng dẫu sao cũng là sư đệ cùng thế hệ vơi Diêu Văn Trung, kinh nghiệm cũng không chênh lệch nhiều.

Ly Long Đao mặc dù trên giang hồ là tồn tại cực có tiếng, võ phu trung hạ tầng giang hồ mới tùy tiện tìm đao xinh đẹp làm binh khí những người này bị giới hạn sẽ không trở thành đao pháp cao cấp.

Mà sở học của võ phu một khi thành hệ thống, binh khí tùy thân sẽ không có khả năng mang theo đi loạn, người cõng Quân Sơn đao tất nhiên sẽ có Đồ Long Lệnh, mà người cầm theo Ly Long Đao cũng là như thế, bởi vì những binh khí này đều là chế tạo riêng cho nguyên bộ võ học, trọng lượng, dài ngắn, tạo hình đều có nghiên cứu qua, phái khác dùng căn bản không ra hiệu quả vốn có.

Trương Văn Uyên nhìn Ly Long khắc trên cán đao, lại nhìn về phía khuôn mặt Dạ Kinh Đường, muốn nói lại thôi.

Dạ Kinh Đường nhớ kỹ tiểu tử kia ở Loan Thủy trấn, đao pháp rất không tệ, thấy thế dò hỏi:

“Ngươi cũng dùng đao?”

Trương Văn Uyên cung kính nói:

“Tại hạ lúc tuổi còn trẻ ở Quân Sơn Đài học nghệ mấy năm, từng có may mắn gặp qua Vân Trạch tam kiệt, còn luận bàn qua. Cây đao này của đại nhân, lai lịch có vẻ không tầm thường...”

Dạ Kinh Đường có chút bất ngờ, hắn đã làm rõ thân phận với Hiên Viên Hồng Chí, cũng không có gì phải che giấu, trực tiếp mở miệng nói:

“Cây đao này là gia phụ để lại, ngươi trước kia đã gặp qua người?”

“...”

Trương Văn Uyên nghe thấy lời này, rõ ràng sửng sốt một

chút, vừa cẩn thận nhìn tướng mạo Dạ Kinh Đường, bán tín bán nghi nói:

“Xin hỏi lệnh tôn, là Trịnh Phong trong Vân Trạch tam kiệt?”

Dạ Kinh Đường hơi đưa tay, để Trương Văn Uyên thân thể hư nhược ngồi xuống nói chuyện:

“Gia phụ là Bùi Viễn Phong, 'Trịnh Phong' hẳn là tên giả dùng trong giang hồ, nhưng chuyện năm đó không nói cho ta biết, ta cũng không biết cụ thể ra sao.”

Trương Văn Uyên ngồi dưới đất, suy nghĩ một chút nói:

“Đại nhân hẳn là nghĩa tử của Trịnh đại hiệp?”

“Ừm?”

Dạ Kinh Đường nghi ngờ nói:

“Làm sao ngươi biết? Tướng mạo không giống sao?”

“Cũng không phải vấn đề tướng mạo, tại hạ và Trịnh đại hiệp năm đó đánh qua lôi đài, Trịnh đại hiệp mặc dù đao pháp hơi kém hơn hai vị khác, nhưng tướng mạo xuất sắc nhất trong Vân Trạch tam kiệt, nếu không phải như thế, sư tỷ cũng sẽ không...”

Trương Văn Uyên nói đến đây, cảm thấy đề tài này không vui, lập tức sửa lời nói:

“Chỉ tiếc, về sau Trịnh đại hiệp bị tính kế. Năm đó ta đến hỏi qua đại phu trị thương cho Trịnh đại hiệp, kinh mạch vỡ vụn, thận bị hao tổn, đừng nói tập võ, ngay cả sinh con dưỡng cái đều là hi vọng xa vời, theo lý thuyết không có khả năng có nhi tử.”

Dạ Kinh Đường nhướng mày, hắn mặc dù đã nghe nói qua chuyện năm đó của nghĩa phụ từ Cửu Thiên Hợp, nhưng cũng không rõ chi tiết, dò hỏi:

“Ta chỉ biết là gia phụ bị khích tướng lên đánh lôi đài, cụ thể năm đó đã sảy ra chuyện gì?'

Trương Văn Uyên thở dài, hơi nhớ lại, nói đến chuyện cũ năm đó:

“Năm đó ta mới chừng hai mươi, mặc dù thiên phú võ nghệ tương đối kém, nhưng vẫn có thể chơi cùng một chỗ với đao khách cùng thế hệ.

“Năm đó đao khách tuổi trẻ, đều thích chạy tới Nam Hồ thành, Đại sư huynh Hiên Viên Thiên Cương, sư tỷ Hiên Viên Thục Dạ, còn có Hiên Viên Hồng Chí, Diêu Văn Trung, đều là khách quen nơi đó, ta cũng thường xuyên cùng sư huynh đệ đến đó tham gia náo nhiệt.

“Có lần bọn Đại sư huynh luận bàn đao pháp trong thành, Cừu Thiên Hợp cùng Trịnh Phong vừa tới Nam Hồ thành, cũng đến tham gia náo nhiệt. Trịnh Phong lần đầu biểu diễn, vừa vặn đối đầu với Hiên Viên Hồng Chí, bởi vì dùng Bát Bộ Cuồng Đao, Hiên Viên Hồng Chí ngay cả đao cũng không kịp nâng lên, đã bị Trịnh Phong nắm cổ, ném mất mặt mũi.

“Người trẻ tuổi luận bàn lẫn nhau, thắng bại là chuyện thường, lúc ấy không ít người khen ngược, nhưng cũng không mấy ai để vào trong lòng, Đại sư huynh hỗ trợ lấy lại mặt mũi, đánh ngã Trịnh Phong, sư tỷ còn đưa hắn bình thuốc trị thương.

Chương 533 - Phiền Đại Nhân

Chương 533. Phiền Đại Nhân

“Lúc đầu đều coi đây chỉ là luận bàn bình thường, qua là qua, sau này ta còn chạy tới uống rượu cùng Trịnh Phong và Cừu Thiên Hợp. Nhưng Hiên Viên Hồng Chí lòng dạ hẹp hòi, tính toán thâm sâu, phát hiện sư tỷ và Trịnh Phong qua lại thân thiết, quay về nói việc này cho Hiên Viên Triều.

“Lúc ấy triều đình lại đang tuyển tú, Hiên Viên gia đã chuẩn bị tốt các mối quan hệ trong kinh thành dự định để trưởng nữ vào cung làm quý phi. Hiên Viên Triều biết được việc Trịnh Phong và sư tỷ tức giận không nhẹ, hạ lệnh cưỡng chế sư tỷ không cho phép ra cửa.

“Tiếp đó Hiên Viên Hồng Chí lại sai khiến người đi tìm Trịnh Phong, tiết lộ chuyện tuyển tú ra.”

“Trịnh Phong tính tình nóng nảy, sợ chuyện tuyển tú đã định, trực tiếp chạy đến Quân Sơn Đài cầu hôn trước mặt mọi người, lúc ấy không ít người ở đó gây nên ồn ào lớn, Đại sư huynh Hiên Viên Thiên Cương biết tâm ý sư tỷ, thuận nước đẩy thuyền hỗ trợ nói lời hay.”

“Nhưng Hiên Viên Triều đã thương lượng xong với phía kinh thành chuyện đích nữ vào cung, sao có thể thoái thác đi hôn ước của Hoàng đế, không muốn bị làm cho rớt đài...”

Dạ Kinh Đường cau mày nói:

“Sau đó Hiên Viên Triều liền để gia phụ dùng đao nói chuyện?”

Trương Văn Uyên lắc đầu:

“Hiên Viên Triều là Đao Khôi, bá chủ giang hồ Trạch Châu, dù thế nào cũng phải nói bối phận giang hồ, chỉ cự tuyệt việc này. Kết quả lúc ấy Hiên Viên Hồng Chí nhảy ra, để Trịnh Phong dùng đao nói chuyện chứng minh thực lực, Trịnh Phong thấy Hiên Viên Triều không đồng ý việc hôn nhân, đồng ý biện pháp này, trước mặt mọi người khiêu chiến Hiên Viên Triều, muốn đón lấy một đao.”

“Hiên Viên Triều không có khả năng gả nữ nhi, nói đến nước này đành đồng ý khiêu chiến, võ đài không phải trò đùa, sinh tử tự chịu là quy củ, trước khi chiến đấu Hiên Viên Hồng Chí châm mồi lửa khiến Hiên Viên Triều hạ tử thủ, dù sao không đồng ý việc hôn nhân, đã kết thù với Trịnh Phong, giữ lại tất thành họa lớn trong lòng.

“Hiên Viên Triều không phải người lương thiện gì, quả thực muốn một đao kết liễu Trịnh Phong, để tránh lưu lại mầm tai hoạ, nhưng ra tay quá độc, truyền đi không dễ nghe.

“Ta lúc ấy nhìn thấy tình huống không ổn, cùng sư huynh đệ chạy đi tìm Cừu Thiên Hợp, muốn Cừu Thiên Hợp tới kéo Trịnh Phong hoà giải, nhưng chờ Cừu Thiên Hợp chạy tới, Trịnh Phong đã bị đánh thành phế nhân.”

“Chuyện sau đó, đại nhân hẳn là đã biết. Đại sư huynh bởi vì chuyện này, vứt đao thoái ẩn giang hồ, đoạn tuyệt quan hệ với Hiên Viên gia, Trịnh Phong không còn mặt mũi làm người, sau khi trọng thương tỉnh lại, đã biến mất rốt cuộc không xuất hiện lại nữa, Cừu Thiên Hợp vì giúp Trịnh Phong, một mình một đao giết vào đội ngũ sứ giả đón dâu cướp sư tỷ đi, lang bạt giang hồ mấy chục năm. Ta và rất nhiều đệ tử Quân Sơn Đài cũng bởi vì không quen nhìn việc này mới rời khỏi Quân Sơn Đài.

“Hiên Viên Triều không thể làm quốc trượng, người thừa kế

cũng quay lưng, ngay cả xưng hô 'Quân Sơn Thần hầu' cũng biến thành 'Hiên Viên lão nhi', từ đó về sau cũng rất ít đi lại trên giang hồ, có thể nói một trận phong ba ập xuống, không có ai thắng lợi...”

Dạ Kinh Đường cau mày, im lặng một lát rồi khẽ thở dài:

“Thì ra là thế.”

Trương Văn Uyên nhìn Dạ Kinh Đường một chút, nói khẽ:

“Tại hạ nói thật, đại nhân chớ để ý. Trịnh Phong làm người không tệ, nhưng tính cách quả thực có chút lỗ mãng, nếu đổi lại là Cừu Thiên Hợp, bỏ trốn, cướp hôn, gạo nấu thành cơm tùy tiện một cái, Hiên Viên Triều đều phải nắm lỗ mũi nhận con rể này, hắn hết lần này tới lần khác lại chọn đi một con đường không nên đi nhất. Nhưng chuyện này cũng không do Trịnh Phong, vấn đề chủ yếu vẫn là nằm trên người Hiên Viên Hồng Chí.”

“Hiên Viên Hồng Chí từ đó về sau vẫn luôn sợ Trịnh Phong trở về báo thù, nghĩ trăm phương ngàn kế truy tìm nơi ở của Trịnh Phong, ta vốn cho rằng đã nhiều năm như vậy rồi Trịnh Phong không có khả năng trở về, không nghĩ tới bỗng nhiên có thể gặp được đại nhân... Aizz, Trịnh Phong có hậu nhân là tốt rồi, nếu thật sự bỏ qua cho Quân Sơn Đài chuyện này, vậy giang hồ này cũng không có ý nghĩa...”

Dạ Kinh Đường ngầm thở dài, trước tiên gạt những nợ cũ này xuống, nhìn về phía Trương Văn Uyên:

“Trương tiền bối tâm có hiệp nghĩa phân rõ sai trái, xứng đáng một chữ hiệp, nhưng giáo dục con trai quả thực không được tốt, trẻ tuổi nóng tính làm việc lỗ mãng, nếu không phải gặp được ta, bây giờ đã bị địa đầu xà của Loan Thủy trấn chém rồi, về sau phải quản hắn cho tốt.”

Sắc mặt Trương Văn Uyên thay đổi:

“Khuyển tử bình thường rất tốt, có thể là lo lắng an nguy của ta mới... Khuyển tử không sao chứ?”

Dạ Kinh Đường vốn muốn nói không có việc gì, nhưng lần trước chỉ là trên đường dựng uy, sau đó lại để tiểu tử kia chờ ở trấn, chuyện bây giờ ra sao hắn thật đúng là không rõ, liền mở miệng nói:

“Ta đã đánh tiếng qua, sẽ không có chuyện gì. Ô Vương đã bị bắt, trên núi cũng không có chuyện gì, ta đi đón con trai Trương tiền bối tới, ngươi ở trong quân đội tĩnh dưỡng là được.”

Trương Văn Uyên sống sót sau tai nạn, trước mắt tự nhiên muốn cùng người nhà đoàn tụ, nhưng bị nhốt bên trong lồng sắt mấy tháng, bây giờ đứng lên cũng khó khăn, trong núi cũng không có ngựa, hắn cũng không thể để Dạ Kinh Đường cõng ra ngoài, chỉ có thể chắp tay nói cảm ơn:

“Vậy phiền toái đại nhân.”

Dạ Kinh Đường thấy vậy không có trì hoãn, quay người đi về Hoàng Thạch Lĩnh, chào Ngây Ngốc một tiếng, rồi lập tức lên núi bay ra ngoài...

Chương 534 - Điều Trị Tiếp

Chương 534. Điều Trị Tiếp

Vừa qua buổi trưa, mặt trời chói chang trên không, thời tiết có chút oi bức.

Trong khách điếm nhỏ của trấn nhỏ dọc bờ sông, Chim Chim ngồi xổm ở dưới mái hiên, nhìn chằm chằm canh gác dãy núi phương bắc, buồn bực ngán ngẩm nhẹ giọng lẩm bẩm.

Trong phòng lầu hai, cửa sổ đóng chặt.

Lạc Ngưng mặc một bộ váy dài màu xanh, ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm chặt luyện ' Trường Thanh trú nhan đồ'.

Bùi Tương Quân đầu cài trâm hình hoa và chim, cách ăn mặc như thiếu phụ thục mỹ, cũng ngồi xuống bên cạnh, nhưng hôm qua vừa mở dưa, trong đầu tất cả đều là cảnh Kinh Đường giày vò nàng, tâm căn bản không an tĩnh được.

Không biết ngồi bao lâu, Bùi Tương Quân khẽ cắn môi dưới, nhìn về phía hồ ly tinh bên cạnh lãnh diễm động lòng người, dò hỏi:

“Kinh Đường còn chưa điều trị xong, hôm nay chúng ta sắp xếp thế nào?'

Lông mi Lạc Ngưng giật giật, tiếp theo mở mắt ra nhìn về phía Tam Nương thực tủy tri vị:

“Cái gì sắp xếp thế nào?”

Bùi Tương Quân thấy Lạc Ngưng giả vờ nghe không hiểu, có

chút nhíu mày:

“Chúng ta là tiếp tục cùng nhau điều trị cho Kinh Đường, hay là...”

Lạc Ngưng nhẹ nhàng hít vào một hơi, nghiêm túc nói:

“Ngươi còn muốn cùng nhau? Tối hôm qua ta đã muốn nói ngươi, hai nữ nhân ôm nhau cho nam nhân khi nhục, ngươi không cảm thấy khó chịu sao?”

Bùi Tương Quân hôm qua vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ, da mặt kỳ thật cũng mỏng, nhưng hồ ly tinh không tiếp nhận được, nên nàng có thể thích ứng, nói:

“Việc gấp không câu nệ, điều trị thân thể cho Kinh Đường, có cái gì khó chịu?”

“Cho dù cùng nhau điều trị, cũng có thể lần lượt thay phiên nhau, Dạ Kinh Đường cũng không thể một lần bắt nạt cả hai. Ngươi thì tốt rồi, còn ghé vào trên lưng ta, để hắn vừa ra vừa vào cái kia... Ngươi vốn đã nặng, Dạ Kinh Đường càng nặng hơn...”

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt:

“Vậy sau này ta ở phía dưới, để ngươi ở giữa?”

?

Lạc Ngưng cũng không biết nói gì cho phải, giơ ngón tay lên, chọc trên trán Bùi Tương Quân:

“Ngươi không thể không hiểu hắn? Mới vừa qua cửa, ngươi đã nghe hắn hai người cùng nhau, ngươi tin không chỉ qua mấy ngày, hắn sẽ dám nhắc tới ý nghĩ xấu, để ngươi...”

Lạc Ngưng nói đến đây, thực sự khó mà mở miệng, liếc mắt nhìn trăng tròn màu mỡ sáng bóng của Bùi Tương Quân.

Bùi Tương Quân hiển nhiên không hiểu ý của Lạc Ngưng, đẩy tay Lạc Ngưng ra, rất có dáng vẻ vợ cả dạy dỗ:

“Ngươi qua cửa phải hiểu rõ đạo lý 'Phu xướng phụ tùy', cả người của ngươi đều là của Kinh Đường, còn có thể có ý nghĩ xấu gì?”

“Chờ về sau mông ngươi nở hoa là biết, hắn vẫn luôn là tính tình được một tấc lại muốn tiến một thước...”

“Khụ khụ”

Khi Lạc Ngưng đang quở trách tiểu tặc, bên ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến hai tiếng ho khan, nàng cả kinh vội vàng ngừng lời nói.

Nhưng nghĩ lại, nàng nói thật, có gì phải sợ? Lập tức quay đầu nhìn về phía cửa sổ:

“Ngươi ho khan cái gì? Lại đau sốc hông rồi?”

Kẹt kẹt ~

Cửa sổ mở ra từ bên ngoài.

Dạ Kinh Đường vừa rồi trên núi lao vùn vụt trở về, nhảy vào trong phòng, cầm lấy ấm trà trên bàn rót uống một miệng lớn:

“Chạy quá lâu, cuống họng có chút khô. Các ngươi đang nói cái gì đó?”

Bùi Tương Quân ở trước mặt Lạc Ngưng, nhưng một chút cũng không sợ xấu hổ, trả lời:

“Nàng cảm thấy nằm ở bên dưới cùng quá nặng, muốn kẹp ở giữa.”

“Bùi Tam Nương!”

Ánh mắt Lạc Ngưng lạnh lẽo, đưa tay ấn Tam Nương xuống, chuẩn bị gia pháp hầu hạ.

Mà Bùi Tương Quân cũng không tránh, tựa vào trên gối đầu, đưa tay ôm lấy nửa người trên của Lạc Ngưng, đảo mắt nói:

"Đến đây, Kinh Đường, ngươi để nàng thử một chút."

"Ngươi bị điên hay sao?"

?!

Dạ Kinh Đường vốn đang không có ý đồ xấu, nhưng nghe lời này của Tam Nương, giường chiếu ngay trước mặt, ghé vào lưng Ngưng nhi, hôn nhẹ trên môi Tam Nương:

"Thế nào? Có nặng hay không?"

Lạc Ngưng nằm trên vạt áo Bùi Tương Quân, bị kẹp ở giữa không thể động đậy, ánh mắt lập tức nổi nóng, quay đầu nói:

"Tiểu tặc! Ngươi lại quá phận nữa, ta lập tức về Nam Tiêu Sơn, ngươi!"

Dạ Kinh Đường lại ở trên môi Ngưng nhi hôn xuống:

"Ta thử một chút thôi, lập tức phải đi Loan Thủy trấn, cũng không phải muốn làm thật."

Bùi Tương Quân bị hai người đè ép, võ nghệ cao cường cũng không cảm thấy nặng, nằm trên gối đầu nghi ngờ nói:

"Đi Loan Thủy trấn làm gì?"

"Đón người, vừa vặn đi qua đường này, nên trở về xem chút. Các ngươi tiếp tục nghỉ ngơi đi, chuyện Ô Vương đã xong xuôi, ta đoán chừng ban đêm sẽ trở lại."

Lạc Ngưng cau mày nói: “Thân thể ngươi chưa chữa trị khỏi, Ô Châu loạn như vậy, một mình ngươi chạy loạn cái gì? Ta và ngươi cùng đi.”

Bùi Tương Quân cũng không yên lòng Dạ Kinh Đường, nhìn sắc trời bên ngoài một chút:

“Loan Thủy trấn cách nơi này chừng trăm dặm đường, giữa trưa nóng như vậy, người hay ngựa cũng gánh không được, nghỉ ngơi rồi lại đi, ngồi mài đao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi, nhìn ngươi đầu đầy mồ hôi kia.”

Dạ Kinh Đường đội ánh mặt trời nóng bỏng đi bộ từ trên núi xông về, quả thật có chút nóng, ngẫm lại đành thuận nước đẩy thuyền, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Lạc Ngưng muốn tránh thoát tình cảnh hai mặt bao bọc, lại bị hai người cùng ấn xuống một chỗ, mắt thấy Dạ Kinh Đường chuẩn bị cởi váy, nổi nóng nói:

“Tiểu tặc! Đây chính là cái mà ngươi nói: không làm thật?”

“Ha ha... Ta nghỉ ngơi nhanh thôi, trận chiến này, ta nhiều nhất một khắc đồng hồ sẽ bàn giao...”

“Xì! Ngươi có lần nào canh giờ đâu? Ngươi... Ai ~ ngươi điều trị cùng nàng trước, thời tiết nóng như vậy, làm cùng nhau... Ô ô!”

Bùi Tương Quân che miệng Lạc Ngưng lại, hừ nhẹ nói:

“Ngươi nói nhiều cùng nàng như vậy làm gì? Bây giờ nàng không tình nguyện, đợi chút nữa sẽ thành thật.”

Lạc Ngưng bị che miệng, lông mày nhướng lên, dưới tình huống không tránh thoát, chỉ có thể nhắm mắt lại, làm ra bộ dáng bi phẫn 'Ngươi dám làm loạn, ta dám về nhà ngoại... Không đúng, về nhà chồng!'

Dạ Kinh Đường cũng không quá mạnh, nắm chặt tay Tam Nương, ôn nhu hôn Ngưng nhi một lát, cho đến Ngưng nhi không động nữa, mới bày hai người thành hai cánh cửa, nắm chặt thời gian nghỉ ngơi...

Chương 535 - Tại Nàng Không Ngoan

Chương 535. Tại Nàng Không Ngoan

Phong ba kết thúc, toàn bộ thị trấn yên tính trở lại, một lúc sau mới một lần nữa xuất hiện tiếng vang.

Đầu ngõ, đám côn đồ của sòng đánh bạc bị Dạ Kinh Đường bắt đi làm lính tạm thời, dọn dẹp những ngôi nhà bị ảnh hưởng trong phố.

Đường phố hư hại cũng không tính là nghiêm trọng, nhưng rất nhiều gạch lát trên đường đều bị phá vỡ, lại thêm thi thể Phạm Bát Gia không dễ xử lý, ngực bị đạp nát, máu thịt bắn tung tóe khắp tường, hai tên lưu manh đang xách thùng nước để cọ rửa, sắc mặt bọn hắn đều đã tái xanh vì kinh tởm, nếu không phải sợ bị Hắc Nha Diêm Vương một tay đập chết, chỉ sợ bọn hắn đã lựa chọn bỏ đi.

Mà những người khác thì tốt hơn nhiều, thi thể Hiên Viên Hồng Chí cùng hai người khác, được khiêng sang bên lề đường, lấy vải trắng phủ lên, mấy người khác thì lau vết máu ở đầu.

Đúng là nội tình Diêu Văn Trung rất dày, cả người gần như đã bị đập nát, vậy mà vẫn chưa bị tắc thở, chỉ hôn mê bất tỉnh vì bị thương nghiêm trọng.

Nếu Dạ Kinh Đường không giữ lại người sống sót nào, thì không dễ báo cáo tình hình lên triều đình, vì thế hắn giữ lại cho Diêu Văn Trung một hơi thở, chờ bổ khoái Hắc Nha tới giao cho quan phủ xử trí.

Trừ cái đó ra, bởi vì mười mấy gian phòng bị đập nát, Dạ Kinh Đường còn phải tìm tiểu lại trên trấn giúp hắn tính toán tổn thất, sau đó bồi thường.

Chờ làm xong những việc này, sắc trời đã tốt hẳn, một vầng trăng sáng đã xuất hiện trên cành cây.

Dạ Kinh Đường cầm theo Linh Cơ kiếm, trở về con phố bên cạnh sòng bạc, thiếu niên áo vàng đang đợi trên đường vội vàng đi tới:

“Đại nhân, ngài không bị thương chứ?”

"Không có việc gì, đã có người báo cho quan phủ, đoán rằng sáng mai sẽ có người tới, ngươi nên ở gần đây một đêm, không nên chạy lung tung..."

Dạ Kinh Đường căn dặn hai câu, sau đó đi vào trong quán trọ cách đó không xa.

Bên trên nóc nhà quán trọ, chim chim đang đứng canh gác, cửa sổ phía dưới, phản chiếu ra hình ảnh một người phụ nữ.

Dạ Kinh Đường đi cầu thang lên lầu hai, vừa tới cửa phòng liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói chuyện khe khẽ:

“Đã thống nhất là đợi Dạ Kinh Đường qua, ngươi gấp gáp làm gì?”

"Ta là thương khách, chính là đi đánh thẳng mặt, chẳng lẽ lại nhảy nhót trên tường giống ngươi sao?"

"Ngươi xông thẳng lên thì cũng được thôi, nhưng vì sao vừa đánh đã dùng Phong Trì Nghịch Huyết? Vừa rồi đánh thoải mái lắm mà, bây giờ đã biết đau rồi sao?"

"Quan trọng nhất của chiến đấu chính là không đánh thì thôi,

nếu đánh thì phải dốc hết sức...”

Dạ Kinh Đường đẩy cửa vào, nhìn hai người đang tranh cãi.

Trong phòng thắp nến sáng, Lạc Ngưng cởi khăn che mặt và mũ trúc, ngồi nghiêng người trước giường, đặt chậu nước nóng trước mặt, cầm khăn tắm trong tay nhẹ nhàng lau thuốc. ..

Bùi Tương Quân đã cởi y phục, hai tay ôm gối nằm ở trên giường, để lộ ra bờ vai tuyết trắng, từ bên cạnh có thể nhìn thấy dưới ngực có một khối lớn màu trắng.

Bởi vì dùng phong trì nghịch huyết, một đường từ phần gáy đến sau sống lưng Bùi Tương Quân xuất hiện một vết đỏ, mà phía cuối vết đỏ, chính là một vầng trăng tròn trĩnh đầy gợi cảm.

Gạo đã nấu thành cơm, Bùi Tương Quân cũng phóng khoáng hơn, không có mặc quần mỏng, đợi Dạ Kinh Đường đến gần, mới hơi giật giật, muốn kéo chăn mỏng để che chắn, nhưng mà ngẫm lại thì khuôn mặt đỏ lên không nói tiếp lời đang nói nữa.

Dạ Kinh Đường đóng cửa, đáy mắt vẫn rất đau lòng, đi tới gần quan sát tỉ mỉ:

"Có đau hay không?"

"Không đau, vết thương nhỏ thôi..."

"Ngươi còn nói không đau? Mới vừa rồi là ai kêu ta nhẹ tay một chút ?'

Lạc Ngưng nhìn thấy Bùi Tương Quân cậy mạnh, đáy mắt hiện ra không vui, đưa tay vỗ nhẹ lên mông nàng, phát ra một tiếng vang nhỏ:

"Không đau thì tại sao ngươi không tự mình bôi thuốc đi?"

Dạ Kinh Đường ngồi xuống ở bên cạnh, nắm chặt bàn tay đang

định vỗ thêm một cái nữa của Ngưng nhi, sau đó xoa xoa chỗ đau của Tam Nương:

"Nói một chút là được rồi, làm sao còn động thủ."

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường kéo mình, thế là giữ tay Dạ Kinh Đường lại không cho sờ nữa, nói:

"Buổi sáng nàng đánh ta, sao ngươi không kéo nàng lại?"

"Bởi vì ngươi không nghe lời, đúng không Kinh Đường?"

Bùi Tương Quân được Dạ Kinh Đường sủng ái, đáy mắt hiện lên một chút đắc ý, thấy Dạ Kinh Đường không thể chạm vào mình, nàng còn vặn vẹo mông eo chạm vào Dạ Kinh Đường, xem như ban thưởng...

!

Xuyên qua ánh nến mờ ảo, Dạ Kinh Đường nhìn thấy vầng trăng sáng với đường nét tròn trịa mềm mại, hai mắt hắn mở to ra, cố gắng duy trì phong thái ung dung tự tại, nhưng ánh mắt lại không dời đi.

Lạc Ngưng ngồi ở giữa, nhìn thấy Dạ Kinh Đường nhìn chằm chằm vào mông của Tam Nương, đáy mắt hiện lên chút xấu hổ, đem Tam Nương đang phát xuân kéo trở về, sau đó đem gương mặt Dạ Kinh Đường đẩy qua chỗ khác:

"Ngươi nhìn cái gì? Nhanh đi tắm rửa, đã chuẩn bị nước cho ngươi rồi. Đánh Phạm Lão Bát dùng sức nhiều như vậy, thực sự là hết nói nổi mà..."

Chương 536 - Cãi Vã Thường Ngày

Chương 536. Cãi Vã Thường Ngày

Dạ Kinh Đường dùng hết toàn lực đạp một cước, khiến ống quần và giày chấn vỡ, đến bây giờ còn chưa kịp thay, cúi đầu nhìn xuống phát hiện đúng là chướng tai gai mắt, nghiêng đầu nhéo một cái vào gò má lạnh lùng của Ngưng Nhi, sau đó đứng dậy, đi đến sau tấm bình phong tắm rửa.

Bùi Tương Quân giơ chân lên, nhẹ nhàng lắc lư trên không trung, lặng lẽ nhìn Dạ Kinh Đường đang cởi quần áo phía sau bình phong, không biết đang thưởng thức những thứ gì.

Lạc Ngưng kỳ thật cũng đang đưa mắt len lén nhìn, bất quá mục đích cũng không phải là thưởng thức, mà là muốn nhìn xem tiểu tặc này có bị thương ở chỗ nào không

Phát hiện thật sự không có việc gì, Lạc Ngưng vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác, lại vỗ vỗ lưng Bùi Hướng Quân:

"Thân thể Kinh Đường còn chưa chữa trị khỏi, ngươi lại đem mình biến thành bộ dạng này, ban đêm ai giúp hắn điều trị?"

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt hạnh:

"Ban ngày đánh nhau ta xông lên đằng trước, ban đêm đánh nhau còn muốn để ta xông lên trước, vậy ngươi có tác dụng gì? Loại chuyện này cũng có phải là lấy dao đâm ngươi đâu, chỉ cần ngươi nguyện ý chiến đấu, ta không tin hắn thật có thể đâm chết ngươi. “

"Chết đi."

Lạc Ngưng cảm thấy Bùi Tương Quân chính là ‘nghé con mới đẻ không sợ cổ’, không biết cái gì gọi là nước sôi lửa bỏng, âm thanh lạnh lùng nói:

"Vậy được rồi, chờ ngươi thương dưỡng tốt, để Dạ Kinh Đường chăm sóc ngươi một đêm. Để xem lúc đó ngươi có nói ra được những lời này nữa không, nếu ngươi vẫn thế thì ta cho là ngươi lợi hại."

Kỳ thật trong lòng Bùi Tương Quân có chút sợ, nhưng cùng lắm thì đến lúc đó để Kinh Đường nhường nàng một chút, nàng có gì phải sợ? Hừ nhẹ nói:

"Thử thì thử..."

Sau tấm bình phong, Dạ Kinh Đường ngâm mình ở trong thùng để tắm rửa, nghe thấy hai cô nàng đang nghĩ trăm phương ngàn kế để ban thưởng cho hắn, không khỏi có chút buồn cười, cũng không ngắt lời, mãi đến khi hai nàng dừng lại, hắn mới mở miệng dò hỏi:

"Cái Linh Cơ kiếm này phải làm sao bây giờ?"

Linh Cơ kiếm đứng hàng thập đại danh kiếm, chính là bảo vật gia truyền Đồ Châu Thiên Hạc Sơn Trang, các đời chủ nhân của nó không phải Kiếm Thánh thì chính là đại tông sư, không nói tới tính chất cứng và bền, chỉ xét lai lịch, đã xem như vật sưu tập vạn kim khó cầu trong truyền thuyết.

Đáy lòng Dạ Kinh Đường muốn đem kiếm này đưa cho Ngây Ngốc, nhưng Thiên Hạc Sơn Trang trong giang hồ có thanh danh vô cùng tốt, dùng từ cả nhà là kiếm hiệp để đánh giá cũng không đủ, tìm được bội kiếm từ Thiếu chủ đã mất của họ, chiếm làm của riêng, việc này giống như vi phạm hiệp nghĩa.

Lạc Ngưng đưa mắt nhìn bảo kiếm, hơi suy nghĩ:

"Trước kia ta đã đi qua Thiên Hạc Sơn Trang, được trang chủ thịnh tình khoản đãi, cũng đã được chỉ điểm kiếm pháp, ừm... Thanh kiếm này là vật truyền thừa của Thiên Hạc Sơn Trang, chúng ta nên trả lại sau đó để bọn hắn dạy ngươi Long khí kiếm, như vậy ngươi sẽ có được chân truyền."

Bùi Tương Quân cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng mà nghe được học kiếm, vẫn là chen miệng vào nói:

"Kiếm pháp, ngoại trừ đẹp mắt nhẹ nhàng, tác dụng thực chiến thì kém xa đao, tốn mười hai phần khí lực, mới có thể bằng được 8-9 phần chiến lực của đao. Những kiếm khách trên giang hồ tự xưng mình là 'Kiếm si, Kiếm Tiên, Kiếm Ma', gặp việc đánh nhau thật lại càng ưa thích dùng vũ khí dài để đánh nhau hơn..."

Bùi Tương Quân nói lời này, kỳ thật cũng có phần đúng, điều này không chỉ đúng với người sử dụng kiếm, mà còn đúng với những vũ khí khác, cho dù là Dạ Kinh Đường, nếu hắn có thể dùng binh khí dài để chiến đấu, thì tuyệt đối sẽ không sử dụng kiếm hay đao.

Lạc Ngưng biết Bùi Tương Quân đang âm thầm đả kích nàng, không vui nói:

"Đạo lý dài một tấc là mạnh một tấc, còn cần ngươi dạy? Thương tuy là lợi hại, nhưng ta có thể đem kiếm quấn trên lưng, Dạ Kinh Đường có thể đem thương quấn trên lưng sao?"

"Ngươi quấn trên lưng nhưng cũng chưa thấy ngươi dùng nó bao giờ nha..."

"Ngươi!"

...

Dạ Kinh Đường nghe hai người nói chuyện phiếm, vốn định ba hoa tiếp vài câu, nhưng ngẫm lại vẫn nên thôi, đành vậy vì hắn sợ

Ngưng nhi cầm kiếm vào chém hắn.

Tắm rửa xong, Dạ Kinh Đường đứng dậy nhảy ra khỏi bồn tắm, dùng khăn tắm lau người, cầm một bộ quần áo để thay.

Bùi Tương Quân thấy thế, rất khéo hiểu lòng người mà nói:

"Còn mặc cái gì? Dù sao chút nữa cũng phải cởi ra, trực tiếp để Hồ Mị Tử điều trị cho ngươi đi."

"Ngươi thích như vậy đúng không? Ngươi quan tâm hắn như vậy, thế ngươi tới trước...'

Trong khi nói chuyện, Lạc Ngưng trực tiếp đi đến đầu giường, dùng hai tay xoa xoa mặt trăng lớn, lộ ra nơi căng tròn:

"Tiểu tặc, lại đây!"

"Ah……"

"Tiểu tặc, ngươi qua đây!”

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, mặc thêm áo khoác đi tới trước mặt, bởi vì Tam Nương bị thương ở khí mạch sau lưng, nàng không thể trực tiếp ra tham gia được, hắn chỉ bèn dùng tay trêu chọc nàng hai lần.

"Ừm ～”

Bùi Tương Quân bị lưng của Lạc Ngưng che tầm mắt, còn chưa kịp hiểu rõ tình huống, đã cảm thấy bờ vai bị đụng chạm, khuôn mặt cũng đỏ lên, nhưng cũng không giãy dụa, nàng ôm cái gối đầu khẽ cắn môi dưới.

Chương 537 - Tới Trấn

Chương 537. Tới Trấn

Dạ Kinh Đường thấy ánh mắt Ngưng nhi lạnh lùng, vậy là cười nói:

"Được rồi, nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải lên đường trở về, chờ người Hắc Nha đến thì chúng ta xuất phát."

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường bỗng nhiên biết chừng mực, liền tùy ý đưa tay vỗ xuống trên mặt trăng, sau đó đem Dạ Kinh Đường lôi đi, bắt đầu điều trị...

Trăng sáng sao thưa, hai bóng người đang đạp trên sóng nước Ô Giang để đi.

Đông Phương Ly Nhân thân mặc mãng phục, thân hình nhẹ nhàng như yến, lên lên xuống xuống tại trên mặt sông phẳng lặng, ánh mắt chăm chú nhìn về trên đường, tìm kiếm tung tích Dạ Kinh Đường.

Tuyền Cơ chân nhân váy trắng như tuyết bay ở trước mặt nàng, phong thái đã thay đổi rất nhiều: khi ở trong quân doanh thì trang nghiêm, nghiêm nghị. Hiện tại thì trong tay bưng bầu rượu, khuôn mặt đẹp say sưa có chút ửng hồng, tư thế Đạp Thủy Lăng Ba, cũng là ' Cưỡi lừa ngược' .

Tuy rằng tựa hồ có thể loạng choạng rơi xuống nước bất cứ lúc nào, nhưng lại giống như một con lật đật đi nhẹ nhàng, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn Đông Phương Ly Nhân mấy phần, ven đường còn chỉ dạy nàng:

"Ly Nhân, đi đường cùng truy sát hay bỏ chạy là hai việc khác nhau, bình thường dùng khinh công, cần sự nhẹ nhàng, thanh thoát, không cần quá gò bó trong mỗi bước đi..."

Đông Phương Ly Nhân tự nhiên hiểu được đạo lý kia, nhưng nàng đang cố gắng hết sức để theo kịp tốc độ của sư tôn, tuy rất muốn thanh lịch và nhẹ nhàng và chú ý đến phong thái hơn, nhưng thực lực của nàng không cho phép điều đó..

Đông Phương Ly Nhân cũng không dám nói ra, chỉ hơi chú ý tới tư thái, trở nên thong dong hơn chút.

Hai người xuất phát từ tiểu trấn, cũng không cưỡi ngựa, vì thế phải dùng khinh công chạy tới; trên đường sợ gặp Dạ Kinh Đường quay trở lại nên cứ thẳng đường chính mà đi.

Đi bộ chạy vội vài dặm, lấy thân thủ hai người thì áp lực không lớn, lại không có gấp gáp, ven đường còn thưởng thức cảnh đẹp sơn thủy, tốc độ cũng không tính nhanh.

Đợi tới khi ánh trăng trên đầu cành, hai người tới bên ngoài Loan Thủy trấn, đưa mắt nhìn, có thể thấy được trong trấn đèn đuốc sáng trưng, có không ít người đi lại trên đường, tửu quán khách điếm san sát nhau, còn có thể nghe thấy tiếng bách tính rôm rả nói chuyện phiếm.

“Nghe nói tất cả người chết đều là đại nhân vật Trạch Châu, Phạm Lão Bát cũng ở trong số đó, chết quá thảm rồi...”

“Chết rất tốt! Trước kia ta chạy thuyền, còn bị Phạm Lão Bát chặn cướp. Lúc đó còn tưởng rằng những người này rất lợi hại, không nghĩ tới chỉ cần một quan gia Hắc Nha, cả đám đã chết sạch...”

“Vậy cũng không đúng. Những người trên giang hồ đều nói, Bát khôi gặp hoàng thượng cũng phải lễ phép, dùng đầu óc ngẫm

lại đều biết, triều đình rất đáng sợ, Những tên giang hồ liều lĩnh kêu không sợ triều đình, chỉ là những đám chuột nhắt nên triều đình mới không thèm phản ứng...”

Đông Phương Ly Nhân đứng trên nóc nhà, nghe thấy mọi người nói chuyện, khẽ nhíu mày.

Phạm Lão Bát là Thủy Bá vùng sông nước Trạch Châu, có tên trên danh sách truy nã của Hắc Nha, nhưng bởi vì hắn không có chỗ ở cố định, nên căn bản không bắt được.

Nghe thấy Phạm Bát Lão chết rồi, Đông Phương Ly Nhân biết chắc là Dạ Kinh Đường thuận tay làm việc, nhưng vẫn có chút nghi ngờ:

“Phạm Lão Bát sao lại tới nơi này? Còn bị Dạ Kinh Đường đụng phải?”

Huyền Cơ chân nhân ngửi thấy mùi máu tươi trong gió đêm, đưa mắt nhìn về phía trong trấn, có thể thấy được có không ít lưu manh đầu đường đang mang theo thùng nước tẩy rửa đường phố, bên trên phố cũ một mảnh hỗn độn, tường đổ nhà đổ.

“Chiến trận rất lớn, vừa nhìn thì giống như là ám sát...”

"Ám sát?"

Tuyền Cơ chân nhân híp mắt dò xét vết tích trong trấn, ánh mắt chợt phát hiện tại bên trên một tòa phòng xá rất cao, có một con chim béo đang ngồi trên nóc nhà, đang thoải mái nhàn nhã ăn thịt khô.

Tuyền Cơ chân nhân biết Dạ Kinh Đường đang ở đó, mở miệng nói:

"Tới đó hỏi một chút liền biết."

Dứt lời mang theo Đông Phương Ly Nhân đáp xuống trên đường, cùng nhau hành tẩu trên trấn.

Nhưng vừa đi không lâu, bên tai Tuyền Cơ chân nhân bỗng nhiên khẽ động, nghe được vài tiếng nhỏ bé:

"Tiểu tặc, ngươi đừng quên, mới đầu ta là vì giúp ngươi, mới điều trị cho ngươi..."

Chương 538 - Ngây Ngốc Tới Không Đúng Lúc

Chương 538. Ngây Ngốc Tới Không Đúng Lúc

Hắc Nha Diêm Vương giết người như ngóe đang ở trong quán trọ, mặc dù không có rầm lộ, nhưng vẫn có một vài vị khách ở nhà trọ đã lặng lẽ trả phòng, chỉ còn một vài người ở lại..

Bùi Tương Quân bị thương kinh mạch, không thể tham gia vật lộn, chỉ có thể bất bình nằm trên gối đầu, nhắm mắt dưỡng thương.

Trong một căn phòng khác trên tầng hai, đèn nến được đặt trên bàn trang điểm. Dạ Kinh Đường dựa vào đầu giường nghỉ ngơi một chút, lấy ly nước từ bàn trang điểm ra, chu đáo rót nước cho Ngưng Nhi..

Lạc Ngưng ôm chăn mỏng dựa vào bên cạnh, mái tóc đen nhánh, có chút rối bời, hai gò má ửng hồng, trong mắt lại tràn đầy tức giận, giống như vừa mới bị người dùng quá sức. Nàng không thèm tiếp nhận, quay đầu nhìn vào trong, như thể không muốn nói chuyện với Dạ Kinh Đường.

Đối với thái độ lần này, Dạ Kinh Đường cũng chẳng có gì bất ngờ, mới nãy Ngưng nhi còn lôi kéo hắn đi điều trị, nàng nói: không cho ngươi động, tự ta động.

Đối với việc ân cần như vậy, hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt, trung thực nằm để Ngưng nhi điều trị.

Nhưng Ngưng Nhi hoàn toàn là ỡm ờ như trước đây, chủ động

cũng không phải giống bình thường, động tác ôn nhu hàm súc, không nhanh không chậm tới.

Hắn ăn thuốc bổ nhiều, vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa hết, nửa đường không thể khắc chế, liền đảo khách thành chủ. Ngưng Nhi khóc sướt mướt nắm lấy ga giường xin khoan dung, hắn còn bịt mồm, sau đó nàng liền không để ý tới hắn. Thấy Ngưng Nhi ôm chăn mỏng khóc lã chã, Dạ Kinh Đường đầy mắt hổ thẹn, đem chén nước tiến đến bên miệng:

“Ta sai rồi, cũng do ta uống nhiều thuốc bổ, lần sau ngoan ngoãn nghe lời. Lại đây uống miếng..."

Lạc Ngưng không biết đã nghe bao nhiêu lần câu "Lần sau nhất định sẽ", sao có thể tin lời dỗ dành các cô gái trên giường của nam nhân, nàng nghiêng đầu tránh chén nước, đôi mắt hoa đào. nghiêm túc nghiêm túc nói:

"Tiểu tặc, đừng quên, mới đầu ta là vì giúp ngươi mới điều trị cho ngươi, lần đầu tiên dỗ ta, ngươi nói 'Ngươi sẽ nghe ta nói', ngươi đã nghe ta được khi nào chưa?"

Dạ Kinh Đường cười dưới, đưa tay ôm vai Lạc Ngưng:

"Lần sau không như vậy nữa. Ngoan, uống miếng nước."

Lạc Ngưng đối với Dạ Kinh Đường mặt dày mày dạn cũng là không có biện pháp, môi đỏ khẽ mở uống hết mấy ngụm nước, sau đó liền buông lỏng chăn mỏng ra, dựa theo tâm thái đau dài không bằng đau ngắn, muốn sớm điều trị xong để đi ngủ.

Phát hiện ánh mắt Dạ Kinh Đường buông xuống, muốn nói lại thôi. Lạc Ngưng không cần phải dùng lời nói, nàng tự động dạng chân ra, dùng tay nâng hai quả dưa hấu lên, ghét bỏ nói:

"Này này này, thật là... làm sao ánh mắt của ngươi giống như đứa trẻ chưa cai sữa vậy..."

Dạ Kinh Đường mặt mày rạng rỡ tràn đầy ý cười, há mồm gặm nhấm vật được ban thưởng, để tay ở trên mặt trăng, bóp được hai lần thì chợt nghe bên ngoài truyền đến:

"Chít chít? !"

"Chít chít ~ tới..."

Lạc Ngưng nghe được động tĩnh, cấp tốc ngửa người ra sau, kết quả...

Ba ~

Lạc Ngưng phát hiện Dạ Kinh Đường còn lưu động không rời, tức giận lông mày dựng thẳng, đưa tay gõ vào trán nam nhân xấu xa này:

"Có người đến! Ngươi còn không mau ra ngoài? !"

"Được được, đừng nóng giận..."

Dạ Kinh Đường không ngờ Ngây Ngốc đêm hôm khuya khoắt sẽ chạy tới, cấp tốc xoay người, đem áo choàng mặc vào trên người, bước nhanh xuống lầu hai. Đặt người chết trong nhà trọ là phạm vào kỵ húy, vì thế bốn cỗ thi thể, đều bày ở trong ngõ nhỏ đối diện, có mấy tay chân trông giữ ở bên cạnh.

Dạ Kinh Đường từ trong sảnh quán trọ đi ra, ngẩng đầu liền nhìn thấy Ngây Ngốc mặc một chiếc áo mãng bào màu bạc vô cùng bắt mắt, đang đứng trước mấy cái xác để kiểm tra..

Tuyền Cơ chân nhân thì hai tay đỡ lấy chim, xoa xoa đầu:

"Chíp chíp?"

"Chít chít ~ "

Dạ Kinh Đường sửa sang lại áo bào, bước nhanh đi đến trước

mặt:

"Điện hạ, Lục tiên tử. Sao các ngươi lại tới đây?"

Tuyền Cơ chân nhân quay người bước đi:

"Ô Vương đã bị bắt, ban đêm không có việc gì, tới xem một chút. Các ngươi trò chuyện trước, ta dẫn nó đi chơi."

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy thi thể Hiên Viên Hồng Chí, sắc mặt có chút không dễ nhìn, đợi Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt, mới nhíu mày hỏi thăm:

"Quân Sơn Đài âm thầm phái người giết ngươi? Ngươi không có bị thương chứ?"

Dạ Kinh Đường phong khinh vân đạm đưa tay ra hiệu thân thể rất khỏe:

"Mấy người liên thủ cũng tới tặng đầu người thôi, không có việc gì. Ta biết Bát Bộ Cuồng Đao, Quân Sơn Đài khẳng định kiêng kị, làm ra chuyện này cũng không hiếm lạ."

Đông Phương Ly Nhân ánh mắt lạnh lùng:

"Cái Hiên Viên Triều này, đúng là làm càn, người của bản vương cũng dám động..."

Dạ Kinh Đường khuyên nhủ:

"Quân Sơn Đài có thể khai rằng do Hiên Viên Hồng Chí tự ý chủ trương, sự tình này làm lớn chuyện lên thì nhiều nhất cũng chỉ gọt được tước vị Quân Sơn Hầu. Hiên Viên Hồng Chí ám sát quan sai theo luật đền tội, án này nên chấm dứt như vậy. Còn ân oán cá nhân ngày xưa, chính ta sẽ đi tìm Hiên Viên Triều giải quyết là được, nếu điện hạ giúp ta trừng trị Quân Sơn Đài, ta thân là người của Hắc Nha, về sau lại tìm Quân Sơn Đài gây phiền phức cũng

khó.”

Chương 539 - Hai Nữ Nhân Gặp Mặt

Chương 539. Hai Nữ Nhân Gặp Mặt

Dạ Kinh Đường không bị thương, Hiên Viên Hồng Chí lại trực tiếp bị đánh chết, nếu tiếp tục truy cứu việc này, cũng không cách nào đem Hiên Viên Triều thân là khai quốc hầu chém đầu răn chúng, Đông Phương Ly Nhân hơi suy nghĩ, vẫn là gật đầu:

" Ngươi cẩn thận, nếu không giải quyết được thì cứ nói với ta, ta sẽ dẫn đại quân mấy chục vạn bao vây Quân Sơn Đài, tệ nhất sẽ bị bá quan mắng là độc đoán, tàn nhẫn với trung lương thôi, nhưng ta cũng không để tâm đến những lời đó."

Lời này của Đông Phương Ly Nhân có thể nói bá khí, nhưng Dạ Kinh Đường làm sao có thể bởi vì ân oán của chính mình, để Ngây Ngốc mang tiếng xấu, đối với lời này của Tĩnh Vương lắc đầu cười...

Một bên khác, trong phòng quán trọ.

Qúa trình trị bệnh của Lạc Ngưng bị cắt ngang, hiển nhiên không thể trần trùng trục nằm trên giường chờ tiểu tặc trở về tiếp tục.

Sau khi Diệp Cảnh Đường mặc xong quần áo đi ra ngoài, Lạc Ngưng cũng mặc lại váy chỉnh tề trong ra ngoài, đem kiếm dẻo giắt vào eo, sửa sang lại đầu tóc, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, chuẩn bị đi thăm Tam Nương ở sát vách. Nhưng thời điểm đi tới cửa trước, Lạc Ngưng lại nghe được bên ngoài truyền đến:

Phốc phốc ~

Thanh âm Chim chim vỗ cánh...

?

Lạc Ngưng hơi có vẻ nghi hoặc, còn tưởng rằng chim chim thấy nàng, trở về đòi đồ ăn, liền đưa tay đem cửa mở ra.

Kẹt kẹt ~

Hai cánh cửa phòng mở ra, ánh sáng mờ nhạt trong phòng, chiếu vào bên trên sàn bằng gỗ của lối đi nhỏ.

Đầu tiên đập vào tầm mắt, là một bộ váy trắng bó sát, váy thêu hình cánh hoa phấn hồng, hai chân rất thon dài, có đường hông duyên dáng và vòng eo thon thả, xung quanh còn có một bầu rượu màu đỏ và một thanh Âm Dương Ngư bội kiếm; vạt áo ở trước ngực hở ra, vẽ ra đường vòng cung hoàn mỹ không lớn không nhỏ.

Nhìn lên trên, là một gương mặt tuyệt sắc diễm lệ xuất trần, đôi mắt mang theo ba phần tà khí, hai con ngươi trong suốt đang nhìn nàng, tay ngọc thì che ánh mắt chim chim...

Chim chim ngốc còn tưởng rằng đang chơi đùa, đần độn đứng trên cánh tay gật gù đắc ý...

! !

Gương mặt lãnh diễm vô song của Lạc Ngưng đột nhiên cứng đờ, hai mắt trợn to, nàng theo bản năng chắp hai tay, muốn đóng sầm cửa lại.

Nhưng cũng tiếc chính là, cửa chưa hoàn toàn khép lại, liền bị người kia dùng chân chống đỡ.

Thời điểm Tuyền Cơ chân nhân cùng Lạc Ngưng ở chung, Lạc Ngưng vẫn là Tiểu Hiệp nữ mười tám xuân xanh. Mặc dù hơn

mười năm không gặp, nhưng Lạc Ngưng luyện qua "Trường Thanh trú nhan đồ, trừ khí chất thành thục hơn không ít ra, phương diện thân thể gần như không biến hóa, vẫn là bộ dạng nảy nở như năm đó...

Vì thế chỉ lần đầu tiên gặp lại, Tuyền Cơ chân nhân đã biết được thiếu nữ trước mặt là ai, đáy mắt bất ngờ:

"Ngưng nhi?"

Lạc Ngưng mặt mũi trắng bệch, trong lúc thất kinh, chỉ muốn đóng cửa lại, gọi Dạ Kinh Đường trở về giải vây.

Nhưng nàng là một cái giáo chủ phu nhân, ngay cả Tam Nương đều đánh không lại, sao có thể là đối thủ Tuyền Cơ chân nhân.

Lạc Ngưng chưa phát lực, Tuyền Cơ chân nhân đã hời hợt đẩy cửa phòng ra, đem chim chim ném ra bên ngoài, lại đóng cửa lại.

Cùm cụp ~

Lạc Ngưng trừng lớn con ngươi, đưa mắt quán sát trái phải, tựa hồ muốn chạy, nhưng lại biết chạy không được, đành nhịn xuống làm ra vẻ bình tĩnh:

"Thủy Thủy? Sao ngươi lại ở đây?" Ta... …ta tình cờ đi ngang qua đây…”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Sau khi vẻ kinh ngạc trong mắt Huyền Cơ biến mất, nàng trở nên ngưng trọng, chậm rãi đi vào phòng, muốn ngồi xuống giường, lại ngửi thấy một mùi lạ...? !

Huyền Cơ đại sư đoán được điều gì đó, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, ngồi ở trên ghế, hơi

nheo mắt nhìn Lạc Ngực bất lực nói:

"Ngưng nhi, ngươi năm đó không từ mà biệt, ta tự mình đi Nam Tiêu Sơn gặp ngươi, ngươi cũng không chịu rời đi, còn tuyệt tình nói rằng mình thực sự thích Tiết Bạch Cẩm, bảo ta đừng phá nhân duyên của ngươi... Bây giờ ngươi đã thành Tiết phu nhân, hai bên đối lập, ta dù nhớ đến tình cũ, cũng phải bắt ngươi lại giao cho triều đình xử trí, ngươi xác định là trùng hợp đi ngang qua nơi này?"

Lạc Ngưng lòng như tro nguội, không dám nhìn Tuyền Cơ chân nhân, hiện tại nàng chỉ muốn trốn ở phía sau nam nhân, giao mọi chuyện cho tiểu tặc.

Nhưng tiểu tặc không có lương tâm này, đã chạy theo nữ vương gia...

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ...

Lạc Ngưng nắm chặt góc áo, chậm rãi đi đến đối diện ngồi xuống, ra vẻ trấn định:

"Chuyện... Chuyện của ta nói ra rất dài dòng. Ta không có ý tạo phản, năm đó đi Nam Tiêu Sơn, là bởi vì trong lòng có thù hận, Ngọc Hư Sơn lại không có cách nào dạy ta võ nghệ, không để cho ta tìm Thiên Phật Tự trả thù, cho nên..."

"Cho nên ngươi liền phó thác thân mình cho Tiết Bạch Cẩm, để hắn hỗ trợ báo thù?"

"Cũng không phải, chỉ để nàng dạy ta võ nghệ, ta sẽ tự báo thù..."

"Nha..."

Tuyển Cơ chân nhân hơi đăm chiêu, gật đầu:

"Ngươi theo Tiết Bạch Cẩm tầm mười năm, phát hiện hắn khẩu thị tâm phi, lừa ngươi, ngươi liền suy nghĩ kế khác, một lần nữa tìm tới Dạ Kinh Đường?"

Chương 540 - Đổi Tội Cho Tiểu Tặc

Chương 540. Đổ Tội Cho Tiểu Tặc

Lạc Ngưng ngửa mặt lên, đáy mắt có chút căm tức, Tuyển Cơ chân nhân nói lời này đã hoàn toàn miêu tả nàng là một nữ nhân không tiếc thể diện bám lấy nam nhân để đạt được mục đích!!

Nhưng trong mắt người ngoài cuộc, sự thật dường như là như thế .....

Lạc Ngưng cũng không muốn bị hảo hữu trước kia hiểu lầm, kiên trì giải thích:

"Ta không phải nữ tử thay đổi thất thường..."

"Vậy trước kia ngươi đại hôn cùng Tiết Bạch Cẩm, hiện tại lại cùng Dạ Kinh Đường..."

Tuyền Cơ chân liếc giường chiếu, ý của nàng thì không nói cũng hiểu.

Đáy lòng Lạc Ngưng xấu hổ vô cùng, âm thầm cắn răng giải thích:

"Năm ngoái Cửu Thiên Hợp bị bắt, ta... Ta phụng lệnh Bình Thiên Giáo, đến kinh thành tiến hành giải cứu, không khéo đụng phải Dạ Kinh Đường vừa mới vào kinh, hắn... Hắn nhìn thấy ta tư sắc không tầm thường, liền đùa giỡn khinh bạc ta, quấn lấy ta không buông, ta không có cách nào..."

Lời Lạc Ngưng cũng coi như lời nói thật, dù sao ban đầu tiểu

tặc đúng là như thế.

Nhưng để Lạc Ngưng không nghĩ tới chính là, nàng vừa đem tiểu tặc lôi ra thì Thủy Thủy trước mặt lại nhướng mày:

"Ngươi đã trưởng thành, đừng đem mọi việc đẩy lên người trẻ con, Dạ Kinh Đường lòng mang hiệp nghĩa, phẩm tính đoan chính, sao lại bị sắc đẹp mê hoặc, làm ra mấy việc ép buộc nữ nhân?"

? ?

Lạc Ngưng nghe những lời này sững sờ, Huyền Cơ Chân Nhân rõ ràng đang nói: Dạ Kinh Đường trẻ tuổi và hiệp nghĩa, nhất định là nàng xấu xa dụ dỗ hắn, nàng muốn đổ lỗi cho Dạ Kinh Đường.

Nếu thật sự là như thế thì cũng thôi đi, nhưng rõ ràng nàng nói thật!

Còn nói trẻ nhỏ?

Dạ Kinh Đường ngoại trừ thích ăn dưa hấu, còn có chỗ nào nhỏ?

Lạc Ngưng ngồi thẳng lưng:

"Thủy Thủy, ta ở cùng ngươi hơn một năm, ngươi còn không biết tính tình của ta sao? Ta chính là loại nữ nhân này sao?"

Tuyển Cơ chân nhân biết Lạc Ngưng trước kia rất thuần khiết, nhưng là người thì sẽ thay đổi, đã hơn mười năm trôi qua, Lạc Ngưng còn ở cùng Tiết Bạch Cẩm, ai biết tính nàng có thay đổi hay không?

Mà Dạ Kinh Đường thì không phải vậy, mấy ngày trước nàng còn ôm người ta cọ, Dạ Kinh Đường bất động như núi một chút dấu hiệu háo sắc cũng không có. Trong khi dung mạo của nàng không kém hơn Ngưng nhi, cộng thêm thân phận "Thiên hạ đệ

nhất nữ cao thủ', điểm ấy đủ để chứng minh Dạ Kinh Đường không phải nam tử phẩm hạnh không đoan chính.

Bất quá những luận chứng này, hiển nhiên không có cách nào nói rõ, Tuyền Cơ chân nhân chỉ nói:

"Ta nhìn người rất chuẩn, Dạ Kinh Đường tuyệt không phải như ngươi nói..."

"Đó là bởi vì hắn thay đổi. Sau khi hắn ức hiếp ta, ta rất tức giận, hắn cũng đối xử khác.. Ta... Ta cũng vì thấy hắn tâm tính không xấu, mới mềm lòng tha hắn... Hiện tại còn đi theo hắn, là muốn cho hắn tới Bình Thiên Giáo, nhưng tâm hắn hướng triều đình nên không đáp ứng, còn không cho phép ta rời đi..."

Tuyền Cơ chân nhân nghe một lát, liền hiểu rõ chân tướng:

"Dạ Kinh Đường đầu tiên gặp sắc nổi lên ý hủy trong sạch của ngươi; ngươi nhìn thiên phú và cách làm người của hắn cũng không tệ, liền không trách hắn, sau đó dần dần liền nảy sinh tình cảm với hắn. Bây giờ ngươi muốn chặt đứt nghiệt duyên, trở lại với Tiết Bạch Cẩm, hắn lại không nỡ bỏ ngươi đi, ngươi liền lừa mình dối người, tránh được ngày nào thì tránh?"

Lạc Ngưng mím môi một cái, muốn nói mình không có tình cảm, là bị cưỡng ép cột vào nơi này, nhưng khẳng định Thủy Thủy không tin, chỉ có thể làm như không nghe thấy.

Tuyền Cơ chân nhân thấy hảo hữu cũ ngoại tình, trầm mặc một lát, nhẹ nhàng lắc đầu:

"Ngươi như vậy... Tiết Bạch Cẩm làm sao bây giờ? Nếu để hắn biết, phu nhân mình cưới hỏi đàng hoàng cùng Dạ Kinh Đường chạy trốn, sợ rằng hai ngươi sẽ bị thiên đao vạn quả..."

Lạc Ngưng cảm thấy không đến mức đó, Bạch Cẩm phát hiện nàng vượt quá giới hạn, nhiều lắm là đem tiểu tặc treo lên đánh,

sau đó đem nàng 'Bỏ' .

Nhưng nếu việc này truyền ra ngoài, Tiết Bạch Cẩm và Bình Thiên Giáo bị giang hồ đàm tiếu, nửa đời sau của nàng cũng không có mặt mũi đi ra ngoài gặp người khác, vì thế nghiêm túc nói:

"Việc này ta tự sẽ xử lý tốt, Dạ Kinh Đường lòng mang đại nghĩa, muốn thiên hạ thái bình, mới nhậm chức tại Hắc Nha, vì Tĩnh Vương ra sức trâu ngựa. Ta cảm thấy hắn nói có đạo lý, sẽ nghĩ biện pháp khuyên Bạch Cẩm tiếp nhận chiêu an, việc này ngươi tuyệt đối không được cho người khác biết, một khi tin tức truyền đi, chính là bát nước đổ đi không hớt lại được, không chết không thôi..."

?

Tuyền Cơ chân nhân nhíu mày:

"Người của triều đình đoạt vợ kết tóc của Tiết Bạch Cẩm, còn muốn để hắn cúi đầu xưng thần, ngươi cho rằng 'Thiên hạ đệ nhất' giang hồ thế tục là Nê Bồ Tát? Tiết Bạch Cẩm biết việc này, vọt tới Vân An đại náo kinh thành đều là nhẹ, còn có thể trong cơn tức giận, kéo hơn mười vạn binh mã gây họa loạn Thiên Nam, ngươi có biết sẽ chết bao nhiêu người không?'

Lạc Ngưng cảm giác Thủy Thủy không có dễ gạt như Tam Nương, có một số việc lại không thể nói lung tung, chỉ có thể nói:

"Ta lấy tính mệnh đảm bảo, sẽ không phát sinh loại sự tình này. Bạch Cẩm... Nàng cùng nam nhân bình thường không giống, Ừm... Cũng thích nam nhân, chỉ có danh nghĩa vợ chồng với ta thôi không quan tâm chuyện nam nữ..."

?

Chương 541 - Phải Thử?

Chương 541. Phải Thử?

Tuyền Cơ chân nhân ngồi thẳng người, gỡ hồ lô rượu từ bên hôngxuốn, ánh mắt sáng rực:

"Tiết Bạch Cẩm có vấn đề ở chỗ đó à?"

Lạc Ngưng cảm giác bản thân nói những lời này nếu để Bạch Cẩm biết chắc chắn sẽ đánh nàng gần chết mất, nhưng hiện tại, chỉ có thể kiên trì gật đầu:

"Xác thực như thế. Ngươi không nên nói lung tung ra ngoài, ta sẽ đem việc này xử lý tốt, cho ngươi một câu trả lời thích đáng..."

"Ngươi cho ta câu trả lời làm gì? Việc này không liên quan gì tới ta."

Tuyền Cơ chân nhân nhấp ngụm rượu, rồi lại nhíu mày dò hỏi:

"Dạ Kinh Đường biết những thứ này chưa?'

Lạc Ngưng sợ Tuyền Cơ chân nhân hoài nghi độ trung thành của Dạ Kinh Đường, dẫn đến Dạ Kinh Đường bị Nữ Đế, Tĩnh Vương nghi kỵ, vội vàng giải thích:

"Hắn biết những thứ này, bởi vì lo nghĩ cho ta, mới một mực giấu diếm thân phận của ta, muốn khuyên ta bỏ gian tà theo chính nghĩa..."

Tuyền Cơ chân nhân vuốt ve hồ lô rượu, khẽ vuốt cằm, suy nghĩ thêm một chút lại hỏi:

" Trên tay Tiết Bạch Cẩm có phải có một tấm Minh Long Đồ hay không?"

Lạc Ngưng chớp chớp mắt, lắc đầu nói:

"Cái này chính ngươi đến hỏi Tiết Bạch Cẩm, ta chỉ là giáo chủ phu nhân, quản việc nội vụ thôi."

Tuyền Cơ chân nhân đương nhiên cũng muốn tới hỏi thẳng mặt Tiết Bạch Cần nhưng đối mặt với một Tiết Bạch Cẩm đã như mặt trời ban trưa, phần thắng của nàng không lớn, liền lập tức bỏ qua cái đề tài này, ngược lại nói:

"Ngươi đã bỏ gian tà theo chính nghĩa, về sau đừng mơ tưởng về lại Nam Tiêu Sơn nối lại tiền duyên nữa. Nếu ngươi cố gắng dụ dỗ Dạ Kinh Đường tạo phản, ngươi nên tự biết hậu quả, ta thân là 'Đế sư', không có cách nào niệm tình cũ với ngươi."

Lạc Ngưng mím môi một cái:

"Ta sẽ không giật dây Dạ Kinh Đường tạo phản, ngươi yên tâm đi."

"Một khi trong đầu có chữ tình thì chuyện gì nam nhân cũng đều làm ra được, ngươi nói ta cũng không tin."

Tuyền Cơ chân nhân đứng dậy, đưa tay lên điểm nhẹ.

Thùng thùng ~

Niêm Vân Thập Tứ Thủ của Lạc Ngưng là do Tuyền Cơ chân nhân dạy, căn bản không có kịp phản ứng, cả người lập tức mềm nhũn, dựa vào ghế:

"Ngươi làm cái gì vậy?"

"Ta đi thử Dạ Kinh Đường xem, tránh cho ngươi mật báo. Cáo từ trước, đợi chút nữa chúng ta lại ôn chuyện cũ."

Sau khi Tuyền Cơ chân nhân nói xong, liền bước đến trước gương, hơi chỉnh lý váy áo, còn làm ra biểu cảm 'Không giận tự uy, hung thần ác sát', xác định không có gì vấn đề, sau đó mới dùng ngón tay lắc lắc hồ lô rượu, chậm rãi ung dung bay ra ngoài.

Lạc Ngưng hiểu rất rõ tính tình cô nàng điên này, đoán chừng tiểu tặc phải ăn đau khổ.

Nhưng dưới tình huống bản thân còn khó đảm bảo không còn cách nào chỉ có thể kỳ vọng tiểu tặc miệng lưỡi nhanh nhảu như thường ngày, có thể thông minh cơ trí một chút, đem chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ hóa không.

Kẹt kẹt ~

Cửa phòng đóng lại, trong phòng liền lâm vào an tĩnh.

Lạc Ngưng nghe tiếng bước chân Tuyền Cơ chân nhân rời đi, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, ngay lúc âm thầm phát sầu đến cực điểm, sát vách bỗng nhiên truyền đến tiếng hỏi thăm:

"Hồ Mị Tử, Bình Thiên giáo chủ thật sự có vấn đề sao?"

?

Hai con ngươi Lạc Ngưng hơi tức giận:

"Ngươi chớ xen vào việc của người khác!"

"Hả~ sao vừa rồi ngươi không hung hăng trước mặt Tuyền Cơ chân nhân đi? Chỉ biết bạo lực gia đình..."

Ánh trăng sáng chiếu khắp con phố cũ, vết máu trên mặt đất đã được gột rửa sạch sẽ, gạch đá vụn cũng đã được dọn dẹp sang bên đường.

Đông Phương Ly Nhân chậm rãi đi qua những con phố đầy vết tích chiến đấu, nhìn những ngôi nhà bên đường nhíu mày, hình

như đang suy nghĩ về những vấn đề quan trọng liên quan đến người dân.

Dạ Kinh Đường đi song song ở bên cạnh, lúc đầu không muốn quấy nhiễu Ngây Ngốc suy nghĩ, nhưng quan sát một lát vẫn không rõ nguyên do, bèn hỏi hỏi:

"Điện hạ, ngươi đang nghĩ gì vậy?"

Đông Phương Ly Nhân là học theo Dạ Kinh Đường tra án, từ vết tích mặt đất, trên tường, suy luận ra số người giao thủ, số chiêu thức.

Nhưng rất hiển nhiên, nàng đã đánh giá quá cao mình, suy nghĩ không ra, lại không thể hỏi thẳng mặt Đường Đường đại nhân, chỉ đành giả vờ như có điều đang suy nghĩ gật đầu:

"Đang nghĩ tới tình hình chiến đấu. Rất nhiều địch nhân, còn là loại thành thạo, điêu luyện. Võ nghệ của ngươi lại có tinh tiến rồi? "

Mặc dù lời này là đánh giá bừa nhưng thông qua việc Dạ Kinh Đường lông tóc không bị thương rõ ràng trạng thái trên người hắn đã cao thâm hơn trước, phi thường dọa người.

Dạ Kinh Đường biết năng lực của Ngây Ngốc cũng không vạch mặt nàng, cười nói:

"Ánh mắt của Điện hạ thật tuyệt."

Đông Phương Ly Nhân nghe được khen cũng không có ý định gật đầu, chỉ quay người đi về quán trọ:

"Nơi này náo loạn như vậy, lại không có gì đáng xem, trở về đi."

Dạ Kinh Đường mắt nhìn về hướng quán trọ cách đó không xa,

dò hỏi:

" Đêm nay Điện hạ ngủ chỗ nào?"

Đông Phương Ly Nhân cùng sư tôn chạy tới, lại không mang theo tùy tùng, khẳng định sẽ ở cùng một chỗ với Dạ Kinh Đường

Nghe thấy lời này, Đông Phương Ly Nhân không khỏi có chút hoài nghi cái thuộc hạ háo sắc này, có phải đang muốn thừa dịp ở chung tìm cơ hội thị tẩm cho nàng hay không? nhưng mà nghĩ tới sư tôn cũng ở đây, nàng lại bỏ đi suy nghĩ này.

"Ở quán trọ là được rồi, sáng mai người Hắc Nha sẽ tới, nghỉ ngơi sớm một chút, chờ người Hắc Nha tới rồi trở về Kiến Dương thành, Thái hậu nương nương còn đang chờ ở trong thành, trì hoãn quá lâu nàng sẽ tức giận."

"Thái hậu nương nương cũng tới?"

"Trong cung quá buồn chán, ra ngoài giải sầu một chút thôi..."

Chương 542 - Bị Ép Xuống

Chương 542. Bị Ép Xuống

Nói chuyện phiếm được vài câu, hai người đã tới cửa quán trọ, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tuyền Cơ chân nhân ngồi một mình trong sảnh, bạch y trắng như tuyết, tay cầm kiếm, khí phách hiên ngang. .

Đông Phương Ly Nhân nguyên bản đi sát bên cạnh Dạ Kinh Đường, sợ sư phụ hiểu lầm, vội vàng tiến lên nửa bước đi về phía trước.

Mà Dạ Kinh Đường ngược lại có tật giật mình, khóe mắt liếc nhìn lầu hai phía trên.

Hai người bước qua cửa, Tuyền Cơ chân nhân thần sắc như thường nói:

"Ly Nhân, ngươi lên lầu trước đi. Dạ Kinh Đường, ngươi giúp nàng đun nước đi, Ly Nhân đã chạy ở bên ngoài cả ngày, cả người nhiều mồ hôi."

Đông Phương Ly Nhân không mang theo nha hoàn, người có thể làm nội thị hầu hạ tắm rửa trong quán trọ cũng chỉ có một mình Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường đối với việc này cũng không nói gì, đưa mắt nhìn Đông Phương Ly Nhân đang lên lầu, quay người tiến vào trong hậu viện quán trọ.

Tuyền Cơ chân nhân nhìn giống như đang ngồi trong đại sảnh làm hộ vệ trực đêm, thực chất ngay sau khi hai người tách ra, hai

mắt nàng híp lại đứng dậy vô thanh vô tức đi ra khỏi sảnh đường...

——

Hậu viện của Quán trọ rất lớn, có chuồng ngựa, phòng bếp, nhiều kiến trúc khác bởi vì sát khí Dạ Kinh Đường quá nặng, hù dọa những người ở đây chạy mất, trong hậu viện không còn một ai, chỉ có ba con ngựa đang ở trong chuồng.

Dạ Kinh Đường cho thú cưỡi ăn cỏ, sau đó lấy nước từ giếng đổ vào nồi lớn trong bếp, thêm củi đun nước..

Bởi vì một mình có chút nhàm chán, Dạ Kinh Đường nghịch củi sau bếp, tùy ý ngâm nga một làn điệu không tên:

"Ừm hừ hừ ~~...

Két ~

Ngay khi ngọn lửa được thắp lên, một âm thanh nhỏ bé của những chiếc lá khô vỡ vụn đột nhiên vang lên trong đêm.

Dạ Kinh Đường cũng không dừng ngâm nga lại, chỉ là đưa mắt nhìn về phía màn đêm đen ngòm bên ngoài phòng bếp.

Ngoài cửa không có một ai, chỉ có ánh trăng.

Dạ Kinh Đường nhíu mày, hơi dò xét, sau đó ánh mắt lại dời về bếp lò, tiếp tục gảy củi lửa, nhưng chỉ trong chớp nhoáng này, bên ngoài truyền đến một tiếng:

Phù ~

Nghe vô thanh vô tức, Dạ Kinh Đường lại có thể cảm nhận được có một vật xé rách không khí lao tới!

Bạch!

Dạ Kinh Đường phản ứng cực nhanh, thân hình lúc này bắn lên, ngửa ra sau, một bàn tay phải trắng nõn vốn đang muốn bắt sau gáy hắn, ống tay áo màu trắng lướt qua trước mặt hắn, tốc độ nhanh như chớp nhưng không kèm theo tiếng gió giật !

Tay trái Dạ Kinh Đường đã nắm chặt chuôi đao, nhìn thấy tay áo liền nhận ra người tới là ai, lại chuyển thành chiêu cầm nã, tay trái chộp tới cổ tay nữ tử, muốn đem tay phải nàng vặn ngược về phía sau, ấn ở bên trên bếp lò.

Nhưng mà hiển nhiên là không thể.

Tuyền Cơ chân nhân xác thực tùy tiện bất cần đời, tình huống như vậy mà vẫn có thể đánh vào ba vị đứng đầu trong tám vị, đủ cho thấy võ công của nàng đã đạt đến mức siêu phàm nhập thánh.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường muốn phản chế, tay phải Tuyền Cơ chân nhân hóa thành con rắn, tựa như không xương, trong nháy mắt cuốn lấy cổ tay Dạ Kinh Đường, bơi vòng qua khóa chặt cánh tay trái của hắn, đồng thời chỉ vào ngực Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường mặc dù có chênh lệch so với Tuyền Cơ chân nhân, nhưng cũng đã bước vào cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, phản ứng không đến mức hoàn toàn không theo kịp, ngay tại thời điểm hai tay đụng vào nhau, đã vận dụng pháp môn Thính Phong Chưởng, khí lực đi theo tay, trong nháy mắt đem bàn tay trắng nõn ngọc đẩy mở, tay phải đồng thời bắn ra, điểm huyệt về phía bộ ngực nữ nhân.

Tuyền Cơ chân nhân nhìn thấy thủ pháp nàng tự sáng tạo, đáy mắt hiện lên sự bất ngừo, sau đó chính là một cú thúc gối vô cùng cương mãnh hướng tới giữa háng Dạ Kinh Đường.

Bành!

Một tiếng vang trầm phát ra!

Ta ngất!

Dạ Kinh Đường lông tóc dựng đứng, quả thực không ngờ tới, Đường Đường là nữ võ khôi, lại đi sử dụng chiêu thức hạ lưu như vậy. Nếu lần này bị đá trúng, hắn khả năng phải đi làm thái giám, vô thức kẹp chân chặt lại, không để đối phương đánh vào giữa hai chân, vội vã mở miệng:

"Nữ hiệp chậm đã!"

Đông ~

Mặc dù đã hô lên, nhưng Tuyền Cơ chân nhân vẫn không ngừng tay, đầu gối đập vào trên đùi, tiếp đó lại chân chuyển sang đá về phía trước, đem Dạ Kinh Đường đập vào tường.

Xoạt!

Động tĩnh xung quanh lập tức im ắng.

Dạ Kinh Đường bị bắt lại hai cổ tay, không dám phản kháng giãy dụa. Tuyền Cơ chân nhân đè hai tay Dạ Kinh Đường lại, gương mặt tuyệt sắc lạnh như sương tuyết, mặc dù muốn ngước lên nhìn, nhưng đôi mắt nàng để lộ ra vẻ sắc bén không có gì sánh kịp, tựa như đứng ở trên đỉnh núi cao nhìn xuống xem sâu kiến thế gian.

Dạ Kinh Đường cúi đầu trước khuôn mặt tuyệt mỹ gần trong gang tấc, lúc đầu cảm thấy tư thế không ổn, nhưng cảm nhận được đối diện truyền đến sát khí băng lãnh, vẫn là thành thành thật thật không nhúc nhích, hơi có vẻ nghi hoặc:

"Thủy nhi cô nương, ngươi..."

Sang sảng~

Yêu đao ra khỏi vỏ.

Cổ tay Tuyền Cơ chân nhân lật nhẹ, bội đao từ bên hông Dạ Kinh Đường rút ra, nhấn trước ngực Dạ Kinh Đường, thanh âm lãnh đạm không có nửa phần tình cảm:

"Ta được phong chức 'Đế sư', có trách nghiệm bảo vệ hoàng tộc Đại Ngụy, Để đạo chích nhà ngươi lừa dối tiếp cận Tĩnh Vương là ta thất trách. Hôm nay ta liền thay triều đình tru sát cái nghịch tặc lớn mật này..."

Chương 543 - Mồm Mép Vô Cùng

Chương 543. Mồm Mép Vô Cùng

? ? ?

Dạ Kinh Đường ánh mắt mờ mịt, nâng tay trái lên, nắm lấy bội đao sắp ép đến cổ:

"Thủy nhi cô nương, lời này của ngươi là có ý gì? Ngươi biết thân phận của ta..."

"Đương nhiên ta biết."

Hai con ngươi Tuyền Cơ chân nhân như hai thanh dao, nhìn chằm chằm hai mắt Dạ Kinh Đường:

" Ái tướng của Tĩnh Vương đương triều, Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu đương thời, nhân tình phản tặc Bình Thiên Giáo. Chân đạp ba thuyền, bản lĩnh ngươi thật lớn!"

Dạ Kinh Đường dạy Ngây Ngốc Bá Vương Thương, Ngây Ngốc thường ngày đều đang luyện, thân phận Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu bị Tuyền Cơ chân nhân biết hắn cũng không ngạc nhiên.

Nhưng nhân tình phản tặc...

Dạ Kinh Đường nhìn ra phía ngoài quán trọ, lại nhìn Tuyền Cơ chân nhân đằng đằng sát khí:

"Cô nương gặp qua Ngưng nhi rồi?"

"Ngưng nhi? Kêu tên đúng là rất thân mật.”

Tuyền Cơ chân nhân nhấn chặt Dạ Kinh Đường, âm thanh lạnh lùng nói:

"Tĩnh Vương đối với ngươi tín nhiệm vô cùng, không nghĩ tới ngươi lại là do phản tặc phái đến kinh thành làm tai mắt..."

Dạ Kinh Đường đã sớm biết chân đạp ba con thuyền sớm muộn cũng có một ngày lật thuyền, nhưng hoàn toàn không ngờ tới sẽ lật thuyền trước mặt Tuyền Cơ chân nhân, hắn hơi đẩy bội đao ra, ra hiệu bình tĩnh chớ vội:

"Thủy nhi cô nương hiểu lầm, ta tuyệt không phải tai mắt của Bình Thiên Giáo..."

" Cùng giường chung gối với giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, ngươi còn dám nói mình không phải người Bình Thiên Giáo?'

"?"

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, có chút không hiểu thấu:

"Ta cũng đã cùng giường chung gối với giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo, còn có thể là người Bình Thiên Giáo sao?"

"..."

Tuyền Cơ chân nhân chớp chớp mắt, cảm thấy hình như cũng đúng: coi như trước đó hắn vốn là người Bình Thiên Giáo, sau khi cùng giáo chủ phu nhân tư thông, hiện tại khẳng định không còn là người Binh Thiên Giáo, không gán được bản án này rồi.

Tuyền Cơ chân nhân suy nghĩ, tiếp tục nói:

"Bình Thiên giáo chủ là lưỡng tính, dung mạo ngươi tuấn tú như thế, có thể làm bạn trai của Tiết Bạch Cẩm."

Dạ Kinh Đường cảm thấy ý nghĩ Thủy nhi cô nương thật tươi mát thoát tục, hắn nghiêm túc nói:

"Thủy nhi cô nương thấy ta giống kiểu người yêu thích nam nhân sao?"

Tuyền Cơ chân nhân lần này rất thẳng thắn gật đầu:

"Vài ngày trước, thời điểm ta ôm ngươi, ngươi không phản ứng chút nào, căn bản không giống như nam nhân bình thường. Cộng thêm hiện tại, ngươi và ta gần trong gang tấc, một điểm gợn sóng ở đáy mắt ngươi đều không có..." ??

Dạ Kinh Đường câm nín rồi, đẩy tay ra chút:

"Ta sợ hủy trong sạch của cô nương, ngồi trong lòng mà tâm không loạn là có lỗi à? Còn nữa, lúc ấy ngươi đem ta điểm huyệt, ta không cử động được, nếu ta có thể cử động, ngươi cọ ta một chút thử xem? Còn có hiện tại, ngươi đem đao gác ở trên cổ ta, ta còn dám có ý nghĩ gì?"

"Ngươi đã ngồi trong lòng mà tâm không loạn, vì sao lại động tay động chân với Lạc Ngưng?"

"Điều này chẳng phải chứng minh ta là nam nhân bình thường cũng có dục vọng sao? Ta là một nam tử hoang dã mới từ biên cảnh tới, gặp mỹ nữ đẹp nhất thiên hạ, khó tránh khỏi có chút kích động..."

Tuyền Cơ chân nhân hơi híp mắt lại:

"Ở trước mặt Lạc Ngưng thì thái độ xúc động khác thường, ở trước mặt ta liền tâm lặng như nước?"

??

Dạ Kinh Đường cảm giác Tuyền Cơ chân nhân không phải đến

bắt nội ứng, mà là đang tìm lỗi vì lần trước không động lòng trước mỹ nhân.

"Cô nương có dáng dấp khuynh quốc khuynh thành, mị lực cũng được xưng tụng cử thế vô song. Ta sở dĩ có phản ứng trước sau không giống là bởi vì thời điểm vừa tới kinh thành chưa thấy qua việc đời, về sau có nhiều trải nghiệm, liền học được khả năng đem bản năng đem tâm tư dấu trong lòng, chú ý chừng mực, để tránh trêu đến cô nương không vui..."

"Nói cách khác, lần trước hành động vội vàng, đáy lòng ngươi vẫn là có ý đồ xấu?"

"..."

Dạ Kinh Đường há to miệng, bất đắc dĩ nói:

"Đồ ăn và tình dục là dục vọng, xuất phát từ tình cảm, kết thúc bằng lễ nghi. Hành động của ta ở trên không trung là nằm ngoài lễ nghi, trong nội tâm có gợn sóng, cũng là theo bản năng. Cô nương lúc ấy ôm ta, ta có thể bất động như núi trong khi cô nương ngủ, đã là không thể bắt bẻ. Nam nhân có thể bình tĩnh hơn ta, nếu không có ám tật thì chính là không thích nữ nhân. Cô nương một mực muốn xoi mói, ta cũng không có lời nào để nói."

Tuyền Cơ chân nhân kỳ thật cũng cảm thấy Dạ Kinh Đường không có vấn đề gì, nói Dạ Kinh Đường là nội ứng Bình Thiên Giáo quả thực có chút gượng ép, cũng không tiếp tục thẩm vấn thêm nữa, thu thanh đao trở về, chậm rãi lùi lại:

" Ta chỉ muốn xem ngươi có lý trí hay không, không hẳn sẽ thật sự ra tay. Nhưng 'Pháp bất dung tình', bản thân ngươi cùng giáo chủ phu nhân Bình Thiên Giáo tằng tịu với nhau, nếu việc này truyền đến tai triều đình, Ly Nhân cũng rất khó bảo toàn tương lai cho ngươi, ta thân là đế sư đương triều, càng không thể làm như không thấy.

"Dạ Kinh Đường, ngươi hẳn là cũng không muốn việc ngươi và giáo chủ phu nhân ngầm nảy sinh tình cảm bị triều đình biết chứ? Nếu ngươi muốn ta giữ bí mật..."

Chương 544 - Không Thể Làm Gì Được Nam Nhân Này

Chương 544. Không Thể Làm Gì Được Nam Nhân Này

Dạ Kinh Đường đối mặt với yêu nữ tỷ tỷ bức hiếp, cũng không có nhượng bộ, cổ tay nhẹ lật, lấy ra lệnh bài vàng óng ánh, chân thành nói:

"Thủy nhi cô nương, nếu thật sự tính toán, quyền hạn ta cao hơn ngươi. Ta không nghĩ đây là chuyện quan trọng gì, ta có quyền lệnh ngươi không tiết lộ chân tướng cho bất kỳ ai, nếu ngươi tái phạm, ta lập tức hạ lệnh buộc ngươi trở về Ngọc Hư Sơn."

Tuyền Cơ chân nhân nhìn thấy lệnh bài 'Như trẫm đích thân tới', sửng sốt một chút:

"Ngươi cùng Ngọc Hổ..."

Dạ Kinh Đường bày ra gương mặt thiết diện vô tư giống như phán quan, nghiêm túc uốn nắn:

"Cô nương há có thể gọi thẳng tục danh thiên tử như vậy? Phải gọi Thánh thượng."

Môi đỏ Tuyền Cơ chân nhân khẽ nhúc nhích, ngẫm lại vẫn là nên thỏa hiệp gật đầu:

"Ngươi cùng Thánh thượng là quan hệ như thế nào?"

Dạ Kinh Đường chân thành nói:

"Đế sư đại nhân, loại việc tuyệt mật này, ngươi không nên hỏi

đến, đừng để cho tại hạ khó xử."

Tuyền Cơ chân nhân nhẹ nhàng hít một hơi, vạt áo hơi phồng lên, không thể phản bác.

Dù sao trên phương diện lễ nghĩa, một ngày làm thầy, cả đời làm cha, địa vị của sư phụ quả thực không kém gì cha ruột, nhưng thánh thượng hiển nhiên không ở trong số đó, nếu không thì triều đình cũng chỉ là thủ hạ của Đông cung tam sư.

Tuyền Cơ chân nhân được phong chức 'Đế sư', khi cần thiết có thể đánh vào mông Ngây Ngốc, nhưng ở trước hoàng quyền chí cao vô thượng, vẫn nên có giác ngộ mà thần tử nên có, nếu cố áp đảo đế vương, tùy ý can thiệp chuyện của Nữ Đế nhất định sẽ có chuyện sảy ra.

Tuyền Cơ chân nhân trầm mặc một hồi, cũng không hỏi thêm nữa, nhẹ giọng ậm ừ nói:

"Tiểu tử ngươi leo lên thật nhanh, ngay cả Thánh thượng cũng tín nhiệm ngươi như thế..."

Dạ Kinh Đường thản nhiên nói:

"Ta đi ra ngoài làm đại sự, tự nhiên phải xứng đáng với tín nhiệm của Thánh thượng và Tĩnh Vương, những thứ này không phải do khuôn mặt hay nịnh hót, mà là do nỗ lực và bản lĩnh."

Tuyền Cơ chân nhân biết sau khi Dạ Kinh Đường vào kinh thành đã nhiều lần lập kỳ công, lời này nàng không phủ nhận:

"Ngươi được Thánh thượng sủng ái, ta đương nhiên sẽ nghe theo lời ngươi nói, nhưng nếu ngươi cho rằng có thể áp chế ta bằng cách này, vậy ngươi nghĩ nhiều rồi, ta là ngươi ủng hộ và giúp đỡ thánh thượng nắm quyền, thánh thượng càng nghe lời ta hơn ngươi."

Dạ Kinh Đường thu hồi lệnh bài:

“Ta không có ý tranh giành tình cảm với cô nương, chỉ cần cô nương không xen vào việc của ta, ta vẫn sẽ nghe theo lời cô nương."

Tuyền Cơ chân nhân vốn là tới để hưng sư vấn tội, kết quả bị Dạ Kinh Đường giáo huấn ngược lại, rất không vui.

Dù sao Lạc Ngưng là khuê mật của nàng, Ngây Ngốc là đồ đệ của nàng, Ngọc Hổ cũng là đồ đệ nàng.

Lại bị Dạ công tử trước mắt này bắt trộm gần hết, nàng muốn quản còn không quản được, trong lòng sao có thể hài lòng. Chẳng qua hiện tại nàng không có biện pháp cầm chân Dạ Kinh Đường, Tuyền Cơ chân nhân ngẫm nghĩ lại xong liền xoay người nói:

"Được rồi, đi nấu nước đi. Việc này ta sẽ thay ngươi giữ bí mật, về sau nếu để cho ta phát hiện, ngươi cùng Tiết Bạch Cẩm có quan hệ... Hừ."

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn yêu nữ tỷ tỷ rời đi, âm thầm lắc đầu, cảm thấy về sau đến lượt Tiết Bạch Cẩm giết tới, sợ là thần tiên cũng khó cứu hắn. Nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước...

Trong quán trọ.

Đông Phương Ly Nhân lên cầu thang, khi đi ngang qua lối đi, phát hiện hai gian phòng liền kề đều sáng đèn, biết ý trung nhân của Dạ Kinh Đường ở bên trong, trong lòng nổi lên cảm giác kì lạ, nhưng nàng vẫn duy trì thần sắc không giận tự uy, chỉ là bước chân vô ý thức biến thành nhỏ nhẹ. Đi đến một gian phòng cách xa hơn một chút, đang muốn mở cửa phòng, lại nghe được tiếng của Chim Chim:

"Chít chít...” ”

Đảo mắt nhìn lại, có thể thấy được chim chim đang lén lén lút lút ngồi xổm ở trên xà ngang thăm dò, tư thế phạm sai lầm sợ bị đánh.

Đông Phương Ly Nhân nghi ngờ nói:

"Ái phi, ngươi làm gì ở đó?"

"Chít chít..."

Chim chim nói nhỏ, nói bị Tuyền Cơ chân nhân lừa tiếp đó đến việc Tuyền Cơ chân nhân tìm tới trước cửa Lạc Ngưng mà không cảnh báo, những lời này hiển nhiên Đông Phương Ly Nhân nghe không hiểu.

Vì thế chim chim sau khi quơ quơ cánh lại co mình trở về đằng sau xà ngang.

Đông Phương Ly Nhân không hiểu cho lắm, thấy chim chim không tìm nàng đùa giỡn như thường ngày liền một mình đi vào trong phòng.

Đông Phương Ly Nhân từ nhỏ đã là cành vàng lá ngọc, tiền hô hậu ủng, bỗng nhiên không có ai ở bên cạnh chờ đợi sai bảo, có chút không thích ứng nổi, liếc nhìn gian phòng đơn sơ một vòng, ngồi xuống dưới giường, từ trong ngực lấy ra « nước mắt hiệp nữ » đọc qua.

Vừa nhìn vài trang, chính lúc đến chỗ mấu chốt, thì hành lang bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, nàng vội vàng đóng sách lại, bày ra tư thế ngồi thiền tu hành...

Trong lối đi nhỏ, Dạ Kinh Đường cầm theo hai thùng nước nóng lớn lên lầu, ven đường quán sát trái phải, phát hiện Tuyền Cơ chân nhân không ở đây mới lặng lẽ đi đến bên ngoài gian phòng Ngưng nhi, nhỏ giọng nói:

"Ngưng nhi?"

"Ngươi còn biết đường trở về? Thật là... Nàng không có đánh ngươi chứ?"

"Không có, nói ra tình hình thực tế thôi..."

Chương 545 - Lớn Mật

Chương 545. Lớn Mật

"Ngươi nói ra cái tình hình thực tế gì? Là ngươi dùng sức mạnh ép ta, hay vẫn là ta..."

Dạ Kinh Đường hiểu được ý tứ của Ngưng nhỉ, ôn nhu đáp lại:

"Ta làm sao có thể để ngươi cõng nồi, nói tình hình thực tế: ta khinh bạc đùa giỡn ngươi, không cho ngươi đi, ngươi không thể làm gì khác..."

"Tốt tốt, ngươi cũng có chút lương tâm..."

"Ha ha ~ ngươi giúp ta cầm một bộ y phục đã được giặt ra của ta ra đây giúp ta."

"Cho nữ vương gia mặc?"

"Ừm, áo choàng của ta là được rồi. Y phục của ngươi và Tam Nương, nàng mặc không được."

"Nàng lớn thế nào mà mặc không được?"

Lạc Ngưng hiển nhiên là có chút mẫn cảm đối với ba chữ 'Mặc không được', thanh âm có chút bất mãn.

Dạ Kinh Đường thông qua " tay kiểm tra ", biết Ngây Ngốc và Tam Nương ngang nhau nhưng mà lời này khẳng định không thể nói ra, trong chốc lát, cửa phòng liền mở ra, sắc mặt Ngưng nhi lạnh như băng, đem một bộ áo bào gấp gọn, đặt ở dưới nách Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường không tiếp tục quấy rầy Ngưng nhi nữa, kẹp lấy quần áo, xách theo hai thùng nước đi tới gian phòng cuối hành lang, dùng bả vai mở cửa phòng.

Kẹt kẹt...

Trong phòng dã thắp nến, Ngây ngốc mặc một thân mãng bào màu bạc, đang khoanh chân ngồi ở trên giường, lưng thẳng tắp, hai tay vận thủ quyết, mặt mũi sáng ngời, sáng sủa, trông rất nghiêm túc.

Dạ Kinh Đường dùng chân kéo cửa đóng lại:

"Nước đã được nấu xong. Ta lấy một bộ y phục cho ngươi, ngươi xem có vừa người không "

Đông Phương Ly Nhân chậm rãi thu công, đi vào bình phong trước mặt, từ dưới nách Dạ Kinh Đường lấy ra một cái áo bào đen, thuận miệng hỏi thăm:

"Ngưng nhi ở bên cạnh à? Còn có ai nữa sao?'

"Là Tam Nương, chạy đi theo chơi."

"Ngươi thật là, ra ngoài làm việc, còn mang theo hai nữ tử."

Đông Phương Ly Nhân ra vẻ bất mãn phê bình một câu, rồi liền đem áo bào cởi ra.

Vóc dáng Đông Phương Ly Nhân rất cao, ước chừng chỉ thấp hơn Dạ Kinh Đường hai đốt ngón tay, ngực còn đặc biệt hùng vĩ, nàng hoàn toàn có thể mặc vừa quần áo của Dạ Kinh Đường.

Đông Phương Ly Nhân đem trường bào màu đen mở ra, đang muốn ướm lên người, liền phát hiện Dạ Kinh Đường phục vụ rất đúng chỗ, không chỉ lấy ngoại bào, ngay cả cái yếm cũng lấy ra...

Hoa ~

Một mảnh vải từ áo bào trượt xuống, Đông Phương Ly Nhân phản ứng cực nhanh, cấp tốc đưa tay tiếp được, sau đó trong phòng liền lâm vào tĩnh mịch.

Dạ Kinh Đường đang xách thùng đổ nước, quay đầu trông thấy cái yếm ren tình thú, biểu lộ tao nhã nho nhã của hắn cũng hơi cương cứng:

"Ấy..."

Đông Phương Ly Nhân thường xuyên cùng tỷ tỷ đắp chăn ngủ chung, tự nhiên biết tấm vải này là loại gì, hai mắt trợn to chậm rãi nổi lên sát khí.

"Điện hạ, cái này... cái này đã được giặt sạch sẽ..."

Hắc!

Đơn đao ra khỏi vỏ, trong phòng lóe lên hàn quang.

Đông Phương Ly Nhân muốn rút Hoàn Thủ Đao sau thắt lưng Dạ Kinh Đường ra nhưn, lại bị Dạ Kinh Đường giữ cổ tay, không thể tránh thoát, nàng liền đem Dạ Kinh Đường đẩy lên trên tường:

"Ngươi làm càn! Ngươi có ý gì? Để bản vương mặc loại đồ vật này?'

Dạ Kinh Đường vừa mới bị Tuyền Cơ Chân nhân đè xuống tương tự, hắn chỉ cảm thấy Ngây Ngốc đúng là đồ đệ của nàng, hơn nữa tư thế cũng giống hệt lúc nãy. Hắn cũng không thể nói là Ngưng nhi đưa cho, chỉ có thể kiên trì giải thích:

"Đi ra ngoài bên ngoài, ta không mang nhiều y phục, những đồ vật khác chế tác không tinh xảo, sợ ngươi mặc không quen..."

"Vậy bản vương có thể quen thuộc với cái này à?"

Sắc mặt Đông Phương Ly Nhân đỏ lên, ngay cả đầu rồng béo

đều phồng lên cực hạn, lung lay tại trước mặt Dạ Kinh Đường:

"Hay là ngươi muốn thấy bản vương mặc cái này? Ngươi tưởng bản vương là loại người nào? Thật sự cho rằng bản vương không nỡ trách phạt ngươi?'

"Là ta mạo phạm, ta sẽ đi tìm cái thay thế..."

Mặt mo của Dạ Kinh Đường có chút không nhịn được, đưa tay muốn đem yếm cầm về.

Đông Phương Ly Nhân liền cấp tốc đem tiểu y thu hồi lại, âm thanh lạnh lùng nói:

"Ngươi là nam tử, há có thể đụng vào loại vật dâm đãng này? Bản vương tịch thu thứ này, nếu về sau còn để bản vương nhìn thấy, ta sẽ đem ngươi đưa đi hậu cung giặt quần áo, để ngươi mỗi ngày giặt thứ này!"

Dạ Kinh Đường có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng trấn an:

"Được được, lần sau không có việc này nữa. Ngươi tắm rửa đi, đợi chút nữa nước sẽ nguội mất."

Đông Phương Ly Nhân lườm Dạ Kinh Đường một lát, mới buông cổ áo ra. Dạ Kinh Đường đem nước rót vào thùng tắm xong rồi quay người đi ra ngoài:

"Ta đứng chờ ở ngoài cửa, cần gì cứ nói một tiếng là được."

"Không cần, ngươi đi nghỉ ngơi đi, không có gọi thì không cho phép đến gần!"

"Được."

Kẹt kẹt ~

Cửa phòng mở ra, đóng lại, trong phòng an tĩnh lại.

Đông Phương Ly Nhân đợi sau khi Dạ Kinh Đường rời đi, trên mặt đỏ ửng mới tiêu giảm một chút, lấy ra cái yếm từ sau lưng, đi đến trước gương khẽ ướm vào người, nhíu mày nhỏ giọng lầm bầm:

"Cái tên háo sắc này, thật sự là càng ngày càng ỷ vào việc được sủng ái mà lớn mật..."

Chương 546 - Tuyền Cơ Chân Nhân Buồn Sầu

Chương 546. Tuyền Cơ Chân Nhân Buồn Rầu

Trong đêm khuya thanh vắng, xa xa có tiếng nước chảy róc rách.'

Lạch cạch ~~

Tuyền Cơ chân nhân dừng chân lại ở bậc thang, nghiêng tai lắng nghe trong phòng truyền đến tiếng liếc mắt đưa tình, trên lông mày lộ ra một tia lo lắng.

Mới gặp Dạ Kinh Đường, nàng chỉ coi hắn là hạt giống tốt năm nay triều đình mới bồi dưỡng, nàng còn bày ra phong phạm của cao nhân trước mặt Dạ Kinh Đường, kết quả trải qua hai lần sự cố kia thiếu chút nàng đã để bản thân bị kéo vào. Sau đó nàng phát hiện được quan hệ của nhị đồ đệ và tên Dạ Kinh Đường này không tầm thường, bây giờ cũng đã đến mức hai bên thảo luận về nội y không chút ái ngại...

Tiếp đó gặp lại khuê mật của mình lại thấy nàng cũng có dây dưa với nam nhân này, đối phương vậy mà bỏ nhà theo trai, đã thành nhân tình của Dạ Kinh Đường, còn cùng giường chung gối...

Như vậy thì cũng thôi đi, vốn muốn đi tìm Dạ Kinh Đường hưng sư vấn tội, Dạ Kinh Đường vậy mà rút lệnh bài "như trẫm đích thân tới" ra để trấn áp nàng.

Ngọc Hổ có thể cho Dạ Kinh Đường tấm lệnh bài đó, nói rõ nàng đã xem hắn như tâm phúc tuyệt đối, không chừng đã vượt lên

trước Ly Nhân, để Dạ Kinh Đường hầu hạ ngủ chung...

Tỷ muội một chồng cũng được, Lạc Ngưng tính ra vẫn là sư thúc của Ngọc Hổ, Ly Nhân, ba người cùng trên một chiếc giường, chẳng phải là hoàn toàn loạn bối phận, nàng cũng đã bị Dạ Kinh Đường nhìn thấy hết, còn cọ xát vào hắn nữa, về sau sẽ có nhiều điều xấu hổ...

Tuyền Cơ chân nhân vuốt vuốt trán, dù nàng tu hành nhiều năm tự nhận đã khám phá hết hồng trần thế tục, vẫn là bị cục diện này làm cho có chút đau đầu.

Cũng may Tuyền Cơ chân nhân thuở nhỏ lớn lên tại đạo môn, theo triết lý "Đạo pháp tự nhiên", đối với thế sự nhìn rất thoáng, nếu không biết nên làm thế nào liền đem những việc phiền lòng ném sau lưng, chậm rãi đi tới căn phòng củaLạc Ngưng.

Tại trong ấn tượng của Tuyền Cơ chân nhân, Lạc Ngưng là cái cô nương rất đơn thuần ôn nhu, năm đó ở chung với nàng, còn một mực khuyên nàng chú ý ngôn từ cử chỉ, không nên tùy ý.

So sánh giữa hai người, nàng tựa hồ chính là nha đầu hoang dã lớn lên ở giang hồ, vô lễ vô pháp, việc gì cũng dám làm, mà Lạc Ngưng thì thuở nhỏ gia giáo nghiêm khắc là bậc thư hương tiểu thư, theo lẽ thường khi nàng trưởng thành nên là một thục nữ đoan trang mới đúng.

Kết quả thì hay rồi, nàng ở trên núi thanh tu đến nay, mặc dù uống rượu đánh nhau đùa giỡn cô nương, nhưng trên thực tế băng thanh ngọc khiết chưa hề động tư tình, lần trước ôm Dạ Kinh Đường cũng là lần đầu trong đời tiếp xúc thân mật với nam nhân.

Mà Lạc Ngưng ngược lại tính tình thổi rất lớn, trước vứt bỏ nàng mà đi, đi theo tài năng xuất chúng nhất giang hồ lúc đó là Tiết Bạch Cẩm, bây giờ lại vứt bỏ hắn mà đi với ngôi sao sáng nhất giang hồ hiện tại.

Tuyền Cơ chân nhân từng thấy Lạc Ngưng là muội muội đơn thuần, trơ mắt nhìn thấy khuê mật sa đọa đến mức này, cho dù nàng lãnh đạm hơn nữa, sao có thể không lo lắng trong lòng chứ.

Tuyền Cơ chân nhân, cẩn thận đứng trước cửa lắng nghe, phát hiện thanh âm chăn đệm rung động, vì vậy nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trong phòng, Lạc Ngưng đang nhìn khăn trải giường bị nàng làm ướt, sắc mặt đã khôi phục lại.

Mặc dù bị khuê mật phát hiện hành vi ' Đổi tình nhân', nàng xấu hổ vô cùng, nhưng cũng đâu phải nàng vượt quá giới hạn, chỉ là có chút không thể giải thích rõ nguyên do thôi.

Tiểu tặc nói sự tình tạm thời đã xong, Thủy Thủy sẽ không tới tìm phiền phức, nàng tự nhiên là đem gợn sóng trong lòng đè ép xuống, đợi sau khi trở về nói rõ với Bạch Cẩm, lại cùng Thủy Thủy giải thích tất cả.

Phát hiện cửa mở ra, Lạc Ngưng liền ngồi dậy, đang muốn đi lên ôm lấy eo tiểu tặc rồi nói: 'Ngươi còn dám quay lại? Không sợ nữ vương gia nhìn thấy sao?', nhưng chợt nhìn thấy người đến là Tuyền Cơ chân nhân, nàng biểu cảm có chút cứng đờ:

"Thủy Thủy, tại sao ngươi lại tới?"

"Sắc trời muộn như vậy, ta trở về phòng đi ngủ. Làm sao? Năm đó ở phòng của ta lâu như vậy, hiện tại ta ở phòng của ngươi một hôm, ngươi liền chê?"

Lạc Ngưng tự nhiên không chê, đã nhiều năm không gặp, chỉ là lâu ngày gặp lại, lại đối phương bắt gian tại giường, có chút xấu hổ thôi.

Trước kia nàng vừa ra giang hồ đi khắp nơi tìm sư phụ học nghệ để báo thù, sống ở Ngọc Hư Sơn một thời gian dài, cùng Tuyền Cơ chân nhân thân thiết vô cùng, luận bàn võ nghệ, thậm

chí vụng trộm chạy tới trên núi để tắm tiên, quan hệ có thể dùng hai từ ‘vô tư’ để hình dung.

Về sau bởi vì muốn báo thù, nàng gia nhập Bình Thiên Giáo, đành cùng Tuyền Cơ chân nhân mỗi người một ngả, kỳ thật trong lòng Lạc Ngưng vẫn luôn rất hổ thẹn.

Thấy Thủy Thủy tiến đến, lại không có ý hưng sư vấn tội, Lạc Ngưng thu lại dáng vẻ lạnh lùng ưu nhã, quay người tiếp tục dọn dẹp:

"Ta làm sao lại ghét bỏ, chỉ cần ngươi không chê là được..."

Ba ~

Nói còn chưa dứt lời, trong phòng liền vang lên một tiếng giòn vang co dãn cực tốt.

Tuyền Cơ chân nhân đi đến trước giường, đưa tay vỗ nhẹ lên vầng trăng xanh tròn, để nó mang theo từng cơn sóng gợn.

?!

Chương 547 - Tâm Sự Với Chim Chim

Chương 547. Tâm Sự Với Chim Chim

Lạc Ngưng dừng lại hành động, quay đầu nhìn về phíaTuyền Cơ chân nhân:

"Ngươi làm cái gì đó?”

Tuyền Cơ chân nhân khẽ nhún vai:

"Nhiều năm không thấy, dáng người ngươi so với trước kia quả thật tốt hơn nhiều, ta kìm không được thử chút cảm giác thôi. Tiểu tử kia thật có phúc..."

Lạc Ngưng không còn lời nào để nói, tiếp tục sửa soạn ga giường:

"Đều đã nhiều năm như vậy, còn không biết sửa đổi tính tình một chút, coi chừng về sau bị tướng công của ngươi ghét bỏ.”

"Ta là người tu hành, không định lấy chồng."

Tuyền Cơ chân nhân đến chết cũng không đổi tính, đi đến trước mặt Lạc ngưng, để tay ở trên hai quả đồi bóp bóp nhéo nhéo.

Lạc Ngưng cũng không có biện pháp gì với khuê mật này, biết càng nói Thủy Thủy sẽ chỉ càng mạnh tay hơn, dứt khoát không phản ứng, chờ nàng chán rồi sẽ tự dừng lại.

Nhưng hai người vừa đùa giỡn không được bao lâu, ngoài cửa liền truyền đến bước chân, tiếp theo cửa phòng đẩy ra.

Kẹt kẹt ~

Trong và ngoài căn phòng bỗng im bặt.

Dạ Kinh Đường vừa hầu hạ xong Ngây Ngốc, còn muốn trở về cùng Ngưng nhi tâm sự riêng với nhau, kết quả ngước mắt lên liền nhìn thấy hai nữ tử dáng người thon cao, một xanh một trắng, đứng cạnh nhau trước giường, hắn không khỏi choáng váng.

Chiều cao và thân hình của hai người đại khái tương đương nhau, nhưng Ngưng Nhi tính tình lạnh lùng hơn, khi không cười thì lạnh lùng băng lãnh, dung mạo xinh đẹp đến mức người ta chỉ có thể đứng từ xa nhìn mà không dám đùa giỡn..

Tuyền Cơ chân nhân dung mạo thanh diễm, tràn đầy khí chất, giống như tiên trên núi không màng thế sự, nhưng khi nàng khẽ cong môi, lộ ra một chút tà khí yếm thế, khiến người ta kinh ngạc, cảm giác có sức hút mạnh mẽ, nàng là kiểu người đẹp không dễ đầu hàng.

Mặc dù khí chất không hoàn toàn giống nhau, nhưng hai người xác thực có tướng khuê mật, giống như hai tỷ muội...

"Thủy nhi cô nương, ngươi..."

"Gọi Lục tiền bối!"

Lạc Ngưng quay đầu, phát hiện Dạ Kinh Đường xưng hô thân mật như vậy, mở miệng uốn nắn một câu.

Tuyền Cơ chân nhân ôm eo Lạc Ngưng, tướng công người ta tới cũng không buông tay, còn nghiêng đầu ra hiệu về cái giường:

"Ta và Ngưng nhi chuẩn bị đi ngủ, ngươi muốn ngủ chung không?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy đây không phải lời mời, nếu hắn

dám vào phòng sợ rằng sẽ bị hai người này hợp sức đánh, liền lập tức lui lại đi ra ngoài:

"Lục tiên tử đừng nói giỡn. Các ngươi nghỉ ngơi trước, có việc gì nói một tiếng là được."

Kẹt kẹt ~

Cửa phòng lại lần nữa đóng lại.

Dạ Kinh Đường ở trước cửa nghiêng tai lắng nghe, không nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong, liền nhẹ chân nhẹ tay đi sang bên cạnh, mở cửa phòng ra.

Căn phòng sát vách đã tắt đèn, nhưng Bùi Tương Quân chưa ngủ, vẫn dựa vào trên tường, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh Ngưng nhi hèn nhát bị Tuyền Cơ chân nhân dạy dỗ.

Phát hiện Dạ Kinh Đường tiến đến, Bùi Tương Quân hơi đỏ mặt, lặng lẽ phất tay, ra hiệu Dạ Kinh Đường ra ngoài. Mặc dù nàng chiều Dạ Kinh Đường những cũng không thể để Tuyền Cơ chân nhân và nữ vương gia ở bên cạnh nghe thấy động tĩnh.

Dạ Kinh Đường tới chỉ là nhìn xem tình hình vết thương của Tam Nương, cũng không phải để cho Tam Nương bị thương mà cố ban thưởng hắn, thấy Tam Nương không có trở ngại gì, hắn nói khẽ:

"Đã sau nửa đêm, đi ngủ sớm một chút."

"Biết rồi, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi"

——— ———

Trời tối người yên, trong lối đi nhỏ tối om, trống rỗng.

Dạ Kinh Đường rời khỏi phòng Tam Nương, lẻ loi trơ trọi đứng ở giữa lối đi nhỏ, xung quanh mờ mịt, bỗng nhiên cảm nhận

được cái gì gọi là 'Ba cái cô nương không có sữa ăn' .

Trong nhà trọ còn có phòng khác, nhưng Dạ Kinh Đường không buồn ngủ chút nào, nghĩ xong liền đi tới tiền sảnh, lấy hai chai rượu từ phía sau quầy, cầm dải thịt và hoa quả khô ra, nhảy lên nóc nhà quán trọ, rót rượu uống một mình.

Nguyên bản chim chim đang trốn thì phát hiện Dạ Kinh Đường đang ăn đồ ăn vặt không kìm được sự cám dỗ, chui ra khỏi mái hiên tối và đáp xuống bên cạnh Dạ Kinh Đường, dang rộng đôi cánh:

"Chít chít chít chít..."

Thoạt nhìn là đang phàn nàn việc tỷ tỷ không có lương tâm lừa nó.

Dạ Kinh Đường đương nhiên không có trách cứ chim chim, ngươi một miếng ta một miếng ăn đồ ăn vặt, cùng chim chim tán gẫu giống như hồi ở biên quan:

"Chít chít chít chít..."

"Một chọi năm thì có gì lợi hại đâu, lần sau cho ngươi kiến thức việc một đánh mười..."

"Chít chít?"

Mắt chim chim mờ mịt, ra hiệu: ai nói ngươi lợi hại? Chim chim đang bảo ngươi đút cho ta một miếng, đói chết chim chim!

Một người một chim chơi đùa một lát, phía dưới mái hiên bỗng nhiên truyền đến tiếng động.

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn xuống, đã thấy Ngây Ngốc tắm rửa xong, mặc một bộ áo bào đen gấm Thủy Vân, từ phía dưới nhảy tới.

Bởi vì vừa rửa mặt xong, vả lại lát nữa sẽ đi ngủ nên Đông Phương Ly Nhân không buộc tóc mà thả tóc sau lưng. Dáng người cao gầy thon dài, mặc ngoại bào của nam tử lên người có chút rộng rãi không thể tránh được nhưng cũng coi như vừa vặn.

Nơi duy nhất có thể vừa vặn chính là phần ngực phồng ra.

Lúc di chuyển áo bào lắc lư như sóng nước, đầu rồng béo bởi vì mất đi áo mãng bào ôm chặt, nên giờ nó đang run rẩy...

"!"

Chương 548 - Giỏi Đạo Lý

Chương 548. Giỏi Đạo Lý

Dạ Kinh Đường mặc dù không nhìn thấy phong cảnh phía dưới áo bào đen nhưng cũng thể xác định Ngây Ngốc không có mặc cái yếm tình thú hắn đưa tới, nếu không nhìn sẽ không mềm mại như thế, gợn cũng sẽ không lớn như thế...

Đông Phương Ly Nhân vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực di chuyển trên nóc nhà, toàn thân trên dưới che rất chặt chẽ, cảm thấy không có gì không ổn, nhưng khi tìm thấy Dạ Kinh Đường đang ngậm miếng thịt khô trong miệng ánh mắt còn nhìn chằm chằm, ánh mắt nàng không khỏi lạnh xuống:

"Ngươi nhìn cái gì?"

"Ha ha..."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy Ngây Ngốc đi tới mà không mặc áo trong, trong lòng có hơi bất ngờ, nhưng sau khi nghĩ lại thì cũng có lý, dù sao Ngây Ngốc không mang theo thứ gì tới đây lại còn không chịu mặc yếm tình thú, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hắn dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn trái nhìn phải, phát hiện nửa đêm xung quanh không có người ngoài, liền đem Chim Chim vẫn đang vùi đầu vào ăn ném ra xa, vỗ vỗ bên cạnh ra hiệu cho nàng ngồi xuống:

"Sao điện hạ lại lên đây? Ban đêm không ngủ được sao?"

"Ngươi ngồi trên nóc phòng nói nhảm, sao bản vương có thể ngủ?"

Đông Phương Ly Nhân đi đến giữa nóc nhà không nhanh không chậm ngồi xuống bên cạnh Dạ Kinh Đường, bày ra bộ dáng không giận tự uy, liếc nhìn tiểu trấn đèn đuốc thưa thớt:

"Đã nhậm chức làm quan, liền phải có giác ngộ của thuộc hạ. Nếu không phải ngươi làm việc gì đều dốc hết tâm huyết, nhiều lần lập công lớn, thì mấy lần đắc tội bản vương trước kia, bản vương đã ném ngươi vào ngục tối..."

Dạ Kinh Đường ngắm nhìn bộ dáng Ngây Ngốc hưng sư vấn tội, có chút buồn cười, cầm bầu rượu lên nói:

"Vậy ta tự phạt ba chén, bồi tội với điện hạ."

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường hoàn toàn không để tâm, ánh mắt có chút trầm xuống, nhưng nàng cũng không có cách ép Dạ Kinh Đường, ngẫm lại chỉ đành bỏ qua, lấy một cái bình rượu đặt trên nóc nhà lên, mở nắp ra đụng một cái vào bình rượu của Dạ Kinh Đường, rồi đưa lên miệng nhấp nhẹ, khẽ nhíu mày:

"Đây là rượu gì?"

"Thiêu dao tử mua ở chợ, một đồng một cân, điện hạ uống không quen cũng rất bình thường."

"Khó uống như vậy... Ngươi còn uống được?"

"Cái này đã coi là tốt rượu, trước kia ở Hồng Hà trân, nghĩa phụ ta uống đều là loại rượu mấy văn tiền một bình, ngoại trừ nóng ra thì không có mùi vị nào khác, tiết kiệm bạc dành hết cho ta đi học... "

"Kỳ thật có thể uống rượu, đã là ước muốn của nhiều người, rượu là tinh hoa của lương thực, nghe nói ủ một cân rượu phải cần ba cân lương thực, dân chúng tầm thường cơm còn không có để ăn no, chỉ có những ngày lễ ngày tết có mới có thể uống một

chút..."

Đông Phương Ly Nhân đã xem qua rất nhiều ghi chép hồ sơ của dân nghèo. Nhưng từ nhỏ nàng đã lớn lên ở kinh thành căn bản không có đi xa nhà mấy lần, ra ngoài cũng là tiền hô hậu ủng, quan lại địa phương thậm chí còn dọn dẹp đường phố, trang trí phòng xá, xua đuổi ăn mày để đón tiếp nàng, nàng nào có cơ hội thấy được người dân nghèo khổ.

Nghe Dạ Kinh Đường kể ra việc sinh sống ở biên quan, Đông Phương Ly Nhân hơi nhíu mày, trầm ngâm nói:

"Lương Châu gió cát quá to, lại thiếu nước, từ xưa đến nay đều là nghèo khổ. Sau này ngươi mang bản vương tới đó thăm dò thực địa một chút, xem xem có thể mở sông lớn từ Thiên Lang Hồ hay không, chờ Thánh thượng thu phục Bắc Lương xong liền thực hiện đem nước dẫn tới Lương Châu..."

Dạ Kinh Đường thấy Ngây Ngốc mở miệng chính là loại công trình ngàn năm, ánh mắt có chút bất đắc dĩ:

"Loại sự tình này, vẫn nên giao cho công bộ đi làm. Về việc ta mang điện hạ đi biên quan ngắm nhìn thì ngược lại là không có vấn đề, Hồng Hà trấn mặc dù nghèo khổ một chút, nhưng dân chúng không có hung hãn như trong truyền thuyết, bình thường rất thái bình, ta từ nhỏ đến lớn cũng chỉ làm thịt vài mã phỉ cướp bóc giết người đốt nhà. Còn kinh thành ta mới đến hai tháng đã giết rất nhiều người..."

?

Đông Phương Ly Nhân cũng không biết nên đánh giá lời này như thế nào, một cái thiếu niên phẩm cách đoan chính, lớn lên mười bảy mười tám tuổi, trên tay đã nhiễm máu người, nếu nơi đó có thể được xưng tụng thái bình, chỉ sợ một khu bình thường đã được coi là thế ngoại đào viên.

Đông Phương Ly Nhân cầm bình rượu lên nhấp miệng, hiếu kì hỏi thăm:

"Dạ Kinh Đường, ngươi lần đầu giết người là khi nào?"

Dạ Kinh Đường đối mặt vấn đề này, có chút trầm mặc, lắc đầu nói:

"Tập võ là vì bảo vệ quốc gia, không phải lấy tính mạng người khác. Người nào cũng đều có phụ mẫu vợ con, cả đời chỉ sống một lần, giết người không phải chuyện tốt lành gì, nếu không phải loại người tội ác tày trời, thì nên giữ lại một con đường để cho hắn có cơ hội hối cải, như vậy mới xứng với chữ 'Hiệp'. Thảo luận vấn đề giết được bao nhiêu người, giết thế nào, không quá phù hợp."

Chương 549 - Thử Định Lực

Chương 549. Thử Định Lực

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy cái lời 'Cẩn thận, sát phạt' này rất phù hợp với thân phận chủ quan Hắc Nha, nhưng từ bên trong miệng Dạ Kinh Đường nói ra, nàng lại có chút bán tín bán nghi:

"Ngươi có thể giữ lại cho người ta một con đường sống để hối cải làm lại cuộc đời sao? Ngươi có thể giữ toàn thây đã là tốt lắm rồi, hôm nay có năm người tới thì ngươi đã giết hết bốn người, một cái chém đầu một cái trực tiếp đánh nát, bản vương cảm thấy ngươi rất biết các sử dụng tuyệt chiêu 'nói đạo lý rồi đột nhiên đâm người ta một đao'..."

Dạ Kinh Đường biết mình đều là có thể động thủ tuyệt không động khẩu, đánh xong một trận rồi mới lên tiếng, nhưng mà hắn ra tay vẫn là có chừng mực, đối với lời này phản bác:

"Đa số lúc ta giết người đều là tự vệ chính đáng, ngoại trừ Trình Thế Lộc chết ngoài ý muốn, những người khác đều là có tội đáng chém. Đối với tội không đáng chết, ta vẫn tương đối bao dung, giống như Thanh Liên Bang Dương Quan, hắn chỉ hơi phách lối, sau khi bị ta giáo huấn mấy lần, bây giờ đã hiểu nhiều chuyện hơn, có tâm giúp người khác giống như chim chim..."

"Chít chít?"

Chim chim nâng chân lên liền đạp Dạ Kinh Đường một chút.

Đông Phương Ly Nhân nghe Dạ Kinh Đường nói bừa, đồng thời nàng duy trì tư thế ngồi lưng eo thẳng tắp hơi mệt nên nàng từ từ trầm tĩnh lại. Hàn huyên thêm một lát, sau đó Đông Phương

Ly Nhân lại nghĩ tới võ nghệ, mở miệng nói:

"Không phải ngươi muốn cùng sư tôn ta luận bàn sao? Có cần bản vương gọi sư tôn lên đây hay không..."

Việc Dạ Kinh Đường chân đạp ba con thuyền vừa bị Thủy nhi cô nương phát hiện, hiện tại nào dám cho đối phương cơ hội đánh mình:

"Lục tiên tử võ học quá cao thâm, bây giờ ta đi luận bàn là tự rước lấy nhục, cứ để sau này rồi tính tiếp. Điện hạ muốn giáo lưu võ nghệ không? Nếu không ta tiếp tục dạy điện hạ?"

Đông Phương Ly Nhân để Dạ Kinh Đường dạy võ nghệ, luôn luôn bị đả kích, đáy lòng cảm thấy vẫn nên để sư tôn dạy thì tốt hơn, nàng từ chối nói:

"Bản vương sẽ tự luyện, trước tiên ngươi phải luyện tốt định lực của mình. Lại đây, bản vương thi định lực với ngươi."

Dạ Kinh Đường đối với cái này tự nhiên không có cự tuyệt:

"Cũng được, lần này ta tuyệt đối bất động như núi."

Đông Phương Ly Nhân đối với khả năng của mình cũng tương đối tự tin, cũng không dài dòng, để Dạ Kinh Đường ngồi xuống, sau đó đưa tay đặt ở trên cơ ngực hắn xoa nắn.

Dạ Kinh Đường lưng eo thẳng tắp, khuôn mặt nghiêm túc, trong lòng âm thầm suy nghĩ tới những việc khác: Tiết Bạch Cẩm giết tới thì làm sao bây giờ, việc với Ngưng nhi bị phát hiện, không gia nhập Bình Thiên Giáo khẳng định sẽ bị Tiết Bạch Cẩm đánh chết, gia nhập thì bị Tuyền Cơ chân nhân đánh chết, dù sao đều là chết...

Biện pháp này đơn giản mà thô bạo dưới nguy cơ đại nạn ập xuống đầu, Dạ Kinh Đường không có phản ứng với bàn tay của nữ

vương gia.

Đông Phương Ly Nhân sờ tới sờ lui trên ngực một lát, phát hiện Dạ Kinh Đường có chút tiến bộ, vậy mà thật sự không có phản ứng, nàng liền muốn tiến thêm một bước, hơi híp mắt lại, đưa người sát lại gần hà hơi bên tai một cái:

"Phù "

Dạ Kinh Đường muốn cưỡng chế tâm tình, nhưng Ngây Ngốc lại gần, đầu rồng béo lại dựa sát vào cánh tay hắn. Dưới trạng thái thả rông kia, hắn có cảm giác giống như chạm vào hai quả cầu nước mềm ấm khiến cho huyết mạch người ta sôi sục lên...

"Hừ ~"

Đáy mắt Đông Phương Ly Nhân hiện lên tia đắc ý:

"Ngươi chỉ có chút bản lĩnh này?"

"Ây..."

Dạ Kinh Đường thất bại thảm hại, không có tiếp tục giảo biện, đảo mắt nhìn về phía Ngây Ngốc xinh đẹp động lòng người:

"Nếu không ta thử định lực điện hạ một chút, xem điện hạ có thể tốt hơn ta hay không?"

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Cái này còn cần so? Nàng nghe thấy lời này tâm cũng bắt đầu loạn...

Nhưng vì để chứng minh mình, Đông Phương Ly Nhân vẫn là đứng dậy, bày ra tư thế luyện Bá Vương Thương, cảnh cáo nói:

"Ngươi không thể làm theo cách riêng giống bản vương, chỉ có thể giúp bản vương uốn nắn tư thế phát lực. Ngươi chỉ cần không động tay động chân, bản vương tuyệt sẽ không gợn sóng."

Dạ Kinh Đường không tin chút nào, đè xuống tạp niệm trong lòng, đứng dậy đi vòng ra sau hai tay đỡ lấy eo Ngây Ngốc, lung lay chỉnh trước sau.

Thùng thùng ~

Lần này gợn sóng trước ngực nữ vương gia càng mãnh liệt hơn, lực trùng kích kinh người.

"Ngươi đừng lắc bản vương! Còn chưa học xong, bản vương đứng vững thế nào được?"

"Được."

"Trước tiên đừng nhúc nhích , chờ bản vương đè xuống khí tức, ngươi lại động thủ."

"Ha ha..."

...

Dưới ánh trăng, nam nữ thân mặc áo đen, một trước một sau đứng trên nóc nhà diễn luyện chiêu thức, chim chim thì ở bên cạnh cắm đầu ăn thịt khô.

Chương 550 - Chuyện Xưa

Chương 550. Chuyện Xưa

Mười tám năm trước, ngày đông chí.

Hô hô ~ ~

Gió ngang quét qua cánh đồng tuyết vô tận bên ngoài quan ải Lương Châu, một vầng trăng khuyết treo ở cuối bầu trời và ánh trăng nhợt nhạt chiếu sáng vùng đất vô tận.

Trong cánh đồng hoang dã, có một đống lửa, bên cạnh là một cái lều tạm bợ hình tam giác dựng bằng vải dầu, hai con ngựa bị cột vào cọc gỗ.

Hai người đàn ông mặc áo khoác mùa đông bằng da cừu ngồi trên mặt đất bên đống lửa trại.

Một người tay cầm túi rượu, đeo thịt vào que gỗ rồi nướng trên lửa.

Người đối diện đang cầm một chiếc trâm bạc khẽ xoa, bên cạnh là một con dao cũ có vỏ màu đen.

Người nướng thịt thỏ cầm lấy túi rượu uống một ngụm lớn, trong miệng và trong mũi phun ra sương trắng, ngơ ngác nhìn về phía bắc của cánh đồng tuyết: “ viễn Phong, đã tìm một tháng rồi, rốt cuộc ngươi đang tìm cái gì, ít nhất phải nói cho ta biết một tiếng chứ.”

Người đàn ông đối diện với anh ta khoảng ngoài ba mươi, ngoại hình khá đẹp trai, hắn ta tên là Bùi viễn Phong, trên giang hồ gọi là Trịnh Phong,nhưng những điều này đã qua lâu rồi.

Bùi Viễn Phong hiện tại chỉ là một đứa con hoang đến từ thị trấn biên giới đang lang thang không mục đích, cách xa giang hồ và thế tục.

Đối mặt với lời chất vấn, Bùi viễn Phong cất chiếc kẹp tóc màu bạc đi, cầm lấy túi rượu và uống một ngụm lớn: "Ta đang tìm một loại thảo dược tên là Tuyết Hồ Hoa, mọc bên hồ Thiên Lang và nở hoa vào mùa đông."

"Ngươi luôn nói như vậy, Dương Triều ta lưu lạc ở biên quan hơn mười năm, ở ngoài biên cảnh cũng chưa từng nghe nói qua chuyện như vậy, cho dù có, cũng nghe nói là phương bắc có chiến tranh, chủ yếu ở hồ Thiên Lãng, người ngựa hoảng loạn, với loại võ công mèo cào này của ta và ngươi…"

Dương Triều, ngoài ba mươi tuổi, một mình trò chuyện một lúc, thấy Bùi viễn Phong im lặng, hắn ta tò mò nói: "viễn Phong, ta thấy ngươi da mỏng thịt mềm, còn có thể đọc và viết câu đối, giống như con nhà giàu, sao lại chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc nghèo nàn này lang thang?”

"Ta là con thứ trong gia đình, muốn kế thừa giá nghiệp. Cha ta không chịu cho ta, vì vậy chúng ta đã cãi nhau một trận. Vốn ta muốn khi làm lên cơ nghiệp sẽ trở về, nhưng giờ ta không còn mặt mũi nào quay về nữa rồi."

"Việc gì phải xấu hổ, không có mặt mũi trở về chứ, không làm nên danh tiếng,biết thân biết phận của mình thì ngươi cứ thành thành thật thật mà trở về làm con thứ hai của ngươi, giúp đại ca quản lý gia nghiệp đi. Ngươi vẫn là phó lãnh đạo trong nhà mà…"

Ầm ầm ầm

Trong khi đang nói chuyện, có một tiếng gầm từ phía trên cánh đồng tuyết, nghe như tiếng sấm rền từ xa.

Dương Triều đưa thịt thỏ nướng cho Bùi viễn Phong sau đó nằm trên tuyết, cụp tai xuống đất: “Hình như là biên quân Bắc Lương… Đoán chừng sẽ có chiến tranh, chúng ta đi thôi.. ."

Bùi viễn Phong rút thanh Li Long Hoàn Đầu Đao bên hông ra, cởi dây cương, lên ngựa, nhìn về phía bắc: "Ngươi nhập quan trước đi ta tìm sau."

"Vậy ngươi phải cẩn thận, đừng va chạm với binh lính Bắc Lương —— "

Đề đát đề đát —— Sau khi nhìn Dương Triêu đi xa, Bùi Viễn Phong cưỡi ngựa tiếp tục hướng về phía bắc, đi được nửa dặm, liền nhìn thấy cuối cánh đồng tuyết là một bãi chiến trường hỗn loạn, tiếng hò hét, giết chóc ầm ĩ.

Bùi Viễn Phong ngồi trên ngựa với một con dao trong tay và quan sát, nhưng không đến gần, hắn bỏ qua khu vực hai đội gặp kẻ thù và tiếp tục hành quân về phía hồ Thiên Lang.

Nhưng đi được vài dặm, hắn nghe thấy tiếng khóc lóc nỉ non từ cánh đồng tuyết: “Oa——” Bùi Viễn Phong do dự một lúc, đi theo âm thanh đó đến một ngọn đồi trong cánh đồng tuyết, chỉ thấy một chiếc xe ngựa đang di chuyển chậm rãi trong băng tuyết.

Hơn chục mũi tên đã bắn trúng con ngựa kéo, trên xe ngựa cũng vậy, trước chiếc xe ngựa đổ nát treo một lâ cờ, trên đó có thể mơ hồ nhìn thấy một biểu tượng cổ xưa của một bộ tộc, tiếng khóc nỉ non truyền đến từ đó:

"Ô oa—"

Bùi Viễn Phong nhanh chóng đến bên xe ngựa, vén rèm lên kiểm tra thì thấy một người đàn ông ăn mặc như người hầu nằm trong xe ngựa, sau lưng cắm một mũi tên, dựa vào góc xe ngựa mà chết.

Còn người hầu thì ôm trong tay một chiếc nôi, bên trong là một đứa bé đang khóc oe oe.

Bùi Viễn Phong xoay người xuống ngựa bước vào xe ngựa, bế đứa bé lên, nhưng nhìn thấy bên cạnh người hầu có một gói nhỏ, trong đó có rất nhiều bình dược.

Bùi Viễn Phong bế đứa bé lên rồi cầm lấy gói đồ, đến ngọn đồi tuyết, nhìn ra xa, cánh đồng tuyết hoang vắng, chỉ còn lại ngọn lửa chiến tranh ở phía xa, dần dần lan đến nơi này.

Phố cổ bị tuyết dày bao phủ, ban đêm không một bóng người, trong một thị trấn nhỏ ở góc hẻm, có thể nghe thấy tiếng khóc.

"Oa——Ở sau cánh cửa, trong sương phòng có ánh đèn lờ mờ."

Dương Triều bưng một bát sữa dê nóng, đứng ở trước bàn, không ngừng nói: "Tiểu tổ tông, đừng kêu nữa, lại đây uống sữa đi."

Chương 551 - Chuyện Xưa 2

Chương 551. Chuyện Xưa 2

Bùi Viễn Phong mang nước nóng, đổ vào chậu nước, dùng tay thử nhiệt độ của nước, sau đó mở lọ thuốc bằng ngọc ra, nhỏ vài giọt vào đó: “ Tiểu tử này hình như có vấn đề gì đó với cơ thể. Hắn không ngâm thuốc này thì sẽ luôn khóc, ta đã để thái y trong trấn xem qua, nhưng ông ta cũng không phân biệt được đây là loại thuốc gì, cũng không biết có thể sống được bao lâu. ”

Dương Triều cầm bát sữa đút vào miệng đứa bé: “Ta cảm thấy đứa bé này rất khỏe, nhất định là thuốc bồi bổ cơ thể, thoải mái thì mới không khóc.”

Sau khi Bùi Viễn Phong cho ăn xong, hắn bế đứa bé lên cho vào nước ấm.

Dương Triều đứng ở trước mặt nhìn đứa nhỏ không có khóc cũng không quấy, chỉ nhìn chung quanh, cười nói: "Đứa bé này thoạt nhìn thông minh, trông cũng lớn rồi. Không thấy ba mẹ đến tìm, sợ là phải giữ lại nuôi dưỡng, chúng ta có phải nên đặt tên cho nó không?”

"Phải lấy một cái, gọi là gì bây giờ?"

"Ừm... Lấy họ Dương của ta thì sao, ta họ Dương, tên ta... Quá khứ đã qua, từ nay về sau ta lại gọi là Dương, bắt đầu lại..."

“Ô oa ——”

“Hắc? Còn không thích sao? Vậy ngươi muốn gọi là gì hả Dương đại điểu?”

"Tiếng khóc lớn đến nỗi buổi tối ồn ào không cho người ta ngủ, nên gọi là Kinh Đường."

Bùi Viễn Phong đảo mắt nhìn về phương bắc xa xôi, suy nghĩ một chút rồi nói: "Dạ Kinh Đường."

"Tên Dạ Kinh Đường này cũng không tồi đâu"

Bốn năm sau, cuối năm.

Trong tiêu cục ở thị trấn sông hồng, bởi vì có thêm một đứa nhỏ thông minh, bầu không khí ban đầu vốn nặng nề cũng trở nên sôi động hơn rất nhiều.

Nuôi con là một công việc tinh tế và cũng tốn kém, vì lý do này, bùi viễn phong vốn thích đi du lịch quanh năm, đã ổn định cuộc sống và dồn hết tâm tư vào công việc của tiêu cục, lại mời chào thêm được bảy tám tiêu sư

Cuối năm mới, hơn chục người tụ tập trong tiêu cục để ăn cơm tất niên, Lâm tẩu ở nhà bên cạnh đang nấu ăn trong bếp, vừa nấu vừa cõng đứa con trai sáu tuổi trên lưng tên Tiểu Lục Tử, mà người với vừa bốn tuổi gọi là -Thiếu gia lại đứng phía sau, trên tay cầm một cây kẹo hồ lô, trêu chọc cậu bé béo trên lưng Lâm phu nhân.

"Đường Đường, bên ngoài đang đốt pháo, ngươi không đi ra ngoài xem một chút sao?"

"Trẻ con mới đốt pháo"

"Ha ha đứa bé mới có từng này mà cũng có thể nói chuyện như người lớn..."

So với việc làm từng bước mới đến chức tiêu cục chính thức, bùi viễn phòng vốn đã là ông chủ, chỉ vì dồn hết tâm sức cho đứa con nuôi, từ bỏ những gì mình muốn,cho nên ngày càng chán nản,

tinh thần sa sút.

Bữa tối giao thừa chưa kết thúc, Pei Yuanfeng một mình trở lại sân sau, ngồi một mình dưới mái hiên, sững sờ nhìn thanh kiếm nhẫn xích long nằm trên đầu gối, sau một lúc im lặng, cơn say ập đến khiến anh ngã xuống vào một giấc ngủ sâu.

Cơm tất niên chưa kết thúc, Bùi viễn phong đã một mình về tới hậu viện, lẻ loi ngồi ở dưới mái hiên, nhìn hoành phóng và li long hoàn thủ đao đến phát ngốc; trầm mặc một lát, men say đánh úp lại khiến hắn chìm vào giấc ngủ.

Vào lúc nửa đêm, khi tất cả tiêu sư giải tán, toàn bộ tiêu cục trở nên yên tĩnh, có một tiếng 'sột soạt' nhẹ vang lên, đánh thức bùi viễn phong đang ngủ say.

Mở mắt ra nhìn xung quanh, những chiếc đèn lồng dưới mái hiên tỏa ra chút ánh sáng nhàn nhạt.

Một tiểu tử tràn đầy khí chất, bước lên một chiếc ghế dài, cầm một chiếc áo khoác da cừu khoác lên người hắn.

Khi thấy hắn tỉnh dậy, còn nói với giọng trẻ con: " lên giường ngủ, lỡ nhiễm lạnh thì phải làm sao".

Bùi viễn phong chớp mắt, trước đây chưa bao giờ cảm nhận được 'lòng tốt của cha', nhưng bây giờ hắn đã hiểu được 'lòng hiếu thảo của con' là gì.

Trầm mặc một lát, hắn nhếch miệng cười, giơ tay xoa đầu tiểu bảo bối: "Kinh Đường, ngươi muốn làm cao thủ sao?"

"Đánh giết không tốt, có nhà ở cửa trấn, con trai bọn họ bởi vì đánh nhau mà bị đâm chết..."

"Luyện võ là để bảo vệ đất nước, không phải để giết chóc. Thà có một con dao trong tay còn hơn là không thể giữ được nhà. Ta là

người từng trải. Ngươi phải nhớ kĩ điều này."

"Ồ……"

"Hơn nữa, thời buổi này, những nam nhân không có quyền lực, tay trói gà không chặt sẽ phải nhẫn nhịn rất nhiều"

"Không luyện võ công, dung mạo đẹp đẽ như vậy, lớn lên sẽ bị nữ nhân bên ngoài trấn cướp lấy, toàn bộ bọn họ có cánh tay còn thô hơn đùi của ngươi ..."

"A, ngươi còn biết ghét bỏ sao,thích mỹ nữ sao? Trấn Hồng Hà không có mỹ nữ, mỹ nữ xinh đẹp nhất thiên hạ đều ở kinh thành, từ nhỏ đã không lo cơm ăn áo mặc. Bọn họ đều có mông to để đẻ, vú to và nhiều sữa…"

“Kinh thành ở nơi nào?”

“Ở phía đông nam, qua Thanh Giang là đến. Thế nào? Có muốn tập võ không, ta dạy cho ngươi kiếm pháp.”

“Ân…… Được.”

“Hừ! Tập võ không phải trò đùa, đi đứng tấn một canh giờ đi!”

“ Hả?”

Đảo mắt lại qua bốn năm.

Đang là đầu hạ, ở Tây Bắc trên sa mạc trấn Hồng Hà, đất đai màu vàng sậm, không có nhiều cây xanh, cũng không thấy nhiều người đi đường.

Bên con sông nhỏ bên ngoài thị trấn, Dạ Kinh Đường bị đánh ba lần một ngày trong bốn năm, đứng một mình trên bãi đá sâu đến đầu gối, dùng búa tạ đập vỡ những viên đá trong dòng sông nhỏ, lật chúng lại, nhặt những con cá nhỏ bằng ngón tay dài từ dưới những tảng đá đó lên.

Chương 552 - Dạ Kinh Đường

Chương 552. Dạ Kinh Đường

Trên bãi đá cách đó không xa, mấy thị nữ đang giặt quần áo, tùy ý nói chuyện phiếm: "Nghe tướng công của ta nói, hoàng thượng bây giờ là nữ nhân, mấy ngày trước nàng vừa mới nhậm chức..."

"Nữ nhân cũng có thể làm hoàng đế?"

"Tại sao nữ nhân lại không thể? nhìn gia đình trong xưởng dầu đi. Người phụ nữ hung dữ như vậy, nửa con phố đều mắng chửi. Người đàn ông gầy như gà, chẳng phải có nghĩa là người phụ nữ kia là đương gia à."

Bên bờ sông có một chiếc sọt tre nhỏ, bên trong có chút cỏ khô, một con chim xấu xí phủ đầy lông xám đang lười biếng nằm trong sọt tre, nhìn từ xa trông giống như một quả cầu gai, đang háo hức nhìn Dạ Kinh Đường. trong tay cầm cỏ đuôi chó xiên cá nhỏ: "Kỉ kỉ..."

“Cả ngày chỉ biết kỉ, béo mập lên cân thì coi chừng có người trộm mất hầm ngươi để ăn tết đó”.

"Cô..."

"Hắc?"

Dạ Kinh Đường phát hiện con chim con mà mình nhặt được còn biết đáp lại, quay đầu lại, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Còn chưa kịp hiểu tại sao, từ xa đã có tiếng móng ngựa vang lên: đề đát, đề đát, Dạ Kinh Đường ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy

một con ngựa từ xa chạy tới, hướng về phía bắc, ngựa rất oai phong và dũng mãnh,rất khác với những con ngựa bình thường trong tiêu cục.

Trấn Hồng Hà nằm ở khu vực biên giới hoang vắng, ngày thường rất ít người ngoài, nhìn thấy cảnh này, Dạ Kinh Đường ôm chim nhỏ chạy nhanh đến khu đất nhỏ bên cạnh đường để nhìn.

Bóng dáng phóng nhanh kia hình như đã đi rất lâu rồi, nhưng cũng không mệt mỏi, trên người mặc một bộ quần áo trắng kết hợp với đen đầy sạch sẽ, trên đầu đội một chiếc mũ có rèm che mặt, có vẻ là một nữ nhân có gia cảnh khá giả, so sánh với thị trấn hoang sơ này trông có vẻ lạc lõng.

Nữ tử áo trắng phi nước đại mà đến, lúc nàng sắp đi ngang qua, con ngựa chậm rãi dừng lại, nữ tử áo trắng nhìn chung quanh, sau đó nhìn hắn: "Đứa bé kia, hồ Thiên Lãng ở đâu? Cách đây bao xa?"

Giọng nói rất nhẹ nhàng, có cảm giác xuất trần hậu thế.

Dạ Kinh Đường nhìn xong cũng không chạy xuống mà chỉ về phía xa: “Đi lên phía trước ,ở ngã ba đường cách đây hai mươi dặm rồi rẽ phải, sau khi ra khỏi hải quan thì đi về phía đông bắc, cụ thể ra sao ta cũng không rõ lắm, chưa đi qua bao giờ. Nơi đó là quan ngoại, người bình thường không được ra vào được, ngươi tới đó làm gì?"

“Nói chuyện rất có trật tự…… Đi tìm một loại thảo dược. Cảm ơn.”

Nữ tử áo trắng lấy ra một thỏi bạc, ném vào túi cho Dạ Kinh Đường, sau đó cưỡi ngựa phi nước đại về phía trước.

Dạ Kinh Đường cầm con chim nhỏ đang lợi dụng lúc mọi người không để ý cướp con cá nhỏ qua, nhìn bóng lưng người phụ

nữ mặc đồ trắng đang đi xa, có chút khó hiểu, còn chưa kịp suy nghĩ kỹ thì chân đã bị gõ bởi chuôi kiếm.

“Tê ——”

Bùi Viễn Phong lúc nào đó xuất hiện từ phía sau, sắc mặt vô cùng khó coi, nghiêm khắc khiển trách: "Thế giới này không yên ổn, nếu gặp người lạ không rõ lai lịch, nhớ đừng tùy tiện đánh giá hay tiếp xúc với họ. Nếu gặp phải người tàn nhẫn vô tình, chỉ cần tiện tay phi tiêu một cái ngươi sẽ chết."

“Đó là nữ nhân……”

"Một nữ nhân trong sạch, một thân một mình nơi biên ải, há có thể không có thực lực sao? Trong giang hồ, loại người này, so với đám thổ phỉ đầy rẫy trong giang hồ kia còn đáng sợ hơn nhiều..."

Dạ Kinh Đường cảm thấy cũng có lý, nghiêm túc nhớ kĩ những lời này lại hỏi: "Người phụ nữ kia là ai?"

"Nhìn dáng vẻ của nàng, hẳn là người của núi Ngọc Hư."

"Núi Ngọc Hư ... đó có phải là Đạo quan rất lợi hại không?"

"Cũng biết nhiều nhỉ.sao? Ngươi muốn cưới một người như vậy sao?"

"Ta chỉ tò mò hỏi chút thôi…"

"Hiểu con nhất là cha, tâm tư của ngươi ta còn không rõ? Nữ nhân như vậy không có bản lĩnh tông sư trong người, căn bản không có cơ hội cưới về nhà, ngươi cũng đừng suy nghĩ. Chờ ngươi lớn lên, luyện thành tông sư, người ta đã sớm gả chồng……”

"Hiện tại ta ở trấn Hồng Hà dưới mười lăm tuổi đã đánh bại hết tất cả trở thành cao thủ vô địch cao thủ rồi, như thế vẫn chưa

thể coi là cao thủ sao?"

"Ngươi còn kém xa, cao thủ đều là nhân vật thần thánh, ngươi nếu chăm chỉ học tập, không quá tham vọng, đoán chừng ngươi có thể bước vào ngưỡng cửa tông sư lúc ba mươi tuổi nếu cứ như bây giờ suốt ngày câu cá, dắt chim đi dạo, thì cứ chờ đám nữ nhân ngoài trấn bắt về làm áp trại phu nhân đi..."

Mười năm sau

Trong tiêu cục của trấn nhỏ ở biên quan,ở bốn chiếc bàn lớn, hơn chục tiêu sư ngồi trên bàn uống rượu nói chuyện vui vẻ, người cầm đầu là một thanh niên cao lớn, mặc đồ đen, khuôn mặt cực kỳ tuấn tú.

Con chim lớn lông trắng muốt đứng trên ghế đẩu, háo hức trông mong nhìn rượu thịt trên bàn.

Dương Triều, tiêu sư đầu bạc, ngồi bên cạnh một người, tay cầm ly rượu, nhẹ nhàng nói: "Sau khi làm ăn với Bắc Lương, cuộc sống quả thực thoải mái hơn rất nhiều, công việc làm ăn của tiêu cục đã tăng lên gấp mấy lần so với trước đây. Vị nữ đế này xem ra cũng có chút bản lĩnh nếu như không có Hồng Sơn giúp, mã bang của ta đã không được như vậy, hzz cuộc sống thật sự rất thoải mái..."

Chương 553 - Muốn Đi Bắc Lương

Chương 553. Muốn Đi Bắc Lương

"Thị trấn Hồng Hà dù sao cũng là một nơi nhỏ, khu vực xung quanh thậm chí không có huyện lệnh, triều đình hoàn toàn không quản đến, người muốn chạy đi lĩnh tiền thưởng cũng phải phi ngựa hàng trăm dặm, muốn bình an vô sự, nhất định phải đi tới Trung Nguyên."

"Với năng lực của chủ nhân, đi tới đâu cũng có thể thành danh, năm xưa Thiếu Đông gia còn nhỏ, vứt bỏ sản nghiệp của tiêu cục, mang Thiếu Đông gia đi ra bên ngoài bôn ba,quá mạo hiểm. Bây giờ chủ nhân cũng đã lớn tuổi, trên người mang theo vết thương cũ, suốt ngày uống rượu, đoán chừng chạy không nổi..."

"Ta đã mười tám tuổi, võ công hơn cha, có tư cách gánh vác gia nghiệp, sau này ta sẽ khuyên người, nếu không được, ta sẽ đi trước đến Trung Nguyên xem một chút, sau khi đặt được nền móng, ta sẽ dẫn cha ta lên hưởng phúc..."

"Thiếu gia muốn cưới nữ nhân bên ngoài đúng không?"

"Aizzzz....."

"Thiếu Đông gia đẹp trai như vậy, mới mười tám tuổi, khiến cho các đại nữ tử trong trấn thèm đến phát khóc, tắm rửa mà còn phải lo lắng đề phòng, cũng không dễ dàng ... "

Trò chuyện hồi lâu, Dạ Kinh Đường rời bàn trước đi ra sân sau.

Trong hậu viện chỉ có hai người ở, để đầy khóa đá, cọc gỗ và

các binh khí khác, vì mỗi ngày chăm chỉ khổ luyện nên không bị tuyết phủ.

Dưới mái hiên của ngôi nhà cũ có một chiếc ghế, Bùi Viễn Phong tóc hoa râm giống như mười lăm năm trước, dựa vào chiếc ghế để tỉnh rượu với một thanh kiếm dài đặt trên đầu gối.

Điều khác biệt so với trước là trông hắn hơi luộm thuộm, để râu quai nón và trên mặt có nhiều nếp nhăn hơn.

Dạ Kinh Đường thầm thở dài, lấy một cái chăn trong phòng đắp lên ngực Bùi Viễn Phong.

Sột sột soạt soạt ~

Có một chút âm thanh nhỏ truyền đến, Bùi Viễn Phong mở đôi mắt già lờ mờ vì say, nhìn đứa bé đã không cần đứng trên ghế đẩu, thậm chí còn phải cúi xuống đắt chăn cho mình, một tia sáng lóe lên trong đôi mắt của hắn như thể đã qua mấy đời.

"Vào nhà ngủ đi, ở đây dễ bị cảm lạnh."

“đã quen……”

Bùi Viễn Phong ngồi thẳng lên một chút, chỉ vào chiếc ghế dài bên cạnh: "Lại là Tết Nguyên Đán, cuộ sống trôi qua cũng thật nhanh... cả đời dường như chỉ trong nháy mắt đã qua."

"Tết nhất rồi nên nói điều gì đó tốt lành thù hơn.Ta nghe nói cao thủ trong giang hồ thường có thể sống đến hơn một trăm tuổi, năm mươi tuổi được coi là thời kỳ sung mãn nhất."

Dạ Kinh Đường ngồi xuống trước mặt hắn,nhìn bầu trời đêm đầy trăng sao: “Bây giờ ta đã lớn rồi, người không cần lo lắng về chuyện trong tiêu cục nữa, chúng ta ra ngoài du ngoạn được không? Người đã vất vả cả đời, nên hưởng phúc rồi”.

Bùi Viễn Phong chậm rãi lắc đầu, dù sao trước hai mươi tuổi hắn cũng đã thưởng ngoạn xong hết rồi,giờ tuổi già chỉ là để chuộc lỗi cho tuổi trẻ bồng bột liều lĩnh mà thôi.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường đã trưởng thành, Bùi Viễn Phong suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta già rồi lười chạy, ngươi nhất định phải ra ngoài mạo hiểm, nếu không sẽ uổng phí cả đời. Tương lai ngươi định đi đâu? Cưới vợ ở kinh thành sao?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu: “Người trong giang hồ, sống dưới chân thiên tử cũng không phải là chuyện vui.”

"Ta nghe nói Trạch Châu có rất nhiều kiếm sĩ, ta từ nhỏ đã luyện kiếm, ta nghĩ ở đó có thể gặp được nhiều bằng hữu cùng chí hướng."

"haha……”

Bùi Viễn Phong cũng không ngạc nhiên với lời nói này, điểm dừng chân đầu tiên của những kiếm sĩ trẻ tuổi đều là Quân Sơn đài.

Đó là đao khách khởi điểm, cũng là sở hữu đao khách truy tìm cả đời chung điểm.

"Đừng vội đi đến Quân Sơn đài, tốt hơn hết nên ra ngoài nhìn cuộc sống thế gian trước. Đúng rồi, đừng chạy đến Bắc Lương ."

"Hả tại sao?"

"Đây là quy luật của giang hồ. Đại Ngụy là cố hương của giang hồ. Khi không còn nơi nào để đi, mới có thể đến Bắc Lương làm một đứa con hoang đàng không nhà để về và tìm cách bắt đầu lại. Hiện giờ qua đấy lang bạt chính là chặt đứt đường lui sau này."

"Nga... ta cũng không định đi Bắc Lương, ta còn muốn đi thăm Trung Nguyên."

"Khi nào ngươi đi đến đó?"

"Sơ tam phải đưa Tiêu Tranh đi đến Đất Bồi. Chắc là tháng ba sẽ trở về, đến lúc đó rồi nói sau. Người cũng nên ra ngoài đi dạo chút đi, ở đây uống rượu giải sầu cũng chẳng vui gì cả..."

“Ha hả……”

Bùi Viễn Phong lắc đầu cười cười, cũng không nhiều lời, chỉ cầm bình rượu trên ghế lên, rót cho Dạ Kinh Đường một bát rượu: “Không biết ngươi sinh ra lúc nào, cứ qua một năm lại lớn thêm một tuổi. Sau ngày hôm nay, ngươi sẽ mười tám tuổi, sau này ngươi phải đi con đường của chính mình, đi ra ngoài đừng làm ta mất mặt."

"Đó là đương nhiên."

Cầm bát rượu, Dạ Kinh Đường chạm vào bát của Bùi Viễn Phong: "Tết nhất có phải nên nói mấy câu tốt lành không?"

"Ừm... Vạn vật đón xuân mới, đêm nay cũng là kết thúc năm cũ, sang năm mới ta cầu cho tiểu tử ngươi kiếm được vài cô vợ xinh đẹp."

Dạ Kinh Đường nở nụ cười, cân nhắc một chút, mới nghẹn ngào nói ra một câu: “Năm mới vui vẻ!”

Bùi Viễn phong cười ha ha hai tiếng, cầm bát rượu lên uống cạn, sau đó dựa vào ghế, nhìn pháo hoa bắn trong trấn, một lúc sau lại nhìn Dạ Kinh Đường, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ sâu sắc, nhưng cũng không hối hận.

Suy cho cùng, giang hồ cũng có lúc từ biệt cái cũ mở ra cái mới, dù chưa làm được gì nhưng kiếm khách trên giang hồ vẫn nên đi con đường cần đi, đến ngày con trai trưởng thành, cũng coi như hắn đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Đoạn đường tiếp theo xin nhường cho người mới, không có gì để tiếc nuối cả. …

Chương 554 - Điện Hạ Đừng Hiểu lầm

Chương 554. Điện Hạ Đừng Hiểu lầm

Tí tách ~ ~

Ở phía đông hiện lên một màu trắng xóa, năm Tuyên Hồng thứ mười, cơn mưa phùn chuyển giao cuối hè sang thu, đang lặng lẽ rơi trên mái nhà.

Dạ Kinh Đường mở cây dù làm bằng giấy dầu, che trên đỉnh đầu, ôm Chim Chim lông xù đang nằm cuộn tròn vào trong ngực, một người một chim ngủ ngon lành.

Đêm qua cùng uống rượu, tập võ và tâm sự với Bổn Bổn ở trên mái nhà.

Hắn kể về cuộc sống hằng ngày của hắn ở trấn Hồng Hà, từ chuyện một ngày tập võ ba lần, đến chuyện một mình ra ngoài bắt chim câu cá, rồi trốn tránh các cô nương như hổ như sói ở khắp nơi rồi đến chuyện cuối năm sẽ bước vào tuổi mười tám.

Chuyện sau này hắn cũng không kể tiếp, lúc đó từ ngày mồng ba tháng giêng âm lịch hắn đã rời đi trấn Hồng Hà, đi xong chuyến tiêu đó, khi về đến nhà, chờ ở trong nhà không phải người cha nuôi đã nuôi nấng hắn từ nhỏ đến lớn, mà là một phong thư và một cây đao cũ.

Đông Phương Ly Nhân cũng kể về những chuyện khi mình còn nhỏ.

Lúc hai chị em còn chưa biết gì, đã được mẹ dẫn đi nhìn ngắm

đường phố Ngô Đồng về đêm.

Lúc học chữ, nàng học rất nhanh, còn tỷ tỷ bởi vì viết chữ không đẹp, nên hay bị phụ hoàng bắt phạt chép sách.

Lúc tập võ để khỏe mạnh thì tỷ tỷ cưỡi ngựa rất giỏi, còn nàng chân tay vụng về, ngày nào cũng bị phụ hoàng phạt đứng tấn.

Hai chị em một người giỏi văn, một người giỏi võ, như là những hạt giống đã được gieo xuống từ lúc đó, dù sao tính tình hai chị em là những người mạnh mẽ, nên không hiểu biết cái gì thì sẽ học hỏi, mà những cái đã biết thường không được hai chị em coi trọng.

Đông Phương Ly Nhân cũng không kể tiếp lúc mình đã lớn lên thêm một chút.

Phụ hoàng và mẫu hậu qua đời, anh trai coi hai chị em như là kẻ thù, chị của nàng ép vua thoái vị cướp lấy ngai vàng, thanh lý triều đình, chị và nàng giống nhau, không bao giờ muốn nhắc lại những chuyện cũ đã qua.

Hai người tâm sự, cuối cùng không biết từ lúc nào đã uống cạn bầu rượu.

Đông Phương Ly Nhân vừa buồn ngủ vừa say rượu, mơ mơ màng màng dựa vào vai Dạ Kinh Đường, trong lòng cảm thấy rất an toàn, đôi mắt từ từ nhắm lại.

Bởi vì dựa vào ngủ nên cũng không được thoải mái, được một lúc, Dạ Kinh Đường bế Đông Phương Ly Nhân lên, ôm nàng vào trong ngực của hắn.

Lúc này, khuôn mặt Đông Phương Ly Nhân áp vào tay phải của Dạ Kinh Đường, thân trên dựa vào ngực, con rồng đầu mập phồng lên được xếp chồng lên nhau dưới tác dụng của trọng lực, xuyên qua lớp vải đen, hắn vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm nó nóng và

đầy, và hắn có thể lờ mờ nhìn thấy sự không đồng đều ở phần trên của váy ... ……

Đêm qua trời tối chỉ có ánh trăng, Dạ Kinh Đường không có nhìn thấy chỗ đặc biệt, lúc này sắc trời dần dần sáng lên, mới phát hiện Bổn Bổn giống như chỉ mặc một cái áo choàng.

Dạ Kinh Đường cúi xuống nhìn một cái, nghĩ trong đầu vỗ lễ không nên nhìn, rồi đưa ánh mắt nhìn xa xôi về hướng tây bắc, tiếp tục nghĩ về quá khứ.

Ngồi được một lúc, Dạ Kinh Đường nhìn thấy mắt cá chân và giày của Bổn Bổn bị cơn mưa phùn làm bẩn, bèn luồn tay qua chân Bổn Bổn, nhẹ nhàng bế nàng lên, ngồi ôm vào lồng ngực.

Nhưng cơ thể vừa cử động, lông mi của Đông Phương Ly Nhân khẽ động đậy, sau đó ngây người mở mắt ra, thì khuôn mặt anh tuấn của hắn lọt ngay vào mắt nàng.?!

“Thức dậy rồi sao? Trời mưa, ta…… Tê ——”

Đông Phương Ly Nhân tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trong ngực hắn, ngay lập tức giơ tay rút đao ở bên hông Dạ Kinh Đường ra, thì bị Dạ Kinh Đường giữ lại, nên nàng véo ngay vào eo của Dạ Kinh Đường: “Ngươi đã làm cái gì bổn vương?”

Dạ Kinh Đường xua tay bảo: “Ta không có làm cái gì, điện hạ uống say, sợ mưa làm ướt giày nên mới che kín cho người.”

Đông Phương Ly Nhân suy nghĩ một chút, mới nhớ lại tối hôm qua mình uống rượu, sau đó say khướt, tỉnh lại còn thấy đau đầu, cái loại rượu dỏm này……

Đông Phương Ly Nhân cúi đầu nhìn xuống, sau khi thấy quần áo mình không bị cởi ra, mới giảm bớt nghi ngờ nhưng trên mặt hiện lên vẻ hung dữ: “ Tối qua bản vương say, vì sao ngươi không đưa bản vương về phòng? Lại còn dám ôm ta ngủ trên mái nhà.”

Dạ Kinh Đường nghiêm túc nói: “Điện hạ đừng hiểu lầm, đêm qua là ngươi chủ động dựa vào vai của ta, ta nói đưa ngươi đi xuống, ngươi đánh ta, còn nói ' bổn vương dựa ngươi một chút thì có làm sao?”

“,Ta cũng không dám quấy rầy ngươi……”

?

Có sao?

Đông Phương Ly Nhân đôi mắt chớp chớp, mặc dù không nhớ rõ, nhưng nàng biết bản thân nàng uống quá nhiều rượu nên mới xảy ra chuyện như thế này, cũng không có gì là lạ……

“Bổn vương uống say, ngươi còn nghe lời của bổn vương sao?”

Đông Phương Ly Nhân đẩy cánh tay hắn ra, đứng dậy thoát khỏi ngực của hắn , vỗ vỗ vào áo choàng: “Xem ngươi vẫn không làm gì quá đáng, nên tha cho ngươi lần này, nhưng sẽ không có lần sau đâu.”

Chương 555 - Cừu Thiên Hợp Lên Quân Sơn Đài??

Chương 555. Cừu Thiên Hợp Lên Quân Sơn Đài??

Dạ Kinh Đường đã nghe đến quen, nên cũng không nói nhiều, ôm Chim Chim đang ngủ như heo lên, mở ô đưa cho Đông Phương Ly Nhân đi xuống lầu ở trấn Hoàng Tuyền.

Trong quán rượu lâu năm, bà chủ vẫn đang lau dọn bàn ghế bên cửa sổ, trên đường phố thỉnh thoảng có vài ba tên đao khách lướt ngang qua, đi về hướng bến đò Vân Mộng Trạch , dọc đường nói chuyện thiên hạ với nhau: "Nghe nói Ô Vương đã bị bắt……"

"Trời Ô Châu sắp thay đổi, trước kia hắn không phải là người giữ thể diện, bây giờ Quan Ngọc Giáp vừa chết, hai ba nhà giàu cũng đã sụp đổ, không biết chừng sau này sẽ thành đếm ngược trong danh sách mười hai châu lý……"

"Đây là chuyện tốt, bây giờ ở Ô Châu như rắn mất đầu, chúng ta nếu như đến đó phát triển"

"Ngươi thôi đi, ngay cả Hoàng Tuyền trấn cũng không đoạt được ba người đứng đầu, còn nghĩ đến làm người đứng đầu Ô Châu."

"Ngươi vậy là xem thường ta rồi, ta luyện đao mười năm, cũng không dám nhận là ba cao thủ đứng đầu Vân Mộng Trạch, Hoàng Tuyền trấn cũng chỉ tám trăm một ngàn dân, nếu không phải nằm trong ba người đứng đầu, ta luyện đao bao năm nay không lẽ là vô ích sao……"

Dưới mái hiên của quán rượu, Hiên Viên Thiên Cương ngồi ở bậc thang, trước mặt để một cái chậu lớn, đang dùng một con dao nhỏ cạo vảy cá.

Cừu Thiên Hợp đang ngồi giúp đỡ bên cạnh, nghe thấy mấy cái người trẻ tuổi nói chuyện, lại cười nói: “Thằng nhóc này mặt mũi sáng sủa, nói không chừng nằm trong ba người mạnh nhất trấn Hoàng Tuyền cũng không có vấn đề gì.”

Hiên Viên Thiên Cương cúi đầu không nhìn, bình tĩnh nói: “ Lão Kha ở quán hoành thánh phía trước, vài chục năm trước đánh nhau với Liễu Thiên Sanh, bị thương ở vai trái. Đầu trấn có cụ bà mở một cửa hàng bán vải, trước kia giang hồ đặt biệt hiệu là ' Hồng Thêu Đao ', lúc trước danh tiếng cũng không nhỏ”.

Cừu Thiên Hợp đưa mắt nhìn ông lão đang nấu hoành thánh ở phía đằng xa, sau đó nhìn quanh trấn nhỏ, nhíu mày nói: “Có nhiều tiền bối ẩn dật tại nơi này vậy sao ?”

“Từ bến tàu đi ra ngoài, chính là Vân Mộng Trạch rộng ngàn dặm, giang hồ đao khách rời núi mang theo trong lòng những hoài bão lớn, trạm nghỉ chân đầu tiên hầu hết là ở nơi này. Sau khi vượt qua những thăng trầm để theo đuổi những ước mơ lớn của mình, cuối cùng những người còn sống, nếu không trở về quê hương, thì họ chọn một cuộc sống ẩn dật ở nơi bắt đầu của những ước mơ này, đây gọi là có trước có sau. Ngươi nghĩ rằng tên gọi “ Hoàng Tuyền Trấn” là tình cờ mà có được hay sao?”

Cừu Thiên Hợp trầm tư, suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Vậy như thế nào ta mới có thể ở lại trấn này?”

“Nói về võ nghệ, ngươi nằm trong ba người đứng đầu không thành vấn đề; nói về vai vế trên giang hồ, tất cả những người lớn tuổi hơn so với ngươi, chỉ cần mở miệng gọi chú bác và cô dì là được rồi, biết đâu người ta thấy vui, còn có thể dạy cho ngươi một hai chiêu đao pháp.”

Cừu Thiên Hợp không đồng ý với những lời này: “Ta ở kinh thành, dùng liên tiếp mười hai đao mới bị Tào Thiên Tuế đánh ngã, xem như cũng đã là đánh với bát trạng nguyên, trên giang hồ cũng có chút tiếng tăm. Làm sao ngươi có thể so sánh ta như một đứa trẻ con mới vừa bước chân ra giang hồ?.”

“Ngươi đi khắp nơi trong giang hồ, mà lại như một đứa con nít chưa từng trải sự đời; chờ một ngày ngươi hiểu rõ tất cả, sẽ cảm thấy rằng luyện đao không thú vị bằng đi tán gái, đến lúc đó ngươi có thể tự cho mình là già, tâm tính đủ chín chắn, con đường võ nghệ của ngươi sẽ có thể tiến thêm một bước.”

“Ta vẫn luôn nghĩ tán tỉnh các cô nương thú vị hơn so với luyện đao. Ngươi có biết Mạnh tỷ tỷ trước đây ta theo đuổi không? Đã từng là một bông hoa của Lục Phiến Môn, bây giờ cũng gọi ta là Thiên Hợp, thật là thân thiết, gần gũi……”

“Ồ?”

Bà chủ quán rượu thấy hai người càng nói càng quá đáng, có lẽ là sợ Cừu Thiên Hợp dạy hư chồng mình nên ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở:

“Khụ khụ ——”

Cừu Thiên Hợp thấy vậy thu lại vẻ mặt tươi cười, thân hình ngồi thẳng dậy, trở lại vẻ mặt già đời thành thục, nhìn ra ven hồ ở phía xa: “Ai, xem ra đây đúng là nơi tốt để dưỡng già. Lần này đi Quân Sơn Đài, nếu có thể thắng sẽ hoàn thành được giấc mơ nổi tiếng trên giang hồ, không thắng, sợ rằng sau này cũng không đến lượt ta tranh đoạt chức đao chủ. Sau khi đánh xong ta cũng sẽ về nơi đây ở ẩn, rồi tìm xem có một tên nào tốt để nhận đệ tử hay không?……”

Hiên Viên Thiên Cương dừng cạo vảy cá, nhắc nhở: “Nói chung, đánh xong ngươi lui về sau ở ẩn thì không cách nào còn

sống mà trở về.”

Cừu Thiên Hợp đặt cá xuống phủi tay, rồi đứng dậy mang đao gắn ở bên hông: “Ngươi không thể nói điều gì tốt đẹp hơn hay sao?”

“Ta không thể chúc ngươi phất cờ thắng lợi, để chém giết cha ta trên võ đài. Muốn nghe lời chúc tốt đẹp, may mắn thì nên tìm người khác đi.”

“……”

Cừu Thiên Hợp há miệng thở dốc, cảm thấy thật có lý, rồi hắn chắp tay chào từ biệt, một người một ngựa đi ra bến tàu, hắn dừng lại gọi mấy người trẻ tuổi vừa đi qua không xa:

“Các huynh đệ cũng đi lên Quân Sơn đài sao?”

“Đúng vậy. Tiền bối……”

“Chúng ta đi cùng đường, ta đến để xem náo nhiệt. Người anh em này có dáng người thật tốt, chắc chắn đao pháp cũng không tệ, không biết sư phụ của ngươi là ai?”

“Tiền bối quá khen. Đao pháp của ta là gia truyền, ngẫu hứng luyện mà thôi, tiền bối cũng dùng đao sao?”

“Cũng là ngẫu hứng tu luyện. Các ngươi cảm thấy Cừu Thiên Hợp lần này khiêu chiến lão già Hiên Viên, có bao nhiêu phần thắng?”

“Phần thắng? Cái gì phần thắng? Không phải tất cả đánh cuộc là Cừu anh hùng có thể đỡ được mấy đao sao?”

“……”

Chương 556 - Thứ Này KHông Thích Hợp

Chương 556. Thứ Này KHông Thích Hợp

Kiến Dương Thành, Ô Vương phủ.

Sắp vào mùa thu, trời lúc nào cũng mưa phùn, mặc dù không lớn, nhưng bay bay giống như sương mù bao phủ khắp trời đất, như nhuộm xuống trần gian một chút u buồn.

Là Phủ thân vương của Đại Ngụy, Phủ Ô Vương tựa như phiên bản kinh thành thu nhỏ, nhà cửa, đình đài, hồ nước nhiều vô số, phong cảnh và sự to lớn có thể gọi là có một không hai .

Vào buổi chiều, gần một ngàn cấm quân đi tuần tra xung quanh vương phủ.

Trong nhà chính của vương phủ, những viên quan của sáu bộ ở kinh thành ngồi lại cùng nhau bàn bạc cách xử lý các tài sản của đất được phong và con cháu trong gia tộc.

Ô Vương vội vàng dẫn binh lính của mình chạy trốn, mang theo mười mấy rương đồ vật quý báu, nếu so với những gì Ô Vương đã tích lũy trong mấy chục năm nay thì những gì hắn mang đi chẳng đáng là bao.

Trong kho lớn phía ở phía sau vương phủ, đặt không ít đồ vật quý giá, đỉnh đồng, đồ đạc, các loại ngọc bích, còn có một ít tranh vẽ, thư pháp, thơ văn, nằm ngay ngắn ở hai bên kho lớn, số lượng không dưới một ngàn.

Thái Hậu nương nương mặc một bộ đồ màu đỏ thẫm, như một

tiểu thư nhà giàu có, trong tay cầm cái quạt nhỏ hình tròn, đi chậm rãi ở giữa kho báu, giống như đang đi dạo phố, nhìn thấy cái gì vừa ý, thì mở miệng nói: “Cái này trường kỷ này thật đẹp, lát nữa chuyển lên trên thuyền, đưa vào phòng của bản cung……”

Hồng Ngọc cầm một cuốn sổ nhỏ, cẩn thận ghi chép lại những đồ vật mà thái hậu thích, để lát nữa nói cho các vị quan lớn ở lục bộ.

Tài sản riêng của Ô Vương, theo luật phải giao cho quốc khố xử lý, ở giữa lấy tiền đút túi riêng tham ô là phạm tội, nhưng Thái Hậu nương nương lấy cái một vài đồ vật, chắc chắn không có một vị quan nào không dám không cho.

Tuy nhiên, đi theo sau một lúc, Hồng Ngọc vẫn luôn do dự, nhìn vào cuốn sổ đã đầy ắp: “Nương nương, chúng ta có lấy nhiều quá không? Dùng danh nghĩa của Tĩnh Vương để lấy, Tĩnh Vương trở về sợ rằng rất khó để nói chuyện với các quan.”

Thái Hậu nương nương vẻ mặt không vui, phe phẩy quạt tròn nói: “Nói là dẫn bổn cung đi ra ngoài để đỡ buồn, cuối cùng hai bọn họ lại đi chơi, để bổn cung ở đây một mình, bổn cung chọn một vài thứ mình thích cũng không được hay sao? Không lẽ tức chết ở chỗ này?”

“Đúng thế, nhưng nương nương lấy hai cây giáo ngựa này để làm gì? Nương nương cũng không chơi được”

“Đặt ở trong cung trừ tà không được sao? Ly Nhân còn gom đầy một phòng binh khí tốt, ta cũng không thấy nàng dùng lần nào… Còn có cái này, đợi lát nữa mang về phòng cho bổn cung.”

Hồng ngọc nhìn theo hướng thái hậu chỉ tay, thì thấy một bức bình phong mỹ nhân.

Bình phong mỹ nhân vốn dĩ rất bình thường, nhưng ở trong

phủ Ô Vương thì bức bình phong này thật đặc biệt, không chỉ dùng loại gỗ quý giá để chế tạo, mỹ nhân trên bình phong còn không mặc quần áo?

Hồng ngọc vội vàng đứng trước mặt thái hậu che lại, khuyên nhủ: "Nương nương, thứ này sợ rằng không thích hợp, nó làm bẩn đôi mắt của người"

Thái Hậu nương nương dùng cây quạt đẩy Hồng Ngọc ra, hứng thú nhìn bức bình phong sinh động như thật: "Đây là vật tao nhã, tại sao lại không thích hợp? Ngươi nhìn tay nghề thêu thùa này là có thể biết được hai mỹ nhân này đang làm gì? Làm sao để hai chân dang rộng rồi gập chúng lại với nhau?"

Đương nhiên Hồng Ngọc không thể giải thích được chuyện ám chỉ " ma gương", vì vậy dùng tay che đi chỗ xấu hổ của hình ảnh: "Nương nương, người nên xem cái khác đi, người xem cái bàn cờ ngọc kia, thật là đẹp……"

Thái Hậu nương nương làm sao có thể thích thú với những vật quý hiếm hỗn loạn trên thế gian này, nàng chỉ là đang cảm thấy buồn chán vì không có việc gì làm mà thôi, thấy hồng ngọc ngăn cản, nàng tự nhiên càng thêm ham muốn bức bình phong ma gương này.

Cũng may hai người ồn ào được bao lâu, đã có thị nữ chạy vào bẩm báo: "Nương nương, Tĩnh Vương đã trở về."

Thái Hậu nương nương nghe vậy trong ánh mắt lóe lên một tia vui mừng, nhưng nàng vẫn chưa nói cho các quan ở sáu bộ, nên không thích hợp để thấy mặt, liền nói: "Bảo Ly Nhân xong việc thì chạy đến đây ngay."

"Dạ……"

Ục ục ~

Bên trong thành Kiến Dương, hai ngàn quan binh đang áp giải hàng chục chiếc xe chở tù nhân và các thứ bị tịch thu, đi qua con đường chính rộng rãi trong thành, để người dân đứng hai bên đường có thể nhìn thấy rõ.

Đội ngũ phía trước, là ba trăm cấm quân mặc áo giáp đen, bao quanh chiếc xe lộng lẫy của Tĩnh Vương.

Đông Phương Ly Nhân và Toàn Cơ Chân Nhân đều ngồi ở trong xe, xung quanh nhiều ánh mắt nhìn vào, cửa sổ xe không mở ra, nhưng nghe âm thanh ở bên trong, có thể đoán ra được một người đang đọc sách, còn một người lười biếng dựa vào trên giường lớn uống rượu.

Mặc dù Dạ Kinh Đường rất được Bổn Bổn coi trong, nhưng cũng không thể trơ trẽn ngồi trong xe ngựa của hoàng hậu đi dạo trên phố, lúc này hắn đang mặc một chiếc áo choàng của phó chỉ huy sứ hắc nha ăn mặc hắc nha, đi theo phía sau xe ngựa.

Chương 557 - Có Truyện Gì Sao

Chương 557. Có Truyện Gì Sao

Lạc Ngưng và Bùi Tương Quân cũng thay áo choàng của khoái bộ hắc nha, đi theo bên cạnh như người hầu.

Bởi vì bị bạn thân nhìn thấy, Lạc ngưng cảm thấy xấu hổ nên đi lên phía trước, cách Dạ Kinh Đường một khoảng cách khá xa, trên đường đi nàng cũng không nói lời nào, chỉ ôm Chim Chim nhìn ngắm phong cảnh xung quanh.

Bùi Tương Quân mặc bộ đồ bằng vải dầu, cưỡi ngựa đi phía trước, xung quanh có không ít bộ khoái hắc nha, nên không tiện nói chuyện yêu đương, chỉ nhỏ giọng nói về cách bổ trí lại Ô Châu đường sau này.

Xe ngựa đi ngang qua con đường bằng phẳng, đến khi trời nhá nhem tối mới đến bên ngoài phủ.

Đông Phương Ly Nhân từ trên xe ngựa bước xuống, Dạ Kinh Đường lại trở về với trách nhiệm cao thủ bảo vệ ở bên cạnh nàng, mở ô ra che trên đỉnh đầu; Tuyền Cơ Chân Nhân đội mũ rộng vành đi ở phía trước, vừa đến gần đã nghe mùi rượu thoang thoảng.

Các vị quan lớn của lục bộ ở trước cửa vương phủ chờ đợi, nhìn thấy Bổn Bổn đắc thắng trở về, đám người đi lại gần nịnh nọt: “Điện hạ quả thực như sấm rền gió cuốn……”

“Văn có thể cầm bút ép Vân An, võ nâng thương bắt Vương gia làm phản”

“Thơ hay, thơ hay……”

Đông Phương Ly Nhân có công lớn lại được các quan khen ngợi, đương nhiên là rất vui vẻ, vẫn giữ vẻ lạnh lùng khí chất của một nữ vương gia , đạp mây cưỡi gió nói chuyện xong với các quan, rồi luận công ban thưởng cho binh mã Trạch Châu, chờ phân phát xong, mọi người mới về nghỉ ngơi, mang theo tùy tùng đi trước về phía sau phủ.

Lạc Ngưng và Bùi Tương Quân không phải người trong quan phủ, nên không thể đi theo Tĩnh Vương được, nên Dạ Kinh Đường bảo thị nữ sắp xếp cho hai người họ một chỗ ở để họ ở lại trước.

Hắn vẫn không nghỉ ngơi, vẫn tiếp tục đi theo đến chỗ ngủ của Bổn Bổn, trên đường đi hắn bàn bạc công việc: “Bổn vương đã phái người đi Trạch Châu, nhìn Quân Sơn đài xem có phản ứng gì không, chỉ cần có tin tức, ngay lập tức sẽ báo cho ngươi.”

“Cảm ơn điện hạ. Ta đoán Quân Sơn đã biết được chuyện này, cũng sẽ không ngược gió đắc tội, hiện tại Quân Sơn đài muốn trả Cừu ta, chỉ có một người là Hiên Viên Triều, nếu hắn tự mình đi đến báo thù, người của quan phủ rất khó nghe được gió thổi cỏ lay”

Trong khi nói chuyện mọi người đã đi ngang qua chính điện của vương phủ, và đến nơi ở và sinh sống của các phi tử thê thiếp.

Đông Phương Ly Nhân rời đi mấy ngày, cũng lo lắng Thái Hậu nương nương ở một mình sẽ buồn chán, đang định hỏi thăm thái hậu nơi ở, thì có một thị nữ chạy đến, bẩm báo: “Điện hạ, Thái Hậu nương nương đang ở trong nhà kho chọn những vật mình thích, ngài mau đến hỏi thăm đi.”

Đông Phương Ly Nhân cũng muốn xem qua của cải mà Ô Vương tích cóp được, xem có cái gì quý báu không, nên nghe vậy đã đi theo thị nữ đi đến nhà kho.

Dạ Kinh Đương gặp thái hậu lần trước, là hôm đó nhìn thấy

con Bạch Hổ làm từ bạch ngọc, nó còn ở trên giường rồng và bên cạnh là thái hậu bất tỉnh .

Thái Hậu nương nương là người rất thích Cừu dai, cho nên Dạ Kinh Đường lúc đó không dám tự tìm xui xẻo, vội vàng nói: “Ti chức xin lui xuống trước, điện hạ có việc gì có thể sai người đến truyền lệnh, ta lập tức chạy đến.”

Đông Phương Ly Nhân không biết đêm đó Dạ Kinh Đường đã làm bao nhiêu chuyện kinh khủng khi ôm nàng trong lòng ngắm cảnh đêm của kinh đô, trong lòng lại cho rằng bởi vì Dạ Kinh Đường đã cứu Thái hậu ra khỏi hầm cho nên Thái hậu mới có sự ưu ái với hắn. Nàng cảm thấy ngượng ngùng bởi vì chuyện này mà giận dỗi, liền mở miệng nói " Tới cũng đã tới rồi, đi qua chào hỏi đã rồi hẵng đi."

“Ây……”

Dạ Kinh Đường không thể kháng chỉ, nên hắn vẫn chịu đựng, cùng đi theo đến nhà kho.

Tuyền Cơ Chân Nhân vẫn luôn đi ở phía trước, nhận ra Dạ Kinh Đường có một chút khác thường, nên dò hỏi: “Dạ Kinh Đường, ngươi đã gặp qua Thái Hậu nương nương rồi sao?”

Đông Phương Ly Nhân trả lời: “Hắn làm ở hắc nha, gặp thái hậu cũng là bình thường, sư phụ có chuyện gì sao?”

Tuyền cơ chân nhân bạn bè thân thiết rất nhiều, trước kia thân thiết là Lạc Ngưng, còn bây giờ chính là Thái Hậu nương nương.

Nàng biết tính tình của thái hậu, sống ở trong cung nhiều năm nên buồn bực không vui, dễ dàng bị đàn ông có ý đồ xấu lừa gạt.

Dạ Kinh Đường đã trộm đi ba người bên cạnh của nàng, nếu nàng to gan lớn mật để suy nghĩ…… Mắt của Tuyền Cơ Chân Nhân hơi nhíu lại, ánh mắt nàng để lộ ra ý nghĩ mơ hồ — một người này

nên giết không thể giữ lại.

Dạ Kinh Đường và Tuyền Cơ Chân Nhân đi song song phía sau lưng, nhìn thấy ánh mắt của Tuyền Cơ Chân Nhân, có chút buông tay, ý nói là —— Thủy Nhi cô nương, ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy? Nhìn ta có giống như một tên háo sắc vô pháp vô thiên không?

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm thấy không giống, nhưng Dạ Kinh Đường đã làm như vậy với nhiều cô nương rồi, thêm một người cũng thì cũng là bình thường, cho nên ánh mắt vẫn nhìn để cảnh cáo một phen……

Chương 558 - Không Đứng Đắn

Chương 558. Không Đứng Đắn

Sắc trời dần tối, bên trong vương phủ đã thắp lên đèn dầu.

Những bảo vật chất đầy trong kho phát ra ánh sáng rực rỡ, Thái Hậu nương nương tỏ ra đoan trang cao quý, đứng ở trước tấm bình phong mỹ nhân, nhìn ngắm bức tranh sống động như thật.

Hồng Ngọc sợ thái hậu học được cái xấu, rãnh rỗi không biết làm gì lại lấy ma gương ra, vẻ mặt rất căng thẳng, vẫn luôn đang tìm kiếm xung quanh những đồ vật mới lạ, để cố gắng thu hút sự chú ý của thái hậu nương nương.

Hai chủ tớ lôi kéo nhau không được bao lâu, thì bên ngoài nhà kho vang lên tiếng bước chân, giọng bọn họ nói chuyện rất nhỏ: "Người dân bình thường không nói đến, kẻ học hành cả đời ra sức thi, cũng không muốn gì khác hơn là thân phận của mình ngang với Vương Hầu. Ô Vương giàu có như vậy sao không biết hưởng thụ, lại đi tạo phản……"

"Con cháu trong Hoàng tộc từ nhỏ đã quen được chiều chuộng, không chịu được khổ cực lâu, nói như rồng leo, làm như mèo mửa, làm cái gì cũng hỏng là chuyện rất bình thường. Nếu ngươi có một cái vương phủ lớn như vậy, trong nhà có ba trăm người đẹp, nghĩ đến cửa còn không muốn bước ra đúng không?"

Thái Hậu nương nương nghe thấy giọng nói trong trẻo quen thuộc, cả người cứng đờ, vốn muốn dấu đi tấm bình phong lớn, nhưng nhớ lại tối qua Dạ Kinh Đường dám mạo phạm nàng lại còn ác độc nữa, suy nghĩ một chút xong thì không mang đi dấu nữa,

chỉ chạy đến Ngọc Phật cách đó không xa chắp tay thành tâm lạy bồ tát.

Chẳng mấy chốc, thị nữ đi tới cửa, một nhóm ba người bước vào cửa lớn.

Nét mặt của Dạ Kinh Đường nghiêm nghị như ngự tiền thị vệ, sau khi vào cửa nhìn thấy bóng lưng châu tròn ngọc sáng của thái hậu nương nương, bước chân cũng đi nhẹ lại, cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

Trước mặt Đông Phương Ly Nhân, Dạ Kinh Đường vẫn giữ phép tắc, đi lại gần khom người hành lễ : "Bái kiến Thái Hậu."

Toàn Cơ Chân Nhân thấy vậy, cũng khom người, nhưng thái độ lười biếng hơn rất nhiều, cũng chỉ là một cử chỉ tượng trưng mà thôi.

"Miễn lễ."

Thái Hậu nương nương tuy rằng đang mặc váy ở nhà, nhưng vẫn toát ra khí chất của bậc mẫu nghi thiên hạ, chậm rãi quay người lại, khẽ thở dài:

"Đại Ngụy khi mới dựng nước, có rất nhiều việc cần phải làm, Thái Tổ đã bắt buộc các hoàng tử và người trong hoàng thất phải cần kiệm và yêu dân. Lúc này mới được bao nhiêu năm, ngươi nhìn phủ Ô Vương này xem, còn xa hoa hơn cả Phúc Thọ cung, có rất nhiều thứ bổn cung cũng chưa bao giờ nghe qua"

Đông Phương Ly Nhân biết Thái Hậu nương nương là bởi vì Dạ Kinh Đường ở đây, nên mới nói như thế, nàng lại cười nói:

"Thái Hậu dạy bảo rất đúng, từ nay về sau ta nhất định sẽ coi đó là lời răn dạy. Thái Hậu nhìn xem có thích vật gì không? Nếu có, lát nữa ta sẽ đi nói với các quan trong triều, rồi đưa lên thuyền cùng trở về kinh thành."

Thái Hậu nương nương dẫn theo mọi người đi qua nhà kho lớn, nhìn trái phải tỏ vẻ như đang xem xét: “Bổn cung đã ở trong cung lâu như vậy, không đi ra ngoài cũng không có quá nhiều kiến thức, muốn chọn vài đồ tao nhã về trang trí trong cung, nhưng không biết nên chọn cái gì cho thích hợp. Dạ đại nhân, ngươi giỏi cả văn lẫn võ, ngài có thể giúp ta chọn vài món được không?”

“Vâng?”

Dạ Kinh Đường đang ở phía sau nhìn ngắm, bỗng nhiên bị Thái Hậu nương nương gọi tên, nên theo bảng năng nhìn xung quanh, kết quả nhìn thấy một tấm bình phong cách chỗ thái hậu không xa.

Trên bình phong……

Dạ Kinh Đường ngắm nhìn rất cẩn thận, hai mắt không khỏi trợn to một chút, cảm thấy nơi này không thích hợp, muốn đưa các nàng đi đến nơi khác.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, Thái Hậu nương nương đã nhìn theo ánh mắt của hắn, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn hắn: “Dạ đại nhân, tấm bình phong này chẳng lẽ có ý kiến gì sao?”

Đông Phương Ly Nhân và Toàn Cơ Chân Nhân mới đầu cũng không để ý cặn kẽ đồ vật rực rỡ ở bên cạnh họ, chỉ để ý hai người đang nói chuyện, lúc này mới nhìn kỹ lại.

Nhìn thấy hình ảnh khỏa thân trên tấm bình phong, Toàn Cơ Chân Nhân nhướng lông mày, chắc chắn là bị hình ảnh không đứng đắn gợi lên thích thú.

Đông Phương Ly Nhân thần sắc cứng đờ, sau đó lông mày dựng ngược, đưa mắt nhìn về phía tên hộ vệ háo sắc: “Dạ Kinh Đường! Ngươi……”

Dạ Kinh Đường thật là vô tội, dù sao một tấm bình phong lớn như vậy dựng ở trước mặt hăn, hắn ngước mắt lên là nhìn thấy,

nhìn lại xác nhận cũng là chuyện bình thường, cũng chưa nói tiến cử nó cho thái hậu nương nương.

Thấy cả đám nữ từ nhìn sang, Dạ Kinh Đường da đầu tê dại, vội vàng tiến lên che tầm nhìn của thái hậu nương nương, giơ tay nói: " Vật này không đứng đắn, mời thái hậu nương nương dời đi……"

Thái Hậu nương nương vẻ mặt khó hiểu, nhón mũi chân nhìn qua vai của Dạ Kinh Đường: "Không phải chỉ là tấm bình phong có hình các cô nương thôi sao, sao lại không đứng đắn? Dạ đại nhân có thể giải thích cho ta có được hay không?"

"Ây……"

Dạ kinh đường không dám giải thích với thái hậu nương nương đang tò mò như một đứa trẻ, chỉ có thể nhìn về phía Ngây Ngốc cầu xin giúp đỡ.

Chương 559 - Hiên Viên Triều

Chương 559. Hiên Viên Triều

Đông Phương Ly Nhân rất là bực bội, nhưng nhìn thấy bộ dáng Dạ Kinh Đường đang xấu hổ, cuối cùng cũng mềm lòng, tiến lên ôm cánh tay Thái Hậu nương nương đỡ đi nơi khác: "Những hình ảnh ô uế vẽ trên tấm bình phong rất khó để Dạ đại nhân nói, trở về ta sẽ giải thích với mẫu hậu"

"Ồ, phải không? Bổn cung nhìn thấy Dạ Kinh Đường nhìn chăm chú, còn tưởng rằng có cái gì thú vị lớn nào đó ở đằng sau"

"Hắn cũng là một nam nhân, nhìn thấy đồ vật thế này xem nhiều một chút cũng là bình thường……"

Dạ Kinh Đường trong lòng rất mang ơn Ngây Ngốc, cảm thấy tính cách nghiêm nghị của mình bị đóng băng rồi, thật là hết sức xấu hổ, chợt phát hiện Hồng Ngọc ở bên cạnh đang cười trộm, thấy hắn nhìn sang liền vội nói ' ta không có liên quan đến ' bộ dạng muốn phủi sạch nghi ngờ.

Nhưng Dạ Kinh Đường cũng không ngốc, nhìn thấy như vậy hắn liền hiểu rõ thái hậu nương nương đang trêu chọc mình, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, cũng không thể mở miệng nói Thái Hậu nương nương lừa hắn, chỉ có thể nhìn về phía trước, rồi lặn lẽ đi theo.

Mấy người đến thăm nhà kho một lúc lâu, Thái Hậu nương nương và Đông Phương Ly Nhân cũng chọn rất nhiều thứ mình thích, Toàn Cơ Chân Nhân thì thực dụng hơn, muốn lấy đi tất cả rượu ngon mà Ô Vương đã có được.

Dạ Kinh Đường là thị vệ riêng, đương nhiên không cậy mình được yêu thích mà kiêu ngạo lấy đi những đồ vật đáng lẽ nên đưa vào công quỹ này, yên lặng đi theo phía sau các nàng chỗ đang lựa chọn.

Tuy chỉ là đi trên đoạn đường không dài, nhưng tất cả các đồ vật nhỏ mà họ thích đều để hắn ôm, lúc đi lúc dừng hắn không dễ gì chen vào được miệng của các nàng, không thể không nói là rất mệt.

Cách đó hơn tám trăm dặm, ở Quân Sơn Đài.

Nhìn dưới con mưa nhẹ, bảy mươi hai đảo của Quân Sơn Đài như chìm trong mây mù, hàng trăm con thuyền lớn nhỏ, đi qua đi lại giữa các hòn, trong ngắn ngủi vài ngày, đã có gần một vạn người trên giang hồ tụ tập ở đây, chờ đợi một trận chiến vang danh bốn biển.

Trạch Châu nằm ở trong lòng Trung Nguyên, mà Quân Sơn đài là ở cửa sông của Vân Mộng Trạch, vị trí đặc biệt này đã khiến nó gắn liền với hai chữ “ Giang hồ” ' kể từ khi xuất hiện.

Quân Sơn đài không phải là do nhà Hiên Viên đặt tên, mà là từ xưa là vùng đất lý tưởng của giang hồ.

Không dưới một trăm môn phái giang hồ xung quanh Vân Mộng Trạch rơi rụng dần, bình thường là dẫn đầu mấy chục năm, lúc nào đánh lôi đài mà không giữ được, thì bá chủ của Trạch Châu sẽ thay đổi , Quân Sơn đài thì khác, vẫn luôn ở chỗ này, ai tài giỏi thì sẽ chiếm được vùng đất có phong thủy tốt này.

Đây cũng chính là quê quán của Hiên Viên Triều “ Đao chủ” hiện nay, bản thân hắn là thế hệ trước của một gia tộc giàu có bậc nhất ở Trạch Châu, nhưng hắn học nhiều loại võ nghệ khác nhau , cũng không phải là học một mình đao pháp.

Hiên Viên Triều có tài năng xuất chúng, lại không thích học võ gia truyền, chỉ thích học võ thuật không chính thống ở bên ngoài, xem như vi phạm lời dạy của tổ tiên, vì thế mới hơn mười tuổi đã giận dỗi bỏ nhà đi, quyết tâm không thắng được Cuồng Đao Tử thì sẽ không trở về, câu chuyện sau đó là gặp Bùi Viễn Phong đến làm quen.

Nhưng Hiên Viên Triều không được may mắn, không được ai là võ khôi để nhận làm sư phụ, hơn mười tuổi đã đi thuyền đến Chu gia, để nhờ Chu thái công giúp mình rèn một cây đao, rồi sau đó một người một đao xin vào nghĩa quân, tham gia đánh chiếm mười hai châu của Đại Ngụy, trước đánh thành, sau bắt bắt vương, dựa vào trên trăm trận chiến đẫm máu giết hàng ngàn người, từ từ rèn luyện trở thành một người đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi đao pháp của hắn.

Mặc dù danh tiếng của Hiên Viên Triều không tốt lắm, nhưng trong lịch sử có thể chỉ dựa sức mạnh của một người để được phong khai quốc công thần, thì trong một ngàn năm cũng chỉ có một mình hắn, cũng không thể bởi vì phẩm chất mà không công năng lực này của hắn, trên giang hồ người mắng chữi Hiên Viên Triều có rất nhiều, nhưng nói đao của hắn không tốt thì không có một ai.

Màn đêm mênh mông, bao phủ hàng ngàn dặm sóng xanh,chỗ bình đài rộng ngàn trượng là nơi trung tâm của bảy mươi hai đảo.

Bình đài là một hòn đảo nhỏ, nhưng bị san phẳng trong một ngàn năm, rồi lát gạch xanh lên, dần dần trở thành một lôi đài lớn nhất trên giang hồ, cái tên ' Quân Sơn đài ' cũng bắt nguồn từ đây.

Bên cạnh Quân Sơn đài, có một tấm bia lớn không có chữ, trên mặt cắm hàng chục món binh khí, tất cả đều là do những người trước đây đến đánh lôi đài sau nản lòng thoái chí để lại, đao thương kiếm kích đều có, bởi vì phần lớn là binh khí tốt, nên trải qua hàng trăm năm phơi sương gió, cũng chỉ bị gỉ sét một chút, và

thậm chí có một số ít còn sáng như mới.

Dưới tấm bia đá, có một lão già đang ngồi.

Lão già xõa mái tóc dài, nửa thân trên để trần, chỉ mặc một chiếc váy giáp màu đen, bao bọc quanh eo đến bụng mà một mặt thú kỳ lân, coi như đã mặc một nửa bộ áo giáp Kỳ Lân Đại Ngụy.

Lão già cao hơn hai thước, vai lưng đều rộn, cánh tay phát triển kinh người, giống như cánh tay của rồng rắn hổ gấu.

Chương 560 - Mong Gặp Được Một Đối Thủ

Chương 560. Mong Gặp Được Một Đối Thủ

Nhìn cơ thể to lớn của lão, trên lưng đeo cây đao rộng một thước rưỡi, nhìn cũng giống như những cây đao bình thường khác, mười phần cân xứng.

Mà một tên trẻ tuổi đứng ở phía trước mặt, mới đầu nhìn dáng người cũng bình thường, trông giống như đến từ một quốc gia nhỏ, đứng ở bên cạnh lão già đang khoanh chân ngồi, cũng là cao hơn gần một cái đầu.

Từ sau lưng đánh giá, lão già như mặt trời buổi trưa, từ khoảng cách rất xa đã có thể cảm nhận được một cỗ sát khí như đã giết chết hàng vạn người, không có biểu hiện gì là của người già yếu.

Nhưng dù sao lão già này cũng đã hơn bảy mươi tuổi, bình thường người tập võ sống trên trăm tuổi, cũng coi như đã hết thời kỳ đỉnh cao, trên mặt hiện rõ rất nhiều nếp nhăn, mái tóc dài buông xõa cũng đã bạc, chỉ có hai mắt vẫn nhìn như lúc còn trẻ, toát lên vẻ sắc sảo của loài chim ưng.

Tên trẻ tuổi đứng bên cạnh lão già, là Hiên Viên Triết con trai cả của Hiên Viên Hồng Chí, lúc này trong mắt tràn đầy đau thương và tức giận kể ra Trạch Châu vừa mới đến tin báo: “Diêu bá bá, cha, còn có Phạm Lão Bát tất cả đều bị bắt, do không cẩn thận nên bị thất thủ. Binh lính của Trạch Châu có cài vào để tử của Quân Sơn đài, nên đã bí mật gửi tin, nói chỉ có Diêu bá bá bị dẫn đi thành Kiến Dương, chỉ còn một hơi thở, còn lại chỉ là xác chết, cha

chỉ sợ…”

Hiên Viên Triều ngồi xếp bằng ở trên đài, nhìn những con sóng ở phía xa từ nhỏ đến lớn dường như vô tận, không nói một lời.

Hiên Viên Triều cả đời phiêu bạt giang hồ, chỉ có hai đứa con trai, vì chăm lo cho con trai cả, năm đó biết rõ là sẽ kết thù, nhưng vẫn nhúng tay vào lôi đài, cuối cùng người con cả vẫn quay lưng đi không bao giờ trở về.

Bởi vì năm đó tha cho Trịnh Phong một mạng, nên giờ giờ đứa con thứ hai mới chết trong tay hậu duệ của hắn, chỉ duy nhất hai đứa con trai là đã không còn, ngay cả người kế thừa do Ninh Lan Vô Khuyết dạy dỗ cũng không còn.

Đối với một người đã ở tuổi này như Hiên Viên Triều, cho dù nhìn thấu hết cả thiên hạ, vẫn không có một chút động lòng.

“Gia gia, chúng ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ Dạ Kinh Đường người là người của Tĩnh Vương, lài có thể tùy ý giết người của Hiên Viên chúng ta sao? Gia gia năm đó vì Đại Ngụy khai quốc, làm gương cho binh sĩ trước sau đánh hơn trăm trận, Vân An thành gia gia là người thứ nhất lập công, thành công rồi thì lui về sau, Thái Tổ ban cho chức tướng quân Trấn Nam Quân cũng không nhận, mấy năm nay chỉ tính tiền thuế, toàn bộ các thế lực giang hồ của Trạch Châu cộng vào cũng không bằng gia tộc của mình.

“Chuyện giang hồ, giang hồ giải quyết. Dựa vào quan phủ, Dạ Kinh Đường không thể báo được thù. Nếu hắn muốn báo thù cho Trịnh Phong, hắn chỉ có thể vác đao đến Quân Sơn Đài.

“Nếu hắn không đến thì sao? Nếu một ngày hắn trở thành một người có địa vị cực cao……”

“Thù Thiên Hợp đến, hắn nhất định sẽ đến.”

Hiên Viên Triều thản nhiên nói: “Giang hồ chính là như thế, có

thù phải báo, có ơn phải trả. Một khi chuyện này xả ra, Thù Thiên Hợp bước lên Quân Sơn Đài, hắn nhất định sẽ phải chết. Nếu hắn không đến, hắn sao có thể xứng đáng với Ly Long Đao trong tay của ta."

Hiên Viên Triết nghe như vậy, tức giận và đau thương trong làm cũng giảm đi một ít, suy nghĩ một chút rồi nói: "Gia gia, ngươi đã lỡn tuổi, gặp phải hai người này…"

"Lão phu đã sống hơn bảy mươi năm, đã trải rất nhiều sóng gió, nếu có chết đi thì cũng là để tang trong vui mừng, điều ta sợ không phải là một ngày nào đó sẽ chết dưới lưỡi đao, mà là một ngày kia trong tay có đao, lại sợ không dám bước về phía trước."

Hiên Viên Triều nhìn về phía cây đao đặt bên cạnh người: "Có thể giết Hiên Viên Triều ta, cũng là giang hồ thay cũ đổi mới, một vòng luân hồi, cũng coi như là chết tốt."

"Giết không được Hiên Viên Triều ta, là ta đến chết cũng không thất bại, danh tiếng ngàn năm, cũng là một cái chết tốt."

"Ở tuổi của ta rồi, cái mong muốn thứ nhất không phải là một đời vô địch, đến chết vẫn chưa gặp được đối thủ, đối với người học võ mà nói không phải là chuyện tốt."

"Ngươi mới ba mươi tuổi vô địch, luyện đao bốn mươi năm, nhưng không gặp được đối thủ để thoải mái sử dụng, ngươi luyện đao là để cho ai nhìn?"

"Đã đứng ở đỉnh, mà không nhìn ra được đao pháp cao hơn, thì ba mươi tuổi chết và một trăm tuổi chết, có gì khác nhau đâu?"

Hiên Viên Triết không có tâm cảnh của võ khôi, không hiểu những lời nói này, nên hỏi: " Nếu gia gia xảy ra chuyện, gia tộc Hiên Viên biết phải làm sao bây giờ?"

"Vinh hoa phú quý, phải được bảo vệ bằng cây đao trong tay

của mình, chứ không phải dựa cha ngươi hay gia gia ngươi cho. Ngươi có bản lĩnh thật sự, thì không có ai có thể lấy đi; nhưng ngươi không bản lĩnh, thì chỉ nên sống qua ngày mà thôi."

Chương 561 - Váy Đẹp Đấy

Chương 561. Váy Đẹp Đấy

Ô Vương Phủ.

Màn đêm đã buông xuống, phía sau vương phủ đèn đuốc sáng rực.

Dạ Kinh Đường ôm một đống lớn thư pháp tranh vẽ, châu báu trang sức, đưa đến chỗ của Thái Hậu và Ngây Ngốc, sau khi bước vào phía sau đình viện, đi đến dãy nhà bên cạnh vương phủ.

Thái Hậu nương nương đã nhịn nhiều ngày, Toàn Cơ Chân Nhân và Đông Phương Ly Nhân trở về, chắc chắn sẽ giả làm người dân bình thường để đi dạo phố.

Đêm kinh đường là thị vệ riêng, không thể nào xin nghỉ, vì thế còn phải đi theo ra ngoài một chuyến.

Đông Phương Ly Nhân rất quan tâm đến Dạ Kinh Đường, thấy hắn một mình chán nản ở phía sau cầm túi, nên bảo hắn gọi bằng hữu cùng nhau đi ra ngoài chơi.

Dạ Kinh Đường đi đến giữa dãy nhà, nhìn thấy trong sân đã sắp xếp sẵn cho mình, vừa vào đến cửa đã nhìn thấy điểu điểu uất ức đứng ở dưới mái hiên, nhìn miếng thịt khô nhỏ.

Lạc Ngưng một tay chống nạnh, giống như người mẹ đang nghiêm khắc dạy dỗ con gái của mình, đang nói: “Bảo ngươi trông coi, ngươi lại ham chơi với người ta đến quên cả việc, bị ta bắt được, bây giờ còn muốn xin ta ăn cơm tối?”

“Kỉ kỉ……”

Điểu điểu gật đầu như đảo tỏi, ý là Điểu Điểu biết sai rồi, nhìn thấy Dạ Kinh Đường bước vào, vội vàng dùng cánh chỉ.

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường đã trở về, đã đưa miếng thịt khô nhỏ cho Điểu Điểu , đi đến trước mặt nói: “Mọi chuyện ở Ô Châu đã xong chưa? Hay là chúng ta về kinh thành trước đi, ở lại chỗ này……”

Dạ Kinh Đường biết Ngưng Nhi là thủ lĩnh của bọn phản tặc, ở trong vương phủ cũng rất khó xử, nhưng cũng không có cách nào tốt hơn, ôm bả vai của Ngưng nhi an ủi: “Ta là phó chỉ huy sứ hắc nhà, một mình rời đi trước là trái với quy định, chúng ta vẫn phải cùng nhau đi. Đúng rồi, Thái Hậu nương nương các nàng đi ra ngoài đi dạo phố, bảo ta gọi ngươi đi cùng.”

“Gọi chúng ta đi theo làm cái gì?”

“Cải trang vi hành, sợ ta một người làm hộ vệ đi theo buồn tẻ.”

Lạc Ngưng bị toàn cơ chân nhân vạch trần ' gian tình ' cũng đã là rất xấu hổ, huống chi là đi với thái hậu và nữ vương gia ra ngoài dạo chơi, lỡ như Thái Hậu hỏi đông hỏi tây, nàng sẽ như thế nào trả lời?

“Thôi, ta không đi, ngươi dẫn theo Tam Nương đi được rồi. Trước mặt Thái Hậu, không lẻ ngươi cũng không biết xấu hổ dẫn theo hai cô nương trái ôm phải ấp?”

Thật ra Dạ Kinh Đường cũng cảm thấy mình ở phía sau đi dạo, có chút kiêu ngạo, cho nên cũng không có ép buộc chuyện này, cúi đầu hôn lên má Lạc Ngưng.

Lạc ngưng tối hôm qua làm được một nửa thì bị gián đoạng, trong lòng có chút không vui, thấy Dạ Kinh Đường hôn tạm biệt cũng không kháng cự, choàng tay qua cổ hôn một cái thật sâu.

Cuối cùng vừa mới hôn xong, đã nghe thấy tên lưu manh nói: “Ở trong phòng chờ ta, đợi một lát ta trở về ngay, ngươi đừng sốt ruột.”

?

Lạc Ngưng sắc mặt lạnh lùng, cầm trái dưa hấu bóp chảy nước ra tay, xoay người rời đi: “Ai sốt ruột? Ta ngày hôm qua ngủ không ngon, không đợi ngươi, buổi tối đừng đến làm phiền ta.”

Vừa nói vừa lén lút nhìn Dạ Kinh Đường đang đi ra ngoài, tay nàng ôm Điểu Điểu Đi vào nhà

“Kỉ?”

Dạ Kinh Đường biết Ngưng Nhi chắc chắn sẽ chờ, nên không nói nhiều, xoay người đi vào căn phòng bên cạnh.

Đèn trong phòng vẫn sáng, vết thương ở trên lưng của Bùi Tương quân bối vẫn chưa đỡ hoàn toàn, nàng đang nằm trên giường để nghỉ ngơi.

Nghe thấy hắn muốn mang nàng đi ra ngoài dạo phố, Bùi Tương quân đã vui vẻ nhanh chóng đứng ở trước gương thay quần áo. Dạ Kinh Đường vừa đẩy cửa ra, đã thấy Tam Nương chỉ mặc mỗi chiếc yếm màu vàng nhạt, cầm váy ướm thử trước ngực,bên trên cái yếm hiện ra nửa vòng tròn trắng nõn, nặng trĩu nhìn cực kì to. Dạ Kinh Đường đi đến sau lưng, giúp Tam Nương nâng lên:

“Cái váy này đẹp lắm đấy ~ ”

Còn chưa kịp nói xong, tay đã bị vỗ nhẹ một cái.

Dạ Kinh Đường sửng sốt, nghiêng đầu nhìn về mặt của Tam Nương, đang nghĩ xem có phải hắn lại chọc Tam Nương tức giận rồi không. Sắc mặt Bùi Tương quân đỏ lên, ở phía sau lưng siết chặt lấy vai của Dạ Kinh Đường, hừ nhẹ nói:

“Ngưng nhi còn đang ở đây thì có thể dung túng cho ngươi làm càn còn giờ không có thì ngươi trật tự một chút đi.”

Dạ Kinh Đường nghe xong liền hiểu —— ở trước mặt Ngưng nhi thì nàng ấy mới chủ động, còn ở bên ngoài nàng ấy vừa là chị dâu của ngươi vừa làm chưởng môn của ngươi nên phải chú ý lễ nghi. Dạ Kinh Đường thấy da mặt của Tam Nương mỏng nên cũng dè dặt lại, tay chỉnh sửa lại váy áo bên ngoài của nàng:

“Thương thế có tốt chút nào không?”

Bùi Tương quân đang đeo đai lưng con mắt nháy nháy: “Như thế nào? Buổi tối muốn lôi kéo ta cùng đi hả?” “Nói cái gì đấy, chỉ là lo lắng cho thân thể cử ngươi thôi.”

“Hừ thân thể tốt, chẳng lẽ không phải ngươi đang có ý định này à.Ta mới vừa xem sách giải trí của Ngưng Nhi, hình như bên trên còn viết cái chiêu thức gì mà hai nữ nhân cùng tới đó” Dạ Kinh Đường trước đây cũng không có ý định này, vừa nghe xong lời này, con mắt nháy nháy, sau khi mặc chỉnh tề váy áo cho Tam Nương thì kéo tay nàng đi ra ngoài cửa:

“Trở về rồi nói sau.”

Bùi Tương quân nhìn thấy Dạ Kinh Đường thể hiện ra bộ dáng lạnh lùng, lại khẽ hừ một tiếng, mới bước tới căng dù che ô ra, đi ra ngoài vương phủ.

Chương 562 - Đi Với Thái Hậu

Chương 562. Đi Với Thái Hậu

Tí tách tí tách ~~

Hạt mưa tinh mịn rớt trên đường lớn trong thành, hai bên lầu các bên đường tản ra ánh sáng nhạt, bị hơi nước phủ lên, khiến cả con đường trở nên tựa như ảo mộng, trên mặt đất thậm chí có thể nhìn thấy cái bóng người đi đường cùng cảnh đường phố.

Dạ Kinh Đường cầm ô giấy dầu, che trên đầu Tam Nương, thưởng thức cảnh mưa hoàn toàn khác biệt với kinh thành, chạy mấy ngày căng thẳng trong Ô Sơn, cũng trong lúc này chậm rãi chuyển thành hài lòng.

Ô Vương mưu phản khiến một lần đại loạn, bách tính trong thành sợ Ô Vương phong thành dẫn đến việc bị nhốt, không ít người đều trốn ra khỏi thành, nhưng từ sau khi cấm quân đến, tình thế coi như là ổn định lại, không ít người đều quay trở về thành, trước mắt các cửa hàng lần lượt gầy dựng lại, mặc dù không phồn hoa như ngày thường, nhưng đi trên đường phố và ngõ hẻm trong mưa cũng rất có một phen phong vị.

Hôm nay đi ra ngoài là cải trang vi hành, cũng có thể nói là thường phục dạo phố.

Đông Phương Ly Nhân mặc một bộ đồ nam tử, trừ cơ ngực có chút quá tại phát đạt bên ngoài, phương diện khác phi thường tuấn khí, cầm trong tay quạt xếp rất có ngọc thụ lâm phong cảm giác.

Thái hậu nương nương mặc giống như mẫu thân, nha hoàn đi

theo phía sau, quần áo rất có phong vị của phu nhân gia chủ, nhưng lại có một đôi mắt to đã phá hủy hình tượng, nhìn càng giống là tỷ tỷ của Đông Phương Ly Nhân.

Tuyền Cơ chân nhân là đặc biệt nhất, cách ăn mặc như các thư hương tiểu thư chưa xuất giá, làm tiểu tình nhân của đồ đệ, một bộ váy lụa mỏng màu trắng tinh, tay cầm dù hoa, đi bên cạnh Đông Phương Ly Nhân người mười phần xứng đôi, cho dù ai nhìn cũng đều phải nói một câu trai tài gái sắc.

Dạ Kinh Đường cũng quần áo công tử nho nhã, tướng mạo lại quá gây chú ý, nếu đi lên phía trước, không phải bị ngộ nhận là nhân tình của Tuyền Cơ chân nhân, thì cũng bị ngộ nhận thành chó săn nhỏ Thái hậu nuôi, có chút không thích hợp, vì thế vẫn luôn giữ một khoảng cách, dẫn theo Tam Nương đi ở phía sau.

Mấy người ra ngoài, là để bồi Thái hậu nương nương đương đi chơi, Thái hậu ở trong cung nghẹn quá lâu, gặp phải cái gì cũng chăm chú nhìn một hồi, tâm trạng không tốt tên, ngược lại càng ngày càng trùng xuống, có lẽ là đang hồi tưởng lại trước kia khi còn ở Giang Châu làm đại tiểu thư không buồn không lo.

Bùi Tương Quân mặc như nàng dâu nhỏ, tựa ở bên người Dạ Kinh Đường, nhìn thấy Tuyền Cơ chân nhân cùng nữ vương gia đều đang khuyên bảo Thái hậu, trong lòng cũng có chút cảm thán, thấp giọng nói:

“Thái hậu nương nương cũng là người đáng thương, còn chưa đến kinh thành, tiên đế đã băng hà, cung nhân thời kỳ tiên đế, khi Thánh thượng đăng cơ lập tức phải lấy xuất cung, có nhi nữ thì đi đất phong hưởng phúc, không có đất phong thì trở về quê hương tái giá, duy chỉ có Thái hậu không thể đi, hậu cung của Thánh thượng cũng không có Tần phi, lẻ loi trơ trọi một mình ở trong hậu cung, ngẫm lại phải trải qua thời gian dài buồn khổ...”

Dạ Kinh Đường đi qua hậu cung rất nhiều lần, biết Thái hậu

khổ sở, mặc dù nhìn qua rất hoạt bát vui tươi, nhưng cũng vẫn rất mang thù, một năm Thái hậu có thể gặp người ngoài được mấy lần, chỉ gặp gỡ trong mấy lần sự kiện lớn nhỏ, đổi thành hắn nếu bị giam lại cả ngày không có việc gì làm như vậy, chỉ sợ sớm đã leo tường cao chạy xa bay.

Dạ Kinh Đường cầm ô giấy dầu, cùng Tam Nương gắn bó đi cách một đoạn, thấy Bổn Bổn chỉ nói chút chuyện trong lịch sử điển cố, cũng không biết phải lấy niềm vui của cô nương như thế nào, nghĩ nghĩ, tìm kiếm trái phải...

——

"Cây cầu kia đã ba trăm năm tuổi, năm đó khi Thái tổ đánh xuống Kiến Dương, bộc lộ cảm xúc ở chỗ này, viết xuống một bài từ..."

Vượt ngang phố dài qua hai bên bờ cầu nhỏ, Đông Phương Ly Nhân nhẹ lay động quạt xếp, thuộc như lòng bàn tay các loại sự tích lúc khai quốc, Tuyền Cơ chân nhân thấy xung quanh không có người qua đường, liền lấy từ sau hông ra hồ lô rượu, tựa ở bên trên rào chắn sư tử đá điêu khắc uống chút rượu.

Thái hậu nương nương đứng ở dưới dù, thưởng thức cảnh đêm của thành trì, nhìn như đang chăm chú nghe Đông Phương Ly Nhân kể chuyện, nhưng trong lòng không có nhiều hứng thú.

Dù sao Thái hậu nương nương xuất thân ngoài giang hồ, mặc dù chưa nói tới võ nghệ không tầm thường, nhưng không trở ngại chuyện nàng là tướng môn hổ nữ, nghe thấy những tiên sinh kể chuyện lịch sử điển cố lập tức có chút đau đầu.

Nhưng dù không trò chuyện, có thể nhìn phong cảnh danh thắng nơi đất lạ, cũng thú vị hơn xa so với lẻ loi trơ trọi ngẩn người trong cung, Thái hậu nương nương cũng không có ý muốn dẹp đường hồi phủ, chỉ đưa mắt nhìn tứ phương, tìm kiếm những

vật có thể làm nàng hứng thú.

Sau khi nhìn tròn chốc lát, khóe mắt Thái hậu nương nương bỗng nhiên nhìn thấy Dạ Kinh Đường, cầm theo hai cái rương đi tới từ bên đường, biểu lộ còn thần thần bí bí, không khỏi nghi ngờ nói:

“Dạ Kinh Đường, ngươi làm cái gì đó?'

“Đi mua một chút đồ vật.”

Dạ Kinh Đường cầm theo cái rương đi lên cầu mở ra —— bên trong là hoa đăng, mặt trên còn có lời chúc phúc Trung thu.

Thái hậu nương nương sững sờ, che ngực nghiêng người dò xét:

“Tết Trung thu còn tận mấy tháng, ngươi tìm được từ chỗ nào?”

“Cửa hàng hiếu hỉ trên đường, những vật này đều chuẩn bị từ sớm, vừa mới bắt đầu làm, cũng chỉ có ngần ấy, đều được ta mua.”

“Àzz...”

Chương 563 - Mau Nhìn

Chương 563. Mau Nhìn

Tuyền Cơ chân nhân nhìn thấy Thái hậu giống như tiểu cô nương đang hỏi phụ thân, đường cong mông tròn trịa có chút chọc người, bệnh cũ lại tái phát, đi ra trước mặt lặng lẽ nhéo nhéo.

Thái hậu nương nương vội vàng đứng thẳng người, nhéo một cái bên hông Tuyền Cơ chân nhân, sau đó mới tiếp tục nhìn Dạ Kinh Đường loay hoay.

Dạ Kinh Đường lấy Hoa đèn nhỏ từ bên trong ra, treo tay cầm cán lên trên, bỏ ngọn nến vào, đưa cho Thái hậu nương nương đầy mắt sáng lấp lánh:

“Cho ngươi.”

“...”

Thái hậu nương nương chớp chớp đôi mắt, mỉm cười nhận lấy ngọn đèn nhỏ lồng trên tay, Hồng Ngọc lập tức mang cây châm lửa tới hỗ trợ nhóm lửa.

Đông Phương Ly Nhân thấy Thái hậu tinh thần tỉnh táo, cũng không biết là nên khen Dạ Kinh Đường biết dỗ cô nương, hay là nên nói Dạ Kinh Đường thậm chí ngay cả Thái hậu nương nương cũng dám dỗ. Nhìn thấy Dạ Kinh Đường lại chuẩn bị tốt một cái hoa đăng đưa cho nàng, nàng đứng thẳng lên một chút, ra hiệu về trang phục mình:

“Đây là đồ chơi của cô nương, bản công tử cầm còn trông ra cái gì?”

Dạ Kinh Đường thấy vậy, lập tức đưa hoa đăng cho Tuyền Cơ tiểu thư đứng bên cạnh xem trò vui.

Tuyền Cơ chân nhân nhận lấy đèn, còn như ảo thuật, tay ngọc nhẹ lật lên, khẽ quét qua ngọn nến, lập tức đốt ngọn nến lên, nhìn mấy người xung quanh đều lộ ra ánh mắt ngạc nhiên.

“Lục tiên tử, làm như thế nào vậy?”

“Đây là tiên thuật đạo môn, muốn học thì bái sư trước.”

“Sư tôn, ngươi cũng không dạy ta môn này!”

“Trở về lại vụng trộm dạy ngươi, miễn cho có người học trộm.”

Tuyền Cơ chân nhân cầm theo hoa đăng, đi qua đi lại một vòng trên cầu, phối hợp váy lụa mỏng, dung mạo và khí chất đều làm cho người kinh diễm.

Thái hậu nương nương cũng xoay quanh theo, nhưng không có khinh công siêu phàm nhập thánh như vậy, xoay xoay có chút ẩu tả, nhưng lại có rất nhiều hương vị khói lửa nhân gian, có một phen phong vị đặc biệt.

Dạ Kinh Đường cũng không tiện nhìn chằm chằm hai nữ tử không nên nhìn, lắc đầu cười khẽ, lại làm thêm hai cái hoa đăng, mở một cái rương khác ra.

Trong rương đều để hàng nguy hiểm, có pháo hoa như thùng nước lớn, đầy trời pháo hoa.

Đông Phương Ly Nhân nhìn pháo hoa nhiều hơn, nhưng cân nhắc an toàn, chưa từng cho phép tự mình đốt, thấy thế cũng lên tinh thần, nửa ngồi xuống, lấy ra một cái lớn nhất, muốn đốt thử một chút.

“Ài ài...”

Dạ Kinh Đường vội vàng đè lại Bổn Bổn, ra hiệu hành lang phía trên:

“Đây là cầu gỗ, đốt ở chỗ này sẽ đốt cả cầu, đi xuống phía dưới.”

Nói xong nhấc lên mấy cọc thuốc pháo hoa, đi tới phía bên đường đê tương đối trống trải.

Đông Phương Ly Nhân cùng đi theo đến bờ sông, giúp Dạ Kinh Đường bung dù, dò hỏi:

“Âm thanh này lớn không?”

“Không rõ, châm lửa liền biết.”

Dạ Kinh Đường dọn xong pháo hoa, đưa cây châm lửa cho Bổn Bổn:

“Ừm hừ.”

“...”

Đông Phương Ly Nhân cầm cây châm lửa trong tay, vốn định nhóm lửa, nhưng nhìn thấy đại pháo còn to hơn so với eo nàng, trong lòng cuối cùng cũng có chút sợ, sau khi nhìn nam nhân một chút, vẫn cẩn thận từng li từng tí châm ngòi nổ, đưa tới một chút lại thu lại một chút.

Tình cảnh này, khiến mấy người nhìn thấy đều âm thầm lắc đầu, nhưng cũng không ai dám cười Đông Phương Ly Nhân nhát gan.

Thái hậu nương nương ỷ vào chuyện chỉ cần không bị đánh chết tại chỗ, căn bản thể phách bá đạo đánh không chết, lá gan cũng không nhỏ, bịt lỗ tai đợi nửa ngày, thấy Ly Nhân không được

việc, tiện tay xách váy chạy chậm đến trước mặt:

“Chẳng phải chỉ là một cái pháo hoa thôi sao, có gì phải sợ, để bản cung tới.”

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy cũng không cậy mạnh, lui về sau, núp ở phía sau Dạ Kinh Đường, che lỗ tai.

Phát hiện ánh mắt Dạ Kinh Đường cổ quái, quay về sau ngắm nàng, biểu lộ của Đông Phương Ly Nhân lại là lạnh lẽo, đứng thẳng người đoạt lấy dù, làm ra bộ dáng vững như Thái Sơn:

“Ngươi đứng ra phía sau, ở chỗ này làm gì?”

“Điện hạ không sợ?”

“Bản vương sợ cái gì? Một cái pháo hoa thôi, có sư phụ ở đây còn có thể xảy ra chuyện hay sao?”

Dạ Kinh Đường thấy Tuyền Cơ chân nhân đứng đằng sau Thái hậu nương nương xem kịch, còn cố ý “Ba!” một tiếng hù dọa Thái hậu nương nương, cũng không nhiều lời, đi tới dưới mái hiên bên đường, đứng chung một chỗ cùng Tam Nương.

Hồng Ngọc đứng phía sau Thái hậu nương nương bung dù, có chút không yên lòng, nhỏ giọng thầm thì:

“Nương nương cẩn thận, châm lửa xong lập tức lui lại, cái này trông đã thấy dọa người.”

“Bản cung biết rồi, ngươi đừng quấy rầy.”

Thái hậu nương nương một tay nhấc hoa đăng, cẩn thận từng li từng tí nửa ngồi xuống, cây đuốc tiến gần tới ngòi nổ.

Xì xì ~

Trong nháy mắt khi ngọn lửa chạm đến, đại pháo lập tức tỏa

ra tia lửa.

Thái hậu nương nương kinh hãi vai khẽ run, cây châm lửa còn vứt xuống mặt đất, nhanh chóng nhấc váy đứng dậy, ôm lấy cánh tay Tuyền Cơ chân nhân, nhìn không chớp mắt.

Xì xì bụp...

Đùng đoàng~~!

Dưới màn mưa, một tia lửa phóng lên tận trời, bay lên mấy chục trượng không trung, tiếp theo nổ tung, tràn ra đầy trời hoa lửa.

“Oa —— “

“Mau nhìn mau nhìn...”

Lúc động tĩnh vang lên, dọc theo hai bên bờ sông lập tức vang lên tiếng ồn ào của phụ nữ trẻ em lão ấu.

Đáy mắt của thái hậu nương nương cũng sáng rõ, đứng một chỗ cùng Hồng Ngọc đưa mắt nhìn ra xa, phát ra tiếng hô nhỏ kinh diễm.

Chương 564 - Nhắm mặt chịu nhục

Chương 564. Nhắm mặt chịu nhục

Piu ——

Oành oành ~!

Khói lửa quang mang, chiếu bên đường lúc sáng lúc tối.

Dạ Kinh Đường đứng ở dưới mái hiên nhìn ra xa, thấy mấy nữ tử đều giương mắt nhìn lên bầu trời, trong lòng khẽ nhúc nhích, đảo mắt nhìn về phía người bên cạnh.

Bùi Tương Quân thuở nhỏ lớn lên ở kinh thành, dạng khói lửa nhân gian này đã được nhìn rất nhiều, không kích động giống Thái hậu nương nương như vậy, thần thái nhu nhã thưởng thức cảnh đẹp.

Phát hiện Dạ Kinh Đường nhìn sang, Bùi Tương Quân chớp chớp đôi mắt, hơi nghi hoặc một chút:

"Ừm?"

Khuôn mặt Dạ Kinh Đường giãn ra cười dưới, giơ tay lên lặng lẽ ôm Tam Nương, hơi cúi đầu tiến gần đến khuôn mặt nàng.

? !

Nét mặt Bùi Tương Quân cứng đờ, thấy Kinh Đường gan to bằng trời, vậy mà chuẩn bị hôn nàng trên đường cái, bên cạnh còn có người, khẳng định có chút choáng váng, nhưng còn chưa có lấy

lại tinh thần, trên môi đỏ mọng đã có chút ấm áp.

"Ô ~..."

Tim Bùi Tương Quân đều nhảy đến cổ rồi, bàn tay ôm trên ngực, khóe mắt cẩn thận chú ý đến mấy nữ tử đang nhìn pháo hoa, từ từ mở ra môi đỏ...

——

Piu ~

Oành oành ——

Từng đường ánh lửa ngút trời mà lên, rất nhanh đã có vô số láng giềng và người đi đường đi tới bờ sông xem náo nhiệt, Kiến Dương thành trải qua một trận phong ba, cũng vào lúc này khôi phục sinh khí ngày thường.

Dạ Kinh Đường mua pháo hoa thật nhiều, xếp thành một hàng bên bờ sông, Thái hậu nương nương châm lửa từng cái, Đông Phương Ly Nhân có Thái hậu tăng thêm lòng dũng cảm, cũng đi tới đốt hai cái, đốt trọn vẹn hai khắc đồng hồ mới xong.

Thấy bên bờ sông bách tính vây xem nhiều lắm, Đông Phương Ly Nhân đành dẫn Thái hậu nương nương trở về vương phủ.

Thái hậu nương nương chơi vui vẻ, nên không cả so đo với lần bị đánh cho bất tỉnh sự, thái độ đối với Dạ Kinh Đường cũng tốt lên rất nhiều, ven đường còn khen ngợi Dạ Kinh Đường hai câu.

Chờ trở lại Ô Vương phủ, bóng đêm càng sâu.

Đông Phương Ly Nhân bôn ba một ngày cũng mệt mỏi, không tiếp tục cho Dạ Kinh Đường tăng ca, Dạ Kinh Đường rốt cục cũng có thể tan tầm, cùng Tam Nương một đường trở về đình viện nghỉ chân.

Trời tối người yên tĩnh, khách bên trong vương phủ ở lại cũng đã nghỉ ngơi, Dạ Kinh Đường tiến vào hành lang đình viện, giương mắt đã thấy Chim Chim lẻ loi trơ trọi đứng ở dưới mái hiên, nhìn hướng trong thành, lại nhìn bách tính khác thả pháo hoa.

Phát hiện Dạ Kinh Đường trở về, Chim Chim có thể là bị ném trong nhà nên không vui, nghiêng đầu không thèm để ý.

Dạ Kinh Đường lắc đầu thở dài, lôi kéo Tam Nương đi đến bên ngoài sương phòng, dò hỏi:

“Sắc trời đã tối, trên người ngươi còn có thương tích, sớm nghỉ ngơi một chút hay là...”

Bùi Tương Quân mới ở trên đường cái bị hôn, hiện tại cũng chưa tỉnh táo lại, thấy Dạ Kinh Đường hỏi cái này, hơi chần chờ một chút, thoải mái lôi kéo Dạ Kinh Đường đi về hướng gian phòng của hồ ly tinh:

“Trong lòng ngươi khẳng định nhớ đến song kiều hiến đào, nếu ta nghỉ ngơi, ngươi còn không phải nóng ruột nóng gan cả nửa đêm...”

Đang nói chuyện, Bùi Tương Quân nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, đi vào phòng nhìn lại.

Phòng ngủ yên lặng không có động tĩnh, Lạc Ngưng nằm trong màn, đưa lưng về phía cửa, chỉ có thể nhìn thấy cái ót, thoạt nhìn là đã ngủ thiếp đi.

Bùi Tương Quân cũng không tin tưởng hồ ly tinh vườn không nhà trống có thể ngủ được, lặng lẽ meo meo đi đến trước mặt, chăn mỏng hơi vung lên.

Dưới chăn mỏng, đập vào mắt chính là dáng người trắng nõn linh lung uyển chuyển, nửa người trên là yếm xuyên thấu, phía dưới thì là tiểu khố nơ con bướm, không che khuất được mặt

trăng.

Ba ~

Bùi Tương Quân nhìn thấy cách ăn mặc dâm đãng 'Lòng lang dạ thú rõ rành rành' này, khẽ hừ, vỗ nhẹ:

“Giả trang cái gì? Còn không mau hầu hạ Kinh Đường.”

“Ngươi...”

Lạc Ngưng đúng là vờ ngủ, sau bị đánh tỉnh, quay đầu lại sắc mặt không vui:

“Ngươi không dưỡng thương cho tốt, chạy tới làm gì?”

“Đi ngủ, không thì còn có thể làm gì?”

Bùi Tương Quân cởi giày chui vào bên trong chăn, học bộ dáng lần trước của Lạc Ngưng:

“Kinh Đường, tới đi.”

Lạc Ngưng khẳng định là không phối hợp, vặn vẹo eo, còn dùng cùi chỏ nhẹ huých Bùi Tương Quân một chút:

“Ngươi có bệnh à? Rảnh đến hoảng thì điều trị cho hắn là... Ngươi... bỏ tay ra!”

“Chớ lộn xộn!”

...

Khóe mắt Dạ Kinh Đường mỉm cười, ngồi ở bên cạnh, ngón tay đùa mấy cái:

“Tốt, nghỉ ngơi sớm một chút...”

“Tiểu tặc!”

Lạc Ngưng run một cái, thấy Dạ Kinh Đường làm càn như thế, lập tức muốn bị chọc tức mà xuống khỏi giường.

Bùi Tương Quân cũng đã nhanh chóng quen thuộc bộ dáng của Lạc Ngưng, nàng nhấn một cái, ra lệnh:

“Kinh Đường, sờ nàng, đợi chút nữa nàng phát xuân sẽ dễ bảo.”

“Tiểu tặc, ngươi dám! Ngươi có tin hay không ngày mai ta lập tức về Nam Tiêu Sơn...”

Dạ Kinh Đường không thô lỗ như vậy, chỉ tiến đến trước mặt, ở trên gương mặt lạnh như băng hôn hai cái.

Lạc Ngưng nghiêng đầu né mấy lần, trốn không thoát, cuối cùng vẫn nhận mệnh nhắm lại đôi mắt chịu nhục...

Chương 565 - Năm Đao Thì Sao

Chương 565. Năm Đao Thì Sao

Thời gian trong vô thức đã đến sáng sớm, nơi xa truyền đến tiếng gà gáy:

“Ò ó o ~~ “

Trời tờ mờ sáng, phía sau vương phủ trong một tòa đình viện lịch sự tao nhã, gian phòng đều tắt đèn, chỉ có dưới mái hiên chính phòng có hai ngọn đèn lồng mờ nhạt, tản mát ra vầng sáng nhu hòa.

Trong phòng ngủ rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe được ba tiếng hít thở yếu ớt.

Hồng Ngọc ngủ ở bên trong phòng, bên trên cách đó không xa, đặt hoa đăng, mặt nạ tươi cười, son phấn bột nước loạn thất bát tao, tất cả đều mua được trên đường, xem như vật kỷ niệm đến Ô Châu du lịch một chuyến.

Trong phòng ngủ, hai bộ váy hoa mỹ khoác trên bình phong.

Thái hậu nương nương mặc yếm ngủ mỏng manh ở bên trong, trên gương mặt xinh đẹp mang theo vài phần ý cười, đoán chừng đang mơ thấy mộng đẹp một ngày kia bay ra khỏi cung cẩm tự do tự tại.

Tuyền Cơ chân nhân nằm thẳng bên người, mặc dù ngày bình thường bất cần đời, nhưng nửa khi đêm tỉnh mộng, trên gương mặt vẫn hiện ra vẻ u sầu nhàn nhạt ngoại nhân không thấy được.

Tuyền Cơ chân nhân hàng năm khi nhập thu đều sẽ vào kinh

thành ở một thời gian ngắn, giải thích với bên ngoài là thăm viếng Thái hậu nương nương, nhưng thực tế là đảm nhiệm hộ vệ, để tránh Nữ Đế gặp bất trắc.

Năm đó vì bức thoái vị đoạt quyền, Nữ Đế đi lên con đường không thể quay lại, mặc dù làm nên chuyện, nhưng cái giá lớn của nghịch thiên mà đi vẫn lưu lại trên thân thể.

Xuân sinh thu tàn, mùa thu là lúc vạn vật tàn lụi, hàng năm khi nhập thu, thân thể Nữ Đế đều sẽ không hiểu được mà trở nên rất yếu ớt, nguyên nhân đến nay cũng không tìm được.

Tuyền Cơ chân nhân có thể làm được, cũng chỉ là ngày bình thường tìm kiếm Minh Long Đồ khắp bốn bể, khi nhập thu trở về kinh che chở đồ đệ, ngày qua ngày năm qua năm, đã tìm ròng rã mười năm.

Nhưng thứ như Minh Long Đồ này, chiếm được là dựa vào vận khí mà không phải thực lực, qua nhiều năm như thế, nàng cũng chỉ tìm được manh mối có khả năng tồn tại, Ngọc Hổ còn có thể chống đỡ bao lâu, nàng căn bản không rõ.

Nếu Ngọc Hổ xảy ra chuyện, dựa vào Ly Nhân căn bản trấn không được cả triều văn võ và chư vương bên ngoài, mà nàng dù có năng lực thông thiên thì cũng chỉ là vũ phu, bảo vệ một người dễ, bảo vệ một nước khó, căn bản không có cách nào giữ vững đại thế.

Những chuyện lửa sém lông mày này, chỉ có nàng biết, bất lực lại không có chỗ tố khổ, cũng không cách nào đẩy trọng trách này cho ngoại nhân, cái này về sau phải làm sao mới được...

Tuyền Cơ chân nhân tựa trên gối đầu, đang khi trong lòng âm thầm phát sầu, chợt nghe một chút động tĩnh truyền đến từ bên ngoài:

Cốc cốc ~

“Điện hạ? Điện hạ?”

Rất nhanh, phòng chính truyền đến tiếng Ly Nhân hơi có vẻ buồn ngủ:

“Có việc gì?”

“Vừa rồi một Hắc Nha tới thông báo, nói là nghe được chút tin tức trên giang hồ, Cừu Thiên Hợp chuẩn bị đi Quân Sơn Đài đánh lôi đài...”

“Nha... Hả? !”

Ly Nhân hiển nhiên ý thức được, Cừu Thiên Hợp thân là nửa sư phụ của Dạ Kinh Đường, trong khi con trai người ta chết lại tới cửa gây sự, sẽ rơi vào tình cảnh gì, trong phòng lập tức truyền ra động tĩnh đứng dậy mang giày.

Tuyền Cơ chân nhân đã tỉnh ngủ, lập tức đứng dậy mặc y phục, đi ra bên ngoài gian phòng.

Đông Phương Ly Nhân hai ba cái đã mặc xong quần áo đi ra khỏi cửa phòng, nhìn thấy Tuyền Cơ chân nhân, lập tức nói:

“Sư tôn, Cừu Thiên Hợp có đánh qua được Hiên Viên Triều hay không?”

Tuyền Cơ chân nhân buộc đai lưng lên, suy nghĩ:

“Trong ttình huống cùng trình độ, Thiên Hợp Đao đánh không lại Đồ Long Lệnh cùng Bát Bộ Cuồng Đao. Trước kia Cừu Thiên Hợp nhiều nhất tiếp được ba đao, bây giờ thực lực có tiến bộ, tiếp năm đao cũng không có vấn đề.”

“Sau năm đao thì sao?”

“Mở miệng nhận thua nhanh, còn có cơ hội xuống đài. Nếu đau khổ Hiên Viên Triều mất con không nói võ đức, hắn hẳn là chạy không khỏi lôi đài.”

“Đó không phải là hắn phải chết không nghi ngờ?”

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy Cừu Thiên Hợp quả thực là người đen đủi, mới được thả ra từ Hắc Nha, quay đầu lập tức đụng lên họng súng, cái này còn không bằng nhốt Cừu Thiên Hợp ở kinh thành đưa cơm.

Đông Phương Ly Nhân biết Dạ Kinh Đường trọng tình nghĩa, nếu bởi vì giết Hiên Viên Hồng Chí, khiến Cừu Thiên Hợp không biết rõ tình hình, bị Hiên Viên Triều đang căm phẫn làm thịt, Dạ Kinh Đường khẳng định sẽ có áy náy, lập tức bước nhanh đi về hướng bên ngoài đình viện.

Dạ Kinh Đường cùng tùy hành theo lục bộ triều thần, ở ngoài khách viện vương phủ.

Bởi vì tùy thân mang theo nữ quyến, Đông Phương Ly Nhân sắp xếp có chút chu đáo, độc môn độc viện, xung quanh không người ở lại, ban đêm làm cái gì cũng không ai nghe thấy.

Đông Phương Ly Nhân mũi chân điểm nhẹ nhảy lên phòng xá, dọc theo đường thẳng xuyên qua to như vậy vương phủ, có thể nhìn thấy mấy khách trong nội viện, có lão thần tử tại luyện công buổi sáng, mà Dạ Kinh Đường trong viện đèn sáng lửa, nhìn cũng đi lên.

Chương 566 - Vô Đề

Chương 566. Vô Đề

Đông Phương Ly Nhân đi tới trên tường rào đình viện, đang chuẩn bị gọi một tiếng, chỉ nghe thấy phòng chính truyền đến động tĩnh.

Tiếp theo cửa phòng mở ra, Dạ Kinh Đường đang mặc áo choàng, đi ra từ trong nhà:

“Điện hạ, sao ngươi tới sớm như vậy? Có việc gì?”

Đông Phương Ly Nhân đứng vào dưới mái hiên, bản năng muốn nói tin tức vừa rồi truyền đến, nhưng vô ý thức lại liếc mắt nhìn trong phòng, đáng tiếc bên trong là gian ngoài, không nhìn thấy phòng ngủ có mấy cô nương...

Dạ Kinh Đường hôm qua nếm Ngưng nhi cùng Tam Nương lần lượt hiến quả đào lớn, ngủ được có một chút, vừa mới bừng tỉnh, còn chưa thu thập chiến trường bừa bộn, nào dám để đại Bổn Bổn nhìn thấy, lập tức giơ tay lên dẫn nàng hướng sang phía khác:

“Ngưng nhi còn chưa có tỉnh, chúng ta đi ra hành lang nói đi.”

“Hừ...”

Đông Phương Ly Nhân đè xuống tạp niệm, cùng đi vào hành lang:

“Vừa mới nhận được tin tức, Cửu Thiên Hợp chuẩn bị đi Quân Sơn Đài tranh Đao Khôi. Cửu Thiên Hợp bỗng nhiên được thả ra, Quân Sơn Đài khẳng định biết ngươi xuất lực, ngày xưa cũng là bạn cũ. Ngươi vừa giết Hiên Viên Hồng Chí, Cửu Thiên Hợp lúc

này tìm cha người ta đơn đấu...”

?

Bước chân Dạ Kinh Đường dừng lại, xoay đầu:

“Đã đi rồi?”

“Nghe như còn chưa có, nhưng tiếng gió cũng đã thổi đến đây, cũng chỉ trong hai ngày này.”

“Hai ngày này...”

Dạ Kinh Đường đưa tay vuốt vuốt trán, cảm thấy sảy ra chuyện lớn, suy nghĩ một chút nói:

“Ta lập tức lên đường đi qua đó một chuyến, nhìn xem có thể giữ Cừu Thiên Hợp hay không...”

“Ngươi vừa giết người, lúc này đi Quân Sơn Đài, không phải tự chui đầu vào lưới sao? Nếu không bản vương đưa tin tức cho Quân Sơn Đài...”

“Đao kiếm không có mắt, Cừu Thiên Hợp chủ động đến nhà đánh lôi đài , giống như là ký giấy sinh tử, Hiên Viên Triều nhẹ tay là nói võ đức, nếu thật sự hạ sát thủ, sau đó không cẩn thận thất thủ, quan phủ cũng không có lý do phạt nặng.

“Thời gian ngắn quan phủ cũng không liên lạc được Cừu Thiên Hợp, chờ hắn bước vào Quân Sơn Đài, chính là tên đã trên dây không bắn không được, không có cách nào lâm trận bỏ chạy. Ta tự có tính toán, giữ Cừu Thiên Hợp xong lập tức quay lại.”

Đông Phương Ly Nhân chung quy vẫn không yên lòng, suy nghĩ một chút nói:

“Để sư tôn đi theo ngươi đi, có sư tôn ở sau lưng, chí ít Hiên Viên Triều không giết được ngươi, phải ổn thỏa chút.”

Dạ Kinh Đường tự nhận thực lực không tầm thường, nhưng đối đầu với Đao Khôi danh chấn giang hồ mấy chục năm, vẫn có chút yếu, đối với chuyện này cũng không cự tuyệt, sau khi nói xong lập tức trở về phòng thu thập lại trang phục...

Mưa nhỏ khiến thời tiết nhiều hơn mấy phần ý lạnh, phố cũ Hoàng Tuyền trấn trống trải như tẩy rửa qua, bên ngoài Tâm Lão Tửu Tứ, có tấm biển "Hoàng Tuyền Đao mộ", khi nước mưa thấm vào hiện ra màu vàng sậm.

Phía dưới mái hiên, hán tử dáng người khỏe mạnh, ngồi ở trên băng ghế nhỏ, trước mặt là một cái bàn nhỏ.

Ngồi ở đối diện là một bé gái năm sáu tuổi, buộc bím tóc sừng dê, cầm bút lông trong tay chăm chú viết chữ, nhỏ giọng thầm thì:

"Cha, sao không thấy Cừu gia gia?"

"Gọi là Cừu bá bá."

"Nhưng mà, Cừu gia gia hơn năm mươi tuổi, hắn bảo ta gọi như vậy..."

"..."

Hiên Viên Thiên Cương hít vào một hơi, đưa tay xoa đầu con nhóc:

"Võ lâm cao thủ, mệnh rất dài, hơn năm mươi tuổi gọi ca ca cũng không thành vấn đề. Về sau gặp lại, gọi hắn là đại ca..."

"Cương tử!"

Bên trong tửu quán, lão bản nương A Lan lau bàn, khăn lau đập trên mặt bàn, con nhóc bị dọa sợ vội vàng vùi đầu viết chữ, Hiên Viên Thiên Cương cũng ngồi thẳng hơn một chút:

"Chỉ đùa một chút thôi."

“Ngươi nói đùa cái gì? Khuê nữ mới lớn như vậy, ngươi nói cái gì nàng nghe cái đó, khi còn bé không dạy tốt quy củ, lớn lên đi sai đường thì làm sao bây giờ?”

“Aizz...”

Nàng dâu dạy dỗ tướng công, không thể nghi ngờ là tiết mục tiểu dân tỉnh lẻ thích nhất, giọng nói truyền ra, khiến không ít hàng xóm láng giềng dò xét, ngay cả tiểu nha đầu cũng cúi đầu cười trộm.

Hiên Viên Thiên Cương nghe một lát, chống đầu gối đứng dậy đi về hướng hậu viện:

“Không có sinh ý gì, ta đi đánh mấy con cá...”

“Ngươi đừng chạy, trời đang chuẩn bị âm u, trời lại mưa lớn, ngươi đánh cái gì cá?”

A Lan giữ chặt tay áo Hiên Viên Thiên Cương, kéo hắn vào trong phòng:

“Có phải ngươi không muốn đi Quân Sơn Đài xem náo nhiệt?”

Hiên Viên Thiên Cương đi đến trước bàn châm trà, lắc đầu nói:

“Hơn hai mươi năm trước đã lui, đối với náo nhiệt giang hồ sớm đã mất hứng thú. Còn nữa, đao pháp của Cừu Thiên Hợp, cũng không có gì đáng xem.”

A Lan đối với lời này bán tín bán nghi, dù sao Hiên Viên Thiên Cương sinh ra chính là người giang hồ, cũng nên sống ở trên giang hồ. Ở đây làm ngư ông cả ngày vây quanh củi gạo dầu muối đảo quanh chợ búa, là tình thế bức bách chỉ có thể ở đây tránh họa thôi.

Nhưng làm thê tử, dù là A Lan cảm thấy tướng công rất lợi

hại, không nên bình thường sống hết đời như vậy, cũng không muốn hắn lại đi xông xáo giang hồ sinh tử vô thường.

A Lan nghĩ nghĩ, nói khẽ: “Trước kia khi cha làm chưởng quỹ, khi uống rượu cùng bọn Trịnh Phong đã từng khuyên qua, nói tính tình Trịnh Phong ngay thẳng không đủ khéo léo đưa đẩy, nên đi bên ngoài du lịch mười năm lại ra khỏi núi.

Chương 567 - Hoàng Tuyền Đao

Chương 567. Hoàng Tuyền Đao

Trịnh Phong lúc ấy căn bản không hiểu, tới câu "Vì hiệp khách vốn nên như vậy", còn một mực nói đầu óc Cừu Thiên Hợp lệch lạc nhiều, không giống hiệp khách thuần túy, kết quả thì sao? Qua mấy chục năm, tất cả mọi người đều biết Cừu Thiên Hợp nghĩa bạc vân thiên, lại có mấy người biết tên Trịnh Phong?

"Tính tình ngươi và Trịnh Phong không khác nhau là mấy, đều là trẻ tuổi nóng tính, lý lẽ cứng nhắc, trong mắt không dung được hạt cát, khi xông xáo giang hồ, không có chuyện còn tốt, vừa sảy ra chuyện chính là hối tiếc không kịp..."

Hiên Viên Thiên Cương lắc đầu cười: "Lời này nói đã hơn hai mươi năm, đã là người năm mươi tuổi, cũng không phải thời điểm chừng hai mươi, ta muốn trẻ tuổi nóng tính, cũng không có lực lượng đó."

"Hừ, nói ngươi muốn nghe... Ài, có khách đến..."

...

——

Lộc cộc, lộc cộc...

Dưới mưa phùn, hai tuấn mã bôn ba đường dài, bước lên phố cũ thị trấn.

Dạ Kinh Đường khoác áo tơi đầu đội mũ rộng vành, ánh mắt liếc nhìn tiểu trấn tối tăm mờ mịt, một ngày bôn ba, đáy mắt cũng hiện ra một chút rã rời.

Bên cạnh, Tuyền Cơ chân nhân mặc váy dài trắng sánh vai cùng, khoác trên người áo choàng màu trắng rất tinh xảo, bội kiếm bọc vải treo ở bên hông, hai người một đen một trắng, nhìn tựa như là thần tiên quyến lữ sóng vai hành tẩu giang hồ.

Chim Chim vừa tỉnh ngủ, nhìn thấy có người đến thị trấn, lập tức lên tinh thần, Dạ Kinh Đường thò đầu ra từ dưới áo tơi, dò xét trái phải, xa xa có quán mì hoành thánh thường thường, lại nhìn về phía cửa hàng cá nướng bên đường, bày ra một bộ dáng "Chim Chim thật đói".

Lúc sáng sớm nhận được tin tức, Dạ Kinh Đường lập tức xuất phát từ Kiến Dương, lao vùn vụt về hướng Trạch Châu, ven đường đi dịch quán không ngừng thay ngựa, dùng một ngày chạy gần tám trăm dặm, đi tới Vân Mộng Trạch Tây Bắc bộ.

Quân Sơn Đài ở bờ đông Vân Mộng Trạch, Thủy Vân Kiếm Đàm ở phía tây Trạch Châu, cách nhau hồ Tương Vọng, nhưng khoảng cách thực tế gần nghìn dặm, toà thị trấn này tới gần kênh đào Ô Tây, xem như bến đò bên hồ, đi Quân Sơn Đài còn phải ngồi thuyền một đêm.

Dạ Kinh Đường không rõ Cửu Thiên Hợp có đến nhà đánh lôi đài hay không, vì thời gian đang gấp, một đường không uống giọt nước nào, mắt thấy trên bến tàu không có đò ngang, đành dừng bước lại trên trấn cũ, tìm một chỗ ăn chút gì đó bổ sung thể lực.

Tuyền Cơ chân nhân lâu dài chạy khắp nơi, khẳng định đã tới qua Vân Mộng Trạch, lúc này đi ở bên cạnh nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi có biết danh hào "Thiềm Cung Thần Nữ", từ đâu mà có?"

"Không nghe Ngưng nhi nói qua, cụ thể là sao?"

"Trước kia Lạc Ngưng mới vừa xuống núi, muốn đi Quân Sơn

Đài nhìn thử xem, nhưng đò ngang đã gần đến, nàng dựa vào khinh công đạp nước mà đi, một bộ Thanh Y dưới ánh trăng bay múa, thân hình giống như Thiên Cung tiên tử, kinh diễm vô số người giang hồ, chậm rãi liền có danh hào giang hồ đệ nhất mỹ nhân."

Tuyền Cơ chân nhân nói đây, nhìn về phía Dạ Kinh Đường chính khí lăng nhiên:

"Đáng tiếc, một đóa cải trắng tốt như vậy, cuối cùng bị ủi mất."

?

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, có chút không vui:

"Lục tiên tử, lời này của ngươi có chút..."

"Ta nói Tiết Bạch Cẩm, Đường Đường là Bình Thiên giáo chủ, thế tục xưng giang hồ đệ nhất nhân, lại có chuyện Long Dương, không thích chưng diện anh hùng nhân ái, uổng công dung mạo của Ngưng nhi. Ngươi vẫn còn biết hàng, mà da mặt lại đủ dày..."

Dạ Kinh Đường biết bởi vì chuyện của Ngưng nhi, và Bổn Bổn, vị sư đại nhân bên người này đế, rất có ý kiến đối với hắn, đối với chuyện này cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Hai người sánh vai cùng đi qua đường, tìm kiếm chỗ ngồi ăn cơm, đợi đi đến giữa đường, Dạ Kinh Đường bỗng nhiên bị một tấm biển bên đường hấp dẫn:

"Hoàng Tuyền Đao mộ..."

Mặc dù năm tháng xa xưa, nhưng chữ viết ngân câu thiết họa, phong mang tất lộ, giống như đao khắc thành.

Dạ Kinh Đường dừng ngựa lại, nhìn về phía quán rượu cũ, có

thể thấy được một cô bé cột bím tóc sừng dê, quy củ ghé vào trên ghế viết chữ.

Bên trong tửu quán bày bốn cái bàn, tiểu nương chợ búa mặc đồ lão bản nương, đứng ngay sát cái bàn, nhìn thấy hai người dừng bước, lập tức chào hỏi:

“Hai vị khách quan mời vào trong.”

Dạ Kinh Đường lại nhìn tấm biển một chút, tung người xuống ngựa, dò hỏi:

“Lão bản nương, tấm biển này là có ý gì?”

“Táng đao mồ mả tổ tiên đầu, trước kia lão đầu tử nhà ta viết, cũng không có ý tứ gì.”

A Lan đi tới cửa, để cô bé đi vào trong phòng viết chữ, đánh giá trang phục Dạ Kinh Đường một chút:

“Công tử cũng là đao khách?”

“Học khá tạp, đao khách chưa dám nói tới. Đao pháp của lão chưởng quỹ, nhìn rất không tầm thường, chữ này người bình thường thật sự khắc không ra.”

“Ồ?”

Đáy mắt A Lan hiện lên một chút kinh ngạc: “Nhìn qua công tử võ nghệ không thấp. Trước kia lão đầu tử đi trên giang hồ, cũng có chút bản lĩnh, nhưng sau khi được chứng kiến Cuồng Nha Tử, đành không luyện nữa, ở chỗ này bán rượu cả một đời.”

“Thật sao?” Dạ Kinh Đường nghe lời này, đã biết chủ nhân cửa hàng là lão bối trên giang hồ, chí ít cũng là nhân vật cấp bậc nửa bước võ khôi, liền dò hỏi:

“Không biết lão chưởng quỹ có ở trong cửa hàng hay không?”

Chương 568 - Đao

Chương 570. Đao

“Aizz ~ hơn mười năm trước đã đi rồi, hiện tại cửa hàng là ta và tướng công kinh doanh, không hỏi chuyện giang hồ. Hai vị khách quan mời ngồi, muốn ăn chút gì không?”

“Chít chít chít chít...”

Chim Chim nhảy lên trên ghế, dùng cánh chỉ về hướng cá nướng tỏi thơm nhất.

Dạ Kinh Đường hỏi Tuyền Cơ chân nhân lại ngồi xuống cái bàn đối diện, nhìn về phía thực đơn trên tường:

“Một đầu cá nướng, mấy thứ đồ ăn thường ngày, một âu cơm, một cân rượu ngon mạnh nhất.”

A Lan nhìn xuống cô nương áo trắng đội mũ mạo, điềm đạm nho nhã, cười nói:

“Rượu nhà ta cũng không bình thường, loại mạnh nhất kia, Tông Sư tới ba chén cũng phải phiêu, năm chén thì nằm lại, hai vị nhất định phải lấy một cân?”

Dạ Kinh Đường lấy mũ rộng vành xuống, đặt xuống trên bàn:

“Ta không uống, nàng uống. Nàng vất vả... Tê —— “

Nói còn chưa dứt lời, Tuyền Cơ chân nhân ngay ở dưới đáy bàn, dẫm lên mũi chân Dạ Kinh Đường, còn chậm rãi nhấn hai cái.

Mặt mày lão bản nương cong cong cười khẽ, cũng không hỏi

nhiều, báo tên món ăn với hậu viện, rồi đi đến bên cạnh đánh rượu.

Dạ Kinh Đường cầm lấy ấm trà uống hai chén nước, lại cho Chim Chim một chén, thuận miệng hỏi:

“Nghe nói đại hiệp Cừu Thiên Hợp, gần đây muốn đi Quân Sơn Đài tranh Đao Khôi, hai ta cũng là sang đây xem náo nhiệt. Lão bản nương có biết tin tức gì không? Bên kia đã đánh chưa?”

A Lan cũng đoán ra hai vị giang hồ hiệp lữ vì cái này mà đến, đáp lại:

“Còn chưa đánh. Người giang hồ cầu đơn giản chỉ là cái danh khí, tranh Đao Khôi, người bình thường cả một đời cũng chỉ một lần, nếu chiến trận không đủ lớn, tựa như quan trạng nguyên mặc áo gấm đi đêm. Bây giờ còn có thuyền đón người, người chưa đầy nói rõ Quân Sơn Đài còn không cho người đó là mối họa, người đầy, cũng phải để người giang hồ mong mỏi cùng trông mong chờ thêm một chút, mới phô trương giống đỉnh cấp Tông Sư...”

“Ha ha...”

Dạ Kinh Đường mỉm cười gật đầu, trong lòng hơi buông lỏng chút, không tiếp tục quấy rầy lão bản nương, cùng Tuyền Cơ chân nhân uống trà chờ đợi.

——— ———

Lách cách ~

Rất nhanh, trong hậu viện vang lên xào lăn, mùi thơm khiến cho người ta cực kỳ muốn ăn truyền đến từ hậu viện.

Chim Chim nhìn làm đến mê muội, bước nhỏ nhảy xuống, từ rèm vải tiến vào hậu viện, thoạt nhìn là muốn đi ăn.

Dạ Kinh Đường sợ Chim Chim quấy rầy đến cô bé đọc sách viết chữ, đứng dậy nhảy ra rèm vải:

“Trở về ngay.”

“Chít chít...”

Hậu viện tửu quán không lớn, bên trong có một cái giếng cổ, bên cạnh dựng dây thừng phơi quần áo.

Phòng bếp ở bên trái, bên ngoài treo đao cá đặc sản Vân Mộng Trạch thành hàng, phía dưới là lão tửu đàn, bên cạnh còn có cái lều, bên trong đặt giá nướng, lão bản nương ngay ở đằng sau nướng cá.

Chim Chim mười phần ngoan ngoãn ngồi xổm ở trước giá nướng, ngẩng đầu nhìn đầu cá lớn vàng ruộm, hoàn toàn không nhấc nổi móng vuốt, còn mở mỏ chim ra muốn lão bản nương cho nó ăn trước một ngụm nếm thử vị.

Mà trong phòng bếp, một trung niên hán tử thân mặc áo vải, ở trước bếp lò xào rau, thân hình cao lớn mà cân xứng, tướng mạo cũng có chút oai hùng, dò xét Chim Chim đòi đồ ăn vài lần, thấy Dạ Kinh Đường tiến đến, mở miệng nói:

“Chim này của công tử không tệ.”

Dạ Kinh Đường mỉm cười ra hiệu, đang muốn gọi Chim Chim tham ăn trở về, khóe mắt lại bị chính phòng hấp dẫn.

Đảo mắt nhìn lại, dưới chính phòng, treo một cây đao.

Đao rất dài, nhìn khoảng một mét sáu, so với Quân Sơn đao còn dài hơn một chút, nhưng lưỡi đao nhỏ, hơi mang theo đường cong, sau khi thu đao vào vỏ, nếu không phải chuôi đao có hộ thủ, nhìn sẽ tựa như một cây Tề Mi Côn

Đao nhìn qua cũng không thường xuyên cầm nắm, treo quá lâu, đã bị phủ một chút tro bụi.

Dạ Kinh Đường cảm giác đao này cùng loại với Miêu Đao, trên giang hồ cơ bản chưa thấy qua loại kiểu dáng này, không khỏi nhìn nhiều mấy lần:

"Chưởng quỹ, cây đao này thật đặc biệt."

Hiên Viên Thiên Cương quay đầu nhìn: "Chính là trực đao tăng dài hai thước, có chỗ đặc biệt nào?"

"Không riêng gì dài, cảm giác tốn không ít công sức."

Dạ Kinh Đường thấy chưởng quỹ không để ý, lập tức đi vào hậu viện, quan sát tỉ mỉ:

"Ta đánh giá cây đao này, hẳn là không phải dùng sắt thường, phân lượng trên dưới mười sáu cân, không biết đúng hay không?"

"..."

Động tác A Lan đùa nghịch cá nướng dừng lại, giương mắt đánh giá Dạ Kinh Đường.

Tuyền Cơ chân nhân cũng để chén trà xuống, đẩy ra rèm vải đứng ngoài quan sát.

Hiên Viên Thiên Cương dò xét Dạ Kinh Đường một chút: "Công tử làm thế nào nhìn ra được?"

Dạ Kinh Đường quan sát trường đao, nói ngay vào điểm chính:

"Đồ Long Lệnh chiếm lưỡi đao dài, lực lớn ưu thế, cầm đao nhẹ ba thước đánh chính diện, không có khác biệt lớn so với cầm thương, cùng trình độ trên cơ bản khó mà phá chiêu. Ta trước kia nghĩ tới rất nhiều chiêu thức mưu lợi, nhưng gần nhất phát hiện ra con đường này rất khó đi thông, muốn phá chiêu tốt nhất đổi

binh khí cầm thương đến phá, nhưng dùng thương không tranh được “Đao Khôi”, vì thế phương thức đơn giản nhất là dùng công phu trên kiểu dáng “Đao”.”

Chương 569 - Nghỉ Nơi Này Một Đêm

Chương 569. Nghỉ Nơi Này Một Đêm

Dạ Kinh Đường đi đến trước phòng chính, quan sát tỉ mỉ, tiếp tục nói:

“Nghĩ tiếp về Đồ Long Lệnh, đổi trọng đao cứng đối cứng là được, nhưng nghĩ ở đao pháp trên lý niệm thắng qua Đồ Long Lệnh, phải cân nhắc các mặt đến cực hạn.

“Đồ Long Lệnh đao thế nặng, nhưng khuyết điểm là dựa vào quán tính, có dấu vết mà lần theo, muốn linh hoạt biến chiêu rất khó, xem như đi hướng cực đoan, thời điểm lấy mạnh đối yếu vạn người không địch được, nhưng đối đầu với cường giả trên cơ bản không có lực trở tay.

“Bát Bộ Cuồng Đao là nhanh nhất thế gian, nhưng khuyết điểm là quá truy cầu tốc độ, vòng vòng chiêu thức đan xen, thay đổi chiêu thì không còn là Bát Bộ Cuồng Đao, cũng coi như đi hướng cực đoan, chiêu thức bị nhằm vào hoặc là bị đánh gãy tiết tấu, rất khó xoay người.

“Hai loại đao pháp đều là tác phẩm đỉnh cao, nhưng đều đi “Truy cầu cực hạn” rúc vào sừng trâu, tồn tại thiếu hụt rõ ràng.

“Trong mắt của ta, muốn thắng được hai loại đao pháp này, hẳn là đi con đường “Trung dung”, có được Đồ Long Lệnh thế không thể đỡ, lại gồm cả Bát Bộ Cuồng Đao mau lẹ như sấm, tiến có thể công lui có thể thủ, không có ưu thế tuyệt đối có một không hai đương thời, nhưng cũng không tồn tại nhược điểm rõ ràng.

“Dựa theo mạch suy nghĩ này, đao sẽ phải không nặng không nhẹ, không dài không ngắn, không nhanh không chậm.

“Đao này dài năm thước, thân đao thon dài, nhưng đơn, hai tay sử dụng hai loại binh khí gồm cả đao, thương, dựa vào chiều dài cùng tốc độ, gặp Đồ Long Lệnh không đến mức không có cách nào lại gần, bổ uy lực sức nặng kinh người, Bát Bộ Cuồng Đao cũng không chống đỡ dễ dàng. Ta trước kia cũng tưởng tượng qua loại đao hình này, nhưng không nghĩ tới trên đời đã có người chế tạo ra.”

Tí tách ~~

Tiểu viện dưới trời mưa, an tĩnh hơn một chút.

Tuyền Cơ chân nhân nửa tựa ở ngưỡng cửa, gỡ xuống hồ lô rượu, nhấp một ngụm nhỏ.

Hiên Viên Thiên Cương nhìn chăm chú Dạ Kinh Đường một lát, lộ ra một chút ý cười, buông cái nồi xuống, tay xoa xoa trên tạp dề, đi ra ngoài cầm lên trường đao ở phòng chính:

“Chỉ có đao, không có nguyên bộ đao pháp, ngươi phá chiêu như thế nào?”

Dạ Kinh Đường cảm giác chưởng quỹ này, là đại năng ẩn núp tại thành thị, cười nói:

“Đao đã có, phương pháp sử dụng hợp lý nhất đã tìm ra, chính là đao pháp. Đao này kiêm cả bộ phận chiêu thức côn pháp, thương pháp, chiếu cố uy lực trọng đao, so với đao nhẹ mau lẹ, chỉ cần đọc lướt qua chiêu thức Bách gia học đủ nhiều, suy nghĩ ra một bộ đao pháp thích hợp nhất, không khó lắm. Chưởng quỹ đã suy nghĩ ra được rồi?”

Hiên Viên Thiên Cương cầm theo trường đao đi ra phòng bếp, ném cho Dạ Kinh Đường:

“Ta không dạy được tiểu tử ngươi, nhìn ngươi cũng không cần dạy. Đao này ta cũng không dùng được, ngươi đã nhìn ra được môn đạo, tặng ngươi, chỉ hi vọng đôi tay của tiểu tử ngươi, đừng làm ô uế cây đao này.”

Dạ Kinh Đường có chút ngoài ý muốn, hai tay tiếp nhận trường đao, dò xét một chút, hỏi:

“Xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối?”

Hiên Viên Thiên Cương trở lại phòng bếp, tiếp tục xào rau:

“Bèo nước gặp nhau, hứng thú hợp nhau chính là tri kỷ, làm gì cần hỏi tính danh lẫn nhau. Cơm nước xong xuôi thì đi đi thôi, trò chuyện tiếp bà nương sẽ tức giận.”

Dạ Kinh Đường thấy lão bản nương xác thực không vui, vẫn luôn trừng chưởng quỹ, lập tức cầm đao chắp tay thi lễ:

“Lương Châu Dạ Kinh Đường, gia sư Cừu Thiên Hợp. Hôm nay mượn dùng đao này, chờ nghiên cứu ra cách dùng, sẽ trở về nói cho tiền bối.”

? ?

Động tác Hiên Viên Thiên Cương xào rau dừng lại, giương mắt, đáy mắt ý tứ đánh giá là —— ngươi lừa gạt quỷ? Cừu Thiên Hợp có thể dạy dỗ ra loại đồ đệ như ngươi, ta vặn đầu xuống cho hắn làm bô tiểu.

Nhưng Dạ Kinh Đường tự giới thiệu như vậy, Hiên Viên Thiên Cương vẫn đoán được một hai, hơi khoát tay:

“Phòng bếp khói dầu, ra ngoài chờ đi, đợi chút nữa đồ ăn sẽ bị xào khét.”

Dạ Kinh Đường thấy vậy không nói thêm lời nào, còn nắm

miệng Chim Chim dẫn theo ra khỏi rèm vải...

——

Đảo mắt đã vào đêm, bên trên Hoàng Tuyền trấn sáng lên điểm điểm đèn đuốc.

Bên trong tửu quán, Dạ Kinh Đường ăn cơm no, cùng lão bản nương tính tiền, sau đó cầm trường đao lên.

Trên bàn rượu, Chim Chim cơm nước no nê, có thể là ăn quá no, ngã chổng vó nằm ở trên ghế không chịu động đậy, bày ra một cái tư thế muốn ôm.

Mà nguyên bản Tuyền Cơ chân nhân áo trắng như tuyết tiên khí bồng bềnh, tháo mũ sa xuống, gương mặt tuyệt sắc nhiễm lên một chút đỏ hồng, say khướt ghé vào trên mặt bàn nhẹ giọng thở dốc, bộ dáng nhìn giống như vừa bị giày vò xong.

Lão bản nương ở bên cạnh dò xét một chút, lại cầm bầu rượu lên lung lay, tấm tắc lấy làm kỳ lạ:

“Cô nương này có tửu lượng thật dọa người, ta còn là lần đầu gặp khách nhân có thể uống hai ấm. Ngươi cũng thế, là một nam nhân, cô nương qua một chén là được rồi, làm sao còn không nhẹ không nặng để cho người ta uống tới như vậy, xảy ra chuyện làm sao bây giờ...”

Dạ Kinh Đường cảm giác được đáy mắt nghi ngờ của lão bản nương, hơi có vẻ bất đắc dĩ:

“Rượu quá tốt rồi, ta bảo nàng uống ít một chút, nhưng hoàn toàn không khuyên nổi.”

“Nếu không ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm? Ta tìm chút canh giải rượu...”

“Không cần ~ “

Chương 570 - Chẳng lẽ ngươi không có hứng thú đối với cô nương chủ động?

Chương 570. Chẳng lẽ ngươi không có hứng thú đối với cô nương chủ động?

Tuyền Cơ chân nhân nghe thấy lời này, lung la lung lay đứng lên, mũ sa chụp lên trên đầu:

“Còn có chuyện quan trọng, sẽ không quấy rầy, Chim Chim đi.”

“Chít chít...”

Lão bản nương nhìn thấy cô nương này còn có thể đứng lên, âm thầm líu lưỡi, mắt nhìn bên ngoài trấn bến tàu:

“Bây giờ thuyền còn chưa tới, đoán chừng phải đợi sáng mai. Các ngươi vội vã đi đường, ta đi sát vách hỏi một chút, viết cho các ngươi giấy mượn thuyền. Buổi tối ngươi hảo hảo chăm sóc nàng một chút, đừng để cô nương này không cẩn thận rơi xuống hồ...”

Dạ Kinh Đường mỉm cười gật đầu, thấy chưởng quỹ một mực không lộ diện, liền nói tiếng cám ơn với lão bản nương, sau đó đi sát vách hỏi mượn chiếc thuyền, ngựa để ở khách sạn trên trấn, mang theo binh khí dài ngắn tiến về bến tàu.

Rất nhanh, hai người một chim, biến mất trong bóng đêm phố cũ.

A Lan đứng ở cổng tửu quán nhìn ra xa thật lâu, vải vóc phía

sau mới đẩy ra, Hiên Viên Thiên Cương từ hậu viện đi ra, đứng bên cạnh nàng, nhìn về phía màn mưa rả rích bên ngoài mái hiên.

“Cương tử, tên tiểu tử này, là ai?”

“Đoán chừng là đồ đệ Trịnh Phong, thiên phú kinh người.”

“A... Nhìn linh động hơn nhiều so với Trịnh Phong, đổi lại Trịnh Phong, khẳng định là cắm đầu bồi uống, không có ý tứ để cô nương một mình uống say...”

“A...”

...

Trời cao u ám, thuyền ở bên bờ theo sóng chập trùng, phía sau là tiểu trấn đèn đuốc thưa thớt, trước mặt là ngàn dặm sóng biếc.

Hạt mưa vẩy lên trần nhà, phát ra tiếng vang dày đặc, ánh đèn ở mui thuyền như hạt đậu, Chim Chim đứng ở dưới đèn lồng, nhìn ra thủy triều cuồn cuộn phía xa mà kêu ục ục chít chít, nhìn giống như đang nhắc tới —— đi đại Giang Đông, sóng đánh tận, Chim Chim thiên cổ phong lưu...

Bên bờ, Dạ Kinh Đường dùng miếng vải đen bao lấy Minh Long Thương, Quân Sơn đao thả vào trong khoang thuyền, sau đó lại lần nữa đi lên bờ mở dù ra:

“Ngươi xác định không có việc gì?”

“Ừm ~?”

Tuyền Cơ chân nhân lưng tựa bên lều cạnh hồ, gương mặt đỏ hồng, nhìn như đứng cũng không vững:

“Ta có thể có chuyện gì? Ta là cao thủ tuyệt thế thứ sáu trong Thiên hạ...”

?

Dạ Kinh Đường nhìn thấy bộ dáng say khướt này, có chút hối hận cho Tuyền Cơ chân nhân đi theo, hiện tại không nói Tuyền Cơ chân nhân hộ giá hộ Tống cho hắn, có thể tự gánh vác sinh hoạt không cần hắn chiếu cố đã phải cảm ơn trời đất.

Mắt thấy Tuyền Cơ chân nhân lung la lung lay đi tới, Dạ Kinh Đường sợ nàng sơ ý một chút cắm mặt vào trong nước, lập tức đưa tay chuẩn bị đỡ:

“Coi chừng...”

Nhưng không nghĩ tới chính là, hắn còn chưa đụng phải cánh tay, cổ tay Tuyền Cơ chân nhân nhẹ lật, nhanh như chớp giữ lại tay của hắn giơ lên trước mặt, đảo mắt nhìn về phía hắn, hai đôi mắt mắt say lờ đờ mê ly, nhưng lại để lộ ra ý vị ba phần nguy hiểm:

“Làm sao? Muốn thừa dịp cô nương uống say, mưu đồ làm loạn?”

Dạ Kinh Đường không lời nào để nói, cảm giác Tuyền Cơ chân nhân thật sự đã say, cũng không cùng nàng so đo, miễn cưỡng ra hiệu:

“Hảo hảo, ta không đỡ tay ngươi, tự ngươi coi chừng, đừng rơi vào trong nước.”

“Hừ.”

Lúc này Tuyền Cơ chân nhân mới buông ra tay Dạ Kinh Đường, nhẹ nhàng nhảy lên thuyền nhỏ, ngồi ở tấm chiếu trong khoang thuyền, gỡ xuống hồ lô rượu giắt trên thắt lưng:

“Hương vị rượu này không tệ, mấu chốt là rất mạnh, ngươi thật sự không nếm một ngụm?”

Dạ Kinh Đường cởi dây thừng buộc neo, dùng cây gậy trúc đẩy thuyền cách bờ một chút, sau đó kéo cánh buồm:

“Được rồi, đây không phải vùng đất thái bình gì. Ngươi cũng uống tới như vậy, nếu ta lại uống say, vận khí không tốt, không chừng sẽ phải cùng nhau rơi vào trong hồ cho cá ăn...”

Tuyền Cơ chân nhân nằm nghiêng ở trên chiếu, tay phải đỡ bên mặt, hồ lô rượu nhẹ nhàng lắc lư, bày ra tư thế rất chọc người, ánh mắt cũng có thể nói là mị nhãn như tơ:

“Nhân sinh khổ đoản, thừa dịp còn trẻ, phải học được tận hưởng lạc thú trước mắt. Cô nương còn uống tới như vậy, ngươi còn nửa điểm không hiểu phong tình, trước kia làm sao đuổi Ngưng nhi tới tay?”

Lúc đầu Dạ Kinh Đường muốn vào trong, nhìn thấy bộ dáng này lại dừng lại bước chân, âm thầm lắc đầu, ngồi ở trước cửa mui thuyền, đánh giá đao dài năm thước:

“Ta và Ngưng nhi là vừa thấy đã yêu, hai bên nảy sinh tình cảm nước chảy thành sông. Nàng cũng không cố ý thả thính ta, ta thật sự mắc câu lại đánh ta...”

“Ngươi không thử một chút, làm sao biết ta sẽ đánh ngươi?”

“Aizz...”

Dạ Kinh Đường lắc đầu, không tiếp tục trả lời, tay cầm cán đao ba tấc, mui thuyền tức thì hiện ra một vòng ánh sáng lạnh.

Xoạt ~

Tuyền Cơ chân nhân tự rót tự uống một lát, có thể là có chút nhàm chán, lại nói:

“Chẳng lẽ ngươi không có hứng thú đối với cô nương chủ

động, càng thích hàm súc một chút?”

Dạ Kinh Đường không có phản ứng, ước lượng trường đao xong, thanh đao treo ở bên hông, bày ra thức mở đầu của Bát Bộ Cuồng Đao, nếm thử rút đao ra khỏi vỏ.

Đao một mét sáu đao thực sự có chút quá dài, động tác rút đao không có khả năng linh hoạt thuận lợi giống Ly Long Đao, nhưng sau khi ra khỏi vỏ, áp lên chiêu thức Bát Bộ Cuồng Đao không có vấn đề gì.

Mặc dù tốc độ không thể đăng phong tạo cực, nhưng phạm vi công kích gấp bội, thậm chí có thể thuận thế liên tục xuất ra chiêu thức Đồ Long Lệnh, coi như bỏ bộ phận sở trường, đổi lấy vô hạn khả năng.

Táp, táp ——

Chương 571 - Nhìn Cho Kỹ

Chương 571. Nhìn Cho Kỹ

Dạ Kinh Đường đứng bên trong màn mưa, cầm trong tay trường đao chậm rãi khoa tay, điều chỉnh tư thế phát lực, chuyên chú tựa như giữa thiên địa chỉ có một người một thuyền, hoàn toàn coi tuyệt thế đại mỹ nhân phía sau trở thành không khí.

Tuyền Cơ chân nhân dùng tay đùa với Chim Chim lăn lộn trên chiếu, thấy Dạ Kinh Đường không để ý nàng, dần dần cũng mất đi hứng thú trêu chọc, vịn cửa hiên đứng thẳng, bày ra tư thái cao thủ:

“Đao không phải dùng như thế.”

Dạ Kinh Đường dừng lại động tác diễn luyện đao pháp, quay đầu:

“Lục tiên tử cũng biết đao pháp?”

Tuyền Cơ chân nhân say khướt đi vào trong mưa phùn, từ trong tay Dạ Kinh Đường tiếp nhận trường đao, trên mặt đầy kiêu ngạo:

“Cảnh giới tối cao của Võ học, là “Trong tay không đao, trong lòng có đao”. Chỉ có quân nhân bình thường, mới có thể giảng cứu binh khí, chiêu thức, nội gia, ngoại gia, ta đã qua giai đoạn này, bây giờ giơ tay nhấc chân đều là chiêu thức, nhặt hoa hái lá chính là lợi khí, cầm đao hay là cầm kiếm, với ta mà nói không có gì khác nhau, cho nên cũng coi như biết.”

Dạ Kinh Đường biết Tuyền Cơ chân nhân nói là cảnh giới

“Phản phác quy chân”.

Quân nhân tập võ, quá trình đơn giản là:

Người bình thường một quyền chính là một quyền.

Cao thủ sẽ dựa vào chiêu thức pháp môn kỹ xảo, một quyền ra ngoài, không còn là một quyền đơn giản như vậy.

Mà lại hướng lên trên, chính là dung nhập thông suốt chiêu thức vạn nhà, khí mạch gân cốt luyện tới đại thành, giơ tay nhấc chân đều là chiêu thức đăng phong tạo cực, tự nhiên không còn câu nệ ở chiêu thức, lại biến thành một quyền chính là một quyền.

Đổi lại ba cái lão yêu quái trên núi kia nói lời này, hắn khẳng định tin tưởng, nhưng nghe được từ trong miệng mỹ nhân nát rượu này, hắn không khỏi hoài nghi:

“Lục tiên tử đã lợi hại như vậy, làm sao còn bị người áo đen kia khiến cho trúng độc nhiều lần?”

“Người kia cũng không bình thường, mà lại do ta đi giật đồ người ta, đuối lý trước nên có chút lưu tay.”

Tuyền Cơ chân nhân xách đao múa chút kiếm hoa, bởi vì lưỡi đao quá dài, nhìn quả thực có chút dọa người.

Dạ Kinh Đường sợ bị ngộ thương, lui về sau vào trong khoang thuyền, cũng ôm Chim Chim hiếu kì ngắm nhìn đi:

“Ngươi cẩn thận chút, đừng tự chặt mình.”

Ào ào ——

Tuyền Cơ chân nhân cầm đao xoay người như gió, đầu tiên là say khướt múa một bộ kiếm xinh đẹp, sau đó mới khom người xuống, hai tay cầm đao dựng thẳng trước người:

“Nhìn cho kỹ!”

Tiếng nói vừa dứt, thân hình lúc đầu lung la lung lay đứng không vững, chỉ một thoáng lâm vào ngưng trệ, cho người ta cảm giác, tựa như người bỗng nhiên biến mất từ bên trên mui thuyền, chỉ còn lại một pho tượng đá không có chút hơi thở nào.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, khinh thị trong đáy mắt không còn sót lại chút gì, âm thầm vận dụng pháp môn Thiên Hợp Đao, nghĩ muốn dự đoán động tác của Tuyền Cơ chân nhân, nhưng cũng tiếc nuối không thu hoạch được gì

Hô ~ hô ~~

Đêm mưa an tĩnh lại.

Tuyền Cơ chân nhân đứng ở đầu thuyền, tóc đen cùng váy trắng theo gió mà động, cùng màn mưa và sóng cả bảo trì vận luật giống nhau, thân hình không hề động một chút nào, đã từ từ trở thành tiêu điểm trong bóng đêm, tựa như một trận phong bạo, ngay trong bóng đêm lặng yên thai nghén.

Sau khi nổi lên sơ qua, đôi mắt Tuyền Cơ chân nhân có chút ngưng tụ, tiếp theo hai chân bỗng nhiên dùng sức.

Oanh!

Thuyền dài ba trượng, đầu thuyền trong nháy mắt chìm xuống vài thước.

Xung quanh nổ lên bọt nước cao hơn trượng, cho đến đuôi thuyền toàn bộ nhếch lên thoát khỏi mặt nước.

Bá ——

Tiếp theo một bóng người màu trắng, từ đầu thuyền phóng lên tận trời, trong nháy mắt, đã kéo đao nhảy vọt đến ngoài mười

trượng, đao theo người chuyển, đao dài năm thước ẩn chứa khí kình doạ người, lấy thế một đao chém sóng, tại vọt tới phía trên sóng lớn.

Ầm ầm ——

Tiếng nổ lớn như âm thanh sét đánh, sóng nước nổ tung ở trong màn đêm, nhìn từ xa đến giống như trên mặt hồ trống rỗng dâng lên một thác nước.

Thác nước nghiền ép ra bên ngoài, đụng nát vô tận sóng cả vọt tới, nhưng trong chốc lát đã diễn biến thành sóng lớn cao tới mấy trượng, tuôn ra bên ngoài mấy chục trượng mới vỡ tan.

Dư chấn một mực lan tràn ra bên ngoài, ở trên mặt hồ xông ra một đạo gợn sóng hình quạt nhìn không thấy cuối!

“Chít chít! !”

Thanh thế doạ người như thế, Chim Chim kinh hãi rụt cổ lại.

Dạ Kinh Đường cũng hơi co lại đôi mắt, ánh mắt biến thành kinh nghi.

Dù sao một đao này kinh thiên động địa, nếu như trở về chém trên thuyền, toàn bộ thuyền sẽ bị chém thành vỡ nát đoán chừng cũng không thành vấn đề.

Dạ Kinh Đường lấy nội tình trước mắt, cũng có thể làm được điểm ấy, thậm chí có thể càng nhanh hơn.

Nhưng hắn dùng đao sẽ dựa vào pháp môn vận khí đứng đầu nhất, người trong nghề xem là có thể nhận ra chiêu thức, hai chiêu thức là có thể phá chiêu.

Mà một đao kia của Tuyền Cơ chân nhân, không có kỹ xảo, tất cả đều là thực lực.

Chương 572 - Chim Chim Cũng Bó Tay

Chương 572. Chim Chim Cũng Bó Tay

Giản dị tự nhiên một cái chém ngang, ngay cả hai chữ "Đao pháp" cũng không được xưng, nhưng lại thi triển dùng ra hiệu quả phàm phu tục tử theo không kịp, cái này không có nội tình "Bách gia đều thông, trong ngoài hoàn mỹ", là không thể nào làm được.

Dạ Kinh Đường cũng trong lúc này, mới hiểu được bộ dáng này của Tuyền Cơ chân nhân, vì cái gì có thể xếp hạng thứ ba bát khôi.

Luận tạo nghệ đao pháp, Tuyền Cơ chân nhân khẳng định không bằng Hiên Viên Triều, phương diện lực lượng đoán chừng vẫn có chênh lệch.

Nhưng Hiên Viên Triều chỉ có khi dùng đao mới là "Võ khôi" .

Mà Tuyền Cơ chân nhân coi như cầm đầu đuôi cáo, đoán chừng cũng có thể coi thành Lưu Tinh Chùy đánh lên đỉnh núi.

Xếp hạng hai người mặc dù chênh lệch không xa, nhưng đã không thể chia cùng một loại võ phu.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy phong thái siêu phàm như thế, lại nhìn Tuyền Cơ chân nhân, tựa như thấy được một tòa núi tuyết ngàn trượng đứng ở trước người, hắn đang muốn mở miệng nói một câu "Thích võ nghệ!", kết quả nói không ra khỏi miệng, biểu lộ lại ngẩn ngơ.

(⊙_⊙)?

Tuyền Cơ chân nhân ra một đao xong, lại múa cái kiếm hoa, đao dài năm thước thả lỏng ra phía sau, muốn bày tư thế thu đao, nhưng bởi vì đao quá dài, nhìn tựa như là cõng theo dây anten.

Lúc đầu Tuyền Cơ chân nhân suy nghĩ là khoe khoang xong phong thái cao nhân, chân điểm sóng biếc tiêu sái hạ xuống mui thuyền.

Nhưng uống say, trời lại tối, nhìn thấy tận ba cái đầu thuyền, không có phân rõ đâu là thật, một cước dẫm lên khoảng không cách mui thuyền mấy thước, cả người lúc này biến mất từ trong tầm mắt.

Bịch ——

Bọt nước vẩy ra!

?!

Dạ Kinh Đường sửng sốt một chút, mới chạy đến bên mui thuyền xem xét, đã thấy Tuyền Cơ chân nhân thần sắc như thường phiêu ở trên mặt hồ, làm ra dáng vẻ tự nhiên, thuận miệng nói:

“Uống nhiều, có hơi nóng, ta tắm rửa một chút, ngươi nghỉ ngơi trước đi.”

Mặc dù diễn rất giống, nhưng Dạ Kinh Đường cũng không mù, rơi xuống hay là chủ động nhảy xuống, ánh mắt hắn một lời khó nói hết, ngẫm lại vẫn nói:

“Ta biết ngươi là cao nhân, uống nhiều quá nhất thời vô ý thôi, cũng sẽ không chê cười ngươi. Mau lên đây đi, đừng để bị lạnh.”

Rầm rầm ~

Tuyền Cơ chân nhân nhìn xác thực uống nhiều, chính là không thừa nhận mình nhất thời trượt chân, tiếp tục bơi qua bơi lại trong

nước, dáng người có chút uyển chuyển:

“Đã nói ta không sao, ngươi đi nghỉ ngơi, đợi chút nữa ta lên.”

“Aizz... Sao? Đao đâu?”

“Đao? Cái đao gì?”

“...”

Tình cảnh này, Chim Chim đều nhìn bó tay rồi, mở cánh ra ngoẹo đầu, không biết chít chít cái gì mới tốt.

Dạ Kinh Đường vuốt vuốt trán, một cái lặn vào trong nước, tìm kiếm trong hồ, cũng may nước hồ không quá sâu, thuyền cũng không chạy được bao xa, rất nhanh đã nhặt lại được đao cắm trong đáy hồ về.

Chờ khi nổi lên mặt nước, Tuyền Cơ chân nhân đã thừa dịp hắn không để ý nhảy lên thuyền.

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng thở ra, phi thân lên trên thuyền, đã thấy người ướt sũng giống như Tuyền Cơ chân nhân, ngã xuống chiếu trong khoang thuyền, nhắm mắt làm ra dáng vẻ ngủ say.

Chim Chim đứng ở cửa, sợ bị yêu nữ tỷ tỷ xoay người đè bẹp, cũng không dám đi vào, hơi nâng cánh: “Chít chít...”, ý tứ là để Dạ Kinh Đường giúp đỡ cởi quần áo ướt, nằm ngủ ở giữa, nó thì ngủ ngon bên cạnh.

Dạ Kinh Đường làm sao có thể cởi quần áo Tuyền Cơ chân nhân, không có phản ứng lại, sau khi dò xét vài lần, đóng cửa lại, tiếp tục suy nghĩ đao pháp.

Nhớ tới Tuyền Cơ chân nhân vừa rồi cũng không có kỹ xảo gì, lại có thể so với một đao đỉnh tiêm chiêu thức, Dạ Kinh Đường lại suy nghĩ động tác chiêu thức, luôn cảm thấy lẫn nhau khác nhau

một trời một vực —— Tuyền Cơ chân nhân một đao chính là một đao, mà hắn hiển nhiên là đang nghiên cứu làm sao để một đao kia trở nên loè loẹt không giống bình thường.

Sau một lát diễn luyện, Dạ Kinh Đường ngừng lại, đao dài năm thước để ở một bên, xếp bằng ở bên trong màn mưa, Ly Long Đao đặt ngang ở đầu gối, nhắm mắt lại chăm chú suy tư, không còn chấp nhất ở tư thế phát lực, ngược lại suy nghĩ cùng một đao, làm sao để bên trong sinh ra chất biến.

Rầm rầm ~

Đêm mưa vắng vẻ, giữa hồ ánh đèn như hạt đậu.

Chim Chim ngồi xổm ở cửa tránh mưa, lúc đầu không quấy rầy Dạ Kinh Đường ngồi xếp bằng trong mưa, nhưng cũng không biết đến canh mấy rạng sáng, đầu thuyền ẩn ẩn nhiều thêm một vòng khô nóng.

“Chít chít?”

Chim Chim đầy mắt mờ mịt, nhảy bước nhỏ đến trước mặt dò xét, đã thấy Dạ Kinh Đường sắc mặt đỏ lên đến đỉnh đầu hiển hiện hơi nước, nhìn lại thấy quen quen...

Chương 573 - Cửu Thiên Hợp Biết Tin

Chương 573. Cửu Thiên Hợp Biết Tin

Sáng sớm, Quân Sơn bảy mươi hai đảo sương mù mờ ảo, mấy trăm chiếc thuyền lớn nhỏ từ các nơi chạy tới, tung bay ở trên mặt hồ.

Xung quanh hòn đảo đầu người nhốn nháo, không ít khu vực trống trải, còn có thể nhìn thấy giang hồ binh sĩ luận bàn ngay tại chỗ, người vây xem ở bên lớn tiếng khen hay, duy chỉ có trung tâm ngàn trượng Quân Sơn Đài trên không trống trải, chỉ dựng thẳng một khối bia đá lẻ loi trơ trọi.

Các hòn đảo khoảng cách rất xa nhau, Quân Sơn Đài là lôi đài, người bình thường cũng không có can đảm đi lên, muốn quan chiến, vị trí tốt nhất tất nhiên là trên thuyền.

Mặc dù không biết lần này Đao Khôi chi tranh chừng nào thì bắt đầu, nhưng sợ bỏ lỡ sẽ chen không đến phía trước, không ít thuyền đều đội mưa chờ ở xung quanh Quân Sơn Đài, trên thuyền là võ phu tứ hải, đều mong mỏi cùng trông mong.

Mà ở giữa thuyền lớn nhỏ, một chiếc thuyền ô bồng, chậm rãi từ khe hở chen qua, bên trong mui thuyền có thể nghe được tiếng cười đùa:

“Đến, ta kính tiền bối một chén.”

“Tửu lượng giỏi...”

...

Bên trong mui thuyền nhỏ hẹp, một người ngồi ở đuôi thuyền chèo thuyền, ba người vây quanh ở bên cạnh bàn nhỏ nâng cốc cười đùa.

Trên bàn chỉ đặt một đĩa đậu phộng, rượu ngược lại là thả bốn năm bình, hai đao khách trẻ tuổi, đã sắc mặt đỏ lên say khướt, mà đưa lưng về phía thuyền là Cừu Thiên Hợp, ngược lại là thần sắc như thường, bưng bát rượu đánh giá cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Từ Hoàng Tuyền trấn đến Quân Sơn Đài, ngồi thuyền cũng chỉ một đêm, nhưng Cừu Thiên Hợp không đến, người tới dù nhiều cũng không đánh được, hắn chuyến này tất nhiên là không nhanh không chậm, cùng mấy tên nhóc mới quen đi lung tung du sơn ngoạn thủy.

Từ khi ngồi xổm ở nơi tối tăm không ánh mặt trời trong địa lao hơn nửa năm, lại gặp được Dạ Kinh Đường loại kỳ tài tập võ tức chết người này, tâm thái Cừu Thiên Hợp, so sánh với những năm qua kỳ thật có biến hoá rất lớn.

Cừu Thiên Hợp mặc dù nhìn không quá đứng đắn, nhưng bản chất vẫn là cùng tất cả quân nhân đỉnh phong, được cho là võ si, trong lòng cất giấu cũng là "Đạo nghĩa, hiệp nghĩa, tình nghĩa" trên giang hồ.

Những năm qua Cừu Thiên Hợp cảm thấy chuyện sung sướng nhất thế gian, hẳn là xách đao đứng trên Quân Sơn Đài, được giang hồ quần hùng sùng bái kính ngưỡng.

Nhưng khi hơn phân nửa năm làm tử tù, chuyện sung sướng nhất thế gian, đổi biến thành trong tay bưng một bát rượu, phơi hoàng hôn ngắm mặt trời nhỏ.

Đã từng tiêu diêu tự tại, nhưng khi hoàn toàn mất đi tự do, mới phát hiện quá khứ năm mươi năm, cũng chỉ là tục nhân bị danh lợi nắm đi, nào có chân chính tiêu diêu tự tại sống qua một

ngày.

Sau đó gặp gỡ Dạ Kinh Đường, Cừu Thiên Hợp đã biết mộng tưởng thay thế Hiên Viên lão nhi làm Đao Khôi mấy chục năm, không có khả năng đạt thành, đã đăng đỉnh vô vọng, đối với hai chữ "Đao Khôi" tất nhiên là coi nhẹ.

Bây giờ một trận chiến này, ở trong lòng Cừu Thiên Hợp kỳ thật tính là trận chiến thu quan, vẽ lên một dấu chấm tròn, về sau sẽ buông xuống giang hồ, đường đường chính chính trải qua cuộc sống người bình thường nên sống.

Cừu Thiên Hợp tự biết đánh không lại Hiên Viên lão nhi, đã giao thủ hai lần, hắn cũng coi như rõ ràng nội tình của Hiên Viên lão nhi, không có ba năm đao không có khả năng đánh nát hắn.

Hắn thấy tình thế không ổn, quay đầu chạy nhận thua, xung quanh trên vạn người xem, Hiên Viên lão nhi cho dù da mặt dày, cũng không có khả năng đuổi theo chặt hắn.

Lúc đầu trận chiến này nguy hiểm không lớn, trong lòng Cừu Thiên Hợp vẫn rất nhẹ nhõm, nên làm như một lần cuối cùng trước khi về hưu đi.

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ tới, Dạ Kinh Đường có thể ngay trong lúc này, cho hắn một niềm vui lớn!

Cừu Thiên Hợp đang tựa ở bên trong mui thuyền uống chút rượu, bên tai bỗng nhiên khẽ động, nghe được rào chắn đò ngang lớn bên cạnh, truyền đến tiếng nói:

"Quân Sơn Đài làm sao một chút động tĩnh cũng không có? Thần Hầu không lộ diện thì thôi, Diêu Văn Trung, Hiên Viên Hồng Chí cũng không ra gặp người, để mấy tên đồ đệ khác họ tiếp đãi tân khách..."

"Nghe nói xảy ra chuyện rồi. Một huynh đệ của ta ở Ô Châu

lăn lộn, tối hôm qua đưa tới tin tức, nói là Tây Hà Môn có loạn, tựa như là có người liên thủ giết quan sai Hắc Nha... Phạm Lão Bát, Hàn Thiếu Bình đều đã chết, còn có hai Quân Sơn Đài người, một chết một trọng thương, nghe nói chính là Hiên Viên Hồng Chí cùng Diêu Văn Trung..."

Động tác uống rượu của Cừu Thiên Hợp dừng lại, giương mắt nhìn ra ngoài, ánh mắt kinh ngạc, ý tứ là:

Hiên Viên Hồng Chí chết rồi?

Lão thiên gia thật đúng là mở rộng tầm mắt, đây là vị Thanh Thiên đại lão gia nào vì dân trừ hại...

Nhưng Cừu Thiên Hợp còn chưa nghĩ xong, lời kế tiếp liền truyền vào trong tai:

"Ngươi có nhầm không chứ. Bốn người này cộng lại, tùy tiện giết người dưới võ khôi, vậy toàn quân bị diệt, bọn hắn đối phó ai? Tuyền Cơ chân nhân?"

"Hoàn toàn chính xác. Nghe nói là đao khách trẻ tuổi, đao rất nhanh, một cái nháy mắt giết bốn tên..."

Chương 574 - Tiền Bối Quất Ta Làm Gì

Chương 574. Tiền Bối Quất Ta Làm Gì

? ?

Quan sai Hắc Nha, đao khách tuổi trẻ, đao rất nhanh...

Cừu Thiên Hợp cảm thấy cái hình dung này, làm sao nghe lại giống tiểu tử Dạ Kinh Đường kia?

Nhưng mặc dù miêu tả phù hợp, cũng có động cơ, nhưng Dạ Kinh Đường hẳn là đánh không lại Diêu Văn Trung, lại càng không cần phải nói một chiến bốn...

Chẳng lẽ Dạ Kinh Đường mang theo cao thủ Hắc Nha, bao vây Hiên Viên Hồng Chí...

Cừu Thiên Hợp biết Ô Châu gần đây rất loạn, cũng rõ ràng thù hận của Hiên Viên Hồng Chí cùng Dạ Kinh Đường, cảm thấy khả năng này rất lớn.

Hắn là bá phụ kiêm nửa cái sư phụ của Dạ Kinh Đường, Dạ Kinh Đường làm thịt Hiên Viên Hồng Chí, hắn hôm sau lập tức chạy đến Quân Sơn Đài, tìm cha ruột người ta gây sự đánh lôi đài...

Cái này không phải đưa lên cửa để cho người ta cho xả giận sao?!

Cừu Thiên Hợp ngồi thẳng lại mấy phần, cảm thấy manh mối không đúng, giống như vào hố lửa, lúc này để cốc xuống.

Dựa theo Dạ Kinh Đường tính, Cừu Thiên Hợp làm đỉnh lưu đao khách giang hồ, bầu không khí đều không đúng chỗ, nhiều người mong mỏi như vậy, coi như biết trèo lên lôi đài sẽ đụng họng súng, cũng không bỏ xuống mặt mũi rút lui được, để tránh rước lấy chỉ trích của giang hồ.

Nhưng trên thực tế Dạ Kinh Đường suy nghĩ nhiều quá.

Cừu Thiên Hợp nếu là ngay cả điểm mặt mũi ấy cũng không bỏ được, có thể sống đến cái tuổi này?

Mắt thấy tình thế bất thường, khả năng bị người Hiên Viên lão nhi mang mối hận mất con đánh cho đến chết, Cừu Thiên Hợp ngay cả lông mày đều không nhíu một cái, chuẩn bị đứng dậy chèo thuyền chuồn đi, trở lại kinh thành tiếp tục bồi Mạnh tỷ tỷ.

Nhưng cũng tiếc là, thuyền đã áp sát quá gần!

Ô bồng thuyền chưa kịp quay đầu ở giữa không gian hẹp, đò ngang nhốn nháo, bỗng nhiên an tĩnh lại.

Tiếp theo yên tĩnh lan ra bên ngoài, cho đến phương viên mặt hồ vài dặm đều lâm vào tĩnh mịch, chỉ còn lại màn mưa rả rích cùng bọt nước.

Đông ~

Đông ~

...

Một trận bước chân ngột ngạt, vang lên từ trên bệ đá ngàn trượng, không thấy người, bước chân nặng nề lại tựa như gõ ở trong đáy lòng người, nặng đến mức ngay cả tiếng mưa rơi cũng nhỏ đi mấy phần.

Ba người trẻ tuổi bên ngoài ô bồng thuyền, lúc đầu nói chuyện

mây gió, mở miệng một tiếng "Hiên Viên lão nhi", nhưng lúc tiếng bước chân này vang lên, chính là đồng loạt sắc mặt trắng nhợt, nuốt ngụm nước bọt:

"Quân Sơn Thần hầu tới, khí thế kia..."

"Không hổ là Đao Khôi đương đại..."

"Cừu Thiên Hợp tiểu bối cuồng vọng kia thật không có cấp bậc lễ nghĩa, vậy mà để Hiên Viên tiền bối lộ diện trước..."

Ba ——

"Tê! Tiền bối, ngươi quất ta làm gì?!"

Cừu Thiên Hợp ở bên cạnh đánh lên ót thanh niên, vừa nắm chặt mái chèo lại buông ra, khe khẽ thở dài, lẩm bẩm một câu:

"Cái con cẩu giang hồ này..."

Dứt lời, tay Cừu Thiên Hợp đè yêu đao đi ra mui thuyền, đứng ở trên đầu thuyền, lưng eo thẳng tắp giống như vách núi hiểm trở.

Ngàn trượng sóng biếc vì đó mà yên tĩnh, đất trời dưới màn mưa mênh mông, cũng trong nháy mắt này, chỉ còn lại hai tên đao khách đứng đối mặt nhau...

Mưa thu rả rích, khiến đất trời biến thành sương mù xanh đen mông lung.

Sóng lớn lần lượt đập lên bệ đá ngàn trượng, mấy trăm con thuyền chập trùng theo sóng, toàn bộ mặt hồ lâm vào tĩnh mịch.

Vạn người nhìn chăm chú, lão giả tóc hoa râm thân mang váy giáp, nửa người trên trần trụi tráng kiện, từng bước như núi đi tới trước Vô Tự Bi cao ngất, sắc mặt không vui không giận, nhưng bên hông là Kỳ Lân hai mắt dữ tợn, lại tựa như một con cự thú to lớn chiếm cứ trên lưng, nhìn chăm chú ngàn vạn sâu kiến dưới đài.

Người chuyến này đến Quân Sơn Đài xem náo nhiệt, không chỉ có tôi tớ tầng dưới chót giang hồ, hướng về phía danh khí Cừu Thiên Hợp, Trạch Châu thậm chí giang hồ hào kiệt xung quanh địa vực, trên cơ bản đều tới.

Bên trên mấy chiếc lớn đò ngang gần nhất, đã có Đồ Châu Thiên Hạc Sơn Trang, Giang Châu Tiêu Sơn Bảo, thậm chí võ lâm giang hồ Thiên Nam quần hùng, nếu không phải Ô Châu vừa mới trải qua đại loạn tự thân khó bảo toàn, chỉ sợ chưởng môn Ô Châu thập nhị môn đều phải đến một nửa.

Theo bên trên vị trí "Đao Khôi" năm mươi năm ngồi Hiên Viên Triều, tất cả mọi người đi ra khỏi thuyền lâu, tiếng chào hỏi liên tiếp vang lên:

"Hiên Viên đại hiệp..."

"Mấy năm không gặp, phong thái Thần Hầu vẫn như vậy..."

...

Tóc dài Hiên Viên Triều theo gió mà động, cũng không đáp lại tiểu bối giang hồ cả quen biết hoặc không quen biết, chỉ dùng đôi mắt như chim ưng, nhìn chằm chằm kẽ hở ở giữa chiếc ô bồng thuyền kia.

Bên trên ô bồng thuyền, Cừu Thiên Hợp không để ý ánh mắt khiếp sợ của mấy thằng nhãi, phong khinh vân đạm đứng ở đầu thuyền:

"Hiên Viên Triều, năm ngoái con của ngươi thu mua môn đồ Bình Thiên Giáo, mật báo cho triều đình, bắt ta tiến vào địa lao Hắc Nha, có từng nghĩ tới ta sẽ nhân họa đắc phúc, đạt được tự do, quang minh chính đại đứng ở chỗ này?"

Xoạt ——

Hiên Viên Triều cắm Quân Sơn đao ở bên cạnh nền đá, đứng trong màn mưa trong khẽ ngẩng đầu:

“Đao khách, dùng đao nói chuyện. Ngươi muốn cùng nghịch tử kia của lão phu giảng đạo lý, đợi chút nữa có thể xuống dưới nói với nó.”

Chương 575 - Đấu Đao

Chương 575. Đấu Đao

"Ông..."

Mấy trăm giang hồ danh túc cách không xa, lúc nghe thấy lời này lập tức xôn xao, hiểu ra tin tức vừa lưu truyền tới từ giang hồ Ô Châu là thật, Hiên Viên Hồng Chí hẳn là đã chết.

Mà Hiên Viên Triều câu nói câu này ra, đã không phải là chuẩn bị so tài, sớm làm rõ chuyện muốn giết người, Cừu Thiên Hợp lại lên đài, thì không thể trách Hiên Viên Triều vừa mới mất con ra tay nặng.

Cừu Thiên Hợp tự mình hiểu lấy, hắn không nhìn trúng cách làm người của Hiên Viên Triều, nhưng chưa hề xem thường đao pháp của Hiên Viên Triều, có đánh hay không, hắn rõ ràng hơn xa tất cả mọi người ở đây.

Nhưng đã bị để mắt tới, hắn muốn đi Hiên Viên Triều hiển nhiên sẽ không đồng ý, bày ở trước mặt đơn giản là con đường chết oanh oanh liệt liệt như một đao khách, hoặc là trước khi chết còn chạy trối chết ném đi mặt mũi.

Một trận ác chiến chú định không tránh được, Cừu Thiên Hợp cũng không tiếp tục ba hoa, chân điểm sóng biếc phi thân lên, hạ xuống bên cạnh bệ đá ngàn trượng.

Hai bên đã có thù mới cũng có thù cũ, đứng ở trên lôi đài phân sinh tử, cũng không cần nhiều lời.

Tí tách ~

Dưới mưa phùn, nguyên bản mặt hồ ồn ào, trong lúc này hoàn toàn an tĩnh lại.

Cừu Thiên Hợp đứng yên trong mưa, nhìn chăm chú thân hình khôi ngô cao hơn hắn.

Tóc dài Hiên Viên Triều rối tung theo gió mà động, hai mắt sắc bén quét Cừu Thiên Hợp một chút, lập tức tựa như đã mất đi hứng thú, đảo mắt nhìn ra thuyền lớn nhỏ ở mặt hồ xa xa, tựa như là đang tìm kiếm người nào đó.

Lôi đài sinh tử, loại thái độ hờ hững này, không thể nghi ngờ là một loại miệt thị.

Cừu Thiên Hợp đặt tay lên đao, bước chân hướng phía trước vượt đi:

"Ngươi không treo đao trên lưng trước?"

Tinh túy Đồ Long Lệnh, chính là "Lui lại phía sau bước cong lưng bắn đao", giống như Bát Bộ Cuồng Đao, vị trí treo bội đao là cố định, không phải vậy thì tốc độ rất khó tăng lên nhanh nhất.

Người ở đây vây xem, nhìn thấy cảnh này cũng có chút nghi hoặc.

Ánh mắt Hiên Viên Triều cũng không đặt trên người Cừu Thiên Hợp, bình thản trả lời:

"Trước kia đánh lôi đài là luận bàn, so ai chiêu thức càng hơn một bậc, hôm nay lão phu muốn giết người, không cùng ngươi khách sáo từng bước."

"..."

Cừu Thiên Hợp âm thầm nhíu mày, bước chân thả chậm xuống.

Dù sao lời này của Hiên Viên Triều không phải cuồng vọng, mà là chuẩn bị làm thật.

Quân Sơn đao quá nặng, chỉ có cong lưng bắn đao mới có thể nhanh chóng lên tay, vì thế tất cả đao khách, đều đang nghiên cứu làm sao phá thức mở đầu này, vừa động thủ đã bị Đồ Long Lệnh đè chết.

Những năm qua Hiên Viên Triều trên Quân Sơn Đài tiếp nhận khiêu chiến, cũng chưa từng chơi hỏng, chỉ lấy "Cong lưng bắn đao" lên tay để cho người ta phá.

Hiên Viên Triều theo đường lối đánh của Đồ Long Lệnh, chỉ cần đao khách có chút nội tình, đều có thể tiếp được một hai đao không chết, dù sao chiêu thức rõ ràng, không đấu lại có thể tránh né.

Mà không dựa theo con đường đó, sẽ không đoán ra Hiên Viên Triều sẽ ra chiêu như thế nào, chỉ có thể liều lực bộc phát thực lực tổng hợp, nhãn lực, phản ứng, đao pháp lý giải, hơi yếu một chút chính là một đao phân sinh tử.

Ánh mắt Cừu Thiên Hợp ngưng lại, không để ý đến hết thảy âm thanh bên ngoài lôi đài, hết sức chăm chú quan sát thế đứng của Hiên Viên Triều, hơi thở thậm chí ánh mắt, muốn trước thăm dò con đường của đối thủ.

Nhưng cũng tiếc là, Hiên Viên Triều trầm ổn như là một khối đá lớn vạn cân, ai cũng biết nện trên người mình sẽ chết, nhưng chính là không nghĩ ra tảng đá kia sẽ đập tới như thế nào.

Hai người cách xa nhau mấy chục trượng, Cừu Thiên Hợp lại đi thật lâu, tốc độ càng ngày càng chậm, cho đến khi mưa rơi lớn dần, cũng không có thêm động tác.

Người giang hồ vây xem nín hơi ngưng khí, không ít người

mặt đều nghẹn đỏ lên, lại không ai dám thúc giục.

Khi khoảng cách lẫn nhau kéo vào đến mười trượng, Cừu Thiên Hợp đã tính toán xong khả năng động tác xuất đao của Hiên Viên Triều, không tiếp tục chần chờ nữa, tay phải nắm chặt chuôi đao.

Sang sảng ——

Trên bệ đá ngàn trượng, thốt nhiên xuất hiện một đạo bạch mang!

Thân hình Cừu Thiên Hợp nổ bắn lên, tay kéo đao, nhưng trong nháy mắt, đã biến mất trong tầm mắt mọi người, chờ lần nữa thấy rõ, lưỡi đao sáng như tuyết, đã từ phía sau bên trái Hiên Viên Triều đâm về cột sống hắn.

Ầm ầm ——

Cũng là cùng thời khắc đó, trên lôi đài đá vụn vẩy ra, truyền ra một tiếng nổ lớn.

Nhìn về phía Hiên Viên Triều nơi khác, thậm chí không quay đầu lại, chân phải đột nhiên đá vào trên sống đao bên cạnh, tay trái đồng thời nắm chặt chuôi đao, tiếp theo eo phát lực cả người đầy cơ bắp, bổ mạnh xuống phía sau bên trái.

Táp ——

Trên lôi đài đất đá bay tứ tung bốn phía, bỗng nhiên bốc lên luồng khí cuồng bạo, đánh động màn mưa xung quanh hai người.

Nhìn từ xa, tựa như hình thể Hiên Viên Triều doạ người, trở tay một đao kéo theo mưa gió, hóa thành một cơn sóng lớn.

Mà Cừu Thiên Hợp trước đó ở dưới lưỡi đao, tựa như một thuyền lá lênh đênh trước cuồng phong sóng lớn, cho dù là người

bình thường tay trói gà không chặt, cũng có thể nhìn ra chỉ cần bị sóng lớn vỗ trúng, chính là kết quả chia năm xẻ bảy.

Chương 576 - Đấu Đao 2

Chương 576. Đấu Đao 2

Cừu Thiên Hợp luyện đao cả một đời, tính tới khả năng Hiên Viên Triều lên tay như thế, cũng không đến mức không kịp đề phòng.

Nhưng tính tới cùng tiếp được hay không hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Mắt thấy một đao hủy thiên diệt địa bổ tới, đao trong tay Cừu Thiên Hợp ngoài tầm tay với tình huống này, lúc này thu đao tránh bên cạnh, dùng tay trái chống đỡ sống đao.

Sau một khắc, khí kình doạ người lập tức từ trên lôi đài bộc phát.

Keng ——

Ầm ầm!

Hiên Viên Triều trở tay bổ một đao lên Thiên Hợp Đao, không có cho đối phương nửa điểm cơ hội "Hậu phát chế nhân", lực đạo to lớn trực tiếp đánh cho Cừu Thiên Hợp lướt ngang sang hướng bên cạnh.

Thân hình chưa hoàn toàn dừng lại, Hiên Viên Triều thân như núi, đã thân theo đao xoay người một vòng, hai tay cầm đao phi thân vọt lên, lấy thế Lực Phách Hoa Sơn lại lần nữa đánh xuống:

"Uống ——!"

Tiếng quát lớn như tiếng như sấm nổ.

Ở giữa hai đao không có chút khoảng cách nào, trong nháy mắt bộc phát khí thế kinh khủng, cứng rắn bức lui màn mưa xung quanh, tạo thành một rãnh dài trên mặt đất.

Cừu Thiên Hợp mặc dù không đến mức loạn trận tuyến, nhưng đao thế Hiên Viên Triều quá mức mạnh mẽ, muốn lẩn tránh mà không tổn thương gì gần như không có khả năng, chỉ có thể lấy đao đón đỡ, mượn lực xê dịch.

Keng ——

Trọng đao lại lần nữa hạ xuống, gạch đá dưới chân Cừu Thiên Hợp trong nháy mắt vỡ nát, cả người trượt ngược về sau.

Hiên Viên Triều thân mang váy giáp, một thanh Quân Sơn trọng đao vung vẩy như gió, không lưu mảy may chút khoảng cách nào, cơ hồ là đi theo Cừu Thiên Hợp ra ngoài, một đao lại lần nữa hạ xuống, lưu lại trên mặt đất một cái cái hố lớn.

Ầm ầm ——

Trên hồ, đỉnh tiêm cao thủ có thể thấy rõ, nhìn thấy cảnh này đã biết thắng bại đã phân.

Đao pháp Hiên Viên Triều đơn giản đến không có chút dư thừa, chính là thuần túy dùng thực lực nghiền ép, thuộc về đấu pháp lấy một đấu mười.

Cừu Thiên Hợp dùng chính là Thiên Hợp Đao, mạnh ở dự đoán trở tay, lúc này ngay cả cơ hội trở tay một đao đều không có, tự nhiên không tồn tại khả năng thủ thắng.

Cừu Thiên Hợp liên tục tiếp ba đao, tay cầm đao đã bị đánh rách tả tơi, tự biết không có phần thắng, tiếp tục đánh nữa có khả năng sẽ chết bất đắc kỳ tử, lúc này bay ngược về sau, vọt về hướng bờ hồ.

Quân Sơn Đài mặc dù có phương viên ngàn trượng, nhưng nơi hai người giao thủ ở bên hồ, trước Vô Tự Bi.

Chỉ cần xuống khỏi lôi đài, da mặt Hiên Viên Triều dù dày, cũng không đủ để ở trước mặt trên vạn người, truy sát đối thủ đã nhận thua.

Nhưng cũng tiếc là, Hiên Viên Triều nói phân sinh tử là phân sinh tử, mắt thấy Cừu Thiên Hợp muốn chạy trốn, thân hình lóe lên, liền đi tới bên hồ ngăn chặn đường lui.

Giang hồ quần hùng vây xem, nhìn thấy Hiên Viên Triều thật sự động sát tâm, tự nhiên nhíu mày.

Mà cũng vào lúc này, ở giữa đám thuyền, bỗng nhiên truyền ra một tiếng vang, nương theo mui thuyền bị chấn nát nổ tung.

Ầm ầm ——

Khóe mắt người phụ cận nhìn lại, đã thấy trên mặt hồ ngàn buồm hội tụ, có chiếc thuyền nhỏ, đuôi thuyền bỗng nhiên chếch lên.

Một bóng hình màu đen, lấy tốc độ kinh khủng đáng sợ, bay lượn qua mặt hồ tĩnh lặng, mang theo kình phong, trực tiếp ở trên mặt nước kéo ra cột nước trắng xóa cao hơn trượng, nhìn từ xa đến tựa như trong nháy mắt mặt hồ một phân thành hai.

Soạt ——

Bọt nước như mũi tên thoát dây cung, trong chớp mắt xẹt qua khoảng cách mấy chục trượng, mục tiêu trực chỉ về hướng lão giả khôi ngô bên bờ.

Cừu Thiên Hợp đang muốn mạnh mẽ xông tới, nhìn thấy cảnh này đáy mắt hiện lên một chút kinh ngạc, vội vã dừng bước chân lại.

Mà Hiên Viên Triều chắn đường, phát giác phía sau có lực gió tới gần, cũng ngừng thân hình, một tay cầm đao chỉ xéo mặt đất, không nhanh không chậm xoay người lại.

Rầm rầm ——

Bọt nước ngập trời bị kéo lên, lại nhanh tróng trở xuống mặt hồ.

Bóng người màu đen trên cột nước trước đó, phát hiện Hiên Viên Triều dừng tay, lập tức chuyển hướng trên mặt hồ, phi thân hạ xuống trước Vô Tự Bi cách đó không xa.

Cho đến lúc này, vô số khách giang hồ vây xem, mới nhìn rõ tướng mạo người tới.

Người đến là người nam tử, thân mang áo bào đen Thủy Vân gấm, trên đầu đội nón trúc rộng vành, dáng người khá cao, khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt như là kiếm mang sắc bén, bên hông treo một thanh trường đao vỏ đen.

Cách ăn mặc của người tới là cách ăn mặc của giang hồ đao khách bình thường, nhưng cây đao bên hông này, đối với vô số đao khách ở đây mà nói cũng rất đặc biệt.

Đao dài ba thước ba, rộng hai ngón tay, chuôi dùng dây thừng đen quấn quanh, vòng hộ thủ là đồng thau, điêu khắc Ly Long.

Đây là bội đao của Đao Khôi đời trước!

Cây đao này đã từng không ai không biết, mặc dù đã mai danh ẩn tích trong giang hồ gần ba mươi năm, nhưng nó vẫn như cũ là đao nhanh nhất trong thiên hạ, không có cái thứ hai!

Màn mưa hạ xuống mặt hồ, trong nháy mắt khi người tới hiện thân, liền lâm vào lặng im.

Chương 577 - Gia Phụ Trịnh Phong

Chương 577. Gia Phụ Trịnh Phong

Tay trái Hiên Viên Triều thả lỏng phía sau, Quân Sơn đao một trăm linh tám cân, như là không có trọng lượng, tiện tay chỉ xéo mặt đất, phối hợp hình thể khoa trương hai mét, chỉ như là đao khách bình thường, nắm lấy một thanh đao nhẹ phù hợp thân thể.

Hiên Viên Triều biết đao khách tuổi trẻ trên dưới hai mươi này, chính là thủ phạm giết con của hắn, nhưng ánh mắt cũng không đặt ở trên mặt người tới, chỉ nhìn qua thanh Ly Long Đao bên hông kia, đáy mắt mang theo vài phần hoài niệm.

Đương nhiên, đây cũng không phải là hoài niệm Trịnh Phong, mà là hoài niệm Cuồng Nha Tử.

Đỉnh phong trên đời có rất nhiều, mạnh hơn Hiên Viên Triều cũng không hề ít, nhưng có thể để cho hắn xem như đối thủ, mục tiêu, dùng hết thảy đuổi theo "Đao khách", chỉ có một người Cuồng Nha Tử.

Sau khi đánh bại Cuồng Nha Tử, Hiên Viên Triều ngồi ở vị trí Đao Khôi hơn bốn mươi năm, nhìn như phong quang vô hạn, nhưng kì thực kém xa cuộc sống phong phú trước lúc ba mươi tuổi.

Bởi vì không có đối thủ Cuồng Nha Tử này, hắn không biết cây đao này trong tay hắn, về sau là luyện cho ai nhìn.

Năm đó Hiên Viên Triều rất phản cảm đối với Trịnh Phong,

không lưu mảy may thể diện, là một trong nguyên nhân muốn cho nữ nhi vào cung.

Còn có nguyên nhân nữa, chính là Trịnh Phong quá bình thường, ngay cả Bát Bộ Cuồng Đao cũng luyện sai, căn bản không xứng với thanh đao hắn dùng tâm huyết ba mươi năm đuổi theo!

Mà đao khách tuổi trẻ trước mắt này, nhìn so với Trịnh Phong mạnh hơn một chút.

Hiên Viên Triều nhìn chăm chú Ly Long Đao một chút, giương mắt nhìn hướng đao khách tuổi trẻ trước Vô Tự Bi:

"Ngươi chính là Dạ Kinh Đường?"

Rạng sáng Dạ Kinh Đường đã đến Quân Sơn Đài, luôn một mực âm thầm quan chiến, nhìn thấy Cừu Thiên Hợp rơi vào hạ phong có khả năng bị chém chết, mới xuất hiện gây rối.

Từ nhỏ nghe tên "Hiên Viên Triều" lớn lên, bây giờ nhìn ở khoảng cách gần thấy Đao Khôi đương đại thân cao qua hai mét này, Dạ Kinh Đường xác thực cảm nhận được áp lực, nhưng sắc mặt rất tự nhiên, bình tĩnh trả lời:

"Lương Châu Dạ Kinh Đường, gia phụ Trịnh Phong."

"Ông..."

Lời vừa nói ra, giang hồ danh túc trên hồ nghe thấy, đều xôn xao.

Cái tên Trịnh Phong không tính là rất lớn, nhưng có danh hào Vân Châu tam kiệt phía trước, chuyện Cừu Thiên Hợp cướp hôn ở phía sau, năm đó ngọn nguồn trận phong ba kia, đao khách trên giang hồ trên cơ bản đều biết một hai.

Năm đó Hiên Viên Hồng Chí âm thầm khích tướng, Hiên Viên

Triều hạ tử thủ đối với văn bối có thực lực rõ ràng yếu hơn xa mình, đến nhà cầu hôn, đến nay vẫn bị người mắng trơ trẽn.

Bây giờ hậu nhân Trịnh Phong đến nhà, muốn làm gì đương nhiên không cần phải nói.

Giang hồ danh túc ở đây, đều đưa ánh mắt tập trung nhìn tới, đánh giá Dạ Kinh Đường, lặng yên hỏi thăm về lai lịch kẻ này.

Hiên Viên Triều mặc dù mất nhi tử, nhưng trên mặt cũng không hiện ra cơn giận dữ, chỉ lạnh nhạt nói:

"Ta đánh cho cha ngươi tàn phế, ngươi giết nhi tử ta. Ngươi là nghĩ lẫn nhau có thù báo thù, hay là muốn cho triều đình phán xử, lẫn nhau thanh toán xong chuyện cũ rồi xóa bỏ?"

Lời này của Hiên Viên Triều, nhìn như là không truy cứu cái chết của nhi tử, muốn chấm dứt ân oán như vậy, kì thực không phải.

Bởi vì Hiên Viên Triều biết nhi tử chết như thế nào —— mua người giết Dạ Kinh Đường bị lật thuyền, chết bởi không có mắt chủ động gây chuyện, mà không phải Dạ Kinh Đường báo thù, không liên quan cùng thù hận năm đó.

Nghĩa phụ Dạ Kinh Đường bị đánh tàn, mình lại bị người Quân Sơn Đài ám sát, thù này không những không báo, còn sâu hơn, làm sao có thể đồng ý xóa bỏ.

Hiên Viên Triều lớn giọng nói không truy cứu cái chết của nhi tử, chẳng qua là ở trước mặt vạn người, nói cho triều đình nghe.

Phía sau Dạ Kinh Đường là Tĩnh Vương, bản thân Hiên Viên Triều là khai quốc hầu, ai giết ai đều sẽ rước lấy bất mãn của triều đình.

Mà Hiên Viên Triều trước tiên ra đề nghị bắt tay giảng hòa,

nếu Dạ Kinh Đường không đồng ý nhất định phải báo thù, sau đó Tĩnh Vương lại truy cứu trách nhiệm Quân Sơn Đài, sẽ không chiếm lý.

Dạ Kinh Đường vẫn luôn biết triều đình rất khó xử trong việc này, cũng hiểu rõ dự định của Hiên Viên Triều, nói thẳng:

“Ngươi đánh cho gia phụ tàn phế, khiến cho gia phụ tráng niên mất sớm, con của ngươi tới giết ta, thiếu chút để cho ta táng thân tại Loan Thủy trấn. Đại thù như thế, thanh toán xong là như thế nào?”

“Vậy chính là có thù báo thù.”

Tóc dài Hiên Viên Triều theo gió mà động, nhìn kĩ Dạ Kinh Đường, ánh mắt ở trên cao nhìn xuống:

“Ngươi và cha ngươi, quá lỗ mãng ngay thẳng, muốn báo thù, cũng nên có thực lực này rồi hãy đến, hiện tại đến nhà, chỉ là đền mạng cho nhi tử ta thôi.”

Dạ Kinh Đường đến cũng đã đến, có đánh được hay không trước không nói, lời xã giao đều phải kiên cường, đối với chuyện này nói:

“Ta sợ chừng hai năm nữa, ngươi không xách được đao, báo thù cũng báo không thoải mái.”

Nói đã đến nước này, cũng không cần nhiều lời.

Chương 578 - Của Ta Không Giống

Chương 578. Của Ta Không Giống

Trên dưới Quân Sơn Đài, lại lần nữa an tĩnh lại.

Cừu Thiên Hợp đã thu đao vào vỏ, có thể là sợ Dạ Kinh Đường khinh thường, rơi vào kết cục giống như Trịnh Phong, đi tới trước mặt Dạ Kinh Đường, chuẩn bị tình huống không ổn sẽ hai đánh một.

Hiên Viên Triều đối với cái này chẳng hề để ý, đảo mắt nhìn về phía mặt hồ.

Trên mặt hồ, thuyền nhỏ mới kém chút bị giẫm lật, tựa vào bên bờ.

Một "Tùy hành thị thiếp" thân mặc áo trắng, trên đầu đội mũ sa, ôm mấy thứ binh khí nhảy lên Quân Sơn Đài.

Hiên Viên Triều liếc mấy cái binh khí, ánh mắt trước hết rơi vào trên đao dài năm thước, đáy mắt hiện ra ba phần ngoài ý muốn:

"Thanh này Mục Thanh Đao, là đao si Thiên Nam Tôn Mục Thanh nghiên cứu. Tôn Mục Thanh ban đầu dùng đao nhẹ, thua Cuồng Nha Tử, sau đó đổi trọng đao, lại thua lão phu, tự biết vô vọng lên Đao Khôi, ẩn cư ở Hoàng Tuyền trấn, cuối cùng cả đời đều nghiên cứu làm cách nào phá hai loại đao pháp, chế tạo cây đao này. Ngươi chuẩn bị cầm đao này tới đối phó lão phu?"

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, hiểu rõ vì sao chưởng quỹ

kia nói đưa đao cho hắn, lão bản nương lại rất không vui, không có gì bất ngờ xảy ra, cây đao này hẳn là di vật của lão chưởng quỹ.

Hắn mượn thanh đao tới, đúng là muốn nhìn một chút có thể nghiên cứu ra cách phá Đồ Long Lệnh hay không, nhưng coi như nghiên cứu ra được, độ thuần thục một đêm, cũng không có khả năng lấy ra đối phó Hiên Viên Triều.

Đêm qua diễn luyện đao pháp, hắn phát hiện cây đao này quá dài, tay trái rút đao không đủ linh hoạt, chiêu thức tiếp Đồ Long Lệnh lại quá nhẹ, tuy nói khoảng cách công kích gấp bội, thậm chí có thể dùng ra chiêu thức "Hoàng Long Ngọa Đạo" "Thanh Long hiến trảo", nhưng nếu dùng như thế, đổi thành cán thương uy lực càng lớn.

Sau khi nhìn thấy Tuyền Cơ chân nhân dùng "Đại chiêu phổ công chính, cầm đuôi cáo cũng có thể trở thành công pháp", hắn suy tư hơn nửa đêm, cảm thấy cây đao này và mạch suy nghĩ hắn là đi nhầm đường.

Đao pháp nâng cao một bước, trọng điểm ở "Pháp", mà không phải "Đao" .

Đao pháp thật sự tốt, xác thực nên đi theo con đường trung dung, nhưng hắn là "Tuy dài mà ngắn, tuy nhanh mà chậm, tuy nặng mà nhẹ", cầm trong tay gậy gỗ cũng có lực lượng mở núi, thân mang theo trọng đao cũng có thể linh hoạt như gió.

Phải dùng ra loại hiệu quả này, thấy là người dùng đao, mà không phải kiểu dáng đao.

Mắt thấy Hiên Viên Triều hỏi, Dạ Kinh Đường lắc đầu:

"Ý nghĩ của ta trước kia, cùng tiền bối rèn đúc đao này, coi là phá hết thiên hạ đao pháp, đao đến không nhẹ không nặng, không dài không ngắn, không nhanh không chậm."

“Cuối cùng phát hiện, mọi việc đều có thể, chính là mọi việc đều không tinh.”

“Có thể sử dụng cây đao này phá Đồ Long Lệnh của ngươi, dùng Quân Sơn đao lại có thể phá Kim Thân hòa thượng Thần Trần, có thể sử dụng cây đao này phá Bát Bộ Cuồng Đao của Cuồng Nha Tử, đổi thành Ly Long Đao đoán chừng có thể nhanh hơn Lữ Thái Thanh.

“Cây đao này là đao tốt, nhưng người không có bản lãnh dùng không tốt, người có thể sử dụng tốt, đã không cần đến nó.”

Tuyền Cơ chân nhân lúc đầu yên tĩnh làm bình hoa, nghe thấy lời này có chút nghiêng đầu, đáy mắt lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Dù sao chỉ là tối hôm qua nàng uống say thuận miệng giảng câu “Đao không phải dùng như thế”, không nghĩ tới sau khi tỉnh giấc, Dạ Kinh Đường thật đúng là có thể có chút lĩnh ngộ mới.

Hiên Viên Triều thì bình luận:

“Ngộ tính tốt. Nhưng, ngươi chưa luyện đến tình trạng “Không đao thắng có đao”, không có cây đao này mưu lợi, ngươi lấy cái gì phá Đồ Long Lệnh?”

Dạ Kinh Đường dùng tay trái ấn ở chuôi đao, hơi nâng lên vành nón:

“Võ công thiên hạ, duy khoái bất phá. Bát Bộ Cuồng Đao là đao pháp nhanh nhất thế gian, dĩ nhiên chính là đao pháp mạnh nhất, sẽ không có đối thủ, có thể bị nhằm vào bị đánh gãy, chỉ có thể nói mình còn chưa đủ nhanh, mà không phải đao pháp không được.

“Ngươi có thể phá Cuồng Nha Tử đao, nói rõ Cuồng Nha Tử đao còn không nhanh đến cực hạn, mà không phải đao pháp của ngươi càng hơn một bậc.

“Ta không giống, đao của ta, có thể nhanh hơn Cuồng Nha Tử.”

Đoàng ——

Sấm sét xẹt qua biển mây trên đỉnh đầu, vô số điện xà vặn vẹo lan tràn về hướng chân trời.

Mưa lớn như hạt đậu nành, nện ở trên tấm bia đá màu đen, phân ra hai bóng người trái phải, so sánh cùng ngàn trượng bình đài thì nhỏ như hạt gạo, giờ phút này lại thành tiêu điểm của cả mảnh thiên địa.

Hàng vạn võ giả giang hồ đến đây, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm hai đao khách đỉnh phong trước tấm bia đá, nghe thấy lời nói “Đao của ta nhanh hơn Cuồng Nha Tử”, cũng không có ai vì thế mà cười nhạo.

Dù sao “Võ đạo” chính là như thế, giẫm trên bờ vai người đi trước, dùng một đời lại một đời “Thanh xuất vu lam”, lý niệm võ học bay vụt đến cực hạn, không có nhanh nhất chỉ có nhanh hơn, không có cao nhất chỉ có cao hơn, chưa hề có cái gì là chiêu thức mạnh nhất tuyên cổ bất biến.

Những đạo lý kia người giang hồ đều biết, mà làm lại không dễ dàng như vậy.

Chiêu thức võ học chính là kỳ phổ, tuy nói “Thiên cổ không cùng cục”, nhưng ngàn năm truyền thừa, các thế hệ Thiên kiêu giang hồ, đã tìm ra con đường mạnh nhất, đến tính trạng “Nhiều một con cờ sẽ vướng víu, thiếu một con cờ sẽ thiếu mồi lửa”.

Chương 579 - Chiến Đấu Ác Liệt

Chương 579. Chiến Đấu Ác Liệt

Hậu nhân không nói đến bỗng nhiên sáng tạo một môn tuyệt thế võ học, coi như chỉ là sửa cũ thành mới, hơi ưu hóa con đường của tiền nhân, khiến cho tăng lên một phân một hào, đều khó hơn lên trời.

Ánh mắt mọi người ở đây, đều tập trung ở Dạ Kinh Đường "Lần đầu" hiện thân trên giang hồ, cảm thấy Dạ Kinh Đường nếu như không có khả năng sửa cũ thành mới vượt được Cuồng Nha Tử, cũng không dám ở trong trường hợp này khẩu xuất cuồng ngôn.

Nhưng tuổi của Dạ Kinh Đường, thực sự có chút quá nhỏ.

Mặc dù đương thời có "Nhất Tiên Nhị Thánh Bát Đại Khôi", chín phần đều đăng đỉnh trước ba mươi tuổi, tuổi còn nhỏ cũng không quá hiếm lạ.

Nhưng Dạ Kinh Đường nhìn qua, nhiều nhất chỉ trên dưới hai mươi tuổi, thể phách của nam tử hai bốn hai lăm mới hoàn toàn định hình, ở cái tuổi này có thể nói còn chưa tới thời đỉnh cao.

Bây giờ đã có thể vượt qua Cuồng Nha Tử, cái thiên tư này đã thuộc về cấp bậc Trích Tiên Nhân, về sau sợ là có khả năng rung chuyển Phụng Quan Thành.

Hiên Viên Triều đứng yên trong mưa, đối mặt với lời nói ngông cuồng của Dạ Kinh Đường, chỉ là bình thản trả lại một câu:

“Dùng đao nói chuyện.”

Rầm rầm ~~

Mưa như trút nước, trên mặt hồ lập tức yên lặng lại.

Dạ Kinh Đường nhìn chăm chú Hiên Viên Triều một chút, quay người đi qua bia đá, đi vào bên trong Quân Sơn Đài.

Hiên Viên Triều thấy vậy rút Quân Sơn đao ra, từ sau hông gỡ xuống cầu vai bằng da, treo ở trên lưng, đi vào sâu bên trong từ một phía khác.

Đạp đạp đạp ~~

Bước chân ổn trọng, thành tiếng vang duy nhất giữa thiên địa.

Cừu Thiên Hợp thấy vậy có chút chần chờ, dù sao đánh ở trước tấm bia đá, người giao thủ có cơ hội nhảy xuống lôi đài, dựa theo ước định giang hồ mà thành quy củ, rơi lôi đài là đã bại, bên thắng nhảy xuống lôi đài truy sát, thuộc về hành vi không đẹp, bình thường không ai sẽ làm như vậy.

Mà đánh ở giữa bình đài ngàn trượng, tương đương với hẹn tử chiến trong lồng, một phương yếu thế căn bản không có khả năng chạy ra khỏi lôi đài, có thể sống hay không cũng chỉ nhìn bên thắng có thể đao hạ lưu người hay không.

Cừu Thiên Hợp đi ở phía sau, muốn nói lại thôi, muốn khuyên Dạ Kinh Đường đừng khinh thường như thế, nhưng có trên vạn người nhìn, tăng khí thế cho người khác diệt uy phong của mình, hiển nhiên không thể làm.

Tuyền Cơ chân nhân ôm một đống binh khí, dáng vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, ánh mắt đặt ở trên bóng lưng Dạ Kinh Đường, âm thầm suy nghĩ Dạ Kinh Đường làm sao dùng thanh đao còn nhanh hơn Cuồng Nha Tử.

Quân Sơn Đài quá lớn, tung bay ở trên mặt hồ vô số khách giang hồ, khoảng cách quá nhìn xa không nhìn rõ, thấy có người ngoài lên đài, một chút đao khách gan lớn, cũng đi theo hạ xuống biên giới bình đài.

Mặc dù đứng ở trên đài, bị tiện tay chém chết vô ích không nói, còn sẽ bị mắng, nhưng so với đứng ở khoảng cách gần quan sát loại cấp bậc giao phong này, chút nguy hiểm ấy không phải chuyện lớn gì.

Đạp đạp đạp...

Rất nhanh, hai người đi tới trung tâm Quân Sơn Đài, rời xa sóng lớn cùng đội tàu xung quanh, giữa thiên địa chỉ còn lại tiếng mưa gió.

Dạ Kinh Đường tháo nón xuống, lộ ra đai đen buộc tóc dài, hai tay tự nhiên rủ xuống đứng bên trong màn mưa, ánh mắt từ phong mang tất lộ chuyển thành bình thản, không có hơi thở biến động, biến thành hòa làm một thể như tảng đá.

Cừu Thiên Hợp nhìn thấy cảnh này sửng sốt một chút, dù sao vài ngày ở kinh thành trước đó, Dạ Kinh Đường hoàn toàn không có loại khí tượng thiên nhân hợp nhất này.

Đến loại cảnh giới này, Dạ Kinh Đường nhìn không thấu Hiên Viên Triều, Hiên Viên Triều đồng dạng cũng nhìn không thấu Dạ Kinh Đường.

Vì thế đáy mắt Hiên Viên Triều nhìn thẳng hơn mấy phần, thù mới hận cũ ném sau ót, hai tay cũng rủ xuống tự nhiên, tâm tư chỉ ở trên đao, nhìn chăm chú lên ánh mắt Dạ Kinh Đường.

Hai bên đứng vững cách nhau mười trượng, xung quanh Quân Sơn Đài lít nha lít nhít người, ai cũng tim nhảy lên tới cổ rồi.

Mà một trận này chắc chắn danh truyền tứ hải, ảnh hưởng

mấy chục năm cách cục giao phong của giang hồ về sau, cũng trong lúc này chính thức bắt đầu!

Phịch ——

Tiếng sấm vang lên tận trời, trung tâm Quân Sơn Đài cũng theo đó vang lên một tiếng đao reo thê lương.

Sang sảng ——

Thân hình Dạ Kinh Đường từ tĩnh đến động, căn bản không có nửa phần dấu hiệu báo trước.

Trong nháy mắt khi tiếng sấm vang lên, cả người đã phá không mà ra, gạch đá dưới chân toàn bộ bị đánh rách tả tơi, hạt mưa dày đặc bị thân hình đụng nát thành hơi nước lại bị kình phong lôi cuốn, biến thành một hàng sương trắng.

Ầm ầm ——

Dạ Kinh Đường bộc phát đồng thời rút đao ra khỏi vỏ, khi mũi đao rời khỏi vỏ đao, bóng người đã đi tới bên cạnh Hiên Viên Triều!

Tốc độ như thế nghe rợn cả người, không nói đến gần vạn quân nhân vây xem, ngay cả Cừu Thiên Hợp cũng kinh ngạc, dù sao hắn có thể trăm phần trăm xác nhận, một đao kia hắn coi như có thể thấy rõ, cũng tuyệt đối không phản ứng kịp, chờ hắn rút đao ra khỏi vỏ, đầu đã không còn.

Chương 580 - Hiên Viên Triều Khủng Bố

Chương 580. Hiên Viên Triều Khủng Bố

Hiên Viên Triều chung quy là Đao Khôi tung hoành giang hồ mấy chục năm, mặc dù tới cuối kỳ đỉnh phong, nhưng vẫn trong thời đỉnh cao, một đao này kinh thế hãi tục, cũng không để hơi thở sinh ra nửa phần ba động.

Mắt thấy một đao nhanh như tia chớp đánh tới, đáy mắt Hiên Viên Triều thậm chí lóe lên một chút ý vị dường như đã mấy đời.

Dù sao năm đó khi còn bé mới gặp Cuồng Nha Tử, nhìn thấy chính là một đao như thế, hoàn mỹ không tì vết, kinh diễm thiên hạ, tránh cũng không thể tránh, mặc dù chỉ là một cái nhấc tay, lại để lại cho hắn một hình ảnh cả đời đều khó mà quên được, vì thế không tiếc hết thảy đuổi theo mấy chục năm.

Lần nữa nhìn thấy một đao kia, khiến Hiên Viên Triều cảm giác phảng phất lại về tới một trận chiến định Đao Khôi ngày đó với Cuồng Nha Tử.

Nhưng cũng tiếc, đao vẫn là đao cũ, không có bất kỳ biến hóa nào, mà hắn đã không phải là hắn khi mới ra giang hồ

Oanh ——

Trong thời khắc thân hình Dạ Kinh Đường tập kích về phía trước, Hiên Viên Triều đã ra tay.

Thân hình khôi ngô cao gần hai mét trong nháy mắt bộc phát, cơ bắp cao ngất, ngay cả đầu đầy tóc hoa râm cũng nổ tung duỗi

thẳng.

Long mãng hai đầu cánh tay nâng lên, chân trái lui về sau cong eo lên, Quân Sơn trọng đao nặng đến một trăm linh tám cân, phá vở màn mưa đầy trời từ phía sau:

'Uông!'

Dạ kinh đường toàn lực bộc phát một đao vút ngang, tốc độ đã tăng lên tới cực hạn, ngăn ở trước mặt nhưng vẫn chém bổ xuống đầu Quân Sơn Đao.

Hai bên đều không dùng hư chiêu, chỉ dùng chiêu thức đỉnh phong của riêng mình vận dụng đến cực hạn, bằng cách nhanh nhất, để cho ra kết quả, ở đây cao thủ có thể thấy rõ đều đã hiểu rõ.

Lực bộc phát của Dạ Kinh Đường đầy đủ, nhưng một đao kia tất nhiên bị Đồ Long Lệnh ngăn lại.

Chỉ cần hai bên đụng vào nhau, Dạ Kinh Đường không có khả năng đón đở được trọng đao, lại càng không cần phải nói tới chuyện đánh bay Quân Sơn Đao ra ngoài bằng một đao.

Kết quả duy nhất chính là bị một đao đánh gãy chiêu thức mất đi sự cân bằng, sau đó bị đồ long lệnh đánh chết.

Cảnh này không riêng những người vây xem, ngay cả Tuyền Cơ Chân Nhân cũng nhìn ra không ổn, bước chân đã lặng yên di chuyển về phía trước, chuẩn bị khi Dạ Kinh Đường bị đánh bay thì nhanh chóng tiếp viện, tránh cho hiên viên triều trực tiếp dùng hai ba cán đao chém chết Dạ Kinh Đường.

Nhưng khiến cho tất cả mọi người khó có thể tin là, cảnh hai bên đụng vào nhau cũng không xuất hiện.

Hiện Viên Triều cong lưng bắn đao mạnh lên tay, lui về phía

sau kéo ra khoảng cách nửa bước, trọng đao đã đánh đến đỉnh đầu.

Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, Hiên Viên Triều đột nhiên phát hiện, đao khách áo đen trước mặt, bước cuối cùng đao ở trước người, giống như chân của Thông Thiên Phật trấn sơn hà, trong nháy mắt làm vở nát gạch đá trong phạm vi mấy trượng.

Đông ~

Mà tay trái của Dạ Kinh Đường cầm đao vuốt ngang, gương mặt tuấn lãng trong nháy mắt đỏ hồng, hai mắt vằn vện tia máu, áo bào trên thân chia năm xẻ bảy, ngay cả dây buộc tóc cũng nổ tung, vốn là tốc độ bộc phát đăng phong tạo cực, cứng rắn tăng gấp bội trong nửa bước.

?!

Ánh mắt hiên viên chiều kinh ngạc, lần đầu tiên nhìn thấy đao này, hắn đã rõ một đao kia, dung hợp 'Phong trì nghịch huyết' của hồng hoa lâu.

'Phong Trì Nghịch Huyết' xác thực có thể dùng phương thức không làm địch bị thương mà tổn thương mình trước, để trong nháy mắt thực lực bộc phát gấp bội.

Nhưng thương chiêu của 'Phong Trì Nghịch Huyết', đường kinh mạch đi ở sống lưng, hòa là một thể với kinh mạch vận chuyển Bá Vương Thương, không dính dáng với thức mở đầu của Bát Bộ Cuồng Đao, kết quả của cứng nhắc khi triển, chỉ có thể là đau sốc hông và chấn thương kinh mạch.

Dạ Kinh Đường có thể dùng ra đao này, chỉ có thể hoàn toàn phá giải chiêu thức của Phong Trì Nghịch Huyết và Bát Bộ Cuồng Đao, sau đó một lần nữa tạo dựng lại kinh mạch, hợp hai làm một tinh tuý của hai loại võ học đỉnh phong, mặc dù biểu tượng không

khác với Bát Bộ Cuồng Đao, nhưng bên trong đã là hai loại đao pháp hoàn toàn khác biệt.

Cuồng Nha Tử qua ba đao đã bắt đầu tự mình hại mình, giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, vì truy cầu sát lực điên cuồng đến không tiếc tính mệnh, cho nên đao pháp được xưng là 'cuồng đao'.

Mà một đao kia của Dạ Kinh Đường, hiển nhiên thanh xuất vu lam.

Vừa rút đao đã không tiếc làm bản thân bị thương để bộc phát thực lực, sinh tử chỉ trong một đao, căn bản không lưu lại đường lui, có thể nói Cuồng Nha Tử quán triệt lý niệm đến cực hạn, đã được tính là đao pháp điên cuồng nhất thế gian.

Đao pháp của Hiên Viên Triều có tạo nghệ kinh người, giúp hắn trong nháy mắt này thăm dò được nội tình một đao.

Nhưng đối mặt với loại đao pháp quỷ quyệt không muốn mạng này, vẫn là lâm vào cục diện khó khăn.

Giống như Dạ Kinh Đường nói trước khi chiến đấu, đao của hắn so với Cuồng Nha Tử càng nhanh hơn.

Cái nhanh này không phải là thực lực, mà là tạo nghệ đao pháp.

Dù là hắn và Cuồng Nha Tử cùng trình độ, cũng là đao của hắn càng nhanh, đánh một trăm lần vẫn là Cuồng Nha Tử thua.

Chương 581 - Trên Quân Sơn Đài Có Mộ Tiếng Sét

Chương 581. Trên Quân Sơn Đài Có Mộ Tiếng Sét

Hiên Viên Triều nâng tay lui về sau, chính là phòng thức mở đầu của Cuồng Nha Tử, đổi lấy không gian và thời gian xuất đao.

Mà đối mặt với một đao này bỗng nhiên tốc độ tăng gấp bội, hiển nhiên đã chạm đến hạn mức cao nhất cong lưng bắn đao có thể ứng đối, dưới tình huống hai bên cùng trình độ, Đồ Long Lệnh đánh một trăm lần vẫn thua như thường!

Táp ——

Tốc độ một đao nhanh đến gần như điên cuồng, trước khi trọng đao đánh xuống, đến eo Hiên Viên Triều.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi một đao Hiên Viên Triều hạ xuống, Dạ Kinh Đường đã dựa vào tốc độ doạ người, từ bên cạnh chợt lóe lên, hoàn toàn kết thúc chiến tích bất bại của Hiên Viên Triều.

Nhưng Hiên Viên Triều chung quy là Đao Khôi, đuổi theo Cuồng Nha Tử mấy chục năm, không có khả năng không nghĩ tới tình huống một đao kia không phòng được.

Trong nháy mắt khi hơi thở Dạ Kinh Đường xuất hiện dị dạng, Hiên Viên Triều đã bỏ đi xuất đao, thân hình vững như bàn thạch chuyển sang bên cạnh lẩn tránh.

Ầm ầm ——

Trong âm thanh mặt đất nứt toác, Dạ Kinh Đường hóa thành tàn ảnh màu đen, từ bên cạnh Hiên Viên Triều xuyên qua, ở sau lưng kéo ra một đầu tơ máu.

Trong nháy mắt thân hình Hiên Viên Triều lóe ra bên cạnh mấy trượng, kéo dài khoảng cách với Dạ Kinh Đường, dưới xương sườn bên trái, xuất hiện một miệng máu sâu hơn tấc.

So với hình thể Hiên Viên Triều, chút bị thương ngoài da ấy cũng không có không có khác biệt lớn, nhưng máu đỏ thắm vẩy vào trên bệ đá xám đen, vẫn khiến toàn trường xôn xao!

“Hoắc...”

Dù sao đây là Hiên Viên Triều thành danh bốn mươi năm, lần đầu tiên thấy máu trên lôi đài!

Cừu Thiên Hợp nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lập tức ngốc trệ, căn bản nhìn không hiểu.

Mà Tuyền Cơ chân nhân thì âm thầm líu lưỡi, hoàn toàn không nghĩ ra Dạ Kinh Đường từ chỗ nào mò ra một chiêu như vậy.

Dạ Kinh Đường nghĩ ra một chiêu này, thời gian kỳ thật cũng không lâu.

Trước kia hắn không biết đến thực lực bát đại khôi, tầm mắt vẫn luôn đặt ở trên việc 'Gặp chiêu phá chiêu', vẫn luôn nghiên cứu binh khí, những động tác này là điều kiện ngoại giới.

Mà hôm qua được chứng kiến nội tình Tuyền Cơ chân nhân 'Một quyền chính là một quyền', hắn xem như mở rộng tầm mắt, hiểu được 'Chiêu thức, binh khí' trong mắt đỉnh núi cự phách, căn bản không quan trọng, quan trọng là bên trong.

Sau đó hắn liền dùng thời gian nữa đêm, bắt đầu điều chỉnh Bá Vương Thương, Đồ Long Lệnh, Bát Bộ Cuồng Đao, tham khảo

thăm dò lẫn nhau, nhìn như thế nào mới có thể để chiêu thức nguyên bản trở nên càng mạnh.

Chỉ cần tầm mắt nhìn đến mạch suy nghĩ chính xác, tạo dựng vận khí pháp môn, tìm kiếm ram lời giải tối ưu, với hắn mà nói thật sự là chuyện cá biệt.

Lúc này một đao xuyên thân mà qua, ở trên người Hiên Viên Triều lưu lại một vết thương, ánh mắt Dạ Kinh Đường từ trước đến nay trầm tĩnh như nước, cũng hiện ra huyết mạch sôi sục cuồng nhiệt.

"Uống"

Chớp mắt Dạ Kinh Đường vọt tới phía sau Hiên Viên Triều, hai chân dậm mặt đất, thân hình ngoặt ra một góc nhọn, đao tay trái thuận thế đưa vào tay phải, đẩy đao chém về phía trước, trong nháy mắt ở trên bình đài ngàn trượng tạo ra một đầu sương trắng!

Ầm ầm ——

Hai đao dính liền không có chút khoảng cách nào, không cho đối thủ bất luận thời gian trở tay gì.

Bước chân Hiên Viên Triều khó khăn lóe ra bên cạnh hạ xuống đất, Dạ Kinh Đường đã lại lần nữa giết tới trước mặt!

Hiên Viên Triều nghiên cứu Bát Bộ Cuồng Đao nửa đời người, đối với chiêu thức nhất thanh nhị sở, không có khả năng bị khiến cho không có chút lực trở tay nào, đồng thời tránh ở bên, trọng đao đã thuận thế xoay người một vòng, bổ về phía phương hướng Dạ Kinh Đường công tới.

Nhưng Dạ Kinh Đường cũng biết nhược điểm Đồ Long Lệnh, ỷ vào đao nhẹ thu phóng tự nhiên, tốc độ tập kích nửa đường chợt giảm, vừa đúng để cho Quân Sơn đao từ tiền phương khẽ quét qua, sau đó tốc độ lại lần nữa bộc phát đến cực hạn!

Táp ——

Hiên Viên Triều mặc dù đối với Quân Sơn đao trăm cân vận dụng đến tình trạng hạ bút thành văn, nhưng chém giết cùng trình độ, binh khí nặng một trăm cân, không khả năng bảo trì tốc độ phản ứng giống như Dạ Kinh Đường.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường tận dụng mọi thứ, Hiên Viên Triều không chút do dự ngừng đao kéo ngang, che ở trước người làm lá chắn.

Keng ——

Trên Quân Sơn Đài bỗng nhiên vang lên một tiếng sét.

Dạ Kinh Đường toàn lực bộc phát, hai tay cầm đao tập kích đến trước người, thấy Hiên Viên Triều kéo đao đón đỡ, trực tiếp chuyển chém thành đâm tới, điểm vào trên thân đao dày nặng.

Một đao kia ngưng kết suốt đời sở học của Dạ Kinh Đường, uy lực có thể xưng kinh khủng, đao thế xuất thủ lập tức đánh vỡ màn mưa, trước người đâm ra một đầu trống rỗng.

Nếu như rơi vào trên Quân Sơn đao, dù là Hiên Viên Triều cầm thần binh lợi khí, cũng có khả năng bị trực tiếp xuyên thủng, cho đến khi đâm vào tâm.

Vì thế Hiên Viên Triều phản ứng cực nhanh, tay phải đẩy đao để Quân Sơn đao tạo thành mặt phẳng nghiêng, Ly Long Đao đâm trúng liền thuận thế đi vòng quanh về phía trái, nặng nề cọ sát trên thân ra một rãnh máu, tia lửa tung tóe!

Chương 582 - Hiên Viên Triều Cảm Thán

Chương 582. Hiên Viên Triều Cảm Thán

Xoạt ——

Ly Long Đao trong tay Dạ Kinh Đường, cũng sẽ không giống Quân Sơn đao không thu lại được, một đao đâm vào không khí, lúc này thu đao rồi, đâm về hướng bụng Hiên Viên Triều.

Nhưng kinh nghiệm của Hiên Viên Triều cũng rất khoa trương, mặc dù tốc độ không đuổi kịp, lại tính toán tường tận phương thức công kích của Dạ Kinh Đường, trước người khác một bước phi thân lui ra.

Ào ào táp ——

Keng keng keng ——

Trên bình đài ngàn trượng, mưa to bị gió kéo theo, biến thành bay loạn tứ tán.

Gần vạn người xung quanh quan chiến chỉ có thể nhìn thấy một tàn ảnh màu đen, xung quanh Hiên Viên Triều vừa đi vừa về xen kẽ, mang ra chút lửa và âm thanh chói tai.

Hiên Viên Triều mặc dù hình thể như núi, nhưng thân pháp lại nhẹ như bướm, đao nặng trăm cân ở quanh thân vừa đi vừa về, thành thạo điêu luyện chặn lại tập kích gần như điên cuồng của Dạ Kinh Đường, nhìn như không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng Tuyền Cơ chân nhân là đỉnh tiêm cao thủ, lại có thể

nhìn ra trận chém giết này không có gì bất ngờ xảy ra đã kết thúc.

Bởi vì Hiên Viên Triều hai lần nâng đao đều bị Dạ Kinh Đường cưỡng ép đánh gãy, căn bản không có cơ hội thứ ba nâng đao, chỉ là coi trọng đao làm tấm chắn bị động đón đỡ.

Quân Sơn đao không di chuyển nổi, là không có cách nào dựa vào quán tính thêm vào tốc độ cùng đao thế, tạo thành uy hiếp cho Dạ Kinh Đường. Cầm theo cục sắt chừng trăm cân, muốn chém trúng Dạ Kinh Đường, trừ phi não Dạ Kinh Đường bị nước vào đụng lên đao.

Mà Dạ Kinh Đường chiếm cứ quyền chủ động, khả năng chém một trăm đao không trúng, nhưng chỉ cần trúng một đao trong, Hiên Viên Triều sẽ không còn.

"Ông..."

Người vây xem xung quanh Quân Sơn Đài, mặc dù hậu tri hậu giác, nhưng vẫn rất nhanh ý thức được, Đồ Long Lệnh của Hiên Viên Triều, giống như thật sự bị đè chết, trên mặt hồ dần dần vang lên ồn ào như sấm sét.

Cừu Thiên Hợp nhìn thấy tràng cảnh không biết huyễn tưởng đã bao nhiêu năm, hai tay run nhè nhẹ, lại có cảm giác lệ nóng doanh tròng.

Nhưng Cừu Thiên Hợp còn chưa kịp hưng phấn, trên lôi đài bỗng có một màn biến số, bỗng nhiên khiến cả phiến thiên địa lâm vào tĩnh mịch!

Tất cả mọi người có thể nhìn ra Hiên Viên Triều thua không thể nghi ngờ, làm Đao Khôi đương đại, chính Hiên Viên Triều há lại sẽ nhìn không ra.

Ngay khi thân hình Dạ Kinh Đường lại lần nữa trở về, muốn thừa dịp Hiên Viên Triều xoay người nửa vòng một đao xuyên vào

dưới xương sườn hắn, một tiếng đao vang bỗng nhiên từ trên lôi đài vang lên!

Sang sảng ——

Hiên Viên Triều đầu đầy tóc hoa râm bay ra, đôi mắt vốn không hề bận tâm, cũng hiện ra cuồng nhiệt chuyên thuộc về đao khách, trong tiếng hét phẫn nộ, hai tay nắm chặt Quân Sơn đao hơi vặn, tiếp theo thân hình bỗng nhiên bắn lên, ở trong mưa kéo ra khỏi một tia sáng chói!

Trong lòng Dạ Kinh Đường lông tóc dựng đứng, thân hình bỗng nhiên dừng lại, đổi đâm thành cản, con ngươi hơi co nhìn kỹ lại, đã thấy phía sau khoát đao bay ra ngoài, chỉ còn lưỡi đao, không thấy chuôi đao.

Mà Hiên Viên Triều tốc độ tăng vọt, hai tay cầm một thanh trường đao bốn thước, thân đao tinh tế, tia sáng lạnh lộ ra, nhìn ra phân lượng nhiều nhất không quá sáu cân, cơ hồ trên không trung tạo ra tàn ảnh, chớp mắt đã tới trước người.

Cản ——

Lưỡi đao đụng vào nhau, lực bộc phát kinh khủng của Hiên Viên Triều rốt cục thể hiện ra.

Dạ Kinh Đường mặc dù phản ứng kịp thời, nhưng hình thể chênh lệch bày ở nơi này, nặng nề giẫm nát gạch đá phía dưới hai chân, cả người cứng rắn trượt về sau hơn mười trượng mới dừng lại thân hình.

Cảnh này không riêng Dạ Kinh Đường, ngay cả đám người Tuyền Cơ chân nhân cũng sửng sốt.

Mặc dù tất cả mọi người biết đệ tử Quân Sơn Đài sẽ mang binh khí phụ, để phòng nâng đao thất bại không có cách nào trở tay, nhưng không ngờ tới Hiên Viên Triều vậy mà cũng ẩn giấu

đao nhẹ.

Một đao qua đi, hai bên không hẹn mà cùng ngừng lại.

Toàn thân Dạ Kinh Đường sương mù bốc hơi, nhìn Hiên Viên Triều phương xa, nói:

“Ném đi Quân Sơn đao danh chấn thiên hạ, có thể coi là thừa nhận Đồ Long Lệnh bị phá.”

“Hoắc —— “

Người vây xem quanh Quân Sơn Đài, cho đến lúc này mới dám thở, châu đầu ghé tai nghị luận ầm ĩ, trên mặt đều mang nét không thể tưởng tượng nổi.

Hiên Viên Triều nửa người trên trần trụi, máu nhuộm đỏ giáp váy bên trái, đao dài bốn thước chỉ xéo mặt đất, ánh mắt vẫn như cũ không mất ngạo khí:

“Đồ Long Lệnh thua, lão phu cũng không thua. Đồ Long Lệnh là đao pháp lão phu hơn hai mươi tuổi ngộ ra, chờ hơn bốn mươi năm mới có người phá mất, ngươi chẳng lẽ coi là, bốn mươi năm này của lão phu, là dậm chân tại chỗ?”

Dạ Kinh Đường biết Hiên Viên Triều không có khả năng chỉ có chút nội tình ấy, nhưng vẫn nói:

“Ta có thể phá Bát Bộ Cuồng Đao của Cuồng Nha Tử, liền có thể phá bất luận đao pháp gì ở giữa, ngươi có ra thứ gì cũng đều như thế.”

“Lão phu ba tuổi luyện đao, người khâm phục nhất cuộc đời không ai qua được Cuồng Nha Tử, cũng biết đạo lý 'Duy khoái bất phá'. Đồ Long Lệnh có thể phá Bát Bộ Cuồng Đao, xác thực ở lúc đao Cuồng Nha Tử còn chưa đủ nhanh, còn không rèn luyện Bát Bộ Cuồng Đao đến đỉnh phong.”

Chương 583 - Không còn ai có thể ngồi cùng với ngươi

Chương 583. Không còn ai có thể ngồi cùng với ngươi

Cổ tay Hiên Viên Triều nhẹ lật, cầm trường đao vào tay trái:

“Luyện Đồ Long Lệnh, sớm muộn sẽ bị đao càng nhanh hơn phá mất, mà luyện khoái đao, mới có thể chân chính làm được vạn pháp bất phá.

“Ngươi cho rằng, trên đời chỉ có ngươi cất cao một thước đao pháp Bát Bộ Cuồng Đao?”

“Hoắc...”

Vô số người giang hồ đứng ngoài quan sát, nghe được Hiên Viên Triều chuẩn bị dùng Bát Bộ Cuồng Đao đánh Dạ Kinh Đường, đáy mắt tràn đầy khó có thể tin, nhưng nghĩ lại lại tại hợp tình lý.

Hiên Viên Triều có thể phá Bát Bộ Cuồng Đao, tất nhiên khổ tâm nghiên cứu mấy chục năm, lấy ngộ tính của Hiên Viên Triều, trông mèo vẽ hổ nghiên cứu ra Bát Bộ Cuồng Đao thật không hiếm lạ.

Mặc dù là cùng một loại đao pháp, nhưng vận khí pháp môn của Dạ Kinh Đường, so với Cuồng Nha Tử đã hoàn toàn không phải chỉ tốt hơn.

Hiên Viên Triều hiển nhiên cũng là như thế.

Cử động lần này không thể nói là đồng môn tranh chấp hoặc học trộm, mà là riêng phần mình căn cứ lý niệm võ học của tiền

nhân, tự hành nghiên cứu lĩnh ngộ, khai sáng hai hướng đi mới, đọ sức lẫn nhau, phân ra đao pháp ai ngộ ra càng tốt hơn!

Dạ Kinh Đường thấy Hiên Viên Triều chuẩn bị đánh không lại liền gia nhập, cùng hắn liều chiến Bát Bộ Cuồng Đao, sau khi im lặng, nói:

"Lý niệm đao pháp Đồ Long Lệnh, khiến cho ta nhìn mà than thở, cùng Bát Bộ Cuồng Đao đều có ưu khuyết, nhưng đều là vòng vòng đan xen không có kẽ hở, là đao pháp đứng đầu giang hồ.

"Bát Bộ Cuồng Đao đánh không lại Đồ Long Lệnh, là người không được, Đồ Long Lệnh đánh không lại Bát Bộ Cuồng Đao, vẫn như thường là người không được."

"Ngươi từ bỏ Đồ Long Lệnh, ngược lại nghiên cứu Bát Bộ Cuồng Đao, quả thực đáng tiếc."

Hiên Viên Triều nhướng mày, không nói tiếng nào.

Dạ Kinh Đường cắm Ly Long Đao trên mặt đất, tay giơ lên:

"Thế gian võ học ngàn vạn, lẫn nhau tương sinh tương khắc, nào có cái gì tuyệt đối phân chia mạnh yếu, đơn giản nhìn người dùng là ai."

"Ngươi để cho ta kiến thức cái gì gọi là Bát Bộ Cuồng Đao, ta cũng làm cho ngươi xem một chút, cái gì gọi là Đồ Long Lệnh!"

"Hoắc —— "

Người xung quanh quan chiến, nghe nói như thế vỡ tổ tại chỗ.

Dù sao sau khi đánh xong đổi binh khí lại đánh một trận, không khác ông cháu đánh nhau, hai trận toàn thua chính là vô cùng nhục nhã, trực tiếp có thể tự sát ngay tại chỗ.

Cừu Thiên Hợp sửng sốt, mặc dù biết Dạ Kinh Đường bá đạo,

nhưng không ngờ tới có thể phách lối đến một bước này.

Dạy Hiên Viên Triều dùng Đồ Long Lệnh, giết người còn muốn giết tâm...

Tuyền Cơ chân nhân cũng không nghĩ tới Dạ Kinh Đường ngang như vậy, nhìn xem công tử tuấn mỹ tuổi trẻ trên lôi đài hăng hái, đáy mắt hiện lên mấy phần dị dạng.

Nếu không phải trường hợp không thích hợp, dựa theo tính tình nàng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, không phải nói một câu 'Ngươi nếu có thể đánh thắng, tỷ tỷ ta lập tức thỏa mãn một nguyện vọng của ngươi, cái gì cũng được' để kích thích Dạ Kinh Đường.

Chỉ tiếc, trên vạn người nhìn, Tuyền Cơ chân nhân không có khả năng càn rỡ như thế, chỉ là ném Quân Sơn đao cùng cầu vai cho Dạ Kinh Đường.

Hô hô ~

Ba ——

Dạ Kinh Đường một tay tiếp được trọng đao bay tới, mặc cầu vai lên, treo ở đầu vai.

Đầy trời mưa gió cũng vào lúc này lâm vào tĩnh mịch, chỉ còn lại hai người ở chính giữa bình đài ngàn trượng.

Hiên Viên Triều đứng yên trong mưa, cau mày, đáy mắt bỗng nhiên không có phong mang duy trì bốn mươi năm ngày xưa.

Bởi vì Hiên Viên Triều thế mà phát hiện, hắn hiện tại, xác thực không phải hắn trước ba mươi tuổi.

Trước ba mươi tuổi, hắn đối mặt Cuồng Nha Tử như mặt trời ban trưa, giống như Dạ Kinh Đường hiện tại, cầm theo Quân Sơn

đao đến nhà, nhìn xem ai là Đao Khôi đương đại.

Mà bây giờ hiểu nhiều, kiến thức nhiều, tâm khí lỗ mãng bồng bột không đụng nam tường không quay đầu lại, ngược lại không có.

Biết 'Duy khoái bất phá' là chuyện tốt, nhưng nếu người người đều đại triệt đại ngộ luyện khoái đao, không có đồ đần nào ngớ ra đi mở lối riêng nghiên cứu bàng môn tả đạo, đâu còn có đương kim giang hồ trăm hoa đua nở này?

Trên người Dạ Kinh Đường có ngạo khí cùng tuyệt đối tự tin, giống như thể hồ quán đỉnh, khiến Hiên Viên Triều đột nhiên bừng tỉnh, ý thức được mình đóng cửa làm xe bốn mươi năm, đã vô thức đi theo đại lưu, quên đi sơ tâm luyện đao năm đó!

Một đao khách, nếu là sinh ra hoài nghi bản thân, không còn tin tưởng đao của mình, hai mắt như thế nào thể hiện ra phong mang?

Hiên Viên Triều nắm chặt chuôi đao, im lặng một lúc lâu sau, nhẹ nhàng hít vào một hơi, đè xuống mọi loại tạp niệm dưới đáy lòng, nói:

“Đáng tiếc, ngươi sinh chậm. Sau trận chiến này, trên giang hồ cũng không còn đao khách có thể cùng ngươi ngồi ngang hàng, cảm giác kia cử thế vô địch, nhưng cũng tịch mịch mê mang nói không ra.”

Hiên Viên Triều nói lời này, là đang cảm thán “Đối thủ có lực lượng ngang nhau, mới có thể ý thức được bản thân sai lầm, từ đó tinh tiến trưởng thành”.

Chương 584 - Tiến Công

Chương 584. Tiến Công

Dạ Kinh Đường hiểu rõ ý tứ, hai tay tự nhiên rủ xuống, bình thản đáp lại:

“Nếu như không phải trận phong ba năm đó, đả diệt tâm khí đao khách tuổi trẻ, bây giờ Quân Sơn Đài, hẳn là quần hùng cùng nổi lên, trăm hoa đua nở.

“Giang hồ đao khách có quang cảnh hôm nay như vậy, không phải là bởi vì giang hồ luyện đao thiếu đi không người kế tục, mà là ngươi Đao Khôi dẫn đầu, không đáng để người trẻ tuổi xem như tấm gương ngưỡng mộ đuổi theo.”

“A...”

Hiên Viên Triều qua tuổi cổ hi, sớm đã hiểu rõ đời này không phải là đúng sai, sở cầu trước mắt là đơn giản thoải mái một đao mà thôi, không nói gì thêm, nhanh chân đi lên phía trước hướng về phía Dạ Kinh Đường.

Đùng, đùng ~

Bước chân ngột ngạt, lại lần nữa vang lên từ bên trong màn mưa.

Dạ Kinh Đường toàn thân sương mù bốc hơi, thân như thương tùng lù lù bất động, đáy mắt cuồng nhiệt đã biến thành yên tĩnh ngày thường.

Phích lịch ——

Một tia chớp, lại lần nữa vạch phá bầu trời.

Bước chân Hiên Viên Triều càng lúc càng nhanh, khi cách xa nhau mười trượng, hai chân bỗng nhiên phát lực, thân hình vĩ ngạn cong lên lại bắn ra, trong nháy mắt đánh vỡ màn mưa, trường đao tay trái thuận thế gọt hướng trung môn Dạ Kinh Đường.

Đao này nhanh đến không thể tưởng tượng!

Hiên Viên Triều có thể xem thấu nội tình đao pháp Dạ Kinh Đường, Dạ Kinh Đường cũng một chút nhìn ra môn đạo một đao này—— hóa dụng pháp môn 'Cong lưng bắn đao', lấy bắn đao cải biến thành bắn người, trên phạm vi lớn tăng cường tốc độ một đao tập kích của Bát Bộ Cuồng Đao.

Cái cải tiến này có thể nói mười phần tinh diệu, bởi vì Dạ Kinh Đường cũng chỉ là nghĩ tới tay trái đao, tay phải đao, không có cân nhắc qua công phu, ở eo chân, để đao trong tay đã đến cực hạn càng nhanh nửa phần.

Một đao kia mặc dù không có phương thức xuất đao tăng lên kinh khủng tự tổn tám trăm của Dạ Kinh Đường, nhưng thắng ở không cần tự tổn tám trăm, mà lại xác thực đủ phá Đồ Long Lệnh.

Nhưng đáng tiếc là, Dạ Kinh Đường dùng cũng không phải là Đồ Long Lệnh bình thường, mà hôm qua lúc cải tiến Bát Bộ Cuồng Đao, dùng mạch suy nghĩ giống nhau thuận tay nghiên cứu ra được bản mới Đồ Long Lệnh.

“Uống —— “

Ngay khi Hiên Viên Triều ra tay, chân trái Dạ Kinh Đường lui về phía sau nửa bước, hai tay nắm ở phía sau chuôi đao, làn da lộ ra trên dưới toàn thân trong nháy mắt đỏ lên, bắp thịt cả người nổi gân xanh, khóe mắt thậm chí tuôn ra tơ máu.

Ầm ầm ——

Khí kình phi nước đại trong nháy mắt đẩy ra màn mưa đầy trời cùng mặt đất gạch vỡ, ở xung quanh tạo ra một mảnh chân không.

Quân Sơn đao treo ở phía sau, cũng trong chớp mắt bắn lên, lấy một loại tốc độ gần như phong ma, ngang nhiên đánh xuống phía trước.

Cảnh này, ngay cả người không biết võ nghệ, đều nhìn ra trong nháy mắt Dạ Kinh Đường lên đao, đã chấn thương khí mạch toàn thân, gân cốt toàn thân cũng tất nhiên có chỗ bị thương.

Nhưng cái này cũng không hề ảnh hưởng lực phá hoại hủy thiên diệt địa của đao này.

Hiên Viên Triều toàn lực bộc phát, dùng cái tốc độ đỉnh phong nhất xông đến trước người Dạ Kinh Đường, cũng không thể vòng qua bước lui về phía sau cong lưng bắn đao hắn dốc hết tâm huyết mấy chục năm nghiên cứu ra này!

Dạ Kinh Đường lui về phía sau nửa bước, liền tựa như một đạo lạch trời ngăn ở trước mặt, mặc cho hắn nghiền ép thể phách như thế nào, chờ khi trước mặt đều là thanh Quân Sơn đao kia chém bổ xuống đầu không cho nửa điểm cơ hội.

Cũng là lúc này, Hiên Viên Triều hiểu rõ cảm thụ Cuồng Nha Tử năm đó đối mặt hắn, cũng hiểu rõ cảm thụ của tất cả đao khách đối mặt Quân Sơn đao.

Đó là một sự tuyệt vọng thế không thể đỡ!

Tựa như một tòa núi cao đè xuống mình, dùng hết tất cả vốn liếng, đều chạy không ra khỏi phạm vi tai họa, chỉ có thể trơ mắt nhìn toà núi cao vạn nện trên người mình.

Đây không thể nghi ngờ là một trong đao pháp bạo lực đẹp nhất thế gian.

Coi như không thể phá Bát Bộ Cuồng Đao, cũng là thế lực ngang nhau, chỉ nhìn người dùng đao là ai.

Nếu như khi tuổi nhỏ, hắn nhìn thấy chính là một đao kia, chỉ sợ cũng phải vì thế hồn khiên mộng nhiễu cả một đời...

Nhưng bây giờ, vì sao lại từ trong tay những người khác nhìn thấy một đao kia!

Đây vốn là đao của hắn...

Ầm ầm ——

Hai luồng sức mạnh đụng vào nhau, đầy trời màn mưa bị chấn về không trung.

Đao phong mạnh mẽ bay ngược lại, trong nháy mắt san bằng một tầng nền đất.

Mà bất luận là tại chiến trường hay là ở giang hồ, Hiên Viên Triều đều sừng sững cả đời không ngã, lúc này cùng tất cả đao khách tiếp Đồ Long Lệnh không có gì khác nhau.

Lực lượng phá núi cắt biển kinh khủng đè xuống, thân hình vĩ ngạn của Hiên Viên Triều căn bản không có cách nào dừng lại, bị Lực Phách Hoa Sơn một đao, đập sống đao đụng vào cánh tay, cả người nện xuống đất.

Ầm ầm ——

Trên bệ đá ngàn trượng đá vụn vẩy ra, vị trí trung tâm trong nháy mắt bị nện ra một cái hố lớn.

Hiên Viên Triều thân mang nửa giáp, từ trong hố bay nghiêng ra, lại ngã trên mặt đất, thuận theo bình đài bóng loáng trượt ra

mấy chục trượng.

Chương 585 - Người Mới Sinh Ra, Lão Nhân Chết Đi

Chương 585. Người Mới Sinh Ra, Lão Nhân Chết Đi

“Uống ——— “

Dạ Kinh Đường một đao đến sau không có nửa điểm khoảng cách, phi thân lại lần nữa nhảy tới, hai tay kéo đao xoay người một cái, bổ về phía Hiên Viên Triều rơi xuống.

Táp ———

Hiên Viên Triều phản ứng cực nhanh, xoay người mà lên tránh về hướng bên cạnh, né tránh lưỡi đao hiểm lại càng hiểm, nhưng theo sát đó đao tiếp theo đã lần nữa đánh tới.

Hô hô hô ~ ———

Nhưng trong chớp mắt, Quân Sơn Đài lại lần nữa vang lên tiếng vang kinh khủng khiến ngàn vạn đao khách giang hồ coi là ác mộng.

Dạ Kinh Đường thân theo đao xoay chuyển, chỉ trong chốc lát đã chuyển thành máy xay gió, nhìn từ xa chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng đao hình tròn sáng như tuyết, căn bản không nhìn ra bản thể đao ở nơi nào.

Mà bên trên Quân Sơn Đài đang giội mưa to, cũng bị khí kình xoắn ốc quấy thành vòng xoáy, giống như một Thủy Long Quyển, ở trên bình đài nhanh chóng dao động.

Hiên Viên Triều đứng trước mặt thân hình khổng lồ, ở trước

thiên uy mênh mông cũng hiện ra nhỏ bé, thân thủ vẫn như cũ nhanh như điện chớp, xê dịch tránh né nhanh tróng trên đài cao, nhưng đã không có cách nào lại đi vào đụng vào trọng đao theo đuổi không buông kia.

Gần vạn người xung quanh Quân Sơn Đài, bất kể là biết hàng hay là không biết hàng, đều biết thắng bại đã phân.

Thế đao Đồ Long Lệnh cơ bản là vô địch, muốn đánh chỉ có thể dùng binh khí dài.

Thanh đao Dạ Kinh Đường thế thêm vào đến tình trạng kinh khủng như vậy, chuyển người nhìn cũng nhìn không rõ, không nói Hiên Viên Triều, coi như chính Dạ Kinh Đường dùng Bát Bộ Cuồng Đao cải tiến qua, dám lợi dụng sơ hở đoán chừng cũng là lấy cái chết đổi chết.

Bởi vì tiến vào căn bản không có thời gian bứt ra, mặc kệ đâm trúng chỗ nào thì ít nhất cũng bị bổ một đao.

Vừa rồi tất cả mọi người cho rằng, Bát Bộ Cuồng Đao càng hơn một bậc, nhưng hiện tại xem ra, Đồ Long Lệnh thật sự không yếu, chỉ là một cái liều qua giai đoạn trước, một cái liều qua giai đoạn hậu kỳ, kỳ mạnh mẽ khác biệt thôi, thuần túy xem đao đặt ở trong tay ai.

Hô hô hô ——

Gần vạn người hết sức chăm chú, nhìn xem Thủy Long Quyển trên bình đài ngàn trượng kia.

Mà trận giao phong Đao Khôi này, cũng trong lúc này biến thành sân khấu của Dạ Kinh Đường.

Đao thế thêm vào đến tận đây, tốc độ, uy lực đều đã hoàn mỹ, Hiên Viên Triều căn bản không phá được đao pháp mà mình dựa vào để thành danh này, có thể làm chỉ là không ngừng tránh né

mũi nhọn.

Nhưng sau khi đao thế Đồ Long Lệnh hình thành, chỉ cần biết khống đao, Quân Sơn đao trăm cân tự mình bay, căn bản không dùng bao nhiêu sức lực, di chuyển xê dịch cũng không chậm.

Trừ phi Hiên Viên Triều quay đầu chạy, không thì không có khả năng chạy khỏi lưỡi đao theo đuổi không bỏ, Dạ Kinh Đường hiển nhiên cũng sẽ không dừng lại đao thế đã thành hình, như thường vẫn sẽ đuổi tới.

"Uống!"

Có thể là lần đầu đời này của Hiên Viên Triều, bị đánh vào loại tuyệt cảnh vô kế khả thi, tung hoành giang hồ cả một đời, cũng không nhận thua như vậy, mà là hai mắt trừng như chuông đồng, bỗng nhiên phát lực vọt tới trọng đao lượn vòng, hai tay đẩy đao một cái đâm thẳng về phía trước, tới thân thể Dạ Kinh Đường.

Chiêu này là muốn lấy mệnh đổi mệnh, cưỡng ép bức Dạ Kinh Đường ngừng đao thế.

Nhưng Dạ Kinh Đường căn bản không cho một chút cơ hội, xoay người trên đường lui ra phía sau kéo ra nửa phần khoảng cách, một cái trọng đao cương mãnh vô song, trực tiếp quét vào đâm tới phía trên lưỡi đao.

Keng ——

Trong tiếng va chạm nổ tung của kim thiết, lực phá hoại kinh khủng của đao nặng trăm cân bởi vậy mà hiện ra, nện ở trên trường đao sáu bảy cân, hoàn toàn là nghiền ép thiên về một bên.

Tay Hiên Viên Triều cầm được chuôi đao, thân đao lại gánh không được trọng kích ngang ngược như thế, cứng rắn bị nện cong thân đao, biến thành một chỗ ngoặt.

Mà chỉ trong chớp mắt, trọng đao xoay người một vòng, lợi dụng chi thế Lực Phách Hoa Sơn, lại lần nữa hướng về đỉnh đầu Hiên Viên Triều, căn bản không cho một chút cơ hội phản ứng.

Hiên Viên Triều nâng trường đao bị nện cong đón đỡ, trọng đao ẩn chứa khí kình kinh khủng, liền trực tiếp phát tiết ở trên thân, trường đao không gãy, lại bị đập vào lồng ngực, xương sườn vỡ vụn huyết nhục văng tung tóe, cả người đều khảm vào đá vụn trên mặt đất.

Ầm ầm!

“Uống ——— “

Trong nháy mắt một đao Dạ Kinh Đường hạ xuống, đao tiếp theo đã phát lực, xoay người một vòng lại lần nữa bổ về phía Hiên Viên Triều chưa kịp bật lên.

Lấy nội tình của Hiên Viên Triều, lúc này vẫn có thể xoay người xê dịch né tránh, lại kéo dài thêm một lát.

Nhưng Hiên Viên Triều cũng không tiếp tục động nữa, thân là Đao Khôi, hắn so bất luận kẻ nào đều hiểu thế cục trước mắt hơn, kéo dài thời gian không có chút ý nghĩa nào.

Hiên Viên Triều dùng cặp mắt già kia nhìn giang hồ bảy mươi năm, nhìn thẳng trọng đao giữa trời rơi xuống, đáy mắt cũng không có sợ hãi, hối hận, tiếc nuối, không cam lòng, có chỉ là sự giải thoát.

Dù sao đây chính là giang hồ.

Người mới sinh ra, lão nhân chết đi.

Chương 586 - Thu Đao

Chương 586. Thu Đao

Giang hồ chính là một đời lại một đời mới cũ giao nhau, tất cả người đỉnh phong, đều không cách nào lách qua cái số mệnh này.

Hắn đã từng sinh ra ở dưới đao, tung hoành chiến trường, độc bá đao đàn, hoàn thành hành động vĩ đại người giang hồ bình thường cả một đời đều chỉ có thể xa cầu, cả đời đều sừng sững ở đỉnh núi.

Mà bây giờ chết dưới đao, cũng chết tại thời điểm đỉnh phong, thua đường đường chính chính, không bởi vì tuổi già sức yếu, mà lưu lại nửa phần không cam lòng.

Đối với một người ở đỉnh phong mà nói, đúng là kết thúc yên lành.

Sau trận chiến này coi như còn sống, xương sườn đứt đoạn thương tới căn bản, sống thêm cũng không quá mấy năm, đối mặt với vinh quang bị rút đi cùng thân thể bệnh tật, chờ đợi hắn chỉ sợ cũng chỉ có vô tận hối hận cô độc sống quãng đời còn lại.

Mà chết ở dưới đao, đời này đúng cũng tốt, sai cũng được, đều trở về với cát bụi, không cần suy nghĩ nữa.

Nhưng cũng tiếc là, một đao kia rất dài, cho đến cuối cùng cũng hạ xuống trên đầu.

Sa sa sa ~~

Bình đài ngàn trượng lâm vào tĩnh mịch, chỉ còn lại tiếng mưa vang dày đặc.

Dạ Kinh Đường hai tay cầm đao, ở ba tấc trên đầu Hiên Viên Triều đột nhiên ngừng, thở hổn hển, mồ hôi bốc hơi, ánh mắt lại hết sức bình tĩnh, nhìn xem cặp kia bỏ mặc tất cả kia, nói:

"Ngươi hại cả một đời nhi nữ, cũng hại cả một đời cha ta, nở mày nở mặt làm Đao Khôi mấy chục năm, đánh không lại là muốn thống thống khoái khoái chết ở trên đao của ta, trên đời nào có chuyện tốt như vậy?

"Ngươi bây giờ có hai lựa chọn, tiếp tục còn sống, không có con cái không có trông cậy vào, ở bên trong hối hận sống xong mấy năm cuối cùng, nếu chịu không được cái khổ này, cũng có thể thống thống khoái khoái tự sát giải thoát, chết như người giang hồ thuần túy."

Dạ Kinh Đường nói xong, thu lại Quân Sơn đao, cắm ở cạnh hố to, thân đao dày nặng nhìn tựa như một khối mộ bia không có chữ.

Hiên Viên Triều máu me khắp người, ánh mắt giật giật, tiếp theo lập tức hiện lên sắc mặt giận dữ:

"Muốn giết cứ giết, sao phải nói nói nhảm những này?"

Dạ Kinh Đường đưa tay lau nước mưa, nhìn về phía Tây Bắc xa xôi, bình tĩnh nói:

"Cha ta sống cũng không khổ, có con trai, vài chục năm ngày ngày hầu ở trước mặt, hỗ trợ quản lý gia nghiệp, trời gió tuyết cũng sẽ giúp lấy thêm bộ quần áo, sau đó thọ hết chết già cũng có nhi tử đốt giấy để tang, dưỡng lão tống chung, nguyện vọng trong lòng cũng có thể giao cho nhi tử đi làm, cả một đời rất viên mãn.

"Nếu như ngươi năm đó không hám lợi đen lòng như vậy, hiện tại hẳn là cũng có nhi tử.

"Ngươi ở cái tuổi này ngồi trên đài, có lẽ còn có thể nhìn xem nhi tử cùng ta luận bàn, thắng thì thoải mái cười to, thua cũng sẽ

an ủi hai câu 'Giang hồ chính là sóng sau đè sóng trước, cha còn chưa có chết, ngươi về sau có nhiều thời gian"".

"Không chừng ngươi còn có thể có mấy cháu trai thông minh lanh lợi, cả ngoại tôn, nhàn rỗi ngồi ở dưới mái hiên, nhìn mấy nhóc con cầm đao gỗ đứng trong sân khoa tay, cười ha hả chỉ điểm hai câu..."

"Dạ Kinh Đường!"

Hiên Viên Triều bị cái ngữ điệu giết tâm này kích thích mặt đỏ lên, tiếng quát lớn vang ra toàn bộ Quân Sơn Đài, cặp mắt kia giống như ác hổ dữ tợn.

"Đáng tiếc, ngươi không có cái phúc khí này, cho nên ngươi chết hay là còn sống, với ta mà nói không có gì khác nhau."

Sau khi Dạ Kinh Đường nói dứt lời, xoay người đến trước Ly Long Đao, rút ra bội đao, thu đao vào vỏ.

Xoạt ~

Một tiếng vang nhỏ, đầy trời mưa gió, cũng trong lúc này khôi phục yên tĩnh hoàn toàn.

"Hoắc..."

"Hoắc ——!"

"Vênh váo..."

...

Biên giới bình đài ngàn trượng kín người hết chỗ, trong lúc này hơi thở như nước thủy triều.

Vô số đao khách quen biết hoặc không quen biết, đều không rõ nguyên do mà gọi bậy, thậm chí trực tiếp nhảy lên Vô Tự Bi đấm

ngực dậm chân, cũng không biết đang hưng phấn cái gì.

Chim Chim ở trên không xoay quanh, lúc này cũng hạ xuống trên vai Dạ Kinh Đường, bày ra tư thế hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, mở cánh ra: “Chít chít chít chít...” Đáp lại.

Dạ Kinh Đường đứng trên Quân Sơn Đài, đảo mắt nhìn người đông nghìn nghịt, hoàn thành nguyện vọng của nghĩa phụ, trong lòng dễ thở hơn rất nhiều, cũng mười phần đáng tiếc đại Bổn Bổn, Ngưng nhi, Tam Nương, Tiểu Vân Ly không ở đây, không thì khẳng định sẽ xông lại hôn hắn một cái, không chừng ban đêm còn có thể một pháo ba người...

Cừu Thiên Hợp quay đầu nhìn Hiên Viên Triều ánh mắt dữ tợn nhưng lại có chút thất thần một chút, ngầm thở dài, trên mặt cũng hiện ra mấy phần thổn thức.

Năm đó Hiên Viên Triều bởi vì Hiên Viên Thiên Cương lưu lại cho Trịnh Phong một cái mạng, Dạ Kinh Đường bây giờ không chính tay mình đâm Hiên Viên Triều, không thể nghi ngờ là cách thanh toán ân oán hợp lý nhất.

Về phần Hiên Viên Triều lựa chọn quãng đời còn lại hối hận hay là tự sát, Cừu Thiên Hợp cũng không quan tâm, chọn cái gì cũng đúng.

Chương 587 - Đao Khôi

Chương 587. Đao Khôi

Cừu Thiên Hợp thu lại ánh mắt, lộ ra một chút ý cười, đi đến trước mặt vỗ vỗ bả vai Dạ Kinh Đường:

“Aizz, Đao Khôi suy nghĩ nửa đời người, kết quả lại trực tiếp bị tiểu tử ngươi cắt ngang, lão bối này phải cho vãn bối lấy, không thể tranh cùng ngươi, cái này về sau coi như không trông cậy vào.”

Dạ Kinh Đường biết đây chỉ là trò đùa, nhưng vẫn nói:

“Yên tâm, ta không làm nổi bao lâu. Chỉ cần đánh ngã vị trí thứ ba trước bát khôi, không coi là nằm bên trong thế tục giang hồ, danh hào bát khôi tự động hoãn lại cho vị kế tiếp.”

Cừu Thiên Hợp nháy nháy mắt, cảm thấy xác thực như thế, chỉ cần Hiên Viên Thiên Cương không nhảy ra, trên giang hồ đoán chừng không có ai cùng hắn tranh vị trí lão nhị, lập tức lại nói:

“Hoãn lại không có nhiều người nhận, đến lúc đó chúng ta vẫn đánh một trận, tiếc bại nửa chiêu...”

Tuyền Cơ chân nhân cũng đứng ở trước mặt, nhìn cảnh hưng thịnh người giang hồ đông nghìn nghịt, cảm giác cũng có chút vinh quang, ngẫm lại lấy hồ lô rượu sau thắt lưng xuống, đưa cho Dạ Kinh Đường:

“Đêm động phòng hoa chúc, tên đề bảng vàng. Vấn đỉnh Đao Khôi, chính là tên đề bảng vàng trên giang hồ, trường hợp sung sướng như vậy, không uống một ngụm?”

Dạ Kinh Đường cũng không từ chối, tiếp nhận hồ lô rượu màu

son, rót một miệng lớn.

Tuyền Cơ chân nhân thấy Dạ Kinh Đường miệng đối miệng uống, hơi híp mắt lại, nhưng cũng không so đo, tiếp tục nói:

“Trận này đợi chút nữa ta vẽ xuống cho ngươi, đưa cho Ly Nhân cùng Ngưng nhi nhìn...”

“Khụ khụ —— “

Nói còn chưa dứt lời, Dạ Kinh Đường bỗng nhiên ho hai tiếng, sắc mặt đỏ lên, dùng nắm đấm che miệng nói:

“Đi nhanh đi, đợi chút nữa choáng trên đài sẽ mất mặt...”

Cừu Thiên Hợp cùng Tuyền Cơ chân nhân đang hưởng thụ ánh mắt ước mơ của vạn người, thấy vậy cũng biến sắc mặt, biết đấu pháp không muốn mạng của Dạ Kinh Đường vừa rồi, đả thương thể phách, khẳng định còn không nhẹ.

Cừu Thiên Hợp nói: “Ta đi giúp ngươi lôi kéo làm quen người giang hồ, ngươi tìm một chỗ dưỡng thương đi.”

Tuyền Cơ chân nhân thấy hơi thở Dạ Kinh Đường tán loạn, đứng vững cũng là vấn đề, lập tức làm ra bộ dáng rất thân mật, đưa tay ôm cánh tay Dạ Kinh Đường, âm thầm chống đỡ thân thể Dạ Kinh Đường, đi đến bên hồ.

“Hắc —— “

“Dạ đại hiệp...”

...

Núi kêu, biển gầm vang tận mây xanh, ngay cả sấm chớp cùng mưa to đều ép không được.

Dạ Kinh Đường bị dưa hấu như nước ấm của Tuyền Cơ chân

nhân kẹp lấy cánh tay, làm ra tư thái phong khinh vân đạm, cùng giang hồ quần hùng bên bờ gật đầu ra hiệu, sau đó lập tức chui vào thuyền nhỏ, ở trong âm thanh sóng biển nhanh như cung tiễn lái vào mưa bụi đầy hồ...

Sóng cả vỗ trên mặt hồ, bầu không khí vẫn khí thế ngất trời như cũ, vô luận là cao thủ đỉnh phong, hay là võ phu tầng dưới chót, đều đang mồm năm miệng mười nói chuyện phiếm:

"Lợi hại, chuyến thuyền hoa này quả thật giá trị..."

"Hơn bốn mươi năm, cái Đao Khôi này rốt cục thay người... Ngươi làm sao sầu mi khổ kiểm?"

"Ngươi mù thi vui mừng cái gì? Trước kia Hiên Viên lão nhi làm Đao Khôi, chúng ta không chừng còn có thể bắt lấy tuổi tác Hiên Viên lão nhi đã cao có cơ hội tiếp ban, Dạ đại hiệp là ai? Trên dưới hai mươi còn chưa tới tuổi đỉnh phong, đao pháp cứ không hợp thói thường như vậy, về sau khẳng định sẽ lợi hại hơn, chúng ta đời này xem như hoàn toàn không có cơ hội..."

"Ây... Hình như cũng đúng. Nếu không chúng ta đổi luyện thương? Thương so đao lợi hại..."

"Đoạn Âm Thanh Tịch tiếp quản Thương Khôi không nhiều năm, bây giờ mới hơn ba mươi, ngươi lấy mạng đánh? Trong bát đại khôi trước mắt lớn tuổi nhất, giống như là Lục Tiệt Vân..."

...

Câu chuyện hỗn tạp chói tai, quanh quẩn giữa ngàn cánh buồm.

Ở giữa đám thuyền có một chiếc đò ngang, cửa sổ tầng hai thuyền lâu mở ra, trên cửa sổ treo rèm châu.

Sau rèm châu, một dáng người khá cao thân mang cẩm bào,

đứng yên phía trước cửa sổ, đôi mắt dưới đấu lạp, nhìn chăm chú lên tân Đao Khôi cùng nữ tử áo trắng trên Quân Sơn Đài mới đạp vào thuyền nhỏ.

Trong phòng, một cô nương ăn mặc đồ nha hoàn, đang cùng người giang hồ phía ngoài đấm ngực dậm chân không biết đang vui vẻ cái gì.

Sau khi cười ngây ngô nửa ngày, phát hiện bóng người phía trước cửa sổ không nói một lời, nha hoàn lại đi tới trước mặt, hiếu kì hỏi:

“Giáo chủ, Dạ đại hiệp này rất đẹp trai, võ nghệ cao cũng rất hiệp khí lại còn trẻ, xem xét chính là hạt giống tạo phản tốt, chúng ta có phải nghĩ biện pháp lôi kéo hay không...”

Bình Thiên giáo chủ một tay đặt phía sau, suy nghĩ một chút:

“Theo tin tức bên Ô Châu, Hiên Viên Hồng Chí bị Hắc Nha giết chết, Chu Hoài Lễ cũng chết dưới cao thủ đao pháp của Hắc Nha, người làm việc đó ta nghĩ đến chính là Dạ Kinh Đường. Đã được triều đình trọng dụng, không cùng chúng ta trên một chiếc thuyền.”

“A... Dạ đại hiệp nhìn như có quan hệ không tệ với Cừu đại hiệp, nếu không chúng ta để Cừu đại hiệp bắc cầu dắt mối, Dạ đại hiệp quay về Nam Tiêu Sơn, khuyên hắn bỏ gian tà theo chính nghĩa trung với Đại Yên...”

“Bạch y nữ nhân bên cạnh kia, là Tuyền Cơ chân nhân, nào có dễ dàng để người bị bắt đi như vậy.”

Chương 588 - Bôi Thuốc

Chương 588. Bôi Thuốc

Bình Thiên giáo chủ đi chuyến này, là nghe nói Cừu Thiên Hợp chạy tới cho không tin tức, từ Trạch Châu giáp giới Sung Châu tới xem một chút, để tránh nửa cái sư trưởng của Vân Ly bị Hiên Viên lão nhi chặt.

Nhìn thấy nửa đường Dạ Kinh Đường giết ra tới, Bình Thiên giáo chủ phảng phất thấy được mình đã từng, đáy lòng xác thực có tâm tư biến thành của mình.

Nhưng Tuyền Cơ chân nhân ở đó, còn một bộ dáng vẻ che chở tiểu tình nhân, ở trước mặt nàng đoạt nam nhân quả thật có chút phiền phức, sau khi châm chước một chút, Bình Thiên giáo chủ từ xa thu hồi ánh mắt trên thuyền nhỏ, nhìn về phía Quân Sơn Đài, nghi ngờ nói:

“Ngưng nhi đi kinh thành non nửa năm, tự xưng đã chôn xuống cọc ngầm ở Hắc Nha. Triều đình có thêm một cao thủ lợi hại như vậy, vậy mà nửa điểm tin tức không truyền trở về...”

Tiểu nha hoàn suy nghĩ một chút nói: “Cao thủ còn trẻ lại có triển vọng, như vậy triều đình khẳng định sẽ giữ bí mật, phu nhân không chú ý tới cũng bình thường.”

“Tự tác chủ trương mang theo Vân Ly chạy tới kinh thành, mà triều đình có cao thủ nào cũng không mò ra, thực sự là... gửi phong thư đi kinh thành, để nàng không tìm được cơ hội vào trong cung thì lập tức quay lại...”

“Dạ giáo chủ.”

Tiểu nha hoàn vội vàng gật đầu...

———

Vân Mộng Trạch có phương viên gần nghìn dặm, một khi rời xa đảo và bờ hồ, tựa như lái vào đại dương mênh mông vô tận, mưa to như trút nước, tầm nhìn chỉ có mấy trượng, nước mưa đập lên mui thuyền phát tiếng lốp bốp giòn vang.

“Chít chít chít chít...”

Chim Chim đứng ở ngoài khoang thuyền, canh gác kiêm tránh mưa, trong miệng còn ục ục chít chít phàn nàn, vừa rồi có thật nhiều hiệp nữ muốn cho nó ăn cơm, Dạ Kinh Đường không cho nó qua.

Mưa rơi quá lớn, cửa khoang thuyền và cửa sổ đóng chặt.

Không gian trong khoang không lớn, bởi vì để ở Hoàng Tuyền trấn lâu dài không dùng tới, bên trong cũng không có đồ dùng trong nhà gì, chỉ phủ lên ở mặt sàn một tấm chiếu.

Dạ Kinh Đường mặc quần rách rưới, nằm trên chiếu, sắc mặt đỏ lên, hô hấp bất ổn, đã nhắm mắt lại.

Mới vừa rồi chung quy là đọ sức chính diện cùng Đao Khôi, mà Hiên Viên Triều cũng không phải hàng dởm, kinh nghiệm và phản ứng mạnh đến có thể sớm thôi diễn ra tất cả ý đồ của đối thủ, muốn chiến thắng chỉ có thể gần như tự mình hại mình nghiền ép thể phách, đổi lấy việc Hiên Viên Triều không tiếp nổi tốc độ cực hạn.

Tinh thần tập trung cường độ cao, thân thể cũng tiêu hao quá mạnh, Dạ Kinh Đường tiến vào buồng nhỏ trên thuyền, vô thức đã ngủ mất.

Tuyền Cơ chân nhân tháo đấu lạp xuống, nhu nhã ngồi bên

cạnh, cầm Ngọc Long Cao, bàn tay xoa theo ngực Dạ Kinh Đường, ánh mắt vẫn có chút kinh diễm, một mực đánh giá cơ ngực đường cong hoàn mỹ và cơ bụng của Dạ Kinh Đường.

Bình thường phong trì nghịch huyết, sau khi sử dụng tổn thương Đốc mạch, sống lưng sẽ xuất hiện một vết đỏ.

Mà Dạ Kinh Đường thông qua nguyên lý phong trì nghịch huyết, sửa lại Bát Bộ Cuồng Đao, mạch lạc vận khí của Đồ Long Lệnh, chỉnh thể không có bao nhiêu phức tạp tinh diệu, mắt thường cũng nhìn ra được.

Lúc này Dạ Kinh Đường cởi áo ra, ngực, eo, cùng hai cánh tay, tất cả đều là vết đỏ nhàn nhạt, mặc dù vô cùng thê thảm, nhưng hết lần này tới lần khác lại không bị thương tới căn bản, chỉ điểm ấy, đã có thể thể hiện ra thiên phú đáng sợ.

Bởi vì pháp môn vận khí này không phải nói tùy tiện đổi là đổi, chỉ cần đi nhầm đường là bị đau sốc hông, nhẹ thì thụ thương nặng thì bạo thể, mà khí huyết ngược dòng thuộc về pháp môn tự sát, khống chế không tốt chính là trọng thương, toàn thân cao thấp chơi như vậy, dù là lão đạo võ phu có kinh nghiệm đều có thể làm ra được, nhưng muốn hoàn thành hành động vĩ đại này, chỉ có thể dựa vào“Cảm giác” không nói rõ được cũng không tả rõ được, cái này không có cách nào dựa vào thiên phú quen tay hay việc mà được.

Tuyền Cơ chân nhân cẩn thận thưởng thức một lát sau, cảm thấy Dạ Kinh Đường nếu như tự hành thôi diễn mạch lạc vận khí Minh Long Đồ, không chừng có thể đi thông con đường không lối về này.

Nhưng con đường này nguy hiểm quá lớn, đi thông cũng không cách nào tự thân dạy dỗ, Nữ Đế nên xảy ra chuyện vẫn sẽ xảy ra chuyện, vẫn là đi tìm Minh Long Đồ có sẽ bảo đảm hơn.

Tạp niệm của Tuyền Cơ chân nhân chợt lóe lên, tiếp tục bôi Ngọc Long Cao lên trên người Dạ Kinh Đường trị liệu nội thương, sờ lấy sờ lấy, tay đã mò tới dưới rốn, dừng lại.

Chân là một trong những điểm phát lực chủ yếu nhất của võ phu, trên bàn chân Dạ Kinh Đường lộ ra một chút vết đỏ, trên đùi khẳng định cũng có, theo lý thuyết thì bôi được thuốc, nhưng...

Tuyền Cơ chân nhân liếc mắt nhìn Dạ Kinh Đường mê man, muốn bày ra nội tâm bình tĩnh, làm ra bộ dáng trị bệnh không kị.

Nhưng cái này không phải là lừa gạt quỷ sao, nhìn thấy sợ là cả một đời quên không được...

Tuyền Cơ chân nhân châm chước một chút, lấy ra khăn tay từ trong ngực, giống như lần trước che mắt Dạ Kinh Đường, che mắt mình lại, sau đó hơi dùng sức xé ống quần, lấy Ngọc Long Cao lên tay rồi sờ lên, tiếp tục bôi thuốc...

Chương 589 - Quần Ta Bị Xé Rách

Chương 589. Quần Ta Bị Xé Rách

Tích táp ~~

Tiếng mưa rơi trong trẻo khiếnkhoang lộ ra phá lệ u tĩnh, chỉ có thể nghe được Chim Chim ngoài cửa nói một mình.

Dạ Kinh Đường lâm vào giấc ngủ sâu, không có áp lực cũng không có mơ mộng, chỉ để thân thể tự hành chữa trị các loại thương tích của ác chiến.

Lúc đầu giấc ngủ này giống như trẻ nít, sẽ kéo dài đến tối hoặc là rạng sáng ngày mai.

Nhưng cũng không biết trải qua bao lâu, ý thức bỗng nhiên tỉnh lại, đang lúc nửa tỉnh nửa mê, cảm giác được có tay nhỏ nhẹ nhàng mềm mại mát lạnh như mỡ đông, đang vỗ về bụng dưới cùng bắp chân, rất dễ chịu...

Dạ Kinh Đường chưa tỉnh táo hẳn, không biết thân đang ở chỗ nào, trong lòng nghĩ là Tam Nương hoặc Ngưng nhi đang trị thương cho hắn, bản năng thân thể ngay tại nơi an ủi xuất hiện phản ứng nên có.

Nhưng rất nhanh, Dạ Kinh Đường đã ý thức được không thích hợp...

! !

Dạ Kinh Đường đột nhiên tỉnh lại, mắt phải mở ra một khr nhỏ

dò xét, đã thấy Tuyền Cơ chân nhân thân mang tuyết sắc váy dài, ngồi ở bên cạnh, tay trái cầm bình thuốc, tay phải đang bôi thuốc, biểu lộ rất là yên tĩnh, che lại đôi mắt.

Bởi vì không nhìn thấy ánh mắt bất cần đời kia, tóc dài xõa vai phối hợp gương mặt đường cong nhẹ nhàng, nhìn rất có vài phần khí chất tiên tử, vai và vòng eo nhỏ nhắn vừa đúng, vạt áo cao thẳng trước người vẽ ra đường cong hoàn mỹ...

"..."

Dạ Kinh Đường còn nhìn một vòng, sau khi nhìn lướt qua, ánh mắt lại dời xuống, nhìn về phía nơi phát ra xúc cảm —— tay Tuyền Cơ chân nhân, đang xoa Ngọc Long Cao cho cơ đùi, mà cách bàn tay trắng nõn không xa, chính là thứ ác ôn giương cung bạt kiếm...

? !

Soạt ——

Dạ Kinh Đường lật lên, kéo quần bị xé mở, che khuất nơi không tiện, đồng thời đè lại tay Tuyền Cơ chân nhân.

Kết quả dùng sức quá mạnh, truyền đến bắp thịt toàn thân đau nhói, lại khiến cho hắn hít vào một ngụm khí lạnh:

"Tê —— "

"Hả?"

Tuyền Cơ chân nhân vì tâm tư không đi chệch, vẫn luôn tại nghĩ đến điển tịch trong nhà, thật đúng là không chú ý có thứ ác ôn nhìn nàng chằm chằm.

Phát hiện Dạ Kinh Đường ngồi dậy, còn bắt lấy tay nàng, Tuyền Cơ chân nhân cau mày nói:

“Làm sao? Cho là ta thừa dịp ngươi ngủ, mưu đồ làm loạn đối với ngươi?”

Dạ Kinh Đường nhìn bộ dáng Tuyền Cơ chân nhân đơn thuần chưa hiểu rõ xảy ra chuyện gì, mặt mo quả thực có chút không nhịn được, sau khi xác định nàng không có không chú ý tới, cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra:

“Ây... Kia cái gì... Ta còn tưởng rằng gặp nguy hiểm, giật mình tỉnh lại... Đầu óc còn chưa tỉnh táo...

Tay phải Tuyền Cơ chân nhân bị nắm thật chặt, thấy Dạ Kinh Đường không buông ra, có chút bất mãn, muốn dùng tay trái kéo bịt mắt xuống, kết quả tay vừa nâng lên, Dạ Kinh Đường vậy mà lại bắt lấy tay trái nàng!

? ?

Tuyền Cơ chân nhân bị nắm hai tay, thân thể ngồi thẳng lại một chút:

“Dạ Kinh Đường, ta là sư trưởng của Ly Nhân, ngươi chẳng lẽ cho rằng, ngươi thụ thương ta sẽ không đánh ngươi?”

Dạ Kinh Đường bây giờ giương cung bạt kiếm, quần giống như mảnh vỡ căn bản ép không được ác ôn, buông tay sẽ lộ hàng, nào dám để Tuyền Cơ chân nhân kéo bịt mắt xuống, hắn xấu hổ giải thích:

“Quần ta bị xé rách...”

“Ngươi che lại không được sao, còn sợ ta lật lên nhìn lén?”

“Ngươi vẫn che mắt đi, tự ta bôi thuốc, che lại không tiện.”

Tuyền Cơ chân nhân ngẫm lại cũng đúng, liền không nhiều lời, sau khi đợi Dạ Kinh Đường buông tay ra, không lấy bịt mắt xuống,

chỉ là ngồi về sau một chút, tựa vào trên tường, cầm lấy khăn mặt xoa xoa tay.

Dạ Kinh Đường kỳ thật muốn cho Tuyền Cơ chân nhân ra ngoài, nhưng bên ngoài mưa lớn như vậy, không quá phù hợp, ngẫm lại vẫn là làm ra bộ dáng tự nhiên như vậy, tiếp tục thoa thuốc, đồng thời cố gắng tĩnh khí ngưng thần, muốn đè ác ôn xuống.

Tuyền Cơ chân nhân cầm hồ lô rượu lên nhấp một ngụm, bỗng nhiên nhớ lại Dạ Kinh Đường vừa rồi miệng đối miệng uống rượu trong hồ lô, lại lau lau miệng hồ lô, đồng thời hỏi:

“Mấy đao hôm nay kia, ngươi chừng nào thì nghĩ ra được?”

“Đêm qua ngươi uống say, lúc ta một mình luyện đao, ý tưởng đột phát, sau đó liền nghĩ ra được.”

“Chỉ một đêm hôm qua?”

“Cũng không tính là một đêm. Ta thuở nhỏ sờ đao phác hoạ, mấy tháng nay vẫn luôn suy nghĩ cấu tứ phá Đồ Long Lệnh, đêm qua chỉ là cấu tứ mạch lạc vận khí thôi. Có thể đánh thắng, dựa vào là vài chục năm hậu tích bạc phát trước kia, cùng công lực đoạn thời kỳ này tăng vọt...”

“Ta tất nhiên biết. Dù vậy, một đêm có thể nghiên cứu triệt để một môn chiêu thức, cũng coi như ngộ tính kinh người. Nhưng chiêu này của ngươi không được, chiêu thức không làm bị thương địch mà trước tiên tổn thương mình, chỉ có thể liều mạng ra đòn sát thủ, nâng tay chính là liều mạng, ngươi về sau sợ là mỗi ngày phải nằm trên giường.”

Chương 590 - Có Ý Gì

Chương 590. Có Ý Gì

Dạ Kinh Đường tất nhiên biết khuyết điểm của chiêu thức kia, đối với chuyện này khẽ cười nói:

“Cao thủ so chiêu chính là một chút, thụ thương dù sao cũng mạnh hơn so với bị người giết chết, nhưng chiêu này xác thực chỉ có thể làm sát chiêu. Hôm nay một thức Bát Bộ Cuồng Đao kia của Hiên Viên Triều lên tay, mặc dù lực bộc phát có chút khoảng cách, nhưng nâng Bát Bộ Cuồng Đao lên hạn mức cao nhất, lại không trả bất cứ giá nào, tạo nghệ coi như là thật sự xứng với thanh danh Đao Khôi. Ta về sau dùng chiêu kia là được rồi.”

Tuyền Cơ chân nhân hơi có vẻ kinh ngạc: “Ngươi chẳng lẽ còn chuẩn bị trở về để Hiên Viên Triều dạy ngươi?”

“Ta sẽ cong lưng bắn đao, biết có đường có thể đi, mình suy nghĩ là được, phí không nhiều công phu.”

“…”

Tuyền Cơ chân nhân cảm thấy cũng thế, cũng không nói thêm lời nào, tựa ở trên tường uống chút rượu, chờ Dạ Kinh Đường bôi thuốc trị thương xong.

Nhưng hai người vừa im lặng không bao lâu, bỗng nhiên bên tai đồng thời khẽ nhúc nhích, nghe được ở chỗ rất xa truyền đến âm thanh xé gió.

Sau một khắc, Chim Chim phía ngoài, cũng phát ra cảnh báo:

“Ục ục —— “

Sắc mặt Dạ Kinh Đường biến hóa, lúc này xoay người đứng lên, cầm lên bội đao bên cạnh.

Tuyền Cơ chân nhân cũng nhanh chóng kéo bịt mắt xuống, cầm theo Đoàn Tụ kiếm ngăn ở trước mặt Dạ Kinh Đường, biểu lộ không bất cần đời như ngày xưa, chỉ còn lại sự chuyên chú cẩn thận.

Đạp đạp đạp ——

Nhưng trong chốc lát, âm thanh xé gió chỗ rất xa lập tức đi ngang qua vài dặm mặt hồ, đi tới bên cạnh, một tiếng nói quen thuộc, từ bên ngoài mưa gió vang lên:

“Dạ tiểu tử, thương thế của ngươi như thế nào?”

“...”

Hai người nghe tiếng đều nhẹ nhàng thở ra, Dạ Kinh Đường vội vàng đáp lại:

“Cừu đại hiệp, ta đang bôi thuốc, lập tức mặc y phục vào rồi đi ra...”

“Không cần không cần, ta chỉ đến hỏi một tiếng. Ban đêm các đại phái Trạch Châu tại Nam Hồ thành bày tiệc rượu, đoán chừng là mời ngươi khai sơn lập phái ở Trạch Châu ngươi có đi hay không?”

“Mời ta khai tông lập phái?”

“Lời xã giao thôi. Võ khôi đều có địa bàn riêng phần mình, ngươi tiếp quản Hiên Viên lão nhi, lại không môn không phái, ấn theo lệ cũ giang hồ, tiếp đó khẳng định là khai sơn lập phái vớt bạc.

“Các đại phái Trạch Châu nói là mời, nhưng thật ra là dò xét ý

tứ, ngươi nếu ở lại Trạch Châu, bọn hắn sẽ tự mình thương lượng, nhường ra địa bàn sản nghiệp cho ngươi, miễn cho ngươi tới cửa dạy bọn họ quy củ, nếu là không có ý tứ này, cũng sẽ đưa phần hậu lễ chúc mừng. Đây là người trên giang hồ lõi đời."

Dạ Kinh Đường chợt hiểu ra, suy nghĩ một chút nói:

"Ta là Phó chỉ huy sứ Hắc Nha, giang hồ Vân Châu cũng không có long đầu, về sau còn phải phát triển ở Vân Châu."

"Ở Vân Châu làm bá chủ... Nói thật từ xưa đến nay, cũng chỉ có ngươi dám làm chuyện này. Đi, ta trở về nói ý với những chưởng môn này."

Đạp đạp đạp...

Tiếng đạp nước nhanh chóng chạy xa, đảo mắt đã không có động tĩnh.

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười một tiếng, đang nghĩ ngợi danh hào "Vân Châu bá chủ" có thể mạo phạm Nữ Đế hay không, chợt phát hiện trong khoang xuất hiện một luồng khí lạnh...

?

Dạ Kinh Đường cúi đầu nhìn lại, Tuyền Cơ chân nhân thân cao đến chóp mũi hắn, bảo trì động tác rút kiếm đề phòng, tựa vào trước người hắn.

Lúc này đang quay đầu nhìn về phía sau, mắt hoa đào câu người rõ ràng híp lại, gương mặt dần dần hiện lên sát khí...

Ngay trong lúc đó, hắn cũng cảm giác được Tuyền Cơ chân nhân vì bảo hộ hắn, phía sau lưng trực tiếp tựa ở trên thân hắn, dưới lưng dán lên mặt trăng sung mãn, mặc dù phân tâm nói hai câu, nhưng ác ôn còn chưa có khôi phục như thường, hẳn là đã thọt tới con gái người ta...

Mẹ nó...

Biểu lộ của Dạ Kinh Đường cứng đờ, nhanh chóng kéo ống quần rách, ý đồ che chắn, nhưng hiển nhiên đã trễ.

Tuyền Cơ chân nhân quay đầu đã thấy bộ mặt hung ác của cây gậy đại ác lộ ra, dù là tâm trí hơn người cũng như bị sét đánh, chỉ cảm thấy mình không còn sạch sẽ.

Nếu Dạ Kinh Đường ở trạng thái bình thường thì cũng thôi đi, quần nát lộ hàng cũng không có cách nào, nhưng tiểu tử thối này vậy mà...

Vậy mà phản ứng với nàng lớn như thế!

Đây không phải lòng mang ý đồ xấu đối với nàng thì là cái gì?

Tuyền Cơ chân nhân hơi híp mắt lại, chậm rãi rút Đoàn Tụ kiếm ra.

Xoạt ~~

Sắc mặt Dạ Kinh Đường đột biến, trực tiếp hóa thân thành đệ tử phái che háng:

"Ài ài, nữ hiệp chậm đã, ngươi đừng xúc động, ta có thương tích..."

"Ngươi có ý gì?"

Trường kiếm của Tuyền Cơ chân nhân chỉ xéo mặt đất, ánh mắt mười phần nguy hiểm:

"Trắng trợn nổi sắc tâm đối với sư trưởng của ý trung nhân, ngươi cho rằng ta sẽ giống phụ nhân bình thường, nhẫn nhục chịu đựng không dám lên tiếng?"

"Không có không có, hiểu lầm. Ta vừa rồi bất tỉnh, lúc nửa mê

nửa tỉnh có người giúp ta bôi thuốc, ta vô ý thức coi là Ngưng nhi, mới..."

Đôi mắt Tuyền Cơ chân nhân nhắm lại: "Ngươi cũng đã tỉnh rồi, chúng ta còn hàn huyên nửa ngày, ngươi vẫn luôn giơ mấy thứ bẩn thỉu này nói chuyện với ta?"

Chương 591 - Phi Lễ Chớ Nhìn

Chương 591. Phi Lễ Chớ Nhìn

Mặt mo của Dạ Kinh Đường có chút không nhịn được: "Đây không phải như tay chân có thể tùy ý khống chế, nói nâng lên là nâng lên, nói buông xuống liền buông xuống, khí huyết biến mất cần thời gian. Ta đối với ngươi tuyệt đối không động tâm, một chút hứng thú cũng không có..."

?

Tuyền Cơ chân nhân cảm giác Dạ Kinh Đường nói là nói thật, nhưng làm sao lại không xuôi tai như vậy, nàng nhẹ nhàng hít vào một hơi:

"Mắt của ta thấy là thật, dựa vào cái gì tin lời này của ngươi? Ngươi đã thực sự có ý mạo phạm, tự ngươi nói, làm sao bây giờ!"

Dạ Kinh Đường thăm dò nói: "Lần trước ngươi ở tình thế bất đắc dĩ cọ xát ta nửa ngày, nếu không hai chúng ta thanh toán xong?"

Tuyền Cơ chân nhân cảm thấy da mặt Dạ Kinh Đường quả thực có chút dày:

"Thanh toán xong? Ngươi coi ta là cô nương ba tuổi?"

"Vậy ngươi nói nên làm cái gì?"

"..."

Tuyền Cơ chân nhân kỳ thật cũng không rõ phải làm sao bây giờ, cũng không thể để nhân tình của đồ đệ phụ trách cho nàng,

sau khi suy nghĩ thêm một chút, dời thanh kiếm đi:

“Bản đạo là người xuất gia, cũng không hôn phối, chuyện vừa rồi, có thể coi nhẹ như không từng sảy ra. Nhưng ngươi phải giúp ta làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ta đã là cảnh giới bán tiên, cách tam tiên trên núi chỉ có một bước, nhưng cắm rễ ở bình cảnh thân thể, đời này khó mà tiến thêm. Trên đời này chỉ có Minh Long Đồ có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt, ta mấy năm nay cũng vẫn luôn tìm kiếm, nhưng không thu hoạch được gì...”

Dạ Kinh Đường đối với cách nói này ngược lại là hiểu được, sau khi thân thể định hình là không có cách nào thay đổi, vì thế nội tình thân thể thường thường quyết định hạn mức cao nhất của võ phu.

Ví dụ như Quan Ngọc Giáp, bởi vì nội tình không tốt, lưu lại tì vết trên thân thể, ngộ tính cho dù tốt cũng cố gắng, cũng không cách nào đi tới Thiên Nhân Hợp Nhất Chi Cảnh.

Võ khôi trong lịch sử, chín thành đều là trước ba mươi tuổi đạt tới đỉnh phong, sau đó đến chết cũng không thể lại bước ra phía trước nửa bước, phần lớn cũng bởi vì thân thể đi tới có thể chống đỡ hạn mức lớn nhất.

Nghe thấy Tuyền Cơ chân nhân vướng ở bình cảnh, cần Minh Long Đồ, Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ, hỏi:

“Vướng ở phương diện gì? Cần tờ đồ nào?”

Tuyền Cơ chân nhân cần năm tấm đồ, nhưng cái này hiển nhiên là công phu sư tử ngoạm, sẽ bị Dạ Kinh Đường nhìn như đồ đần, vì thế chỉ chọn lấy hai cái để biết đại khái hướng đi, Dạ Kinh Đường có khả năng cầm tới:

“Những nơi thân thể có thể mắc lỗi, đơn giản là gân xương da, Ngọc Cốt Đồ ta đã học được, còn cần hai tấm đồ Kim Lân, Long Tượng. Kim lân đồ ở trong tay Tưởng Trát Hổ, Long Tượng Đồ hắn là trong tay một vị phiên vương nào đó...”

Dạ Kinh Đường bởi vì thân thể xác thực khó chịu, lại ngồi trên chiếu, nghĩ nghĩ cau mày nói:

“Minh Long Đồ không phải rau cải trắng, ta có một tấm, đã có thể giống Tưởng Trát Hổ xưng bá một phương, cũng bởi vì không cẩn thận cọ xát ngươi một chút, ta đã phải tìm Minh Long Đồ cho ngươi, còn tìm hai tấm...”

Tuyền Cơ chân nhân biết phân lượng Minh Long Đồ, tất nhiên cũng rõ ràng yêu cầu này của mình có chút cố tình gây sự. Nàng chậm rãi ngồi ở đối diện, mỉm cười nói:

“Yên tâm, ngươi tìm được, ta cũng chỉ mượn dùng, coi như theo luật muốn giao lên triều đình, ta cũng sẽ xin chỉ thị Thánh thượng, để ngươi làm người đảm bảo, ngươi muốn cho ai học là có thể cho người đó học, không cần xin chỉ thị triều đình. Mà triều đình nên ban thưởng, cũng sẽ không thiếu phần ngươi. Ta còn có thể ngoài định mức thỏa mãn một cái nguyện vọng của ngươi.”

“...”

Dạ Kinh Đường nghe thấy điều kiện này, trong lòng không khỏi khẽ động.

Đại Bổn Bổn vô điều kiện để hắn học được Ngọc Cốt Đồ, đối với hắn có thể nói là quan tâm đầy đủ, hắn vẫn muốn có qua có lại để đại Bổn Bổn học Long Tượng Đồ.

Nhưng lấy ra sẽ phải nộp lên theo quy củ, tư tàng là phạm vào tối kỵ, về sau muốn cho những người khác học, về tình về lý đều phải xin triều đình đi vào trong cung tìm đọc.

Nếu mượn miệng Tuyền Cơ chân nhân, đạt được quyền lợi tự do quyết định, việc này coi như dễ làm hơn nhiều...

Nghĩ tới đây, Dạ Kinh Đường lại hỏi:

"Nếu ta thật sự tìm được, Lục tiên tử có thể thỏa mãn nguyện vọng gì của ta?"

Tuyền Cơ chân nhân tìm Minh Long Đồ là vì kéo dài tính mạng cho đồ đệ, cũng biết độ khó nhiệm vụ này vô cùng lớn, vì khích lệ Dạ Kinh Đường một chút, cố ý làm ra bộ dáng không quá nghiêm chỉnh, lại cười nói:

"Cái này xem ngươi, chỉ cần ngươi không sợ Ly Nhân đưa ngươi đi tịnh thân phòng, một ít yêu cầu không an phận đồi phong bại tục, ta cũng không phải không thể cân nhắc."

Dạ Kinh Đường cảm thấy lời này lại đang trêu chọc hắn, lắc đầu nói:

"Ta đối với ngươi cũng không có ý nghĩ xấu, sao lại nói yêu cầu không an phận. Đợi khi tìm được rồi nói sau, đến lúc đó nếu như thật sự có sở cầu, ngươi đừng quỵt nợ là tốt rồi."

"Một lời đã định."

Dạ Kinh Đường cùng Tuyền Cơ chân nhân đi ra ngoài, Long Tượng Đồ không mang ở trên người, mang theo cũng không có khả năng lấy ra ngay bây giờ, dù sao cũng phải tìm lai lịch hợp lý, lập tức cũng không nhiều lời, tiếp tục bôi thuốc trị thương.

"Ngươi đi ra ngoài trước, phi lễ chớ nhìn."

"Ah..."

Chương 592 - Vương Gia Bất Ngờ

Chương 592. Vương Gia Bất Ngờ

Sắc trời dần tối, ở giữa hành lang đình tạ Ô Vương phủ phủ lên đèn lồng, vô số cấm quân và bộ khoái Hắc Nha ở trong đó qua lại tuần tra.

Trong hoa viên lớn phía sau Vương phủ, thỉnh thoảng hiện lên chút ánh lửa, tiếp theo nổ tung ở trên không hóa thành đầy trời hoa lấm ta lấm tấm, ẩn ẩn còn có thể nghe được giọng nói của nữ tử:

“Oa ….”

“Thái hậu nương nương, cái này chơi vui quá, có thể xoay quanh trên mặt đất…”

“Nương nương coi chừng tay…”

…..

Trong hoa viên lớn, mấy cung nữ cầm theo đèn cung đình, kinh hồn táng đảm dò xét. Thái hậu nương nương thân mặc váy đỏ, cầm cây châm lửa trong tay, đốt nhiều loại pháo hoa.

Pháo hoa là do Hồng Ngọc phân phó cấm quân, vơ vét từ Kiến Dương thành, cỡ lớn nhất thậm chí có thể nổ ra một đóa hoa đủ mọi màu sắc giữa không trung, so với những cái Dạ Kinh Đường tiện tay mua kia đẹp mắt hơn quá nhiều.

Nhưng chơi đùa cũng phải có người chơi cùng mới có ý tứ,

cùng cung nữ tùy thân ở chỗ này lẻ loi trơ trọi thả pháo hoa, dù là đẹp hơn nữa, cũng hiện ra mấy phần đơn điệu không thú vị.

Thái hậu nương nương nhìn hoa lửa bay ra giữa không trung, đáy mắt hiện ra ba phần u oán, đoán chừng là đang âm thầm oán trách, Tuyền Cơ chân nhân ra ngoài tiêu sái, lại nhét nàng vào đây.

Mà nữ tử trong vương phủ cảm thấy không thú vị, không chỉ có mình Thái hậu.

Trên lầu ngắm cảnh cạnh vườn hoa, Đông Phương Ly Nhân thân mang áo mãng bào đang ngồi ngay ngắn.

Mấy lão thần tùy hành, cầm công văn và danh sách đã chỉnh lý tốt, đứng ở trước bàn sách, đang chăm chú tự thuật các loại sự vụ.

Đông Phương Ly Nhân khi làm việc hết sức chăm chú, xưa nay sẽ không sơ sẩy lười biếng, nhưng dù có kiên nhẫn, cũng không chịu nổi mấy cái lão thần tử này dông dài.

Nhất là chủ quan Hộ bộ tới tra tài sản riêng của Ô Vương, còn tính toán rõ ràng cả phòng bếp còn lại mấy cân xì dầu, còn một năm một mười báo cho nàng nghe, để thể hiện ra mình làm việc có bao nhiêu nghiêm cẩn.

Thần tử làm việc cẩn thận như thế, Đông Phương Ly Nhân cũng không có khả năng mất kiên nhẫn, thậm chí còn biểu hiện ra vẻ tán thành, chăm chú nghe thần tử báo tên món ăn. Đang nghe không biết bao lâu, bên ngoài truyền đến bước chân gấp rút.

Đạp đạp đạp ~

Một bộ khoái Hắc Nha, giơ thư tín trong tay, chạy từ hành lang về phía bên này, xa xa đã vội kêu to:

“Báo! Quân... Quân Sơn Đài...”

Tiếng nói thở không ra hơi, nghe là dùng tốc độ cao nhất xông về từ bên ngoài.

Triều thần trước bàn sách, nghe được giọng điệu gấp rút như Bắc Lương đánh tới, đều ngưng lời nói.

Trong lòng Đông Phương Ly Nhân cũng hơi hồi hộp một chút, sắc mặt biến hóa -- Dạ Kinh Đường sáng sớm hôm qua mới xuất phát đi Quân Sơn Đài, hôm nay hẳn là vừa tới, người phía dưới bỗng nhiên vô cùng lo lắng báo cáo tin tức như thế, vậy khẳng định là xảy ra chuyện rồi. Đông Phương Ly Nhân nhanh chóng đứng dậy, phi thân nhảy ra cửa sổ, hạ xuống dưới lầu ngắm cảnh, trầm giọng hỏi thăm:

“Quân Sơn Đài bên kia thế nào?”

Bộ khoái Hắc Nha đi tới bên cạnh Đông Phương Ly Nhân, khom mình hành lễ, thở hổn hển nói:

“Đao.... Đao Khôi.... thay người! Dạ đại nhân sáng nay ở trên Quân Sơn Đài nhất chiến thành danh, đánh Quân Sơn Hầu phun máu ba lần...”

“A? !”

Đông Phương Ly Nhân có chút ngẩn ngơ, tiếp theo mặt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi: “Hắn đánh ngã Hiên Viên Triều?”

Bộ khoái Hắc Nha cũng bày ra sắc mặt vinh dự: “Bộ đầu đi dò xét động tĩnh Quân Sơn Đài tận mắt nhìn thấy, tin tức tuyệt đối là thật. Nghe nói tình hình chiến đấu khá tàn bạo, Dạ đại nhân trước tiên dùng Bát Bộ Cuồng Đao phá Đồ Long Lệnh, trở tay lại dùng Đồ Long Lệnh phá Bát Bộ Cuồng Đao, trực tiếp đánh cho Quân Sơn Hầu tự bế, cao giọng cầu chết thống khoái.”

“Hiên Viên Triều chết rồi?”

“Không, nghe nói Dạ đại nhân nói một câu “Giết ngươi, ô uế đao của ta”, sau đó nghi ngờ ôm giai nhân tuyệt sắc... lướt sóng mà đi, phong thái có thể so với Thiên Tiên.”

Đông Phương Ly Nhân nghe bộ khoái Hắc Nha hưng phấn miêu tả cảnh tượng ở Quân Sơn Đài, sau khi mừng rỡ, đáy lòng cũng hiện lên hối hận

Dù sao người đánh lên võ khôi, chính là văn nhân trúng Trạng Nguyên, cả một đời cũng chỉ có một lần, nàng bỏ lỡ loại rầm rộ giang hồ này, vậy không phải đáng tiếc cả một đời...

Thật sự là, tại sao hôm qua không theo sư tôn cùng đi ·····

Đang thời khắc Đông Phương Ly Nhân hối tiếc, bỗng nhiên lại cảm thấy không đúng chỗ nào, nhíu mày hỏi:

“Cái gì mà nghi ngờ ôm giai nhân tuyệt sắc lướt sóng mà đi? Hắn ôm ai?”

“Ách ····.”

Bộ khoái Hắc Nha thế nhưng biết Tĩnh Vương và Dạ đại nhân có quan hệ không nói rõ được cũng không tả rõ được, nghe thấy vậy biểu lộ hưng phấn cũng cứng đờ, cũng may phản ứng nhanh chóng, vội vàng giải thích: “Có thể là người giang hồ truyền lung tung, ngộ nhận đế sư đại nhân là cái kia của Dạ đại nhân. Dạ đại nhân chảy máu, đoán chừng tổn thương không nhẹ, đế sư đại nhân dìu xuống đài, cũng hợp tình hợp lý...”

Chương 593 - Vẽ Thật Tốt

Chương 593. Vẽ Thật Tốt

Đông Phương Ly Nhân bừng tỉnh đại ngộ, biểu lộ cũng lo lắng: "Dạ Kinh Đường bị thương như thế nào?"

"Không rõ, chính diện đánh bại Hiên Viên Triều, nói ít cũng là trọng thương, chỉ hi vọng không thương tới căn bản, nếu không..."

Đông Phương Ly Nhân nghe thấy lời này tất nhiên thấy gấp gáp, lúc này đã muốn trốn đi, đi ra được mấy bước lại quay trở về, trầm giọng ra lệnh:

"Ô Vương đã quy án, để cho cấm quân lập tức thu thập đồ vật chuẩn bị nhổ trại. Chờ bản vương xử lý xong việc vặt, tức khắc áp giải Ô Vương hồi kinh."

"Rõ!"

Hôm sau.

Gió ngừng mưa tạnh, ánh nắng ấm áp buông xuống từ phía chân trời, Vân Mộng Trạch nghênh đón ánh nắng thu.

Hồ phẳng lặng như gương, dưới mặt nước hiện ra cái bóng trên đầu thuyền một người một chim. Tuyền Cơ chân nhân bởi vì muốn làm hộ hoa sứ giả, ít có khi không uống rượu, lúc này làm cái bàn nhỏ đặt ở đầu thuyền, phía trên bày biện bút mực giấy nghiên, hồ lô rượu màu son đặt ở bên cạnh, ngồi bên cạnh bàn nhỏ, nâng bút phác hoạ người đông nghìn nghịt trên Quân Sơn Đài, phối hợp ánh nắng ngày mùa thu, rất có vài phần trạng thái thế

ngoại cao nhân. Trừ cái đó ra, bên cạnh bàn nhỏ còn cắm một cây dài, trên đỉnh buộc dây nhỏ, thả vào trong nước câu cá.

Chim Chim ngồi xổm ở bên cạnh, thăm dò mặt hồ, lúc đầu sợ dọa con cá đi không dám lên tiếng, nhưng đợi nửa ngày không thấy động tĩnh, vẫn là nhịn không được, mở cánh ra: “Chít chít?”

Ý là “Vô lương tâm, ngươi được hay không?” .

Tuyền Cơ chân nhân ở chung nhiều ngày, dần dần có thể xem hiểu ý tứ Chim Chim, rất có bộ dáng thần côn, chậm rãi trả lời: “sẽ đến, không cầu cũng tới...”

“Trong chuyện câu cá “Người nguyện mắc câu”, sẽ không tới, cầu không được, khi sẽ tới, không cầu cũng tới”

“Chít chít?”

Chim Chim dấu hỏi đầy đầu, ý tứ là -- người nguyện mắc câu cũng phải có câu, ngươi chỉ treo sợi dây câu điểm tâm kiểu gì?

Thấy Tuyền Cơ chân nhân không dùng được, Chim Chim có chút không vui, dứt khoát tự mình ra tay cơm no áo ấm, lặn xuống nước một cái lập tức nhảy vào trong hồ nước. Rầm rầm ～～

Cửa sổ trong khoang thuyền mở ra, mấy thứ binh khí tựa ở bên tường.

Dạ Kinh Đường đổi lại ngoại bào màu đen sạch sẽ, lấy bao hành lý làm gối đầu nằm thẳng trên chiếu, được thuốc trị liệu cũng tĩnh dưỡng một đêm, sắc mặt đã khôi phục bình thường, nhưng thương gân động cốt một trăm ngày, muốn khỏi ngay cũng không dễ dàng như vậy, trước khi hồi kinh khẳng định là không có cách nào động thủ tiếp.

Một đêm không mộng, Dạ Kinh Đường cũng không rõ ràng đã qua bao lâu, khi cảm thấy tia sáng có chút chói mắt, mở mắt ra

xem xét, mới phát hiện ngoài cửa sổ đã nhiều ra một mặt trời mới mọc...

Dạ Kinh Đường nhíu nhíu mày, chống thân thể dậy, chỉ cảm thấy toàn thân đều bay bổng, không khó chịu nhưng có chút hư nhược, hơi ngồi một lát, tay chân mới khôi phục sức lực. Hắn nâng mắt đã thấy Chim Chim tự khiến mình ướt sũng, bay nhảy ở trên mặt hồ.

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, đi đến phía sau Tuyền Cơ chân nhân, cúi đầu dò xét bức họa.

Tuyền Cơ chân nhân mặc dù nhìn qua không đáng tin cậy, nhưng kì thực văn võ song toàn, điểm ấy từ chuyện dạy được hai đồ đệ là có thể nhìn ra. Nét vẽ của Tuyền Cơ chân nhân cơ bản là giống Đông Phương Ly Nhân, nhưng bởi vì lịch duyệt và kinh nghiệm càng sâu hơn, 2 tự nhiên hơn một chút, đường cong ngắn gọn miêu tả so sánh nhạt, nhưng lại đem bầu không khí, thần thái phác hoạ ăn vào gỗ sâu ba phân.

Nội dung bức vẽ, là sau khi hắn đánh thắng, cảnh tượng ba người hăng hái đứng trên bệ đá ngàn trượng.

Dạ Kinh Đường vốn cho rằng bối cảnh người đông nghìn nghịt, chỉ là tiện tay phác hoạ hình dáng, nhưng xích lại gần nhìn kỹ, mới kinh ngạc phát hiện, đám người mặc dù mơ hồ không rõ, lại có thể thông qua đường cong mơ hồ, cảm giác được động tác và cảm xúc của mỗi người.

Hắn thậm chí có thể thông qua những bút họa mơ hồ không rõ này, hồi tưởng lại những thiếu hiệp hoặc hiệp nữ hôm qua nhìn thấy.

Dạ Kinh Đường nhích lại gần một chút, cảm thán nói:

“Vẽ thật tốt.”

Tuyền Cơ chân nhân không quay đầu lại, tiện tay bên cạnh một trang giấy khác bên cạnh đang bị che lấp, hình tượng trên giấy đập vào mi mắt -- trong khoang thuyền, nữ hiệp tuyệt sắc áo trắng như tuyết, tay cầm bội kiếm bảo vệ nam tử sau lưng, biểu lộ hết sức chăm chú như lâm đại địch, nhìn ra cửa.

Mà nam tử được bảo hộ phía sau tuyệt sắc nữ hiệp, áo không đủ che thân dán đằng sau con gái người ta, dùng vải rách che chắn bộ vị đâm vào bờ mông sung mãn ngạo nghễ ưỡn lên của người ta...

?!

Ánh mắt Dạ Kinh Đường kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi, chỉ tay nói:

“Ngươi vẽ thứ này làm gì?'

“Giữ lại làm chứng cứ. Nếu ngươi lật lọng, ta sẽ giao cái này cho Ly Nhân...”

Ngươi tự mình vẽ, có thể làm chứng cứ? Nếu ngươi vẽ Phụng Quan Thành mặc long bào, có phải hay không có thể nói ngươi “Đây là chính ngươi vẽ có tâm làm phản?”

Chương 594 - Nam nhân nói chuyện, có phần nữ nhân xen vào?

Chương 594. Nam nhân nói chuyện, có phần nữ nhân xen vào?

“Ta vẽ tình hình thực tế. Đến lúc đó Ly Nhân chất vấn ngươi, ngươi không thể không thẹn với lương tâm, làm sao không thể làm chứng cứ?”

Dạ Kinh Đường há to miệng, cảm thấy lời này thật là có đạo lý, gật đầu nói:

“Thôi được. Chỉ cần ngươi không cảm thấy khó chịu là tốt. Lại nói ngươi làm sao không vẽ cảnh chủ động nhảy vào trong ngực ta, còn có cọ ta?”

Tuyền Cơ chân nhân hùng hồn nói: “Chuyện ta đuối lý, ta vẽ làm cái gì? Cho ngươi làm chứng cứ uy hiếp ta?”

“.....?”

Dạ Kinh Đường không lời nào để nói, dứt khoát cũng không đôi co nữa, ngồi xuống ở bên cạnh, lấy lương khô ra, vừa ăn vừa nhìn Tuyền Cơ chân nhân vẽ tranh.

Hôm qua Tuyền Cơ chân nhân nhìn thấy đại ác côn, khi lại nhìn Dạ Kinh Đường, đã từng có ấn tượng chính khí lăng nhiên, không gần nữ sắc, bây giờ có thể nói không còn sót lại chút gì, không muốn phản ứng hắn, cắm đầu vẽ tranh không nói một lời.

Cùng im lặng một lát sau, không đợi được Chim Chim tự mình

bắt được trong hồ điểm tâm, ngược lại là mặt hồ trơn nhẵn như gương cuối cùng xuất hiện điểm điểm sóng nước, một chiếc thuyền nhỏ nhẹ nhàng đi tới.

Tuyền Cơ chân nhân thấy vậy thì đội đấu lạp lên, Dạ Kinh Đường thì buông túi nước xuống, cầm Ly Long Đao đứng dậy: "Cừu đại hiệp."

Trên mặt hồ, Cừu Thiên Hợp chèo ô bồng thuyền, lướt qua vài dặm mặt hồ, rất nhanh đã đến gần bên cạnh:

"Xã giao giang hồ bình thường đã giúp tiểu tử ngươi làm xong, cũng không có chuyện lớn gì. Ta còn phải đi Hoàng Tuyền trấn một chuyến, trước tiên xin cáo từ."

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, phi thân lên rơi vào bên trên ô bồng thuyền:

Thuyền ta mượn từ Hoàng Tuyền trấn, cũng phải đi qua đó, vừa vặn tiện đường."

Cừu Thiên Hợp nhìn thấy mục Thanh Đao là biết Dạ Kinh Đường đi qua quán rượu cũ, đối với chuyện này nói:

"Chưởng quỹ tửu quán, chính là Hiên Viên Thiên Cương, Hiên Viên Thiên Cương và nghĩa phụ của ngươi là bạn thân, bây giờ ân oán đã thanh toán, ngươi lại đến nhà, hắn sẽ coi ngươi là con cháu, nhưng ngươi khó tránh khỏi xấu hổ. Quân tử chi giao nhạt như nước, giao tình ngày xưa, ghi ở trong lòng là được, cũng không cần tận lực đến nhà nói những lời xã giao kia."

"Có đúng không..."

Dạ Kinh Đường có chút ngoài ý muốn, nhưng ngẫm lại vẫn gật đầu:

"Vậy Cừu đại hiệp gửi lời thăm hỏi giúp ta. Còn có mục Thanh

Đao....”

“Mục Thanh Đao là binh khí của Tôn lão đầu, trước kia ta và nghĩa phụ ngươi uống rượu ở đó, vẫn luôn trông mà thèm, Tôn lão đầu còn nói chúng ta không xứng với nó. Hiên Viên Thiên Cương đã cho ngươi, ngươi cứ cầm lấy đi, coi như không dùng được, cũng có thể hỗ trợ chọn truyền nhân....”

Cừu Thiên Hợp nói đến đây, mắt liếc nữ tử ngồi ở phía xa, xích lại gần nhỏ giọng nói: “Vân Ly khẳng định sẽ thích.”

Dạ Kinh Đường hiểu rõ ý tứ Cừu Thiên Hợp, nhẹ gật đầu, cũng không nhiều lời, ngược lại nói: “Cừu đại hiệp tiếp theo chuẩn bị đi chỗ nào?”

Cừu Thiên Hợp nghĩ nghĩ: “Đã đồng ý với triều đình, không đi Nam Tiêu Sơn, Đao Khôi cũng không cướp được, cũng không có chỗ có thể đi, chuẩn bị trước tiên ở lại Hoàng Tuyền trấn một đoạn một đoạn thời gian, chờ ngày nào đó rảnh đến hoảng, lại đi ra bên ngoài xông xáo.”

Dạ Kinh Đường lại cười nói: “Nhân sinh trăm năm, Cừu đại hiệp đang tráng niên, hiện tại thoái ẩn quả thực có chút sớm. Trước tiên nghỉ ngơi thời gian ngắn cũng là chuyện tốt, không chừng ngày nào đó nhàn rỗi bỗng ngộ đạo, sẽ suy nghĩ ra một bộ đao pháp tuyệt thế, một khi xuất thế danh chấn tứ hải.”

Cừu Thiên Hợp ha ha cười dưới, đón nhận lời chúc tốt đẹp này, nói chuyện phiếm hai câu, không tiếp tục khách sáo thêm nữa, chắp tay nói:

“Thuyền qua Thiên Sơn nhìn thấy biển rộng, người du lịch vạn dặm lại gặp được tri tâm. Tiểu tử ngươi đường còn dài, ngày sau thuận buồm xuôi gió, khi gặp lại tốt hơn bây giờ.”

Dạ Kinh Đường chắp tay thi lễ:

“Giang hồ gặp lại.”

Dịch trạm.

Một lát sau, bàn vẽ chuyển sang ô bồng thuyền.

Cừu Thiên Hợp kéo cánh buồm, cầm tay lái thuyền đi về phía Hoàng Tuyền trấn, giúp trả thuyền, thuận đường dắt hai con ngựa về

Dạ Kinh Đường đứng trên đầu thuyền, đưa mắt nhìn thuyền buồm cô độc đi xa, trong lòng cũng không có quá nhiều cảm xúc ly biệt, dù sao giang hồ chính là như thế, mãi mãi vẫn luôn đang trên đường, chỉ cần không dừng lại, chắc chắn sẽ có một ngày gặp lại.

Tuyền Cơ chân nhân đứng trước mặt, đợi thuyền biến mất trong tầm mắt, hỏi: “Bây giờ dẹp đường hồi phủ?”

“Đi thôi. Điện hạ khẳng định sẽ thật vui vẻ, trở về báo tin vui, thuận tiện báo bình an.”

Tuyền Cơ chân nhân cũng có ý này, cầm mái chèo từ bên trong cầm ô bồng thuyền, ném cho Dạ Kinh Đường:

“Ngươi đổi thuyền, hơn trăm dặm đường thủy, tự ngươi trở lại đi, ta cũng không làm thuyền nương cho ngươi.”

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt bỗng nhiên ý thức được không đúng -- ô bồng thuyền không có buồm, đường thủy xa như vậy, dựa vào sức người không phải sẽ mệt chết sao?

“Ngươi không nói sớm? Nói sớm chúng ta đã cùng đi, đến cạnh Hoàng Tuyền trấn lại xuống thuyền...”

“Nam nhân nói chuyện, có phần nữ nhân xen vào?”

?

Dạ Kinh Đường cảm thấy Tuyền Cơ chân nhân vẫn rất hiểu đạo làm vợ, lắc đầu thở dài:

“Aizz... thôi, chẳng phải là chèo thuyền thôi sao, coi như khôi phục lại huấn luyện thân thể...”

Chương 595 - Giang Hồ Đồn Đại

Chương 595.Giang Hồ Đồn Đại

Trong khi nói chuyện phiếm, ô bồng thuyền nho nhỏ rời khỏi mặt hồ, ở trên mặt hồ như gương lưu lại một dấu vết màu trắng nhạt.

Mỹ nhân áo trắng ở đầu thuyền cầm bút vẽ tranh, công tử áo đen ở đuôi thuyền cầm mái chèo song song.

Chim Chim lông xù thấy thế bay lên trên mui thuyền, mở cánh ra, đoán chừng là muốn thay thế cánh buồm, giúp Đường Đường một chút sức lực. Nhưng mà....

“Đây là ngược gió, ngươi thu cánh lại!”

“Chít chít?”

Chim Chim xoay cả người, đưa lưng về phía gió táp, ý là -- hiện tại thuận gió...

Sâu trong Ô Sơn, ánh trăng như câu.

Trong núi hoang gập ghềnh, hai bóng người sóng vai đi trên dốc núi, ngừng chân ở một cửa vào sơn động đổ nát.

Rừng sâu núi thẳm hoang tàn vắng vẻ, nhưng trên mặt đất có thể nhìn thấy một chút dấu vết chiến đấu, trên mặt đất còn lưu lại không ít phi đao cùng phi châm.

Mà trong lùm cây cách đó không xa, treo ngược một thi thể,

nắng chiếu lại gặp mưa to, đã tản ra mùi hôi thối.

Tào A Ninh đầu đội mũ rộng vành cách ăn mặc như khách giang hồ, cõng miếng vải đen bọc đao, ngồi xổm nửa người trước lùm cây, cẩn thận kiểm tra thi thể một lúc lâu, trầm giọng nói:

“Nếu như ta không nhìn lầm, Lục đương gia hẳn là tự sát.”

Bên cạnh Tào A Ninh, là nam tử thân mặc cẩm bào, tuổi tác ngoài ba mươi, nghe thấy lời ấy, chỉ nhìn cái hố bị nện ra trên mặt đất:

“Toàn thân là vết thương, bị đánh thành dạng này, ngươi nói với ta là tự sát?”

Tào A Ninh ra hiệu an tâm chớ vội, chỉ về phía tay phải thi thể:

“Lục đương gia cầm một ám khí, thoạt nhìn là muốn đánh lén cao thủ thực lực hơn xa mình, kết quả không cẩn thận cắm ám khí trên tay mình. Ta thấy là đối phương cũng rất ngoài ý muốn, sau đó còn chẳng muốn bổ đao, nói hung thủ cố ý giết người, quả thực có chút gượng ép.”

“Người Tiệt Vân Cung ta, chết ở hoang vu dã ngoại, nếu không tra rõ ràng, truyền đi chẳng phải sẽ trở thành chuyện cười của giang hồ?”

“Ô Châu loạn như vậy, lại là ở hoang vu dã ngoại, một trận mưa lớn hạ xuống, dấu vết gì cũng không tìm được, không tra được.”

Tào A Ninh đứng dậy, hai tay chống nạnh thở dài: “Chúng ta vẫn là làm chính sự trước, đừng chậm trễ hành trình.”

Nam tử cẩm bào nắm chặt hai nắm đấm, kiểm tra hồi lâu ở xung quanh, phát hiện ra hung thủ giọt nước cũng không lọt, căn

bản không có lưu lại manh mối gì có thể phỏng đoán thân phận, cũng chỉ có thể tạm thời buông việc này xuống, ngược lại nói:

"Vừa truyền đến tin tức, Hiên Viên Triều bị giang hồ xoá tên, Đao Khôi mới tên gọi Dạ Kinh Đường, ngươi có nghe nói qua?"

Tào A Ninh hiển nhiên cũng biết tin tức này, đưa tay lau mặt, sắc mặt rất có một loại "Diêm Vương bảo canh ba ta chết, ai có thể giữ ta đến canh năm" bất đắc dĩ:

"Biết, khi ở kinh thành, còn giao thủ qua trong phòng chứa thi thể của nha môn, tiếp được bốn năm đao của hắn."

Cẩm y nam tử nhướng mày, đáy mắt tràn đầy hoài nghi:

"Ngươi tiếp được bốn năm đao? Vậy Dạ Kinh Đường kia chẳng lẽ dùng kéo giao thủ cùng ngươi?"

Tào A Ninh đối với nghi hoặc của nam tử không chút nào kỳ quái, dù sao hắn cũng không mình sống mà đi ra khỏi kinh thành thế nào. Hắn suy nghĩ một chút nói:

"Dạ Đại Diêm Vương này, liệu sự như thần, không gì không biết, giống như đã mở thiên nhãn, căn bản không thể lấy kiến thức phàm nhân phỏng đoán. Chỉ cần hắn ở đó, ta tuyệt đối sẽ không đặt chân vào kinh thành nửa bước, ngươi cũng đừng nói ta sợ, về sau ngươi đi thì biết."

Cẩm bào nam tử cau mày nói: "Không nói cái khác, một cái danh "Đao Khôi" cũng đủ để cho chúng ta lễ kính ba phần, nếu không phải bất đắc dĩ, ta sao lại đi trêu chọc hắn. Nhưng bên trên đã bắt đầu mưu đồ, về sau khẳng định sẽ liên hệ ở kinh thành, người này nếu như ngươi nói vậy không gì làm không được, bên trên còn làm việc như thế nào?"

Tào A Ninh nghĩ nghĩ: "Nhân lực cuối cùng cũng có hạn mức, Dạ Đại Diêm Vương cũng không có ba đầu sáu tay, đến lúc đó nhìn

xem có thể đẩy hắn ra hay không."

"Đẩy ra..."

Cẩm bào nam tử tính toán một chút, nói:

"Triều đình khẳng định đang tìm Long Tượng Đồ, Long Tượng Đồ hẳn là trong tay Bắc Lương Đạo Thánh, nếu không chúng ta thả ra tin tức giả, nói Bắc Lương Đạo Thánh chuẩn bị đi trộm chỗ Tưởng Trát Hổ, không chừng có thể dẫn Tuyền Cơ chân nhân với Dạ Kinh Đường qua đó"

Tào A Ninh cảm thấy ý này không tệ, xoay người nói:

"Viết phong thư nói một tiếng cho bên trên, để bọn hắn sắp xếp là được, chúng ta đi Bắc Lương trước."

Cẩm bào nam tử đào hố ngay tại chỗ, chôn thi thể xuống, mới sóng vai đi bộ xuống núi, trên đường lại hỏi:

"Ngươi thật sự đã giao thủ qua cùng Đao Khôi mới?"

"Lừa ngươi làm gì. Người có thể thành võ khôi, khí vận đều vượt xa thường nhân, trong thời gian ngắn lĩnh ngộ ra làm công lực đại tăng cũng có chút khả năng. Tuổi của Dạ Đại Diêm Vương nhỏ hơn so với ta nhiều, về sau khẳng định sẽ lợi hại hơn nữa, nếu chúng có thể nghĩ biện pháp biến thành người của mình..."

"Thứ nam nhân mong muốn, đơn giản là "Quyền tiền sắc". Những thứ này một mình Nữ Đế cũng có thể cho hắn, coi như hắn không cam lòng khuất thân dưới người khác, muốn làm Hoàng đế, cũng có thể mưu quốc từ hậu cung, loại người này tuyệt đối là tử trung của triều đình, chuyện thu mua cũng không cần suy nghĩ, vẫn là lôi kéo Bình Thiên Giáo thực tế hơn một chút..."

"Cũng đúng..."

Chương 596 - Nhất Định Phải Chọn Một Cái?

Chương 596. Nhất Định Phải Chọn Một Cái?

Đảo mắt hai ngày sau.

Bên trên Đại Vận Hà của Ô Tây, vô số đò ngang và thuyền hàng xếp hàng dưới ánh nắng thu ấm áp.

Trên một con thuyền buôn chứa đầy hàng hoá, ba cánh buồm phồng lên thành hình cung trên không trung, nhìn tựa như là thứ xúc cảm cực tốt của các cô nương xúc kia.

Mà ở phía sau thương thuyền, treo một sợi dây thừng, cột vào một đầu thuyền ô bồng nhỏ. Trên Ô bồng thuyền, Tuyền Cơ chân nhân ngồi đầu thuyền đung đưa chân, cầm sáo trúc tự chế trong tay, thổi điệu hát dân gian đến từ trời nam biển bắc:

“Bĩu ~ ô ô ~...”

Bên cạnh, Chim Chim uể oải nằm bên trong đấu lạp, lung la lung lay phơi nắng mùa thu, trong miệng còn “Chít chít ~ hừ hừ”.

Mà bên trong mui thuyền, Dạ Kinh Đường nhắm mắt ngưng thần ngồi xếp bằng, vẫn ssang điều dưỡng thân thể.

Hôm trước xuất phát từ bảy mươi hai đảo cạnh Quân Sơn Đài khi giữa trưa, tay không chèo thuyền ra khỏi Vân Mộng Trạch, Chim Chim không bớt lo, còn biến đổi cách ngăn gió, mặc dù phong cảnh tuyệt đẹp cùng mỹ nhân làm bạn, nhưng trải nghiệm thực sự không tính là tốt.

Cũng may thuyền lui tới Vân Mộng Trạch rất nhiều, mới trèo ra hơn mười dặm, đã gặp được một chiếc thương thuyền tiến về Ô tây buôn bán dược liệu.

Dạ Kinh Đường có thương tích trong người, cưỡi ngựa trở về có lẽ sẽ phải hấp hối, vì thế trả mấy lượng bạc làm phí thuyền, tìm cái thuyền thuận gió, trên thuyền buôn đầy hàng hóa không có chỗ ở, đành buộc ô bồng thuyền ở đằng sau.

Thương thuyền chuyên chở số lượng nhiều, chạy cũng không nhanh, qua hai ngày đi thuyền, mới qua cửa sông Ô Tây Hà đi vào Ô giang.

Khi thuyền ra khỏi Ô Tây Hà, bên bờ đã xuất hiện cửa ải triều đình bày bố, trên mặt nước cũng có mấy chiếc chiến thuyền tuần tra, điều tra thương khách xuất nhập cửa quan.

Tuyền Cơ chân nhân nhìn thấy cảnh này, chợt nhớ tới một chuyện, buông sáo trúc xuống, quay đầu lại nói:

“Dạ Kinh Đường.”

Lông mi Dạ Kinh Đường khẽ động, tiếp theo mở mắt ra, đứng dậy đi ra mui thuyền:

“Làm sao? Có biến?”

Tuyền Cơ chân nhân cầm lên hồ lô rượu nhấp miệng:

“Ngươi thật sự giống như gặp chút phiền toái, hiện tại là lúc danh tiếng có một không hai nhất thời, nhưng qua không được bao lâu nữa, sẽ thân bại danh liệt người người kêu đánh.”

“Hả?”

Dạ Kinh Đường có vẻ không hiểu, ném Chim Chim ngốc ra đằng sau, ngồi ở bên cạnh:

“Tại sao?”

“Đao khách và kiếm khách, khí giang hồ rất nặng, nói chuyện hiệp nghĩa ân cừu, quy củ giang hồ, khi cần thiết phải lấy võ vi phạm cấm kị phản kháng triều đình bất công, Đao Khôi càng nên như vậy. Mà ngươi là Phó chỉ huy sứ Hắc Nha, là khuyển vương trong bầy ưng của triều đình.”

Sắc mặt Dạ Kinh Đường tối sầm: “Ngươi không thể gọi là Ưng Vương?”

“Không phải cũng giống nhau sao.”

Tuyền Cơ chân nhân tiếp tục nói: “Ở gần triều đình, tất nhiên sẽ cách xa giang hồ, sẽ bị người giang hồ bài xích. Lại càng không cần phải nói Hắc Nha, vẫn là nha môn chuyên đối phó với giang hồ hào kiệt, vô số người hận thấu xương.

“Thanh danh ngươi về sau, chỉ sợ cũng không khác lắm với những thái giám chết bầm của tiền triều, ỷ vào chuyện Hoàng đế sủng hạnh, làm kẻ nịnh bợ chuyên quyền tàn bạo vô lương, bốn phía khi nam phách nữ gây họa nghĩa sĩ giang hồ, không có gì bất ngờ xảy ra rất nhanh là có thể vượt qua Hiên Viên Triều, trở thành Đao Khôi có thanh danh thối nhất từ trước tới nay.”

Dạ Kinh Đường đối với chuyện này cười khẽ:

“Công đạo tự ở lòng người. Người làm xằng làm bậy, coi ta là tấm gương tôn sùng đủ kiểu, ta cũng giết không tha. Người phẩm tính đoan chính, dù là chẳng thèm ngó tới ta, ta cũng sẽ không làm khó nửa phần. Có thanh danh tốt tất nhiên ta cao hứng, nhưng không có, ta cũng không để ý chút nào.”

Tuyền Cơ chân nhân nhíu lông mày, đối lời này có chút khen ngợi, đưa hồ lô rượu tới:

“Ý tứ là, quyền tiền sắc, ngươi nhất định phải chọn một cái

sắc?”

Dạ Kinh Đường tiếp nhận hồ lô rượu, biểu lộ có chút im lặng, không trả lời tiếp, vừa cầm lên hồ lô rượu uống một ngụm, khóe mắt phát hiện trên mặt sông xa xa, lái tới mấy chiếc thuyền lớn.

“Chít chít?”

Chim Chim ở sau lưng ngủ trưa, thấy thế lập tức tỉnh táo tinh thần, nhảy lên xòe cánh bay về hướng thuyền đối diện...

Trước đó, ở giữa đội tàu.

Sau khi biết được tin tức Dạ Kinh Đường nhất chiến thành danh ở Quân Sơn Đài, lòng Đông Phương Ly Nhân chỉ muốn về, mà Ô Vương cùng người tham dự tạo phản cũng đã sa lưới, tại tăng giờ làm việc trong đêm sắp xếp những chuyện loạn thất bát tao xong, Đông Phương Ly Nhân lập tức mang theo một số thần tử và cấm quân, đi đầu xuất phát trở về.

Lạc Ngưng và Bùi Tương Quân làm hồng nhan tri kỷ của Dạ Kinh Đường, Dạ Kinh Đường không trở về tất nhiên không tiện chào từ giã, theo Tĩnh Vương lên thuyền, ở trong phòng cũng không lộ diện.

Mà Thái hậu nương nương đi ra ngoài một chuyến, tàu xe mệt mỏi nhiều ngày như vậy, chỉ mới thả cái pháo hoa đã phải dẹp đường hồi phủ, trong lòng khẳng định không vui.

Chương 597 - Dạ Đại Nhân Lợi Hại

Chương 597. Dạ Đại Nhân Lợi Hại

Lúc này trong gian phòng lớn trên lầu ba bảo thuyền, bày đầy vật hiếm lạ vơ vét từ Ô Vương phủ, bình phong mài bóng như gương gấp lại đặt dọc tại bên tường.

Thái hậu nương nương ăn mặc như nữ quan, dùng kính viễn vọng xem xét phong cảnh mặt sông, yếu ớt thể hiện sự oán giận:

"Từ nơi này đi Giang Châu, cũng chỉ mất mấy ngày. Chờ đón được Dạ Kinh Đường, ngươi bồi mẫu hậu trở về một chuyến, bản cung tiến cung đã nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, bối phận cũng bày ở đó..."

Đông Phương Ly Nhân thân mặc võ phục, cầm trong tay bảo đao sáng long lanh, hết sức chăm chú diễn luyện đao pháp, tranh thủ sớm ngày làm Dạ Kinh Đường nằm xuống.

Nghe thấy lời này, Đông Phương Ly Nhân trả lời:

"Ta mang theo mấy ngàn người, tất cả hành trình đã sắp xếp xong, nếu chạy loạn, khẳng định sẽ bị triều thần vạch tội. Chờ sau này rảnh rỗi, ta lại cùng sư tôn, còn có Dạ Kinh Đường, cùng nhau bảo vệ Thái hậu về quê thăm người thân...."

Thái hậu biết hiện tại xuôi nam không thực tế, mong muốn cũng đơn giản là một hi vọng thôi, khẽ thở dài:

"Đã nói rồi đó, ngươi dám lừa gạt bản cung, bản cung sẽ học « Diễm Hậu bí sử ».... sao?"

Khi Thái hậu nương nương đang nói chuyện, phát hiện mặt sông không đúng, mượn kính viễn vọng quan sát tỉ mỉ, đã thấy cách vài dặm có một chiếc thuyền lớn, đằng sau kéo theo một cái đuôi nhỏ. Quan sát tỉ mỉ, có thể thấy được là một chiếc ô bồng thuyền, đầu thuyền ngồi một nam một nữ, nam thân mặc áo đen, hăng hái chuyện trò vui vẻ, nữ mặc váy trắng như tuyết, xinh xắn động lòng người...

Thái hậu nương nương đầu tiên là vui mừng, nhưng ngay lúc đó lại nhướng mày, híp mắt quan sát tỉ mỉ -- hai người sóng vai ngồi ở mui thuyền nói gì đó, Thủy Thủy từ trước đến nay không đứng đắn, lại còn đưa hồ lô rượu tùy thân cho tuấn tiếu binh sĩ bên cạnh, một bộ thân cận phu xướng phụ tùy...??!

Thái hậu nương nương như bị sét đánh, nhìn cảnh này trong chốc lát, đã liên tưởng đến hài tử của Thủy Thủy, nên gọi nàng bà ngoại hay là gọi a di.

Trời ạ...

Thái hậu nương nương đầy mắt khó có thể tin, đang muốn quan sát tỉ mỉ, thuyền đối diện đã phát hiện, sau đó Dạ Kinh Đường vội vàng đứng dậy...

Cái này không phải là có quỷ trong lòng sao?

Đông Phương Ly Nhân thấy Thái hậu không nói lời nào, thu hồi bội đao đi ra phía sau:

“Thế nào? ····· hả? Đó có phải Dạ Kinh Đường cùng sư tôn hay không?”

Thái hậu nương nương để ống nhòm xuống, ánh mắt hết sức phức tạp, nhưng loại chuyện không có chứng cứ xác thực này nàng cũng không thể nói lung tung, chỉ có thể giữ im lặng nhớ kỹ việc này trước.

Một lát sau, ô bồng thuyền tựa vào cạnh phía dưới bảo thuyền.

Tuyền Cơ chân nhân bay thẳng trên thuyền lâu, Dạ Kinh Đường thì hạ xuống bên trên boong thuyền, vô số bộ khoái Hắc Nha chờ đã lâu, mồm năm miệng mười tiến lên phía trước đùa vui:

“Dạ đại nhân lợi hại a...”

“Ti chức trong lòng kính trọng, giống như nước sông cuồn cuộn...”

Bộ khoái Hắc Nha đều là cao thủ, mặc dù không ở trong giang hồ, nhưng hướng tới võ khôi cũng không kém hơn so với người giang hồ bình thường.

Thêm Dạ Kinh Đường bình thường rất hiền hoà trong nha môn, quan hệ cũng không tệ, mấy người quen lúc này, đều chuẩn bị lấy đao ra, để Dạ Kinh Đường khắc hai chữ lên trên.

Cũng may đại Bổn Bổn rất nhanh đã đi xuống từ thuyền lâu, bày ra bộ dáng không giận tự uy: “Không có chuyện làm thì đi tuần tra, đều vây quanh ở nơi này làm cái gì?”

Boong thuyền lập tức lặng ngắt như tờ, một đống bộ khoái chạy tứ tán.

Dạ Kinh Đường âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đi tới trước mặt chắp tay thi lễ:

“Điện hạ.”

Đông Phương Ly Nhân đứng chắp tay, hết sức làm ra dáng vẻ không kích động, trên dưới dò xét:

“Thương thế như thế nào?”

“Không có trở ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian.”

Đông Phương Ly Nhân quay người đi vào thuyền lâu, khi xung quanh không có ai, mới đưa tay ấn xuống cổ tay Dạ Kinh Đường dò xét, thấy thương thế không nghiêm trọng, mới yên tâm, giọng nói có chút ít ghen ghét: "Bây giờ mới qua mấy tháng, vậy mà đã thành Đao Khôi..."

Dạ Kinh Đường cười nói: "Nếu không phải điện hạ dạy ta Đồ Long Lệnh, còn cho ta Ngọc Cốt Đồ, ta nào đánh thắng được Hiên Viên Triều, có thể đánh thắng toàn bộ nhờ điện hạ vun trồng."

"Hừ ~ lúc này mới làm Phó chỉ huy sứ bao lâu? Đã học xong giọng nịnh hót..."

Tâm tình Đông Phương Ly Nhân mười phần không tệ, giọng điệu cũng nhu hòa mấy phần:

"Lần này bình định loạn Ô Vương, ngươi có công đầu, lại dành được danh Đao Khôi, bản vương khẳng định phải trọng thưởng. Nói đi, muốn ban thưởng gì?"

"Ban thưởng..."

Dạ Kinh Đường nghiêng đầu nhìn Đại Bổn Bổn xinh đẹp động lòng người, suy nghĩ một chút, nói:

"Ta cũng là vì đền bù cho điện hạ, chỉ cần điện hạ không ngại chuyện trước kia mạo phạm là tốt rồi."

Đông Phương Ly Nhân ở Xán Dương Trì nói để Dạ Kinh Đường làm việc trả nợ, căn bản không nghĩ tới Dạ Kinh Đường có thể liều mạng như vậy, nói không để ý, đáy lòng cũng cảm thấy dối trá, đồng ý thì lại ngại mình không có ý tứ. Mặc dù Dạ Kinh Đường không chủ động muốn, nhưng làm người bề trên thưởng phạt phân minh quy củ không thể phá.

Chương 598 - Mời Hắn Uống Rượu

Chương 598. Mời Hắn Uống Rượu

Đông Phương Ly Nhân chậm rãi đi đến thang lầu, nhìn Dạ Kinh Đường một chút: "Nếu không, bản vương cho ngươi một bộ tranh?"

"Hả?"

Bước chân Dạ Kinh Đường dừng lại, nhớ tới kỹ thuật vẽ sinh động như thật của Bổn Bổn, mắt sáng rực lên: "Hiệp nữ lệ?"

Đông Phương Ly Nhân nhẹ nhàng hít vào một hơi, gật đầu nói:

"Ngươi muốn, bản vương đương nhiên sẽ không phá hỏng hứng thú của ngươi, hiệp nữ lệ cũng được. Nhưng mà không thể vẽ mấy cảnh vô liêm sỉ kia, chỉ có thể vẽ..."

Dạ Kinh Đường vội vàng lắc đầu, cố gắng khuyên bảo:

"Vẽ tranh thôi, đây là chuyện liên quan tới nghệ thuật con người, không thể dùng ánh mắt thế tục mà đối đãi. Đương nhiên, nếu điện hạ cảm thấy khó chịu, ta cũng không bắt buộc..."

Đông Phương Ly Nhân thấy dáng vẻ Dạ Kinh Đường mười phần muốn có, mặc dù cảm thấy rất háo sắc, nhưng vẫn không đành lòng cự tuyệt, lui một bước:

"Dù sao không thể vẽ loại tình tiết không bình thường kia, nhiều nhất chỉ là cưỡi ngựa..."

"..."

Dạ Kinh Đường cảm thấy mình đã hoàn toàn dẫn Bổn Bổn đi sai đường, có chút muốn cười, khi khóe miệng còn chưa kịp cong lên, đã bị véo eo, hắn vội vàng đưa tay:

"Tê – đang bị thương đang bị thương"

Sắc mặt không giận tự uy của Đông Phương Ly Nhân biến đổi, vội vàng buông tay, giúp Dạ Kinh Đường xoa xoa eo:

"Được rồi, ngươi đi vào phòng nằm nghỉ ngơi thật tốt. Mấy người Ngưng nhi ở gian phòng cuối cùng ở lầu hai, cửa đối diện nhau. Ngươi... Thái hậu ở bên trên, ngươi đừng làm loạn!"

Dạ Kinh Đường hiểu rõ ý tứ, bất đắc dĩ nói:

"Ta hiện tại đi đường còn nghiêng ngả có thể làm càn cái gì. Vậy ta đi nghỉ trước, điện hạ lúc nào có thể vẽ xong?"

"Ngươi cho rằng thủ bút của bản vương, giống những cái xưởng tranh tết nhỏ kia? Nguyên một quyển sách, không có thời gian mấy tháng không vẽ hết..."

"Ha ha..."

Cùng lúc đó, trên tầng cao nhất của thuyền.

Chim Chim ở bên ngoài tản bộ mấy ngày không có chuyện gì làm, đang bày ra bộ dáng lao khổ công cao, nửa chết nửa sống nằm trên sân thượng, để Hồng Ngọc đút miếng thịt nhỏ.

Tuyền Cơ chân nhân thì dựa vào trên giường, trải bức tranh ra, kể chuyện trải qua ở Quân Sơn Đài cùng Thái hậu nương nương. Nhưng Thái hậu nương nương hiển nhiên không có tâm tư chú ý những chuyện này, sau khi câu được câu không hàn huyên vài câu, bỗng nhiên dò hỏi:

“Thủy nhi, ngươi thành thật khai ra, lần này ngươi ra ngoài, có phải hay không làm cái gì với Dạ Kinh Đường?”

Tuyền Cơ chân nhân không hiểu, đảo mắt nhìn Bảo Bảo ra vẻ nghiêm túc tò mò:

“Làm cái gì?”

“Chính là... ngươi khẳng định hiểu rõ ý của bản cung, đừng giả bộ ngốc!'

Tuyền Cơ chân nhân quả thực hiểu rõ, lắc đầu thở dài: “Tại sao ngươi không nghi ngờ, có phải Dạ Kinh Đường làm cái gì với ta hay không?”

“Làm sao có thể. Võ công ngươi tốt như vậy, ngươi không cho cơ hội, hắn có thể làm cái gì với ngươi? Còn nữa, người chính trực như Dạ Kinh Đường, sao lại có ý tưởng với ngươi, ngược lại là ngươi, dâm đãng trong dâm đãng”

?

Tuyền Cơ chân nhân nghe thấy lời này, cuối cùng hiểu rõ lần trước nàng chất vấn Lạc Ngưng, Lạc Ngưng có cảm nhận gì.

“Ngươi chẳng lẽ lại cho rằng, ta muốn trâu già gặm cỏ non, chủ động thông đồng với Dạ Kinh Đường?”

“Ừm.”

Thái hậu nương nương nghiêm túc nói:

“Ta vừa rồi tận mắt nhìn thấy, ngươi đưa hồ lô rượu cho hắn, để hắn uống.”

“Mời hắn uống rượu, chính là thông đồng? Vậy hắn cho ngươi thả pháo hoa dỗ ngươi vui vẻ, chẳng phải là đối với ngươi đã tình căn thâm chủng?”

Thái hậu nương nương sững sờ, chớp chớp mắt to, xích lại gần một chút:

“Thật sao?”

Tuyền Cơ chân nhân trực tiếp im lặng, nghiêm mặt nói:

“Ngươi là Thái hậu, phải chú ý ngôn từ, lời này nếu bị Ly Nhân nghe thấy thì sao?”

Thái hậu cảm thấy cũng đúng, đành ngừng lại lời nói.

Tầng hai thuyền lâu, trong phòng gần đuôi thuyền.

Vì trên đường có thể chăm sóc lẫn nhau, Bùi Tương Quân và Lạc Ngưng ở cùng một chỗ, nghe nói Dạ Kinh Đường trở về, hai nữ tử đều có chút vội vã không nhịn nổi.

Dạ Kinh Đường đánh bại Hiên Viên Triều, hoàn thành đánh vang lên một hành động vĩ đại kinh người, đối với những người khác mà nói rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng là hai người bên gối tất nhiên bình tĩnh hơn một chút, dù sao các nàng biết nội tình Dạ Kinh Đường dày bao nhiêu, chiếm cứ một chỗ cắm dùi ở võ khôi là chuyện sớm hay muộn.

Hai người sốt ruột, càng nhiều là do lo lắng tình trạng cơ thể của Dạ Kinh Đường.

Lạc Ngưng muốn bảo thủ hơn một chút, đoan đoan chính chính ngồi trên ghế, bày ra bộ dáng hiệp nữ lãnh diễm, miễn cho Dạ Kinh Đường tiến đến phát hiện nàng rất lo lắng, nhưng động tác một mực vuốt ve chén trà, vẫn làm bại lộ lo lắng trong đáy lòng.

Mà Bùi Tương Quân thì không chú ý nhiều như vậy, mặc váy ngắn màu vàng nhạt hai tay chồng ở bên hông đi qua đi lại, đôi khi còn áp lên cửa nghe lén một chút, bộ dáng nhíu mi, hiển nhiên là

cảm thấy nữ vương gia dính nhau, lại không tiện nói ra miệng.

Chương 599 - Lùa Sói Bắt Hổ Phá Hiên Viên

Chương 599. Lùa Sói Bắt Hổ Phá Hiên Viên

Hết quyển 3

Quá ngắn nên không để VIP

Chờ đợi một lát sau, trong hành lang rốt cục vang lên tiếng bước chân.

Bùi Tương Quân vội vàng bày ra tư thái thành thục ổn trọng, nhẹ nhàng mở cửa phòng, thấy chỉ có mình Dạ Kinh Đường trên hành lang, mới nói:

“Kinh Đường, Tĩnh Vương điện hạ đi rồi?”

“Ừm.”

Dạ Kinh Đường bước nhanh đi vào trước cửa, đưa tay chính là một cái ôm gấu, ôm Tam Nương thùy mị mềm mại, hơi có vẻ đắc ý:

“Ta hiện tại là Đao Khôi, lợi hại hay không?”

Bùi Tương Quân sợ cung nữ nhìn thấy, vội vàng kéo Dạ Kinh Đường vào trong phòng, sau đó mới nói:

“Lợi hại. Ngưng nhi khi vừa nhận được tin, đều nhảy dựng lên, vui vẻ giống như khỉ con...”

Ba --

Lạc Ngưng đang cố giữ hình tượng, nghe thấy lời này lông mày dựng đứng, bàn tay vỗ nhẹ bàn trà:

“Ai giống khỉ con? Nếu không phải ta ngăn cản, có thể ngươi ngay cả y phục cũng không đổi đã vụng trộm chạy tới Quân Sơn Đài, còn nói ta...”

“Ta đó là lo lắng an nguy của Kinh Đường.”

Bùi Tương Quân nắm chặt cổ tay Dạ Kinh Đường xem mạch:

“Ngươi bị thương như thế nào?”

Dạ Kinh Đường vuốt vuốt eo: “Đi đường là đau toàn thân, nghỉ ngơi mấy ngày cũng không hồi phục ngay được. Hiên Viên Triều quả thực bá đạo, trước khi thấy người, ta cũng không nghĩ tới hình thể hắn to lớn như vậy, Đồ Cửu Tịch đứng ở trước mặt hắn cũng chỉ tính là mập mạp nhỏ bé...”

Lạc Ngưng lúc đầu muốn cao lãnh một chút, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của Dạ Kinh Đường, vẫn nhịn không được, đứng dậy đi tới trước mặt, vung tay áo lên dò xét:

“Người có thể đùa nghịch Quân Sơn đao đủ cân, có ai thể trạng nhỏ bé? Hiên Viên Triều tầm hơn ba trăm cân, lại đi con đường ngoại gia, toàn lực một đao hạ xuống, trên đời này không có mấy người đỡ được, ngươi liều mạng khẳng định phải ăn thiệt thòi...”

Bùi Tương Quân thấy Lạc Ngưng còn quản giáo nam nhân, nói:

“Không liều mạng chẳng lẽ lại học ngươi nhảy Cửu Cung Bộ, chờ đao Hiên Viên Triều bổ lệch?”

“Ngươi...”

“Được rồi được rồi.”

Dạ Kinh Đường đưa tay can ngăn, lại cười nói:

“Giúp ta bôi ít thuốc đi, hai ngày này trên đường, đều là tự ta bôi thuốc, ô bồng thuyền to bằng bàn tay, cũng không có chỗ nằm dễ chịu, quả thực phải nghỉ ngơi thật tốt một chút.”

Lạc Ngưng thấy vậy cũng không cãi nhau cùng bà nương nữa, đỡ Dạ Kinh Đường đến bên giường nằm xuống, giúp cởi giày.

Bùi Tương Quân đoán chừng Tuyền Cơ chân nhân sẽ không điều trị cho Kinh Đường, khẳng định đã nhẫn nhịn vài ngày, nghĩ nghĩ tại cúi người vỗ sau eo Lạc Ngưng:

Ba ~

“Ta bôi thuốc, ngươi làm chính sự.”

Lạc Ngưng đứng lên, đôi mắt hoa đào xinh đẹp hơi nổi nóng:

“Hắn đã bị thương thành dạng này, ngươi còn giày vò hắn? Thương gân động cốt một trăm ngày, ba tháng này phải để hắn nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt...”

“Ừm?!”

Bộ dáng Dạ Kinh Đường hữu khí vô lực không còn sót lại chút gì, như mang bệnh sắp chết ngồi dậy:

“Có bị thương nhỏ thôi, cũng không phải là tình trạng nằm trên giường không dậy nổi.”

Lạc Ngưng biết Dạ Kinh Đường sẽ như thế, nàng ấn Dạ Kinh Đường nằm lại, để hắn nằm cho tốt:

“Giữa ban ngày, mấy người Tuyền Cơ chân nhân đều ở bên trên, chung quanh còn có thật nhiều cung nữ, ngươi cũng không sợ bị người nghe thấy.”

“Ta nói là không cần tĩnh dưỡng ba tháng, trở về cũng không đến mấy ngày...”

“Hừ...”

Trong lúc nói chuyện phiếm, mấy chiếc quan thuyền chứa đầy cấm quân, đón làn nước biếc trong trời thu trong trẻo, chậm rãi lái vào cửa Ô Tây Hà, đi về phía kinh thành phương xa...

Cầm thương can đảm vào Ô Sơn, lùa sói bắt hổ phá Hiên Viên.

Chương 600 - Gọi Về

Chương 600: Gọi Về

Đảo mắt đã là giữa tháng bảy, tia nắng vàng thần thánh vẩy trên đầu Thiên Thủy kiều.

Ngõ nhỏ Bùi gia, chỗ sâu bên trong đại trạch, sáng sớm bọn nha hoàn đã làm xong công việc trên tay, toàn bộ vây quanh ở hành lang, líu ríu nói chuyện phiếm:

"Chắc chắn đúng như vậy, ta nghe Trần tiêu đầu chính miệng nói, Dạ thiếu gia chạy tới Trạch Châu Quân Sơn Đài, một đao chém cái hồ lớn thành hai nửa, lão Đao Khôi kia bay ra xa ngoài ba dặm..."

"Ba dặm?"

"Dạ thiếu gia đánh xong đạp gió mà đi, trong ngực còn ôm một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành...."

"Ai nha? Không phải là Tam Nương chứ?"

"Tú Hà tỷ nói không phải, Tam Nương xinh đẹp, nhưng trước công chúng để Dạ thiếu gia ôm, sợ là mặt trời mọc lên từ phía tây..."

Mồm năm miệng mười, truyền vào Tây Nhã trạch lịch sự tao nhã, Chiết Vân Ly lòng dạ bền vững mỗi ngày đều ở bên hồ luyện quyền, không cô tịch.

Tiểu thư bị giam giữ lại trong khuê phòng ở Tây trạch tất cả cửa sổ đều đóng kín.

Gian ngoài đặt một cái bàn, phía trên trải thảm mềm, gọn gàng bày biện bạch ngọc, trên bàn thì đặt bút mực cùng giấy nghiên làm tốt việc sao chép.

Trong buồng rèm châu cách xa nhau, bình phong màu xanh nhạt vắt áo váy, bên trên bàn trang điểm đặt một bội đao dài ba thước, bên cạnh còn có son phấn bột nước, hộp trâm, cùng chim, lừa gỗ, Các vật nhỏ như bích ngọc và rùa đen.

Ở giữa giường, Chiết Vân Ly mặc đồ ngủ màu trắng, nằm hình chữ đại trên gối đầu, cổ áo lỏng lẻo hiện ra một vòng trắng nõn, khuôn mặt linh khí mười phần tràn đầy rầu rĩ không vui, thỉnh thoảng còn xoay người thở dài một hơi:

"Aizz"

Mấy ngày nữa, Chiết Vân Ly tròn mười sáu tuổi, từ bé gái đã biến thành nữ hiệp đường đường chính chính.

Dựa theo lệ cũ của giang hồ, mười sáu tuổi là có thể có lấy chồng, cũng có thể một mình đi ra ngoài xông xáo giang hồ.

Thời gian quan trọng như vậy, sư phụ lại ở bên ngoài mấy ngàn dặm xa tận Nam Tiêu Sơn, mà sư nương thì chạy đi theo Kinh Đường ca, cũng không biết lúc nào trở về, Ngay cả Chim Chim hết ăn lại nằm cũng không ở đây.

Chiết Vân Ly mấy ngày nay cảm giác ngủ không ngon một chút nào, hôm nay sáng sớm đã tỉnh, trên giường lật người suy nghĩ chuyện về sau.

Đã là đại cô nương, sư nương hẳn là sẽ không bắt buộc nàng chép sách, hay đánh đòn đi...

Không còn là tiểu nha đầu, phải có chí hướng, thân là đao khách, chí hướng tất nhiên là tranh Đao Khôi, không biết chuốc say Kinh Đường ca rồi đánh một trận có tính không...

Suy nghĩ lung tung hơn nửa ngày, mặt trời đã lên cao.

Có thể là mặt trời phơi mông còn chưa rời giường, bị nha hoàn Bùi gia làm trò cười, Chiết Vân Ly chậm rãi rời giường, sau khi rửa mặt thay váy, mặc thành bộ dáng tiểu thư yêu kiều, một mình ra ngoài đi dạo.

Ngày mùa thu thời tiết mát mẻ, trên đường ở phố kinh thành rất nhiều người.

Chiết Vân Ly trên đường phố đi qua ngõ hẻm, tản bộ không có mục đích nửa ngày, trên tay nhiều thêm mấy túi đồ ăn vặt, không biết trên đường đi về xưởng nhuộm từ lúc nào.

Xưởng nhuộm sửa chữa cơ bản đã kết thúc, bây giờ đường đi rực rỡ hẳn lên, hai bên cửa hàng đều đang sửa chữa, có mấy nhà động tác nhanh, đã bắt đầu kinh doanh, con đường những năm qua ít ai lui tới, cũng nhiều thêm một chút người xe đi lại.

Tiểu viện Song Quế trong ngõ, trồng không ít bồn cây cảnh, còn chưa có dọn nhà, những vật này tất nhiên không dời đi, trước khi đi Lạc Ngưng đã thông báo, để nàng thường xuyên tới xem một chút, tưới tưới nước cho ít bồn cây.

Chiết Vân Ly lấy hạt dưa cắn, trên đường về cùng quản sự Bùi gia lên tiếng chào hỏi, đi hướng ngõ hẻm Song Quế, trong đầu còn nghĩ chuyện sau khi trưởng thành.

Kết quả vừa mới chuyển vào ngõ nhỏ, chợt phát hiện trong chỗ sâu của đường hầm bên ngoài sân nhỏ, có bóng người lén lén lút lút.

Chiết Vân Ly lập tức hoàn hồn, quan sát tỉ mỉ, đã thấy bóng người bên ngoài viện, là cô nương ăn mặc kiểu nha hoàn, ở ngoài tường viện dò xét vào bên trong, hai chân trên không ngừng lên xuống.

? ?

Chiết Vân Ly sững sờ, ánh mắt đầu tiên là kinh hỉ, tiếp theo lại là hoảng hốt, trái phải bắt đầu đánh giá.

Nha hoàn ở trong ngõ nhỏ, khí chất mười phần giống Chiết Vân Ly, có một chút non nớt, mới đầu không nhận ra về sau cẩn thận phân biệt mới từ trên tường rào hạ xuống, mặt mũi tràn đầy vui mừng nói:

"Tiểu thư tiểu thư..."

Chiết Vân Ly vội vàng đưa tay, ra hiệu đối phương đừng đừng đánh động, bước nhanh đi đến trước mặt, trái phải dò xét:

"Bình nhi, sao ngươi lại tới đây? Sư phụ đâu?"

Bình nhi là Bình Thiên nha hoàn của giáo chủ, ngày bình thường phụ trách ăn uống cùng sinh hoạt của giáo chủ, bởi vì cùng tuổi với Chiết Vân Ly, quan hệ rất thân cận.

Gần nửa năm không gặp, Bình nhi hết sức kích động, lôi kéo tay Chiết Vân Ly nói:

"Giáo chủ không đến. Lúc đầu người định đưa cho phu nhân phong thư, nhưng ta sợ tiểu thư ăn không ngon mặc không đủ ấm, liền tự mình xin lệnh đến đây..."

Chương 601 - Ngươi Cũng Bị Nghẹn Không Nhẹ

Chương 601. Ngươi Cũng Bị Nghẹn Không Nhẹ

Chiết Vân Ly nghe thấy lời này, không khỏi khẩn trương:

"Sư phụ gọi chúng ta về Nam Tiêu Sơn?"

Bình nhi nhẹ gật đầu: "Phu nhân không ở đó, sự tình lớn nhỏ đều là giáo chủ quản lý, đã nửa năm. Nếu phu nhân bận bịu chính sự cũng được, nhưng phu nhân chuyện gì đều không làm..."

Chiết Vân Ly đưa Bình nhi trở lại trong viện, khẽ nhíu mày:

"Làm sao không làm? Ta cùng sư nương đều đã cứu Cừu đại hiệp ra..."

"Đúng thế, cứu ra thì trở về, còn ở kinh thành làm cái gì?"

"Ừm... sư nương còn có chuyện quan trọng chưa làm xong, xong xuôi sẽ trở về."

"Giáo chủ nói, tiến cung không làm được coi như xong."

Bình nhi ngồi ở trên băng ghế nhỏ, nghiêm túc nói:

"Vụng trộm tiến cung rất mạo hiểm, phu nhân võ nghệ bình thường cũng được, tin tức cũng tìm hiểu không đúng chỗ. Đao Khôi chính là người của triều đình cao thủ lợi hại như vậy, phu nhân ở kinh thành chờ đợi nửa năm, vậy mà một chữ cũng không nói tới..."

"..."

Chiết Vân Ly nháy mắt, bởi vì những đại sự này đều là sư nương làm chủ, nàng cũng không dám nói lung tung, đáp lại:

"Sư nương tự có cân nhắc, chuyện tiến cung mười phần chắc chín, ngươi trở về báo cho sư phụ như thế là được rồi, chờ chuyện xong xuôi chúng ta sẽ trở về."

Bình nhi lắc đầu: "Cái này không thể được. Vài ngày trước giáo chủ nói, triều đình có cao thủ còn không rõ, phu nhân đợi ở kinh thành dễ dàng xảy ra sự cố, để cho ta gọi các ngươi trở về, nếu như xác thực có phương pháp làm chính sự, thì để ta báo cáo tiến độ kịp thời..."

Báo cáo tiến độ? ?

Chiết Vân Ly ngồi thẳng một chút, có chút không cao hứng:

"Sư phụ để ngươi đến là giám sát ta cùng sư nương hay sao?"

Bình nhi vội vàng lắc đầu: "Cũng không phải giám sát, chính là hỗ trợ chân chạy vặt chiếu cố ăn uống cùng sinh hoạt thường ngày, nếu tiểu thư hoặc phu nhân ghét bỏ, ta sẽ trở về, giáo chủ tự mình tới cũng được."

Sư phụ tới?

Chiết Vân Ly cảm thấy sư phụ mà tới, thời gian nàng ban ngày đi tản bộ ban đêm chơi mạt chược sẽ hoàn toàn kết thúc, ngẫm lại chỉ có thể nhắm mắt nói:

"Ta làm sao lại ghét bỏ, ngươi đến vừa đúng lúc,sách ta còn chưa có chép xong..."

"Giáo chủ nói, không cho phép giúp người chép sách, ta còn phải mỗi ngày thay mặt giáo chủ kiểm tra, nếu không nghe lời,

giáo chủ sẽ phái người tới đón tiểu thư trở về."

Chiết Vân Ly há to miệng, mặc dù không nói chuyện, lại cảm giác toàn bộ thế giới đều biến thành màu xám...

Vào đêm, hạ du dòng Thanh giang.

Mấy chiếc thuyền lớn tạo thành đội tàu, trên mặt sông di chuyển bình ổn.

Trên lầu hai thuyền bảo tiêu đi đầu, tới gần đuôi thuyền trong phòng đèn sáng, Dạ Kinh Đường lưng đeo bội đao, đứng chắp tay ở cửa sổ, nhìn ra hậu phương phía xa dậy sóng nước, đáy mắt mang theo một chút bất đắc dĩ.

Nếu như nói ba cô nương ở cùng một chỗ mà không có sữa ăn, vậy năm cô nương lại thêm mười cung nữ, trên cơ bản sẽ giống như bị giam lại.

Ở tầng giữa thuyền đều là nữ quyến, tầng có hai gian phòng, đều là tùy thân cung nữ ở đó, mà trên tầng cao nhất chính là phòng ngủ Thái hậu, Tuyền Cơ chân nhân cũng ở trên đó.

Bên ngoài thuyền còn có cấm quân cùng Hắc Nha cao thủ phụ trách bảo an, Dạ Kinh Đường không nói là lôi kéo Ngưng nhi cùng Tam Nương ngày qua ngày làm gì đó, ngay cả xuất môn đi lại cũng không quá thuận tiện, mấy ngày nay trên cơ bản chính là chân không bước ra khỏi nhà, nằm ở trên giường dưỡng thương.

Ngưng nhi cùng Tam Nương thì ở sát vách, ban ngày sẽ tới bôi thuốc, trong khi đó sẽ để cho hắn hôn một cái bóp một chút, mà ban đêm cũng không dám đợi ở trong phòng.

Về phần trên lầu có ba nữ tử, Bổn Bổn sợ sư tôn hiểu lầm chỉ có y nữ tới xem mạch mới đi theo tới thăm viếng một chút. Mà

Tuyền Cơ chân nhân sợ Thái hậu hiểu lầm, cả ngày uống rượu căn bản cũng không đến, còn Thái hậu cũng không cần nói, căn bản không có lý do gặp mặt.

Bởi vì đợi trong phòng quá nhàm chán, ngay cả Chim Chim cũng không vui bồi tiếp hắn, mà cả ngày chạy lên trên lầu ăn trực uống trực, trên cơ bản không xuống đến đây.

Thuyền từ kênh đào Ô Tây xuất phát, đi ngược dòng nước trải qua hơn mười ngày trời đi thuyền, đã đến bến tàu phụ cận Giang An, khoảng cách tới bến tàu kinh thành không đến mười dặm.

Đội tàu chứa đầy cấm quân, còn áp tải Ô Vương, Diêu Văn Trung, Bạch Tư Mệnh trùm thổ phỉ, chờ quan gia đến bến tàu, mấy ngàn người vào thành, chỉ sợ có không ít chuyện.

Dạ Kinh Đường thấy trên quan thuyền phía sau đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuống thuyền, quay người đi ra khỏi phòng.

Bên trong căn phòng cách vách , Ngưng nhi cùng Tam Nương cũng thu dọn đồ đạc, mặc dù cửa phòng bị đóng, nhưng lấy thực lực của Dạ Kinh Đường vẫn có thể nghe được xì xào bàn tán:

"Có thể tính đến, Kinh Đường sợ là nhịn gần chết..."

"Ta muốn trở về bồi Vân Ly. Ngươi lần trước không phải nói, nữ nhân giày vò thế nào cũng không hỏng? Hắn nghỉ ngơi dưỡng sức lâu như vậy, ngươi vừa vặn thử một chút nông sâu..."

"Ngươi cũng nghẹn không nhẹ, buổi tối hôm qua còn cọ cánh tay ta, nửa đêm nín không được chạy tới tham gia náo nhiệt..."

Chương 602 - Chính Sự Quan Trọng

Chương 602. Chính Sự Quan Trọng

"Ngươi cho là ta giống như ngươi? Ta ước gì có thể thanh tịnh mấy ngày..."

"Ngươi cứ giả vờ đi..."

Dạ Kinh Đường lắng nghe một lát, cũng không ngắt lời, thuận theo cầu thang đi lên tầng ba.

Chiếc thuyền này là bảo thuyền của Nữ Đế dùng để xuất hành, lầu ba vàng son lộng lẫy rất rộng lớn, nhưng phòng không nhiều, chỉ có thư phòng, phòng ngủ cùng sảnh ngắm cảnh.

Lập tức sẽ hồi cung làm chim Hoàng Yến, Thái hậu nương nương khẳng định sẽ lưu luyến không rời, đứng ở sảnh ngắm cảnh, nhìn phong cảnh hai bên bờ.

Tuyền Cơ chân nhân không có gì bất ngờ xảy ra lại uống nhiều, đứng phía sau ôm eo Thái hậu nương nương, cái cằm đặt ở trên bờ vai, cũng không biết đang làm những gì, phát hiện Dạ Kinh Đường đi lên còn quay đầu nhìn, rồi lại chuyển ánh mắt về.

Mà trong thư phòng, cửa mở ra, Đông Phương Ly Nhân đang ngồi ở trước thư án, lưng eo thẳng tắp viết trên giấy, nhìn bộ dáng giống như là đang phê duyệt tấu chương suy nghĩ quốc gia đại sự, thần sắc cực kì chuyên chú.

Dạ Kinh Đường vốn định gõ cửa, nhưng suy nghĩ thêm chút, lại không lên tiếng, ỷ vào võ nghệ cao cường, vô thanh vô tức chui

vào thư phòng, lặng lẽ mò tới bên cạnh bàn đọc sách.

Giương mắt nhìn, có thể thấy được « hiệp nữ lệ » trang hiện ra, bên trong là tình tiết nữ hiệp thụ thương bị tiểu tặc chữa trị.

Còn mấy trang bên cạnh, thì đã vẽ xong, nửa phần trên là miêu tả hoàn cảnh hoa cỏ cây cối đều phác họa tỉ mỉ, không có chút nào qua loa, hình tượng hiệp nữ cùng tiểu tặc khắc hoạ vào gỗ sâu ba phân.

Mặc dù trên giấy vẽ tranh, lại có thể thông qua đường cong chập trùng, cảm giác được dưa hấu của cô gái vô cùng đẫy đà, cùng cảm giác tay nắm ở trên có lực...

Trong lòng Dạ Kinh Đường ngạc nhiên, như là Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy hắn tập võ. Quan sát tỉ mỉ tiểu tặc vô sỉ trong sách, lại phát hiện tướng mạo cực kì tuấn tú, có thể nói anh tuấn ngút trời

?

Lại dò xét hiệp nữ chịu nhục, mặc dù vẽ không giống, nhưng hai đầu lông mày toát ra khí khái hào hùng, vẫn là cảm giác giống như đã từng quen biết...

"..."

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, nhẫn nhịn nửa ngày, trong lòng cũng chỉ thốt ra một câu: Trách không được lại vẽ dưa hấu lớn như thế…

Bởi vì sợ quấy rầy, Dạ Kinh Đường cũng không lên tiếng, chỉ đứng tại chỗ cách đó không xa yên tĩnh dò xét.

Đông Phương Ly Nhân hết sức chăm chú vẽ, về sau vẽ xong một bức tranh, bên dưới còn lưu tự bạch, viết kịch bản trên sách, có thể nói thành ý tràn đầy.

Chờ chữ được viết xong, Đông Phương Ly Nhân mới để bút xuống, đưa tay duỗi lưng một cái. "Ừm ~... hả? !"

Cánh tay Đông Phương Ly Nhân vừa nâng lên, đã phát hiện cách đó không xa có một công tử áo đen đang đứng.

Bốn mắt nhìn nhau, Đông Phương Ly Nhân nháy mắt, tiếp theo chính là hơi đỏ mặt, nhanh tróng che lại giấy trên bàn: "Ai bảo ngươi đến?"

Dạ Kinh Đường làm ra bộ dáng không nhìn thấy bất cứ thứ gì, ra hiệu ngoài cửa sổ:

"Thuyền lập tức đến, đi lên hỏi thăm để sắp xếp, thấy điện hạ đang bận công việ, không có quấy rầy."

Đông Phương Ly Nhân cảm giác Dạ Kinh Đường khẳng định đã nhìn hồi lâu, mắt liếc đến xuân cung đồ trên bàn, vội thu trang giấy lại, không vui nói:

"Ngươi là thuộc hạ của bản vương, phải nhớ cho kỹ thân phận của mình. Vốn còn muốn vẽ cho ngươi một tập tranh, ngươi đã như vậy ỷ sủng mà kiêu không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, thứ này..."

Dạ Kinh Đường ngây ngốc muốn giải thích, vội vàng nhận lỗi:

"Ta biết sai, về sau vào cửa khẳng định chào hỏi

Đông Phương Ly Nhân khe khẽ hừ một tiếng, bởi vì vốn là vẽ Dạ Kinh Đường, cũng không truy cứu quá nhiều, ngược lại nói:

"Còn phải đem Ô Vương tặc tử giao lại cho Hình bộ tạm giam, chỉ sợ phải bận rộn hơn nửa buổi tối. Ngươi có thương tích trong người, cũng không cần đi theo, về nghỉ ngơi sớm một chút. Vết thương của ngươi như thế nào?"

"Tĩnh dưỡng nhiều ngày như vậy, đã không sao, sáng mai ta

đúng giờ đi Hắc Nha đưa tin."

"Không cần gấp gáp như vậy, từ án mạng ở phố Trúc Tịch vẫn bận đến bây giờ, cũng nên nghỉ ngơi buông lỏng mấy ngày, ngươi không phải muốn chuyển nhà mới sao, chờ hết bận lại đến nha môn. Bản vương đi xin thưởng cho ngươi, công trạng lần này, cầu một chức quan cũng không khó lắm."

Dạ Kinh Đường đối với những vật này cũng không thèm để ý, lại cười nói:

"Điện hạ nhìn xem rồi an bài, vậy ta cáo từ trước."

"Ừm."

Đông Phương Ly Nhân khẽ vuốt cằm, bắt đầu chỉnh sửa trang vẽ, phát hiện Dạ Kinh Đường đi ra mấy bước lại quay đầu, cau mày nói:

"Còn có việc?"

"Những bức họa này có thể hay không..."

"Không được."

Đông Phương Ly Nhân mất ăn mất ngủ bận rộn nhiều ngày như vậy, mới vẽ ra như này, nhỡ đâu Dạ Kinh Đường cầm đi thưởng thức, làm mất hoặc là làm bẩn dính vào đồ vật gì kỳ quái, hắn sợ là phải thổ huyết, vì thế làm ra dáng vẻ không thương lượng, khoát tay nói:

"Chờ bản vương vẽ xong, đóng sách rồi mới cho ngươi."

Dạ Kinh Đường cũng không có cưỡng cầu, dặn dò một câu:

"Vẫn là lấy chính sự làm trọng, những vật này chậm rãi vẽ là được, ta không nóng nảy."

"Biết rồi."...

Chương 603 - Bàn Bạc

Chương 603. Bàn Bạc

Ánh trăng vương trên đầu cành.

Trên bến tàu vùng ngoại ô đèn đuốc sáng như ban ngày, mấy trăm chiếc thuyền lớn nhỏ cập bến ở bờ sông, mắt thấy khắp nơi đều là cờ hiệu bây phất phới trong gió thu.

"Ô ~ "

Tiếng kèn từ mặt sông vang vọng, mấy chiếc quan thuyền to lớn, lái vào bến cảng.

Bậc thang từ trên quan thuyền buông xuống, cấm quân Kỳ Lân Khải mặc giáp đen từ trên thuyền nối đuôi nhau mà ra, khí thế trang nghiêm túc mục, làm cho cả bến tàu chỉ trong một thoáng đã lặng ngắt như tờ.

Mà trên mặt sông cách bến tàu ước chừng hơn hai dặm có hơn trên mặt sông, một chiếc thuyền chứa đầy văn nhân cử tử đang chậm rãi du đãng trên mặt sông.

Trong một gian trong nhã thất phía sau thuyền, lão quản gia mặc y phục giả lông màu trắng, cầm quải trượng bằng gỗ, đứng ở cửa sổ nhìn ra xa bến tàu, chậm rãi nói:

"Năm đó ở kinh thành, khi chư vương còn làm hoàng tử, Ô Vương thường xuyên đi thuyền trên Thanh giang du lãm, học thuật không tinh, lại thích danh tiếng, nói không ít ngữ điệu ngờ nghệch lại không tự biết.

"Bởi vì Ô Vương không có năng lực, Thái tổ cũng không

nghiêm khắc quản giáo, phong vương cũng phong đến vùng đất Ô Châu thái bình, chỉ hi vọng Ô Vương vô bệnh vô tai hưởng cả một đời phú quý, nhưng chưa từng nghĩ người này a, có thể không biết lượng sức đến một bước này..."

Ngồi trước Dương Lâm Hồ, là một nam tử thân mặc cẩm bào, cầm quạt xếp trong tay, tướng mạo không đến ba mươi, mặc dù hình thể có chút cao lớn, nhưng khí chất nho nhã, nhìn giống như thư sinh có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Công tử này tên là Đông Phương Sóc Nguyệt, chính là trưởng tử của Yến Vương, cũng là vương tử Yến Châu, mười năm trước, sau khi Nữ Đế kế vị, có một dạo thế tử hay cùng người khác vào kinh thành cầu học, ngày bình thường thường xuyên trà trộn ở phố Ngô Đồng, thanh danh không tốt không xấu, xem như nửa cái người trong suốt.

Đông Phương Sóc Nguyệt cũng không đáp lại lời nói dài dòng của lão giả lông mày trắng, ánh mắt đặt ở trên bến tàu phương xa, nhìn một đoàn người Tĩnh Vương đi xuống quan thuyền, đợi khi nhìn thấy một quan võ áo đen, dẫn theo hai tùy tùng rời đi từ chỗ hẻo lánh, mới nói:

"Luận về không biết lượng sức, ai hơn được Huyết Bồ Đề. Trước đây hai tháng Huyết Bồ Đề thất thủ, lại nghe ngóng nơi dừng chân của Dạ Kinh Đường, tự tác chủ trương cho mượn hai tên giang hồ tạp nham đi trả thù. Ta còn tưởng rằng đối phó chỉ là Tông Sư bình thường, chưa từng nghĩ người Huyết Bồ Đề muốn giết lại là võ khôi đương đại..."

Lão Dương Lâm Hồ đáp lại:

"Cũng trách không được Huyết Bồ Đề. Kẻ này không phải giấu quá sâu, chính là khí vận quá vượng, ở kinh thành thò đầu ra chỉ mới mấy tháng, đã có khí tượng như thế, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai sẽ tin tưởng tên lính trẻ tuổi như thế đã đánh vào

danh sách võ khôi."

Đông Phương Sóc Nguyệt cau mày nói:

"Từ khi Nữ Đế đăng cơ đến nay, Tuyền Cơ chân nhân ngày thường vô thanh vô tức, mùa thu hàng năm vẫn sẽ hồi kinh ở một thời gian ngắn, bền lòng vững dạ đến nay đã có mười năm, nguyên do trong đó nhất định phải tra ra. Nếu như chỉ có một võ khôi là Tuyền Cơ chân nhân, còn có thể nghĩ cách đối phó, nếu như lại thêm Dạ Kinh Đường..."

"Điện hạ."

Lão Dương Lâm Hồ cắt ngang lời nói của Đông Phương Sóc Nguyệt, khe khẽ thở dài:

"Trong bốn con trai của Thái tổ, khả năng chinh chiến của Yến Vương chúng ta được triều thần tin phục nhất. Khi Thái tổ lập trữ, hơn phân nửa triều thần đều nghiêng về hướng Yến Vương, chỉ vì Đại Ngụy bách phế đãi hưng cần cái gìn giữ cái đã có, hoàng vị mới truyền cho tiên đế. Mà khi hoàng trưởng tử bị phế, khuynh hướng của triều thần cũng là Yến Vương.

"Chỉ cần về sau Nữ Đế xảy ra chuyện, tước bỏ thuộc địa cũng tốt, nhường ngôi cũng được, thậm chí tráng niên mất sớm, một khi hoàng quyền có rung chuyển, Yến Vương đều sẽ là người được chọn đầu tiên vào kinh thành kế thừa đại thống, căn bản không cần thiết vội vã đi con đường đại nghịch, rước lấy một thân nghi kỵ. Thật thà trấn thủ biên quan, chờ khi Nữ Đế kìm nén không được gây chuyện trước, không chừng cuối cùng vẫn là triều thần cầu vương gia vào kinh..."

Đông Phương Sóc Nguyệt đứng chắp tay, lắc đầu nói:

"Phụ vương chờ được, chúng ta không chờ nổi. Nữ Đế không phải người lương thiện, triệu thế tử chư Vương vào kinh thành, sẽ

không muốn để cho chúng ta rời khỏi Vân An, phụ vương không chỉ có một nhi tử, căn bản không quan tâm ta có trở về hay không, hai bên chỉ là đang liều xem ai hành động trước. Một khi có người bí quá hoá liều ra vạch mặt, ta chính là con cờ đầu tiên rơi rụng khỏi bàn cờ."

Lão Dương Lâm Hồ biết năng lực thiên phú của thế tử điện hạ bất phàm, lại ở kinh thành ăn nhờ ở đậu mười năm, đã sớm nắm rõ tình thế trong thời gian này, nói cũng đúng tình hình thực tế, nghĩ nghĩ lại nói:

"Lục Phỉ mặc dù có thực lực mạnh mẽ, nhân mạch trải rộng hai triều nam bắc, nhưng cuối cùng không biết ngọn ngành không biết mục đích, xem như thanh kiếm hai lưỡi, có thể đả thương địch thủ, nhưng cũng có thể làm tổn thương mình..."

"Bất kể binh khí gì, dùng không tốt đều sẽ tự làm tổn thương mình."

Chương 604 - Trở Về

Chương 604. Trở Về

Đông Phương Sóc Nguyệt không tiếp tục nói những đạo lý lớn này, thấy bọn người Tĩnh Vương lần lượt rời khỏi bến tàu, quay người về phòng:

"Tuyền Cơ chân nhân và Dạ Kinh Đường, trước hết giải quyết một người. Tuyền Cơ chân nhân quá toàn diện, cơ hồ không có kẽ hở, nội tình Dạ Kinh Đường cũng không rõ ràng. Trước hết nghĩ biện pháp thử xem sâu cạn của Dạ Kinh Đường, nhìn xem có nhược điểm hay không, lại đúng bệnh hốt thuốc nghĩ cách đối phó."

Lão Dương Lâm Hồ thấy vậy thì không cần nhiều lời nữa, sau khi chắp tay thi lễ, lặng yên thối lui...

Lộc cộc, lộc cộc...

Đầy đường đèn hoa sáng chói, ba người dắt tuấn mã làm bạn đi qua cầu đá, đi tới trên cầu Thiên Thủy người người nhốn nháo.

Đi gần một tháng rốt cục về đến nhà, cả người Bùi Tương Quân đều nhẹ nhàng thở ra, nhưng trên gương mặt mềm mại đáng yêu cũng mang theo vài phần khẩn trương.

Dù sao khi nàng đi, vẫn là đương gia đại tiểu thư đoan trang thành thục, mà khi trở về, đã học được bưng dưa hấu cho người ăn cùng cưỡi ngựa, thậm chí biết vỗ nhẹ mặt trăng là khi mệt mỏi muốn đổi tư thế.

Coi như đại tẩu biết, ngược lại sẽ khen nàng có ích, nói đến

chuyện này cũng có chút cảm thấy khó xử.

Bùi Tương Quân dắt ngựa đi ở phía trước, làm bộ dò xét tình huống sinh ý các cửa hàng, nhưng trong đáy lòng vẫn luôn âm thầm suy nghĩ, làm như thế nào báo cáo thế cục trước mắt với đại tẩu.

Trước mắt Lạc Ngưng còn không có áp lực gì, nữ hiệp thân mang Thanh Y lãnh diễm, đi ở cạnh Dạ Kinh Đường, quản giáo Chim Chim không biết trở về nhà:

"Ngồi thuyền nhiều ngày như vậy, cả ngày ngươi đều ở trên lầu, Dạ Kinh Đường bị thương, ngươi cũng không biết trở về thăm một chút..."

"Chít chít..."

Dạ Kinh Đường làm xong công việc, khôi phục sự tự do, dáng đi tất nhiên đã thoải mái hơn không ít, chờ đi đến gần cửa ngõ, nhìn thấy lão tiêu sư Dương Triều từ sau ngõ hẻm ra, xa xa đã gọi:

"Lão Dương."

"Ôi! Thiếu đông gia trở về."

Dương Triều bước nhanh đến trước mặt, đánh giá Dạ Kinh Đường mình nhìn từ nhỏ đến lớn, mừng rỡ cùng cảm thán đều viết lên mặt:

"Thiếu đông gia lợi hại nha, đông gia trên trời có linh, nếu biết thiếu đông gia đã thành Đao Khôi, khẳng định cao hứng ba ngày ba đêm không ngủ được, gặp người đều sẽ phải lảm nhảm hai câu..."

Dạ Kinh Đường cười khẽ, dò hỏi:

"Sinh ý gần đây của Thiên Thủy Kiều không sảy ra chuyện gì chứ? Lục Tử Chân như thế nào?"

"Lục Tử đã sớm khỏe, hôm nay ra ngoài áp tiêu. Còn Thiên Thủy Kiều, sau khi thiếu đông gia lập uy trước đám lưu manh Vân An thành, Thiên Thủy Kiều đã sắp thành cấm địa, ngay cả trộm vặt móc túi đều đi vòng qua..."

Lạc Ngưng đi theo sau lưng, nghĩ nghĩ rồi hỏi:

"Vân Ly gần đây đang làm cái gì? Có nghịch ngợm hay không?"

Chiết Vân Ly cả ngày lang thang ngoài đường, trên cơ bản cả Thiên Thủy Kiều đều biết, nhưng bởi vì linh động đáng yêu hiểu lễ phép, láng giềng cảm nhận đều không kém.

Dương Triều cũng không nói ra sự thật Chiết Vân Ly cả ngày chơi bời lêu lổng, mà là uyển chuyển trả lời:

"Vân Ly tiểu thư rất hiểu chuyện, mỗi ngày đều giúp đỡ Trương phu nhân tuần tra cửa hàng, chuyện bên xưởng nhuộm cũng giúp bận bịu, cũng sẽ thường xuyên đi qua đó giúp canh chừng. Buổi sáng hôm nay vừa ra cửa, ở bên xưởng nhuộm trông một ngày..."

"..."

Lạc Ngưng nháy nháy mắt, cảm thấy Vân Ly không thể hiểu chuyện như thế, nhưng lâm thời kiểm tra còn chưa tìm được lỗi gì, trong nội tâm nàng cũng nhiều mấy phần vui mừng.

Khi Dạ Kinh Đường và Dương Triều chuyện phiếm xong, ba người làm bạn đi về hướng cổng lớn Bùi gia, Lạc Ngưng nói:

"Vân Ly hẳn là ở ngõ Song Quế, ta đi về trước, buổi tối ngươi nghỉ ngơi cho tốt."

"Hả?"

Dạ Kinh Đường nhìn như lạnh lùng bất phàm như người

khiêm tốn, nhưng thân là nam nhân, lập tức về nhà thì khẳng định có chút không dễ nói về chuyện nhớ nhung.

Thấy Lạc Ngưng muốn chạy, Dạ Kinh Đường giữ cổ tay nàng lại, nhìn chung quanh một chút:

"Đã trễ thế như vậy, nghỉ ngơi trước đi, buổi sáng ngày mai lại trở về."

Lạc Ngưng sao lại không rõ tâm tư của tiểu tặc, nhìn thấy Tam Nương đang ở cửa nói chuyện cùng nha hoàn, tiến đến bên tai thấp giọng nói:

"Ta trở về bồi Vân Ly, nếu ngươi muốn điều trị, thì thu thập Tam Nương một chút. Nàng nghé con mới sinh không sợ cọp, cả ngày nói ta không còn dùng được, ngươi đến làm cho nàng kiến thức thế nào là nước sâu lửa nóng."

"Ngày mai ta đến, nếu nàng còn có thể đứng dậy, ngươi về sau cũng đừng tới tìm ta, dù sao một mình nàng là có thể điều trị cho ngươi rồi..."

Trong lòng Dạ Kinh Đường vẫn là muốn giữ Ngưng nhi lại, vì thế ở góc tối, ôm eo Ngưng nhi, tay nhẹ nhàng nhào nặn trên mặt trăng:

"Tam Nương là cao thủ ngoại gia, thân thể vốn rất rắn chắc, ta không có khả năng luôn không nặng không nhẹ giày vò..."

Lạc Ngưng bị xoa nhẹ hai lần, khuôn mặt lập tức đỏ lên, có chút tâm viên ý mã, nàng dùng tay đẩy nhẹ:

"Ngươi hoa văn nhiều như vậy, là chỉ biết chào hỏi trên thân ta? Ta không tin nàng làm bằng sắt, ngươi..."

Lạc Ngưng nói đến đây, từ trong túi tùy thân, lấy ra một hộp thuốc nhỏ, tiến đến bên tai Dạ Kinh Đường nói nhỏ.

Ý tứ cụ thể là muốn cạo sạch lông mao của Tam Nương, lại đến hậu đình mây mưa, để Tam Nương kiến thức được thế nào là nhân tâm hiểm ác.

Chương 605 - Chuyện Hôn Sự

Chương 605. Chuyện Hôn Sự

Dạ Kinh Đường ôm Ngưng nhi đầy ý nghĩ xấu, ánh mắt có chút cổ quái:

"Cái này không tốt lắm..."

"Làm sao không tốt? Chuyện ta không đồng ý, ngươi càng hăng hái, đến lượt Tam Nương ngươi lại mềm lòng biết điểm dừng?"

"Aizz..."

Lạc Ngưng đưa hộp thuốc Vương phu nhân cho nhét vào trong tay Dạ Kinh Đường, làm ra bộ dáng bất đắc dĩ, để Dạ Kinh Đường hôn hai cái, mới cưỡng chế tinh thần dẫn ngựa rời đi.

Chim chim đi ra ngoài nhiều ngày như vậy, mười phần tưởng niệm trứng chần nước sôi, thấy vậy cũng một đường nhỏ nhảy theo.

Dạ Kinh Đường cầm thứ thuốc ác ôn, có chút buồn cười, đưa mắt nhìn một người một chim quẹo vào ngõ nhỏ, thu đồ vật lại, tiến vào cửa lớn Bùi gia.

Về đến nhà, Bùi Tương Quân lập tức khôi phục thành bộ dáng Đại đương gia thành thục ổn trọng, đưa Dạ Kinh Đường đi chính đường gặp Trương phu nhân trước, nói một chút việc vặt ở Ô Châu, chuyện tặng không thì ngược lại là không nói tới một chữ.

Khi Trương phu nhân gả vào Bùi gia, lão Thương Khôi như mặt trời ban trưa, Hồng Hoa Lâu đang lúc cường thịnh, có thể nói là nhìn tận mắt Hồng Hoa Lâu, từ hào môn đỉnh tiêm giang hồ,

từng bước một suy sụp đến mức thế lực Nhị lưu giang hồ nào cũng có thể giẫm một chân.

Bây giờ nhìn thấy Dạ Kinh Đường thành Đao Khôi, đã đủ để trọng chấn gia môn, Trương phu nhân tháo xuống tảng đá lớn nằm ở đáy lòng nhiều năm, dùng câu vui đến phát khóc để hình dung cảm xúc của nàng cũng không đủ.

Ngưng trong lòng Trương phu nhân cũng có chút lo nghĩ, sau khi cảm thán một lát, lại nói:

"Giang hồ môn phái, quan trọng nhất chính là truyền thừa. Vô luận là lý niệm võ học hay là tác phong làm việc, đều phải nhất mạch tương thừa mới có tính chính thống. Kinh Đường cầm được danh Đao Khôi tất nhiên là chuyện tốt, nhưng lâu chủ Hồng Hoa Lâu, dùng đao ra ngoài làm việc, người giang hồ vẫn sẽ cho là Hồng Hoa Lâu của ta đứt mất truyền thừa..."

Dạ Kinh Đường bưng chén trà, đáp lại:

"Thân phận ở Hồng Hoa Lâu của ta không có mấy người biết, về sau chuyện liên quan tới Hồng Hoa Lâu, ta dùng thương là được, chờ thương pháp đại thành, báo thù cho bá phụ, những thứ thành kiến giang hồ này tất nhiên là sẽ không còn tồn tại."

Trượng phu Bùi Viễn Minh của Trương phu nhân, là thông qua phương thức "Thuận vị kế thừa", lấy được danh Thương Khôi, kết quả không bao lâu, đã chết dưới tay Thương Khôi Đoạn Âm Thanh Tịch.

Việc này vừa ra, danh hào Thương Khôi đã từng, không có người giang hồ nhận không nói, vốn là giang hồ hào kiệt có lực lượng ngang nhau với Cừu Thiên Hợp, đeo trên lưng thanh danh không xứng vị, có thể nói cái chết đã trở thành trò cười giang hồ.

Trương phu nhân làm thê tử, bởi vì chuyện này vừa tức vừa

oán, ngã bệnh thật nhiều lần, nhưng cũng không thể làm gì.

Trương phu nhân trước kia trông cậy vào Tam Nương báo thù rửa hận, nhưng Tam Nương hiển nhiên lực bất tòng tâm, nghe thấy Dạ Kinh Đường nói lời này, nước mắt cũng chảy ra, vậy mà chuẩn bị đứng dậy bái tạ.

Dạ Kinh Đường vội vàng đưa tay đỡ, an ủi vài câu, Trương phu nhân mới bình tĩnh trở lại, ngẫm lại còn nói đến chuyện gả Tam Nương cho Dạ Kinh Đường.

Bùi Tương Quân đều đã gạo nấu thành cơm, chắc chắn sẽ không từ chối, chỉ là làm ra dáng vẻ ỡm ờ, xấu hổ gật đầu.

Chờ nói xong những chuyện này, Dạ Kinh Đường và Bùi Tương Quân cùng nhau rời khỏi chính đường, tiến về hậu trạch.

Bùi Tương Quân còn có chút không có ý tứ, đi bên cạnh Dạ Kinh Đường, nhỏ giọng thầm thì:

"Đại tẩu nói chuyện hôn sự, ngươi tốt xấu gì cũng khách khí một chút, trực tiếp không kịp chờ đợi mà đồng ý trông giống như đã nhìn sư cô thèm thuồng từ lâu, đến Bùi gia chính là vì chuyện này...."

Dạ Kinh Đường nắm chặt cổ tay Bùi Tương Quân, lại cười nói:

"Ta vốn là trông mà thèm, nếu còn do dự một chút, Đại bá mẫu sẽ cảm thấy ta miễn cưỡng đồng ý, Tam Nương không chừng cũng sẽ nhạy cảm."

Bùi Tương Quân khẽ hừ nhẹ, cũng không nói chuyện, khi đi đến chỗ hẻo lánh, ôm cánh tay Dạ Kinh Đường kẹp dưa hấu, để bày tỏ bây giờ trong lòng nàng là rất hài lòng.

Hai người xuyên qua hành lang, đi vào trong viện của Bùi Tương Quân, Tú Hà còn đang bận rộn sổ sách công vụ chưa trở về.

Dạ Kinh Đường cũng không trực tiếp khiêng Tam Nương vào nhà, mà là đi vào trong khuê phòng, mở ván giường ra, hai người thông qua mật đạo tiến vào Thanh Long đường.

Dạ Kinh Đường mang theo Tam Nương, đi vào trước án bày bài vị nghĩa phụ, lấy ba nén hương, cúi sâu vái lạy, cắm hương vào trong lư hương.

Chuyện trái ngang ba mươi năm, kéo dài hai đời người ân ân oán oán, cũng trong lúc này hoàn toàn kết thúc.

Chỉ tiếc, nghĩa phụ không thể tận mắt thấy một ngày này.

Dạ Kinh Đường đứng ở trước linh án, hoàn thành nguyện vọng của nghĩa phụ, sau khi mừng rỡ qua đi, sắc mặt lại toát ra nhàn nhạt tiếc nuối.

Bùi Tương Quân trước kia gọi Bùi Viễn Phong là nhị ca, nhưng bây giờ giống như phải đi theo gọi nghĩa phụ, trong lòng quả thật có chút quái dị, đứng trước linh vị sư phụ, đại ca, nhị ca, chỉ cảm thấy không còn mặt mũi.

Nhưng Hồng Hoa Lâu tốt xấu gì ở trên tay nàng cũng có chút được khôi phục, vô luận nàng là dựa vào công phu trên tay hay là dựa vào công phu khác, công lao này là thật sự.

Vì thế Bùi Tương Quân đè xuống tạp niệm, vẫn là cầm lên ba nén hương, nghiêm túc cáo tế một phen...

Chương 606 - Thương Thế Tái Phát

Chương 606. Thương Thế Tái Phát

Đợi đến tế bái xong, hai người ra khỏi mật đạo, lại lần nữa trở lại khuê phòng.

Trong phòng có chút ánh nến, ánh sáng mờ nhạt không chiếu sáng được nơi hẻo lánh.

Dáng vẻ Bùi Tương Quân nhu nhã, đứng trước giường chỉnh lý ga giường và gối đầu, đồng thời hiếu kì hỏi:

"Kinh Đường, vừa rồi Ngưng nhi lén lén lút lút nói cái gì với ngươi?"

Dạ Kinh Đường vừa buông vật phẩm tùy thân xuống, nghe thấy lời này, không khỏi đảo mắt nhìn.

Bùi Tương Quân chỉnh lý giường chiếu, mặc trên người váy ngắn tương đối rộng rãi, hơi cúi người, thân hình hồ lô liền hiện ra.

Đường cong vòng eo cong tinh tế mà mềm mại đáng yêu, sau thắt lưng thì là trăng tròn màu vàng ấm tròn trịa, nở nang sung mãn, cách tầng vải, vẫn có thể cảm nhận được nhục cảm kinh tâm động phách dưới váy kia.

Đặc biệt là theo động tác tứ chi, ở trước đèn có chút chập chờn, nếu có nam nhân nào có thể chống đỡ được, đoán chừng là bị cận thị không nhìn thấy rõ.

Thị lực Dạ Kinh Đường rất tốt, nhưng vẫn đi tới trước quan sát tỉ mỉ, tay còn giơ lên...

Xoa bóp ~

Bùi Tương Quân giật mình một cái, vội vàng đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Kinh Đường đàng sau, có chút xấu hổ giận dữ đánh lên bả vai hắn:

"Ngươi làm gì? Mới vừa rồi còn tốt, bây giờ nhanh như vậy đã hiện ra nguyên hình rồi? Đã nói khi Ngưng nhi ở có thể làm càn, bí mật ngươi vẫn phải tuân thủ..."

Dạ Kinh Đường ngồi xuống giường, kéo Tam Nương ngồi lên chân:

"Biết rồi, mới vừa rồi là kìm lòng không được."

"Hừ ~" Bùi Tương Quân cũng không kháng cự, dựa vào trong ngực Dạ Kinh Đường, lại hỏi:

"Vừa rồi ta hỏi ngươi, Ngưng nhi nói với ngươi cái gì đó?"

Dạ Kinh Đường nắm chặt dưa hấu mà một tay không nắm hết được, nghĩ nghĩ lại tiến đến bên tai nàng nhẹ giọng nói nhỏ.

"...? !"

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt hạnh, sau khi nghe rõ ràng, sắc mặt đỏ lên, lúc này muốn đứng dậy.

Dạ Kinh Đường vội vàng ôm lấy eo nàng: "Nói một chút thôi, ta cũng sẽ không dùng sức mạnh."

Bùi Tương Quân không nghĩ tới còn có biện pháp như vậy, muốn nói Dạ Kinh Đường vài câu, lại khó mà mở miệng, thấy Dạ Kinh Đường không chuẩn bị làm loạn, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra:

"Không dùng sức mạnh, vậy vẫn là làm? Loại chuyện kia mắc cỡ chết người... ta còn chưa nghĩ thông... Trước tiên ngươi dưỡng cho tốt lại nói, đừng cả ngày suy nghĩ những tà môn ngoại đạo này...."

"Ta cũng không có nghĩ, đây là lần đầu tiên Ngưng nhi nói cái này với ta..."

"Hừ..."

Bùi Tương Quân nửa điểm cũng không tin, mặc dù không có lá gan làm liều, nhưng ban thưởng Dạ Kinh Đường vẫn có.

Nàng cởi giày, thả màn xuống, sau đó cong chân ngồi trên giường:

"Ta trước kia trên thuyền kéo duỗi gân cốt, ngươi vẫn luôn liếc trộm, đừng cho là ta không phát hiện. Ngươi có phải tò mò là cởi váy kéo duỗi gân cốt là cái dạng gì?"

?

Dạ Kinh Đường sững sờ, nháy nháy mắt, ngồi dịch sang bên cạnh:

"Có thể chứ?"

Bùi Tương Quân đã nói, tất nhiên là có thể. Nàng cởi ra váy ngắn vàng nhạt, lại kéo xuống yếm cùng quần mỏng ra, ở giữa màn lập tức trắng bóng một mảnh.

Tay Dạ Kinh Đường nâng lên, muốn giúp Tam Nương giảm bớt gánh nặng, nhưng do dự một chút vẫn là không quấy rầy.

Bùi Tương Quân cùng Dạ Kinh Đường gạo nấu thành cơm cũng không bao lâu, khi có Lạc Ngưng, vì hiển lộ rõ phong phạm vợ cả, còn có thể buông thả, bí mật vẫn là khó tránh khỏi thẹn thùng.

Một tay Bùi Tương Quân ôm ngực, khuôn mặt đỏ bừng, sau khi ngắm Dạ Kinh Đường vài lần, mới quỳ ghé trên giường, chậm rãi bày ra một cái tư thế "Mèo duỗi người".

Dưới ánh sáng lờ mờ, đường cong trắng như mỡ dê hiện ra không thể nghi ngờ, trăng tròn gần trong gang tấc, rõ ràng rành mạch, lực trùng kích có thể nói kinh người.

Dạ Kinh Đường vốn định bảo trì sắc mặt lạnh lùng bất phàm, nhưng thực sự đã đánh giá cao định lực của mình, trong nháy mắt đã đau xốc hông, buồn bực ho một tiếng:

"...”

Động tác của Bùi Tương Quân dừng lại, nghiêng đầu ân cần hỏi:

"Sao vậy? Thương thế tái phát?"

"Không có không có, ngươi tiếp tục đi.”

Bùi Tương Quân cảm giác có thể là sức lực quá lớn, khiến Dạ Kinh Đường bị nghẹn, loại chơi đùa này, hoàn toàn có thể chờ khi điều trị xong lại nghiên cứu, ngẫm lại lại ngồi dậy, nhấn Dạ Kinh Đường ngược lại, xẹt tới.

"Không có việc gì, ta không nóng nảy, ô..."

Đôi môi tương hợp.

Dạ Kinh Đường nằm ở trên gối đầu, hai tay khẽ nâng, ngẫm lại vẫn là hỗ trợ rút trâm hoa điểu trên đầu Tam Nương, đặt ở trên gối đầu, sau đó lật người, đảo khách thành chủ....

Chương 607 - Nhờ Vi Sư Điểm Hóa

Chương 607. Nhờ Vi Sư Điểm Hóa

Một bên khác, đại nội hoàng thành.

Sau khi Đông Phương Ly Nhân vào thành, bàn giao xong các loại việc vặt vãnh, bóng đêm càng sâu, lập tức về Tĩnh Vương phủ nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau lên triều sẽ lại đi bái kiến Nữ Đế.

Thái hậu nương nương trở về cung đã biến thành chim hoàng yến, căn cứ tâm thái chờ thêm một canh giờ cũng là một canh giờ nên không hồi cung, cũng ở Minh Ngọc Lâu, nghiên cứu địa đạo từ Tĩnh Vương phủ thông tới hướng Phúc Thọ cung.

Mà khi Tuyền Cơ chân nhân trở lại kinh thành, cũng không rảnh rỗi, làm xong việc vặt trước tiên, đành một mình tiến vào hoàng thành, đi tới Trường Lạc cung

Hơi lạnh đêm thu, Trường Lạc đèn cung ánh lửa tươi sáng, vô số thải y cung nữ đang canh gác qua lại.

Trong điện Thừa An, trong ao tắm nhỏ ở phòng ngủ Nữ Đế sương mù bốc hơi.

Đại Ngụy Nữ Đế nằm ở trong hồ bạch ngọc, hai tay khoác lên thành ao, phía sau chính là áo giáp màu ám kim sắc kim quang lóng lánh, nhìn qua bá khí phi phàm, nhưng trên cưng mặt mềm mại đáng yêu lại mang theo nhàn nhạt mỏi mệt.

Ken két ~

Đầu hổ trượt trên cửa cơ quan bị dời đi chỗ khác, sau đó cửa mở ra, Tuyền Cơ chân nhân một bộ váy trắng xuất hiện ở cửa ra vào.

Đại Ngụy Nữ Đế mở mắt ra, thanh âm có chút thân thiết:

"Sư tôn. Ly Nhân đâu?"

"Ở vương phủ, sáng mai mới có thể tới."

Tuyền Cơ chân nhân đóng cửa lại, nửa điểm giác ngộ thân là thần tử cũng không có, cởi váy dài trắng, lộ ra tư thái trơn bóng như ngọc lại rất ngạo nhân, chân trần thăm dò nhiệt độ nước, sau đó nhảy vào.

Bịch ~

Đại Ngụy Nữ Đế đối với cái này tập mãi thành quen, dời về hướng bên cạnh một, để Tuyền Cơ chân nhân tựa ở trước mặt:

"Vẫn không tìm được tung tích Minh Long Đồ?"

Tuyền Cơ chân nhân tựa ở trước mặt, đưa tay ước lượng Đại Ngụy Nữ Đế:

"Manh mối có không ít, trước mắt có khả năng nhất là tấm kia trong tay Tưởng Trát Hổ. Nhưng Tưởng Trát Hổ hiểu rõ đạo lý hoài bích có tội, hai triều nam bắc có vô số cao nhân tìm hắn, giấu cực kỳ sâu, lộ diện cũng là đi nhanh về nhanh, chưa từng dừng lại vượt qua một ngày."

"Năm ngoái đến năm nay, ta tra xét nửa năm, không tìm được Tưởng Trát Hổ, ngược lại là đụng phải chuyện. Ta đoán ở trong tay Bắc Lương Đạo Thánh, lại đuổi Bắc Lương Đạo Thánh nửa năm, cũng lại không thu hoạch được gì..."

Đại Ngụy Nữ Đế biết độ khó của tìm kiếm Minh Long Đồ độ

khó, đối với chuyện này nói:

"Loại chuyện này không vội vàng được. Dạ Kinh Đường ở Ô Châu tìm được vật thay thế Tuyết Hồ Hoa, mặc dù so ra kém Tuyết Hồ Hoa chính gốc, nhưng dựa vào cái này cũng có thể chống đỡ thêm một đoạn thời gian..."

Tuyền Cơ chân nhân nghe được tên Dạ Kinh Đường, không khỏi hồi tưởng lại chuyện nàng cọ Dạ Kinh Đường, Dạ Kinh Đường lại đâm nàng, hai bên trong sạch không chột dạ, nhưng cuối cùng cũng có chút ảnh hưởng đến tâm cảnh.

Tuyền Cơ chân nhân vung lên bọt nước vẩy vào ngực, hơi chần chờ nói:

"Dạ Kinh Đường có thiên phú khoáng cổ tuyệt kim, phẩm tính cũng không bình thường, có thể dùng làm việc lớn."

Đại Ngụy Nữ Đế nghe thấy sư phụ khen người của nàng, đáy lòng có chút hài lòng:

"Dạ Kinh Đường trong lòng tràn đầy hiệp nghĩa, quyền tiền sắc đều không ham, đúng là lương tài trăm năm khó gặp. Ta muốn để hắn thay ta tìm kiếm Minh Long Đồ, nhưng vấn đề thân thể của ngươi không thể nói ra ngoài, không có lý do mở miệng..."

?

Tuyền Cơ chân nhân cảm thấy Dạ Kinh Đường vẫn là háo sắc, nhưng lời này hiển nhiên không tiện nói ngay trước mặt Nữ Đế, nói ra sẽ giải thích không rõ, ngẫm lại chỉ nói tiếp:

"Ta ở Ô Châu tiếp xúc qua với Dạ Kinh Đường mấy lần, quan hệ coi như không tệ, nói với hắn chuyện căn cốt không tốt, cần hắn hỗ trợ tìm kiếm Minh Long Đồ. Hắn đã đồng ý, hẳn là sẽ suy nghĩ biện pháp, nhưng chỉ sợ cũng phải mất thời gian mấy năm."

Đại Ngụy Nữ Đế nháy nháy mắt, nhạy cảm bắt được vấn đề:

"Chuyện tìm Minh Long Đồ cũng không nhỏ, Dạ Kinh Đường cũng bởi vì sư tôn căn cốt không tốt, đã đồng ý giúp sư tôn tìm kiếm Minh Long Đồ? Cái này nghe ra quan hệ cùng sư tôn..."

Tuyền Cơ chân nhân không có nửa điểm luống cuống, còn làm ra vẻ đắc ý:

"Dạ Kinh Đường có thể thành Đao Khôi, toàn bộ nhờ vi sư điểm hóa, cái ân tình này có đủ hay không?"

Đại Ngụy Nữ Đế bừng tỉnh đại ngộ, nhẹ gật đầu, không tiếp tục suy nghĩ lung tung, lại hỏi:

"Ra ngoài chuyến này, quan hệ của Ly Nhân cùng Dạ Kinh Đường như thế nào"

"Ly Nhân da mặt mỏng, đến bây giờ còn nói Dạ Kinh Đường là thuộc hạ, ta và Thái hậu ở đây, nàng vẫn phải bày ra bộ dạng vương gia, còn có thể như thế nào?"

Đại Ngụy Nữ Đế đã biết sẽ như thế, ngầm thở dài, cũng không hỏi nhiều nữa.

Chương 608 - Dạ Kinh Đường Chính là Cọc Ngầm

Chương 608. Dạ Kinh Đường Chính là Cọc Ngầm

Có việc, phòng xá phía sau tất nhiên cũng không còn nhàn nhã.

Bên trong quảng trường trước kia hoang tàn vắng vẻ, sáng lên nhiều ánh đèn lấm ta lấm tấm.

Lạc Ngưng dắt ngựa đi qua phố xưởng nhuộm, đánh giá biến hóa xung quanh. Chim Chim thì đứng trên đầu ngựa.

Khi đi đến ngõ Song Quế, Lạc Ngưng đưa tay ra hiệu chớ lên tiếng, để Chim Chim trông ngựa, nàng thì nhẹ chân nhẹ tay đi vào ngõ nhỏ, bộ dáng giống như mẹ tan việc trở về buổi tối, vụng trộm kiểm tra khuê nữ có ngoan hay hông.

Lúc Lạc Ngưng đến Nam Tiêu Sơn, Vân Ly vẫn là tiểu nha đầu ba bốn tuổi, nói không ngoa thì Lạc Ngưng được nhìn Vân Ly lớn lên, cũng hiểu rất rõ tính cách Vân Ly.

Dựa theo phỏng đoán của Lạc Ngưng, nàng đi ra ngoài lâu như vậy, Vân Ly hẳn là mải chơi điên rồi, bây giờ hoặc là không ở nhà, hoặc là đang điên cuồng chép sách làm bài tập bù.

Nhưng khi sắp đi tới cổng, Lạc Ngưng lại ngoài ý muốn phát hiện, trong sân lại có tiếng nói chuyện:

“Không được, ta không thể giúp ngươi chép bài...”

“Trong tửu lâu có đầu bếp được xưng danh “Trù tiên”, làm cá xào dấm ngon nhất kinh thành. Ngươi giúp ta chép mười tờ, đợi

chút nữa ta sẽ dẫn ngươi đi ăn ....”

“Ta có tiền, chút nữa tự ta sẽ đi ăn.”

“....”

? ?

Lạc Ngưng nghe được giọng của Bình nhi, bước chân bỗng nhiên dừng lại, sự thoải mái khi trở về biến mất.

Thay vào đó, biến thành sự bối rối khi hồng hạnh xuất tường bị tướng công tìm tới cửa.

Nàng vốn định quay đầu chạy, nhưng Bình Thiên giáo chủ ở đây, nàng mới vừa đi tới đầu ngõ đã bị phát hiện.

Vì thế sau khi Lạc Ngưng luống cuống một chút, lại nhanh chóng cưỡng chế tinh thần, làm ra bộ dáng thản nhiên nện bước nhỏ đi đến ngoài tường viện, nhón chân lên nhìn.

Trong viện vẫn sạch sẽ như cũ, Tây Sương phòng đã đóng cửa, mà phòng chính cùng phòng bếp thì vẫn sáng đèn.

Bình nhi ở trong phòng bếp, bên trên khuôn mặt tròn nhỏ quen thuộc mang theo vài phần khó xử, đang chăm chú lau bát đũa.

Mà Tiểu Vân Ly ăn mặc như tiểu thư thư hương, thì chuyển bàn nhỏ và ghế, ngồi ở dưới mái hiên phòng chính, một tay đỡ khuôn mặt, buồn bã ỉu xìu chép sách, còn đang có ý đồ dụ dỗ Bình nhi giúp chép sách.

Lạc Ngưng quan sát tỉ mỉ, không phát hiện bóng dáng Bình Thiên giáo chủ trong viện, lập tức tiên khí bồng bềnh phi thân vượt qua tường vây, hạ xuống trong viện.

Hô ~

Khóe mắt Vân Ly nhìn thấy một bộ Thanh Y xuất hiện trên đầu tường, kinh hãi giật mình, nhanh chóng lưng eo thẳng tắp, bày ra bộ dáng chăm chú chép sách, sau đó mới kinh hỉ mở miệng:

“Sư nương, người trở về rồi!”

Bình nhi rửa chén ở phòng bếp, cũng mặt mũi tràn đầy kinh hỉ, vội vàng lau tay chạy đến, hạ thấp người thi lễ:

“Bái kiến phu nhân.”

Lạc Ngưng giáo chủ phu nhân bày ra tư thái rất hợp cách, sau khi ánh mắt ra hiệu Vân Ly trung thực chép sách, dẫn theo Bình nhi đi ra ngoài viện, dò hỏi:

“Sao ngươi lại tới đây? Giáo chủ ở đâu?”

Bình nhi quy củ nói lại lời dặn dò của giáo chủ một lần, sau đó nói:

“Ở kinh thành ngọa hổ tàng long, phu nhân một mình ở đó quá nguy hiểm, theo ta thấy, phu nhân vẫn là trở về đi……”

Lạc Ngưng thấy Bình Thiên giáo chủ không tới, trong lòng như trút được gánh nặng, còn chuyện trở về, khẳng định không được:

“Ta đã có cơ hội tiến cung, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi một năm hay nửa năm nữa, là có thể hoàn thành sắp xếp của giáo chủ, ngươi trở về nói giáo chủ yên lặng chờ tin lành là đủ.”

Bình nhi vội vàng lắc đầu: “Giáo chủ nói, phu nhân không quay về, ta đợi ở chỗ này, chiếu cố chuyện sinh hoạt, còn phải báo cáo tiến độ, miễn cho về sau có rủi ro, giáo chủ còn không hiểu sảy ra chuyện gì, không biết nên cứu như thế nào.”

“…”

Lạc Ngưng nghe thấy giọng nói như quản gia này, tất nhiên có

chút không vui.

Nhưng nàng làm giáo chủ phu nhân, công vụ chậm chạp không trở về nhà, còn không báo cáo tiến triển công việc, xác thực không thể nào nói nổi.

Bình nhi không phải nha hoàn của nàng, mà là cái đuôi của Tiết Bạch Cẩm, nếu như phát hiện nàng ra ngoài căn bản không làm việc, khẳng định sẽ đâm thọc cùng Tiết Bạch Cẩm.

Vì thế Lạc Ngưng suy nghĩ thật lâu, vẫn là báo cáo công việc mấy tháng này ở kinh thành:

"Đầu năm đến kinh thành, vì cứu Cừu Thiên Hợp, ta phát triển một người tiến vào Hắc Nha, Cừu Thiên Hợp được thả về tự do, chính là ta ở sau lưng mưu đồ...."

Bình nhi vuốt cằm nói: "Giáo chủ thấy Cừu đại hiệp được thả ra, đã biết phu nhân đúng là tận tâm làm việc, mà lại được người tài ba tương trợ. Về tình về lý đều phải biết thân phận, để tránh về sau gặp nhau, lại không biết là ai mà gây ra chuyện ngoài ý muốn ....."

"...."

Lạc Ngưng không quá muốn nói, nhưng Bình nhi nói cũng đúng sự thật, chính nàng phát triển cọc ngầm, lại không chịu nói thân phận cho Tiết Bạch Cẩm, vậy không phải là kết bè kết phái chuẩn bị tự lập môn hộ.

Mà lại nếu như bồi dưỡng người, không có trà trộn vào trong cung năng lực, Tiết Bạch Cẩm khẳng định vẫn là phải gọi

Nàng về Nam Tiêu Sơn, không đi không chừng liền tự mình đến đây.

Lạc Ngưng do dự một chút, vẫn là tiến đến bên tai Bình nhi,

nhẹ giọng nói nhỏ:

“Người này, tên Kinh Đường, là cọc ngầm hai tháng trước ta phát triển...”

Dạ Kinh Đường?

Bình nhi nghe thấy cái tên này, bên trên khuôn mặt tròn nhỏ tràn đầy khó có thể tin, dù sao vài ngày trước nàng mới gặp phong thái tuyệt thế của Dạ đại hiệp ở Quân Sơn Đài.

Vậy mà lại là .....

Cái này sao có thể!

Bình nhi có chút không tin: “Dạ đại hiệp là người của chúng ta? Hắn là Đao Khôi đương đại, kiêu hùng lợi hại như vậy, phu nhân làm sao có thể để người ta biến thành của mình .... . .”

Chương 609 - Thông báo Cho Dạ Kinh Đường

Chương 609. Thông báo Cho Dạ Kinh Đường

Lạc Ngưng cũng không có khả năng giải thích mình dùng mỹ nhân kế, liền nói láo:

“Tháng tư Dạ Kinh Đường vừa tới kinh thành, mặc dù ngộ tính khoáng cổ tuyệt kim, nhưng trước kia chỉ là tên nhà quê chưa thấy qua việc đời. Ta cho hắn con đường, dạy hắn không ít lý niệm võ đạo, trên người hắn không có tiền, còn cho hắn chỗ đặt chân, hắn mới trong thời gian ngắn đạt tới thành tựu hiện tại, coi ta là ... Ân ..... cũng là quan hệ vừa là thầy vừa là bạn, coi ta là trụ cột...”

Bình nhi vẫn bán tín bán nghi: “Dù vậy, hiện tại cũng qua lâu rồi, khẳng định được triều đình Đại Ngụy trọng dụng, công danh lợi lộc muốn cái gì có cái đó, sao lại đi theo chúng ta phục quốc? Mà phu nhân căn bản không nắm được phần này, nếu là bỏ gian tà theo chính nghĩa, phu nhân cùng tiểu thư chẳng phải là ...”

Lạc Ngưng nghĩ nghĩ, tiếp tục nói láo:

“Dạ Kinh Đường không phải tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa, thuở nhỏ hắn sinh hoạt ở Lương Châu, loại địa phương đói khổ như Lương Châu kia, khắp nơi náo loạn bất mãn với triều đình, muốn thay đổi cục diện này. Mục đích Bình Thiên Giáo ta cũng là vì phá vỡ triều đình, trả cho bách tính một vùng trời tươi sáng, cùng hắn không mưu mà hợp, cho nên hắn mới có thể bái nhập Bình Thiên Giáo ta, cùng chúng ta mưu đại nghiệp.”

Bình nhi cảm thấy cách nói này ngược lại rất hợp lý, hơi suy

tư, nhẹ gật đầu tán thán:

“Quả nhiên là anh hùng tiếc anh hùng, ta biết Dạ đại hiệp là nhân vật lợi hại như thế, không phải là ưng khuyển ái mộ quyền thế triều đình. Vậy hiện tại ta liền viết phong thư, đưa về Nam Tiêu Sơn, trình bày tình hình thực tế cùng giáo chủ.”

Lạc Ngưng khẽ xua tay: “Nơi này cũng không có việc gì, trở về đi, ta tự có cách……”

Bình nhi khổ sở nói: “Giáo chủ nói, phu nhân không quay về, ta phải ở lại nơi này trợ giúp phu nhân. Nếu ta trở về, nhất định giáo chủ sẽ hoài nghi, sẽ đích thân tới đây xem…”

“…”

Khi Lạc Ngưng nháy nháy mắt kịp phản ứng, không khỏi lòng như tro nguội, chỉ có thể thỏa hiệp nói:

“Cũng được, ta ngày bình thường đều bận bịu ở bên ngoài, ngươi có thể bồi Vân Ly chiếu cố ẩm thực sinh hoạt thường ngày, cũng là chuyện tốt.”

“Hì hì ~” Bình nhi vội vàng gật đầu cười một tiếng, quay đầu trở về bắt đầu viết thư.

Lạc Ngưng nói bậy một đống, ổn định tiểu tùy tùng Tiết Bạch Cẩm phái tới, ngay cả tâm tình dạy dỗ Tiểu Vân Ly cũng không còn, rất nhanh đã một mình rời đi, lại lần nữa chạy trở về Bùi gia ….

Đêm tĩnh, Bùi gia hậu trạch.

Cửa sổ khuê phòng đóng chặt, chỉ có bên trên bàn trang điểm phòng trong đặt một chiếc nến.

Rủ màn xuống, tạo nên đường vân như nước gợn, như có như

không có thể nghe được tiếng mặt trăng va chạm vang lên.

Bùi Tương Quân vẫn như cũ làm động tác duỗi người như mèo, gương mặt thục mỹ mang theo màu đỏ hồng khẽ cắn môi dưới khép hờ con ngươi, sợ đại tẩu cùng nha hoàn ở hậu trạch nghe thấy, ngược lại là không phát ra chút âm thanh nào.

Dạ Kinh Đường quỳ gối trên giường, hai tay vịn mặt trăng trắng như mỡ dê, đôi mắt nhìn tấm lưng trắng như tuyết, cũng coi như đang luyện Thanh Long hiến trảo.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng:

Đạp đạp ~

Bùi Tương Quân đầu váng mắt hoa lấy lại tinh thần, nghe bước chân đã biết ai tới, cảm thấy tình cảnh trước mắt có chút khó xử, đành nằm nghiêng trên gối đầu, nhỏ giọng thầm thì:

“Hồ ly tinh này, ban đêm quả nhiên nhịn không được .....”

Dạ Kinh Đường cũng dừng súng lại, nhìn ra màn dò xét, bởi vì không tiện đi ra ngoài.

Kẹt kẹt ~

Rất nhanh, cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, Lạc Ngưng mặc một bộ thanh y, lặng lẽ chui từ bên ngoài vào.

Tương Quân tên đã trên dây, thấy Dạ Kinh Đường không nhúc nhích tí nào, còn chủ động uốn éo eo nhỏ, nói:

“Không phải ngươi nói không tới sao? Ô ~..... chạy tới làm cái gì?”

Lạc Ngưng vừa đi vào buồng trong, lập tức khuôn mặt hiện ra cổ quái, nhưng cũng không cãi nhau cùng bà nương không biết xấu hổ này.

Nàng bước nhanh đi vào trước mặt xốc màn lên, đẩy Tam Nương vào bên trong, lại dùng chăn mỏng che lại cây gậy ác ôn, ngồi ở trước mặt Dạ Kinh Đường:

“Đến lúc nào rồi, ngươi còn ở đây làm loạn?”

Dạ Kinh Đường lúc đầu nghĩ bắt nạt Ngưng nhi nửa đường giết ra tới như thế nào, nhưng nhìn thấy sắc mặt Lạc Ngưng lo lắng lại bình tĩnh lại, cau mày nói:

“Thế nào? Vân Ly sảy ra chuyện gì sao?”

Bùi Tương Quân thấy vậy cũng ngồi dậy, trên mặt nghi hoặc.

Sắc mặt Lạc Ngưng phức tạp: “Tiết Bạch Cẩm phái nha đầu thiếp thân tới, đã đến ngõ hẻm Song Quế.

“Hắc ~ “

Bùi Tương Quân lập tức nằm trên gối đầu một lần nữa, có chút tức giận nói:

“Ta còn tưởng rằng chuyện lớn như thế nào, chỉ là tên nha hoàn, ngươi có cần phải giống như không còn sống lâu được nữa thế không?”

“Ngươi hiểu cái gì?”

Lạc Ngưng kéo chăn mỏng đắp lên tiếp tục nói:

“Cừu Thiên Hợp đã đi rồi, ta ở lại kinh thành sẽ phải làm việc, không làm việc thì phải lập tức về Nam Tiêu Sơn. Tiết Bạch Cẩm đây là phái người đến giám sát ta, nếu ta đuổi người đuổi về, Tiết Bạch Cẩm khẳng định sẽ tự mình tới đây đánh chết tiểu tặc!”

Lần này Dạ Kinh Đường hiểu rõ tính nghiêm trọng, cau mày nói:

“Vậy làm sao bây giờ?”

Bùi Tương Quân chống lên nửa người trên, đáp lại:

“Vậy ngươi trở về là được rồi, một mình ta có thể chiếu cố Kinh Đường, Kinh Đường cũng sẽ không bị đánh chết.”

“Ngươi ……”

Lạc Ngưng giận không chỗ phát tiết, đưa tay muốn đánh Tam Nương.

Dạ Kinh Đường vội vàng nằm ngang ở giữa can ngăn, vẻ mặt ôn hoà nói:

“Đừng nói giỡn, nói chính sự. Hiện tại chính là muốn làm việc, làm cho Bình Thiên giáo chủ nhìn đúng không?

“Không phải làm cho nàng nhìn, là muốn đường đường chính chính làm việc.”

Chương 610 - Thám Thính

Chương 610. Thám Thính

Lạc Ngưng nghiêm túc nói: “Ta là phu nhân của Bình Thiên Giáo giáo chủ, cũng không phải người của triều đình, đồng ý ở lại kinh thành tìm cách tiến cung, nên phải làm việc, há có thể nói suông lừa gạt Tiết Bạch Cẩm?”

Bùi Tương Quân nghe thấy lời này, cau mày nói: “Bình Thiên Giáo các ngươi muốn vào cung làm gì? Chuyện tạo phản, Kinh Đường cũng sẽ không làm...”

Dạ Kinh Đường đưa tay, giải thích:

“Không phải tạo phản, chính là việc tiến cung khả năng có độ khó không nhỏ ..... “

“Mặc kệ chuyện thành hay không, dù sao cũng phải biến thành hành động, có cái gì khó, ta cũng dễ giải thích với bên kia, để nàng không nên hối thúc.”

“Hiểu rồi. Vậy ta nói trước với triều đình, sau khi chuyện hoàn thành sẽ đưa các ngươi tiến cung học Ngọc Cốt Đồ, ngày mai ta lại đi hỏi tình huống một chút..... Nhưng coi như có thể vào cung, ngươi cũng đừng tự hành động, cuối cùng phải để cho ta làm việc này.”

“Ta biết, nếu ngươi thật sự tìm được, ta lập tức sẽ phải trở về, ừm... ngươi tìm trước rồi nói sau.”

Sau khi Lạc Ngưng thương lượng vài câu, trong lòng cũng an định chút, đứng dậy muốn đi, nhưng khóe mắt nhìn thấy cơ ngực

của Dạ Kinh Đường, đường cong cơ bụng hoàn mỹ, cùng cây gậy giương cung bạt kiếm...

Dạ Kinh Đường phát hiện ánh mắt Ngưng nhi trốn tránh, liền hiểu ý, chủ động đưa tay ôm bả vai nàng:

"Được rồi, đã trễ như vậy, nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại thương lượng."

Bùi Tương Quân không trên không dưới, cũng chờ đã lâu, thấy vậy lật người lại, ấn Lạc Ngưng xuống, từ bên cạnh gối đầu mang ra hộp thuốc:

"Vừa mới bịa chuyện để lừa ta đúng không? Có biết đạo lý đừng bắt người khác làm những chuyện mình không muốn làm hay không? Đến đây, chính ngươi thử trước một chút tư vị của nha đầu không có lông..... "

Lạc Ngưng gặp Tam Nương cứng rắn, chuẩn bị xé váy bôi thuốc triệt lông, có chút lo lắng, dùng tay cản lại.

"Bùi Tam Nương, ngươi chớ làm loạn! Vạn nhất khi tắm rửa bị Vân Ly phát hiện ..... "

"Phát hiện thì thế nào? Ngươi nói ngươi cảm thấy mát mẻ nên tự mình cạo, còn nữa, mấy tháng sẽ dài lại.

"Ngươi ..... Dạ Kinh Đường! Ngươi lại mặc nàng làm loạn, ta sẽ đi về thật...."

"Ai làm loạn? Là chính ngươi gây sự trước. Hiện tại ta cho ngươi một cơ hội, ngươi chọn đằng trước hay chọn đằng sau..."

"Cái gì đằng trước đằng sau?"

"Ngươi ra hai cái chủ ý ngu ngốc, hiện tại quên rồi?"

"..."

Lạc Ngưng mấp máy môi, bởi vì hôm nay nàng có chút không đúng, nhắm mắt không phản ứng ……

Hôm sau.

Đông

Đông ~

Tiếng chuông sớm sâu thẳm vang lên từ trong cổ lâu, ánh nắng ngày mùa thu ấm áp phủ lên phố lớn ngõ nhỏ Vân An thành.

Dạ Kinh Đường cưỡi đại hắc mã, lao vùn vụt đến ngoài hoàng thành, đưa lên lệnh bài tự do xuất nhập cung đình rồi tiến vào hoàng thành.

Lần này đi Ô Châu làm việc, bên ngoài là truy tra án Ô Vương tạo phản, vụng trộm là tìm phối phương thay thế Tuyết Hồ Hoa, đồng thời bắt Trương Cảnh Lâm. Hai chuyện này đều hoàn thành, khẳng định phải về phục mệnh.

Bởi vì do Ngọc Hổ vụng trộm giao cho, Dạ Kinh Đường không tiện nói với Bổn Bổn, tiến cung cũng chỉ là thừa dịp nghỉ ngơi dùng danh nghĩa đi Minh Long Đàm luyện công.

Hôm qua Ô Vương bị áp tải về kinh thành, hôm nay tất nhiên tảo triều sẽ xử lý việc này.

Dạ Kinh Đường từ bên cạnh quảng trường đại điện đi qua, có thể nhìn thấy không ít triều thần tiến vào Thái Hòa điện, mặc triều phục kiêu ngạo đi ở phía trước.

Dạ Kinh Đường mặc dù hưởng đãi ngộ võ chức Tứ phẩm, nhưng cũng không phải là chức quan chính thức, coi như, quan võ Tứ phẩm đặt ở giữa trọng thần triều đình cũng không thể coi là cái

gì, khẳng định không thể chạy tới lộ mặt chào hỏi, trực tiếp đi theo cung nhân, đi vào Trường Lạc cung.

Nữ Đế ở trên Thái Hòa điện thiết triều, trong Trường Lạc cung ngoại trừ cung nữ cũng không còn thấy người nào.

Dạ Kinh Đường quen thuộc đi tới thủy tạ ở trung tâm Minh Long Đàm, lưng eo thẳng tắp ngồi xếp bằng luyện công, cho đến khi thị nữ bên hồ rời đi, mới mở to mắt, nghiên cứu mấy lời Ngưng Nhi nói tối hôm qua.

Dựa theo cách nói của Ngưng nhi, những năm cuối tiền triều, Yến Cung Đế trốn về hướng Thiên Nam, lúc lâm chung từng uỷ thác cho gia gia Tiết Bạch Cẩm , dưới Thừa An điện cất giấu một món đồ, có khả năng đổi lấy được trợ lực từ Đại Lương.

Cụ thể là cái gì, Bình Thiên giáo chủ không nói, chỉ biết là Bình Thiên giáo chủ cường điệu để Ngưng nhi tự mình đi lấy, không được cho ngoại nhân biết, nguyên nhân đoán chừng là sợ sau khi ngoại nhân đắc thủ, trực tiếp chạy tới Bắc Lương đổi lấy quan to lộc hậu.

Dạ Kinh Đường chắc chắn sẽ không giúp đỡ Bình Thiên Giáo tạo phản phục quốc, nhưng vì có thể để cho Ngưng nhi danh chính ngôn thuận ở lại kinh thành, vẫn là đi điều tra một chút.

Dựa theo cách nói của Ngưng nhi, đồ vật đặt ở dưới một hòn non bộ cạnh tẩm điện.

Dưới hòn non bộ có cái mật thất nhỏ, do khi Đại Yên khai quốc tu kiến, mấy trăm năm qua, nguyên bản là dùng để cất giấu Minh Long Đồ, tính bí mật cực mạnh, lại có cơ quan cản trở quá trình mở ra, có cát lún.

Mặc dù cách mở không phiền phức nhưng quá trình này mất cả ngày, động tĩnh lúc mở ra cũng rất lớn,

Ngoại nhân căn bản không có cách nào tự mình mở ra.

Bởi vì quá trình mở ra quá nghi thức, cuối cùng ngay cả hoàng đế khai quốc Đại Yên đều lười dùng, nên không đặt Minh Long Đồ ở đó, mà để ở nơi bí mật trong thư phòng, mà nơi đó chỉ dùng để cất những vật quý giá không dùng đến trong nhiều thập kỷ. Mà khi Yến Cung Đế chạy ra khỏi kinh thành, không mang theo đồ vật bên trong mật thất, cũng bởi vì căn bản không có thời gian chờ cả ngày.

Từ vị trí của Dạ Kinh Đường, có thể nhìn thấy hòn non bộ trong hoa viên, nó cao khoảng ba thước, trông không có gì đặc biệt, triều đại mới thành lập được hơn sáu mươi năm, ngay cả bể tắm được thái hậu tiền triều dùng để yêu đương vụng trộm cũng vẫn còn giữ lại, đoán chừng hòn non bộ cũng chưa động tới, đồ vật hẳn là còn ở bên trong, nhưng nghĩ thần không biết quỷ không hay đem mở nó ra, gần như không có khả năng.

Chưa nghĩ ra phương pháp hợp lý, bên tai khẽ động, nghe thấy bên hồ truyền đến bước chân

Đạp đạp ~

Chương 611 - Ngợi Khen Như Thế Nào

Chương 611. Ngợi Khen Như Thế Nào

Gió nhẹ thổi mặt hồ gợn sóng, một bộ váy đỏ như lửa không nhanh không chậm đi qua những phiến đá lá sen, nhìn từ xa như chân đạp sóng biếc đi trên mặt nước.

Bên trong thủy tạ giữa hồ, Dạ Kinh Đường lưng eo thẳng tắp ngồi xếp bằng, chăm chú luyện ngọc cốt Long Tượng Đồ, thấy có người đi vào, mới thu công tĩnh khí mở mắt ra, xoay đầu lại:

"Ngọc Hổ cô nương?"

"Ừm."

Nữ Đế Đại Ngụy đạp lên bậc thang thủy tạ, trên gương mặt mềm mại đáng yêu vô song mang theo ba phần nhàn tản, trực tiếp ngồi xuống ở bên hồ, vỗ vỗ chỗ bên cạnh.

Ba ba...

Dạ Kinh Đường đứng dậy đi đến trước mặt, đầu tiên là nhìn ra Thái Hòa điện xa xa, mới ngồi xuống bên cạnh, hơi có vẻ nghi hoặc:

"Trên Thái Cực điện, ngươi... không bồi quần thần?"

Nữ Đế Đại Ngụy nên đợi ở Thái Cực, nhưng nàng gần đây thân thể rất hư nhược, mới ngồi buổi sáng một chút đã không chịu đựng nổi, nửa đường để quần thần tiếp tục thương thảo việc vặt, nàng trở về nghỉ ngơi một lát, thấy Dạ Kinh Đường tới, mới đổi

thân y phục chạy tới.

Nữ Đế Đại Ngụy thưởng thức tia nắng thu trên hồ, thuận miệng đáp lại:

"Quần thần vào triều, cùng ta có liên quan gì. Lại nói ngươi lần này đi ra ngoài, biểu hiện rất tốt, Tĩnh Vương rất tán thưởng ngươi, còn lấy ra quan lại Ô Châu viết thiếp tranh công cho ngươi, quần thần đang thương lượng phải ngợi khen như thế nào."

"Thật sao?"

Dạ Kinh Đường cười: "Vốn là chuyện nên làm, cũng chưa nói tới có công lao bao lớn. Triều đình nếu thật sự muốn ngợi khen, lần trước nói chuyện Ngọc Cốt Đồ ..... "

Nữ Đế Đại Ngụy hai tay chống trên bệ đá, thân thể hơi nghiêng về phía trước, khiến cho bộ ngực đỏ rực càng vươn cao, nghiêng đầu nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Lần trước đã nói, giúp ta tìm được phối phương Tuyết Hồ Tán, cái gì cũng có thể thỏa mãn ngươi. Việc ngươi làm tốt như vậy, chỉ muốn cái này?"

Dạ Kinh Đường đã dần dần quen thuộc Ngọc Hổ năng động kháu khỉnh, đối với chuyện này bất đắc dĩ nói:

"Bắt đầu đã nhắc hai cái này, tất nhiên là muốn cái này. Ngọc Hổ cô nương không thể coi như không tính..."

Nữ Đế Đại Ngụy thấy Dạ Kinh Đường không nhắc đến yêu cầu khác, chủ động nói:

"Minh Long Đồ đặt trong tay người ngộ tính cao, mới tăng lên được sở trường, người bình thường cho dù nhìn, thành tựu cũng sẽ không quá cao, cho nên mượn Ngọc Cốt Đồ, chỉ là tiện tay mà thôi, không tính là ban thưởng. Tĩnh Vương đang suy nghĩ biện

pháp tranh thủ tước vị cho ngươi, muốn phong cho ngươi làm huyện hầu cha truyền con nối, nhưng không theo lệ cũ các đời trước là hầu tước phải có chức vụ trong quân, ý kiến quần thần phản đối rất nhiều..."

Dạ Kinh Đường đã nghe đại Bổn Bổn nói qua việc này, cũng hơi hiểu tước vị Đại Ngụy, huyện hầu đã là tước vị bằng vào võ lực cá nhân có thể đạt được cao nhất, dù sao nhân vật vô địch thiên hạ hơn hai mươi tuổi ở Phụng Quan Thành, ở tiền triều cũng chỉ được đặc biệt phong làm huyện hầu mà thôi. Lại lên cao nữa, triều đình dù dám phong, cũng không ai có da mặt đủ dày để tiếp nhận.

Dạ Kinh Đường thấy Bổn Bổn lớn miệng như thế, lắc đầu cười:

"Phong hầu có chút quá mức, loạn Ô Vương ngay cả thảm hoạ chiến tranh cũng chưa sảy ra, ta cũng chỉ tra xét chút bản án, nếu thật sự phong, người giang hồ có thể hiểu được, triều đình sợ rằng sẽ vỡ tổ, cảm thấy Tĩnh Vương và Thánh thượng dùng người thân cận thưởng phạt vô độ.

"Mà ta cũng chỉ là du hiệp giang hồ, cho ta những vật này, cũng không có nhiều tác dụng, còn không bằng theo quy củ giang hồ, Ngọc Hổ cô nương nhớ nhân tình của ta, về sau ta gặp chuyện gì, dìu ta một cái là đủ."

Nữ Đế Đại Ngụy cảm thấy Dạ Kinh Đường có chút nặng chí khí giang hồ, hơn nữa còn có chút công phu sư tử ngoạm, dù sao nàng thiếu ân tình, nhưng so sánh với một cái tước vị nhỏ thì nặng hơn nhiều.

"Ân tình có thể nhớ, nhưng đây là bí mật. Cái gọi là "Thưởng phạt phân minh", chính là đáng giết tuyệt không nhân nhượng, nên thưởng cũng không cho chối từ. Lấy công lao của ngươi, dù sao cũng phải thăng quan tiến tước làm cho triều thần nhìn một chút,

nếu như lập được công không được ban thưởng, còn có bao nhiêu người sẽ tận trung với Đại Ngụy?"

Dạ Kinh Đường hiểu rõ đạo lý kia, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Trước kia Tĩnh Vương đề cập qua "Trung Vân hầu", phong cái này hẳn là không có triều thần phản đối, ta lại ban thưởng một bảo mã hoặc bảo kiếm gì đó, ý tứ cũng còn kém không nhiều lắm."

Đại Ngụy Nữ Đế tính thêm một chút, khẽ gật đầu:

"Cũng được. Lần này lập đại công, ta thiếu ngươi một nhân tình, về sau sẽ chậm rãi ban thưởng cho ngươi.

"Trung Vân hầu là hư phong, lấy Vân Châu làm hiệu, cũng có thể do Thánh thượng đặc biệt ban thưởng. Ngươi muốn cái gì? Vũ An Hầu như thế nào?"

Dạ Kinh Đường nghe được cái này, vội vàng lắc đầu:

"Vũ An Hầu lấy từ ý "Vũ An thiên hạ", Phụng Quan Thành năm đó chính là cái tên này, bây giờ ta đội lên, sợ rằng sẽ bị người giang hồ chê cười chết."

"Phụng Quan Thành năm đó được Đại Yên phong hầu, cũng là lần thứ nhất đánh bại võ khôi, không khác lắm với tình huống của ngươi. Chỉ cần ngươi về sau không ngừng cố gắng ..... khụ khụ ....."

Chương 612 - Thủ Pháp Quen Tay

Chương 612. Thủ Pháp Quen Tay

Đại Ngụy Nữ Đế đang nói chuyện nhẹ như gió mây, gương mặt bỗng nhiên đỏ lên, tiếp theo ôm ngực ho hai tiếng, hai tay mềm nhũn, trực tiếp hướng phía trước ngã về hướng hồ nước.

Sắc mặt Dạ Kinh Đường đột biến, vội vàng đỡ lấy cánh tay của nàng:

"Ngươi thế nào?"

Đại Ngụy Nữ Đế từ khi năm đó đi lên con đường không lối về, lại đánh một trận cùng Tào công công, hàng năm vào thu thân thể sẽ không khỏi mệt mỏi cực độ, tiếp đó có một nửa thời gian là nghỉ ngơi, chuẩn bị điều dưỡng, chỉ là Dạ Kinh Đường tới, mới chạy tới nơi này ngồi.

Đại Ngụy Nữ Đế thân thể không tốt, giữa đôi mắt mang theo ba phần bất đắc dĩ:

"Vết thương cũ tái phát, còn có thể như thế nào? Hỏi ngươi ban thưởng, ngươi trực tiếp đòi là được rồi, không phải nói nhăng nói cuội lâu như vậy."

Dạ Kinh Đường bắt mạch, phát hiện quá hỗn loạn, nhanh chóng đứng dậy, ôm ngang nàng lên:

"Đi tìm ngự y hay là ..."

"Đi tẩm điện. Hiệu quả của Tuyết Hồ Tán thực không tệ, qua

một khắc đồng hồ là tốt rồi."

Dạ Kinh Đường thấy vậy không trì hoãn, chân điểm sóng biếc bay vọt qua mặt hồ, hạ xuống trên nóc phòng ngủ, bước nhanh đi vào phòng.

Đại Ngụy Nữ Đế cũng không phải lần đầu, cũng lười nhác cử động, mặc cho hắn ôm.

Tạch tạch tạch ~

Dạ Kinh Đường ôm đến trước cửa, mở ra cơ quan hổ đầu, ôm Đại Ngụy Nữ Đế vào bể tắm nhỏ, đặt ở trên giường quý phi bên cạnh, sau đó không cần nhắc nhở, lấy ra một tấm vải che kín hai mắt.

Đại Ngụy Nữ Đế vốn định tự mình thoát váy, đã phát hiện Dạ Kinh Đường khá là tự giác, trực tiếp động tác nhanh chóng kéo thắt lưng của nàng.

Hoa ~

Đai lưng rút ra, váy dài lửa đỏ từ trên da thịt tinh tế tỉ mỉ trượt xuống, lộ ra dáng người như hồ lô dương chi bạch ngọc.

Nửa người trên là tiểu y sa đỏ, phía dưới thì là tiểu khố thắt nơ con bướm, kiểu dáng giống như lần trước, nhưng khác biệt chính là, lần này vì phối hợp long bào, trên tiểu y tiểu khố đều có thêu hoa văn Kim Long, cũng không biết nên nói bá khí hay là tao khí.

Động tác Dạ Kinh Đường gọn gàng, bằng vào cảm giác siêu phàm cùng kinh nghiệm, không cần nhìn đã chính xác khóa chặt sợi dây, đỡ vai Ngọc Hổ dậy, từ phía sau lưng cởi ra tiểu y, lại trái phải kéo một phát, rút ra tấm vải màu đỏ.

Đại Ngụy Nữ Đế theo bản năng kẹp lấy chân, động tácDạ Kinh

Đường rút tiểu khố lại rất nhanh, khó tránh khỏi bị kích thích, không khỏi khẽ cắn môi đỏ.

Phát hiện thời gian một cái nháy mắt, nàng còn chưa kịp nói cái gì, đã bị cởi sạch sẽ, Đại Ngụy Nữ Đế muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài:

"Dạ Kinh Đường, công phu cởi váy của ngươi, so với võ nghệ tiến bộ còn lớn hơn, lần này đi ra ngoài đã chuyên môn luyện qua?"

Tay trái Dạ Kinh Đường xuyên qua đầu gối, ôm ngang Hổ Hữu cô nương cũng không tính nhẹ lên:

"Đừng nói giỡn, ta đi vào Thiên Nhân Hợp Nhất Chi Cảnh, cảm giác càng tốt, động tác tất nhiên sẽ nhanh hơn."

Đại Ngụy Nữ Đế cũng không phải cô nương ngốc, hiểu rõ thủ pháp này chỉ có thể quen tay hay việc, nhưng cũng không quá so đo. Nàng tựa ở trên bờ vai, tay nâng dưa hấu, để tránh dán lên ngực Dạ Kinh Đường, chờ Dạ Kinh Đường đặt nàng vào ao.

Nhưng không nghĩ tới chính là, hai tay Dạ Kinh Đường nâng nàng thả xuống, khi mông tiếp xúc đến mặt nước lúc, lại nâng lên.

Bạo ~

Sương trắng tràn ngập ao nước, khi cặp mông chạm vào lập tức tạo nên vòng vòng gợn sóng.

? ?

Đại Ngụy Nữ Đế bản năng nâng eo lên, tiếp theo đôi mắt hiện ra một chút xấu hổ, giận dữ nói:

"Ngươi làm cái gì?"

Sắc mặt Dạ Kinh Đường như thường, hỏi:

"Ao nước hình như nóng hơn lần trước, có bỏng không"

"Ngươi không thể dùng tay mình thử? ! Đang nằm như ta, ta còn không phải đã bị bỏng rồi?"

"Ta không phải đang ôm ngươi sao, còn nữa sức chịu đựng mỗi người không giống nhau, ta cảm thấy không bỏng, ngươi thì không nhất định."

Dạ Kinh Đường nói, chuẩn bị đưa nàng thả lại giường quý phi.

Đại Ngụy Nữ Đế cũng không biết nói cái gì cho phải, không tiếp tục nói linh tinh với Dạ Kinh Đường, nói thẳng: "Không bỏng."

Bịch ~

Cả người bị ném vào trong hồ.

Dạ Kinh Đường quay người lại, cầm lấy lọ Tuyết Hồ Tán từ bàn nhỏ, hỏi:

"Phải dùng bao nhiêu."

Biểu lộ Đại Ngụy Nữ Đế hơi có vẻ phức tạp, cảm thấy Dạ Kinh Đường nếu thật sự là quý phi, ngay cả "Cầm nhẹ để nhẹ" cũng không biết, xác định vững chắc không quá ba ngày phải bị ném đi lãnh cung.

"Rót hết vào cũng được. Vật này mặc dù công hiệu không bằng Tuyết Hồ Hoa, đợt trị liệu dài dằng dặc nhưng thắng ở phí tổn tương đối rẻ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Dạ Kinh Đường rót toàn bộ lọ Tuyết Hồ Tán vào ao nước, dùng tay quấy quấy:

"Nghiên cứu Tuyết Hồ Tán, mặc dù đả thương vô số nhân mạng, nhưng đúng là hiệu quả và lợi ích thiên thu, không chỉ có thể nối lại khí mạch, cũng có thể trị cho rất nhiều dân chúng tầm

thường bị thương kinh mạch. Vật này ta cảm thấy hẳn là mau chóng lưu truyền đến các nơi, để chăm sóc người bị thương."

Chương 613 - Tùy Hành Theo Thái Hậu

Chương 613. Tùy Hành Theo Thái Hậu

Nữ Đế tựa vào thành bể tắm, dùng tay che ngực:

"Triều đình không thiếu chút tiền ấy, đơn thuốc ngươi cứ cầm đi, để Hồng Hoa Lâu mời chào dược sư mở phường thuốc lớn, về phần lưu truyền ra ngoài, với phương pháp của Hồng Hoa Lâu trải rộng ngũ hồ tứ hải thì không khó lắm."

Dạ Kinh Đường hiểu giá trị của Tuyết Hồ Tán, có thể được triều đình đặc cách cho độc quyền bán Tuyết Hồ Tán, Hồng Hoa Lâu đoán chừng về sau cũng không cần chạy thuyền nữa, chỉ dựa vào loại này cũng có thể chống đỡ gia nghiệp.

"Cảm ơn."

"Đừng cảm ơn quá sớm, Hồng Hoa Lâu cầm thuốc này, đúng hạn phải giao nộp thương thuế, những dân chúng bởi vì nghiên cứu thuốc này mà bị hại, tiền trợ cấp cũng phải từ Hồng Hoa Lâu cho, về sau giá tiền không thể bán quá cao, chất lượng còn phải có cam đoan, có sự cố sảy ra, ta cũng sẽ không xin tha cho ngươi ....."

Hai người trong phòng tắm nói chuyện phiếm, Dạ Kinh Đường bịt mắt cái gì cũng không nhìn thấy, đáy lòng cũng không có sinh ra gợn sóng gì.

Đại Ngụy Nữ Đế có khí tràng cường đại, cũng không phải lần thứ nhất gặp nhau như vậy, dáng vẻ cũng dần dần tự nhiên lại.

Lại nói tiếp hai câu, Nữ Đế nhớ ra cái gì đó, lại nói:

"Tuyền Cơ chân nhân bồi tiếp Thái hậu, đợi chút nữa không chừng sẽ tới thăm, nếu là đối diện chạm mặt, ta nhảy vào sông Thanh Giang cũng giải thích không rõ. Ngươi vẫn là ra ngoài đi."

Dạ Kinh Đường lập tức đứng dậy cáo từ đi ra ngoài cửa, ở trước cửa đã kéo xuống bịt mắt.

Đại Ngụy Nữ Đế nhìn thấy cảnh này, chợt nhớ tới lần trước Ly Nhân xông tới, trong lòng khẽ động, trước tiên dùng tay che ngực và lão hổ bạch ngọc, sau đó cố ý nói:

"Chờ một chút."

"Hả?"

Dạ Kinh Đường vô ý thức quay đầu, nhưng lần này phản ứng cực nhanh, vừa có động tác đã quay đầu lại, mặt hướng ra cửa, kinh hồn táng đảm nói:

"Ngươi làm cái gì?"

"A ~ thử phản ứng của ngươi thôi."

Nữ Đế nhoẻn miệng cười, lại thả lỏng tay ra, tựa ở vách bể tắm, hơi nghiêng đầu:

"Lần này biểu hiện không tệ, nhưng ngươi có chút ngốc, đưa đến bên miệng cũng không biết ăn."

"Aizz....."

Dạ Kinh Đường không lời nào để nói, kéo cửa ra, lặng yên đi ra ngoài.....

Cùng lúc đó, trong Trường Lạc cung.

Thái hậu nương nương đổi lại trang phục phu nhân ở nhà, phối hợp với búi tóc phụ nhân, bên hông còn đeo theo cái cái túi

nhỏ, nhìn như là cô vợ nhỏ chuẩn bị đi ra ngoài, đi ở trước mặt Tuyền Cơ chân nhân.

Tuyền Cơ chân nhân lại ăn mặc thành thư hương tiểu thư, trên tay còn cầm dù che nắng nhỏ.

Cách ăn mặc như thế của hai người, tất nhiên là chuẩn bị xuất cung, nhưng Tuyền Cơ chân nhân biết tình huống thân thể của nữ đế, trước khi ra cửa muốn đến dò xét một chút.

Hai người đi qua hành lang tòa nhà, đi đến bên cạnh Thừa An điện, Tuyền Cơ chân nhân lấy lý do đi vào lấy chút đồ vật rồi tiến vào tẩm điện.

Thái hậu nương nương cho là Nữ Đế đang ở trên điện thiết triều, trong tẩm điện không có ai, nên không đi vào, ở trong hoa viên ngoài điện đi dạo.

Vừa đi ra mấy bước, liền thấy thủy tạ giữa Minh Long Đàm giống như có người.

"Hả?"

Bước chân Thái hậu nương nương dừng lại, híp mắt quan sát tỉ mỉ, phát hiện bên trong thủy tạ có một bóng người áo đen, sau khi biết là Dạ Kinh Đường, liền tới đến bên hồ, bày ra khí chất mẫu nghi thiên hạ, hai tay chống bên hông nhìn ra xa.

Dạ Kinh Đường mới từ bể tắm ra, còn chưa nhập định, bên hồ có người tất nhiên là mở mắt, phát hiện là Thái hậu nương nương, đành đứng dậy chân điểm sóng biếc phóng qua Minh Long Đàm.

Đạp đạp ~

Thái hậu nương nương nhìn Dạ Kinh Đường dưới ánh nắng ngày mùa thu Lăng Ba Vi Bộ, không khỏi nghĩ tới lần trước Ly Nhân ôm nàng bay, kết quả chơi đến mức thiếu chút đã rơi vào

trong hồ, lúc này lại nhìn, vẫn cảm thấy Dạ Kinh Đường có phong thái tuyệt thế.

Nhưng mà thân là Thái hậu, nàng cũng không thể biểu hiện ra vẻ mặt sùng bái, chỉ là hai tay chống bên hông chờ đợi.

"Bái kiến Thái hậu nương nương."

"Miễn lễ, sao ngươi ở chỗ này?"

"Hai ngày này được nghỉ ngơi, trong lúc rảnh rỗi tới luyện công."

Dạ Kinh Đường hạ xuống bên hồ, bởi vì Thái hậu nương nương xinh xắn lanh lợi, vóc dáng không phải quá cao, khi đơn độc ở chung, hắn không thể không xoay người một chút, để tránh ở trên cao nhìn xuống mà mạo phạm.

Mà Thái hậu nương nương mặt đối mặt vẫn ngẩng đầu nhìn người, có chút mất Phượng Nghi, liên tục khẽ dời bước, ở bên hồ không nhanh không chậm tiến lên:

"Vết thương của ngươi thế nào?"

"Cơ bản không có gì đáng ngại." Bởi vì khoảng cách tương đối gần, Dạ Kinh Đường có thể ngửi được hương quế nhàn nhạt, lại nhìn cách ăn mặc như nàng dâu xinh đẹp của Thái hậu nương nương, hỏi:

"Nương nương chuẩn bị xuất cung?"

Thái hậu nương nương vuốt cằm nói: "Chuẩn bị cùng Tuyền Cơ chân nhân cải trang vi hành thể nghiệm và quan sát dân tình, ngươi nhưng có đi không?"

Dạ Kinh Đường ngược lại là muốn, nhưng Thái hậu và Tuyền Cơ chân nhân đi ra ngoài hẹn hò, hắn đoán chừng chính là cái máy

xách túi, trong lòng thật đúng là không muốn đi cho lắm, nhưng hắn cũng không có khả năng cự tuyệt, đành nói:

"Hôm nay cũng không có việc gì, nương nương thân thể ngàn vàng, đi ra ngoài sẽ có nguy hiểm, ta đảm nhiệm hộ vệ tùy hành đi."

Chương 614 - Tùy Hành Theo Thái Hậu 2

Chương 614. Tùy Hành Theo Thái Hậu 2

Thái hậu nương nương muốn đưa Dạ Kinh Đường theo, là bởi vì Thủy Thủy sẽ chỉ đi theo bên cạnh uống rượu, để mình nàng đi dạo, một chút ý tứ cũng không có.

Mà Dạ Kinh Đường hiển nhiên hiểu được chuyện lấy niềm vui của nữ nhân, ra ngoài hẳn là thú vị hơn một chút.

Thấy Dạ Kinh Đường hiểu chuyện, Thái hậu nương nương vừa lòng thỏa ý, cùng Dạ Kinh Đường đi dạo một vòng quanh Minh Long Đàm, Tuyền Cơ chân nhân đã từ tẩm điện đi ra.

Tuyền Cơ chân nhân phát hiện Dạ Kinh Đường đang cùng Thái hậu chuyện trò vui vẻ, lại quay đầu quan sát phòng tắm, trong lòng như có điều suy nghĩ, nhưng chưa bắt được tại trận, thật cũng không suy nghĩ nhiều, đi đến trước mặt nói:

"Đi thôi."

Nói xong ném dù che nắng cho Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường biết một ngày đi dạo gãy chân chuẩn bị bắt đầu, trong lòng thầm than, cầm dù nhỏ đi theo hai vị nữ tử quyền cao.

Dạ Kinh Đường vốn cho rằng, Thái hậu nương nương xuất cung đi dạo, sẽ đi hoàng thành Đông Môn, hoặc là bị Tuyền Cơ chân nhân ôm bay ra ngoài.

Nhưng không nghĩ tới chính là, hai nữ tử đi dọc theo đường nói chuyện phiếm, một đường trực tiếp về tới Phúc Thọ cung, lại đi tới Thiên Điện phòng.

Địa đạo xuất cung ở ngay trong phòng, bây giờ đã tu sửa, lắp đặt lan can, cầu thang, cả vách tường bên trong địa đạo, cũng đều quét sơn trắng, ven đường thậm chí treo các loại tranh chữ.

Mà càng đặc biệt là, bởi vì khoảng cách địa đạo quá dài, Nữ Đế vì chiếu cố thái hậu thân kiều thể nhu, vậy mà ở trong địa đạo lắp đặt một đường ray quặng mỏ bằng gỗ thường gặp, phía trên đặt một khung xe nhỏ chế tác tinh mỹ.

Thái hậu nương nương đối với lần trang trí này khá là hài lòng, nâng váy ngồi ở trên xe nhỏ để Tuyền Cơ chân nhân ngồi ở bên cạnh.

Không gian xe không lớn, hai nữ tử ngồi ở phía trên đã phải mông chạm mông, Dạ Kinh Đường hiển nhiên không chen lọt, cho nên tự giác đi phía sau, đẩy xe nhỏ tiến vào sâu trong địa đạo.

Ùng ục ục ~

Thái hậu nương nương đêm qua mới trở về, là bị thái giám cung nữ đẩy trở về, sau khi thấy Dạ Kinh Đường ở sau lưng làm chuyện này, cảm thấy có chút bạc đãi, nghĩ nghĩ lại quay đầu nói chuyện phiếm với Dạ Kinh Đường:

"Người công bộ người thật không dùng được, nơi này ngựa vào không được, bản cung lại sợ chó lớn, để bọn hắn làm một cỗ xe nhỏ có thể tự chạy, kết quả nuôi nhiều thợ như vậy, không một ai có thể làm được."

"Tự chạy?"

Dạ Kinh Đường nhìn xuống xe đẩy nhỏ chỉ sóng vai ngồi được hai người, cười nói:

"Tự chạy không phải không được, nhưng tạo ra hẳn là rất khó khăn....."

Thái hậu nương nương lắc đầu nói: "Không khó. Ngươi nghe qua Phạm Thất Xảo chứ? Ở tiền triều, Phạm gia đã làm ra một cái cái hộp nhỏ, chỉ cần vặn một chút, ngựa nhỏ bên trong có thể chạy một vòng, còn có thể kêu đinh đinh đang đang, bản cung trước kia có một cái, chỉ tiếc khi không có việc gì mở ra xem nên không lấy lại được nữa..."

Dạ Kinh Đường biết Phạm Thất Xảo, chính là "Giác tiên sinh" trong miệng mọi người, nói:

"Văn Đức Kiều Phạm Cửu Nương, giống như chính là tôn nữ của Phạm Thất Xảo, không thể tìm nàng hỗ trợ?"

"Đồ vật tổ tông người ta tạo, văn bản nhắc nhở rõ ràng không được mở ra, bản cung không nghe khuyên bảo làm hư, đưa đến chỗ Phạm Cửu Nương chỗ nào, khẳng định trở thành trò cười. Còn nữa Phạm Cửu Nương không có chân truyền, kỹ pháp là có, nhưng thích mân mê bàng môn tà đạo. Ừm..... "

Thái hậu nương nương nói tới chỗ này, ánh mắt vụt sáng, muốn nói lại thôi.

Tuyền Cơ chân nhân ngược lại là thoải mái, giúp Thái hậu nương nương bổ sung:

"Phạm Cửu Nương suy nghĩ một loại cơ quan trong "Giác tiên sinh", sau khi chuyển động có thể ..."

"A ~! Sao ngươi không giữ miệng?"

Sắc mặt Thái hậu nương nương đỏ lên, đưa tay vỗ lên vai Tuyền Cơ chân nhân, có lẽ sợ Dạ Kinh Đường hiểu lầm, lại quay đầu giải thích:

"Trước kia trong cung có thứ này, bản cung cũng là nghe nói từ miệng cung nữ, chưa thấy qua."

"..."

Dạ Kinh Đường thấy hai nữ tử bỗng nhiên nói tới vật dụng khuê phòng, đâu dám nói tiếp, chỉ chăm chú đẩy xe, coi như cái gì cũng không nghe thấy.

Ba người một đường nói chuyện phiếm, bởi vì ven đường có đèn đuốc, lại đi qua một lần, chỉ dùng hai khắc đồng hồ, liền xuyên qua địa đạo dài dằng dặc, đi tới bên cạnh Minh Ngọc Lâu.

Địa đạo thông hướng hậu cung, vì tính an toàn cân nhắc, về sau con đường canhh Minh Ngọc Lâu hoàn toàn bị phong kín, trên đường có bao nhiêu cánh cửa sắt, cần dùng tay mở ra, mà cửa ra vào địa đạo, trực tiếp ở trong hoa viên Tĩnh Vương phủ.

Dạ Kinh Đường đẩy xe nhỏ lên miệng cầu thang, đi theo Thái hậu nương nương ra khỏi địa đạo, trước mặt chính là lầu cao năm tầng nguy nga.

Thương Tiệm Ly phụ trách tuần tra của Hắc Nha, nghe được trong địa đạo có động tĩnh, đứng chờ ở lối ra.

Bởi vì Tĩnh Vương ở trong cung, Thái hậu nương nương cũng không đi Minh Ngọc Lâu, mang theo Tuyền Cơ chân nhân đi về hướng cửa chính vương phủ.

Dạ Kinh Đường cùng Thương Tiệm Ly chào hỏi một câu, vốn định đi theo, nhưng Thương Tiệm Ly lại ánh mắt ra hiệu gọi hắn lại.

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ nghi hoặc, đi đến trước mặt, dò hỏi:

"Thương đại nhân có việc?" Thương Tiệm Ly gặp Dạ Kinh Đường lần đầu khi vẫn là Vô Thường Hắc Nha danh chấn giang

hồ, mà bây giờ thì đường đường chính chính biến thành chân chạy quỷ sai, trên mặt còn mang theo vài phần cảm thán "Kẻ sĩ ba ngày không gặp lau mắt mà nhìn".

Chương 615 - Ngự Quyền Quán

Chương 615. Ngự Quyền Quán

Thương Tiệm Ly cúi người hành lễ với Thái hậu cùng Tuyền Cơ chân nhân, sau đó nói khẽ:

"Vài ngày trước, bên cạnh Ngự Quyền Quán có hai tên Quyền Sư bị kẻ xấu làm hại, hung thủ động thủ gọn gàng, không lưu lại bao nhiêu vết tích. Ta và Xà Long đều đã đi xem qua, không nhìn ra lai lịch sâu cạn của hung thủ, bản án căn bản không có cách nào tra được. Dạ đại nhân nhãn lực độc đáo, nếu như có rảnh rỗi, hỗ trợ đi xem một chút, lại tra không được manh mối, Mạnh đại nhân sẽ muốn cắt lương tháng hai ta."

Vân An thành có nhân khẩu thường trú hơn trăm vạn, nhân khẩu lưu động rất nhiều, dân gian võ đức lại quá dồi dào, trên cơ bản mỗi ngày đều có án mạng phát sinh.

Nhưng Ngự Quyền Quán là nơi bồi dưỡng Võ sư và sĩ quan, một nửa bộ khoái Hắc Nha đều ra từ trong đó, xem như trường quân đội của nhà nước, bên trong có một đống lớn lão Tông Sư về hưu đảm nhiệm giáo đầu, nơi này xảy ra chuyện quả thực hiếm thấy.

Dạ Kinh Đường phá án nhiều lần, cũng coi như có một chút kinh nghiệm, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Được, buổi chiều ra sẽ đi qua đó nhìn xem, nhưng ta cũng chỉ bằng cảm giác tra án, có thể nhìn ra cái gì hay không thì không dám hứa chắc ..... "

Tuyền Cơ chân nhân bồi Thái hậu chờ đợi, cũng đang nghe hai

người nói chuyện phiếm, thấy vậy thì nói:

"Dù sao cũng là đi dạo, ta cùng ngươi đi xem một chút đi."

Thái hậu nương nương đối với cái gì cũng đều tò mò, nghe thấy đi tra án, cũng hào hứng, cùng hai người trực tiếp đi về hướng Ngự Quyền Quán ……

Thời gian vẫn chưa đến giữa trưa, mặt trời cũng không chói chang như giữa hè, trên đường phố thành tây ngựa xe như nước, bốn phía đều là nam nam nữ nữ đi dạo.

Tuyền Cơ chân nhân mở ra dù nhỏ che nắng, che cho Thái hậu nương nương, bởi vì hoá trang nhìn rất giống thư hương tiểu thư bồi đương gia phu nhân dạo phố.

Mà Dạ Kinh Đường theo ở phía sau, mặc dù quần áo khí chất đều không tầm thường, nhưng hai tay cầm túi to to nhỏ nhỏ, trên lưng còn đeo thanh đao, có thể nói thể hiện ra thân phận cận vệ rất đúng chỗ.

Ba người xuất phát từ Tĩnh Vương phủ, tiến vào Ngự Quyền Quán, bởi vì vụ án sảy ra cũng đã mấy ngày, không tính là lửa cháy đến nơi, cho nên cũng không sốt ruột.

Thái hậu nương nương cực ít khi xuất cung, thời khắc giống như vô câu vô thúc đi dạo phố này, đoán chừng một năm cũng chỉ có thể được nghiệm mấy lần, dù là hết sức khắc chế muốn làm chính sự trước, tâm tư vẫn bị đồ vật rực rỡ muôn màu bên đường hấp dẫn.

Mà Tuyền Cơ chân nhân rất quan tâm Thái hậu, không cần Thái hậu mở miệng, đã chạy đi chỗ này mua cây trâm, chạy đi chỗ kia mua son phấn, cuối cùng toàn do Dạ Kinh Đường xách.

Dạ Kinh Đường thông qua quan sát Thái hậu nương nương, có thể xác định những món đồ mới mua này, cuối cùng đại khái cũng

sẽ đặt ở trong cung hít bụi, có thể nhớ tới cũng không dễ dàng, lại càng không cần phải nói lấy ra để dùng.

Nhưng dạo phố vốn là để trải nghiệm quá trình mua mua mua, Dạ Kinh Đường thấy Thái hậu rất thích, cũng không biểu hiện ra thái độ thúc giục, ngẫu nhiên còn giúp Thái hậu nương nương ngắm một chút, cho ra chút đề nghị.

Cứ đi như thế hơn nửa ngày, ba người dần dần đi tới Ngự Quyền Quán thành tây.

Ngự Quyền Quán tương đương với "Quốc Tử Giám" của quân nhân, các tiên sinh bên trong đều là cao thủ từ Lục Phiến Môn, Hắc Nha, không ít Tông Sư danh môn cũng được mời tới, bên trong đó cũng không phải đơn giản chỉ dạy quyền cước, mà là đao thương kiếm kích, binh pháp thao lược, tình báo ám sát các loại..., học sinh có thể thuận lợi tốt nghiệp, chí ít cất bước cũng đã là quan võ.

Thường nói "Cùng văn phú vũ", người có thể ở chỗ này học nghệ, gia cảnh đều không kém, một nửa là tử đệ gia môn nào đó, còn lại là người trẻ tuổi trong nha môn đáng giá dưỡng.

Văn nhân đọc sách chỉ cần một cái bàn, mà tập võ thì cần sân bãi, khí giới, quân nhân đi cầu học ở triều đình không sắp xếp được ký túc xá, vì thế xung quanh quảng trường Ngự Quyền Quán, đều là sân viện cho thuê, đi đến gần là có thể nghe được các loại âm thanh đập nện.

Sau khi đến mục đích, Dạ Kinh Đường đi đến phía trước tìm người qua đường nghe được vị trí sảy ra án mạng, sau đó đưa theo hai nữ tử, từ đường phố chính quẹo vào ngõ nhỏ, lúc đi tới Dạ Kinh Đường còn dò hỏi:

"Ngự Quyền Quán không cần bái sư đã có thể học võ nghệ?"

Tuyền Cơ chân nhân lắc đầu: "Ở chỗ này học nghệ, giống như

Quốc Tử Giám, được coi như là "môn sinh Thiên tử", sư ân ghi tạc trên thân Thánh thượng.”

"Mặc dù danh sư Ngự Quyền Quán đông đảo, nhưng ngươi học trộm cũng không cần nghĩ, ngươi đi làm giáo đầu còn tạm được, bọn hắn không dạy được ngươi."

Dạ Kinh Đường cười nói: "Trong ba người tất sẽ có thầy ta, công phu tốt xấu chỉ nhìn nó đang ở trên tay người nào, công phu ta không biết chính là công phu tốt, nào có cách nói không dạy được."

Thái hậu nương nương đi ở bên cạnh, bởi vì chen miệng không lọt, đành dùng dáng vẻ quý khí đánh giá phòng xá xung quanh, đợi sau khi chuyển qua một khúc ngoặt, phát hiện trong ngõ nhỏ dựng một túp lều giản dị, phía dưới đứng mấy bộ khoái, nói:

"Có phải chỗ này hay không?"

"Hẳn là phải."

Chương 616 - Điều Tra Vụ Án

Chương 616. Điều Tra Vụ Án

Dạ Kinh Đường đưa theo hai người đi đến giữa ngõ nhỏ, quan sát một chút, có thể thấy được địa điểm xảy ra án mạng là trước cửa một căn nhà, vách tường, mảnh ngói, cửa lớn đều không có dấu vết rõ ràng, thi thể cũng bị dọn đi rồi, chỉ phác họa lại vị trí thi thể, nhìn lại thì không có nơi nào đáng giá chú ý.

Trong ngõ nhỏ đã dựng lên túp lều, là để phòng ngừa bỗng nhiên trời mưa xóa đi những vết tích vốn không nhiều lắm, mấy bộ khoái của Lục Phiến Môn cùng Hắc Nha đều đứng ở bên trong châu đầu ghé tai:

"Đồ trong phòng cũng có không ít, hai nạn nhân cũng không mất cái gì, ta nghĩ là có người mời sát thủ võ nghệ cao cường tới báo thù..."

"Chết là Trương Liệt Trương lão giáo đầu của Ngự Quyền Quán, một người khác là hạt giống tốt để đưa tới Trấn Nam quân, hai người đều có xuất thân sạch sẽ, không có khả năng có kẻ thù..."

Dạ Kinh Đường lắng nghe, quan sát vết tích trên mặt đất, còn chưa đi đến trước mặt, bộ khoái trong ngõ hẻm đã quay đầu, tiếp theo một tên bộ khoái trong đó, vừa mừng vừa sợ mà nói:

"Vũ Văn đại nhân, Hắc Nha Dạ đại nhân tới..."

Mấy bộ khoái ở đây, tất nhiên biết Hắc Nha có một Đao Khôi, nghe nói như thế lập tức hiện ra chút kinh sợ, vội vàng tiến lên hành lễ nghênh đón.

Dạ Kinh Đường ra hiệu không cần hưng sư động chúng như vậy, đảo mắt nhìn về phía ngôi nhà bên cạnh, đã phát hiện Vũ Văn Thừa Đức trước kia đã gặp ở ngõ hẻm Trúc Tịch, chạy ra từ bên trong, xa xa đã chắp tay nói:

"Dạ đại nhân đại giá quang lâm, hạ quan không tiếp đón từ xa..."

"Không cần khách sáo như thế. Nghe nói nơi này xảy ra chuyện, đặc biệt tới xem một chút, chuyện cụ thể là như thế nào?"

Vũ Văn Thừa Đức lần trước trong vụ án nhỏ của công bộ đã thấy khả năng quan sát và suy diễn của Dạ Kinh Đường không giống người bình thường, lúc này như là nhìn thấy cứu tinh, vội lau mồ hôi trán:

"Aizz, chính là xảy ra án mạng, chuyện không tính là lớn, nhưng hậu quả thật sự nghiêm trọng. Trương lão giáo đầu bị hại đã ở Ngự Quyền Quán dạy côn pháp gần ba mươi năm, có nhiều người nhận chức võ quan ở kinh thành nhiều ít đều đã được dạy dỗ qua, việc này vừa xảy ra, trực tiếp đã truyền đến Thái Cực điện. Nữ Đế lệnh cho quan chủ quản bắt tặc, sảy ra chuyện này, làm không cẩn thận có thể bị phái đi tận Thiên Nam..."

Dạ Kinh Đường nhìn ra được Vũ Văn Thừa Đức rất gấp gáp, bình tĩnh nói:

"Ta biết nặng nhẹ, trước tiên nói về bản án đi."

Vũ Văn Thừa Đức vội vàng gật đầu, xoay người lại đi đến dưới lều vải, chỉ vào mấy dấu chân cùng vết rạch trên mặt đất:

"Dựa theo lời nói của Ngự Quyền Quán, Trương lão giáo đầu là đi ra ngoài tuần tra theo giới luật, nửa canh giờ chưa về, giáo đầu khác tới tìm kiếm, phát hiện ra thi thể hai người ở chỗ này. Bởi vì ban đêm người luyện võ xung quanh đây không ít, phụ cận cũng có

mấy học sinh, cũng không thấy có động tĩnh gì. Hung thủ có chút độc ác, xóa sạch toàn bộ vết tích, mấy vị đại nhân khác còn có hạ quan, đều không nhìn ra được gì..."

Dạ Kinh Đường ngồi xuống, cẩn thận kiểm tra mặt đất, có thể thấy được mấy dấu vết giẫm ra lúc chém giết, đều bị người dùng giày san bằng, đã nhìn không ra tư thế và phương hướng phát lực, chỉ có thể xác định chỗ đứng đại khái.

Trên hai bên tường rào có vài vết nứt nhỏ, hẳn là bị va chạm vào, trừ cái đó ra thì không còn manh mối nào khác.

Tuyền Cơ chân nhân và Thái hậu nương nương sợ người quan phủ nhận ra nên đều mang khăn che mặt. Tuyền Cơ chân nhân hơi dò xét:

"Trương Liệt là lão Võ sư, trước kia khi ở cấm quân còn dạy cả công phu thương bổng, đảm nhiệm qua nghi trượng của tiên đế, lớn tuổi rồi, công phu không phải quá cao, nhưng tính cảnh giác cùng phản ứng khi gặp nguy hiểm tuyệt đối không kém, có thể không làm kinh động đến học sinh xung quanh mà trực tiếp diệt khẩu, võ nghệ của hung thủ không thể khinh thường."

Dạ Kinh Đường cẩn thận quan sát một lát sau, kết luận đạt được không khác Tuyền Cơ chân nhân là mấy, đứng lên nói:

"Thi thể ở đâu?"

Vũ Văn Thừa Đức nói: "Ngay ở trong viện, lần trước bị người đưa vào phòng chứa thi thể, hạ quan lại không dám chủ quan, hai ngày này trực tiếp ngủ chung để canh giữ thi thể, sợ có người hủy thi diệt tích..."

Dạ Kinh Đường quay người tiến vào viện, khóe mắt lại phát hiện Thái hậu nương nương sợ hãi đứng ở phía sau, thoạt nhìn là thật sự không dám vào nhìn người chết.

Nhưng khi phát hiện hắn nhìn sang, Thái hậu nương nương vẫn bày ra sắc mặt không có chút rung động nào, đi ở đằng sau Tuyền Cơ chân nhân.

Dạ Kinh Đường ra hiệu cho Thái hậu nương nương đứng ở cổng, sau đó hắn tiến vào trong viện.

Viện tử mày là của một học sinh sống một mình, bên tường có tạ đá, bao cát, thương bổng..., hơi có vẻ tán loạn, khi đang rèn luyện thì nghe được động tĩnh, đi ra ngoài xem xét nên bị ngộ hại.

Mà dưới mái hiên phòng chính, đặt hai cái cáng cứu thương, thi thể đạy vải trắng, bên cạnh còn đặt binh khí của hai người, của học sinh là Tề Mi Côn, giáo đầu thì cầm cán roi coi như thước dạy học.

Chương 617 - Mượn Cơ Hội

Chương 617. Mượn Cơ Hội

Tuyền Cơ chân nhân nửa ngồi xuống, cầm lấy roi gân trâu cán gỗ xem xét, bên trên cũng không bị hỏng, nhưng ở giữa thì xuất hiện vết rạn, dường như là bị nội kình đánh gãy.

Dạ Kinh Đường thì xốc lên vải trắng, có thể thấy được thi thể tóc bạc phơ, miệng mũi có vết máu, hai tay đều có máu ứ đọng, vết thương trí mạng thì ở ngực, có thể nhìn thấy vết thương hình tròn đen nhánh.

Vũ Văn Thừa Đức chỉ vào ngực thi thể:

"Chỗ khác thì không nhìn ra cái gì, chỉ có vết thương trí mạng này, hạ quan cảm thấy là do một gậy xuyên tim, Thương đại nhân suy đoán là ám khí trong Thiết Đản, nhưng chung quanh không phát hiện ra vết tích ám khí rơi xuống đất khi bị ném ra..."

Dạ Kinh Đường lại nhìn thi thể bên cạnh một chút, đứng dậy nhíu mày suy tư, lại nhìn về phía Thủy Thủy bên cạnh:

"Ngươi thấy thế nào?"

Tuyền Cơ chân nhân đứng dậy: "Người tới võ nghệ rất cao, lại cẩn thận chặt chẽ tận lực ẩn giấu vết tích, muốn căn cứ vào những thứ này mà tìm ra lai lịch hung phạm thì rất khó."

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu, nhặt đoạn gậy gỗ làm cán roi trong viện, ném cho Tuyền Cơ chân nhân:

"Ta cần diễn luyện một chút để xem có thể thôi diễn ra động tác của hung thủ hay không. Ngươi ra ngoài, đừng ở chỗ này."

Vũ Văn Thừa Đức thấy vậy thì tinh thần tỉnh táo, vội vàng để bộ khoái vây quanh ở trong ngõ nhỏ lui xa một chút.

Tuyền Cơ chân nhân ngược lại là hiểu rõ Dạ Kinh Đường muốn làm gì, cầm cán roi đóng vai người bị hại, bày ra bộ dáng giáo đầu nghiêm khắc, đi ở giữa ngõ nhỏ.

Dạ Kinh Đường nhìn xuống mấy vết nứt dưới mặt đất, vì để cho Thái hậu nương nương có chút cảm giác được tham dự, lại đưa tay ngoắc ngoắc:

"Đến đây, ngươi đứng ở chỗ này."

"Hả?"

Thái hậu nương nương đang tò mò nhìn qua, thấy nàng cũng có phần nên rất ngoan đi tới, đứng vững ở cổng, sau khi Dạ Kinh Đường nhìn chung quanh một chút, đi đến một góc ngoặt.

Ngày mùa thu, trong hẻm nhỏ lúc này an tĩnh lại, ba bóng người phân biệt đứng ở các điểm trong ngõ nhỏ.

Hai tay Tuyền Cơ chân nhân chắp sau lưng cầm thước dạy học, đứng thẳng nhìn về hướng viện nhỏ, làm ra bộ dáng bí mật quan sát học sinh tập võ, không có bất kỳ âm thanh gì.

Dạ Kinh Đường làm ra bộ dáng người đi dạo qua đường, bước chân lặng im đi vào khúc ngoặt, phát hiện Tuyền Cơ chân nhân đang đứng giữa ngõ nhỏ nên dừng lại.

Mà Tuyền Cơ chân nhân chợt phát hiện có người xuất hiện, sắc trời quá tối không thấy rõ người nào, tiện tay vung roi lượn vòng đến trước mặt, làm ra động tác gõ lòng bàn tay.

Ba ~

Động tác này nhìn như là đang bày ra tư thế sư trưởng nghiêm

khắc, kì thực là chuẩn bị đối địch.

Mà Dạ Kinh Đường thấy tình thế không ổn, nhanh tróng đưa tay nắm hư không, làm ra động tác xuất thương về phía Tuyền Cơ chân nhân.

Lời nói của Tuyền Cơ chân nhân còn chưa ra khỏi miệng đã dừng lại im bặt, nghiêng thân né tránh.

Oành --

Dạ Kinh Đường ra một chiêu, hai chân đồng thời phát lực, trong chốc lát vượt qua khoảng cách ba trượng vọt tới trước mặt Tuyền Cơ chân nhân, tay trái đánh ra một tư thế hắc hổ đào tâm.

Hai tay Tuyền Cơ chân nhân nâng cán roi lên đón đỡ, kết quả là gậy gỗ không đủ cứng rắn, căn bản không có tác dụng đón đỡ, đụng một cái đã gãy mất, Dạ Kinh Đường trực tiếp chụp về phía bộ ngực đường cong hoàn mỹ của Tuyền Cơ chân nhân!

Két --

Dạ Kinh Đường hết sức chăm chú phân tích động tác, phát hiện gậy gỗ ngoài ý muốn bị đánh gãy, hắc hổ đào tâm dừng ngay trước vạt áo.

Lần này dừng mười phần đúng chỗ, không có chút lực nào chạm đến thân thể Tuyền Cơ chân nhân, ngay cả vạt áo mềm mại đến cực hạn cũng không bị đè xuống, có thể nói là dừng lại không sai chút nào, bất kỳ lão sư phụ có võ hạnh nào nhìn thấy, chỉ sợ đều phải vỗ tay tán thưởng khen một câu "Hảo công phu".

Nhưng rơi vào đáy mắt Tuyền Cơ chân nhân, cái dừng vừa đúng này, chính là "Ngoài ý muốn thất thủ đánh nàng một chưởng", biến thành "Thành thạo điêu luyện mượn cơ hội sờ nàng một cái !?!"

Cảm nhận được nhiệt độ trên vạt áo mềm mại, đôi mắt hoa đào của Tuyền Cơ chân nhân mở to thêm mấy phần, ý tứ rõ ràng trong đáy mắt là -- ngươi cố ý đúng không hả? Có thể ngừng sao ngươi không ngừng sớm?

Nhưng mặc dù trong lòng nổi nóng, Tuyền Cơ chân nhân vẫn phối hợp không xuất hiện sai lầm, vẫn dựa theo dáng vẻ bị trọng kích, lui về sau hai bước, đập lên tường rào.

Oành ~

Dạ Kinh Đường ngược lại là có chút loạn trận cước, kéo binh khí về lại lần nữa đá ra, làm ra bộ dáng đánh trúng tim Tuyền Cơ chân nhân, sau đó thuận thế kéo về phía sau, ném binh khí ra sau, nhìn về phía Thái hậu nương nương đang tò mò nhìn quanh.

Một bộ động tác rất nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã diễn luyện xong.

Bước chân hạ xuống của Dạ Kinh Đường và điểm nhận lực của Tuyền Cơ chân nhân, không sai chút nào với hiện trường vụ án.

Bây giờ Tuyền Cơ chân nhân hẳn là đã bị đánh ngã, nhưng cũng không thuận vách tường trượt xuống đóng vai thi thể, mà là lấy tay áo che tay vỗ nhẹ bộ ngực, ánh mắt mang theo ba phần nguy hiểm nhìn Dạ Kinh Đường.

Chương 618 - Diễn Thi Thể

Chương 618. Diễn Thi Thể

Dạ Kinh Đường cảm giác trên tay còn lưu lại dư vị mềm mại, đáy lòng có chút xấu hổ, trước tiên đưa tay tạ lỗi, sau đó mới xoay người lại, phân tích:

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, lúc ấy hẳn là Trương giáo đầu nửa đêm tuần tra ngõ nhỏ, đứng ở chỗ này nhìn học sinh trong viện luyện võ, bởi vì không muốn để cho học sinh phát hiện, không làm bại lộ bất luận âm thanh gì.

"Bước chân của hung thủ cũng rất im ắng, lúc từ ngách nhỏ ngoặt ra, hai người ngoài ý muốn chạm mặt, sau đó hung thủ nhanh chóng ra tay, gần như là trong một cái chớp mắt đã giết chết Trương giáo đầu.

"Học viên luyện võ bên trong nghe được động tĩnh, chạy ra cửa xem xét, còn chưa quay đầu đã bị đánh trúng huyệt Thái Dương..."

Có tình cảnh tái hiện giảng giải, rất nhiều bộ khoái tất nhiên đã rõ ràng, đều gật đầu.

Nhưng Vũ Văn Thừa Đức vẫn nghi ngờ nói:

"Dạ đại nhân, khi hung thủ ra tay, khoảng cách đến mục tiêu còn hơn ba trượng, cho dù là giáo cưỡi ngựa, cũng không đâm được xa như vậy..."

"Là binh khí mềm."

Dạ Kinh Đường giải thích:

"Điểm phát lực ngay ở chỗ này, nếu như là ám khí thì trên thi thể và binh khí, chắc chắn sẽ lưu lại vết tích trên tường. Nếu đã tìm không thấy, sau khi hung thủ một kích thất bại khẳng định sẽ thu binh khí về. Binh khí có thể ném ra ba trượng còn có thể thu hồi, chỉ có thể là dây thừng, liên chùy..., trên thân thi thể là vũ khí cùn gây tổn thương, liên chùy có khả năng lớn hơn."

"Ah."

Vũ Văn Thừa Đức bừng tỉnh đại ngộ.

Dạ Kinh Đường hơi suy tư một chút, lại nói:

"Mặt khác, dám dùng tiêu mềm hoặc liên chùy, kiến thức ném cơ bản khẳng định vừa chuẩn lại nhanh, sẽ không dễ dàng tiếp cận người này, người này hẳn là cũng am hiểu quyền cước, vì cần nhanh chóng đánh giết, mới một kích không trúng thì trực tiếp biến chiêu.

"Binh khí mềm chính là khảo nghiệm sự khống chế nội kình, nhưng một chưởng này lại kình như băng cung, cương mãnh dị thường, không có gì bất ngờ xảy ra hung thủ vẫn là một người kiêm tu nội ngoại, nhưng các cao thủ cận viễn toàn diện..."

Rất nhiều bộ khoái chăm chú lắng nghe, dần dần như có điều suy nghĩ, biến thành vẻ mờ mịt.

Vũ Văn Thừa Đức dù đã được chứng kiến một lần, lúc này cũng có chút xem không hiểu, có chút buông tay:

"Dạ đại nhân, chỉ từ mấy dấu chân, ngươi làm cách nào mà nhìn ra nhiều thứ như vậy"

Dạ Kinh Đường giải thích: "Kỳ thật cũng không khó. Người đều chỉ có hai tay hai chân, nơi này lại chỉ lớn như vậy, nghĩ tất cả động tác có khả năng tạo thành những dấu vết này một lần, lại căn cứ vào hiệu quả ra đòn, rồi lực lượng mạnh yếu phản lại và mạch

suy nghĩ của hung thủ, từ đó tìm ra một kết quả hợp lý nhất là đủ..."

"..."

Vũ Văn Thừa Đức cảm thấy nguyên lý rất đơn giản, nhưng não heo của hắn khả năng không học tốt, cho nên vẫn là đầy mắt mờ mịt.

Dạ Kinh Đường nói một lát, thấy nhiều bộ khoái đều giống như nghe thiên thư, nên cũng không phí nước miếng nữa, ngược lại nói:

"Ta có thể nhìn ra cũng chỉ có những thứ này, dấu chân đã bị xóa đi, thân cao, hình thể, học phái khó mà phỏng đoán, muốn dùng những cái này bắt được hung thủ, chỉ có thể tìm kiếm cao thủ tương tự trên giang hồ, cơ hội xa vời."

"Aizz, có cái hướng điều tra đại khái, dù sao cũng tốt hơn so với cái gì cũng không biết. Hạ quan sẽ đi kho án kiểm tra cao thủ có điểm đặc biệt tương tự, nếu có đầu mối mới sẽ bẩm báo đại nhân trước."

Dạ Kinh Đường cũng không cho ra quá nhiều đề nghị, nên không ở lâu, chuẩn bị cáo từ.

Mà Thái hậu nương nương còn nhu thuận đứng ở cổng, vừa rồi thấy Dạ Kinh Đường cùng Tuyền Cơ chân nhân đánh tới đánh lui, còn tưởng rằng cũng phải đánh giả với nàng một chút, đang âm thầm khẩn trương phải đáp lại như thế nào mới không xấu mặt.

Phát hiện Dạ Kinh Đường đã chuẩn bị đi, nàng có chút mờ mịt nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi để cho ta đứng ở chỗ này, hỏi cũng không hỏi một tiếng?"

Tuyền Cơ chân nhân mở dù nhỏ, che ở trên đầu Thái hậu nương nương, trả lời:

"Ngươi diễn là thi thể, đứng đấy bất động là diễn tốt."

"Hả?"

Thái hậu nương nương quay đầu nhìn, sau khi xác định không ai chú ý, mới nhìn về hướng Dạ Kinh Đường, rất bất mãn:

"Ngươi để bản cung diễn thi thể?"

Dạ Kinh Đường nhấc bao lớn bao nhỏ khỏi mặt đất, lắc đầu nói:

"Làm sao lại vậy, chính là tình huống diễn luyện lúc ấy thôi, Thái hậu nương nương là học đồ tập võ, khi nghe được động tĩnh đi ra ngoài xem xét, sau đó không có làm gì nữa."

"?"

Đây còn không phải là diễn thi thể!

Thái hậu nương nương nháy nháy mắt, đối với câu trả lời này rất không vui:

"Dạ Kinh Đường, bản cung cũng biết chút võ nghệ, ngươi có thể để bản cung cầm gậy gỗ diễn luyện cùng ngươi. Để bản cung lộ cái mặt là chết, tay cũng không nhấc một chút, có phải ghét bỏ võ nghệ của bản cung thấp hay không?"

Chương 619 - Mờ Ám

Chương 619. Mờ Ám

"Sao có thể như vậy. Chỉ là trong ngõ nhỏ nhiều người phức tạp, quyền cước lại không có mắt, sợ mạo phạm Thái hậu nương nương."

Tuyền Cơ chân nhân vừa rồi đã bị mạo phạm, lúc này hơi híp mắt lại:

"Ngươi không lo lắng mạo phạm ta? Hay là ngươi cảm thấy, xoa đụng ta một chút không tính là chuyện gì lớn?"

Thái hậu nương nương cũng không đần, cảm thấy lời này có ý vị nữ nhân nũng nịu cáu kỉnh, nhíu mày nhắc nhở:

"Ngươi là trưởng bối, vãn bối trong lúc tỷ thí không cẩn thận mạo phạm ngươi một chút thì thế nào? Thật sự chiếm tiện nghi, cũng là trưởng bối học nghệ không tinh như ngươi, còn có thể trách người ta?"

(→→)!

Sắc mặt Dạ Kinh Đường không có một gợn sóng, nhưng đáy lòng rất muốn dựng ngón cái cho Thái hậu nương nương.

Tuyền Cơ chân nhân bị Thái hậu nương nương mắng cho không còn lời nào để nói, vì thế cũng không nói thêm nữa, lôi kéo Thái hậu đi lên phía trước....

Một bên khác, cách Ngự Quyền Quán hơn hai dặm, trong một

gian khách điếm.

Ngự Quyền Quán sảy ra án mạng, mấy ngày nay trên đường phố khắp nơi có thể thấy được bộ khoái đi lại tuần tra, các khách điếm là nơi nha môn trọng điểm để ý.

Sương phòng lầu hai khách điếm, một thương nhân ăn mặc như người trung niên, cúi đầu khom lưng đuổi quan sai tuần tra theo thông lệ đi, sau đó đóng cửa phòng lại.

Trong phòng, một nam tử có dáng người trung đẳng ngồi đó, cách ăn mặc như sư gia, đang ngồi ngay trước bàn cầm bàn tính tính sổ sách.

Trong phòng, trừ mấy rương hàng hóa hỗn tạp nhập khẩu từ Bắc Lương, cũng không có vật khả nghi khác.

Thương nhân đứng ở cửa ra vào nghiêng tai lắng nghe, xác định quan sai đã xuống lầu đi xa, mới quay người trở lại, khôi phục khí khái giang hồ, lấy ra một cây kính viễn vọng làm bằng đồng từ trong rương, đứng ở cửa sổ nhìn về Ngự Quyền Quán xa xa:

"Ba ngày rồi vẫn đang tuần tra từng nhà, khẳng định không tra được đầu mối hữu dụng, đoán chừng qua hai ngày nữa, chuyện này sẽ qua."

Nam nhân ngồi ở trước bà, đẩy bàn tính sang một bên, sắc mặt có chút bất mãn:

"Rõ ràng biên một cái cớ là có thể lấp liếm cho qua sự tình, cứ nhất định phải động thủ giết người, án mạng ở kinh thành, ngươi cho rằng không ai quản giống ở Lương Châu?"

Thương nhân trung niên thở dài:

"Nếu có thể lấp liếm cho qua, sao ta lại có thể bí quá hoá liều.

Có phải cao thủ hay không, liếc nhau là biết, lão giáo đầu kia không đơn giản, ta không trực tiếp ra tay, hắn hô lên một cái, cao thủ Ngự Quyền Quán đều sẽ chạy tới..."

"Hừ! Gây ra động tĩnh lớn như thế, nếu đổi lại trước kia còn tốt, trừ bát bộ Địa Tạng cùng thần tiên trong cung, không ai có thể làm gì chúng ta. Nhưng nghe nói đêm qua, Tĩnh Vương trở về kinh, Tuyền Cơ chân nhân, Dạ Kinh Đường đều đi theo. Hai võ khôi ở kinh thành, Bình Thiên giáo chủ còn không nhất định dám đến, ngươi sớm sẽ bại lộ hành tung, về sau chúng ta còn làm việc thế nào?"

Thương nhân trung niên để ống nhòm xuống, ngồi xuống trên cái bàn đối diện:

"Chúng ta cũng không phải hướng về phía võ khôi mà tới, chỉ cần về sau điệu thấp làm việc sẽ không để lộ hành tung, hai võ khôi này cũng không có khả năng đột nhiên tìm được chúng ta, vẫn là nói chuyện chính sự trước đi.

"Liễu Thiên Sanh chạy trốn hai mươi năm, tháng trước mới lộ mặt ở kinh thành, Hắc Nha bắt người không gióng trống khua chiêng tuyên dương, khẳng định là bí mật chiêu an. Đã bị chiêu an, thì có lẽ sẽ đi dạy quyền pháp, ta đi lại quanh Ngự Quyền Quán nhiều ngày như vậy, không nhìn thấy bên trong có Liễu Thiên Sanh..."

Nam tử ăn mặc như sư gia, buông chén trà xuống:

"Đã nói với ngươi rồi, ngự quyền quán không phải nơi dạy quyền, ý của cái chữ "Quyền" này khác. Mà giáo đầu lợi hại nhất bên trong cũng chỉ là Tông Sư, cực Tông Sư, Liễu Thiên Sanh là lão võ khôi, thứ hắn dạy ngay cả lão giáo đầu cũng không nhất định nghe hiểu, sao lại phải ở chỗ này dạy học đồ..."

"Vậy trừ nơi này ra còn có thể đi đâu tìm Liễu Thiên Sanh?

Chúng ta cũng không thể đi tìm ở Tĩnh Vương phủ, Tuyền Cơ chân nhân, Dạ Kinh Đường không chừng đều ở đó, phương viên ba dặm gần đó tốt nhất chúng ta đều chớ tới gần."

"Đã dạy quyền, chắc chắn sẽ có chút tiếng gió, chậm rãi tìm là được, trước tiên đi tra một chuyện khác."

Sư gia nói đến chỗ này, ngón tay gõ nhẹ bàn, suy nghĩ một chút, nói:

"Chuyến này bang chủ đặc biệt bàn giao, cần phải tìm được dược sư Bắc Lương kia, tìm hiểu ra phối phương Thiên Lang Châu. Ta đánh giá người dược sư kia, hôm qua đã bị áp giải theo thuyền về."

Thương nhân trung niên đối với cái này có chút nghi hoặc:

"Thiên Lang Châu đến cùng là cái thứ gì? Bang chủ là tuyệt đại kiêu hùng như thế, thậm chí ngay cả kẻ thù cũng buông xuống trước, lại đi tìm thứ này?"

"Bang chủ lúc tuổi còn trẻ bị Liễu Thiên Sanh phế đi võ nghệ, chạy đến Bắc Lương tìm Tuyết Hồ Hoa, cuối cùng tìm được trong một bộ lạc nhỏ, còn nghe được chút bí văn về Thiên Lang Châu này, nghe nói là thần châu ông trời ban cho bá chủ vạn bộ lạc, ai có nó thì người đó chính là người ông trời chọn trúng, ừm, không khác lắm với "Quân quyền thần thụ" của Đại Ngụy ta."

Sư gia nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói:

"Hồng Sơn chúng ta lâu dài giúp đỡ Tây Hải chư bộ vận chuyển muối và sắt, có quan hệ không tệ với các bộ tộc lớn, người bên kia cũng phục võ nghệ cái thế của bang chủ. Chỉ cần tìm được Thiên Lang Châu, không chừng có thể một lần nữa gây dựng Thiên Lang thiết kỵ, đến lúc đó..."

Thương nhân trung niên lắc đầu ngắt lời: "Người giang hồ

chính là người giang hồ, tâm đừng nghĩ lớn như vậy. Bình Thiên giáo chủ lợi hại như vậy, cũng không dám công khai nói chuyện phục hồi Đại Yên, chúng ta tạo phản sợ là..."

"Bình Thiên Giáo ở Thiên Nam, vốn không có khả năng khởi sự, Lương Châu thì khác, dân phong bưu hãn lại có chiến mã, phương bắc còn có đường lui vô cùng vô tận, từ xưa đến nay chính là phản tặc và giặc cướp... Đúng rồi, nghe nói Đao Khôi mới là Dạ Kinh Đường, chính là người Lương Châu chúng ta, thế nhân thường nói "Cùng văn phú vũ", Lương Châu nghèo thành dạng này còn có thể ra hai võ khôi, giang hồ coi bói đều nói là Tử Huy tinh hạ phàm, bây giờ "Đại khí vận" đã hạ xuống Lương Châu, bang chủ chúng ta là bá chủ Lương Châu, nếu khởi thế, há không phải là theo thời thế mà sinh...."

Thương nhân trung niên cảm thấy cũng có đạo lý, nhưng nghĩ nghĩ lại cau mày nói:

"Dạ Kinh Đường là người Lương Châu, cũng là võ khôi. Vạn nhất "Tử Huy tinh hạ phàm" trên thân có đại khí vận này là Dạ Kinh Đường thì làm sao xử lý?"

"? ? ... Ngươi không biết nói chuyện thì ngậm miệng!"

"Này..."

Chương 620 - Dạo Phố!

Chương 620. Dạo Phố!

Lúc hoàng hôn, ánh tà dương nhu hòa vẩy vào bờ nam Huân Hà mọc đầy dương liễu.

Vô số nam thanh nữ tú mặc quần áo đi dạo bên bờ sông.

Bùi Tương Quân trở lại kinh thành sau đó triệt để trở thành phu nhân gia đình quý phái, dáng vẻ đoan trang đi trên đường, nhìn du thuyền lớn nhỏ lui tới, Tú Hà thì theo ở phía sau, ôm các loại vật phẩm mua được trên đường.

Mà Lạc Ngưng thì đi bên cạnh, khí chất thanh lãnh ăn nói có ý, tiểu Vân ly và Chim Chim đi theo bên cạnh, ngoài ra còn có Bình Nhi lần đầu tiên tới kinh thành, tràn đầy hiếu kỳ.

Chuyến này ra ngoài là chuẩn bị những vật cần thiết cho nhà mới, khăn tay son phấn đồ trang trí vân vân.

Bởi vì sau này Chiết Vân Ly cũng phải vào nhà mới ở cho nên Lạc Ngưng mới dẫn hai người đi theo, vì giải thích quan hệ của mọi người cho Bình Nhi còn tốn không ít tâm tư, đại khái lấy lý do là —— vì che giấu tung tích ở kinh thành cho nên nàng đã hạ mình giả dạng làm nữ bằng hữu của Dạ Kinh Đường, không ít người hiểu lầm nàng là nhân tình của Dạ Kinh Đường, ngươi có nghe nói cũng không cần phải giải thích, tự mình hiểu là được.

Bình Nhi biết nguy hiểm khi ẩn núp ở kinh thành cho nên cũng ngầm hiểu và không hỏi nhiều, còn nhanh chóng nhập tâm vào nhân vật của mình, diễn vai tiểu nha hoàng vừa mới tới, tránh cho người ngoài nghi ngờ.

Bây giờ trở về kinh thành, Lạc Ngưng không thể đi ra bên ngoài cãi nhau tranh giành tình nhân với Tam Nương, chỉ giữ vững dáng vẻ cự người ngoài ngàn dặm, suy tư chuyện tối ngày hôm qua.

Nhớ tới tối hôm qua, trong lòng Lạc Ngưng có chút căm tức, rõ ràng là nàng phát hiện tình huống ngoài ý muốn mới vô cùng lo lắng chạy tới trong phòng Tam Nương, kết quả Tam Nương tức giận bắt lấy nàng không tha, muốn cho nàng đảm bảo cái này đảm bảo cái kia.

Dạ Kinh Đường, cái tên không có lương tâm đó chỉ biết cười ha ha, không có giải vây cho nàng!

Nếu như ở riêng với nhau thì chắc chắn tiểu tặc sẽ mở ra lối riêng, nàng không thể nào cắn răng nhẫn nhịn, nhưng mà có Tam Nương ở đây thì sau nàng có thể làm ra chuyện vô cùng xấu hổ đó được.

Dưới tình huống không thể tránh thoát được nàng cũng chỉ có thể chọn việc nhẹ nhõm hơn giữa hai việc...

Bây giờ Lạc Ngưng đi trên đường, cảm giác trong lòng rất khó miêu tả, giống như là không có mặt quần lót, không có mặt mũi gặp người, không biết nàng dùng bao nhiêu nghị lực mới có thể duy trì được dáng vẻ tiên tử lạnh như băng.

Vừa nghĩ tới phải mấy tháng mới có thể khôi phục lại dáng vẻ nữ tử thành thục mới có, trong lòng Lạc Ngưng rất là bất an, lỡ như Vân Ly phát hiện ra bí mật của nàng hơn nữa còn là bí mật không hợp thói thường như thế thì sợ là đời này nàng cũng không ngóc đầu lên nổi...

Trong lúc suy nghĩ lung tung, năm người bọn họ đã dọc theo đường dành riêng cho người đi bộ mua không ít vật dụng hàng ngày, dần dần đi tới gần Văn Đức Kiều.

Những người ở Văn Đức Kiều đều là quan to hiển quý, đa số những cửa hàng xung quanh đều là cửa hàng bán đồ xa xỉ, người đi trên đường phần lớn là gia quyến của những gia đình hiển quý trong kinh thành.

Bùi Tương Quân xác định mục tiêu, chuẩn bị đi cửa hàng của Phạm Cửu Nương mua đồ tình thú, nhưng mà khi đi được nửa đường thì nhìn thấy mấy công tử ca đang vây quanh một thành thương bên đường mà trò chuyện:

"... Cái này không phải là Thiên Lý Kính, lần trước Vương huynh hỏi ta mượn một món ngọc khí tiền triều, kết quả làm mất rồi, bồi thường ta một cái, ngoại trừ nhìn xa hơn thì cũng không có tác dụng gì khác..."

"Công tử nói như vậy là sai rồi, Thiên Lý Kính này cũng không đơn giản, là quân khí giám sát do Bắc Lương tạo ra, ta dùng nhiều tiền mới mua được từ bên chỗ biên quân Bắc Lương. Những năm qua, lão Quyền Khôi Liễu Thiên Sanh lợi hại nhất cũng chỉ có thể phát hiện ra được gió thổi cỏ lay trong phạm vi ba tới năm dặm, thứ này lại không giống như vậy, dù hơn hai mươi dặm, chỉ cần đứng trên chỗ cao là có thể quan sát hết tất cả mọi động tĩnh..."

"A đúng là có minh văn của giám sát quân Bắc Lương, thứ này được tuyên truyền là lợi hại nhưng thực tế làm sao mà thắng được Võ Khôi, Liễu Thiên Sanh là cách tường phát hiện đối diện gió thổi cỏ lay, không cần ngẩng đầu, chỗ mà thứ này có thể nhìn thấy được thì người có thị lực tốt không cần dùng nó cũng có thể nhìn thấy được..."

"Ồ? Công tử hẳn là đã từng gặp giang hồ kiêu hùng Liễu Thiên Sanh?"

"Vài ngày trước mới vừa gặp ở Long Khê Hạng, còn học được một chút quyền pháp..."

"Chỉ sợ thân phận của U công tử cũng không bình thường, thất kính thất kính."

Chiết Vân Ly đi ở phía sau cũng nghe thấy cuộc nói chuyện này, đảo mắt nhìn lại thấy một đống vật hiếm lạ cho nên cũng muốn đi qua coi một chút.

Lạc Ngưng biết công tử Văn Đức Kiều đều có thân phận không tầm thường, không muốn cho Dạ Kinh Đường gây chuyện, kéo Chiết Vân Ly lại, sau đó đi tới trước mặt Tam Nương, dò hỏi: "Không phải Dạ Kinh Đường nói Liễu Thiên Sanh chỉ dạy Tông sư không dạy người tầm thường sao? Quý công tử đó là ai?"

Chương 621 - Tâm Sự Với Vương Thái Y

Chương 621. Tâm Sự Với Vương Thái Y

Bùi Tương Quân liếc mắt một cái sau đó tiếp tục đi tới phía trước:

" Tiểu Hầu gia Định An Hầu phủ, sau khi khai quốc thì trở thành bạn bè thân thiết với biểu huynh của Tĩnh Vương, Vương Xích Hổ. Liễu Thiên Sanh đã bị chiêu an, cho dù có kiêu ngạo như thế nào cũng phải hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cũng phải nể mặt mũi của những con cháu quan lại này, dù sao cũng không có học được."

"Nha."

Lạc Ngưng bừng tỉnh đại ngộ.

Bùi Tương Quân đi xa một chút, sau đó lại quay đầu lại nhìn:

"Đồ do Bắc Lương giám sát quân khí chế tạo ra người bình thường không lấy được, tiểu thương này đoán chừng là tìm được phương pháp từ chỗ Hồng Sơn Bang. Một cái Thiên Lý Kính, ở Bắc Lương cũng chỉ có giá mười lượng bạc, đem tới Vân An bán cho con cháu quan lại chính là hai trăm lượng trở lên, lợi nhuận này khiến cho người ta nhìn thấy mà thèm..."

Lạc Ngưng nháy nháy mắt:

"Nhà ngươi gia nghiệp lớn như thế, tự mình làm một công xưởng chế tạo không tốt hơn hay sao?"

"Không có đơn giản như vậy. Ta cho người phỏng chế thử nhưng mà tấm gương tạo ra không có được tinh khiết, không thể nào rèn luyện ra bóng loáng như vậy, thứ nhìn thấy cũng biến dạng."

"Ngươi không biết mài gương hay sao?"

"Ngươi nói loại gương nào?"

"Mm?"

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất trí bất giác đã đi tới y quán Vương gia.

Lạc Ngưng cho Bùi Tương Quân dẫn mấy nha đầu đi dạo phố trước còn bản thân nàng thì cầm dược phẩm quản chế do triều đình phát ra đi vào trong đó.

Trong đại đường y quán, Vương phu nhân dựa nghiêng ở trên quầy, đang nói chuyện phiếm với một vị phu nhân:

"Nam nhân nha, đều ăn mềm không ăn cứng. Ngươi suy nghĩ một chút, tướng công của ngươi cả ngày bị những chuyện lặt vặt ở trong nha môn làm cho phiền lòng, ban đêm trở về nhà ngươi lại lải nhải chuyện này chuyện kia ở bên tai, nếu đổi lại là ta thì ta cũng không muốn để ý tới ngươi..."

"Thế nhưng đã rất lâu hắn không có theo ta ra ngoài, thà rằng chạy ra đường tự mình uống rượu giải sầu cũng không có ở nhà ăn cơm. "

"Đó là vì ở trong nhà cũng không có ý nghĩa gì. Đợi một lát nữa ngươi tới Phạm gia mua mấy bộ quần áo, ban đêm thì tướng công của ngươi đọc sách người hãy nói là do trời nóng nực cho nên mặc ít một chút, sau đó cởi nút thắt ra, lắc lư ở trước mặt hắn, nếu như hắn lén nhìn ngươi thì ngươi hãy đi qua ngồi vào trong ngực hắn cùng nhau đọc sách, hỏi hắn những câu chữ ở trong sách có ý

nghĩa gì, cho dù là hiểu cũng phải giả vờ là không hiểu."

"A chuyện này. . . làm như vậy chẳng phải là ta cũng không khác gì gái lầu xanh hay sao."

"Cho nên nam nhân mới thích tới thanh lâu vung tiền như rác. Nữ nhân muốn gọi vững vị trí đích tôn thì phải đường trước phu nhân, đường sau... sao?"

Vương phu nhân đang nói chuyện, chợt phát hiện ra có một mỹ nhân mặc váy xanh đứng ở cửa ra vào ngừng chân nghe lén thì vội vàng lên tiếng chào hỏi: "Ngưng Nhi cô nương trở về, đã lâu không gặp."

Phu nhân đang nói chuyện phiếm phát hiện ra có người tới thì vội vàng cầm theo mấy thứ nhanh chóng rời khỏi đây.

ánh mắt Lạc Ngưng có chút cổ quái, đi tới trước quầy, giao mấy thứ Ly Hồn Châm lại, trêu ghẹo nói:

"Vương phu nhân hiểu thật nhiều."

"Ài, thầy thuốc nhân tâm, chủ yếu là ta muốn tư vấn tâm lý cho các tiểu thư phu nhân ở Văn Đức Kiều mà thôi, tám mươi phần trăm trong đó đều là do 'Bệnh tùy tâm sinh '. Đợi các nàng ngã bệnh rồi mới qua hỏi bệnh chữa trị chẳng bằng ra tay từ cuộc sống hàng ngày, chữa trị tâm bệnh trước."

"Nói như vậy cũng có lý..."

Vương phu nhân để những dược vật còn sót lại ở dưới quầy sau đó lên tiếng nói: "Dạ đại nhân thật lợi hại, Trương Cảnh Lâm cũng bị bắt về, sáng nay Vương thái y còn đích thân qua kiểm tra, đến bây giờ còn chưa có trở về, đoán chừng là đang bàn chuyện về dược lý. Mặc dù Trương Cảnh Lâm không có y đức gì nhưng mà y thuật của hắn sau này có thể tạo phúc cho không ít bách tính. Nghe nói Dạ đại nhân bị thương, tình huống trước mắt như thế

nào?"

"Có chút thương tổn, trên đường trở về vẫn luôn có y nữ chăm sóc cho nên bây giờ đã không đáng ngại."

Vương phu nhân lại từ trên quầy tới gần một chút: "Phương diện đó thì sao?"

Lạc Ngưng nháy nháy mắt, vẫn không thích ứng được với chủ đề này nhưng mà bệnh không kị y, ngẫm lại một chút sau đó thành thật trả lời:

"Ừm rất tốt, không có vấn đề gì."

"Bây giờ ngươi có chịu được hay không?"

"Ta... tạm được..."

Vương phu nhân mỉm cười gật đầu, ánh mắt dời xuống, nhìn về phía dưới lưng Lạc Ngưng: "Lần trước biện pháp mà ta nói với ngươi ngươi có thử hay chưa?"

Lạc Ngưng dứt khoát lắc đầu, làm ra dáng vẻ trốn tránh như là thấy rắn độc: "Không có... chuyện đó ta thật sự không làm được. Vương phu nhân có những biện pháp nào bình thường hơn một chút hay không."

"Bình thường đều viết ở trong sách, lúc thành hôn đều được dạy hết rồi, tới tìm phu nhân ta cũng là bởi vì những biện pháp bình thường không có kết quả cho nên mới tới hỏi những biện pháp không bình thường."

"Đâu..."

"Không làm được... ta ngẫm lại, ừm... đúng rồi."

Chương 622 - Sao Lại Được Gọi Là Thủy Thủy

Chương 622. Sao Lại Được Gọi Là Thủy Thủy

Vương phu nhân khẽ lay động quạt tròn, hơi suy tư, lại tiến đến trước mặt: "Lát ngươi đi tìm khuê nữ của Phạm Cửu Nương, nói nàng lấy cho ngươi vài món đồ trang sức dùng cho thuê phòng. Những thứ đó đều là do nàng tự tay chế tạo, tuy rằng giá cả hơi cao nhưng mà có đủ loại kiểu dáng, hơn nữa còn không làm tổn thương tới làn da."

Lạc Ngưng có chút mờ mịt: "Phạm gia còn bán đồ trang sức?"

"Có. Nhưng mà không phải đội ở trên đầu."

"Ừm?"

"Ài, ngươi đi hỏi là biết, ta chưa bao giờ dùng tới..."

Lạc Ngưng cảm thấy cái thứ được gọi là 'Đồ trang sức' đó hẳn là những hình cụ được dùng trong khuê phòng, mình đi mua chính là tự làm tự chịu.

Nhưng mà nghĩ đến chuyện hôm qua Tam Nương được lý không tha người, Lạc Ngưng suy nghĩ một hồi rồi cũng không nói nhiều, sau khi cáo từ Vương phu thì lập tức đi tới trạm tiếp theo, bất tri bất giác đã tới chạng vạng tối.

Ngô Đồng Nhai, trong một gian phòng trang nhã trong một quán rượu lớn, tiếng nhạc khúc êm dịu vang vọng ra, đối diện bên kia đường phố chính là Tam Nguyên Lâu đã từng bị Dạ Kinh Đường đập mất, bây giờ sòng bạc đã đóng cửa, chủ mới đang sửa

chữa.

Hoàn cảnh của nhã gian vô cùng tốt, ở giữa là cái bàn, xung quanh còn có bàn đánh cờ, giường, bàn ăn, trên đó bày biện đủ thứ món ngon trời nam biển bắc, còn có món cá xào giấm trứ danh của quán rượu, bên cạnh còn có một đàn đặc sản Sa Châu 'Liệt nữ sầu' và mấy bình rượu trái cây.

Dạ Kinh Đường ngồi trong bữa tiệc, từ buổi sáng dạo phố dạo đến chạng vạng tối, đường đường là Võ Khôi mà suýt chút nữa là hắn đi dạo tới ai chân gãy mất, đến bây giờ vẫn còn có chút hoài nghi nhân sinh.

Mà nhìn Thái hậu nương nương thân kiều thể nhu, tinh thần vô cùng tốt, đi cả ngày cũng không có chút mệt mỏi nào, ngồi ở chủ vị, bưng ly rượu nhỏ chơi với Tuyền Cơ Chân Nhân.

Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi trên bàn rượu hoàn toàn nhìn không giống như là thư hương tiểu thư, tư thái lười nhác nửa dựa vào ghế, trên gương mặt đỏ hồng, chỉ nhìn ánh mắt cũng có thể cảm nhận được yêu khí.

Dạ Kinh Đường là nam nhân , theo lý thì nên uống liệt tửu với Tuyền Cơ Chân Nhân, nhưng trước mặt Liệt Nữ Sầu chúng sinh bình đẳng, hắn uống nửa cân rượu, không chừng sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì với Thái hậu nương nương, nói không chừng còn chơi một chiêu pháo nổ hai lần, vì lý do an toàn, vẫn nên uống rượu trái cây với Thái hậu nương nương.

Hôm nay Thái hậu nương nương đi dạo rất vui vẻ, uống say chuếnh choáng vẫn không có dự định hồi cung, một chén rượu vào trong bụng, sau đó lại xoay đầu lại, mắt say lờ đờ mê ly nhìn công tử tuấn tú bồi rượu bên cạnh: "Dạ Kinh Đường, tại sao ngươi không nói chuyện?"

Trong gian phòng trang nhã, đèn đuốc sáng trưng, con mắt

Thái hậu nương nương lại rất lớn, hai mắt trong suốt phản chiếu ánh đèn, nhìn sáng lấp lánh, phối hợp với vẻ say nhu diễm khinh thục, lực sát thương khá kinh người.

Dạ Kinh Đường không tiện nhìn chằm chằm, cầm lấy bầu rượu bằng sứ trắng rót rượu cho Thái hậu nương nương: "Ta là người giang hồ, không hiểu nhiều về chuyện của văn nhân, chỉ có thể nói chuyện chém chém giết giết."

Tuyền Cơ Chân Nhân quơ ly rượu nhỏ, giống như cười mà không phải cười chen miệng nói: "Có hai nàng dâu hoa dung nguyệt mạo, trong lòng còn muốn lấy mấy người, ngươi lại ở chỗ này giả làm đầu gỗ không biết gì hết?"

Thái hậu nương nương đưa tay lên chống một bên mặt, nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng thế, nếu như người không biết nói chuyện phiếm thì sao có thể dụ dỗ cô nương nhà người ta về nhà? Trên bàn rượu, không cần để ý thân phận lễ tiết, nói thoải mái là được."

"Ngươi có thể nói một vài truyện cười cho Thái hậu giải buồn, nàng thích nghe cái này nhất."

"A, nói cái gì đó..."

Thái hậu nương nương dùng tay áo phủi Tuyền Cơ Chân Nhân một chút, thấy Dạ Kinh Đường không tìm được chủ đề phù hợp cho nên hơi suy nghĩ sau đó chủ động lên tiếng nói: "Dạ Kinh Đường, ngươi có biết tại sao nàng tên là Thủy Thủy hay không?"

Dạ Kinh Đường ánh mắt khẽ động, kém trúc nói ra một lời thô tục khiến cho hắn sẽ bị tháo thành tám khối, cũng may là kịp phản ứng lại không có nói ra "Bởi vì nước nhiều?"

Chỉ hiếu kì hỏi thăm: "Tại sao?"

Thái hậu nương nương nghiêm túc giảng giải: "Bởi vì quê của nàng ở gần Kim Xuyên Hà, nước sông rất xiết, thượng du còn có

sông băng. Khi nàng còn nằm trong tã lót thì người nhà ngồi thuyền vượt sông không cẩn thận làm cho nàng rơi xuống nước, rất nhiều người tìm cả ngày cũng không tìm được, đều cho là nàng không chết đuối thì cũng sẽ chết rét."

"Kết quả cuối cùng phát hiện nàng lại trôi dạt vào bờ, hoàn toàn không có sao hết. Cho nên mọi người mới đồn đoán rằng nàng là Thủy Thần chuyển thế, cho nàng lấy tên Băng Hà, nhũ danh Thủy Tiên, còn đưa nàng đến Ngọc Hư Sơn tu đạo."

"Thì ra là thế... cho mới có tên là Thủy Thủy?"

Thái hậu nương nương bưng chén rượu lên nhấp miệng, tiếp tục nói: "Trước đạo cô Ngọc Hư Sơn kia đều gọi nàng là 'Thủy Tiên', sau này phát hiện ra nàng không làm một chút chuyện đoan chính nào, cả ngày chỉ biết uống rượu đi ngủ và tắm tiên, hoàn toàn không giống như là một tiên tử, cho nên mới đổi lại gọi là Thủy Nhi, nàng coi như là... ừm... từ tiên nhân tu thành phàm nhân..."

Chương 623 - Nữ Vương Gia Tức GIận

Chương 623. Nữ Vương Gia Tức GIận

"Ha ha…"

Dạ Kinh Đường bị chọc cười.

Tuyền Cơ Chân Nhân ánh mắt không màng danh lợi, tùy ý nói: "Đó gọi nhập thế, phản phác quy chân chi đạo, các ngươi hiểu cái gì."

Ba người trong lúc nói cười nâng ly cạn chén, ngoài cửa sổ đã ánh trăng đầu cành.

Chờ uống đến cuối, Tuyền Cơ Chân Nhân giống như lần trước, trực tiếp nằm ở trên bàn.

Thái hậu nương nương mặc dù uống rượu trái cây nhưng tửu kình vẫn có, lúc này cũng có chút lâng lâng, quên mất mình đang ở chỗ nào, mơ mơ màng màng mở miệng nói: "Hồng Ngọc... đưa bản cung đi nghỉ ngơi."

Dạ Kinh Đường đứng lên nói: "Đây là Ngô Đồng Nhai, ta đưa Thái hậu hồi cung đi."

"Nha..."

Thái hậu nương nương nhìn chung quanh vài lần, sau đó đứng dậy lung lay đi tới bên cạnh giường trực tiếp ngồi xuống, giờ hai tay lên chờ đợi cung nữ cởi áo nới dây lưng.

Phát hiện ra không có ai phục thị mình cho nên tự mình làm.

Dạ Kinh Đường sắc mặt thay đổi, vội vàng tiến lên ngăn lại: "Thái hậu nương nương, đây là quán rượu, nếu không ngươi nằm xuống nghỉ trước một lát?"

Thái hậu nương nương nháy nháy mắt, gương mặt vốn đỏ hồng nên càng đỏ hơn sau đó ngoan ngoãn ngả đầu nằm lên giường.

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, trở lại bên cạnh bàn, nhẹ lay động bả vai Tuyền Cơ Chân Nhân: "Lục tiên tử?"

"Ừm?"

Tuyền Cơ Chân Nhân ngẩng mặt lên nhìn xung quanh một chút sau đó đứng dậy đi tới bên cạnh giường, nằm xuống bên cạnh Thái hậu nương nương, sau đó không có động tĩnh.

Bịch ~

Dạ Kinh Đường trực tiếp im lặng, đưa tay vuốt vuốt cái trán, cảm thấy chuyện tối hôm nay trở về nhà thưởng thức bánh bao trắng của Ngưng Nhi coi như xong.

Hai người này chắc chắn là hắn không dám ôm về, chỉ có thể gọi quản lý của tửu lâu tới sai người đi thông báo cho Tĩnh vương phủ một tiếng.

Tuyền Cơ Chân Nhân mặc dù uống say nhưng cảm giác cũng vẫn còn, nếu như Dạ Kinh Đường dám nhìn loạn, chắc chắn sẽ ngay lập tức mở mắt bắt gian tại chỗ cho nên Dạ Kinh Đường chỉ ngồi ở trên bàn trà pha trà uống.

Đợi ước chừng hai khắc đồng hồ, Ngô Đồng Nhai có tiếng vó ngựa vang lên không dứt, còn có vương công quý tử bên đường nhỏ giọng thầm thì:

"Sao Tĩnh Vương lại tới đây?"

"Nhanh đi Long Ngâm Lâu thông báo cho Vương huynh một tiếng, bị Tĩnh Vương bắt được uống hoa tửu thì sẽ bị cấm túc nửa tháng..."

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì đứng dậy đi tới cửa sổ, có thể thấy được trên đường phố ngựa xe như nước, một chiếc xe ngựa xa hoa chạy tới, Hắc Nha bộ khoái đi trước mở đường, mạc cửa sổ sẽ bị đóng lại chỉ có thể nhìn thấy một gương mặt quen thuộc loáng thoáng.

Ùng ục ục ~~

Xe ngựa nhanh chóng đi tới phía dưới tửu lâu.

Ngô Đồng Nhai, vương hầu tướng lĩnh chi tử tụ tập, mấy vị thế tử rất có thể đang vui đùa ở bên trong lầu các xung quanh.

Đông Phương Ly Nhân không muốn xuất đầu lộ diện, vì thế Hắc Nha bộ khoái trực tiếp phong tỏa đường phố, mời tất cả người không có phận sự ở trong quán rượu đi sau đó cửa toa xe mới mở ra.

Hôm nay Đông Phương Ly Nhân vì xin thưởng Dạ Kinh Đường, có thể nói suýt chút nói gãy miệng, tỷ tỷ mở triều hội một nửa thì chạy, chỉ để lại một mình nàng ở Thái Cực Điện phân cao thấp với quần thần, tan triều còn gọi lão Thượng thư bộ Lại tới nói loạn thất bát tao rất lâu.

Vất vả lắm mới quyết định được chuyện này, Đông Phương Ly Nhân muốn đi tìm Đường Đường đại nhân để tranh công, kết quả vừa mới ra khỏi cung thì nghe nói Dạ Kinh Đường tra án đi dạo phố, không chờ nàng một chút nào!

Đông Phương Ly Nhân chờ cả ngày ở Minh Ngọc Lâu, đêm hôm khuya khoắt mới nhìn thấy Dạ Kinh Đường, trong lòng hiển

nhiên không vui vẻ, dẫn theo thị nữ bày ra vẻ mặt không giận tự uy, bước nhanh đi tới tầng hai quán rượu.

"Điện hạ."

"Hừ..."

Đông Phương Ly Nhân đi tới trước cửa, đưa đầu nhìn vào trong phòng một chút, thấy Thái hậu nương nương và sư tôn ôm ngủ chung một chỗ, say bất tỉnh nhân sự, nhướng mày: "Sao ngươi lại chuốc các nàng uống say như thế?"

Ta chuốc các nàng?

Dạ Kinh Đường ánh mắt rất là bất đắc dĩ, có chút buông tay: "Lục tiên tử tính cách gì, điện hạ không biết rõ sao? Bây giờ ta có thể đứng đây hoặc là do ta kiên trì không có uống, nếu không người say bất tỉnh trước phải là ta."

Đông Phương Ly Nhân ngẫm lại cũng thế, hơi dò xét một chút, sau đó lại hỏi: "Ngươi không có làm cái gì đó chứ?"

?

Dạ Kinh Đường đứng thẳng mấy phần, nhìn Ngây Ngốc có chút hồ nghi: "Ta có thể làm cái gì?"

Đông Phương Ly Nhân lấy kinh nghiệm học được từ truyện hiệp nữ mà đoán, mỹ nhân uống say, chắc chắn phải phát sinh chút gì.

Nhưng mà nàng cũng biết bản lãnh của sư tôn, chỉ cần không phải chủ động cho cơ hội thì Dạ Kinh Đường không chiếm được tiện nghi gì, cho nên cũng không hỏi nhiều nữa, xoay người nói: "Đưa Thái hậu và sư tôn về Minh Ngọc Lâu nghỉ ngơi."

"Vâng."

Thị nữ đi theo đằng sau vội vàng đi vào nhà đỡ hai mỹ nhân say rượu xuống!

Chương 624 - Được Phong Hầu

Chương 624. Được Phong Hầu

Lộc cộc lộc cộc ~

Bộ khoái Hắc Nha đi trước mở đường, xe ngựa xa hoa lại xuất phát lần nữa, lái về phía hoàng thành nguy nga.

Đông Phương Ly Nhân bận bịu công sự cả ngày, thời gian nhàn hạ cũng muốn giải sầu một chút, cũng không đi vào toa xe, đi theo xe ngựa tiến lên trên đường phố đèn đuốc chói lọi, có chút không vui nói: "Hôm nay ngươi đi tra án, tại sao không đợi bản vương tan triều trở về cùng đi?"

Dạ Kinh Đường lưng đeo bội đao đi theo bên cạnh, lắc đầu cười một tiếng: "Ta cũng chỉ tiện đường đi qua nhìn một chút, chút chuyện nhỏ như vậy gọi điện hạ theo, có chút chuyện bé xé ra to."

"Hừ, bây giờ trong nha môn đều đang nói ngươi nhãn lực độc ác, đủ kiểu nói, ngay cả kiểu nói không hợp thói thường như 'Dạ đại nhân tay hướng mi tâm trượt đi, kim quang bốn phía hiện ra một cái Thiên Nhãn' cũng có, bản vương không có tận mắt nhìn thấy, rất đáng tiếc."

Đông Phương Ly Nhân xoay đầu lại, rất là uy nghiêm nói: "Lần sau có bản án, nhớ gọi bản vương theo, nếu không phá án cũng không thưởng bạc cho ngươi."

"Ha ha."

Dạ Kinh Đường cảm thấy giống như là bị bạn gái phàn nàn mình không chú ý nàng, bất đắc dĩ cười một tiếng, tỏ vẻ nhớ kỹ.

Lúc này Đông Phương Ly Nhân mới hài lòng, chắp tay đi lên nói chính sự: "Ô Vương chi loạn đã kết án, hôm nay triều hội, triều thần đang thương nghị chuyện thưởng phạt."

"Nhờ hồng phúc của ngươi, bản vương lập công đầu, cho nên bản vương cũng xin thưởng cho ngươi. Ngươi đoán triều đình thưởng ngươi cái gì?"

Dạ Kinh Đường đã câu thông với Ngọc Hổ, nhưng mà nhìn thấy vẻ thần bí trong mắt Ngây Ngốc, hắn vẫn tỏ vẻ hiếu kì dò hỏi:

"Cái gì?"

Đông Phương Ly Nhân ưỡn ngực, đáp lại:

"Mới đầu bản vương muốn cho Thánh thượng phong ngươi làm thế tập võng thế Thiên Hộ Hầu, nhưng triều thần cảm thấy phong thưởng quá nặng, đều không đồng ý. Cuối cùng Thánh thượng cân nhắc, sau đó miệng vàng lời ngọc phong ngươi làm Vũ An Hầu."

"Mặc dù chỉ là tước vị hư phong, không có thực quyền, cũng không thể thế tập, nhưng đó là một trong số những tước vị lớn nhất triều đình, gần với Vô Địch Hầu, tiền triều Đại Yên, triều đại cuối cùng cũng chỉ có ba người, người trước còn là Phụng Quan Thành."

"Triều thần nghe vậy lại định phản đối, nói ngươi tuổi còn rất trẻ, đổi phong uy vũ bá thích hợp hơn, bản vương tức giận, kêu bọn họ tùy ý chọn một người đánh một trận với ngươi, đánh thắng ngươi thì phong thưởng gì cũng không cần, lúc này mới khiến cho triều thần câm miệng."

Dạ Kinh Đường nhìn dáng vẻ tự hào của Ngây Ngốc, khẽ cười nói:

"Triều thần nói cũng không có vấn đề gì, ta đúng là tuổi trẻ,

bây giờ có danh hào vang dội như thế, sau này nếu như thắng Phụng Quan Thành, như vậy thì không dễ thưởng."

Đông Phương Ly Nhân không ngờ được là tâm tư Dạ Kinh Đường lớn như thế, nói: "Ngươi có thể thắng được Phụng Quan Thành, thăng quan tiến chức cho ngươi là được. Ngươi lòng mang chí lớn, mặc dù triều đình kiêng kị vương khác họ nhưng ngay cả thần tử được phân đất phong vương cũng không dám theo đuổi thì chắc chắn không có bản sự gì lớn, triều đình sẽ không coi trọng."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu: "Cũng đúng."

"Phong thưởng đã định, triều phục đang gấp gáp chế tạo, không phải ngươi muốn dọn nhà sao, đến lúc đó bản vương viết một tấm biển cho ngươi treo ở trên cửa chính... đúng, nhà mới của ngươi ở đâu? Bản vương đi xem trước một chút xem nó như thế nào, đừng để cho Hầu gia được thiên tử thân phong lại ở trong hẻm nhỏ..."

Từ lần trước Dạ Kinh Đường đi nhà mới dò xét một chút, sau đó cũng không có đi xem, lập tức đồng ý...

Cùng lúc đó, dải đất trung tâm Ngô Đồng Nhai, Long Ngâm Lâu.

Long Ngâm Lâu là nơi phong nguyệt nổi danh nhất kinh thành, chín thành người vui đùa trong đó đều là quý tử hào môn trong kinh thành.

Theo xe của Tĩnh Vương đến, Long Ngâm Lâu trực tiếp an tĩnh mấy phần, dù sao Tĩnh Vương là đồng bào muội muội của đương kim thiên tử, tính cách lại lãnh khốc nghiêm khắc, những thiếu gia chơi bời lêu lổng ăn chơi, nếu không cẩn thận chính diện đụng vào thì tránh không được bị huấn vài câu.

Long Ngâm Lâu, tầng hai, trong một gian nhã thất sát đường,

năm sáu quý công tử quần áo hoa quý vây quanh trước bàn nhỏ giọng giao lưu, trên bàn để không ít ngân phiếu và xúc xắc.

Trong phòng nghỉ sát vách, Yến Vương thế tử Đông Phương Sóc Nguyệt ăn mặc như phú gia công tử bình thường, hai tay để sau lưng, cầm một cái quạt xếp, xa xa nhìn xe ngựa đi xa.

Lão quản gia râu dê vô thanh vô tức đứng ở chỗ tối, đợi cho xe ngựa đi xa mới thấp giọng nói:

"Tối hôm qua hỏi bên Lục Phỉ, Lương Châu Hồng Sơn Bang Thạch Ngạn Phong, Trịnh Khôn, sau khi Liễu Thiên Sanh bị bắt, dường như đến Vân Châu."

"Căn cứ cọc ngầm của Lục Phiến Môn bẩm báo, buổi sáng hôm nay Dạ Kinh Đường đến Ngự Quyền Quán tra án mạng vài ngày trước, sau đó Hình bộ Vũ Văn Thừa Đức lệnh cho kho án tìm kiếm cao thủ giang hồ 'Sử dụng liên chùy, thiện quyền cước', án này không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là Hồng Sơn Trịnh Khôn gây ra."

"Thạch Ngạn Phong, Trịnh Khôn đều là kiêu hùng giang hồ Lương Châu, giết Dạ Kinh Đường có chút khó khăn, nhưng khi bia ngắm hấp dẫn sự chú ý của Dạ Kinh Đường, thế tử điện hạ muốn giải quyết Dạ Kinh Đường, có thể dùng kế sách xua hổ nuốt sói, chờ song phương giao thủ thì tìm cơ hội..."

Chương 625 - Dẫn Nữ Vương Gia Xem Nhà

Chương 625. Dẫn Nữ Vương Gia Xem Nhà

Đông Phương Sóc Nguyệt vuốt ve quạt xếp, dò hỏi:

"Có biết tung tích của bọn người Trịnh Khôn không?"

"Liễu Thiên Sanh và Tưởng Trát Hổ thù hận nan giải, bây giờ Liễu Thiên Sanh đầu nhập vào triều đình, chắc chắn Tưởng Trát Hổ sẽ lo lắng Liễu Thiên Sanh tặc tâm bất tử, châm ngòi thổi gió để triều đình đi thanh lý Hồng Sơn Bang. Hắn phái bọn người Trịnh Khôn tới chắc chắn là vì trảm thảo trừ căn."

Quản gia râu dê hồi tưởng lại, tiếp tục nói: "Liễu Thiên Sanh mới được thả từ địa lao Hắc Nha, ở Long Khê Hạng, gần đây không ít cao thủ và vương hầu tử đệ đến nhà cầu chỉ điểm, bọn người Trịnh Khôn muốn tra được không khó, có thể đưa tin tức cho Dạ Kinh Đường, để ôm cây đợi thỏ."

Đông Phương Sóc Nguyệt châm chước một hồi, gật đầu nói: "Đi an bài đi. Chính diện giao thủ, Võ Khôi tới lui tự nhiên, không thể xảy ra sai lầm."

"Để Trọng Tôn Ngạn qua đó, âm thầm tìm cơ hội ra tay, cho dù không giết được thì có thể khiến cho Dạ Kinh Đường nằm ba tháng cũng coi như giải quyết vấn đề."

"Vâng."

Bóng đêm dần dần dày, một vâng Ngân Nguyệt treo ở trên Thiên Thủy Kiều.

Vô số tiểu thư phu nhân ăn mặc đẹp đẽ cầm dù hoa trong tay đứng trên đầu cầu ngắm cảnh, cũng có không ít tài tử giai nhân ngồi du thuyền nhỏ chèo qua mặt sông đèn đuốc chói lọi.

Bờ sông, Liễu xanh mọc thành cụm, đường dành cho người đi bộ phủ đá trắng, Dạ Kinh Đường dẫn theo Đông Phương Ly Nhân hành tẩu bên đường, cùng nhau quan sát tường trắng ngói xanh bên đường, khẽ nói: "Chính là chỗ này, phong cảnh như thế nào?"

"Ánh mắt rất không tệ."

"Đây là Ngưng Nhi chọn, nàng sinh ra ở Giang Châu, thích vận vị vùng sông nước nơi này..."

"Thật sao, Thái hậu nương nương là người Giang Châu, có lẽ nàng cũng sẽ thích phong cách của tòa nhà này."

Đông Phương Ly Nhân theo Dạ Kinh Đường sang đây xem nhà mới, vì tạo thuận lợi, sau khi tiến cung thì đem áo mãng bào màu bạc bá khí đổi thành váy lụa mỏng thường thấy ở kinh thành.

Nửa người trên là áo lót màu trắng, vốn nên thêu hoa điểu thêu văn, nhưng lại thêu một con rồng dễ thấy, váy dưới thì thuần bạch sắc, trên người che một tấm lụa mỏng, búi tóc dùng ngọc trâm Dạ Kinh Đường tặng ghim lại, cách ăn mặc giản lược mà quý khí.

Đông Phương Ly Nhân dáng người khá cao, bộ ngực vòng mông đôi chân dài đều khiến cho người ta cảm thấy máu nóng sôi trào, thêm khí chất được bồi dưỡng từ thuở nhỏ, dù là mặc váy tiểu thư nhưng vẫn không mất khí tràng nữ vương gia, nhìn giống một nữ cao thủ tuyệt thế thâm tàng bất lộ như Tuyền Cơ Chân Nhân.

Dạ Kinh Đường thì hiền hoà rất nhiều, nhìn như là một công tử trẻ tuổi du ngoạn với giai nhân.

Nhà mới ở Thiên Thủy Kiều cách ngõ nhỏ Bùi gia cũng không bao xa, Tam Nương mua lại, sau đó đã sắp xếp nha hoàn tới quét dọn trang trí, bây giờ ngoài cửa lớn tòa nhà bên đường treo hai cái đèn lồng, trên đó viết một chữ 'Dạ'.

Tòa nhà là phong cách Giang Châu, cách cục không ngăn nắp như kinh thành, phía tây là khu dân cư, mà phía đông thì là một cái vườn hoa lớn, phòng xá chiếm diện tích chỉ có một phần ba, những chỗ khác đều là hồ nhỏ, giả sơn, kỳ hoa dị mộc.

Bây giờ trong nhà đã có mấy nha hoàn, Dạ Kinh Đường từ đại môn đi vào, dẫn theo Đông Phương Ly Nhân tới hoa viên, muốn giới thiệu cho Đông Phương Ly Nhân một chút.

Nhưng Dạ Kinh Đường cũng chỉ đến lần thứ hai, tập võ lâu dài cho nên không có nghiên cứu gì về phương diện kiến trúc, mà kiến trúc phong cách Giang Châu lại quá tinh xảo, một ngọn cây cọng cỏ đều có ý nghĩa, hắn không thể nói toàn diện được.

Đông Phương Ly Nhân đi theo bên cạnh du lãm, nghe Dạ Kinh Đường nói chốc lát thì nàng âm thầm lắc đầu, thế là đảo khách thành chủ, nàng bắt đầu nói về chỗ độc đáo của toà nhà này cho Dạ Kinh Đường.

Từ sau vườn hoa đi qua thì có thể nhìn thấy một tòa Tú Lâu hai tầng, là nơi ở của tiểu thư, sau này Chiết Vân Ly và Bình Nhi sẽ ở chỗ này.

Tiến vào hậu trạch, bố cục kiến trúc cũng gấp gọn lại, bốn viện tử tọa lạc ở phía Tây, cũng không phải sắp xếp theo hình vuông đơn giản, mà phân bố không đối xứng y theo cảnh quan, nội bộ cũng mỗi nơi mỗi vẻ, sắp xếp theo kiểu 'Mai Lan Trúc Cúc'.

Dạ Kinh Đường là nam chủ nhân, ở trong nội viện Mai, giữa sân là đường thập tự dành cho người đi bộ, phòng chính diện tích khá lớn, chính giữa là phòng khách, có treo tấm biển ghi ba chữ

'Lăng Hàn Các', phía Tây là phòng ngủ, phía đông thì là thư phòng, phòng trà.

Mà diện tích của nhà chứa đồ ít hơn chút, Tam Nương ở Đông Sương, hôm nay đã chuyển vật dụng thường ngày vào, chỉ chờ dọn nhà vào ở, mà Ngưng Nhi chắc chắn không dám quang minh chính đại ở chung với Dạ Kinh Đường, trước mắt còn chưa nghĩ ra ở chỗ nào.

Đông Phương Ly Nhân dạo qua một vòng, sau đó có chút hài lòng với hoàn cảnh, chờ đi vào phòng chính, thứ nên nhìn cũng đều nhìn hết, vốn định quay người đi trở về nhưng ánh mắt phát hiện trong phòng ngủ hoàn cảnh thanh nhã phía Tây treo mặc bảo « Tiểu Phiến Mãi Kê Đồ » của Thái hậu nương nương, mà sau rèm châu buông trong thì để một cái giường cỡ lớn.

Giường chiếu lớn có chút quá giới hạn, kích thước không thua gì giường của nàng, ngủ bốn năm cô nương cũng không chật. Đông Phương Ly Nhân biết 'Song kiều hiến đào', nhìn thấy cảnh này thì dừng bước chân lại, đi vào trong phòng ngủ dò xét: "Ngươi làm một cái giường lớn như vậy trong phòng ngủ là để làm gì?"

Chương 626 - Tra Án Có Manh Mối

Chương 626. Tra Án Có Manh Mối

Lần trước Dạ Kinh Đường tới, trong phòng ngủ không có gì, giường chiếu thậm chí bàn ghế đều là mới đặt mua, nhìn thấy cảnh này cũng có chút mờ mịt, đổ cho Ngưng Nhi và Tam Nương cũng không thích hợp, suy nghĩ một chút, nói: "Có thể là quản sự Bùi gia thấy ta to cao đẹp trai cho nên mua cái giường lớn, để cho ta ngủ dễ chịu một chút, ta cũng mới biết được."

"Thật sao?"

Đông Phương Ly Nhân không tin, đẩy rèm châu ra đi tới trước giường lớn, dùng tay đè lên, phát hiện cực kỳ rắn chắc, còn đặt một tấm thảm mềm lên để giảm sóc, dùng sức lớn cỡ nào cũng sẽ không phát ra tiếng vang 'Kẽo kẹt kẽo kẹt'.

Lại nhìn bài trí, bốn góc giường chiếu đều có đế đèn, có thể chiếu sáng đến nhìn thấy được lông trên giường, còn có mấy cái gối mềm, bình thường đi ngủ hoàn toàn không dùng tới, dựa theo truyện hiệp nữ nước mắt miêu tả thì hẳn là đệm ở dưới lưng mỹ nhân, để nam nhân thoải mái khi làm mấy chuyện đó hơn.

Đông Phương Ly Nhân giống như là nữ thần thám nhìn rõ mọi việc, hơi dò xét, trong lòng cũng hiểu tác dụng của mấy thứ này, quay đầu nói:

"Quản sự Bùi gia hiểu chuyện như thế, còn chuẩn bị những thứ có thể giúp ngươi thuận tiện giở trò xấu?"

Dạ Kinh Đường cũng không ngờ tới Ngưng Nhi và Tam Nương lại chuẩn bị như thế, ngay cả hắn thích bật đèn cũng biết.

Hắn nghĩ nghĩ, đi tới trước mặt giải thích: "Sao có thể nói như vậy. Giữa phu thê làm chuyện như vậy là chuyện rất bình thường, quản sự chuẩn bị trước cũng bình thường. Cái này cũng không có gì đáng nhìn, nếu không ta đưa điện hạ về vương phủ đi."

Đông Phương Ly Nhân không có ý muốn trở về, bảo trì vẻ ngờ vực, dò xét trái phải giường lớn, còn cúi người nhấc gối đầu lên, muốn tìm chứng cứ phạm tội khác của Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường không biết Ngưng Nhi có chuẩn bị Hương Phi Lộ, các loại quần áo tình thú hay không, nếu như bị Ngây Ngốc mò ra được, sợ là hình tượng hắn sẽ triệt để sụp đổ, rơi vào đường cùng, chỉ có thể giả bộ thở gấp: "Hô ~~ "

Đông Phương Ly Nhân bởi vì dáng người rất cao, cúi người biên độ cực lớn, hai chân thon dài thẳng tắp, đường cong sau thắt lưng lộ rõ.

Lúc đầu nàng không có chú ý tới tư thế không đúng, sau đó tiếng thở gấp vang lên sau lưng nàng mới đột nhiên nhận ra được, cô nam quả nữ đến nhà không người, còn cúi người đưa lưng về phía nam nhân trước giường là chuyện nguy hiểm cỡ nào.

Nếu trong truyện hiệp nữ, mấy trang tiếp theo sẽ là Dạ Kinh Đường quấy rầy đòi hỏi, nàng kêu không muốn không muốn ~

Đông Phương Ly Nhân nhanh chóng đứng dậy, quay đầu nhìn Dạ Kinh Đường, biểu cảm cực kỳ nghiêm túc, trong mắt lại có chút hoảng: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Dạ Kinh Đường vẻ mặt như thường, nhìn cổng một chút: "Sắc trời đã tối, ta muốn đưa điện hạ về vương phủ, còn có thể làm cái gì?"

Đông Phương Ly Nhân không tin, cảm thấy chắc chắn Dạ Kinh Đường động sắc tâm, muốn phạm thượng, vì thế giữ bình tĩnh đi ra ngoài.

Dạ Kinh Đường biết sẽ như thế, lắc đầu cười thầm, theo ra cửa.

Bùi gia cách nhà mới cũng nửa đường phố, Dạ Kinh Đường muốn đưa Ngây Ngốc về vương phủ trước rồi về nhà, cũng không đến ngõ nhỏ Bùi gia, nhưng khi đi đường tắt bờ sông, lại phát hiện một bộ khoái Lục Phiến Môn cưỡi ngựa từ trên Thiên Thủy Kiều lao vùn vụt tới, nhìn phương hướng là ngõ nhỏ Bùi gia.

Lộc cộc lộc cộc...

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy cảnh này có chút nghi hoặc, Dạ Kinh Đường thì trực tiếp bước nhanh ra đường dành riêng cho người đi bộ, ngăn cản người tới: "Ngươi đi Bùi gia?"

"U, Dạ đại nhân!"

Bộ khoái chạy vội trên đường, tung người xuống ngựa, đi tới trước mặt Dạ Kinh Đường, chắp tay thi lễ: "Vũ Văn đại nhân sai ti chức tới đưa tin. Hôm nay nhân thủ nha môn lật ra tìm trong kho hồ sơ, tìm hung thủ phù hợp Dạ đại nhân miêu tả. Hung thủ bất ngờ tới, không kinh động bất kỳ người nào, trong nháy mắt giết Trương giáo đầu, võ nghệ trong hàng ngũ Tông Sư sợ cũng là trung thượng, lại thiện quyền cước, biết dùng chùy, cao thủ tương tự trên giang hồ cũng không nhiều."

"Căn cứ bộ đầu từ Lương Châu trở về gần đây nói, Hồng Sơn Bang Trịnh Khôn đã nhiều ngày không thấy động tĩnh, người này buôn lậu sắt ở biên quan Lương Châu, sau đó gia nhập Hồng Sơn Bang trở thành đầu mục, học quyền pháp với Tưởng Trát Hổ, lại có tuyệt học gia truyền « Triền Kim Tỏa », võ nghệ hoàn toàn phù hợp hung thủ mà Dạ đại nhân phỏng đoán, hơn nữa còn có động

cơ, có thể là người Tưởng Trát Hổ phái tới diệt khẩu Liễu Thiên Sanh."

Dạ Kinh Đường là người Lương Châu, có nghe nói về Trịnh Khôn, biệt hiệu giang hồ là 'Kim Xà Tiêu', táo bạo thị sát, ở Lương Châu cũng coi như bá chủ một phương, năm đó hắn đi theo nghĩa phụ áp tiêu đi ngang qua địa bàn của hắn phải giao phí qua đường, ấn tượng không được tốt.

"Trịnh Khôn... có tra được hành tung ở kinh thành không?"

"Loại cao thủ này, chỉ cần không chủ động ngoi đầu lên, những tôm tép chúng ta hoàn toàn không đụng tới được. Vũ Văn đại nhân phỏng đoán, Trịnh Khôn đang tìm tung tích của Liễu Thiên Sanh, chỉ cần biết được mục đích thì muốn bắt cũng không khó, chỉ là phải phiền mấy vị tổng bộ Hắc Nha hiệp trợ, Trong nha môn Hình bộ không có ai có thể đối phó cao thủ như vậy..."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, ra hiệu cho hắn nhanh trở về phục mệnh, sau đó đến bên cạnh Đông Phương Ly Nhân hỏi thăm: "Liễu Thiên Sanh bị nhốt ở chỗ nào?"

Đông Phương Ly Nhân cũng đứng bên cạnh nghe, phát hiện tìm được manh mối cũng tinh thần tỉnh táo, dẫn Dạ Kinh Đường đi vào trong thành: "Liễu Thiên Sanh biết điều, biểu hiện không tệ, vài ngày trước đó, Mạnh Giáo cho Vương thái y thi châm hạn chế, sau đó thả ra địa lao, ở Long Khê Hạng ngoài hoàng thành, thuận tiện ám vệ đại nội và cao thủ nha môn đến thỉnh giáo. Nếu như bị Trịnh Khôn tìm được, với tình huống của Liễu Thiên Sanh bây giờ thì nguy hiểm cực lớn, phải nhanh chóng chạy tới đó dời người đi chỗ khác."

Liễu Thiên Sanh mặc dù không phải người tốt nhưng là lão Quyền Khôi khổ tâm nghiên cứu quyền cước cả đời, quyền cước tạo nghệ dày không thể tưởng tượng, là lão bối giang hồ ai cũng có thể dạy ít có trên đời, nếu như bị người trả thù làm thịt, chắc

chắn sẽ là một tổn thất lớn.

Dạ Kinh Đường còn muốn học được chút công phu thật từ Liễu Thiên Sanh, cũng nhanh chóng đi tới Long Khê Hạng, đồng thời nói: "Dời Liễu Thiên Sanh di, chắc chắn sẽ đánh cỏ động rắn, Trịnh Khôn phát hiện thì sẽ không thò đầu ra nữa, ta qua đó ôm cây đợi thỏ, xem có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã hay không. Có sắp xếp cao thủ bên cạnh Liễu Thiên Sanh hay không?"

"Đã cho mấy tên tuần sát tổng bộ đến, nhưng mà có lẽ đánh không lại Trịnh Khôn, nhưng mà bọn họ phân tán ra, gặp được nguy hiểm lên tiếng cảnh báo cũng không có vấn đề. Bây giờ hẳn là vẫn chưa xảy ra chuyện, nhanh chóng tới đó đi."

Chương 627 - Liễu Thiên Sanh Cảm Thán

Chương 627. Liễu Thiên Sanh Cảm Thán

Dòng sông Nam Huân chạy từ bắc đến nam, chảy xuôi qua từ phía đông hoàng thành, có đường kênh nối liền với hồ nước trong thành, vì thế ngõ sâu bằng đá xanh bên cạnh con kênh mới có danh ngõ Long Khê. Mặc dù có khoảng cách rất gần hoàng thành, nhưng ngõ Long Khê không phải vùng đất phú quý, nơi đó ở phần lớn là lão thái giám và cung nữ có địa vị không cao trong cung, sau khi về già lại không có nhà để về, một vài ám vệ bị thương tàn bởi việc công cũng sẽ được sắp xếp ở đây.

Trăng sáng giữa trời, ánh trăng lạnh lẽo vương lên những phiến đá xanh trong ngõ sâu, đèn đuốc lấm ta lấm tấm giữa khu kiến trúc, trong một căn nhà nhỏ trong đó, truyền ra điệu nhạc thanh thúy của tam huyền cầm, cùng giọng khàn khàn ngâm nga:

“Đăng ~ đăng đăng .....”

“Tháng sáu nắng nóng khó cản, lúa mạch vàng ruộm khắp núi khắp đồng, người ở ngày cắt lúa mạch phơi nha ~ chưởng quỹ ngồi phòng lạnh nghỉ ngơi nha, aizz trên trần thế có hai loại người ..... “

Điệu này là « Lương Châu khúc », điệu hát dân gian rất nổi danh, bên Lương Châu cơ hồ không ai không biết, Dạ Kinh Đường cũng biết hát vài câu.

Nhưng bởi vì từ khúc này có ý cổ động bách tính cùng khổ phản kháng bất công, các lão gia kinh thành lại không nhìn nổi

bách tính nghèo khổ, cho nên cái điệu này cơ bản nghe không được ở kinh thành.

Trong tiểu viện, Liễu Thiên Sanh tóc hoa râm, mặc y phục vải thô, nằm tựa trên một ghế trúc, trong ngực ôm đàn tam huyền đàn.

Từ khi được Cừu Thiên Hợp khuyên giải một phen, trong giọng điệu yên tâm kia, khí sắc cả người Liễu Thiên Sanh ngược lại tốt hơn so với ngày xưa rất nhiều, lộ ra một cỗ phong khinh vân đạm nhìn thấu thế sự.

Trong sân đứng một thằng bé rất rắn chắc, đang để trần hai tay đứng trung bình tấn.

Thằng bé tên là Xà Tiểu Hổ, có thể lấy cái tên cẩu thả như thế, nghe xong đã biết là con của Thiết Tí Vô Thường - Xà Long.

Bởi vì bản thân Liễu Thiên Sanh là Quyền Khôi, còn dạy ra được loại đồ đệ như Tưởng Trát Hổ, sau khi bị chiêu an, người kinh thành mộ danh mà đến muốn cho con cháu bái sư có thể nói là đạp phá cửa.

Nhưng trên giang hồ khó tìm danh sư, đồ đệ tốt càng khó tìm hơn, cho dù là thần tiên, cũng rất khó điêu khắc một khúc gỗ mục thành võ khôi tương lai.

Thân thể Liễu Thiên Sanh có ám thương, khẩu khí kia trong lòng cũng tản đi, tuổi thọ tối đa cũng chỉ còn ba tới năm năm, muốn nhanh chóng chọn ra một đệ tử quan môn truyền thừa y bát.

Cao thủ có thể đặt chân ở kinh thành, trên cơ bản không thiếu gia nghiệp, trên chuyện dạy dỗ con cháu không mập mờ, còn có loại đỉnh cấp y sư như vương thái y hộ giá hộ tống, người kế tục tập hợp được cũng không ít.

Liễu Thiên Sanh tìm kiếm thật lâu, cuối cùng chọn nhi tử Xà Long, cũng không phải là bởi vì ngộ tính và thiên phú nhất kị tuyệt

trần, mà là hai chữ "Tiểu Hổ" này, là kỳ vọng lớn nhất của hắn đối với quan môn đệ tử, Xà Tiểu Hổ lại có tên gọi này, cũng coi là một loại duyên phận trong cõi u minh.

Xà Tiểu Hổ chưa qua bảy tuổi, còn không rõ ràng mình đã có một phần cơ duyên lớn như thế nào, chỉ biết là cha hắn những ngày này vui vẻ giống như con khỉ, mỗi ngày căn dặn hắn học cùng lão sư cho tốt.

Mắt thấy Liễu Thiên Sanh vẫn luôn hát từ khúc, cũng không cầm thước đánh hắn, Xà Tiểu Hổ có chút mờ mịt, nghĩ nghĩ lại dò hỏi:

"Liễu gia gia, người hát là bài gì đó?"

Tam huyền cầm trong tay Liễu Thiên Sanh chưa ngừng, nửa híp mắt nói:

"Từ khúc của Lương Châu."

"Lương Châu khổ như vậy sao?"

"Đây có là gì. Có thể làm con ở của một địa chủ còn có bữa cơm qua loa mà ăn, ở bên kia cũng đã được tính là cuộc sống an ổn."

Liễu Thiên Sanh tựa trên ghế nằm đung đưa, kể chuyện:

"Khi lão phu bằng tuổi ngươi, cha bị giặc cướp giết, mẹ bị giặc cướp bắt, ở trong ổ giặc chăn dê, mới nhặt được một cái mạng."

"Bên kia có sói, chăn dê mà bị sói cắp đi là chết, làm mất dê cũng phải chết, bị ép buộc không có cách nào, nên tự mình mù mờ mà suy nghĩ, nằm rạp trên mặt đất nghe động tĩnh, mới đầu có thể nghe được từ khoảng cách mười trượng, mà cuối cùng gió thổi cỏ lay bên trong vòng vài dặm, đều hoàn toàn thu vào trong đáy mắt ....."

“Vậy có phải sẽ không mất dê nữa?”

“A ~ đến lúc đó, lão phu đã không còn phải chăn dê, lột sống da của đầu lĩnh giặc cướp, treo ở bên ngoài trại phỉ làm cờ.”

Xà Tiểu Hổ nháy nháy mắt, hiển nhiên bị lời nói này làm kinh hãi:

“Quan sai mặc kệ thổ phỉ sao?”

“Ở bên kia triều đình không quản được, cho nên mới có giang hồ. Lão phu không phải người tốt lành gì, tất nhiên sẽ thu tiền cống nạp, bách tính Lương Châu đều gọi lão phu là “Hồng sơn phỉ”. Nhưng bọn hắn quên mất, trước khi lão phu xưng bá, biên cảnh Lương Châu là cảnh tượng gì.

“Là nơi không có vương pháp cũng không có quy củ giang hồ, người không có cố kỵ, tâm địa độc ác hơn xa sư hổ, quần hùng cát cứ ngươi tới ta đi, chuyện đốt giết cướp giật đồ thôn diệt môn nhìn mãi cũng quen mắt, không ai làm chủ cho bọn hắn. Mà lão phu thu tiền cống, chí ít mã phỉ không dám bước vào địa bàn Hồng Sơn nửa bước, hoa màu hàng năm thu hoạch sẽ để lại cho bọn hắn chút khẩu phần lương thực .....”

Chương 628 - Phong Ba Côn Phó Gia

Chương 628. Phong Ba Côn Phó Gia

Đăng ~~

Khi Liễu Thiên Sanh đang nói chuyện, tam huyền cầm trong tay đột nhiên dừng lại, phát ra thanh âm rung động kéo dài, hai mắt cũng mở ra, nhìn phía lối vào ngõ Long Khê.

Xà Tiểu Hổ còn đang nghe cố sự, thấy lão sư phụ không nói nữa, hơi nghi hoặc một chút.

“Ra cửa rồi đi về đi, ngày mai không cần tới học quyền.”

Liễu Thiên Sanh buông tam huyền cầm xuống, ngầm thở dài, nghĩ nghĩ lại nói:

“Ngày xưa vơ vét bách tính là sai lầm, lão phu khó tránh khỏi tội lỗi, nhưng cái sai này, căn nguyên vẫn là do triều đình không làm. Thân ngươi ở nhà quan lại, về sau cũng là người trong triều đình, phải nhớ đến quyền pháp của lão phu, là bị buộc ra ở tình huống nào, tranh thủ giải quyết đầu nguồn, đừng lại để Lương Châu xuất hiện Liễu Thiên Sanh tiếp theo.”

“Dạ.”

Xà Tiểu Hổ hiển nhiên không rõ, đây là lời thật lòng của người sắp chết, chỉ gật đầu cái hiểu cái không, thu lại trung bình tấn sau đó bước nhanh chạy ra ngoài từ cửa sau……

Rầm rầm ~

Nước trong kênh chảy về dòng sông phía nam, phát ra tiếng vang nho nhỏ.

Ngoài ngõ nhỏ Long Khê, Trịnh khôn ăn mặc thành khách hành thương chậm rãi đi dạo, trên vai đeo hai cái sọt, bên trong chứa một nửa hàng hóa bán chưa hết, ánh mắt thì dò xét tại khu kiến trúc xung quanh.

Khi đến bên cạnh đầu phố, Thạch Ngạn Phong mặc y phục quản gia bình thường, im lặng lại gần, làm ra bộ dáng kiểm tra hàng hóa, thấp giọng nói:

“Đã xem xét xung quanh, có ba người quan sai Hắc Nha tuần tra, phân tán ở mấy cửa vào của ngõ hẻm Long Khê, thoạt nhìn là để phòng ngừa Liễu Thiên Sanh bỏ chạy, nhưng ngăn không được chúng ta.”

“Xác định Liễu Thiên Sanh ở bên trong?”

“Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, ta chỉ cần tới gần, Liễu Thiên Sanh tất nhiên có thể phát giác ra nên không tiến vào. Nhưng theo lộ tuyến của bộ đầu Hắc Nha hẳn là hắn ở giữa ngõ Long Khê.”

Trịnh Khôn thấy vậy, lập tức buông cái sọt xuống, sửa sang lại áo bào:

“Kéo càng dài càng phức tạp, nếu không thì trực tiếp ra tay đi.”

Thạch Ngạn Phong là huynh đệ giang hồ sau khi Tưởng Trát Hổ bị trục xuất sư môn thì kết bạn, bởi vì Tưởng Trát Hổ cực ít khi lộ diện bên ngoài, chuyện tài vụ Hồng Sơn đều là hắn quản lý, là người tâm phúc.

Mà Trịnh khôn là thế lực đầu mục bị Tưởng Trát Hổ thu phục, không có quan hệ thân thiết với Tưởng Trát Hổ như Thạch Ngạn Phong, vì thế mọi sắp xếp đều do Thạch Ngạn Phong làm chủ.

Tính cách Thạch Ngạn Phong tương đối ổn trọng, không táo bạo như Trịnh khôn, sau khi đảo mắt xung quanh một chút, cau mày nói:

“Kinh thành ngọa hổ tàng long, khi chưa thăm dò nội tình mà tùy tiện đi vào dễ dàng bị người mai phục.”

Trịnh khôn lắc đầu nói: “Muốn mai phục, phải biết chúng ta là ai, có mục đích gì. Sau khi chúng ta vào kinh thành giọt nước không lọt, chỉ mấy ngày trước phạm vào án mạng, triều đình cũng không tra ra cái gì, nếu như bị người mai phục ở chỗ này, trừ phi là trong bang có nội ứng mật báo cùng triều đình, bán đứng chúng ta.”

Thạch Ngạn Phong châm chước một chút, cảm thấy cũng đúng, nên không tiếp tục nhiều lời nữa, từ dưới đáy sọt lấy ra tam tiết đồng côn, tránh khỏi ánh mắt bộ khoái tuần tra, từ chỗ tối lặng yên tiến vào ngõ Long Khê.

Trong ngõ sâu bằng đá xang, chỉ có ánh trăng đầy ngõ hẻm, trừ tiếng tam huyền cầm như có như không nhẹ vang, không còn chút gió thổi cỏ lay nào khác.

Hai người sóng vai mà đi, bước chân không tạo ra một chút tiếng vang, nghe thấy điệu hát dân gian quen thuộc của Lương Châu, lập tức xác nhận mục tiêu, Thạch Ngạn Phong cầm đồng côn chậm rãi ghép lại.

Cũng vào lúc này, tiếng tam huyền cầm chỗ sâu trong ngõ nhỏ dừng lại, khiến bên trong hẻm cũ hoàn toàn an tĩnh lại.

Thạch Ngạn Phong biết đã bị phát hiện, vung tay khẽ ra hiệu.

Trịnh khôn không tiếp tục che giấu âm thanh, xoay cổ phát ra hai tiếng “Ken két”, thân hình vọt lên, ẩn nấp ở trên tường rào, chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Thạch Ngạn Phong cầm đồng côn, cẩn thận từng li từng tí đi đến ngoài vờ tường trạch viện, nghiêng tai lắng nghe tiếng thổi cỏ lay trong đó, sau đó mới đứng ở cổng, lấy côn đẩy về hướng cửa gỗ.

Kẹt kẹt ~~

Cửa gỗ từ từ mở ra, đập vào mắt là sân nhà sạch sẽ, cùng ghế nằm đặt ở trên bậc thang phòng chính.

Liễu Thiên Sanh tóc trắng xoá ngồi trên ghế nằm, hai khuỷu tay chống đầu gối, khom người như hổ phục, hai mắt đạm mạc nhìn qua cổng.

Bốn mắt nhìn nhau, trong ngoài trạch viện lâm vào tĩnh mịch.

Thạch Ngạn Phong đứng ở cổng, cũng không trực tiếp tiến vào, dù sao hắn không xác định Liễu Thiên Sanh bị thương như thế nào, có bị triều đình hạn chế hay không.

Thạch Ngạn Phong thận trọng từng bước, âm thầm nắm đồng côn cầm ngang trước ngực, chậm rãi bước vào sân.

Liễu Thiên Sanh không có động tác gì, cử động lần này cũng không phải là kiêu căng, mà là triều đình khóa hắn gắt gao, động cũng không đánh lại, vì thế chỉ bảo trì khí thế lão võ khôi, nói:

“Phong Ba Côn Phó gia, ngược lại đã thật nhiều năm không gặp, ngươi học được côn pháp từ chỗ nào?”

“Vân Thủy Kiếm Đàm Kiếm Vũ Hoa, trở về quê quán Lương Châu, tổ phụ ta là gia tướng Phó gia, cùng Phó lão tướng quân đền nợ nước, xem ở trên tình cảm tổ tông, ta giúp hắn sắp xếp chỗ ở, đuổi người Chu gia truy sát, hắn dạy ta côn pháp chân truyền.”

Chương 629 - Ta Đàn Tiễn Các Ngươi

Chương 629. Ta Đàn Tiễn Các Ngươi

Thạch Ngạn Phong đi vào viện, hai chân trượt ra, cầm đồng côn ở bên eo chỉ về hướng Liễu Thiên Sanh:

“Ngươi sống từ tiền triều đến bây giờ, cũng đủ rồi, thống khoái mà chết tốt bao nhiêu. Lúc tuổi còn trẻ tung hoành giang hồ không cho triều đình nửa phần mặt mũi, đến già lại như chó nhà có tang đầu nhập triều đình, chẳng phải là sống làm trò cười.”

Ánh mắt Liễu Thiên Sanh bình thản: “Sao phải nói nói nhảm nhiều như vậy. Lúc tuổi còn trẻ, lão phu và Phó đại tướng quân còn đã từng quen biết, Phong Ba Côn thất truyền một giáp trên giang hồ, vẫn rất đáng tiếc. Ngươi vậy mà biết nó, vậy bộc lộ ra để lão phu nhìn xem đã học được mấy hỏa hầu rồi.”

“. . .”

Thạch Ngạn Phong cẩn thận quan sát khí tượng Liễu Thiên Sanh, cảm thấy có khả năng là phô trương thanh thế, cao hơn nhiều thì là thâm tàng bất lộ, cũng không nói thêm lời nào, mũi chân đá mạnh mặt đất.

Oành ~

Bùn đất trên mặt đất lập tức bị mũi giày đạp thành một cái hố, bùn đất vẩy ra, hắt về phía Liễu Thiên Sanh ngồi trên ghế nằm.

Rầm rầm ~

Liễu Thiên Sanh bởi vì đứng dậy sẽ bị lộ tẩy, cho nên không nhúc nhích tí nào , mặc cho bùn đất vẩy lên người, sau đó phong khinh vân đạm vỗ vỗ tay áo:

“Muốn bức lão phu ra chiêu trước, cũng không dễ dàng như vậy...”

Trịnh khôn núp ở trên tường rào, nhìn thấy cảnh này cũng sửng sốt, phi thân nhảy vào viện, nổi giận mắng:

“Sắp chết đến nơi, ngươi giả trang lão sói vẫy đuôi cái gì?”

Vừa nói vừa đá một cước bùn.

Oành ~

Rầm rầm ~...

Liễu Thiên Sanh nhíu nhíu mày, sau khi trầm mặc một chút, lùi ra sau ghế nằm, lại cầm lên tam huyền cầm tựa ở bên cạnh:

“Lão phu trúng Ly Hồn Châm, không có chiến lực gì, nhưng nếu muốn giết lão phu, trước tiên vẫn cần phải qua cửa thần. Các ngươi đều là người Lương Châu, lão phu đàn cho các ngươi một «Khúc Lương Châu» trợ hứng, chết dưới điệu này, đối với người Lương Châu mà nói cũng coi như kết thúc yên lành -- bất kể kết cục như thế nào, chí ít đã từng sống qua một lần vì chính mình, không phải làm một đứa ở nghịch lai thụ hứa..... “

Trịnh khôn thấy cảnh này, cảm thấy không thích hợp.

Thạch Ngạn Phong thì dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn ra phía bên ngoài tường viện.

Mà một tiếng bước chân trầm ổn cũng vang lên từ trong ngõ hẻm.

Đạp ~ đạp .....

Thanh âm từ xa đến gần, giống như Diêm La mở mắt, vô thường gõ cửa .

Lộc cộc, lộc cộc .....

Tiếng vó ngựa trong trẻo xẹt qua dưới ánh trăng trên đường nhỏ, hướng về phía ngõ Long Khê bước đi.

Dạ Kinh Đường cưỡi trên đại hắc mã, bên eo treo bội đao, mà Đông Phương Ly Nhân thân mang váy dài sa mỏng, bởi vì vị trí ngồi cưỡi không tiện nên ngồi ở bên cạnh yên ngựa, một tay nắm lấy đai lưng Dạ Kinh Đường.

Chim Chim đêm hôm khuya khoắt bị kéo đi làm thì đứng ở trên vai Đông Phương Ly Nhân, lông mao theo gió mà động "Òm ọp chít chít....." oán trách nói vừa trở về đã phải tăng ca.

Lúc đầu Dạ Kinh Đường cũng không muốn cho Chim Chim tăng ca, nhưng khi mới nhận được tin tức, đi tòa nhà bên cạnh Bùi gia lấy ngựa, Chim Chim đang ở hậu trạch tản bộ đã tự mình chạy tới, sau đó đã bị bắt đi làm tráng đinh.

Bởi vì Đông Phương Ly Nhân không có ý định một mình đi tới phía hậu trạch gặp Ngưng nhi, Dạ Kinh Đường đành để nha hoàn tới thông báo cho Ngưng nhi, lập tức rong ruổi ngựa rời khỏi Thiên Thủy Kiều.

Đông Phương Ly Nhân mặc váy lụa, hai bên không xẻ tà không thể cưỡi ngựa, mới ngồi ở sau Dạ Kinh Đường, thấy Dạ Kinh Đường ruổi ngựa chạy chậm đặc biệt ổn, còn thúc giục:

"Ngươi chạy nhanh lên, vừa thả Liễu Thiên Sanh không được mấy ngày, bọn người Trịnh Khôn lúc nào cũng có thể tra được nơi đó, nếu thật sự làm thịt rồi, sau này ngươi tìm ai thỉnh giáo quyền pháp?"

Dạ Kinh Đường cũng muốn chạy nhanh lên, nhưng yên ngựa

chỉ lớn như vậy, hình thể hắn vốn cũng không nhỏ, mông Đại Bổn Bổn cũng rất nở nang, còn duy trì chút khoảng cách với hắn, chạy nhanh khẳng định sẽ ngồi không vững.

Nghe thấy nàng thúc giục, Dạ Kinh Đường quay đầu:

“Ngươi ngồi gần một chút, không thì không an toàn.”

Đông Phương Ly Nhân cúi đầu xem xét, cũng không nhiều lời, dịch chuyển về phía trước một chút, dán ở sau eo Dạ Kinh Đường.

Kết quả nàng vừa ngồi vững, Dạ Kinh Đường đã kẹp mạnh bụng ngựa “Giá --” một tiếng, đại hắc mã đã từ đi nhanh chuyển thành phi nước đại.

Đạp -- đạp --

Đông Phương Ly Nhân bị bật ngửa ra sau thiếu chút nữa đã ngã xuống, vội vàng nắm lấy đai lưng ổn định lại cơ thể, ánh mắt có chút căm tức, nhưng cũng không so đo với tên ác ôn đang hấp tấp, chỉ nghiêng đầu nhìn về phía Chim Chim trên vai, nhìn xem nó có bị cử động nhất kinh nhất sạ này hù dọa hay không.

Kết quả lại phát hiện, Chim Chim vẫn đang ổn định đứng trên bờ vai không bị ảnh hưởng, phát hiện nàng nhìn đến còn nhảy tới nhảy lui, biểu diễn kỹ năng “Thân thể động đầu bất động”, ý tứ rõ ràng là – tỉ tỉ đầu rồng béo này tính cân bằng của ngươi không được nha, nhìn xem còn không bằng chim chim .....

? ?

Đông Phương Ly Nhân không thèm để ý.

Hai người một chim phóng ngựa chạy băng băng, từ trên cầu chạy đến ngõ Long Khê, ước chừng dùng hai khắc đồng hồ.

Chương 630 - Hôn Một Cái

Chương 630. Hôn Một Cái

Dạ Kinh Đường sợ đánh rắn động cỏ, từ khoảng cách rất xa đã tung người xuống ngựa, để Chim Chim bay qua điều tra trước, mà hắn thì cùng Đông Phương Ly Nhân đi bộ tiến về ngõ nhỏ, muốn đi tìm trạm gác Hắc Nha hỏi tình huống một chút.

Đông Phương Ly Nhân bị dẫn chạy điên một đường, váy cũng loạn, lúc đi lại sửa sang tầng sa mỏng ngoài váy, tùy ý dò xét kiến trúc xung quanh, tìm kiếm địa điểm thích hợp theo dõi.

Nhưng hai người còn chưa đi đến bên ngoài ngõ Long Khê, nàng đã phát hiện công tử áo đen phong khinh vân đạm đã dừng lại bước chân, sau đó nhanh tróng quay người, đưa tay trái ra câu một cái, ôm nàng vào trong ngực, hai chân bật khỏi mặt đất, nhảy lên cây liễu cạnh bờ kênhl.

! !

Đông Phương Ly Nhân quả thực không ngờ tới Dạ Kinh Đường sẽ bỗng nhiên làm càn như thế, đang muốn nói chuyện, miệng đã bị bưng kín, giương mắt nhìn lại, đã thấy ánh mắt Đường Đường đại nhân nghiêm túc, dùng khóe mắt ra hiệu.

?

Đông Phương Ly Nhân lập tức dừng lại phản kháng, khóe mắt dò xét đường đi xa xa, lại phát hiện một tên thương nhân đeo sọt, đi qua đi lại ở đầu phố, sắc mặt và cử chỉ đều phù hợp hình tượng một người buôn bán nhỏ phổ thông, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Đông Phương Ly Nhân có chút nghi hoặc nhìn qua đôi mắt lạnh lùng gần trong gang tấc, nhìn bộ dáng như đang thực sự xác nhận xem có phải Dạ Kinh Đường cố ý báo cáo sai quân tình hay không.

Dạ Kinh Đường khẳng định không phải cố ý chiếm tiện nghi, sau khi hắn đi vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất, đồng đẳng với thời khắc vận chuyển pháp môn Thiên Hợp Đao, lực cảm giác khá kinh người, cho nên thương nhân khi khi chưa chuyển qua góc đường, hắn đã nhận ra đối phương có động tác dừng lại.

Khoảnh khắc dừng lại ngắn ngủi này, là sắp đi vào tầm mắt góc chết của quân lính tuần tra, phản ứng bản năng dò xét gió thổi cỏ lay sau khúc ngoặt mà người buôn bán nhỏ bình thường mặc dù có thói quen này, cũng không có khả năng động tác dừng lại nhanh đến mức thường nhân cũng không nhìn ra được.

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, ra hiệu Bổn Bổn không nên vọng động, sau đó làm ra bộ dáng một công tử hàm tình, nhẹ nhàng nàng câu lọn tóc bên thái dương, ôn nhu nói lời tâm tình:

“Sớm nhìn sắc trời chiều tối nhìn mây trôi, đi cũng nhớ khanh, ngồi cũng nhớ khanh.....”

? !

Đông Phương Ly Nhân trừng to mắt, trong đáy mắt tràn đầy khó có thể tin, thầm nghĩ: Lời nói dầu mỡ như thế ngươi cũng nói được ra miệng?

Chính Dạ Kinh Đường cũng tê cả da đầu, cảm thấy như vậy quá giả, đành trực tiếp hơn một chút, cánh tay ôm sát thêm mấy phần:

“Muốn hôn một cái. Được hay không?”

Lần này Đông Phương Ly Nhân thoải mái hơn, rất nhập diễn,

khẽ cắn môi dưới làm ra bộ dáng ỡm ờ, nghiêng mặt đối với Dạ Kinh Đường không nói một lời.

Dạ Kinh Đường dùng thính lực chú ý đến động tĩnh của thương nhân trên đường, thật đúng là không ngờ tới Đại Bổn Bổn dễ dỗ dành như vậy, không hề nhăn nhó một chút mà đồng ý, diễn đã làm đến bước này, không làm thì giống không thích hợp, hắn lập tức tiến đến cạnh gương mặt trắng nõn không dấu vết.

Ba ~

Bả vai Đông Phương Ly Nhân rõ ràng hơi rụt lại, nhưng cũng không tức giận, chỉ len lén liếc nhìn Dạ Kinh Đường, nhìn hắn là bởi vì việc gấp tòng quyền, hay mượn đề tài để nói chuyện của mình chiếm tiện nghi, phát hiện Dạ Kinh Đường cũng không sắc phôi, mới yên lòng.

Bởi vì ở trong Nước Mắt Hiệp Nữ học được nam nữ riêng tư gặp nhau như thế nào, Đông Phương Ly Nhân vì diễn trọn trò xiếc này, còn tay giơ lên ôm lấy cổ Dạ Kinh Đường, làm ra bộ dáng thẹn thùng dính người.

Ven bờ sông Nam Huân phong cảnh vô cùng đẹp, thường xuyên có các cặp nam nữ si tình riêng tư gặp mặt, ở chỗ hẻo lánh này ấp ấp ôm một cái cũng không phải rất hiếm thấy.

Mà thương khách gánh hàng đi ngang qua quả thực không phát hiện dị thường, lúc đi ngang qua còn nhỏ giọng nói thầm:

“Phi ~ không biết xấu hổ..... “

Dạ Kinh Đường cảm giác võ nghệ người này tuyệt đối không thấp, bước chân và hơi thở đều không có bất kỳ sơ hở gì, hắn cũng không vọng động, chỉ ở sau cây liễu ôm Bổn Bồn lắc lư.

Sau khi dính nhau sau một hồi, thương khách không nhanh không chậm đi tới nơi xa, dừng bên cạnh ngõ Long Khê, có một

người mặc y phục quản gia đi ra, đối thoại cùng thương khách, thoạt nhìn là đang chọn hàng hóa.

Dạ Kinh Đường cẩn thận lắng nghe, nhưng khoảng cách quá xa, đối phương rõ ràng đè thấp âm thanh, cái gì cũng nghe không được.

Chờ khoảng một lát sau đã phát hiện hai người đi tới góc chết của tầm mắt, sau đó có tiếng buông sọt xuống.

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì vỗ nhẹ lưng Bổn Bổn, ra hiệu có biến, chuẩn bị đi qua.

Nhưng lực cảm giác của Đông Phương Ly Nhân không mạnh như Dạ Kinh Đường, đã sớm mất hướng đi của thương khách, lại không dám loạn động, thấy Dạ Kinh Đường vỗ nàng, nàng còn cho là mình ôm đao bị lộ tẩy, thế là lại thuận theo ngửa gò má lên.

“. . .”

Chương 631 - Giao Đấu

Chương 631. Giao Đấu

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, muốn nói lại thôi, ngẫm lại vẫn là hơi cúi đầu, hôn lên gương mặt một cái, sau đó quay người đi về hướng ngõ Long Khê, đưa tay ra hiệu đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy thì sờ sờ gò má, cuối cùng cũng cảm giác được lần này hình như có chút không đúng, nhưng cũng không nghĩ lại, thấy tay đè lại hô hấp, im hơi lặng tiếng đi theo sau Dạ Kinh Đường, sờ soạng đi về hướng ngõ Long Khê...

Oành --

“Ngươi giả trang lão sói vẫy đuôi cái gì..... “

Đăng ~ đăng đăng .....

Sau vài tiếng giao lưu như có như không không mấy thân thiện, làn điệu ai oán thê lương, quanh quẩn dưới ánh trăng trong ngõ Long Khê.

Tay Dạ Kinh Đường đè lên Ly Long Đao bên hông, hết sức chăm chú dò xét động tĩnh trong nội viện, phát hiện khoảng cách còn hơn mười trượng, Liễu Thiên Sanh vậy mà có thể cách tường phát hiện hắn và Ngây Ngốc, trong lòng không khỏi bội phục nhiều hơn mấy phần.

Đã bị Liễu Thiên Sanh phát hiện, Dạ Kinh Đường cũng không tiếp tục tận lực ngăn chặn bước chân, không nhanh không chậm đi tới cổng, lạnh nhạt nói:

“Kim Xà Tiêu Trịnh Khôn Trịnh Đại đương gia, bốn năm trước, trong nhà có người áp tiêu qua cửa sông, người và hàng đều bị người của Trịnh Đại đương gia cướp bóc, lừa bịp hai trăm lượng bạc mới thả người, lúc ấy ta đã muốn đi tiếp, đáng tiếc bị gia phụ ngăn. Bây giờ có thể gặp gỡ ở chỗ này, cũng coi như duyên phận.....

Đăng đăng...

Trong sân lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng đàn trong trẻo vang lên.

Thạch Ngạn Phong đưa lưng về phía Liễu Thiên Sanh, hai tay nắm côn nhìn về phía cổng, ánh mắt âm trầm, khóe mắt tìm kiếm cao thủ khác đang mai phục.

Trịnh Khôn bị gọi tên đầu tiên, sắc mặt cũng thay đổi, hai tay bên dưới rủ xuống vận sức chờ phát động, ánh mắt nhìn vách tường chằm chằm:

“Các hạ là ai? Trịnh mỗ cũng không nhớ kỹ những năm gần đây đã làm chuyện cướp tiêu mua bán.”

Đạp đạp ~

Tiếng bước chân đi đến ngoài cổng, người tới thân mang áo đen có khuôn mặt tuấn lãng xuất hiện ở trước mắt hai người.

Dạ Kinh Đường nhìn về phía hai người trong nội viện, thần thái như đang cùng đồng hương nói việc nhà:

“Ta trước kia là thiếu đương gia của Hồng Hà tiêu cục, tiêu cục nhỏ chỉ tầm mười người, hai trăm lượng bạc cũng không phải số lượng lớn, Trịnh Đại đương gia không nhớ rõ cũng bình thường. Món nợ này ta nhớ được là được rồi.”

Khi Dạ Kinh Đường quay người, hình ảnh bên trên đao cũng lộ

ra, phù điêu Ly Long cực kì gây chú ý.

Ánh mắt Thạch Ngạn Phong đột biến, không cần hỏi thân phận, đã biết Diêm Vương nửa đường giết tới. Hắn nói:

“Hóa ra là Dạ đại hiệp. Chuyến này chúng ta vào kinh thành, chỉ vì chấm dứt tư oán, cũng không nhằm vào người khác. Ngày xưa có chỗ đắc tội, nghĩa huynh Tưởng Trát Hổ sẽ bồi thường cho Dạ đại hiệp nghìn lần, ngày sau trên giang hồ cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, mong rằng Dạ đại hiệp cho nghĩa huynh cái mặt mũi.”

Dạ Kinh Đường thấy đối phương nhắc tên Tưởng Trát Hổ dọa người, cổ tay nhẹ lật lấy ra một tấm bảng hiệu:

“Ta là người của quan sai, nếu để mặt mũi cho ngươi, chỉ sợ triều đình sẽ không cho ta mặt mũi.”

Keng - keng keng --

Trong sân lại lần nữa an tĩnh lại.

Tam huyền cầm trong tay Liễu Thiên Sanh, làn điệu bỗng nhiên gấp gáp, nghe giống như trống thúc mệnh.

Trịnh Khôn và Thạch Ngạn Phong không nhúc nhích tí nào, thoạt nhìn là đang do dự xem cùng nhau liều mạng, hay là nếm thử phá vây, chạy một người là được một người.

Mà vấn đề này cũng không suy nghĩ quá lâu, dù sao nơi này là kinh thành, không chỉ có Dạ Kinh Đường, còn có đống cao thủ Tuyền Cơ chân nhân, Bát Tí Địa Tàng, Bạch Phát Đế Thính... một, không chừng đang ở ngay bên cạnh, phá vòng vây khả năng bằng không.

Thạch Ngạn Phong sau khi nhìn chăm chú một cái, không có bất kỳ liên hệ gì, hai chân bỗng nhiên phát lực, đánh về hướng

tường viện không có ai.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường cũng đi theo dời về phía bên phải.

Táp --

Cũng chính trong nháy mắt này, Trịnh khôn bắt lấy cơ hội, áo bào bỗng nhiên phồng lên, tay phải vung ra, trong tay áo bay ra một đầu thương đen nhánh.

Đằng sau đầu thương là dây thừng kim sắc, chớp mắt đã đi ngang qua ba trượng, như một sợi kim tuyến thẳng tắp chia sân viện từ một thành hai, tạo ra âm thanh xé gió dọa người, tựa như dùng Thanh Long hiến trảo.

Dây thừng mũi tiêu tấn công quá bất ngờ, Trịnh Khôn toàn lực ứng phó đầu tiêu, bộc phát tốc độ còn mạnh hơn Ngân Câu Mã Diện, Tông Sư bình thường có khả năng phản ứng không kịp.

Nhưng Liễu Thiên Sanh ngồi sau đàn tam huyền cầm ở trước khi Trịnh Khôn ra tay, đáy mắt đã hiện ra chút thầm than.

Dù cho hắn là thân thể tàn bệnh, cùng giao thủ với Dạ Kinh Đường ở trước kia, Dạ Kinh Đường đều bị nhìn xuyên quần lót, chỉ có thể dựa vào một lực đấu mười dùng biện pháp cứng rắn mà qua.

Bây giờ Dạ Kinh Đường đã đứng hàng bát đại khôi, ngay cả vũ phu thiên nhân hợp nhất cũng đánh không được Dạ Kinh Đường, dựa vào biện pháp giương đông kích tây mà đánh lén, đây không phải đùa giỡn hay sao.

Sang sảng --

Một tiếng đao trong trẻo, đè xuống làn điệu tam huyền cầm vang lên trong gió!

Ánh mắt Dạ Kinh Đường nhìn qua Thạch Ngạn Phong bay về phía mình, tay trái lại không biết khi nào đã đặt ở bên hông, hai chân hơi cong, cung lưng lại đột nhiên thẳng băng, cánh cổng ở dưới sự trùng kích kinh khủng đã chia năm xẻ bảy.

Chương 632 - Kim Lân Đồ

Chương 632. Kim Lân Đồ

Ầm ầm --

Dây thừng nhanh như điện chớp vẫn đang lao vùn vụt.

Tay trái Dạ Kinh Đường cầm đao, thân hình như dịch chuyển tức thời, đi qua sát vạch kim tuyến, khi dưới đáy mắt Trịnh Khôn xuất hiện kinh dị, đao quang đã đi tới bên ngoài ba thước.

Một đao kia là kiệt tác của Hiên Viên Triều, so với đấu pháp của Dạ Kinh Đường tự mình hại mình thì chậm nửa phần.

Nhưng cái chậm này chỉ so với Dạ Kinh Đường, đối với người khác trên giang hồ mà nói, đây chính là đao pháp càng kỳ quái hơn so với Bát Bộ Cuồng Đao, chỉ một đao kia đã có thể đè bất luận đao khách nào trên thế gian.

Thực lực Trịnh Khôn cũng không yếu, bản năng chiến đấu nhanh hơn xa so với suy nghĩ, khi phát hiện dị dạng đã bỏ qua chuyện kéo dây thừng, chân phải lui về phía sau hai tay khép lại, dùng ra chiêu Kim Long của Liễu Thiên Sanh, muốn chộp lại Ly Long Đao.

Liễu Thiên Sanh đã từng dùng cách này mở lưỡi đao của Dạ Kinh Đường, mạch suy nghĩ đấu pháp xác thực không tệ, nhưng lấy tốc độ của Trịnh Khôn, hai chưa khép lại đao đã qua, coi như tiếp được cũng không di chuyển được, trở thành vùng vẫy giãy chết.

Trịnh Khôn phát hiện chênh lệch lẫn nhau đã hình thành trạng

thái nghiền ép, có thể nói lòng như tro nguội, nhưng để hắn càng kinh sợ hơn chính là, Đao Khôi đương đại trước mắt, ở trong lúc tất phải giết, lại còn ở trước mặt hắn thay đổi một chiêu!

Lưỡi đao Dạ Kinh Đường sắp tới người, phát hiện tên này giống như cọc gỗ căn bản phản ứng không kịp, tay trái cầm đao đột nhiên ngừng lại, mà tay phải đã nắm chặt, hướng về phía trước trực tiếp trở thành một pháo xông thành.

Ầm ầm --

Quyền phong cùng một chỗ, bùn đất trên mặt đất trong nháy mắt bị san bằng một tầng, nhấc lên bụi mù.

Trọng quyền vô kiên bất tồi, trong chốc lát đã đụng vào hay tay Trịnh Khôn đang khép lại.

Trong âm thanh trầm đục, bằng mắt trần có thể thấy được hai tay tráng kiện của Trịnh Khôn bị rút ngắn hơn tấc, sau vai xuất hiện hai điểm xương nhô lên, tiếp theo phía sau lưng nổ ra huyết vụ.

Tay áo cũng ở dưới khí kình doạ người vỡ nát từng khúc, cho đến trên nửa áo bào hóa thành mảnh vụn nổ tung, cả người ngay cả một cái chớp mắt cũng không dừng lại, đã hóa thành đạn pháo hạng nặng, đập về hướng phòng chính.

Ầm ầm --

Liễu Thiên Sanh ngồi dưới mái hiên, mặc dù khí mạch đã bị phong kín, nhưng kinh nghiệm vẫn còn, ôm tam huyền cầm đã nghiêng đầu từ sớm, chờ Trịnh Khôn bay ngược qua bên tai, xuyên thủng hai mặt vách tường rơi về phía sâu bên trong, mới tiếp tục gãy tam huyền cầm.

Rầm rầm --

Trong tiếng nổ gạch đá vỡ tung, thân hình Dạ Kinh Đường chưa ngừng lại mà ngoặt ra một góc vuông, kéo đao trực tiếp thẳng hướng Thạch Ngạn Phong.

Ý của Thạch Ngạn Phong vốn là bỏ chạy, giẫm lên vách tường cùng Trịnh Khôn hợp lực cường công.

Nhưng lúc này Thạch Ngạn Phong thân ở giữa không trung còn chưa dẫm lên vách tường, Dạ Kinh Đường cũng đã đuổi theo, đáy mắt hiện ra rung động khó nói lên lời, đồng côn trong tay lúc này lấy tư thái hồi mã thương, điểm về hướng mặt Dạ Kinh Đường.

Khi động tác của Dạ Kinh Đường trôi chảy, dưới sự phản kích của Thạch Ngạn Phong đã nhìn ra ý đồ, tay trái tiếp được đồng côn, bay sượt qua mang theo ra tia lửa chói mắt.

Xoẹt xẹt -

Đồng thời chuôi đao đưa vào tay phải, như là độc xà thổ tín, đâm về lưng Thạch Ngạn Phong.

Một đao kia đâm chính là mạch máu lớn đến tim, không có gì bất ngờ xảy ra chỉ cần một đâm chuồn chuồn lướt nước thu lại, Thạch Ngạn Phong đã bị vết thương trí mạng, sẽ không chết ngay nhưng nếu không cứu giúp thì không có cách nào sống sót, cũng là một đao tất sát.

Nhưng để Dạ Kinh Đường không nghĩ tới là, lưỡi đao vô kiên bất tồi trong tay, đâm đến da thịt sau lưng Thạch Ngạn Phong thì bỗng nhiên dừng lại, giống như đâm vào tường sắt do tinh thiết chế tạo.

Oành!

Lưỡi đao đột nhiên ngừng lại, khí kình to lớn bật lại hai tay, cứng rắn bẻ cong lưỡi đao, thiếu chút nữa đã khiến Dạ Kinh Đường làm lưỡi đao tuột khỏi tay.

Mà Thạch Ngạn Phong cũng như bị chùy công thành đâm vào sau lưng, thân thể không bị lưỡi đao xuyên qua, dưới khí kình kinh khủng đập lên trên thân, cả người hóa thành mũi tên thoát dây cung, bắn nghiêng ra, đụng nát cạnh tường vây rơi về nơi xa.

Rầm rầm --

Một kích đánh ra không cảm giác không đúng, Dạ Kinh Đường lúc này lui về phía sau mấy bước, ánh mắt kinh ngạc:

“Kim Lân đồ?”

Đáy mắt Liễu Thiên Sanh cũng hiện ra kinh ngạc, dù sao hắn nhìn thấy Dạ Kinh Đường đánh ra một đao kia có bao nhiêu bá đạo, Đao Khôi toàn lực bộc phát đâm trúng nhục thể phàm thai, lại chỉ đâm vào da thịt hai thốn, lấy thiên phú của Thạch Ngạn Phong, bất kỳ công phu khổ luyện gì đều luyện không đến loại trình độ này, chỉ có thể là học Kim Lân đồ rất nhiều năm.

Chương 633 - Đơn Giản

Chương 633. Đơn Giản

Ầm ầm --

Thạch Ngạn Phong bay tứ tung ra ngoài, không khác lắm với Trịnh Khôn, đồng thời rơi xuống đất.

Trịnh Khôn gặp trọng kích, cơ hồ bị chấn vỡ kinh mạch nửa người trên, rơi xuống đất căn bản không có cách nào bò lên.

Mà Thạch Ngạn Phong bởi vì Dạ Kinh Đường muốn để lại người sống trở về thẩm vấn, không đâm vào mấy nơi trí mạng như cột sống, phần gáy..., chỉ đâm một đao vào phía sau lưng đầy cơ bắp, ỷ vào một thân da Kim Lân, hai thốn chưa sâu không làm bị thương tới trái tim và mạch máu, quả thực là chỉ bị chút nội thương, hai chân rơi xuống đất trực tiếp chạy như điên vào trong màn đêm.

Dạ Kinh Đường phát hiện manh mối chuẩn xác của Kim Lân đồ, khẳng định sẽ không để cho người này chạy mất, lúc này thu đao vào bao, phi thân mà ra, từ ngoài cửa ôm lấy Ngây Ngốc còn không kịp phản ứng, đuổi về hướng Thạch Ngạn Phong bỏ chạy...

Ầm ầm --

Trong ngõ Long Khê bỗng nhiên nhấc lên tiếng vang lớn như địa long xoay người, chờ khi bách tính xung quanh kịp phản ứng đi ra ngoài quan sát, giao thủ đã kết thúc, ba bóng người lấy tốc độ cực nhanh xông qua nóc phòng xá.

Thạch Ngạn Phong cầm theo côn đồng, phi nước đại về tường

thành phía Bắc có khoảng cách gần nhất, trong đáy mắt khó có thể tin, thậm chí vượt trên sự cấp bách của mạng sống như treo trên sợi tóc. Dù sao khi hắn chừng hai mươi đã quen biết Tưởng Trát Hổ, sau đó không lâu đã bắt đầu luyện Kim Lân đồ, thiên phú cũng không kém, bây giờ qua tuổi năm mươi, đã sớm đến hoàn cảnh đao thương bất nhập.

Hắn vốn tưởng rằng dựa vào da Kim Lân của mình, dù là gặp được bát đại khôi, cũng có thể chống đỡ nhất thời nửa khắc, nhưng bây giờ mới phát hiện đã suy nghĩ nhiều, đối mặt võ khôi các phương diện đều không có tì vết, quyết định sinh tử vĩnh viễn là nhược điểm của bản thân, chỉ cần phản ứng không kịp sẽ trốn không thoát, vào thịt hơn tấc đã có thể giết người, người ta hoàn toàn không cần thiết đâm vào chỗ da dày.

Từ ngõ Long Khê xông ra, Thạch Ngạn Phong phát hiện người triều đình đến đây hình như chỉ có Dạ Kinh Đường, chung quanh cũng không có cao thủ khác, cắt đuôi được hẳn là có thể sống.

Nhưng cũng tiếc là, Dạ Kinh Đường dù đang ôm người, bay cũng nhanh hơn mấy phần so với hắn bị nội thương.

Ào ào --

Dạ Kinh Đường chạy trên nóc phòng phía sau, một tay ôm eo Đông Phương Ly Nhân, nhanh như điện chớp lao vùn vụt qua nóc nhà, ánh mắt khóa kín bóng người phía trước.

Nhưng eo thon cùng phong đồn và vạt áo ngạo nghễ của Đại Ngây Ngốc, thể trọng khẳng định không nhẹ, ôm theo đuổi người cũng không phải là nhẹ nhàng như vậy.

Đông Phương Ly Nhân ôm cổ Dạ Kinh Đường, cũng rõ ràng chính mình vừa cao vừa lớn, trở thành liên lụy, gấp giọng nói:

“Ngươi ôm bản vương làm gì? Trực tiếp đuổi theo đi!”

Dạ Kinh Đường mặc dù muốn tra Kim Lân đồ, nhưng đầu óc cũng không hồ đồ, hắn đầu tiên là hộ vệ của Tĩnh Vương, tiếp theo mới là quan sai, vì kẻ giang hồ mà bỏ qua việc bảo hộ mục tiêu, là lẫn lộn đầu đuôi.

“Không có việc gì, hắn chạy không được bao xa.”

Dạ Kinh Đường ở trên nóc nhà dùng tốc độ cao nhất lao vùn vụt, chỉ trong giây lát đã rút ngắn khoảng cách hai bên đến bảy tám trượng.

Ngõ Long Khê là điểm du lịch đầu tiên trên sông Nam Huân, cách tường Bắc của Vân An thành không quá hai dặm, nhưng Dạ Kinh Đường hoàn hảo không chút tổn hại, Thạch Ngạn Phong cho dù ra khỏi thành, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Thạch Ngạn Phong có thể rõ ràng nghe được phía sau truyền đến tiếng xé gió, biết không có khả năng chạy thoát, khi cùng đường mạt lộ, đáy mắt cũng hiện ra dũng mãnh, khi đặt chân trên một bức tường vây, đồng côn trong tay đột nhiên vung ra phía sau.

Oành --

Giữa không trung vang lên một tiếng sấm nổ, Tề Mi Côn trong nháy mắt gãy thành ba đoạn.

Dạ Kinh Đường ở khi đối phương có dị động cũng làm ra phản ứng, đao bên hông ra khỏi vỏ chuẩn bị tập kích cận thân, nhưng phát hiện binh khí của đối phương gãy thành ba khúc, lúc này nhấc đao lên trên để thủ, để tránh tam tiết côn vòng qua đỉnh đầu quét đến phía sau.

Keng --

Tia lửa tóe ra!

Thạch Ngạn Phong toàn lực quét xuống một côn, nện về Dạ Kinh Đường đang lăng không về mặt đất, kết quả còn không kịp

tiếp tục chạy trốn, Diêm Vương lấy mạng phía sau lại lần nữa bắn lên.

Trong nháy mắt khi Dạ Kinh Đường rơi xuống đất, đã đặt Đông Phương Ly Nhân dưới đất, hai chân chấn động mạnh mẽ đằng không mà lên, hai tay cầm đao giữa trời chém ngang. Táp --

Thạch Ngạn Phong phản ứng cực nhanh, đã thu hồi tam tiết côn bảo vệ trước ngực, nhưng chưa từng nghĩ đao quang trước mặt lóe lên, sợi dây xâu chuỗi hai đoạn đồng côn, đã trực tiếp bị chặt đứt, lưỡi đao sáng như tuyết từ ngực khẽ quét qua.

Phốc –

Tiếng đao đâm vào thịt trầm đục, miệng máu xuất hiện trước ngực Thạch Ngạn Phong, mặc dù không sâu, nhưng từ sườn trái kéo đến vai phải.

Táp --

Thạch Ngạn Phong nắm lấy hai đoạn côn đứt, chưa làm ra phản kháng hợp lý, trước mắt đã lần nữa lại hiện lên đao quang.

Dạ Kinh Đường liên tục ra hai đao, tinh chuẩn không sai bổ vào trên cùng một vết thương.

Lần này da Kim Lân hỏng cũng khó ngăn cản, máu tung tóe giữa không trung, lưỡi đao nghiêng chém vào thịt chặt đứt vài cây xương sườn, cơ hồ là rạch mở thân thể Thạch Ngạn Phong.

“Khục -- “

Thạch Ngạn Phong kêu rên một tiếng, như là hổ sắp chết, cầm côn đồng trong tay ném ra, sau khi hạ xuống mặt đất thì che ngực điên cuồng chạy trốn.

Nhưng ngực hắn cơ hồ đã bị đào lên, không kịp chữa trị căn

bản sống không được, chạy không được mấy bước đã vì mất lượng máu lớn mà hôn mê.

Chương 634 - Có Bẫy Đánh Tới

Chương 634. Có Bẫy Đánh Tới

Dạ Kinh Đường phi tốc cong người lại lần nữa ôm lấy Ngây Ngốc, đi theo sau Thạch Ngạn Phong, nói:

"Lại chạy hẳn phải chết không nghi ngờ, trung thực phối hợp quan phủ, không chừng còn có thể được xử lý nhẹ một chút."

Thạch Ngạn Phong là huynh đệ kết nghĩa Tưởng Trát Hổ, chết còn có thể bảo toàn nghĩa khí giang hồ, mà nếu sợ chết đầu hàng bán Tưởng Trát Hổ, triều đình không giết hắn, hắn cũng sống không quá năm nay.

Vì thế Thạch Ngạn Phong biết rõ hẳn phải chết, vẫn không có dự định dừng bước, chỉ cật lực chạy về phía tường thành Bắc, tìm kiếm đường sống xa vời. Nhưng cũng tiếc là, Thạch Ngạn Phong chưa chạy cách phòng xá bao xa, dưới chân bỗng nhiên truyền ra một tiếng vang nhỏ bé không thể nghe thấy:

Băng ~

Âm thanh này đối với người giang hồ mà nói thì rất rõ, là tiếng vấp vào dây thừng cơ quan bị đứt!

Bước chân Thạch Ngạn Phong bỗng nhiên hụt, đáy mắt tuyệt vọng, đồng thời cũng hiện lên một chút nghi hoặc.

Mà Dạ Kinh Đường truy sát phía sau, trong nháy mắt khi nghe tiếng sợi tơ căng đứt, đã biết là có bẫy, vì tránh né phi đao ám khí nên ôm chặt Đông Phương Ly Nhân trong ngực hạ xuống nóc nhà.

Soạt --

Dưới một lực lớn, phòng xá trực tiếp bị giẫm thủng một lỗ, hai người rơi vào trong đó.

Nhưng vượt qua hai bên dự kiến chính là, nơi đây bố trí hố bẫy, khoa trương hơn xa bọn hắn tưởng tượng!

Ầm ầm --

Trong tiếng nổ vang rung trời, phòng xá dưới chân Thạch Ngạn Phong trong nháy mắt bành trướng, cả người bị ánh lửa nuốt hết, tiếp theo lại ở dưới sóng xung kích bay ra, áo bào và tóc dài tất cả đều vỡ nát!

"Móa!"

Dạ Kinh Đường vừa giẫm lên nóc nhà, đã thấy tia lửa nhanh tróng văng vào nhà, dùng hết toàn lực lăng không xoay người, che Ngây Ngốc ở trước người, tay trái nắm xà nhà muốn nâng thân thể lên.

Ầm ầm --

Sau một khắc, phía dưới phòng đã truyền ra tiếng nổ kinh thiên.

Dạ Kinh Đường chỉ cảm thấy một lực lượng khó mà kháng cự trùng kích tới từ phía sau lưng, áo bào sau lưng vỡ nát, cả người bị hất tung xoay tròn bay về phía không trung.

Rầm rầm rầm --

Tiếng vang liên tiếp không ngừng, dưới bóng đêm Vân An nguy nga tráng lệ, vang lên mấy tiếng nổ lớn, ánh lửa ở thành đông chói mắt ngút trời.

Hơn mười tòa nhà ở khu vực của Dạ Kinh Đường hơn lần lượt nổ thành đầy trời mảnh vụn, tia sáng chói mắt cùng tiếng vang inh

tai, trực tiếp khiến hai bên truy đuổi tai mắt không thông.

Dưới động tĩnh kinh thiên động địa, dù là Đông Phương Ly Nhân tâm trí hơn người, cũng bị vụ nổ này đột nhiên tập kích khiến cho hoang mang, gắt gao co lại trong ngực Dạ Kinh Đường nhắm mắt lại.

Dạ Kinh Đường bị sóng xung kích nhấc lên, bay đi ước chừng bảy tám trượng, giữa không trung cũng điều chỉnh thân hình, theo đầy trời mảnh vụn, hạ xuống nơi trở thành phế tích trong chớp mắt, bảo vệ Đông Phương Ly Nhân ở phía sau. Mà Thạch Ngạn Phong bị nổ bắn về, cũng rơi xuống bên cạnh, thân thể cũng không bị nổ thương, nhưng tóc và áo bào rách tung toé, còn có tia lửa, nằm ở trong đống ngói vỡ, luôn mồm ho khục khục muốn lật người.

Lỗ tai Dạ Kinh Đường ông ông, trước mắt còn có vô số điểm sáng, cảm giác siêu phàm cứng rắn bị tước đoạt hơn phân nửa trong ngắn ngủi, chỉ có thể dựa vào thị lực cảnh giới bốn phía phế tích.

Mà đối thủ có thể làm ra tình cảnh lớn như vậy, chuẩn bị hiển nhiên không chỉ có chút này.

Dạ Kinh Đường cơ hồ là vừa đứng vững, đã ẩn ẩn phát giác có chút không đúng, sau đó chính là:

Oành oành --

Giữa phế tích, bị hai viên cầu xuyên thủng, chưa đến gần đã lăng không nổ tung, một cái kích hoạt phi trâm bắn ra bốn phương tám hướng, một cái khác rơi xuống đất nổ ra khói đặc màu vàng xám.

Ào ào táp --

Trăm ngàn phi châm giống như mưa to hắt xuống, cơ hồ bao

trùm tất cả ngõ ngách trong phế tích.

Dạ Kinh Đường thầm hô không ổn, trong nháy mắt khi viên cầu bay tới, đã bay nhào về bên cạnh, một phát bắt được Thạch Ngạn Phong bị nổ đến mơ hồ ngăn ở trước người.

Vô số phi châm kích xạ trên người Thạch Ngạn Phong, da Kim Lân xác thực bá đạo, cũng không bị xuyên thấu, nhưng vết thương trước ngực cùng đôi mắt lại không may mắn như vậy, phi châm đâm vào thịt, lúc này phát ra tiếng rú thảm thê lương:

“A -- “

Dạ Kinh Đường gắt gao che chở Đông Phương Ly Nhân, khom người dùng Thạch Ngạn Phong làm tấm chắn ngăn cản mưa châm, đồng thời bay ngược về sau, tránh né khói độc cuồn cuộn khếch tán bốn phương.

Đinh đinh đinh --

Vô số phi châm hắt ra, cho đến khi viên cầu rơi xuống đất, mới kết thúc.

Mà khói độc theo nhiệt khí của lửa khuếch tán trong phế tích, tốc độ hơi chậm hơn nửa phần, Dạ Kinh Đường không rõ ràng đối phương còn có chuẩn bị ở sau hay không, không dám dựa theo lẽ thường đi đầu gió tránh né, mà là xuôi theo phi nước đại thẳng tắp xông ra khỏi phế tích, dựa vào tốc độ kinh người thoát ly khỏi phạm vi khói độc.

Cho đến khi rời xa, Dạ Kinh Đường mới dám ngừng chân, nâng Thạch Ngạn Phong đang kêu thê lương thảm thiết, treo lên mười hai phần tinh thần cảnh giới xung quanh. Ước chừng một lát sau, chứng ù tai cùng thị lực có thể khôi phục, tiếng vang xung quanh trở lại trong tai, xa xa truyền đến tiếng thét lộn xộn:

“A --”

“Thế nào rồi.....”

“Sét đánh.....”

Chương 635 - Giết Cả

Chương 635. Giết Cả

Đông Phương Ly Nhân được che chở rất tốt không bị thương, nhưng cả người khẳng định cũng mơ hồ một lát, chờ khi khôi phục lại mới phát hiện mình đứng ở bên ngoài phế tích, bị Dạ Kinh Đường nhấn trong ngực, đàng trước còn có tiếng kêu thảm thiết của khiên thịt như lệ quỷ.

“Dạ..... “

“Xuỵt! Đừng thò đầu ra!”

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy vội vàng nín hơi ngưng khí, từ trong tay áo trượt ra hai thanh chủy thủ, tránh trong ngực Dạ Kinh Đường, chú ý đến động tĩnh xung quanh.

“A -- khụ khụ .... phốc -- “

Chính diện Thạch Ngạn Phong cơ hồ bị hun đen, vết đao trước ngực cắm vài cây phi châm màu xanh bóng, mắt trái cũng thế.

Sau khi kêu thảm một lát, mạch máu toàn thân Thạch Ngạn Phong vặn vẹo từng cục, tai mắt miệng mũi đều tuôn ra máu, bị Dạ Kinh Đường nắm không ngừng run rẩy.

Dạ Kinh Đường cũng không rảnh quản cái tên đầu lĩnh thổ phỉ này chết hay sống, nhịp tim như nổi trống, cẩn thận cảm giác xung quanh, thật lâu xác định không có bất kỳ dị dạng gì, mới chậm rãi lui về phía sau, đồng thời cao giọng nói:

“Người tới!”

Tiếng vang chấn động toàn bộ đông thành truyền ra, mặt đường ầm ĩ khắp chốn, ngay cả trên tường thành xa xa cũng xuất hiện vô số bóng người.

Ngõ Long Khê còn có ba tên bộ khoái Hắc Nha tuần tra, khi Dạ Kinh Đường ra tay đã vội vàng đuổi qua, nhưng Dạ Kinh Đường chạy quá nhanh, muốn đuổi theo rất khó khăn, động tĩnh kinh thiên động địa nổ ra, trực tiếp bị nổ cho sững sờ ở nơi xa.

Nghe thấy tiếng vang, ba tên bộ khoái Hắc Nha mới vội vã chạy tới:

"Dạ đại nhân...."

"Cảnh giới xung quanh, coi chừng có bẫy, phát lệnh báo cho Hắc Nha cùng cấm quân và bộ khoái xung quanh, tới dập lửa lùng bắt tặc tử."

"Vâng."

Bộ khoái chạy tới trước khi này dừng bước, từ sau hông lấy ra pháo truyền lệnh, bắn lên không trung.

Hưu ~~

Oành --

Đôi mắt Dạ Kinh Đường sắc bén, cầm theo đao đảo mắt thật lâu, khóe mắt nhìn về phía Chim Chim vẫn luôn xoay trên bầu trời truy tung mà huýt sáo.

Chim Chim dưới hoàn cảnh ánh sáng mờ nhạt có thị lực kinh người, nhưng thấy bỗng nhiên thấy ánh sáng và tiếng vang kịch liệt phát nổ, rõ ràng cũng bị làm cho hoang mang, đã bay lên chỗ cực cao, không quy tắc xoay quanh, ra hiệu tình huống quá loạn không tìm được mục tiêu.

Dạ Kinh Đường ra hiệu Chim Chim tiếp tục quan sát bóng người khả nghi xung quanh, sau đó dưới sự phòng bị nhìn chằm chằm của ba bộ khoái, che chở Đông Phương Ly Nhân đi về hướng ngõ Long Khê.

Nhịp tim Đông Phương Ly Nhân cực nhanh, bản năng bắt lấy vạt áo Dạ Kinh Đường, nhưng động tay đã phát hiện lưng áo Dạ Kinh Đường bị nổ nát, chỉ có mấy dây vải treo, kéo một phát sẽ rớt xuống. Sắc mặt nàng khẽ biến, đánh giá toàn thân cao thấp của Dạ Kinh Đường:

"Ngươi có bị thương không?"

Bên trong Dạ Kinh Đường còn mặc nhuyễn giáp, tư thế lẩn tránh đúng chỗ, sau lưng cũng không bị nổ thương, nhưng trên cánh tay và trên đùi có chút trầy da không thể tránh được, hắn cúi đầu quét mắt nhìn một chút, trả lời:

"Ta không sao. Đối thủ không phải hướng về phía Liễu Thiên Sanh tới, là hướng về phía ta tới. Chỗ tối giấu cao thủ cơ quan ám khí, ngươi đừng thò đầu ra."

Đông Phương Ly Nhân nghe được cái này, khẽ chau mày.

Ở Đại Ngụy cũng có người trong nghề cơ quan ám khí, nhưng đều bị phân loại là giang hồ đạo chích, người người kêu đánh, không có đất bồi dưỡng, tất nhiên cũng không cách nào lớn mạnh.

Mà giang hồ Bắc Lương đối bàng môn tà đạo rất khoan dung thì không giống, cũng nói võ đức, nhưng không nhiều, chỉ cần lợi hại đều có thể thu hoạch được địa vị tương ứng trên giang hồ, vì thế tẩm bổ ra vô số cao thủ, cổ Độc Sư, cơ quan sư đều là người nổi bật trong đó.

Cơ quan sư tinh thông ám khí độc dược bày trận các loại, còn am hiểu phỏng đoán tâm tư mục tiêu, bình thường ra tay chính là

bố trí cạm bẫy bố trí xong là đi, cực ít khi ở lại canh giữ.

Người trong nghề cơ quan những năm qua chạy tới Đại Ngụy làm loạn thật nhiều, nhưng dám tính toán võ khôi, Đông Phương Ly Nhân vẫn là là lần đầu gặp phải, cau mày nói:

"Hồng Sơn giấu người ở giang hồ Bắc Lương khá rộng, tất nhiên là bỏ ra nhiều tiền, thuê đỉnh tiêm cao thủ giang hồ Bắc Lương..." Dạ Kinh Đường cảm giác không đúng lắm, hắn ra hiệu Thạch Ngạn Phong đã sắp tắc thở trên tay:

"Hồng Sơn phí khí lực lớn như vậy đối phó ta làm gì? Ta trước mắt với Hồng Sơn không oán không cừu, Tưởng Trát Hổ tặng không hai chủ lực làm mồi nhử ám toán ta, não có nước hay sao?"

Đông Phương Ly Nhân nghĩ cũng phải, Tưởng Trát Hổ phái tới hai cao thủ, thì tương đương với đầu trâu mặt ngựa dưới tay nàng, trực tiếp coi như ném không tử sĩ, không khỏi quá hào khí.

"Việc này có kỳ quặc, phải tra rõ ràng, tên này có chết không?"

Dạ Kinh Đường lui xa về sau, buông Thạch Ngạn Phong ra, xem xét mạch đập, phát hiện kịch độc công tâm đã mất đi ý thức, máu thịt trên miệng vết thương đã biến thành màu đen, vương thái y đến cũng không nhất định cứu sống được, lập tức chỉ có thể nói:

"Nhanh bắt Trịnh Khôn về nghiêm hình khảo vấn, tra rõ ràng chân tướng, đối phương có thể mai phục ở chỗ này, tất nhiên biết hành tung và mục đích của hai người này, bọn hắn cũng không thể ngay cả ai lợi dụng bọn hắn cũng không biết ...."

Chương 636 - Đông Phương Sóc Nguyệt

Chương 636. Đông Phương Sóc Nguyệt

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy cũng không nhiều lời, dưới sự che chở của Dạ Kinh Đường, bước nhanh vội vã chạy tới trước cấm quân.

Thành Đông bỗng nhiên vang lên tiếng nổ lớn và ánh sáng chói mắt, hấp dẫn lực chú ý của nửa thành bách tính, trên đường người người nhốn nháo, tất cả bộ khoái đang trực đều ra roi thúc ngựa chạy về ngõ Long Khê.

Ngõ Long Khê cách Văn Đức Kiều cũng không xa, quan to hiển quý ở Văn Đức Kiều, cũng bị động tĩnh quấy nhiễu, leo lên vọng lâu, thậm chí là nóc phòng, quan sát tình huống.

Mà bên bờ sông Nam Huân, trong một tòa lâu ngắm cảnh thanh nhã, Yến Vương thế tử Đông Phương Sóc Nguyệt đang đứng ở phía trước cửa sổ chắp tay, nhìn về phía ánh lửa xa xa, phía sau thì đứng quản gia có chòm râu dê.

Phốc phốc ~

Sau khi chờ đợi một lát, một con Hàn Nha từ đằng xa bay tới, hạ xuống phía trước cửa sổ.

Tiếp theo một bóng người màu đen đội đấu lạp, im hơi lặng tiếng hạ trên nóc lầu ngắm cảnh, chậm rãi đi vào trong phòng, lấy mũ trùm xuống.

Dưới đấu lạp, là khuôn mặt trắng noãn, tuổi chừng trên dưới

sáu mươi, mặt hơi có vẻ âm lệ.

Đông Phương Sóc Nguyệt từ trước cửa sổ quay trở lại, quạt xếp ra hiệu bàn trà:

"Trọng Tôn tiên sinh quả thật thật bản lãnh. Tình huống bên kia như thế nào?"

Trọng Tôn Ngạn ngồi xuống bên cạnh bàn trà, nâng chung trà lên chậm rãi nhấp miệng, lắc đầu nói:

"Lông tóc không thương. Dạ Kinh Đường này không thẹn danh bát đại khôi, thân thủ, phản ứng, tính cảnh giác đều không hề chậm trễ, trên trời còn có một con Tuyết Ưng cảnh giới xung quanh, đánh không thắng, không chạy nổi, trốn không thoát, người dưới bát đại khôi, không có gì bất ngờ xảy ra người nào gặp phải người đó chết."

Đông Phương Sóc Nguyệt luôn một mực ở kinh thành, hiểu rõ bọn người Tào A Ninh gặp phải loại quái vật gì, đối với cái này nói:

"Người đều có nhược điểm, hoàn mỹ không một tì vết đã là thần tiên, chỉ cần dùng tâm mưu đồ, luôn có thể tìm ra biện pháp chế ước. Trọng Tôn tiên sinh là người trong nghề cơ quan ám khí, không cầu trọng Tôn tiên sinh diệt trừ người này, có thể để cho hắn nằm một hai tháng không phát huy ra chiến lực, là có thể thành sự, đây không khó chứ?"

Trọng Tôn Ngạn suy tư một chút: "Mỗi lần ra tay, tất nhiên Dạ Kinh Đường sẽ cảnh giác, về sau muốn xuống tay nữa thì khó hơn lên trời, chỉ có thể chờ thời. Thế tử điện hạ đơn giản là muốn để Tuyền Cơ chân nhân và Dạ Kinh Đường trong thời gian ngắn không có cách nào nhúng tay mưu đồ ở kinh thành, muốn làm đến điểm ấy, không cần trăm phương ngàn kế đi tới ám toán."

“Ồ?”

Đông Phương Sóc Nguyệt cầm lấy ấm trà rót cho Trọng Tôn Ngạn:

“Tiên sinh có cao kiến.”

“Muốn để hai người này không nhúng tay vào, để bọn hắn ngắn hạn rời khỏi kinh thành là đủ. Cũng tỷ như tìm một đợt mã phỉ ở biên cảnh, đi đào mộ tổ Dạ Kinh Đường, hắn tất nhiên sẽ về nhà ……”

? ?

Đát --

Ấm trà bị thả lại trên bàn.

Biểu lộ Đông Phương Sóc Nguyệt một lời khó nói hết, sau khi trầm ngâm, nói:

“Trọng Tôn tiên sinh, lần này mưu đồ quan hệ Đại Ngụy quốc tội, ngươi đừng nói đùa.”

Quản gia nghĩ nghĩ, xen vào nói:

“Lời ấy của Trọng Tôn tiên sinh, xác thực có chỗ hợp lý. Nhưng mà người chết như đèn tắt, chỉ là đào mộ phần, Dạ Kinh Đường không có khả năng lúc này rời khỏi Nữ Đế để hồi hương.

“Nếu như là Cừu Thiên Hợp không còn sống lâu nữa, Dạ Kinh Đường có lẽ có thể đi thăm viếng một chút…”

Đông Phương Sóc Nguyệt lắc đầu:

“Cừu Thiên Hợp nổi danh láu cá, Quân Sơn Đài truy sát Cừu Thiên Hợp hai mươi năm đều không bắt được, chúng ta muốn tìm được người lại đánh chỉ còn một hơi, nói nghe thì dễ.”

Trọng Tôn Ngạn nghĩ nghĩ: “Không nhất định không phải điệu hổ ly sơn Dạ Kinh Đường, có thể dẫn Tuyền Cơ chân nhân ra, cũng vẫn hợp lý.”

“Tuyền Cơ chân nhân..”

Đông Phương Sóc Nguyệt suy tư một chút: “Tuyền Cơ chân nhân là người Ngọc Hư Sơn, muốn dẫn nàng ra, chỉ có thể là Ngọc Hư Sơn xảy ra chuyện. Quốc sư Lữ Thái Thanh ở Ngọc Hư Sơn tu đạo, muốn khiến cho Ngọc Hư Sơn xảy ra chút chuyện, chỉ sợ không dễ dàng.”

Trọng Tôn Ngạn tùy ý nói: “Nhân mạch của Thế tử điện hạ trải rộng triều chính chỉ cần cẩn thận mưu đồ một phen, phương pháp luôn luôn có.”

Ngón tay Đông Phương Sóc Nguyệt gõ nhẹ bàn, hơi suy nghĩ một chút rồi nhẹ gật đầu.....

Đạp đạp đạp……

Vô số cấm quân hắc giáp và bộ khoái, từ phía đông kinh thành nhanh chóng bao vây các hẻm nhỏ ở ngõ Long Khuê, âm thanh ồn ào hết đợt này đến đợt khác:

“Lục soát từng nhà.”

“Cẩn thận nơi này có sấm sét, đi quân khí giám gọi người biết đường đến đây……”

Mà ở một bên khác, bên trong cung thành, vài tên chạy đến tổng bộ Hắc Nha, đứng ở bên ngoài Xán Dương Trì, thỉnh thoảng có nữ thầy thuốc chạy ra chạy vào.

Dạ Kinh Đường đứng ở trước cửa, mặc dù đầu tóc bù xù, nhưng thần thái vẫn nghiêm nghị như bình thường, đưa tay ra hiệu về phía đông thành: “Bỏ chạy từ hẻm Long Khuê, chỉ có thể

trốn đến tường thành ở phía bắc, đối phương đã sớm bố trí cạm bẩy, chắc chắn bố trí ở chỗ ít người thích, phía đầu những con đường phù hợp để chạy trốn, kiểm tra từng đoạn đường không được bỏ sót"

"Vâng!"

Chương 637 - Bôi Thuốc

Chương 637. Bôi Thuốc

“Cẩn thận có người giết người diệt khẩu, chờ sau khi đám người Thương đại nhân đến, hãy chuyển họ đến địa lao ngay lập tức, trên đường đi không được ngừng lại. Trịnh Khôn đã phạm vô số tội ác đẫm máu ở Lương Châu, sau khi đưa vào địa lao, tra tấn nặng nhẹ không cần kiêng dè, có những cái gì thì sử dụng hết lên người của hắn, bắt buộc hắn phải khai ra hết, bất kể hắn khai ra cái gì, nhớ kỹ đưa tất cả cho Tĩnh Vương xem qua”

“Vâng……”

Xán Dương Trì ở bên cạnh phía đông hoàng thành, mới vừa rồi Dạ Kinh Đường bảo vệ Đông Phương Ly Nhân trở về, đang có ý định đưa nàng trực tiếp đến Trường Nhạc Cung, nhưng khi hắn đi ngang qua đây, Đông Phương Ly Nhân thấy hai người mặt mày đầy tro đất, thì dừng lại gọi nữ quan thái y đến.

Xán Dương Trì được bao quanh bởi cỏ cây hoa lá xanh tươi, chỉ có ở chính giữa có một ngôi chính điện, bên ngoài cung điện đứng rất nhiều cung nữ.

Dạ Kinh Đường sau khi sắp xếp xong mọi thứ, thì hắn quay trở lại bên trong Xán Dương Trì, nghĩ rằng Bổn Bổn đã bắt đầu đi tắm rửa.

Nhưng khi đi đến gần, hắn phát hiện ra Đông Phương Ly Nhân vẫn đang ở cửa sổ của Thiên Điện chờ đợi, thấy hắn trở về liền vẫy tay: “Mau đến đây, để y quan kiểm tra vết thương của ngươi.”

“Ta thật sự không sao, điện hạ đi tắm rửa thay áo quần trước

đi”

“Ngươi đi vào đây!”

Đông Phương Ly Nhân mặc dù nhìn trông như bình thản, nhưng vừa rồi nàng thật sự sửng sốt, lúc này mới bình tĩnh trở lại, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Thấy Dạ Kinh Đường vẫn luôn giữ đúng khuôn phép, nàng vội vàng đi ra thiên điện, kéo cổ tay Dạ Kinh Đường bước vào cửa chính.

Thiên điện là nơi dùng để thay quần áo và nghỉ ngơi, bên trong có một chiếc giường dùng để uống trà và đánh cờ, bày trí trong phòng rất lịch sự tao nhã, lúc này hai y nữ đã chuẩn bị xong đồ băng bó và thuốc rửa vết thương.

Dạ Kinh Đường bị Đương Phương Ly Nhân dùng sức đè mạnh xuống giường trà, lắc đầu nói: “Chỉ là vết thương ngoài da, không cần gọi nhiều người như vậy.”

“Ngươi không được cử động!”

Đông Phương Ly Nhân mắng một câu, rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh giường trà, xem xét vết thương của Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường bị sóng xung kích thổi bay, hắn có sức khỏe cường tráng và áo giáp mềm bảo vệ cơ thể, nên hắn không bị thương nặng, nhưng hắn cuối cùng cũng không có vảy kim lân bá đạo như của Thạch Ngạn Phong, trên khắp cánh tay và đùi của hắn đầy vết đỏ và bầm tím do đá vụ va vào.

Còn quần áo thì nhìn thật thê thảm, mặt trước còn nguyên vẹn do không bị sóng xung kích chạm vào trực tiếp, sau lưng thì chỉ còn lại vài mảnh vải vụn, treo ở trên thắt lưng, phía trên ống quần cũng rất nhiều lỗ thủng.

Mặt dù váy của Đông Phương Ly Nhân bị rách, trên người cũng dính đầy bụi bặm, nhưng so với Dạ Kinh Đường thì nàng trông vẫn tốt hơn rất nhiều, nhìn thấy Dạ Kinh Đường vì bảo vệ nàng nên trở thành như vậy, trong mắt hiện rõ vẻ đau lòng, vẫy tay nói:

“Lại đây.”

Nữ đại phu đứng bên cạnh, vội vàng đi đến trước mặt, mang theo khăn nóng và rượu thuốc, cắt cái áo rách tả tơi của Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường tập võ từ nhỏ đến lớn, một chút vết thương này cũng không có gì là đáng kể, từ chối không được chỉ có thể đứng dậy nói:

“Ta tự mình làm, các ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

Hai nữ đại phu nhìn về phía Đông Phương Ly Nhân có chút ngập ngừng.

Đông Phương Ly Nhân đang định tránh đi, thấy vậy liền ngồi xuống lại:

“Các ngươi đi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Y nữ vội vàng đứng dậy lui đi ra ngoài.

Dạ Kinh Đường tự mình làm không để cho Đông Phương Ly Nhân hầu hạ, hắn dùng khăn lông lau sạch cánh tay rồi bôi rượu thuốc lên, cười nói:

“Điện hạ cũng đi tắm rửa thay váy đi, váy cũng rách hết cả rồi.”

Đông Phương Ly Nhân cũng không đứng dậy, sau khi nhìn Dạ

Kinh Đường vài lần, thì kéo váy lên để kiểm tra.

Ở dưới váy mặc một chiếc quần mỏng màu trắng, cả chiếc váy đã bị gạch đá văng vào rách tơi tả, trên chiếc quần mỏng cũng thủng hai ba chỗ, có thể nhìn thấy rõ những vết xước trên làn da trắng nõn

Đông Phương Ly Nhân thấy không có gì nghiêm trọng, thì thả váy xuống lại.

Nhưng điều nàng không ngờ đến là Dạ Kinh Đường ở sát bên cạnh ngừng thoa thuốc, rồi hắn cúi người xuống nhấc chân nàng lên.

“Hả? Ngươi làm cái gì vậy?”

Dạ Kinh Đường nhấc hai chân nàng lên, đặt ở trên đầu gối của hắn, dùng tay xé toạc cái lỗ bị rách, rồi lấy khăn lông lau nước thuốc lên chân của nàng: “Ta là nam nhân, trên người có một vài vết sẹo cũng không ảnh hưởng, nhưng nếu điện hạ có sẹo, sau này tương công thấy sẽ rất đau lòng đó, không nên bướng bỉnh.”

Chân của Đông Phương Ly Nhân bị hắn nhấc lên, hai tay bắt buộc phải chống sau lưng, nhìn thấy Dạ Kinh Đường xoa bóp chân nàng mà không hề e dè, ánh mắt nàng lộ ra vẻ xấu hổ và tức giận, nhưng cũng không rút chân ra, chỉ là nhíu mày nói: “Vừa rồi ở trên bờ sông, lúc ngươi hôn bổn vương, cuối cùng không phải là để che mắt người khác, mà là cố ý, ngươi đừng tưởng rằng bổn vương không phát hiện.”

Chương 638 - Đây là ma xui quỷ khiến

Chương 638. Đây là ma xui quỷ khiến

Mắt Dạ Kinh Đường chớp chớp, giải thích nói: “Lúc đó là ta đang nhắc nhở điện hạ, điện hạ hiểu sai ý, còn chủ động đem khuôn mặt đưa gần lại ta.”

“Bổn vương đưa mặt đến gần là ngươi liền hôn?”

Dạ Kinh Đường ngừng lại một chút, ngước mắt lên nhìn, trong mắt lộ ra vẻ —— nếu như không đâu?

Đông Phương Ly Nhân hít sâu vào một hơi, làm cho chiếc áo căng ra, nàng không còn gì để nói, quay đầu nhìn lại nơi khác.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy Đại Bổn Bổn không vui, âm thầm thở dài: “Được rồi, ti chức đã biết sai rồi, lần sau điện hạ đưa mặt đến gần, ta chắc chắn sẽ không động lòng nữa.”

Đông Phương Ly Nhân quay đầu lại nhìn, trong mắt tràn đầy nghi ngờ: “Ở gần ngươi lâu như vậy, ngươi cho rằng bổn vương không biết tính tình của ngươi tốt xấu? Bổn vương chỉ cần thổi một hơi là ngươi không chịu nổi, còn đưa lại gần…… Chỉ cần ngươi có lý do chính đáng, ngươi chắc chắn sẽ mượn lừa trên sườn núi để mà lợi dụng nữ nhân, giống như luyện tập Thính Phong Chưởng.”

Dạ Kinh Đường nghiêm túc nói: “Luyện Thính Phong Chưởng, trước đó ta đã từng nhắc nhở qua, đến khi nào được điện hạ cho phép, mới bắt đầu dạy công phu, như thế này sao có thể nói chiếm

tiện nghi? Điện hạ chủ động đưa đến gần, nhắc nhở ta không được hôn, ta nhất định sẽ không hôn."

Đông Phương Ly Nhân không bao giờ tin những lời nói này, thêm một chút châm chước, thân thể hơi nghiêng về phía trước, đến trước mặt Dạ Kinh Đường, tỏ ra vẻ mình là nữ vương không thể đắc tội : "Ngươi còn dám đắc tội, bổn vương lập tức lôi ngươi đến phòng tịnh thân!"

Dạ Kinh Đương đối mặt với đôi môi căng mọng đỏ tươi gần trong gan tất, ánh mắt không có nửa phần gợn sóng, chỉ là nghiêm túc xoa rượu thuốc trị trật khớp lên chân nàng: "Xem đi, ta đã nói rồi, chỉ cần điện hạ không cho phép, ta sao có thể tùy ý đắc tội. Vừa rồi thật là hiểu sai ý, điện hạ đưa mặt lại gần, ta cũng không thể làm như không thấy từ chối điện hạ……"

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường bắt đầu giả vờ hắn là một người nam nhân tốt không bị sắc đẹp mê hoặc, chẳng qua là do bị khơi dậy lòng hiếu thắng mà thôi, lại nhớ về miêu tả giọt nước mắt của nữ nhân, rồi sau đó hơi nghiêng đầu, làm ra vẻ liếc mắt đưa tình, từ từ đưa đến gần bờ môi của nam nhân.

Dạ Kinh Đường hít thở thật sâu, nhìn gương mặt xinh đẹp kiều diễm mỗi lúc một gần, theo bản năng hắn đưa mặt về phía trước.

Cuối cùng Đông Phương Ly Nhân phản ứng rất nhanh, vội vàng ngửa ra phía sau để giữ khoảng cách, trong ánh mắt để lộ ra ý đã bắt được quả tang đắc ý nói: "Dạ Kinh Đường, ngươi chu môi là muốn làm cái gì? Bổn vương đã cho phép ngươi hôn?"

"Đâu……"

Dạ Kinh Đường không còn lời nào để nói, làm ra vẻ xấu hổ: "Kia cái gì…… ta cầm lòng không được. Lần này ta sẽ chú ý, chắc chắn sẽ không động đậy chút nào."

Đông Phương Ly Nhân vì muốn để Dạ Kinh Đường hiểu rõ hắn không chịu nổi một kích, nên cũng không một chút do dự, lại khẽ cắn môi đỏ, hơi nghiêng đầu để sát lại gần.

Đêm kinh đường lần này nghị lực thật tốt, không có phản ứng gì, chỉ nhìn chằm chằm vào đôi mắt to của Đại Bổn Bổn.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ngọn đèn dầu lập lòe trong căn phòng yên tĩnh.

Đông Phương Ly Nhân nhìn vào hai mắt lạnh lùng đang gần kề sát mặt, ánh mắt bỗng nhiên xuất hiện vài phần trốn tránh.

Nhưng từ nhỏ nàng đã được bồi dưỡng ngạo khí, để nàng không bao giờ lâm trận mà lùi bước, mà là tiếp tục chơi đùa với lửa, hai gương mặt cách nhau gần hai tấc, tay còn đè trên ngực của Dạ Kinh Đường, hơi thở gấp gáp, dùng ánh mắt biểu đạt —— đến đây, hãy hôn đi.

Có thể thấy ngực của Dạ Kinh Đường khẽ phập phồng, đang đè né tâm tư rất lâu, cuối cùng không thể chống cự lại công kích của Đại Bảo Bảo, gương mặt lại một lần nữa đưa về phía trước.

“Hả…… Ôi?!”

Đông Phương Ly Nhan đang đắc ý muốn ngửa về phía sau để né tránh, bỗng nhiên phát hiện không biết từ lúc nào những ngón tay của nam nhân đã nằm trên ngực, không chịu rút tay về lại.

Rồi sau đó gương mặt mà hắn ở trong lòng bồi hồi mấy tháng nay, bây giờ phóng to ngay trước mắt.

Đôi môi chạm vào nhau.

Vai ngọc của Đông Phương Ly Nhân bỗng nhiên run lên, hai mắt trợn tròn, cảm nhận được trên môi của mình truyền đến cảm

xúc nóng bỏng, trong mắt đầu tiên là lộ ra vẻ xấu hổ vì bị xúc phạm, rồi sau đó lại chuyển sang luống cuống và hoảng hốt.

Dạ Kinh Đường ngậm lấy đôi môi hồng hào, thật ra cũng rất sửng sốt, sau khi tỉnh lại muốn tách ra, nhưng lại cảm thấy mình bạc đãi Bổn Bổn, nghĩ lại vẫn là vuốt nhẹ phía sau lưng, không tách ra.

Đông Phương Ly Nhân hiểu biết rất nhiều về lý thuyết, đầu óc mê muội, trong tiềm thức vẫn biết là làm như thế nào đáp lại, phát hiện ra cái đầu lưỡi ác ôn đang lùa vào, sau đó trong vô thức hàm răng mở ra.

“Um……!”

Đôi giày màu trắng đi trong cung của Đông Phương Ly Nhân hơi nhướng lên, bằng mắt thường cũng có thể thấy được đầu vai của nàng run lên, sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng.

Cứ như thế một lát sau, cuối cùng Đông Phương Ly Nhân mới kịp phản ứng lại, đẩy mạnh bả vai của Dạ Kinh Đường, hai người tách ra, rồi ngay sau đó đưa tay lấy Ly Long Đao nằm ở bên cạnh.

Sọat — Dạ Kinh Đường biết sẽ như thế, nên vội vàng thanh đao đè lại:

“Ai ai, đây là ma quỷ xúi dục”

Chương 639 - Nhìn Trộm Cô Nương Tắm

Chương 639. Nhìn Trộm Cô Nương Tắm

“Phi phi…… Dạ Kinh Đường!”

Sắc mặt Đông Phương Ly Nhân đỏ lên, dùng sức rút mạnh cây đao, ánh mắt mang theo xấu hổ và nước mắt giận dữ:

“Đây là ngươi nói không làm ra hành động gì sao? Bổn vương đã cảnh cáo ngươi, ngươi còn dám cố ý đắc tội, ngươi cho rằng bổn vương thật sẽ không trừng trị ngươi?”

“Đó là lần đầu tiên. Lần thứ hai điện hạ chưa nói không cho ta hôn, ta cầm lòng không được ai dà? Ta sai rồi……”

Tính tình của Đông Phương Ly Nhân cũng rất chịu đựng và nhẫn nhịn, nghe thấy những lời dối trá vô lý như vậy, tính tình của nàng bộc lộ ra, đem Dạ Kinh Đường đè xuống giường, tư thế như Võ Tòng đánh hổ, cướp đao muốn giết chết Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường bị trọng lượng, cơ thể không nhẹ của Đại Ngây ngốc ngồi lên bụng, nhưng hắn cũng không cảm thấy hắn bị nhục nhã.

Chỉ là cặp mông nóng hổi và mềm mại đang ở trên bụng, cùng nhau xô đẩy lung lay, cảm nhận rất rõ ràng, có thể nói dán chặt xuống vừa khít, vạt áo phồng ra cũng cọ tới cọ lui trên cánh tay, đang bị trêu chọc đến rối loạn tâm trí giờ càng rối loạn thêm.

Dạ Kinh Đường bỗng nhiên cảm thấy cơ thể liên tiếp những phản ứng khác lạ, vội vàng đỡ lấy cây đao nhắc nhở: “Điện hạ cơ

thể thiên kim, làm như thế này không ổn, nếu không trước cho ta nợ, sau này ta sẽ làm việc để trả nợ."

"Ngươi lấy cái gì để mà trả? Ta thấy ngươi là đồ ác ôn, ngươi chắc chắc là có ý đồ xấu, ngươi tưởng phạm thượng xong rồi thì sau đó sẽ không cần trả nợ!"

Dưới sự tức giận và xấu hổ, Đông Phương Ly Nhân không nhận ra rằng tư thế của mình đang không đúng, thậm chí vì khống chế Dạ Kinh Đường, chân nàng còn kẹp thật chặt, dùng sức bẻ ngón tay hắn.

"Ngươi thả cây đao ra cho bổn vương!"

"Điện hạ bớt giận……"

Hai người cãi nhau ầm ĩ ở trên giường, chưa được bao lâu, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng của cung nữ: "Điện hạ, Thánh Thượng bị tiếng động ở bên ngoài làm thức tỉnh, bảo điện hạ di giá đến điện Thừa An để hỏi thăm."

Đông Phương Ly Nhân dừng lại, tỉnh táo vài phần.

Dạ Kinh Đường âm thầm thở ra nhẹ nhàng, dùng tay vỗ nhẹ vào eo Ngây ngốc: "Tốt rồi tốt rồi, điện hạ nhanh đi gặp mặt Thánh Thượng đi."

Cơn tức giận còn sót lại của Đông Phương Ly Nhân vẫn chưa hết, vẻ mặt đỏ bừng vẫn còn hiện rõ, đang ngồi ở trên bụng đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng:

"Bổn vương sẽ trừng trị ngươi sau."

Nói rõ ràng xong thì xoay người bước xuống đất, khôi phục lại phong thái uy nghiêm của một nữ vương gia nên có, sửa sang lại váy áo đi ra ngoài.

Đạp đạp đạp……

Bước chân rất nặng.

Dạ Kinh Đường quần áo rách tả tơi nằm ở trên giường, giống như vừa mới bị nữ vương bá đạo chà đạp xong , hắn ngồi dậy, đợi sau khi cửa phòng Thiên Điện đóng lại xong, mới lắc đầu thở dài, đè nén tạp niệm ở trong lòng xuống xong, mới cầm lấy thuốc trị thương ở bên cạnh, chuẩn bị tự mình thoa thuốc trị thương.

Nhưng tiếng bước chân ở bên ngoài Xán Dương Trì còn chưa đi xa, bên tai Dạ Kinh Đường vang lên một tiếng động, nghe như từ bên trong chính điện truyền đến một tiếng: Rầm ~

Trong chính điện chính là một hồ nước nóng với quy mô rất lớn, Dạ Kinh Đường vớt được ngọc bội, mặt bị Phi Long cưỡi đều có ở trong đó.

Mới vừa rồi trên người cả hai người đều dính không ít bụi bặm, Ly Nhân chuẩn bị vào trong ao rửa sạch, đã có cung nữ chuẩn bị sẵn chậu rửa mặt và lược chải đầu, nhưng Lý Nhân rời Thừa An điện, cung nữ cũng đi theo, Dạ Kinh Đường nhíu mày lại, bên trong hình như không có ai, cảm thấy có gì đó không ổn, lặng lẽ buông thuốc trị thương xuống, cầm lấy cây đao bên cạnh người, đi về phía căn phòng ở giữa thông với bồn tắm.

Phòng bên cạnh là phòng thay quần áo, các quý nhân trong cung đều thay y phục ở chỗ này, rồi sau đó mới mặc đồ tắm đi đến bể tắm, Đông Phương Ly Nhân lần trước cũng chính là từ ở đây đi ra ngoài.

Dạ Kinh Đường bước chân nhẹ nhàng để không phát ra tiếng động lặng lẽ đi vào cửa, có thể nhìn thấy trong bể tắm ánh đèn vàng phát ra ánh sáng rực rỡ, mơ hồ có thể nghe được âm thanh của tiếng nước suối chảy, cũng không có một khí tức nào khả nghi.

Dạ Kinh Đường cau mày, cân nhắc một chút, đẩy cửa ra một khe hở, từ khe hở nhìn vào bên trong dò xét, đập vào mắt chính vài tấm màn tuyn mỏng thêu tranh sơn thủy.

Phía sau tấm bình phong là một bể tắm tràn ngập sương trắng, có một cô nương không biết ở đó từ lúc nào, dựa vào thành bể tắm, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen mượt và bờ vai trắng như ngọc, nhìn xuống chút nữa đã bị đá ngọc trắng che khuất không nhìn được, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì cũng không mặc y phục?!

Ánh mắt Dạ Kinh Đường khẽ thay đổi, nhanh chóng thu ánh mắt lại, rời đi không một tiếng động.

Nhưng đáng tiếc đó là, từ trong bồn tắm lập tức truyền đến một giọng nói quyến rũ:

“Dạ công tử, ngươi cũng không muốn chuyện nhìn trộm cô nương tắm rửa bị Tĩnh Vương biết được chứ?”

Chương 640 - Sao Có Thể Giống Nhau Được

Chương 640. Sao Có Thể Giống Nhau Được

Dạ Kinh Đường không nói nên lời, dừng lại ở phía sau cửa, trả lời lại nói:

“ Ngọc Hổ cô nương, sao ngươi lại ở đây?”

“Buổi tối bị tiếng ồn ào ở bên ngoài làm cho ta ngủ không được, đến đây tắm cho yên tĩnh một chút. Muốn cùng nhau tắm hay không?”

Còn cùng nhau tắm?

Dạ Kinh Đường đứng ở chỗ này, cảm thấy không phù hợp cho lắm, mắt của hắn nhìn về hướng Ngây ngốc rời đi, mở miệng nói: “Ngọc hổ cô nương có phải là muốn hỏi một chút tình hình ở bên ngoài?”

“Vào đây nói chuyện, để cung nữ và thái giám ở bên ngoài nghe thấy, ngươi chắn hẳn sẽ không dễ giải thích đâu.”

Dạ Kinh Đường trong lòng bất đắc dĩ, lấy cái khăn lông ở bên cạnh, che kín hai mắt, đẩy cửa bước vào bên trong Xán Dương Trì.

Kẽo kẹt ~

Đại Ngụy Nữ Đế dựa vào thành bể tắm, thật ra trên người còn một cái khăn tắm, một chút cũng không để lộ ra.

Nghe thấy tiếng mở cửa, nàng quay đầu lại nhìn, thấy Dạ Kinh

Đường mười phần tự giác, mới đem khăn tắm lấy ra, ánh mắt hiện ra vẻ khen ngợi, nhưng lời nói lại giả vờ rộng lương: “Không bịt mắt cũng không có việc gì, ta cũng sẽ không nói cho Tĩnh Vương biết.”

Dạ Kinh Đường cũng không trả lời lại lời nói hung ác này, mà đi vòng qua tấm bình phong đến bên cạnh bể tắm, ngồi ở trên ghế dài nói chuyện công việc: “Buổi chiều Lục Phiến Môn đưa tin tức, nói về chuyện án mạng ở quán Ngự Quyền, có thể là do Trịnh khôn gây nên, ta cùng Tĩnh Vương lập tức đuổi tới đường hẻm Long Khuê, cuối cùng đã có người mai phục ở đó trước”

Dạ Kinh Đường kể ra những chuyện hắn vừa trải qua, nữ đế rất nghiêm túc lắng nghe.

Nhưng sau khi gần kể xong, Nữ Đế dường như có điều gì đó vừa mới suy nghĩ ra, dò hỏi:

“Ngươi có chắc chắn Thạch Ngạn Phong có học qua Kim Lân Đồ không?”

“Ta có cảm giác giống như chiêu thức của Tào công công, chỉ khác nhau là không mạnh như Tào công công mà thôi. Ta lấy thương dùng hết sức mạnh đâm vào áo giáp, rồi thọc vào ngực của Tào công công, nhưng cũng mới đâm đi vào được một chút; mà dùng đao thọc vào Thạch Phong Ngạn, lập tức cắt hai tấc vào da thịt, vốn dĩ ta xưa đâu bằng nay, có thể nguyên nhân trong đó là do Thạch Phong Ngạn luyện chưa đủ lâu.”

Nữ Đế Đại Ngụy khẽ gật đầu: “Trước kia nghe đồn Tưởng Trát Hổ có Kim Lân Đồ, quả nhiên là thật.”

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta đi tìm Tưởng Trát Hổ, cướp lại Kim Lân Đồ được không?”

Thật ra Nữ Đế Đại Ngụy cũng dự định như vậy, nhưng hai

tháng nay thân thể của nàng không được tốt, trước mắt có hai thị vệ ở bên cạnh, dù sao cũng an toàn hơn một người.

"Hồng Sơn Bang hàng năm buôn lậu muối và sắt đến Bắc Lương, đáng lẽ là muốn xử lý. Nhưng vùng biên giới Lương Châu này không phải là sa mạc thì cũng là đồi núi, mỗi khi triều đình có một động tĩnh gì, thì Hồng Sơn Bang sẽ lẫn trốn vào trong núi, hoặc là trốn ra đến ngoài biên cương để tránh đầu sóng ngọn gió, nên so với Bình Thiên Giáo càng khó quét sạch hơn, nên việc này phải lên kế hoạch cẩn thận, không thể vội vàng được."

Dạ Kinh Đường biết Tưởng Trát Hổ khó đối phó, nên cũng không nói nhiều về chuyện này, ngược lại nói:

"Nếu không có việc gì để nói, thì người cứ tắm rửa trước đi, bây giờ ta về hắc nha thẩm vấn phạm nhân, chuyện ngày hôm nay phải được điều tra rõ ràng……"

Rầm rầm ~ ~ ~

Dạ Kinh Đường nói còn chưa dứt lời, bỗng nhiên phát hiện trong bồn tắm ở phía trước truyền đến tiếng nước từ từ chảy ra, không chỉ có âm thanh của giọt nước chảy xuống từ trên thân thể trơn bóng, thậm chí có thể nghe được tiếng cử động của hai đại đoàn nhi, lay động rất nhỏ chạm vào nhau, Dạ Kinh Đường đột nhiên dừng lại, muốn nói nhưng lại thôi.

Tích tích ~ ~

Nữ Đế Đại Ngụy đứng dậy bên cạnh thành bể tắm, thân thể trắng từ đầu đến chân, được ánh sáng của ngọn nến chiếu rọi, dáng người tạo ra một sức hút kinh người.

Phong thái của nàng ung dung nhưng không làm mất đi thần thái của một đế vương, chân trần bước theo cách bước chân của mèo, thong thả đi ngang qua Dạ Kinh Đường đang bịt mắt, đi đến

ghế dài đặt bên cạnh chiếc bàn dài, cầm lấy y phục màu đỏ thẫm.

Cách Dạ Kinh Đường không đến hai thước, giơ tay là có thể chạm đến, thậm chí có thể cảm nhận được một chút hơi ấm cùng mùi thơm, hắn sửng sốt một lát, sau đó mới ngồi thẳng người nói:

“Cô nương Ngọc Hổ, xin ngươi hãy tự trọng.”

Nữ Đế Đại Ngụy cầm lấy chiếc áo lót để không, trên ngực trắng đến chói mắt khoa tay múa chân:

“Ngươi cũng không nhìn thấy, giống như cách một vách tường cửa sổ có gì khác nhau đâu? Những lần trước tâm người đều tĩnh lặng như nước, lần này sao lại luống cuống như vậy?”

Dạ Kinh Đường hơi thả lỏng tay ra: “Những lần trước đó là do ngươi bị thương không thể cử động, ta vì ngươi bị bệnh nên mới không ngại ngùng giúp đỡ ngươi; bây giờ ngươi mạnh khỏe mà còn tung tăng nhảy nhót cởi hết y phục ở trước mặt ta, thế này sao có thể xem như là giống nhau được?”

Chương 641 - Quà

Chương 641. Quà

Nữ Đế Đại Ngụy xoay người lại, đặt mông lên mép chiếc bàn dài, hai tay khoanh ở trước ngực: “Ý của ngươi là ' cởi hết y phục đi ở trước mặt ngươi'?, Ta tắm rửa xong không được đứng dậy thay y phục? Ngươi nói muốn rời đi, lại ngồi ở chỗ này không động đậy, ngươi chờ cái gì? Chờ ta nhào vào trong ngực ngươi để thưởng cho ngươi hay sao?”

“……?”

Dạ Kinh Đường suy nghĩ cẩn thận, thật đúng là về lý hắn không thể thắng, lập tức thận trọng đứng dậy, muốn đi vòng qua chiếc giường nệm ở bên kia để rời đi .

Nữ Đế Đại Ngụy có chút buồn cười, cơ thể một lần nữa đứng thẳng lên, vén mái tóc dài và chiếc áo lót bằng vải tuyn mỏng buộc lên trên cổ, rồi mở miệng nói: “Chờ một chút.”

Dạ Kinh Đường dừng bước, không dám quay đầu lại: “Còn có việc sao?”

“Giúp ta buộc một chút, ngươi sẽ không phải chỉ luyện tập cởi ra giúp cô nương, không luyện mặc vào đi?”

Dạ Kinh Đường và Ngưng nhi ở chung lâu như vậy, làm xong việc hắn chưa bao giờ để Ngưng Nhi tự mình lau dọn vết tích, giúp đỡ mặc y phục hắn cũng thành thạo mười phần, nhưng loại này kỹ năng này không phải đối với ai cũng có thể sử dụng được.

Hơn nữa hắn biết rõ là Ngọc Hổ đang trêu chọc, nếu hắn thật

sự đến gần để giúp đỡ, chắc chắn sẽ bị bắt chẹt, nghĩ xong hắn xoay người lại, giả vờ kéo bịt mắt ra.

Táp

Kết quả ngay sau đó, ở phía sau lưng ngọc hổ, đem váy khóa lại trên người cũng nhanh như sấm chớp đánh xuống, đóng y phục lại.

Dạ Kinh Đường dừng lại một chút, sau đó xoay người lại, hơi buông tay: "Cái này ngươi không thể tự mình mặc được sao?"

"Ta có thể tự mặc váy thôi, nhưng không thể tự mặc áo lót, còn nữa ngươi cũng không được gỡ bịt mắt xuống..." Nữ Đế Đại Ngụy nữ đế tùy ý trả lời, đã mặc vào nên cũng không thể cởi ra để tiếp tục trêu chọc, nàng gài thắt lưng rồi đi đến phía sau tấm bình phong, lấy ra một cái một cái hộp gỗ thật dài: "Ta đã nói tốt để Thánh Thượng ban tước vị cho ngươi cùng một ít đồ vật, vừa rồi tiện đường nên ta đã mang cho ngươi luôn, ngươi xem thử có thích hay không."

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một chút, kéo chiếc khăn lông đang bịt trên mắt xuống, quay đầu lại nhìn.

Dưới ánh nến, mỹ nhân dáng người cao gầy xinh đẹp, mặc một bộ váy dài màu đỏ thẫm đứng ở trước tấm bình phong, mông ngực nở nang đầy đặn, nhìn thoáng qua rất thu hút.

Sau khi đã chắc chắn Hổ Nữu Nữu đã mặc y phục, Dạ Kinh Đường mới nhẹ nhàng thở ra, lấy lại vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh, đi đến trước mặt của nàng cầm lấy hộp gỗ nhìn một chút:

"Đây là cái gì?"

Nữ Đế Đại Ngụy hai tay ôm ở trước ngực, mông đặt lên mép chiếc bàn dài ở bên cạnh, giống như nữ cấp trên cho người ở phía dưới sự ngạc nhiên: "Ngươi mở ra nhìn đi."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy vẻ tràn đầy kiêu ngạo trong ánh mắt của Ngọc Hổ, thì biết thứ này có giá trị không nhỏ,vội vàng đặt lên chiếc bàn dài, tay nhẹ nhàng mở ra, nhìn thấy bên trong là một vỏ đao.

Vỏ đao không biết làm ra từ loại gỗ gì, tay nghề thật là tinh xảo, chuôi đao có màu đồng thau, phía trên còn có hoa văn li long, nhìn thật đẹp, trông rắn chắc hơn bình thường

Dạ Kinh Đường tỏ ra nghiêm túc hơn rất nhiều, cầm lấy vỏ đao cẩn thận xem xét: "Vỏ đao này……"

Nữ Đế Đại Ngụy rất là đắc ý, giải thích;

"Những năm cuối cùng của triều đại trước, Cuồng Nha Tử chiến đấu ở trong hoàng thành, cuối cùng phải trần truồng mới có thể trốn thoát được, trên tay cầm theo một cây đao, vỏ đao không biết đặt ở nơi nào, có thể đã vứt bỏ từ lâu rồi. Tháng này ta đã cho người đi dò hỏi, tìm được người đã nhìn thấy lão Cuồng Nha Tử năm xưa, qua lời kể của hắn, ta đã cho người làm lại vỏ đao này đúng với hình dạng ban đầu của nó, thấy như thế nào, ngươi có thích hay không?"

Ly Long Đao của Dạ Kinh Đường, là được cha nuôi của hắn truyền lại cho hắn, đao là đao tốt, nhưng vỏ đao được làm từ loại gỗ bình thường và sơn màu đen, lâu ngày đi áp tiêu phơi mưa phơi nắng nên dễ bị hỏng, thuộc về đồ dùng hao mòn, cha nuôi mười mấy năm qua cũng thay đổi vỏ đao rất nhiều lần, từ lúc truyền lại cho hắn đến bây giờ cũng không quá lâu, nên hắn cũng không chú ý đến việc này.

Dạ Kinh Đường cầm vỏ đao lên cẩn thận xem xét, rồi rút bội đao ra, cắm vào xem thử cảm giác ra sao, tuy rằng cảm giác không có gì khác biệt, nhưng tổng thể từ màu sắc, hình dáng chắc chắn là phù hợp hơn, về chất lượng hắn đoán chắc dùng cũng được đến già, hắn cười nói:

“Ngọc Hổ cô nương thật là quan tâm đến ta, ta hàng năm áp tải đã quen tính tiết kiệm, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ dùng tiền vào vỏ đao .”

“Hả?”

Nữ Đế Đại Ngụy cảm thấy lời nói này có chút kỳ lạ, nhưng nhìn thấy Dạ Kinh Đường rất hài lòng, nàng cũng không nghĩ nhiều, xoay người đi ra ngoài cửa: “Một cái vỏ đao có là cái gì, cái gì ngươi có thể nghĩ đến, kể cả cái mà ngươi không thể tưởng ra được, ta đều có thể cho ngươi, về sau ngươi phải cố gắng hơn. Ta trở về tẩm cung, ngươi chữa thương cho tốt đi đi.”

“A……”

Dạ Kinh Đường thật sự rất ngạc nhiên và vui vẻ, mang đao trở lại bên hông, đứng tại chỗ nhìn theo, cho đến khi bộ y phục màu hồng biến mất ở ngoài cửa.

Chương 642 - Lôi kéo Bình Thiên Giáo

Chương 642: Lôi kéo Bình Thiên Giáo

Trăng sáng giữa trời, ánh trăng như sương vẩy vào ngàn dặm sơn dã, vào giữa một dòng sông lớn đổ xuống từ vách đá cao ngàn trượng.

Hai bóng người phong trần mệt mỏi, ở ngoài núi tự báo gia môn, sau đó giáo chúng áo trắng dẫn đầu, bước thông lên hướng Nam Tiêu Sơn đường núi gập ghềnh.

Đi ở phía trước là Yên Sơn, Tiệt Vân, Trình Cung, Đường Ngọc Đan đồ đệ đích truyền của Lục Tiệt Vân, chuyến đi này là lần đầu tiên đặt chân vào lãnh địa Bình Thiên Giáo, mặc dù sư phụ hắn cũng đứng hàng bát đại khôi, nhưng cùng Bình Thiên giáo chủ là một người đứng đầu bảng một người đứng cuối bảng, căn bản không giống nhau, vì thế đáy mắt mang theo trịnh trọng, lúc bước đi nhìn không chớp mắt. Mà theo ở phía sau, là Tào A Ninh từ trong cung đi ra sau đó trở thành giang hồ lãng nhân.

Tào A Ninh vì một lần nữa đạt được quyền thế, mười năm này chạy giữa hai triều nam bắc, không phải lần đầu tiên đến Nam Tiêu Sơn, lúc bước đi thì quen thuộc giới thiệu cho Đường Ngọc Đan:

"Nam Tiêu Sơn trong quá khứ, coi như xuất thân quan lại, dọc theo sông một mực hướng hạ du đi, đến cửa sông, có thể nhìn thấy mặt sườn núi cao trăm thước mặt ngoài quan thành, Phụng Quan Thành ở nơi đó xây nhà ẩn cư, người có thể leo lên sườn núi cao trăm thước khiêu chiến Phụng Quan Thành, vô luận thắng thua ở

trên giang hồ cũng đều là chúa tể một phương.

"Bình Thiên giáo chủ đứng thứ nhất hàng bát đại khôi, khiêu chiến Phụng Quan Thành chính tại sườn núi cao trăm thước này, bị Phụng Quan Thành chính miệng bình... “dưới núi vô địch thủ”."

Đường Ngọc Đan nghe được lời này, giương mắt nhìn đỉnh núi đèn đuốc sáng trưng xa xa, cảm thán nói:

"Mặc dù không phải thiên hạ đệ nhất, nhưng cũng dưới hào quang vô địch được người giang hồ ước mơ tha thiết, có giang hồ đệ nhất mỹ nhân Thiềm Cung Thần Nữ là thê thiếp."

Tào A Ninh cười nói: "Loại người này ở giữa mọi việc mà vẫn tiêu dao, chúng ta hâm mộ những phàm nhân này không thôi. Không nói ngươi ta, chỉ xem như Đại Diêm Vương ở kinh thành, tướng mạo, tiềm lực nói không chừng đều không thua Bình Thiên giáo chủ, nhưng phu nhân khẳng định cũng không sánh bằng Bình Thiên giáo chủ."

Đường Ngọc Đan suy nghĩ, lắc đầu nói:

"Dạ Kinh Đường trà trộn ở kinh thành, nghe nói tướng mạo cũng tuấn lãng phi phàm, nếu được đương triều Nữ Đế coi trọng, phu nhân vẫn có thể so qua..."

"Aizz."

Tào A Ninh khoát tay áo:

"Phu nhân địa vị có thể cao, nhưng không thể cao bất hợp lí. Bình Thiên giáo chủ và Thiềm Cung Thần Nữ, cũng coi như trai tài gái sắc môn đăng hộ đối. Mà Đại Diêm Vương nếu bị Nữ Đế nhìn trúng hắn có thể cưới Nữ Đế? Hắn dù là thay Phụng Quan Thành, Nữ Đế là lần đầu nạp người giang hồ làm phi, từ đây "Vừa vào trong thâm cung, mỗi năm không thấy xuân", ở rể làm sao so sánh với Bình Thiên giáo chủ?"

Đường Ngọc Đan ngẫm lại thật đúng là như thế nên gật đầu, đáy lòng hâm mộ Bình Thiên giáo chủ cực kỳ lại nhiều thêm mấy phần. Hai người một đường đi lên, đi tới sườn núi Nam Tiêu Sơn, ven đường quan ải trùng điệp, có vô số trạm gác công khai, trạm gác ngầm quan sát.

Bình Thiên Giáo ở trên Nam Tiêu Sơn là khu sinh hoạt, cấm người ngoài đi vào, vì thế hai người còn chưa đi đến, đã bị giáo đồ dẫn đường lách qua, đi tới một chỗ địa đạo trên sườn núi. Địa đạo là năm đó khi Đại Ngụy quân đội tiến đánh Nam Tiêu Sơn đào ra, bây giờ bị Bình Thiên Giáo cải tạo thành tổng đàn, quy mô bên trong khá lớn.

Tào A Ninh và Đường Ngọc Đan thuận tiện đi dạo trong địa đạo chốc lát, trước mắt đã thấy ánh sáng rộng mở, xuất hiện một tòa điện đường dưới mặt đất.

Hai bên điện đường là mười tám đế đèn bằng đá, bên trong có dầu cây trầu, mà ở giữa là một thông đạo dài phủ lên phiến đá, thông hướng tới bậc thang ở phía trước điện đường.

Trên bậc thang là tảng đá điêu khắc chỗ ngồi, phía sau khắc huy hiệu Bát Quái rất lớn, mà hai bên thì là hai mặt lá cờ.

Tào A Ninh tiến vào thạch điện, giương mắt nhìn lại đã phát hiện trên đại điện có người ngồi.

Bóng người mặc một bộ quần áo màu trắng, đầu đội ngọc quan, thân khá cao, mặc dù do nguyên nhân góc độ tia sáng, nhìn không thấy rõ gương mặt, nhưng cỗ khí thế kinh người này lại giống như một cường long chiếm cứ đỉnh núi. Đường Ngọc Đan chỉ ở phía dưới nhìn lên, mồ hôi lạnh đã rơi xuống, vội vàng tiến lên một bước, khom mình hành lễ:

"Văn bối Đường Ngọc Đan, bái kiến Bình Thiên giáo chủ."

Trên đài cao, Bình Thiên giáo chủ cũng không lộ mặt, chỉ dùng tiếng nói khó phân biệt nam nữ:

"Lục Tiệt Vân muốn cầu cạnh ta, vì sao không tự mình đến nhà?"

Đường Ngọc Đan biết mình không xứng để Bình Thiên giáo chủ tự mình tiếp đãi, từ trong tay áo lấy ra một tấm lệnh bài, cung kính nói: "Văn bối đi chuyến này là Yến Vương điều động, gia sư có chức vị khác quan trọng trong người, không thể tự mình đến đây, còn xin giáo chủ nhìn đến phân lượng."

Bình Thiên giáo chủ dò xét lệnh bài một chút, không vui nói:

"Yến Vương để ngươi đến chiêu an Bình Thiên Giáo?'

"Cũng không phải."

Đường Ngọc Đan cảm giác được Bình Thiên giáo chủ bất mãn, vội vàng giải thích:

"Một nhà Nam Sơn hầu đối với Đại Yên trung thành tận tụy, người trong thiên hạ rõ như ban ngày, triều đình hứa lấy chức quan vạn hộ hầu kiêm Sung Châu Thái Thú, Nam Sơn hầu đều xem như giày rách, há lại sẽ chiêu an giáo chủ."

Chương 643 - Lôi kéo Bình Thiên Giáo 2

Chương 643. Lôi kéo Bình Thiên Giáo 2

"Yến Vương gần đây đang mưu đồ một chuyện lớn, chỉ cần chuyện thành, hoàng thống Đại Ngụy có thể rơi vào tay của Yến Vương. Giáo chủ chịu hỗ trợ, sau đó chia toàn bộ phương nam Sung Châu cương vực cho giáo chủ tự lập làm vương."

Bình Thiên giáo chủ nghe thấy lời này, âm thanh lạnh lùng nói: "Tự lập làm vương? Ngươi tranh giành thiên hạ, ngươi nghĩ ta là đứa trẻ ba tuổi? Nữ Đế lấy nhân đức trị quốc, đăng cơ mười năm không có chiến sự, đả thông thương lộ nam bắc hai triều đều nhìn ra là không thích chiến sự. Mà Nữ Đế mở cho ta bảng giá, đơn giản là một Hầu gia, tiền đề còn phải để ta đưa người nhà tới kinh thành làm trâu làm ngựa cho nàng. Bình Thiên Giáo nếu dám phản, Nữ Đế một người cũng không để lại, sẽ điều binh đến tấn công Nam Tiêu Sơn, để người trong thiên hạ hiểu rõ cái gì gọi là không thể trái nghịch hoàng quyền.

"Yến Vương thân chinh thiện chiến hữu dũng hữu mưu, cũng là bởi vì chí hướng quá lớn, có lẽ bởi vì cùng binh mặc vũ vong quốc, Thái tổ Đại Ngụy mới không đưa hoàng vị cho hắn. Yến Vương ngay cả Bắc Lương đều không dung, ngươi nói hắn hứa hẹn cho ta tự lập làm vương ở phương nam?"

Tào A Ninh thấy tình huống không đi ngược chiều miệng nói:

"Nằm bên cạnh giường há lại cho người khác ngủ ngáy, giáo chủ về sau phục hồi Đại Yên, tất nhiên cũng không dung được Đại Ngụy. Giáo chủ cân nhắc, trước tiên cần phải có thực lực lấy thiên

hạ, lấy nội tình trước mắt của Bình Thiên Giáo, ngay cả an phận ở một góc thành lập nam Yến đô là hi vọng xa vời, lại càng không cần phải nói tranh giành thiên hạ.”

“Hiện nay Yến Vương có tâm lấy đại thống, chỉ cần giáo chủ hỗ trợ, dù là không chiếm được bất luận hồi báo gì, cũng có thể chọn khi đang loạn, để Đại Ngụy tự loạn trận cước, không rảnh bận tâm đến phương nam. Đối với giáo chủ mà nói, trăm lợi mà không hại."

Bình Thiên giáo chủ dò hỏi: "Yến Vương chuẩn bị lấy đại thống như thế nào?"

Tào A Ninh chân thành nói: "Chúng ta có thể loan tin tức, thân thể Nữ Đế không được tốt, khả năng không còn sống lâu nữa, mà hộ vệ bên người, chỉ có hai người là Tuyền Cơ chân nhân cùng Dạ Kinh Đường. Chúng ta phụ trách đả thông phương pháp, đến lúc đó chỉ cần giáo chủ hỗ trợ ra tay giải quyết Tuyền Cơ chân nhân..."

Đạp ~

Tiếng bước chân cắt đứt lời nói. Bình Thiên giáo chủ đứng dậy, đi đến cạnh bậc thang, đứng chắp tay:

"Nữ Đế không còn sống lâu nữa, Yến Vương chờ không được sao? Nữ Đế lại không có con, nếu băng hà, hoàng vị chỉ có thể cho Yến Vương hoặc Lương vương. Yến Vương nếu có tâm nhãn, có thể lặng lẽ trốn ở gần Ô Châu, Nữ Đế vừa chết thì chạy đến kinh thành, chỉ cần hắn chạy nhanh hơn so với Lương vương, hắn có thể danh chính ngôn thuận làm hoàng đế. Ngươi nói lúc này Yến Vương chuẩn bị chạy tới ám sát Nữ Đế?"

"..."

Tào A Ninh im lặng, cung kính nói:

"Nữ Đế tuổi còn trẻ, có thể sống bao lâu ai cũng không rõ. Yến

Vương gần sáu mươi tuổi, sợ năm rộng tháng dài..."

"Cút đi."

Giọng nói Bình Thiên giáo chủ lạnh lùng:

"Bản giáo chủ coi như các ngươi chưa từng tới, lại nói bậy một câu, giết chết bất luận tội."

Tào A Ninh lúc này ngậm miệng, cùng Đường Ngọc Đan liếc nhau rồi yên lặng quay người rời đi.

Đạp đạp…

Tiếng bước chân dần dần từng bước đi đến, vang trong thạch điện trống trải.

Bình Thiên giáo chủ chắp tay đứng trên bậc thang, chờ bước chân hoàn toàn biến mất, mới ngồi về trên ghế, nhíu mày trầm tư.

Mà ở phía sau thạch điện, Nam Sơn Thiết Quái Trương Hoành Cốc thân mặc đạo bào, chắp tay chậm rãi đi tới, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Nghe rồi đó, Tiệt Vân Cung đang lấy danh hào Yến Vương tự mình làm việc, nhưng Nữ Đế không còn sống lâu nữa, cũng là lần đầu tiên nghe nói. Dựa theo tuổi của Nữ Đế, không nên xảy ra sự cố."

Bình Thiên giáo chủ nói:

"Năm đó Nữ Đế bức thoái vị, dựa vào một mình Tuyền Cơ chân nhân, không đối phó được Tào Thiên Tuế, bên người tất nhiên còn cao nhân. Nhưng thế lực khắp nơi điều tra nhiều năm như vậy, đều không tìm được cao nhân bên người Nữ Đế kia, vì thế không ai dám tùy tiện tiến cung."

“Bây giờ có người dám ra tay, nói rõ thân phận tử sĩ thăm dò.

Thân thể Nữ Đế không được tốt, cùng với hộ vệ mạnh yếu không liên quan, bởi vậy bọn hắn dám ra tay. Chỉ có thể là Tuyền Cơ chân nhân là một người đánh vào hoàng thành, chính là bản thân Nữ Đế mà lại lưu lại ám thương. Tin tức này ngược lại rất quan trọng."

Trương Hoành Cốc hơi chần chừ một lúc:

"Lần trước đi kinh thành đón phu nhân cùng Vân Ly, đã từng nhìn qua tình huống Vân An bây giờ, tình cảnh mênh mông thịnh thế, Bình Thiên Giáo muốn phục hồi Đại Yên, khả năng bách tính đều không đáp ứng.

Phục hồi Đại Yên trong thời gian ngắn là vô vọng, có thể an phận ở một góc chậm rãi tích thực lực, mới là kế sách hàng đầu. Chúng ta nếu nhúng tay vào việc này, Yến Vương sẽ không nhớ chỗ tốt của chúng ta. Yến Vương bại, Nữ Đế tất sẽ cho chúng ta hiểu rõ cái gì gọi là ngựa đạp Thiên Nam."

Bình Thiên giáo chủ khẽ gật đầu:

"Vậy không tham gia, mặc cho trong triều đình đấu đá, chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến là đủ."

Nói tới chỗ này, Bình Thiên giáo chủ nghĩ tới Lạc Ngưng ở kinh thành.

Lạc Ngưng hồi kinh mới hai ngày, thư tín bẩm báo hôm qua mới xuất phát, hiện tại đoán chừng vừa qua khỏi Tây Vương trấn.

Bình Thiên giáo chủ cũng không rõ ràng tình huống cụ thể ở kinh thành, lại nói:

"Ta viếp phong thư cho Lạc Ngưng, thúc giục nàng nhanh trở về, đừng để không cẩn thận cuốn vào việc này. Bình nhi đi lâu như vậy, cũng không biết đang làm cái gì"

Trương Hoành Cốc hơn bảy mươi tuổi, được cho là lịch duyệt thâm hậu, nàng dâu chạy tới nơi khác chậm chạp không trở lại, cũng không nói đang làm cái gì, bên ngoài có người khác đều là tình huống bình thường.

Nhưng giáo chủ là cô nương gia, không có ý thức về phương diện này, Trương Hoành Cốc làm hộ pháp, có hoài nghi cũng không thể nói lung tung, cáo từ liền lui xuống.

Chương 644 - Ai Cho Ngươi Tới Gần

Chương 644. Ai Cho Ngươi Tới Gần

"Chít chít chít chít ~..." ánh bình mình vừa hé rạng, kỳ hoa dị mộc vờn quanh bên trong Xán Dương Trì, truyền ra một tiếng lẩm bẩm.

Cửa sổ trước đại điện đóng chặt, trong hồ sương mù tràn ngập.

Dạ Kinh Đường đổi quần áo sạch sẽ, nằm trên giường quý phí cạnh ao nước nóng phòng ngừa ngủ say, Ly Long Đao đã đổi vỏ đao mới tựa ở trước mặt.

Mà Chim Chim hỗ trợ tuần tra ở thành đông hơn nửa buổi tối, ở đêm khuya đã bay trở về, lúc này tung bay ở trên mặt nước như vịt béo, bơi qua bơi lại lẩm bẩm. Hôm qua sau khi Ngọc Hồ, Dạ Kinh Đường tắm rửa một cái thay xong y phục, lúc sau cũng rời đi.

Nhưng hôm qua miệng ba hoa, tựa như đã làm cho Ngây Ngốc phát bực, hắn không xác định Ngây Ngốc có thể trở về thu thập hắn hay không, vì thế đành ở chỗ này chờ, không biết lúc nào đã ngủ mất.

Sự thật chứng minh Đông Phương Ly Nhân sợ nhưng vẫn rất vững vàng, biết hơn nửa đêm tới sẽ bị hôn môi, không chừng sẽ còn sảy ra chuyện kích thích hơn, quả thực là chịu đựng không trở lại mà nhịn đến hừng đông, mới dẫn theo cung nữ tới xem một chút.

Đạp đạp đạp…

Dạ Kinh Đường nằm ở trên giường quý phi, nghe thấy nơi xa truyền đến dày đặc tiếng bước chân nên tỉnh lại, phát hiện trời đã sáng, xoay người ở trong ao rửa mặt một phen, ôm Chim Chim lên bước nhanh đi ra cửa.

Bên ngoài Xán Dương Trì, Đông Phương Ly Nhân mặc mãng bào màu bạc, để cung nhân theo hầu chờ ở cửa, một mình tiến vào trong, chưa đi được hai bước đã thấy Dạ Kinh Đường ra, bước chân hơi ngừng lại:

"Sao ngươi còn chưa đi?"

Dạ Kinh Đường ôm Chim Chim đi đến trước mặt:

"Biết điện hạ muốn qua đây, không phải ta đang chờ sao. Nếu khi ngươi đến mà ta không ở, ngươi lại tức giận..."

?

Đông Phương Ly Nhân cảm giác lời này là nói nàng hầu hạ không tốt, định hung dữ một câu, nhưng nhìn thấy gương mặt Dạ Kinh Đường, không khỏi hồi tưởng lại thời khắc đôi môi đụng vào nhau tối hôm qua.

Nàng nhàn nhạt hừ một tiếng, nhận lấy Chim Chim, quay người đi ở phía trước: "Bản vương nghe cung nhân nói ngươi ở chỗ này, mới tới xem một chút. Còn nữa, bản vương đến nhắc nhở ngươi một câu, ngươi càng ngày càng không có quy củ. Ngươi là phó chỉ huy sứ Hắc Nha, thuộc hạ của bản vương, bản vương tha thứ cho ngươi, là thưởng thức năng lực của ngươi, ngươi nếu là lại ỷ sủng mà kiêu…"

"Rồi… Biết rồi"

Dạ Kinh Đường chăm chú nghe nữ vương gia dạy bảo, làm bạn

đi tới bên xe ngựa, nhìn nàng nói:

"Chân ngươi không sao chứ?"

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, quay đầu nhìn về phía thân thể Dạ Kinh Đường: "Không sao. Ngươi thì sao? Thương có lành chưa?"

"Trầy da thôi, không nhìn thấy vết thương."

"Hừ …."

Đông Phương Ly Nhân nhớ tới bộ dáng tối hôm qua Dạ Kinh Đường liều mình che chở cho nàng, cũng không nỡ nói tiếp, đợi cung nhân đi tới đỡ lên xe thì lập tức leo lên, ngồi yên ở trên giường:

"Ngươi vừa bị thương phải tĩnh dưỡng, cũng tới đây đi."

Dạ Kinh Đường cũng không cự tuyệt, ôm theo chim chim leo lên xe ngựa, ngồi ở bên cạnh cửa sổ xe, cho chim chim cho ăn điểm tâm. Đông Phương Ly Nhân trước kia hôn qua khuôn mặt Dạ Kinh Đường, nhưng đó là ngoài ý muốn, không giống hôm qua, lúc này ở chung một phòng luôn cảm thấy có chút xấu hổ, khí tràng nữ vương gia cũng bày không ra, dứt khoát từ hộp gỗ bên cạnh lấy ra một quyển sách, làm ra dáng vẻ văn nhã.

Dạ Kinh Đường lúc đầu cũng không quấy rầy, nhưng cho chim chim ăn một lát, chợt phát hiện nữ vương gia chăm chú làm việc uy nghiêm, đọc sách mấy câu sẽ giương mắt ngắm hắn một chút, sau đó tiếp tục.

?

Trong lòng Dạ Kinh Đường khẽ động, đặt Chim Chim vào trong hộp cơm để tự nó ăn, sau đó thừa dịp Đông Phương Ly Nhân không chú ý, nghiêng người tiến đến trước mặt.

Kết quả không có gì bất ngờ xảy ra, cưa sổ chính diện là giấy trắng, lúc này đã vẽ lên nửa bức tranh, là cảnh tiểu tặc cùng hiệp nữ hôn môi.

Bút phác họa hiệp nữ cao gầy, đường cong thân hình cùng tỷ lệ với Đông Phương Ly Nhân không có chút nào khác biệt, nhưng không nhìn thấy mặt.

Mà tiểu tặc thì có thể thấy rõ ràng biểu lộ thần thái, một tay nhấn lấy phía sau lưng mỹ nhân, một bộ tư thế cưỡng hôn.

Ba~

Đông Phương Ly Nhân không kịp đề phòng, bỗng nhiên khép sổ lại, lông mày dựng lên:

"Ai bảo ngươi lại gần?"

Dạ Kinh Đường cấp tốc ngồi lại, cười nói: "Đây không phải vẽ ban thưởng cho ta sao, ta chỉ ngắm một chút..."

Sắc mặt Đông Phương Ly Nhân đỏ lên, cũng không có biện pháp với ác ôn này, đưa tay ra hiệu bên ngoài:

"Ngươi xuống dưới."

Dạ Kinh Đường cũng không nhiều lời, đứng dậy xuống khỏi toa xe, đi bên cạnh cửa sổ xe.

Đông Phương Ly Nhân kéo cửa sổ lên, nhìn cũng không cho nhìn.

Nhưng lúc Dạ Kinh Đường đi lại, vẫn có thể nghe được thanh âm Chim Chim vùi đầu ăn cơm khô, cùng tiếng đầu bút lông chạm vào trang giấy.

Xe chạy thẳng qua đường, rất nhanh đã rời khỏi hoàng thành, đi tới bên ngoài Tĩnh Vương phủ. Dạ Kinh Đường lần này không

được mời vào ngồi một chút, đưa mắt nhìn Ngây Ngốc tiến vào vương phủ, dẫn theo Chim Chim đi tới Hắc Nha.

Đêm qua nhiễu loạn thành đông, bộ khoái đều tăng giờ tuần tra, nhưng cao nhân có thể sớm bày ra cạm bẫy, không dễ dàng bắt lấy như vậy, không điều tra ra kết quả gì.

Chương 645 - Tới Nhà Giam

Chương 645. Tới Nhà Giam

Dạ Kinh Đường vừa đi vào đại môn Hắc Nha, còn chưa tìm người hỏi thăm, đã phát hiện Thiết Tí Vô Thường Xà Long chạy tới, xa xa đã chắp tay nói:

"Dạ đại nhân Dạ đại nhân, may mắn mà có ngài tối hôm qua liệu sự như thần, nếu là Liễu Thiên Sanh thật sự bị người của Hồng Sơn bang làm thịt, ta đúng là không thể vui vẻ…."

Bản thân Xà Long Tông Sư nhập môn, con trai có thể được lão võ khôi nhìn trúng làm quan môn đệ tử, đúng là đại cơ duyên khó được, hôm qua Liễu Thiên Sanh thiếu chút đã bị hố, Xà Long bị hù dọa đến bây giờ cũng ngủ không được, hận không thể canh giữ ở trước mặt Liễu Thiên Sanh làm bảo tiêu.

Dạ Kinh Đường đưa tay ra hiệu, hỏi:

"Hôm qua bắt hai người trở lại, họ như thế nào?"

"Thạch Ngạn Phong thân trúng mấy loại độc, đã kịch độc công tâm, Vương thái y nói y giữ mệnh cũng có thể nhưng không có ý nghĩa, buổi sáng đã tắt thở, thi thể đưa đi cho Trương Cảnh Lâm để hắn nghiên cứu một chút.

"Về phần Trịnh khôn, bị nghiêm hình tra tấn một đêm, miệng tương đối cứng rắn, cận kề cái chết cũng không khai."

"Thật sao? Đi qua đó xem."

Tháng trước địa lao bị sập một phần, bây giờ đã tu sửa, khách cũng so với ngày xưa nhiều hơn không ít.

Đi Ô Châu một chuyến thu hàng tương đối khá, Ô Vương bị giam lỏng ở Tông phủ đợi thẩm tra, các môn khách như Bạch Tư Mệnh thì bị giam ở địa lao, còn có bọn người Diêu Văn Sơn nửa sống nửa chết, lại tính cả các đỉnh tiêm cao thủ ngày xưa bắt được, tổng thể khá là xa hoa.

Dạ Kinh Đường và Xà Long một đường đến địa lao tầng hai, còn tới các phòng giam đánh giá một chút, xem xét tình trạng cơ thể của các tù phạm, kết quả đi ngang qua phòng chữ thiên số một, phía dưới là hai nam nhân có chút lạ mặt bỗng nhiên nhảy nhót mở miệng kêu oan:

"Dạ đại nhân! Nếu không ngài đưa hai ta ném đi Hình bộ phán quyết đi, âm mưu giết người nhưng cũng chưa làm ngài bị thương, ấn theo luật cũng nhiều nhất phán ba năm, bị nhốt đến chết ở đây không thích hợp..."

Dạ Kinh Đường đi ra ngoài một chuyến, đã nhanh chóng quên mất hai tên sát thủ chuyên nghiệp này, quay đầu hỏi:

"Hai tên này xử trí như thế nào?"

Xà Long nghĩ nghĩ: "Gần nhất tra được một chút, hai tên này lúc đầu lộng hành ở Yến Châu, án cũ đều là đánh nhau ẩu đả, về sau đắc tội Lục Tiệt Vân không còn chỗ đặt chân, mới nghĩ đến đi Bắc Lương làm một món lớn, giao cho Hình bộ nghiêm phán theo luật, nhiều nhất là bị đày. Theo ta thấy, trước tiên cứ giam giữ đi, hai tên này cũng có chút võ nghệ, chờ ngày nào đó gặp gỡ kẻ hung ác thì kéo ra ngoài để bọn hắn làm pháo hôi lập công chuộc tội, nếu có thể còn sống trở về thì lại chuyển giao cho Hình bộ, vật tẫn kỳ dụng."

Dạ Kinh Đường nhìn xuống miệng giếng:

"Tại sao các ngươi lại đắc tội Lục Tiệt Vân?"

Vương Nhị bị nhốt mấy tháng, người đã sắp hoang mang, vội vàng trả lời:

“Quê quán của ta ở gần tại Yên sơn, ta cùng ca ta có lần nhận được công việc đi vào trong núi tìm hổ tiên dược có kích thước dài, cứ đuổi theo rồi không biết đã chạy tới nơi nào, chợt nghe có người đang kêu thảm, giống như bị rút gân lột da, huynh đệ chúng ta chạy tới nhìn, kết quả còn chưa đi tới trước mặt đã bị người Tiệt Vân Cung ngăn cản, muốn hạ sát thủ tại chỗ, mà hai huynh đệ ta chạy mất...

“Huynh đệ chúng ta động thủ với người của Tiệt Vân Cung, khẳng định là sống không được, nên không dám về nhà, trực tiếp chạy trốn, nửa đường đã nghe được tin tức giang hồ đồn thổi, nói huynh đệ chúng ta tự mình vào phía sau núi của Tiệt Vân Cung trộm đồ, còn giết mấy đệ tử, hạ giang hồ tru sát lệnh, cái này hoàn toàn là vu oan...”

Dạ Kinh Đường cau mày nói:

“Là ai đang kêu thảm?”

“Không biết, ta đoán chừng là Tiệt Vân Cung đang làm chút chuyện táng tận thiên lương, lại nói đây có được tính là tố giác lập công?”

Dạ Kinh Đường lắc đầu nói:

“Đây mà coi là tố giác gì, về sau tỉnh ngộ cho tốt, tranh thủ khi còn sống có thể ra ngoài một lần nữa làm người.

“Aizz? Dạ đại nhân, nếu không ngươi nhốt hai huynh đệ ta vào lao ngục, chí ít có cái cửa sổ mái có thể nhìn thấy mặt trời... đại nhân?...”

.....

Dạ Kinh Đường quay người đi ra khỏi cửa, dò hỏi:

“Tiệt Vân Cung trong bóng tối giết người như cỏ rác?”

Xà Long suy tư một chút:

“Tiệt Vân Cung lớn như vậy, giết người như cỏ rác thì không cần thiết trốn ở trong rừng sâu núi thẳm. Việc này ta ghi lại trước, về sau có rảnh sẽ điều tra thêm.”

Dạ Kinh Đường không có lưu ý thêm trên loại chuyện nhỏ nhặt này, cùng nhau đi tới chỗ sâu nhất trong địa lao.

Tào công công bị nhốt ở địa lao tầng ba, nhưng gian ngục giam tầng ba xa hoa, không có không gian lớn như hai tầng trên, chỗ còn trống ra chính là phòng tra tấn.

Dạ Kinh Đường đi đến ngoài cửa sắt, dò xét từ cửa sổ nhỏ, có thể thấy được không gian tra tấn không lớn trong phòng lóe lên mấy ngọn đèn dầu, ở giữa đốt một chậu than, nhiệt độ vẫn còn tương đối cao, không khác lắm với tiệm thợ rèn.

Chương 646 - Tra Khảo

Chương 646. Tra Khảo

Bốn bộ khoái Hắc Nha đầu đầy mồ hôi, đứng ở bên cạnh giá đỡ.

Người trên giá là Trịnh Khôn hai tay bị đánh gãy, bị xích sắt khóa lại, áo bào rách tung toé tràn đầy vết máu, im hơi lặng tiếng rũ đầu.

Phía trước, có Bạch Vô Thường danh xưng Thương Tiệm Ly, hai tay lồng tay áo đứng trước mặt, trên gương mặt hơi có vẻ âm nhu cũng mang theo ba phần bội phục:

“Trịnh đương gia có nghị lực thật tốt, người có miệng cứng như vậy, mấy năm nay bản quan đã không gặp được một ai. Giang hồ có câu chuyện xưa là “kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt”, đến Hắc Nha địa lao, Liễu Thiên Sanh cũng không trốn thoát được, ngươi sớm cung khai một chút, còn có thể sớm nghỉ ngơi một chút. Nếu như ngươi cảm thấy Hắc Nha chỉ có chút bản lãnh này thì cũng quá xem thường Hắc Nha, có chút hình cụ quá không nhân đạo, bản quan nhìn cũng đều không đành lòng...”

Đầu Trịnh Khôn đầy mồ hôi, chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt hung lệ, yết hầu kẹp lấy bọt máu nói:

“Lão tử lại không khai, các ngươi cứ thoải mái hỏi! !”

“Hôm qua bố cục ở ngõ Long Khê là ai bày ra?”

“Cái gì mà cục? Ta bị đánh bay ra ngoài, sau đó là rầm vang, cái gì cũng không biết...”

“Nghĩ không ra đúng không?”

Thương Tiệm Ly hơi câu tay:

“Dùng hình tiếp.”

“Các ngươi, mẹ nó! Lão tử có thể nói cái gì? Các ngươi có phải muốn vu oan người hay không? Nếu không các ngươi nói tên ra, nói ai cắn ta...”

Dạ Kinh Đường dò xét ngoài cửa sổ nhìn thấy cảnh này, âm thầm nhíu mày, đẩy cửa ra nói:

“Chậm thôi.”

Mấy bộ khoái đang cầm roi sắt, thấy thế vội vàng chắp tay hành lễ:

“Dạ đại nhân!”

Thương Tiệm Ly thấy vậy cũng quay lại cúi người, bởi vì việc phải làm mà không làm tốt, có chút hổ thẹn nói:

“Dạ đại nhân đi lên nghỉ ngơi là được, ta nhất định có thể cạy ra miệng người này.”

Dạ Kinh Đường quét mắt nhìn Trịnh Khôn đã cuồng loạn, hỏi:

“Thương đại nhân, ngươi tra khảo một đêm, hỏi ra những thứ gì?”

Thương Tiệm Ly nghiêm túc nói:

“Hôm qua thành đông nhiễu loạn, khẳng định là nhằm vào Dạ đại nhân, vụ án lớn như vậy tất nhiên là tra chủ mưu sau màn. Nhưng miệng người này quá cứng, có chết chỉ nói hắn là Tưởng Trát Hổ phái tới giết Liễu Thiên Sanh, cái khác giọt nước cũng không lọt...”

Trịnh Khôn ở Lương Châu cũng coi như nổi tiếng hảo hán, lúc này cũng coi như bị đánh phục, nói:

"Ta không biết ta để lọt cái gì? Dạ đại nhân, ngươi là Đao Khôi, hẳn là nhìn ra được tình huống, tôm tép như ta cùng Thạch Ngạn Phong, đâu có tư cách làm mồi câu cường long như ngươi? Ta chỉ lừa ngài hai trăm lượng bạc, vậy mà ngài lại công báo tư thù, truyền ra có hại thanh danh..."

Hôm qua Dạ Kinh Đường đã hoài nghi, hai tên này có thể là bị lợi dụng, đánh một đêm cũng không hỏi ra cái gì, cũng coi như xác nhận ý nghĩ này.

Dạ Kinh Đường đi đến trước mặt, trên dưới dò xét một chút:

"Bây giờ nhớ đến chuyện lừa ta hai trăm lượng bạc rồi?"

Trịnh khôn bị nấu một đêm, không nói hai trăm lượng bạc, ngay cả chuyện khi đi ngang qua nhàm chán đạp chó hoang một cái cũng đã nhớ lại. Hắn đè ép tiếng nói:

"Nhớ lại, tháng tám bốn năm trước, có cái tiêu cục qua cửa sông, thủ hạ của một hương chủ thua tiền cược, cản đường lừa bịp hai trăm lượng bạc. Ta thật không biết đó là tiêu của Dạ đại nhân, đắc tội ngài thì ta nhận, không có gì để nói, những năm qua ở Lương Châu phạm vào không ít án mạng, ở kinh thành còn giết hai người, cũng không muốn sống đi ra ngoài, Dạ đại nhân đưa ta đoạn đường, đưa đầu công bố ra ngoài nha môn, chuyện này cũng xong. Các ngươi hỏi ta những chuyện ta không hiểu ta thật sự không trả lời được..."

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu:

"Ta là người Lương Châu, Hồng Sơn có tình huống như thế nào ta biết, toàn giết người vô cớ, những đầu mục như các ngươi không còn, Thạch Ngạn Phong chết dễ dàng như vậy cũng coi như

tiện nghi cho hắn.

“Hiện tại ta hỏi, ngươi kể ra chi tiết, hỏi xong cho ngươi sảng khoái, thi thể có thể hạ táng. Nếu có giấu diếm, ngay ở chỗ này chậm rãi thụ hình, nhận chết mới thôi.”

Trịnh khôn vốn là mã phỉ liếm máu trên lưỡi đao, có thể chết thống khoái cũng tính là kết thúc yên lành, đối với cái này nói:

“Được. Nhưng mà ta sau khi vào Hồng Sơn, gọi Tưởng Trát Hổ là bang chủ nhưng không phải thân tín, chuyện không trả lời được là thật sự không biết.”

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ một chút:

“Hồng Sơn buôn lậu súng, cụ thể thế nào?”

“Ta vẫn luôn tàng trữ sắt, thương lộ không có đường cố định, nơi nào có thể đi thì đi chỗ đó, chủ yếu là từ quặng mỏ Lương Châu, Kim Châu, Sa Châu thu hàng, bán cho Tây Hải chư bộ, Đông Minh bộ ở bên trong tứ đại bộ cần nhiều nhất, giao dịch ở Lãng Hiên thành, người liên hệ của Đông Minh bộ gọi là Khương lão cửu, là tộc lão của Đông Minh bộ...”

Dạ Kinh Đường chưa đi qua Tây Hải chư bộ, không hiểu nhiều về bên đó, nghe vậy thì dò hỏi:

“Khương giống là họ của Trung Nguyên...”

Chương 647 - Chân Mệnh Thiên Tử

Chương 647. Chân Mệnh Thiên Tử

Thương Tiệm Ly đứng ở phía sau, tới gần giải thích:

“Nam bắc hai triều đều khởi nguyên từ Tây Bắc, về sau sông lớn thay đổi tuyến đường, Tây Bắc biến thành đất hoang không có một ngọn cỏ, bách tính di chuyển đến phương nam và phương bắc, dần dần diễn biến thành thế cục tam quốc đối lập, sau khi Vương đình tây bắc bị đánh tan, mới lấy danh Tây Hải chư bộ...

Dạ Kinh Đường không quá hiểu biết lịch sử, đối với cái này nhẹ gật đầu, tiếp tục nghe Trịnh khôn cung khai.

Trịnh khôn như là hạt vừng ngược lại hạt đậu, nói toàn bộ tình huống thương lộ một lần, bộ khoái chăm chú ghi chép xuống.

Không nói quá nhiều, xong chuyện buôn lậu, Dạ Kinh Đường lại hỏi:

“Kim Lân Đồ của Tưởng Trát Hổ, ngươi biết bao nhiêu tin tức?”

Trịnh khôn đối với cái này nói: “Khẳng định có, nhưng ta chưa thấy qua. Ta gia nhập Hồng Sơn trại, cũng vì muốn học cái này, nhưng Tưởng Trát Hổ không hoàn toàn tín nhiệm ta nên chưa nói qua những thứ này.”

“Làm sao tìm được Tưởng Trát Hổ?'

“Trên giang hồ hoài nghi hắn thân giấu trọng bảo của rất

nhiều người, hắn không ở Hồng Sơn, muốn sắp xếp chuyện gì cũng là để thân tín thay lời truyền đạt. Đúng rồi..."

Trịnh khôn nói tới chỗ này, nhớ ra cái gì đó:

"Tưởng Trát Hổ để cho ta vào kinh, còn có một chuyện khác, tìm một người có tên Trương Cảnh Lâm muốn hỏi phối phương của Thiên Lang Châu. Theo lời Thạch Ngạn Phong nói, vật này chính là ngọc tỉ truyền quốc, ai có thể ăn thì người đó là chân mệnh thiên tử, có thể thống nhất Tây Hải chư bộ..."

? !

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, mí mắt rút gân, dù sao hắn có thể dùng Thiên Lang Châu, lời đồn hắn là chân mệnh thiên tử nếu truyền đi, về sau sợ là phiền phức một đống.

"Ta nghe Trương Cảnh Lâm nói qua, Thiên Lang Châu chính là một vị thuốc, chuyên được điều phối để rèn luyện gân cốt, chỉ cần phối ra là ai cũng có thể ăn. Tưởng Trát Hổ tìm thứ này là muốn tạo phản?"

"Không rõ. Tưởng Trát Hổ không phải phàm nhân, ta cảm thấy hắn muốn trở thành Phụng Quan Thành, không phải làm hoàng đế, nhưng trong đầu Thạch Ngạn Phong là liệt thổ phong cương..."

"Hai người các ngươi đến Vân An, còn có ai biết?"

"Trừ Tưởng Trát Hổ, cũng chỉ có mấy đương gia. Hai ta bị Dạ đại nhân ôm cây đợi thỏ, khẳng định là có người mật báo, ta hoài nghi là trong bang có người nhớ thương vị trí của hai ta, cố ý bán chúng ta..."

Một bên khác, trong Phúc Thọ cung.

Nắng thu ấm áp phủ trên hoa viên, Hồng Ngọc quyến rũ mê người, đi lại ngoài tẩm điện, đưa các đồ vật hiếm lạ mà Thái hậu nương nương đi ra ngoài một chuyến mua được, đặt ở trong Bách Bảo các.

Cửa phòng ngủ và cửa sổ còn đóng chặt, bình phong mỹ nhân mài thành tấm gương đặt ở trước giường.

Ánh nắng đã chiếu vào bên trên bờ mông nở nang, Thái Hậu nương nương không có chuyện để làm nằm nghiêng trên giường, cầm « Diễm Hậu bí sử » trong tay, nhìn không chớp mắt, khuôn mặt thỉnh thoảng còn đỏ một chút.

Tuyền Cơ chân nhân mặc tiểu y đặc chế của cung đình, vẫn là màu trắng, ngồi ở bàn trang điểm trước giường tô son môi.

Mặc dù tối hôm qua uống nhiều, nhưng Tuyền Cơ chân nhân cũng không phải là say một đêm, tiếng sấm ngoài hoàng thành vang một tiếng là đã tỉnh, sau đó vội tới chỗ Nữ Đế, canh giữ một tấc cũng không rời, thẳng đến khi Nữ Đế gặp riêng Dạ Kinh Đường, nàng mới kết thúc công việc trở về.

Sau khi tô xong son phấn, Tuyền Cơ chân nhân đổi lại váy trắng như tuyết, sau đó đến trước giường, đưa tay vỗ nhẹ.

Ba ~

“Ta đi ra ngoài một chuyến, đợi chút nữa trở về mang ngươi đi giải sầu.”

Thái hậu nương nương đã biết tối hôm qua xảy ra chuyện, Tuyền Cơ chân nhân phải đi làm việc, chỉ lật sách qua một trang, nhẹ nhàng “Ừm.” một tiếng, lại dặn dò:

“Nghe Hồng Ngọc nói tối qua Dạ Kinh Đường bị thương, ngươi có thời gian thì đi thăm một chút.”

Tuyền Cơ chân nhân mặc dù không phải đi tìm Dạ Kinh Đường, nhưng vẫn đồng ý, sau đó một mình rời khỏi hoàng thành, đi đến Thiên Thủy Kiều.

Lạc Ngưng là khuê mật của Tuyền Cơ chân nhân, khi ở trên thuyền không ngồi trò chuyện cẩn thận với nhau, sau khi trở về hôm trước cũng chưa từng gặp, có thời gian tất nhiên phải đi lại một chút.

Tuyền Cơ chân nhân biết địa chỉ của Lạc Ngưng, đi tới nhà lớn Bùi gia ở Thiên Thủy Kiều, sau khi quét một vòng thì ánh mắt hạ xuống trong hành lang hậu trạch chủ viện, xa xa chỉ nghe thấy trong Tây Sương phòng truyền đến cuộc đối thoại của hai nữ tử:

“Kinh Đường không trở về, cũng không biết tình huống như thế nào.”

“Khẳng định không có việc gì. Nếu Dạ Kinh Đường xảy ra sự cố, kinh thành đã vỡ tổ, hiện tại đoán chừng đang bồi nữ vương gia....”

“Đều tại ngươi.”

“Hả? Trách ta cái gì?”

“Khuya hôm trước, để ngươi trung thực đi vào khuôn khổ, ngươi nhất định phải nhăn nhó, trì hoãn Kinh Đường mất nửa canh giờ dỗ ngươi, còn không chữa trị khỏi...”

“Ngươi được một tấc lại muốn tiến một thước, chẳng lẽ ta lại mở miệng đáp ứng? Chính ngươi sao không thử một chút...”

Chương 648 - Tìm Các Trả Thù

Chương 648. Tìm Các Trả Thù

Sau khi Tuyền Cơ chân nhân nghe hai câu, chờ đợi ngay ở chỗ hẻo lánh chờ đợi, sau một lúc lâu, chỉ thấy Bùi Tam Nương mặc váy ngắn màu vàng từ trong nhà đi ra, về đến phòng trong thu dọn đồ đạc, sau đó cùng nha hoàn đi tới nhà mới bên bờ sông.

Tuyền Cơ chân nhân chờ khi trong viện không còn ai mới lặng yên đi vào cửa phòng, đẩy cửa ra...

Tây Sương phòng là căn phòng sắp xếp tạm thời cho Lạc Ngưng, bên trong cũng không bày biện quá nhiều đồ vật, bảo đao mang từ Hoàng Tuyền trấn về, đặt ở trên đài, bởi vì muốn tặng cho Vân Ly làm quà sinh nhật, trước mắt còn quấn bao vải chưa mở ra.

Hôm qua trong thành xảy ra chuyện, Lạc Ngưng lo lắng hơn nữa đêm, đợi sau khi Tam Nương đi, ngồi một mình ở trước bàn trang điểm, cũng nghĩ lại vấn đề của chính mình.

Nhưng nàng có thể có vấn đề gì?

Còn nói chuyện gì được, bị ấn người tẩy sạch lông mao, nàng lại còn phải ngoan ngoãn phục tùng, đó không phải thành gặp cảnh khốn cùng sao.

Nghĩ đến phong cảnh dưới váy không có mặt mũi gặp người, đáy mắt Lạc Ngưng hiện ra vẻ buồn rầu, âm thầm cầu nguyện nhanh khôi phục như lúc ban đầu, cũng đang tính toán làm như thế nào trả thù Tam Nương giở trò xấu.

Lạc Ngưng giương mắt nhìn một chút, thấy Tam Nương ở phòng chính thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ra ngoài, lặng lẽ lật người xuống phía dưới giường, lấy ra một cái hộp gỗ lim.

Trong hộp đặt hai kiện trang sức vừa mua, còn có những vật liệu gỗ, ngọc thạch và đao khắc.

Hôm qua được Vương phu nhân đề cử, để nàng đi cửa hàng Phạm gia mua chút đồ trang sức, nhưng khi nàng chạy tới, đâu dám trắng trợn mà hỏi nữ chưởng quỹ câu "Chỗ này của ngươi có đồ vật gì rất kích thích hay không", suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ hỏi thăm chút đồ trang sức.

Nữ chưởng quỹ kia cũng không quen nàng, cũng tương đối bảo thủ, nên lấy cho nàng hai vật nhỏ thật đặc biệt.

Một cái là dây lục lạc đeo eo màu bạc, nữ tử Tây Bắc bên kia sẽ đeo trên eo để nhảy múa, ở Trung Nguyên hiếm thấy nhưng không phải không có.

Tiếp theo là một món tương đối đặc biệt, là một đôi trâm cài tóc tạo hình độc đáo, bên trên cây trâm là tạo hình lỗ tai, mềm mềm đủ để lấy giả tráo thật.

Hôm qua Lạc Ngưng cầm về, cảm thấy thứ này cũng không có gì, cầm theo vẫn rất đẹp mắt, dùng để thu thập Tam Nương, không thể nghi ngờ là đưa quân nhu cho địch.

Lạc Ngưng đang tìm không được biện pháp trả thù, lấy quyển Nước mắt Hiệp Nữ của Dạ Kinh Đường ra để tìm cách.

Kết quả lần này ngược lại là tìm đúng đường, các cách khi nhục nữ tử trên Nước Mặt Hiệp Nữ có thể nói là không kịp nhìn, ngay cả người từng trải như nàng đều không đành lòng nhìn thẳng!

Lạc Ngưng lấy sách ra từ dưới gối đầu, lật sách đến tờ hôm

qua tìm tới tờ kia, quan sát tỉ mỉ.

Bản Nước Mặt Hiệp Nữ này khá tinh xảo, không riêng nhân vật có tranh minh hoạ, các loại đồ vật, còn có thư hoạ và tri kỷ phối đồ, giúp người đọc sách hiểu rõ là cái dạng gì.

Lạc Ngưng nhìn một tờ, vẽ phía trên là một "Bạch ngọc củ cải", kích thước chỉ dài bằng ngón út, nhìn càng giống cái nắp, bên trên cái bệ còn có thể khắc chữ hoặc bức hoạ, về phần tác dụng... nàng không dám nhìn kỹ, chỉ biết là có thể để cho nữ tử xấu hổ giận dữ muốn chết.

Đồ vật không ra gì trong sách có rất nhiều, nhưng Lạc Ngưng không có ý tìm công tượng đi làm loại vật này, có qua có lại với Tam Nương, chỉ có thể tự mình làm, chọn cái này cũng bởi vì nó nhỏ, chế tác tương đối đơn giản.

Tối qua Lạc Ngưng vụng trộm giày vò hơn nửa đêm, đã khắc được thanh gỗ thành hình thức ban đầu, bây giờ tìm ra một khối ngọc thạch, chuẩn bị khắc mô hình vật thật.

Sau khi Lạc Ngưng quan sát tỉ mỉ bức hoạ thì thu sách vào, sau đó đặt củ cải gỗ ở trên bàn trang điểm, cầm ngọc thạch khoa tay, suy nghĩ hạ đao như thế nào, nhưng còn chưa suy nghĩ ra đã nghe thấy:

Kẹt kẹt ~

Cửa phòng bị đẩy ra! ? !

Biểu lọ của Lạc Ngưng cứng đờ, còn tưởng Dạ Kinh Đường trở về, vội vàng nói:

"Tiểu tặc! Ngươi chớ vào!"

"Là ta."

Nói còn chưa dứt lời, giai nhân tuyệt sắc áo trắng như tuyết đã từ ngoài cửa đi vào, nhấc rèm châu trong phòng lên:

“Ngưng nhi, ngươi đang làm gì đấy?'

Lạc Ngưng thấy là Tuyền Cơ chân nhân, đáy lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, ra vẻ trấn định đáp lại:

“Nhàm chán luyện đao công thôi, khắc đồ trang trí.”

“Thật sao?”

Tuyền Cơ chân nhân đi đến trước mặt quét mắt nhìn, cầm lấy củ cải gỗ đã khắc xong ở trước gương đồng dò xét:

“Lực đao này này xác thực tệ...”

?

Lạc Ngưng hôm qua khắc một đêm, tự thấy đã rất khá, nghe thấy lời này tất nhiên không vui:

“Như vậy mới cần luyện, đã đăng phong tạo cực ta còn luyện cái gì?”

Tuyền Cơ chân nhân cười khẽ, thả củ cải gỗ lại, lại cầm lắc eo lên xem:

“Ngươi còn học múa?”

“Ta vốn biết múa, mua cái này chỉ để chơi đùa thôi.”

“Lỗ tai này ngược lại rất độc đáo...”

Tuyền Cơ chân nhân hứng thú cài cái tai lông màu đỏ lên đầu, lại nhìn gương xem xét:

“Giống như hồ ly tinh, tiểu hài tử mới thích những thứ này.”

“Mua cho Vân Ly, đồ đệ của ta. Ngươi cài cũng rất đẹp...”

Chương 649 - Thấy Thế Nào?

Chương 649. Thấy Thế Nào?

Lạc Ngưng kiên trì giải thích, tiếp tục chuyên tâm điêu khắc, làm ra bộ dáng luyện đao.

Tuyền Cơ chân nhân vốn không muốn quấy rầy, nhưng bất đắc dĩ là kỹ năng Lạc Ngưng thực sự kém, cầm một khối đá suy nghĩ nửa ngày vẫn biết hạ đao như thế nào, còn không ngừng xoay qua xoay lại.

Vì chỉ điểm cho khuê mật học nghệ không tinh, Tuyền Cơ chân nhân nhận lấy ngọc thạch tùy ý dò xét củ cải ngọc vài lần, sau đó rút ra Đoàn Tụ Kiếm.

Xoạt --

Đoàn tụ kiếm là một trong thập đại danh kiếm, Tuyền Cơ chân nhân càng là một trong ba cao thủ đứng đầu bát khôi, gọt khối ngọc thạch không khác gì đang cắt đậu hũ.

Lạc Ngưng ngồi ở bên cạnh, mắt thấy đá bạch ngọc như nắm đấm lớn, ở trong tay Tuyền Cơ chân nhân xoay chuyển, ngọc vỡ rơi xuống bàn, không quá một lát đã biến thành tạo hình không khác gì củ cải gỗ.

Tuyền Cơ chân nhân văn võ song toàn, thuật vẽ tranh của Đông Phương Ly Nhân cũng là nàng dạy, phương diện nghệ thuật cũng trên mọi người, cầm Đoàn Tụ Kiếm làm đao khắc, cắt ngọc khí thành hình, chờ khi xử lý cái bệ thì hỏi:

“Ngươi muốn khắc cái gì?”

"..."

Lạc Ngưng đang phát sầu phải động đao như thế này, lại có Thủy Thủy làm thay, còn có thể làm theo yêu cầu, tất nhiên có chút vui vẻ, để chứng minh đây là đồ chuyên dụng của Tam Nương, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Khắc câu thơ. Gió tây thổi sóng Động Đình... Tương Quân trong đêm tóc trắng nhiều."

"Ồ? !"

Đáy mắt Tuyền Cơ chân nhân hiện lên mấy phần kinh ngạc, rất nghiêm túc khắc chữ viết lên bên trên, sau đó lại xem xét lại, phát hiện không đủ bóng loáng, dùng tay thay kiếm, lấy nội kình hùng hậu cưỡng ép vuốt nhẵn mặt ngoài ngọc thạch, sau đó cầm trên tay nhìn lại:

"Như thế nào?"

Lạc Ngưng xem xét vài lần chỉ cảm thấy hoàn mỹ không tì vết, tán thưởng nói:

"Hảo kiếm pháp. Nếu ngươi đi làm đồ trang sức, hẳn là có thể kiếm tiền lớn.

Tuyền Cơ chân nhân cầm tiểu Ngọc khí thưởng thức:

"Có kiếm pháp này của ta, ai sẽ đi bán đồ trang sức kiếm tiền. "Kiếm" là nhẹ nhàng, phiêu dật, tinh chuẩn, kiếm pháp của ngươi lơi lỏng, ngay cả tảng đá cũng không giải quyết được, về sau còn phải luyện nhiều. Kỳ thật vẽ tranh viết chữ đều là biện pháp luyện binh khí, từ tập sự đến đăng phong tạo cực, thì lòng vừa nghĩ là có thể hiện ra trên giấy, cũng tương tự có thể hiện ra trên thân kiếm."

Lạc Ngưng nghe thấy Thủy Thủy chỉ điểm võ nghệ cho nàng, biểu lộ vẫn rất trịnh trọng, nhưng trông thấy củ cải ngọc xoay

chuyển ở trên đầu ngón tay, trong lòng lại mười phần cổ quái.

Nhưng Lạc Ngưng còn chưa nghĩ ra lấy đồ vật tới như thế nào, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến:

“Chít chít chít chít?”

Lạc Ngưng cùng Tuyền Cơ chân nhân đều có thể nghe hiểu, Chim Chim đang nói - người đâu người đâu?

Lạc Ngưng biến sắc, vội vàng muốn giấu đồ đi.

Mà Tuyền Cơ chân nhân thì quay người đi ra hướng bên ngoài gian phòng.

“Hả?”

Lạc Ngưng biểu lộ cứng đờ, lúc đưa tay ngăn cản lại thì đã muộn.

“Lục tiên tử, ngươi làm sao...”

Bên ngoài gian phòng, Dạ Kinh Đường và Chim Chim cùng nhau hạ xuống, nghe thấy bên trong Tây Sương phòng có âm thanh nên trực tiếp đi tới, còn chưa tới cổng, đã nhìn thấy Tuyền Cơ chân nhân tiên khí bồng bềnh, nâng rèm châu.

Dạ Kinh Đường có chút ngoài ý muốn, vừa mở miệng chào hỏi một câu, đã phát hiện trên đầu Lục Đại tiên tử, vậy mà đeo một chiếc lông vũ, giống như Hồ Tiên trong phòng đi ra, yêu khí mười phần.

Dạ Kinh Đường sững sờ, đáy mắt hiện ra chút buồn cười, đang muốn hỏi “Thứ này từ đâu tới?”, đã phát hiện trên tay Tuyền Cơ chân nhân, còn vuốt vuốt một kiện ngọc khí, thấy thế nào cũng giống như đồ trong Nước Mặt Hiệp Nữ...không...

(0_O)? !

Mẹ nó...

Bước chân Dạ Kinh Đường bỗng nhiên dừng lại, nhìn qua tay phải Tuyền Cơ chân nhân, hơi nghiêng đầu, muốn nói lại thôi.

Tuyền Cơ chân nhân cúi đầu nhìn, đáy mắt mang theo ba phần ngạo sắc, ném ngọc củ cải cho Dạ Kinh Đường:

“Như thế nào?”

Còn như thế nào?

Dạ Kinh Đường quả thực là không dám tiếp, nhưng sợ ném hỏng nên vẫn là tiếp nhận, hắn nhìn về vợ ngốc phía sau Tuyền Cơ chân nhân, ý tứ trong không nói cũng hiểu:

Lạc nữ hiệp! Ngươi đang làm gì? !

Lạc Ngưng ngồi ở trước bàn trang điểm, sắc mặt đỏ lên chân tay luống cuống, sau đó hiện ra sắc mặt xấu hổ vô cùng tủi thân, cúi đầu buồn bực không lên tiếng.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy bộ dáng tủi thân của Ngưng nhi hết đường chối cãi, lại không đành lòng, cố tự trấn định cầm ngọc khí dò xét:

“Ừm... thật xinh đẹp, ha ha...”

Tuyền Cơ chân nhân phát hiện biểu lộ của Dạ Kinh Đường cổ quái, nghi ngờ nói:

“Làm sao? Thứ này rất đặc biệt?”

Dạ Kinh Đường nhắm mắt nói:

“Chính là cảm thấy kiếm pháp thật tốt, chữ viết như long xà, ngân câu thiết họa, xem xét chính là dùng kiếm khắc thành...”

Tuyền Cơ chân nhân thấy Dạ Kinh Đường biết hàng, có chút hài lòng:

“Thích thì tốt, đưa ngươi, ngươi bồi Ngưng nhi đi, ta hồi cung. Qua mấy ngày nữa Thánh thượng sẽ đi Ngọc Đàm Sơn Trang tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, ngươi có thời gian thì dẫn người tới, trước tiên loại bỏ xung quanh một chút, ngươi làm việc Thánh thượng mới yên tâm chút.”

Chương 650 - Không Tốt lắm Đâu

Chương 650. Không Tốt lắm Đâu

“Được.”

Dạ Kinh Đường cũng không dám ở lâu cùng Tuyền Cơ chân nhân, chờ Tuyền Cơ chân nhân phi thân mà đi, Chim Chim hấp tấp đi theo, hắn mới vuốt vuốt trán, bước nhanh vào trong phòng.

Lạc Ngưng bị tiểu tặc bắt tại trận, trong lòng hoảng đến không được, thấy nam nhân tiến đến vội vàng giải thích:

“Đây là biện pháp Vương phu nhân nói, ta chỉ tùy tiện làm ra đưa cho Tam Nương, không nghĩ đến Thủy nhi đến đây, ta chỉ nói là làm vật trang trí mà...”

Lòng Dạ Kinh Đường biết rõ, cũng không khó xử nàng, đi vào bên cạnh Ngưng nhi ngồi xuống bên người nàng xem xét ngọc khí:

“Trên Nước Mặt Hiệp Nữ có phối đồ, nếu về sau Tuyền Cơ chân nhân phát hiện chân tướng, đến lúc đó ta giải thích thế nào?”

Lạc Ngưng khẽ cắn môi dưới, bộ dáng trinh liệt hiệp nữ trước kia đều bày không ra ngoài được nữa, thấp giọng nói:

“Ngươi nói... là ngươi nghĩ kế, để cho ta làm cái này, ta không dám nói thật, mới mơ hồ nói với nàng như vậy.”

?

Dạ Kinh Đường cảm thấy đây đúng là thân nàng dâu, gật đầu

nói:

“Tuyền Cơ chân nhân đoán chừng phải đánh chết ta, nhưng ta vẫn sẽ nói như vậy, miễn cho ngươi khó xử.”

Lạc Ngưng thấy tiểu tặc dễ nói chuyện như thế, biết rằng sợ là phải trả cái giá lớn, nghĩ nghĩ cũng không cho Dạ Kinh Đường chủ động mở miệng, chậm rãi đứng dậy, ngồi ở trước giường, đoạt ngọc khí tới:

“Đây là đưa cho Tam Nương. Ngươi bận bịu cả ngày có mệt không? Ta điều trị cho ngươi một chút, ngươi nằm đi.”

Dạ Kinh Đường ít khi nhìn thấy Ngưng nhi nhẹ nhàng như thế, lập tức ho nhẹ một tiếng, tựa vào đầu giường:

“Giữa ban ngày, không tốt lắm đâu.”

“Không có việc gì, ngươi vui vẻ là được rồi.”

Lạc Ngưng sợ Dạ Kinh Đường có lý không tha người, để nàng tự làm tự chịu, cho nên vô cùng quan tâm, rất tự giác cưỡi lên chân hắn, nắm lấy trái mướp đắng xoa lên mặt.

Dạ Kinh Đường có chút buồn cười, trôn trên dưa hấu một lát:

“Tốt, ngươi không vui cũng sẽ không ép buộc ngươi...”

“Ngươi còn nói sẽ không?”

Lạc Ngưng nghe thấy lời này, sắc mặt có chút không vui: “Tam Nương làm như thế với ta, ngươi cũng không ngăn lại...”

“Đó là ngươi cùng Tam Nương phân cao thấp mà bị thua, ta cũng không dám xen vào.”

“Ngươi còn là vui mừng hưởng dụng thành quả.”

“Phải thì như thế nào, có bản lĩnh thì làm ta ngạt chết ta...”

....

Hai người ôm liếc mắt đưa tình không bao lâu, bên trong hành lang truyền đến bước chân. Bùi Tương Quân mới xử lý nhà mới xong, nghe thấy Dạ Kinh Đường trở về, nên vội vàng chạy về, vừa mới chuyển qua khúc ngoặt hành lang, đã phát hiện hồ ly tinh và Dạ Kinh Đường dính lấy nhau trong phòng.

Bùi Tương Quân nhướng mày, bước nhanh đi vào Tây Sương phòng, dò xét Lạc Ngưng vừa nhanh chóng đứng dậy chỉnh dây áo váy:

“Nha đầu không có lông, ngươi nói cái gì đó?”

“Bùi Tam Nương!”

Lạc Ngưng nghe thấy cái ngoại hiệu nhục nhã nầy thì lông mày dựng lên, nhưng ngẫm lại lại không nổi giận, mà đứng dậy đi đóng cửa lại, sau đó lôi kéo Tam Nương đi vào buồng trong:

“Dạ Kinh Đường mua cho ngươi cái bảo bối, ngươi nhìn xem có thích hay không.”

Nói xong thì ném ngọc khí cho Bùi Tương Quân.

Bùi Tương Quân nhìn về phía chữ viết dưới đáy ngọc khí, thật là có mấy phần kinh hỉ, ngồi xuống bên người Dạ Kinh Đường:

“Cái này dùng làm gì?”

Dạ Kinh Đường ho nhẹ một tiếng, ôm eo Tam Nương, để nàng ngồi ở trên đùi, lại vỗ vỗ một bên khác, để Ngưng nhi ngồi xuống.

“Vật nhỏ thôi, đợi chút nữa nói cho ngươi.”

Bùi Tương Quân thấy khí thế của hồ ly tinh hùng hổ, đã biết

thứ này rất đáng sợ, là để đối phó nàng, cũng không ngốc nghếch mà hỏi.

Bùi Tương Quân thu đồ vật vào, ngược lại dò xét trên thân Dạ Kinh Đường:

“Ngươi hôm qua không bị thương chứ?”

Dạ Kinh Đường cảm thấy ngồi không thoải mái nên ngã đầu một cái, ôm ngã hai nàng dâu:

“Không có việc gì, chính là hôm qua ngủ không ngon, cần ngủ bù.”

Bùi Tương Quân chớp chớp mắt, đụng lên môi Dạ Kinh Đường:

“Ngươi muốn bù thế nào?'

Lạc Ngưng tựa ở trước mặt, lúc đầu không muốn nói chuyện, nhưng vẫn tiếp câu:

“Hắn còn có thể bù thế nào? Ta có chút mệt mỏi, ngươi nhanh điều trị cho hắn.”

Bùi Tương Quân thật ra cũng không vội vã bắt đầu, tựa ở trên bờ vai, tay kéo đến ngực Dạ Kinh Đường, dò hỏi:

“Nghe nói hôm qua là Hồng Sơn trại gây chuyện?”

“Đúng thế. Thạch Ngạn Phong bị ta đánh chết, Trịnh khôn còn bị nhốt ở địa lao thẩm vấn.”

“Nghe nói Thạch Ngạn Phong có quan hệ không tệ với Tưởng Trát Hổ, hắn chết trên tay ngươi, khẳng định hắn mang thù, mặc dù không dám tự tiện đến kinh thành trả thù, nhưng ngươi về sau vẫn phải chú ý nhiều một chút.”

“Biết rồi.”

Dạ Kinh Đường một tay một xoa dưa hấu, có chút tâm viên ý mã:

“Đợi chút nữa ta đưa các ngươi tiến cung luyện Ngọc Cốt Đồ, sớm nghỉ ngơi một chút cũng qua đó sớm một chút.”

Lạc Ngưng nghe thấy lời này, ngược lại là tinh thần tỉnh táo, lật người lên:

“Chuyện Thừa An điện có tiến triển hay không?”

“Khá là phiền toái, cần bàn bạc kỹ hơn, đêm nay ngươi qua đó cũng không nên làm loạn.”

“Ta biết.”

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường có bộ dáng gấp gáp muốn lại không muốn, lại vỗ lên eo Tam Nương:

Ba ~

“Ngươi nhanh lên, lề mề cái gì?”

Bùi Tương Quân hơi có vẻ không vui, hơi chống lên nửa người trên:

“Ngươi lại bạo hành gia đình đúng không? Người ta là chân trần không sợ mang giày, ngươi là không có lông không sợ có lông?”

“Ngươi!”

“Được rồi được rồi, chớ cãi vã...”

Chương 651 - Đến Hoàng Thành

Chương 651. Đến Hoàng Thành

Mặt trời lặn trên đường chân trời, người trên đường đi tới đi lui, một chiếc xe ngựa rời khỏi Thiên Thủy Kiều, dọc theo đường lớn bằng phẳng, lái về phía hoàng thành nguy nga phương xa.

Dạ Kinh Đường thân mặc áo bào đen Thủy Vân gấm, cầm roi ngựa trong tay ngồi ở ngoài thùng xe, đôi mắt phản chiếu mặt trời đỏ ở chân trời, nhìn từ bên cạnh giống như du hiệp tiêu dao không lo.

Mà bên cạnh hắn, là Chim Chim theo Tuyền Cơ chân nhân chạy loạn, kết quả cơm không kiếm được ngược lại bị Thái hậu nương nương ôm lấy xoa vuốt, như là năm đó khi còn áp tiêu, ngồi xổm ở bên cạnh Dạ Kinh Đường, hừ hát điệu dân gian Lương Châu:

“Òm ọp chít chít ~...”

So với một người một chim tiêu dao không có gì lo lắng, trong toa xe lại có bầu không khí căng thẳng hơn một chút.

Lạc Ngưng thân mặc thanh y, hai tay ôm ngực tựa ở bên cạnh cửa sổ xe, gương mặt hoàn toàn cự người ngàn dặm như trước, nhưng thân thể lại có chút ỉu xìu.

Khi Dạ Kinh Đường trở về bắt tại trận, dưới tình huống Lạc Ngưng đuối lý, thật sự không dám hung dữ với tiểu tặc, vì thế rất ngoan ngoãn phục tùng, cử động lần này một là sợ tiểu tặc để

nàng tự làm tự chịu, hai là muốn cho tiểu tặc thu thập Tam Nương.

Nhưng sau khi Tam Nương biết Ngọc củ cải dùng như thế nào, không có ý ở trước mặt nàng chơi như vậy, chỉ đồng ý lần sau khi một mình ở cạnh Dạ Kinh Đường mới cho làm loạn.

Nàng khẳng định không đồng ý, lôi kéo nửa ngày lại không giải quyết được Tam Nương, cuối cùng chỉ có thể lui một bước, để Tam Nương quấn lắc eo nhảy múa trợ hứng.

Về sau phát hiện khi Tam Nương cưỡi ngựa, chuông nhỏ cũng sẽ vang, cảm giác tiết tấu mười phần đặc biệt, Tam Nương còn rất hài lòng.

Ý của nàng là thu thập Tam Nương, kết quả làm lại làm, biến thành chính nàng móc tiền riêng mua đồ trang sức trợ hứng cho Tam Nương, cái này không thành mất tướng công lại mất binh sao?

Vì thế nàng cuối cùng cũng thử đeo lắc eo, nào nghĩ tới khi kiểm tra thì mình cũng xong.

Trước kia nàng rất hàm súc, có thể không hừ thì sẽ ngậm miệng không phát ra âm thanh, thực sự nhịn không được mới có thể hừ một tiếng.

Mà sau khi đeo lắc eo lên, chuông nhỏ cũng sẽ không hàm súc, “Đinh linh đinh linh --” kêu so với nàng còn vang hơn, làm cho nàng xấu hổ giận dữ muốn chết, muốn đè lắc eo lại, Tam Nương còn nắm lại tay nàng, thiếu chút đã bị giày vò chết...

Lạc Ngưng càng nghĩ càng nén giận, dựa ở bên cạnh cửa sổ xe trong chốc lát, lại quay đầu liếc mắt.

Phía sau toa xe, cách ăn mặc của Bùi Tương Quân như phu nhân nhà giàu, gương mặt có chút nhuận nước, dựa nghiêng vào

trên giường nhỏ, cầm trong tay một khối ngọc thạch, đang dùng đao khắc tỉ mỉ tạo hình.

Lạc Ngưng nhìn thấy cảnh này, đáy lòng khó tránh khỏi đề phòng, dù sao nàng không đè được Tam Nương, Tam Nương lại có thể dùng sức mạnh với nàng.

Lỡ đâu Tam Nương cũng làm một cây cải đỏ, tiểu tặc không có lương tâm này lại bàng quan, nàng sợ là nàng phải gặp đại tội.

Sau khi Lạc Ngưng liếc nhanh mấy lần, đứng dậy đi vào ngồi xuống bên người nàng, nhíu mày hỏi:

“Ngươi đang khắc cái gì?”

Bùi Tương Quân chậm rãi gọt cắt ngọc thạch, tùy ý nói;

“Trả lễ, ngươi dụng tâm chuẩn bị cho ta lễ vật như vậy, ta tất nhiên phải có qua có lại.”

Lạc Ngưng biết là như thế, nàng đè lại cổ tay Bùi Tương Quân, thấp giọng nói:

“Ngươi bị ngốc à? Luôn tranh đấu cùng ta, cuối cùng hai chúng ta lưỡng bại câu thương, toàn cho Dạ Kinh Đường chiếm hời, thấy thú vị sao?”

Bùi Tương Quân chớp mắt, không có vấn đề nói:

“Kinh Đường vui vẻ là được rồi. Còn nữa lần này là ngươi ra tay trước, ta cũng không thể không trả sao?”

“Hôm trước ngươi không được lý không tha người, ta lại không thể tìm ngươi phiền phức?”

“Hôm trước cũng là ngươi nghĩ kế tính toán ta trước, ta còn không có tính đến, có thể nói ta có lý không tha người được sao? Lại nói ngươi muốn khắc phía sau chữ gì? Xuất nhập bình an hả?”

“Xì! Ngươi đơn giản...”

Dạ Kinh Đường ngồi ở ngoài thùng xe nghe lén, nghe được một câu cuối cùng, nhịn không được cười hai tiếng, kết quả Ngưng nhi thẹn quá thành giận, lập tức cách rèm vặn mạnh hai cái sau lưng hắn.

“Sao vậy? Không phải ta cười ngươi...”

“Vậy ngươi cười cái gì?”

“Cười Chim Chim.”

“Chít chít?”

Ba người một chim cãi nhau ầm ĩ như thế, khi mặt trời sắp hạ xuống đầu tường, đi tới Đông Môn hoàng thành.

Dạ Kinh Đường đã sớm quen thuộc, giao xe ngựa cho cấm quân trông giữ, sau đó cầm lệnh bài tự do xuất nhập, mang theo hai nữ tử tiến vào cung thành.

Chương 652 - Cho Hai Nàng Dâu Học Minh Long Đồ

Chương 652. Cho Hai Nàng Dâu Học Minh Long Đồ

Bùi Tương Quân mặc dù lớn lên ở kinh thành, nhưng lại là lần đầu tiến vào hoàng cung, thêm nữa thân là người giang hồ, bản thân đối với triều đình có mấy phần kiêng kị, vì thế khi tiến vào cửa cung nghiêm túc hơn rất nhiều, nhã nhặn đoan trang nhìn không chớp mắt.

Mà Lạc Ngưng đương nhiên không cần phải nói, thân là đầu mục phản tặc của Bình Thiên Giáo, nghênh ngang chạy tới hoàng thành, từ khi Bình Thiên Giáo thành lập đến nay, nàng đoán chừng là người đầu tiên, đáy lòng có chút khẩn trương, vẫn luôn yên lặng đi theo đằng sau Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường đi ở phía trước dẫn đường, đi lại giữa hành lang tường cao, rất nhanh đã đến Trường Lạc cung, dưới sự dẫn đường của cung nữ đi tới Thừa An điện.

Dạ Kinh Đường để hai cô nương chờ đợi ở bên hồ, sau đó một mình đi vào cửa đại điện, không nhìn thấy Ngọc Hổ, ngược lại là phát hiện ngoài một gian thư phòng phía đông đứng mấy cung nữ.

Dò xét một chút, có thể thấy được trong thư phòng vàng son lộng lẫy đặt bàn đọc sách lớn, Đại Ngây Ngốc thân mặc mãng phục, lưng eo thẳng tắp ngồi trên long ỷ, trước mặt bày một chồng sổ gấp đang chăm chú làm việc, so Nữ Đế càng giống Nữ Đế.

Cung nữ ngoài cửa phát hiện Dạ Kinh Đường hầu ở bên ngoài nên cất giọng thông báo:

“Điện hạ, Dạ đại nhân tới.”

“Hả?”

Đông Phương Ly Nhân đang hết sức chăm chú, nghe tiếng thì giương mi, sau đó lại cúi đầu tiếp tục phê tấu chương:

“Vào đi. Các ngươi đều ra ngoài.”

“Vâng.”

Cung nữ vội vàng lui ra ngoài.

Dạ Kinh Đường tiến vào thư phòng, lần này khẳng định không tiện đi đến trước mặt ngó, chỉ đứng trước bàn dò hỏi:

“Điện hạ, sao ngài ở chỗ này?”

“Thánh thượng long thể mệt mỏi, những việc vặt này giao cho bản vương quản lý. Ngọc Cốt Đồ để trên bàn, ngươi cầm đi cho các nàng xem.”

Dạ Kinh Đường đi đến trước bàn, cầm lấy hộp ngọc đặt ở bên cạnh sổ gấp, hỏi:

“Thánh thượng không có gì đáng ngại chứ?”

“Loại chuyện này không cần hỏi loạn, sẽ rơi đầu. Nhanh đi bận việc của ngươi, đợi chút nữa còn bồi bản vương đi ra ngoài một chuyến?”

“Ồ?”

Dạ Kinh Đường hỏi:

“Đợi chút nữa đi đâu?”

Đầu bút lông của Đông Phương Ly Nhân dừng lại, giương mi:

“Ngươi cho rằng bản vương chuẩn bị cùng ngươi ra ngoài gặp mặt riêng tư?”

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng cười dưới, hơi nghĩ lại:

“Là đi Ngọc Đàm Sơn Trang? Loại chuyện nhỏ nhặt này ta dẫn người đi là được rồi.”

Đông Phương Ly Nhân nghiêm túc nói: “Ngươi cho rằng chỉ cho ngươi đi qua tuần tra một chút? Thánh thượng muốn đi Ngọc Đàm Sơn Trang ở, Tuyền Cơ chân nhân để cho ngươi đi thanh lý xung quanh, chính là để ngươi toàn quyền phụ trách an phòng. Nếu mà không làm tốt gây ra rủi ro, tất cả cấm quân ám vệ thậm chí cung nữ và cả ngươi đều phải rơi đầu. Bất cứ chuyện gì liên quan đến thánh thượng, đều là chuyện lớn nhất, ngươi ở quan trường nhậm chức, phải trước tiên hiểu rõ đạo lý này, hiểu chưa?”

Dạ Kinh Đường cũng không có ý tứ sơ sót, chỉ nói loại chuyện này một mình hắn đủ để giải quyết, thấy Ngây Ngốc nghiêm túc như vậy, hắn cũng không phản bác, sau khi gật đầu thì cầm lấy hộp ngọc đi tới Minh Long Đàm.

Lạc Ngưng vụng trộm quan sát giả sơn trong hoa viên, nhìn ra đồ vật bên dưới tiền điện không dễ lấy, đành thu tâm tư lại, chờ Dạ Kinh Đường tới rồi cùng nhau tiến vào thủy tạ giữa hồ.

Lạc Ngưng cùng Bùi Tương Quân đều luyện qua Long Tượng Đồ, muốn suy nghĩ ra môn đạo cũng không hao phí thời gian quá lâu, nhưng học thuộc vận khí kinh mạch hoàn toàn, cũng thuần thục biến hoá để cho bản thân sử dụng thì có chút phí đầu óc, nhất định phải tốn thời gian chăm chú nghiên cứu mấy ngày, về sau còn phải đến đây mấy lần.

Dạ Kinh Đường cũng không trông cậy vào hai nàng dâu nhìn một lần đã nhớ kỹ trong lòng, hắn ngồi xếp bằng ở bên cạnh cùng một chỗ luyện công, Chim Chim thì ở bên hồ nhìn cá, chờ sắc trời

chuyển tối, Đông Phương Ly Nhân từ Thừa An điện đi ra, mới thu hồi hộp ngọc trả lại cho Đông Phương Ly Nhân.

Đông Phương Ly Nhân rất tín nhiệm Dạ Kinh Đường, lúc đầu muốn để cho Dạ Kinh Đường trực tiếp cầm Ngọc Cốt Đồ, học xong lại trả về.

Nhưng thứ như Ngọc Cốt Đồ này quá đặc biệt, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì Dạ Kinh Đường tránh không được bị liên luỵ, ngẫm lại vẫn là thu vào, sau đó cùng nhau rời khỏi cung thành.

Lạc Ngưng cùng Bùi Tương Quân thấy tướng công có công việc, tất nhiên không theo sau quấy rầy, chờ sau khi xuất cung liền làm bạn quay trở về Thiên Thủy Kiều.

Ngọc Đàm Sơn Trang chính là hành cung nghỉ mát ngự dụng, sau khi Nữ Đế kế vị, mùa thu hàng năm đều sẽ đến sơn trang ở một thời gian ngắn, đã thành lệ cũ.

Bên trong thu thập quét dọn không cần Dạ Kinh Đường quan tâm, thứ hắn phải làm chính là mang theo ám vệ, cấm quân, bộ khoái Hắc Nha đi qua, lấy thân phận chỉ huy sứ sắp xếp tuần tra, canh giữ.

Có thể được sắp xếp cho làm chuyện này, không thể nghi ngờ là biểu tượng sủng thần của thiên tử, vương hầu cả triều gặp đều phải lễ nhượng ba phần, nhưng nếu có chỗ sơ sẩy gây ra rủi ro, cũng là người có trách nhiệm đầu tiên, ngay cả Chim Chim cũng phải rơi đầu theo.

Chương 653 - Gặp Cao Thủ

Chương 653. Gặp Cao Thủ

Dạ Kinh Đường không có nửa phần chủ quan, sau khi xuất cung, trước tiên triệu tập tới một ngàn cấm quân, cùng ba mươi tên ám vệ và bộ khoái Hắc Nha tạo thành hộ vệ tinh nhuệ, từ biểu huynh Vương Xích Hổ của Tĩnh Vương dẫn đầu tiến về Ngọc Đàm Sơn, bởi vì đi bộ hành quân chậm chạp, hắn và Đông Phương Ly Nhân đi ra khỏi thành trước.

Trên ánh trăng đầu cành, xe bốn ngựa kéo xa hoa lái ra khỏi cửa thành, đi lên thông hướng quan đạo ngoại ô.

Dạ Kinh Đường một mình một ngựa đi ở ngoài xe, bên hông ngựa treo trường thương, đằng sau thì đi theo một đội bộ khoái Hắc Nha.

Ngọc Đàm Sơn Trang cách kinh thành ước chừng hơn mười dặm, thuận theo đường sông đi một đường là có thể đến Bạch Mã thư viện, trên đường mặc dù phong cảnh tú lệ, nhưng cũng không có quá nhiều chỗ đặc biệt.

Đông Phương Ly Nhân ngồi ở trong xe ngựa, vùi đầu vẽ Hiệp Nữ Lệ, bởi vì tối hôm qua bị hôn môi đến hung ác, bây giờ vẫn không muốn phản ứng Dạ Kinh Đường, ven đường cũng không nói gì.

Dạ Kinh Đường ngồi trên lưng ngựa làm hộ vệ, ven đường liếc nhìn phong cảnh hai bên bờ vùng ven sông, Chim Chim thì ngồi xổm ở ngoài rào chắn của thùng xe, đòi thị nữ tùy hành đồ ăn vặt.

Khi đi ước chừng mấy dặm đường, xe ngựa lui tới trên quan

đạo dần thưa thớt, nhưng vẫn có một ít khách nam lai bắc vãng đi đường.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường đặt ở một chiếc du thuyền tràn đầy oanh oanh yến yến trên mặt sông, lúc đầu không chú ý quá nhiều, nhưng khi đang đi bỗng nhiên phát giác được không đúng, đảo mắt nhìn về phía quan đạo thẳng tắp phương xa.

Ánh trăng trong trẻo, chiếu hai bên bờ vùng ven sông đầu thu giống như ban ngày, xe ngựa xa hoa mang theo hơn mười tên tùy tùng ra bên ngoài đi lại, mà một con ngựa già, thì thuận đường chậm rãi ung dung đi về hướng kinh thành.

Tuổi ngựa rất cao, lông dúm dó rất nhiều màu sắc hỗn tạp, yên ngựa tính cả chuông đồng trên cổ ngựa đều đã phiếm đen, lúc đi lại thậm chí đã không phát ra được tiếng đinh đang.

Nhưng từ khung xương tráng kiện cùng vận luật lúc ngựa bước đi, vẫn có thể khiến người ta cảm thấy đây là một con ngựa tốt, vô luận đã già như thế nào, lúc tuổi trẻ khẳng định là một ngựa tuyệt trần khinh thường thiên hạ.

Mà người cũng là như thế.

Ngồi ở trên ngựa chính là một lão ông gầy trơ cả xương, đấu lạp đã biến thành màu đen đội ở trên đầu, trên trán còn có lỗ hổng, thân mặc áo choàng màu xám, hất lên đã nhìn không ra màu sắc trước kia, cả người dáng vẻ nặng nề, như là chuẩn bị đi tìm một chỗ đào mồ.

Nhưng khung xương lão ông tương đương cân xứng, dù đã gầy da bọc xương, vẫn không cho người ta cảm giác thấy nửa phần yếu đuối, gầy như là một thanh Duyên Hoa đao, một chuôi kiếm không có vỏ kiếm kiếm, hoa mỹ không còn chỉ còn phong mang, cứ lẻ loi trơ trọi như vậy cắm giữa thiên địa.

“Xuy ~ “

Dạ Kinh Đường kéo dây cương, ngừng ngựa lại, hơi đưa tay, lệnh cho tùy tùng và xe ngựa phía sau dừng lại.

Bộ khoái Hắc Nha phía sau không tính là đỉnh tiêm cao thủ, không phát hiện xung quanh có dị dạng, thấy Dạ Kinh Đường ngừng chân, nhanh chóng ruổi ngựa về phía trước mấy bước bảo hộ hai bên đầu xe.

Đông Phương Ly Nhân bị động tĩnh làm kinh động, ở bên cạnh cửa sổ xe vụng trộm dò xét xung quanh, hỏi:

“Thế nào?”

“Đừng thò đầu ra.”

Dạ Kinh Đường nhìn lão ông áo bào đen xa xa, phát hiện đối phương chủ động nhường đường, thối lui đến ven đường, cũng không buông lỏng cảnh giác, ngẫm lại ruổi ngựa một mình hướng đến phía trước, lấy ra lệnh bài trong tay áo:

“Hắc Nha Phó chỉ huy sứ Dạ Kinh Đường. Các hạ là người nào? Có phù bài hay không?”

Ở trăm mét có hơn, lão ông áo bào đen nghe tiếng thì hơi nâng đấu lạp lên, tiếp theo tung người xuống ngựa, từ bên cạnh ngựa già, gỡ xuống một miếng vải đen dài mảnh, thả xuống bãi cỏ:

“Các hạ chính là Dạ Kinh Đường Dạ thiếu hiệp?”

Thanh âm già nua nhưng không khàn khàn, ngược lại rất trong sáng, cho người ta một loại cảm giác như sát bên tai.”

“…”

Đám người Hắc Nha nghe được lời này, thầm nói không ổn, lặng yên đẩy xe ngựa, chậm rãi lui ra sau, Chim Chim thì phi lên

không trung, quan sát bốn phía.

Dạ Kinh Đường cũng âm thầm nhíu mày, bởi vì không mò ra nội tình của đối phương, tung người xuống ngựa, tay đè chuôi đao đi hướng về phía trước:

“Đúng vậy. Ngươi là tới lấy danh Đao Khôi?”

Đứng hàng bát đại khôi, mặc dù được hưởng địa vị giang hồ siêu phàm, nhưng cũng từ lúc từ người công lôi đài biến thành người thủ lôi đài, đã trở thành “Giang hồ công địch”, ai cũng muốn đánh để chứng minh bản thân, cho dù là Dạ Kinh Đường, ý nghĩ cũng là làm tất cả võ khôi một lần, bất kể nam nữ.

Loại khiêu chiến này, chỉ cần hợp quy củ giang hồ, bát đại khôi sẽ không có cách nào phòng thủ mà không chiến, vì thế võ khôi phiền muộn không thôi, hơn phân nửa đều sẽ chỉ dạy một đồ đệ hoặc là sư huynh đệ, để cho người ta đánh thắng lại đến nhà cũng chính là qua cửa thần.

Mà Dạ Kinh Đường không có ai có thể giúp hắn chắn cửa, người muốn khiêu chiến thay thế Đao Khôi, tất nhiên là trực tiếp tìm hắn.

Nhưng lão giả áo bào đen phía trước, tựa như không có ý khiêu chiến, chậm rãi cầm miếng vải đen dài mảnh trên tay kéo xuống, lộ ra một thanh kiếm.

Chương 654 - Đấu Nhau Với Kiếm Khách

Chương 654. Đấu Nhau Với Kiếm Khách

Kiếm dài ba thước ba, nhìn rất có tuổi, nhưng không cũ, có thể gọi là "Cổ phác", chỉnh thể hiện lên màu xanh đen, không có bất kỳ trang trí gì.

Bước chân Dạ Kinh Đường dừng lại, vốn cho rằng là Kiếm Thánh Chu Xích Dương đến báo thù, nhưng nhìn tuổi đối phương không chênh lệch lắm với Chu lão thái công, có chút không khớp nên hỏi:

"Ta có chuyện quan trọng trong người, các hạ còn không báo ý đồ đến, ta chỉ có thể không khách khí."

Lão giả áo bào đen cầm trường kiếm cầm ở tay trái, chậm rãi đi vào giữa quan đạo, chậm rãi nói:

"Một kiếm này của ta ẩn giấu ba mươi năm trong hộp, muốn tìm người đo cân nặng, phong mang có bao nhiêu cân lượng. Nghe nói khoái đao của Dạ thiếu hiệp cử thế vô địch, không biết có thuận tiện hay không?"

Dạ Kinh Đường nhìn tư thế cản đường này của đối phương, hắn nói không tiện, đoán chừng cũng vô dụng, lập tức không nói nữa, nhanh chân đi về phía trước.

Đạp đạp đạp...

Lão giả áo bào đen khẽ nâng mặt, có thể thấy được sợi râu dưới cằm, cùng hai mắt phong mang nội liễm.

Lão ông không nhìn thẳng đối thủ, mà là nhìn về phía trăng tròn trên bầu trời, lên tiếng lần nữa:

“Dạ thiếu hiệp cảm thấy trên bầu trời xanh này có tiên nhân không?”

“Khả năng có người trên trời, nhưng thần tiên hẳn là không có.”

“Dạ thiếu hiệp cảm thấy, người trên trời nên có bộ dáng gì?”

“Trước luyện thể, cho đến Kim Thân không một hạt bụi mò căn bản của con người, luyện thêm tâm, nhìn thấu nhân thế muôn màu thấy rõ thiên địa chí lý, có thể làm được như tự nhiên là thành người trên trời. Các hạ hiển nhiên không tới một bước kia.”

“Ha ha...”

Lão giả áo bào đen cười một tiếng, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường, để tay trên chuôi kiếm:

“Ta không tới một bước này, nhưng đi trước Dạ thiếu hiệp một giáp, cho nên một kiếm này, coi chừng!”

Sang sảng --

Lời nói vừa hạ xuống, bên bờ sông gió thu chầm chậm, phát ra một tiếng giòn vang khỏi vỏ, lại hiện lên hai vệt ánh sáng lạnh lẽo.

Dạ Kinh Đường trong khi lão giả áo bào đen rút kiếm, Hoàn Thủ Đao bên hông đã ra khỏi vỏ, đao quang lóe lên đi đến bên cạnh lão ông.

Mà động tác của lão giả áo bào đen nhìn như không nhanh không chậm, kì thực gọn gàng không có kẽ hở.

Ba thước rời khỏi vỏ kiếm, không có mang theo bất luận khí kình dư ba gì, lại làm cho hộ vệ Hắc Nha phía sau, đều cảm giác

được mấy phần ý lạnh, tựa như bên bờ Thanh Giang trong nháy mắt vào đông.

Dạ Kinh Đường cầm đao cuồng tập trên đường, ý thức được không thích hợp.

Đến tình trạng võ khôi này, "Không biết" là chiêu thức sát lực vô tận đáng sợ hơn xa so với bất luận cái gì.

Khi đối mặt với Hiên Viên Triều, hắn còn có thể nhìn thấu ý đồ và khả năng đối phương ra tay, nhưng lão giả áo bào đen trước mắt này có khí thế cũng không mạnh, nhưng thanh kiếm trong tay kia, lại như là hình bóng không có thực thể, quỹ đạo có quy luật, nhưng hoàn toàn nhìn không thấu ý đồ công kích.

Mắt thấy đối phương có thể đuổi theo tốc độ ra tay của hắn, Dạ Kinh Đường không mạo hiểm miễn cưỡng tăng lên tốc độ lấy lực phá cục, mà là tránh ở trên đường, trong nháy mắt xông qua bên cạnh lão giả áo bào đen đi tới phía sau, một đao gọt về sau lưng lão giả.

Táp --

Thân hình cuồng tập mang theo gió mạnh, trong nháy mắt đè bằng bãi cỏ bờ sông, cũng cuốn theo áo bào của hai người.

Lão giả áo bào đen từ đầu đến cuối đều không có động tác tưởng tượng gì, mà là nước chảy mây trôi quay lại mũi kiếm, thân hình gầy gò như lưỡi dao phong mang tất lộ, đối phía sau chính là một đại xảo bất công đâm thẳng.

"Hưu -- "

Thân Tùy Kiếm Tẩu, kiếm theo khí đi.

Trong nháy mắt ba thước Thanh Phong xuất thủ, trống rỗng mang ra một tiếng trạm canh gác vang lên bén nhọn.

Kiếm này như hơi thở Thương Long, tính cả bãi cỏ phía dưới đều xuất hiện một cái dây nhỏ thẳng tắp về phía trước.

Cách Dạ Kinh Đường còn có ba thước, đã cảm giác được phong mang đâm thẳng hai mắt, một cảm giác rùng mình tự nhiên sinh ra, lúc này lại lần nữa tránh sang bên cạnh.

Ầm ầm --

Cũng vào lúc này, gió thu bỗng nhiên tăng lên, ẩn chứa khí kình mênh mông, hướng bờ sông đâm thẳng mà ra.

Mạnh mẽ bay tứ tung cuốn theo ngàn vạn cây cỏ, tựa như một con Thanh Giao đột nhiên xuất thế, lấy thế rồng bay đi ngang qua bãi cỏ, cho đến khi đụng vào nước sông, ở trên mặt sông bao la mang theo một gợn sóng hình mũi khoan.

Rầm rầm -

Dạ Kinh Đường bên cạnh lóe ra tránh đi phong mang, mặc dù lông tóc vô thương, nhưng cũng không thừa thế tiến công.

Bởi vì hắn nhìn ra được, kiếm khách này xác thực đã già, thanh thế khi ra tay, còn không khoa trương bằng lần hắn dùng Hoàng Long Ngọa Đạo ở Tây Vương trấn, căn bản không phải đối thủ của hắn.

Nhưng một kiếm này rất lão luyện, hỏa hầu thậm chí đã đến tình trạng nhìn không hiểu.

Chương 655 - Tôn Vô Cực

Chương 655. Tôn Vô Cực

Mới đầu Dạ Kinh Đường đánh một quyền một thương ra ngoài, sẽ chấn nát quần áo, nhìn như thanh thế kinh thiên động địa, kì thực khí kình quá mức phân tán, không làm được điểm tụ lực.

Mà bây giờ hắn học xong chưởng khống đặt tất cả khí kình ở bên trong lưỡi đao, ra tay một đao mạnh nhất không có một gợn sóng, chỉ có khi đang toàn lực thi triển, mới có thể ép không được dẫn đến khí kình bắn ra bốn phía.

Mà lão giả áo bào đen này toàn lực ứng phó một kiếm, mang theo động tĩnh doạ người như thế, nội kình hùng hậu lại rõ ràng vẫn là khả khống.

Kiếm ra một đầu tuyến, kình rung chuyển nước sông, áo bào lại như bay trong gió thu, thân cây cỏ phía sau cũng không bị quấy nhiễu.

Có thể đưa một thân nội kình chưởng khống đến nước này, kiếm ra không trúng, hoàn toàn có thể thu hồi rồi lại đến một kiếm, lão giả trực tiếp ra tay, hiển nhiên chỉ là huyễn kỹ hướng về phía hắn.

Sa sa sa....

Vô số chiếc lá nát tan bay tán loạn, ở trong gió thu bay xuống, rơi vào một rãnh dài bị vạch ra trên đồng cỏ.

Hai tên vỡ phu thân mặc áo đen, đứng thẳng bên bờ sông đều ngừng lại, bờ sông cũng khôi phục lại sự tĩnh mịch.

Trên quan đạo phương xa, hơn mười tên Hắc Nha bộ khoái, nhìn thấy cảnh này đều há to miệng đứng một bên, ánh mắt đang lúc mờ mịt mang theo cảm giác như lâm đại địch.

Mà Đông Phương Ly Nhân ngồi trong xe bị cảnh cáo không được thăm dò, xuyên thấu qua khe hở cửa sổ xe sau khi thấy cảnh này, khó có thể tin, nói:

"Long Khí Kiếm Tôn Vô Cực?!"

Dạ Kinh Đường cầm đao chỉ xéo mặt đất, nghe thấy cái tên này, ánh mắt cũng sửng sốt một chút.

Long khí kiếm là kiếm pháp Thiên Hạc Sơn Trang, mà Tôn Vô Cực thì là lão tổ tông Thiên Hạc Sơn Trang, nhưng cái thân phận này trên giang hồ không ai nhắc, mà đều xưng hô một cái danh hào càng nhiều người biết rõ - một Kiếm Thánh.

Tôn Vô Cực ở tiền triều đã thành Kiếm Thánh, đại khái hơn ba mươi năm trước, bị Chu Xích Dương chừng hai mươi đánh bại, từ đây mai danh ẩn tích ở giang hồ.

Sau khi võ khôi bị đánh bại, cũng đi đến cuối đường giang hồ, còn muốn phục thù được như Liễu Thiên Sanh là cực thiểu số, phần lớn không phải chết tại chỗ thì chính là tìm một chỗ ẩn cư dưỡng lão, bởi vì thân đã mang thương, khẩu khí kia trong lòng cũng tản đi, bình thường sống không được bao lâu.

Tôn Vô Cực biến mất ba mươi năm, người giang hồ sớm phân loại thành nhân vật trong lịch sử, Thiên Hạc Sơn Trang cũng thay đổi thành môn phái nhị lưu, danh nhân xuất hiện gần đây là Thiếu chủ Thiên Hạc Sơn Trang, được vinh dự là Kiếm Thánh đời sau, nhưng mười mấy năm trước sau khi đi Chu gia bái phỏng, trên đường về nhà bị người hại chết không rõ nguyên nhân.

Bản thân Long Khí Kiếm đã là một trong kiếm pháp thượng

thừa nhất thế gian, khi ở phòng chứa thi thể, Tào A Ninh phát hiện Dạ Kinh Đường dùng Bát Bộ Cuồng Đao, lúc ấy đã đổi thành Long Khí Kiếm ứng chiến, chỉ là bị Lạc Ngưng nhìn thấu, mới không dám dùng.

Dựa theo tuổi để tính, Tôn Vô Cực chỉ sợ đã vào trăm tuổi, Dạ Kinh Đường nhìn thấy loại lão nhân cùng đời của tổ sư gia Cuồng Nha Tử của hắn, tất nhiên kinh ngạc, thu đao chắp tay:

"Các hạ là Tôn Vô Cực Tôn tiền bối?"

Xoạt ~~

Tôn Vô Cực một kiếm qua đi, khí sắc cũng không khá lắm, nhưng mang trên mặt ý cười, chậm rãi thu kiếm vào vỏ:

"Quả nhiên nội tình rất tốt. Võ khôi đối với người tầm thường mà nói là đỉnh núi, đối với Dạ thiếu hiệp mà nói chỉ là bắt đầu. Vài ngày trước Dạ thiếu hiệp hỗ trợ tìm về bội kiếm của vong tôn, Thiên Hạc Sơn Trang cũng không trả lễ, không biết một kiếm này, có thể vào mắt Dạ thiếu hiệp hay không?"

Vài ngày trước Dạ Kinh Đường lấy được Linh Cơ kiếm, Ngưng nhi nghĩ muốn để vật quy nguyên chủ, khi hắn trên đường về sai người đưa đi Đồ Châu, bản ý là có cơ hội tự mình đến nhà thỉnh giáo kiếm pháp, nhưng không ngờ tới Thiên Hạc Sơn Trang trọng tình trọng nghĩa đến nước này, vậy mà lão tổ tông tự mình đến nhà đáp tạ.

Dạ Kinh Đường lại lần nữa chắp tay thi lễ:

"Lời này của Tôn tiền bối coi như quá đề cao tại hạ. Tiền bối nếu có thể chỉ điểm kiếm pháp, ta theo quy củ sẽ mang theo trọng lễ đến nhà bái phỏng, nào có đạo lý để tiền bối tự thân đến cửa, cái này nếu truyền đi, ta về sau không phải sẽ có thanh danh cuồng ngạo không biết lễ phép trên giang hồ."

Tôn Vô Cực treo thanh kiếm lên bên thân ngựa già, nắm dây cương nói:

“Tình ghi ở trong lòng, mà không phải trên mặt bàn. Lão phu không biết còn có thể sống được mấy năm, cũng không rõ Dạ thiếu hiệp có thể tới cửa hay không, không thể mamg theo ân tình vào trong quan tài. Thuận đường đi ra ngoài một lần cuối cùng, có vãn bối ra dáng chiêu đãi, cũng coi như chuyện may mắn đời này.”

“Tiền bối mời.”

Chương 656 - Tôn Vô Cực 2

Chương 656. Tôn Vô Cực 2

Kình phong qua đi, bên bờ sông lâm vào yên tĩnh.

Bộ khoái vây quanh xe ngựa nghe nói người đến là Tôn Vô Cực, đáy mắt đều hiện ra vẻ kinh nghi.

Mà Đông Phương Ly Nhân cũng mở toa xe ra, đứng ở sau cửa nhỏ quan sát tỉ mỉ.

Có thể có phản ứng như thế, là bởi vì Tôn Vô Cực người này không chỉ là người đỉnh phong trong giang hồ, mà Tôn Vô Cực còn gánh vác được chữ hiệp.

Thiên Hạc Sơn Trang ở tiền triều chính là nơi có tên tuổi, sau khi Tôn Vô Cực thành Kiếm Thánh, lại trọng tình trọng nghĩa, thích làm việc thiện, dù là Thiên Hạc Sơn Trang đã nhân tài tàn lụi, bây giờ ngay cả một người giữ thể diện cũng không có, người giang hồ vẫn như cũ coi là danh môn đại phái mà đối đãi, đây đều là Tôn Vô Cực giành được.

Mà năm đó nghĩa quân phá Vân An, bọn người Cuồng Nha Tử vào cung đoạt Minh Long Đồ, Tôn Vô Cực thì cùng số ít hào hiệp giang hồ, ở ngoài điện giúp nghĩa quân đối phó với Giao Đại Yên tử trung.

Sau đó Đại Ngụy Thái tổ luận công ban thưởng, những người còn lại đều được thưởng, duy chỉ có Tôn Vô Cực trực tiếp nói một câu “Ngày khác Ngụy Vương hôn quân vô đạo, ta cũng sẽ xách kiếm ba thước cùng chư quân thảo phạt”, sau đó liền đi, Thái tổ thường xuyên lấy chuyện Tôn Vô Cực dạy bảo dòng dõi cái gì gọi

là “Người đắc đạo người giúp đỡ nhiều, người vô đạo giả tương trợ.”

Đông Phương Ly Nhân chỉ ở trong miệng tiên đế nghe qua cái tên này, vốn cho rằng Tôn Vô Cực đã sớm thọ hết chết già, bỗng nhiên nhìn thấy chân nhân, thật sự có loại cảm giác tỉnh mộng khai quốc, thấy Dạ Kinh Đường nhìn đến trước xe ngựa, cũng gật đầu thi lễ:

“Hóa ra là Tôn lão tiền bối, ngưỡng mộ đã lâu.”

Tôn Vô Cực dắt ngựa già dáng vẻ có chút hiền hoà:

“Tĩnh Vương và Thái tổ, hai đầu lông mày ngược lại là có mấy phần rất giống. Năm đó nghĩa quân đến trước mặt ta nói muốn học kiếm pháp. Không nghĩ tới nhoáng một giáp đã đi qua, lão phu vẫn còn, cố nhân lại đã thật sự thành cố nhân rồi?”

Lời này không có kỹ xảo gì, tất cả đều là bối phận, Đông Phương Ly Nhân cũng không biết làm sao tiếp lời, trên mặt hiện lên ý cười giơ tay lên nói:

“Tôn tiền bối lên xe một chút đi, bản vương với chuyện quốc gia trước đây biết rất ít, cũng muốn thỉnh giáo tiền bối một chút.”

Tôn Vô Cực thuần túy là người giang hồ, cũng không muốn cùng triều đình có quá nhiều giao tế, đối với chuyện này chỉ nói:

“Tĩnh Vương có chuyện quan trọng trong người, không cần vì lão phu mà trì hoãn hành trình. Ta cùng Dạ thiếu hiệp ở phía sau trò chuyện hai câu là đủ.”

Đông Phương Ly Nhân vốn là thượng võ, đối với lão bối từng vấn đỉnh giang hồ có hứng thú rất lớn, thấy vậy thì xuống xe ngựa, để đội xe tiếp tục tiến lên, đi tới bên người Dạ Kinh Đường:

“Tôn tiền bối chỉ coi ta là vãn bối bình thường, không cần coi

ta là vương gia."

Tôn Vô Cực cũng không nói gì thêm, dắt ngựa đi ở phía sau đội ngũ, khẽ vuốt râu, đánh giá cảnh ven sông:

"Tiền triều những năm cuối, nơi này vốn ngèo đói đã biến thành bộ dáng bây giờ."

Đông Phương Ly Nhân đáp lại:

"Thời gian bây giờ tốt hơn, giang hồ ngược lại không được, Tôn tiền bối thay mặt Tông Sư võ khôi, một nghèo hai trắng còn có thể nghĩ đến chuyện xách Tam Xích Kiếm bình hết chuyện bất bình trong thiên hạ, mà bây giờ trong mắt mỗi người đều là tiền, trong lòng còn cất giấu..."

Tôn Vô Cực lắc đầu: "Lời ấy sai rồi. Người trẻ tuổi lòng mang thiên hạ không nặng công danh lợi lộc, há lại sẽ quan tâm hư danh giang hồ, đều đang qua cuộc sống an ổn, cơ hội vì nước vì dân cũng không có nhiều. Triều đình thịnh thì giang hồ suy là quy luật các đời, mà không phải thế hệ nào đó không bằng người trước."

Đông Phương Ly Nhân nghe đến đó, cảm thấy cũng rất có đạo lý -- Dạ Kinh Đường không trọng tiền quyền, nếu là lại vô dục vô cầu, xác thực sẽ trở về quê ẩn cư, làm sao lại tiếp tục đợi ở kinh thành hầu người.

Nói như vậy, Dạ Kinh Đường háo sắc vẫn là có chỗ tốt...

Dạ Kinh Đường hiển nhiên không biết suy nghĩ của Đại Ngây Ngốc có thể lệch đến đây, sau khi lại nghe Tôn Vô Cực nói hai câu, dò hỏi:

"Lần này Tôn tiền bối vào kinh, là muốn tìm kẻ thù?"

Tôn Vô Cực dắt ngựa chậm rãi đi bọ, lắc đầu nói:

“Vong Tôn kia của ta thiên phú vô cùng tốt, có chút khả năng trước ba mươi tuổi thành kiếm thánh, nhưng tính tình quá nông nổi, không nghe lời ta sau ba mươi tuổi mới rời núi

“Người có thể giết hắn, trên giang hồ tìm không thấy nhà thứ hai, Chu Xích Dương làm người không tệ, không thích danh lợi một lòng cầu kiếm đạo, sẽ không đi giết một hậu bối còn chưa có tư cách làm đối thủ, mà Chu gia không có Chu Xích Dương, lại không có gì cả, người quan tâm gia nghiệp, tất nhiên có ý quyết giết.

“Đi vào giang hồ, vốn là treo đầu ở trên đai lưng, vong tôn kia của ta chỉ thấy được mặt ngoài hiệp nghĩa của giang hồ, không thấy được bóng tối cùng lòng người hiểm ác, chỉ có thể nói vận mệnh đã như vậy, lão phu đã lui sẽ không lại hỏi chuyện giang hồ. Còn nữa, thù này Dạ thiếu hiệp cũng đã hỗ trợ báo rồi.”

Dạ Kinh Đường nói: “Ta chỉ là tiện tay mà thôi, dựa theo pháp lệnh, thu được tang vật bị trộm, vốn là nên vật quy nguyên chủ.”

“Kia là quy củ của triều đình, giang hồ tự có quy củ giang hồ.”

Tôn Vô Cực một tay chắp sau lưng, nhìn Dạ Kinh Đường:

“Dạ thiếu hiệp cảm thấy một kiếm khi nãy kia như thế nào?”

Dạ Kinh Đường cẩn thận hồi tưởng, bình luận:

“Tinh diệu đến không hợp lẽ thường, có cảm giác “Thông huyền”.”

Chương 657 - Tâm Sự

Chương 657. Tâm Sự

Trên mặt Tôn Vô Cực hiện ra ý cười, nói:

“Trước sáu mươi tuổi, trong tâm lão phu giấu một cây kiếm khí, tự nhận kiếm pháp vô địch tại thế, dù là đối đầu Phụng Quan Thành, trên kiếm pháp cũng có thể cân sức ngang tài. Cuối cùng cả đời ta đều không ở dưới kiếm Phụng Quan Thành chống nổi ba chiêu, lúc ấy ta cho rằng Phụng Quan Thành dùng không phải là kiếm pháp, chỉ là lấy lực thủ thắng.”

“Mà sau sáu mươi tuổi, ta thua ở dưới kiếm Chu Xích Dương, nản lòng thoái chí ngồi bên bờ sông câu cá, ngẫu nhiên gặp được một tiều phu, đang dùng búa đốn củi để giết cá, mặc dù công cụ không đúng, nhưng thủ pháp rất thành thục, giết cá cũng không thành vấn đề.

“Ta lúc ấy mới suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hiểu rõ, Phụng Quan Thành dùng hoàn toàn chính xác là kiếm pháp, ta mới là người ngoài cửa.”

“Kiếm pháp nặng ở chữ “Pháp”, chỉ cần nghĩ thấu chữ “Pháp”, cầm trên tay binh khí gì cũng đều như thế, không cần câu nệ hình dạng, nặng nhẹ dài ngắn. Kiếm pháp và pháp giết cá và dùng đao chênh lệch nửa phần. Mà chỉ có cầm đao mới có thể giết cá, nói rõ đã không luyện đến nơi.”

Tôn Vô Cực nói có chút tối nghĩa, Đông Phương Ly Nhân hoàn toàn nghe không hiểu, chỉ có chút hiểu được mà gật đầu.

Mà Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ lại trả lời:

“Đại khái chính là sau khi vạn pháp đều thông, cầu được đại đạo đơn giản nhất, trong lòng có một kiếm, cầm nhánh cây cũng có thể thi triển ra kiếm chiêu mạnh nhất?”

Tôn Vô Cực nhẹ gật đầu: “Đại đạo đơn giản nhất, trăm sông đổ về một biển, võ phu luyện đến cuối cùng, cầu đều là giống nhau, đây cũng là lý do vì sao bát khôi vị trí trước ba không còn chọn binh khí.”

“Nhưng võ đạo cũng không có điểm cuối cùng, sau khi ta đi đến một bước này mới phát hiện so với thiên địa bát ngát, ta cũng chỉ là vừa mới đứng trên đỉnh núi ngẩng đầu nhìn.”

“Trời cao vạn trượng, núi cao chỉ vài dặm, hướng về phía trước ngàn vạn năm, khẳng định có vô số võ phu giống như ta đứng trên đỉnh núi ngẩng đầu nhìn, sau khi bọn hắn hiểu rõ trời cao biển rộng lại há có thể chịu đựng tiếp tục chờ cả đời ở giang hồ dưới núi? Nhưng trong đó có bao nhiêu người có thể bước về phía trước trở thành người trên trời thì ta không rõ.”

Dạ Kinh Đường ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm:

“Nói những điều này giống như quá xa vời. Muốn đi đến cảnh giới của Tôn tiền bối, đều phải vạn pháp đều thông sau đó phản phác quy chân, ta hiện tại ngay cả đỉnh núi cũng chưa tới, những điều này chỉ có thể sau khi đi lên mới nhìn lại.”

Đông Phương Ly Nhân còn ở bên trong cống ngầm, ngẫm lại hỏi:

“Tôn tiền bối đã đến cảnh giới phản phác quy chân?”

“Thân thể ta có bệnh cũ, căn bản chờ không được. Nếu như ba mươi tuổi có sự lý giải của bây giờ, ta có lẽ có thể đổi Kiếm Thánh thành Kiếm Tiên, đường đường chính chính “Một ngày ngự kiếm ba ngàn dặm, du lịch Bắc Hải nghỉ ở Nam Sơn”.”

Tôn Vô Cực nói đến đây, lại khe khẽ thở dài:

“Kém xa thiên nhân hợp nhất, thiếu một môn tạo nghệ, vĩnh viễn không có cách nào phản phác quy chân. Muốn dựa vào cao nhân chỉ điểm một câu đã giác ngộ công lực đại tăng là không thể nào.”

Dạ Kinh Đường tất nhiên hiểu rõ đạo lý kia, hỏi:

“Chính là phải hiểu thông và dung hợp tất cả võ nghệ thế gian?”

“Cũng không phải.”

Tôn Vô Cực lắc đầu nói: “Tất cả võ học, nghiên cứu đều là vận khí pháp môn, công pháp phải đi theo kinh mạch gọi chủ mạch, không dùng được thì là thứ mạch, vận khí pháp môn thiên cổ không cùng cục, mỗi nhà cũng không giống nhau, chủ mạch của ngươi có khả năng chỉ là thứ mạch của ta.”

“Mà Bách gia đều thông, ý là làm cho tất cả kinh mạch đều vững chắc, không phân chia chủ thứ. Như vậy ngươi tất nhiên sẽ không còn cần nghiên cứu “Chiêu thức”, lấy binh khí gì cũng có thể tìm được phương pháp vận khí hợp lý.”

“Về phần luyện pháp lục lột kén cắm đầu luyện, nhưng phải cẩn thận tẩu hỏa nhập ma.”

Dạ Kinh Đường giật mình, nhẹ gật đầu.

Tôn Vô Cực đi theo đường nhỏ, trong khi nói chuyện phiếm đã vô thức đi tới bên cạnh Ngọc Đàm Sơn, dò xét một chút lại nói

“Một kiếm kia của ta, thanh thế không tính lớn, nhưng ngươi học không được, bởi vì không có chiêu thức. Bây giờ trước tiên dạy ngươi Long khí kiếm, sau đó sẽ ở kinh thành một đoạn thời gian, Dạ thiếu hiệp nếu có nghi vấn, có thể tới Bạch Sư Kiều, chỉ

cần lão phu biết đều sẽ giải đáp. Ngươi tìm về bảo kiếm, ta chỉ điểm kiếm pháp, thanh toán xong ân oán, tuổi ta lớn như thế, chỉ muốn ra đi không ràng buộc không muốn mang một cái nhân tình xuống mồ."

Dạ Kinh Đường chắp tay nói: "Tôn tiền bối lần này chỉ điểm, trên đời không có mấy người làm được, lại còn cầu kiếm đã trở thành không biết điều..."

"Ài."

Tôn Vô Cực khoát tay áo: "Những vật này, không bao lâu nữa ngươi sẽ hiểu, mà kiếm pháp ta không dạy, ngươi cũng tự thông."

"Kiếm pháp của Phụng Quan Thành thật ra không phải lợi hại hơn ta, là kiến giải võ đạo cao hơn ta, dùng vô chiêu đánh hữu chiêu, thuần túy là bắt nạt tiểu bối giang hồ như ta, nếu ta có kiến giải võ đạo kia, cũng sẽ là Kiếm Tiên."

Chương 658 - Dạy Kiếm

Chương 658. Dạy Kiếm

Sau khi Tôn Vô Cực nói xong, buông dây cương ra, lấy tay làm kiếm, đứng tại chỗ luyện một bộ kiếm pháp, động tác nước chảy mây trôi tốc độ cực nhanh, trước sau cũng chỉ có mấy hơi.

Bộ khoái Hắc Nha và Đông Phương Ly Nhân đều ở bên cạnh nhìn, Tôn Vô Cực lại hoàn toàn không tị hiềm, bởi vì nhìn cũng không nhớ được.

Mà nếu Dạ Kinh Đường không nhớ được, giảng giải vừa rồi xem như đàn gảy tai trâu, uổng phí công phu.

Chờ khi diễn luyện xong, Tôn Vô Cực cầm dây cương:

“Sắc trời không còn sớm, lão phu lẩm cẩm còn xin Tĩnh Vương thứ lỗi, lão phu cáo từ trước.”

Đông Phương Ly Nhân khách khí nói:

“Nơi này vốn là có viện để chiêu đãi quý nhân, Tôn tiền bối trước tiên hãy ở lại nơi này đi, Tôn tiền bối khai quốc vì bách tính thiên hạ...”

“Có phải vì thiên hạ hay không, không dám tự bình, nhưng xác thực không phải vì triều đình. Thái tổ và ta là người dưng bèo nước gặp nhau, Tĩnh Vương cần gì phải khách khí như thế, cáo từ.”

Sau khi Tôn Vô Cực nói xong không tiếp tục lưu lại, xoay người lên lưng ngựa già, đi chậm về hướng kinh thành bởi vì tuổi ngựa quả thực đã lớn.

Trong lòng Dạ Kinh Đường quả thực có chút nhận lấy thì ngại, nhưng chuyện quan trọng trong người nên không thể chạy loạn, cũng không tiện để bộ khoái đi cùng phía sau như cái mông, chỉ có thể đứng tại chỗ đưa mắt nhìn theo một người một ngựa rời đi...

Đêm khuya, trên dòng Thanh giang không có du thuyền, chỉ còn mấy thương thuyền chứa đầy hàng hóa theo gió sông lui tới. Không trung chỉ có ánh đèn màu đỏ, từ nơi xa quan sát đèn đuốc sáng trưng lộng lẫy trên Ngọc Đàm Sơn, cung nữ thái giám ở bên trong nửa sơn trang, đã phủ lên đèn cung đình màu đỏ Nữ Đế thích, từ nơi xa quan sát thấy cực kì hoa lệ, giống như một tòa Thiên Cung dưới ánh trăng.

Mà con đường đá trắng dưới núi, đã có cấm quân Kỳ Lân khải đứng gác, ven đường còn bày xe ngựa lớn, xe nỏ..., còn lại cấm quân thì năm người một tổ, từ ba dặm xung quanh Ngọc Đàm Sơn bắt đầu đi đến từng nơi thanh tràng, ngay cả đáy sông cũng có người kiểm tra, bảo đảm không có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn hay đồ vật gì xuất hiện trong tầm mắt Nữ Đế.

Mà ám vệ thì tại riêng phần mình đóng giữ địa điểm đảm nhiệm trạm gác, còn có khảo hạch, nội dung khảo hạch là một ám vệ mặc y phục dạ hành trong khi không xác định thời gian và phương hướng chui vào. Ai bị phát hiện thì bị phạt bổng lộc một tháng, trạm gác sẽ được thưởng hậu hĩnh. Nếu không bị phát hiện, trạm gác sẽ bị phạt ba tháng và chuyển khỏi khu vực quan trọng còn ám vệ sẽ được thưởng hậu. Thủ đoạn này thưởng phạt phân minh.

Có thưởng có phạt, nếu không thì hoàng thành trong vòng mười năm không có nhiễu loạn, ám vệ dù cẩn thận cũng sẽ có lúc sơ sẩy.

Phía sau sơn trang, bên trong ao rồng, cũng đốt lên ánh đèn

màu vàng sáng.

Đông Phương Ly Nhân cởi sạch sẽ, tựa ở giữa hồ, bên người có tám nữ quan bưng khay, bên trong đặt mâm đựng trái cây, rượu..., tùy thời chờ đợi phân công, nhìn xa hoa lãng phí đến cực hạn.

Nhưng Đông Phương Ly Nhân cũng không phải ở chỗ này tắm suối nước nóng hưởng thụ, mà là thể nghiệm nhiệt độ nước, độ thoải mái dễ chịu, cùng con mắt của cung nữ hầu hạ, bảo đảm cho tỷ tỷ trải nghiệm tốt nhất.

Dạ Kinh Đường bận rộn đến nửa đêm, từ việc tuần tra xung quanh đến sắp xếp đóng giữ, toàn bộ là Ngây Ngốc và hắn tự thân đi làm, mà tới khâu "Thử sự hầu hạ của cung nữ" vậy mà lại không cho hắn làm, thậm chí đuổi hắn khỏi Tẩy Long Trì!

Đối với Đại Ngây Ngốc loại này rõ ràng là sắp xếp không công chính, Dạ Kinh Đường cũng không tiện nói gì, chỉ đứng ở hoa viên ngoài Tẩy Long Trì, chậm rãi diễn luyện kiếm pháp. Chim Chim thì ở trong nhà ăn cách đó không xa, đảm nhiệm vị trí ăn thử, nhấm nháp tay nghề nấu ăn khuya của ngự trù, ban đêm ban ít có khi chăm chú đến tình trạng mắt không chớp.

Đường đường chính chính là Long khí kiếm, so với kiếm pháp của Tôn Vô Cực khác nhau rất lớn, nhưng vẫn nhìn ra được nhất mạch tương thừa, chú ý "Ẩn như quỷ ảnh, phát như tiếng sấm".

Đặc điểm của nó chính là rút kiếm quỷ mị khó dò, đối thủ rất khó đoán ra kiếm ý, mà xuất kiếm thì tấn mãnh vô song, so với Bát Bộ Cuồng Đao thì dị khúc đồng công, mặc dù không nhanh bằng Bát Bộ Cuồng Đao, tuy nó có thể tiến thoái tự do, cả công cả thủ, nhưng đã có thứ tốt hơn rồi thì luyện thêm Long Khí Kiếm có chút vô nghĩa. Trong lúc diễn luyện Dạ Kinh Đường còn nói chuyện phiếm:

“Long khí kiếm đúng là kiếm pháp tốt, nhưng so với một kiếm vừa rồi của Tôn lão Kiếm Thánh thì đúng là tiên phàm có khác, hoàn toàn không cùng cấp.

Chương 659 - Dạy Thế Nào?

Chương 659. Dạy Thế Nào?

Đông Phương Ly Nhân đắp khăn mặt trên trán, yên lặng tựa ở trong bồn tắm, đầu rồng béo cũng nổi lên mặt nước, đáp lại vấn đề này:

“Ngày nào đó bản vương sẽ lấy ra tạp gia võ học đã cất giữ được, mặc kệ có tác dụng hay không, ngươi cũng học hỏi, dung hợp quán thông rồi tính...”

“Cám ơn.”

“Cám ơn cái gì, ngươi có võ nghệ cao cường, cũng là làm việc cho bản vương, đúng rồi thanh kiếm trong tay Tôn lão Kiếm Thánh kia hẳn là danh kiếm “Thanh Niểu”, sinh thời chỉ thua Chu Xích Dương một lần, tên tuổi rất lớn. Ngươi muốn luyện kiếm, cũng phải có một thanh kiếm tốt, muốn bản vương tặng ngươi hay không?”

Kiếm trong tay Dạ Kinh Đường là lấy từ vật tư cấm quân mang theo, chỉ là sử dụng thuận tay, hắn trả lời vấn đề này:

“Điện hạ giấu có kiếm tốt?”

“Kiếm tốt bản vương có hai thanh, tính chất đều không thấp hơn mười vị trí đầu, chỉ có điều chúng không nổi tiếng, khi ngươi không dùng nữa thì trả lại cho bản vương, bản vương sẽ cất giữ ở Minh Ngọc Lâu.”

Dạ Kinh Đường cảm giác Ngây Ngốc coi hắn là máy móc mạ vàng, nhưng đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, suy nghĩ

một chút nói:

“Đáng tiếc lần trước ở Quân Sơn Đài, làm màu có chút quá, cắm Quân Sơn đao ở trên đài. Nếu cầm về đặt ở Minh Ngọc Lâu, khẳng định là trấn điếm chi bảo.”

“Ngươi còn biết vậy?”

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy hơi tiếc nuối khi nhắc đến chuyện này, nàng ngâm mình một lúc sau khi cảm thấy không có vấn đề gì, nàng đứng dậy ra khỏi bể tắm, dang hai tay, để cung nữ mặc áo ngủ:

“Ngươi luyện Long Khí Kiếm có ngộ ra được gì không? Kiếm pháp này do Tôn tổ sư truyền lại, ngươi đừng để ý tới việc cướp sư phụ của bản vương. Ta sẽ không dùng...”

Dạ Kinh Đường biết Ngây Ngốc nghĩ đến chuyện này, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Chung quy là võ học của người, để ta chào hỏi trước rồi truyền lại, có lẽ Tôn lão Kiếm Thánh sẽ không cự tuyệt.”

Đông Phương Ly Nhân ngẫm lại cũng đúng, cũng không cưỡng cầu, mặc áo choàng tắm hoa mỹ rộng rãi, đi ra từ Tẩy Long Trì:

“Ngươi là truyền nhân chân chính của Bát Bộ Cuồng Đao, không cần ngươi phải dạy tuyệt chiêu áp đáy hòm, trước kia Bát Bộ Cuồng Đao đã tính là ngoại môn, không ngại thì chỉ điểm cho bản vương một cái đi.”

Dạ Kinh Đường đang muốn nói chuyện, nhìn lại, động tác lập tức dừng lại.

Bên ngoài bể tắm cũng treo đèn lồng, trong hoa viên ánh sáng vô cùng tốt.

Đông Phương Ly Nhân như hoa sen mới nở, trên gương mặt còn mang theo ánh nước nhàn nhạt, váy ngủ hoa mỹ bọc trên thân thể thon dài, bởi vì tương đối rộng, không nhìn được vòng eo, nhưng hình thêu rồng bị hai quả núi cao ngất đẩy ra, ở giữa là khe rãnh sâu hút, không cần nghĩ cũng biết không mặc yếm, là trống không...

? !

Dạ Kinh Đường phản ứng cực nhanh ánh mắt dừng trên đầu rồng béo một cái chớp mắt, phát hiện không đúng đã vội quay đi.

Nhưng Đông Phương Ly Nhân vẫn nhìn Dạ Kinh Đường, tất nhiên bắt gặp ánh mắt vô tình chuyển động. Nhưng trong hoa viên trừ nàng và Dạ Kinh Đường cũng không có người ngoài, chuyện nàng mặc y phục với chuyện bái sư học nghệ cũng không liên quan, nên cũng không so đo, đi đến trước mặt hắn hỏi:

“Sao? Có thể hay không?”

Dạ Kinh Đường thu kiếm đứng thẳng người, rất muốn cúi đầu, nhưng thực lực không cho phép, hắn hơi buông tay nói:

“Ta sẽ chỉ điện hạ Bát Bộ Cuồng Đao, nhưng ta không học được chiêu thức từ sư phụ, thì dạy như thế nào?”

Cái gọi là dạy học chiêu thức, chính là chậm rãi diễn luyện động tác cơ sở, và công pháp vận khí kinh mạch, thông qua tiết tấu hô hấp và động tác tứ chi để đồ đệ trải nghiệm rồi học được chiêu thức.

Dạ Kinh Đường diễn luyện mấy lần đã học được, là bởi vì ngộ tính không ai bằng, mà với người bình thường thì giai đoạn này rất dài, đặt ở môn phái nhỏ bình thường, ba tháng thậm chí ba năm nhập môn cũng đều là chuyện thường.

Nghĩa phụ hắn học sai Bát Bộ Cuồng Đao, đại khái là do vẫn

chưa hoàn toàn nhớ kỹ tất cả động tác thì Cuồng Nha Tử đã tắt thở, dẫn đến chuyện không có sư phụ uốn nắn, nên tiếp sau đó suy luận xuất hiện sai lầm.

Đồ đệ học tập chậm, sư phụ muốn dạy cũng không dễ dàng, sư phụ phải phá giải xong chiêu thức và toàn bộ kinh mạch, tìm hiểu chi tiết phát lực, lại căn cứ "Chiêu phổ" rồi biên ra một bộ chiêu thức hợp lý hợp với người nhập môn, nghiên cứu đối với vận chuyển kinh mạch, còn phải nghiên cứu dùng động tác đơn giản để học đồ cảm giác được.

Dạ Kinh Đường đến kinh thành cũng không được mấy tháng, pháp môn vận khí đổi mới rất nhanh, làm sao có thời giờ đi suy nghĩ những môn đạo này, trước mắt thật đúng là không biết dạy người khác như thế nào.

Chương 660 - Đông Phương Ly Nhân Dạy Võ

Chương 660. Đông Phương Ly Nhân Dạy Võ

Đông Phương Ly Nhân đáp:

“Vậy quên đi, chờ ngày ngươi suy nghĩ ra cách dạy lại chỉ điểm cũng không muộn.”

“Aizz.”

Dạ Kinh Đường đưa tay chặn đường đi của Đại Ngây Ngốc, thương lượng:

“Chiêu thức phổ biến thì đơn giản, chỉ là ta không rảnh học, nếu không điện hạ bây giờ dạy ta, ta nhớ kỹ xong lại phân tách Bát Bộ Cuồng Đao ra dạy cho điện hạ?”

Đông Phương Ly Nhân khẳng định có hứng thú đối với chuyện dạy Dạ Kinh Đường, lập tức xoay người lại, lưng eo thẳng tắp bày ra bộ dáng danh sư học rộng tài cao, chăm chú bắt đầu giảng giải

“Có thể. Ngươi nhớ cho kĩ, bản vương chỉ dạy một lần, không nhớ kỹ thì tìm ám vệ giảng cho ngươi.

“Chiêu phổ thông dụng phân ra ba trăm sáu mươi động tác cơ sở, mỗi động tác đại biểu một hướng khí mạch vận khí, phát lực mạnh yếu, bao quát toàn thân, kinh mạch các nơi thường dùng tổ hợp lại chính là một chiêu thức. Bởi vì nó với nước cờ cũng tương tự, biến hóa vô cùng vô tận, cách nói “Thiên cổ không cùng cục” cũng xuất phát từ đây.”

“Vận khí pháp môn tất nhiên là liền mạch, không có khả năng nhảy vọt gián đoạn, cho nên chiêu thức cơ sở bất luận tổ hợp như thế nào, đều là đầu đuôi dính liền,... mà xuất hiện tình huống tay trái nối tay phải chỉ có thể do đã suy diễn sai động tác.”

Dạ Kinh Đường cũng không qua loa, hết sức chăm chú lắng nghe giảng giải.

Mà Đông Phương Ly Nhân dạy cũng rất chuyên chú, giống như là nữ Tông Sư dạy dỗ học đồng, sau khi nói một chút nguyên lý cơ sở, bắt đầu tự mình dạy, diễn luyện mỗi một động tác cơ sở một lần:

“Võ phu lực từ đất lên, bất luận võ học gì đều là chân ra lực, cho nên động tác phải bắt đầu từ ngón cái của bàn chân phải.”

Dạ Kinh Đường lúc đầu cúi đầu dò xét, nhưng bởi vì ban đêm tia sáng không đủ nên nửa ngồi xuống, cẩn thận nhìn đôi giày cung đình màu trắng:

“Điện hạ không cần giảng quá kỹ càng, mỗi động tác dừng lại một chút, ta tất nhiên có thể nhớ kỹ, biết rõ ràng nó có ý tứ gì.”

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy cũng không nói thêm lời, chân phải hơi cong dừng lại một chút, sau đó thân thể nghiêng về phía trước dừng lại một chút, bởi vì động tác trôi chảy nhưng phải ngừng lại nhưng lại, cả người giống như nói lắp, còn có mấy phần buồn cười.

Dạ Kinh Đường cẩn thận nhớ kỹ động tác, âm thầm suy luận hàm nghĩa trong đó, cũng không chú ý những cái khác.

Nhưng cảnh tượng danh sư cao đồ này cũng không tiếp tục được bao lâu.

Tốc độ Đông Phương Ly Nhân biểu thị động tác cơ sở ngày càng nhanh, chỉ qua một lát đã đến trên đùi, đầu tiên là trượt bên

cạnh, sau đó lại nâng cao chân...

Hô ~

Dạ Kinh Đường ngồi xổm trước mặt, kết quả là vạt áo ngủ màu trắng lướt qua mắt hắn, một đôi chân dài xuất hiện trước mắt, thẳng tắp như trụ ngọc, đẹp đến không có nửa điểm tì vết.

Mà lại hướng lên...

? !

Dạ Kinh Đường ít có khi bị nhiễu loạn tâm thần, không chú ý động tác, trong con mắt rõ ràng phản chiếu ra trăng rằm nhỏ, mặc dù lần trước ở Xán Dương Trì, cái trán đã dán vào lông mao, nhưng cũng không nhìn kỹ, bây giờ...

Bởi vì dáng người tương tự, kỳ thật Đại Ngây Ngốc và Ngọc Hổ không cách biệt lắm, nhưng nhiều hơn một chút mềm mại tinh tế tỉ mỉ, hình dạng cực kì xinh đẹp...

Táp~

Trong nháy mắt Đông Phương Ly Nhân nâng cao chân đã phản ứng lại, nhưng phản ứng của nàng đâu hơn được đôi mắt Dạ Kinh Đường.

Phát giác không ổn, Đông Phương Ly Nhân lúc này thu chân đè xuống váy ngủ, nhìn về phía dâm tặc đang ngồi trước mặt.

Dạ Kinh Đường vội vàng đứng dậy, dò hỏi:

“Thế nào?”

“Ngươi...”

Sắc mặt Đông Phương Ly Nhân đỏ lên, thẳng tắp đoạt kiếm trong tay Dạ Kinh Đường.

“Aizz!” Dạ Kinh Đường vội vàng nắm cổ tay nàng, vẻ mặt ôn hoà nói: “Ta chỉ xem chiêu thức, thật sự không chú ý cái khác...”

“Ngươi không chú ý cái gì?!”

“Ta...”

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy vậy đã biết Dạ Kinh Đường đã nhìn thấy, nghiến chặt hàm răng dùng sức đoạt kiếm:

“Lặp đi lặp lại nhiều lần, ngươi coi bản vương là Nê Bồ Tát?”

“Lần này không thể trách ta, ta chăm chú học chiêu thức, điện hạ chủ động nhấc chân, còn không có mặc...”

“Bản vương tắm xong mặc như vậy, võ công ngươi cao sao không thể nghiêng đầu tránh đi? Lần trước ở Xán Dương Trì, ngươi cũng biết nghiêng đầu nhắm mắt, lần này bất động rồi?”

“Ách...”

Dạ Kinh Đường bị hỏi á khẩu không trả lời được, dù sao hắn vừa rồi dự kiến đến hậu quả, lại có thể cấp tốc né tránh, nhưng trong lòng không có chút suy nghĩ tránh né, xác thực đuối lý.

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường không phản bác, đáy mắt càng thêm nổi nóng, dù sao cái này nói rõ ác ôn trước mắt là cố ý nhìn!

Dạ Kinh Đường muốn giải thích giống như cũng nói không rõ, lại không muốn bị cắt lời nên không nói một lời, trên mặt mang ý cười, nhìn chằm chằm Ngây Ngốc.

“... ?”

Đông Phương Ly Nhân do dự một giây, phát giác không đúng, ánh mắt có chút trốn tránh, nhưng ngay lúc đó lại nâng lên khí thế, nghiêm túc đối mặt:

“Ngươi... ngươi nhìn cái gì?”

Dạ Kinh Đường không nói gì, chỉ là nhìn không chuyển mắt.

! !

Đông Phương Ly Nhân lại bắt đầu trốn tránh, xấu hổ giận dữ mới bị nhìn thấy hết đều tan thành mây khói, muốn trốn tránh nhưng bị cầm hai tay, chỉ có thể thấp giọng uy hiếp:

“Dạ Kinh Đường, ngươi lại làm càn, bản vương gọi người!”

Dạ Kinh Đường thấy vậy khẽ thở dài:

“Là ta mạo phạm. Ừm... điện hạ về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta đi dò xét.”

Đông Phương Ly Nhân thấy ác ôn vậy mà dừng cương trước bờ vực, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra, quay người muốn chạy, nhưng lại lập tức lại cảm thấy không đúng!

Đông Phương Ly Nhân hít sâu một hơi, khiến vạt áo phình lên, âm thanh lạnh lùng nói:

“Dạ Kinh Đường, ngươi cho rằng bản vương ba tuổi... ô? !”

Nói còn chưa dứt lời, công tử lạnh lùng trước mắt, đã gan to bằng trời đưa tay câu một cái, trực tiếp ngăn chặn lời nói.

Đông Phương Ly Nhân rụt vai, không đứng yên quá lâu, đôi môi chạm nhau trong chốc lại, nàng vội vàng đẩy nam nhân trước mặt ra:

“Phi phi...”

Ánh mắt hốt hoảng, nhưng lại không thể làm gì, cũng không nói lời nào, nhanh chóng chạy trở về Tẩy Long Trì.

Đạp đạp đạp...

Dạ Kinh Đường lắc đầu thầm than, sau khi dò xét trái phải, lại nói:

“Điện hạ, phòng ngủ ở bên kia.”

“...”

Bên trong Tẩy Long Trì không có chút nào đáp lại.

Một lát sau, một cung nữ kinh sợ đi tới, nhỏ giọng nói:

“Dạ đại nhân, điện hạ giống như nói ngươi đi tuần tra càng xa càng tốt”.

“Rõ rồi, vậy ta đi.”

Dạ Kinh Đường cười cười, sau khi cáo từ với cung nữ, cầm theo kiếm rời khỏi hoa viên, còn ôm Chim Chim nằm trên ghế ăn như gió cuốn đi.

“Chít chít?”

Chương 661 - Người cũ gặp nhau

Chương 661: Người cũ gặp nhau

Đạp, đạp, hai tiếng bước chân không nhanh không chậm vang lên trong địa lao tĩnh mịch.

Bạc Phát Đế Thính Mạnh Giảo, mặc bộ váy trắng lúc tuổi còn trẻ, mặc dù tóc trắng như tuyết, thanh xuân không còn nhưng thần thái lại như nữ bộ khoái trung niên tuổi tác không lớn, không có khí độ trưởng bối.

Mà phía sau, Tôn Vô Cực thân hình gầy gò, bên hông treo Thanh Phong ba thước, một tay để sau đi qua từng gian tù thất, cảm thán:

"Nam Cung Linh, đáng tiếc, trận phân tranh giang hồ đó, ta từng gặp một lần, tính cách tiêu dao, có chút tuổi trẻ khinh cuồng nhưng đức hạnh không tệ. Không ngờ được là mấy chục năm sau lại trở thành ma đầu làm hại một phương."

Mạnh Giảo tuổi gần bảy mươi, nghe rất lớn nhưng lúc Đại Ngụy khai quốc, nàng chỉ là tiểu nha đầu, sư phụ nàng thì là một trong số những hiệp sĩ hiệp trợ nghĩa quân phá thành, sau này được thưởng nhậm chức ở Hình bộ, sau đó truyền quan chức cho nàng.

Vì thế dù là lớn tuổi nhưng gặp Tôn Vô Cực, nên gọi thúc bá vẫn phải gọi thúc bá.

Nghe Tôn Vô Cực nói như vậy, Mạnh Giảo cũng có chút thổn

thức:

"Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Nam Cung Linh không có chỗ ở cố định, tính cách lang bạc, khi du lịch ở Thiên Nam, gặp được người phụ nữ rắn rết, vài câu hoa ngôn xảo ngữ ra, người trở nên tung bay, làm chuyện cướp bóc."

"Người giang hồ thủ vững hiệp đạo, giết trăm vạn người cũng là trừ bạo an dân, nhưng một khi trượt chân vi phạm hiệp nghĩa chi đạo, trộm đoạt một văn tiền cũng sẽ vạn kiếp bất phục. Có người ở bên cạnh Nam Cung Linh châm ngòi thổi gió, dừng lại không được, bản án càng phạm càng lớn, giết người cũng càng ngày càng nhiều, sau này vẫn là ta bắt về, khi tìm được người không có đồng nào, còn bị trọng thương, bị ném trong rừng sâu núi thẳm chờ chết."

"Tài là hổ xuống núi, sắc là đao cạo xương, quả không phải nói suông."

Tôn Vô Cực nói:

"Độc Nhãn Di Lặc, Bạch Tư Mệnh, Diêu Văn Trung... đều là tiểu bối nghe danh năm đó, thành tựu võ đạo cũng không thấp, tuổi còn trẻ mà lưu lạc đến đây, đáng tiếc một thân thiên phú."

Hai người chuyện phiếm, đi tới trung ương địa lao.

Cửa phòng giam cũng không có họ tên, chỉ có một chữ 'Nhất' để bộ khoái phân biệt tù thất.

Tôn Vô Cực mặc dù lần đầu tiên tới Hắc Nha nhưng vẫn có thể nhìn ra, tu thất để chữ 'Nhất' chắc chắn là nhốt nhân vật lợi hại nhất, ngừng chân hỏi thăm: "Tào Thiên Thu bị nhốt ở chỗ này?"

Mạnh Giảo lắc đầu nói: "Không có, Tào Công ở phía dưới. Nơi này nhốt Yến Châu Nhị vương."

"Yến Châu Nhị vương..."

Tôn Vô Cực rời khỏi giang hồ ba mươi năm, không còn hỏi chuyện giang hồ, có một số người trẻ tuổi hắn chưa nghe nói cũng bình thường, thấy vậy nghi ngờ hỏi:

"Là nhân tài tuổi trẻ kiệt xuất mới xuất hiện ở Yến Châu?"

"Cũng không có, cha ruột hai người này là Băng Sơn Thương Vương Nghĩa, bản thân mình không có thành tựu, bị Tiệt Vân Cung đuổi đông tránh tây, hai tháng trước không biết nghĩ như thế nào, vào kinh thành ám sát Dạ Kinh Đường..."

?

Tôn Vô Cực sờ râu, châm chước một hồi sau đó gật đầu nói:

"Hậu sinh khả uý. Ám sát Tông Sư ta gặp nhiều, ám sát Võ Khôi, từ khai quốc đến nay đoán chừng là lần đầu tiên."

Mạnh Giảo không có tốn nhiều miệng lưỡi về hai tạp ngư này, dẫn theo Tôn Vô Cực đến tầng ba địa lao, xuyên qua địa đạo hẹp dài, dừng trước một cánh cửa sắt, mở cửa sắt ra.

Ầm ầm, cửa sắt nặng nề mở ra, gian phòng rộng rãi xuất hiện trong tầm mắt.

Gian phòng có sàn nhà làm bằng gỗ, lỗ rách lần trước đã được vá lại, sạch sẽ không nhuốm bụi trần.

Giữa gian phòng đặt một cái án dài, phía trên có ngọn đèn.

Lão thái giám thân mặc áo bào đỏ vẫn bảo trì tư thái cẩn thận tỉ mỉ, ngồi xếp bằng trong đó, mặc dù vẻ mặt không có một gợn sóng nhưng khí sắc cực kỳ chênh lệch.

Lần trước ra ngoài, Tào công công tiếp vài đao của Cừu Thiên Hợp và Dạ Kinh Đường và Đại Ngụy Nữ Đế hợp lực đánh ra một

thương.

Mặc dù chỉ là vết thương da thịt nhưng ba tấm đồ luyện 'Gân xương da' cũng có cái giá của nó, bởi vì làn da quá cứng cỏi, tốc độ khôi phục thương thế không giống như người bình thường, dưới tình huống không có Dục Hỏa Đồ, dù chỉ là mở lỗ hổng nhỏ cũng phải nuôi mấy tháng thậm chí mấy năm, vì thế Tào công công vẫn còn trong trạng thái trọng thương.

Cửa sắt mở ra, Tào công công ngẩng đầu nhìn một chút, nhìn thấy Tôn Vô Cực ngoài cửa, ánh mắt khẽ động, khàn giọng nói:

"Tôn đại hiệp, đã rất lâu không gặp."

Những năm cuối tiền triều, Tôn Vô Cực đến Vân An, hiệp trợ nghĩa quân đối phó tử trung của Đại Yên, mà lúc ấy Tào công công chính là 'Tử trung' chi sĩ, trông coi cánh cửa cuối cùng ở trong cu ng.

Năm đó Tào công công mới hai mười tuổi, tâm trí chưa thành, mà Tôn Vô Cực đã là Kiếm Thánh, gặp được cũng không có giết mà chế phục dẫn tới trước mặt Ngụy thái tổ, sau đó mới có chuyện Thái tổ thiện đãi Đại Yên hoàng thất, đổi được Tào công công tận trung đến nay.

Tôn Vô Cực không muốn dính líu quan hệ với triều đình, sau khi Đại Ngụy khai quốc, chưa bước vào Vân An một bước, Tào công công cũng không vào giang hồ, cho nên lần này coi như là lần thứ hai hai người gặp mặt.

Chương 662 - Phải Cảnh Cáo

Chương 662. Phải Cảnh Cáo

Nhìn thấy lão thái giám tuổi gần giống như hắn, Tôn Vô Cực sinh lòng cảm thán, ngồi xếp bằng đối diện trường án:

"Năm đó mới cao bao nhiêu, không ngờ được là chỉ chớp mắt đã thành lão đầu tử."

Tào công công sắc mặt rất là bình tĩnh:

"Sẽ già, nhưng người vẫn là người năm đó. Tôn đại hiệp đã không hỏi chuyện giang hồ từ lâu, bây giờ lại tới kinh thành, chẳng lẽ trưởng công chúa điện hạ mời lão nhân gia người tới khuyên ta tận trung?"

Tôn Vô Cực thuận miệng nói:

"Năm đó gặp ngươi, biết tiểu tử ngươi cổ hủ cứng đầu, ta không có rảnh làm chuyện vô dụng. Mà hôm nay Thánh thượng cũng không thiếu một môn thân như ngươi."

"Thường nói 'Chính nghĩa thì được ủng hộ, vô đạo không được ủng hộ', Ngụy thái tổ bởi vì khoan hậu nhân nghĩa, yêu dân yêu tài, khởi binh thì có vô số hiệp sĩ tranh nhau ủng hộ, mà thủ hạ Yến Cung Đế vô số kỳ nhân, bởi vì quân vô đạo, lúc thành phá còn có mấy người đứng bên cạnh?"

"Đương kim Thánh thượng kế vị mười năm, sở tác sở vi cho dù ngươi ta đánh giá như thế nào thì trong lòng bách tính thiên hạ đều biết. Đế vương như vậy sao có thể không tìm được tên hộ vệ nào."

Tào công công nói: "Tôn đại hiệp nói Dạ Kinh Đường? Kẻ này thiên phú khoáng cổ thước kim, hình như quan hệ với trưởng công chúa cũng thân cận, đảm nhiệm hộ vệ không thành vấn đề, nhưng lần trước thấy một lần, luôn cảm thấy có chút quen mắt."

"Ồ?"

Tôn Vô Cực khẽ vuốt sợi râu, hơi có vẻ nghi hoặc:

"Lời ấy giải thích thế nào?"

Tào công công cẩn thận hồi tưởng:

"Năm đó Đại Yến quốc phá, sư phụ ngăn cản mấy người Tôn đại hiệp bên ngoài Thái Cực Điện, tranh thủ cho Yến Cung Đế thời gian thoát đi, mà giang hồ tặc tử ở ngũ hồ tứ hải thì thừa loạn xâm nhập hậu cung, cướp đoạt Minh Long Đồ."

"Lúc ấy ta đứng trên lầu ở cửa thành, nhìn thấy một thương khách Bắc Lương, chiến lực không phải bình thường, ba phát đánh lui Cuồng Nha Tử, khiến cho Cuồng Nha Tử từ bỏ tranh đoạt bỏ chạy, mặc dù che mặt không có nhìn thấy ngay mặt nhưng Dạ Kinh Đường cho ta cảm giác giống người kia như đúc —— khí mạch thông thuận đến vĩnh viễn nhanh hơn người khác nửa bước, gân cốt cân đối đến không nhìn ra bất kỳ tì vết, không giống trời sinh, giống như là một thanh kiếm được cử quốc chi lực chế tạo."

Tôn Vô Cực giao thủ với Dạ Kinh Đường, thật ra thì cũng cảm thấy nội tình Dạ Kinh Đường tốt quá đáng, không nói trời sinh, hậu thiên đắp nặn cũng không đạt tới trình độ hoàn mỹ như thế này.

Hắn nghĩ nghĩ:

"Năm đó ta chưa tham dự tranh đoạt, không có nhìn thấy người này, ngươi hoài nghi Dạ Kinh Đường là người của Bắc Lương?"

Tào công công lắc đầu:

"Đã có thể đơn độc ở chung với trưởng công chúa điện hạ, lòng dạ liều chết hộ vệ cũng không giả được, nếu là người Bắc Lương phái tới, Bắc Lương mưu đồ cái gì? Ta không hiểu được mới hỏi Tôn đại hiệp, Tôn đại hiệp đã không có ấn tượng, cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến ..."

Một bên khác, Ngọc Đàm Sơn Trang.

Giữa trưa, Đông Phương Ly Nhân đứng quan sát Thanh Giang, trước mặt bày biện họa án, miêu tả sơn thủy đồ.

Thị nữ thì bưng áo mãng bào, chờ đợi ở phía sau, thấp giọng nhắc nhở: "Điện hạ, ngày mai Thánh thượng sẽ di giá Ngọc Đàm Sơn Trang, có phải ngài nên trở về cung tiếp giá hay không..."

"Ngươi đang dạy bản vương làm việc?"

"Nha..."

Thị nữ nghe vậy rụt cổ một cái.

Quan cảnh đài có thể nhìn xuống toàn cảnh Ngọc Đàm Sơn Trang, có thể thấy được cấm quân tuần sát đứng gác khắp nơi dưới núi, mà nơi bờ sông với gió thu lạnh buốt thì có một bóng người nhỏ như hạt gạo.

Bóng người mặc áo bào đen, trong tay cầm một thanh kiếm, chậm rãi khoa tay ở bờ sông, Chim Chim thì nằm trên đồng cỏ phơi nắng, khi thì có bộ khoái Hắc Nha chạy đến trước mặt bẩm báo theo thông lệ, sau khi nói xong lại rời khỏi.

Thời gian nhoáng một cái, đã đến Ngọc Đàm Sơn Trang được hai ngày, từ khuya ngày hôm trước bị Dạ Kinh Đường sắc đảm bao thiên cưỡng hôn, Đông Phương Ly Nhân chưa từng lộ mặt, trong lòng vẫn đang suy nghĩ xem nên làm cái gì.

Trước kia Dạ Kinh Đường cũng hôn hôn sờ sờ nàng, nhưng ít nhất cũng tìm lý do, không cẩn thận hoặc là thuốc Đông y, bất đắc dĩ mới mạo phạm, nàng phê bình một câu thì sẽ sợ một chút, nhận sai.

Mà lần này là trắng trợn, nàng một lần không so đo, hai lần không xử phạt, chẳng phải biến thành nhân tình của Dạ Kinh Đường rồi?

Đường đường Nhất Tự Tịnh Kiên Vương, bị thuộc hạ theo đuổi ngược, chuyện này nếu như để cho người trong Hắc Nha biết, uy nghiêm người lãnh đạo như nàng ở đâu?

Đợi chút nữa phải hồi cung đón Thái hậu và Thánh thượng đến Ngọc Hư Sơn nghỉ phép, Dạ Kinh Đường là cận vệ, chắc chắn cũng đi theo, nếu không tâm sự chuyện này, không chừng sắc phôi này sẽ cho rằng nàng nhẫn nhục chịu đựng...

Nghĩ tới đây, Đông Phương Ly Nhân buông bút vẽ xuống, đổi lại áo mãng bào màu bạc, lấy ra khí thế uy nghiêm không cho mạo phạm một lần nữa, dẫn theo thị nữ đi xuống bờ sông, Dạ Kinh Đường diễn luyện các loại võ nghệ, hai ngày này hắn trừ tuần tra thì luyện võ ở bờ sông, mặc dù cũng rất muốn trở về với nàng dâu nhưng Ngây Ngốc phụ trách không có rời khỏi, hắn cũng không đi được.

Chương 663 - Phải Bồi Dưỡng Theo Hướng Cao Thủ

Chương 663. Phải Bồi Dưỡng Theo Hướng Cao Thủ

Mặc dù hôm trước thấy được thứ không nên nhìn, Ngây Ngốc đã không để ý đến hắn nhưng vẫn giữ lời, sai người đi Minh Ngọc Lâu đem mấy bản bí tịch tới cho hắn.

Bí tịch đều là chiêu thức ngoại môn của các đại môn phái giang hồ, phi thường toàn diện, có thể từ đầu luyện đến chân, nhưng tuyệt chiêu áp đáy hòm không truyền ra ngoài, những bí tịch này có tác dụng rèn luyện lớn hơn thực chiến, cho nên cũng không cần nói chuyện.

Luyện tập không biết bao lâu sau, có thị nữ chạy tới bẩm báo, nói Tĩnh Vương chuẩn bị trở về cung, Dạ Kinh Đường thu binh khí, ôm Chim Chim đang ngủ lên, đi lấy xe ngựa.

Lộc cộc lộc cộc, xe tứ mã xa hoa nhanh chóng dừng ở cuối con đường đá trắng, trước cửa sơn trang.

Dạ Kinh Đường chờ ở trước cửa không bao lâu thì nhìn thấy Đông Phương Ly Nhân mặc một bộ áo mãng bào dẫn theo tùy tùng từ bình phong đi ra cổng sau, nhìn rất là uy nghiêm, cho đến khi đi qua bên cạnh mới lãnh đạm mở miệng nói: "Dạ Kinh Đường, ngươi đi lên."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, đưa Chim Chim còn đang ngủ cho thị nữ bên cạnh, trèo lên xe ngựa.

Đông Phương Ly Nhân ngồi trên giường êm được phủ lên kim

sắc tơ lụa, lưng eo thẳng tắp, khí thái cực kỳ uy nghiêm, trạng thái thượng vị giả cực cao, nói: "Ngồi đi."

Dạ Kinh Đường nhìn lướt qua, sau đó ngồi xuống bên cạnh Đông Phương Ly Nhân: "Có chuyện?"

Đông Phương Ly Nhân hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói: "Dạ Kinh Đường, có phải ngươi có tâm làm loạn với bổn cung đúng không?"

Dạ Kinh Đường nghe nói như vậy, nghiêm túc mấy phần: "Điện hạ rất quan tâm ta, sao ta lại có tâm làm loạn."

"Ngươi nhiều lần mạo phạm, mới đầu còn có nguyên nhân, gần đây ngay cả lấy cớ cũng chẳng muốn, ngươi nói mình không có tâm làm loạn?"

"Đây là lưỡng tình tương duyệt, sao có thể nói là làm loạn?"

Lưỡng tình tương duyệt?

Đông Phương Ly Nhân xoay người lại, đối mặt Dạ Kinh Đường, ánh mắt có chút không vui: "Ai lưỡng tình tương duyệt với ngươi?"

Dạ Kinh Đường há to miệng, không có nói chủ đề ai cũng biết này, nói: "Hôm qua ta nghiên cứu ra được phương pháp dạy Bát Bộ Cuồng Đao, trên đường trở về, nếu không có việc gì thì ta dạy điện hạ đao pháp?"

Đông Phương Ly Nhân cau mày nói: "Ngươi đừng đổi chủ đề, đao pháp từ từ học, bản vương phải nói rõ với ngươi. Bản vương là thưởng thức tài hoa của ngươi mới bao dung ngươi, bí mật ngươi như thế nào, ta có thể không so đo, nhưng ở ngoài sáng, vương quyền không được mạo phạm..."

"Ta công khai mạo phạm điện hạ khi nào?"

Đông Phương Ly Nhân hồi tưởng một chút, hình như Dạ Kinh Đường không có công khai mạo phạm nàng thật, bổ sung: "Cho dù ngầm thì ngươi cũng phải ghi nhớ quân thần có khác. Bản vương nói được, ngươi mới có thể không giữ lễ tiết, nói không được, ngươi không thể thất lễ. Nếu bản vương nói không được, ngươi dùng sức mạnh, hừ!"

Cái hừ cuối cùng là bó tay với Dạ Kinh Đường cho nên để Dạ Kinh Đường tự đoán hậu quả.

Dạ Kinh Đường cười khẽ, đứng dậy: "Biết rồi. Tập võ như đi ngược dòng nước, chỉ cần ta nhàn rỗi đều sẽ luyện võ luyện khí."

"Điện hạ mỗi ngày chọn thời gian, xác định vị trí luyện một hồi, như vậy có chút lãng phí thiên phú, nếu như ngày ngày cần luyện, bây giờ ít nhất cũng là tông sư đọc lướt qua Bách gia."

Đông Phương Ly Nhân phát hiện cảnh cáo không có tác dụng, cũng không nói thêm, chậm rãi đứng dậy, đứng ở trong xe lớn rộng rãi: "Giáo đầu bồi luyện trong cung sợ bản vương sinh khí, đều biết phân tấc, cho dù tốt xấu đều khen, như vậy há có thể luyện được công phu thật? Nếu có sư phụ nghiêm khác giống như ngươi, hơi có gì bất bình thường thì bị đánh, đánh tới nhớ kỹ mới thôi, chắc chắn bản vương học rất nhanh."

"Sau này ngươi dạy võ nghệ, đừng có nghĩ là bản vương chỉ học chơi, phải bồi dưỡng theo hướng cao thủ đường đường chính chính. Nên chửi thì không cần bó tay bó chân."

Dạ Kinh Đường đâu nỡ đánh Ngây Ngốc, nghĩ nghĩ, cười nói: "Tập võ là ngạnh công phu nước chảy đá mòn, ta chậm rãi dạy, theo thời gian dần trôi cũng có thể nhớ kỹ. Nhưng mà điện hạ làm sai, ta sẽ cầm tay điều chỉnh. Điện hạ không muốn bị mạo phạm thì luyện động tác cho tốt, như vậy ta muốn chiếm tiện nghi đều không có lý do."

Đông Phương Ly Nhân cũng không cự tuyệt, tại chỗ triển khai thế đánh Bá Vương Thương: "Động tác này bản vương luyện mấy tháng, ngươi xem một chút, bây giờ còn có vấn đề?"

Dạ Kinh Đường dò xét dáng người nữ vương gia cao lãnh từ trên xuống dưới, khẽ gật đầu, sau đó dựa lưng, nắm tay đặt ở dưới ngực, xoa nhẹ một chút.

?

Đông Phương Ly Nhân bị ấn chỗ yếu hại, khẽ hít một hơi: "Bản vương không có vấn đề, ngươi còn động tay?"

"Ta không sờ làm sao biết phát lực đúng hay không? Điện hạ, ngực căng cứng quá, phải trầm vai tự nhiên, lực từ dưới lên, lấy lưng eo phát lực mà không phải cánh tay."

Gương mặt Đông Phương Ly Nhân đỏ lên mấy phần, nhưng vẫn nghe theo chỉ huy, buông lỏng bả vai, lưng eo kéo căng.

Dạ Kinh Đường hai tay vịn chặt eo nhỏ nhắn, trước sau lung lay, lần này đứng tương đương ổn, thân thể không có phát sinh lay động gì, như là cọc gỗ chân đâm đại địa.

Chương 664 - Biết Sai Chưa?

Chương 664. Biết Sai Chưa?

"Không tệ, cảm giác này là được rồi. Điện hạ thật thông minh."

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp con mắt, được nam nhân khích lệ, trong lòng cảm thấy vui vẻ, nhưng vẫn duy trì sắc mặt uy nghiêm.

Dạ Kinh Đường dạo qua một vòng, đi tới trước mặt Đông Phương Ly Nhân, phát hiện ánh mắt Đông Phương Ly Nhân có chút trốn tránh, lại cải chính: "Con mắt là cửa sổ, cho dù là người bình thường cũng có thể từ ánh mắt nhìn ra trong lòng ngươi khiếp đảm, khẩn trương, ý đồ công kích vân vân. Giang hồ cao thủ, cho dù tính cách như thế nào nhưng đánh nhau thì đều phong mang tất lộ, tâm như nước đọng, nhìn mắt nhìn mắt chỉ có thể cảm nhận được áp lực, không nhìn ra sơ hở. Điện hạ nhìn ta."

Đông Phương Ly Nhân ánh mắt giật giật, gượng chống khí tràng nữ vương gia, hung thần ác sát nhìn thẳng hai mắt Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường lắc đầu: "Ngươi như vậy không được, nhìn như hung dữ nhưng thật ra thì quá cưỡng ép, khiến cho người ta nhận ra được lực lượng không đủ. Ừm... biết ánh mắt Tuyền Cơ Chân Nhân không?"

"Nhìn mị nhãn như tơ, rất ôn nhu nhưng luôn cho người khác cảm thấy nguy hiểm 'Ta có một trăm loại phương pháp thu thập ngươi', đó chính là ánh mắt rất lợi hại, để cho người ta không dám tùy tiện mạo phạm."

Đông Phương Ly Nhân cau mày nói: "Sư tôn vốn có một trăm loại phương pháp thu thập ngươi, đương nhiên không cần phải cố gắng giả. Bản vương lại không thu thập được ngươi, làm sao?"

Dạ Kinh Đường nói: "Trừng trị ta không nhất định phải dựa vào vũ lực. Ừm... điện hạ cứ nghĩ như vậy —— ngươi võ nghệ lại cao hơn cũng không dám đụng một đầu ngón tay của bản vương, mà bản vương muốn thu thập ngươi dễ như trở bàn tay, chỉ cần ngươi để bản vương hài lòng, bản vương sẽ cho ngươi hôn một cái sờ một chút, không hài lòng thì không cho đụng, như vậy ngươi còn ngoan ngoãn nghe bản vương sai sử."

Đông Phương Ly Nhân cau mày lại: "Ngươi nghĩ hay lắm."

Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ buông tay: "Không phải ta nghĩ như vậy, là trong lòng điện hạ nghĩ như vậy, đây là biện pháp đối phó ta, trong lòng có biện pháp, dù không cần cũng đã có lực lượng, đương nhiên sẽ không e sợ đối thủ, ánh mắt cũng sẽ ổn."

Đông Phương Ly Nhân hơi châm chước, cảm thấy đúng là như thế, lập tức dựa theo mạch suy nghĩ của Dạ Kinh Đường thay đổi tâm tính, kết quả phát hiện hiệu quả nổi bật.

Trước kia bó tay với Dạ Kinh Đường, nhưng chỉ cần nghĩ thông suốt rồi, không còn so đo nam nữ chi biệt, tiếp nhận quan hệ lẫn nhau, biện pháp đối phó tình lang quá nhiều, không nghe lời thì không cho đụng, như vậy không phải là nàng có thể tùy ý nắn bóp sắc phôi này sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đông Phương Ly Nhân xuất hiện thay đổi, nhìn Dạ Kinh Đường, không còn ráng chống đỡ khí thế mà đường đường chính chính toát ra tự tin 'Bản vương có là biện pháp thu thập ngươi'.

"Đúng rồi!"

Dạ Kinh Đường giơ ngón tay cái lên, tán dương: "Đối địch với người khác, ánh mắt này vừa ra, chắc chắn đối phương sẽ sinh lòng kiêng kỵ, bởi vì đối phương nhìn ra được ngươi có lực lượng, trước khi có thăm dò rõ nội tình thì tuyệt đối sẽ không mạo muội động thủ."

Đông Phương Ly Nhân mặc dù cảm thấy biện pháp dạy bảo này thật là lạ nhưng đúng là tiến bộ thần tốc, ngẫm lại, hỏi thăm: "Vậy ngươi nên làm cái gì?"

Dạ Kinh Đường ánh mắt không có một gợn sóng, không có nửa phần kiêng kị: "Ta biết lực lượng của điện hạ là cái gì, đương nhiên là sẽ nghĩ 'Phá chiêu' như thế nào, mà phương thức phá chiêu chính là ‘Cho dù ta không nghe lời, dùng sức mạnh thì điện hạ cũng sẽ không làm gì ta', trong lòng ta tự tin, đương nhiên sẽ không sợ ánh mắt này của điện hạ."

?

Đông Phương Ly Nhân sầm mặt lại, nổi nóng: "Ngươi dám không nghe thử một chút!"

"Ta chỉ nêu ví dụ, dạy cách cao thủ giao phong."

Dạ Kinh Đường chân thành nói: "Những thứ này là gặp chiêu phá chiêu khi song phương giằng co, ta cảm thấy át chủ bài của điện hạ không đủ để ngăn được ta, cho nên ra tay, nhưng sau đó phát hiện điện hạ tức giận không cho ta đụng thật, vì thế tự ăn quả đắng, cái đó gọi là 'Ngộ phán đối thủ'."

"Mà điện hạ biết biện pháp đối phó ta, sau đó lại không nỡ trừng trị ta, đó là 'Đánh giá cao thực lực mình’."

"Hai trường hợp này xảy ra trong thực chiến, chỉ cần gặp được một lần thì mạng cũng mất, cực kỳ quan trọng..."

Đông Phương Ly Nhân nghiêm túc lắng nghe, suy tư một chút,

sau đó hừ nhẹ nói: "Bản vương đã có biện pháp, há lại không quyết tâm? Lần này là ngươi ngộ phán, ngươi dám không nghe lời, bản vương tuyệt đối sẽ khiến cho ngươi tự ăn quả đắng."

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, cảm thấy Ngây Ngốc vẫn đánh giá quá cao thực lực của nàng, nữ nhi gia trước nhi nữ tình trường, có mấy người có thể tâm như sắt đá?

Vì để cho Ngây Ngốc học được bài học, không nên quá đánh giá cao bản thân mình, Dạ Kinh Đường lập tức nhào tới trước, hôn lên đôi môi đẹp một cái.

Ba ~

Đông Phương Ly Nhân vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức đứng thẳng người, lông mày dựng lên trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường: "Ngươi, ngươi ra ngoài cho bản vương!"

Dạ Kinh Đường có chút nhún vai: "Xem đi, điện hạ vẫn không động chân hỏa, đoán chừng đến chiều thì sẽ không so đo. Mặc dù nói không dễ nghe nhưng người tập võ nhất định phải phải tự biết mình."

"Người xảy ra chuyện thường thường là đánh giá cao năng lực của mình, dù trong lòng biết rõ không được nhưng vẫn bị mặt mũi, lòng ham muốn công danh lợi lộc khiến cho không chịu thừa nhận, chỉ có khi xảy ra chuyện mới hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng lúc đó đã muộn."

"Đây là kiến thức căn bản trong giang hồ, nhưng mà bởi vì thân phận điện hạ tôn quý, không ai dạy những cái này, ta dạy như thế, điện hạ có thể hiểu là tốt nhất, không hiểu ta sẽ mạo phạm thêm mấy lần, điện hạ phát hiện không hạ quyết tâm được thì tự nhiên sẽ hiểu."

Trong ánh mắt Đông Phương Ly Nhân tràn đầy tức giận, cũng

không nghĩ nhiều, hiểu được sắc phôi này 'Dụng tâm lương khổ' thì cũng hiểu cho hắn, nghĩ nghĩ, lạnh nhạt hừ một tiếng: "Ngươi không nghe lời, bản vương nói có biện pháp trị ngươi thì có biện pháp trị ngươi. Ngươi cho rằng bản vương không dám hạ quyết tâm?"

Dạ Kinh Đường thấy Ngây Ngốc không tin tà, muốn hôn một cái nữa.

Đông Phương Ly Nhân vội vàng thối lui mấy bước, ngồi ở trên giường êm, lấy từ hộp nhỏ ra một xấp giấy vẽ, đưa tay muốn xé.

"Hở? !"

Sắc mặt Dạ Kinh Đường đột biến, vội vàng đi tới trước mặt, giữ Ngây Ngốc lại:

"Ngươi xé cái này làm gì? Vẽ lâu như vậy..."

"Thứ bản vương vẽ, muốn xé là xé, có liên quan gì đến ngươi?"

"Ai, điện hạ tức giận rút đao chặt ta là được, oan có đầu nợ có chủ, tranh vô tội ..."

"Không phải ngươi lợi hại sao? Dáng vẻ kiệt ngạo bất tuần, đã tính trước vừa rồi sao?"

"Là ta không hiểu, ngộ phán, tài nghệ không bằng người, cam bái hạ phong, điện hạ đừng xúc động, vẽ nửa tháng, xé đi, ta cũng đau lòng..."

"Biết sai chưa?"

"Sai sai, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

"Hừ"

Chương 665 - Nhà chúng ta có một cô gái mới trưởng thành!

Chương 665: Nhà chúng ta có một cô gái mới trưởng thành!

“ Kinh Đường đã ba ngày liên tiếp không về nhà rồi..."

Đang lúc xế chiều, Bùi Tương Quân dựa vào cửa hiên của phòng bếp phía sau ngôi nhà mới, tay nàng nhẹ nhàng lau trụ ngọc, nhàm chán nói:

“ Haizz! Thiếu chủ tự do tự tại thì không thích làm lại chạy tới nha môn làm người hầu, lúc nào cũng bận rộn đến thời gian về nhà nghỉ ngơi cũng không có.... Triều Đình cũng thật là, thấy Kinh Đường nhà ta làm việc tốt nên lúc nào cũng gọi đi.

Lạc Ngưng đang mang tạp dề, sắc mặt cao ngạo, lạnh lùng như một bà mẹ đơn thân không hề có chút hứng thú nào với nam nhân. Đang bận rộn nấu bữa cơm đầu tiên tại phòng bếp mới rộng lớn. Nghe những lời của Tam Nương, không vui nói:

“ Hắn có thể làm tùy tùng của nữ vương gia, cầu còn không được, sao có thể nguyện ý trở về nhà...Ngươi cầm thứ ô uế đó giữa thanh thiên bạch nhật, không sợ nha hoàn nhìn thấy sao?”

“ Nhìn thấy thì có làm sao, dù sao cũng làm cho ngươi, nhanh mau nói ta biết, ngươi muốn khắc chữ gì lên? Không nói là ta khắc luôn chữ “ Ăn cơm chưa” đó nha, Kinh Đường nhìn thấy nhất định giày vò ngươi đến chết”

“ Ngươi!”

Lạc Ngưng thật sự chịu không nổi nữ nhân này nữa, cau mày

nói:

“ Ngươi nhàn rỗi không có việc gì làm thì nhanh qua đây giúp đỡ, ngươi thật sự coi mình là phu nhân, còn ta là người hầu sao?”

“ Ta là người tập võ, nấu ăn không ngon, còn nữa trong nhà cũng không thiếu nha hoàn...”

“ Bữa cơm đầu tiên ở nhà mới, nhất định phải tự mình nấu, nếu ngươi không biết nấu thì qua đây nhóm lửa,...”

Hai người đang nói chuyện phiếm, thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền từ bên ngoài vào.

Cộp cộp cộp

Lạc Ngưng nhìn ra bên ngoài thì thấy Bình Nhi vừa chạy vừa nhìn khắp các ngóc ngách như đang tìm ai đó.

Lạc Ngưng buông chiếc dao phay xuống, từ từ bước ra đến trước mặt Bình Nhi hỏi:

“ Chuyện gì thế?”

“ Trong nhà gửi thư tới ạ!”

Bình Nhi từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy nhỏ đưa cho Lạc Ngưng:

“ Giáo chủ cho gọi phu nhân trở về, nói kinh thành sắp tới sẽ có chuyện xảy ra.”

“ Hửm?”

Lạc Ngưng tiếp nhận tờ giấy, nhìn qua những chữ trên đó, khẽ cau mày, đưa mắt nhìn về phía hoàng thành, sau đó liền muốn xoay người đi ra ngoài.

Bình Nhi thấy vậy, vội nắm lấy tay áo Lạc Ngưng giữ chặt:

“ Phu nhân, đừng bảo người là đang muốn đến quan phủ mật báo đó chứ?”

“...”

Bước chân Lạc Ngưng dừng lại chớp chớp mắt, nghiêm túc nói:

“ Ngươi nói mò gì đó? Ta đi tìm Dạ Kinh Đường thương lượng một chút.”

“ Giáo chủ muốn người đừng nhúng tay vào chuyện của kinh thành, lập tức trở về ...”

"Việc trong cung cũng bố trí sắp xong rồi, chỉ còn vài ngày nữa là hoàn thành, nếu bây giờ ta trở về, không phải là uổng phí công sức trước đó sao? Ngươi đi thái thịt, ta tự biết chừng mực."

“ A dạ...”

Lộc cộc, lộc cộc.

Chiếc xe ngựa xa hoa của Tĩnh Vương phủ dừng lại ngoài cửa cung điện.

Dạ Kinh Đường từ trên xe bước xuống, nắm dây cương lại, nhìn về phía cửa sổ xe, mở miệng nói:

“ Ta về nhà một chuyến, hôm nay điện hạ ở qua đêm trong cung sao?”

Mới vừa trên xe đùa giỡn một lúc, hai người lại bắt đầu tập võ, Dạ Kinh Đường bị nắm điểm yếu, sợ Ngây Ngốc xấu hổ sẽ phơi bày, biểu hiện mười phần kiềm chế, cũng không muốn tiếp tục

mạo phạm.

Nhưng bất đắc dĩ, Ngây Ngốc này chưa từng khiến hắn thất vọng, dù đã cố gắng tạo tư thế đúng, nhưng vẫn có một vài chỗ chưa đúng. Dạ Kinh Đường vì thế mà thừa cơ cầm tay chỉnh nắn sờ soạng.

Đông Phương Lập Nhân biết Dạ Kinh Đường chiếm tiện nghi nàng, hết lần này đến lần khác, nhưng lần nào hắn cũng có lý lẽ chính đáng nên không thể trách tội hắn.

Không thể giữ nét mặt tươi cười mà cảm ơn hắn nàng nghiêm chỉnh ngồi trong xe ngựa với sắc mặt lạnh lùng chỉ khẽ gật đầu, sau đó liền đóng cửa sổ lại, rời đi.

Chim Chim được thị nữ của vương phủ ôm vào trong lòng, cả đường đi ngủ như heo chết. Dạ Kinh Đường nhận lại Chim Chim rồi xoa nhẹ đầu, lúc này Chim Chim mới hơi ngẩng đầu lên một chút, nhìn xung quanh:

"Chíp chíp chíp?"

Đoán chừng là đang hỏi " Đến giờ ăn cơm à?"

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, đem Chim Chim đặt trên vai, đưa mắt nhìn xe ngựa đi vào cung cho đến khi khuất bóng mới quay người lên ngựa hướng về phía Thiên Thủy Kiều mà đi.

Nam Huân Giang chảy từ phía Bắc xuống phía Nam đi qua Vân An Thành, dọc đường có tổng cộng mười tám cây cầu đá nối hai bên bờ. Văn Đức Kiều ở phía trên cùng, Bạch Sư kiều mà Tôn Vô Cực nói đến, thì ở giữa Nam Huân giang. Đầu cầu đặt hai bức tượng sư tử lớn vì thế gọi là Bạch Sư Kiều, mặt cầu rất rộng, được xem là địa điểm không thể bỏ lỡ khi thăm quan kinh thành.

Dạ Kinh Đường cưỡi ngựa xuôi theo Nam Huân Giang, đi về phía hạ lưu. Đến Bạch Sư Kiều hắn đưa mắt tìm kiếm trong dòng

người đang qua lại giữa hai đầu cầu đá, bỗng nhiên có một giọng nói từ dưới cầu truyền đến:

“ Ở đây!”

Chương 666 - Tâm Sự Ngày Xưa

Chương 666. Tâm Sự Ngày Xưa

Dạ Kinh Đường đi đến thành cầu, cúi đầu nhìn xuống thì thấy bên dưới cầu đá có một chiếc thuyễn cũ đang nổi bồng bềnh trên sông, trên thuyền còn nhô ra một cái cần câu. Tôn Vô Cực khoác một chiếc áo choàng cũ, mái tóc trắng được cột lại bằng băng đô, ngồi xếp bằng ở đầu thuyền. Dáng người tuy gầy gò nhưng lại không hề yếu ớt, nhìn vào giống như chiếc áo khoác đang chùm một cái khung sắt được thiết kế tỉ mỉ.

Chim Chim vội vàng đậu xuống mạn thuyền, nhìn vào trong giỏ đựng cá. Kết quả bên trong rỗng tuếch, chán nản nghiêng đầu và giơ cánh ra chỉ:

“ Chíp Chíp”

Dạ Kinh Đường buộc ngựa vào thanh chắn thành cầu, đưa người qua khe hở của vòm cầu nhẹ nhà nhảy xuống, đáp vững vàng trên chiếc thuyền cũ.

‘ Tôn tiền bối thích câu cá ư?”

“ Câu cá chính là một cách tu tâm dưỡng tính, Hầu hết người có tuổi như ta đều có thú vui này.”

Tôn Vô Cực nói xong, phát hiện cái đầu béo của Chim Chim đang nhìn hắn với vẻ ghét bỏ, hắn nói:

“ Câu cá quan trọng nhất là tận hưởng quá trình, mười lần đi câu chín lần tay trắng là chuyện thường. Nếu ngươi cần cá mới đến câu, chỉ vì cái trước mắt mà nóng lòng suy tính không yên, lại

càng phản tác dụng, tụt lại phía sau.”

“ Chíp chíp” Chim chim dùng cánh chỉ về hướng giỏ cá ra hiệu muốn nói: ~ Ngươi không vì cá mà đến câu thì mang theo cáu giỏ đựng cá làm gì?~

Dạ Kinh Đường đi lên phía trước, đem chim chim nghịch ngợm đẩy qua một bên, cười nói:

“ Tiền bối nói chí phải. Ta từng câu cá ở Lương Châu vì cảm thấy quá lãng phí thời gian mà quay sang dùng đại chùy đập xuống sông để bắt cá, bây giờ nghĩ lại, đúng là chỉ vì cái trước mắt.”

Tôn Vô Cực nghe đến đó, quay đầu hỏi thăm:

“ Quê ngươi ở chỗ nào của Lương Châu?”

“ Hồng Hà trấn, cách biên giới khoảng chừng mấy chục dặm, trên trấn có khoảng hai nghìn nhân khẩu, không nhiều người biết đến, có thể xem như một trấn nhỏ không có tên.”

“ Trấn thì ta chưa đến bao giờ nhưng Hồng Hà khi còn trẻ ta từng đi ngang qua một lần, nước sông sâu đến đầu gối, bên trong đều là cá nhỏ. Năm đó sau khi rời Quân Sơn, Trịnh Phong đã đến đó ẩn cư à?”

“ Đúng vậy, người mở một tiêu cục nhỏ, trên đường áp tiêu nhặt ta mang về nuôi đến trưởng thành”

“ Tại Hồng Hà trấn, có một quán trà, thường xuyên có người kể về những chuyện thú vị bên ngoài giang hồ. khi đó, ta còn nhỏ nghe được truyền kì về Tôn tiền bối: Chà! Cưỡi ngựa Thanh Phong làm bạn với hồng nha, không mộ vương quyền, không cầu tiên đạo, cực kì tiêu sái. Từ đó ta mới muốn học kiếm...”

Ánh mắt Tôn Vô Cực dò xét Dạ Kinh Đường, cảm thấy hắn xác thực không giống mật thám của Bắc Lương, nên cũng không hỏi

nhiều thêm nữa, chỉ cười nhat:

“ Lúc tuổi còn trẻ ta xác thực là như thế, chẳng qua bây giờ ngựa già, người cũng đã già, hồng nhan cũng ra đi trước ta một bước. Ngược lại ta cuả bây giờ ghen tị với tiên nhân! Nếu như khi còn trẻ ta có chút lòng tham công danh lợi lộc, theo đuổi trường sinh đại đạo thay vì giang hồ phóng túng, về già sao có thể ngồi ở nơi này. Chung quy, những người coi trọng sinh tử đều muốn người thân ra đi sau mình”

Dạ Kinh Đường chưa từng nghe những chuyện cay đắng hận thù của Tôn Vô Cực, nhưng đoán chừng ông cũng có con cháu và có lẽ vợ ông vì tuổi cao bệnh tật mà đã qua đời. Bất quá những chuyện này không biết nên khuyên giải thế nào mới tốt, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, dò hỏi:

“Tôn đại hiệp, trước kia đã từng tới nơi này sao?”

Tôn Vô Cực đưa mắt nhìn dòng sông xanh biếc, có chút hoài niệm:

“Khi ta bằng tuổi với ngươi bây giờ, rời núi đi du lịch giang hồ, đã từng qua Vân An. Khi đó vẫn là Đại Yến, Yến Cung đế vừa lên ngôi không lâu, Phượng Quan Thành chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, sống ở gần Bạch Sư Kiều.”

“Phượng Quan Thành lúc bấy giờ được xưng là thiên hạ đệ nhất thu hút vô số người trong giang hồ tới đây muốn gặp hắn, từ sáng đến tối lúc nào trên cầu cũng đông nghịt người. Ta khi đó, mười bảy mười tám tuổi còn chưa tinh thông kiếm thuật, tính cách ngay thẳng, không có bằng hữu đi cùng. Vì không thích chen chúc nơi đông người nên một mình ở dưới gầm cầu, đợi nhìn xem phong thái của Phượng Quan Thành.”

“ Kết quả chờ mãi, không chờ được Phượng Quan Thành tới, ngược lại có Tiểu Nữ Hiệp võ công không giỏi còn đứng trên thành

cầu xem náo nhiệt,... trượt chân ngã xuống để ta thuận tay đỡ được. Nhưng ôm nhầm chỗ không nên ôm, buộc phải đem mình đi gán nợ làm tùy tùng cho người ta, đi theo hơn nửa đời người mới trả hết nợ."

Tôn Vô Cực nói đến đây, dù thần thái vẫn sắc lạnh như kiếm, nhưng đáy mắt vẫn hiện lên mấy phần hoài niệm.

Dạ Kinh Đường ngẩng đầu nhìn về phía xa, cười nói:

" Trải nghiệm của ta cũng không kém. Tới kinh thành chưa lâu, thuê một gian nhà cũ nát ở hẻm Song Quế, vừa đến ở ngày thứ hai, liền có một đôi nữ hiệp xông vào,..."

" Một đôi?"

" Sư, đồ - hai người, nói ta chiếm chỗ ở của các nàng, may mà ta có khế ước thuê nhà..."

" Ngươi đã đuổi các nàng đi sao?"

" Ta vốn muốn đuổi đi, nhưng lại không làm vậy, kết quả dây dưa không rõ, haha,..."

Chương 667 - Sinh Nhật Chiết Vân Ly

Chương 667. Sinh Nhật Chiết Vân Ly

Tôn Vô Cực cười lạnh, hắn cũng không phải loại người nhiều chuyện, chỉ cảm thán nói:

“ Giang hồ luôn như vậy, không biết ngày mai sẽ gặp phải hạng người nào, uống loại rượu gì. Nhưng có một số người tham lam, hôm nay gặp được người tốt thì cảm thấy ngày mai còn có thể gặp được người tốt hơn. Kết quả sau khi bỏ lỡ lại hối hận cả đời. Như lão phu bây giờ trước khi chết còn có thể trở lại chốn xưa, có hoài niệm nhưng không có tiếc nuối thế gian được mấy người?”

“ Tiểu tử ngươi cũng nên trân quý người trước mắt. Nếu ngươi vì cầu công danh lợi lộc mà phụ tình người ta, sau này cho dù ngươi có trở thành thiên hạ đệ nhất, thậm chí xưng vương, xưng đế đi chăng nữa, cảm xúc còn lại cũng chỉ có hối hận mà thôi. Hửm? Chúng đang tới...”

Dạ Kinh Đường đang nghe Tôn Vô Cực tâm sự về cuộc đời, chợt thấy cả người Tôn Đại Hiệp đột nhiên ngồi thẳng dậy, ánh mắt sáng rực.

Dạ Kinh Đường giật mình trong lòng, còn tưởng có tuyệt thế cao thủ nào tới, kết quả vị kiếm thánh Tôn đại hiệp trước mắt, hai tay nắm chặt cần câu, hết sức chăm chú bắt đầu vợt cá.

“ Chíp” . Chim Chim cũng sửng sốt một chút, sau đó liền vội vàng ghé vào mũi thuyền nhìn xuống nước, còn liên tục kêu chiêm

chiếp chỉ huy.

Dạ Kinh Đường cũng cạn lời, im lặng chờ đợi, một là sợ dọa cá chạy mất hai là không dám quấy rầy. Đợi đến khi Tôn Vô Cực đem vợt cá kéo lên, mới kể về việc truyền dạy kiếm pháp cho Ngây Ngốc

Tôn Vô Cực từ lâu đã không theo đuổi kiếm đạo, đương nhiên đối với việc truyền thụ kiếm pháp là không có hứng thú.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, lại hàn huyên thêm một lát những chuyện trong giang hồ mới cáo từ mang theo Chim Chim đang mãn nguyện, rời đi.

Lộc cộc, lộc cộc...

Ngựa chạy xuyên qua bờ sông náo nhiệt, chẳng mấy chốc mà đến vùng lân cận Thiên Thủy Kiều.

Dạ Kinh Đường ngồi trên lưng ngựa, Chim Chim thì dùng móng vuốt cố giữ lấy con cá nhỏ đang quẫy trước mặt, dọc đường liên tục kêu:

“ Chíp, chíp, chíp...” Hẳn là đang lầm bầm phàn nàn về việc Tôn lão đầu không có tài câu cá.

Tiết trời đầu thu mát mẻ, cứ mỗi khi đến xế chiều Thiên Thủy Kiều lại có rất nhiều người qua lại.

Dạ Kinh Đường vốn là cao thủ trong giang hồ, nay lại làm quan trong triều đình nên tên tuổi có chút lớn, hàng xóm láng giềng đều biết hắn, chỉ cần xuất hiện đi lại trên đường là mọi người xung quanh sẽ vây thành đoàn đến chào hỏi.

Dạ Kinh Đường vốn xuất thân từ giang hồ, đã quen với sự tự do tự tại, đối với những việc lấy lòng nồng nhiệt này luôn cố gắng tránh đi, thường chọn đường nhỏ trong ngõ hẻm ít người qua lại

để trở về Bùi gia.

Dạ Kinh Đường dắt ngựa xuyên qua ngõ nhỏ bằng đá màu xanh, còn chưa tới cửa sau liền thấy một tiểu cô nương đang đứng trong ngõ.

Tiểu cô nương mặc một chiếc váy ngắn màu xanh nhạt, tóc búi cao, khuôn mặt tươi tắn đã phần nào mất đi vẻ ngây thơ của trẻ con thay vào đó là sự duyên dáng yêu kiều tựa như nụ hoa chớm nở, mỗi khi cười lại thêm phần xinh đẹp.

Mặc dù trang phục đang mặc là phong cách thư sinh nhưng vị tiểu cô nương trước mắt lại không có lấy một điểm nào toát lên khí chất hay phong thái của một thư hương môn đệ. Nửa người nàng đang dựa vào tường đá, tay ôm cây đao đựng trong vỏ màu nâu, tay còn lại cầm que kẹo mứt bỏ vào miệng. Nhìn đi nhìn lại thế nào cũng ra cái khí chất giang hồ.

Mười lăm mười sáu tuổi là độ tuổi trưởng thành nhanh nhất của thiếu nữ, thêm nữa ngày nào ở kình thành cũng ăn uống đầy đủ, qua một thời gian không gặp, cách biệt mấy tháng Chiết Vân Ly đã có không ít thay đổi, chỗ nào cần béo thì béo lên, chỗ cần gầy thì vẫn gầy, nhìn dáng vẻ đã cao lên thấy rõ.

Dạ Kinh Đường từ xa nhìn thấy Chiết Vân Ly, có chút ngạc nhiên và nói:

“ Vân Ly, ngươi đứng chỗ này làm gì?”

"Chíp chíp” Chim Chim vội vàng cùng con cá nhỏ bay vào tay của Chiết Vân Ly.

Chiết Vân Ly đưa tay đỡ lấy Chim Chim, nhìn thấy Dạ Kinh Đường đang đi tới, cô không cười mà nghiêng đầu một cách oán hận:

“Hừ! Ba ngày rồi không gặp, bây giờ vẫn còn nhớ được ta

sao?”

Dạ Kinh Đường mặt có hơi đen lại, dắt ngựa đi tới:

“ Ngươi nói chuyện rất dễ khiến người ta nổi da gà đó, nói đi, ai làm ngươi không vui? Bị sư nương mắng?”

Chiết Vân Ly đứng thẳng người lại, đi lại chỗ Dạ Kinh Đường cùng về nhà, vừa đi vừa nói:

“ Sư nương đang bận bịu sắp xếp nơi ở mới, nào có tâm tư quản ta. Ngược lại là nói chúng ta quen biết lâu như vậy rồi, trước kia vẫn là ta giúp huynh dọn phòng, không có công lao cũng có khổ lao,... hôm nay ngày gì chắc huynh không quên chứ?”

Chương 668 - Sinh Nhật Chiết Vân Ly 2

Chương 668. Sinh Nhật Chiết Vân Ly 2

Lần trước Dạ Kinh Đường về nhà, Ngưng Nhi đã nói qua với hắn việc này. Đối với thắc mắc của Chiết Vân Ly cười nói:

“ Hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của ngươi, truyện quan trọng như vậy làm sao ta quên được, đáng nhẽ ra phải tiến cung trực đêm nhưng hôm nay ta đặc biệt xin nghỉ phép để trở về ăn cơm, ngươi thấy ta đã đủ thành ý rồi chứ?”

“ Chíp chíp” Chim Chim cũng đem con cá thả trên tay của Chiết Vân Ly xem như quà mừng sinh nhật. Chiết Vân Ly lúc này mới lộ ra ý cười, ôm lấy Chim Chim và dùng bả vai đánh một chút vào Dạ Kính Đường:

“ Cái này còn tạm được. À! Sinh nhật mười chín tuổi của huynh là ngày nào?, ta sẽ chuẩn bị trước cho huynh một món quà thật tốt”

Dạ Kinh Đường nhìn thấy dáng vẻ mong chờ của Chiết Vân Ly, liền hiểu dụng ý cười nói:

“ Là vào đêm giao thừa, thêm một tuổi. Đúng rồi, ta mang về cho ngươi một thứ tốt”

“ Có thật không? Đừng nói với ta là con cá này nhé”

“ Làm sao có thể, đó là tâm ý của Chim Chim, để ngươi tự mình nấu cho nó ăn a...”

Dạ Kinh Đường nói chuyện phiếm từ cửa sau bước vào, đem ngựa giao cho nha hoàn. Sau đó cùng Chiết Vân Ly đi đến Tây Sương phòng của Tam Nương viện tử. Tây Sương phòng là phòng tạm thời của Ngưng Nhi, vì vậy có không ít vật tùy thân của nàng đặt ở đây.

Dạ Kinh Đường đi tới trước một cái bàn, lấy ra thanh đại đao dài năm thước còn đang được bọc dưới lớp vải đen. Hắn dùng hai tay đỡ, đưa cho tiểu Vân Ly, nói:

" Đao này tên là Mục Thanh, là bảo đao do Trạch Châu đao khách Tôn Mục Thanh đã rèn ra vào bốn mươi năm trước, đao dài năm thước, có thể sử dụng như đao, cũng có thể dùng như thương hết sức linh hoạt, lưỡi đao sắc bén, uy lực kinh người. Đao này trước kia chưa ai dùng qua, từ nay về sau, nó thuộc về muội"

Chiết Vân Ly thực sự rất ngạc nhiên, hai tay tiếp nhận thanh đại đao còn dài hơn chiều cao của nàng, dò xét:

" Thanh đao này... năm đó tại Quân Sơn không phải huynh nói "người bình thường không dùng tốt, người có thể dùng tốt thì không cần dùng"sao?"

Dạ Kinh Đường thu một tay lại, nghiêm túc giảng giải:

" Người bình thường dùng không tốt là bởi vì thanh đao này có hình dáng đặc thù, yêu cầu phải toàn diện, muốn luyện đao tốt cần nắm vững nhiều kỹ năng, cực kỳ khó thành thạo. Cũng chính vì vậy, người luyện được đao này đến mức điêu luyện, về cơ bản, dù là đao nặng hay đao nhẹ, dùng thương hay dùng đao, đánh nhanh hay đánh chậm đều giỏi. Khi chiến đấu họ tùy cơ ứng biến thay đổi linh hoạt các loại vũ khí để áp chế đối thủ, như vậy mới phát huy ra được hiệu quả lớn nhất"

"Câu này không phải nói thanh đao vô dụng mà đang nói đến việc luyện đao này cực khó đến khi luyện thành thì lại xuất hiện

khuyết điểm. Ngươi chí ít phải luyện đến trình độ của Cừu đại hiệp mới cảm nhận được nhược điểm của đao này. Trước lúc đó, thanh đao này cũng được xem là ưu thế không có tì vết. Nếu như ta không phải đã là Đao Khôi, nhất định sẽ dùng thanh đao này, có nó mỗi lần đi ra ngoài không cần phải mang một đống vũ khí để thay đổi"

"A....."

Chiết Vân Ly đột nhiên ý thức được, nhanh chóng cởi bỏ tấm vải, hiện lên trước mắt là chiếc vỏ đao bằng gỗ màu vàng, thân đao thon dài, đặt trên mặt đất, phát hiện nó cao hơn nàng một chút, hai gò má trơn bóng không khỏi lộ ra vẻ lúng túng:

" Dài như vậy, làm sao ta rút ra được?"

Dạ Kinh Đường cười haha:

" Ta đưa đao cho ngươi, tất nhiên sẽ dạy ngươi cách dùng. Trên đường trở về, ta đã suy nghĩ về cách rút đao..."

" Suy nghĩ cách rút đao?"

"Là ta dùng cả đêm mới nghĩ ra được, ngươi đừng có nghĩ nó chỉ là qua loa."

Chiết Vân Ly muốn nói gì đó lại thôi, bất quá vì hai chữ " Đao Khôi" hiện rõ trên mặt Dạ Kính Đường nên nàng vẫn là nghiêm túc quan sát.

Dạ Kinh Đường tay trái cầm thanh đao dài năm thước, hơi khom lưng, vỏ đao chĩa xuống đất, hướng dẫn:

" Thanh đao này không thể lúc nào cũng treo trên người, nếu không khi rút ra rất khó. Vậy nên hãy cầm trên tay hoặc đặt ở trên vai. Cao thủ so chiêu chú trọng che dấu ý định. Khi gặp kẻ địch ngươi trực tiếp rút đao bằng tay trái vọt tới, mặc kệ vỏ đao, một

đao chém ngang lấy trong Thanh Long hiến trảo, không trúng lấy thức thứ 3 trong Bát bộ cuồng đao, tiếp đó lại đổi sang nửa đoạn của Hoàng Long ngọa đạo."

" Tam đao này chém xuống, cùng cấp độ đều có thể áp chế. Chiêu thức nhanh hơn Đồ Long, đao thế mạnh mẽ nặng và dài hơn Cuồng Đao, nhưng lại thu phóng dễ ràng hơn. Chỉ cần không gặp binh khí mạnh thì không mấy ai có thể phá"

Chiết Vân Ly nhìn các động tác khua tay chậm chạp của Dạ Kinh Đường, đôi mắt lộ ra vẻ bán tín bán nghi:

" Tiếp thu nhiều chiêu thức như vậy, huynh sẽ không đau lòng chứ?"

Dạ Kinh Đường dựng trường đao đứng tại chỗ, chân thành nói:

"Người bình thường nào cũng đều chỉ có hai tay hai chân, những chiêu thức có động tác tương tự nhau là điều bình thường, ta chỉ dạy muội một vài động tác. Trên thực tế bộ đao pháp mới này có hướng phát triển riêng của nó, lực phát huy cũng khác một trời một vực với công pháp võ học của ta"

" ừm..." Chiết Vân Ly gật đầu nhẹ:

" Đao pháp độc nhất vô nhị, chỉ có Kinh Đường ca mới có?"

" Ta cũng không dùng Mục Thanh đao, ngươi có đao pháp độc nhất vô nhị là ngươi, thế nào? Lễ vật này của ta ngươi hài lòng chứ?"

Chiết Vân Ly không ngờ rằng Dạ Kinh Đường là có thành ý như vậy, cảm thấy có chút xấu hổ. Chạy qua đóng cửa phòng lại đoán chừng là sợ có kẻ gian học trộm đao pháp, sau đó đứng trong phòng quan sát Dạ Kinh Đường tiếp túc dạy chiêu thức tiếp theo

...

Dạ Kinh Đường đem toàn bộ công pháp chiêu thức hắn mới nghiên cứu, sáng tạo được trong hai ngày vừa qua đều đem ra diễn luyện cho Chiết Vân Ly quan sát, từ những chiêu cơ bản đến phương pháp phá chiêu sao cho nhuẫn nhuyễn,...

Chương 669 - Tiệc Tân gia!

Chương 669: Tiệc Tân gia!

Kẽo kẹt, Lạc Ngưng từ phía sau căn nhà lớn trong ngõ đẩy cửa bước ra, nhanh chóng dọc theo đường tắt thẳng đến biệt phủ nhà họ Bùi.

Vì đi lại thuận tiện, khoảng cánh hai tòa nhà không đến 200 mét, nên phần lớn nha hoàn gia đinh thường hay qua lại bằng đường này.

Lạc Ngưng đã quen đi vào nhà Bùi gia bằng cửa sau, vốn định qua chuồng ngựa lấy một con ngựa để chạy tới nha môn nghe ngóng tin tức của tên tiểu tặc Dạ Kinh Đường, nhưng ngay khi đến chuồng ngựa thì phát hiện có con ngựa đen của hắn đang đứng nhai cỏ khô ở đó, thấy nàng còn khịt mũi chào hỏi:

“Phì phì”

Lạc Ngưng sửng sốt, nhìn xung quanh một chút tìm thì một nha hoàn đi ngang qua, nàng liền hỏi:

“ Dạ Kinh Đường đã trở về rồi ư?”

“ Dạ thưa Lạc cô nương, Dạ thiếu gia đã trở về, hiện tại đang ở Tam nương nội viện”

“ồ...”

Lạc Ngưng có chút khó hiểu. Nhìn tình trạng của ngựa, tên tiểu tặc đoán chừng đã về một lúc rồi, nhưng Tam nương không có ở nhà đến đó làm gì, không lẽ chạy tới đó thắp hương?

Suy nghĩ vu vơ một hồi, Lạc Ngưng xuyên qua cổng được treo bằng hoa, hướng Tam Nương viện mà đi. Vừa qua chỗ rẽ liền nghe thấy thấp thoáng tiếng đối thoại:

" Học nhanh thật đó!"

" Hì Hì, điều đó là đương nhiên, ta có phải so với vị nữ vương gia kia thông minh hơn nhiều?"

" Hả? Làm sao ngươi biết ?"

" Ta cũng không phải tiểu cô nương, ta đã mười sáu tuổi rồi, một thiếu niên mười tám, mười chín tuổi suốt ngày vây quanh nữ vương gia, trong lòng huynh đánh chủ ý gì, ta còn có thể không đoán ra được sao?"

" Hầy! Ta là hỏi làm sao ngươi biết nữ vương gia - người học chậm"

" Ta không biết, chỉ thử hỏi một chút. Chẳng lẽ nữ vương thật sự không thông minh bằng ta?"

" Cũng không thể nói như vậy. Cầm kỳ thi họa, Tĩnh vương không gì là không biết, vẽ người giống y như thật, ngươi dù có luyện mười năm cũng không được một góc của người."

" Dừng, ta là một nữ tử trong giang hồ, vẽ đẹp thì có ích gì, Kinh Đường ca ca có cần phải thiên vị bao che khuyết điểm như vậy không?"

" Ha ha"

Lạc Ngưng nhìn cánh cửa đang đóng chặt, hơi nghiêng đầu, mắt lộ ra một tia kì quái. Tên tiểu tặc Dạ Kinh Đường kia thì không cần nói, nhưng làm sao Vân Ly ... Sao nghe giống như đang so đo chuyện tán tỉnh vị Nữ Vương gia kia?

Lạc Ngưng hít một hơi thật sao, hai má nhỏ phồng lên, chuẩn bị đẩy cửa đi vào đánh mông tiểu Vân Ly, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy có chút không ổn.

Nàng dựa vào cái gì mà dạy bảo tiểu Vân Ly đây? Vân Ly nay cũng đã mười sáu tuổi, cùng trang lứa với Tiểu Tặc. Một người là Đao Khôi, một người là hậu duệ trực hệ của giảo chủ Bình Thiên giáo, tính ra là môn đăng hộ đối. Người sư nương như nàng, chỉ cần là người bình thường thì đều sẽ nghĩ cách tác hợp. Bây giờ chạy vào ngăn cản, hình như không hợp logic lắm...

Trái tim Lạc Ngưng đập liên hồi, còn chưa kịp định thần, thì cửa phòng đã mở ra

Cót két~

Hình dáng Dạ Kinh Đường từ bên trong hiện ra, nhìn ra ngoài hành lang, ngoài ý muốn nói:

“ Lạc nữ hiệp, sao ngươi lại tới đây?”

Ở bên trong phòng, Chiết Vân Ly hai tay đang nắm thanh đao dài năm thước bộ dáng đang nghiêm túc luyện đao thức, nhìn thấy bên ngoài là sư nương, có thể là sợ bị hiểu nhầm nên vội vàng thu đao đứng thẳng dậy:

“ Sư nương, con và Kinh Đường ca ca đang luyện đao pháp”

Lạc Ngưng khoanh tay trên eo, dáng vẻ như một bà mẹ đơn thân đoan trang, chậm rãi bước tới gần cửa, đưa mắt nhìn:

“ Chỉ luyện đao thôi thì đóng kín cửa làm gì?”

“ Con là sợ người ta học trộm mất đao pháp”

Chiết Vân Ly cầm Mục Thanh đao lên tạo một tư thế thật đẹp, nói:

“ Kinh Đường ca ca vừa dạy con một bộ đao pháp cực kì lợi hại,...”

Lạc Ngưng cũng không có truy hỏi đến cùng, chỉ dặn dò thêm:

“ Lợi hại thì chăm chỉ luyện, qua mấy ngày nữa để Kinh Đường ca của ngươi kiểm tra nếu không đạt tiêu chuẩn coi chừng bị đánh. Đừng tưởng ngươi đã mười sáu tuổi rồi thì sư nương ta liền không thể quản ngươi.”

“Ah?”

“ Đi đi, tiếp tục luyện công cho tốt. Dạ Kinh Đường ngươi qua đây!”

Lạc Ngưng đưa tay đóng cửa phòng lại, sau đó xoay người đi dọc theo hành lang

Trước mặt Chiết Vân Ly, Dạ Kinh Đường không dám nói lung tung, lúc sau đi theo Lạc Ngưng ra hành lang, đến khúc ngoặt mới đem tay đặt trên đường cong màu xanh có hình trăng tròn, không nặng không nhẹ mà nhéo một cái, ngón tay chìm đắm trong cảm giác mềm mại.

Lạc Ngưng vẫn còn đang duy trì phong thái của một sư nương thì bỗng nhiên bị khinh bạc, giật mình vai rụt lại một chút, sau đó quay người lại, dùng tay nhỏ đánh vào bả vai Dạ Kinh Đường:

“ Ngươi muốn chết?”

Dạ Kinh Đường không vì vậy mà dừng lại, mà đem Lạc ngưng ôm chầm lấy, tay vuốt ve khuôn mặt đang tỏ ra đầy ghét bỏ:

“ Ở đây không ai thấy, hai ba ngày không gặp, ta nhớ nàng.”

“ Ngươi nhớ ta? Ngươi rõ ràng là muốn trêu chọc.”

Lạc Ngưng không thoát ra được, đành không vùng vẫy nữa,

kéo Dạ Kinh Đường ra hành lang, ngẩng đầu nghiêm túc nói:

“ Tại sao lại ở một mình với Vân Ly?”

“ Hửm?”

Chương 670 - Có Việc Quan Trọng

Chương 670. Có Việc Quan Trọng

Dạ Kinh Đường ôm eo Lạc Ngưng, cúi đầu nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Lạc Ngưng, hắn có chút không hiểu được:

“ Ta vừa về thì gặp được Vân Ly, thuận thế dạy Vân Ly đao pháp... cái này thì có vấn đề gì?”

Lạc Ngưng mím môi một cái, rồi nói:

“ Không có vấn đề gì, nhưng cũng cần phải đề phòng rắc rối lớn sảy ra. Chuyện của chúng ta không thể công khai Vân Ly không hề biết. Trong mắt nó ngươi chính là một thành viên của Bình Thiên giáo giống nó. Một nam nhân cùng trang lứa dung mạo xuất trúng, võ nghệ cao cường, lại cùng sở thích về đao pháp”

“ Con bé nhà ta đã mười sáu tuổi, đều sẽ biết yêu, nhỡ may Vân Ly có tình cảm với ngươi... vậy còn không phải là vấn đề lớn ?”

Dạ Kinh Đường luôn coi Vân Ly như em gái, quả thật chưa hề nghĩ tới phương diện này, hắn hơi trầm ngâm suy nghĩ một chút:

“ Vậy về sau ta có nên cách xa Vân Ly ra một chút không ?”

Lạc Ngưng trong mắt có hơi do dự:

“ Vân Ly sớm muộn cũng phải gả đi, nữ nhân một đời gặp được lang quân như ý khó biết bao, ta là sư nương của nàng lại nhanh chân đến trước còn ngăn cản nàng, luôn cảm thấy...”

“ Ngưng nhi, chẳng lẽ nàng chuẩn bị...”

“Xùy!!!”

Lạc Ngưng biết Dạ Kinh Đường đang nghĩ cái gì trong đầu, sắc mặt lạnh lẽo, nghiêm túc nhắc nhở:

“ Tên tiểu Tặc nhà ngươi nếu suy nghĩ lung tung thì đừng trách ta tuyệt tình. Vân Ly nghĩ thế nào ta mặc kệ, nhưng ngươi tuyệt đối không được có ý đồ xấu. Về sau nếu Vân Ly thực sự có tình cảm đặc biệt với ngươi ta liền cùng ngươi đoạn tuyệt, từ đó về sau làm mẹ vợ của ngươi.”

“??”

Dạ Kinh Đường đưa tay lại gương mặt trắng nõn của Lạc Ngưng véo một cái:

“ Ngưng Nhi nàng nói hươu nói vượn gì đó, ta phải dạy dỗ lại nàng. Trong phòng ta có thể gọi nàng là sư nương nhưng bên ngoài sao có thể lộn xộn được? Lại còn mẹ vợ, nàng là muốn chơi chút kích thích sao.”

Lạc Ngưng bị ngăn lại ở góc tường, hung hăng nói thêm một câu, nhưng bộ dáng có chút rụt rè, ánh mắt long lanh:

“ Vậy ngươi nói phải làm sao bây giờ?”

Dạ Kinh Đường ôm eo nâng Lạc Ngưng lên, để gót chân cách mặt đất:

“ Ta còn có thể làm sao, ta cũng không phải biến thái. Việc nàng cần làm bây giờ đó là mau chóng công khai làm sáng tỏ mối quan hệ với Bình Thiên giáo chủ, sau đó cùng ta đường đường chính chính tổ chức hôn lễ. Nàng vẫn còn là cô nương trong sạch, ta cưới nàng danh chính ngôn thuận, tại sao lại cứ muốn giống như vụng trộm chứ?”

Lạc Ngưng chần chừ một lúc, vịn eo Dạ Kinh Đường, khẽ cắn môi dưới nói:

“ Ta cũng muốn được cùng ngươi danh chính ngôn thuận, nhưng để Bạch Gấm công khai thân phận nữ nhi, sự việc quá hệ trọng. Coi như thật sự công khai rồi, Vân Ly là đồ đệ của Bạch Gấm,... Thôi thôi, những việc này để sau hãy nói.”

Lạc Ngưng gạt đi những suy nghĩ hỗn độn trong đầu, ngước mắt lên, nghiêm túc nhìn Dạ Kinh Đường:

“ Vừa rồi Bình Thiên giáo đưa đến tin tức, nói kinh thành sắp tới có đại loạn xảy ra, kêu ta không cần tham dự, mau chóng trở về Nam Tiêu Sơn”

“ Hả?”

Dạ Kinh Đường hơi híp con mắt lại:

“Loạn gì?”

Lạc Ngưng thật ra có hơi chút do dự, sau khi cân nhắc một chút, mới đem lá thư đưa cho Dạ Kinh Đường:

“Trước đó đã nói, Bình Thiên giáo ta cùng triều đình không đội trời chung, triều đình loạn đối với chúng ta - Bình Thiên giáo mà nói trăm lợi không có hại. Ta thân là giáo chủ phu nhân, Bình Thiên giáo mới đem tin tức quan trọng gửi cho ta. Nếu ta quay đầu liền mật báo lên triều đình, chẳng khác nào là phản giáo, đầu quân cho triều đình. Là người bất trung bất nghĩa.”

Dạ Kinh Đường cúi đầu hôn nhẹ lên môi ngắt lời của Lạc Ngưng, sau đó mở lá thư ra đọc.

Trên thư là những chữ viết cực nhỏ, không quá nhiều chữ nhưng lương tin tức thật sự rất lớn, nói rõ năm đó vị cao thủ bức hoàng đế thoái vị chính là vị Nữ Đế hiện giờ, phán đoán rằng Nữ

đế sau lần đó để lại ám thương, nay vết thương trở nặng thu hút đàn sói đến rình mò.

Ngoài ra còn đề cập tới Yến Châu gần đây có tiếp xúc với Bình Thiên giáo, muốn mời Bình Thiên giáo chủ xuất sơn làm trợ thủ, nhưng Bình Thiên giáo chủ cảm thấy không có khả năng thành công nên không đáp ứng, lựa chọn im lặng theo dõi. Yêu cầu Lạc Ngưng mau chóng rời khỏi kinh thành để tránh Bình Thiên giáo bị kéo xuống nước.

Dạ Kinh Đường thật sự không ngờ tới, có thể từ Bình Thiên giáo có được tình báo quan trọng như vậy.

Nữ đế gần đây muốn tới núi Ngọc Đầm tĩnh dưỡng, trên người đúng là có vết thương cũ, ngay cả Tuyền Cơ chân nhân cũng bị triệu về, nói rõ đang ở thời kì suy yếu, không đủ năng lực tự vệ.

Về phần Yến Châu, triều đình chưa có tin tức gì, nếu những lời Bình Thiên giáo chủ nói là thật, vậy Yến Châu bên kia chắc chắn lợi dụng thời điểm Nữ Đế suy yếu mà hành động nhằm đổi chủ Đại Ngụy hoàng triều.

Nhớ lại mấy ngày trước bị Hồng Sơn bang phục kích, nhưng thủ lĩnh của Hồng Sơn bang lại không hay biết gì, Dạ Cảnh Đường chợt hiểu ra thế lực nào đang giở trò - hắn là một trong những cận vệ trung thành của Nữ Đế, muốn động đến Nữ đế nhất định phải diệt trừ hắn cùng Huyền Cơ chân nhân trước tiên.

Nếu Yến Vương tạo phản, hậu quả nghiêm trọng hơn so với Võ vương.

Trong tay Võ Vương cũng chỉ có mấy vạn tư binh chưa từng tham gia đánh trận. Mà Yến Vương lại có Yến Châu thiết kỵ trực tiếp kiềm chế quân chủ lực của Bắc Lương, các cao thủ dưới trướng nhiều vô số. Chưa kể Yến Châu cũng giống như Lương Châu từ thời xưa đã là vùng đất khắc nghiệt, người đân nổi tiếng

tàn nhẫn còn cùng Bắc Lương giang hồ có quan hệ mật thiết, vô số kỳ nhân hội tụ ở nơi này.

Dạ Kinh Đường cảm thấy mức độ nghiêm trọng của tình hình, lập tức chuẩn bị ra ngoài.

Chương 671 - Giúp Ta Giáo Huấn Tam Nương

Chương 671. Giúp Ta Giáo Huấn Tam Nương

Lúc này bỗng Lạc Ngưng ôm eo Dạ Kinh Đường, mặt lộ rõ sự ủy khuất nói:

“ Qủa nhiên tâm ngươi hướng vè triều đình hơn, ta mạo hiểm bất chấp nguy cơ bị Bình Thiên giáo coi là phản đồ đưa tin tức cho ngươi, ngươi quay đầu liền đi mật báo cho triều đình, ta biết phải làm như thế nào?”

Dạ Cảnh Đường thấy Ngưng Nhi coi hắn như tên đàn ông phụ tình, vội vàng quay người trở lại, chân thành nói:

“ Nàng đang nói cái gì vậy? Ta bỗng nhiên đem tin tức báo lại cho triều đình, triều đình hỏi nguồn gốc của tin tức này thì ta phải giải thích như thế nào chứ? Không lẽ nói do Bình Thiên giáo đưa.”

Lạc Ngưng khẽ hừ một tiếng nói:

“ Ngươi đã biết tin tức này, chắn chắn sẽ không mặc kệ, trước đó ta đã đem tin tức của Bình Thiên giáo cho ngươi, chỉ cần ngươi điều tra, bảo vệ Nữ Đế, Bạch Gấm chắc chắn nhất định có thể đoán ta là người để lộ tin tức của Bình Thiên giáo.”

“ Bạch Gấm bảo ta mau chóng trở về núi Nam Tiêu, yên lặng theo dõi không nên can thiệp, ta không hồi âm, Bạch Gấm khẳng định sẽ phái người đến tra rõ nguyên nhân...”

Dạ Cảnh Đường suy nghĩ một lúc thấy đây là một vấn đề lớn, liền nói:

“ Không thể nói nguồn gốc tin tức, ta chỉ có thể một mình điều tra Võ Vương trước, sau đó lại lấy lý do mèo mù gặp cá rán phát hiện ra âm mưu của Yến Vương. Bình Thiên giáo chủ không thể cho rằng không có tin tức của họ, triều đình không thu được manh mối gì. Vẫn là nên trì hoãn mấy ngày rồi hẵng báo lên triều đình mới tốt.

“ Về phần nàng không cần quay về, ... Đối với Bình Thiên giáo chủ nàng có thể hồi âm như này:

~ Ngày mai nữ đế sẽ đi đến núi Ngọc Đầm, trong cung biến thành thành rỗng. Ta cùng với Tuyền Cơ chân nhân thay phiên nhau trấn giữ. Lúc ta được nghỉ ngơi, ta sẽ tìm cơ hội đem nàng tiến vào Minh Long Đàm luyện công, nghĩ cách đem đồ vật dưới hòn non bộ lấy đi. Biện pháp này tính khả thi rất cao, mà nàng lại có cớ ở lại kinh thành, nàng nói có đúng hay không?”

Lạc Ngưng chớp chớp mắt, cảm thấy đây quả thật là cơ hội ngàn năm có một, suy nghĩ một chút nói:

“ Nếu thật sự đào được bảo vật của tiền triều, ngươi có thật là sẽ đưa cho Bình Thiên giáo không hay lại muốn giao nộp cho triều đình ?”

Dạ Kinh Đường nghiêm túc nói:

“ Còn phải xem nó là cái gì, nếu là vật không liên quan đến đại cục, cho thì cho. Nhưng nếu là vật có thể khiến Bắc Lương gây nên thiên hạ đại loạn ta chắc chắn phải cầm. Trước kia đã hứa với nàng nghĩ cách khuyên Bình Thiên giáo chủ chiêu an hoặc khuyên Mười hai châu của Đại Ngụy đầu hàng Nam Tiêu Sơn. Trước mắt ta không làm được, nhưng chí ít ta sẽ không để Bình Thiên giáo và triều đình dấy lên bất cứ nguy cơ xung đột nào”

Lạc Ngưng nghe lời giải thích này, trong lòng cuối cùng cũng có chút dễ chịu, nói khẽ:

“ Vậy ngươi phải cẩn thận, thế lực Yến Châu tập kích ngươi mấy ngày trước, nếu mục đích thật sự là thay đổi triều đại, chắc chắn sẽ không tha cho ngươi.”

Dạ Kinh Đường cười nói:

“ Cái này ta tự có biện pháp.”

Lạc Ninh khẽ gật đầu, trầm tư một lát, lại bày ra bộ dáng nữ hiệp lạnh lùng mà quyến rũ, nói:

“ Tiểu tặc, trước đây đều là ta thưởng cho ngươi, hiện tại ta tặng ngươi tin tức quan trọng như vậy, ngươi cũng nên có qua có lại phải không?”

“ Hửm?”

Dạ Kinh Đường nhìn xung quanh một chút, đưa tay vuốt ve gương mặt lạnh như băng:

“ Nàng muốn được ta thưởng cái gì? Trong vòng nửa tháng này ta sẽ không có mạo phạm Lạc nữ hiệp được không nào?”

?

Đây có thể được gọi à ban thưởng à?

Đày vào trừng phạt đẩy vào lãnh cung mới đúng...

Lạc Ngưng mặc dù nghĩ vậy nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra dáng vẻ hài lòng, nhẹ giọng nói:

“ Ta cũng muốn được nhàn rồi, nhưng cơ thể ngươi không thể không được chăm sóc, ta sao có thể không biết nặng nhẹ?”

Nói đến đây, Lạc Ngưng từ trong tay áo lấy ra một củ cải bằng ngọc, nhét vào tay Dạ Kinh Đường, nhỏ giọng nói:

“ Ngươi nếu có lương tâm thì giúp ta giáo huấn Tam Nương một chút. Cái này cũng không phải là giáo huấn, ngươi nghĩ xem ta và ngươi là lần đầu tiên, bây giờ ngươi dựa theo biện pháp của Vương Phu Nhân cùng Tam Nương làm loạn cũng là lần đầu. Như vậy cũng xem như công bằng không bạc đãi nàng, đúng không? Nếu cái gì cũng là ta trước, ngoài miệng Tam Nương không nói, trong lòng nhất định oán trách ngươi bất công...”

Dạ Kinh Đường không nghĩ tới Lạc Ngưng lại có thể nói ra những lời mới mẻ tinh tế như vậy, nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng thấy có lý nên lập tức gật đầu.

Lạc Ngưng ôm lấy cổ Dạ Kinh Đường, kiễng chân lên đợi đến lúc Dạ Kinh Đường chu mỏ thì đẩy hắn ra, sửa sang lại vạt áo:

“ Tốt! Hôm nay là sinh nhật Vân Ly, ta nấu cơm ở nhà mới, ngươi là nam chủ nhà ăn cơm xong hãy nhờ Tam Nương giúp ngươi thư giãn rồi hãy đi làm. Người là sắt, cơm là thép, bận rộn đến đâu cũng phải nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Chương 672 - Cảm Ơn Lão Gia

Chương 673. Cảm Ơn Lão Gia

Trước mắt thì Dạ Kinh Đường có nhiệm vụ quan trọng là thu thập tình báo, phải tra xét các nhân vật ở kinh thành có liên quan đến Yến Châu, sàng lọc các mục tiêu một lượt. Bởi vì không thể tiết lộ nguồn gốc tin tức nên không thể giao nhiệm vụ cho nha môn đi làm. Tốt hơn hết là nhờ Tam Nương cho thủ hạ đi điều tra, thêm nhân lực có thể nghe ngóng được thêm nhiều chuyện hơn.

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn Lạc Ngưng đang tiến vào đình viện, thấy vậy cũng không nhiều lời nhanh chóng bước tới, hướng về khu nhà mới. Lúc này trời đã tối, hắn đúng lúc đi ngang qua vườn Hoa Mai.

Giữa vườn Hoa Mai có một lối đi nhỏ, buổi đêm mấy hôm trước cùng Ngây Ngốc đi qua đây còn tối đen như trong hang hốc mà nay đã có những chiếc đèn lồng treo trên mái hiên. Dãy nhà chính lúc này đây đang lung linh trong ánh sáng vàng từ đèn lồng, nhìn rất tao nhã, thanh lịch.

Phòng chính giữa là phòng khách, giữa phòng treo một bức tranh phong thủy, phía trên có tấm biển đề ba chữ" Lăng Hàn các" do Ngây Ngốc đích thân viết, dùng hai ngày để chế tác. Phía dưới có một bàn bờ làm bằng gỗ trinh nam màu váng óng, dưới ánh đèn càng thêm rực rỡ, sạch sẽ, đẹp không tì vết.

Tòa nhà chính phía tây là phòng ngủ, phía Đông có thư phòng, phòng trà, được bố trí trước sau.

Phòng trà là nơi chủ nhà thường uống trà nghỉ ngơi, phía sau là thư phòng, tương đối kín đáo cũng là gia chủ cùng ăn cơm với

các thê thiếp, chỉ khi có khách quý đến mới dùng đến sảnh chính của ngôi nhà để đón tiếp.

Lúc này trong phòng trà, đèn đã thắp sáng, bàn tròn đã được trải gấm ở giữa, xung quanh đặt những chiếc ghế đẩu tròn, Tú Hà và Bình Nhi bận rộn qua lại, cẩn thận sắp xếp các dụng cụ uống rượu.

Bùi Tương Quân mặc váy màu vàng nhạt, dáng vẻ đoan trang bưng cái khay đựng một đĩa dấm cá, từ cửa bước vào, cười nói:

“ Trước kia ở phố Ngô Đồng nếm qua món cá này, hôm nay là lần đầu tiên nấu thử, nếu không ngon các ngươi cứ nói thẳng...”

Chiết Vân Ly đang mặc bộ váy phong cách tiểu thư yêu kiều, bởi vì hôm nay sinh nhật nàng nên không gọi nàng đi chuẩn bị cơm, lúc này nàng đang cùng Chim Chim ở trong thư phòng điều chỉnh các vật trang trí. Nghe thấy lời của Tam Nương, Chiết Vân Ly nhớ lại chuyện trước kia ở hẻm Song Quế, đáp lại nói:

“ Tam nương hiền lành như vậy làm đồ ăn sao có thể không ngon, hơn nữa chúng ta không có kén chọn. Trước kia lúc còn ở hẻm Song Quế, Sư Nương có lần xào thịt, một đĩa bỏ thêm hai thìa muối, Kinh Đường ca sắc mặt không thay đổi gắp cho ta một đũa, ta sắc mặt cũng không thay đổi gắp cho Kinh Đường ca một đũa.”

“ Vân Ly”

Lạc Ngưng bê món ăn yêu thích của Dạ Kinh Đường – Thịt lợn xào hoa tỏi non đi đến, nghe Vân Ly không có lương tâm mà vạch trần nàng, sắc mặt lạnh lẽo.

Dạ Kinh Đường mang theo hai bầu rượu, nhìn hình ảnh ấm cúng trong phòng, nhoẻn miệng cười, đem cốc đặt lên bàn sau đó gọi:

“ Vân Ly, tới dùng cơm.”

“ Được rồi.”

Bùi Tương Quân cùng Lạc Ngưng đem đồ nhắm dọn ra hết xong thì ngồi ở hai bên trái phải. Dạ Kinh Đường vồn muốn khiêm tốn nhưng hôm nay là lần đầu tiên ăn cơm tại nhà mới nên bị đẩy lên ghế chính của gia chủ ngồi, Vân Ly thì ngồi bên cạnh Lạc Ngưng.

Diệp Kinh Đường cũng chuẩn bị cho Chim Chim đang cố gắng giữ bình tĩnh để không chảy nước miếng trước đồ ăn một chiếc ghế đẩu, phát hiện Bình Nhi và Tú Hà đang đứng bên cạnh, Dạ Kinh Đường mở miệng nói:

“ Hai người cũng ngồi vào đi, trong nhà vốn không có bao nhiêu người, không cần khách sáo.”

“ Cảm ơn thiếu gia! Không đúng là lão gia!”

Tú Hà thấy thế hạ thấp người hành lễ, sau đó ngồi ở trước mặt Tam Nương. Bình Nhi vẫn là lần đầu ngồi gần người Dạ Kinh Đường, có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng ngồi trước mặt Vân Ly, khẽ cười .

Trên lý thuyết Bùi Tương Quân chưa lấy chồng, về bối phận có thể xem như là sư cô của Dạ Kinh Đường, thân là trưởng bối liền nâng chén rượu đầu tiên lên:

“ Hiện tại, Kinh Đường cũng tính là người có quyền cao trức trọng trong triều, tiệc tân gia nếu tổ chức lớn, khắp nơi đều phải phái người đến tặng quà, vương hầu tướng lĩnh trong triều đoán chừng cũng phải đến hơn nữa, động tĩnh quá lớn cho nên ta với Kinh Đường đã thương lượng một chút, xem như hôm nay là tiệc tân gia, cũng vừa lúc là sinh nhật của Vân Ly, có thể nói là song hỉ lâm môn. Nào! chúng ta cùng nâng ly chúc mừng!”

“ Chúc mừng, chúc mừng...”

~ Đinh~ Sáu chiếc chén chạm vào nhau.

Chim Chim có chút mơ màng, nhưng vẫn nâng cánh lên, cố làm ra dáng vẻ đang cụng ly.

Lạc Ngưng không uống rượu nên còn tỉnh, ngược lại là Vân Ly, hôm nay sinh nhật, nàng được đặc cách uống thêm mấy chén kết qua nhanh chóng gục xuống bàn. Sau khi gia yến kết thúc, Lạc Ngưng liền dìu Vân Ly qua hậu hoa viên đến phòng bên cạnh phòng thêu nghỉ ngơi.

Bình Nhi là nha hoàn của Lạc Ngưng, đương nhiên không thể ngồi lại trên bàn uống rượu cùng Dạ công tử, vì vậy cũng nhanh chóng chạy đến hầu hạ tiểu thư.

Dạ Kinh Đường uống rất nhiều, nhưng rượu bình thường không hạ gục được hắn, chỉ hơi say một chút.

Tam Nương gương mặt đỏ bừng, tỉnh táo đứng cạnh cửa sổ, đáy mắt có chút do dự, hiển nhiên đang phân vân nên về Bùi gia ngủ hay ở lại nhà này ngủ.

Tú Hà cũng không phải nha đầu ngốc, từ sau khi Tam Nương trở về, chỉ cần Dạ Kinh Đường ở nhà, nàng đều bị Tam Nương đuổi khéo ra ngoài, không phải là đi kiểm tra sổ sách thì chính là đến một chỗ rất xa mua đồ nên trong lòng nàng sớm đã đoán ra tâm trạng của Tam Nương lúc này.

Chương 673 - Men Say Thức Tỉnh

Chương 674. Men Say Thức Tỉnh

Tú Hà thu dọn bát đũa xong, thấy Tam Nương thẹn thùng không dám nói ra, liền tinh tế hiểu chuyện mở miệng:

“ Sổ sách hôm nay nô tì vẫn chưa kiểm tra xong, nô tì về trước. Tam Nương! Đêm nay người nghỉ lại chỗ này đi, căn nhà lớn như vậy mà không có người ở thì không tốt.”

Bùi Tương Quan quay người trở lại, đương nhiên không từ chối, dặn dò Tú Hà vài câu, còn lấy cớ tiệc Tân gia thưởng cho Tú Hà một cái đại hồng bao, sau đó nhìn Tú Hà bất đắc dĩ rời đi.

Dạ Kinh Đường nhìn sắc trời tối đen, đem Chim Chim ném ra ngoài cửa sổ, đóng cửa phòng lại:

“ Tam Nương! Người ngủ ở gian phòng phía Đông, hay ngủ luôn ở phòng này?”

Bùi Tương Quân đi vào sảnh chính, hơi thở mang một chút say nói:

“ Cửa đều đã đóng, ta còn có thể ngủ ở dâu... Kinh Đường, trước kia ta đã cùng ngươi nói qua, ta còn chưa có vào cửa, ở trước mặt Ngưng Nhi ngươi phải giữ bí mật.”

Dạ Kinh Đường đi đến trước mặt, bế Tam Ngương lên, đi vào phòng ngủ chính xuyên qua lớp rèm làm bằng hạt:

“ Ta nhất định sẽ tuân thủ giữ bí mất. Tam Nương, người

uống nhiều quá rồi, ở tạm chỗ này nghỉ ngơi, ta cam đoan không làm gì người, chờ người ngủ say, ta lại ra tìm chỗ khác nghỉ ngơi.”

?

Bùi Tương Quân bị đặt ở chiếc giường tám thước vô cùng rộng rãi, cảm thấy Dạ Kinh Đường đang trêu chọc nàng, nàng ban đầu cũng muốn giả vờ một chút, nhưng cuối cũng nàng cũng không phải là hồ yêu, vì thế vẫn là uể oải nằm nghiêng trên giường, từ từ gỡ thắt lưng xuống:

“ Ngươi đã nói là không làm gì rồi, không được lật lọng.”

Theo sợi dây thắt lưng được mở ra, áo trượt xuống, để lộ phần vai trắng như truyết và chiếc áo nhỏ màu đỏ- mẫu mới nhất ở Văn Đức Kiều.

Chiếc áo nhỏ không chỉ vừa đủ bao chùm dưa hấu mà ở giữa còn có một đường khoét sâu hình bầu dục để lộ một khe nhỏ sâu không thấy đáy.

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, ngồi xuống ở bên cạnh:

“Tam Nương có thử thách gì, đều có thể đem ra sử dụng hết, ta đã nói không làm gì... thì sẽ...”

Lúc này Bùi Tương Quân nằm nghiêng ở trên giường, tay trái nhẹ nhàng chống đỡ một bên khuôn mặt, tay phải từ từ lướt qua khe hở của chiếc áo nhỏ màu đỏ,... Miệng Dạ Kinh Đường hít vào một hơi, yên lặng lấy tay gỡ màn che xuống.

“Hừ, ta biết ngay ngươi chịu không nổi. Hôm nay chuyển đến nhà mới, ngày đại hỉ, hơn nữa cũng đồng ý với ngươi, hai người có thể bí mật làm loạn, nên ta bỏ qua. Tuy nhiên lúc ngươi ở với Ngưng Nhi, tuyệt đối đừng trêu chọc nàng quá đà, nàng thường hay xấu hổ, không giống ta.”

“ Biết rồi...”

Biệt phủ mới có quy mô rất lớn, vừa mới chuyển đến đã treo đèn lồng khắp nơi, nhưng không có nhiều người ở lại, chỉ có Tú Lâu phía đông cùng sân viện phía tây là có người ở.

Sau khi tiệc chuyển phủ kết thúc, mọi người trở về phòng để nghỉ ngơi, căn biệt phủ rộng lớn đã yên tĩnh xuống, thời gian cũng đã vào nửa đêm.

Phòng ngủ chính của viện Mai Hoa đã tắt đèn, nhưng đèn lồng treo bên ngoài cửa vẫn mang lại một chút ánh sáng.

Rèm màu vàng kim nhạt treo trên móc rèm cùng thanh đao Ly Long Hoàn Thủ treo bên cạnh khung giường.

Dạ Kinh Đường tựa vào gối màu vàng nhạt được thêu hình chim uyên ương, ánh mắt hướng lên phần trang trí ở trên đỉnh giường, suy nghĩ về những việc linh tinh.

Tam Nương đã thay thành váy ngủ lụa mỏng, nằm ở bên cạnh, thời tiết không lạnh lên chăn chỉ đắp mỏng đến ngang eo, ngực đầy đặn của nàng vẫn như ẩn như hiện.

Tối qua sau khi ăn xong, hai người đã trở lại phòng để nghỉ ngơi.

Tam Nương uống hơi nhiều, không biết có phải do rượu mà to gan lên rồi hay không, sau một lần thân mật xong, nàng ấy thực sự nói được làm được rồi để hắn làm điều đó với nàng, còn cố tình đi tắm, tự mình làm cho thân hình trắng trẻo, mặc cho người khác hưởng thụ.

Dạ Kinh Đường sợ Tam Nương không chịu nổi, ban đầu không định làm thật, nhưng hắn ta đã đánh giá cao sức chịu đựng của mình, Tam Nương đã ngoan ngoãn hợp tác, hắn tự nhiên cũng sẽ lợi dụng lúc đó để làm vài chuyện.

Không thể miêu tả chi tiết quá trình trong đó, nhưng men say của Tam Nương thực sự đã được thức tỉnh, sau khi xong chuyện nàng ấy còn nói hắn ta không theo quy tắc, lợi dụng một cô nương say rượu để làm chuyện bừa bãi, không thừa nhận việc xấu hổ này là do nàng tự nguyện.

Dạ Kinh Đường là người được hưởng lợi, đương nhiên phải chịu trách nhiệm, lên đã nói vài lời ngọt ngào để dỗ dành Tam Nương đang dưng dưng nước mắt đi ngủ, rồi nằm trên gối, âm thầm tu luyện Ngọc Cốt Long Tượng Đồ, xem như là trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Chương 674 - Bận Việc

Chương 675. Bận Việc

Sau khi tu luyện không biết trong bao lâu, bên ngoài sân có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ hành lang ngoài viện, dừng lại ở trước cửa sân để dò xét, sau đó cất tiếng gọi nhỏ:

"Thiếu gia?"

Là tiếng của Tú Hà.

Dạ Kinh Đường mở mắt ra, quay đầu thì thấy Tam Nương đang ngủ say bên cạnh, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy, che cho Tam Nương bằng chăn mỏng, sau đó khoác áo choàng lên rồi bước ra cửa.

Vì là ngày đầu tiên chuyển phủ, trong nhà phải thắp sáng suốt đêm nên treo đèn lồng khắp nơi theo phong tục.

Lúc này trong sân ánh đèn rất sáng, Tú Hà mặc váy xanh nhạt, đứng ở cuối con đường Thập Tự, trong lòng ôm một chồng giấy tờ nhìn vào trong dò xét.

Dạ Kinh Đường đóng cửa lại, vẫy tay để Tú Hà đi vào, chờ đến gần mới hỏi: "Cả đêm ngươi không ngủ sao?"

"Ta cũng đã ngủ đủ rồi, vừa rồi có thủ hạ tới báo tin, nói là đã điều tra tin tức suốt một đêm, sợ thiếu gia cần gấp, nên đã đưa tới đây."

Dạ Kinh Đường tiếp nhận tờ giấy, vì trong viện đọc chữ không tiện, liền cùng Tú Hà đến phòng đọc sách trong viện chính.

Trong phòng lớn nhỏ đều là do Tam Nương sắp xếp, cơ bản có thể dùng đắt tiền thì tuyệt đối không chọn rẻ tiền, đồ dùng trong phòng đều là gỗ quý, nói xa hoa cũng nhẹ, nên nói là có chút đi quá giới hạn, ví dụ như gỗ Kim Tuyến Nam ở Đại Ngụy chỉ có gia tộc vương hầu mới được dùng, dân thường dùng bừa bãi sẽ bị trị tội.

Tuy nhiên hai ngày trước triều đình đã gửi đến chiếu thư phong thưởng, mặc dù Vân Trung Hầu là hư phong, nhưng đặc quyền ăn mặc ở đi lại vẫn tính theo phong thực tước, ví dụ như ở ngoại địa có thể đi xe kéo bởi bốn con ngựa hoặc tám người cõng kiệu lớn, ở kinh thành cũng có thể đi xe kéo bởi ba con ngựa hoặc bốn người cõng kiệu.

Vì thế Tam Nương hai ngày này đã chuyên cần chạy đi chạy lại mua cho hắn ta một bộ đồ dùng mới, để trong viện trông giống phủ hầu gia, còn cái bàn sách này, đối với gia tộc sĩ tử rất quan trọng, cho dù Dạ Kinh Đường cơ bản là không dùng đến, vẫn làm một cái rất kén chọn, trên bàn để một nghiên mực chưa dùng, cùng với các đồ trang trí như mấy con chim con rùa con lừa gỗ mà hắn ta đã mua cho Chim Chim.

Dạ Kinh Đường ngồi tại bàn đọc sách, Tú Hà liền khá thành thạo thắp sáng đèn đài để lên bàn, giúp hắn mài mực.

Dạ Kinh Đường thấy vậy nhẹ nhàng đưa tay ra hiệu: “Không cần nữa, ta cũng không có viết gì cả, ngươi cũng ngồi xuống đi, giúp ta phân biệt rõ các nhân vật ở những chức vụ này.”

“Vâng thưa thiếu gia.”

Tú Hà thấy vậy liền nhanh chóng từ bên cạnh mang đến một cái ghế tròn, ngồi ở đối diện, cầm tờ giấy lên giải thích kỹ: “Lễ bộ viên ngoại lang Trần Thương, tổ phụ ở Yến Châu Thà Nguyên quận….”

Bùi gia đã kinh doanh nhiều năm ở trong kinh thành, sau lưng lại có bối cảnh là Hồng Hoa Lâu, đối với tình hình các quan lại trong triều đình không đến nỗi biết như lòng bàn tay, nhưng sẽ biết có những quan nào, quê quán ở đâu, hiện đang sống ở đâu thì vẫn biết, những tin tức này cơ bản đều là sẵn có, Tú Hà nhiều năm làm trợ thủ cho Tam Nương, thuộc lòng là rất chuyên nghiệp.

Dạ Kinh Đường chăm chú lắng nghe Tú Hà giải thích, thầm phân tích những người nào có khả năng làm phản loạn, ví dụ có thể điều động binh mã, bắt khẩn, hoặc có liên quan đến cấm quân, chỉ cần tồn tại một chút khả năng ám sát, thì thà giết sai cũng không bỏ sót, ghi hết từng người từ từ để điều tra.

Vì khoa cử tại các tỉnh lớn ở trung bộ cùng phía đông nam Đại Ngụy, còn Yến Châu thuộc biên giới, ở kinh thành các quan lại giữ chức vụ cao không nhiều, Dạ Kinh Đường nghe đi nghe lại, đều cảm thấy những người này mà phản quốc đều thuộc vào loại đầu óc bị úng nước, cho đến khi Tú Hà nói đến người cuối cùng: “Người ở Yến Châu có địa vị rất cao trong triều, còn có thế tử Yến Vương, tên là Đông Phương Sóc Nguyệt, mười năm trước vào kinh để theo học Quốc Tử Giám, sau khi học xong lúc đó triều đình lại ban thưởng cho chức quan ở Lễ Bộ, nhưng tính cách thích nhàn hạ chưa từng đi qua nha môn, thường xuyên đến các con phố Ngô Đồng vui chơi, người ta đặt cho biệt hiệu 'Khai Bôi Thủ', cờ bạc vô song có một không hai ở thành Vân An…”

Dạ Kinh Đường trước đó đã nghe qua biệt hiệu 'Khai Bôi Thủ', khi nghe nói đến ánh mắt nhẹ nhàng di chuyển, tiếp nhận tờ giấy tỉ mỉ xem xét: “Thế tử Yến Vương ở kinh thành có thế lực không lớn?”

Tú Hà suy nghĩ một chút: “Thế lực thì không dễ nói, nhưng thân phận rất tôn quý. Các triều đại đều coi Yến và Lương là hai vương tử tôn quý nhất, thế tử Yến Vương sẽ là Yến Vương trong tương lai, ở kinh thành so với Tĩnh Vương ước tính chỉ thấp hơn

một bậc, các vương hầu tướng lĩnh gặp được đều phải lễ phép."

"Nhưng nghe nói thế tử Yến Vương rất dễ gần, không có gì gọi là kiêu căng, lại ra tay rất hào phóng. Phố Ngô Đồng có các hoa khôi hàng đầu chỉ cần nghe tin thế tử Yến Vương sẽ đến liền trực tiếp không tiếp khách nữa. Chờ thế tử Yến Vương chọn xong mới tiếp tục làm việc.... Nhưng bây giờ có lẽ là có ngoại lệ, thiếu gia nếu đi đến phố Ngô Đồng, đảm bảo thế tử Yến Vương cũng phải nhường chỗ, những hoa khôi đó chắc chắn sẽ vây quanh người...."

Chương 675 - Thế Tử Yến Vương

Chương 675. Thế Tử Yến Vương

Dạ Kinh Đường lắc đầu, không muốn tiếp lời nói đùa này, tiếp tục nói: “Thế tử Yến Vương ở đâu?”

“Cái này thì rất khó nói. Thế tử Yến Vương cờ bạc rất giỏi, thắng được không ít các cửa hàng, nhà vườn, trong thành ngoài thành đều có tài sản. Vì thích chơi nên cả ngày chạy đây chạy đó, cơ bản đi đâu là ngủ đó. Xung quanh không có tài sản thì ngủ khách quán tửu lâu….Nghe người dưới trướng nói, thế tử Yến Vương tối nay sẽ đến phố Ngô Đồng.”

“Thế tử Yến Vương bên cạnh có cao thủ nào không?”

“Các chư vương thế tử bên người đều có các cao thủ bảo vệ. Bên cạnh thế tử Yến Vương, ta nghe Tam Nương nói người đó gọi là Phương Thế Kiệt. Ban đầu là giang hồ du ngoạn, sau này cùng phủ Yến Vương kết giao thành môn khách. Vì rất nhiều năm không có danh tiếng gì truyền ra, nên võ công không rõ…”

Sau khi nghe xong tin tức, Dạ Kinh Đường thấy rằng một nhân vật đã ở lại kinh thành suốt mười năm, không ngừng ăn chơi, khó có thể liên lạc được với Bình Thiên Giáo hoặc sử dụng Hồng Sơn Băng. Có thể là do Yến Vương đứng sau, nhưng dù sao đi nữa, người này cũng cần phải được kiểm tra kỹ lưỡng.

Tại đây, Dạ Kinh Đường nhìn lên bầu trời, đứng dậy nói: "Hãy tiếp tục đi điều tra, nếu có tin tức gì hãy thông báo ngay cho ta. Nếu Tam Nương tỉnh dậy, hãy nói với nàng ấy rằng ta đã đi đến

nha môn, để nàng ấy nghỉ ngơi cho tốt."

"Vâng thưa thiếu gia ..."

"Ngươi cũng nên đi nghỉ ngơi sớm đi, đừng thức khuya, sau này mà xấu đi nữa thì phải làm sao."

"Ha ha"

Lúc sau đến nửa đêm, các cửa hàng con đường lớn nhỏ của thành Vân An đã đóng cửa, trong khi các con đường vui chơi như đường Ngô Đồng vẫn thâu đêm suốt sáng. Mặc dù số lượng người đi đường ít hơn vào buổi chiều, nhưng trên con đường vẫn sáng đèn rực rỡ, vẫn có thể nhìn thấy xe ngựa của các công tử thiếu gia say sưa đi qua đi lại.

Trong lâu Kim Phong ở giữa phố Ngô Đồng, tràn ngập âm thanh nói chuyện phong lưu của các công tử cùng các thiếu gia ăn chơi, mà phía sau vài gian phòng, một số công tử thiếu gia con nhà giàu ở cầu Văn Đức đang chơi bài cùng các mỹ nhân.

Thế tử Yến Vương Đông Phương Sóc Nguyệt hôm nay được mời đến chơi. Trong đại tiệc, hắn ta uống vài ly rượu nhỏ cũng không quá say. Hắn đã đi nghỉ ngơi trong một gian phòng gần đó.

Vì chỉ giỏi cờ bạc mà không ham mê sắc dục cùng thân phận quá cao quý, chủ nhân của lâu Kim Phong cũng không dám tự mình sắp xếp cho các cô nương đến hầu hạ mà chỉ dâng canh giải rượu cùng trà đến cho hắn.

Tiếng cười vang lên xung quanh mà có thể nghe thấy một số âm thanh mập mờ. Trong phòng khung cảnh hoa mỹ tráng lệ cũng khá yên tĩnh.

Đèn trong phòng đã tắt, Đông Phương Sóc Nguyệt vẫn chưa ngủ mà vẫn ngồi trên ghế dùng trà với vẻ cau mày.

Người quản gia già có chòm râu chính là Phương Thế Kiệt ngồi trên chiếc ghế đối diện, nhẹ nhàng xoa ngón tay cùng thấp giọng thảo luận nói chuyện: "Bình Thiên Giáo giáo chủ không muốn hợp tác với chúng ta, có chút phiền toái. Hai tên võ khôi ở kinh thành rất muốn đối phó nhưng lại có nguy hiểm quá lớn cuối cùng…."

Trong khi Trọng Tôn Ngạn ngồi sau bức bình phong trà, từ từ pha trà tự rót tự uống: "Các ngươi là người Đại Ngụy thích giữ mặt mũi trong khi mưu tính sâu xa ở đây. Nếu đặt ở Bắc Lương, muốn để hổ rời núi thì đào mộ người thân hay tổ tiên bị đào hết ra, dù có là ma quỷ lớn nhất, mười phần thì đến chín phần đều phải tự mình trở về an táng...."

Trọng Tôn Ngạn giỏi kỳ dâm xảo kỹ, suy nghĩ từ trước đến nay luôn là như vậy, mọi người đã quen mà cũng không ai đưa ra đánh giá nào.

Mà bên cạnh ghế trà, còn có một người nam tử khỏe mạnh, mày như kiếm mắt như trời sinh giống mắt hổ mang theo vài phần sát khí, tên là Đằng Thiên Hữu cũng là người trong tổ chức Lục Phỉ cùng trợ giúp thế tử Yến Vương. Lúc này hắn ta mở miệng nói: "Liên quan đến sinh tử của Nữ Đế, không nói đến việc đào mộ, cho dù núi Ngọc Hư Sơn có sụp xuống thì Tuyền Cơ chân nhân cũng không rời kinh thành vào lúc này. Giết người chỉ trong chớp mắt, có thể khiến Tuyên Cơ chân nhân không thể bảo vệ trong nửa canh giờ, là có thể thành công. Ta sẽ để phía trên nghĩ ra cách giải quyết, thế tử không cần lo lắng."

Lục Phỉ là một tổ chức rất thần bí, không chỉ triều đình biết rất ít thông tin về tổ chức này, mà ngay cả Đông Phương Sóc Nguyệt là người cùng phe cũng không rõ tin tức cụ thể, ai là thủ lĩnh cũng ngay cả cái tên "Lục Phỉ" đều là do triều đình đặt ra.

Phương Thế Kiệt là cận vệ bảo vệ Đông Phương Sóc Nguyệt, đối với đồng minh có danh tính không rõ ràng, khó tránh khỏi có lòng hoài nghi cũng rất nghi ngờ người đứng sau Lục Phỉ chính là

Lương Vương, mượn dao giết người để hái quả.

Nhưng Lương Vương có thế lực chủ yếu ở Tây Bắc, còn những người được Lục Phỉ thu nhận lại chủ yếu ở Bắc Lương, càng giống như là triều đình Bắc Lương đang làm việc này, suy đoán này luôn rất khó kết luận.

Thế tử trong lòng thực ra cũng có hoài nghi, nhưng thế tử đã ở kinh thành trong suốt mười năm, Nữ Đế rõ ràng là không có ý định để thế tử trở về địa bàn của mình. Cuối cùng là để xem ai trong Nữ Đế cùng Yến Vương không thể kiềm chế được nữa, dù ai ra tay thì thế tử đều là quân cờ bị phế đi đầu tiên.

Chương 676 - Có Sướng Không

Chương 676. Có Sướng Không

Nếu thế tử chờ đến lúc đó, kết cục nhận được sẽ không phải là trở về quê nhà mà là bị chém chết. Muốn sống sót trong tình cảnh khó khăn này, chỉ có thể tự mình phá vỡ tình thế. Nếu thành công sẽ có được tất cả, nếu thất bại sẽ phải bắt đầu từ con số không ở một nơi khác. Dù sao đi nữa cũng tốt hơn việc chờ chết ở kinh thành.

Vì vậy dù biết rằng Lục Phỉ có thể là con dao hai lưỡi nhưng trong tình huống không có sự giúp đỡ nào, thế tử vẫn cần phải sử dụng.

Nhìn Đằng Thiên Hữu nhận nhiệm vụ này, Phương Thế Kiệt suy nghĩ một lát rồi mở lời nói: "Ta luôn có một nghi vấn. Lần này nếu thành công, Yến Vương sẽ có được quyền lực của hoàng đế, thế tử sẽ trở thành hoàng thái tử, vì quyền lực hoàng đế mà đánh một cược mạo hiểm vẫn là hợp tình hợp lý. Còn Đằng huynh cùng những người đứng sau kia, những gì họ đã làm trong mười năm qua, mục đích dường như là chỉ muốn kéo Nữ Đế xuống nước, còn sau khi thành công muốn có được điều gì, Phương mỗ lại không hiểu rõ."

Đằng Thiên Hữu đối với điều này nói: "Phía trên tổ chức nghiêm ngặt, ta chỉ biết có một người lớn tuổi đã dẫn ta gia nhập vào năm đó, mà cũng chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt thật. Ta gia nhập vào trong tổ chức vì phía trên có thế lực rộng lớn, đã cứu ta ra khỏi tử ngục của Bắc Lương, còn giúp ta rửa sạch danh tính, cho ta rất nhiều gia sản để an thân."

"Về việc mà phía trên yêu cầu, ta cũng không rõ lắm….Theo những gì ta biết, tổ chức Lục Phỉ không phải xuất hiện trước đây mười năm, mục đích dường như là không muốn có người thống nhất thiên hạ. Trước kia, vương triều Tây Bắc tan rã, nghe nói phía sau đều có sự ra tay từ phía trên. Còn bây giờ đối phó với Nữ Đế, cũng là cùng một lý do."

Phương Thế Kiệt nghe đến đây, nhẹ nhàng nhíu mày: "Các ngươi phía trên cho rằng, Nữ Đế có thể thống nhất thiên hạ, mới tại vị được mười năm?"

Đông Phương Sóc Nguyệt đối với điều này tiếp lời nói: "Nữ Đế có dã tâm cực lớn, an ổn bên trong, làm cho dân giàu, tước bỏ quân quyền, ba bước này bình định thiên hạ, gần như là rõ ràng. Nhưng ba bước này, thường là ba đời đế vương tiếp sức mà hoàn thành. Nữ Đế muốn có thể hoàn thành được tất cả trong một cuộc đời, điều này không thể xảy ra."

Đằng Thiên Hữu nói: "Đằng mỗ là người võ lâm giang hồ, phía trên sắp xếp như thế nào ta truyền đạt y như thế. Việc khác ta không hiểu rõ…."

Pốc pốc pốc ~ ~ ~

Trong lúc đang nói chuyện, phía sau lâu Kim Phong ồn ào náo nhiệt, bỗng dưng truyền đến vài tiếng vỗ cánh, bóng của một con Hàn Nha xuất hiện trên cửa sổ.

Bốn người trong phòng đều im lặng, Trọng Tôn Ngạn quay đầu nhìn về phía sau, nhíu mày nhẹ, sau đó nhìn về phía Phương Thế Kiệt rồi dùng tay chỉ hướng.

Phương Thế Kiệt biết có khách không mời mà tới, liền đứng dậy chỉnh trang áo bào, từ bên cạnh ghế lấy ra một cây quải trượng, lặng lẽ bước khỏi gian phòng….

— —

Phía sau phố Ngô Đồng trong một con ngõ nhỏ tĩnh mịch tối tăm.

Mặc dù chỉ cách con phố sầm uất nhất kinh thành một con đường nhỏ nhưng sự khác biệt giữa khung cảnh của hai bên lại giống như hai thế giới khác nhau hoàn toàn.

Đường phố chính bên trong là chỗ ăn chơi đàng điếm sặc sỡ, còn ngược lại phía sau con hẻm thì là nơi ở của những nô lệ, dân thường. Trong con hẻm mười khúc thì tám chín khúc là đồ vật tạp nham có thể thấy ở khắp mọi nơi, thậm chí còn mở vài cái hầm lò tối, cung cấp cho những vị khách ngoại lai muốn chơi một lần ở đường Ngô Đồng nhưng lại không có tiền chi tiêu.

Thời gian ước tính vào khoảng canh ba, mặt trăng đã nhô thẳng đứng trên trời cao, trong con hẻm có một nửa là ánh trăng chiếu đến hòa cùng một nửa bóng đêm tối tăm, đến mức không nhìn thấy dù là một người đi trên đường.

Dạ Kinh Đường đội khăn trùm đầu, thay một bộ quần áo đi đêm, mang theo dao được bọc bằng vải đen, đi trong bóng tối của con hẻm, bên tai lúc này lúc kia cứ truyền đến tiếng ồn ào từ sâu trong các khu nhà: "Ừm ân ~ ~ A — —"

"Có sướng không...."

"Đến đây, tiếp tục uống...."

Chim Chim bị ép buộc phải làm thêm giờ hiển nhiên không có tinh thần gì vào lúc này, trực tiếp đứng trên đầu đội khăn của Dạ Kinh Đường, nhìn trái phải, quan sát các dấu vết để lại xung quanh.

Mục đích chuyến đi này của Dạ Kinh Đường là để điều tra và tìm kiếm mục tiêu hàng đầu. Vừa rồi từ Tú Hà biết được thế tử

Yến Vương đang ở phố Ngô Đồng, vì thế tử Yến Vương không bao giờ ra ngoài lén lút, lên hắn ta đã đến đây, tùy tiện đã hỏi được vị trí chính xác.

Mắt thấy đã cách lâu Kim Phong còn nửa dặm, Dạ Kinh Đường để đề phòng có người theo dõi, đã vận công cho bước chân đi không có tiếng động nào phát ra, như một bóng ma không nhanh không chậm bay qua các con hẻm.

Nhưng khi đi qua phía sau lầu Long Ngâm, lại nghe thấy tiếng nói to trong phòng truyền đến: "Thực ra không giấu diếm làm gì cả, Dạ lão đệ mới đến kinh thành, ta với hắn đã có một cuộc tranh luận. Ta ra đao ba tấc, hắn đã kề đao lên cổ ta. Mặc dù Vương mỗ đã thua nhưng trận chiến này rất có ý nghĩa. Ngươi phải hiểu rõ trong lòng.... "

Chương 677 - Đánh Nhau Tiếp

Chương 677. Đánh Nhau Tiếp

"Vương huynh ngươi không nên nhắc lại nữa, rõ ràng ngươi đã được Tĩnh Vương cử đi lôi kéo người, cuối cùng là bị móc đao từ phía sau suýt thì bị chặt người giữa đường…."

"Hắc! Đổi lại là ngươi thay thế ta đi, ngươi có thể móc đao từ phía sau sờ được đến lưng của Đao Khôi không? Đó chính là Đao Khôi đấy. Lần trước ở phố Ngô Đồng hắn ta đã mời ta uống rượu cùng rồi gọi hơn mười cô nương để hầu hạ. Ngươi có may mắn thế này không?".

“Đó không phải là….Nói đến việc ăn chơi của Hầu gia ở đây, có thể thả hay không thả?”

“Việc này, chỉ có thể hiểu được mà không thể diễn đạt lại bằng lời nói.”

“A, hiểu rồi...”

Dạ Kinh Đường bước chân dừng lại một lát, thầm nghĩ: Ngươi đang nghĩ cái quái gì vậy?!

Lần trước hắn ta mời Vương Xích Hổ uống tửu hoa, thế nhưng có thể chạm nhưng đều không chạm, chỉ đơn giản là mời đi bồi rượu. Lời này mà truyền đến tai của Đại Ngây Ngốc, liệu có xé xác của hắn ta ra không.

Nhưng Dạ Kinh Đường cũng là lần đầu tiên biết được khi hắn ta đi đến Hắc Nha bị Vương Xích Hổ chặn lại, lại là do Ngây Ngốc âm thầm chỉ đạo trong bóng tối….

Dạ Kinh Đường đang hồi tưởng lại cảnh vừa vào kinh, Chim Chim đứng trên đỉnh khăn che mặt. Bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa của con hẻm.

Dạ Kinh Đường lập tức hoàn hồn, đưa mắt nhìn vào các tòa nhà sâu trong con hẻm. Nhưng khi thấy Chim Chim nhìn về hướng đó, bỗng nhiên có một con chim nhỏ giương cánh bay lên, biến mất vào giữa các căn nhà.

“Có chuyện xảy ra?”

“Cô.”

Chim Chim thuộc loại chim săn mồi, có thể cho rằng là do con chim nhỏ đó sợ nó săn mồi vào ban đêm nên đã chạy trốn. Lắc đầu thoát khỏi cái suy nghĩ kia.

Dạ Kinh Đường thầm nhíu mày. Vì thường xuyên sử dụng Lập Ưng để tìm hiểu điều tra tin tức cũng như, đối với con chim bay trên trời có cảnh giác cao hơn người bình thường trong giang hồ rất nhiều. Nếu đối phương cũng giỏi trong lĩnh vực này, suy tính cũng là tình huống như vậy xảy ra.

Hiện tại mới bắt đầu điều tra, Dạ Kinh Đường sợ là chưa kịp gặp mặt đối thủ đã bị bại lộ thân phận. Từ đó đánh rắn động cỏ. Nghĩ kỹ lại vẫn không nên để Chim Chim lộ diện. Hắn phi thân lên tường thành nhìn xung quanh một lượt sau khi quan sát các ngôi nhà xung quanh. Mà nhìn thấy một tên công tử say rượu từ bên hông của hắn ta móc được một thanh bội kiếm. Sau đó tiếp tục đi đến lâu Kim Phong.

"Tới tới tới, uống..."

"Trần công tử tửu lượng cao..."

Ngô Đồng Nhai, đèn đuốc chói lọi, có thể thấy được oanh thanh yến ngữ nâng ly cạn chén không ngừng.

Mà trong căn phòng phía sau, một bóng đen quỷ mị từ chỗ tối tăm đi tới, chỉ trong chốc lát đã đi tới ngõ tối sau Kim Bình Lâu.

Dạ Kinh Đường đầu đội mũ rộng vành bằng trúc, người mặc y phục dạ hành dựa vào tường, nghiêng tai lắng nghe, từ tiếng nói chuyện phiếm chói tai, phân biệt một hồi, nghe được câu chuyện: "Bàn về vận may, vẫn là thế tử điện hạ tốt hơn, ta đâu tính là gì..."

"Ai u, Hứa công tử đừng khiêm nhường, hôm nay ngài thắng thế tử điện hạ không ít bạc, ngày mai không làm chủ mời một lần thì thế tử điện hạ cũng sẽ không tha ngài..."

"Đó là chuyện đương nhiên..."

Giọng nói vang lên ở một cửa sổ phía đông tầng hai lầu chính, Dạ Kinh Đường thấy vậy thân hình bắn lên, bích hổ du tường treo lên lầu cao, treo ngược dưới mái hiên, chuẩn bị đi vào lầu chính.

Nhưng ngay lúc này, nơi xa xuất hiện một chút dị động.

Dạ Kinh Đường nhướng mày, lặng lẽ ẩn nấp dưới mái cong, dư quang dò xét viện tử sau tường vây.

Viện tử là chuồng ngựa trong Kim Bình Lâu, có không ít tuấn mã và mấy chiếc xe lớn trong đó, có một số tạp dịch trông coi, trời tối người yên, dựa vào ghế ngủ gật.

Lầu chính giữa phòng có một bức tường vây, xe ngựa ra vào từ bên hông lầu chính, trước mặt là Ngô Đồng Nhai, khách quý cũng xuống xe.

Lúc này, một lão giả để râu dê cầm quải trượng từ bên trong lầu chính đi ra, bước chân im ắng, thoạt nhìn võ nghệ không thấp.

Dạ Kinh Đường không xác định thân phận đối phương, vô thanh vô tức treo ngược dưới mái cong, chỉ dùng ánh mắt nhìn chằm chằm lão già râu dê.

Lão già râu dê cầm quải trượng đi qua viện tử, từ cửa sau đi ra, đi tới sau ngõ hẻm lờ mờ, dựa ở cửa sân, bắt đầu tỉ mỉ tìm tòi chỗ âm u xung quanh.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này thì biết lão nhân này phát hiện có người khả nghi tới gần, đại khái là có liên quan đến con chim lúc nãy.

Nếu như bây giờ hắn lặng lẽ rời đi tuy có thể làm được vô thanh vô tức nhưng mà đối phương cảnh giác lại không tìm được người khả nghi chắc chắn sẽ sinh lòng cảnh giác, tiếp theo sẽ khó mà điều tra hơn.

Nghĩ như vậy, Dạ Kinh Đường cũng không rời khỏi mà đi dọc theo vách tường tới bên ngoài một cái cửa sổ có đèn, giống như là thằn lằn bò trên vách tường, lén lút nhìn trộm.

Chương 678 - Đánh Đủ Loại Chiêu

Chương 678. Đánh Đủ Loại Chiêu

Cũng không lâu lắm, Phương Thế Kiệt ở bên dưới tìm kiếm tung tích của khách không mời mà đến phát hiện ra một người mặc áo đen đội mũ rộng vành ở cửa sổ thì khẽ chau mày sau đó vô thanh vô tức đi tới gần, hai chân hơi cong.

Oanh, sau một khắc, trong ngõ tối vang lên tiếng như sấm rền.

Một tay cong lên, Phương Thế Kiệt hai chân phát lực dậm một cái, cả người phóng lên tận trời, đi sau mà tới trước, trong nháy mắt đi tới dưới mái hiên, quải trượng trong tay Đâm thẳng về phía người mặc áo đen đội mũ rộng vành.

Dạ Kinh Đường chỉ nhìn một chút là nhận ra được lão già để râu dê này có võ nghệ không tầm thường, nhưng mà với trình độ trước mắt thì cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng nếu như Dạ Kinh Đường thể hiện ra trình độ thật sự thì không thua gì 'Đương đại đao khôi', vì thế cho nên hắn chỉ biểu hiện giống như là phi tặc bình thường, kinh hãi toàn thân run một cái sau đó chân dẫm lên mái cong một cái dịch thân thể lách bên một chút, để quải trượng sát qua dưới nách một cách mạo hiểm.

Xoạt ---- Phương Thế Kiệt đánh ra một kích, chỉ đâm thủng một cái lỗ thủng ở ống tay áo bên phải của đối phương, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc, động tác trên tay không chậm chút nào, khẽ vặn quải trượng đánh tới!

Bành, một cỗ cự lực đập vào bên mạng sườn Dạ Kinh Đường, cả người thuận thế bị đập rơi vào đường tắt, lăn lộn một vòng ở dưới đất sau đó nhanh chóng đứng dậy hướng ra bên ngoài phi nước đại.

Bịch đạp đạp đạp.

"Chạy đâu!"

Phương Thế Kiệt nhìn thấy cảnh này thì biết người mặc áo đen đội mũ rộng vành này là phi tặc nửa đêm chạy tới trộm đồ của vương công quý tử, nhưng mà bây giờ chưa có điều tra rõ được thân phận của đối phương nên cũng không dám thất lễ, thấy người mặc áo đen đội mũ rộng vành muốn chạy trốn cho nên chân đạp mặt tường, lướt ngang giữa không trung, trong chốc lát đã đuổi tới phía sau.

Táp ---- Dạ Kinh Đường nghe được tiếng xé gió nhanh chóng rút ngắn trong lòng có chút bất đắc dĩ, sau đó nhanh chóng gia tốc, tay phải nắm chặt chuôi kiếm.

Sang sảng, trong ngõ tối, hàn quang lóe lên!

Phương Thế Kiệt vừa mới đuổi tới phía sau Dạ Kinh Đường, còn chưa kịp tấn công thì phát hiện ra người mặc áo đen đội mũ rộng ở trong ngõ hẻm đã rút bảo kiếm đeo trên lưng và vung tay về trước.

Cảnh này thoạt nhìn thì giống như là vứt bỏ binh khí để chạy trốn, không định quay đầu lại đánh nhưng mà Phương Thế Kiệt lịch duyệt thâm hậu, chỉ nhìn một cái là nhìn ra được đây là chiêu thức cực kỳ âm hiểm 'Hồi Đầu Vọng Nguyệt' của Trạch Châu Vân Thủy Kiếm Đàm, đánh xuất kỳ bất ý!

Lúc này, Phương Thế Kiệt kéo ngang quải trượng, ngăn trước ngực!

Cũng là lúc này, Dạ Kinh Đường mượn thân thể che chắn, Thanh Phong ba thước đập lên bên vai trái, lưỡi kiếm dài nhỏ uốn cong thành hình bán nguyệt, vòng qua thân thể, mũi kiếm chuẩn xác không sai điểm vào vị trí tâm môn.

Đinh, một tiếng kim thiết giao kích giòn vang.

Phương Thế Kiệt ngăn lại mũi kiếm cực kỳ xảo trá, tay trái nắm chặt phần đuôi quải trượng, thuận thế kéo ngang, một cái lưỡi kiếm dài nhỏ rộng bất quá hai ngón tay từ giữa quải trượng bay ra.

Xoạt xoạt ---- tế kiếm mang theo hàn mang tĩnh mịch, đánh thẳng tới cổ Dạ Kinh Đường, tay phải thì đưa quải trượng đỡ phía bên phải, đón đỡ 'Hồi Đầu Vọng Nguyệt' sau đó tay phải bổ kiếm.

Nhưng khiến cho Phương Thế Kiệt không ngờ được là đối thủ cũng không có ra chiêu theo lẽ thường, một cái Hồi Đầu Vọng Nguyệt qua đi, thân hình trùng xuống, tránh thoát một kiếm trảm sọ không nói, đầu tiên là đùi phải quét đánh hạ bàn, sau đó kiếm tùy thân đi, đánh đến phía sau, nghiêng bổ về phía dưới xương sườn!

Phương Thế Kiệt sững sờ, nhận ra đây là Thiên Nam Thất Huyền Môn 'Bạch Xà Tảo Vĩ'.

Dưới tình huống hiểu lầm chiêu thức của đối thủ, dù là Phương Thế Kiệt công lực hơn xa người này cũng có chút gấp gáp, cưỡng ép thu chiêu, hai chân bay lên không né tránh quét chân, tay phải quải trượng ép xuống ngăn cản mũi kiếm, tay trái lượn vòng trực tiếp đâm lưỡi kiếm dài nhỏ về phía cột sống của Dạ Kinh Đường.

Nhưng sau một khắc, Phương Thế Kiệt ngạc nhiên phát hiện, người áo đen trước mặt, ba thước thanh phong trong tay đụng vào quải trượng không có chút sức nào, sau đó cổ tay lượn vòng, dùng

tốc độ kinh người, thanh trường kiếm ở sau lưng đánh ra một đường vòng cung hình quạt, như là Khổng Tước Khai Bình, đánh bay lưỡi kiếm dài nhỏ, dùng Khai Bình kiếm của Bình Thiên Giáo.

Đinh, một tiếng kim thiết giao kích thanh thúy vang lên.

Phương Thế Kiệt ánh mắt kinh nghi, nhưng mà cũng chỉ thế thôi.

Mặc dù giao thủ với người này chỉ trong thời gian ba hô hấp, nhưng lịch duyệt giang hồ cũng giúp cho Phương Thế Kiệt thăm dò được con đường của người nọ, biết kiếm tiếp theo chắc chắn là Thiên Hạc Sơn Trang 'Lãng Lý Thiêu Hoa', một kiếm đâm thẳng cổ họng.

Dù sao từ tư thế, chỗ đứng của hai người, một kiếm này thích hợp nhất, về phần lưu phái, sư thừa cái gì thì hoàn toàn không quan trọng, bởi vì phi tặc này rõ ràng là trình độ nửa thùng nước, học trộm chiêu thức ngoại môn các đại phái, cái gì tốt dùng cái đó, hoàn toàn không có sáo lộ.

Vì thế Phương Thế Kiệt phản ứng cực nhanh, lần này dựa theo kiếm thức suy nghĩ phương pháp đối phó, tay phải cầm ngoặt lên, tay trái tế kiếm đâm tới trước, đề phòng Long Khí Kiếm đánh ra Lãng Lý Thiêu Hoa.

Chương 679 - Loạn Chiêu

Chương 679. Loạn Chiêu

Phương Thế Kiệt võ học tạo nghệ hàng thật giá thật, đúng là tính đúng được kiếm chiêu của Dạ Kinh Đường.

Nhưng đáng tiếc là Dạ Kinh Đường chỉ biết có Long Khí Kiếm và Ngưng Nhi Khai Bình Kiếm, những cái khác là tạp gia kiếm chiêu ngoại môn mấy ngày nay Ngây Ngốc đưa tới.

Tôn Vô Cực ở kinh thành, Dạ Kinh Đường vừa học Long Khí Kiếm với người ta, bây giờ dùng có khả năng sẽ lộ tẩy, vì thế từ bỏ chiêu thức thích hợp nhất, chọn Ô Sơn Phái Tiên Nhân Chỉ Lộ, nghiêng người ép xuống.

Kết quả một chiêu này đánh ra, hai đỉnh tiêm võ giả tạo nghệ cực cao đều sửng sốt!

Phương Thế Kiệt dựa vào lịch duyệt kinh người và kiếm thuật tạo nghệ, trong chớp mắt thăm dò được con đường xuất kiếm của Dạ Kinh Đường, đánh đòn phủ đầu, chọn 'Giá Thượng Thứ Thượng'.

Dạ Kinh Đường bởi vì một số nguyên nhân, không thể không từ bỏ chiêu thức hợp lý, chọn xoay kiếm chiêu 'Áp Thân Thứ Hạ'.

Thế là binh khí song phương hoàn toàn không có đụng vào nhau, Phương Thế Kiệt không bảo vệ được gì, còn đánh kiếm vào quải trượng của mình.

Mà Dạ Kinh Đường quay đầu một kiếm, ngạc nhiên phát hiện lão già râu dê mới vừa rồi còn thể hiện kiếm thuật không tầm

thường lại hai chân lăng không, trung môn mở rộng, cầm đũng quần tiếp kiếm! !

Dạ Kinh Đường nhìn thấy tư thế đối phương thì nhìn ra hắn chắc chắn là lão Tông Sư kiếm đạo, dựa vào mấy chiêu ngắn ngủi thì dự đoán được tiếp theo hắn sẽ dùng kiếm chiêu gì, kinh nghiệm và phản ứng này có thể nói là đăng phong tạo cực, khuyết điểm duy nhất chính là vận khí không tốt, phản ứng hắn lại nhanh quá mức, mà Phương Thế Kiệt thì trong mắt hiện ra kinh ngạc và chấn kinh, ý hắn là ---- ngươi cái thằng này đánh lung tung đúng không? Ai mà dùng kiếm như vậy?

Nhưng bây giờ nghĩ những thứ này thì đã trễ, Phương Thế Kiệt mắt thấy dưới hông sắp trúng kiếm, trong nháy mắt tốc độ tăng vọt một mảng lớn, chân trái toàn lực đạp lên tường rào, cả người lướt ngang giữa trời, đánh tới phía bên phải tường vây.

Ầm ầm.

Dạ Kinh Đường một kiếm đâm vào không khí, nhìn ra lão già râu dê này che giấu thực lực, hơn nữa lực bộc phát của cơ bắp có điểm gì đó là lạ, hoàn toàn không giống kiếm khách chuyên tu lộ tuyến nhẹ nhàng phiêu dật.

Bởi vì đã làm ra động tĩnh, Dạ Kinh Đường không ở lâu, ghi lại điểm ấy, sau đó thu kiếm phi thân lên, nhảy ra tường vây, mấy cái lên xuống đã ẩn vào khu kiến trúc.

Rầm rầm —— song phương giao thủ bốn năm chiêu, chỉ mấy hơi, lúc này tạp dịch trong chuồng ngựa mới bị động tĩnh đột nhiên tới làm bừng tỉnh, đứng dậy xem xét.

Phương Thế Kiệt đụng nát tường vây, rơi vào trong sân, cổ tay khẽ lật thu kiếm trở vào bao, trong mắt có chút tức giận.

Nhưng mà Phương Thế Kiệt xác nhận đúng là phi tặc, cũng

không tiếp tục đuổi, hất tay áo lên, về tới lầu hai.

Trong phòng, ba người đều đứng ở cửa sổ quan sát.

Đợi đến Phương Thế Kiệt trở về, Trọng Tôn Ngạn mới khẽ vuốt sợi râu, ánh mắt cổ quái nói:

"Loạn quyền đả chết lão sư phụ, quả thật không phải trò đùa. Kiếm thuật của Phương lão có thể nói cảnh đẹp ý vui, đáng tiếc gặp được gà mờ, người này chỉ cần đầu óc hơi bình thường thì hôm nay không đi ra khỏi ngõ nhỏ."

Đằng Thiên Hữu suy nghĩ một chút, bình luận:

"Cũng không nhất định là loạn đả, kiếm thuật người này trung quy trung củ, nhưng sở học đúng là hỗn tạp, chiêu thức các môn đánh ra cũng nước chảy mây trôi, đánh tới một nửa lại đổi con đường, có thể là nhìn ra Phương lão đã khám phá con đường của hắn, cố ý dùng chiêu này để làm bất ngờ."

Đông Phương Sóc Nguyệt suy nghĩ:

"Người này dùng tạp gia kiếm, nhiều lần kiếm tẩu thiên phong, đúng là có khả năng này, nhưng khả năng không cao. Không cần 'Lãng Lý Thiêu Hoa', ta đánh giá là không có học, Thiên Hạc Sơn Trang lấy hiệp nghĩa nổi danh, người giang hồ cho dù chính tà, hơn phân nửa đều nể mặt Thiên Hạc Sơn Trang, thổ phỉ cướp đường đều có thể cho đi, giang hồ đạo chích học trộm cũng không ăn trộm Thiên Hạc Sơn Trang, như vậy cũng không nói được."

Phương Thế Kiệt chẳng muốn nhớ lại lần luận bàn loạn thất bát tao vừa rồi, mở miệng nói:

"Thanh kiếm trong tay người này là bội kiếm của Nhị công tử của Lưu thị lang, buổi chiều khi tới ta còn nhìn thấy. Ta đánh giá là hiệp khách dọc kinh thành, vui đùa trong Ngô Đồng Nhai, thấy Lưu công tử không vừa mắt hoặc là nhìn trúng thanh kiếm này

mới thuận tay trộm, lại một đường đi trộm từ Long Ngâm Lâu qua tới đây, chỉ là phi tặc, không cần tốn nhiều miệng lưỡi."

Mấy người thấy vậy cũng không nhiều lời, tiếp tục trò chuyện chính sự, đêm dài chưa hết.

Chương 680 - Nhận Được Tin Tức

Chương 680. Nhận Được Tin Tức

Trong hoàng thành lặng lẽ, một số cung nữ thái giám thức dậy, chuẩn bị điểm tâm sáng trong ngự thiện phòng.

Mà ở Tây Bắc hoàng thành, bên trong Phúc Thọ Cung, bởi vì Thái hậu nương nương đêm dài khó ngủ, chắc chắn dậy trễ, cung nữ hầu hạ cũng phải lấy cớ này híp mắt một hồi, trước mắt còn không có động tĩnh gì.

Bên trong tẩm điện, Hồng Ngọc nghỉ ngơi trong phòng kế bên, mà trong phòng ngủ có giường phượng, hai tiếng thở như có như không.

Tới gần vườn hoa trong phòng ngủ, cửa sổ mở ra, gió đêm chầm chậm thổi mùi quế hương nhàn nhạt tới.

Mà bên cạnh cửa sổ, chỗ vốn treo Tiểu Phiến Mãi Kê Đồ đã đổi thành một bộ Quân Sơn Đài Nhân Sơn Nhân Hải Đồ.

Tuyền Cơ Chân Nhân mặc đồ ngủ màu trắng, nằm bên cạnh giường, ngắm bức tranh trên tường, thỉnh thoảng cầm hồ lô rượu lên nhấp một ngụm, trong mắt đã có chút mê ly, trong đầu hồi tưởng đến từng màn xảy ra trong quá khứ.

Tuyền Cơ Chân Nhân trời sinh tính thoải mái, mới đầu ở Ngọc Hư Sơn, nàng chạy khắp núi đồi, mà từ khi đồ đệ đăng cơ, an bài cho nàng một nhiệm vụ, nàng triệt để trở thành người giang hồ.

Mười năm này, nàng đi đến tận đất bắc, ở đó là cánh đồng

tuyết vô cùng vô tận, gần như không nhìn thấy vật sống, từng đi thuyền xâm nhập Đông Hải, bái kiến sóng lớn hùng vĩ và cá lớn nhất thế gian, đã từng cưỡi lạc đà hành tẩu ở trong biển cát phương tây, lắng nghe ca dao vang lên trong gió thổi cát vàng.

Nàng nhìn thấy phong cảnh thế nhân chưa từng thấy, vốn cho rằng trên đời này đã không có cái gì có thể làm nàng hứng thú, nhưng lần này trở về, lại gặp được người có thể khiến cho nàng nửa đêm tỉnh mộng nhớ tới... Tuyền Cơ Chân Nhân nằm trên gối đầu, thần du vạn dặm, cũng không rõ mình suy nghĩ cái gì, nửa mê nửa tỉnh, bên tai bỗng nhiên khẽ động, nghe được tiếng chim đập cánh khẽ vang lên bên ngoài cung điện.

Hô hô ~~

Tuyền Cơ Chân Nhân lập tức tỉnh táo lại, chậm rãi ngồi dậy, lấy váy trắng ra mặc vào, đi tới bên cửa sổ dò xét, thấy Chim Chim rơi vào đỉnh hành lang xa xa, tả hữu dò xét, còn đưa cánh ngoắc ngoắc nàng.

Tiếp theo, một bóng dáng lạnh lùng mặc y phục dạ hành từ phía trên hành lang xông tới, phát hiện nàng đứng trước cửa sổ thì lén lén lút lút đi qua.

Tuyền Cơ Chân Nhân có chút nghiêng đầu, mũi chân điểm nhẹ trên bệ cửa sổ, ngón tay vung lên, một sợi tóc đen xoay tròn trên đầu ngón tay, ánh mắt giống như cười mà không phải cười, mị ý tự sinh: "Dạ công tử, nửa đêm ăn mặc như thế chạy đến khuê phòng nữ nhi gia, muốn làm hái hoa tặc hay sao? Chuẩn bị hái ai?"

Dạ Kinh Đường vẫn đội mũ rộng vành, nhưng đã kéo khăn che mặt xuống, trong tay cầm kiếm đi qua đài đá trắng, nhanh chóng đi tới dưới cửa: "Lục tiên tử đừng nói đùa, ta có việc muốn thương lượng với ngươi."

Tuyền Cơ Chân Nhân quan sát tỉ mỉ, chợt phát hiện tay áo Dạ

Kinh Đường có một cái lỗ hổng, hình như là bị binh khí xuyên thủng, tao khí trên mặt lập tức thu liễm, hai chân thon dài khẽ nhún, từ trên cửa sổ nhảy xuống, rơi xuống trước mặt Dạ Kinh Đường, kéo tay áo dò xét: "Ngươi thụ thương rồi?"

Bởi vì ngự tỷ âm vốn yêu khí mười phần bỗng nhiên biến thành không linh tiên tử âm nghiêm túc mà cao lãnh, như là biến thành người khác, khiến cho Dạ Kinh Đường sửng sốt một chút.

Nhưng mà Dạ Kinh Đường cũng không tâm tư chú ý những này, hắn nhìn xuống áo choàng: "Vừa rồi đi thăm dò, gặp được một cao thủ dùng quải trượng kiếm, đánh mấy chiêu, sợ bại lộ thân phận, cố ý để đâm thủng, không sao."

Xoẹt ~

Tuyền Cơ Chân Nhân dùng ngón tay xé lỗ rách, xem xét cánh tay, thấy cánh tay bị cùn khí đâm ra một vết tích bầm đen, cũng không có trở ngại mới thở phào nhẹ nhõm, để Chim Chim ngủ gà ngủ gật ngủ trên bệ cửa sổ, dẫn Dạ Kinh Đường đi đến Thiên Điện, dò hỏi: "Ngươi đi thăm dò tin tức gì."

Dạ Kinh Đường nhận được tin tức từ Ngưng Nhi, vốn là chuẩn bị tự mình tra, để tránh triều đình biết sau đó có phản ứng quá lớn, khiến cho Bình Thiên Giáo Chủ phát hiện Ngưng Nhi và hắn đang giúp triều đình giải vây.

Nhưng Yến Vương thế tử được bảo vệ nghiêm mật hơn hắn tưởng tượng, Hồng Hoa Lâu không thể tìm hiểu nội tình, chỉ có thể bắt đầu từ triều đình, mà hắn tìm Ngọc Hổ hoặc là Ngây Ngốc hỏi thăm thì chắc chắn đối phương sẽ nghi hoặc tin tức đến từ đâu, hắn không thể giải thích, chỉ có Tuyền Cơ Chân Nhân không giống.

Tuyền Cơ Chân Nhân biết hắn là sủng thần của Nữ Đế, nhân tình của phản tặc, Thiếu chủ Hồng Hoa Lâu, cũng đã biết bối cảnh của Ngưng Nhi, cho dù đoán ra nguồn tin tức cũng sẽ không nói

lung tung.

Hơn nữa việc này liên quan đến Nữ Đế, Tuyền Cơ Chân Nhân lại là cận vệ của Nữ Đế, nếu có tai hoạ ngầm mà không phòng bị, có thể sẽ xảy ra sự cố, nói cho nàng cũng có chỗ tốt.

Dạ Kinh Đường chuẩn bị từ ngữ, sau đó mở miệng nói: "Hình như có thế lực Yến Châu đang mưu đồ bí mật, chuẩn bị làm động tác lớn, mục tiêu là Thánh thượng."

"Mấy ngày trước ta bị mai phục ở Long Khê Hạng, có thể chính là do đám người này đứng sau ra tay, bên ta mới tra xét danh sách quan lại Yến Châu, phát hiện địa vị Yến Vương thế tử lớn nhất, cho nên bắt đầu tra từ hắn, kết quả hộ vệ bên cạnh Yến Vương thế tử có tính cảnh giác còn cao hơn ta tưởng tượng, không có tra ra được gì..."

Chương 681 - Có Thể Dạy Công Phu Cho Ta Không?

Chương 681. Có Thể Dạy Công Phu Cho Ta Không?

Tuyền Cơ Chân Nhân đi vào trong phòng trà Thiên Điện, kêu Dạ Kinh Đường ngồi xuống bên giường, hơi châm chước, sau đó nghi ngờ hỏi: "Ngươi có được tin tức từ chỗ nào?"

Dạ Kinh Đường nghiêm túc nói: "Nơi phát ra không tiện nói rõ, dù sao tám chín phần mười là thật. Tin tức này chỉ có ngươi ta biết được, nhớ đừng nói cho bất kỳ kẻ nào, cũng không cần gióng trống khua chiêng, để tránh đánh cỏ động rắn."

Tuyền Cơ Chân Nhân rất thông minh, nghe nói như vậy thì hiểu nguồn tình báo của Dạ Kinh Đường không chính quy, cũng không hỏi nhiều, sờ thắt lưng Dạ Kinh Đường, lấy thuốc trị thương quân nhân: "Được, chỉ cần tin tức là thật, ta sẽ không hỏi nhiều. Ngươi tra được cái gì rồi?"

Dạ Kinh Đường nhớ một chút: "Hộ vệ của Yến Vương thế tử có tính cảnh giác cực cao, hình như còn có chim thú làm nhãn tuyến. Ta mới vừa đến Ngô Đồng Nhai, chỉ chú ý người không có chú ý chim thú, kết quả kinh động đến một con chim, sau đó một lão già râu dê từ trong Kim Bình Lâu đi ra, dùng quải trượng kiếm, võ nghệ rất cao."

Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi ở bên cạnh, kêu Dạ Kinh Đường nâng cánh tay lên, ngón tay khẽ vuốt vết thương: "Chòm râu dê, quải trượng kiếm... hẳn là hộ vệ Phương Thế Kiệt của Yến Vương thế tử, kiếm thuật đúng là không tầm thường. Còn chim thú... thiếu gia ăn chơi nuôi chim nuôi ưng nhiều vô số kể, nuôi lớn biết

giữ nhà cũng không ít, nhưng mà đều không có thông minh lanh lợi như con chim ngốc của ngươi."

Dạ Kinh Đường cười khẽ, tiếp tục nói: "Giao thủ với Phương Thế Kiệt đó, ta chó ngáp phải ruồi kém chút cho phế bỏ hắn, hắn đạp tường tránh, lực bộc phát rất lớn, hình như che giấu thực lực. Tin tức có thể tra được cũng chỉ như thế, muốn tiếp tục tra, ngươi phải hỗ trợ tìm hiểu động tĩnh của Yến Vương thế tử, nhân thủ, ngươi vốn là chuyên về chuyện này, hắn là... tê —— "

Nói còn chưa dứt lời, eo bị dùng sức vặn.

Tuyền Cơ Chân Nhân hai mắt lạnh lẽo nhưng lại có chút mị hoặc, tới gần một chút: "Không có lương tâm đúng không? Đêm hôm khuya khoắt chạy đến phòng ta, để cho ta chữa thương cho ngươi, còn nói ta không đứng đắn?"

Dạ Kinh Đường đưa tay muốn cầm bình thuốc tự mình làm, kết quả bị cự tuyệt, chỉ có thể nói: "Ta không phải ý này. Ngươi bỗng nhiên đi thăm dò nội tình của Yến Vương thế tử, phù hợp tác phong của ngươi, Ly Nhân và Thánh thượng cũng sẽ không kỳ quái, ta không giống, ta rất thiết thực, tra hỏi về Yến Vương thế tử thì chắc chắn Ly Nhân sẽ biết ta có tin tức bí mật, nàng hỏi ta không thể giải thích nguồn tin tức."

Tuyền Cơ Chân Nhân lạnh nhạt hừ một tiếng, tiếp tục xoa thuốc trị thương lên cánh tay: "Biết."

"Ngươi cũng phải lén tra, đừng có tùy tiện điều động nhân thủ, tránh đánh cỏ động rắn."

"Cũng được, nhưng ngươi có thể cho ta lợi ích gì? Hừ hừ?"

? ?

Dạ Kinh Đường sững sờ, giơ cánh tay lên xoay đầu lại: "Ngươi và ta đều ăn bổng lộc triều đình, âm thầm bảo hộ Thánh thượng

an toàn, ngươi còn muốn lợi ích từ ta? Ngươi cho ta lợi ích còn tạm được, ta cũng không phải cận vệ của Thánh thượng."

Tuyền Cơ Chân Nhân chớp chớp con mắt, cảm thấy cũng đúng, sửa lời nói: "Vậy ngươi muốn lợi ích gì?"

Dạ Kinh Đường muốn đùa một chút, nhưng mà sau khi nghĩ nghĩ, vẫn thử hỏi: "Công phu nội gia Ngọc Hư Sơn lợi hại, ngươi có thể dạy ta hay không?"

?

Tuyền Cơ Chân Nhân nhấn cánh tay, có chút khó có thể tin: "Trời tối người yên, cô nam quả nữ, mỹ nhân ở bên cạnh, hỏi ngươi muốn lợi ích gì, ngươi lại muốn học võ nghệ?"

Dạ Kinh Đường giang tay trái ra: "Ta muốn cái khác, Lục tiên tử cho?"

Tuyền Cơ Chân Nhân chớp chớp con mắt: "Chỉ cần hợp quy củ lễ pháp, ta không keo kiệt."

"Vậy ngươi vẽ một bức tranh cho ta, muốn cao một trượng, tốt nhất có ngựa có đao có Chim Chim, ừm, đột xuất giang hồ, bá khí nhưng không thể quá thô kệch, ý cảnh cũng nên mênh mông sâu thẳm, lại có thể thể hiện nhi nữ tình trường..."

? ? ?

Tuyền Cơ Chân Nhân không nhịn được đôi mắt hoa đào hơi co lại, sợ ngây người.

Không tốn một văn tiền, muốn người ta vẽ một bức tranh xịn, còn yêu cầu nhiều như vậy, ngươi không biết xấu hổ sao?

Sao ngươi không kêu Ly Nhân vẽ?

Nhưng mới vừa nói không keo kiệt, yêu cầu này cũng hợp lễ

pháp, bây giờ hối hận cũng không còn kịp rồi.

Tuyền Cơ Chân Nhân trầm mặc, sau đó dùng sức bôi thuốc: "Được. Nhưng mà chuyện này cũng không phải là chuyện hai ba ngày là xong, ta từ từ vẽ, ngươi cứ chờ."

Dạ Kinh Đường mặc dù bị vò nhe răng trợn mắt nhưng vẫn cười nói: "Cám ơn."

Chương 682 - Bao Che

Chương 682. Bao Che

Đông ~

Đông ~

Bên trong tẩm điện vắng vẻ im ắng, tiếng chuông như có như không vang lên, bên trong cũng dần trở nên sáng sủa.

Giữa giường, Thái hậu nương nương nhắm mắt ngủ say bị tiếng chuông quấy rầy ngày qua ngày, mày ngài hơi nhíu, sau đó trở mình, sờ bên cạnh.

Xoạt ~

Xoạt xoạt xoạt ~?

Tay phải Thái hậu nương nương hơi ngừng lại, sau đó mở mắt ra nhìn lại, thấy bên cạnh giường rỗng tuếch, khoác lên váy để bên bàn trang điểm cũng không có.

Hả?

"Người đâu..."

Thái hậu nương nương có chút nghi hoặc, còn tưởng rằng Tuyền Cơ Chân Nhân ban đêm có việc đi ra ngoài, đang muốn tiếp tục nằm xuống thì lại phát hiện trên bàn trà ở ngoài cửa sổ có một quả cầu lông trắng.

Thái hậu nương nương chống người dậy cẩn thận quan sát mới phát hiện các thứ lông xù đó là một con chim trắng lớn,

nghiêng đầu ngủ bất tỉnh nhân sự, còn gối đầu lên gối nằm của nàng.

"Hở?"

Thái hậu nương nương ánh mắt sáng lên, xoay người đi giày, đi tới gian ngoài, ở bên cạnh quan sát tỉ mỉ: "Ha ha ha? Ái phi?"

Ái phi là Ly Nhân gọi, 'Ha ha ha' thì là Tuyền Cơ Chân Nhân gọi, bởi vì Chim Chim trên đường trở về ở trên thuyền thăm nhờ ở đậu rất lâu, Thái hậu nương nương cũng gọi như vậy.

Nhưng cũng tiếc, Chim Chim làm việc và nghỉ ngơi tương đối có quy luật, không nên ngủ thì chơi rất hăng, đến lúc ngủ thì cho dù có sấm chớp cũng không thích như vậy.

Thái hậu nương nương la lên nửa ngày, thấy Chim Chim không để ý nàng, con mắt khẽ động, nghĩ nghĩ lại nói: "Chim mập?"

"Chít chít? !"

Chim Chim gối đầu lên gối nằm ngủ thì nghe tiếng gọi như vậy lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn trịa tràn đầy vẻ chấn kinh.

Thái hậu nương nương vừa lòng thỏa ý, đưa tay ra hiệu:

"Không có việc gì, bản cung thấy ngươi ngủ quá say cho nên mới gọi ngươi một tiếng, ngủ tiếp đi."

"... ?"

Chim Chim càng chấn kinh, sau đó nghiêng đầu một cái lăn qua bên cạnh, chui vào trong khe hở giữa gối và chỗ dựa lưng, nằm im không nhúc nhích.

Thái hậu nương nương không tiếp tục quấy rầy Chim Chim

ngủ như heo, tìm kiếm bên trong tẩm điện.

Chim ở trong phòng nàng, như vậy chắc chắn Dạ Kinh Đường ở bên cạnh, mà Thủy Thủy không thấy, hai người...

Nghĩ tới đây, Thái hậu nương nương đang muốn la lên nhưng lại im lặng, bước chân cũng trở nên rón rén, nhẹ chân nhẹ tay mở cửa, đi tới sát vách đưa mắt nhìn.

Sát vách là nơi ở của Hồng Ngọc, mặc dù Hồng Ngọc là cung nữ nhưng thuở nhỏ đã theo Thái hậu, vào cung cũng có chức quan 'Nữ thị trung', địa vị thực tế khá cao, chỗ ở cũng có chút rộng thoáng.

Mặc dù sắc trời vừa tảng sáng nhưng Hồng Ngọc đã thức dậy, đang ngồi ở bàn trang điểm chỉnh trang, nhìn còn không có nhận ra được có người tới Phúc Thọ Cung.

Thái hậu thấy vậy thì không làm kinh động Hồng Ngọc, lại đi ra đại môn, tiến về phòng trà trong Thiên Điện, chưa đến gần thì nghe được tiếng chạm cốc 'Đinh' vang lên, còn có cuộc nói chuyện của đôi nam nữ: "Đừng uống nhiều như vậy, hôm nay còn có chuyện quan trọng."

"Yên tâm, ta ngàn chén không say, điểm ấy tính là gì..."

"Nói chuyện cũng đã lắp bắp, còn ngàn chén không ngã, Thái hậu nương nương tới..."

Thái hậu nương nương không ngờ được là nàng đã cẩn thận như vậy mà Dạ Kinh Đường còn có thể nghe ra được người tới là ai, thấy thế thì vội vàng bước nhanh tới chỗ rẽ ở hành lang, ngẩng đầu dò xét, kết quả là nhìn thấy bên trong cửa sổ Thiên Điện, Tuyền Cơ Chân Nhân gương mặt đỏ hồng, ngồi trên giường dựa người vào án nhỏ.

Mà Dạ Kinh Đường thì ngồi đối diện án nhỏ, bên trái quần áo

hoàn hảo, bên phải lại cởi ra, lộ ra cánh tay thon dài đường cong hoàn mỹ, theo động tác cấp tốc kéo quần áo, có thể nhìn thấy rõ ràng bắp thịt dưới làn da.

Thái hậu nương nương con ngươi trừng lớn một chút, từ chỗ rẽ đi tới, bày ra uy nghiêm mẫu nghi thiên hạ, mở miệng nói: "Thủy Nhi, hai người các ngươi đang làm gì?"

Dạ Kinh Đường muốn kéo quần áo lên nhưng áo bào bên trái bị Tuyền Cơ Chân Nhân xé rách nên làm không được, thấy Thái hậu trực tiếp chạy tới, cũng đành đứng dậy, chắp tay nói: "Thái hậu nương nương."

Tuyền Cơ Chân Nhân thì phản ứng bình thản, cầm ly rượu nhỏ, ôn nhu đáp lại: "Uống rượu với nam nhân, còn có thể làm gì nữa. Sao ngươi lại thức dậy sớm như vậy?"

Thái hậu nương nương trong mắt lộ vẻ không vui, nhưng mà nguyên nhân khiến cho nàng không vui là vì khuê mật uống rượu mà không dẫn theo nàng, nàng dáng vẻ đoan trang đi tới trước mặt, đang muốn nói hai câu, kết quả là mắt sắc phát hiện cánh tay Dạ Kinh Đường có vết rạch đỏ sậm, lông mày không khỏi nhíu một cái: "Dạ Kinh Đường, ngươi thụ thương rồi?"

Dạ Kinh Đường không tiện nói chuyện tối ngày hôm qua, đang tìm cách giải thích thì Tuyền Cơ Chân Nhân đang ngồi bên cạnh lên tiếng nói hộ: "Không sao, rảnh rỗi không có chuyện làm nên luận bàn một chút, ta đánh."

Dạ Kinh Đường đang định gật đầu, nào ngờ đâu Thái hậu nương nương đang đứng trước mặt sầm mặt lại, cầm bội kiếm bên cạnh, muốn dùng vỏ kiếm quất mông Tuyền Cơ Chân Nhân: "Ngươi lại uống nhiều đúng không? Sao lại ra tay không biết nặng nhẹ như vậy?"

Chương 683 - Ra Khỏi Cung

Chương 683. Ra Khỏi Cung

"Đâu..."

Dạ Kinh Đường được Thái hậu nương nương bao che khuyết điểm, quả thực thụ sủng nhược kinh, nhưng cũng không thể để Tuyền Cơ Chân Nhân oan uổng, vội vàng đưa lên, vẻ mặt ôn hoà nói:

"Luận bàn có chút vết thương là chuyện thường, nương nương không cần phải lo lắng "

Thái hậu nương nương xem như mượn đề tài để nói chuyện của mình, biểu cảm vẫn hơi hung dữ, trong lúc uống rượu quất mông khuê mật của nàng một cái.

Ba ~

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không tức giận, chỉ là dựa vào án nhỏ nhìn Dạ Kinh Đường muốn che chở cho nàng nhưng lại không cản được: "Ngươi đi làm việc trước đi. Giữa trưa thánh thượng lên đường, ngươi phải đi theo hộ tống, đi thay quần áo ăn một bữa cơm trước đi, đừng có trễ giờ."

Thái hậu nương nương vốn muốn trò chuyện một lát nhưng mà sắp phải đến Ngọc Đàm Sơn Trang nghỉ phép, cũng không gấp cho nên gật đầu nói:

"Thánh thượng nghi trượng đi chậm rãi, ngươi đi ăn trước, đừng có nhịn đói đi đường."

Dạ Kinh Đường mỉm cười gật đầu, cáo từ Thái hậu nương

nương, đeo kiếm ra Thiên Điện, huýt sáo: "Hưu —— "

"Chít chít..."

Trong thiên điện vang lên tiếng kêu hữu khí vô lực, sau đó Chim Chim lung la lung lay từ cửa sổ bay ra ngoài, rơi trên bờ vai, ngã đầu không động tĩnh.

Dạ Kinh Đường cất kỹ Chim Chim, đi ra ngoài, vừa mới chuyển qua chỗ rẽ hành lang, nghe trong thiên điện lại vang lên:

"Thủy Nhi, tối hôm qua ngươi và Dạ Kinh Đường ngủ ở đây?"

"Ừm!"

? !

Dạ Kinh Đường lảo đảo một cái, không ngờ được là Thái hậu lại hỏi như vậy, càng không ngờ được là Tuyền Cơ Chân Nhân lại trả lời như vậy, nhưng mà đó chỉ là trò đùa giữa hai nữ nhân hắn cũng không tiện xen vào, chỉ có thể coi như không nghe thấy gì cả, bước nhanh ra khỏi Phúc Thọ Cung.

Hôm qua Ngây Ngốc cũng ở trong cung, buổi sáng hẳn là đang chờ Nữ Đế chuẩn bị, sau đó dẫn theo cấm quân xuất phát từ Thiên Nhai đến Ngọc Đàm Sơn Trang.

Dạ Kinh Đường trực tiếp đi Trường Nhạc Cung, có thể vừa khéo đụng vào Nữ Đế và Tĩnh Vương tắm rửa thay quần áo, đi cũng là đứng bên ngoài, vì thế nó đi ra ngoài hoàng thành trước, lấy ngựa, đổi quan bào Hắc Nha, đi đến Hắc Nha khách hoàng cung cũng không xa.

Đêm qua gặp dịp thì chơi, lấy được bội kiếm của một tên con nhà giàu, cho dù kiếm có đáng tiền hay không thì lai lịch của nó đều bất chính, Dạ Kinh Đường cầm trên tay hoặc là mất đi thì sẽ thành phi tặc thật, vì thế thanh kiếm mượn dùng tạm này còn phải

trả lại.

Về phần phương thức trả lại thì đơn giản, hào môn quý tử mất kiếm ở Long Ngâm Lâu, khách nhân không thèm để ý, đương gia cũng phải báo quan tìm về, nếu không thì danh tiếng coi như không còn.

Dạ Kinh Đường giao thanh kiếm cho Hắc Nha, thuận miệng nói phi tặc đắc thủ sau đó thủ tiêu tang vật ở trong chợ đen trong thành, thủ hạ truy hồi được sau đó giao cho hắn, làm Chỉ huy phó Hắc Nha, sẽ không có bộ khoái nào truy hỏi nguyên nhân.

Chờ sau khi giải quyết xong chuyện này, Dạ Kinh Đường tùy tiện tìm một chỗ trên đường để ăn cơm sau đó trở về hoàng thành, đi tới Trường Nhạc Cung.

Nữ Đế hàng năm vào thu sẽ Ngọc Đàm Sơn Trang tĩnh dưỡng, đây là thói quen, đến lúc đó cung nữ bên cạnh cũng sẽ đi theo, mà triều hội thương nghị chính sự thì sẽ được mở ở Ngọc Đàm Sơn Trang.

Mặc dù nghe có hơi phiền toái nhưng Ngọc Đàm Sơn Trang cách thành nội cũng chỉ hơn mười dặm, Đại Ngụy vốn là năm ngày lâm triều một lần, thần tử có thể lên triều nghị chính cũng không thiếu xe ngựa, bởi vì đổi chỗ giờ làm trì hoãn, còn không cần rạng sáng bốn giờ thì rời giường chuẩn bị, vì thế triều thần cũng không có ý kiến gì.

Dạ Kinh Đường quen thuộc đi vào Trường Nhạc Cung, nhìn thấy không ít cung nữ đi đi lại lại trong cung các, chuẩn bị những vật dụng mà Nữ Đế sử dụng hàng ngày.

Mà bên trong Thừa An Điện, Đông Phương Ly Nhân vẫn ngồi trong thư phòng, nghiêm túc xử lý công sự dùm tỷ tỷ.

Dạ Kinh Đường đi tới bên ngoài cửa điện, phát hiện Ngây Ngốc

đang bận quốc gia đại sự, không tiện đi vào quấy rầy, làm đúng công việc của hộ vệ, đứng ở ngoài cửa làm môn thần, Chim Chim còn đang ngủ được để trên bụi cây ở ngoài điện.

Trong khoảng thời gian này, thân thể Nữ Đế khá suy nhược, không có tinh lực xử lý chính vụ vụn vặt, chỉ hỏi chuyện tương đối mấu chốt, những chuyện loạn thất bát tao khác đều giao cho Đông Phương Ly Nhân xử lý.

Chuyện có thể đưa tới trên bàn của đế vương một nước, theo suy nghĩ của người bình thường thì hẳn đều là chuyện lớn có liên quan tới hưng suy của một nước nhưng mà thực tế thì lại không phải như vậy.

Đại Ngụy cương vực lớn như thế, chuyện xảy ra mỗi ngày thật sự rất nhiều nhưng mà vô số Đại tướng nơi biên cương, quan địa phương cũng đủ để xử lý đa số mọi chuyện, Nữ Đế chỉ cần xem là được, chuyện khiến cho nàng nhức đầu nhất mỗi ngày chính là ngôn quan rảnh rỗi đi gây sự.

Chương 684 - Nữ Đế

Chương 684. Nữ Đế

Lúc Thái tổ lập quốc rất là nhiệt tình, cho ngôn quan quyền lực hoạch tội, vì thế dần cũng tạo thành thói quen mỗi ngày ngôn quan đều lên trình tấu, như là thần tử nào đó nuôi chó trong nhà, khi bách tính đi qua đường thì sủa mấy tiếng, chỉ có như vậy thôi mà có thể biết một thiên văn chương lớn, nói chó sủa là bởi vì dựa thế của chủ, có thể bình thường người này làm quen dựa vào thế lấn dân, nên tra rõ.

Những chuyện lông gà vỏ tỏi này, Nữ Đế còn không thể không xem, nếu như trả lời quá qua loa thì những ngôn quan này cũng không cần phải lo ngày mai nên viết cái gì.

Bây giờ những chuyện vặt này rơi vào tay Đông Phương Ly Nhân, càng khiến cho chuyện này từ nhỏ trở thành lớn, bởi vì mục tiêu của những ngôn quan này đều là nàng, chỉ là chuyện Hắc Nha chức quyền không rõ tiêu xài quá lớn thì đã bị nói không biết bao nhiêu lần.

Đông Phương Ly Nhân xem rồi nổi trận lôi đình, nhưng mà nàng lại không thể tức giận, về phần đánh một trận cảnh cáo thì cũng đừng nghĩ tới, nếu như nàng dám động thủ thì những ngôn quan này sẽ cảm tử sau đó sẽ để lại tiếng xấu muôn đời.

Đông Phương Ly Nhân ngồi trước bàn đọc sách, hai tay cầm bút thao thao bất tuyệt, mặt đen thui, phát hiện Dạ Kinh Đường tới, có thể là sợ một lát sau mình không khắc chế được cảm xúc mắng chửi người bị đường đường đại nhân nghe được cho nên mới mở miệng nói: "Dạ Kinh Đường, ngươi đi Minh Long Đàm

luyện công trước, đợi chút nữa xuất phát bản vương sẽ gọi ngươi."

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không có nói nhiều, quay người đi đến Minh Long Đàm ở sau Thừa An Điện, chuẩn bị luyện công chờ Ngây Ngốc làm xong.

Nhưng hắn vừa mới đi tới bên cạnh hồ thì bên tai hơi động một chút, nghe được một tiếng vang nhỏ vang lên ở trong Thừa An Điện: Xoạt ~

Đó là tiếng bọt nước, nơi phát ra âm thanh là ở sau cửa trong phòng ngủ của Ngọc Hổ.

Dạ Kinh Đường dừng bước chân lại, vốn định giả vờ như cái gì cũng không nghe thấy nhưng hắn vừa mới chuẩn bị đi thì bên trong lại vang lên một tiếng: Rầm rầm ~

Rõ ràng là đang gọi hắn.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường có chút không hiểu, đầu tiên là đưa mắt nhìn thư phòng phía đông đại điện, sau đó nhẹ nhàng nhún chân một cái nhảy lên trên sân thượng của phòng ngủ, vô thành vô tức đi vào bên trong, đi vào phía sau tấm bình phong, đứng ở bên ngoài cửa nói khẽ: "Ngọc Hổ Cô Nương, ngươi tìm ta?"

"Vào đi."

Nhu hòa thục mị ngự tỷ âm từ từ trong bồn tắm vọng ra.

Dạ Kinh Đường há to miệng: "Tĩnh Vương ở trong điện, ngươi..."

"Cách xa như vậy, chỉ cần không phải là cãi lộn thì Tĩnh Vương sẽ không nghe được? Mau vào."

Dạ Kinh Đường cũng bất đắc dĩ, lấy khăn che mặt dùng từ tối ngày hôm qua ra che mắt lại sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trong phòng tắm nhỏ tràn ngập sương mù, ao nước cũng bị Tuyết Hồ Tán nhuộm thành màu ngà sữa.

Đại Ngụy Nữ Đế dựa lưng vào đá bạch ngọc, nửa nằm ở trong nước, hai tay không che chắn, mặc dù trên người không có một mảnh vải nào nhưng mà ao nước màu ngà sữa cho nên chị có thể nhìn thấy hai nửa vòng tròn nổi trên mặt nước, nhưng mà ở thành ao nước thì là váy đỏ, áo lót và quần lót rơi vãi.

Dạ Kinh Đường đóng cửa lại, xe nhẹ đường quen đi tới thành bể tắm, phát hiện chân đụng phải váy, nửa ngồi xổm xuống, nhặt váy đỏ lên: "Ngươi thương thế rất nghiêm trọng?"

"Vết thương cũ năm xưa, thời tiết chuyển lạnh sẽ như thế, nói nặng thì cũng không nặng mà nói nhẹ thì cũng không nhẹ."

Nữ Đế chơi bọt nước, tạt nước sôi vào trong khe rãnh trắng nõn sâu không thấy đáy, dò hỏi: "Nghe nói Tôn Vô Cực tới kinh thành, ngươi còn học được kiếm pháp?"

"Đúng vậy, tìm được Linh Cơ Kiếm ở Ô Châu, sai người đưa về, kết quả Tôn lão Kiếm Thánh trực tiếp đến nhà dạy kiếm pháp, không cho ta mở miệng... ngươi muốn học."

"Ta muốn học thì có cách, không cần ngươi dạy "

Đại Ngụy Nữ Đế nói đến đây, im lặng không nói nữa.

Dạ Kinh Đường cũng dừng động tác trên tay lại, tay trái cầm váy đã xếp xong, tay phải cầm một miếng vải nhỏ hình tam giác dưới đất lên, biểu cảm trên mặt xuất hiện một chút thay đổi.

Trước khi vào cửa hắn không có những quan sát ở trong phòng, quần áo cũng sẽ không tự mình di chuyển, rõ ràng hắn biết ở trên đó có cái gì, bây giờ cầm lên trên tay, cảm giác quen thuộc và tạo hình quen thuộc khiến cho hắn hơi liếc nhìn Ngọc Hổ, muốn vứt xuống nhưng mà như vậy cũng không có hợp lý, nhưng mà giả

vờ như không biết cất quần áo đi thì cũng không có ổn. Đại Ngụy Nữ Đế thấy Dạ Kinh Đường cầm lấy đồ lót của nàng thì cũng thôi đi, còn yêu thích không buông tay, có chút nhíu mày: "Để một bên là được rồi, không cần dọn dẹp dùm ta."

Dạ Kinh Đường nghe nói như vậy, chị đành coi như không có xảy ra chuyện gì hết, để váy và tấm vải hình tam giác ở trên giường, sau đó lên tiếng dò hỏi: "Thánh thượng muốn tĩnh dưỡng ở Ngọc Đàm Sơn Trang bao lâu?"

"Nhìn tình huống, ít thì một tuần nhiều thì hai tháng."

Chương 685 - Nữ Đế Đỏ Mặt

Chương 685. Nữ Đế Đỏ Mặt

Đại Ngụy Nữ Đế giơ tay lên, nhặt cái yếm còn lại, để ở một bên khác, sau đó nói: "Mấy ngày này ngươi phải luân phiên tuần sát ở Ngọc Đàm Sơn Trang. Lần trước đồng ý cho người bên cạnh ngươi học Ngọc Cốt Đồ, bây giờ mới xem được một lần chứ, đi Ngọc Đàm Sơn Trang chỉ sợ phải trì hoãn thời gian thật dài. Ngươi muốn cho các nàng học được sớm một chút, có thể để các nàng ở trong cung, dù sao Thánh thượng không tại, trong cung cũng có ăn có uống, cũng miễn cho ngươi ở bên ngoài, cả ngày quan tâm người trong nhà."

Dạ Kinh Đường nghe nói như vậy, trong lòng có chút ngoài ý muốn, hắn chạy vào bể tắm nhỏ, muốn mượn cơ hội này hỏi một chút xem lúc Trường Nhạc Cung không có người, hắn có thể dẫn theo Ngưng Nhi và Tam Nương tiến cung học Ngọc Cốt Đồ hay không, không ngờ được là Ngọc Hổ trực tiếp mở miệng trước.

"Hoàng thành trọng địa, Thánh thượng không có ở đây, dưới tình huống này các nàng đi vào ngủ lại trong tẩm cung của thiên tử không có vấn đề gì sao."

Đại Ngụy Nữ Đế tùy tiện nhún vai: "Thánh thượng ở thì mới là hoàng thành tẩm cung, Thánh thượng không có ở đây, cho dù nó có quy mô lớn cũng chỉ là một căn phòng mà thôi. Mỗi ngày ngươi tới xem một chút, cũng coi là hai đầu chiếu cố thủ hộ hoàng thành, nhưng mà ta vẫn phải nhắc nhở ngươi một câu, Minh Long Đồ là quốc chi trọng khí, phải truyền thừa đến tay hậu thế tử tôn, Thánh thượng cũng không thể tùy ý xử trí. Bây giờ giao cho ngươi, để ngươi dạy người bên người, nếu gây ra rủi ro, khiến cho mất đi

Minh Long Đồ, như vậy thì tội của ngươi cũng không nhỏ, sẽ mất đầu."

Dạ Kinh Đường khẽ cười: "Nặng nhẹ trong đó đương nhiên ta biết, ta và Tuyền Cơ Chân Nhân mỗi ngày đổi ca, tuần tra trong ngoài hoàng thành một lần là được, mấy ngày nay sẽ cho các nàng ở Minh Long Đàm học Ngọc Cốt Đồ, chờ học xong thì cho các nàng rời cung."

Đại Ngụy Nữ Đế khẽ gật đầu, muốn nói thêm về chủ đề này nhưng mà suy tính lại thì cảm thấy hình như không có gì để nói, ngồi thẳng lên một chút, hai cái bánh bao mềm nổi lên trên mặt nước, điểm đỏ như ẩn như hiện, nói đùa: "Bên ngoài đang thu dọn đồ đạc, còn một hồi nữa mới xuất phát, ngươi xuống giúp ta kỳ lưng chứ."

? ?

Dạ Kinh Đường mắt thấy Ngọc Hổ lại tới, có kinh nghiệm ứng đối trước kia, trực tiếp thuận thế mà làm, nói: "Cũng được."

Sau đó làm bộ mở đai lưng, chuẩn bị xuống ao.

Đại Ngụy Nữ Đế có chút nghiêng đầu, thấy Dạ Kinh Đường da mặt dày làm thật, cũng không bối rối, dù sao nàng biết Dạ Kinh Đường chỉ dọa nàng.

Nàng dịch qua bên cạnh một chút, chừa lại vị trí, nửa dựa lên thành bể tắm, một chút cảm giác cấp bách cũng không có, thấy Dạ Kinh Đường cởi ngoại bào sau đó động tác chậm lại, còn trêu chọc: "Cởi đi? Sao, không dám cởi à?"

"... ?"

Dạ Kinh Đường không tin Hổ Nữu cô nương dám nhìn hắn cởi, ngẫm lại, đưa tay định cởi ngân sắc nhuyễn giáp xuống thử một chút.

Kết quả hắn tính đúng, Hổ Nữu cô nương ngoài miệng thì nói hay lắm nhưng cuối cùng cũng là nữ tử, chuyện này nàng vẫn sợ.

Nhưng hắn không có tính được là Ngọc Hổ cũng không có chính diện nhận thua mà khi hai tay của hắn kéo nhuyễn giáp, bỗng nhiên tay đè lên bánh bao bên trái, bỗng nhiên ho khan vài tiếng: "Khụ khụ —— khục —— "

Tiếng ho khan rất lớn, thư phòng phía đông cung điện lập tức truyền ra động tĩnh, sau đó là tiếng chân chạy qua bên này.

Đạp đạp đạp.

"Ngươi!"

Dạ Kinh Đường không kịp đề phòng, bỗng nhiên kéo nhuyễn giáp xuống, muốn tông cửa xông ra, nhưng bởi vì động tác kéo quá lớn, khiến cho khăn đen che mắt tụt xuống mũi, ánh mắt khôi phục.

Sau đó cảnh tượng đập vào trong mí mắt chính là phòng tắm sương trắng lượn lờ và mỹ nữ nằm trong bể.

Đại Ngụy Nữ Đế phải dùng sức để ho cho nên không thể dựa vào bể tắm, lúc này nàng ngồi trong bồn tắm, nước không tới xương sườn, tay phải che bánh bao bên trái, có thể nhìn thấy làn da trắng qua kẽ ngón tay.

Mà bên phải bởi vì không có được che chắn, lại dùng sức ho khan, rung động kịch liệt, hạt đậu đỏ rung tới xuất hiện tàn ảnh, nhưng với nhãn lực của Võ Khôi thì có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trong phòng tắm lập tức trở nên tĩnh mịch.

Nữ Đế không ho khan nữa, đưa tay trái lên che một bên khác, biến thành hai tay khoanh trước người, sắc mặt đỏ lên một chút.

Mà Dạ Kinh Đường là lần đầu tiên không cẩn thận chiếm tiện nghi của Ngọc Hổ, chẳng những không có khẩn trương mà vẫn rất thoải mái, ý trong ánh mắt là —— bị thua thiệt chứ? Ai kêu ngươi trêu đùa ta, bởi vì tiếng bước chân chạy qua bên này càng ngày càng gần, chỉ cần qua chính điện là đến cổng, Dạ Kinh Đường cũng không có thời gian nhìn phản ứng của Ngọc Hổ, cầm lấy áo choàng quay người chạy ra ngoài, trong chốc lát mở cửa xông ra khỏi phòng ngủ, từ cửa sổ nhảy ra ngoài...

Chương 686 - Thâm cung đào bảo.

Chương 686: Thâm cung đào bảo.

Gió thu thổi nhẹ, một chiếc thương thuyền giương rộng cánh buồm, dọc theo dòng Thanh giang xuôi dòng mà xuống.

Trên tầng hai thuyền lâu, truyền đến vài tiếng nói có vẻ hơi khàn khàn đè nén mà ho:

"Khục ....khụ khụ ....."

Boong tàu tràn đầy lữ nhân trời nam biển bắc, tầng hai lại không có mấy vị khách, một Thanh Y công tử, lưng đeo vỏ đao bọc ba thước gấm, trên tay bưng khay, đẩy cửa phòng ra.

Kẹt kẹt -

Bàn trà bên cạnh cửa sổ, ngồi lão giả dáng người khá cao, cẩm bào đai ngọc, trên thân mặc áo choàng rộng rãi, một đôi mắt thần hoa nội liễm, tựa như con chim ưng cô độc trải qua thế sự.

"Sư phụ, thuốc đã sắp lạnh, uống một ngụm đi, coi như trị không hết bệnh, cũng có thể giảm đau."

Thanh y công tử buông khay xuống, từ bên trong bưng lên chén thuốc, đặt ở trong tay lão giả, hai đầu lông mày mang theo thần sắc lo lắng thật sâu.

Nhưng phản ứng của lão giả lại có chút bình thản, ngón tay đẩy chén thuốc ra:

"Thuốc này có thể giảm đau, nhưng làm cho người ta loạn thần loạn chí, một khi trầm mê trong đó thì không thể tự kềm chế, không thể chạm vào. Lúc đầu sư thúc ngươi có được chút tin tức Tuyết Hồ Hoa, khả năng còn có chút hiệu quả, chưa từng nghĩ xuôi gió xuôi nước cả một đời, lại bởi vì người huynh trưởng này mà phơi thây hoang dã ....."

Thanh y công tử ngồi xuống bên cạnh, khuyên nhủ:

"Người chết như đèn diệt, xin sư phụ nén bi thương. Lần này đi Tây Hải chư bộ, vốn cho rằng có thể tìm được một ít Tuyết Hồ Hoa, nào nghĩ tới tứ đại bộ cộng lại cũng móc không ra một hai. Coi như Tuyết Hồ Hoa nở cũng chỉ trong hai năm này....."

"Chữa bệnh phải ra tay từ đầu nguồn, đầu nguồn chưa trừ diệt, dù cho nhiều Tuyết Hồ Hoa cũng chỉ có tác dụng hòa hoãn. Muốn thân thể khôi phục như lúc ban đầu, vẫn phải xem kinh thành."

"Aizz ....."

Thanh Y công tử nghe được nơi đây, đứng dậy đi tới cạnh cửa sổ, nhìn về phía bờ sông dần dần phồn hoa.

"Tiết Bạch Cẩm không muốn cùng bọn ta hợp mưu, cũng không biết Nữ Đế có chiến lực bao nhiêu, cộng thêm hai võ khôi là Tuyền Cơ chân nhân và Dạ Kinh Đường, chỉ dựa vào sư phụ áp trận, chuyến này trong lòng thực bất an..... mặc dù lấy được từ Tây Hải chư bộ bên kia "Tù Long chướng", nhưng vật này thất truyền đã trăm năm, cũng không biết bây giờ Tây Hải chư bộ phối ra có còn bá đạo như trong truyền thuyết hay không....."

Lão giả lắc đầu: "Chỗ khó của việc này không ở trên thân một hai người, mà là đại thế. Nữ Đế cày cấy mười năm tích uy sâu nặng, coi như chúng ta làm được chuyện, cho dù Yến Vương cưỡng ép khoác lên hoàng bào, trên lưng vẫn bêu danh thí quân,

không nhất định có thể ngồi ổn thiên hạ, mà Lương vương ngược lại có khả năng ngồi thu ngư ông thủ lợi. Nếu không phải tình thế bức bách, vi sư cũng sẽ đợi thêm mấy năm....."

Khi đang nói chuyện, ở chỗ rất xa trên bờ sông, xuất hiện đại đội binh mã, cùng tiếng kèn:

"Ô -- "

"Ô -- "

Lão giả đứng dậy đi tới bên cửa sổ dò xét, có thể thấy được phía trước là mấy trăm cấm quân giơ cao long kỳ mở đường, sai dịch thì năm bước một người đứng ở hai bên con đường, xe ngựa của bách tính đều lui đến ven đường, cúi đầu khom người không dám tùy ý ngẩng đầu lên.

Mà bên trong là hơn mười chiếc xe, xe ngựa phía trước nhất càng gây ý, phía trước là sáu con ngựa màu lông thuần trắng chân đạp tuyết, độ rộng toa xe cơ hồ chiếm cứ toàn bộ quan đạo, hai bên thì mang theo kỵ sĩ đeo mặt nạ, cẩn thận liếc nhìn xung quanh mỗi ngọn cây cọng cỏ.

Phía sau là bộ khoái cầm đao thuẫn, cùng đội ngũ người người nhốn nháo, có xe ngựa kiểu quan và tạp dịch các loại, toàn bộ đội ngũ ở trên quan đạo xếp thành một hàng, kéo dài gần hai dặm.

Thanh y công tử nhìn thấy chiến trận này, vô ý thức lui về chỗ tối nửa bước, cảm thán nói:

"Người giang hồ phô trương dù có lớn, so với nghi trượng đế vương, cũng là tiểu vu gặp đại vu. Trách không được người người đều muốn làm Hoàng đế."

"Người nghĩ đều là hơn người một bậc, mà không phải một cái danh hào Hoàng đế, như trên đời này nếu có tiên nhân, người có thể thành lại có mấy người coi trọng đế vương thế tục."

"Sư phụ nói là....."

"Ô -_ "

"Ô -- "

Ở giữa đội ngũ trùng trùng điệp điệp, thỉnh thoảng vang lên tiếng kèn lệnh hùng hậu.

Sáu ngựa ngang nhau kéo ngự liễn ở chính giữa đội ngũ, xung quanh là ba mươi tên hộ vệ cưỡi ngựa tùy hành mặc Kỳ Lân khải, mặc dù giống cấm quân mở đường phía trước, nhưng đều đeo mặt nạ màu đen.

Cử động lần này cũng là không phải dùng để phân chia binh chủng, mà là người đi trước mặt ngự liễn, từ Hắc Nha, ám vệ, cao thủ trong cấm quân tạo thành, nam nữ già trẻ đều có, lại mặc chế phục riêng phần mình sẽ thành một đoàn đay rối, nhìn không lịch sự cho lắm.

Chương 687 - Nửa Vòng Tròn

Chương 687. Nửa Vòng Tròn

Bên trong ngự liễn, Nữ Đế thân mặc long bào đen đỏ giao nhau, mũ miện trên đầu rủ xuống mười hai cây ngọc tảo che cản dung nhan tuyệt sắc, mặc dù ăn mặc rất chính thức, nhưng tư thế ngồi hoàn toàn lười biếng như trước đây, chân trái khoác lên trên đùi phải, cánh tay tựa vào lan can, xuyên thấu qua sa mỏng cửa sổ ngắm nhìn hai bên bờ vùng ven sông.

Buổi sáng ngăm trong bồn tắm, không cẩn thận chơi quá trớn, bị nam nhân nhìn thấy khá nhiều nơi, nếu như đổi thành cô gái tầm thường, khẳng định đã mất hồn mất vía suy nghĩ lung tung, khuôn mặt còn thỉnh thoảng đỏ một chút.

Nhưng Nữ Đế hiển nhiên không phải cô gái tầm thường, bị Dạ Kinh Đường nhìn cũng không phải lần đầu, vì thế đáy lòng vẫn rất bình tĩnh, chỉ là nhìn xem muôn hình muôn vẻ ven đường, ngẫu nhiên mới có thể liếc mắt một cái ra phía sau.

Dạ Kinh Đường làm người đứng thứ hai Hắc Nha, trường hợp Nữ Đế đi tuần, hắn ở trong xe ngựa phía sau ôm cô nương hiển nhiên không có khả năng, lúc này cũng đổi lại một thân hắc quang Kỳ Lân khải, bên hông ngựa giắt Minh Long Thương, đi ở bên ngoài trên đồng cỏ trên quan đạo, nhìn chăm chú tình huống hai bên quan đạo.

Mà bên cạnh Dạ Kinh Đường, là hắc giáp kỵ sĩ thân cao tương tự, mặc dù vai rõ ràng gầy hơn Dạ Kinh Đường một chút, nhưng ngực vẫn ưỡn ra, thậm chí áo có chút chật trội, bên hông ngựa treo hắc lân thương, phối hợp tua trên mũ giáp, nhìn khí thế uy

phong lẫm liệt, hoàn toàn không thua Dạ Kinh Đường bên cạnh.

Khóe mắt Dạ Kinh Đường đánh giá hai mặt hộ tâm kính trước ngực Bổn Bổn, có chút đau lòng, hoàn toàn không nghĩ ra Đại Bổn Bổn làm thế nào chen hai đầu rồng béo uy phong lẫm lẫm vào bên trong giáp ngực, đi được một đoạn thì hỏi:

"Nếu điện hạ khó chịu thì về xe nghỉ ngơi đi, đường cũng không bao xa, mặc thứ này làm cái gì."

Đông Phương Ly Nhân mặc thân áo giáp đi ra ngoài, là bởi vì nàng có vóc người đẹp, mặc áo giáp vô cùng khí khái hào hùng, chuyên môn mặc cho Dạ Kinh Đường nhìn một chút. Mặc dù bộ ngực đều bị áo giáp đè ép, hô hấp có chút nghẹn, nhưng vẫn như cũ ngẩng đầu ưỡn ngực bày ra trạng thái uy nghiêm khí phách:

"Đại Ngụy dùng võ lập quốc, tử tôn vô luận nam nữ đều phải học công phu cưỡi ngựa bắn cung, nếu như ngay cả áo giáp mà cũng mặc không được, về sau ra chiến trường thế nào?"

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, nhưng cũng không có cười, mặc dù võ nghệ của Bổn Bổn với hắn mà nói cũng không khác biệt lớn so với không có, nhưng đặt ở trong mắt người bình thường thì giống như Tiểu Vân Ly, đã biết bay trên mái nhà đi trên vách tường cũng được tính là đỉnh tiêm cao thủ, đi ra chiến trường thật đúng là không có vấn đề gì. Hắn nghĩ nghĩ đành đề nghị:

"Mãng phục mà điện hạ cũng có thể định chế thành kiểu dáng thích hợp cho nữ tử, áo giáp cũng có thể làm một kiện theo yêu cầu, ừm.... kích thước khác không thay đổi, đổi giáp ngực thành nửa vòng tròn....."

"Nửa vòng tròn?"

Đông Phương Ly Nhân hơi cúi đầu nhìn giáp ngực, tưởng tượng thân mặc áo giáp mà trên ngực đội hai cái bánh bao lớn,

giọng nói chợt lạnh lẽo:

"Vậy mà được sao?"

Dạ Kinh Đường tỉ mỉ nghĩ lại cũng đúng, loại trang phục nữ kỵ sĩ này, tựa như càng thích hợp để ở trong khuê phòng dụ hoặc tướng công, đành nhẹ nhàng cười, không tiếp tục đề nghị loạn nữa.

Ngọc Đàm Sơn Trang cách kinh thành cũng không coi là xa xôi, nhưng quá nhiều người đằng sau còn đi theo không ít bộ tốt, tốc độ cũng không quá nhanh, từ hoàng cung xuất phát đi gần hai canh giờ, mới tới sương mai phong.

Triêu Lộ Sơn tiếp giáp Phù Dung Trì, phạm vi vài dặm đều là lâm viên Hoàng gia, cũng chính là sản nghiệp tư nhân của Nữ Đế, do vài ngày trước bắt đầu chuẩn bị, bãi cỏ bên ngoài sơn trang đã biến thành doanh địa tạm thời, cấm quân điều tới sẽ trú đóng ở chân núi.

Thái hậu và Nữ Đế ngồi xe vua, từ ngự đạo trực tiếp tiến vào sơn trang, rất nhiều cung nữ tùy hành, Dạ Kinh Đường thì ở trên con đường đá trắng bên ngoài sơn trang tuần sát cảnh giới, cho đến khi nhân thủ đến đủ dàn xếp lại vị trí, mới khôi phục tự do.

Dạ Kinh Đường đưa Bổn Bổn một mực làm đồng đội về chỗ ở trong sơn trang rồi lại đi tới sương phòng được sắp xếp cho riêng hắn, dỡ xuống áo giáp.

Hoàng thành cấm quân dùng Kỳ Lân khải, tính chất cực kì tinh xảo, chỉ riêng phuk kiện đã có mười bốn mười lăm cái, trước kia Dạ Kinh Đường không tiếp xúc qua áo giáp, lại không thể làm hư, cởi ra tương đối phiền phức, ngay khi đang ở trong phòng đứng nhìn gương chậm rãi thu thập đã nghe thấy ngoài cửa truyền đến động tĩnh.

Đạp đạp ~

Dạ Kinh Đường quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thấy Tuyền Cơ chân nhân một bộ áo trắng từ hành lang đi tới nên dừng động tác lại, dò hỏi:

"Thánh thượng bên kia đã thu xếp tốt rồi?"

Tuyền Cơ chân nhân tiến vào trong phòng, nhìn thấy Dạ Kinh Đường một thân giáp đen cứng rắn, ánh mắt có chút tán thưởng, đi đến trước mặt hắn hỗ trợ, vừa trả lời:

"Thánh thượng và Thái hậu ở Tẩy Long Trì tắm rửa, ta dành thời gian tới đây nói với ngươi một ít chuyện. Buổi sáng hôm nay ta đi tra xét, cao thủ dưới trướng Yến Vương thế tử chỉ có Phương Thế Kiệt, ngoài ra còn mang tới trăm tên người hầu, nhưng võ nghệ xuất chúng lại không có mấy ai.

"Yến Vương thế tử đêm qua đi phố Ngô Đồng, quần áo nhẹ nhàng bên người cũng chỉ mang theo mấy người Phương Thế Kiệt, Văn Đức Kiều cùng mấy công tử uống rượu ở trên Kim Bình Phong Lâu, nửa đường uống say đã trở về phòng ngủ, cũng không mang theo chim gì..."

"Một mình Phương Thế Kiệt..... không mang chim..."

Chương 688 - Vô Lễ

Chương 688. Vô Lễ

Dạ Kinh Đường nghe đến đó, nhíu nhíu mày -- thân là hộ vệ, loại bỏ, bắt người gì đó đều là phụ, một tấc cũng không rời bảo hộ mục tiêu là nhiệm vụ thiết yếu, ở dưới tình huống không xác định nguy hiểm, trước tiên phải đưa mục tiêu bảo hộ đến nơi an toàn mới là phản ứng bình thường.

Buổi tối hôm qua hắn còn ở sau ngõ hẻm, mà vị trí Yến Vương thế tử, hẳn là trước đường phố chính, cách nhau mấy tòa nhà, Phương Thế Kiệt lại trực tiếp đi ra ngoài, ném Yến Vương thế tử đang say rượu một mình trong phòng, nghĩ thế nào cũng không hợp lý.

"Mấy người bằng hữu có mang hộ vệ hay không?"

"Đều là công tử của cao môn đại hộ, khẳng định có hộ vệ, nhưng chỉ là vũ phu bất nhập lưu, không đáng giá nhắc tới."

Dạ Kinh Đường nghĩ: "Yến Vương thế tử đã uống say, xung quanh lại không có cao thủ, khi đó Phương Thế Kiệt phát hiện có khách không mời mà đến, không có khả năng sẽ cứ thế tuỳ tiện rời đi. Ta đoán chừng Yến Vương thế tử căn bản không uống say, hôm qua đi Kim Bình Phong Lâu là để âm thầm gặp người nào đó, con chim có lẽ là của người này nuôi, bản lĩnh rất không nhỏ, mà còn khiến Phương Thế Kiệt rất tin tưởng....."

Tuyền Cơ chân nhân đứng ở trước mặt, lấy giáp ngực xuống:

"Yến Vương thế tử trước kia cũng thường xuyên mang theo một người chạy khắp nơi, Phương Thế Kiệt làm chuyện tính tiền

và nhờ vả không ít, còn phòng hộ lỏng lẻo như vậy, ta càng có khuynh hướng bản thân Yến Vương thế tử có võ nghệ liền không tầm thường.

"Con cháu hoàng thất đều tập võ từ thuở nhỏ, Yến Vương thế tử càng là sư thừa đông đảo, võ nghệ cho dù chênh lệch cũng sẽ không quá cách biệt với Ly Nhân, nhưng Yến Vương thế tử vào kinh thành mười năm rất an phận không hề động tay chân, cụ thể mạnh yếu cũng không quá rõ ràng."

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ, cảm thấy lời này cũng có lý, mình có thể tự bảo vệ mình, xác thực không cần hộ vệ luôn canh giữ ở trước mặt. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

"Thế tử Yến Vương gần đây có động tỉnh gì không?"

"Cả ngày không có việc gì, động tĩnh không có cách nào phỏng đoán, chỉ biết là Văn Đức Kiều nhi tử quốc công, hôm nay qua làm sinh nhật, ở trong thành bày tiệc đãi khách. Yến Vương thế tử bình thường chơi cùng những người này nên có thể sẽ trình diện."

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu, không tiếp tục hỏi nhiều.

Chờ khi cởi ra giáp váy, toàn thân trên dưới chỉ còn lại áo lót màu đen mỏng manh.

"Cám ơn."

Dạ Kinh Đường đáp tạ một câu, đang muốn cầm lấy áo bào tự mình mặc vào, đã thấy lục Đại tiên tử thanh lệ động lòng người trước mặt rời đôi mắt, rất bí ẩn mà ngắm nơi cô nương không nên nhìn.

Dạ Kinh Đường cúi đầu nhìn, mười phần bình thường cũng không có chỗ nào gây xấu hổ, cũng rõ ràng Tuyền Cơ chân nhân đang nhìn cái gì, có chút im lặng:

"Ta cũng không phải con lừa, làm sao có thể tùy thời tùy chỗ cái gì kia. Lần trước là ta té xỉu, ngươi giúp ta xoa thuốc, ta tưởng là Ngưng nhi, mới có hơi bất nhã....."

Thấy Dạ Kinh Đường ngẩng đầu ưỡn ngực chứng minh hắn không phải hạng người sắc dục huân tâm, ánh mắt Tuyền Cơ chân nhân nghiền ngẫm, lùi ra sau một chút, mông nở nang tựa lên trên bàn, hai tay ôm ngực, vô tình hay cố ý làm ra động tác chèn dưa hấu:

"Thật sao?"

Tuyền Cơ chân nhân có dáng dấp vô cùng cân xứng, mặc dù ngực áo có quy mô không sánh bằng ba mẹ con nhà Hoàng gia, so với Tam Nương cũng là tự rước lấy nhục, nhưng cũng không nhỏ, thuộc về loại vừa vặn có thể một tay nắm đầy.

Lúc này hai tay ôm ngực cố ý chen một cái, vạt áo đã bày ra sức giãn không chịu nổi gánh nặng, khí chất đặc biệt nửa phần yêu nữ nửa phần Quan Âm, lực sát thương càng thêm kinh người.

Dạ Kinh Đường nhướng mày, cảm thấy hai sư đồ này rất đơn giản, đối mặt với tình huống khiêu khích rõ ràng như vậy hắn sợ thân thể xuất hiện phản ứng nên lập tức dời ánh mắt ra chỗ khác rồi đi lấy áo choàng:

"Lục tiên tử, xin ngươi tự trọng."

"Ta tự trọng cái gì? Ta đứng mệt mỏi, dựa vào một chút cũng không được."

Hai tay Tuyền Cơ chân nhân đưa ra sau chống đỡ mặt bàn, ấn xuống áo choàng trên bàn, nghiêng đầu nhìn qua Dạ Kinh Đường chỉ cách một chút:

"Ta và ngươi trò chuyện chính sự, tiếp đó ngươi tính sao? Chuẩn bị điều tra như thế nào?"

Dạ Kinh Đường mặc một thân áo mỏng quần manh, mắt thấy Tuyền Cơ chân nhân nhất định phải đùa hắn, hắn trực tiếp ép thân về phía trước, hai tay đặt ở bên cạnh bàn.

Ba ~

Tuyền Cơ chân nhân bị động tác này làm cho hơi ngửa ra sau, bị vây trên mặt bàn, cau mày nói:

"Ngươi muốn làm gì?"

"Lục tiên tử, ngươi muốn trò chuyện chính sự, có thể chờ ta mặc quần áo tử tế rồi nói chuyện hay không?"

"Bây giờ ngươi đang không mặc y phục sao? Chỉ lộ cái cổ, còn sợ ta nhìn à?"

Dạ Kinh Đường không còn lời nào để nói, trong lòng suy nghĩ một chút, đáy mắt làm ra bộ dáng giật mình, giương mắt nhìn về phía cửa sổ sau lưng Tuyền Cơ chân nhân:

"Ngọc Hổ?"

Tuyền Cơ chân nhân bị lời này làm cho kinh hãi, vai khẽ run, mặc dù nàng không nghe thấy động tĩnh gì, nhưng võ nghệ của Ngọc Hổ cũng không thấp, nếu thật sự lén lút đến bên ngoài căn phòng này, nàng không phát hiện ra cũng không phải là không được.

Vì thế đáy lòng Tuyền Cơ chân nhân hơi hồi hộp một chút, nhanh chóng đưa tay còn chống đỡ trên bàn lên đẩy Dạ Kinh Đường ra, đứng thẳng người bày ra tư thái đoan trang sư trưởng nên có, quay đầu xem xét.

Bá ~

Dạ Kinh Đường nhanh chóng lấy áo bào, vung ra sau choàng

lên trên thân, ánh mắt trêu chọc.

"Ngươi khẩn trương cái gì? Không phải chỉ hỏi chính sự sao?"

"..."

Tuyền Cơ chân nhân phát hiện ngoài cửa sổ rỗng tuếch, đôi mắt khẽ híp một cái, quay đầu, nâng giày thêu đạp lên chân Dạ Kinh Đường:

"Ngươi vô lễ như thế còn trách ta phản ứng lớn? Chẳng lẽ ta lại thản nhiên để cho người ta trông thấy ngươi nhấn ta trên mặt bàn?"

Sau khi nói xong thì xoay người phiêu nhiên mà đi.

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, nói câu "Lục tiên tử đi thong thả", vừa lòng thỏa ý mặc y phục vào.....

Chương 689 - Cảm Thấy Áy Náy Khi Được Đối Xử Tốt

Chương 689. Cảm Thấy Áy Náy Khi Được Đối Xử Tốt

Thời gian nhoáng cái đã vào đêm.

Phía đông Hoàng thành, xe ngựa treo gia huy chữ "Bùi" chậm rãi chạy qua đường phố.

Dạ Kinh Đường ngồi ở ngoài xe ngựa đảm nhiệm làm xa phu, Chim Chim ngồi xổm trên bờ vai hắn hết nhìn đông tới nhìn tây. Mà trong xe phía sau, Bùi Tương Quân ăn mặc vô cùng chính thức, dáng vẻ lại khá là nhàn tản, nửa tựa ở trên giường nhỏ, khóe miệng mang theo ba phần ý cười không rõ.

Lạc Ngưng ngồi ngay ngắn cạnh cửa sổ xe, khí chất giống như băng sơn, đôi mắt thi thoảng ngắm mông.Bùi Tam Nương một cái

Hôm qua Lạc Ngưng đã sớm thổi gió bên gối nam nhân, buổi sáng chạy tới xem xét chiến quả, kết quả phát hiện Tam Nương lại đắc ý trang điểm, nàng còn tưởng rằng tiểu tặc vẫn không ra tay, hỏi một chút mới biết được tối hôm qua Tam Nương uống say, tiểu tặc xác thực đã làm chuyện xấu.....

Dựa theo Lạc Ngưng tính toán, bị khi nhục như vậy, Tam Nương hẳn là cái mông nở hoa không đứng dậy được mới đúng, nào nghĩ tới Tam Nương vậy mà một chút phản ứng không có, thậm chí còn vinh quang đầy mặt thỉnh thoảng cười một chút, giống như chiếm được món hời lớn.

Sau khi quan sát cả ngày cũng không phát hiện Tam Nương có

dị dạng gì, Lạc Ngưng nhịn không được dò hỏi:

"Tam Nương, ngươi cười cái gì?"

Tối hôm qua Bùi Tương Quân hai lần bị mở dưa, còn bị ngọc củ cải mắc cỡ chết người giày vò, buổi sáng cũng không dám gặp người, đến bây giờ còn chưa tỉnh táo lại. Nhưng ở trước mặt hồ ly tinh, nàng cũng không thể biểu hiện ra bộ dáng không chịu nổi, tùy ý nói:

"Ngươi quản ta cười cái gì.... lại nói Vương phu nhân nói loại biện pháp kia, thật là có ý tứ, cảm giác kia..... làm sao nói cùng ngươi đây, trước kia bình thường là uống rượu trái cây, ngọt ngào không say lòng người, nhưng cũng không có chỗ đặc biệt gì, mà loại biện pháp kia, thì là uống rượu mạnh, răng môi lưu hương ba ngày không tỉnh, càng thêm dư vị càng thêm có ý tứ....."

"..."

Lạc Ngưng thấy bộ dáng lẳng lơ của Tam Nương không giống làm bộ, đáy lòng lập tức có chút hối hận. Dù sao nếu thật sự là như thế, chẳng phải nàng đã chắp tay tặng lần đầu tiên tuyệt vời nhất của nhau cho Tam Nương? Đây không phải não bị úng nước sao...

Còn răng môi lưu hương ba ngày không tỉnh, bình thường tiểu tặc ở chỗ nàng cảm giác hồn đã muốn bay mất, thật sự là như thế không phải nàng sẽ đắm chìm trong giường chiếu.....

Xì, nghĩ gì thế.....

Tâm tư Lạc Ngưng rõ ràng đã loạn, có chút không ép được suy nghĩ, đành tiếp tục làm ra dáng vẻ lạnh như băng, nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Dạ Kinh Đường đánh xe ở bên ngoài, có thể nghe được hai nàng dâu ngươi lừa ta gạt, trong lòng có chút buồn cười.

Trong lòng của hắn đoán chừng, Ngưng nhi khẳng định rất tò mò, lần sau có khả năng sẽ chủ động mở miệng, tự mình nghiệm chứng thuyết pháp của Tam Nương một chút.

Vì thế hắn khẳng định không thể nói chen vào, nếu không thì Ngưng nhi sẽ khóc sướt mướt sau đó bắt hắn trút giận.

Đội xe một đường tiến lên, rất nhanh đã tới ngoài cửa đông hoàng thành.

Bây giờ Nữ Đế đã di giá tới Ngọc Đàm Sơn Trang, nhưng hoàng thành chung quy vẫn là hoàng thành, bên trong có vàng bạc châu báu, văn vật, hồ sơ, không có khả năng biến thành thành trống, cấm quân tuần tra không có chút nào biến hóa, cũng có lưu ám vệ tuần tra, chỉ là không cần lại đặt trọng tâm ở Vĩnh Lạc cung thôi.

Buổi sáng Dạ Kinh Đường đã được cho phép, có thể mang theo hai nữ tử đến Minh Long Đàm luyện công, sau khi đưa ra lệnh bài đã được thả đi qua.

Dạ Kinh Đường thuận theo đường cũ, đưa theo Ngưng nhi và Tam Nương đi qua hành lang các tòa nhà, đi tới trong Vĩnh Lạc cung, có thể thấy được trong cung thành to như vậy chỉ có đèn đuốc lấm ta lấm tấm, trên cơ bản không nhìn thấy người đi lại.

Mà coi như tẩm điện ở Thừa An điện của Nữ Đế, bởi vì thiếp thân hầu cận toàn bộ đều đi theo đến Ngọc Đàm Sơn, trực tiếp không thắp đèn.

Dạ Kinh Đường đi vào phía sau Thừa An cung, liếc nhìn một vòng không thấy bóng người, đành đi tới bên trong Thiên Điện phụ cận lấy Minh Long Đồ, lấy ra chìa khoá Ngây Ngốccho mở cửa một gian phòng:

"Hai ngày này các ngươi cứ ở đây, Tĩnh Vương đã dặn dò qua

các cung nhân khác, không cần lo lắng bị quấy rầy....."

Gian phòng là chỗ ở cho cung nữ, vô cùng sạch sẽ, cũng không có gì đặc biệt, ba người một chim nhìn qua một chút rồi đi về thủy tạ giữa hồ.

Dạ Kinh Đường mấy ngày nay để đảm bảo Ngọc Cốt Đồ, trực tiếp mang ở trên người, khi đi vào giữa hồ để cho hai người cầm lấy chăm chú học rồi hắn đi đến hoa viên ngoài điện, bắt đầu nghiên cứu tiền triều còn sót lại đến cùng là thứ gì.

Ngây Ngốc và Ngọc Hổ cô nương tin tưởng mình như thế, Dạ Kinh Đường không có khả năng lấy vật quan trọng mà tiền triều chôn giấu đưa cho Bình Thiên Giáo để trợ lực tạo phản. Nếu như chôn ở đó chính là đồ lợi quốc lợi dân, không chừng còn có thể giúp đỡ triều đình, nhưng tin tức này là Bình Thiên Giáo cho, chỉ có thể lén lút mở ra nhìn xem.

Tiền triều chế tạo cơ quan rất kỳ công, cách để mở ra mật thất, là chuyển các khối giả sơn cảnh quan xung quanh hoa viên theo thứ tự đến vị trí tương ứng, theo trọng lượng đè xuống, cát dưới mặt đất sẽ bắt đầu trượt xuống, chờ một ngày để nó chảy xong là có thể mở ra cánh cửa mật thất, mà khi đóng lại, nước Minh Long Đàm chảy ra sẽ đưa cát về lại chỗ cũ.

Chương 690 - Tin Tức Có Sai Lầm Sao?

Chương 690. Tin Tức Có Sai Lầm Sao?

Lúc đầu Dạ Kinh Đường chỉ là thí nghiệm, thời gian trôi qua lâu như vậy, nếu như cơ quan hỏng cũng có thể hiểu được, nhưng mật thất cho Hoàng đế dùng, xảy ra vấn đề sẽ rơi đầu, công tượng vốn xây dựng dựa theo tiêu chuẩn công trình ngàn năm, hắn vừa đặt các hòn đá cảnh quan tới vị trí nên có, đã ngầm nghe được tiếng "Sa sa sa ~" nhỏ bé vang động, hẳn là đã trực tiếp khởi động.

Dạ Kinh Đường đứng trước hòn giả sơn chờ giây lát, cảm thấy không có vấn đề gì nên đi đến bên ngoài thủy tạ.

"Cơ quan còn dùng được, ngày mai là có thể nhìn xem tiền triều cất giấu vật gì. Các ngươi tu luyện trước, ta ra ngoài kiểm tra bản án, có chuyện gì thì để Chim Chim báo cho ta biết, ta lúc nào cũng có thể trở về."

"Chít chít." Chim Chim ghé vào bên trên thủy tạ đồng ý.

Bùi Tương Quân nhắc nhở: "Võ khôi cũng có khi thất thủ, một mình ngươi đi ra ngoài thì chú ý một chút."

Lạc Ngưng thì nói: "Ngươi mang Chim Chim theo đi, hoàng cung phòng vệ nghiêm mật như vậy, ngay cả con muỗi cũng không bay lọt, có thể có chuyện gì."

Dạ Kinh Đường biết bên người Yến Vương thế tử cũng có hộ vệ, khi ngụy trang mà mang Chim Chim theo ngược lại sẽ có khả năng bại lộ thân phận, vì thế chỉ để hai người luyện công cho tốt,

cũng nhanh bước đi ra ngoài cung.

Nhưng khi chưa rời khỏi cung thành, Dạ Kinh Đường chợt nhớ tới một chuyện rất quan trọng - cây ngân hạnh!

Bây giờ Thái hậu cũng đi theo tới Ngọc Đàm Sơn Trang tĩnh dưỡng, ám vệ Dương Lan theo hầu, Phúc Thọ cung vốn không có mấy cung nữ, bây giờ đã hoàn toàn không có người nào, lúc này không tới nhìn đồ vật nghĩa phụ nhắn nhủ vậy còn chờ thời điểm nào?

Nghĩ tới đây, Dạ Kinh Đường trực tiếp cong người đi tới Phúc Thọ cung phía tây Bắc hoàng cung.

Phúc Thọ cung một mảnh đen nhánh, ở phía sau tẩm điện có tán cây ngân hạnh cao hơn cung điện, dưới ánh trăng càng khiến người chú ý.

Dưới tán cây ngân hạnh treo xích đu, dây kéo bọc vải bảy sắc, chế tác rất xinh đẹp, nhưng lẻ loi trơ trọi treo ở nơi này không có một ai, cũng hiện ra mấy phần tiêu điều.

Dạ Kinh Đường vô số lần đi tới dưới gốc đại thụ, đưa mắt xem xét một lát, không trì hoãn thời gian, bắt đầu tìm kiếm ở trong đình viện.

Dựa theo chỉ dẫn trên thư của nghĩa phụ, « Minh Long Đồ » chôn ở dưới khối gạch thứ ba cạnh tường phía tây cây ngân hạnh.

Cây ngân hạnh rất lớn, gốc rễ như cây đàn, dùng đá trắng vây lên, gạch lót cũng đều là gạch lớn, nhìn vết tích đoán chừng cũng có chút lâu dài, không giống như đã thay đổi qua.

Dạ Kinh Đường đi vào phía tây cây ngân hạnh, tìm khối gạch thứ ba, lật lên nhìn một chút.

Viên gạch rất lớn, phía dưới bị nện chắc vào bùn đất, hắn lấy

bội đao lật ra, thanh đao đâm vào trong đất bùn để kiểm tra, kết quả cắm vào không sâu đã bị vật cứng cản lại.

Hai mắt Dạ Kinh Đường tỏa sáng, mượn ánh trăng lật bùn đất ra, đã thấy bên trong chôn hộp ngọc, tính chất hộp giống như đúc hộp đựng Ngọc Cốt Đồ, nhịp tim không khỏi nhanh thêm mấy phần, trong đầu suy nghĩ có lẽ đúng là tấm đồ kia, trượt nắp hộp ngọc ra.

Hoa --

Âm thanh rất nhỏ vang lên, hình ảnh trong hộp ngọc hiện ra trong tầm mắt.

Dạ Kinh Đường tập trung nhìn vào, biểu lộ có chút cứng đờ.

Chỉ thấy trong hộp ngọc nhỏ bằng quyển sách, cũng không có đồ vật vàng óng ánh gì, mà là một cây cây trâm, nhìn cực kì tinh xảo, trâm có tạo hình mèo con rất hiếm thấy, rõ ràng là để bé gái mang.

"Cái này là cái quỷ gì ....."

Dạ Kinh Đường cầm lấy trâm cài tóc kiểu dáng thiếu nữ nhìn kỹ một chút, lại nhìn hố đất, đáy mắt không hiểu thấu.

Chẳng lẽ tin tức của nghĩa phụ có chút sai lầm.....

Hoặc là nói Cuồng Nha Tử năm đó lâm vào loạn chiến, sau khi cướp được căn bản không mở ra, trực tiếp chôn ở nơi này rồi trốn ra khỏi cung thành... không đúng, còn có thời gian đào hố hố đều đào ra, làm sao có thể không có thời gian mở ra nhìn.....

Hay là sáu mươi năm qua đi, cung nữ quét dọn nào đó ngoài ý muốn phát hiện ra nơi này, không nhận ra đồ vật bên trong, coi Minh Long Đồ là vàng nên bán đi rồi tìm kiện trang sức chôn ở chỗ này tế điện thanh xuân...

Dạ Kinh Đường nhíu mày suy tư thật lâu, mặc dù đồ vật mong chờ không có nên hơi thất vọng, nhưng ít ra còn có chút manh mối giữ lại chỉ cần điều tra theo cây trâm này có lẽ còn có thể tìm được.

Nghĩ tới đây, Dạ Kinh Đường thu cây trâm vào, chiếc hộp bởi vì không dễ xử lý nên lại chôn về chỗ cũ, sau khi nện mặt đất vững chắc lại đắp gạch lên, thanh lý tất cả dấu vết để lại mới lặng yên rời đi.....

Chương 691 - Uống Rượu

Chương 691. Uống Rượu

Ánh trăng trên đầu cành, phố Ngô Đồng ngựa xe như nước, bốn phía có thể thấy được nam nam nữ nữ ra ngoài du ngoạn.

Dạ Kinh Đường ăn mặc như du hiệp bình thường, trên đầu đội đấu lạp, như là người bên ngoài chưa thấy qua khung cảnh mua bán ở đây, trái phải đánh giá lầu các bên đường.

Phố Ngô Đồng là phố phồn hoa nhất kinh thành, nổi danh phong nguyệt, nhưng trên đường dài mấy dặm cũng không chỉ có mỗi thanh lâu, số lượng nhiều nhất là cửa hàng xa xỉ phẩm, cùng quán rượu trà lâu dùng cho chiêu đãi bình thưởng, tiểu thư phu nhân buổi tối tới đây đi dạo cũng rất nhiều, chỉ không ngừng chân ở cổng hai đại thanh lâu trung tâm thôi.

Long Ngâm Lâu ở kinh thành làm ăn khá lớn, dưới trướng không chỉ có một cửa hàng, trên đường còn có một Tứ Phương Trai, mời đầu bếp trong nhà có thế hệ làm ngự trù, được các đồ tôn xưng là trù khôi, cũng có thể nói đã từng nấu cơm cho tiên nhân, một món dấm cá xào thường gặp ở Giang Châu, đã làm thành một trong tám món ăn đứng đầu Vân Châu, ở Tứ Phương Trai làm chủ đãi khách, cũng tựa như bày tiệc rượu ở Kim Bình Phong Lâu, ở kinh thành xem như đã là đãi ngộ lớn nhất, vì thế ghế xếp hàng như bình thường, có thể ăn được hay không thì xem vận khí.

Dạ Kinh Đường đi bộ nhàn nhã trên đường, không bao lâu đã đi tới trước cửa Tứ Phương Trai, có thể thấy được trong lâu nhốn nháo không ngừng, ở cửa lớn lại đứng hai người ăn mặc như tiểu

nhị, mỗi khi có thực khách tới cửa, sẽ mỉm cười nói hai câu:

"Mấy vị khách quan thông cảm, Tứ Phương Trai hôm nay đã được công tử Lương quốc công phủ bao hết, xin mấy vị ngày mai lại đến..."

Dạ Kinh Đường thấy thế không tới gần cổng nữa, mà trước tiên đi hai vòng xung quanh, xác định trên mái hiên không chim thú gì mới im hơi lặng tiếng ẩn vào ngõ hẻm tối tăm, tiếp theo phi thân mà lên, treo ngược dưới mái cong lầu ba, tìm được một nhã gian bỏ trống, từ cửa sổ tiến vào bên trong, đi tới cửa dò xét đại sảnh.

"Văn thơ của Lý công tử thật tốt..."

"Nào, chúng ta kính Lý công tử một ly..."

.....

Trung tâm tầng ba là đại sảnh, cửa có tấm rèm che chắn cảnh tượng trong sảnh, bên trong bày tám cái bàn lớn, phía trên tràn đầy sơn trân hải vị, chung quanh ngồi tất cả đều là người trẻ tuổi, tám phần là công tử hào môn nhà giàu, còn có hai phần là tiểu thư tuổi trẻ xuất thân danh môn.

Bởi vì có khách nữ ở đây, bầu không khí bên trong đại sảnh nghiêm chỉnh hơn rất nhiều, Dạ Kinh Đường nhìn Lưu công tử kia hôm qua còn ở trong Long Ngâm Lâu mỗi tay một người, hôm nay lại đổi thành văn bào, dáng vẻ ổn trọng nho nhã, giống như thư sinh ngại ngùng từ nhỏ ngay cả tay cô nương cũng chưa sờ qua.

Dạ Kinh Đường nhìn về phía cái bàn ở giữa đại sảnh, có thể thấy được phía trên ngồi sáu nam một nữ, đại biểu ca Vương Xích Hổ của Bổn Bổn cũng ở trong đó.

Vương Xích Hổ mặc dù chỉ là tổng kỳ Hắc Nha, nhưng bối cảnh kinh người, hai biểu muội một người xưng đế một người

phong vương, phụ thân còn nắm giữ ấn soái ở quân đội Nhai Châu, nhìn cả kinh thành không mấy ai có địa vị lớn hơn so với hắn, nhìn từ số ghế, có thể ngồi ở bên phải khẳng định là thế tử phiên Vương.

Dạ Kinh Đường quan sát tỉ mỉ, có thể thấy được người bên phải là công tử ca trên dưới ba mươi, dáng người rất cao, khuôn mặt tuấn lãng hiền hoà, cho người ta một loại cảm giác nhàn tản bất cần đời, khách nữ cũng là người này mang đến, đến phiên mời rượu, từ xưng hô của người trên bàn có thể thấy, đó chính là Đông Phương Sóc Nguyệt.

Dạ Kinh Đường cẩn thận quan sát lời nói cử chỉ của Đông Phương Sóc Nguyệt, mặc dù không hề hư hỏng giống trong truyền thuyết, nhưng cũng không có cái gì đặc biệt, khi nâng ly cạn chén không có cảm giác hơn người một bậc, nhìn qua thì chính là một công tử bình thường, mà Phương Thế Kiệt cũng không ở trong bữa tiệc.

Sau khi Dạ Kinh Đường âm thầm theo dõi hai khắc đồng hồ, phía dưới đã qua ba lần rượu, vẫn như cũ không phát hiện ra bất cứ điểm dị thường nào, ngược lại là bị vài tiếng trò chuyện ngoài Tứ Phương Trai hấp dẫn lực chú ý:

"Mấy vị cô nương này xin thông cảm, Tứ Phương Trai hôm nay đã được Lương quốc công phủ....."

"A? Đáng tiếc, vậy đi thôi, chúng ta tới một nhà...."

"Tú Hà tỷ, Lương quốc công phủ rất lợi hại sao?"

"Tất nhiên rồi, Lương quốc công là đại công thần khai quốc..."

Dạ Kinh Đường nghe được người nói chuyện là ba cô nương, đáy mắt không khỏi ngoài ý muốn lặng yên nhảy ra từ cửa sổ, đi lên trên mái cong nhìn đường đi.

Ngoài cửa Tứ Phương Trai phồn hoa, xe ngựa qua lại trên đường, mấy gia đinh đánh xe ngựa nhỏ chậm chạp đi theo, phía trước là ba cô nương ăn mặc thật xinh đẹp.

Chiết Vân Ly thân mặc váy ngắn cầm quạt tròn, như là tiểu thư thư hương hào môn gần đó đi ra ngoài dạo phố, nhìn rất nhã nhặn không thấy chút khí chất giang hồ, mà Bình nhi mặc đồ nha hoàn đi theo phía sau, bởi vì là lần đầu tiên tới phố Ngô Đồng, quả thực bị phồn hoa nơi đây làm cho kinh ngạc, ven đường hỏi đông hỏi tây.

Tú Hà thì đi ở phía trước dẫn đường, ven đường đi trả lời các vấn đề, khi rời khỏi Tứ Phương Trai còn quét mắt nhìn xe ngựa đặt cạnh đó, sau đó lại dẫn hai cô nương tiến vào Tiên Chi Phường bên cạnh.

Chương 692 - Tiểu Thư Thật Là Xinh Đẹp

Chương 692. Tiểu Thư Thật Là Xinh Đẹp

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này đã biết là tiểu Tú Hà khôn khéo tài giỏi, tuân theo lệnh của hắn, đang thăm dò động tĩnh của Yến Vương thế tử, một mình đi dạo ở xung quanh hỏi lung tung này kia sẽ làm cho người ta sinh nghi, cho nên kéo cả Vân Ly và Bình nhi đi theo, tiện thể đi dạo phố.

Dạ Kinh Đường ở chỗ này theo dõi nửa ngày cũng không nhìn thấy bất kỳ khác thường gì, nghĩ một chút đành nhẹ nhàng hạ xuống lối đi giữa hai tòa nhà cao xem xét.

Trong Tiên Chi Phường chủ yếu kinh doanh đồ trang sức và son phấn bột nước, hàng hóa lấy thanh thuần linh động làm chủ, rất được các tiểu thư nhà giàu chưa xuất giá yêu thích, trong đó tất cả đều là cô nương gia.

Lúc này trong đại sảnh cửa hàng, ba cô nương đứng ở bên ngoài quầy hàng, trước mặt có cái khay, bên trong là mấy hộp son phấn đã mở ra. Bà chủ có thể đã nhận ra Tú Hà, tự mình đến quầy hàng tiếp đãi, đang giao lưu với nhau:

"Cô nương đúng là khách quý ít gặp, đã nửa tháng rồi không có tới..."

"Trong nhà bận bịu, không thể đi chơi được, lúc đầu chuẩn bị đi Tứ Phương Trai ăn cơm, không nghĩ tới đã được bao rồi... nghe nói Yến Vương thế tử cũng ở Tứ Phương Trai?"

"Đúng vậy, bên cạnh còn dẫn theo một đầu bài của Long Ngâm Lâu, vừa rồi còn mua mấy món đồ trang sức ở đây, ra tay cũng rất xa hoa."

"Có phải không..."

Hai người nói vài câu, lão bản nương phát hiện Chiết Vân Ly đang chọn son môi, lại hỏi:

"Cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Mười sáu."

"Ah ~ tuổi tác vừa vặn, ngươi nhìn cái này đi, nhan sắc nồng mà không gắt, diễm mà không mị..."

"A ~ có phải hơi diễm lệ quá không? Tú Hà tỷ, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Ta cảm thấy rất phù hợp."

"Cô nương có thể thử một chút trước, cửa hàng nhỏ này của ta mở hai mươi năm, quý thì có quý nhưng chưa từng kiếm đồng tiền bằng lòng dạ hiểm độc, nếu trang điểm lên không dễ nhìn, các ngươi trả tiền ta cũng sẽ không nhận...."

Trang dung của Lạc Ngưng từ trước đến nay thanh đạm, đối với Chiết Vân Ly tuổi không lớn lắm quản lý cũng nghiêm, trước kia Chiết Vân Ly khẳng định không dám mua màu son có chút câu người này.

Nhưng bây giờ đã mười sáu tuổi, trong lòng Chiết Vân Ly cũng thật sự thích, dưới sự đề cử của mấy người, vẫn lấy tấm son hoa từ trong hộp, đứng trước gương đồng mím môi một chút.

Khi đôi môi lúc đầu rất nhạt tách ra, mắt thường cũng có thể thấy đã trở nên kiều diễm ướt át, đến mức cả gương mặt cũng

xinh đẹp hơn mấy phần.

"A ~ "

"Tiểu thư thật là xinh đẹp. "

"Màu sắc này quả thực rất hợp, ánh mắt bà chủ thật tốt....."

Chiết Vân Ly hiển nhiên có chút không quen, mặt đỏ rần lên, khẽ cắn môi quan sát tỉ mỉ mình trong gương, lại phát hiện có chút không đúng -- trong gương có thể nhìn thấy bên ngoài cửa sổ, đứng một thân ảnh quen thuộc đội đấu lạp, giống như đang nhìn nàng trong gương rồi cười trộm.

Kinh Đường ca?

Chiết Vân Ly sững sờ, quay đầu xem xét, đã thấy ngoài cửa sổ rỗng tuếch không có người nào.

Chiết Vân Ly cũng không cảm thấy mình sẽ nhớ nam nhân, nhớ đến xuất hiện ảo giác, sau khi cùng hai người giao lưu vài câu, thừa dịp Tú Hà đang chọn son phấn, lặng lẽ đi ra cửa, đi tới lối đi nhỏ cạnh quán.

Trong lối đi nhỏ rỗng tuếch, Chiết Vân Ly liếc nhìn một chút, thuận lối đi nhỏ đi đến ngõ hẻm phía sau, xem xét trái phải, còn tưởng rằng Dạ Kinh Đường chơi bịt mắt trốn tìm cùng nàng, đang muốn la lên một tiếng.

Nhưng nàng vừa có động tác mở miệng, đã phát hiện bên trên mái cong toát ra một bóng đen quen thuộc, trong nháy mắt hạ xuống trước mặt, vội che miệng nàng lại, trực tiếp lôi vào trong ngõ nhỏ tối đen.

? !

Chiết Vân Ly ăn mặc như tiểu thư yếu đuối, bị một tay ôm eo

che miệng, đôi mắt lập tức mở to mấy phần, nhưng cũng không giãy dụa, mà là nín hơi ngưng khí, không tiếp tục phát ra bất kỳ âm thanh nào, tựa ở ngực nam tử nghiêng tai lắng nghe.

Lộc cộc, lộc cộc.....

Sau ngõ hẻm có tiếng vó ngựa từ xa đến gần, chạy về hướng Tứ Phương Trai, lúc gần đến thì thả chậm bước chân.

Chiết Vân Ly nháy nháy mắt, hiểu rõ Dạ Kinh Đường hẳn là đang rình trộm, hơi giương mi muốn nhìn phản ứng của Dạ Kinh Đường một chút, chuẩn bị ra tay trùm bao tải hay là án binh bất động.

Dạ Kinh Đường mới thấy có ngựa tới, lúc này che miệng Vân Ly, nhíu mày cẩn thận lắng nghe, phát hiện ngựa đi tới phía sau Tứ Phương Trai, trong tửu lâu có gã sai vặt ra nghênh tiếp:

" Mời Phương lão vào trong."

"Yến hội sinh nhật của Lý công tử bắt đầu rồi?"

"Vừa mới bắt đầu không lâu....."

Người nói chuyện là Phương Thế Kiệt, tiếng trò chuyện rất bình thường, cũng không có phát hiện động tĩnh trong chỗ ngoặt, Dạ Kinh Đường âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu dùng ánh mắt ra hiệu đừng lên tiếng.

Chiết Vân Ly ở kinh thành nhẫn nhịn mấy tháng, sắp bị ngạt chết, gặp được loại tiết mục địch sáng ta tối này, ánh mắt có thể nói là sáng rực, chờ đến khi tiếng bước chân sau ngõ hẻm từ từ đi xa, mới nháy mắt, sau đó cùng Dạ Kinh Đường lúc lên lúc xuống từ góc tường thăm dò.

Chương 693 - Anh Hùng Tiếc Anh Hùng

Chương 693. Anh Hùng Tiếc Anh Hùng

Sau ngõ hẻm đã không còn ai, sau tường vây chỉ còn lại hỏa kế của quán rượu ở trong chuồng chăn ngựa.

Dạ Kinh Đường phát hiện Phương Thế Kiệt đêm hôm khuya khoắt rời khỏi bên cạnh Yến Vương thế tử, hành tung không rõ, tất nhiên trong lòng sẽ nghi ngờ, đang muốn để Vân Ly trở về còn hắn thì đi nghe trộm một chút, kết quả còn chưa mở miệng, chỉ nghe thấy Tiểu Vân Ly trong ngực nhỏ giọng nói:

"Hình như là Phương Thế Kiệt."

"Hả?" Dạ Kinh Đường sững sờ, cúi đầu nhìn về phía Tiểu Vân Ly: "Làm sao ngươi biết?"

Đáy mắt Chiết Vân Ly tràn đầy vẻ ngạo nghễ: "Ta ở kinh thành tản bộ nửa năm, ngươi cho rằng ta mỗi ngày ở bên ngoài đi dạo hay sao? Ta ngay cả Hắc Nha có bao nhiêu nhân thủ, mỗi ngày thay ca lúc nào cũng đã thăm dò rõ ràng, huống chi loại nhân vật bên ngoài này. Phương Thế Kiệt là hộ vệ của Yến Vương thế tử, Yến Vương thế tử ở đây vậy không phải Phương lão đầu còn có thể là ai?

"Trước kia ta đến phố Ngô Đồng đường còn từng ở trên đường nhìn thấy qua một lần, nghe nói người này vốn là du hiệp Yến Châu, có tên lóng "Bán Chỉ Thanh", thiện kiếm pháp quyền pháp, võ nghệ cực cao, mà sáu mươi tuổi vẫn bảo đao chưa già, còn ở hẻm lục giác thành nam nuôi ngoại thất, cách mấy ngày sẽ tới đó

một lần, mỗi lần nửa canh giờ, lúc ra cửa còn xoa eo..."

? ?

Đáy mắt Dạ Kinh Đường hiện ra dị sắc: "Ngươi nghe ai nói?

"Nghe người nhàn rỗi trong quán trà nói, thường nói không có lửa làm sao có khói, lão nhân này khả năng thật sự ở bên ngoài nuôi tiểu tình nhân. Kinh Đường ca là hỗ trợ bắt ngoại thất? Đi đi đi, ta dẫn đường cho ngươi."

"Bắt ngoại thất cái gì."

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, đi vào trong lối nhỏ, dán trên vách tường, cẩn thận lắng nghe động tĩnh trong đại sảnh, kết quả phát hiện Phương Thế Kiệt trực tiếp ngồi xuống trong bữa tiệc, nói tất cả đều là lời xã giao, khả năng sẽ không lớn tiếng nói mưu đồ bí mật.

Chiết Vân Ly hiển nhiên có chút tò mò, cũng không lập tức quay về cửa hàng, mà lặng yên treo ở trên tường rào thăm dò chuồng ngựa bên trong, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường thấy vậy lại đi tới trước mặt nàng, từ trên tường dò xét vào trong sân:

"Thế nào?"

Chiết Vân Ly đu đưa hai chân, treo mình trên tường, cao hơn Dạ Kinh Đường, ánh mắt ra hiệu tuấn mã ăn cỏ trong chuồng ngựa:

"Con ngựa này không ra cái mồ hôi, chạy không xa, nhưng trên móng có nước bùn, vung lên tận bụng, có vẻ đã chạy qua một đoạn đường có vũng bùn, những ngày này trong Kinh thành đều nắng to, trong thành không có con đường nát như vậy, gần kinh

thành đều có đê sông, nơi ngựa có thể đi xuống không nhiều, bây giờ chúng ta đi ra bờ sông tìm, có khả năng sẽ tìm được dấu vó ngựa."

Ánh mắt Dạ Kinh Đường có chút kinh ngạc, chăm chú mắt nhìn móng ngựa:

"Hôm nay Nữ Đế đi lên Ngọc Đàm Sơn Trang ở thượng du, ven đường trong vòng hơn mười dặm đều bị khống chế, thuyền cập bờ sẽ chặt chẽ tuần tra, mà hạ du lại không bị hạn chế, thương thuyền lớn nhỏ để cho tiện, đều tiện đường đi xuống hạ du cập bờ, bến cảng không chen vào được thì phải ngừng ở bờ sông... nếu như đi bờ sông làm chuyện gì, từ hạ du trở về khả năng cao hơn."

Chiết Vân Ly lộ ra ánh mắt tán thưởng "Anh hùng tiếc anh hùng", lôi kéo tay áo Dạ Kinh Đường:

"Đi nhanh đi, nơi có thể biến thành vũng bùn, khẳng định sẽ bị ngập nước. Nửa đêm thủy triều lên sẽ không tìm được, chờ nước lên thì cái gì cũng bị che mất."

Dạ Kinh Đường thấy Tiểu Vân Ly rất nhanh nhạy, cũng không nói gì nữa, để nàng đi chào hỏi một câu, cũng nhanh chóng bước đi, một đường đi ra ngoài thành.

Ngoài thành, bến tàu Giang An.

Theo Dương Quan hồi hương dựng nghiệp, Thanh Liên Bang giải thể, bây giờ bến tàu Giang An đã bị địa đầu xà khác trong thành thu mua.

Mà khi Dạ Kinh Đường trở thành Đao Khôi, bọn người trước kia đánh chủ ý xưởng nhuộm, hiển nhiên cũng biết đã đắc tội sai người, gần đây ai cũng ngoan như cháu trai, không nói tới quản lý làm ăn, ngay cả người cũng không biết đã tránh đi chỗ nào, chỉ

dựa vào một bang tiểu đệ duy trì trật tự.

Bến tàu là nơi hội tụ tam giáo cửu lưu, không có người trông coi, tất nhiên trở thành một cục đay rối, đúng lúc trên thượng du bị quản lý nghiêm ngặt nên nơi đây lượng thuyền tăng mạnh, bến tàu bên bờ sông trực tiếp trật kín, bên trong không ra được, bên ngoài không vào được, thuyền đến muộn chỉ có thể lâm thời bỏ neo ở bờ sông, chờ bến cảng khơi thông mới tiến vào cảng dỡ hàng.

Chương 694 - Mười Sáu Tuổi Lưỡi Đao Liếm Máu

Chương 694. Mười Sáu Tuổi Lưỡi Đao Liếm Máu

Trăng sáng sao thưa, một chiếc thuyền lớn từ thượng du đến, lẻ loi trơ trọi dừng sát cách bến tàu hai dặm, khách nhân trên đó đã xuống thuyền, đi bộ vào kinh, nhưng hàng hóa trên thuyền không có cách nào gỡ xuống, vì thế vẫn còn có vài người đi lại trên thuyền, nhìn ra động tĩnh trên bến tàu.

Mà bờ sông có một tòa biệt viện để nghỉ mát, một công tử thân mặc thanh y đứng ngắm cảnh trên lầu, xa xa ngắm nhìn đèn đuốc trong kinh thành.

Bên trong một quán trà phía sau trạch viện, mấy bóng người ngồi yên vị ở trong đó, trong đó có lão giả mặc áo choàng cẩm bào, ngồi xếp bằng ở thượng vị.

Bên phải là Đằng Thiên Hữu hình thể tráng kiện, Trọng Tôn Ngạn ngồi ở bên trái, bên trên bàn nhỏ trước mặt bày biện một cái bát vàng, bên trên có nắp, bị sáp bịt kín, mặt ngoài cái nắp có chút tinh xảo, khắc một cái huy hiệu cổ lão.

Cử chỉ của Trọng Tôn Ngạn từ trước đến nay tùy ý, lúc này sắc mặt lại hiện ra vẻ trịnh trọng, cũng không dám đụng loạn vào bát vàng, chỉ quan sát tỉ mỉ, cảm thán nói:

"Năm đó tây Bắc Vương đình vì hạn chế kỳ nhân luyện Minh Long Đồ, để Vu sư các bộ nghiên cứu ra Tù Long chướng, kết quả vẫn là Minh Long Đồ càng huyền diệu hơn, cưỡng ép tái tạo thể phách, độc cơ bản không thể gây hại, chỉ có thể có tác dụng hạn

chế ngắn hạn, luyện Dục Hỏa Đồ không thể nhìn thẳng. Mà phàm phu tục tử không có Minh Long Đồ bàng thân, thì là tai họa lớn, võ nghệ cho dù cao hơn nữa, dính vào Tù Long chướng cũng sẽ ngay lập tức biến thành phế nhân, không giải được không chết được, ngày ngày chịu nỗi khổ vạn kiến đốt thân, so với trực tiếp giết đi còn khó chịu hơn..."

Đằng Thiên Hữu cũng là người Bắc Lương, nghe qua hung danh hiển hách của Tù Long chướng, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Tuyền Cơ chân nhân và Dạ Kinh Đường, đều là tử trung của triều đình, theo lý thuyết thì đều đã luyện qua tấm Ngọc Cốt Đồ giấu trong cung kia, vật này vô dụng vơi bọn hắn..."

Lão giả cẩm bào ngồi ở thượng vị, bình thản đáp lại:

"Chỗ bá đạo của Tù Long chướng, là ở chỗ phá hủy cái căn bản của một người, để cho thể phách người ta tự vỡ vụn, luyện Ngọc Cốt Đồ không đả thương được xương cốt, da thịt vẫn sẽ từ từ mục nát, sống không được. Cho dù luyện ba tấm gân xương da, độc cũng vẫn luôn ở trên thân, thân thể không ngừng khép lại tổn thương, xem như tiếp tục tiêu hao tinh khí thần, võ nghệ có cao hơn cũng khó có thể phát huy ra bao nhiêu thực lực."

Đằng Thiên Hữu lại hỏi:

"Vật này chỉ cần dính vào trên thân Nữ Đế, hẳn phải chết không nghi ngờ?"

Cẩm bào lão giả nghĩ nghĩ, lắc đầu:

"Vật này đối với Nữ Đế hẳn là không có nổi chút tác dụng nào, chỉ có thể dùng để đối phó Tuyền Cơ chân nhân hoặc là Dạ Kinh Đường. Độc chỉ có một phần, về phần điệu hổ ly sơn như thế nào, dùng độc như thế nào, các ngươi tự nghĩ biện pháp."

Đằng Thiên Hữu nhíu mày, liếc nhau với Trọng Tôn Ngạn,

cũng không nói thêm nữa, chăm chú suy nghĩ kế hoạch cụ thể.....

Vầng trăng sáng treo cao, trên mặt sông yên tĩnh ánh vàng lấp lánh, nơi xa khi thì có một chiếc thuyền lớn đèn đuốc vụt sáng trôi qua.

Đê sông làm bằng đá trắng cao hai trượng, dưới là bãi cỏ lau ngang gối, dưới trời thu, dần dần hiện ra màu xanh vàng giao nhau, gió nhẹ thổi qua hiện lên gợn sóng.

Sa sa sa ~~~

Dạ Kinh Đường ăn mặc như giang hồ du hiệp, bên hông treo đao và kiếm, đi dọc biên giới bụi cỏ lau, quan sát mặt đất bờ sông, tìm kiếm dấu vó ngựa.

Mà tiểu Vân Ly vóc người không cao lắm thì đi ở bên cạnh, vẫn mặc váy ngắn ngang eo, cách ăn mặc như kiều kiều tiểu thư, trên người có thêm một cái áo choàng xám và một cái mũ rộng vàng tùy tiện mua trên đường, còn lấy đồ từ trong xe theo, đao dài năm thước khiêng trên bờ vai, cực kỳ có vị giang hồ.

Gương mặt Chiết Vân Ly dưới mũ rộng vành còn có chút son phấn, nhìn thanh lệ động lòng người, nhưng khóe miệng lại ngậm cỏ, lúc hành tẩu thuận miệng nói chuyện phiếm: "Chim Chim chạy đi đâu? Việc này nên do nó làm, thuận bờ sông bay qua, không tới một khắc đồng hồ thì có thể dò xét xong năm dặm Giang Tứ."

"Chim Chim ở trong cung với sư nương của ngươi và Tam Nương, có chuyện gì bay lên trời gọi vài tiếng thì ta có thể chạy trở về. Nếu dẫn theo thì không thể truyền tin tức."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy hoá trang của tiểu Vân Ly, có chút buồn cười, đưa tay lấy nhánh cỏ: "Con gái chớ học người giang hồ ngậm cỏ, để sư nương của ngươi trông thấy sẽ đánh cái mông ngươi."

Chiết Vân Ly có chút bất đắc dĩ: "Bây giờ ta là đại cô nương, theo lý thì có thể một mình hành tẩu giang hồ, sư nương còn coi ta là tiểu nha đầu, hơn nữa khi ngươi mười sáu tuổi thì làm cái gì?"

Dạ Kinh Đường ngắt phần cỏ dính son đỏ xuống, ngậm lên miệng: "Ta mười sáu tuổi, là hai năm trước, vừa làm đương gia quản tiêu cục không lâu, cả tháng bảy áp tiêu ở Lương Châu, đưa mấy xe hương liệu phía tây tới Lương Đông, trên sa mạc gặp được một đợt mã phỉ, hơn mười người cưỡi đặc sản Sa Châu 'Mãn Cước Nê'."

Chiết Vân Ly nghe cố sự, ánh mắt hơi sáng, tới gần mấy phần, nâng mũ rộng vành lên hiếu kỳ nói: "Mãn Cước Nê là cái gì?"

"Một loại ngựa lùn, móng màu vàng, sức chịu đựng rất tốt, có thể chạy trên sa mạc liên tục mấy canh giờ, mã phỉ cưỡi thứ này bình thường sẽ giống như đàn soi, theo đuôi đe dọa, thương đội không chạy nổi, sợ xảy ra chuyện đều sẽ vứt vật đáng tiền xuống tiêu tai."

"Lúc ấy ta dẫn theo tám tiêu sư, không ngờ được là xảy ra xung đột, ném một túi bạc vụn ra."

"Kết quả đám mã phỉ đó ngại ít, còn định cướp, lúc ấy ta cho đội ngũ tiếp tục đi, một người xách đao nghênh đón, hai đao chém đầu hai người, sau đó mã phỉ lập tức giải tán..."

Chương 695 - Tâm Sự Với Nha Đầu

Chương 695. Tâm Sự Với Nha Đầu

Chiết Vân Ly mười sáu tuổi, còn đang bị sư nương đánh đòn, nghe thấy Dạ Kinh Đường cùng tuổi với mình nhưng đã liếm máu trên lưỡi đao ở đại sa mạc Tây Bắc, trong lòng không khỏi có chút cảm thán, nghĩ nghĩ lại hỏi:

"Kinh Đường ca chạy khắp nơi Lương Châu, có bao giờ gặp người trong lòng?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười một tiếng:

"Lương Châu quá loạn, tiểu thư xinh đẹp có thể có, nhưng đều ở trong quận thành, đi ra ngoài cũng là được bảo hộ trùng trùng, những người giang hồ đeo đao như chúng ta hoàn toàn không thể nào tới gần. Còn những người có thể gặp được đều là hạng cao lớn thô kệch."

Chiết Vân Ly không quá tin tưởng: "Thiên Nam cũng là rừng thiêng nước độc, nhưng cũng có không ít hiệp nữ xinh đẹp. Kinh Đường ca ở Lương Châu lâu như vậy, nếu như không có người địa phương thì những nơi đi qua ít nhất cũng có thể nhìn thấy mấy người chứ?"

"Đi ngang qua ..."

Dạ Kinh Đường nhíu mày hồi tưởng, trong đầu hiện lên một bóng dáng cưỡi ngựa động lòng người, nhưng thời gian qua mười năm, đã không nhớ rõ, cho nên chỉ nói:

"Hẳn là có, nhưng mà đi ra ngoài bên ngoài đều đội mũ rộng vành, cô nương xinh đẹp giống ngươi đúng là không có thấy."

"A!"

Chiết Vân Ly dùng bả vai đụng Dạ Kinh Đường một chút, nhưng mà được khen thì vẫn rất vui vẻ, đáp:

"Kinh Đường ca là du hiệp đẹp trai như vậy, cũng là người đầu tiên ta gặp được từ bé đến giờ."

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, cảm thấy đề tài này hình như có chút đi chệch, đang định chủ đề thì ánh mắt bỗng nhiên khẽ động, nhìn phía bờ sông xa xa.

Chiết Vân Ly thấy vậy thì cũng nhìn về phía nơi xa, thấy phương hướng Dạ Kinh Đường nhìn là một mảnh kiến trúc ở bờ sông.

Kiến trúc do mười mấy phòng ở tạo thành, xây thành một hàng, đưa lưng về phía sông, mặt hướng quan đạo, chính diện là khách sạn quán rượu, xem như điểm đỗ lâm thời, buổi tối sau khi cửa thành đóng, thương nhân cử tử không thể vào thành bình thường đều đặt chân ở chỗ này, chờ buổi sáng vào thành.

Mà trên đê sông bên cạnh quần thể kiến trúc đó có một cái cầu thang để cho người sống ở trên đi xuống sông giặt quần áo hoặc là gánh nước.

Lúc này, nhờ ánh trăng, rõ ràng trên cầu thang có một loạt điểm đen, nhìn dấu vết phân bố giống như là dấu vó ngựa.

Hai người nhìn thấy cảnh này lập tức dọn dẹp tạp niệm trong lòng, bước nhanh tới trước giờ xét.

Trên bậc thang bằng đá xanh dính nước bùn, mà theo vết tích nhìn lên trên bờ sông thì ở dưới đất có một loạt dấu vó ngựa, tuy

đã bị nước thủy triều làm cho trôi mất một phần nhưng vẫn có thể phân biệt rõ ràng được.

Chiết Vân Ly quan sát tỉ mỉ, sau đó mở miệng nói: "Chỉ có giấu vó ngựa trở về nhưng không có dấu vó ngựa đi, ta đoán trước đó là đi quan đạo sau đó phát hiện ra chỗ mình muốn đến nằm ở bờ sông cho nên mới đi xuống dưới đê sông, làm xong việc vì để cho tiện trở về thì trực tiếp chạy tới từ bên chỗ này đi lên quang đạo..."

Dạ Kinh Đường đứng trên bậc thang nhìn ra xa, có thể mơ hồ nhìn thấy được hình ảnh đèn đuốc sáng choang ở chỗ rất xa: "Phương Thế Kiệt hẳn là tìm thuyền. Cách đây hơn ba dặm là bến tàu Giang An, có trên trăm con thuyền đậu lại, hôm nay chắc chắn không vào được bến cảng, hẳn là thuyền còn dừng ở bờ sông. Đi."

Chiết Vân Ly thấy vậy cũng không nhiều lời nữa, đeo đao dài năm thước theo Dạ Kinh Đường đi dọc theo đê sông đi đến hạ du, hai người đi ra không đến một dặm thì thấy bờ sông đèn đuốc sáng choang.

Dạ Kinh Đường đưa tay ra hiệu, sau đó hai người men theo bụi lau sậy ngang gối chậm chạp tới gần, rất nhanh thì có thể thấy rõ đèn đuốc tới từ một chiếc thương thuyền lớn, thuyền ngập nước sâu, trên boong tàu còn có người đi lại.

"Đây là thuyền Yến Châu?"

"Hình như là."

Chiết Vân Ly nhìn về phía lá cờ treo ở đầu thuyền: "Cờ hiệu của thương hội Yến Châu, phía sau là Yến Châu Tào Bang, chiếc thuyền này hẳn là vận chuyển đại tương Yến Châu, Tứ Phương Trai có một loại Tương Bát Diện, dùng loại tương này, hương vị tuyệt nhất."

?

Dạ Kinh Đường dùng cái mũi ngửi ngửi, ngửi thấy một mùi tương thơm nhàn nhạt, trong mắt không khỏi hiện ra kinh ngạc: "Quan sát đủ cẩn thận. Bên Lương Châu không ăn đại tương, ta không có đoán được."

"Vậy Kinh Đường ca ăn cái gì ở Lương Châu?"

"Đồ ăn ngon nhất Lương Châu là thịt dê, cái gì cũng không thêm vào, chỉ một nắm muối, hương vị cũng tuyệt nhất. Kinh thành cũng có, nhưng mà lại dùng dê đất Vân Châu, thịt nhiều nhưng ăn không có vị đó..."

Dạ Kinh Đường nói vài câu, cảm thấy hình như có chút đi chệch, đưa tay dừng lại chủ đề, tiếp tục đi đến gần thuyền.

Hai người mượn bóng đêm yểm hộ đi tới gần, tiếng nói chuyện như có như không trong gió đêm bay tới: "Kinh thành đúng là khác hẳn, bến cảng có mấy trăm chiếc thuyền, lần đầu tiên ta thấy."

"Làm khách giang hồ nhiều năm như vậy, còn chưa có hưởng thụ cô nương kinh thành, phía trước trên bến tàu có phố kỹ viện, nếu không."

"Ai, hàng mất thì xử lý như thế nào..."

"Một thuyền đại tương thôi, một thùng hơn mấy trăm cân, ta cũng không tin có phi tặc có thể khiêng cái đồ chơi này đi..."

Chương 696 - Ngươi Hưởng Dụng Cô Nương Kinh Thành Chưa

Chương 696. Ngươi Hưởng Dụng Cô Nương Kinh Thành Chưa

Chiết Vân Ly cẩn thận lắng nghe vài câu, sau đó trong lòng hơi động, lặng yên tiến đến bên tai Dạ Kinh Đường: "Kinh Đường ca, ngươi hưởng thụ cô nương kinh thành chưa?"

Dạ Kinh Đường kém chút ngất đi, chắc chắn là hắn có, Tam Nương thơm thơm, dùng Hương Phi Lộ thì thậm chí rất ngọt, có thể miệng lưỡi cùng sử dụng liếm gần nửa ngày, nhưng đâu thể nói chuyện này với Vân Ly?

Hắn đưa tay ra hiệu im lặng đừng nói giỡn, sau đó kéo khăn che mặt che khuất gương mặt, đi tới dưới thuyền.

Chiết Vân Ly cũng che kín gò má, đến trước mặt, nín hơi ngưng khí không thở nữa, theo Dạ Kinh Đường men theo mạn thuyền treo lên, treo ở bên ngoài boong tàu, xác định người tuần tra ở trên lầu phía sau thuyền mới lặng yên xoay người đi lên, rơi vào một đống đồ lộn xộn.

Thương thuyền là thuyền khách vận chuyển cỡ lớn, lầu thuyền trên boong tàu dùng để đón khách, mà phía dưới boong tàu thì dùng để vận chuyển hàng hóa, bởi vì đa số khách thuyền đều đi bộ rời đi, đa số chỗ trên boong tàu đều trống không, bên trong lầu thuyền không có đèn đuốc, hai hán tử thân đeo đoản đả ngồi bên ngoài lầu thuyền, ở giữa là đậu phộng và bầu rượu, đang nói chuyện phiếm.

Dạ Kinh Đường liếc nhìn một chút, sau đó nghiêng tai lắng nghe phía dưới boong tàu, không có phát hiện vấn đề gì, cho Vân Ly một ánh mắt, sau đó lấy một thỏi bạc ra ném về phía sông.

Bịch ~

Tiếng nước vang lên.

Hai hán tử dừng nói chuyện, sau đó đứng dậy cầm lấy binh khí bên cạnh đi tới mạn boong tàu dò xét.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, vô thanh vô tức lộn mèo đến giữa boong tàu, cẩn thận kéo cửa kho hàng.

Chiết Vân Ly không cần chỉ huy, lặng yên phi thân nhảy vào trong đó, mà Dạ Kinh Đường cũng thuận thế rơi vào cầu thang bằng gỗ, lặng lẽ khép tấm che lại.

"Thứ gì?"

"Đoán chừng là cá, đáng tiếc không đem cần câu, nếu không đêm nay còn có thêm một món..."

Dạ Kinh Đường cẩn thận nghe ngóng, thấy không có gì khác thường mới đưa mắt nhìn khoang.

Bởi vì không có đèn đuốc, trong khoang đưa tay không thấy được năm ngón, Chiết Vân Ly lấy từ trong tay áo ra một cây châm lửa, sau khi mở ra, lấy mũ rộng vành làm chụp đèn, đốt lên.

Mặc dù mũ rộng vành che chắn, tia sáng cực kỳ yếu ớt nhưng Dạ Kinh Đường vẫn có thể thấy rõ tình huống trong khoang —— một loạt mười mấy cái thùng gỗ lớn chất đống, mỗi cái đều có đệm cỏ ngăn cách, hẳn là phòng ngừa va chạm hư hao, toàn bộ khoang tràn ngập mùi thơm nồng đậm.

Dạ Kinh Đường nhìn một chút, cũng không có phát hiện hàng

hóa có vấn đề gì, nhẹ chân nhẹ tay đi vào chỗ sâu, mở một cái thùng gỗ ra, thấy tất cả trong đó đều là đại tương, thậm chí phía trên có dấu lõm, có cờ hiệu của một thương hiệu, chế tác có thể nói tương đối tinh mỹ, giá cả ít nhất cũng mấy trăm văn.

Chiết Vân Ly quan sát tỉ mỉ, còn xích lại gần ngửi ngửi, sau đó gật đầu giơ ngón tay cái: "Yến Châu đại tương chính tông, hàng thượng đẳng."

Dạ Kinh Đường cũng cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng cao thủ thiếp thân Yến Vương thế tử, đêm hôm khuya khoắt chạy xa như vậy đến bờ sông, cũng không thể là Yến Vương thế tử thèm đồ ăn quê, tới mua đại tương, trở về cũng không thấy tay xách thứ gì...

Dạ Kinh Đường nghĩ nghĩ, nhìn lên lầu thuyền, đoán Phương Thế Kiệt tới là vì gặp hành khách nào đó trên thuyền.

Mà Chiết Vân Ly suy nghĩ, trong lòng khẽ động, lấy từ bên hông ra một thanh tiểu đao dài nhỏ rất tinh xảo, rút tiểu đao ra, sau đó vạch lớp tương ngoài đi, đâm vào lớp tương giữa.

Dạ Kinh Đường thấy vậy lại đưa mắt nhìn thùng gỗ: "Như thế nào?"

Chiết Vân Ly cắm toàn bộ tiểu đao vào, sau đó lại rút ra, có thể thấy được phần gần chuôi lưỡi đao dài nhỏ nhan sắc như lúc ban đầu, mà mũi đao thì hiện lên màu nâu, dính một lớp gì đó.

Chiết Vân Ly có chút nhíu mày, xích lại gần ngửi một cái, sau đó như có điều suy nghĩ gật đầu: "Thủ đoạn thật thông minh, dùng đại tương che lấp hương vị Ô Vũ Thảo, không cẩn thận ngửi thì đúng là không nghe được."

"Ô Vũ Thảo là cái gì?"

"Một loại thảo dược gây ảo ảnh, dược tài cực mạnh, người

trúng sẽ xuất hiện ảo giác, cực kỳ hưng phấn khóc lớn cười to, Nam Tiêu Sơn có, trước kia ta còn ngửi một lần, sau đó nhảy nhót lung tung cả ngày mới tỉnh táo lại, sau đó bị sư nương đánh rất thảm."

Dạ Kinh Đường vô thức nín hơi ngưng khí: "Ngửi một chút? Vậy ngươi "

Chiết Vân Ly lau tiểu đao lên nệm cỏ: "Sao ta biết được là Ô Vũ Thảo, đi nhanh đi, đợi chút nữa ta điên lên, chắc chắn ngươi không kéo được."

Dạ Kinh Đường thấy trong thời gian ngắn gương mặt Chiết Vân Ly đã đỏ ửng, thầm nói không ổn, cẩn thận đậy nắp thùng gỗ, dẫn theo tiểu Vân Ly đi ra khoang sau.

Phía dưới buồng nhỏ trên tàu không chỉ một cửa vào, từ trong lầu thuyền cũng có thể đi vào.

Dạ Kinh Đường đi đến bậc thang nội bộ, nghiêng tai lắng nghe, sau đó lặng lẽ đẩy tấm che ra, liếc nhìn một chút, có thể thấy được trong phòng không có người, ngoài cửa có tiếng nói chuyện của hai hán tử.

Dạ Kinh Đường thấy vậy kéo tấm che ra, đi ra, sau đó một tay kéo Chiết Vân Ly, muốn rời khỏi đây từ cửa sổ.

Nhưng hắn mới vừa tới cửa sổ, động tác dừng lại, nhanh chóng nhấn Vân Ly xuống, dựa vào tường, quan sát bờ sông thông qua cửa sổ.

Chương 697 - Tiểu Vân Ly Hưng Phấn Đối Địch

Chương 697. Tiểu Vân Ly Hưng Phấn Đối Địch

Sa sa sa ~~

Trong khóm cỏ lau dọc bờ sông, hai bóng dáng song song nhảy xuống đê sông, từ trong khóm cỏ lau đi tới thuyền, có thể nghe được bọn họ nói chuyện với nhau: "Đã trễ như vậy, chuyển một thùng này lớn quá đó, rảnh quá hay sao."

"Cầm bạc của người ta thì phải làm việc cho người ta. Đi làm việc dù sao cũng tốt hơn đi bán mạng..."

Dạ Kinh Đường nhíu mày, quan sát tỉ mỉ người tới, có thể thấy được là hai người đàn ông ăn mặc quần áo hộ viện, bên hông treo đao, bước chân vô cùng vững, thoạt nhìn là người trong nghề, võ nghệ tuyệt đối sẽ không quá thấp.

Hai hán tử đi tới gần thương thuyền, không nói chuyện nữa, mũi chân điểm một cái, cùng lúc phi thân vọt lên rơi vào boong tàu.

"Ài, hai vị huynh đệ là?"

"Công tử nhà ngươi sai chúng ta tới lấy một thùng hàng, nói là một chưởng quỹ ở Ngô Đồng Nhai muốn kiểm hàng."

"Có đúng không, tất cả đều ở phía dưới. Hơn nữa đại tương mà còn nghiệm hàng cái gì, người kinh thành cũng..."

Lạch cạch, tấm che mở ra và tiếng xuống lầu vang lên.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, định dẫn Vân Ly đi lên bờ, sau đó nghĩ cách theo dõi.

Nhưng Dạ Kinh Đường vừa lặng yên mở cửa sổ ra, còn chưa kịp nhảy xuống thì nghe trong khoang vang lên:

"Chậm đã."

"Thế nào, huynh đệ?"

"Vừa rồi các ngươi có đốt lửa không?"

"Không, công tử đi ra ngoài, chúng ta chưa từng xuống..."

"Có giang tặc chui vào, vừa nãy còn ở đó."

Dạ Kinh Đường nghe vậy thì trong lòng trầm xuống, biết là lưu huỳnh tùng hương của cây châm lửa làm bại lộ, lập tức ôm Chiết Vân Ly nhảy ra cửa sổ.

Mà cũng là lúc này, bốn bóng dáng lần lượt từ cửa boong tàu nhảy ra, người cầm đầu tương đối lợi hại, chưa rơi xuống đất đã phát hiện trong lầu thuyền có bóng đen lóe lên một cái rồi biến mất, lúc này tay phải vung ra.

Ào ào —— ba cái Tuyết Hoa Tiêu phá không mà đi, như ong bay bướm lượng vẽ ra đường vòng cung không quy tắc trên không trung, kích xạ tới cửa sổ thương thuyền.

Dạ Kinh Đường ở giữa không trung, mắt thấy phi tiêu đánh tới, kiếm sắt bên hông ra khỏi vỏ, đánh bay ba cái Tuyết Hoa Tiêu, bởi vì muốn truy tung hang ổ, hắn cũng không phản kích mà muốn đóng vai giang tặc nửa đêm sờ thuyền trộm đồ, tiếp tục bỏ chạy.

Nhưng khiến cho hắn không ngờ được là hắn vững vững vàng vàng rơi xuống bờ sông, tiểu Vân Ly bên người lại không buông.

Chiết Vân Ly nhìn thấy phi tiêu đánh tới, trực tiếp nổi trận lôi

đình, cầm một cái cửa sổ, xoay người vọt trở về, còn rống lên:

"Dám đánh bản cô nương!"

Trong nháy mắt rơi xuống đất, nàng khom người như báo cái, hai tay nắm chuôi đao, vội xông tới phía trước đồng thời rút đao dài năm thước ra, chém tới hán tử áo đen.

Sang sảng.

Sắc mặt Dạ Kinh Đường thay đổi, không ngờ được là tiểu Vân Ly cơ linh bây giờ lại bỗng nhiên nổi điên, thân hình hắn bắn lên, lại về tới boong tàu lần nữa.

Mà hai tên áo đen hộ viện xông ra không phải người bình thường.

Nhìn thấy Chiết Vân Ly vượt lên boong tàu, hán tử cầm đầu vung tay trái ra ba cái Tuyết Hoa Tiêu, như ong bay bướm lượn đánh úp về phía Chiết Vân Ly, đồng thời trường đao bên hông ra khỏi vỏ, thân hình gần như đi theo Tuyết Hoa Tiêu tiến lên.

Đinh đinh đinh.

Chiết Vân Ly ánh mắt cực kỳ hưng phấn, đối mặt cường địch không có chút né tránh, tay trái bắn ba cái đồng tiền ra, ngăn Tuyết Hoa Tiêu bắn tới mình, sau đó thuận thế lấy tay trái đẩy sống đao, giống như là trát đao, đùi phải phát lực, chém vào đơn đao đánh tới:

"Uống —— "

Trong tiếng kêu khẽ, áo choàng màu xám trên người Chiết Vân Ly đột nhiên phồng lên, đạp đạp, lực đạo lớn khiến cho thương thuyền to lay động, tấm ván gỗ bên dưới phát ra tiếng một tiếng 'Két —— ' vang giòn.

Keng.

Song nhận đụng vào nhau, vang lên tiếng bạo hưởng đinh tai nhức óc.

Hán tử cầm đầu trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, tay trái chống sống đao, nhưng mà vẫn bị một đao với lực bộc phát đáng sợ đánh cho trượt về sau mấy bước mới miễn cưỡng hóa giải được lực đạo bài sơn đảo hải.

"A ——!"

Chiết Vân Ly cười to một tiếng, quơ đao dài năm thước cao ngang ngửa nàng, giống như ngựa hoang thoát cương muốn đuổi theo đánh.

Dạ Kinh Đường không ngờ được Vân Ly bộc phát khủng bố như vậy, không dám để cho Vân Ly nổi điên ở chỗ này, ôm chặt lấy eo Chiết Vân Ly, cướp lấy trường đao chạy ra bên ngoài, còn nói thêm một câu: "Đừng xúc động! Chúng ta là tặc không phải thổ phỉ, động đao làm cái gì, chạy mau..."

Chiết Vân Ly cực kỳ hưng phấn, dùng sức tránh thoát, phát hiện giãy không ra thì giương nanh múa vuốt khoa tay múa chân với không khí, còn hung thần ác sát nhìn chằm chằm bốn người như lâm đại địch trên thuyền kêu: "Vân An là địa bàn của bản cô nương! Dám làm càn ở trước mặt ta, biết ta là ai không... Ô ô ô —— đừng cản ta, hôm nay ta phải để bọn họ... Ô ô ô —— "

Trên boong tàu, hai hộ viện tới lấy hàng và hai người trông thuyền đều kinh ngạc.

Người cầm đầu võ nghệ không thấp, nhưng đỡ một đao lại bị nữ tặc giống như điên này trấn trụ, cầm đao đỡ trước ngực không dám đuổi theo, đưa mắt nhìn hai người bịt mặt vẫn đang kêu gào rời xa, nhìn lỗ hổng trên thân đao, lòng còn sợ hãi.

Hai người trông coi đang đứng bên cạnh thấy hai người chạy xa mới nhỏ giọng nói: "Giang tặc trong kinh thành ngang ngược như vậy? ! Đến trộm đồ, chúng ta cản một chút thôi..."

Người cầm đầu chần chừ một lúc: "Không nói kinh thành, toàn bộ giang hồ, tặc có tính tình nổ như thế cũng không có mấy người, hẳn là cướp đường đổi nghề. Trên thuyền có mất thứ gì đáng tiền hay không?"

"Trên thuyền, thứ đáng giá nhất chính là đại tương, nặng nhưng không đáng tiền, trộm không được. Ta nghĩ hai người này uổng công, cái gì cũng không có trộm được còn bị phát hiện mới thẹn quá hoá giận..."

"Không có mất đồ là được, làm chính sự trước. Đợi chút nữa khóa buồng nhỏ trên tàu lại, để một cái linh đang dưới tấm che, Thanh Giang cũng không như Yến Châu, thuyền chở đồ lui tới đều đáng tiền, có rất nhiều giang tặc."

"Đi..."

Chương 698 - Bị TIểu Nha Đầu Đùa Giỡn

Chương 698. Bị TIểu Nha Đầu Đùa Giỡn

"Ngày thường tướng mạo ca ca tựa như bạch ngọc không tì vết, lại chẳng phong lưu như thế..."

"Vân Ly! Muội nên thành thật một chút!"

"Làm sao ca ca ưa thích cô nương ngang tàng bạo ngược được? Nếu là như vậy, ta..."

"Không không, kín đáo một chút mới tốt!"

Nửa đêm, trên quan đạo bên ngoài Vân An Thành.

Dạ Kinh Đường treo hai đao một kiếm bên hông, trên vai khiêng một tiểu cô nương mười sáu tuổi bước nhanh như bay, giống như hái hoa tặc nửa đêm công khai cướp đoạt dân nữ.

Chiết Vân Ly tháo khăn che mặt xuống, áo choàng dính không ít cây cỏ, khuôn mặt đỏ bừng như uống say, tựa vào bờ vai Dạ Kinh Đường, cố gắng giả bộ dáng vẻ tiểu thư yêu kiều nhã nhặn: “Trước đó muội có nói, ca ca ngay thẳng thật thà của muội chê muội yếu ớt, ca ca còn không chịu thừa nhận, hiện tại quả đúng như thế."

"Không có, nói cái gì đâu không..."

Dạ Kinh Đường vừa đi vừa dỗ dành, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Mới từ trên thuyền xuống tới, tiểu Vân Ly đã dần mất không chế, nóng nảy bất an vô cùng khó chịu, rất muốn xách đao lên tìm hai người cầm phi tiêu bắn nàng tính sổ.

Dạ Kinh Đường sợ Vân Ly xảy ra chuyện, cũng không dám ở lâu, chỉ có thể che miệng Vân Ly chạy ngược dòng.

Đợi đến khi chạy được một dặm, không nhìn thấy thuyền ở bờ sông, Vân Ly mới từ bỏ suy nghĩ tính sổ, nhưng tinh lực toàn thân không có chỗ phát tiết, lại bắt đầu nhảy nhót trên đồng cỏ ven đường, gặp gỡ hộ gia đình ven đường còn xông lên khiến cho chó của người ta bị hù xém chút nhảy xuống sông.

Dạ Kinh Đường biết chuyện này không trách Vân Ly được nhưng cũng không thể bỏ mặc, chỉ có thể cưỡng chế vác Vân Ly lên vai, chạy đến Ngọc Đàm Sơn Trang.

Chiết Vân Ly ngửi Ô Vũ Thảo một cái, liều lượng thấp cũng không đến mức mê sảng nhưng cực kỳ phấn khởi, cả người như là kẻ say rượu, nói: “Không yếu ớt thì huynh buông muội xuống, muội bảo đảm không động đậy, một chút Ô Vũ Thảo thôi, vừa rồi là muội giả vờ, nói đùa với huynh thôi."

"Thật sao?"

Dạ Kinh Đường bán tín bán nghi, ngẫm lại vẫn để Vân Ly xuống đất, kết quả sau một khắc, tiểu Vân Ly thân mặc váy ngắn ngang eo chạy như bay về phía trước, vừa chạy vừa kêu gào: “Ha ha, bị lừa rồi, đuổi theo muội nào."

Dạ Kinh Đường biết ngay sẽ như thế, hít một hơi thật sâu, dùng tốc độ cao nhất lao vùn vụt, trong nháy mắt đã vươn tới trước mặt, vững vàng đón được Vân Ly chuẩn bị lộn ngược ra sau, vác lên vai một lần nữa: “Được rồi được rồi, một chút thuốc gây ảo ảnh cũng khiến cho muội mê thành thế này, còn nói chân truyền của Bình Thiên Giáo Chủ, truyền ra sẽ bị người ta chê cười

đấy."

Lúc đầu Chiết Vân Ly uốn éo loạn xạ, nghe nói như vậy thì sinh lòng háo thắng, thành thật một chút: ”Đã nói vừa rồi chỉ là giả vờ, nói đùa với huynh thôi. Không tin chúng ta đánh cược, từ giờ trở đi, muội không nhúc nhích cũng không nói lời nào nữa."

Dạ Kinh Đường gật đầu: “Được, muội muốn đánh cược gì?"

"Nếu là muội cược thắng , sau này mỗi ngày Kinh Đường ca ca cho muội một lượng bạc, một tháng sư nương chỉ cho năm lượng bạc tiền tiêu vặt, keo kiệt hết sức.”

Dạ Kinh Đường rất sảng khoái đáp: “Không thành vấn đề, một ngày ta cho muội hai lượng bạc, chớ nói cho sư nương của muội biết. Nếu muội thua thì sao?"

Chiết Vân Ly chật vật quay đầu lại: “Nếu muội thua, muội cho Kinh Đường ca ca hôn một cái, không nói cho sư nương biết, thế nào? Đánh cược lớn không?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy đánh cược như thế này đúng là rất lớn, gật đầu nói: “Được, một lời đã định, bây giờ bắt đầu cược, không được nhúc nhích, bằng không.”

"Ài, muội thua!"

Chiết Vân Ly ưỡn ẹo thân thể, muốn đưa mặt tới gần: “Tới đi tới đi, có chơi có chịu.”

Ta chả thèm! ! !

Dạ Kinh Đường nằm mơ cũng không ngờ được có ngày mình lại bị tiểu nha đầu đào hố đùa giỡn, còn mãnh liệt hơn thế tấn công của lục đại tiên tử?

Hắn vội vàng khóa hai chân Vân Ly lại, khiến cho nàng không

thể quay lại: “Vân Ly! Muội có tin ta trở về sẽ nói cho sư nương của muội biết hay không?"

"Là Kinh Đường ca ca muốn cược, huynh muốn cáo trạng, ta chỉ nói tình hình thực tế, phải chết thì cùng chết.”

Dạ Kinh Đường không thể làm gì, chỉ có thể nói lung tung ổn định tâm trạng của Vân Ly, dùng tốc độ cao nhất lao vùn vụt, đi đến Ngọc Đàm Sơn Trang cách đây hơn mười dặm.

Nữ Đế di giá đến Ngọc Đàm Sơn Trang, có thể không dẫn triều thần theo nhưng đầu bếp và đại phu chắc chắn không thể không dẫn.

Vương gia y quán mở ở Văn Đức Kiều, cũng là vì thuận đường vào cung, đế vương có thể triệu kiến bất cứ lúc nào.

Mà Nữ Đế tới Ngọc Đàm Sơn Trang, Vương thái y y thuật thần thông cũng sẽ đi theo, tính mang theo cả Vương phu nhân, tiện cho Thái hậu và cung nhân có bệnh thì chữa.

Dạ Kinh Đường khiêng đại cô nương, trong tay cầm lệnh bài đi xuyên qua trạm gác dưới ánh mắt khác thường của rất nhiều ám vệ, tới một sân nhỏ bên ngoài sơn trang, bên trong là những quan viên được mời nhưng lại không tiện qua đêm trong cung, còn có một số thần tử ở lại nghe triệu.

Dạ Kinh Đường liếc nhìn một vòng, trực tiếp đi đến chỗ ở của Vương thái y, bởi vì Vương thái y là thần y thuộc cấp quốc bảo, nơi ở khá lớn, bên trong còn có một số đồ đệ, nhưng sắc trời đã tối, trong đình viện đã tắt đèn.

Chương 699 - Nữ Tặc

Chương 699. Nữ Tặc

"Vương thái y? Vương phu nhân?"

Nghe thấy tiếng kêu to vang lên trong viện, rất nhanh tiếng mở cửa truyền đến sau nhà, sau đó Vương phu nhân từ trong nhà chạy ra: “Dạ đại nhân, xảy ra chuyện gì? Cô nương này sao vậy?"

Tiểu Vân Ly nằm sấp trên bờ vai, nâng nửa người trên lên như cá chép: “Ta không sao! Rất tỉnh táo, có thể đánh chết một con trâu!"

"Ôi nhìn kìa."

Vương phu nhân nhìn thấy cô nương nhảy nhót tưng bừng, âm thầm thở hắt ra, chậm rãi bước chân đi tới trước mặt, nhìn sắc mặt của Chiết Vân Ly, sau đó dẫn Dạ Kinh Đường đi vào một gian phòng dùng để chẩn bệnh, dò hỏi: “Ăn trúng Hồng Tán Tán Bạch Can Can rồi hả? Đã ăn bao nhiêu?"

Dạ Kinh Đường đặt Vân Ly lên trên giường bệnh, ấn hai tay nàng để nàng đừng giẫy giụa: “Là Ô Vũ Thảo, vừa rồi nha môn phá án, không cẩn thận đụng phải, nó ngửi một cái."

"A, ra là thế."

Vương phu nhân giật mình, kiểm tra mạch đập Chiết Vân Ly một chút, sau đó gọi học trò đem một bình thuốc tới, đổ dược hoàn nhỏ từ bên trong ra, bỏ vào trong miệng tiểu Vân Ly: “Nào, uống thuốc đi."

Chiết Vân Ly vốn còn muốn nói chuyện, kết quả thuốc bị nhét

vào miệng, kích thích mạnh mẽ từ rau xanh trộn lẫn bạc hà bay thẳng lên đỉnh đầu, cả người run run, ngũ quan xinh đẹp gần như co lại một chỗ, nửa ngày không thở nổi.

Dạ Kinh Đường thấy thế không khỏi đau lòng, vội vàng đỡ Vân Ly dậy, vỗ vỗ sau lưng, dò hỏi: “Vậy đã được chưa?"

Vương phu nhân lấy ngân châm ra, vén tóc dài của Vân Ly lên, đâm vào mấy chỗ huyệt vị ở gáy, khẽ giải thích: “Dược tính của Ô Vũ Thảo rất mạnh, trực tiếp tác dụng lên thần trí, thảo dược nâng cao tinh thần chỉ có thể hỗ trợ áp chế dược tính, muốn giải phải dựa vào thân thể tiêu hóa. Nàng chỉ ngửi một cái, liều lượng cực kỳ nhỏ, châm cứu xong nghỉ ngơi một lúc sẽ không sao. Nếu như trực tiếp ăn hoặc là nhóm lửa hít vào mấy ngụm, thì dược tính sẽ lớn đến mức có thể khiến cho Dạ đại nhân lột sạch y phục nhảy múa trên Văn Đức Kiều."

"?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy Vương phu nhân chỉ định vung chim đánh xe nhưng phụ nhân ở tuổi trung niên lại nói mấy lời thô tục như vậy, hắn là một thanh niên, chắc chắn không dám nhận, chỉ trầm tư gật đầu.

"Khục khục..."

Chiết Vân Ly bị dược hoàn làm cho suýt ngất, nửa ngày mới từ từ tỉnh lại, gương mặt còn đỏ hơn so với vừa nãy, nhưng mà ánh mắt rõ ràng tỉnh táo hơn, nhưng mà nhớ tới cử chỉ không hợp lẽ thường vừa rồi, mở miệng nói: “Đúng vậy, thuốc này cực kỳ mạnh, ta hoàn toàn không khống chế được mình..."

"Hừ!"

Vương phu nhân đỡ đầu Vân Ly lên, tiếp tục châm kim: “Ngươi chỉ ngửi một cái thôi, cùng lắm giống như uống nhiều quá

không quản được miệng, lời trong lòng đều nói ra hết, chạy đến đây mà quần áo vẫn chỉnh tề chứng tỏ thần trí ngươi tỉnh táo, biết đúng sai. Nếu lỡ ăn Ô Vũ Thảo thật thì sẽ cảm thấy toàn thân khô nóng, không tự chủ được cởi sạch y phục, điên điên khùng khùng kêu to nói lớn rồi.”

Chiết Vân Ly cãi lại: “Sao có thể như vậy được. Vừa rồi ta thật sự không khống chế nổi, chưa kịp thoát y thì Kinh Đường ca ca đã giữ lấy ta.”

Dạ Kinh Đường cảm thấy Chiết Vân Ly vẫn chưa ổn, chỉ là đầu óc tỉnh táo hơn chút, nhấc tay đỡ nàng dựa người vào giường: “Được rồi, biết muội không khống chế được. Muội đừng làm loạn, để Vương phu nhân châm kim..."

Một bên khác, trong một trang viên bên bờ sông.

Hai nam nhân ăn mặc y phục hộ vệ nâng thùng gỗ lên đi vào trong trang viên, chưa đi tới đình viện của khách quý thì Đằng Thiên Hữu thân hình cao lớn đã cản ở trước mặt, sắc mặt không vui: “Sao về chậm vậy?"

Đông ~

Thùng gỗ lớn để dưới đất, nam nhân áo đen chắp tay thi lễ: “Mới nãy trên thuyền xuất hiện hai giang tặc, bị chúng thuộc hạ đụng phải, sau đó giúp người trông coi kiểm tra thuyền buôn một chút..."

"Giang tặc..."

Đằng Thiên Hữu nhướng mày: “Ném vào nước cho cá ăn rồi?"

"Chạy."

Nam nhân áo đen có chút hổ thẹn: “Hai giang tặc đó khá dũng mãnh, bị thuộc hạ phát hiện không những không chạy mà còn

quay lại ứng chiến, thuộc hạ và nữ tặc đánh một chiêu, phát hiện võ nghệ không thấp, không rõ nội tình không dám vọng động, nữ tặc đó cũng bị đồng bọn lôi đi..."

Xoạt ----

Nam nhân đen rút bội đao bên hông ra, chỉ cái lỗ bị đánh thủng.

"Nữ tặc..."

Đằng Thiên Hữu ẩn nấp ở kinh thành đã lâu, biết trên đường thuỷ Thanh Giang có không ít giang tặc, nhưng nữ tặc nóng tính thì chưa từng nghe qua.

Mà lúc này, một lão giả cẩm y khoác áo choàng cũng dẫn theo công tử thanh y xuất hiện sau lưng.

Công tử vận thanh y tính cách cẩn thận, dò hỏi: “Có phải là người của quan phủ hay không?"

Nam nhân áo đen lắc đầu: “Không thể nào. Nếu là người của quan phủ điều tra, bị phát hiện thì sẽ để lộ thân phận, sợ đánh rắn động cỏ sẽ nhanh chóng rút lui để chúng ta không tra ra thân phận. Hai người đó võ nghệ không tệ, có thể trực tiếp chạy nhưng mà thuộc hạ ném phi tiêu ra, nữ tặc thủ lĩnh rút đao quay đầu chặt, vừa chặt vừa mắng, tâm cao khí ngạo, tuyệt đối không phải do triều đình dưỡng ra, còn giống tội phạm liếm máu trên lưỡi đao hơn cả hai huynh đệ chúng tôi.”

Chương 700 - Chuyện Này Ta Biết

Chương 700. Chuyện Này Ta Biết

Thanh y công tử nghe qua miêu tả, cảm thấy khả năng là người của triều đình rất nhỏ, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Mà lão giả cẩm y có kinh nghiệm giang hồ lão luyện hơn, cho hai nam tử lui ra, sau đó mở miệng nói: “Đối với thuyền chạy lâu năm, xử lý thuyền một chút, đừng để bại lộ thân phận. Tiện thể đi nói với thế tử một tiếng, nhanh chóng ra tay tốc chiến tốc thắng, nếu như chờ Lương Vương nhận được tin tức vào cuộc điều tra, chúng ta động thủ hắn sẽ nhảy ra cần vương, như vậy tiện nghi cho hắn quá."

Đằng Thiên Hữu khẽ gật đầu, xoay người đi.

Ven bờ Thanh Giang, ngàn ngọn đèn cung đình treo ở trước sân sơn trang, đêm khuya vẫn có người đi lại trong đó.

Trong sơn trang, một ngôi đình ngắm cảnh nguy nga có thể nhìn xuống toàn vùng quê, Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi xếp bằng trước cầm đài, tố thủ gảy dây đàn, khúc đàn ai oán vang lên trong bóng đêm vắng vẻ: “Ting ting ting..."

Họa án được đặt bên cạnh cầm đài, đèn cung đình vàng sáng treo hai bên, đồ chặn giấy được chiếu sáng lấp lánh.

Thái hậu nương nương mặc một bộ cung phục đỏ thẫm, tay trái kéo vạt áo, nghiêm túc phác hoạ trên giấy vẽ trắng noãn, dáng vẻ như khuê tú khắc họa tạo hình không tầm thường.

Hồng Ngọc thì đang đứng bên cạnh mài mực, biểu cảm chuyên chú nhìn bức tranh dần dần thành hình, trong mắt cũng có mấy phần tán thưởng, dù sao Thái hậu nương nương được Tuyền Cơ Chân Nhân chỉ dạy một thời gian ngắn, đúng là có tiến bộ, ít nhất có thể nhìn ra được là vẽ thứ gì.

Nhưng mà trên mặt Hồng Ngọc vẫn có chút nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn trăng trên bầu trời, lại nhìn trang giấy: “Thái hậu nương nương, hôm nay hai mươi tháng bảy, không phải trăng tròn.”

Thái hậu nương nương ngẩng đầu nhìn một chút, muốn sửa lại vài chỗ, nhưng đã vẽ tròn, cũng không thể vẽ thêm cái lỗ hổng, giải thích: “Chỉ là vẽ chơi, Thủy Nhi nói xem, màu vẽ quan trọng hay hình quan trọng, hí hoáy vài nét lại tràn đầy sinh khí mới là bức vẽ đẹp, chỉ mong vẽ giống thì quá tầm thường..."

Hồng Ngọc vì không dám mạnh miệng với Thái hậu nương nương cho nên miễn cưỡng gật đầu.

Thái hậu nương nương lấp liếm cho qua, sau đó tiếp tục miêu tả Thanh Giang Bách Cảnh Đồ, khi nhìn nhiều ngôi nhà dưới chân núi, lúc này có một bóng người giống như hạt gạo lao vùn vụt tới dưới ánh trăng, chạy vào khu nhà chính, đáp xuống một gian phòng, không khỏi nhíu mày nói: “Thủy Nhi, phía dưới xảy ra chuyện gì rồi?"

"Ting"

Tiếng đàn dừng lại.

Tuyền Cơ Chân Nhân ngà ngà say giương mắt nhìn chân núi, sau đó ngồi thẳng một chút, sửa sang lại vạt áo đứng dậy: “Ta đi xem một chút."

Thái hậu nương nương cảm thấy phản ứng của Thủy Thủy không đúng, nhưng mà chuyện canh phòng nàng không tiện hỏi

nhiều, đưa mắt nhìn Tuyền Cơ Chân Nhân rời khỏi, tiếp tục vẽ.

Thân hình Tuyền Cơ Chân Nhân tựa như như bạch y thiên nữ hạ phàm, lên lên xuống xuống trong sơn trang, chỉ một lát đã đến chân núi, đáp xuống chỗ ở của Vương thái y.

Đưa mắt nhìn lại, có thể thấy được Dạ Kinh Đường ăn mặc như đại hiệp giang hồ đứng trong phòng, cau mày nghiêm túc dò xét.

Vương phu nhân ngồi trước giường bệnh, tay phải cầm ngân châm, đang châm cứu.

Mà trên giường bệnh là một tiểu cô nương mặc y phục ngắn, xem tướng mạo chắc là tiểu đồ đệ của Ngưng Nhi, sắc mặt đỏ lên nằm sấp trên gối, bắp chân không an phận đung đung đưa đưa.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy vậy, loạng choạng trong sân một chút, Dạ Kinh Đường phát hiện, ra khép cửa phòng lại.

Kẹt kẹt, Tuyền Cơ Chân Nhân đứng ở cửa, đợi Dạ Kinh Đường đi tới mới khẽ hỏi thăm: “Cô nương này sao thế? Ngươi hạ dược nàng à?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu, đi tới trước mặt thấp giọng nói: “Đừng nói giỡn. Vừa rồi theo dõi Phương Thế Kiệt, tìm được một chiếc thuyền buôn, hàng hóa bên trong là mấy chục thùng tương Yến Châu lớn, trong lớp tương kẹp Ô Vũ Thảo. Chắc chắn Yến Vương thế tử có vấn đề, nhưng không có tra ra được tình hình chính xác, không tiện đánh rắn động cỏ. Ngươi giúp ta chăm sóc một chút, ta tiếp tục theo dõi, sáng mai hai ta thay phiên.”

Tuyền Cơ Chân Nhân dò xét, thấy Dạ Kinh Đường đầy vẻ phong trần, cau mày nói: “Thuyền ở đâu? Ta đi thăm dò, ban ngày ta ngủ rất nhiều, đang lo ngủ không được. Ngươi không nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ xảy ra chuyện thì làm gì còn có sức mà giải quyết?

Về sơn trang nghỉ ngơi đi, đừng ngủ quá say, có việc thì lập tức đi diện kiến Thánh thượng."

Đêm qua Dạ Kinh Đường hầu hạ Tam Nương xong, luyện công một canh giờ, sau đó đi tra Yến Vương thế tử, chạy ngược chạy xuôi bận đến bây giờ, mặc dù chịu đựng được nhưng nghỉ ngơi là tốt nhất, thấy vậy cũng cười nói: “Cũng được, trưa mai chúng ta thay phiên. Thuyền cách bên tàu Giang An hơn một dặm, treo cờ hiệu thương hội Yến Châu, đến gần có thể ngửi được mùi tương, rất dễ tìm. Ta mới rời khỏi đó một khắc đồng hồ, cho dù đánh rắn động cỏ thì bọn họ cũng không thể dọn hàng đi nhanh như vậy, ôm cây đợi thỏ chắc chắn có thể bắt được người. Chưa bắt được cá lớn nhớ đừng manh động, nếu lúc này Yến Vương thế tử cảnh giác dừng tay trước bờ vực thì chúng ta hết cách."

"Chuyện này ta biết."

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy vậy cũng không kéo dài thời gian, trực tiếp phi thân lên đi xuôi dòng.

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn theo Tuyền Cơ Chân Nhân rời khỏi đây, trở về phòng, bây giờ được Vương phu nhân châm mấy kim, tiểu Vân Ly trước đó còn nhích tới nhích lui giờ đã an phận, gối đầu lên gối, hai mí mắt khép lại, sắp ngủ.

Vương phu nhân châm cứu xong, cẩn thận chẩn mạch một lát, đứng dậy nói: “Ô Vũ Thảo không độc nhưng có thể khiến người ta cực kỳ hưng phấn, nếu như thân thể có vấn đề, bị kích thích quá độ sẽ rất nguy hiểm. Bây giờ cô nương này không còn gì đáng ngại nhưng phải ở lại đây một đêm để quan sát, có bất kỳ khác thường gì còn kịp thời cứu chữa, ta trông chừng là được, Dạ đại nhân có công vụ quan trọng, nghỉ ngơi sớm một chút đi, nửa đêm rồi."

Chương 701 - Nữ Đế Suy Nghĩ Miên Man

Chương 701. Nữ Đế Suy Nghĩ Miên Man

Chiết Vân Ly buồn ngủ, mắt sắp nhắm nghiền lại, nhưng khi Dạ Kinh Đường ngồi ở bên cạnh thì lại mở mắt ra, gương mặt đỏ lên, có chút ngượng ngùng: “Ô Vũ Thảo đó đúng là lợi hại, muội đã nói Kinh Đường ca ca không đè được muội, những gì muội nói huynh đừng coi là thật đó."

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười khẽ: “Chỉ là nói giỡn thôi, ta không để trong lòng. Không có chuyện gì là được, vụ án ta phái người khác đi theo dõi, yên tâm ngủ đi."

"Ha ha.”

Chiết Vân Ly thực sự không dám nhớ lại dáng vẻ say khướt lúc nãy, ừ một tiếng, sau đó ngủ say.

Dạ Kinh Đường đứng ở bên cạnh chờ giây lát, đợi Vân Ly hoàn toàn ngủ mới cảm ơn Vương phu nhân một tiếng, sau đó đi về sơn trang.

Sắp tới Trung thu, thời tiết dần mát mẻ hơn một chút, sáng sớm, sương mù trắng xóa bao phủ sông hồ, thuyền buôn đi trên mặt sông, nhìn từ xa tựa như đi trong biển mây.

Chỗ cao nhất của sơn trang, cạnh một tòa lầu các bên cạnh tẩy long trì.

Nữ Đế Đại Ngụy mặc thường phục ngồi trong nhà, khoác lên mình một chiếc áo choàng mỏng với cổ áo trắng nền đỏ, trên áo

choàng thêu họa tiết rồng quấn mẫu đơn, nhìn qua vừa khí phách lại vừa ôn nhu, nhưng trên gương mặt trời sinh quyến rũ, lại thiếu đi vài phần sức sống chói mắt như ngọn lửa ngày xưa.

Sau khi ăn vận chỉnh tề, Nữ Đế mang theo thị nữ chậm rãi đi ra khỏi cửa phòng, tới trên sân thượng có thể nhìn từ trên cao xuống sông, phóng tầm mắt ra kinh thành nguy nga đằng xa.

Nhưng vừa mới nhìn chưa được mấy lần, ánh mắt Nữ Đế khẽ động, nhìn về lầu các ở sân bên ngoài.

Sân cũng không lớn, là nơi ở tạm thời của những người hầu cận thiên tử, chỉ cách tẩy long trì một bức tường, coi như là cửa phòng tẩm cung, sơn trang dừng chân của Dạ Kinh Đường đúng là ở đó, khi còn theo hầu, lúc Nữ Đế ra khỏi cửa sẽ đi theo, không có việc gì thì ở trong đó chờ lệnh tuần tra.

Lúc này cửa trong sân mở ra, thoạt nhìn đã chờ lệnh, nhưng người gác cổng đêm lại không thấy đâu.

Nữ Đế đánh giá một cái, thoáng cân nhắc, giơ tay lên:

"Các ngươi lui xuống trước.”

"Vâng."

Tùy tùng hầu hạ lập tức cáo lui.

Nữ Đế đợi người rời đi, chậm rãi xuống gác xép, im lặng không tiếng động bước xuyên qua hành lang tới tiểu viện bên ngoài.

Còn chưa đi đến trước cửa, đã nghe thấy trong phòng truyền đến một tiếng hít thở rất nhỏ:

"Hô ~~... Hô ~~...".

Nghe âm thanh này có lẽ là đang ngủ.

Nữ Đế im lặng đi vào phòng, đảo mắt đánh giá xung quanh.

Mặc dù gian phòng này không lớn, nhưng vô cùng sạch sẽ, phòng bên ngoài có mấy loại binh khí và bình dược, chính giữa trên giá còn bày một bộ hắc quang Kỳ Lân Khải.

Mà bàn làm việc trong phòng và chỗ nghỉ ngơi tạm thời ở cùng một nơi, sổ sách ghi lại tình hình tuần tra của ám vệ được sắp xếp chỉnh tề trên mặt bàn.

Dạ Kinh Đường mặc quan phục Hắc Nha, nằm trên giường, Ly Long Đao được đặt ở bên cạnh, bên gối còn có một quyển sách, liếc mắt nhìn lại chính là một tiểu tướng nho nhã giáp không rời người, tay không rời sách, mọi phương diện đều lộ ra sự cần cù và khắc khổ.

Nữ Đế chớp mắt, ỷ vào phong thái mạnh mẽ, ngăn chặn tất cả khí tức, đi tới buồng bên trong, đánh giá khuôn mặt Dạ Kinh Đường, đáy mắt cũng hiện ra ba phần dị sắc.

Thân thể Nữ Đế cũng không có bệnh, mà là tự mình suy đoán năm Minh Long Đồ vận khí tốt, không biết chỗ nào xảy ra chuyện, khiến cho chức năng cơ thể xuất hiện vấn đề.

Nói phổ thông chính là máy móc rất tinh vi, có một bộ phận thiết kế không hợp lý, dẫn đến toàn bộ máy móc không thể vận hành bình thường như trước được, xuất hiện các loại dị thường.

Loại vấn đề này xuất phát từ căn nguyên, những gì Nữ Đế có thể làm, cũng chỉ là dùng Dục Hỏa Đồ của mình để suy xét, không ngừng chữa trị vấn đề sinh ra trong cơ thể. Bình thường có thể duy trì cân bằng, mà mỗi năm vào mùa thu khí trời chuyển lạnh, sức khỏe trở nên nghiêm trọng, máu huyết không có cách chống đỡ được tiêu hao cực lớn của Dục Hỏa Đồ, cũng chỉ có thể nằm để giảm tiêu hao không cần thiết, dựa vào Tuyết Hồ Hoa và các loại dược vật khác hỗ trợ vượt qua khó khăn.

Tuy rằng Nữ Đế thân là thiên tử, nhưng lại không tin vào thần phật, cho rằng thiên địa vạn vật đều có quy luật vận hành, thân thể con người cũng giống vậy, cho nên chưa bao giờ tin những chuyện huyền bí kia.

Nhưng thế đạo này hết lần này tới lần khác lại có chút bí ẩn.

Nữ Đế cũng không biết rõ nguyên nhân, dù sao chỉ cần ở gần Dạ Kinh Đường, thân thể sẽ sinh ra cảm giác sung sướng, thoải mái như cá gặp nước, như gió xuân, thậm chí có thể đè xuống rất nhiều khó chịu trên thân thể.

Nữ Đế từng có ý đồ làm rõ nguyên do trong đó, nhưng lật qua cổ tịch các triều đại, cũng chỉ tìm được một đạo lý miễn cưỡng nói rõ ràng- thực sắc tính dã.

Nói trắng ra chính là thấy đẹp nên nổi lòng tham, giống như nam tử nhìn thấy cô nương xinh đẹp sẽ vui vẻ sung sướng...

Chương 702 - Lạc Ngưng Uy Dũng

Chương 702. Lạc Ngưng Uy Dũng

Nữ Đế miên man suy nghĩ, đi về phía giường, nhìn đến quyển sách bên cạnh gối, lại thấy trên bìa viết ba chữ to nổi danh trên giang hồ…

?

Nữ Đế không nghĩ tới thứ mà Dạ ái khanh tay không chịu buông lại là thứ này, hình tượng chói lóa vừa mới cần cù chăm chỉ, trong nháy mắt biến thành hộ vệ không đứng đắn xem hoàng thư cả đêm nên buổi sáng thức dậy không nổi…

Nữ Đế nhìn chăm chú một cái, giơ tay lên muốn cầm lấy sách.

Nhưng tính cảnh giác của Dạ Kinh Đường vẫn còn, tuy rằng Nữ Đế không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng ánh sáng biến hóa khác thường, vẫn làm cho hắn tỉnh lại, còn chưa mở mắt tay phải đã nâng lên.

Phần phật~

"Ồ...!"

Trong căn phòng yên tĩnh vang lên một tiếng thở nhẹ.

Nữ Đế vừa vươn tay, đã bị Dạ Kinh Đường bắt lấy cổ tay, sau đó thô lỗ túm lấy, ấn lên giường, tay bị vặn ngược ra sau lưng, đè nặng một cái.

Ánh mắt của Dạ Kinh Đường sắc bén, tới gần người bị giữ chặt mới tỉnh táo lại, thấy rõ người bị giữ lại chính là đại mỹ nữ quý phái bức người, biểu cảm hơi kinh hãi, lại vội vàng buông tay ra:

"Dọa chết ta... Ngọc Hổ ta…Ngọc Hổ cô nương, sao cô lại đến đây?"

Nữ Đế Đại Ngụy nằm sấp trên giường, cũng lười biếng không đứng dậy, mà là thoáng xoay người đổi thành nằm nghiêng, đem sách trước mặt lấy lại lật xem:

"Tùy tiện tới xem một chút thôi."

Dạ Kinh Đường nhìn Ngọc Hổ nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp, ánh mắt cổ quái, vốn còn muốn xuống giường, nhìn thấy sách thì sắc mặt khẽ biến đổi, vội vàng rút ra, giấu ở sau lưng.

Xoạt~

Trên tay Nữ Đế trống rỗng, trên gương mặt nhất thời có thêm vài phần trang nghiêm 'Thiên tử giận dữ, thây chất trăm vạn', quay đầu nhìn về phía sau lưng, khẩu khí mạnh mẽ:

"Đưa cho ta."

Dạ Kinh Đường chớp mắt, có lẽ cảm thấy mình hơi chột dạ, lập tức lấy sách ra, giải thích:

"Hiệp nữ lệ không phải là sách không thể đọc, nó khắc họa mặt tốt cùng mặt xấu của giang hồ rất đúng chỗ."

"Ta cũng không nói sách này có vấn đề, ngươi giải thích cái gì?"

Nữ Đế Đại Ngụy thô bạo rút sách từ trong tay Dạ Kinh Đường về, khẽ liếm ngón tay mở sách ra:

"Ngươi ngủ tiếp đi, đừng quấy rầy nhã hứng của ta."

Ngủ tiếp?

Giường của Dạ Kinh Đường là giường đơn, dáng người Ngọc Hổ lại nặng ký, chen lên chiếm hơn phân nửa, hắn phải dựa vào tường, muốn ngủ tiếp trừ phi là ôm cả cô nương này.

Mắt thấy Ngọc Hổ không có ý đứng dậy, Dạ Kinh Đường đành phải di chuyển chỗ, đứng dậy vòng qua chân Ngọc Hổ xuống đất.

Nữ Đế nhìn thấy cảnh này, ánh mắt ngược lại có chút ngoài ý muốn:

"Không nhìn ra, ngay cả quy củ thị tẩm xong phải xuống giường từ bên chân, không thể bò qua từ trên đầu cũng biết. "

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng lắc đầu không nói tiếp, ngồi ở mép giường mang giày vào: "Vậy cô cứ xem trước, ta tuần tra ở bên ngoài, có chuyện gì kịp thời thông báo cho ta."

Nữ Đế Đại Ngụy lật qua một trang sách, thuận miệng "Ừ" một tiếng.

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không quấy rầy nữa, sau khi sửa sang chỉnh tề, lại bắt đầu đi tuần tra như thường lệ…

Mà bên kia, hoàng thành đại nội.

Người điện Thừa An đi lên lầu không, đến ban ngày cũng im ắng không có chút tiếng người nói chuyện. Bên ngoài lối vào đại điện, chỉ có một con chim lớn, lẻ loi đứng trên đỉnh đại điện nguy nga đón gió, từ bộ dáng lẩm bẩm mà xem, hẳn là đang cảm thán - Khi trò chuyện về Hoàng Đồ bá nghiệp, không khỏi khiến những con chim say xẩm.

Mà phía sau đại điện, hai nữ tử sóng vai ngồi xếp bằng,

nghiêm túc luyện Minh Long Đồ.

Minh Long Đàm coi như là phúc địa, tu luyện trong đó nhanh hơn rất nhiều so với những nơi khác, sau khi hai nữ tử cảm nhận được điểm lợi ở nơi này, cũng rất quý trọng cơ hội trước mắt, hết sức chăm chú ngồi thiền cả đêm.

Tuy rằng thực lực của Lạc Ngưng trong giang hồ không tính là đội quân đứng nhất, nhưng Phúc Duyên lại được xưng là người đứng đầu dưới trướng Tào công công.

Dù sao Tào công công cũng chỉ luyện bốn tấm Minh Long Đồ, mà Tra Ngưng dựa vào năng lực giao tiếp không tầm thường, cứng rắn cọ ba tấm, chỉ thiếu một tấm Kim Lân Đồ so với Tào công công, chuyện này mà lộ ra ngoài thì cũng đủ để coi thường Bát Đại Khôi, từ khi Đại Ngụy khai quốc tới nay đều là người đầu tiên.

Tính cách Lạc Ngưng rất uy dũng, trước kia không có cách nào, tự nhiên phải nhờ Bạch Cẩm và tiểu tặc giúp nàng báo thù rửa hận, nhưng hiện giờ có thể tự mình báo thù, nàng đương nhiên phải cố gắng tự mình tranh thủ cơ hội đi báo thù, mà không phải ngồi hưởng thụ thành công.

Dù sao cái giá phải trả cho việc hưởng thụ thành công khá lớn, hiện tại đều bị tiểu tặc ăn sạch sẽ, nếu sau này tiểu tặc lại giúp nàng báo thù, không lẽ nàng phải sinh cho tiểu tặc mười tám hài tử để báo đáp?

Khi đó đừng nói là tiểu tặc hung hăng dùng toàn bộ thủ pháp bắt nạt làm nhục nữ hiệp trong sách lên người nàng một lần, sợ là nàng cũng không dám đáp trả nửa câu …

Chương 703 - Đại Ngụy

Chương 703. Đại Ngụy

Lạc Ngưng lạnh lùng ngồi xếp bằng, luyện công đồng thời cũng âm thầm khích lệ chính mình, sau khi tu luyện không biết bao lâu, bên ngoài quán ven sông bỗng nhiên truyền đến một tiếng:

Ào ~

Rầm ~

Âm thanh vật thể chịu lực trượt xuống, sau đó là 'ầm ầm'..., có thứ gì đó trượt ra.

Bên cạnh, tai Bùi Tương Quân khẽ động, mở mắt nhìn về phía hoa viên: "Ngưng Nhi, có phải cơ quan đã bị mở ra hay không?"

Lạc Ngưng đứng dậy đi tới vùng ven sông, đánh giá ngọn núi đằng xa, hơi nghi hoặc:

"Từ lúc khởi động cơ quan đến khi mở ra phải cách nhau mười hai canh giờ, lúc này mới giữa trưa, còn thiếu mấy canh giờ..."

Bùi Tương Quân hơi cân nhắc, mở miệng nói: "Muốn cơ quan mở ra cần có cát chảy. Có phải là cuối tiền triều, Yến Cung Đế thử mở ra, nhưng cát chưa chảy xong nghĩa quân đã phá thành, lại đóng lại, dẫn đến cát chảy bị rò rỉ một nửa không?"

Lạc Ngưng cảm thấy có khả năng, động tĩnh vừa rồi rất lớn, nếu như gần điện Thừa An có người thì chắc chắn sẽ bị phát hiện, nàng không manh động, chú ý xung quanh trước.

Cũng may chức quan Dạ Kinh Đường đủ cao, đã dặn dò chỗ

hai nàng luyện công, không thể tùy tiện tới gần, đợi một lát không thấy có người tới, sẽ cùng Tam Nương đi tới bên sườn ngọn núi của hoa viên nhỏ.

Quy mô của ngọn núi giả rất lớn, do một khối đá lạ cấu thành, lúc này cả ngọn núi giả bị cột đá dựng lên tạo ra góc nghiêng, lộ ra bậc thang bằng đá đặt dưới chân núi giả, dưới bậc thang là một mật thất nhỏ cao hơn một trượng.

Lạc Ngưng nhìn lướt qua, nhìn về phía Chim Chim bay đến trước mặt tò mò đánh giá: "Đi gọi Dạ Kinh Đường tới đây. ”

"Chíp."

Chim Chim bay ra ngoài ngay lập tức.

Bùi Tương Quân sợ núi giả lại khôi phục nguyên trạng, mang mấy cái ghế đá tới hoa viên, đặt ở phía dưới núi giả nghiêng.

Lạc Ngưng thì kiểm tra cơ quan dưới chân núi giả, sau khi xác định không có vấn đề gì, đi xuống thang đá nhìn lướt qua một cái.

Mật thất đã không thấy mặt trời hơn 60 năm, nhưng bởi vì tính kín đáo cực tốt, bên trong cũng không có bụi bặm, sạch sẽ như thời gian vừa qua cũng có người quét dọn vậy.

Bởi vì khi thiết kế nơi này đã định sẽ dùng theo ngàn năm, tất cả cấu trúc đều theo phong cách đơn giản bền bỉ, lưới trên vách tường thạch thất đều đục từ tảng đá ra, đa số mọi thứ được bày bên trong là thư tịch.

Lạc Ngưng tới trước vách tường, nhìn thoáng qua đám thư tịch, có thể tìm được các loại minh ước mà Đại Yên ký kết cuối cùng với phương bắc, tư liệu lịch sử bí mật, còn có thư từ các đời Hoàng đế cảnh cáo con cháu, đều là những vật rất quan trọng cần bảo quản hợp lý, nhưng bình thường căn bản không lấy ra.

Bùi Tương Quân đi tới sau lưng Lạc Ngưng, tùy ý nhìn lướt qua: "Cô muốn tìm cái gì?"

Lạc Ngưng cũng không biết rõ mình muốn tìm cái gì, chỉ biết vật này có thể đổi lấy trợ lực từ Bắc Lương bên kia, suy nghĩ một lát lại tìm kiếm trong rất nhiều thư tịch, kết quả rất nhanh đã phát hiện ra một vài đồ vật khác nhau trong những thư tịch này.

Dựa theo kiến thức chung của dân chúng Đại Ngụy, Trung Nguyên rộng lớn chính là thiên hạ chính thống, các quốc gia Đông Tây Nam Bắc đều là man di.

Nhưng những tài liệu lịch sử chỉ có hoàng đế mới có thể xem, rõ ràng viết về nguồn gốc của hai triều đại nam bắc bắt đầu lập quốc ở Hà Đông, sử gọi là Lương, đóng đô ở Lang Hiên, công lao phong cho Mạc Bắc, tội đồ trục xuất tới Sơn Nam…

Ý tứ đại khái là hoàng đế thống nhất thiên hạ đầu tiên từ trước đến nay, lập quốc ở phía đông sông Hồng của Hà Đông ngày nay, sắc phong công thần đến bình định phương bắc cỏ nước tươi tốt, mà chinh phục vô số thủ hạ bại tướng, lại bị đày đến vùng núi hoang dã ngoài sườn núi phía nam, cũng chính là lãnh thổ hiện tại của Đại Ngụy.

Sau đó một trận thiên tai kinh thiên động địa qua đi, Hồng Hà bị chia cắt, nước thượng nguồn chảy vào hồ Thiên Lang, chuyển hướng từ Thanh giang xuống biển, dẫn đến lưu vực sông Hồng trực tiếp hóa thành hoang mạc và sa mạc, Vương tộc phương bắc thừa thế thành lập tân triều, mà phương nam cũng theo số lượng lớn lưu dân tràn vào biên cương tự lập, biến thành thế chân vạc tam quốc.

Sau đó là phân chia lẫn nhau hợp triều rồi thay đổi, thời thế loạn lạc kéo dài mấy trăm năm, cho đến đại khái một ngàn hai trăm năm trước, Ngô quốc ở phương nam từ vùng Giang Châu khởi thế, tiêu diệt Chư quốc một lần nữa thống nhất thiên hạ. Mà

hoàng đế khai nước Đại Ngô, chính là cưỡi rồng trong truyền thuyết mà đi.

Tuy rằng lãnh thổ của Đại Ngô quá lớn, cũng không duy trì được bao lâu, nhưng vẫn tiêu diệt triệt để lão thần tiền triều của Tây Bắc, từ nơi nào sau đó, Vương Đình Tây Bắc thành lập các đời đều tàn lụi, đợi đến khi Đại Yến lập quốc, trên cơ bản đã bị đánh tan, biến thành chư bộ Tây Hải hiện nay.

Mà khoảng một trăm hai mươi năm trước, chư bộ Tây Hải có một bộ tộc nhỏ bỗng nhiên vùng lên, lần nữa thống nhất chư bộ Tây Hải, tự lập làm Thiên Lang vương, biến thành Vương đình mới của Tây Bắc, đỉnh điểm dựa vào thiết kỵ dưới trướng Thiên Lang dám chống đối hai triều nam bắc, mơ hồ có một phần ba thiên hạ.

Chương 704 - Chuyện Tốt

Chương 704. Chuyện Tốt

Bởi vì là ghi chép cách đây 60 năm, các loại thông tin trong mật thất chỉ lưu giữ ở nơi này, nhưng Lạc Ngưng biết chuyện sau này Vương đình Tây Bắc gia nhập khi Đại Yến đang còn nhỏ bé yếu ớt, muốn thay thế Đại Yến, nhưng bị Bắc Lương tấn công từ phía sau sào huyệt, trực tiếp bị thương nặng, sau đó lại tiếp tục vây quét kéo dài mấy chục năm, lần nữa đánh tan Vương đình Tây Bắc, Trì bộ hoàn toàn bị diệt, Thiên Lang Hồ bị đưa vào bản đồ Bắc Lương.

Sau khi Lạc Ngưng xem xong những bí sử này, đã hiểu vì sao dân chúng không biết đại bộ phận thật sự của lịch sử.

Dù sao dựa theo những tài liệu lịch sử này ghi lại, tổ tiên của dân chúng Đại Ngụy đều là lưu dân chịu phạt. Mà Bắc Lương càng khó nghe hơn, là các chư hầu vong ân bội nghĩa phản bội mẫu quốc trong thiên hạ đến trú, khi mẫu quốc gặp phải thiên tai lớn.

Về phần Yến Cung Đế trước khi lâm chung, dặn dò Tiết gia tìm kiếm đồ đạc, lúc này Lạc Ngưng cũng có manh mối.

Từ khi sông lớn thay đổi tuyến đường, Tây Bắc trực tiếp biến thành sa mạc, Đại Lương mất đi địa vị thống trị, nhưng tài phú tích lũy qua các thế hệ vẫn chưa biến mất.

Khi thảm họa xảy ra, núi sông di chuyển hàng ngàn dặm và đất chìm xuống, theo ghi chép vô số thành trì biến mất trực tiếp, tài phú tích lũy nhiều đời của Đại Lương, thậm chí là ngọc tỉ Thiên Tử Kiếm truyền thừa của đất nước hay gì đó vân vân cũng theo đó biến mất trong hoang mạc vô tận, cho đến bây giờ, đại mạc Sa

Châu và bình nguyên Tây Hải đều có thể ngẫu nhiên đào ra quân giới vàng bạc trang sức.

Vì thế thế lực tạo phản của nam bắc lưỡng triều, thậm chí chư bộ Tây Hải, đều đang tìm kiếm kho báu tổ tiên để lại, hy vọng xa vời dựa vào nó vùng lên lập quốc, hai triều nam bắc đều là triều đại quân chủ, cũng đang tìm kiếm ngọc tỉ Thiên Tử Kiếm bị mất, muốn có địa vị thiên mệnh chính quy.

Ngọc Tỷ Thiên Tử Kiếm là tượng trưng cho vô số tài bảo vốn liếng, chỉ cần Bình Thiên Giáo lấy được, quả thật là trợ lực tạo phản.

Nhưng đáng tiếc là, Đại Yến cũng không tìm được thứ này.

Lạc Ngưng tìm kiếm nửa ngày, chỉ tìm được một tấm bản đồ cổ xưa trong một cái hộp, phía trên có địa danh thành trì, nhưng hiện giờ sớm đã biến thành bãi cát hoang mạc, Đại Yến thăm dò nhiều năm, cũng chỉ xác định được đại khái phương hướng.

Ngoài ra, còn có một mặt dây chuyền, phía trên là năm hạt châu, là tín vật Thiên Lang Vương và tứ đại bộ phận kết liên minh, tiền triều Đại Yến và Thiên Lang vương đánh giặc thì ngoài ý muốn, bởi vì mọi người ở tây hải đều phụng tín thiên quan, đem quân quyền thần thụ, thiên mệnh sở quy, mất đi thứ này tứ đại bộ phận có thể sẽ cho rằng khí số và vận mệnh của Thiên Lang Vương đã hết, mất đi tư cách làm chủ trăm bộ, lấy trả lại cho Thiên Lang Vương, lại dâng lên bản đồ tàng bảo, phỏng chừng có thể được Thiên Lang Vương báo đáp...

Nhưng Thiên Lang vương đã chết mấy chục năm rồi!

Chân trước Yến Cung Đế vừa đi, chân sau Thiên Lang Vương đã đi theo, đốt Bình Thiên Giáo cho Thiên Lang Vương, để cho bọn họ phái âm binh trợ trận sao?

Lạc Ngưng lật qua các loại thư tịch, sau khi rút ra kết luận này, trực tiếp rơi vào trầm tư.

Mà Bùi Tương Quân cầm bản đồ tàng bảo nhìn sau nửa ngày, cũng không nói gì, nghĩ ngợi mới lên tiếng: "Bình Thiên Giáo ở Thiên Nam, để cho các ngươi vượt qua Đại Ngụy chạy tới tây bắc huy động quân lương đào vàng, cái nước Yến Cung Đế này bị lụi tàn thật không oan…"

Lạc Ngưng cảm thấy quả thật là như thế, day trán khẽ thở dài nói:

"Không có tác dụng gì cũng là chuyện tốt, Dạ Kinh Đường đỡ phải khó xử. Chờ hắn tới rồi nói sau..."

Thành Vân An cách đó mười dặm, trấn trước mắt.

Tuyền Cơ Chân Nhân đầu đội nón trắng, ngồi trong tửu lâu ở trấn nhỏ, trước mặt bày một bầu rượu nhỏ, tự rót rượu tự mình uống, khi thì liếc mắt nhìn xe ngựa trên trấn.

Trước mắt là đường chính của trấn, phần lớn những người lui tới là thương nhân nhỏ có lượng hàng hóa không lớn, bởi vì đường vào kinh khá chật chội, đại bộ phận người đều dỡ hàng và giao nhận ở chỗ này, trong thành có không ít kho xưởng của thương hao cũng đều ở xung quanh trấn trước mắt, coi như là nơi rồng rắn lẫn lộn.

Xe ngựa mà Tuyền Cơ Chân Nhân theo dõi chính là nơi ẩn náu trước kia của Huyết Bồ Đề, không tính là lớn, lúc này trong đại viện có sáu bảy chiếc xe ngựa, mặt trên phủ vải dầu, mơ hồ có thể nhìn thấy đường viền của thùng gỗ, trong không khí cũng ngửi thấy mùi tương nhàn nhạt.

Đêm qua sau khi giao ca với Dạ Kinh Đường, Tuyền Cơ Chân Nhân đã theo chỉ dẫn, đi tới lân cận bến tàu ven sông, kết quả

không bao lâu, lại phát hiện một đội người xuất hiện ở gần thuyền buôn, đem thùng gỗ lên xe ngựa, đi tới trấn trước mắt.

Bởi vì người tới đều là binh sĩ võ nghệ bình thường, cũng không có nhân vật chủ chốt,Tuyền Cơ Chân Nhân bám theo họ tới chỗ này ôm cây đợi thỏ, chờ để tìm hiểu nguồn gốc.

Nhưng canh chằm chằm ở chỗ này cả một đêm, chưa đợi được đến khi thủ lĩnh đối phương tới giao thiệp, Tuyền Cơ Chân Nhân lại bị một tiếng chuông hấp dẫn sự chú ý.

Chương 705 - Anh Hùng Tha Mạng

Chương 705. Anh Hùng Tha Mạng

Đinh linh đinh linh ~

Tiếng chuông rất trong trẻo, tốc độ lắc không nhanh không chậm, khác nhiều so với tiếng chuông ngựa.

Tuyền Cơ Chân Nhân đi qua Sa Châu, nghe thấy âm thanh này thì lập tức biết là lục lạp, đảo mắt nhìn về phía cửa trấn, đã thấy có một đội thương đội đi từ trên đường tới.

Thương đội không tính là lớn, bao gồm sáu con lạc đà, hai bên bướu treo túi hành lý, bên trong là hàng hóa che phủ bằng vải dầu.

Trong thương đội là một nhóm năm bốn người, đều là trang phục bên Sa Châu, mặc áo choàng rộng thùng thình để chống nắng, trên đầu đeo khăn che mặt, thoạt nhìn long đong mệt mỏi.

Kinh thành tập hợp mọi đồ quý giá từ bốn biển, thương khách Sa Châu cũng không hiếm thấy, bởi vì thảm của bên họ nổi tiếng thêu màu hoa mỹ miều rực rỡ, rất được nhà vương công yêu thích, hàng hóa rất được ưa chuộng, thương đội vừa tiến vào trấn, đã có không ít chưởng quỹ bên ngoài tiến lên đánh giá.

Nhưng mà thứ hấp dẫn ánh mắt Tuyền Cơ Chân Nhân không phải là hàng hóa lạc đà mang theo, mà là nữ tử cầm đầu một con lạc đà lớn.

Trên mặt nữ tử mang khăn lụa để che nắng và bão cát, trên người là váy dài rộng thùng thình, trên tóc dài màu đen đính lưu ly

châu ngọc, còn có vài bím tóc nhỏ trên đầu, thoạt nhìn hoa lệ mang theo vài phần dã tính, ánh mắt lộ ra rất sáng ngời, làn da cũng khá trắng trẻo, chỉ nhìn mặt mày đã biết là một đại mỹ nhân rất đặc sắc.

Nữ tử thoạt nhìn là thủ lĩnh thương đội, thấy thương nhân tới đây bắt chuyện, đã thẳng thắn bắt đầu thương lượng:

"Tất cả đều là dược liệu, tuyết sơn sâm ba mươi năm, còn có trùng thảo..."

“Có Sa Châu thiết sơn dược hay không?”

“Qua bên kia đi!”

"Ha ha ha..."

Tuyền Cơ Chân Nhân nhìn thấy một mỹ nhân tràn ngập phong tình kỳ lạ như vậy, trước mắt khẽ sáng, mở rèm ra cẩn thận quan sát vài lần, sau đó lặng lẽ đứng dậy ra cửa.

Đội lạc đà dừng trên phố cổ trấn, xem náo nhiệt trong ngoài ba tầng, hỏi đông hỏi tây nhưng thật sự không có mấy ai bỏ tiền ra.

Nữ tử lụa đỏ dẫn dắt đội lạc đà, có lẽ cũng nhìn ra đám người nhàn rỗi này thuần túy hướng về phía mỹ nhân dị vực, cũng lười bán hàng hóa, sau khi đuổi đám người đó đi thì dừng chân ở một khách điếm trên trấn.

Đợi đến khi thủ hạ dỡ hàng hóa trên lạc đà xuống, hồng sa nữ lang mang theo một thành viên thương đội, đi tới một gian phòng lầu hai, mở miệng nói:

"Lão Cửu, ông có người quen bên Vân An này không?”

Nam tử trung niên phía sau cởi khăn trùm đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt có chút hấp dẫn, thoạt nhìn giống như là đại

chưởng quỹ quanh năm suốt tháng đi trên thương trường, nhưng ánh mắt hàm chứa tinh quang, rõ ràng là một võ nhân.

Nghe nữ tử hỏi han, nam tử trung niên được gọi là lão Cửu, đáp lại:

"Thế lực giang hồ ở Vân Châu rất ít, cũng không liên lạc với người ngoài, sợ là khó tìm được người quen. Trịnh Khôn của Hồng Sơn bang, trái lại rất thân với ta, nghe nói cũng ở Vân An, nhưng mà còn đang ở trong lao, chắc là không liên lạc được…"

"Vậy nghĩ biện pháp hỏi thăm, Đao Khôi hàng đầu như vậy, ta không tin dân chúng kinh thành hoàn toàn không biết gì về nó."

"Hiểu rồi..."

Nữ tử lụa đỏ đợi thủ hạ rời đi, đóng cửa phòng lại, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, cởi mạng che trên mặt ra, ngồi xuống bên cạnh bàn, mở chén trà rồi lấy nước từ túi nước bên hông ra, muốn uống một ngụm nước rồi nghỉ ngơi.

Nhưng nước vừa đến một nửa, hồng sa nữ tử lập tức phát hiện có gì đó không đúng, động tác rót nước vẫn chưa dừng, tay sờ về phía bên hông.

Phần phật…

Cũng vào lúc này, cửa phòng sau lưng bị gió thổi bay qua đóng lại.

Một bóng trắng quỷ mị dùng tốc độ kinh người vọt vào trong phòng, nhào thẳng vào sau lưng hồng sa nữ tử.

Ánh mắt hồng sa nữ tử đột nhiên biến đổi, tay cầm ba cây ngân châm, muốn ném về phía sau lưng, nhưng cánh tay vừa mới nâng lên, đã bị người bắt được, sau đó vặn ngược ra sau lưng, sau lưng bị người ấn một cái, trực tiếp nằm sấp trên bàn.

Bịch…

Hồng sa nữ tử dùng sức ưỡn người, lại tránh không thoát, đáy mắt không khỏi hiện ra kinh sợ, vốn định cuồng loạn nói một câu:

"Yêu nữ, ngươi đủ chưa!" Nhưng lời nói đến miệng lại nuốt trở về, biến thành hoảng sợ nhát gan:

"Anh hùng tha mạng! Cái gì cũng cho ngươi, đừng giết ta…"

Tuyền Cơ Chân Nhân vặn ngược tay trái trắng nõn, dùng khuỷu tay ấn nữ tử lên bàn, tay theo thắt lưng nhỏ như dương liễu sờ một cái, đem chủy thủ, hạ độc châm xuống, ném ra xa xa, ngữ khí mang theo ba phần yêu khí:

"À? Thực sự cho tất cả mọi thứ?"

Đáy mắt nữ tử hồng sa tràn đầy mờ mịt, thoáng quay đầu lại:

"Nữ hiệp, ta là thương nhân đứng đắn, cũng không biết ngươi, ngươi có phải tìm nhầm người hay không?"

"Ngươi là thương nhân đứng đắn, ta cũng không phải người đứng đắn, nhìn bộ dạng ngươi xinh đẹp, bản đạo đến cướp sắc."

Chương 706 - Dẫn Ngươi Đi Địa Lao

Chương 706. Dẫn Ngươi Đi Địa Lao

Thân hình Tuyền Cơ Chân Nhân hạ thấp vài phần, tay theo thắt lưng trượt lên lục soát thân thể, thuận tiện nhéo một chỗ một tay không nắm được:

“Nữ thí chủ, ngươi thuận theo phối hợp hay là phản kháng một chút trước rồi mới phối hợp đây, ừ hử?”

Hồng sa nữ tử nổi da gà, dùng sức vặn vẹo bả vai: "Ngươi điên à, ta thật sự không biết ngươi..."

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng lười nghe, chỉ giữ chặt hồng sa nữ tử, lục soát qua lại thân thể, bởi vì hiện tại đang có việc quan trọng trên người, nàng không thể để xảy ra chuyện bất trắc gì, cho nên không cho bất kỳ cơ hội nào, cẩn thận tháo hết tất cả đồ vật hại người xuống, còn thuận miệng trêu chọc nói:

"Mỹ nhân eo thon mông đầy đặn, vừa nhìn đã biết dễ nuôi, nếu ném vào địa lao nha môn, rơi vào trong tay Dạ Đại Diêm Vương, sẽ ra kết cục gì ta cũng không dám nghĩ..."

Hồng sa nữ tử vốn định đánh trả, nhưng chung quy vẫn không tìm được cơ hội, không thể nhịn được nữa, dùng sức nghiêng đầu:

"Yêu nữ, ngươi đủ chưa vậy? Lần trước ta đã bỏ qua cho ngươi một lần, ngươi mau giải thích rõ ràng, ngươi đuổi theo ta cắn đến cùng là có ý gì? ”

Sau khi Tuyền Cơ Chân Nhân lục soát xong, dùng vải thắt lưng

buộc tay lại:

"Việc nào ra việc đó. Lần trước ta quả thật không đuổi theo ngươi, nhưng lần này chính ngươi dẫn xác tới cửa, còn chuẩn bị tìm hiểu tin tức quan lớn của quan phủ Hắc Nha, ta không bắt ngươi thì bắt ai?"

Biểu cảm của hồng sa nữ tử hờ hững:

"Ta tìm hiểu Đao Khôi đương đại thì đã làm sao? Ta có phạm pháp không? Hắn là quan lớn nha môn Đại Ngụy, ta đến kinh thành cáo ngự trạng có được không?"

Tuyền Cơ Chân Nhân chớp mắt, cảm thấy hình như cũng có đạo lý, vì thế dừng động tác, ngược lại ngồi ở trước mặt, cởi hồ lô rượu nhấp một cái: "Chư bộ Tây Hải không thuộc quyền quản lý của Đại Ngụy, ngươi muốn cáo ngự trạng nên đi Yên Kinh, chạy tới Vân An có ích lợi gì?"

"Chư bộ Tây Hải ta bị Bắc Lương vơ vét mồ hôi nước mắt của dân, ta đi bên kia cáo ngự trạng thì có ích không? Dạ Kinh Đường là quan lớn của Đại Ngụy, Đại Ngụy các ngươi lại nói trong thiên hạ đều là đất của vua..."

"Được rồi."

Tuyền Cơ Chân Nhân buông hồ lô rượu xuống, không đoán mò nữa, trên mặt có thêm vài phần nghiêm túc:

"Đừng nói những thứ không có thật này nữa. Nể tình đánh ngươi hơn nửa năm, ta cho ngươi một cơ hội, thành thật khai báo sự việc đi. Gần đây kinh thành không yên ổn, triều đình đang lục soát nghịch tặc, lúc này ngươi chạy tới, hiềm nghi rất lớn, không khai báo thân phận, lai lịch, mục đích rõ ràng, cho dù ta có tâm địa từ bi vẫn phải đưa ngươi đi nghiêm hình tra tấn. Ta coi như dễ nói chuyện, nếu ngươi không biết trân trọng, bị đưa đến tay Dạ Đại

Diêm Vương, ngươi kêu rách hầu họng hắn cũng không bỏ qua cho ngươi…"

Hồng sa nữ tử cảm thấy yêu nữ này nghiêm túc hơn trước kia nhiều, gần như là thật sự muốn nghiêm hình bức cung, tinh thần hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, ngẫm lại vẫn là mở miệng nói:

"Ta đường đường chính chính, có cái gì không thể nói? Ta họ Phạm tên là Thanh Hòa, là Chúc Tông của Đông Minh bộ, những thứ này ngươi tra được ở triều đình Đại Ngụy. Ta du ngoạn ở hai triều nam bắc, là tìm đồ vật trước kia Tây Bắc Vương Đình lưu lại, danh hành "Đạo Thánh" là người giang hồ hắt nước bẩn cho ta, ta chưa từng trộm cái gì cả."

"Lần trước ở Ổ Châu, ta đi tìm Trương Cảnh Lâm đòi phương thuốc Thiên Lang Châu, về phần Thiên Lang Châu lần trước ta đã nói với ngươi. Ngày đó khi ta có phương thuốc thủ công, phát hiện Dạ Kinh Đường cũng chính là Đao Khôi đương đại, dùng Thiên Lang Châu chẳng những không sao, công lực còn tăng vọt. Ta nói việc này cho lão nhân trong tộc, lão nói có thể là thân thể Dạ Kinh Đường tương đối đặc thù, để ta tới đây nghĩ cách mời Dạ Kinh Đường đến Đông Minh bộ làm khách..."

"Mời?"

Tuyền Cơ Chân Nhân nhíu mày nói: "Ngươi có chắc là không phải cưỡng đoạt dân nam, trói Dạ Kinh Đường trở về nghiên cứu hoặc là làm tướng công áp trại?"

Phạm Thanh Hòa có chút tức giận: "Đao khôi của Đại Ngụy các ngươi, ta trói như thế nào?"

"Mỹ nhân kế nha, thủ đoạn của ngươi nhiều như vậy, ngay cả ta cũng có thể đánh gục, bắt cóc nam nhân còn không phải quá dễ dàng sao?"

“...”

Phạm Thanh Hòa há miệng, trả lời:

"Chuyện này liên quan gì đến ngươi? Mặc kệ ta mời bằng phương pháp nào, chỉ cần hắn tự nguyện đi theo ta, ngươi quản được sao?”

Tuyền Cơ Chân Nhân lắc đầu: "Dạ Kinh Đường là võ khôi của Đại Ngụy ta, hơn nữa còn là chức quan quan trọng, ra khỏi đất nước đến các chư bộ Tây Hải, lỡ như ngươi không từ thủ đoạn mượn sức đề cử hắn làm thủ lĩnh, kéo thiết kỵ Thiên Lang lên, chúng ta chẳng phải là tự tìm tội cho mình sao? Việc này ngươi đừng vọng tưởng, bây giờ người trở về, ta có thể coi như chưa từng thấy ngươi, nếu như dám tự tiện tiếp cận Dạ Kinh Đường, sẽ xử như gián điệp của địch quốc.”

Phạm Thanh Hòa hít sâu một hơi, giơ tay lên: "Được. ngươi cởi trói cho ta, ta sẽ quay về ngay.”

Tuyền Cơ Chân Nhân lại không ngốc, biết nàng rất lanh lẹ cũng dám chạy, hiện tại nàng không có sức lực đề phòng mọi lúc, sau khi cân nhắc một chút, lại khiêng Phạm Thanh Hòa lên.

"Ngươi làm gì? Ngươi đưa ta đi đâu?”

"Dẫn ngươi đi địa lao Hắc Nha, nhốt ngươi mấy tháng trước, chờ ta hết bận, lại hộ tống ngươi xuất quan."

?

Chương 707 - Người Chắc?

Chương 707. Người Chắc?

Phạm Thanh Hòa tuy rằng là người quan ngoại, nhưng quanh năm chạy ngược chạy xuôi, nghe qua thanh danh địa lao Hắc Nha có vào không có ra, nàng giãy dụa nói:

"Ta không phạm tội gì, ngươi lấy lý do gì mà nhốt ta? Ngươi không thể đuổi ta đi sao?"

"Gần đây ta bận, không có thời gian."

"Ngươi bận cái gì mà có thể lạm dụng tư hình mặc kệ đạo nghĩa giang hồ?"

Tuyền Cơ Chân Nhân dừng lại, suy nghĩ một chút, lại ngồi xuống:

"Đang vội điều tra một nhóm Ô Vũ Thảo không rõ lai lịch. Ta nhớ rõ Ô Vũ Thảo sinh ra từ chư bộ Tây Hải cùng Nam Cương, Đông Minh bộ lại nổi danh tinh thông cổ vu thuật, ngươi là đại vương của Đông Minh bộ..."

"Là Chúc Tông!"

"Được rồi, Chúc Tông. Ngươi có biết lai lịch của nhóm Ô Vũ Thảo này không?"

Phạm Thanh Hòa suy nghĩ một chút, cũng không giấu diếm nói: "Tháng trước, có một nhóm kim chủ giàu có lắm tiền không rõ lai lịch, đến tứ đại bộ phận Tây Hải thu mua dược liệu, độc dược mạnh cũng không cần, chỉ chọn loại thuốc Ô Vũ Thảo gây ảo giác tương đối hiếm thấy cũng không có độc tính gì."

"Ô Vũ Thảo có hương vị rất mạnh, cao thủ ngửi thấy mùi không đúng đều sẽ nín thở, không gây ảnh hưởng quá lớn, mà người bình thường thì rất dễ trúng chiêu. Ta nghi ngờ bọn họ mua số lượng lớn thứ này là muốn gây họa cho dân thường nên không bán, cuối cùng những người đó mua dược liệu ở Huyền Hạo bộ, đã điều chế xong, nghe nói có hơn một ngàn cân, mua hết cả hàng tồn kho của Huyền Hạo bộ!"

Tuyền Cơ Chân Nhân gật gật đầu, lại hỏi: "Ngươi đã điều tra thân phận của đối phương hay chưa?"

Phạm Thanh Hòa lắc đầu: "Các bộ phận Tây Hải chúng ta đều giữ chữ tín, chưa bao giờ hỏi về lai lịch của thương khách lui tới, làm ăn cũng chưa làm, ta nào có rảnh rỗi đi điều tra những thứ này. Ừm... Nhưng mà bên trong đội người kia, hình như có một bệnh nhân."

"Bệnh nhân?"

"Đúng, bệnh rất đặc thù, trên người mọc gai xương, trực tiếp đâm xuyên qua da thịt lộ ra bên ngoài, thảm không đành lòng nhìn. Lúc ấy ta không có ở đấy, bệnh do lão nhân trong tộc nhìn, nói là không có thuốc chữa, chỉ kê một ít thuốc giảm đau mạnh, để cho người nọ trước khi chết có thể sống thoải mái một chút..."

"Gai xương..."

Tuyền Cơ Chân Nhân từng nghe qua loại bệnh như 'gai xương', nhưng đâm thủng da thịt lộ ra bên ngoài mới nghe nói lần đầu, ngẫm lại chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Phạm Thanh Hòa nói xong, vặn vẹo thân thể ngồi dậy: "Ta đã khai báo tất cả những gì ta biết, hiện tại có thể thả ta đi chưa?"

Tuyền Cơ Chân Nhân nhíu mày, không hiểu sao lại:

"Ta có nói là nếu ngươi nói ra hết tình hình sẽ thả ngươi đi à?

”

"Ngươi?"

Tuyền Cơ Chân Nhân giơ tay ngăn lại lời nói, suy nghĩ một chút nói:

"Không phải ngươi muốn nghiên cứu Thiên Lang Châu sao. Trương Cảnh Lâm nghiên cứu nhiều năm, kinh nghiệm khẳng định nhiều hơn ngươi, ta cho ngươi một cơ hội để ngươi đi tìm Trương Cảnh Lâm thỉnh giáo, mấy ngày nay ngươi cứ an phận chờ đợi. Nếu không nghe lời…"

Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ xoay cổ tay, lấy ra ba cây kim châm, nhìn về phía mông của Phạm Thanh Hòa:

"Chỉ cần để ta bắt được, ta sẽ châm cho ngươi vài mũi, để cho ngươi đời này không trở về được chư bộ Tây Hải, gả làm tiểu thiếp cho Vương hầu ngay tại đây.”

Phạm Thanh Hòa không tin lời quỷ quái này chút nào, chỉ nói:

"Ta có thể nghe lời, ngươi gặp phiền phức gì ta cũng có thể giúp ngươi, nhưng sau đó ngươi phải cho ta gặp Dạ Kinh Đường.”

Tuyền Cơ Chân Nhân quyết đoán lắc đầu: "Chuyện ngươi muốn khuyên rường cột của Đại ngụy ta bỏ chạy, ngươi nghĩ cũng đừng hòng nghĩ đến nữa. Nhưng mà sau này ta có thể nghĩ biện pháp để cho triều đình mở rộng cửa, từ nay về sau quan khẩu sẽ không nhốt thương đội Đông Minh bộ các ngươi.”

Phạm Thanh Hòa chớp mắt, ngược lại có chút động lòng, dù sao tuy rằng hai triều nam bắc thông thương, nhưng bởi vì nguyên nhân lịch sử, chư bộ Tây Hải không được tính ở cả hai đầu, lấy thẻ ăn khắp nơi, đến bây giờ muốn mua lương thực, vải vóc và các vật tư sinh hoạt khác đa phần dựa vào quan hệ riêng.

"Ngươi đảm bảo ngươi có thể nói chuyện?"

"Mỗi lần đều là ngươi lừa ta, ta nói đánh ngươi là đánh ta, đã lừa ngươi khi nào chưa?"

"..."

...

Ngọc Đàm Sơn Trang.

Buổi chiều, trong khu hoa viên lớn của sơn trang, hơn hai mươi cung nữ hùng dũng hiên ngang, chia làm hai đội đỏ đen, đá cầu mây trên bãi cỏ.

Nữ Đế ngày thường rất thích đá cầu, nhưng hiện giờ thân thể không khỏe không thể tự mình ra trận, vẫn là ngâm mình trong tẩy long trì xem tạp thư.

Trận đấu cầu làm thái hậu nương nương nhàm chán, thừa dịp thời tiết mùa thu mát mẻ mang theo cung nữ của mình đá với Đông Phương Ly Nhân.

Khi còn nhỏ Đông Phương Ly Nhân hay chơi với các tỷ tỷ, kỹ thuật tương đối tốt, bởi vì cơ hội đại sát tứ phương này rất ít, chắc chắn phải kéo Dạ Kinh Đường đang tuần tra trong sơn trang tới.

Dạ Kinh Đường không dễ xem thường nữ tử, cũng chưa từng đá, chỉ đứng ngoài với Chim Chim tận tâm tận lực nghiêm túc xem cầu.

Chương 708 - Tiểu Vân Ly Tỉnh

Chương 708. Tiểu Vân Ly Tỉnh

Nữ Đế từ trước đến nay đều thoải mái, yêu cầu về trang phục của cung nữ cũng không cổ hủ như vậy, phía sau sơn trang lại không có nam tử khác, cung nữ thường xuyên đá cầu với Nữ Đế trong cung, ăn mặc có thể nói là tương đối phóng khoáng - váy hai bên cao mở xoay phối hợp với áo ngắn tay, ngại ngùng sẽ mặc một cái quần dài bên trong, mà ngại nóng trực tiếp chính là quần bướm, chạy trốn trên cơ bản phóng mắt nhìn tất cả đều là đùi.

Đông Phương Ly Nhân tương đối trang trọng, đá cầu cũng vận trang phục màu đen, không lộ thịt, nhưng khổ nỗi váy áo quá mạnh, đứng cũng đã rất áp bách, trực diện chạy lên tất nhiên không cần phải nói, nhìn Dạ Kinh Đường đều kinh hãi ứng chiến, sợ vạt áo không chịu nổi gánh nặng bị bung ra.

Mà dáng người thái hậu nương nương nhỏ nhắn xinh xắn, ngày thường thoạt nhìn là bộ dáng yếu đuối, kết quả đến trên sân cầu linh hoạt ngoài dự liệu, mặc một bộ trang phục màu đỏ thẫm, mang theo cầu mây chớp động giữa đám người, tư thái có chút linh động, giống như thiếu nữ dậy thì.

Vốn dĩ Thái hậu nương nương cũng không phải thiếu nữ, vóc dáng không cao, dáng người lại tương đối thành thục, sau khi chạy, lực công kích hoàn toàn không thua đại Ngây Ngốc.

Dáng người Dạ Kinh Đường thẳng tắp đứng ở ngoài sân nhìn cầu nửa ngày, thật sự không chú ý tới tỷ số là bao, nguyên nhân trong đó có quấy nhiễu trên sân, nhưng phần lớn là quan tâm đến chuyện bên ngoài khác.

Giữa trưa Chim Chim lại bay tới, căn cứ theo miêu tả vẫy cánh và múa chân, hẳn là cơ quan đã mở ra, Ngưng Nhi bảo hắn đi qua.

Dạ Kinh Đường quả thật muốn nhìn xem tiền triều rốt cuộc để lại cái gì, nhưng Lục Đại tiên tử một đi không trở về, Ngọc Hổ mệt mỏi nằm trên giường hắn không muốn đứng dậy, hắn lại đi Ngọc Đàm Sơn Trang thì không còn nhân vật bào có thể gánh vác Đại Lương, vì thế chỉ có thể ở chỗ này chờ, trong lòng cũng hơi lo lắng cho an nguy của Tuyền Cơ Chân Nhân.

Cũng may chờ hơn nửa ngày sau, bên ngoài sơn trang lại xuất hiện thân ảnh phiêu diêu như tiên kia.

Dạ Kinh Đường thấy vậy chào hỏi Ngây Ngốc đang đá cầu, sau đó bước nhanh đến bên ngoài sơn trang, hỏi:

"Sao về trễ như vậy, có phải gặp phải tình huống đặc biệt gì không?"

Tuyền Cơ Chân Nhân quả thật gặp phải tình huống đặc biệt, nhưng nàng còn chưa thăm dò rõ ý đồ chính xác của Bắc Lương Đạo Thánh, trước mắt cũng không tiện nói những chuyện này, chỉ đáp lại:

"Hàng hóa vận chuyển đến đoàn xe ngựa đầu trấn, một ngày qua không có bất kỳ thủ lĩnh nào hiện thân, không biết thủ hạ của Yến Vương thế tử rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ, hẳn là chuyện giang tặc ngày hôm qua làm cho Yến Vương thế tử cảnh giác. Từ tin tức trước mắt tìm hiểu được, Yến vương thế tử phái người mua dược liệu từ chư bộ Tây Hải, số lượng rất lớn, phỏng chừng còn có kỳ môn dược vật khác. Thủ hạ có một người rất đặc biệt, trên người có gai xương, ta nghi ngờ do tự mình nghiền ngẫm Ngọc Cốt Đồ gây ra sự mất cân bằng thân thể. Nhưng mà những thứ này chỉ là phỏng đoán, ngươi tiếp tục điều tra sẽ đưa ra phán đoán chính xác hơn."

Dạ Kinh Đường chớp mắt, lộ vẻ ngoài ý muốn:

"Côlấy đâu ra những kết luận này?”

"Tình báo từ người quen bên chư bộ Tây Hải."

Tuyền Cơ Chân Nhân nói đến đây, suy nghĩ một chút lại nói:

"Muốn tự mình giả lập Minh Long Đồ, bình thường đều cần một tấm bản đồ làm kíp nổ, nếu không có gì bất thường xảy ra, Long Tượng Đồ năm đó bị trộm sau khi phá thành đang nằm trong tay Yến vương, Yến vương dựa vào những cao thủ giang hồ trợ giúp này để dùng cho mình. Nếu ngươi gặp phải đối thủ, chú ý đến phương diện này nhiều hơn, Minh Long Đồ không nói chuyện theo lẽ thường, đừng lật thuyền trong mương.”

"Long Tượng Đồ..."

Dạ Kinh Đường chớp mắt, bỗng nhiên có chút suy đoán về lai lịch của Long Tượng Đồ, nhưng mà đồ đều ở trên tay hắn, bây giờ những thứ râu ria này cũng không quan trọng, không nói nhiều nữa, sau khi đưa mắt nhìn Tuyền Cơ Chân Nhân trở lại hoa viên đang cử hành thi đấu cầu mây, lại mang theo Chim Chim xuất phát, đi tới chân núi phía trước.

Từ tối hôm qua sau khi Chiết Vân Ly biến thành nha đầu điên, vẫn luôn tĩnh dưỡng trong viện Vương phu nhân, buổi sáng đã bình phục như ban đầu, bởi vì thân phận đặc thù không dám lên núi, ngoan ngoãn ở dưới chân núi chờ hơn nửa ngày.

Lúc này Vương thái y tạm trú trong đình viện, Vương phu nhân đang truyền thụ tâm đắc cho phu nhân từ kinh thành chạy tới.

Mà trong viện, Vương thái y tóc bạc trắng, đang thanh nhã tập dưỡng sinh quyền trong viện, trong miệng còn nói:

"Bộ quyền pháp này của lão phu đứng đầu pháp môn quyền cước thế gian, tuy rằng không thể đánh người, nhưng có thể làm cho người khác sống lâu hơn. Mặc kệ tam tiên cũng tốt, bát khôi cũng được, chẳng qua đều là mây khói thoảng qua, hành tẩu giang hồ, có thể sống đến cuối cùng mới là bản lĩnh thật sự..."

Chiết Vân Ly mặc y phục ngang eo, chậm rãi đi theo luyện tập, học còn vô cùng nghiêm túc.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường từ ngoài cửa tiến vào, Chiết Vân Ly thu công tĩnh khí đứng thẳng:

"Kinh đường ca ca, huynh đến rồi."

"Ừm."

Dạ Kinh Đường chào hỏi vài câu với Vương lão thái y trước, sau đó mới mang theo Chiết Vân Ly ra ngoài cửa, hỏi:

"Cơ thể thế nào rồi?"

Chiết Vân Ly vỗ ngực có hơi lồi lõm như một cô nương:

"Đã sớm khỏe rồi. Lại nói sức mạnh của Ô Vũ Thảo kia thật lớn, muội cũng không nhớ rõ đêm qua đã làm cái gì..."

Dạ Kinh Đường cảm giác Tiểu Vân Ly hoàn toàn nhớ rõ, nhưng cũng không vạch trần, sau khi đi ra khỏi cửa lớn Ngọc Đàm sơn trang, lại phi nước đại dọc theo quan đạo, tiếp tục bận rộn vụ án của Yến Vương thế tử.

Bởi vì sợ cách nhau quá lâu, dẫn đến bỏ lỡ manh mối quan trọng, Dạ Kinh Đường trước tiên đi tới gần đoàn xe ngựa của trấn trước mắt, để Chim Chim và Vân Ly ở xa dùng ống nhòm theo dõi, thuận tiện mò mẫm bắt được sào huyệt ẩn nấp dưới trướng Yến Vương thế tử, còn hắn tranh thủ thời gian hồi kinh, đi tới hoàng thành.

Chương 709 - Tây Hải Chư Bộ

Chương 709. Tây Hải Chư Bộ

Đại nội hoàng thành, ngoài điện Thừa An.

Từ sau khi cơ quan mở ra, Lạc Ngưng và Bùi Tương Quân vẫn luôn ở trong hoa viên chờ Dạ Kinh Đường trở về, chờ khá lâu, sợ bị cung nhân cơ quan phát hiện nên hai người lấy các loại thư tịch bên trong ra, đặt ở trong phòng tạm nghỉ, khép cơ quan lại, còn xử lý bãi cỏ để tránh bị người ta nhìn ra điểm khác thường.

Dạ Kinh Đường vội vàng trở ra ngoài điện Thừa An, Lạc Ngưng lại cầm mấy tờ giấy đi tới:

"Cơ quan đã mở, muội cũng đã sửa lại hầu hết thông tin bên trong, cũng không có nhiều thứ quan trọng gì, huynh xem đi."

Dạ Kinh Đường tiếp nhận tờ giấy, xem xét chữ viết nắn nót bên trên: "Đại Lương... Vương đình Tây Bắc... Kho báu Trì Bộ... Chỉ có thế à?"

Lạc Ngưng khẽ nhún vai: "Thông tin 60 năm trước cũng đã lỗi thời, hoàn toàn vô dụng, đưa qua giao cho Bạch Cẩm, muội cảm thấy cũng không có gì."

Dạ Kinh Đường cầm tờ giấy cẩn thận nhìn kỹ, lại lấy năm hạt châu trên mặt dây chuyền tới đánh giá, suy nghĩ một chút nói:

"Chỉ ta mới dùng được Thiên Lang Châu, Trì Bộ bị bao vây trấn áp mấy chục năm mới biến mất, ta cảm thấy có lẽ còn có chút liên quan đến ta, ta tạm thời giữ hạt châu này, về phần những tin tức khác...Ừ... Muội cứ giữ bí mật trước, hiện tại đưa qua cho Bình

Thiên giáo, muội cũng không còn lý do ở lại kinh thành."

Lạc Ngưng vốn định gật đầu đồng ý, nhưng ngẫm lại lại nói:

"Cải trang đa dạng như vậy để ở lại kinh thành, Bạch Cẩm sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra điểm khác thường, huynh... Huynh phải nhanh chóng nghĩ ra một cách giải quyết triệt để vấn đề này trong một lần đấy."

"Biết rồi, ta xử lý xong chuyện trước mắt đã, rồi sẽ nghĩ biện pháp xử lý Bình Thiên giáo chủ. Cùng lắm thì tự mình dứt khoát, bị đánh một trận ta cũng nhận."

Dạ Kinh Đường buông đồ xuống, cúi người hôn lên môi Lạc Ngưng, lại chạy vào quán ven sông Tam Nương đang ngồi thiền, sau đó lại xuất phát ra ngoài thành lần nữa...

Khi Dạ Kinh Đường rời đi, bên trong Ngọc Đàm Sơn Trang bỗng nhiên vắng lạnh mấy phần.

Đông Phương Ly Nhân Vốn có ý chí chiến đấu sục sôi, vì không có công tử đẹp trai đứng xem, lập tức mất hứng với loại trò chơi con nít này.

Mà Thái hậu nương nương linh hoạt như bướm cũng không còn ra sức như thế, bắt đầu uể oải lại tản bộ trên cầu, vừa làm vừa suy nghĩ nhân sinh, khiến cho Hồng Ngọc lo lắng.

Tuyền Cơ Chân Nhân chỉ thích uống rượu, đối với loại vận động thế này không có nhiều phấn khích, trở lại sơn trang đi tới Tẩy Long Trì.

Trong ao suối nước nóng to không có người ngoài, thành bể tắm đặt một cái bàn nhỏ, bên trên là điểm tâm, rượu và vài cuốn sách.

Nữ Đế không mảnh vải che thân ngâm nửa người trong ao,

cầm một bản thư tịch trong tay nghiêm túc đọc, dáng vẻ ung dung quý phái, nhìn giống như thiên tử chăm chỉ, sinh bệnh cũng không quên quan tâm quốc sự.

Nhưng mà sau khi Tuyền Cơ Chân Nhân tiến vào, Nữ Đế gập sách lại, để dưới thư tịch đứng đắn, mở miệng hỏi thăm: "Sao sư tôn lại tới đây?"

Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi bên cạnh thành bể tắm, cầm bầu rượu lên rót cho mình một ly: "Vừa rồi ra ngoài đi dạo, gặp một người quen, đại vương của Tây Hải chư bộ Đông Minh bộ, hẳn người biết chứ?"

Đông Minh bộ là một trong tứ đại bộ Tây Hải, mặc dù cách tương đối xa xôi nhưng Nữ Đế là thiên tử, không thể không biết thế lực chủ yếu bên kia.

Chư bộ Tây Hải truyền thừa tương đối xa xưa, trong đó Đông Minh bộ và Huyền Hạo bộ tương truyền là hậu nhân của 'Chúc tông' thời kỳ Thượng Cổ phụ trách tế tự thiên địa, tên lấy từ 'Huyền giả, tên họ sâu xa, Minh nhân, danh xưng tịch mịch', đến bây giờ tộc trưởng được tộc nhân gọi là Chúc Tông, mà các bộ tộc khác, tộc trưởng cũng có các tên gọi như 'Tư Mã, Tư Không'.

Mặc dù lai lịch đều có nguồn gốc rõ ràng nhưng suy cho cùng thì do chư bộ Tây Hải có quá nhiều bộ tộc, người ngoài hoàn toàn không phân chia được, lại vì người của Tây Hải chư bộ rất dũng mãnh không dễ đụng vào, thế là thương khách gọi chung thủ lĩnh các bộ là 'Đại Vương', xem như một loại gọi đùa, tôn xưng, mà không phải chư hầu vương tước thực sự.

Nữ Đế nghe nói như vậy, hơi hồi tưởng: "Đông Minh bộ Phạm thị? Hình như mấy năm trước nàng ta mới tiếp quản Đông minh bộ, sao bỗng nhiên chạy tới Vân An?"

Tuyền Cơ Chân Nhân bưng chén rượu lên nhấp miệng: "Tây

Hải chư bộ toàn dân phản loạn, các bộ đều muốn chia biên cương tự xây dựng lại Tây Bắc Vương Đình, nhưng vì không phục lẫn nhau không đủ kiêu ngạo làm dê đầu đàn, Bắc Lương lại cản trở, cho nên không thành tài được."

"Phạm thị còn oán hận chất chứa sâu nặng vô số Bắc Lương, vẫn luôn tìm kiếm Thiên Lang Vương thống nhất tộc, bỗng dưng lập nghiệp, nguyên nhân thoạt nhìn là do bắt chước. Lần trước ở Ô Châu, bất ngờ bắt gặp Dạ Kinh Đường, sau đó động tâm, xem chừng muốn kéo Dạ Kinh Đường đi Tây Hải chư bộ làm Vương phu."

Chương 710 - Tưởng Trát Hổ Tới

Chương 710. Tưởng Trát Hổ Tới

Nữ Đế nghe đến đó, lắc đầu nói:

"Tây Hải chư bộ tạo phản Bắc Lương, đối với Đại Ngụy là chuyện tốt, nhưng Dạ Kinh Đường không cho được, đừng để nàng có ý đồ xấu. Đông Minh bộ có kỳ vọng khá cao trong Tây Hải chư bộ, sau này còn có hữu dụng, nếu đã tới thì sư tôn vẫn nên chiêu đãi một chút, đừng lạnh nhạt người ta."

Tuyền Cơ Chân Nhân nháy mắt, cười nói: "Ta có chừng mực, ngoài việc nàng ta không thể chạy loạn ra, những cái khác muốn cái gì có cái đó..."

Hai sư đồ nói chuyện phiếm một lúc lâu sau, bên ngoài Tẩy Long Trì bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân.

Đạp đạp.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy vậy dừng lại, đứng dậy đi tới hoa viên bên ngoài ao suối nước nóng, thấy Đông Phương Ly Nhân còn mặc trang phục thợ săn, thần thái gấp gáp vội vàng đi tới.

Tuyền Cơ Chân Nhân nhìn sắc mặt Đông Phương Ly Nhân, biết tình huống nguy cấp, đi tới trước mặt hỏi thăm: "Ly Nhân, xảy ra chuyện rồi?"

Sắc mặt Đông Phương Ly Nhân có chút nghiêm túc, dẫn theo Tuyền Cơ Chân Nhân đi vào trong trà đình, sau đó thấp giọng nói: "Vừa rồi tổng bộ chạy tới, nói cọc ngầm ở Tam Hà Trấn phát hiện

một đội người đặt chân trên trấn, xác nhận trong đó có Nhị đương gia Hồng Sơn Bang 'Hoa Đầu Phật', dẫn đầu là một trung niên nhìn hào hoa phong nhã, dường như là Tưởng Trát Hổ."

"Tưởng Trát Hổ..."

Tuyền Cơ Chân Nhân nghe vậy, sắc mặt hơi trầm xuống, biết tình huống không ổn —— vài ngày trước Dạ Kinh Đường mới giết huynh đệ kết nghĩa của Tưởng Trát Hổ, lúc này Hồng Sơn Bang dốc toàn bộ lực lượng hoả tốc chạy đến kinh thành, chắc chắn là tìm Dạ Kinh Đường tính sổ.

Bây giờ nàng và Dạ Kinh Đường luân phiên bảo vệ Nữ Đế, nếu như lúc này Tưởng Trát Hổ chạy vào gây rối, có thể sẽ gây ra nhiễu loạn lớn.

Tuyền Cơ Chân Nhân suy nghĩ một chút:

"Hồng Sơn Bang chỉ tính thù riêng, không có dũng khí tạo phản, ta dẫn người đi cảnh cáo bọn họ một tiếng."

Đông Phương Ly Nhân nghĩ nghĩ: "Tưởng Trát Hổ là con người xảo trá, lâu nay không xuất hiện. Bây giờ hiện thân, bằng không sư tôn và Dạ Kinh Đường qua đó, trực tiếp diệt hắn..."

Tuyền Cơ Chân Nhân lắc đầu: "Hai ngày nay ta tuần tra ở kinh thành, phát hiện chút khác thường, có thể Yến Vương thế tử âm thầm có mưu đồ gì, ta và Dạ Kinh Đường đang điều tra, còn chưa thăm dò được ý đồ. Bây giờ Dạ Kinh Đường lại đụng tới Tưởng Trát Hổ, chắc chắn sẽ đánh nhau, đánh xong cho dù thắng thua đều sẽ bị tổn hại, gây bất lợi cho an nguy của Thánh thượng. Ta qua đuổi Tưởng Trát Hổ đi là được, có sổ sách gì sau đó tính với hắn."

Đông Phương Ly Nhân cau mày lại, suy nghĩ một chút nói: "Tưởng Trát Hổ nghe đồn chưa từng giao đấu, bây giờ thực lực

thâm sâu khó lường, sư tôn dẫn theo bọn Mạnh Giảo qua. Con gọi Dạ Kinh Đường trở về trước, gọi cấm quân gấp rút phòng bị..."

Đinh linh linh ~

Đang lúc hoàng hôn, tiếng lục lạp thanh thúy vang lên trong trấn.

Một tiệm mì, qua cửa sổ, Chim Chim ngẩng đầu lên, đứng trên cửa sổ dò xét lạc đà lớn đi qua trước cửa, còn quay đầu lắc lư cánh "Chít chít chít chít" ra hiệu cho Dạ Kinh Đường, nhìn dáng vẻ ở kinh thành quá lâu, hơi nhớ đại mạc Tây Bắc.

Dạ Kinh Đường ngồi yên bên cửa sổ, đầu đội nón rộng vành, trước mặt đặt một bát mì trứng gà thái hành nóng hôi hổi, nhìn lạc đà lớn chậm rãi đi qua ngoài cửa, trong mắt có mấy phần hoài niệm.

Những năm qua khi mùa thu đến chính là mùa tiêu cục buôn bán thịnh vượng, thời gian này hẳn là hắn đang áp tải các loại hàng hóa đến Sa Châu, đến lúc đó sẽ dẫn theo người làm thuê trong tiêu cục ăn bướu lạc đà nướng một lần.

Bởi vì cơm nước ở Hồng Hà Trấn không ngon lành gì, mấy ngày nay giống như ăn tết với Chim Chim, mỗi ngày đều đang mong chờ.

Mắt thấy Chim Chim cơm cũng không ăn, nhìn chằm chằm lạc đà lớn của người ta, Dạ Kinh Đường ôm Chim Chim trở về đặt trên ghế dài, an ủi: "Đó là lạc đà người ta chuyển hàng, không ăn được, chờ hết bận ta dẫn ngươi đi ăn heo sữa quay, mùi vị ngon hơn lạc đà nướng."

"Chít chít..."

Chiết Vân Ly ngồi đối diện, kẹp một đũa trứng chần nước sôi đút vào miệng Chim Chim, sau đó quan sát thương đội phía ngoài,

nhỏ giọng nói: "Kinh Đường ca ca, muội cảm thấy thương đội này không thích hợp, đến trưa vẫn đổi tới đổi lui trên đường, giống như đang tìm người."

Dạ Kinh Đường cũng phát hiện mấy thương nhân ăn mặc kiểu Sa Châu không bình thường, nhưng mà hành tung không có lén lén lút lút, nghe vậy lên tiếng đáp lại: "Xem thôi, không gấp, chắc là đồng bạn uống nhiều, đã mất liên lạc."

“Trước kia ta áp tiêu, lão Dương cũng thích uống rượu, có lần uống nhiều trực tiếp ngủ trong chuồng ngựa, bảy tám người chúng ta suýt chút lật tung thị trấn mới tìm được.”

"Có đúng không..."

Buổi chiều giao ban với Tuyền Cơ Chân Nhân, sau đó hai người một chim ở chỗ này nhìn chằm chằm thương đoàn xe ngựa, chờ con cá lớn ẩn núp phía sau màn tới lấy hàng.

Nhưng một ngày một đêm qua, thương lái xe ngựa không có bất kỳ điểm dị thường nào, đến hoàng hôn mới nhìn thấy một chiếc xe ngựa từ kinh thành đến, dừng ở bên ngoài thương đoàn xe ngựa, một người trung niên ăn mặc như quản sự xuống.

Dạ Kinh Đường lấy lại tinh thần, bí mật quan sát với Chiết Vân Ly, phát hiện người này nhìn tương đối bình thường, trong lúc trò chuyện còn xốc vải dầu lên, lấy từ trong thùng gỗ ra một lớp tương cẩn thận kiểm nghiệm, sau đó thuê mấy người từ thương đoàn xe ngựa, bắt đầu chất lên xe.

Chương 711 - Cá Đao Hơn Một Thước

Chương 711. Cá Đao Hơn Một Thước

Hai người nhìn thấy cảnh này, muốn tìm hiểu nguyên nhân, âm thầm theo dõi đội xe trở lại kinh thành, truy lùng hướng đi của nhóm hàng này.

Nhưng hàng hóa trên xe ngựa còn chưa chuyển xong, Dạ Kinh Đường phát hiện có một con khoái mã xuôi dòng chạy tới, một ám vệ thân vận thường phục, sau khi đến trấn thì bắt đầu tìm kiếm.

Dạ Kinh Đường sợ đánh rắn động cỏ, nhanh chóng đứng dậy rời khỏi tiệm mì, đi tới một lối tắt bên đường, ngoắc ngoắc tay.

Lộc cộc lộc cộc.

Ám vệ trên ngựa có lẽ đã được dặn dò, phát hiện tung tích Dạ Kinh Đường cũng không gióng trống khua chiêng chạy đến trước mặt, chỉ đứng từ xa thủ thế, kêu Dạ Kinh Đường nhanh chóng trở về, sau đó quay đầu ngựa rời đi.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, biết Ngọc Đàm Sơn Trang có chuyện quan trọng tìm hắn, thấy vậy đành phải trở lại trước mặt Vân Ly, dặn dò: "Ta phải về Ngọc Đàm Sơn Trang một chuyến, muội và Chim Chim âm thầm đi theo, nhớ đừng có tùy ý hành động, có chuyện thì trực tiếp chạy. Ta xong việc sẽ đến."

Chiết Vân Ly khẽ gật đầu, nhanh chóng dẫn theo Chim Chim lặng yên ẩn vào đám người trong phiên chợ, Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn Vân Ly rời đi, không trì hoãn tiếp, dọc theo đường sông

đi đến thượng nguồn.

Quan Đầu Trấn cách Ngọc Đàm Sơn Trang gần ba mươi dặm, nhưng với khinh công của Dạ Kinh Đường, lao vùn vụt với tốc độ nhanh nhất cũng không bao lâu đã về tới Ngọc Đàm Sơn Trang.

Đề phòng Nữ Đế xảy ra chuyện, Dạ Kinh Đường và Tuyền Cơ Chân Nhân gần như không có thời gian nói chuyện.

Dạ Kinh Đường mới vừa tới đại môn lát đá trắng bên ngoài sơn trang thì thấy bốn người đứng ở cửa sơn trang chờ, cầm đầu là Tuyền Cơ Chân Nhân đầu đội nón rộng vành, phía sau là Mạnh Giảo, Dư Long, Thương Tiệm Ly, thoạt nhìn là sắp ra ngoài.

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt, hơi hiếu kỳ: "Xảy ra chuyện gì?"

Tuyền Cơ Chân Nhân kéo Dạ Kinh Đường qua một bên, tiến đến bên tai nhẹ giọng nói thầm, nói tình báo vừa nhận được một lần, sau đó nói: "Thạch Ngạn Phong đã chết, Tưởng Trát Hổ sẽ không từ bỏ ý đồ, ta đuổi người đi trước. Ngươi đợi ở Ngọc Đàm Sơn Trang, nhớ đừng có thò đầu ra bị Hồng Sơn Bang thừa cơ hội, trước mắt nhất định phải bảo tồn thực lực, hết thảy lấy an nguy của Thánh thượng làm trọng."

Dạ Kinh Đường không ngờ được là Tưởng Trát Hổ tới đòi giết nhanh như vậy, quân nhân như Tưởng Trát Hổ, tập trung muốn chạy, một Võ Khôi hoàn toàn không có cách, mà hai người qua, Ngọc Đàm Sơn Trang không ai thủ hộ, hắn phi ngựa đi sẽ không tránh được phải đánh một trận, trước mắt chỉ có thể là Tuyền Cơ Chân Nhân dẫn người tới, ép Tưởng Trát Hổ đi, chờ sau này hẵng tính.

Nghĩ tới đây, Dạ Kinh Đường dặn dò: "Cô đi nhanh về nhanh, trên đường đừng uống rượu, cho dù gặp gỡ tình huống như thế nào cũng đừng động thủ, trực tiếp rời đi, ta không tin Tưởng Trát

Hổ dám đuổi đánh cô đâu."

"Ta biết rồi."

Tuyền Cơ Chân Nhân dặn dò xong, không có trì hoãn, dẫn theo ba người rời khỏi sơn trang, đi đến thượng du Thanh Giang.

Mà Dạ Kinh Đường tiến vào đại môn sơn trang, mới vừa đi mấy bước, lại cảm thấy hắn và Tuyền Cơ Chân Nhân làm việc hai ca như thế này quả thực phân thân thiếu phương pháp, thời gian dài có thể sẽ sơ suất.

Hơi suy nghĩ, sau đó Dạ Kinh Đường lại quay người đi tới cửa, kêu một bổ khoái Hắc Nha: "Lão Vương, ngươi tới đây một chút."

"Dạ đại nhân có gì dặn dò?"

"Cũng không có gì, ừm... ngươi dẫn người đi Bạch Sư Kiều một chuyến, đi ngang qua cầu thì nói 'Cửa sông Ngọc Tuyền là một chỗ tốt, bên trong đều là cá đao dài hơn một thước, gần đây triều đình phong tỏa núi không ai đi, nhóm nào đánh được cá lên đều tới số rồi'."

"A?"

Bổ khoái Hắc Nha nháy mắt, có chút không hiểu thấu:

"Đánh cá? Cá đao hơn một thước?"

"Mấy cái này không quan trọng. Đi đi, nhớ phải tự nhiên một chút, đừng có giả quá."

"Đã hiểu, thuộc hạ lập tức đi ngay."

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn bổ khoái Hắc Nha chạy ra cửa, sau đó mới vừa lòng thỏa ý đi vào một bên khác.

Thanh Giang.

Gió sông chầm chậm, một chiếc thuyền hàng nhỏ chứa đầy hàng hóa, cánh buồm phồng lên, chậm rãi chạy tới thượng du ở dưới ánh tà dương.

Thuyền hàng treo cờ hiệu kinh thành thương hộ, chỉ có hai người nhìn như người chèo thuyền hành tẩu trên boong thuyền.

Mà trong khoang nhỏ hẹp phía dưới thuyền hàng, Trọng Tôn Ngạn tóc hoa râm, trong tay cầm túi, vẩy bột phấn màu vàng nhạt vào rất nhiều thùng gỗ nói: "Gió đêm thổi hướng Đông Bắc, chỉ cần mấy chỗ nhóm lửa, khói mỏng thuận gió lao thẳng tới Ngọc Đàm Sơn, chờ hai ngàn cấm quân đóng quân xung quanh sơn trang phát hiện không ổn thì đã có náo loạn..."

Trong khoang thuyền, Phương Thế Kiệt để râu dê cầm ống nhòm quan sát sơn trang nơi xa, hai đầu lông mày có chút lo nghĩ: "Tối hôm qua mới phát hiện chút khác thường, hôm nay trực tiếp động thủ, có qua loa quá hay không?"

Trọng Tôn Ngạn lắc đầu thở dài: "Quý binh thần tốc, ngay cả đạo lý đó cũng không hiểu, ngươi còn muốn nâng đỡ thế tử điện hạ đoạt hoàng vị à?"

"Mọi thứ nghĩ theo hướng xấu nhất, nếu như tối hôm qua giang tặc sờ đến trên thuyền là người của triều đình, lại phát hiện tung tích Ô Vũ Thảo, như vậy hoãn lại một ngày chính là cho triều đình thêm một ngày chuẩn bị."

"Chúng ta đã đến đông đủ, thời tiết cũng phù hợp, bây giờ không động thủ, ngươi còn muốn chờ đến khi nào?"

Chương 712 - Lục Tiệt Vân

Chương 712. Lục Tiệt Vân

Phương Thế Kiệt nghĩ nghĩ, cau mày nói: "Ngọc Đàm Sơn Trang có mật thất lánh nạn, Đoạn Long Thạch rơi xuống thì hoàn toàn không vào được, đủ để kéo cảnh vệ quân chạy đến cứu giá, lúc đầu thế tử điện hạ có ý an bài cọc ngầm phá hư Đoạn Long Thạch trước rồi mới động thủ, còn chưa tìm được cơ hội bây giờ đã trực tiếp động thủ, như vậy thì chỉ có thể hợp lực phá cửa, nếu không mở ra..."

"Chỉ cần ngăn cao thủ bên người Nữ Đế lại, chúng ta nhiều người như vậy, còn có thể bị một khối đá chèn ép?"

Trọng Tôn Ngạn bố trí tốt kíp nổ, sau đó đứng dậy: "Lão phu là người trong nghề, thấy rõ tình thế, bây giờ động thủ mạo hiểm rất lớn, nhưng sau này chắc chắn không có cơ hội thích hợp hơn bây giờ. Làm việc lớn kỵ nhất là lo trước lo sau, nếu ngươi không có lá gan này, chúng ta trực tiếp thu tay lại, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, thế tử điện hạ vẫn là thế tử, ta cũng có thể lấy tiền rời đi, không cần xông vào nguy hiểm như vậy."

Phương Thế Kiệt khẽ vuốt ngón tay, trầm mặc một hồi sau đó khẽ thở dài nói: "Nếu tên đã lên dây, nào có được lâm trận lùi bước."

Trọng Tôn Ngạn khẽ vuốt cằm, sau đó lấy cây đuốc ra, đốt một cây nhang, đặt ở cuối kíp nổ, sau đó xoay người đi đến một bên khác.

Thanh Giang, một khu trang viên ven bờ.

Trang viên là sản nghiệp tư nhân của Yến Vương thế tử, đã mua từ mấy năm trước, có thể từ xa nhìn thấy Ngọc Đàm Sơn và Phù Dung Trì ở chỗ rất xa, phong cảnh cực kì tuyệt mỹ.

Lúc này, trong quan cảnh lâu phía sau trang viên, Đông Phương Sóc Nguyệt phong thái nho nhã đứng ở cửa sổ, giang hai tay ra, để cho thủ hạ tùy tùng mặc áo giáp vàng sậm, ánh mắt xuyên qua rèm châu, nhìn sơn trang nguy nga từ đằng xa, đó là điểm cao quyền lực trong thiên hạ, cũng là vị trí mà hắn ăn nhờ ở đậu mười năm, hàng đêm đều khát vọng ngồi lên.

Bây giờ thành bại đều ở chiến dịch hôm nay, Đông Phương Sóc Nguyệt dù đã sớm tính trước nhưng đáy mắt vẫn có chút bất an, mở miệng dò hỏi: "Ngươi truyền tin tức, xác định có thể dẫn Tuyền Cơ Chân Nhân ra sao?"

Trong phòng có chút rộng lớn, ngoài cửa là hơn ba mươi tên quân sĩ thân mang hắc y, đều là cao thủ và cao nhân dưới trướng Lục Phỉ được chiêu mộ đến.

Thân là người liên hệ Lục Phỉ, Đằng Thiên Hữu an vị sau bàn dài, trước mặt trưng bày sơ đồ kiến trúc Ngọc Đàm Sơn Trang, lên tiếng đáp lại: "Có tai mắt nằm vùng trong Hồng Sơn Bang. Bọn người Thạch Ngạn Phong xảy ra chuyện, cùng ngày tôi đã đưa tin tức đến Hồng Sơn Bang. Tưởng Trát Hổ vì cứu huynh đệ, đúng là dẫn theo Nhị đương gia đến đây, nghe nói còn mang theo ngân phiếu mười vạn lượng, xem chừng là muốn chuộc Thạch Ngạn Phong về. Tôi đưa hành tung của Tưởng Trát Hổ cho triều đình, nếu triều đình không quản, chẳng lẽ chờ Tưởng Trát Hổ gõ cửa đại môn nhà Dạ Kinh Đường?"

"Người bình thường không có tư cách nói chuyện với Tưởng Trát Hổ, Dạ Kinh Đường và Tuyền Cơ Chân Nhân chắc chắn có, vận khí tốt nói không chừng hai người đều qua, chỉ có Nữ Đế có thể bảo vệ Ngọc Đàm Sơn Trang, nếu như Nữ Đế không có võ công, vậy thì thành không..."

Đông Phương Sóc Nguyệt lắc đầu nói: "Dựa theo thái giám Ngọc Đàm Sơn Trang bẩm báo, Dạ Kinh Đường và Tuyền Cơ Chân Nhân luân phiên tuần sát, không có chuyện không ai ở đó. Bình thường phòng vệ đều nghiêm ngặt như vậy, nếu Nữ Đế không có bất kỳ năng lực tự vệ, chắc chắn sẽ có một trong số hai Võ Khôi ở lại bên cạnh. Nếu như người ở lại chính là Tuyền Cơ Chân Nhân, Lục đại hiệp có bao nhiêu phần trăm thắng được?"

Đối diện Đằng Thiên Hữu cũng bày biện một cái bàn dài, một cẩm y lão giả ánh mắt có chút bình thản: "Lão phu không tiếc mạng già này, dưới tình huống đó bất kỳ người nào trong số hai người Dạ Kinh Đường và Tuyền Cơ Chân Nhân đều không đủ uy hiếp, hai người liên thủ cũng chắc sẽ cản được."

Cẩm y lão giả nói chuyện rất ngông cuồng, thậm chí có chút tự đại, nhưng mọi người cũng không cười nhạo, dù sao lão giả tên là Lục Tiệt Vân, là bá chủ thống trị hoàn toàn giang hồ Yến Châu trong 30 năm.

Trong số Bát Đại Khôi, Lục Tiệt Vân xếp hạng chót, thậm chí ngay cả xưng hào 'Đao khôi, Kiếm Thánh' cũng không có, cung kính một chút thì gọi hắn là 'Bá chủ Yến Châu', 'Yên Sơn Ưng Vương', mà không cung kính thì trực tiếp gọi là 'Lục Bào Bào', 'Lục Bất Thắng'.

Bởi vì Lục Tiệt Vân am hiểu khinh công và thân pháp, Bát Đại Khôi không ai có nắm chắc bắt được hắn, hắn cũng không dám đụng Võ Khôi khác, gần như gặp người nào cũng là hắn sợ trước, thanh danh không hay ho gì.

Lục Tiệt Vân 'Có tài nhưng nổi danh muộn', mới đầu giống như quân lính bình thường, không tiếc hết thảy trèo lên trên, sau đó dựa vào khinh công thân pháp độc bộ thiên hạ, tuổi ngoài ba mươi cầm được vị trí Bát Đại Khôi, vốn nên công thành danh toại đạt được vinh hạnh đặc biệt vốn có.

Kết quả đánh lên đỉnh núi, hắn lại phát hiện mình biến thành 'Đuôi phượng', xếp hạng thứ mười một trong mười đại cao thủ, bây giờ còn lớn tuổi nhất nhưng bối phận nhỏ nhất trong Bát Đại Khôi, ngay cả ra dáng tên tuổi cũng không có, đối với người dựa vào thực lực leo lên đỉnh núi thì chuyện này không thể chấp nhận được.

Chương 713 - Đến Giờ Rồi

Chương 713. Đến Giờ Rồi

Lục Tiệt Vân ngồi lên vị trí bá chủ Yến Châu, sau đó cũng không giậm chân tại chỗ mà tiếp tục trèo lên trên, hi vọng một ngày nào đó có thể bước lên trước một bước, vứt bỏ tên tuổi lão út Bát Khôi, trở thành top ba Bát Khôi.

Hiển nhiên con đường này rất khó, Lục Tiệt Vân không tìm thấy phương hướng, làm quen Yến Vương, lại học được 'Long Tượng Đồ' từ trong tay Yến Vương.

Lục Tiệt Vân sở trường thân pháp khinh công, con đường đã cố định, sức mạnh chắc chắn không mạnh lên được, mà Long Tượng Đồ thuộc chí bảo có thể thoát thai hoán cốt, Lục Tiệt Vân tập được, chiến lực đúng là có tịnh tiến.

Nhưng Minh Long Đồ cũng có khuyết điểm, tốn thời gian dài, hơn nữa luyện một tấm thì có nhược điểm rõ ràng, ví dụ như là Long Tượng Đồ, luyện quá lâu sức mạnh quá lớn, xương cốt mạnh hơn thịt, có khi một quyền đánh ra thì xương cốt sẽ hỏng trước.

Lục Tiệt Vân đạt được Minh Long Đồ từ trong tay Yến Vương, không thể truyền tin tức đi, triều đình cũng không đưa Ngọc Cốt Đồ cho hắn, sau khi tìm kiếm tứ phương không có kết quả, hắn ỷ vào thiên phú đánh lên Võ Khôi và tự tin bước lên con đường không lối thoát.

Trước khi đi lên con đường không lối thoát này, Lục Tiệt Vân và tất cả người mở đường đều cảm thấy dựa vào thiên phú và ngộ tính của mình sẽ không xảy ra chuyện.

Nhưng sau đó cũng giống như tất cả người mở đường trước, chờ phát hiện vấn đề thì đã muộn.

Tự lĩnh hội Minh Long Đồ, không có chuyện chỉ lĩnh hội một tấm, bởi vì 'Gân xương da, tinh khí thần' là trọn vẹn, hoặc là luyện ba tấm, hoặc là luyện sáu tấm, chỉ luyện hai tấm không thể sinh ra biến đổi.

Lục Tiệt Vân không có tham như Nữ Đế, chỉ lĩnh hội ra ba tấm gân xương da, nhưng hắn cũng không có ngộ tính tốt như Nữ Đế, nhiều sai lầm hơn.

Ước chừng hơn mười năm trước, Lục Tiệt Vân phát hiện xương cốt toàn thân bắt đầu đau, sau đó bắt đầu mọc ra gai xương, thậm chí có một số xương cốt đâm xuyên qua tạng phủ.

Dưới tình huống chắc chắn phải chết, hắn bí quá hoá liều, lại lĩnh hội Dục Hỏa Đồ, sau đó mỗi một thời gian thì đào da thịt, mài xương cốt, lại dùng Dục Hỏa Đồ tự lĩnh hội ra khôi phục thương thế.

Cắt da mài xương, đau đớn khủng khiếp đến mức nào, người thường hoàn toàn không thể tưởng tượng, Lục Tiệt Vân muốn quay đầu nhưng thân thể đã sinh ra biến đổi, hoàn toàn không thể trở về hình dáng ban đầu, hoặc là tìm được Minh Long Đồ đường đường chính chính chữa trị thân thể, hoặc lần lượt cắt da mài xương, triệt để điên dại, mà muốn làm được cái trước thì những Minh Long Đồ khác còn không xảy ra sự cố mới được.

Lục Tiệt Vân biết bây giờ không phải là lúc đoạt lại quyền thống trị thiên hạ, nhưng hắn đã hơn sáu mươi tuổi, không đợi được, vì thế chỉ có thể lén tìm Yến Vương, hợp mưu với Yến Vương thế tử và Lục Phỉ, đến kinh thành liều mạng đánh cược một lần.

Lục Tiệt Vân dứt lời, sau đó lại nhìn về phía Đông Phương Sóc

Nguyệt, dò hỏi: "Nhưng mà liều chết đánh cược một lần, có thể lão phu sẽ sống không lâu. Thế tử xác định Nữ Đế bỏ mạng thì có thể lấy được Ngọc Cốt Đồ sao?"

Đông Phương Sóc Nguyệt gật đầu: "Nữ Đế không có con nối dõi, chỉ cần chết bất đắc kỳ tử, Đại Ngụy thành rắn mất đầu, ta đã phái người đi thông báo cho phụ vương, chuyện đến nước này, phụ vương muốn đợi cũng không thể đợi được, chỉ có thể hoả tốc dẫn binh vào kinh thành tranh đoạt hoàng vị. Chỉ cần phụ vương đưa quân tới kinh thành thì đại cuộc đã định, mượn đọc Ngọc Cốt Đồ còn không phải chuyện chỉ một câu nói sao."

Sau lưng Lục Tiệt Vân còn có hai người trẻ tuổi, một người là đệ tử quan môn của Lục Tiệt Vân Hứa Thiên Ứng, Thiếu chủ Tiệt Vân Cung, người thừa kế được Lục Tiệt Vân công nhận, chưa đến ba mươi tuổi đã nhận được vinh dự là bá chủ Yến Châu tương lai.

Một người khác bên người là Đường Ngọc Đan vừa gấp gáp trở về từ phía nam, Tiệt Vân Cung Nhị sư huynh, tuổi lớn hơn so Hứa Thiên Ứng, nhưng thực lực yếu hơn một chút, thường ngày đều được bồi dưỡng thành chủ quản tài vụ giao tế đương gia, cũng là chân truyền.

Đường Ngọc Đan nghe mấy người thảo luận thành bại, trầm mặc một lúc lâu sau, bỗng nhiên nói xen vào: "Từ phương nam trở về, Tào A Ninh nói, 'Thà gặp Phụng Quan Thành, không thấy Dạ Diêm Vương', nói Dạ Kinh Đường vận khí thông thiên, vô cùng tà đạo, nói chúng ta phải cẩn thận một chút. Con gọi hắn tới kinh thành, hắn nói trừ phi Dạ Kinh Đường chết, nếu không hắn tuyệt đối không bước vào kinh thành nửa bước..."

Đông Phương Sóc Nguyệt đeo mặt nạ ám kim sắc lên, quay đầu nói: "Tào A Ninh, người này tâm cơ sâu, nhát gan sợ phiền phức không dám mạo hiểm thôi. Nếu như Dạ Kinh Đường lợi hại đúng như hắn nói, lần trước sao hắn có thể bình yên vô sự dẫn theo thuộc hạ đi ra khỏi kinh thành?"

Đằng Thiên Hữu thấy sắc trời dần tối, đứng dậy:

"Thời gian cũng đã tới rồi, đừng nhiều lời vô ích, lên đường thôi. Hi vọng sáng ngày mai chư vị đều có thể bình yên vô sự trở về nhận công."

Chương 714 - Nói Với Ly Nhân

Chương 714. Nói Với Ly Nhân

Lục Tiệt Vân khoác áo choàng đứng dậy, mắt nhìn Ngọc Đàm Sơn Trang đằng xa, trầm tư một hồi sau đó mở miệng nói:

"Thiên Ứng, Ngọc Đan, các ngươi đừng đi theo, đến Quan Đầu Trấn chờ đón thế tử điện hạ."

"Nếu vi sư một đi không trở lại, đến Bắc Lương lập gia thất, đừng nghĩ đến chuyện báo thù, loại người như Dạ Kinh Đường, vi sư giết không được, các ngươi vĩnh viễn giết không được, đừng giẫm lên vết xe đổ của vi sư."

Hứa Thiên Ứng từ khi mới bắt đầu đã khuyên can sư phụ đừng bí quá hoá liều, nhưng cũng biết sư phụ không có đường khác để đi, chỉ cúi người hành lễ, dẫn sư đệ thối lui.

Mà Đông Phương Sóc Nguyệt hất áo giáp ám kim sắc lên, nhận lấy một cây trường sóc từ trong tay người hầu, ngón tay lướt qua thanh kiếm màu đen, than khẽ: "Được chuyện thì Thái tử, bại chuyện thì Yến Bất Quy, nếu như thua thì táng thân ở Vân An thôi, dù sao cuộc sống chính là như thế. Đi thôi, đi chăm sóc hai đường muội của ta."

Đông đông đông.

Tiếng bước chân như sấm rền, chỉ chốc lát trong đình viện to lớn đã người đi nhà trống!

Lộc cộc lộc cộc.

Bốn cỗ xe ngựa chở đầy thùng gỗ lớn, ung dung chạy qua phố,

dần dần đi tới sau ngõ hẻm Ngô Đồng Nhai, dừng bên ngoài phòng bếp Tứ Phương Trai.

Chiết Vân Ly đầu đội nón rộng vành, ăn vận như hiệp nữ, mai phục ở trên mái hiên, cúi đầu nhìn về phía nhà bếp, có thể thấy được trong đó có sương khói bốc lên, ở giữa còn bày biện một cái lò lộ thiên, trên đó đang nướng một con dê con, học đồ ở bên cạnh quét tương, mỡ nướng chảy óng ánh, bên ngoài xốp giòn bên trong mềm...

"Chít chít! ! !"

Chim Chim nhìn thấy cảnh này, trợn hai mắt lên, hai chân mất khống chế đi qua đó.

Chiết Vân Ly vội vàng nhấn đầu Chim Chim xuống, quan sát kỹ phòng bếp có thể ngọa hổ tàng long, kết quả phát hiện một ông lão râu trắng, cầm tẩu thuốc từ trong nhà đi ra, tới trước mấy cỗ xe ngựa: "Sao lại mua nhiều như vậy?"

"Ai, hàng tới nhiều, Đông gia vội ra tay, chào hàng giá rẻ, nửa bán nửa tặng..."

"Đồ rẻ không phải đồ tốt, câu này ngươi chưa từng nghe sao? Đồ ăn cho khách có thể chọn đồ rẻ hay sao?"

"Ta kiểm tra rồi, hàng của Yến Châu Tương Vương, chất lượng rất tốt..."

Lão già râu trắng nhìn rất dữ tợn, kêu tiểu nhị xốc vải dầu lên, chọn một cái thùng gỗ ngẫu nhiên chưa mở ra, cạy nắp, sau đó lấy tương bên trong ra xem: "A! Đúng là Tương Vương, mở ra xem, xem bên trong có lẫn bùn đất không, thương nhân ở Yến Châu lòng dạ rất đen tối..."

Chiết Vân Ly thấy tiểu nhị phòng bếp mở tương ra thật, trong lòng không khỏi mờ mịt, sau đó ánh mắt chấn động.

Chỉ thấy hai tiểu nhị mở tương ra, trong ngoài chất lượng không khác lắm, đều là tương Yến Châu, hơn nữa mở mấy cái khác ra cũng là như thế.

Ngay cả lão trù khôi phía dưới nhìn thấy cảnh này cũng đều sửng sốt, không hiểu sao thương nhân Yến Châu lại có lòng tốt như thế.

Mà Chiết Vân Ly mơ hồ chớp mắt một cái, sau đó nói thầm không ổn, biết trúng kế rồi —— mười mấy cái thùng gỗ trong khoang thuyền hẳn là chỉ lấy tương Yến Châu đi để che giấu tai mắt người khác, đồ thật còn ở trên thuyền.

Chiết Vân Ly kịp phản ứng lại, sau đó đứng dậy chạy ra ngoài thành, chạy được mấy bước lại tóm lấy Chim Chim còn đang nhìn thịt dê nướng ra: "Nhanh đi tìm Kinh Đường ca ca, nói đồ còn trên thuyền, nói huynh ấy..."

"Đông đông đông ——! ! !"

Nói còn chưa dứt lời thì trên tường thành bỗng nhiên vang lên nhịp trống dày đặc, trong nháy mắt toàn thành trở nên tĩnh mịch.

Tiếp đó là tiếng ồn ào nổi lên xung quanh, quan binh và bổ khoái tuần tra trên đường theo thông lệ gần như cùng lúc đó chạy tới tường thành phía đông.

Đạp đạp đạp.

Chiết Vân Ly trong lòng hơi hồi hộp, biết xảy ra chuyện lớn, vội vàng ném Chim Chim ra, chạy tới một bên khác của hoàng thành, Ngọc Đàm Sơn Trang.

Sắc trời còn chưa hoàn toàn tối đen, lưng chừng núi đã đốt đèn cung đình lộng lẫy.

Cung nữ thắng trận bóng hôm nay được Nữ Đế ngợi khen, cử

hành tiệc tối trong sơn trang, không ít cung nữ ca múa chúc mừng trong đó.

Mà người thua thì vô cùng đáng thương, làm việc trong sơn trang như cũ, chỉ có thể đứng từ xa hâm mộ.

Đông Phương Ly Nhân thân là Tĩnh Vương đương triều, thua cũng không thể bị phạt đi làm việc, màn đêm buông xuống, ngồi ở trong thư phòng, trước mặt bày một chồng thư tịch, cầm bút trong tay chậm rãi đọc: "Đông Phương Sóc Nguyệt mười năm chưa từng rời khỏi kinh thành, lén lút làm gì đó?"

Dạ Kinh Đường nhận được tin tức của Nam Tiêu Sơn đã vài ngày, lúc này triều đình có phản ứng, Bình Thiên Giáo Chủ biết cũng không tiện nói là Ngưng Nhi tiết lộ, Ly Nhân vừa mới quay về hỏi thăm, đã nói sơ qua tình hình một lần, đương nhiên, nguồn tin tức vẫn là nói Tuyền Cơ Chân Nhân có phát hiện ngoài ý muốn.

Dạ Kinh Đường đứng phía sau Đông Phương Ly Nhân, cúi đầu cùng xem xét thư tịch, đáp lại: "Ta đoán là Yến Vương có mưu đồ. Chỉ cần Thánh thượng xảy ra chuyện, Yến Vương là người được lợi."

Đông Phương Ly Nhân lắc đầu: "Đế vị truyền thừa nào có dễ như vậy, giống như môn phái giang hồ, lão chưởng môn có ân chăm nom dưỡng dục với ngươi chết rồi, truyền vị cho nhi tử, ngươi muốn thay vào đó, có thể quang minh chính đại đi giết nhi tử người ta sao? Sau khi giết ngươi cảm thấy ngươi ngồi yên ổn trên chức chưởng môn được à?"

Chương 715 - Có Địch Tập Kích

Chương 715. Có Địch Tập Kích

"Nhà đế vương cũng như thế?"

"Bí mật không nói, nhưng trên mặt vẫn phải làm bộ một chút chứ. Cho dù Yến Vương có lòng tạo phản lớn bao nhiêu cũng không thể nghĩ đến dựa vào chuyện giết vua đoạt ngôi để giội nước bẩn lên đầu mình. Ta nghi là có thế lực khác, chẳng hạn Lục Phỉ, Bắc Lương, Bình Thiên Giáo, thậm chí Lương Vương ở sau lưng nâng đỡ Đông Phương Sóc Nguyệt mưu phản, muốn dùng phương thức ván đã đóng thuyền ép Yến Vương phản."

Đông Phương Ly Nhân nói, sau đó khép thư tịch lại, lại cau mày nói: "Ô Vũ Thảo không phải độc dược, công hiệu ngắn, không tổn hại người, Đại Ngụy cũng hiếm gặp, hoàn toàn không có đại phu nghiên cứu giải dược của thứ này. Chuyên nghiên cứu giải dược có hiệu quả nhanh chóng, may mắn cũng phải mười ngày nửa tháng, chờ điều chế ra một lượng lớn cho cấm quân thì phải đến tháng sau... Yến Vương thế tử chọn Ô Vũ Thảo là để thăm dò lỗ hổng dược vật triều đình dự trữ, nếu để hắn ra tay, cấm quân bên ngoài sơn trang sẽ thua..."

"Dùng khí độc đúng là không dễ đề phòng, nhưng mà thứ này dựa vào thời tiết, thuận gió thì được lợi, ngược gió dễ hại lại mình."

Dạ Kinh Đường đang nói chuyện, lông mày bỗng nhiên nhíu một cái, đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đông Phương Ly Nhân quay đầu, sau đó cũng nhìn về phía cửa sổ, bên tai khẽ động đậy, hình như nghe được dưới núi hơi ồn ào:

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Sao tự nhiên lại có mùi khói..."

Ánh mắt Dạ Kinh Đường ngưng lại, bước nhanh tới cửa sổ thư phòng, quan sát bên ngoài đường lên núi, có thể thấy được đường đá trắng dưới núi có không ít cấm quân thống lĩnh chạy đến bờ sông, mà bên trong điền trang cũng có vài ám vệ nhảy lên trên đỉnh, dò xét trái phải.

Lúc này đã vào đêm, gió sông ấm áp phả vào mặt, Dạ Kinh Đường hít một hơi, quả nhiên ngửi thấy mùi khói nhàn nhạt, hắn cẩn thận liếc nhìn sông, nhanh chóng phát hiện một điểm đỏ trên thượng nguồn mặt sông.

Bởi vì khoảng cách rất xa, hắn cầm ống nhòm trong phòng dò xét mới nhìn rõ là một chiếc thuyền, toàn bộ boong tàu bị vật thể không rõ che đậy, chặn phần lớn ánh lửa, chỉ có thể nhìn thấy một vài ngọn đuốc từ khe hở trên thuyền thoát ra, lúc sáng lúc tối, rõ ràng là khoang thuyền đang phun sương mù ra ngoài.

"Mẹ nó..."

Mặt Dạ Kinh Đường biến sắc, nhanh chóng buông ống nhòm xuống, hướng dưới núi hô to: "Có địch tập kích! Dùng khăn lông ướt bịt miệng mũi lại, phong tỏa tất cả đường ra vào, người tự tiện xông vào giết chết không luận tội!"

Keng keng keng hưu ~~~

Bành!

Trong nháy mắt sau khi hắn nói xong, trên dưới sơn trang trực tiếp náo động, tiếng chiêng cảnh báo và khói đưa tin bay lên, vô số cấm vệ từ các nơi đổ ào ra.

Mà cũng cùng thời khắc đó, trong rừng cây xung quanh Ngọc

Đàm Sơn Trang bỗng nhiên phát ra ánh lửa chói mắt, như sấm sét đánh xuống, chớp mắt phủ kín sông.

Ầm ầm ầm ầm —— nguyệt hắc phong cao, tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, như dời non lấp biển, được màn đêm che phủ hoàn toàn không nhìn thấy tung tích kẻ địch, càng không biết có bao nhiêu người ẩn núp.

Cấm quân không rõ phương hướng của quân địch, cùng nhau lui giữ bên ngoài sơn trang, dàn thành trận, dựng cung tên, có thể nhìn thấy một số người tụt lại phía sau hoặc là đang chạy thì ngã nhào, rõ ràng là đầu óc không tỉnh táo lắm.

Dạ Kinh Đường thầm nghĩ không ổn, quay người ôm lấy Đông Phương Ly Nhân đang muốn đến cửa sổ xem xét, chạy vội đến Tẩy Long Trì: "Bịt mũi."

Đông Phương Ly Nhân bị tiếng động đột ngột ảnh hưởng làm cho bản thân không kịp đề phòng, nhưng tâm trí còn giữ bình tĩnh, không giãy dụa mà ôm cổ Dạ Kinh Đường, nghiêm nghị dặn dò: "Là Ô Vũ Thảo, cấm quân không thủ được sơn môn, tất cả ám vệ ra bảo vệ cửa vào tĩnh thất, truyền lệnh cảnh vệ doanh lập tức tiếp viện khẩn cấp."

Rầm rầm rầm —— tiếng vang đinh tai nhức óc truyền khắp nơi sơn dã, gần như che lấp tiếng hô hoán từ các phía, bốn phương tám hướng đều có, rõ ràng là đối thủ đang cố ý gây nhiễu loạn trận phòng thủ của quân lính.

Dạ Kinh Đường không dừng lại, chạy vọt thẳng vào Tẩy Long Trì cách đó không xa.

Nữ Đế Đại Ngụy đang ngâm mình trong ao suối nước nóng, sau khi tiếng nổ lớn vang lên, lập tức đứng dậy gọi cung nữ mặc thêm áo choàng tắm.

Kết quả Nữ Đế vừa đứng ở thành bể tắm, giọt nước theo tư thái lăn xuống linh lung uyển chuyển, Dạ Kinh Đường vọt từ bên ngoài tường rào vào, vị trí chuẩn xác đáp xuống trước mặt.

Bịch.

"A ——— "

Nữ Đế còn không có phản ứng gì, cung nữ chuẩn bị y phục bên cạnh bị dọa đến kêu lên một tiếng sợ hãi, biểu cảm cực kỳ hoảng sợ.

Dạ Kinh Đường sau khi hạ xuống, giương mắt nhìn thấy một mảnh trắng bóng bên cạnh bể tắm, hai ngọn núi còn chảy nước, hang nhỏ không có một ngọn cỏ.

Nhưng lúc này Dạ Kinh Đường không có tâm trạng thưởng thức quý phi tắm rửa, đi lên ôm eo Ngọc Hổ, chạy vào sau Tẩy Long Trì.

Chương 716 - Đánh Tới Các Nới

Chương 716. Đánh Tới Các Nới

"Dạ Kinh Đường!"

Nữ Đế suy cho cùng vẫn là nhất đại đế vương, tâm tư cường đại đến đáng sợ, dù bị nam nhân trần truồng ôm đi thì biểu cảm vẫn trầm ổn như cũ, dùng tay ôm lấy bộ ngực cau mày nói: "Tặc tử ngoài núi, cho dù bay cũng phải mất một lúc, ngươi có cần lo lắng đến mức như thế hay không?"

Mà Đông Phương Ly Nhân bị ôm ở một bên khác, nhìn thấy tỷ tỷ trần như nhộng bị người trong lòng nàng ôm vào lòng, dù cực kỳ khẩn cấp cũng ngẩn người ra, sau đó bắt đầu giải thích giúp nam nhân lỗ mãng: "Tặc tử thân thế lớn, không rõ lai lịch, đi tĩnh thất trước, đừng có so đo những tiểu tiết này."

Dạ Kinh Đường một tay một người, cũng không nói gì, bước nhanh qua Tẩy Long Trì, đến cửa vòm phía sau, đi tới hoa viên sau núi.

Dưới sau núi có thạch thất, vách tường sàn nhà đều do gạch Hắc Đằng tạo thành, ở giữa là tấm thép dày hai phân, bên trong có thiết kế lỗ thông khí có thể mở ra đóng lại, phòng sinh hoạt, vật tư và nước sạch, có thể duy trì nửa tháng, mà trong cung cũng có công trình như vậy, đế vương chuyên dùng để kéo dài thời gian chờ đợi quân cần vương.

Dạ Kinh Đường chạy vào trong, trực tiếp nhét Ngọc Hổ và Ngây Ngốc lên giường.

Đông Phương Ly Nhân không có thời gian để ý nam nhân thô

lỗ, kéo chăn mỏng che tỷ tỷ, đồng thời nói: "Thái hậu đâu? Nhanh đi đón Thái hậu tới."

Dạ Kinh Đường chưa dừng lại, quay người chạy ra khỏi thạch thất, gọi bốn tên nữ ám vệ của Nữ Đế vào thạch thất, dặn dò: "Chỉ cần bên ngoài có động tĩnh thì trực tiếp thả thạch môn xuống, đừng có chần chừ, ta không vào được thì sẽ bảo đảm an nguy của Thái hậu."

"Vâng."

Rầm rầm rầm.

"Ha ha ha, sét đánh á!"

"Đánh mẹ ngươi..."

"Nhanh bày trận..."

Ô Vũ Thảo trực tiếp tác dụng lên thần trí, hít vào sương mù có hiệu quả gần như tức thì, người có ý chí mạnh mẽ thân thể cường tráng còn có thể giữ vững tinh thần, mà người bình thường chẳng mấy chốc sẽ sinh ra phản ứng.

Sương mù theo gió mà đến, có ở khắp mọi nơi, võ nghệ có cao đến mấy thì cũng không tránh được hít mấy hơi, ám vệ và tổng bộ Hắc Nha mặc dù mặt đỏ tới mang tai, phập phồng không yên nhưng còn có thể phân biệt thị phi, lập tức tới vị trí đóng giữ của mình.

Mà cung nữ không biết võ nghệ đã bắt đầu khóc khóc cười cười, bị người tỉnh táo hơn cưỡng chế túm vào phòng khóa cửa.

Bên ngoài, cấm quân rơi vào hỗn loạn, không thiếu tướng sĩ toàn lực duy trì trật tự.

Mà cạnh ngoài sơn trang, trước đại sảnh.

Vài cái bàn trà ghép thành bàn dài, bày đầy sơn hào hải vị và rượu, cung nữ được khao thưởng ca hát khiêu vũ uống rượu làm vui ở trong đó.

Khi bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng vang lớn, hơn hai mươi cung nữ bên trong sảnh chính đều hoang mang nhìn ra ngoài cửa.

Thái hậu nương nương mở tiệc ăn mừng cho thủ hạ Đại tướng, cũng uống mấy chén rượu, lúc này, nàng mặc phượng bào màu đỏ thẫm, đầu cài trâm ngọc, trên mặt có chút đỏ hồng, dựa vào giường êm ăn nho.

Bên ngoài có động tĩnh vang lên, Thái hậu nương nương mơ màng ngẩng đầu, dò hỏi: "Hồng Ngọc, bên ngoài có sấm sét à?"

Hồng Ngọc cảm thấy động tĩnh này không giống sấm sét, đang muốn đứng dậy dò xét, bên ngoài lại vang lên tiếng chiêng trống, mà ám vệ Dương Lan cũng từ cửa sổ bay vào, nhanh chóng ôm lấy Thái hậu nương nương: "Bên ngoài xảy ra chút chuyện, ta đưa nương nương về sau núi nghỉ ngơi."

Thái hậu nương nương nghe được có chuyện, lập tức tỉnh táo, vội vàng đứng lên, muốn theo Dương Lan đi ra sau sơn trang.

Nhưng một đoàn người vừa đi không được mấy bước thì đằng sau bỗng nhiên có một cung nữ lắc lắc mấy cái, sau đó bịch một tiếng ngồi dưới đất, bắt đầu lên tiếng khóc lớn: "Ô oa —— "

Thái hậu nương nương bị dọa đến vai khẽ run rẩy, vội vàng quay đầu: "Thế nào rồi?"

Kết quả quay đầu mới phát hiện cung nữ theo mình cử chỉ sai sai, vừa rồi chỉ uống rượu không nhìn ra được, mà sau khi nàng dừng bước, Hồng Ngọc còn đại nghịch bất đạo đưa tay quất mông nàng: "Đi mau đi mau!"

? !

Thái hậu nương nương không hiểu, nhìn thấy cung nữ quanh mình đều mất trí, còn có chút hoảng sợ, bắt lấy tay áo Dương Lan.

Dương Lan cảm nhận được khí huyết kích động, tinh thần hơi lảo đảo, biết chắc đã trúng độc, nhanh chóng nắm lấy tay Thái hậu nương nương chạy đến phía sau sơn trang, dò hỏi: "Nương nương có thấy khó chịu không?"

Thái hậu nương nương gần như là bách độc bất xâm, thấy nguy hiểm thì vô thức vận chuyển pháp môn Dục Hỏa Đồ, đao búa đánh xuống có lẽ sẽ chết bất đắc kỳ tử mà không có cơ hội khôi phục, nhưng mà độc dược thì cho dù độc phát nhanh cũng không thể nhanh hơn tốc độ khôi phục, đừng nói Ô Vũ Thảo, ngay cả rượu cũng tỉnh.

Mắt thấy tất cả mọi người dường như đều có vấn đề, Thái hậu nương nương nhỏ giọng nói: "Cảm thấy hơi choáng váng. Ngươi tỉnh giữ chặt người sau lưng, chạy nhanh lên, đừng bị..."

Chương 717 - Mời Thái Hậu Đi Trước

Chương 717. Mời Thái Hậu Đi Trước

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, bên trong sơn trang đã trở nên ồn ào, có vài chỗ thậm chí bốc lửa.

Thái hậu nương nương dẫn theo cung nữ bước nhanh, còn chưa ra khỏi hành lang thì phát hiện một bóng người từ trên trời nhảy xuống, trực tiếp đáp xuống bên cạnh, sau đó không nói lời gì, ôm lấy nàng.

"Hở? !"

Thái hậu nương nương kinh ngạc nhảy một cái, còn tưởng rằng bị tặc tử trói lại, vốn định lấy chủy thủ trên đùi, kết quả đảo mắt thì thấy gương mặt lạnh lùng gần trong gang tấc, ánh mắt trở nên vui mừng: "Dạ Kinh Đường? Bên ngoài xảy ra chuyện gì? Thánh thượng có ổn không?"

"Hơi rối rắm. Thánh thượng đã đến tĩnh thất, bây giờ ta đưa Thái hậu qua đó, Dương Lan, ngươi tìm căn phòng an toàn giam cung nữ lại, đừng để họ chạy loạn."

Dương Lan thấy Dạ Kinh Đường tới, chuyển giao quyền bảo vệ, nhanh chóng kéo hơn mười cung nữ đã dần dần mất kiểm soát vào căn phòng gần đó.

Thái hậu nương nương bị ôm, hai chân rời mặt đất, không giữ được cân bằng, ôm lấy cổ Dạ Kinh Đường, dò xét xung quanh.

Mà Dạ Kinh Đường vừa phi thân nhảy lên hành lang, ánh mắt

thay đổi, nhanh chóng nhấn Thái hậu xuống, nửa ngồi xổm ở trên nóc nhà, ngước mắt nhìn giữa sườn núi.

Keng keng keng.

Dưới màn đêm, trong rừng cây phía Tây sơn trang đã xảy ra xung đột, tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên không ngừng.

Mấy bóng người thân mang y phục đen tuyền cưỡng chế xông qua cấm quân đang náo loạn, dùng tốc độ kinh người đi đến Tẩy Long Trì.

Người cầm đầu mặc áo choàng, lúc nhảy lên không trung thì không có bất cứ động tĩnh gì, giống như quỷ ảnh bay qua mái nhà.

Mà hai người phía sau, một người thì vóc người cao lớn, vác hai thanh song đao sau lưng, một người khác mặc một cái áo giáp ám kim sắc, trên mặt đeo mặt nạ, không nhìn rõ tướng mạo, trong tay cầm một cây trường sóc.

Dạ Kinh Đường quan sát kỹ một chút thì phát hiện người cầm đầu có tốc độ nhanh dị thường, gần như là chỉ trong nháy mắt thì đã vào trong sơn trang, bỏ xa mấy người đi theo sau lưng, hắn thầm nói không ổn, lập tức quát lớn: "Niêm phong cửa!"

Tiếng quát lớn như kinh lôi vang lên trong đêm tối, chỉ trong thoáng chốc đã truyền khắp toàn bộ bờ sông, chấn động đến Thái hậu nương nương đang ngồi gần trong gang tấc, đầu óc ong cả lên.

Sau một khắc, phía sau sơn trang vang lên tiếng nổ vang ầm ầm.

Ầm ầm đông!

Mấy người đang lao vùn vụt đến phía sau sơn trang thấy vậy thì lập tức dừng lại, sau đó một giọng nói nam tử vang lên: "Là Dạ Kinh Đường. Ngăn hắn lại, chúng ta đi phá cửa."

Vừa nói dứt câu, bóng người mặc áo choàng xông lên phía trước phóng tới tận trời, sau đó từ trên cao đạp xuống, nhảy vọt một cái, từ giữa sườn núi trực tiếp đánh tới hành lang chỗ Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, biết người đến là Võ Khôi nào đó, không tham chiến, ôm Thái hậu nương nương lao nhanh qua một chỗ khác, tính đi vòng lại Tẩy Long Trì.

Nhưng biện pháp này có thể sẽ có tác dụng với những Võ Khôi khác, đối với người sau lưng thì lại không được.

Lục Tiệt Vân được công nhận là khinh công độc bộ thiên hạ, trên đời này có không ít người có thể đánh thắng hắn, nhưng người có thể chạy nhanh hơn hắn xem chừng chỉ có mấy lão yêu quái trên núi, nếu không có thực lực tuyệt đối như thế thì cũng không xứng ngồi trên vị trí Bát Đại Khôi.

Dạ Kinh Đường ôm Thái hậu nương nương lồi lõm trong ngực, vừa lao vùn vụt ra ngoài chưa được mấy trượng thì phía sau đã vang lên tiếng gió xẹt ngang qua.

Sau đó một bóng người từ bên trên lao tới vùn vụt, áo choàng phấp phới giống như đại bàng cánh đen, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đập vào đỉnh hành lang bên kia.

Ầm ầm rầm rầm —— Dạ Kinh Đường dừng lại, giày cọ vào tạo thành một đường dài trên lớp ngói của hành lang, đến lúc dừng bước thì đã đưa Thái hậu nương nương ra sau lưng, khom người như hổ, cầm lấy chuôi đao.

Vì quán tính quá lớn, Thái hậu nương nương trực tiếp đâm vào lưng Dạ Kinh Đường, trong lúc khẩn trương, vội vàng lấy chủy thủ Phượng Đảm mang theo bên người ra, lúc đầu cầm ngược trên tay, nhưng sau đó lại nhanh chóng đổi lại, kinh hãi nhìn tình huống trước mặt.

Lục Tiệt Vân chặn đứng đường đi, cũng không lập tức động thủ mà đưa tay ra hiệu: "Đao kiếm không có mắt, xin Thái hậu đi trước."

Lời ấy cũng không phải là Lục Tiệt Vân giảng đạo không đánh nữ nhân mà là Thái hậu thân phận đặc biệt, phía sau lưng là sĩ tộc Đông Nam, nắm quyền kiểm soát thủy quân Giang Châu trong tay, muốn cho Yến Vương ngồi vững hoàng vị, đầu tiên là phải lôi kéo sĩ tộc Đông Nam, nếu không may đánh chết Thái hậu thì sẽ gây bất lợi cho thế cục sau này.

Ánh lửa và tiếng ồn ào vờn quanh hành lang cũng trở nên tĩnh mịch dưới ánh trăng, chỉ còn lại hai người đang đứng đối mặt nhau...

Chương 718 - Lục Tiệt Vân thể hiện

Chương 718. Lục Tiệt Vân thể hiện

Trăng bạc như lưỡi dao, treo lơ lửng trên đám mây còn sót lại.

Làn khói mảnh lặng lẽ trôi đi trong màn đêm, bên trong và bên ngoài sơn trang khổng lồ thỉnh thoảng tràn ngập tiếng ồn ào và chớp động của sấm sét.

Mà trên đỉnh hành lang dài cả ngàn bậc dẫn vào bên trong sơn trang, hai đạo nhân im lặng đứng nghiêm trang, ngăn cách với cả thiên địa, trong mắt chỉ còn lại lẫn nhau.

"Hô"

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng hít sâu một hơi, áp xuống vài phần khô nóng Ô Vũ Thảo mang đến, ánh mắt dán chặt vào lão già áo gấm cách đó mười mét, nói: "Lục Tiệt Vân..."

Thân hình Lục Tiệt Vân đứng thẳng ở cuối hành lang, đôi mắt như chim ưng bay vút lên trời cao, tuy đã hơn sáu mươi tuổi nhưng hắn không hề có dấu hiệu già nua, hắn chậm rãi duỗi hai tay dưới áo choàng ra, đeo theo một đôi móng vuốt sắt, năm ngón tay giương hợp phát ra tiếng ma sát của giáp phiến:

"Xây nhà sống ẩn dật mấy chục năm, khi không có việc gì thì không dám thể hiện tài năng của mình với người khác, cho nên không có dũng khí phải rời đi, bị người trong giang hồ truyền lại như một trò đùa. Trận chiến hôm nay là phá nồi dìm thuyền, không được thì chết, có thể buông tay đánh một trận, lão phu phải

để cho hậu bối kiệt xuất nhất giang hồ đương thời của ngươi tận mắt nhìn thấy, Lục Tiệt Vân ta ở trong bát khôi, rốt cuộc xếp hạng mấy!"

Dạ Kinh Đường biết Lục Tiệt Vân là vì ngăn cản hắn, tạo cơ hội cho những tên trộm khác đột nhập và ám sát Nữ Đế, mà hắn không thể giao phó sự an toàn của Nữ Đế vào một viên đá chặn cửa nên vốn dĩ không có ý định chiến đấu, trực tiếp nói:

"Đi!"

Nói xong, phi nước đại sang một bên, muốn đi vòng ra sau sơn trang. Lúc này Dương Lan mang theo Thái hậu đi.

Thấy vậy, hai chân của Lục Tiệt Vân bỗng nhiên phát huy lực lượng, toàn thân bay lên trời như đại bàng lao thẳng lên bầu trời, áo choàng bay sau lưng mang theo khí tức cuồng bạo mạnh mẽ bao trùm cả bầu trời, trực tiếp đè về hướng Dạ Kinh Đường.

Cũng vào lúc này, một tiếng đao trong trẻo lanh lảnh không ngừng vang lên trong sơn trang ồn ào.

Dạ Kinh Đường thấy Lục Tiệt Vân đuổi theo, nhưng đột nhiên thân hình của hắn nhoáng một cái, dậm chân xuống đất và quay lại, trên đường đi, hắn đã rút kiếm ra và chém vào cổ Lục Tiệt Vân.

Một đao này không hề giữ lại, đao chưa ra tay đáy mắt Dạ Kinh Đường đã xuất hiện tia máu, đao quang chợt lóe đã đụng tới trước người Lục Tiệt Vân.

Dựa theo lẽ thường, với thân pháp tăng trưởng của Lục Tiệt Vân, hẳn là tránh mũi nhọn của nó và tấn công vào hai bên sườn theo đường vòng.

Nhưng điều ngoài dự liệu của Dạ Kinh Đường chính là, mũi đao của hắn vừa chạm vào người phía trước, trong mắt lão giả áo

gấm trước mặt hiện lên một tia giễu cợt, sau đó hắn giơ tay trái trực tiếp dùng cánh tay chặn đao lại, còn tay phải thì giơ lên giơ nắm đấm sắt tấn công vào mặt Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường lập tức thu người lại để tránh cú đấm nặng nề, lưỡi đao trong tay của hắn vẫn đáp xuống cánh tay như trước, kết quả trước người trực tiếp vang lên một tiếng nổ như sấm: Keng!

Tia lửa bắn tung tóe khắp nơi!

Khí tức cường đại bao vây lấy trường đao, bộc phát giữa hai người, trực tiếp xé nát cánh tay áo trái của Lục Tiệt Vân.

Khí thế của lưỡi kiếm không thể phá hủy mà trực tiếp chém vào cánh tay trái của Lục Tiệt Vân, cho đến khi bổ đến xương cốt đột nhiên dừng lại, khí tức còn lại xuyên thấu vào trong, cứng rắn đánh văng Lục Tiệt Vân bay lên không trung, hóa thành một mũi tên sắc bén, bật trực tiếp vào sườn mái hiên phía sau rồi tạo ra một lỗ hổng.

Rầm rầm, Dạ Kinh Đường chỉ một đòn đã đánh lui kẻ địch, đưa chuôi dao sang tay phải truy đuổi, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Dù sao một đao này chém vào thịt cũng giống như đâm vào đá cứng, xương cốt tiếp xúc gần trong gang tấc, nhưng dù xương có gần đến đâu thì cảm giác cũng giống hệt như lần trước đâm Tào công công, chỉ luyện Kim Lân Đồ tuyệt đối sẽ không có hiệu quả bá đạo như vậy.

Lúc Dạ Kinh Đường truy kích, nhìn về phía Lục Tiệt Vân còn đang ở trên không, vốn định xác nhận suy đoán trong lòng, nhưng chưa từng nghĩ tới nhìn thấy một màn kinh hãi hơn.

Rầm rầm…

Lục Tiệt Vân bị Dạ Kinh Đường chém ngược, rơi xuống dưới

bệ hiên đối diện, ống tay áo choàng bị xé thành từng mảnh, lộ ra toàn bộ cánh tay trái.

Trên cánh tay trái không chỉ có một vết đao có thể nhìn thấy được xương sâu, mà bên ngoài cánh tay còn có chút màu trắng nhô lên to nhỏ, nhìn từ xa giống như mấy cái sừng trâu vừa mới nhú lên trên cánh tay, trông thật gớm ghiếc và đáng sợ.

Càng đáng sợ hơn chính là vết đao trên cánh tay, không hề chảy máu một chút nào, dường như nó còn đang tự chữa khỏi với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Dạ Kinh Đường chỉ liếc mắt một cái, trong nháy mắt đã đoán ra chi tiết, lập tức thay đổi phương pháp, đâm vào nhãn cầu của Lục Tiệt Vân vừa rơi xuống đất,định giết chết hắn chỉ trong một đao.

Chương 719 - Chỉ Có Chút Thực Lực Này Sao?

Chương 719. Chỉ Có Chút Thực Lực Này Sao?

Xoạt!

Nhưng lưỡi đao ba thước vừa đến gần, nó đột nhiên dừng lại trước mặt Lục Tiệt Vân!

Lục Tiệt Vân vừa đáp xuống đất, tay trái đã giơ móng vuốt sắt lên, trực tiếp chộp lấy trường đao đâm tới, thân hình bị lực đẩy ẩn chứa từ lưỡi đao lại lần nữa đánh lui, nhưng cánh tay giống như dây thép đúc không nhúc nhích, trượt về phía sau, thậm chí còn lộ ra sự khinh thường:

"Một đao kia ngươi chém ra, là lão phu đỡ cho ngươi xem, một đứa trẻ con miệng còn hôi sữa cũng dám làm châu chấu đá xe, chết cho ta!"

Dứt lời, Lục Tiệt Vân dùng chân phải giẫm lên bệ đá trắng phía sau, thân thể dừng trong giây lát, nắm chặt nắm tay phải, toàn thân nâng lên:

"Hây..."

Tiếng gào thét giống như rồng ngâm vang trời, gần như trong nháy mắt triệt tiêu tiếng ồn ào khắp núi, một quyền cường đại đánh thẳng vào ngực và bụng của Dạ Kinh Đường.

Rầm!

Mà bệ đá trắng dưới chân hắn không chịu nổi lực lượng kinh

khủng có thể sánh với Long Tượng, tung đòn trong nháy mắt lập tức nứt ra lõm xuống, trực tiếp bị giẫm ra một cái hố hình tròn.

Ầm ầm!

Trong cơn gió dữ dội của tiếng nổ, cỏ trên cả mặt đất đều bị hất tung lên, giấy dán của những chiếc cửa sổ trên các ngôi nhà xung quanh bị va chạm trực tiếp vỡ vụn!

Mà rất nhiều ám vệ và sát thủ chiến đấu trên lưng chừng núi cũng bị động tác kinh thiên động địa này làm cho kinh hãi, khóe mắt nhìn về phía sân đình bên dưới.

Đến bây giờ người còn có thể bảo trì lực chiến đấu đều là cao thủ, chỉ dựa vào động tĩnh dọa người, lập tức biết được một quyền này ẩn chứa bao nhiêu lực đạo.

Mà mục tiêu của cú đấm này, cho dù là tượng đúc bằng sắt, cũng sẽ bay ra xa nửa dặm, cả người đều bị xé nát trên không trung.

Đám người Đông Phương Sóc Nguyệt và Đằng Thiên Hữu, vừa mới lao vọt tới gần Tẩy Long Trì, nghe thấy động tĩnh lập tức biết Dạ Kinh Đường chắc chắn đã chịu tổn thương nghiêm trọng, trong lòng họ hiện lên một tia mừng như điên, nhưng sau khi đảo mắt nhìn lại, vẻ mặt của họ cứng đờ ngay lập tức.

Ầm ầm

Dưới trọng quyền kinh thiên động địa, đình viện trang nhã vốn có đã biến thành đống đổ nát ngay lập tức.

Lục Tiệt Vân bảo trì tư thế xuất quyền, tay trái cầm Ly Long Đao, chân phải vẫn giẫm lên bệ phía sau.

Mà Dạ Kinh Đường vốn nên bị một quyền đánh ra ngoài sơn trang, tay phải nắm chặt chuôi đao, tay trái thì nâng lên thành hổ

trảo, nắm chặt nắm đấm sắt trong tầm tay, lòng bàn tay đẫm máu, hai chân lún xuống đất, hòn đá còn chưa tới đùi, suýt chút nữa bị đóng đinh một góc xuống đất, nhưng thân thể như khung sắt, thậm chí không hề rung chuyển lấy một chút!

"Hô…Hô..."

Lục Tiệt Vân thở hổn hển như trâu, đáy mắt vốn khinh thường giờ biến thành ngơ ngác, nhìn khuôn mặt nghiêm nghị trước mặt, ngay cả tiếp tục chiêu thức thế nào hắn cũng quên, chỉ là âm thầm hoài nghi mình đã mất trí, xuất hiện ảo giác.

"Khụ….Phì…"

Hai tay của Dạ Kinh Đường nắm lấy đao cùng nắm đấm sắt, nhổ nước bọt xuống đất, ánh mắt sắc bén lộ ra:

"Ta hiểu rồi, ngươi dùng thực lực của mình là kẻ đứng cuối, ngươi cho rằng ngươi là người duy nhất luyện tập Minh Long Đồ sao? Bốn tấm bản đồ mà chỉ tu luyện ra được một chút này, sao có thể so sánh được với lão Hiên Viên?"

"..."

Sau khi Lục Tiệt Vân bị sỉ nhục hai câu cũng không có tức giận, trong mắt vẫn tràn đầy nghi ngờ.

Dạ Kinh Đường biết Ngọc Cốt Đồ, trong dự liệu của bọn họ, dù sao Dạ Kinh Đường cũng là sủng thần của Nữ Đế, đãi ngộ cũng giống như các đời tổng quản đại nội trước đây.

Tuy Dạ Kinh Đường vào kinh mới nửa năm, thời gian luyện tập chắc chắn không lâu, nhưng Minh Long Đồ cần thời gian và thiên phú, người có ngộ tính cao và căn cốt tốt mới có thể luyện tập nhanh hơn người bình thường.

Dạ Kinh Đường chưa tới hai mươi tuổi đã đánh lên tới bát đại

khôi, thiên phú vượt qua cả Phụng Quan Thành, nửa năm tu luyện ba năm là chuyện bình thường, với xương cốt được rèn luyện đến trình độ này thì, thực sự không dễ dàng để đánh nát xác hắn chỉ bằng một cú đấm.

Nhưng làm sao Dạ Kinh Đường vẫn đứng trước mặt hắn?

Xương cốt chống đỡ chỉ có thể tránh cho thân thể bị đánh nát, không có cơ bắp mạnh mẽ chống đỡ thân thể, giảm bớt lực xóc, xương cốt có cứng hơn nữa cũng sẽ bị một quyền của hắn đấm nát phổi đánh bay ra ngoài.

Hiện tại còn đang đứng yên đó, nhất định là luyện Long Tượng Đồ.

Hắn lấy đâu ra Long Tượng Đồ?

Lục Tiệt Vân mờ mịt một chút sau đó bỗng dưng phản ứng lại, lạnh lùng nói: "Ngươi mới thật sự là Vô Sí Hào? Tâm đắc của lão phu và Long Tượng Đồ của Yến vương đều bị ngươi trộm được?"

Dạ Kinh Đường lười trả lời vấn đề này, mạnh mẽ tung lực rút mình ra, nhảy về phía sau.

"Vèo."

Dạ Kinh Đường luyện Long Tượng Đồ gần nửa năm, thể lực của hắn vốn đã khá khủng khiếp, điều này có thể thấy được từ việc hắn chỉ nặng bằng một nửa Hiên Viên Triều nhưng lại có thể cầm được một thanh đao Quân Sơn nặng khoảng một trăm lẻ tám cân, chỉ cần đối mặt với Hiên Viên Triều là có thể nhìn ra.

Nhưng dù sao Dạ Kinh Đường cũng chưa từng luyện qua Kim Lâm Đồ, thân thể có cứng rắn đến đâu, cho dù bị vũ khí cọ xát cũng sẽ nhanh chóng mất da mất thịt, chỉ có thể tập trung né đòn, cho nên biểu hiện trước đó không rõ ràng.

Chương 720 - Bất Ngờ

Chương 720. Bất Ngờ

Mới vừa rồi Lục Tiệt Vân tung ra một quyền, hắn không muốn ném đao, mới mạnh mẽ tiếp một quyền, kết quả xương cốt không có việc gì, da thịt ở lòng bàn tay trực tiếp bị đập nát thành máu thịt, ngực bụng cũng bị lực thuần túy chấn động dời sông lấp biển đâm liên tục, hiển nhiên đã chịu chút thiệt thòi.

Nhưng sau khi chịu một đòn tàn nhẫn như vậy, Dạ Kinh Đường ngược lại hiểu được cách đối phó với tên khốn sắt đá này như thế nào!

Dạ Kinh Đường phi thân lùi ra xa, thân ở trên không trung dứt khoát thu đao về vỏ, ném bội đao về phía Dương Lan ở phía xa đang trợn mắt há hốc mồm.

Đợi đến lúc rơi xuống đất, Dạ Kinh Đường tay không tấc sắt chỉ còn lại một bộ hắc y, hai chân đáp xuống đất rồi lập tức uốn cong thành hình cóc, một tay chống đỡ dưới mặt đất, sau đó phát lực.

Xoạt!

Có một âm thanh bị bóp nghẹt khác truyền ra trong khoảng sân đình viện ồn ào, mà thứ xuất hiện cùng với nó là một cái hố hình tròn trên gạch lát sàn.

Trước khi Dương Lan giơ tay định đỡ lấy bội đao, phát hiện Dạ Kinh Đường rơi xuống đất bỗng nhiên biến mất tại chỗ!

Trong tầm nhìn chỉ còn lại một đường màu đen, giống như

một mũi tên nỏ được bắn ra bởi nỏ sừng trâu số 8, tốc độ gần như dọa người bắn về phía trước bục của Lục Tiệt Vân.

Lục Tiệt Vân không hổ danh thân pháp độc bộ thiên hạ, cho dù tốc độ tập kích của Dạ Kinh Đường gần như khủng bố, vẫn như trước linh hoạt đi mây lướt sóng nghiêng người tránh được một khẩu pháo tường thành dũng mãnh đến cực điểm, tay phải lợi dụng tình thế móc lên, mà những móng vuốt sắt lại cào vào cánh tay phải của Dạ Kinh Đường, định lóc da xẻ thịt của hắn ra.

Nhưng điều mà Lục Tiệt Vân không ngờ tới là hắn dùng tay phải nắm lấy cánh tay của tên kia và kéo nó xuống, Dạ Kinh Đường ngã về phía trước, thế nhưng ngay cả trong trường hợp hai bên đánh lừa để tranh phong lẫn nhau, chân trái giơ lên phía sau, hắn đạp tới bằng chiêu thức bọ cạp vẫy đuôi!

Rầm!

Một cú đá mạnh mẽ và nặng nề đập vào mặt Lục Tiệt Vân, thân thể của Lục Tiệt Vân có thể chống đỡ được đôi chân nhưng lại không thể đứng vững, toàn thân bị ném thẳng xuống đài.

Sau khi Dạ Kinh Đường đá cơ thể của hắn trở lại chỗ cũ, hai chân của hắn lại tung đòn thêm lần nữa, cả người của hắn lập tức bật dậy, nâng đầu gối lên đánh thẳng vào, đập chính xác không sai một ly vào phần hàm của Lục Tiệt Vân vừa rời khỏi mặt đất.

“Bộp!”

Dạ Kinh Đường giật mình từ dưới đất lên, chiêu thức "Hổ leo núi" này quá hung bạo, ngay cả nón trên đỉnh tóc của Lục Tiệt Vân cũng đã bị xé toạc, tóc xõa khắp đầu, đầu óc đều bị chấn động trong chớp mắt.

Ngay khi đầu gối đụng vào, cánh tay phải Dạ Kinh Đường đã nâng lên: "Hây!"

Giữa tiếng sấm sét vang lên rung trời, một đòn tấn công cuối cùng "Khuỷu tay toái đỉnh" của Lôi Công Bát Cực,trực tiếp giáng xuống đỉnh đầu của Lục Tiệt Vân!

“Xoẹt!”

Khuỷu tay lướt qua như đao, dưới đòn chí mạng, trán của Lục Tiệt Vân bị đập ra một vệt máu, thân hình vừa rời khỏi mặt đất cũng bị một đòn nặng nề đập trở lại mặt đất.

Đầu Lục Tiệt Vân liên tiếp bị ba đòn nặng, hắn cũng đã nhận ra ý đồ của Dạ Kinh Đường - muốn phá hỏng áo giáp của mình bằng vũ khí cùn, xương cốt da thịt đánh nát sọ và não của hắn.

Cho dù gân cốt hay da có bá đạo đến đâu cũng không thể rèn luyện được đầu óc, Lục Tiệt Vân chỉ có thể dựa vào cơ bắp ở cổ để chống lại tác động, thực sự có thể bị choáng váng bởi một đòn tấn công mạnh mẽ như vậy.

Vì lý do này, lúc này Lục Tiệt Vân lập tức từ bỏ đấu pháp lực mà đấm vào thịt của nam nhân, vừa tiếp đất, thân thể của hắn đã vặn vẹo một cách quái dị, vội tránh sang một bên.

Lần này bỏ sót lưng, Dạ Kinh Đường không chút do dự đạp mạnh một cái, giẫm lên cột sống của Lục Tiệt Vân, chưa từng nghĩ đau đớn trực tiếp truyền đến từ lòng bàn chân.

Ầm ầm!

Lục Tiệt Vân bị đạp một cước trúng ngay phần lưng, cả người nện vào bên trong hành lang, mà áo choàng cùng y phục sau lưng bị khí tức chấn nát triệt để, lộ ra cơ bắp cuồn cuộn phía sau lưng cùng một loạt gai xương dọc theo cột sống.

Gai xương dài nửa tấc, mọc ra từ khớp xương cột sống, đâm xuyên qua da thịt, trên gai xương rõ ràng còn có vết mài, nhưng không mài phẳng mà là mài thành hình răng cá mập, rõ ràng là cố

ý làm ra.

Dạ Kinh Đường là võ nhân bình thường, hoàn toàn không lường trước được tình huống này, trong lòng biết mình bất cẩn liều lĩnh, không dám mạo muội đụng vào quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ này, thân hình nhanh chóng bật lên.

Phương pháp đè người dưới tay phải của Dạ Kinh Đường có thể nói là quỷ dị, đầu ngón tay chạm vào móng sắt nhưng không thấy chút sức lực nào, cả người lại nhảy lên, sử dụng cái gọi là Lăng Ba Toái Thủy Bất Triêm Thân, đạp chim ưng quán nhật muốn chặn mây Yên sơn Tiệt Vân Tung.

Chương 721 - Sức Hủy Diệt Của Võ Khôi

Chương 721. Sức Hủy Diệt Của Võ Khôi

Thấy được cảnh này, đáy mắt của Lục Tiệt Vân rõ ràng hiện lên sự kinh ngạc, hắn không ngờ Dạ Kinh Đường chỉ dựa vào một bản tâm đắc có thể tu luyện Tiệt Vân Tung đến trình độ cao như vậy.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường bay lên trời, tay trái Lục Tiệt Vân vỗ xuống đất rồi bật dậy, một kích trọng quyền đánh thẳng vào điểm rơi của Dạ Kinh Đường.

Mà vào thời điểm Dạ Kinh Đường hạ xuống, chân đã giẫm lên nắm đấm của hắn, thân hình không dừng lại chỉ phóng lên trời một lần nữa, giống như một người rơm không chút trọng lượng, bay về phía sau sơn trang.

Đây chính là đấu pháp mang tính biểu tượng của Triệt Vân Tung - bay vòng quanh không chút sức lực, mặc dù không có sát khí hung hãn, nhưng trong ngàn hoa không có lá nào chạm vào người, đối thủ cũng không có biện pháp đối phó.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường bay về phía sau sơn trang, trong lòng Lục Tiệt Vân thầm nghĩ có gì đó không ổn, cơ thể đột nhiên tăng tốc, lại là người đi sau mà đến nơi trước, dựa vào khinh công độc bộ thiên hạ, cứng rắn đuổi theo Dạ Kinh Đường đến giữa đường, từ phía trên một quyền đánh xuống:

"Chết đi cho ta!”

Rầm…

Dạ Kinh Đường lật người giữa không trung, dùng lòng bàn tay đón lấy cú đấm nặng nề rồi lại dùng sức bay về phía sau, cơ thể biến thành một đường thẳng màu đen, nện vào trong một gian phòng.

Soạt soạt!

Lúc này, hai người đã giao chiến đến tận bên ngoài Tẩy Long Trì, hơn ba mươi tên thích khách đang bắt giữ và giao chiến với từng tổng bộ ám vệ, trong khi đám người Đông Phương Sóc Nguyệt đang đứng trước tảng đá niêm phong vừa nặng vừa dày, cố gắng nhấc tảng đá niêm phong cửa lên.

Lục Tiệt Vân sợ Dạ Kinh Đường vọt vào phía sau Tẩy Long Trì quấy phá, lập tức vung một quyền lên ngay sau đó đụng vào đại điện.

Ngay sau đó, một tiếng động lớn đột ngột vang lên khiến tất cả mọi người trong và ngoài Tẩy Long Trì kinh ngạc.

Ầm ầm!

Trong đại điện vang lên một tiếng nổ lớn, nghe như tiếng chùy đập vào tường thành.

Mọi người liếc mắt nhìn, nhưng đều kinh ngạc phát hiện Lục Tiệt Vân vừa lao vào đại điện đã lập tức biến thành một viên đạn pháo thoát nòng, xé nát mái vòm của đại điện, biến thành một đường thẳng và bay lên trời cao hơn chục thước.

Một khắc tiếp theo, Dạ Kinh Đường lao ra từ lỗ trên mái nhà và đáp xuống đỉnh đại điện, cầm trong tay một chiếc chùy bí ngô cán dài, còn hét lên một câu:

"Kim Lân Bì đúng không? ”

Đại điện là sảnh biểu diễn võ thuật bình thường của Nữ Đế, bên trong bày đủ các loại binh khí đao thương kiếm kích, nhưng thanh chùy bí ngô này cũng không phải là binh khí không có tên tuổi, mà là "Bổng Linh", thứ dùng để luyện tập vai và lưng, tay cầm dài năm thước, đầu như chùy, bí ngô đều làm bằng sắt đúc nguyên khối vô cùng nặng, trọng lượng ước chừng hơn một trăm hai mươi cân, căn bản không thể dùng làm binh khí, nhưng chỉ cần có thể luân phiên, ai thèm quan tâm ngươi dùng thần binh bảo giáp gì, cơ bản bị trúng sẽ chết ngay tại chỗ.

Lục Tiệt Vân không kịp đề phòng thì bị trọng chùy đập vào ngực, da thịt không sao, nhưng trong bụng chấn động kịch liệt khó có thể thừa nhận, trực tiếp phun ra ngụm máu, đáy mắt cũng hiện ra vài phần dữ tợn, sau khi rơi xuống đất chạy như điên muốn chiến đấu hết sức, dù sao Dạ Kinh Đường có khí lực lớn, hơn nữa dùng chùy nặng như vậy cũng không nhanh được.

Nhưng đáng tiếc là Hiên Viên Triều đã tìm ra giải pháp cho vấn đề này từ hàng chục năm trước.

Mắt thấy Lục Tiệt Vân nháy mắt quay đầu lại, Dạ Kinh Đường hai tay cầm chuôi chùy vòng ra sau, sau đó quay lưng khom người phát ra một tiếng quát lớn:

"Mở cho ta!”

Rầm…

Dưới toàn lực ép của thân thể, chiếc áo choàng đen trên người hắn lập tức bung ra, để lộ ra nhuyễn giáp màu bạc.

Trọng chùy hơn một trăm cân cũng uốn cong cán dài của nó dưới lực cực lớn, sau đó đầu chùy nặng đột nhiên rơi xuống đất như một thiên thạch, trực tiếp kéo về phía đầu của Lục Tiệt Vân.

Cho dù Lục Tiệt Vân có một thân kim lân ngọc cốt, hắn cũng

không dám đối đầu trực diện với loại quỷ này, hắn dựa vào kỹ năng cơ thể mạnh mẽ của mình để tránh chùy, muốn tấn công vào sườn bằng móng vuốt sắt.

Nhưng sau khi một chùy này của Dạ Kinh Đường thất bại, lúc này thân hình của hắn cũng xoay tròn, chiếc chùy nặng nề vẽ một rãnh dài trên nóc nhà, mây trôi nước chảy lại quay ngược lại, trực tiếp đập vào vai trái của Lục Tiệt Vân.

Rầm…

Lực lượng khổng lồ đến mức rung núi hủy thành đụng tới từ bên cạnh, gạch, ngói và dầm gỗ dưới chân Lục Tiệt Vân căn bản không có tác dụng phát lực, cả người hóa thành mũi tên sắc bén, bay ngang ra ngoài sơn trang.

Vù vù vù…

Sau khi Dạ Kinh Đường cầm chùy rút lui, hắn cũng không truy đuổi mà đáp xuống Tẩy Long Trì, hắn dùng hai tay kéo chiếc chùy nặng nề xoay tròn như gió, quét qua hai thích khách áo đen còn chưa kịp phản ứng.

Rầm rầm…

Khi đánh bại Lục Tiệt Vân, mọi người vẫn chưa thấy được sức hủy diệt của võ khôi đáng sợ đến mức nào, họ chỉ cảm thấy sức mạnh của hắn không phải con người, hệt khi võ khôi lấy kẻ mạnh đấu với kẻ yếu như đánh mấy con cá, mọi người nhất thời hiểu được cái gì gọi là đẳng cấp nghiền ép!

Hai thích khách áo đen không kịp phản ứng, cây chùy nặng với lực cực lớn rơi xuống vai người thứ nhất, phần thân trên của người này trực tiếp nổ tung, bị đập thành huyết tương bay đầy trời, hai chân vẫn đứng tại chỗ như trước!

Mà người thứ hai cũng thế, thậm chí không thể làm cho trọng

chùy dừng lại nửa phần.

Thích khách xung quanh thậm chí cả ám vệ đều bị dọa cho kinh hãi, bị hoảng sợ đồng loạt dừng tay tránh né chung quanh.

Đà của Dạ Kinh Đường không hề suy giảm sau khi chùy đánh vào, chiếc chùy vòng quanh cơ thể hắn rồi dùng chân phải tác dụng lực, lần nữa phá cong chuôi dài, dùng lực đập mạnh vào Hoa Sơn, đập chùy về phía trước:

Vèo!

Rầm!

Chương 722 - Đấu Với Đông Phương Sóc Nguyệt

Chương 722. Đấu Với Đông Phương Sóc Nguyệt

Chiêu này mượn quán tính Đồ Long Lệnh phối hợp với Hoàng Long Ngọa Đạo, sức công phá được nâng lên đến đỉnh điểm, khi chiếc chùy nặng nề đập vào những viên gạch đá trên mặt đất, mặt đất rung chuyển, mặt đất vốn bằng phẳng trong nháy mắt bị chìm xuống, vết nứt lan ra ba trượng, hơn nữa toàn thân trực tiếp biến thành một bãi vụn.

Mà nước trong Tẩy Long Trì từ xa, cũng giống như bị nổ tung, bọt nước bắn tung tóe lên cao tới hai thước.

Hơn chục người đang đánh nhau trong sân, bất kể là địch hay bạn, đều bị chấn động đến nỗi quỳ hai chân xuống đất, có mấy người trực tiếp ngã trên mặt đất!

Đám người Đông Phương Sóc Nguyệt ban đầu cho rằng Lục Tiệt Vân không giỏi, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, họ nhận ra rằng Lục Tiệt Vân không phải bá đạo bình thường, nghiễm nhiên có thể đấu ngang tay được với loại quái vật này.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường vọt tới gần, Đông Phương Sóc Nguyệt toàn lực nâng cửa đá tức giận quát:

"Đi hỗ trợ!”

Phương Thế Kiệt thấy thế lúc này buông thiết côn cạy cửa đá ra, phi thân ra xa, rút quải trượng kiếm.

Xoẹt…

Lục Tiệt Vân bị đánh bay ra ngoài, lúc này lại xông trở về, hai người cố gắng tấn công qua lại.

Lục Tiệt Vân mạnh mẽ giống như quái vật, thân pháp khinh công vô địch thế gian, nhưng Dạ Kinh Đường cầm một cái chùy lớn xoay tròn như gió, căn bản không đuổi theo đánh hắn, chỉ giết chết những con cá xung quanh, hắn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể mạnh mẽ vọt tới gần, liều lĩnh hứng một đòn nặng vào ngực rồi trực tiếp ôm lấy cây chùy.

Rầm…

“Khụ!”

Lục Tiệt Vân ho ra một ngụm máu, cả người theo trọng chùy xoay tròn một vòng, mạnh mẽ dừng chùy bí đỏ lại.

Phương Thế Kiệt nắm lấy cơ hội, phi thân lên không trung tay trái cầm kiếm đâm thẳng vào gáy Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường phản ứng cực nhanh, rời tay khỏi trọng chùy đồng thời bắt lấy một thanh Nhạn Sí Đao đang cắm trên mặt đất.

Phương Thế Kiệt không hổ là lão Tông Sư kiếm đạo, vì phòng Dạ Kinh Đường thuận thế bổ sau, trước tay phải quẹo ngăn lại, còn tay trái cực kỳ khéo léo đâm vào lưng Dạ Kinh Đường.

Mà Dạ Kinh Đường căn bản không quay đầu, cả người trực tiếp cúi xuống, tư thế cực kỳ không tự nhiên, hắn đâm thẳng kiếm pháp Tiên Nhân Chỉ Lộ của môn phái Ô Sơn về phía sau!

Phương Sĩ Kiệt:???

Phốc…

Một chiêu nhanh như sấm sét, lần này hắn toàn lực tấn công, không cho Phương Thế Kiệt cơ hội phản ứng, Nhạn Sí Đao xuyên

từ hông qua, đâm ra từ thắt lưng hắn, dùng một lực kéo đao phòng thủ, cả người bị lăng không chém thắt lưng.

Xoẹt…

“Lão Phương!”

Nhìn lão bộc chết trước mắt mình, Đông Phương Sóc Nguyệt cũng kinh ngạc, trong lòng phẫn nộ, lập tức dừng động tác, không chạm vào đá chặn cửa, cầm trường thương bên hông lên.

Đằng Thiên Hữu cũng rút song đao ra từ sau lưng, vội vàng nói: "Giết Dạ Kinh Đường trước, bằng không không mở được cửa.”

Vài tên lực sĩ đi theo hỗ trợ phá cửa, thấy thế cũng tự cầm lấy binh khí lao về phía Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường tứ cố vô thân, ám vệ xung quanh đều đang chém giết lẫn nhau, cũng không trông cậy được, mắt thấy mấy thủ lĩnh không phá cửa mà hợp lực công kích, không nói hai lời quay đầu bỏ chạy, muốn kéo dài thời gian chờ viện quân đến.

Nhưng đám người Đông Phương Sóc Nguyệt căn bản không còn bao nhiêu thời gian, cũng biết bọn họ quay đầu lại, Dạ Kinh Đường sẽ quay đầu phá phách, trực tiếp tản ra bốn phía.

Đông Phương Sóc Nguyệt mặc áo giáp màu vàng sậm, một ngựa xông tới trước, bay lên cách đó vài thước, phi thẳng vào lưng Dạ Kinh Đường.

Xọet…

Dạ Kinh Đường cảm thấy mất đà nên quay người sang một bên để tránh mũi thương, chém một nhát vào eo và bụng của Đông Phương Sóc Nguyệt, kết quả chỉ nghe một tiếng giòn vang, sau lưng tia lửa văng khắp nơi.

Đông Phương Sóc Nguyệt thân là thế tử Yến Vương, ba tuổi luyện Long Tượng Đồ, được vô số danh sư chỉ điểm, tài nguyên không kém tỷ muội Nữ Đế nửa phần, nếu như không phải Nữ Đế đăng cơ hắn vào kinh làm con cờ, có thể sẽ trở thành vương gia có thể đánh nhất trong lịch sử.

Đông Phương Sóc Nguyệt gấp gáp không thể nhịn được, lựa chọn ép phụ vương tạo phản, chính vì hắn không còn nhỏ, nếu như việc này thành công, hắn cũng có khả năng làm Thái tử, không thành cũng có thể trốn sang Bắc Lương vào rừng làm cướp giang hồ, dựa vào nền móng kinh người và thiên phú, còn có thể đánh võ khôi tạo được nhiều thành tựu trong giang hồ.

Tiếp tục chơi bời lêu lổng đợi ở kinh thành cả ngày, bỏ lỡ độ tuổi luyện võ tốt nhất thì hắn sẽ không còn đường thoát.

Đông Phương Sóc Nguyệt chỉ luyện Long Tượng Đồ, quả thật không bá đạo như Lục Tiệt Vân, nhưng hắn không phải người giang hồ, căn bản không thèm để ý có thuận tiện hành tẩu giang hồ hay không, có tài lực vô tận bù đắp khuyết điểm của bản thân.

Bộ giáp màu vàng sẫm trên người Đông Phương Sóc Nguyệt được chế tạo bởi một thợ thủ công nổi tiếng với giá cao, nó không được làm bằng sắt, kết cấu giống như bộ nhuyễn giáp trên người Dạ Kinh Đường, nhưng nó được làm từ hơn mười lớp sợi tơ bạc dán lại với nhau, nó được chống đỡ bởi một khung thép tinh xảo, sức phòng ngự rất mạnh mẽ, chỉ dùng một đao này là có thể nhìn ra.

Chương 723 - Đấu Với Đông Phương Sóc Nguyệt 2

Chương 723. Đấu Với Đông Phương Sóc Nguyệt 2

Dạ Kinh Đường trở tay chém một đao bên hông, để lại một vết đao trên bộ giáp màu vàng sậm, Nhạn Sí Đao tiện tay nhặt được trực tiếp gãy thành hai đoạn, mũi đao bay ra đóng đinh trên vách đá phía sau núi.

Xoạt…

Nhưng Đông Phương Sóc Nguyệt dựa vào sức mạnh hung hãn của mình, không hề lùi lại nửa bước, giống như một vị tướng mặc giáp vàng, hắn vung tay đâm cây trường thương về phía ngực Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường vội vàng vứt bỏ chuôi đao, giơ tay nắm lấy cán thương định chộp lấy, nhưng hắn lại rút ra ngoài, chỉ kéo Đông Phương Sóc Nguyệt về phía trước ba bước, thật sự không đoạt được trường thương, vì thế hai chân ngang nhiên phát lực, bật người một cái tạo ra thế Thiếp Sơn Kháo, đụng vào trước ngực Đông Phương Sóc Nguyệt.

Rầm…

Lần này Đông Phương Sóc Nguyệt không đứng lại, trượt ra sau mấy bước, nhưng hai tay vẫn gắt gao nắm chặt trường thương.

Mà Lục Tiệt Vân lại không xem tiếp, với sự giúp đỡ của Đông Phương Sóc Nguyệt, áp lực giảm mạnh, kỹ năng cơ thể phi thường cũng được thi triển, trong nháy mắt, thân hình của hắn vòng ra sau

lưng Dạ Kinh Đường, dùng móng vuốt đâm vào lưng hắn.

Dạ Kinh Đường không thể nắm lấy cây thương nên đá nghiêng đập vào ngực Đông Phương Sóc Nguyệt, thân hình mượn lực đẩy trở lại, sải bước qua háng như một con ngựa phi nước đại và đập một khuỷu tay vào ngực Lục Tiệt Vân, mạnh mẽ đánh văng hắn ra, sau đó thân hình bay về phía chùy bí ngô rơi trên mặt đất.

Rầm rầm…

Đông Phương Sóc Nguyệt cực kỳ lợi hại, bị đá văng ra ngoài vẫn không mất thăng bằng, sau khi dừng lại, hắn cầm thương bằng hai tay, đâm thẳng vào điểm rơi của Dạ Kinh Đường. Lục Tiệt Vân cũng áp sát lên.

Những binh sĩ xung quanh đang đánh nhau nhìn thấy Dạ Kinh Đường bị bao vây, muốn tiến lên cứu viện, nhưng Đằng Thiên Hữu vội vàng dùng hai thanh đao xông tới ngăn chặn, lại có thích khách đuổi theo phía sau nên không thể dựa vào. Trên đó Dương Lan đang bảo vệ Thái hậu ném Ly Long Đao về phía xa:

"Tiếp đao!"

Bộp…

Dạ Kinh Đường mắt thấy không cầm được chuôi chùy, lúc này lập tức phi thân nhảy lên đỡ lấy bội đao.

Xoẹt…

Ánh kiếm sắc lạnh mang chợt lóe giữa không trung.

Đông Phương Sóc Nguyệt dùng thương xuyên qua không trung, nhìn thấy phía trước có một luồng ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, trực tiếp xuyên qua hốc mắt của mặt nạ.

Vèo…

Ánh mắt Đông Phương Sóc Nguyệt đột nhiên thay đổi, không dám tiếp chiêu lập tức nhảy sau, lấy hộ tâm kính tiếp được trường đao.

Xoạt…

Giữa âm thanh đinh tai nhức óc, Dạ Nhất Đường dùng hai tay cầm đao đâm thẳng, trực tiếp xuyên qua bảo giáp, đâm trường đao vào ngực Đông Phương Sóc Nguyệt.

Nhưng khả năng đâm của trường đao kém xa so với trường thương, thanh đao này chỉ xuyên qua da thịt một tấc, phía sau cũng vang lên tiếng thét chói tai, lúc này Dạ Kinh Đường rút đao về cản móng vuốt sắc bén.

Keng keng keng…

Tia lửa bắn tung tóe khắp nơi trong sân hỗn loạn!

Lục Tiệt Vân liên tiếp quét hơn mười móng vuốt vào ngực và bụng của Dạ Kinh Đường, Đông Phương Sóc Nguyệt vòng ra sau lưng Lục Tiệt Vân, dựa vào chiều dài của vũ khí để chém ra như một con rồng, trộm chân từ dưới đũng quần của Lục Tiệt Vân.

Trong tay Dạ Kinh Đường, Ly Long Đao vung vẩy như một móng vuốt sắt, không ngừng di chuyển tránh được thương phong, nhưng mà trong nháy mắt đã bị áp đến trước cửa đá.

Lục Tiệt Vân thấy cơ hội ngàn năm có một, dũng mãnh không sợ chết nhào thẳng về phía trước bắt lấy lưỡi đao.

Vèo!

Mà Đông Phương Sóc Nguyệt hét lớn một tiếng, hắc phong trường thương vọt qua đầu vai Lục Tiệt Vân, dùng tốc độ dọa người đâm vào ngực Dạ Kinh Đường.

Xoạt…

Dạ Kinh Đường bị một tay khống chế, lập tức dùng tay trái nắm lấy cây thương dài.

Nhưng cây thương dài tới hai thước rưỡi, hắn không có cách nào bắt lấy cây thương, chỉ có thể nắm cán thương, ccánh tay dài của hắn khiến khoảng cách này khó có thể tác dụng lực, chỉ có thể mạnh mẽ dời cây thương đi.

Phốc

Cây thương màu đen đâm vào vai trái của Dạ Kinh Đường, trong nháy mắt xuyên qua giáp mềm màu bạc cùng da thịt, xương bả vai không thể phá hủy chống đỡ, khó mà tiến lên thêm được một tấc nữa.

"Hít…"

Đông Phương Sóc Nguyệt quát lớn một tiếng, mạnh mẽ áp lực về phía trước, giẫm nát gạch đá trên nền đất.

Nhưng Dạ Kinh Đường cũng không lùi lại nửa bước, hắn lấy xương bả vai chống đỡ cây thương, mặt không biểu cảm mạnh mẽ bước về phía trước một bước, thật sự dùng thương ép Đông Phương Sóc Nguyệt lùi lại nửa bước.

Ào…

Lục Tiệt Vân quả thực không ngờ, Dạ Kinh Đường dẻo dai khủng bố như thế, đoạt không được bội đao, nên lao về phía trước, lấy đà dựa vào núi đánh vào ngực Dạ Kinh Đường.

Rầm!

Hai người dùng lực lượng Long Tượng gây áp lực, thể trạng Dạ Kinh Đường có thể chống đỡ được, nhưng những viên gạch đá

dưới chân hắn lại không khác gì đất mềm, những viên gạch đá bị đập nát từng tấc một căn bản không có cách nào ra sức, cả người trực tiếp đụng vào thiên quân niêm phong trên cửa đá sau lưng, phát ra một tiếng trầm đục.

"A…!”

Đáy mắt Lục Tiệt Vân trở nên hung ác, đầu hắn giấu dưới nách Dạ Kinh Đường, hai tay ôm thắt lưng lấy đầu vai kịch liệt chống lại Dạ Kinh Đường.

Chương 724 - Đồ Chó Hoang

Chương 724. Đồ Chó Hoang

Phốc Phốc…

Tay trái của Dạ Kinh Đường bắt lấy được trường thương, tay phải cầm đao chém mạnh vào lưng Lục Tiệt Vân, trong nháy mắt ba đao đã chém lưng hắn thành máu be bét.

Mà ám vệ tổng bộ gần đó bị cản trở, phát hiện Dạ Kinh Đường khó thoát khỏi vây khốn nên bất chấp lao về phía trước, thậm chí còn đập nát binh khí giao chiến nện về phía Đông Phương Sóc Nguyệt và Lục Tiệt Vân, ngay cả Dương Lan cũng rút đao nhập cuộc, muốn đến gần giải vây cho Dạ Kinh Đường.

Lục Tiệt Vân cũng không phải là kẻ thực sự bất tử, muốn sử dụng Dục Hỏa Đồ để khôi phục cơ thể của mình phải hao phí một lượng máu khổng lồ, sau khi chiến đấu một lúc, tóc trên đầu hắn gần như trắng xóa.

Chỉ đè Dạ Kinh Đường cũng vô dụng, Lục Tiệt Vân chém xuống cho dù không chết cũng không cách nào nâng đá niêm phong cửa lên.

Đông Phương Sóc Nguyệt thấy vậy chỉ có thể gắt gao giữ chặt trường thương, tức giận thúc giục:

"Nhanh!”

Đằng Thiên Hữu thấy hai người liên thủ ngăn chặn Dạ Kinh Đường, vốn định tiến lên bổ đao, nhưng tay phải của Dạ Kinh Đường còn cầm đao, trận chiến này hắn nào dám tới gần, lập tức

giận dữ quát:

"Trọng Tôn Ngạn!”

Bên ngoài tường vây Tẩy Long Trì, Trọng Tôn Ngạn nhìn lên, vẫn luôn âm thầm xem xét tình hình chiến đấu trong tối, âm thầm tìm cơ hội, làm cơ quan sư không có khả năng tham dự chiến đấu chính diện.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường bị đè, trong thời gian ngắn không có cách nào thoát khốn, Trọng Tôn Ngạn nhanh chóng nhảy ra khỏi bức tường, lấy ra một chiếc bát vàng từ phía sau và chuyển động cơ quan.

Tạch tạch tạch ~

Bát vàng khắc hoa văn phức tạp, giống như hoa sen nở ra, trung tâm cánh hoa lộ ra một ống nhỏ màu vàng.

Và sau khi chiếc bát vàng hoàn toàn được mở ra, có một âm thanh 'hưu ——", một dư ảnh màu đen từ trong ống phóng ra, tiến gần đến phần thân trên của Dạ Kinh Đường.

Ngay khi Trọng Tôn Ngạn hiện thân, Dạ Kinh Đường đã nâng Ly Long Đao lên, muốn đánh nát ám khí bay tới.

Nhưng Lục Tiệt Vân lâm vào đường cùng dũng mãnh đến cực điểm, hai tròng mắt đỏ như máu trực tiếp há miệng cắn Ly Long Đao.

Két…

Hai bên khóe môi trực tiếp bị bổ nát, khuôn mặt giống như lệ quỷ dữ tợn.

Mắt thấy ám khí từ bên cạnh bắn tới, Dương Lan đã vọt tới một nửa, không cần suy nghĩ lập tức phi thân nhảy sang bên cạnh,

muốn đánh chặn.

Nhưng điều khiến cho mọi người không nghĩ tới chính là Thái hậu nương nương cầm chủy thủ nhỏ dưới tường đầy lo lắng, phát hiện Dạ Kinh Đường sắp bị đánh chết cũng phi thân nhảy ra ngoài.

Thái hậu là con gái của tướng quân Giang Châu, xuất thân lớn đến mức có thể đến Lục Thái Thanh học nghệ, thiên phú ngộ tính cũng không kém, bằng không không thể nào hiểu Minh Long Đồ, ngày thường thoạt nhìn yếu đuối qua sông còn cần có người ôm, thuần túy là học nghệ không tinh lại tương đối lười mà thôi, cũng không phải là kẻ trói gà không chặt.

Mắt thấy có ám khí bắn về phía Dạ Kinh Đường, dưới tình thế cấp bách Thái hậu nương nương nhảy dựng tại chỗ, thân hình nhỏ nhắn nhảy lên giữa không trung, một phen chộp về phía mũi tên đen bắn ra.

Bộp ~

Vào thời khắc mấu chốt Thái hậu nương nương cũng tương đối đáng tin cậy, cứng rắn dùng tay trái chặn được tàn ảnh màu đen giữa không trung.

Nhưng đáng tiếc tàn ảnh màu đen không phải là mũi tên, vừa bị bàn tay nắm lấy, dòng mực mảnh mai bay lên không trung, nhuộm vô số vết mực trên người Thái hậu, sau đó phút chốc biến mất không thấy.

“Thái hậu!”

Sắc mặt Dương Lan trắng bệch, đạp xuống đất lập tức bay lên phía trước.

Mà Đông Phương Sóc Nguyệt và Lục Tiệt Vân nhìn cảnh tượng này mặt cũng xám xịt lại, chửi ầm lên:

"Trọng Tôn Ngạn! Đồ chó hoang nhà ngươi..."

Suy cho cùng, Tù Long Chướng là thứ duy nhất có thể nhanh chóng khiến Dạ Kinh Đường mất đi sức chiến đấu, Trọng Tôn Ngạn Ly bắn xa như vậy lại bị chặn lại, cho nên hai người chỉ có thể giữ chặt Dạ Kinh Đường, không cần suy nghĩ về việc cùng nhau nâng tảng đá bịt kín cửa.

Mà Thái hậu nương nương trúng Tù Long Chướng, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, dù sao cũng đã kết thù với Tần gia của Giang Châu, cho dù việc này thành công chăng nữa, sợ cũng phải đối mặt với phiền toái vô cùng vô tận, trước mắt có thể nói đại cục đã định.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy thái hậu trúng chiêu, ánh mắt tức tối, trực tiếp buông chuôi đao ra, hai tay bắt lấy trường thương, cho dù có phải trả giá thế nào đi chăng nữa cũng phải giữ chặt trường thương, hai tay phát lực bạo quát:

"Mở!"

Trong tiếng quát ầm ầm, trường thương cao hai thước rưỡi bị một lực cực lớn nâng lên, sau đó bị mạnh mẽ bẻ gãy, đâm vào vách đá phía sau, toàn bộ trường thương gần như đều chìm vào trong đó.

Mà áp lực của Dạ Kinh Đường đột nhiên giảm xuống, sau lưng đạp chân, giống như trâu rừng đẩy Lục Tiệt Vân về phía sau.

Chương 725 - Thánh Cảnh

Chương 725. Thánh Cảnh

Ào ào…

Trọng Tôn Ngạn chỉ chơi cơ quan ám khí, căn bản không dám đến gần, mắt thấy ám khí thất thủ, Dạ Kinh Đường đang muốn chạy trốn, không chút do dự xoay người chạy ra khỏi sơn trang:

"Đi!"

Đằng Thiên Hữu cũng biết không có phần thắng, trước mắt không nói phá cửa giết Nữ Đế, Dạ Kinh Đường cũng giết không xong, nếu tiếp tục đánh, hắn chắc chắn sẽ phải chết, cho nên hắn lập tức cầm song đao chạy ra ngoài.

Đông Phương Sóc Nguyệt cảm thấy thật ra nếu hai người này chịu liều mạng bổ đao vẫn có cơ hội giết Dạ Kinh Đường, nhưng hai người họ đã rút lui để kiếm sống, thậm chí cho dù bọn họ quay đầu lại cũng không làm được việc gì, vì thế trực tiếp rút trường thương bay về phía sau, trầm giọng nói:

"Lục lão bảo trọng, ân tình hôm nay sẽ có ngày báo đáp."

"Vèo…"

Hai tròng mắt của Lục Tiệt Vân đỏ thẫm tóc tai bù xù cả người đầy máu, bởi vì Minh Long Đồ xảy ra vấn đề, không lấy được Ngọc Cốt Đồ, mỗi ngày phải chịu đựng cảm giác cắt da ép xương, đau đến nỗi sống không bằng chết, hôm nay tới đây thậm chí còn không nghĩ đến việc sống sót trở về."

Lúc này trong miệng Lục Tiệt Vân cắn đơn đao, trong cổ họng

phát ra tiếng gào thét như dã thú, hai tay khóa chặt thắt lưng Dạ Kinh Đường, giống như con voi khổng lồ phát điên, không để ý đi về phía trước.

Rắc rắc…

Dạ Kinh Đường nổi giận đùng đùng, không ngừng dùng cánh tay phải khuỵu xuống, đánh vào lưng Lục Tiệt Vân, chỉ mới đập vài cái thôi miệng và mũi của Lục Tiệt Vân đã chảy máu như đổ, nhưng dù sao Lục Tiệt Vân cũng quá cứng rắn, hắn căn bản không có cách nào nhanh chóng hất ra.

Ngay khi Đông Phương Sóc Nguyệt phi thân lên muốn bay đi, thì bên ngoài bức tường truyền đến một tiếng kêu chói tai:

Keng…

Chưa nghe thấy tiếng động, lại thấy được bóng dáng trước.

Trọng Tôn Ngạn chạy trước phát hiện không xong, vừa mới dừng bước ở căn buồng, một luồng sáng xanh ngút trời bắn ra từ trong bóng đêm, tạo ra một lỗ xoáy trong làn khói, đâm thẳng vào trán của hắn.

Rầm!

Trọng Tôn Ngạn dường như không kịp phản ứng, toàn thân biến thành một chiếc lá rách bị mũi tên lông vũ đóng đinh giữa không trung, thân hình trong nháy mắt bay ngược trở về, trải dài hơn mười trượng, bị đóng đinh trực tiếp vào tảng đá khổng lồ niêm phong cánh cửa.

Rầm rầm rầm!

Trong sân ồn ào lập tức im lặng, ngay cả Lục Tiệt Vân vốn không sợ chết cũng giật mình, khóe mắt nhìn thấy Trọng Tôn Ngạn vừa rồi còn đang nhảy nhót bị một thanh trường kiếm đâm thủng

mi tâm, trực tiếp đóng đinh phía trên tảng đá, ánh mắt hướng lên trên còn lưu lại nỗi kinh ngạc, nhìn chuôi kiếm run rẩy trước mi tâm.

"Két…Két~~~~~ "

Bầu trời vang lên hai tiếng quạ kêu, trở thành thanh âm duy nhất trong Tẩy Long Trì.

Sắc mặt Đằng Thiên Hữu nhợt nhạt trắng bệch như tờ giấy trắng, ánh mắt gắt gao nhìn sâu trong sương khói phía trước, vòng xoáy bị Thanh Phong bảo kiếm khuấy ra dần dần khép lại, lại nhìn không thấy nửa bóng người.

Đằng Thiên Hữu không biết là ai, nhưng hắn biết hôm nay mình nhất định không thể sống sót, vì vậy nghiến răng nghiến lợi bay sang một bên.

Vèo…

Cũng vào lúc này, trong màn đêm lại truyền ra một tiếng gào thét bén nhọn.

Trong lúc sương mù lại xuất hiện một cái vòng xoáy trên không, bắn về phía trước với tốc độ đáng sợ, nhưng lần này không có bóng kiếm.

Đằng Thiên Hữu theo bản năng giơ hai thanh đao lên chặn lại, ngay sau đó lưỡi kiếm phát ra một chấn động mạnh, dưới tác động của lực lượng mạnh mẽ, hắn mất cân bằng trên không trung ngã thẳng vào trong hoa viên.

Đằng Thiên Vũ còn đang lăn lộn rồi vội vàng đứng dậy, ánh mắt hoàn toàn chuyển sang vẻ kinh hãi.

Đạp đạp ~...

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng bước chân không nhanh không chậm vang lên từ sương khói.

Mọi người liếc mắt nhìn, có thể nhìn thấy một bóng người mảnh dẻ có hình dáng lơ lửng hiện lên trên nóc của đại điện đổ nát.

Người đó mặc đồ đen, sau lưng khoác chiếc áo choàng cũ tung bay, nửa khuôn mặt được che bởi một chiếc mũ tre gãy, vừa bước đi vừa bình tĩnh nói:

"Đắc đạo tám trăm mùa thu, chưa từng dùng kiếm lấy đầu người, Ngọc Hoàng chưa mang thiên phù lại, lại để cho hạng Ô Kim hoành hành ngang ngược. Ta vừa cảm nhận được cảnh giới Tiêu Dao siêu phàm của tiền bối thượng cổ, tiểu tử ngươi lại kéo ta trở về giang hồ thế tục, thật sự gặp người không quen."

"Tôn Vô Cực?"

Nhìn thấy người tới, Lục Tiệt Vân cũng không có cưỡng ép ngăn cản Dạ Kinh Đường nữa, buông tay xoay người nhìn về phía trên đại điện, khó có thể tin nói: "Ngươi đã thua trên tay Chu Xích Dương rồi, khi nào mới tiến vào thánh cảnh?"

Cái gọi là Thánh Cảnh, chính ám chỉ trạng thái trở về tự nhiên, vượt lên trên tầm thường để trở thành thánh, xuất phát từ câu "Say nằm Dương Sơn mở Thánh Cảnh, thiên thu phụng nghĩa trấn quan thành".

Uy lực hai kiếm của Tôn Vô Cực cũng không tính là lớn, kiếm thứ nhất thể hiện đăng phong tuyệt kỹ đỉnh cao, đỉnh cao của học thuật kiếm học thế tục.

Mà kiếm thứ hai lại là thiên nhân chi kiếm lần trước cho Dạ Kinh Đường biểu hiện, uy lực của nó khá nhỏ, nhưng thành tựu đằng sau nó phần lớn những người có mặt tại đây đều giống như

đọc sách từ trên trời rơi xuống, bọn họ hoàn toàn không hiểu được.

Chương 726 - Hậu Sinh Khả Úy

Chương 726. Hậu Sinh Khả Úy

Tôn Vô Cực chắp tay đứng ở phía trên đỉnh đại điện, nhìn chiến trường hỗn loạn phía dưới:

"Biết nhục mà dũng cảm thôi. đáng tiếc ngươi đã quá già để bắt đầu muộn, nếu không ta có thể cho ngươi xem thứ gì đó mạnh hơn. Nếu ngươi tiếp tục gia tăng khinh công thân pháp, nói không chừng cũng có thể cho ta biết cái gì gọi là thuận gió đạp sương mù, đáng tiếc hết lần này tới lần khác ngươi lại muốn dùng nắm đấm, chúng ta xem ngươi xếp thứ mấy trong bát đại khôi, xét tình hình hiện tại thì quả thực là người thứ tám."

Sau một trận huyết chiến qua đi, thân thể của Lục Tiệt Vân tiêu hao đã không có cách nào khôi phục thương thế, thậm chí ngay cả đứng thẳng cũng khó khăn, nhìn Tôn Vô Cực một lát, lập tức ngồi bệt xuống trên mặt đất, tựa như không còn xương cốt.

Mà Dạ Kinh Đường không phản ứng gì với Lục Tiệt Vân, cầm đao lên trước tiên đã đi tới bên tường xem xét.

Thái hậu từ trên trời rơi xuống, được Dương Lan ôm vào lòng, lúc này sắc mặt xanh đen, đôi má xinh đẹp gần như méo mó, thân thể không ngừng co giật, nhưng khi nhìn thấy Dạ Kinh Đường đến gần, nàng vẫn nghiến răng nghiến lợi nói: "Bổn cung…Không sao đâu…Khụ..."

Nói không quá hai câu, đã nhắm mắt lại ngay, rõ ràng không muốn bày ra biểu cảm khó chịu, nhưng đã không chống đỡ nổi.

Dạ Kinh Đường nhanh chóng ngồi xổm xuống, đè lại mạch đập

của Thái hậu nương nương, lại phát hiện huyết mạch lúc mạnh lúc yếu, mạch đập hỗn loạn, hiển nhiên là bị trúng độc cực mạnh.

Ánh mắt của Dạ Kinh Đường nổi giận, đứng lên nhìn Đông Phương Sóc Nguyệt đang cầm thương đứng đó, lạnh giọng quát hỏi:

"Là loại độc gì?"

Đông Phương Sóc Nguyệt cầm trường thương trên tay, đứng chung một chỗ kẻ địch đang đối mặt với Đằng Thiên Hữu, cũng không có ý định trốn thoát, nhưng phản ứng lại khá bình tĩnh, quay đầu lại:

"Tù Long Chướng."

Dương Lan nghe được cái tên này, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, giải thích nói:

"Tù Long Chướng là độc vương Vương Đình Tây Bắc dùng để phá Minh Long Đồ, các cơ, xương và da sẽ dần dần khô héo từ bên trong. Thuốc này không phá được Minh Long Đồ, nhưng người bình thường bị nó đánh trúng lại không có khả năng khôi phục, căn bản không có thuốc giải."

"Đưa Thái hậu đi tìm Vương thái y."

Sắc mặt của Dạ Kinh Đường tái mét, tra đao vào vỏ rồi nanh chân sải bước sang một bên, kéo chiếc chùy bí ngô cán dài đi về phía Đông Phương Sóc Nguyệt.

Ào ào

"Chạy đi!"

Khoảng mười tên thích khách còn lại lúc này cũng phản ứng lại, muốn bỏ chạy, trong khi ám vệ và tổng bộ lao tới vây sát lần

nữa.

Sắc mặt của Đằng Thiên Hữu trắng bệch, tay cầm song đao đồng thời chú ý hai gã võ khôi cũ lẫn mới đang lao tới.

Tôn Vô Cực dù sao cũng đã hơn chín mươi tuổi, nhìn tiêu sái như thế ngoại Kiếm Tiên, kì thực tuổi này kịch liệt vận động là muốn lấy đi mạng già của lão, vì thế chỉ tạo hình lõm ở trên nóc nhà, Đông Phương Sóc Nguyệt thấy Tôn Vô Cực không ra tay, thân hình chuyển hướng đi tới chỗ Dạ Kinh Đường, nâng trường thương Hắc Phong lên:

"Trận chiến cuối cùng, có thể trở thành đối thủ của một Đao Khôi như ngươi, cũng không uổng công một đời giang hồ..."

Rầm...

Lời còn chưa dứt, cả người Dạ Kinh Đường đẫm máu quấn chùy bí ngô nặng nề ra sau lưng, thắt lưng phát lực một tiếng quát lớn, chuôi dài lập tức sụp thành vòng cung, mang theo gió lớn thổi về phía trước.

Lần này hắn tức giận tới nỗi không quan tâm bản thân phải trả cái giá như thế nào chăng nữa, vừa mới ra tay cánh tay đã bị thương, nhưng tốc độ cũng có thể nói là cuồng bạo.

Ánh mắt Đông Phương Sóc Nguyệt kinh ngạc, nhanh chóng thu thương trở về phòng thủ, kết quả cho dù trường thương kết cấu tinh xảo cũng trở nên vô dụng, ở giữa hai tay uốn cong thành nửa vòng cung, trọng chùy trực tiếp rơi vào hộ tâm kính.

Ầm ầm!

Trong sân đầy vết máu đá vụn, lại một lần nữa nhấc lên gió mạnh.

Đông Phương Sóc Nguyệt được bao phủ trong bộ áo giáp màu

vàng sậm hoàn toàn đứng không vững dưới trọng chùy, ngực khải giáp trong nháy mắt lõm xuống, toàn thân như bị một chiếc búa đập vào một khe dài, bay ngược ra ngoài nghiêng nghiêng nện xuống mặt đất, rạch ra một cái rãnh dài ở giữa đống đá vụn.

Soạt…

Rầm…

Sau khi xuyên tường, cả người bị chôn trong đống gạch vụn tại chỗ, không chút động tĩnh gì.

Sau khi Dạ Kinh Đường đánh ra một chùy, cũng không hề dừng lại, tay trái cầm chuôi đao.

Xoạt xoạt xoạt…

Ào ào ào…

Dưới ánh trăng bạc, một dư ảnh màu đen giữa đám đông, mang theo một vầng sáng trắng sáng, xuyên qua khoảng mười thích khách còn sót lại.

Đi tới nơi nào, máu bay tứ tung, người mạnh mẽ có thể giơ tay lên một chút, nhưng kẻ yếu đuối không kịp phản ứng, đã bị chặt đầu.

Đằng Thiên Hữu sợ tới mức gan mật như bị xé nát, võ nghệ của hắn vốn dĩ cũng không tồi, có thể chống đỡ hai chiêu, nhưng lần này hắn đã mất đi một nửa ý chí chiến đấu, rút chân chạy như điên ra ngoài.

Kết quả là ngay sau đó!

Xoẹt…

Ánh sáng lạnh xuyên qua đêm dài.

Đằng Thiên Hữu muốn quay đầu lại nhưng đã quá muộn, chỉ có thể mạnh mẽ đem song đao đỡ ra phía sau lưng.

Chờ hắn bày ra tư thế tốt, một trận gió mạnh lướt qua ngay bên cạnh hắn, xuất hiện ở phía trước cách hắn ba trượng.

Giết!

Quần áo của Dạ Kinh Đường rách tung tóe dính đầy máu tươi, vung tay rắc máu trên đao, thu đao trở lại vỏ rồi bước nhanh ra ngoài, hơi nghiêng đầu lộ ra vẻ mặt lạnh lùng: "Dọn đám thi thể đi, đừng kinh động đến Thánh thượng."

"Vâng."

Rất nhiều ám vệ tổng bộ thấy thế thì chấn động, kinh ngạc, kính sợ, vội vàng cúi đầu nhận lệnh.

Đằng Thiên Hữu sững người đứng tại chỗ, đáy mắt mang theo một tia mù mịt, sau khi cứng đờ một lát mới buông song đao ra, nâng tay sờ sờ cổ trái ướt nóng, sau đó đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống, nằm xuống chiến trường.

Đinh đang…

Bùm bùm!

Tôn Vô Cực đứng trên đỉnh đại điện, nhìn thi thể của đám người Lục Tiệt Vân rải rác đầy đất, thần quang dần dần biến mất, hơi trầm ngâm, vẫn cảm thán một câu:

"Hậu sinh khả úy..."

Chương 727 - Tưởng Trát Hổ

Chương 727. Tưởng Trát Hổ

Vân Châu, Tam Hà trấn.

Trên cao ánh trăng lấp lánh chiếu vào khách điếm, tấm vải màu vàng như gọi hồn ở dưới bóng đêm lay động theo gió.

Ba ba.

Âm thanh trong trẻo của bàn tính, vang lên từ sâu trong phòng.

Lão chưởng quỹ đứng sau quầy, cặm cụi lấy sổ sách của hôm nay ra tính, đôi khi nhướng mi nhìn người trong đại sảnh một chút.

Bên trái đại sảnh là Tuyền Cơ Chân Nhân đầu đội đấu lạp sa mỏng, ngồi ở bàn vuông, trước mặt đặt một ly trà và Hợp Hoan Kiếm, ngồi đối diện là Mạnh Giảo, Thương Tiệm Ly cùng Xà Long ngồi hai bên trái phải.

Bên phải đại sảnh có một cái bàn, cũng có bốn người ngồi, trên bàn ăn đặt một ít rượu thịt, bên cạnh còn đứng hai nam tử lưng đeo đao.

"Tưởng mỗ đến Vân Châu cũng không có ác ý, Lục tiên tử mang nhiều cao thủ như vậy đến đây, không phải quá lãng phí hay sao."

Người đang nói chuyện là một nam nhân ngồi ở phía tay trái, dáng người oai phong lẫm liệt như một vị tướng, nhưng lại có khí chất hào hoa phong nhã, đặc biệt có một làn da bóng loáng trơn bóng như ngọc, nhan sắc này tinh tế hơn nhiều so với nữ nhân.

Nam tử trung niên có khuôn mặt như ngọc quan, ai nhìn thấy lần đầu tiên cũng sẽ không tin đó là một vị cao thủ quyền cước trên giang hồ, bá chủ Lương Châu - Tưởng Trát Hổ!

Sau khi Tưởng Trát Hổ đánh bại Liễu Thiên Sanh, lập tức ở yên trong nhà không ra ngoài, với người giang hồ Đại Ngụy thì ở trạng thái không nắm rõ chiến lực, cũng không có quá nhiều chiến tích có thể chứng minh thực lực, nhưng hầu như tất cả mọi người đều cho rằng trong tình huống "Tay không tấc sắt", Lục Tiệt Vân mạnh hơn Chu Xích Dương.

Đánh giá cao như thế, là bởi vì chuyện Tưởng Trát Hổ trải qua hết sức đặc biệt, là một trong những võ khôi đương đại, một người duy nhất trong kì trưởng thành chém ngang lưng võ khôi.

Sau khi sư phụ Tưởng Trát Hổ bị đánh chết, mai danh ẩn tích bái làm đệ tử Liễu Thiên Sanh, đã là một trong những người mạnh nhất của thế hệ trẻ, Liễu Thiên Sanh phát hiện mẫu thân, bị cắt đứt gân mạch phế bỏ võ nghệ trục xuất sư môn.

Bị đánh gãy gân mạch đã trở thành người bỏ đi, chuyện trải qua cũng không kém Bùi Viễn Phong bao nhiêu, nhưng Tưởng Trát Hổ một mình đi đến Mạc Bắc, thời gian không quá mười năm, chẳng những khôi phục được thân thể, còn đánh vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất, trở lại quê cũ trở thành Quyền Khôi đương đại, thậm chí trở thành võ khôi nhỏ tuổi nhất.

Thay đổi rất nhanh lại còn trưởng thành đến mức như vậy, chắc chắn trong đó có kỳ ngộ, nhưng người giang hồ hiểu không rõ lắm, Tưởng Trát Hổ dưới tình huống bị phế đi võ nghệ, lại đi đến cảnh ngộ này, trong đó không biết đã trải qua bao nhiêu long đong lận đận, cũng không dám nghĩ nếu như Tưởng Trát Hổ trải qua cuộc sống an yên trưởng thành sẽ đến mức độ nào.

Mà bây giờ Tưởng Trát Hổ đã không còn là thanh niên hai mươi tuổi nữa, tuổi tác đã qua năm mươi, thân thể, võ nghệ và

tuổi tác đều đang ở đỉnh cao nhất, thực lực mạnh bao nhiêu căn bản không ai có thể biết.

Đây cũng là lí do vì sao tất cả mọi người đều đoán được Tưởng Trát Hổ có Kim Lân Đồ, nhưng không ai đến đoạt, bởi vì không ai muốn làm đá thử đao, để đánh giá thực lực của Tưởng Trát Hổ xếp hạng mấy trong võ khôi.

Phía tay trái Tưởng Trát Hổ, có một nam tử phanh ngực áo, hoá trang mười phần thô kệch, đầu trọc mặt tròn, trên đỉnh đầu có hình xăm, vì thế bị người giang hồ gọi là "Hoa Văn Phật", danh tiếng đứng thứ hai ở Lương Châu.

Lúc này một nhóm sáu người đều nhìn nữ tử mặc váy trắng phía đối diện, chờ đợi câu trả lời.

Tuyền Cơ Chân Nhân không quay đầu lại, thanh âm kì ảo linh hoạt mà nhẹ nhàng:

"Lương Châu núi cao hoàng đế ở xa, Hồng Sơn Bang, ngày xưa triều đình không quản, không có nghĩa là không thể quản. Nếu như Tưởng Bang Chủ đã làm tướng quân mấy năm, cảm thấy đã có đủ bản lĩnh để cùng quân triều đình khởi binh diệt giặc, vậy triều đình không ngại để Tưởng Bang Chủ đường đường chính chính đi dẹp phản quân, trong thiên hạ này Hồng Sơn Bang và Đại Ngụy là một"

Tưởng Trát Hổ có chút nho nhã nhẹ nhàng, mỉm cười nói tiếp:

"Tưởng mỗ là người giang hồ, tự nhiên lại được đường đường chính chính theo triều đình. Tưởng mỗ sẽ không tự nhiên làm người phải chướng mắt, lần này tới cũng không có ý đòi hỏi gì quá đáng, chỉ muốn xin triều đình tha tội cho các huynh đệ của ta."

Nói đến đây, Tưởng Trát Hổ lấy một cái bao bên cạnh ra bên trong có một cái hộp gỗ, khi mở ra ngay lập tức có thể thấy được

một xấp ngân phiếu, tất cả đều là kim ngân châu báu ngàn lượng có giá trị cao, nhìn không thấp hơn mười vạn lượng.

Tuyền Cơ Chân Nhân bình thản nói: "Pháp bất dung tình, nếu như triều đình dễ dàng bị vàng bạc ngân phiếu mua chuộc, vậy thiên hạ này từ lâu đã không còn."

"Đại Ngụy tuân thủ luật pháp nghiêm minh, Tưởng mỗ đương nhiên hiểu, nhưng đây là quà nhận lỗi cho Tĩnh Vương, mong Tĩnh Vương có thể đại nhân không chấp tiểu nhân."

Tưởng Trát Hổ lấy ngân phiếu trong hộp ra, phía dưới lộ ra tờ giấy màu vàng kim.

Mà tất cả mọi người ở đại đường ai ai cũng đều nhìn thấy cảnh này, mọi người đều cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn.

Ào ào ~~

Chương 728 - Tưởng Trát Hổ 2

Chương 728. Tưởng Trát Hổ 2

Tưởng Trát Hổ lấy hộp gỗ đẩy về phía trước, giọng nhỏ nhẹ ấm áp:

"Minh Long Đồ là vật cấm, ngay từ đầu nên được triều đình bảo quản, Tưởng mỗ may mắn nhìn thấy, nên rất cẩn thận không dám sai sót, mang nó đến đây để dâng tặng cho triều đình. Mong triều đình khai ân đặc xá cho các huynh đệ phạm lỗi, Tưởng mỗ có thể tặng tất cả những báu vật này cho triều đình, không biết Lục tiên tử có ý kiến như thế nào?"

Tuyền Cơ Chân Nhân thật sự không thể ngờ Tưởng Trát Hổ có thể dùng Kim Lân Đồ để đổi lấy người, hành động không có chút bất thường nào cả, đáy lòng lại thầm thấy không ổn, suy nghĩ một chút rồi hỏi:

"Hai tên võ nghệ bình thường kia, có thật sự đáng giá bằng một tờ Minh Long Đồ?"

Tưởng Trát Hổ nói: "Bảo vật có giá, tình nghĩa vô giá. Năm xưa ta bị đuổi khỏi sư môn lưu lạc ở Bắc Lương, võ nghệ bị phế không có nơi nào để dung thân, may mà gặp Thạch Ngạn Phong cứu giúp, mới có ta của ngày hôm nay, tới đó tìm Tuyết Hồ Hoa, một lòng bảo vệ. Nếu Lục tiên tử cảm thấy Tưởng mỗ dùng một tấm Đồ so sánh với ân nghĩa cứu mạng, không khỏi quá xem thường Tưởng mỗ."

". . ."

Tuyền Cơ Chân Nhân nghe xong lập tức biết được có vấn đề

lớn.

Dưới tay nàng nếu có con tin, chắc hẳn đã cho Tưởng Trát Hổ mặt mũi rồi, nói thật dùng Kim Lân Đồ để trao đổi là đã kiếm hời, kim ngân châu báu đều không muốn cầm.

Nhưng bây giờ người đã chết, căn bản không thể xoay chuyển, thấy thái độ của Tưởng Trát Hổ trước mắt, khẳng định không chết không được.

Tuyền Cơ Chân Nhân nghĩ nghĩ, nói:

"Vài ngày trước, thủ hạ của ngươi lén đột nhập vào kinh thành, có ý đồ ám sát Liễu Thiên Sanh, nhưng lúc rời khỏi Lương Châu, tin tức đã bị Yến Vương thế tử chặn được, dùng kế sách xua hổ giết sói, dẫn Dạ Kinh Đường tới trước mặt. Dạ Kinh Đường thân là chủ quan Hắc Nha, bắt người là chức trách, nhưng Yến Vương thế tử lại đánh lén trong lúc giao thủ, dùng kỳ độc giết Thạch Ngạn Phong, đả thương Dạ Kinh Đường và Trịnh Khôn.

Người chết như đèn tắt. Nếu như ngươi dâng lên tấm đồ này, triều đình có thể trả thi thể Trịnh Khôn cho ngươi, còn có thể cho ngươi học Ngọc Cốt Đồ tinh tiến võ nghệ, nếu như không giao, tấm đồ này cũng mất trắng và Hồng Sơn Bang của người cũng không thoát được ."

Tưởng Trát Hổ vẫn bình tĩnh, nhưng không còn ý cười, sau khi im lặng trong chớp mắt phát ra một tiếng thở dài, lại đóng hộp lại cất đi:

"Tưởng mỗ là người giang hồ, không phải người làm ăn, Lục tiên tử muốn dùng một tấm Ngọc Cốt đổi một thân ngông nghênh của người khác, nói thật không xuôi tai. Triều đình muốn tấm đồ này, có thể để Dạ Kinh Đường đến Hồng sơn lấy, Tưởng mỗ không nói hai lời hai tay dâng lên, nếu như lấy không được có thể mang thi thể Liễu Thiên Sanh cùng Yến Vương thế tử đến nhận lỗi, tấm

đồ này Tưởng mỗ cũng sẽ dâng cho triều đình. Tưởng mỗ cáo từ, giang hồ tạm biệt."

Dứt lời, Tưởng Trát Hổ lấy ra một nén bạc ném lên bàn, đứng dậy rời đi.

Lễ giang hồ quan trọng nhất, sau đó mọi người đứng dậy theo sát phía sau.

Đạp đạp đạp...

Đôi chân mày dưới ngũ sa của Tuyền Cơ chân nhân nhíu chặt, bởi vì Kim Lân đồ liên quan đến an nguy của Nữ Đế, cứ thế muốn ra tay cướp đoạt.

Nhưng lúc này hai bên giao thủ, cơ hội nàng cướp được không lớn, bọn người Mạnh Giảo đều sẽ phải chết ở nơi đây.

Vì thế Tuyền Cơ Chân Nhân suy nghĩ thêm một chút, vẫn là không có hành động lỗ mãng, sau khi đợi mấy người rời khỏi, cũng thả một thỏi bạc xuống, dẫn theo bọn người Mạnh Giảo phi về phía Vân An...

Ngay lúc đó, Vân An thành.

Ngọc Đàm Sơn Trang xảy ra xung đột, nhìn như đánh đã nửa ngày, nhưng thật ra cũng chỉ bằng Dạ Kinh Dường đánh từ bên ngoài sơn trang đánh tới Tẩy Long Trì, bên dưới không có phản quân chạy tán loạn đến Tẩy Long Trì, Dạ Kinh Đường đã dẫn người giết sạch.

Mặc dù sóng gió đã kết thúc, nhưng trống trận của Vân An Thành vừa mới vang lên không lâu, quan binh các bộ lập tức tập kết, quân tiên phong đã xuất phát về phía thượng nguồn Thanh Giang.

Mà bên trong thành trì to như vậy cũng lâm vào cảnh hỗn

loạn, triều thần bách tính không rõ chuyện gì xảy ra, hoặc là đóng chặt cửa, hoặc là chạy loạn nghe ngóng, tiếng ồn ào vang lên đầy đường.

Quan Dược Cục ngoài thành.

Đạp đạp đạp...

Tiếng bước chân gấp rút vang lên từ bên ngoài Quan Dược Cục, mấy người của tổng cục Hắc Nha phi ngựa chạy về hướng này, xa xa đã la lên:

"Trương Cảnh Lâm Trương đại phu ở đâu? Mau dẫn ta qua đó..."

Quan Dược Cục coi như là nơi kê đơn thuốc của quan phủ, xem như phương tiện phục vụ lợi ích cho dân, nếu bán cho người dân sẽ tính giá thấp hơn giá trị của dược phẩm trên chợ, cũng phụ trách công việc nghiên cứu điều chế, có người trực ban ngày đêm .

Nhưng mà dù là thái y tay nghề cao, Trương Cảnh Lâm hoàn toàn giống như kẻ điên, không ai biết trước được hắn có thể làm ra thứ đồ nghịch thiên gì nữa, vì thế vẫn phải hạn chế tự do đi lại, còn có mấy người trẻ tuổi đang quan sát.

Chương 729 - Cô Nương Biết Giải Tù Long Chướng Không?

Chương 729. Cô Nương Biết Giải Tù Long Chướng Không?

Lúc này phía sau y quán, có sân viện quy mô khá lớn, bên trong là tất cả các vị thuốc được phơi khô, mấy người bên trong y quán đang xử lý dược thảo.

Mà ở bên cạnh sân viện còn có một gian phòng, tất cả các cửa sổ xung quanh đều có rèn che kín, hiển nhiên là một nơi để giam người.

Bên trong căn phòng sáng đèn, một mỹ nhân dị vực mặc trang phục hoa lệ, hai tay nắm song sắt, trên gương mặt có thể dễ dàng thấy được sự giận dữ, thỉnh thoảng còn thấy song sắt bị lay động, nàng tức sùi bọt mép dựa vào lan can, ngước mặt lên trời, mở mắt ra thở một hơi dài....

Mà Trương Cảnh Lâm đang đóng cửa, mặc y phục nhẹ nhàng cầm cái quạt hương bồ, ngồi xổm ở trong sân để xem xét mọi việc, đồng thời cũng nói thầm: "Lão phu có tội, trừ dược liệu thì cái gì cũng mặc kệ, sao có thể giúp ngươi cáo ngự trạng? Về phần chìa khoá, phía nhà tù để lão phu chuẩn bị, cớ sao lại đưa chìa khóa cho lão phu..."

Căn bản triều đình sợ Trương Cảnh Lâm chạy trốn, vẫn phải để hắn tiếp tục nghiên cứu y dược, cho nên mới cho hắn ở lại đây chuyên chế tạo một bức tường vững trãi cho nhà tù.

Vì suy nghĩ quá nhiều, kết quả cuối cùng phát hiện, chỉ cần đưa tiền và nguyên liệu cho Trương Cảnh Lâm thì cái gì hắn cũng

làm được, cho dù ngươi muốn làm thịt cha ruột hắn, tất cả đều có thể làm cho ngươi.

Về phần chạy như nào? Bằng cái gì? Không dùng hết vàng bạc của ngươi, ngươi cũng đừng nghĩ đuổi được hắn đi.

Kết quả là cái nhà tù này hoàn toàn không cần dùng tới.

Buổi sáng hôm nay, Phạm Thanh Hòa vừa tới kinh thành, bị Tuyền Cơ Chân Nhân bắt được, thương lượng một phen, hai bên đạt được ước định, nàng không đánh lạc hướng sự chú ý của Dạ Kinh Đường, Tuyền Cơ Chân Nhân thì tranh thủ lấy cho nàng đặc quyền thông thương, để nàng và Trương Cảnh Lâm trao đổi y thuật.

Nàng sẽ tới, nhưng làm sao có thể không đánh Dạ Kinh Đường khi hắn có ý nghĩ xấu?

Tuyền Cơ Chân Nhân bắt nàng đi hơn nửa năm, dĩ nhiên cũng biết tính cách của nàng, thế mà vừa dỗ vừa lừa mang nàng tới nơi này, trực tiếp giam lại.

Dù sao Phạm Thanh Hòa cũng là nữ vương bộ tộc Tây Hải, đã lớn như vậy nhưng lần đầu phải ngồi tù. Nghĩ mà nổi nóng trong lòng, thậm chí muốn cho Trương Cảnh Lâm giúp nàng cáo ngự trạng, nói Tuyền Cơ Chân Nhân lợi dụng tư hình ngược đãi ngoại sứ phiên bang, nhưng biện pháp này hiển nhiên không làm được.

Bị nhốt hơn nửa ngày, tiếng động bên ngoài rốt cuộc đã vang lên, Phạm Thanh Hòa đảo mắt nhìn đi nhìn lại, đã thấy bổ khoái Hắc Nha chạy vào, vừa vào cửa đã lo lắng la lên:

"Trương đại phu, nhanh chóng theo ta đi Ngọc Đàm Sơn Trang một chuyến, đồ vật ta giúp ngài sửa soạn..."

Trương Cảnh Lâm có chút không vui, đứng dậy:

"Thuốc này mới luyện được một nửa, chuyện gì mà gấp gáp như vậy?"

"Vừa rồi có tặc tử hành thích Hoàng thượng, Dạ đại nhân cùng Thái hậu nương nương đều bị thương, Vương thần y đều vô phương cứu chữa, cần ngài nghĩ biện pháp một chút..."

Trương Cảnh Lâm nghe Vương thần y cũng nói không cách nào, lập tức tinh thần tỉnh táo, đứng dậy chuẩn bị đi.

Bên trong song sắt nghe nói như thế, Phạm Thanh Hòa vội vàng nói:

"Chờ một chút, ta cũng là đại phu, nghe qua Đông Minh bộ rồi chứ? Ở thánh đô Bắc Lương đi chỗ nào cũng có y sư từng hỏi qua ta..."

Bổ khoái dừng bước chân lại, đảo mắt nhìn về phía song sắt, hơi do dự.

Đông Minh bộ có nền y dược đích thực nổi danh, nhưng Độc Sư cũng thừa thãi, nuôi cổ luyện độc mọi thứ tinh thông, đường đi so Trương Cảnh Lâm còn dã man hơn, trừ khi quả thực cùng đường hết lối, không thì không ai dám mời người chữa bệnh.

Nhưng bây giờ Vương thần y cũng vô phương cứu chữa, Tù Long Chướng cũng không phải do chư bộ Tây Hải làm ra, bổ khoái suy nghĩ một chút, vẫn phải lên tiếng hỏi:

"Cô nương biết giải Tù Long Chướng không?"

? !

Vừa nói dứt câu, thái độ của Trương Cảnh Lâm và Phạm Thanh Hòa đều thay đổi.

Trương Cảnh Lâm phe phẩy quạt hương bồ, cau mày nói:

"Tù Long Chướng cực kì đặc biệt, sau khi bị trúng độc sẽ khiến cho da thịt sinh ra phản ứng "Bài xích", nếu cưỡng ép tiếp trên người mình, dần dần thân thể sẽ đánh mất cảm giác, cho đến khi thân thể hoàn toàn kiệt sức.

Loại độc này vốn muốn cho người luyện Minh Long Đồ tự hành bài xích da thịt, phá hủy nội tạng, nhưng Minh Long Đồ là vật quá bá đạo, hoàn toàn không có tác dụng, mà người bình thường trúng loại độc này thì không thể qua khỏi. Ừm... lão phu cho rằng Thiên Lang Châu có thể khôi phục, Thiên Lang Châu có thể uốn nắn căn cốt tái tạo hồn phách, tác dụng trái ngược với Tù Long Chướng, theo lý thuyết thì có thể triệt tiêu vật này."

Phạm Thanh Hòa còn nghĩ rằng Dạ Kinh Đường bị trúng Tù Long Chướng, đối với chuyện này có chút nghi hoặc nói:

"Trước tiên ngươi dẫn chúng ta xem qua một chút, nhìn thấy người bệnh mới có thể kết luận..."

Mấy tên bổ khoái đều hiểu rất rõ hai người, không dám chần chờ, vội vàng mở cửa song sắt ra, sau đó mang theo hai người bay ra ngoài thành.

Chương 730 - Cô Nương là

Chương 730. Cô Nương là

Ngọc Đàm Sơn Trang.

Mặc dù sóng gió đã kết thúc, nhưng tàn dư của nó không lập tức biến mất, Ô Vũ Thảo càng không biến mất nhanh như vậy.

Tặc tử bị giết, cao thủ căn bản còn có thể duy trì sự tỉnh táo, nhưng vì đã hít vào một lượng lớn sương mù, nên bắt đầu xuất hiện dấu hiệu, bắt đầu đứng ở hành lang hất tóc cùng các cung nữ.

Mà cấm quân dưới núi hoàn toàn hỗn loạn, cũng không biết ai cầm đầu vài trăm người đứng trên đồng cỏ cầm binh khí nhảy "Chiến Vũ", hô to như sấm khí ngất trời, có thể nói một cảnh rối ren.

Không hoàn toàn bài trừ hết nguy hiểm, trước khi trận địa ổn định, cửa đá niêm phong cũng không ai dám tùy tiện mở ra, lúc này chỉ có bảy tám tên cao thủ còn có thể giữ được ý thức, đồng thời thủ dọn thi thể đi trước.

Bên trong khu nhà ở dưới núi, tinh thần thần tử ở đây đã thất thường, gia đinh nha hoàn chạy loạn bốn phía, mà hơn mười tên bổ khoái và ám vệ của Vương gia ở lại đã bị thương, đang nằm trong đó.

Dưới chân núi ngự y chờ đợi phân công, bởi vì đều là người trong nghề, chỉ cần ngửi mùi là biết đó là loại thuốc gì để có thể đưa ra biện pháp thoả đáng tránh tai họa, dù chỉ là tai họa nhỏ nhất, lúc này đã lấy dược hoàn, vừa đi vào trong sân vừa cứu chữa băng bó vết thương.

Trong phòng bên cạnh, Dạ Kinh Đường lau hết những vết máu loang lổ dính trên giày, ngồi gác một chân lên ghế, sắc mặt ửng hồng, nhưng ánh mắt vẫn trong suốt như cũ.

Dạ Kinh Đường băng bó vết thương ở đầu vai cùng hai cánh tay, Vương thái y băng bó vết thương ở chân, còn nội thương thì dùng thuốc áp chế, vẫn chưa kịp xử lý.

Chim Chim bay đến từ kinh thành, đứng trên mặt bàn, vẻ mặt vô cùng lo lắng, nhưng Ô Vũ Thảo không chỉ hữu dụng với người mà Chim Chim cũng trúng chiêu, đứng ở trên bàn không tự chủ được lắc lư cái đầu: "Òm ọp òm ọp ~ khanh khách..." Có lúc còn lộn ngược ra sau.

Vương thái y đâm hai cây ngân châm lên cổ lấy lại sự tỉnh táo, đồng thời băng bó vết thương trên chân, cau mày nói:

"Tù Long Chướng xuất hiện mới hơn một trăm năm trước, sau đó lại mai danh ẩn tích, thậm chí phương pháp luyện chế thuốc còn không có bất kì sách nào ghi chép lại, ngay cả trong thực tế, đây là lần đầu tiên lão phu nhìn thấy, muốn giải độc nói thì dễ lắm..."

"Tình hình của Thái hậu nương nương bây giờ thế nào rồi?"

"Trước kia nghe đồn Tù Long Chướng sẽ nhanh chóng khiến người đau đến không muốn sống, mà khi chân sau bắt đầu tím thẫm, xuất hiện tình huống xuất huyết bên trong, càng ngày càng nghiêm trọng theo thời gian."

Vương thái y nhìn về phía bình phong bên cạnh, cau mày nói:

"Không biết là lời đồn nói dối, hay là thể trạng của Thái hậu nương nương có lực chống cự mạnh, mạch tượng khí huyết trước mắt rất hỗn loạn, nhưng không có dấu hiệu chuyển biến xấu, thậm chí lúc tốt lúc xấu, hẳn là thân thể đang tự phát độc, cũng không

biết có thể chống cự được bao lâu..."

Dạ Kinh Đường và Vương thái y đều không cách nào cứu chữa, lòng không khỏi chùng xuống, băng bó vết thương trên chân xong, ngay lập tức đứng dậy, đi tới sau tấm bình phong, Vương phu nhân ở bên cạnh giường chăm sóc, Thái hậu nương nương thân mặc phượng bào nằm trên gối, lấy khăn mặt lau qua trán, nhìn khuôn mặt nàng trắng như tờ giấy mắt thường có thể thấy được sự suy yếu, đã lâm vào hôn mê.

Gương mặt Dạ Kinh Đường trong phút chốc tái nhợt, bởi vì Thái hậu cản đao cho hắn mới rơi vào cảnh ngộ này, sâu trong ánh mắt khó tránh khỏi sự áy náy và lo lắng.

Vương phu nhân ngầm thở dài, muốn nói hai câu, nhưng bây giờ nói cái gì cũng vô dụng, chỉ lặng yên đứng dậy.

"Chít chít...."

Mặc dù Chim Chim thường xuyên bị Thái hậu dày vò, nhưng ăn của người ta cũng không ít, nhìn thấy tỷ tỷ mắt to biến thành bộ dạng này, cũng tỉnh táo thêm một chút, ngồi xổm trước mặt dùng cánh sờ lên tay.

Dạ Kinh Đường dùng mảnh vải, nắm chặt cổ tay Thái hậu nương nương để xem mạch, ngoại trừ lúc lạnh lúc nóng, cũng không nhìn ra cái gì.

Chưa từng nghĩ tới kết quả Thái hậu nương nương cầm vào bàn tay hắn.

"Ừm?"

Ánh mắt Dạ Kinh Đường vui mừng, vội vàng ngồi xuống nhẹ giọng thốt lên: "Thái hậu nương nương?"

Thái hậu nương nương lúc tỉnh lúc mê, trong tiềm thức không

biết người trước mặt là ai, muốn an ủi một chút, nhưng không thể phản ứng gì.

Dạ Kinh Đường nhìn thật lâu, từ vui mừng chậm rãi trở thành buồn bã, đang im lặng, bên ngoài vang lên tiếng bước chân:

Đạp đạp đạp...

"Sao ngươi ở đây?"

"Cô nương là..."

Dạ Kinh Đường nghe giọng của nữ tử này có chút quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời không nhớ nổi là ai, để Vương phu nhân cẩn thận chăm sóc, bước nhanh ra ngoài cửa.

Trong sân, một đoàn người từ ngoài cửa đi nhanh đến, dẫn đầu là bổ khoái Hắc Nha, phía sau là Trương Cảnh Lâm cùng một nữ tử mặc y phục sa mỏng.

Trên đầu nữ tử buộc bím tóc nhỏ có phỉ thúy mã não hạt châu, làn da vô cùng trắng, khí chất không giống người ở Trung Nguyên.

Chương 731 - Kinh Ngạc

Chương 731. Kinh Ngạc

Nữ tử bước nhanh vào cửa, nhìn thấy hắn mình đầy thương tích, nắm chặt cổ tay của hắn, sau đó lại đưa tay lật mí mắt hắn dò xét, còn hỏi:

"Ngươi cảm thấy như thế nào? Khó chịu ở đâu?"

Toàn thân Dạ Kinh Đường đều khó chịu, nhưng nằm một lúc sẽ có thể hồi phục cơ thể, cũng không nghiêm trọng. Hắn còn tưởng rằng đây là nữ danh y mời tới từ trong thành, có chút khách khí đáp:

"Ta không có gì trở ngại. Thái hậu nương nương trúng kỳ độc, cô nương cùng Trương tiên sinh nhìn xem có phương pháp nào cứu chữa không."

?

Phạm Thanh Hòa thấy người trúng độc không phải Dạ Kinh Đường, trong lòng như trút được gánh nặng sau đó bước nhanh đi vào trong nhà, ngồi xuống trước giường, nhíu mày xem mạch cho Thái hậu nương nương.

Trương Cảnh Lâm chắp tay đứng ở phía sau, xem xét vài lần rồi lắc đầu nói:

"Lão phu nói không dễ nghe, nhưng vẫn ăn ngay nói thật. Tù Long Chướng quá bá đạo, thân thể tốt có thể cố gắng cầm cự thêm được mấy ngày, nhưng không có cách nào cứu được. Độc này đã từng có võ khôi trúng phải, thân thể cường tráng như vậy, cuối

cùng cũng nằm ở trên giường không dậy nổi, sau đó không thể tỉnh lại được."

Vương thái y suy tư: "Tù Long Chướng không gây thương tổn được Minh Long Đồ. Tình huống trước mắt của Thái hậu nương nương còn có thể cứu, khả năng cũng là bởi vì đã luyện qua Ngọc Cốt Đồ, Tù Long Chướng không thể xâm nhập vào xương cốt, dẫn đến dược hiệu phát huy không hết. Nếu như có thể tìm được Long Tượng Đồ và Kim Lân Đồ, hẳn là có tia hi vọng hồi phục..."

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời ấy thì trong lòng vui mừng, không tiện biến ra Long Tượng Đồ từ hư không, mà lúc này không cần nhắc những thứ này, nói:

"Long Tượng Đồ lúc đầu ở trong tay Yến Vương, bị Vô Sí Hào đánh cắp, sau đó Vô Sí Hào đến kinh thành để trộm, bị ta bắt sau đó rơi vào tay ta, chỉ là trước kia có chỗ cố kỵ không lấy ra. Đi lấy giấy vàng ra đây."

"Chít chít."

Chim Chim tuân lệnh, bay thẳng ra ngoài.

Vương thái y thấy có mấy phần cơ hội vội vàng gật đầu nói:

"Vậy bây giờ còn thiếu một tấm Kim Lân Đồ, đồ này nghe nói ở trong tay Tưởng Trát Hổ..."

Phạm Thanh Hòa xem mạch lại mấy lần, đứng dậy lắc đầu nói:

"Biện pháp này tính khả thi không cao. Luyện Minh Long Đồ sẽ tỉnh lại, hơn nữa còn phải có thiên phú không tầm thường mới có thể từ từ thoát thai hoán cốt. Thái hậu nương nương không biết lúc nào có thể tỉnh lại, độc không biết bao giờ bộc phát, tính thời gian khả năng không kịp."

Vương thái y ngẫm lại cũng thấy đúng, than nhẹ một tiếng

hỏi: "Đây là biện pháp duy nhất, cô nương còn có cách giải quyết khác không?"

Phạm Thanh Hòa nói:

"Thiên Lang Châu và Tù Long Chướng đều được tạo ra từ tay một Vu sư, dược hiệu lại hoàn toàn tương phản, có thể thông qua Thiên Lang Châu đảo ngược ra phương pháp luyện dược, hai cách làm khác nhau, kết quả như nhau, phương diện khác hẳn cũng vẫn có thể suy ra."

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn về phía Phạm Thanh Hòa, hỏi:

"Có ý gì?"

Phạm Thanh Hòa nói: "Năm đó Đông Minh bộ kết minh với Dạ Trì bộ, biết chút ít nội tình, những năm này ta cũng bôn ba ngược xuôi tra được không ít tin tức. Dạ Trì bộ nghiên cứu ra Thiên Lang Châu, tộc nhân bởi vậy được lợi, liên hợp chư bộ Tây Hải thành lập vương đình Tây Bắc.

Đề phòng Thiên Lang Châu bị người ngoài sử dụng, Tây Bắc vương đình đặc biệt có chuẩn bị sau đó, chia thuốc làm hai phần, chủ dược là Thiên Lang Châu, nhưng trước hết còn cần thuốc dẫn.

Con cháu dòng chính của Tây Bắc vương đình, sau khi sinh ra sẽ tắm vị thuốc đặc biệt, dần dần cải biến thân thể, sau khi thành niên lại căn cứ tiềm lực thiên phú của bản thân, sử dụng Thiên Lang Châu thoát thai hoán cốt.

Biện pháp bảo đảm chỉ có hậu nhân Dạ Hằng bộ mới có thể sử dụng Thiên Lang Châu, mà những người khác cho dù là phế vật, căn bản chịu không được uy lực của thuốc."

Trương Cảnh Lâm nghe đến đó bừng tỉnh:

"Trách không được. Ta nói Đại Lương Châu ta làm ra rõ ràng

không có vấn đề, sao lại không ai gánh vác được. Vậy Dạ đại nhân là dư nghiệt của vương đình Tây Bắc?"

? ?

Dạ Kinh Đường há to miệng, cuối cùng vẫn không ngắt lời.

Phạm Thanh Hòa nhìn Dạ Kinh Đường vài lần:

"Không nhất định, nhưng khi Dạ đại nhân còn bé chắc chắn có tắm qua thuốc tắm của Tây Bắc vương đình, nếu không thì không thể nào dùng Thiên Lang Châu được. Tây Bắc vương đình bị hủy diệt hoàn toàn từ vài thập niên trước, nếu có thuốc bị người ngoài hẫng tay trên lấy đi, cũng không nói chắc được... lại nói Dạ đại nhân họ "Dạ", đối với chuyện này không thấy khó hiểu gì hay sao?"

Trong lòng Dạ Kinh Đường kỳ thật có suy đoán, nhưng khi đó tuổi quá nhỏ căn bản không nhớ được, đối với chuyện này chỉ nói:

"Ta được nghĩa phụ thu dưỡng, theo lời nghĩa phụ nói là bởi vì ban đêm tiếng khóc quá lớn, khiến cho người ngủ không được, mới gọi là Dạ Kinh Đường. Nếu như ta từng thử qua thứ này, cũng là do nghĩa phụ ta hỗ trợ, thật sự không rõ nguồn gốc của thuốc đó."

Chương 732 - Thật Ra Có Phương Pháp

Chương 732. Thật Ra Có Phương Pháp

Đông Minh bộ là bộ tộc lớn, hiểu rõ nhất đối với Tây Bắc vương đình, Phạm Thanh Hòa thông qua lão nhân trong bộ biết được, Thiên Lang vương cuối cùng chết trận khi chưa có nhi tử, tuổi tác có chút chênh lệch với Dạ Kinh Đường, cho nên cũng không thể nào xác nhận, ngẫm lại tiếp tục nói:

"Tây Bắc vương đình và Dạ Trì bộ đã sớm không còn tồn tại, cũng không có khác biệt lớn. Tây Bắc vương đình lưu lại Thiên Lang Châu và Tù Long Chướng không có thuốc nào chữa được, không có khả năng do bất cẩn bị đối thủ lấy được để đối phó.

Nếu như Tù Long Chướng thông qua Thiên Lang Châu bị đẩy ngược ra, mà Thiên Lang Châu chỉ có hiệu quả với Dạ đại nhân, Tù Long Chướng hẳn là cũng chỉ vô hiệu với Dạ đại nhân, làm thêm một loại dược liệu ngâm tắm từ nhỏ để thích ứng là khả năng cực kỳ nhỏ."

Trương Cảnh Lâm nghe đến đó, nhẹ gật đầu: "Đích thực có khả năng. Nhưng Dạ đại nhân không sợ Tù Long Chướng, khác với Thái hậu. Thái hậu sớm đã định hình thân thể, bây giờ tìm thuốc tắm không kịp rồi."

Vương thái y nói: "Nếu Dạ đại nhân quả thật miễn dịch loại thuốc này, chỉ cần nghĩ cách đưa tinh huyết nhập vào thân thể Thái hậu, độc tính tự tan, hẳn là có khả năng giải độc."

Mắt Dạ Kinh Đường hơi sáng, hỏi:

"Ý là ta truyền máu cho Thái hậu?"

Phạm Thanh Hòa nói: "Mạo muội đưa máu vào cơ thể người khác. Theo ta biết được, lưỡng tính tương hợp cũng là đưa tinh huyết vào cơ thể..."

"Hả? !"

Dạ Kinh Đường nghe được cái từ này, còn sửng sốt một chút, chưa kịp phản ứng, nhìn về phía Nữ Vu dị vực bên cạnh, ánh mắt ý tứ là -- ngươi từ đâu tới? Truyền máu và tinh hoàn giống nhau được hay sao?

Mà Thái hậu nương nương nằm sau tấm bình phong, ngón tay cũng không dễ dàng phát ra tiếng động.

Thái hậu nương nương luyện qua Dục Hỏa Đồ, độc dược căn bản không làm gì được nàng. Nhưng Tù Long Chướng giống như Thiên Lang Châu, đều là thần dược hạ thủ từ căn cơ thân thể, dược hiệu mạnh kinh người, thân thể sẽ tự khôi phục, cho đến khi dược hiệu tiêu hao hết, hiển nhiên cần một quãng thời gian.

Mà Dục Hỏa Đồ cũng không phải vô địch, năng lượng tiêu hao sẽ không giảm bớt, người thường nếu ăn uống đầy đủ sẽ hồi phục, dùng Dục Hỏa Đồ nửa khắc là khôi phục được, mà sự tiêu hao này bằng một tháng tiêu hao của người bình thường, Lục Tiệt Vân trong chốc lát tóc trắng phơ, cũng bởi vì nguyên khí đại thương.

Mà Nữ Đế chỉ cần vết thương phát tác, rất nhanh sẽ đứng không yên, cần dùng thuốc ngâm.

Nội tạng của Thái hậu nương nương kém xa Ngọc Hổ, thân thể tiêu hao quá lớn, làm chậm tốc độ hồi phục, cũng giảm bớt hết thảy hao tổn không cần thiết nên lâm vào hôn mê.

Nhưng kỳ thật Thái hậu nương nương còn có thể cảm giác được tình huống xung quanh, chỉ là vẫn chưa tỉnh lại, trong mông

lung, phản ứng tự nhiên xuất hiện.

Sau khi Phạm Thanh Hòa nói xong, trong phòng an tĩnh lại.

Mắt Dạ Kinh Đường chấn kinh, lông mày Vương thái y nhíu chặt, duy chỉ có Trương Cảnh Lâm nhẹ gật đầu: "Con đường này có thể thử một chút, nhưng mà... hình như cũng không được, đây là Thái hậu đương triều..."

Phạm Thanh Hòa thấy mọi người nhìn mình một cách kì lạ, kỳ thật cũng ý thức được biện pháp này có thể sẽ bị chặt đầu, thế là sửa lời nói:

"Cởi chuông phải tìm người buộc chuông, Độc Sư luyện loại kỳ độc này, bình thường đều sẽ để lại đường lui. Tù Long Chướng đã thất truyền trăm năm, bây giờ lần nữa xuất hiện, chỉ có thể là hậu đại của vu sư Tây Bắc vương đình còn sống. Ta là tộc trưởng Đông Minh bộ, chỉ cần tìm được Độc Sư chế độc, hẳn là có thể tìm ra giải dược, coi như không có, biết phối thuốc cùng phương pháp luyện chế, chắc chắn ta cũng có thể tạo ra được giải dược."

Vương thái y nhẹ gật đầu: "Biện pháp này trước mắt là hợp lý nhất, đưa Thái hậu theo, trên đường không thể trì hoãn. Tiện thể nếu như có thể lấy được Kim Lân Đồ, chỉ cần Thái hậu tỉnh lại, tất nhiên có thể giải độc."

Trương Cảnh Lâm suy tư nói:

"Kỳ thật, có thể nói phương pháp đó ra, không chừng thuốc đến bệnh trừ, chỉ là..."

Dạ Kinh Đường cảm thấy biện pháp kia đơn giản là không hợp thói thường, xoay người nói:

"Ta đi gặp mặt Thánh thượng nói rõ việc này, sau đó lập tức lên đường."

Dứt lời bước nhanh ra ngoài phòng.

Phạm Thanh Hòa thấy có thể dẫn Dạ Kinh Đường về Đông Minh bộ, Vương phu nhân thì bắt đầu chuyên tâm chăm sóc Thái hậu...

Bên trong tĩnh thất.

Vách tường dày ngăn cách với bên ngoài, trừ một chút chấn động thì khó nghe được âm thanh khác.

Bốn nữ ám vệ cầm binh khí trong tay đứng trước của đá đóng kín sẵn sàng trận địa nghênh đón quân địch, cực kỳ chú ý tất cả gió thổi cỏ lay.

Mà Đông Phương Ly Nhân thân mặc mãng phục vẻ mặt lo lắng đi qua đi lại ở trong phòng, khi đi đến trước cửa, dùng pháp môn Thiên Hợp Đao nghiêng tai lắng nghe một chút, nhưng trừ một vài tạp âm, cũng không nghe được thứ gì.

Nữ Đế Đại Ngụy đã đổi lại một thân y phục màu đỏ, ngồi ngay ngắn trên giường, bởi vì cảm giác vượt xa người thường, biết ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, dưới đáy mắt mang theo ba phần phức tạp.

Nếu như nói lần trước Tào công công vào cung giết người, Dạ Kinh Đường bỗng nhiên nhảy ra cứu, là nghĩa hiệp gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, vậy lần này một mình cản ở Long Môn thề sống chết không lùi, chính là từ đầu đến đuôi quan tâm đến nàng và Ly Nhân.

Chương 733 - Bị Thương Chút

Chương 733. Bị Thương Chút

Từ khi Nữ Đế ngồi lên long ỷ, đã định sẵn sẽ thành người cô đơn, trừ thân muội và sư tôn, không thể tin tưởng bất kỳ kẻ nào, bởi vì nàng không rõ, những thần tử ở trước mặt luôn một mực cung kính với nàng có phải sau lưng là gian tế Bắc Lương, cọc ngầm của Bình Thiên Giáo, thậm chí là thích khách chư vương phái tới hay không.

Nhưng sau khi quen biết Dạ Kinh Đường lâu như vậy, những lo lắng này từ từ bị gạt bỏ, Dạ Kinh Đường có vô số cơ hội ám sát nàng, cũng có thể bằng vào sự tin tưởng của nàng cùng Ly Nhân thử đi giành quyền thế địa vị để làm được chuyện lớn hơn.

Nhưng tất cả hành vi của Dạ Kinh Đường, chính là một giang hồ đại hiệp thuần túy, có dã tâm cũng là làm thiên hạ đệ nhất giang hồ, không màng đến danh lợi, mọi thứ chỉ nhận tình nghĩa, nàng và Ly Nhân ban cho hầu tước, chức quan, bổng lộc, ở trong mắt Dạ Kinh Đường có khả năng thật sự không bằng một bản Hiệp Nữ Lệ.

Mà liều mạng che chở cho nàng cùng Ly Nhân, hiển nhiên cũng không phải bởi vì thân phận các nàng, mà coi các nàng là bằng hữu, hoặc là hơn cả bằng hữu.

Một nam nhân như vậy, Nữ Đế muốn nghi kỵ cũng không biết phải nghi kỵ như thế nào, nếu như Dạ Kinh Đường là cọc ngầm của thế lực nào đó, đó cũng là cọc ngầm không xứng chức nhất thế gian...

Tinh thần Nữ Đế bay vạn dặm suy nghĩ lung tung, không biết

sự yên lặng đã qua bao lâu, tĩnh thất lặng ngắt như tờ bỗng nhiên vang lên âm thanh:

Thùng thùng -- đông --

Có người đang gõ ám ngữ ở cửa đá.

Bốn nữ ám vệ quay đầu hỏi xin ý kiến của Nữ Đế, nhanh chóng rút chốt sắt niêm phong cửa đá, sau đó cửa đá lắc lư rồi xuất hiện một khe hở, tiếng hò hét cũng truyền đến từ bên ngoài:

“Một hai ba -- “

Trong lòng Đông Phương Ly Nhân tràn đầy lo lắng, trực tiếp ngồi xổm dưới đất, nghiêng đầu xem xét bên ngoài.

Ngoài vườn hoa là một đống hỗn độn, còn có thể nhìn thấy không ít ánh lửa và sương mù, hơn bốn mươi tên lực sĩ dùng vải ướt che kín miệng mũi, tay cầm tám cái xích sắt, đi lên dùng toàn lực lôi kéo, dần dần kéo ra khối đá ngàn cân. Mà bên ngoài cửa đá bị niêm phong, một nam tử lưng đeo bội đao đang đứng.

Nam tử mặc một bộ quan bào màu đen, lưng đeo đai ngọc, nhìn sạch sẽ mà uy nghiêm, tựa như chẳng có chuyện gì.

Nhưng băng gạc trên hai tay nam tử đã ẩn rỉ ra màu đỏ, sắc mặt có chút phiếm hồng, vẫn làm lộ trận hỗn chiến vừa rồi thảm liệt bực nào.

“Dạ Kinh Đường?!”

Đông Phương Ly Nhân và Dạ Kinh Đường quen biết lâu như vậy, không phải chưa từng thấy hắn bị thương, nhưng lần trước đánh bại Hiên Viên Triều, cũng không thấy Dạ Kinh Đường lâm vào loại cảnh ngộ này, cửa đá vừa nâng lên, đã lao vụt ra từ phía dưới, đi tới trước mặt hắn:

“Ngươi....”

Đông Phương Ly Nhân muốn bắt mạch cho Dạ Kinh Đường, nhưng đi vào mới phát hiện dưới y phục Dạ Kinh Đường cũng không vuông vức, khắp nơi đều có vết tích băng bó, quả thực là không dám động bừa, chỉ lo lắng vạn phần nhìn qua:

“Ngươi bị thương như thế nào?”

Dạ Kinh Đường đưa tay kéo Đông Phương Ly Nhân tới cạnh đại môn để tránh chặn đường, sắc mặt hết sức bình tĩnh:

“Bị thương ngoài da một chút, tình trạng không mấy nghiêm trọng, tặc tử Lục Tiệt Vân đã đền tội, đại đội binh mã đã đến chân núi, trước mắt không có gì đáng ngại. Vừa rồi khi tặc tử công kích, ta bị áp chế trước cửa, có người dùng ám khí đánh lén, Thái hậu nương nương giúp ta ngăn cản ám khí, trúng Tù Long Chướng...”

“Hả?”

Sắc mặt Đông Phương Ly Nhân đột biến, tay vịn Dạ Kinh Đường có chút lay động, dò hỏi:

“Gọi Vương thái y tới chưa? Còn có Trương Cảnh Lâm...”

“Đều đã gọi tới, tình huống trước mắt của Thái hậu nương nương coi như ổn định, nhưng nhất định phải nhanh chóng giải độc. Vương thái y, Trương Cảnh Lâm, còn có một nữ vu sư của Tây Hải chư bộ, thương lượng ra hai biện pháp, một là tìm Kim Lân Đồ cùng Long Tượng Đồ, hai là đi Tây Hải chư bộ tìm Độc Sư lấy giải dược, có khả năng lập tức xuất phát...”

Đông Phương Ly Nhân ở bên trong không biết gì hết, bây giờ đứng trước một đống tin tức lớn như vậy, khẳng định có chút không rõ đầu mối.

Mắt thấy hơi thở Dạ Kinh Đường rất loạn, đỡ hắn đến tẩm

điện xong bên cạnh:

“Ngươi ngồi xuống rồi nói. Bây giờ Thái hậu đang ở đâu?”

“Dưới chân núi...”

Nữ Đế Đại Ngụy ở dưới sự bảo vệ của ám vệ đi tới, nhìn thấy bộ dáng của Dạ Kinh Đường, kỳ thật cũng muốn hỏi thăm hai câu.

Nhưng thân là đế vương, cục diện hỗn loạn như vậy vẫn phải khiến cho triều thần an tâm, lập tức dẫn theo ám vệ đi ra ngoài...

Cùng lúc đó ở dưới núi.

Trên mặt sông yên lặng, một bóng trắng giống như ma quỷ theo dòng nước trôi xuống, trên mặt sông có vệt đuôi màu trắng, thuyền nhỏ qua lại nghe thấy động tĩnh, nhưng khi đảo mắt nhìn lại, trong tầm mắt cuối cùng chỉ còn lại một đốm trắng mơ hồ.

Tuyền Cơ Chân Nhân rời khỏi Tam Hà Trấn đã nhanh chóng trở về, vừa đi không bao lâu, đã nhận được chim bồ câu đưa thư từ Ngọc Đàm Sơn Trang, biết đã xảy ra chuyện lớn, lập tức dùng tốc độ cao nhất mặc kệ cái giá phải trả lao vùn vụt chạy về.

Tam Hà Trấn cách Vân An hơn hai trăm dặm, Tuyền Cơ Chân Nhân lại không dùng nhiều thời gian, đến khi có thể nhìn thấy sơn trang nguy nga bên bờ sông, đám người múa may loạn xạ bên trong vẫn chưa kết thúc.

Chương 734 - Tưởng Trát Hổ Chạy Mất

Chương 734. Tưởng Trát Hổ Chạy Mất

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy vội như thế, Tuyền Cơ Chân Nhân tiêu hao công lực cực lớn, mồ hôi đã thẩm thấu nội y, đến khi phát hiện sóng gió đã lắng xuống, Nữ Đế ở bên ngoài sơn trang tiếp kiến từ trong thành vội vã gấp rút điều quân tiếp viện ổn định lòng quân, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Khi Tuyền Cơ Chân Nhân đáp xuống bên ngoài sơn trang, vốn muốn đi gặp Nữ Đế trước, nhưng khóe mắt lại phát hiện ở giữa khu nhà dưới núi, Vương thái y và Trương Cảnh Lâm đứng ở trong sân nói gì đó, đều cau mày.

Tuyền Cơ Chân Nhân thầm nói không ổn, cho là Dạ Kinh Đường xảy ra chuyện, vội vàng phi thân vào trong viện, đi vào cửa xem xét.

Kết quả lại phát hiện, Phạm Thanh Hòa thân mặc váy sa mỏng, đứng bên bàn nhỏ ngoài bình phong, trước mặt đặt các loại bình bình lọ lọ, đang chăm chú điều chế thuốc, bọc hành lý tùy thân nàng để ở khách điếm cũng được người đưa tới, đặt trong tay Phạm Thanh Hòa.

Lại nhìn trên giường sau tấm bình phong, Thái hậu nương nương thân mang phượng bào im hơi lặng tiếng nằm đó, gương mặt hiện ra mấy phần tái nhợt, dùng mắt thường cũng có thể thấy đang rất suy yếu.

“Hoài Nhạn?”

Sắc mặt Tuyền Cơ Chân Nhân thay đổi, thân thể lao tới thoáng chốc đã đến trước giường, dùng tay đè chặt cổ tay Thái hậu nương nương bắt mạch, sắc mặt vẫn luôn vân đạm phong khinh dần dần biến thành lo lắng.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến âm thanh xé gió quen thuộc, khiến Phạm Thanh Hòa giật mình thành thói quen bị dọa cho lắc vai một cái, thiếu chút nữa chuẩn bị nhảy cửa sổ.

Đảo mắt thì phát hiện yêu nữ người thấm đẫm ngồi xổm bên giường, thù mới hận cũ của Phạm Thanh Hòa cùng dâng lên, lông mày dựng thẳng, âm thanh lạnh lùng nói:

“Ngươi đi ra ngoài cho ta!”

Khí thế hung hãn!

Tuyền Cơ chân nhân không phải đại phu, cũng biết Phạm Thanh Hòa am hiểu đủ loại độc dược, tinh thông y đạo dược học.

Là người nhà của bệnh nhân, bị thầy lang chủ trị quát một câu, tất nhiên Tuyền Cơ Chân Nhân không dám tức giận, thậm chí còn có chút sốt ruột, vội vàng đứng lên cách xa một chút, quay đầu hỏi:

“Thái hậu trúng độc gì?”

Phạm Thanh Hòa thấy Tuyền Cơ Chân Nhân sợ hãi, tất nhiên nàng sẽ lên mặt, nét mặt lạnh lẽo như sương tuyết nói:

“Ta đang thương lượng đối sách cùng Vương đại phu và Trương đại phu, ngươi xông tới làm cái gì? Biết tình hình xong ngươi ngoại trừ lo lắng suông một chút còn có thể như thế nào?”

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm thấy lời này không sai, cho nên nhẹ nhàng gật đầu đi tới trước mặt nhẹ nhàng hỏi:

“Tình huống bây giờ của Thái hậu như thế nào?”

Phạm Thanh Hòa xoay người lại, đưa đồ đảo thuốc cho Tuyền Cơ Chân Nhân, để nàng hỗ trợ đảo thuốc, trả lời:

“Trúng Tù Long Chướng, nhưng mà khi trước không phải hoàn toàn hết thuốc chữa...”

Phạm Thanh Hòa chăm chú nhìn tình hình vừa rồi cùng mấy người thương lượng đối sách nói một lần, các loại phương pháp và khó khăn đều nói rất rõ ràng, chỉ tóm tắt lại những chỗ quan trọng, dù sao chính nàng cũng cảm thấy đường này quá khó, không đến tình huống bất lực thì căn bản không dám thử hết mọi thứ.

Tuyền Cơ Chân Nhân lắng nghe hết mọi điều, trong lòng cũng chùng xuống.

Nếu như Dạ Kinh Đường có Long Tượng Đồ, vậy chữa trị Tù Long Chướng chỉ cần thêm một tấm Kim Lân Đồ, khi nãy nàng nhìn thấy Kim Lân Đồ mà không đoạt lấy, cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng kì thực không phải.

Nếu vừa rồi nàng động thủ, Tưởng Trát Hổ hoàn toàn không cần thiết tử chiến không lùi, quay đầu lập tức chạy, nàng đuổi theo phía sau, đoán chừng có thể đuổi tới tận Lương Châu, mà coi như Tưởng Trát Hổ không sợ đánh cùng nàng, nàng cũng không có khả năng trong một chiêu diệt Kim Thân, phá Quyền Khôi, cướp được đến tay tất nhiên phải bỏ ra cái giá lớn.

Vạn nhất nàng chạy quá xa hoặc là trong lúc giao thủ bị thương, Dạ Kinh Đường cũng bị thương ở sơn trang, Nữ Đế cũng không còn chút chiến lực nào, lập tức trở thành tòa thành trống không. Thái hậu có Kim Lân Đồ sẽ có khả năng không sao, nhưng bọn người Đoạn Âm Thanh Tịch, Chu Xích Dương ngày mai bỗng nhiên xuất hiện hành thích Nữ Đế thì ai đi cản đây?

Sau khi Tuyền Cơ Chân Nhân suy nghĩ một chút mới nói:

“Tưởng Trát Hổ né tránh đánh cược trận chiến chạy lấy mạng, rất khó chặn được, chỉ khi cùng Dạ Kinh Đường bao vây mới nắm chắc lấy được Kim Lân Đồ tới tay, nhưng Dạ Kinh Đường vừa trải qua huyết chiến, chưa qua mấy tháng thì rất khó khôi phục hoàn toàn... Minh Long Đồ chỉ có thể làm biện pháp dự phòng, còn phải lấy chư bộ Tây Hải làm chủ, ngươi xác định nắm chắc tìm được Độc Sư?”

“Tây Hải chư bộ là địa bàn của ta, luyện dược không thể không mua nguyên liệu, chỉ cần người ở Tây Hải chư bộ, ta có thể tra được dấu vết để lại...”

Khi Phạm Thanh Hòa đang nói chuyện ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến âm thanh vỗ cánh:

Phốc phốc phốc ~

Tuyền Cơ Chân Nhân đảo mắt nhìn lại, đã thấy Chim Chim lung la lung lay bay vào cửa sổ, trên vuốt nắm cái túi, bên trong đựng trang giấy lớn nhỏ.

Chương 735 - Bản Cung Ban Tưởng Cho Ngươi Lạc Đà Nướng

Chương 735. Bản Cung Ban Tưởng Cho Ngươi Lạc Đà Nướng

Bởi vì gặm thứ này, Chim Chim bay không ổn, rơi trên mặt bàn còn lăn một vòng, sau đó nhảy nhót quanh bao vải, không biết đang làm cái gì.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy vậy vội vàng đi tới trước mặt, lấy ra Long Tượng Đồ trong bao, trong lòng như nhặt được chí bảo, dù sao cái này không chỉ có thể cứu Thái hậu, còn có thể cứu mạng Nữ Đế.

Vì thế Tuyền Cơ Chân Nhân dò xét một chút, lập tức đi ra cửa phòng, muốn đưa tấm đồ cho Nữ Đế nhìn một chút, để cho Nữ Đế sửa chữa sai lầm của Long Tượng Đồ.

Phạm Thanh Hòa cũng là người giang hồ, nói không nhớ nhung Minh Long Đồ là giả, vốn muốn làm ra bộ dáng nữ đại phu ở bên cạnh dò xét, kết quả chỉ thấy kim quang lóe lên, Tuyền Cơ Chân Nhân đã chạy mất, nàng vội vàng đuổi theo Tuyền Cơ Chân Nhân giữ chặt cánh cửa:

“Ngươi làm cái gì? Đây là dược liệu cứu mạng cho Thái hậu, ngươi còn muốn nuốt riêng hay sao?”

Tuyền Cơ chân nhân bước chân không ngừng lại: “Ta đem cho người ta kiểm nghiệm thật giả, đợi chút nữa mang về cho ngươi nghiên cứu.”

Phạm Thanh Hòa không rõ ý đồ của Tuyền Cơ Chân Nhân, theo ở phía sau nắm lấy tay áo nổi nóng:

“Cái này còn cần kiểm nghiệm? Dạ Kinh Đường không có Minh Long Đồ thì có thể một mình chọi mười mấy người?”

“Hắn có thể, chỉ là càng đánh càng phí sức thôi, võ khôi không chỉ có thể lấy một địch mười, mà còn tứ lạng đấu ngàn cân, điều kiện khác biệt tất nhiên có đấu pháp khác biệt...”

“Ngươi cho ta nhìn một chút, ta sẽ không đoạt. Ngươi còn như vậy ta không giúp ngươi cứu Thái hậu…”

“Ta cầm cho ngươi nhìn, dám đụng chặt tay!”

“Được!”

Tiếng nói chuyện từ từ nhỏ dần, trong viện rất nhanh đã chỉ còn lại hai thần y đang nhíu mày trao đổi, và Vương phu nhân ở dưới mái hiên nấu thuốc.

Trong phòng, Chim Chim gật gù đắc ý một lát, phát hiện vậy mà không ai cho nó ăn, vốn định đuổi theo nhưng nhìn đến Thái hậu nương nương nằm ở trên giường, lại tỉnh táo thêm một chút, nhảy đến bên cạnh gối, dùng lông xù cọ mặt nàng:

“Chít chít chít chít... chít chít?!”

Sắc mặt Thái hậu nương nương suy nhược, dưới âm thanh từng bước đi đến, bỗng nhiên mở mắt ra, quét mắt nhìn trong phòng.

Chim Chim sững sờ, tiếp đó chuẩn bị nhảy nhót gọi người, kết quả trực tiếp bị một cái tay ấn xuống, còn bị nắm mỏ chim, tiếng kêu biến thành “Cô?” .

Thái hậu nương nương xác nhận trong phòng không có ai, âm

thầm nhẹ nhàng thở ra, sau đó đáy mắt hiện ra mấy phần rối rắm.

Dục Hỏa Đồ có hiệu quả chữa trị thương thế rất mạnh, mặc dù Tù Long Chướng cực kì bá đạo, nhưng sau khi nàng hôn mê hai khắc đã tỉnh lại ---- nói cho đúng là bị đói nên tỉnh, tiêu hao quá lớn cần bổ sung năng lượng, để còn tiếp tục hồi phục thương thế.

Dựa vào tính cách của Thái hậu nương nương, nàng chỉ cần không ngừng vận chuyển pháp môn Dục Hỏa Đồ, ăn ngon uống sướng một hai ngày, là hoàn toàn không sao.

Nhưng nàng tỉnh lại, lấy Dục Hỏa Đồ ra giải thích rõ ràng, chuyện này thật sự xong, tiếp đó nàng phải làm sao bây giờ?

Mấy người mới thương lượng, nói Dạ Kinh Đường chuẩn bị lập tức lên đường, đưa nàng đi Tây Hải chư bộ tìm đại phu.

Thái hậu nương nương thuở nhỏ lớn lên ở Giang Châu, mười mấy tuổi vào cung, ở trong thâm cung mười năm làm chim trong lồng, luôn khát khao thế giới bên ngoài, mà lần này đi Lương Châu băng qua ngàn dặm sa mạc, hoặc là đồng bằng Tây Hải vô tận mà Tuyền Cơ Chân Nhân từng nói.

Nếu như nàng không sao, có khả năng cả đời này sẽ không có cơ hội lưu lạc thiên nhai lần thứ hai.

Nhưng bất tỉnh cũng không được.

Thái hậu nương nương biết Dạ Kinh Đường bị thương nặng cỡ nào, so với đi ra ngoài chơi, trong lòng lo lắng an nguy của Dạ Kinh Đường hơn, Dạ Kinh Đường vừa ngồi bên cạnh, trong hôn mê nàng cũng có thể cảm giác được sự lo lắng và bất lực kia, tâm tình cũng bị hòa tan.

Dạ Kinh Đường lo lắng cho nàng như vậy, nàng ở đây giả bệnh, vậy cũng thật không có lương tâm.

Vì thế Thái hậu nương nương nằm đó âm thầm suy nghĩ thật lâu, nghĩ ra một biện pháp rất thích hợp -- nàng âm thầm lấy Dục Hỏa Đồ ra, đưa cho Dạ Kinh Đường trị thương, tiện thể để Dạ Kinh Đường không cần lo lắng không cứu được nàng.

Nàng thì tiếp tục hôn mê, có Dục Hỏa Đồ cũng học không được, cho nên vẫn được ra ngoài.

Chờ sau khi rời khỏi Vân An Thành, nàng tỉnh lại, sau đó nếu Dạ Kinh Đường không chịu đưa nàng ra ngoài một chút, nhất quyết mang nàng trở về, vậy thì trở về là được.

Vừa hỗ trợ cản đao lại vừa đưa Dục Hỏa Đồ, để Dạ Kinh Đường lo lắng mấy ngày liền, cũng không quá phận...

Nhưng làm sao đưa Dục Hỏa Đồ cho Dạ Kinh Đường, lại phải để Dạ Kinh Đường cho rằng đây không phải của nàng?

Thái hậu nương nương suy nghĩ một chút, tiến đến trước mặt Chim Chim, nhỏ giọng nói:

“Chít chít, ngươi tới phòng ngủ của bản cung, dưới giường có cái rương nhỏ, bên trong có tờ giấy vàng, ngươi...”

“Chít chít?!”

Chim Chim sững sờ, nghe được tin tức quan trọng như vậy, quay đầu muốn đi mật báo với Đường Đường.

Thái hậu nương nương vội vàng đè Chim Chim lại, uy hiếp và lợi dụng:

“Ngươi làm theo lời bản cung nói, bản cung ban thưởng cho ngươi một con lạc đà Tây Bắc nướng, nếu dám để lộ...”

Chương 736 - Đừng Làm Bậy

Chương 736. Đừng Làm Bậy

“Chít chít!”

Ánh mắt Chim Chim sáng rực, rất không vui ra hiệu -- ngươi cho rằng Chim Chim đần hay sao? Tiết lộ ra ngoài chẳng phải mất lạc đà nướng rồi!

Sau đó lập tức vỗ cánh phạch một cái bay ra ngoài.

Thái hậu nương nương thấy vậy, cuối cùng an tâm một chút, lần nữa nằm lại gối, không vận chuyển pháp môn Dục Hỏa Đồ nữa, sau đó nhanh chóng hôn mê bất tỉnh... Bên cạnh Tẩy Long Trì, nóc phòng Dưỡng Tâm Điện bị đào ra một lỗ thủng.

Dạ Kinh Đường nằm an vị trên giường, cởi sạch áo lộ ra băng vải trên người, Đông Phương Ly Nhân thì ngồi bên cạnh, giúp Dạ Kinh Đường kéo cánh tay thoa thuốc, cùng thảo luận kế hoạch đi Tây Hải chư bộ.

Bởi vì Thái hậu nương nương sinh tử chưa rõ, tâm trạng hai người đều rất thấp, không vui cười đùa giỡn như ngày xưa, nhìn như là đôi vợ chồng nhỏ số khổ gặp đại nạn ôm nhau sưởi ấm.

Đông Phương Ly Nhân bị chuyện của Thái hậu làm cho tâm thần không yên, nhưng trong lòng làm sao lại không lo lắng thương thế của Dạ Kinh Đường.

Thấy ánh mắt Dạ Kinh Đường vô cùng kiềm chế, thậm chí có chút hoảng hốt, Đông Phương Ly Nhân cũng sợ thể xác và tinh thần của Dạ Kinh Đường mỏi mệt rồi xảy ra vấn đề, nên miễn

cưỡng vui cười, lộ ra ý cười nhẹ nhõm:

"Được rồi. Mọi chuyện luôn có biện pháp giải quyết, ngươi là phúc tướng của bản vương, từ khi vào kinh thành đến nay chưa từng thất thủ, lần này còn có thể bị làm khó hay sao?"

Dạ Kinh Đường trải qua huyết chiến, gặp phải tình cảnh tuyệt vọng này, tinh thần xác thực đã sắp sụp mất, nhếch miệng cười, muốn nói cái gì lại suy nghĩ không rõ.

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy không khỏi nóng vội, ngẫm nghĩ, sau khi nhìn chung quanh vài lần, tiến về phía trước, nhếch nhếch cái cằm:

"Ừm. Hừ?"

". . ."

Ánh mắt Dạ Kinh Đường giật giật, nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, ngẫm lại lắc đầu nói:

"Đừng làm bậy... ta nghỉ ngơi chút sẽ tốt."

Đông Phương Ly Nhân cảm giác Dạ Kinh Đường như vậy sẽ không được nghỉ ngơi, dứt khoát ngồi thẳng lên một chút, cầm cánh tay băng vải của Dạ Kinh Đường nhẹ kéo, nhét vào trong vạt áo đầu rồng béo, sau đó tiến lên phía trước, chủ động ngậm lấy bờ môi hơi trắng bệch.

Ba ~

Dưới lòng bàn tay Dạ Kinh Đường là một mảnh mềm mại mượt mà, đầu ngón tay vô thức giật giật, sau khi im lặng một lát, dùng sức trên môi không kiềm chế nữa, ngược lại là thật sự phát tiết mấy phần.

Đông Phương Ly Nhân tách đôi môi ra, dùng tay áo xoa xoa

gương mặt Dạ Kinh Đường, bốn mắt nhìn nhau:

“Hôm nay không trách ngươi, ngươi đã tận lực rồi. Thái hậu cát nhân ắt có thiên tướng...”

Khi đang thấp giọng thì thầm, ngoài cửa sổ chợt vang lên tiếng “Phốc phốc phốc ~”.

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn lại, đã thấy Chim Chim lắc lắc ung dung bay tới, trên vuốt nắm lấy một tờ giấy vàng, xa xa đã bắt đầu:

“Chít chít chít chít ·····.”

Dạ Kinh Đường thấy Chim Chim mang Long Tượng Đồ tới, vội vàng nâng tay tiếp được, còn cau mày nói:

“Sao lại bỏ túi ra? Mang theo tờ Minh Long Đồ rêu rao khắp nơi, ngươi cũng không sợ bị người... hả? ! ! !” Lời nói dừng lại.

Dạ Kinh Đường cầm giấy vàng quan sát tỉ mỉ, phát hiện tạo hình lớn nhỏ đều như thế, nhưng đồ án “Quy Bối Tam Sơn” trên giấy, biến thành “Kim Phượng dục hỏa”, còn có vết máu.

Dạ Kinh Đường còn tưởng rằng tinh thần mình bất an đến hoa mắt nên đưa tay dụi mắt, sau đó mượn đèn đuốc nhìn kỹ -- vẫn là đồ án Kim Phượng dục hỏa...

“Đây chính là Long Tượng... rồng... đây là rồng sao?”

Đông Phương Ly Nhân đi đến trước mặt dò xét một chút, đáy mắt cũng hiện ra sự kinh ngạc, cẩn thận hồi tưởng thư tịch miêu tả Minh Long Đồ, đáy mắt lập tức hiện ra sự kinh ngạc:

“Đây là Dục Hỏa Đồ?”

Dạ Kinh Đường có chút mơ hồ nhìn chung quanh một chút, lại vỗ lên mặt mình, sau khi xác định không phải là mơ, nhìn về phía

Chim Chim:

“Ngươi biến ra từ chỗ nào? Long Tượng Đồ của ta bị người ta đánh tráo?”

Đông Phương Ly Nhân cau mày nói: “Làm sao có thể, cầm Dục Hỏa Đồ đánh tráo Long Tượng Đồ, trừ phi não bị úng nước... chít chít, ngươi tìm được ở đâu?”

Chim Chim nâng cánh chỉ ra bên ngoài, sau đó lung la lung lay bay ra ngoài.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, vội vàng cùng Đông Phương Ly Nhân đi theo, không quá một lát, đã đi tới đống đổ nát cạnh sơn trang.

Đống đổ nát này vốn là hành lang, nơi ban đầu Dạ Kinh Đường và Lục Tiệt Vân giao thủ, giữa tường đổ có không ít mảnh vụn quần áo, bởi vì thế cục chưa ổn định, không có ai tới thu thập.

Dạ Kinh Đường đi theo Chim Chim tiến vào giữa phế tích, có thể thấy được Chim Chim hạ xuống trước đống đá vụn, dùng cánh chỉ chỉ áo choàng rách dưới đó:

“Chít chít!”

“. . .”

Dạ Kinh Đường hơi sửng sốt một chút, tiếp theo khó tin nói:

“Thứ Lục Tiệt Vân luyện thật sự là Dục Hỏa Đồ? ! Ta nói hắn luyện gân xương da, tinh khí thần làm sao chỉ luyện một tờ... không đúng, nếu thật sự hắn có Dục Hỏa Đồ, sao lại trở nên không giống người không giống quỷ như vậy?”

Đông Phương Ly Nhân đối diện với tài sản ngoài ý muốn này, đáy lòng khá là kích động, hung hăng ôm Chim Chim vuốt ve ban thưởng, trả lời:

“Dục Hỏa Đồ chỉ có thể trị thương. Ngọc Cốt Đồ để thân thể sinh ra nhiễu loạn, cũng không phải tổn thương, hắn dùng Dục Hỏa Đồ chỉ làm xương cốt mau chóng mọc ra, mà không phải biến xương cốt thành không , luyện Dục Hỏa Đồ chỉ cần không chết tại chỗ, thì căn bản không chết được, chỉ cần học được, không sợ bất kỳ độc dược gì trên đời, thứ này có thể cứu Thái hậu nương nương.”

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, trong lòng không khỏi vui vẻ vô cùng, quay người chạy xuống dưới núi, nhưng sau khi đi ra một đoạn, lại cau mày nói:

“Thái hậu nương nương phải tỉnh lại mới có thể luyện Dục Hỏa Đồ, bây giờ đang hôn mê, cầm thứ này tới cũng không có cách nào dùng được, mà không biết thời gian có đủ hay không....”

“Chuyện đi Tây Hải chư bộ vẫn phải gấp rút chuẩn bị, nếu như Thái hậu tỉnh thì để Thái hậu học Dục Hỏa Đồ, nếu như không tỉnh thì chí ít cũng có biện pháp chuẩn bị. Đánh thức người, dù sao cũng đơn giản hơn so với cắm đầu đi tìm thuốc giải nhiều... đúng, ngươi nhanh học Dục Hỏa Đồ, chữa trị vết thương trước.”

Dạ Kinh Đường cảm thấy tấm đồ này tới có chút ngoài ý muốn, cũng quên mất chuyện này, nghe vậy thì vừa đi vừa cầm Dục Hỏa Đồ, chăm chú cảm ngộ học tập...

Chương 737 - Tiểu Vân Ly Lo Lắng

Chương 737. Tiểu Vân Ly Lo Lắng

Bóng đêm dần sâu, đèn đuốc trong sân dưới núi sáng trưng, mấy đại phu tụ tập ở trong viện thương nghị đối sách, Dạ Kinh Đường thì đứng ở cổng, nhìn xem tình hình trong phòng.

Trong phòng thật nhiều người, Phạm Thanh Hòa chăm chú điều chế dược giải, Chim Chim có thể là bị đói bụng, đứng ở bên bàn nghiêng đầu nhìn bình bình lọ lọ, muốn lên nếm thử, nhưng không biết tỷ tỷ này nên không dám, cũng chỉ có thể không ngừng tỏ ra đáng yêu, ý đồ kích thích đối phương cho nó ăn.

Mà bên cạnh giường, Đông Phương Ly Nhân đứng chắp tay, trên gương mặt tràn đầy vẻ u sầu, khi thì im ắng thở dài một hơi.

Vương phu nhân ngồi dựa vào đầu giường, trong ngực ôm Thái hậu nương nương hơi thở mong manh, nhẹ nhàng kêu gọi:

“Thái hậu nương nương? Thái hậu nương nương?'

Tuyền Cơ Chân Nhân thì ngồi ở bên cạnh, trong tay bưng một bát cháo dinh dưỡng, sau khi dùng thìa thổi thổi, đưa tới bên môi trắng bệch của Thái hậu nương nương, có thể nhìn thấy cổ họng Thái hậu nuốt theo bản năng, nhưng cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Dạ Kinh Đường yên lặng dò xét, sau khi chờ đợi không biết bao lâu, Phạm Thanh Hòa ngồi trong phòng, bưng một bát thuốc cùng mấy gói thuốc bột được gói kỹ, đứng dậy đi tới trước mặt:

“Đây là Hóa Ứ Tán, sáng một lần tối một lần dùng nước ấm hoà thuốc vào nước, có hiệu quả trị nội thương.”

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy thì quay người trở lại, đi đến trước mặt tiếp nhận chén thuốc:

“Làm phiền Phạm cô nương. Phạm cô nương là ngoại sứ Đông Minh bộ, đường xa mà đến bản vương chưa làm tròn đạo nghĩa chủ nhà, ngược lại để cô nương bận trước bận sau, thật sự hổ thẹn, đợi chút nữa ta để sư tôn sắp xếp chỗ ở cho cô nương...”

“Không cần!”

Phạm Thanh Hòa vất vả lắm mới trốn ra từ phòng giam, cũng không muốn bị yêu nữ bắt lại, giơ tay lên nói:

“Ta ở cách vách là được rồi, có biến cũng có thể kịp thời giúp đỡ.”

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy cũng không khách sáo, lại hỏi:

“Chỉ cần Thái hậu nương nương tỉnh lại, thì nhất định có thể chữa khỏi, nếu như cho thuốc vào trong cháo...”

Phạm Thanh Hòa lắc đầu: “Biện pháp kéo người tỉnh lại từ trong hôn mê còn nhiều. Nhưng tình trạng thân thể của Thái hậu nương nương không lạc quan, căn bản không chịu được giày vò, hạ thuốc mạnh sẽ chỉ hoàn toàn ngược lại, trước mắt vẫn có thể ăn cháo từ từ bồi bổ, chờ thân thể hồi phục một chút lại xem tình hình.”

Đông Phương Ly Nhân âm thầm thở dài, đưa mắt nhìn Phạm Thanh Hòa, mới thổi thổi chén thuốc, lại tự mình nếm một chút, xác định không có vấn đề gì đưa cho Dạ Kinh Đường:

“Ngươi vừa trải qua huyết chiến, thân thể hao tổn quá lớn, dùng thuốc xong thì trở về phòng dưỡng thương đi, nơi này có ta

và sư tôn là được rồi.”

Dạ Kinh Đường tiếp nhận chén thuốc uống một hơi cạn sạch, nghĩ nghĩ, ôm Đông Phương Ly Nhân một chút, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng:

“Điện hạ cũng sớm nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì thì kịp thời gọi ta.”

Đông Phương Ly Nhân thấy bên cạnh có người, vốn định kháng cự, nhưng trong lòng thực sự không nỡ, đành giơ tay lên vỗ lưng Dạ Kinh Đường:

“Bản vương tự biết lượng sức mình, đi nghỉ ngơi đi.” Sau đó mới tách ra trở về phòng.

Dạ Kinh Đường tiêu hao công lực rất lớn lại bị cả nội thương lẫn ngoại thương, sống đến bây giờ đơn thuần là dựa vào ý chí và nghị lực, sau khi từ trong viện đi ra ngoài, dùng tay đỡ vách tường vuốt nhẹ cái trán, sau đó đi về hướng sơn trang.

Tới gần đêm khuya, hỗn loạn trong ngoài sơn trang mới lắng lại, lúc đầu cung nữ và cấm quân tán loạn khắp nơi, sau khi độc dược tan hết, lâm vào trạng thái mệt mỏi kiệt sức, phòng vệ xung quanh sơn trang do cấm quân từ kinh thành tới tiếp nhận.

Dạ Kinh Đường đi qua khu nhà ở, còn chưa đến cổng sơn trang, đã thấy ba bóng người, đi qua đi lại ngoài cổng lớn của sơn trang, sau khi nhìn thấy hắn thì đầy mắt lo lắng chạy tới:

“Kinh Đường!”

“Kinh Đường ca ca...”

Chiết Vân Ly ở trong thành phát hiện tình hình không đúng, trước tiên chạy tới hoàng thành, nhưng chờ tới lúc liên lạc được với Lạc Ngưng và Bùi Tương Quân, cùng đuổi tới Ngọc Đàm Sơn

Trang, nhiễu sự đã kết thúc, bên trong quá hỗn loạn, quân lính phong tỏa xung quanh, các nàng cũng không dám tùy tiện xông vào, đến khi nãy khôi phục lại trật tự, mới tiến đến báo nha môn.

Chiều nay khi Lạc Ngưng và Bùi Tương Quân từ biệt Dạ Kinh Đường, Dạ Kinh Đường còn bình yên vô sự nhàn nhã hôn môi sờ dưa hấu, mà khi gặp lại sắc mặt Dạ Kinh Đường đã nhợt nhạt, bộ dáng cô đơn, tương phản lớn đến mức giống như biến thành người khác, các nàng là người bên gối, trong lòng sao có thể không lo lắng.

Nhìn thấy trên tay, trên vai, trên chân Dạ Kinh Đường đều có vết băng bó, Lạc Ngưng gấp gáp đến mức nước mắt sắp tuôn ra, muốn chạy lên giữ chặt tay Dạ Kinh Đường đánh hắn một cái, lại sợ Vân Ly phát giác ra điểm không đúng, có chút do dự.

Kết quả vừa chần chờ một lát, cái bóng bên cạnh đã phi lên.

“Kinh Đường ca ca!”

Tiểu hiệp nữ Chiết Vân Ly nhìn thấy Dạ Kinh Đường bị đánh thành dạng này, cũng lo lắm không chịu được, vượt qua hai trưởng bối đi đến trước mặt Dạ Kinh Đường, cũng không lo có bị sư nương đánh đòn hay không, nắm chặt tay Dạ Kinh Đường lo lắng nói:

“Vừa rồi làm muội sợ muốn chết, muội còn tưởng rằng huynh trúng kế bị người khác chơi đểu... đều tại muội không tốt, vào theo dõi lại quên kiểm tra thùng gỗ, nếu sớm phát hiện, đã không bị những người kia tính kế... huynh bị thương như thế nào? Có đáng ngại hay không?”

Chương 738 - Lạc Ngưng Lo Lắng

Chương 738. Lạc Ngưng Lo Lắng

Khi Chiết Vân Ly đang nói chuyện, vén tay áo Dạ Kinh Đường lên dò xét, lại muốn giật cổ áo ra nhìn, giống như tiểu sư muội lo lắng cho sư huynh.

“Ách....”

Trong lòng Dạ Kinh Đường rất cảm động, nhưng bây giờ không dám động chút nào.

Khóe mắt vụng trộm nhìn lại – Ngưng nhi lúc đầu đầy lo lắng, nhưng nhìn thấy hình ảnh trước mắt, khóe miệng hơi méo, mặt cũng xanh, nhưng ngay sau đó lại hóa thành lo lắng, còn có chút tủi thân.

Bùi Tương Quân dù lo lắng vạn phần, cũng bị cảnh này cho làm cho sững người một chút, nàng và Lạc Ngưng đứng đây lại bị đồ đệ của Ngưng Nhi nhanh chân đến trước, nàng cũng không thể tự hạ bối phận, cùng Vân Ly đi hỏi han ân cần, lập tức chỉ có thể ra dáng trưởng bối, đứng trước mặt Lạc Ngưng, nhìn một đôi trai tài gái sắc trẻ tuổi đầy phức tạp.

Dạ Kinh Đường tay chân bị động, cũng không thể đẩy Tiểu Vân Ly đầy ân cần ra, chỉ đưa tay xoa đầu Vân Ly, an ủi:

“Yên tâm, ta không sao, đi vào đi.”

Chiết Vân Ly kiểm tra nửa ngày, càng xem thấy thương thế càng nhiều, cũng không dám để Dạ Kinh Đường đứng đây, nên rất

tri kỷ vịn tay hắn đi vào trong:

“Lục Tiệt Vân điên rồi phải không? Muội nghĩ mãi mà không rõ, hắn dựa vào cái gì dám mang người tới đây hành thích...”

“Đoán chừng không còn sống lâu nữa, tới đánh cược một lần...”

Lạc Ngưng và Bùi Tương Quân chen miệng không lọt, mắt thấy Chiết Vân Ly muốn cùng Dạ Kinh Đường chạy vào trong sơn trang, Lạc Ngưng tiến lên trước nói:

“Nơi này là hành cung của Thiên tử, chúng ta đi vào không quá phù hợp. Huynh cũng bị thương, bây giờ còn chưa thể về nhà?”

Trong sơn trang hỗn loạn, thực sự không tiện, Dạ Kinh Đường thấy vậy thì dừng chân lại, nói khẽ:

“Lục Tiệt Vân dẫn người tới giết, dùng kỳ độc Tù Long Chướng, đã ngộ thương Thái hậu nương nương, tình hình bây giờ không ổn. Có khả năng ta phải lập tức đi Lương Châu một chuyến...”

“Hả?”

Bùi Tương Quân nghe nói như thế, lập tức có chút gấp gáp, quay nhìn, nhỏ giọng nói:

“Ngươi cũng bị thương thành bộ dạng này, còn để ngươi ra ngoài? Coi như ngươi có bản lĩnh, triều đình cũng không thể dùng đến chết...”

Dạ Kinh Đường hơi nâng tay, tiến đến trước mặt hai người nói nhỏ vài câu, nói ra chuyện Dục Hỏa Đồ.

Hai người nghe thấy chuyện này, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra - có Dục Hỏa Đồ, vậy không sợ lưu lại mầm bệnh, xác thực

không có gì đáng ngại.

Nhưng Dục Hỏa Đồ cũng không phải chỉ nhìn một chút là lập tức liền sinh long hoạt hổ, Bùi Tương Quân nghĩ nghĩ:

"Thế cục bây giờ loạn như vậy, ngươi lại đứng ở đầu sóng ngọn gió, không được tĩnh dưỡng đã xuất phát quá nguy hiểm. Ta trở về liên lạc với ngươi, cùng ngươi hộ giá, Hồng Hoa Lâu to như vậy, cũng không thể để thiếu chủ như ngươi đơn thương độc mã đi ra giang hồ..."

Dạ Kinh Đường chưa từng tới quan ngoại, cũng không thể lập tức dẫn Thái hậu đi, đối với chuyện này cũng không cự tuyệt:

"Liên lạc với phân đường ở Lương châu, sớm nghe ngóng tin tức, chủ yếu là Hồng Sơn trại, đến lúc đó có thể sẽ dùng tới."

Bùi Tương Quân khẽ gật đầu, không nửa phần trì hoãn, quay người bước nhanh ra ngoài.

Lạc Ngưng nghe thấy Dạ Kinh Đường muốn chạy tới Lương Châu, biểu cảm tự nhiên có chút phức tạp, nhìn Dạ Kinh Đường một chút, muốn nói lại thôi.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, lại lấy ra một lệnh bài từ bên hông, đưa cho Vân Ly: "Tình huống bên ngoài rất loạn, muội đi theo Tam Nương, có chuyện gì thì tùy thời liên lạc với ta. Ta và sư nương muội phải thương lượng hành trình một chút."

"Vâng."

Chiết Vân Ly không nghi ngờ gì, nhận lấy lệnh bài, liền chạy đi cùng Tam Nương.

Lạc Ngưng chờ cho đến khi Chiết Vân Ly và Bùi Tam Nương biến mất trong tầm mắt, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng đi đến trước mặt, giống như Vân Ly vịn tay Dạ Kinh Đường,

tiến vào cổng lớn sơn trang:

“Ngươi bị thương như thế nào? Vừa rồi đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Yến Vương thế tử bị điên sao”

Khắp nơi trong sơn trang có thể thấy được cấm quân cùng cung nữ đi lại. Lạc Ngưng cũng không tiện nói lung tung, chỉ nghe Dạ Kinh Đường kể lại những chuyện lớn nhỏ xảy ra trong sơn trang.

Chờ đi đến một gian phòng còn nguyên vẹn, sau khi đóng cửa lại, Lạc Ngưng mới đỡ Dạ Kinh Đường nằm lên giường, hơi nổi nóng:

“Ngươi làm việc cho triều đình có cần phải liều mạng như vậy không?”

Dạ Kinh Đường đụng phải gối, cả người lập tức không muốn động, đối mặt với sự dạy dỗ của thê tử, nhẹ nhàng đáp:

“Gặp phải chuyện này, ai cũng không có cách nào khác, cũng không phải ta muốn trên lưỡi đao liếm máu...”

Lạc Ngưng rất hiền thục giúp cởi giày, lại cởi vạt áo Dạ Kinh Đường xem xét thương thế:

“Sớm biết vậy nên trực tiếp đưa ngươi về Bình Thiên Giáo. Trước kia ngươi đã nói chỉ là người giang hồ, hai bên đều giúp, kết quả chuyện của Bình Thiên Giáo huynh không để ý, chuyện của triều đình lại đánh cược tính mạng đi liều. Ngươi tiếp tục đấu nữa, thì nên vào Tây Cung làm hoàng hậu...”

Dạ Kinh Đường tựa đầu trên gối, ánh mắt bất đắc dĩ:

“Kẻ thù ra tay, mật thất dưới Thừa An điện cũng mở ra, sao lại

không ảnh hưởng. Nếu ta tay chân lanh lẹ làm xong mọi chuyện trong hai ngày, không phải muội sẽ lập tức trở về...”

“Ta không quay về còn có thể thế nào? Huynh bị thương thành bộ dạng này còn chạy đi Lương Châu, Bình Nhi ngồi xổm ở nhà làm tai mắt nên ta không có lý do để đi theo ngươi, còn không bằng về Nam Tiêu Sơn ở...”

Chương 739 - Minh Long Đồ Kết Hợp

Chương 739. Minh Long Đồ Kết Hợp

Dạ Kinh Đường khe khẽ thở dài, kéo Ngưng nhi lạnh như băng nằm xuống bên cạnh:

“Không phải dưới hoàng thành có tấm bản đồ sao, nàng nói với Bình Thiên giáo chủ, ta phát hiện manh mối, chuẩn bị đi tìm Thiên Tử Kiếm cùng ngọc tỉ...”

?

Lạc Ngưng sững sờ, trở mình nhìn về hướng Dạ Kinh Đường:

“Cách này... Là liên tiếp tìm lý do không quay về, cả ngày đi theo huynh, Bạch Cẩm sẽ hiểu lầm...”

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, quay đầu nhìn:

“Sao có thể hiểu lầm? Chúng ta đường đường chính chính lừa dối nàng để yêu đương vụng trộm... ách...”

Sắc mặt Lạc Ngưng trầm xuống, dùng cùi chỏ chống nửa người trên, cúi đầu lạnh lùng nhìn, cho đến khi Dạ Kinh Đường hậm hực ngậm miệng, mới nói:

“Ai yêu đương vụng trộm? Là huynh khinh bạc muội trước, sau đó muội vì giúp huynh mới làm cái kia, mỗi lần đều là huynh ra sức đòi hỏi, có lần nào muội chủ động chưa? Muốn trộm cũng là huynh trộm muội, Bạch Cẩm đánh đến tận cửa muội sẽ nói tình hình thực tế, huynh xem nàng ấy thu thập huynh như thế nào.”

“Aizz, biết rồi, nếu thật sự tìm tới cửa thì ta sẽ giải thích, đánh xong dừng lại cũng nhận. Nghỉ ngơi trước đi, hôm nay quả thực mệt muốn chết...”

Lạc Ngưng thấy Dạ Kinh Đường xác thực tiêu hao quá lớn, nên không nói thêm gì, chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên môi hắn, sau đó ôm tay Dạ Kinh Đường nằm ở bên cạnh:

“Ngủ yên đi, đừng động ý đồ xấu.”

Dạ Kinh Đường mình đầy thương tích, lúc này muốn động ý đồ xấu thì thân thể cũng gánh không được, vì thế chỉ quay đầu hôn lên trán trên gương mặt lãnh diễm, hai mắt nhắm lại, bắt đầu suy nghĩ Dục Hỏa Đồ.

Minh Long Đồ là pháp môn luyện thể, tất cả đồ đều là thời gian càng dài hiệu quả càng mạnh, mà Dục Hỏa Đồ cũng như thế.

Vừa rồi Dạ Kinh Đường thuận lợi luyện công, sau này bỏ ra chút thời gian, đã hoàn toàn nhớ kỹ cách vận khí mạch lạc toàn thân nhưng trước khi vận chuyển pháp môn, thương thế trước kia không thể bình phục, bây giờ cũng có thể tự hành khôi phục, tốc độ khôi phục cũng không khác mấy, muốn giống như Lục Tiệt Vân xuất hiện hiệu quả nhanh chóng, còn phải chờ thời gian từ từ mở rộng và khí mạch vững chắc.

Dạ Kinh Đường nghiên cứu một lát, còn phát hiện tấm đồ này không chỉ khôi phục thương thế, mà tất cả trạng thái thân thể còn có hiệu quả “Ích máu sinh tinh”.

Khi không bị thương vận chuyển phương pháp này, có thể không cần nghỉ ngơi, chỉ cần không đói bụng là có thể vẫn luôn làm tình, khá là đáng sợ...

? !

Sau khi Dạ Kinh Đường phát hiện ra điểm này, mở to mắt lộ ra

mấy phần kinh ngạc, cúi đầu liếc mắt nhìn Ngưng Nhi bên cạnh một chút, sau đó lại nhắm mắt lại.

Lạc Ngưng cảm giác được chút khác thường, mở mắt ra tò mò hỏi:

“Sao vậy? Khát sao?”

“Không có gì... Dục Hỏa Đồ này thật bá đạo, muội có muốn học không?”

“Muội... huynh cho muội xem, tất nhiên muội học, không cho muội xem, muội cũng không thèm, tiểu tặc nhà huynh đừng mơ tưởng dùng cái này ép muội làm chuyện gì...”

“Ha ha...”

Cùng lúc đó, phía sau sơn trang.

Bởi vì xung quanh Tẩy Long Trì đã bị phá hoại, không thể để người ở, sau khi Nữ Đế trấn an tinh thần bàng hoàng của triều thần, đi tới một gian nhà trong nội viện ở tạm.

Nửa đêm trong viện đèn đuốc yếu ớt, vô số ám vệ cùng bổ khoái ở bên ngoài nghiêm phòng tử thủ, cơ hồ xếp thành bức tường người, bảo đảm một con muỗi cũng không thể tới gần nửa bước.

Mà trong phòng ngủ, nữ đế Đại Ngụy thân mặc Long bào đỏ thẫm, ngồi xếp bằng trên ghế la hán tơ vàng, trên bàn nhỏ bày ba tấm giấy vàng, theo thứ tự là Ngọc Cốt, Long Tượng, Dục Hỏa Đồ.

Đại Ngụy Nữ Đế luyện sáu tấm Minh Long Đồ, trong đó có năm tấm tự hành thôi diễn, nàng biết có vấn đề, nhưng trước kia thôi diễn đã đầy đủ hoàn mỹ, căn bản không biết vấn đề xuất hiện trên một khí mạch nhỏ bé, sợ thân thể trực tiếp sụp xuống, chỉ miễn cưỡng vận chuyển chứ không dám điều chỉnh loạn lên.

Mà lúc này có tấm đồ thật, Nữ Đế muốn không phải là học, mà là xem như bản mẫu, cẩn thận so sánh mỗi một chi tiết, điều chỉnh nơi mình suy luận sai.

Thiên phú của Nữ Đế có một không hai đương thời, những nơi suy luận sai cũng không quá nhiều, sau khi điều chỉnh nơi sai lầm của Dục Hỏa Đồ, lại lần nữa vận chuyển pháp môn, hai cọng tóc trắng trên đầu cơ hồ trong nháy mắt đã biến mất, tinh huyết tiêu hao để chữa trị thương thế cũng giảm bớt một mảng lớn, so với trước kia hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Nhưng điều đáng tiếc duy nhất là Dục Hỏa Đồ có thể trị thương nhưng không thể khôi phục những biến hóa Minh Long Đồ mang tới cho thân thể.

Lấy Lục Tiệt Vân làm ví dụ, luyện sai Ngọc Cốt Đồ, cải biến thân thể ở tầng khung dưới chót, khiến xương cốt biến thành ống đâm, dùng Dục Hỏa Đồ khôi phục, cũng chỉ khôi phục cốt chứ vết thương bị cốt đâm ra, lâm vào vòng lặp vô hạn, mà không phải tiêu trừ cốt thứ biến thành xương cốt như người bình thường.

Bởi vì xương cốt không mọc nhanh như máu thịt, Lục Tiệt Vân mới có thể sử dụng phương pháp cọ sát cốt thứ miễn cưỡng duy trì.

Lại ví dụ như người trời sinh có sáu ngón tay, ngón thứ sáu bị chặt một đao, vận chuyển Dục Hỏa Đồ, khẳng định có thể khôi phục thành sáu ngón hoàn hảo không chút tổn hại, mà không phải làm cho ngón tay thừa đó không còn nữa.

Chương 740 - Chu Miệng Làm Cái Gì

Chương 740. Chu Miệng Làm Cái Gì

Nữ Đế tự hành tập luyện năm tấm đồ, Long Tượng, Dục Hỏa không thành vấn đề, mà ba tấm đồ Kim Lân, Trường Thanh, Thần Minh, vẫn không có cách nào xác nhận vấn đề, còn phải nghĩ biện pháp đi tìm tấm đồ thật để điều chỉnh.

Mặc dù vẫn tồn tại nguy hiểm như cũ, nhưng bây giờ có Dục Hỏa Đồ trong tay, có thể lấy ra mà dùng, tóm lại có sự bảo hộ, chỉ cần bảo trì nguyên trạng thái cũ, xảy ra chuyện cũng là do tấm đồ khác khiến thân thể từ từ phát sinh bệnh biến, sẽ không chết bất đắc kỳ tử, còn có càng nhiều thời gian.

Nữ Đế ngồi xếp bằng một lúc lâu, sắc mặt dần dần khôi phục sự xinh đẹp ngày xưa, nhưng thân thể hư nhược cũng không biến mất, nàng hơi suy nghĩ, vấn đề này hẳn là xuất hiện ở Trường Thanh Đồ.

Trường Thanh phụ trách "Khí", có tác dụng bài trừ uế khí, ngũ tạng lục phủ khỏe mạnh thì trung khí đầy đủ, con người tự nhiên mặt mày tỏa sáng thanh xuân tràn trề, mà trái lại khí suy, mặt vàng bệnh tật thể hiện rõ ra ngoài.

Cũng may tình huống này không mất mạng, Nữ Đế suy nghĩ một lát lập tức mở mắt ra, đứng dậy phủ thêm áo choàng màu đỏ, sau đó lặng yên rời khỏi đình viện.

Trong sơn trang một mảng hỗn độn, đến nửa đêm trừ thị vệ tuần tra đã không nhìn thấy người rảnh rỗi đi lại.

Nữ Đế im hơi lặng tiếng đi vào một gian phòng trống, vốn định tiến vào bên trong, nghe được hô hấp bên trong không đúng đành dừng chân, đứng ở cửa sổ lặng yên dò xét.

Trong phòng không có đèn đuốc, từ khe hở cửa sổ nhìn vào bên trong, có thể nhìn thấy trên giường nằm là một đôi nam nữ.

Nam tử nằm ngang, nhìn như đã nhập định, mà nữ tử bên cạnh có dung mạo không tầm thường thì nằm nghiêng trên gối, nhắm mắt, hai đầu lông mày toát ra đều là nhu tình.

Nữ Đế nhìn thấy cảnh này chớp chớp mắt, không đi vào quấy rầy, chỉ ở trước cửa sổ yên lặng nhìn khuôn mặt lạnh lùng bên cạnh kia.

Đang nhìn không biết bao lâu, nam tử trong phòng tựa hồ ngủ không quá thoải mái, đưa tay giật quần, sau đó mở mắt nhìn về phía mỹ nhân lãnh diễm bên cạnh, nhìn tư thế giống như là muốn tiến tới hôn một cái.

Nhưng nam tử vừa chu môi khóe mắt đã nhìn thấy nàng bên cửa sổ, tiếp theo nước chảy mây trôi làm ra bộ dạng bị đánh thức, ánh mắt ngoài ý muốn nhìn qua, ý tứ là -- Ngọc Hổ cô nương, sao ngươi lại tới đây?

Nữ Đế cảm giác đã quấy rầy nhã hứng của Dạ Kinh Đường, âm thầm lắc đầu, đưa tay ngoắc ngoắc, sau đó đi đến hành lang.

Đạp đạp ~

Rất nhanh, trong phòng đã vang lên động tĩnh.

Dạ Kinh Đường khoác áo đen lên người, từ trong phòng nhẹ chân nhẹ tay đi ra, đến trước mặt nàng:

“Ta không sao, vừa rồi Ngưng Nhi tới thăm, hàn huyên hai câu thì ngủ thiếp đi...”

Nữ Đế quay người nhìn Dạ Kinh Đường, đánh giá thương thế, lại đi lên trước một bước, đưa tay giúp sửa sang lại áo choàng tùy ý phủ thêm:

“Ban đêm vốn nên nghỉ ngơi, giải thích cái gì. Hôm nay vất vả rồi.”

Dạ Kinh Đường lắc đầu nói: “Thuộc bổn phận thôi, còn không làm tốt, bây giờ an nguy của Thái hậu nương nương chưa rõ...”

“Việc này không trách ngươi, ngươi đã tận lực rồi. Mới qua một trận đại chiến chưa kịp tĩnh dưỡng lại phải ngựa không ngừng vó đi ra ngoài, là triều đình bạc đãi ngươi mới đúng.”

Nữ Đế đỡ vạt áo, nhìn qua ánh mắt Dạ Kinh Đường, dò hỏi:

“Lần trước nói cái gì cũng có thể thỏa mãn ngươi, ngươi để người bên cạnh học Ngọc Cốt Đồ. Lần này phải cảm tạ ngươi như thế nào đây? Nếu không thì ta nói với Tĩnh Vương một câu, để ngươi làm Kim Đao phò mã của Đại Ngụy?”

Phò mã...

Dạ Kinh Đường nháy mắt, đối với chuyện này đáp:

“Việc này trong lòng Tĩnh Vương tự có tính toán, chờ Thái hậu bình an trở lại hẵng nói đi.”

Nữ Đế khẽ vuốt cằm, suy nghĩ một chút, lại xích gần hơn mấy phần, bên tai nhẹ nhàng nói:

“Được, trở lại hẵng nói. Ta ở kinh thành chờ ngươi khải hoàn, chỉ cần Thái hậu không sao, đến lúc đó thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, ngươi muốn cái gì cũng được, ta không nói với Ly Nhân.”

“. . .”

Dạ Kinh Đường trước mắt quả thực không tiện đùa vui, nhẹ

nhàng gật đầu, xoay người nói:

“Ta đưa người trở về phòng nghỉ ngơi, sắc trời đã trễ như vậy.”

“Ta cũng có chân, đưa cái gì. Ngươi trở về tiếp tục bắt nạt cô nương nhà lành đi, nửa đêm đến nhà quấy rầy nhã hứng của ngươi, xin lỗi.”

“Ta chỉ thấy bên ngoài không đúng, mở mắt xem tình hình thôi....”

“Ngươi xem xét tình huống, chu miệng làm cái gì?”

“Chuẩn bị huýt sáo cảnh báo.”

“?”

Đại Ngụy Nữ Đế vẫn là không bắt bẻ được gì, lập tức không truy hỏi căn nguyên nữa, giơ tay lên, từ bên hông gỡ khối Song Ngư Bội xuống, treo bên hông Dạ Kinh Đường:

“Đây là vật phòng thân mẹ ta đưa cho ta, chỉ cần đeo lên là có thể gặp dữ hóa lành, sau khi ta cầm nó trong tay không gặp phải chuyện gì không thể giải quyết được, cho nên vẫn luôn đeo bên người. Bây giờ cho ngươi mượn dùng, sau khi trở về nhớ trả lại cho ta.”

Dạ Kinh Đường chính là vì khối Song Ngư Bội này, bị lừa vào Xán Dương Trì gặp được đại Ngây Ngốc trần truồng, sau khi cúi đầu nhìn một chút, cười nói:

“Được. Người ở kinh thành cũng phải cẩn thận, ta đi nhanh về nhanh.”

“Ừm, đi đường cẩn thận.”

Song diện Diêm La trấn thanh thương, quyền phá Long Tượng

trảm Ưng Vương!

Chương 741 - Đến Lương Châu!

Chương 741. Đến Lương Châu!

Hè qua thu đến, bước vào tháng tám, thời tiết đang lạnh dần, trên đường chính, thương đội đi tới đi lui nhiều gấp mấy lần so với những ngày hè nắng chói chang.

Trên vùng đồng bằng rộng lớn ở Tây Bắc Vân Châu, trái phải đều là màu vàng của những bông lúa, con đường chính thẳng tắp dẫn về phía Tây Bắc xa xôi, cơn gió nhẹ tạo nên những gợn sóng màu vàng trên cánh đồng lúa, và làm lục lạc trên cổ lạc đà rung lên.

Đinh linh linh ~ ~ đinh linh linh ~ ~

Trên con đường chính, những chiếc xe ngựa chở theo tơ lụa của thương đội đang đi nhanh về phía trước, hơn mười tên tiêu sư đi xung quanh xe, phía sau đó nữa là mấy chiếc xe ngựa khác, có lúc màn che của xe được vén lên, lộ ra khuôn mặt của các cô nương đang ngồi trong xe, những tiếng nói xì xầm từ trong xe truyền đến: "Phía trước chính là Vũ Quan phải không? Ta vẫn hay thấy nó trên bản đồ, nhưng đây là lần đầu tiên ta đến nơi này. Lần trước Phạm cô nương vào quan ải, là đi nơi này?"

"Đúng vậy, bây giờ hai nước đã thông thương, tất cả thương đội đều đi từ Lương Châu và Yến Châu, bên Nhai Châu kia có quá nhiều núi non, lần trước ta đi một mình đến đây là đi từ nơi đó qua……"

"Chít chít chít……"

"Ngươi kêu chít cái gì? Đã ăn hai hộp thịt khô, mập như quả

bóng rồi.”

“Chít……”

Trong chiếc xe ngựa cuối cùng, cả người Dạ Kinh Đường vẫn quấn băng kín mít, ngồi xếp bằng trên chiếc giường nhỏ, sau khi ngồi thiền vận công được một lúc thì nghỉ giữa chừng, vén tấm màn xe lên, nhìn về phía vùng quê mình đã từng đi qua một lần.

Vì tình hình của Thái Hậu rất gấp, triều đình không dám chậm trễ, sáng sớm ngày hôm sau, sau khi vụ hỗn loạn ở Ngọc Đàm Sơn Trang chấm dứt, Đông Phương Ly Nhân đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe rồi nhanh chóng rời đi, đi về phía quan ngoại ở Tây Bắc cách đó ngàn dặm.

Đường thủy ở Đại Ngụy rất thông thoáng, nhưng ngoại trừ Lương Châu và Sa Châu, chỉ có một con đường thủy, lại ngược dòng nước nên rất khó đi, có rất ít người buôn bán đi trên đường thủy, vì thế cũng dẫn đến đa số thế lực giang hồ ở dưới chót của các châu khác vận chuyển bằng thuyền, mà Lương Châu lại là đoàn ngựa thồ, Dạ Kinh Đường muốn trở về quê cũ, lúc đến cũng như lúc đi, dẫn theo đoàn xe đi đường bộ.

Hắn và Thái Hậu ra ngoài, tất nhiên không thể công khai cho thiên hạ biết, vì thế đội ngũ cải trang làm thương đội, nhìn thì mang rất nhiều hàng hóa, nhưng tất cả là lụa tơ tằm nên cũng không có gì nặng nề, có thể duy trì được tốc độ.

Người của thương đội có rất nhiều, giả làm tiêu sư xa long đi trước là Thương Tiệm Ly, ông già tiêu sư Dương Triều bởi vì đã quen thuộc tuyến đường này nên đi phía trước dẫn đường; ở giữa là vài tên tổng bộ Hắc Nha; sau cùng là Phạm Thanh Hòa dẫn theo đám người, ông lão Khương, lão Cửu của Đông Minh bộ.

Tam Nương mất cả đêm sai người đi chuẩn bị cũng không kịp, vì thế đầu tiên ở Vân An đợi đám người Tống Trì chạy đến; Ngưng

Nhi phải báo cho Bình Thiên giáo chủ một tiếng, tới kinh thành cùng với Tam Nương, đến lúc đó tụ họp lại ở Hồng Hà Trấn cùng nhau xuất quan.

Còn Toàn Cơ Chân Nhân, vì tình trạng cơ thể của Nữ Đế không được tốt, không thể tùy ý rời đi, có lẽ phải mất một thời gian mới có thể đến đây giúp đỡ.

Đông Phương Ly Nhân đi theo làm khâm sai đại thần, dù sao cũng sẽ gặp nhóm thế lực triều đình Lương Vương hoặc Bắc Lương, rất có thể thân phận của Dạ Kinh Đường không giấu được, vào lúc quan trọng cũng phải nhờ Đông Phương Ly Nhân đứng ra nói một câu.

Thương đội bắt đầu đi từ Vân An, chớp mắt đã đi được năm ngày, chờ qua Vũ Quan thì không còn con đường chính và tiếp viện của các thành trấn, chào đón đội ngũ là cánh đồng hoang vu dài hơn hai trăm dặm, sau đó đến địa hình của Lương Châu, đường sẽ càng ngày càng khó đi, tốc độ tiến về phía trước cũng sẽ chậm lại.

Dạ Kinh Đường nhìn ra ngoài cửa sổ vài lần, rồi liếc nhìn chiếc xe ngựa bên kia, trong mắt hiện lên nét buồn rầu.

Thái Hậu Nương Nương thay y phục của một phu nhân, nằm thẳng trên một chiếc giường nhỏ ở thung xe, từ đầu đến cuối vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại; Hồng Ngọc châu tròn ngọc sáng thì ngồi quỳ gối ở bên cạnh, bởi vì cùng lúc phải chăm sóc cho hai người bị bệnh quá lâu nên mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Mấy ngày hôm nay, cứ cách một canh giờ Phạn Thanh Hòa sẽ lại tới kiểm tra, cơ thể Thái Hậu Nương Nương ổn định hơn dự đoán, nhưng độc tố trong cơ thể vẫn không biến mất, cơ thể mỗi ngày chỉ sống bằng mấy ngụm cháo loãng, mắt thường có thể thấy nàng đang dần gầy ốm đi, không biết còn chịu đựng được bao lâu.

Nếu tình trạng liên tục xuống dốc như thế này, khả năng còn

chưa đi hết Lương Châu, Thái Hậu Nương Nương cũng đã ra đi.

Mấy hôm nay Dạ Kinh Đường dùng Dục Hỏa Đồ và các vị thuốc bổ để tắm, không bước chân ra khỏi cửa để điều trị vết thương, ngoại thương đã lành, nội thương cũng đỡ hơn rất nhiều, chậm nhất hơn mười ngày nữa là có thể hoàn toàn bình phục như ban đầu, nhìn thấy Thái Hậu Nương Nương không có chút chuyển biến tốt nào, còn ngày càng tệ hơn, trong lòng không thể nào vui vẻ được.

Chương 742 - Ra Ngoài Hóng Gió

Chương 742. Ra Ngoài Hóng Gió

Dạ Kinh Đường ngồi trên chiếc giường nhỏ thất thần một lúc lâu thì đoàn xe đã đến Trấn Võ Quan.

Hắn sợ trong đội ngũ tiêu sư vừa mới cải trang này không có kinh nghiệm, không mang đủ đồ dùng sẽ không thể ra khỏi cánh đồng hoang vu này được, vì vậy đứng dậy cầm lấy bội đao, đi ra thung xe.

Lọc cọc lọc cọc ——

“Bánh bao……”

“Đích thực là đùi cừu nướng của Lương Châu, qua thôn này không có quán như thế nữa đâu.”

Trấn Võ Quan là thị trấn lớn cuối cùng ở Tây Bắc Vân Châu, đây là nơi tất cả thương đội của hai châu qua lại, bởi vì phong tục của người dân Lương Châu hà khắc quá mức, người không có bản lĩnh thì không dám đi, vì thế những người chờ được thuê để dẫn đường trên trấn cũng rất nhiều.

Dạ Kinh Đường xuống xe ngựa, đúng lúc nhìn thấy Đại Ngây Ngốc cải trang thành nam nhân vận bạch y, dẫn theo Phạm Thanh Hòa với vẻ đẹp kỳ lạ bước xuống xe.

Chim Chim vội vàng vỗ cánh, nhìn quán nướng đằng xa, thoạt nhìn hình như là thèm hương vị quê nhà.

Thấy Dạ Kinh Đường đi ra, Đông Phương Ly Nhân vốn đang thản nhiên bình tĩnh thoáng chốc giật mình, vội vàng chạy tới đỡ lấy cánh tay của hắn, nhíu mày nói: “Ngươi ra đây làm gì?”

“Ngồi trong xe nhiều ngày như vậy, đau nhức khắp người nên ra ngoài một chút.”

Dạ Kinh Đường khẽ cười, rồi dẫn theo Đông Phương Ly Nhân đến trước thương đội, ra lệnh nói: “Lão Dương, ngươi đi kiểm tra, chuẩn bị đầy đủ nước để mang theo, đi qua Võ Quan không có con sông nào, lần trước ta ở đây suýt chút nữa bị khát chết.”

“Thiếu đông gia yên tâm, lần này tôi mang theo cả một xe nước……”

“Mang theo một chiếc xe thì có ích lợi gì, mua nhiều túi đựng nước một chút, dựa theo số đầu người chuẩn bị đủ trong ba ngày……”

“Có ngay……”

Đông Phương Ly Nhân lúc đầu còn đỡ cánh tay Dạ Kinh Đường, nhưng dáng người nàng rất cao lại cải trang thành công tử, trong lúc nhất thời thu hút không ít ánh mắt kỳ lạ của người qua đường, vì thế nàng nhanh chóng rút tay đứng thẳng lại, ra dáng chủ của thương đội, nhìn ngắm phong cảnh xung quanh đường phố.

Khi Phạm Thanh Hòa gặp Dạ Kinh Đường, Dạ Kinh Đường đã là nhân vật lớn của triều đình, không biết rõ về quá khứ của Dạ Kinh Đường, thấy Dạ Kinh Đường đi lại xung quanh thương đội, thông thạo việc kiểm tra những người không chuẩn bị, đi đến trước mặt tò mò nói: “ Chắc khi trước Dạ công tử hay đi áp tiêu?”

“Ha ha, trước tháng tư ta vẫn luôn là tiêu sư, đã đi hết Lương Châu, chỉ tiếc cha nuôi không cho phép nên chưa ra ngoài quan

ải.”

Dạ Kinh Đường kiểm tra một lát, rồi lại đi đến sạp hàng bên đường, mua mấy phần đùi cừu nướng, dò hỏi: “Từ đây cách Bắc Lương rất xa, không có tin tức của Hồng Hà Trấn, tin đồn nghe được cũng không nhiều lắm. Tình hình bên kia giang hồ thế nào, có nhân vật lợi hại nào hay không?”

Đông Phương Ly Nhân lôi Chim Chim đang muốn nhảy vào bếp, nói chen vào: “Đất đai và người dân của Bắc Lương không ít hơn Đại Ngụy, tất nhiên cũng nhiều cao thủ. Tuy nhiên ' Đệ nhất thiên hạ’ chỉ có một, Thành Phụng Quan ở hai triều nam bắc đều được công nhận là vô địch, những năm cuối của triều đại trước Bắc Lương còn muốn đưa Thành Phụng Quan làm trụ cột của Bắc Lương, kết quả Thành Phụng Quan đi biên giới Thiên Nam Hải, rõ ràng không quan tâm đến thái độ của hai triều đình.”

Phạm Thanh Hòa là ' Bắc Lương Đạo Thánh ', hiểu biết về giang hồ Bắc Lương nhiều hơn so với Đông Phương Ly Nhân, nói tiếp: “Thật ra người thống trị tất cả giang hồ ở hai triều nam bắc là ' mười đại tông sư ', cách nói này bắt đầu từ triều đình Đại Lương; Thành Phụng Quan xem như trường hợp đặc biệt, bởi vì thật sự rất quá đáng, không thể nào đặt mình ngang bằng với thuộc hạ, mới có thể một mình chiếm lấy quyền lực, cũng giống như hoàng đế Đại Ngô khai quốc hơn một ngàn năm trước.”

“Chỉ cần bỏ qua Thành Phụng Quan, vị trí hai triều nam bắc giống nhau như đúc, tất cả mười đại tông sư từ xưa đến nay chưa từng thay đổi quá lớn.”

Dạ Kinh Đường gật đầu, tò mò hỏi: “Mười đại tông sư Bắc Lương so với Đại Ngụy kia biên giới thì ai lợi hại hơn?”

Phạm Thanh Hòa lắc đầu nói: “Cái này rất khó nói. Cách gọi của Bắc Lương và Đại Ngụy không giống nhau, đại tông sư thì gọi là đại tông sư, với lục đại võ khôi thì là một, trước đó có nhị thánh

cùng cấp, xưng là “Bắc Lương Tứ Thánh” và “Đạo Thánh Y Thánh” gì đó không cùng một khái niệm. Thiên hạ đệ nhất ở Đại Ngụy này, bỏ qua Thành Phụng Quan mà nói, Bắc Lương chắc sẽ mạnh hơn một chút.”

Đông Phương Ly Nhân là thân vương Đại Ngụy, tất nhiên không thích lời này liền phản bác ngay: “Ta cảm thấy Bắc Lương không thể so bì với Đại Ngụy. Quốc sư Lữ Thái Thanh hàng năm canh giữ ở biên cương phía Bắc, Bắc Lương Tứ Thánh không một người nào dám bước nửa bước vào Đại Ngụy, đặc biệt là người gọi là Tả Hiền Vương Lý Giản, bản lĩnh không lớn khẩu khí cũng không ngông cuồng, kết quả quốc sư mời hắn đến Nhai Sơn luận đạo, chờ mấy năm cũng không thấy hắn đến cửa.”

Chương 743 - Thái Hậu Nghẹn

Chương 743. Thái Hậu Nghẹn

Phạm Thanh Hòa lắc đầu nói: “Ai, cũng không thể nói như vậy. Có thể Tả Hiền Vương đánh không lại Lữ Thái Thanh, nhưng vẫn nhẹ tay trừng trị những thuộc hạ phía dưới. Câu Trần Đại Vương của các bộ tộc Tây Hải chúng ta cũng thuộc hàng đại tông sư, kết quả thời điểm vừa mới chuẩn bị hợp nhất các bộ tộc, Tả Hiền Vương đi đến đây, Câu Trần Đại Vương kinh sợ tới mức ngay lập tức bày tỏ trung thành với Bắc Lương, cuối cùng không bao giờ nghĩ đến việc hợp nhất các bộ tộc nữa……”

Dạ Kinh Đường nghiêm túc nghe hai cô nương nói chuyện, âm thầm ghi nhớ các tin tức có ích, còn Chim Chim lẳng lặng chờ đùi cừu nướng.

Ba người mới nói chuyện được một lát, đùi cừu còn nướng chưa chín đã nghe thấy đoàn xe phía sau truyền đến một tiếng.

“Khụ……”

“Quá…… Ô ô ô……”

“Xuỵt……”

Ba người dừng lại một chút, ánh mắt lộ ra vẻ mừng như điên, vội vàng chạy nhanh về phía trong xe ngựa.

“Đùi cừu nướng Lương Châu.”

“Bánh bao, hoành thánh……”

Tiếng rao của người bán hàng ở đầu đường, cùng với mùi

thơm làm nhiều người thèm ăn thi nhau vào trong thùng xe. Hồng Ngọc ghé vào bên cạnh chiếc giường nhỏ đang ngủ say, hít mũi theo bản năng, Thái Hậu đang gối đầu nằm thẳng phía trên cũng nuốt một ngụm nước bọt, lặng yên mở mắt, con ngươi đã mở ra rồi.

Mấy ngày trước Ngọc Đàm Sơn Trang xảy ra chuyện, Thái Hậu Nương Nương tính sau khi tỉnh lại thì nằm chờ ra khỏi kinh thành xong mới nói với Dạ Kinh Đường hai câu, để Dạ Kinh Đường dẫn nàng đi dạo Lương Châu một vòng, xem những chỗ được nhắc đến trong, ví dụ như Thái Hậu và Thái Tử cùng cắm trại ở cánh đồng hoang vu, khúc sông nơi bọn họ ẩn cư, vân vân.

Dựa theo tưởng tượng của Thái Hậu Nương Nương, trong tình thế cấp bách như vậy, có lẽ Dạ Kinh Đường cưỡi ngựa phi nhanh, cõng nàng trên lưng, vô cùng lo lắng chạy như bay về phía quan ải.

Nhưng đáng tiếc là, chờ đến khi bắt đầu đi nàng mới phát hiện có hơn hai mươi người đi theo nàng, Ly Nhân thế mà cũng đi theo.

Nếu nàng rời khỏi kinh thành rồi tỉnh lại, chắc chắn không thể năn nỉ ỉ ôi Dạ Kinh Đường dẫn mình đi những địa điểm đó, không chừng hắn còn lập tức xoay người quay về.

Vì thế Thái Hậu đã suy nghĩ nhiều ngày, nếu tỉnh lại như vậy có thể sẽ phải quay về, nhưng trên đường cũng có thể nhìn ngắm phong cảnh ở Vân Châu.

Dọc đường đi, Dạ Kinh Đường quan tâm đến mức một phút cũng không rời mắt thật làm người khác say đắm, nhưng cơ thể hắn lại phải chịu đựng nhiều gian khổ.

Dạ Kinh Đường đang ngồi trong xe, nàng sợ ăn nhiều không tiện, không thể không tỉnh lại, mỗi ngày uống hai ngụm cháo chống đỡ, mấy ngày nay suýt chút nữa chết đói.

Lúc này đã đến Vũ Quan, tiếp tục lên phía trước sẽ tới cánh đồng hoang vu, đi lại rất tốn sức, vì thế bây giờ Thái Hậu Nương Nương mới tỉnh lại, báo với mọi người là mình bình an, sau đó thăm dò ý kiến xem có được tiếp tục đi về phía Lương Châu hay không.

Thái Hậu nghĩ tỉnh lại cũng cần tạo cảm giác cho có hình thức, đại khái chính là —— Dạ Kinh Đường trở về, ngón tay nàng động đậy, sau đó Dạ Kinh Đường vội vàng lại gần ngồi xổm trước mặt, nàng chậm rãi mở mắt, nói một câu yếu ớt 'Dạ Kinh Đường…… Bổn cung đã ngủ bao lâu rồi? Bổn cung không sao hết, ngươi không cần lo lắng'.

Nhưng đùi cừu nướng bên ngoài thật sự quá thơm!

Thái Hậu Nương Nương đã nhịn đói bốn năm ngày, nàng muốn kiềm chế cơn thèm ăn, nhưng cơ thể nàng còn trở nên gấp gáp hơn cả Chim Chim, hận bây giờ không thể lao ra ôm lấy đùi cừu nướng gặm hai cái.

Chờ một lát không thấy Dạ Kinh Đường đi đến, Thái Hậu Nương Nương thật sự nhịn không nổi, đưa mắt nhìn về phía cái bàn nhỏ.

Trên bàn đặt một ít bánh ngọt, là chuẩn bị cho Hồng Ngọc và Dạ Kinh Đường, thật ra trước kia nàng không thích ăn mấy đồ ngọt này, nhưng lúc này nhìn thấy, đôi mắt càng sáng hơn.

Ực ực ực ~

Thái Hậu Nương Nương giật giật yết hầu, lặng lẽ đưa tay lên cầm nhanh một cái bánh nhỏ trong khay ngậm vào miệng, đang muốn nhai kỹ nuốt chậm, kết quả nằm ăn tất nhiên không được.

Bánh ngọt vừa cho vào miệng, mảnh vụn liền rơi xuống yết hầu, làm cho Thái Hậu Nương Nương ho khan một tiếng: "Khụ

____”

Hồng Ngọc nằm trước mặt nàng bỗng dưng bị đánh thức, vội ngẩng đầu lên, phát hiện Thái Hậu Nương Nương phồng má lên che miệng, mắt mở to hoảng sợ nhìn nàng, vừa sốt ruột vừa vui vẻ nói:

“Thái…… Ô ô ô……”

Thái Hậu Nương Nương vội vàng bịt miệng Hồng Ngọc ngốc lại, đồng thời ăn ngấu nghiến, vội nuốt chiếc bánh ngọt xuống để tiêu hủy chứng cứ.

Ngay sau đó, bên ngoài truyền đến vài tiếng ' hô hô ——', màn xe bị xốc lên, gương mặt của đám người Dạ Kinh Đường, Đông Phương Ly Nhân, Phạm Thanh Hòa, Mạnh Giảo xuất hiện bên ngoài thung xe, đồng loạt nhìn chằm chằm vào nàng.

Thái Hậu Nương Nương mở to mắt chớp chớp, nhanh chóng thay đổi bộ dạng làm ra vẻ mờ mịt, nhìn xung quang: “Bổn cung…… Khụ……”

Chương 744 - Tào A Ninh Thoát

Chương 744. Tào A Ninh Thoát

Dạ Kinh Đường trong mắt tràn đầy kinh ngạc lẫn vui mừng, vội vàng nhảy vào thung xe, nâng Thái Hậu Nương Nương trong miệng lấp đầy bánh ngọt dậy, nói cũng nói không rõ, bưng đến ly nước bên cạnh: "Đừng vội đừng vội, ăn từ từ, ta biết nương nương đói lắm."

Đông Phương Ly Nhân cũng đi đến trước mặt, khẽ vuốt sau lưng Thái Hậu Nương Nương: "Coi chừng nghẹn. Hồng Ngọc, nhanh đi chuẩn bị chút cháo loãng."

Thái Hậu Nương Nương bị hai người kẹp ở giữa hỏi han ân cần, nhìn thấy mấy ánh mắt quan tâm, trong lòng thực sự xấu hổ.

Nhưng nghe thấy chuẩn bị cháo loãng, dưới sự thúc đẩy mãnh liệt của cơn thèm ăn, câu đầu tiên Thái Hậu Nương Nương nói vẫn là: "Khụ, bên ngoài là thứ gì? Mùi thơm quá."

Phạm Thanh Hòa đến trước mặt nàng, nghiêm túc nói: "Thái Hậu bệnh nặng mới tỉnh, không được ăn nhiều dầu muối, uống mấy ngày cháo nuôi dưỡng bao tử trước. Tất cả các ngươi ra ngoài đi, đừng đứng vây quanh nơi này."

Dạ Kinh Đường thấy thế nhanh chóng đứng dậy rời khỏi thùng xe, còn ngoảnh ra bên ngoài chu đáo nói: "Kéo thung xe ra bên ngoài thị trấn, đừng để cho vị dầu khói truyền tới……"

Thái Hậu Nương Nương biết tất cả mọi người không cho nàng ngửi một hơi, ánh mắt có chút buồn tủi, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải nghe lời Phạm Thanh Hòa cản trở ngoan

ngoãn dựa vào trên thung xe, chờ tiếp tục uống cháo……

Một bên khác, trung tâm Lương Châu.

Giữa buổi trưa rằm tháng tám, mặt trời vẫn nóng như lửa thiêu đốt những bộ xương hoang trên sa mạc.

Khung cảnh cuối tầm nhìn bị méo mó do hơi nóng bốc lên, phóng tầm mắt ra xa, ngoại trừ một khúc xương trắng có tay phải chỉ về phía Tây Bắc treo trên đường, còn lại khó có thể tìm thấy một nửa sinh vật còn sống.

Dùng xương trắng làm bản đồ chỉ đường chỉ có duy nhất ở Lương Châu, là xác chết của bọn cướp ngựa, treo cổ lên cọc gỗ cũng có, các bang phái lớn sẽ treo lên một mảnh da người đã phơi khô, mặt trên còn có một ít dây màu, xa xa nhìn lại giống như lá cờ đầy màu sắc tung bay trong gió.

Lộc cộc, lộc cộc.

“Cha ——”

Dưới ánh nắng chói chang, sáu con ngựa phi nhanh đến từ phía chân trời, trên sa mạc không có đường cũng không thể phân biệt được chúng từ nơi nào đến, nhưng trong nháy mắt đã tới bảng chỉ đường làm bằng xương trắng.

Người dẫn ngựa đi ở đằng trước, Tào A Ninh đội một chiếc nón rộng vành trên đầu, ăn mặc giống đao khách Tây Bắc, giơ tay ra hiệu đi về phía tay phải của bộ xương trắng bị dây thừng treo lơ lửng: “Đi dọc theo bảng chỉ đường phía trước khoảng mười dặm có thể tìm thấy thành trấn, Hắc Kỳ Bang của Hồ đương gia hiện giờ đang ở đâu…?”

Đi phía sau Tào A Ninh là đại đệ tử của Hứa Thiên Ứng và nhị đệ tử Đường Ngọc Đan của Lục Tiệt Vân, phía sau ba người này là tùy tùng đã theo Tào A Ninh mười năm.

Tin tức Lục Tiệt Vân chết đã lan truyền khắp giang hồ, Hứa Thiên Ứng là đệ tử chân truyền, bởi vì trước kia là phó chỉ huy Yến Châu, sư phụ đã chết, hắn tự nhiên trở thành bá chủ mới của Yến Châu, trước mắt bát khôi thiếu một người, danh hào này nghiễm nhiên cũng thành của hắn.

Điều này nghe có vẻ là tin tức tốt, nhưng đối với người trong giang hồ mà nói thật ra không khác gì bùa đòi mạng.

Trong lịch sử, sau khi lão võ khôi chết, dựa vào ' Thuận vị ' đạt được danh hào võ nhân bát khôi, hiếm ai có thể sống quá ba năm, hơn nữa vĩnh viễn bị người ta mắng là hữu danh vô thực, bát khôi đã chết trực tiếp bị xóa tên trở thành trò cười của giang hồ, cũng chả phải là chuyện gì tốt.

Vì thế đám người Hứa Thiên Ứng ngay cả Yến Châu cũng chưa trở về, đồng thời đắc tội chết với Yến Vương và triều đình càng không dám về, sau khi rời khỏi Vân An thì họ lập tức chạy đến nơi này.

Lúc này, đứng dưới bảng chỉ đường xương trắng, nhìn Đại Ngụy và các châu khác không hoàn toàn là một cảnh tượng hoang vu, thậm chí Đường Ngọc Đan hỏi một câu hơi ngây thơ: “Giang hồ Lương Châu công khai táo bạo lột da róc xương còn treo ở ven đường như vậy, không sợ quan phủ đến kiếm chuyện hay sao?”

Lời này phát ra từ miệng của một người trong giang hồ, hơi buồn cười, nhưng cũng thể trách Đường Ngọc Đan.

Ở các châu khác, ma đầu trên giang hồ có hung ác đến cỡ nào, giết người đốt nhà cũng làm trong tối, không giống như ở Lương Châu, công khai táo bạo treo chứng cứ phạm tội trước cửa nhà làm dấu chỉ đường, sợ quan phủ không thể tìm đến hang ổ của mình.

Tào A Ninh khẽ kẹp bụng ngựa, mang theo năm người chạy về hướng Tây Bắc, trên đường khẽ cười đáp: “Lương Châu Sa Châu

cộng lại, đất đai chỉ bằng một phần ba của Đại Ngụy, dân chúng cũng không bằng một nửa của Giang Châu, bình thường rời khỏi thành trấn, vài trăm dặm cũng không có người, bọn cướp ngựa qua lại như gió, triều đình làm sao có đủ người để mà quản những chuyện này?"

"Bình thường chia các khu vực này cho các nơi có đoàn ngựa thồ của địa phương, quan phủ ngầm đồng ý thu lộ phí qua đường, làm ăn mờ ám, đoàn ngựa thồ tự phụ trách giữ gìn luật pháp trong địa bàn của mình, thậm chí có một vài người đứng đầu đoàn ngựa thồ còn có chức quan huyện úy ở huyện nha."

Chương 745 - Thất Lễ

Chương 745. Thất Lễ

Hứa Thiên Ứng nói: “Đuổi hổ nuốt sói, lấy man rợ trị man rợ, biện pháp này không khác gì nuôi trùng. Chả trách Lương Châu nghèo khổ như thế mà cao thủ nhiều như mây không thua Thiên Nam Yến Châu.”

“Đúng vậy. Giống như Liễu Thiên Sanh, Tưởng Trát Hổ, Dạ Kinh Đường, đều luyện ra từ cổ vương Lương Châu, tất cả không ngoại trừ xuất thân đều không được tốt lắm, thậm chí sinh ra ngay trong con mương, không phải là trẻ mồ côi thì cũng mang mối thù đẫm máu.”

“Khi chúng ta còn đang bắt đầu học nghệ, người ta đã hối hả ngược xuôi giết mấy chục mạng người, sự cảnh giác và tính tàn nhẫn từ nhỏ, người giang hồ ở nơi khác không thể nào sánh được, nghe nói từ trước đến nay vào ban đêm, Đại Diêm Vương lúc đi ngủ đao không bao giờ rời người, mắt luôn mở một con……”

Đường Ngọc Đan từ lúc còn sống ở kinh thành ra đến đây, luôn tin tưởng lời nói của Tào A Ninh không chút nghi hoặc, nghe xong lại dò hỏi: “ Hắc Kỳ Bang này ở nơi khác tiếng tăm ra sao, thế lực ở Lương Châu hình như rất lớn, sau lưng có người nào?”

“Hắc Kỳ Bang không phải thế lực giang hồ bình thường, sau lưng có người của phủ Lương Vương, tuy thực lực không mạnh như Hồng Sơn Bang, nhưng ở đất Lương Châu này, ngay cả Hồng Sơn Bang cũng phải nhường ba phần.”

“Người húng ta đang tìm là Hồ Diên Kính, chính là bang chủ Hắc Kỳ Bang, trước kia cũng có giao dịch với ta, có thể dẫn đường

được. Ai, không cần phải đến đây.”

Trong khi Tào A Ninh nói chuyện, đường chân trời của sa mạc xuất hiện một đội người ngựa gồm mấy chục người.

Phía trước đội người ngựa là một tên tráng hán mặc áo lót hở ngực, trong tay cầm theo một thanh đao chém ngựa, thân hình cường tráng hợp với con ngựa to cao, nhìn qua sát khí đằng đằng, trông giống như thủ lĩnh bọn cướp ngựa đến cướp đường.

Tào A Ninh thấy thế xoay người xuống ngựa, xa xa chắp tay nói: “Tại hạ là Tào A Ninh, chuyến này đến đây xin được nhờ cậy giúp đỡ.”

Đội ngựa phi như bay đến, rất nhanh đã đến bên cạnh.

Hồ Diên Kính là tên cầm đầu nên rất hung tợn, sáu người ở phía trước ngay tức khắc giương đao, chĩa về phía xa: “Các ngươi ở đâu thì cút về đó cho ta! Bang phái của lão tử đứng đắn, đừng bắt ta rước họa vào thân. Nể tình nghĩa ngày xưa, cho các ngươi chạy nửa canh giờ trước khi thông báo quan phủ, từ nay về sau ân oán hai bên xem như thanh toán xong.”

“Ai ai!”

Tào A Ninh vội vàng giơ tay, bước nhanh đến trước ngựa, từ trong tay áo lấy ra một chồng ngân phiếu, nhỏ giọng nói: “Lần này tại hạ đến đây, là muốn cậy nhờ Lương Vương. Sau lưng ta chính là Hứa Thiên Ứng và Đường Ngọc Đan, đều là chân truyền của Tiệt Vân Cung ở Yến Châu, còn có một ít cao thủ của cung Tiệt Vân đang ở phía sau chạy đến nơi này, cũng không tính là thế lực nhỏ thêm vào; hơn nữa ta biết rất nhiều bí mật về kinh thành, Lương Vương sẽ có tác dụng lớn, còn nhờ Hồ bang chủ nói giúp một tiếng.”

Hồ Diên Kính cầm ngân phiếu lên đánh giá qua, sau đó xoay

người xuống ngựa, bảo thủ hạ lui về sau một chút, dò hỏi: “Ngươi muốn gia nhập Lương Vương, giúp Lương Vương tạo phản?”

“Ai! Lời này nói ra, Lương Vương đường đường là hoàng tộc Đông Phương thị, ta là muốn bình định……”

“Phì!”

Hồ Diên Kính vẻ mặt khó chịu, sau khi nhổ nước bọt xuống đất thì đưa tay chỉ trỏ: “Ngươi đừng tưởng ta không biết, ngươi là cọc ngầm Nữ Đế thả ra, cố ý chui vào giữa chư vương, xúi giục chư vương tạo phản.”

Tào A Ninh sửng sốt: “Ngươi nói đùa cái gì vậy, ta liều chết trung thành với Đại Ngụy, nhưng tận trung với tiên đế, sao có thể là Nữ Đế được.”

Hồ Diên Kính hừ lạnh một tiếng: “Ngươi cho rằng Lương Vương là người mù, đối với sự việc bên ngoài hoàn toàn không biết gì sao? Tiểu tử nhà ngươi trước xúi giục Ngô Vương tạo phản, lại dụ con trai của Yến Vương ám sát hắn, bây giờ Ngô Vương không còn, Yến Vương gặp tai bay vạ gió tiến thoái lưỡng nan, chỉ còn duy nhất một mình Lương Vương; bây giờ ngươi lại đến cậy nhờ Lương Vương là có ý đồ gì? Chuẩn bị gán cho Lương Vương cái tội giấu long bào ngọc tỷ, làm rối loạn triều cương đấy à?”

“Ta nói cho ngươi biết, Lương Vương luôn trung thành tận tâm với Nữ Đế, chỉ muốn làm một Vương gia an nhàn vì Nữ Đế mà canh giữ biên ải, tuyệt đối không có mưu đồ tạo phản, nếu không phải ta và ngươi có chút giao tình thì hiện tại đã bắt người đi gặp quan phủ rồi. Cút mau lên!”

Tào A Ninh há miệng thở dốc, cũng không thể nói được gì, chỉ có thể nói: “Ta có bao nhiêu bản lĩnh, cũng chỉ giật dây dựng cầu mà thôi, bọn họ không thể làm được, sao trách được quân tốt như ta. Lương Vương không cần ta chờ, ta cũng không nhất thiết phải

chờ, Hồ bang chủ ở quan ngoại có chút quen biết, có thể giúp ta một lần không? Ta cũng có chút bản lĩnh, sẽ có người chịu thu nhận, chỉ cần tìm được chốn dừng chân, tất nhiên sẽ nợ Hồ bang chủ một ân tình lớn."

Nếu Hồ Diên Kính chịu ra gặp khách, thì nhất định không tùy tiện đuổi người đi đơn giản như vậy, hắn quay đầu lại liếc nhìn, sau đó lấy ra một phong thư từ trong áo: "Dựa theo thông tin viết trên thư, tới quan ngoại tìm người liên lạc, tự nhiên sẽ có người dẫn đường đưa các ngươi đi gặp vị quý nhân kia."

Tào A Ninh tiếp nhận phong thư sau đó mở ra, liền chắp tay thi lễ: "Đa tạ. Đợi sau khi tìm được chốn dừng chân, ta sẽ dâng lên số tiền lớn để cảm tạ tấm lòng của Hồ bang chủ……"

"Cút. Chọc cho nước tiểu tràn đầy còn công khai chạy về trong bang của ta, ngươi có mắt nhìn một chút được không?"

"Thất lễ thất lễ, tại hạ xin cáo từ."

Chương 746 - Vùng đất vô pháp!

Chương 746. Vùng đất vô pháp!

Đoàn xe rời khỏi Vũ Quan, vùng quê bằng phẳng hoang dã hiện lên trong tầm mắt, ở gần quan ải còn có chút khói lửa của người dân, càng đi vào sâu càng vắng vẻ, cho đến khi biến thành một sa mạc man hoang nơi chim muông cũng không thể sinh sống.

Lão tiêu sư Dương Siêu cưỡi ngựa đi phía trước, vết thương lần đầu tiên đến Lương Châu đã gần khỏi, hắn tán gẫu chuyện phiếm một chút:

“Các cô nương ở Lương Châu đều có sở thích đặc biệt, cơ thể giống ngươi không có cô nương nào thích cả, ngược lại là kiểu thư sinh yếu ớt như thiếu gia ta mới được lòng người. Năm xưa, Thiếu Đông Gia áp tiêu ở Lương Châu, không biết được bao nhiêu nữ Đại Vương Sơn để mắt tới.”

"Ah? Còn có chuyện này?"

"Đó còn chưa hết, nếu không phải Thiếu Đông Gia võ công cao cường, hiện tại không chừng đã bị các nữ tặc cướp đi cướp lại, bị ép làm áp trại tướng công mấy lần rồi...”

Dạ Kinh Đường nghe thấy toàn bộ những lời nhảm nhí vớ vẩn của Lão Dương, nhưng lúc này hắn không có tâm trạng quản Lão Dương nói nhảm.

Dạ Kinh Đường ăn mặc như một tiêu sư bình thường ngồi ở bên ngoài thùng xe ngựa phía sau, Chim Chim đã ăn uống no say

đang dựa vào bên cạnh hắn, bộ dáng “sáng ăn đùi dê, chiều chết cũng cam tâm tình nguyện" rất thỏa mãn.

Trong xe ngựa, Thái Hậu Nương Nương đang dựa trên chiếc trường kỷ nhỏ, thần sắc có chút yếu ớt khiến người ta cảm thấy không khỏi thương tiếc. Hồng Ngọc đang bưng một bát cháo trắng, dùng muỗng thổi nguội đưa lên gần miệng cho Thái Hậu:

"Nương Nương, người ăn nhiều một chút."

Phạm Thanh Hòa ngồi bên cạnh nghiêm túc bắt mạch cho Thái Hậu, nhíu mày hồi lâu không nói lời nào.

Đông Phương Ly Nhân ngồi đối diện chờ đợi, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi thăm:

“Tình trạng củaThái Hậu như thế nào?”

“Ừm……”

Phạm Thanh Hòa xem xét một chút, nói:

“Độc tính vẫn còn, nhưng cơ thể rất ổn định, tốt hơn nhiều so với dự kiến ... Nhưng Tù Long Chướng khí không có cách chữa dứt điểm cũng không tự chuyển biến tốt được. Chúng ta nên nhanh chóng đến quan ngoại...”

Dạ Kinh Đường quay đầu, tiếp tục nói:

“Dùng Dục Hỏa Đồ nhất định có thể giải độc, trước tiên để Thái Hậu học thử một chút, chỉ cần học được, cho dù khôi phục chậm như thế nào, chí ít cũng không nguy hiểm tính mạng.”

Nghe vậy, Đông Phương Ly Nhân lấy Dục Hỏa Đồ từ trong ngực ra đi đến trước mặt Thái Hậu Nương Nương:

“Mẫu Hậu, trước kia người từng học qua Ngọc Cốt Đồ, cách vận hành của Dục Hỏa Đồ cũng tương tự, luyện rất nhanh có thể

nhập môn, người học thử một chút nhé?”

Thái Hậu tiếp nhận chí bảo nàng cất giữ mấy năm nay, trong lòng vẫn có chút rối rắm, nàng nghĩ ngợi cố gắng nghiêm túc xem xét, đồng thời nói:

“Bổn cung chắc không có trở ngại gì, chẳng qua đầu ta lúc này có chút chóng mặt, chỉ sợ học không vào. . . . .”

Đông Phương Ly Nhân biết những năm tháng nay Thái Hậu Nương Nương đã cực khổ nhiều, vì để Thái Hậu vui vẻ nàng ân cần an ủi:

“Chuyện này không cần vội, Mẫu Hậu cứ từ từ thả lỏng cơ thể, ổn định rồi xem dần là được, không nên coi cái này như thuốc chữa bệnh, trước kia con luôn muốn đến tham quan Lương Châu nhưng tiếc là chưa có cơ hội. Lần này chúng ta đến Lương Châu xem như giải sầu, biết đâu ngắm nhìn phong cảnh khác lạ ở Quan ngoại, dạo quanh một vòng, thân thể tự nhiên sẽ khỏe lại, chờ chơi chán rồi chúng ta sẽ trở về kinh thành .”

Thái Hậu thấy con gái nuôi bảo bối không có ý định đưa nàng quay đầu về kinh, cầu còn không được, nhẹ nhàng cười mỉm. Sau khi uống hai hớp cháo loãng thì nghiêm túc suy nghĩ về những hình ảnh trong Dục Hỏa Đồ.

Đông Phương Ly Nhân ở bên cạnh bồi Thái Hậu một lúc, thấy Thái Hậu chăm chú đọc thì không quấy rầy nữa đứng dậy đi ra ngoài xe ngựa, kéo Chim Chim dời sang một bên, khoanh chân ngồi trước mặt Dạ Kinh Đường. Ngắm nhìn hoàng hôn trên vùng Đại Địa bằng phẳng, suy nghĩ một chút rồi hỏi:

“Trước kia ngươi đều áp tiêu như này sao?”

Dạ Kinh Đường để bội đao bên người, trong tay cầm một cây roi ngựa, vì tình trạng của Thái Hậu Nương Nương đã ổn định, lại

đang học Dục Hỏa Đồ, vấn đề không lớn. Tảng đá lớn đè trong lòng mấy ngày nay cũng được buông lỏng không ít, lộ ra nụ cười:

"Cũng gần như vậy. Chỉ là trước kia áp tiêu không sóng yên biển lặng như vậy, bình thường cứ cách mấy chục dặm lại gặp phải một đám mã tặc chặn đường đòi lộ phí. Vận khí không tốt còn có thể gặp bão cát và đàn sói hoang. Sói hoàng Tây Bắc với sài lang Trung Nguyên không giống nhau, có thể to lớn đến hơn hai trăm cân, một đàn mấy chục con cùng kéo đến."

Đông Phương Ly Nhân lưng eo thẳng tắp mà ngồi, theo bản năng duy trì tư thế của một Nữ Vương gia, lúc sau thấy các tiêu sư xung quanh nàng đều rất nhập tâm vào nhiệm vụ của họ, vì vậy nàng cũng từ từ thả lỏng, hai tay chống vào thành xe, đưa chân lung lay trong không khí, nghiêm túc lắng nghe Dạ Kinh Đường kể lại các sự cố hắn gặp phải trong những lần áp tiêu trước đó.

Chương 747 - Vùng đất vô pháp 2

Chương 747. Vùng đất vô pháp 2

Lần trước Dạ Kinh Đường được Ngây Ngốc chủ động hôn, ngẫm lại kỳ thật bọn họ đã thẳng thắn thừa nhận tình cảm với nhau, bàn tay lớn hướng tới phía sau thắt lưng Ngây Ngốc, sờ đầu Chim Chim, sau đó thuận thế đặt tay trên lưng nàng.

Con ngươi Đông Phương Ly Nhân bỗng giật giật, vốn muốn chửi điều gì đó, nhưng thấy tinh thần của Dạ Kinh Đường rốt cuộc cũng được thả lỏng, ngẫm lại xong nàng quyết định coi như không biết gì, không phát hiện ra, quay người bảo Hồng Ngọc mang cho nàng một cây sáo ngọc, đặt bên miệng:

“ U vùuu ...uuuu...”

Giai điệu thê lương từ phía sau đoàn xe, kèm theo tiếng chuông ngựa và tiếng bánh xe nhẹ nhàng vang lên, đoàn xe cô độc lúc đầu trong thoáng chốc nhiều thêm mấy phần vô định, cảm giác dường như họ định trước thuộc về vùng Tây Bắc mênh mông rộng lớn này.

Về phần Phạm Thanh Hòa đang ở trong xe ngựa, khi nghe thấy khúc nhạc quen thuộc của Lương Châu, nàng cũng bắt đầu thích thú thò đầu ra khỏi cửa sổ xe ngựa, nhìn những con lạc đà theo sau đoàn xe:

“Lão Cửu, mang cho tôi đàn tỳ bà.”

“Vâng thưa Đại Vương.”

Phạm Thanh Hòa mím môi, vươn tay tiếp nhận cây đàn tỳ bà, sau đó ngồi vào trong xe tấu đàn: “Tang tang tang...”

Dạ Kinh Đường nở nụ cười, nhớ lại khoảng thời gian áp tiêu vô tư lự trước kia, cũng muốn nắm tay lại đưa lên miệng thổi theo.

Nhưng tay phải hắn đang đặt bên người Ngây Ngốc, nàng còn chưa mắng hắn nếu giờ buông ra thì quá đáng tiếc, thế là tay hắn sẵn tiện vỗ nhẹ theo tiết tấu của bản nhạc.

~baba...~

Kết quả hắn còn chưa vỗ được hai lần, Ngây Ngốc đã không thể chịu được nữa, tạm dừng tiếng sáo lại cho hắn một khuỷu tay vào người.

Thái Hậu âm thầm ngồi trong xe nhìn ra phong cảnh bên ngoài, bỗng nghe thấy Dạ Kinh Đường kêu lên một tiếng, liền biết Đông Phương Ly Nhân lại đang bày ra ngạo khí của vương gia, liền nói:

“ Ly Nhân, sao con lại đánh hắn, hắn bị thương rồi à?”

“ Khụ... Chắc không có bị làm sao đâu ạ, Mẫu Hậu người nghỉ ngơi thật tốt, con cũng tấu thêm vài khúc nhạc... ù ù ù...”

Cứ như thế, mấy người vượt qua thời gian nhàm chán của quãng đường, đội xe đi cả ngày cả đêm hướng về phía Tây Bắc.

Trên hoang mạc không có gì, lại cách Vân Châu quá gần, ngay cả đạo tặc cũng không nhìn thấy, cho nên trên đường cũng không có gì đáng nói.

Hồi tháng Tư, Dạ Kinh Đường đã đi qua khu vực này một lần, hắn rất quen thuộc với tuyến đường và vị trí của doanh trại, ban ngày hắn thổi một vài Từ Khúc, kể một số câu chuyện. Đêm xuống,

đoàn người dựng lều tạm nghỉ ở một nơi an toàn và sửa sang lại, các cô nương trong đội thì nghỉ ngơi trong xe ngựa, còn hắn và các ám vệ thay phiên nhau canh giữ.

Đông Phương Ly Nhân và Thái Hậu lần đầu đến Lương Châu, trước kia từng đọc rất nhiều về việc người man di Lương Châu khó quản giáo, lúc đầu còn có chút ấn tượng không tốt, sau này trải qua mấy ngày yên bình ở vùng quê này dần dần bình tĩnh trở lại, cảm thấy Lương Châu trừ sự hoang vắng ra thì cũng không có gì khác so với các châu khác.

Nhưng dù sao Lương Châu vẫn là Lương Châu, là hang ổ, sào huyệt của thổ phỉ từ xưa đến nay, ở vùng đất man hoang chi địa này xuất hiện vô số người dã man tàn nhẫn.

Sau ngày đầu tiên đến hoang mạc, hai vị quý nữ Hoàng tộc trong lòng sớm đã không còn gợn sóng cuối cùng cũng biết đến cái gì được gọi là man di Lương Châu.

Dạ Kinh Đường theo các võ quan xuất phát xuyên qua hơn hai trăm dặm hoang mạc, đến điểm tiếp tế đầu tiên - Túc Nguyên Trấn ở phía Đông Nam của Lương Châu.

Túc Nguyên Trấn nằm ở cuối cánh đồng hoang mạc, không đi qua trấn nhỏ của các " can nhân" (người liên quan tới những việc làm phi pháp) mà từ đây đi về phía Bắc đến quan ải, phải băng qua bãi xương hoang vắng trải dài hơn một ngàn dặm, mã phỉ hoành hành, đường khó đi nhưng lại là tuyến đường gần nhất. Có không ít thương đội tiến vào nơi này, các tiêu sư được trả thù lao rất cao, Dạ Kinh Đường đã quen với những điều này.

Túc Nguyên Trấn có một tiêu cục, lấy luôn tên gọi là Túc Nguyên Tiêu Cục. Bởi vì đều là người trong nghề, nên họ với nghĩa phụ của Dạ Kinh Đường có chút giao tình, đoàn hộ tống hai bên đi qua địa bàn của nhau đều sẽ được đối phương tận tình giúp đỡ.

Buổi trưa ba ngày sau, khi nhìn thấy một dòng suối nhỏ dài vài thước ở cuối bãi đất hoang, Dạ Kinh Đường biết mình sắp đến nơi liền đi tới trước đội ngũ:

“Lão Dương, ngươi lên trấn tìm Hồng tiêu đầu nghe ngóng xem bãi xương hoang có những thế lực nào, đừng để đến lúc vào bãi xương hoang bị mã tặc vây quanh làm kinh động đến hai vị quý nhân.”

Mặc dù Dạ Kinh Đường rời khỏi Lương Châu chưa đến nửa năm, nhưng thời gian đủ dài để các mã tặc khắp nơi chạy trốn tới thay đổi mấy nhóm thổ phỉ cũ, dựa theo hiểu biết trước kia của hắn dọc đường đi này khẳng định có không ít ruồi nhặng.

Chương 748 - Hỏi Thăm

Chương 748. Hỏi Thăm

Mặc dù hơn mười người do Dạ Kinh Đường dẫn đầu, tùy tiện chọn một người ra cũng có thể tiêu diệt một băng mã tặc nhỏ nhưng họ tiêu diệt quét sạch nhiều thổ phỉ như vậy, chắc chắn chưa đến ba ngày tin tức sẽ truyền khắp Lương Châu. Đến lúc đó, mã phỉ đến nhất định không phải loại tầm thường dễ đối phó. Vì vậy vẫn nên thăm dò rõ ràng tình hình trước, cố gắng tránh các xung đột càng nhiều càng tốt.

Dương Siêu nghe phân phó liền rời khỏi đội ngũ, thúc ngựa về phía Tây Bắc.

Dạ Kinh Đường cùng đội người ngựa tiếp tục chậm rãi lên đường, đi chưa đầy hai dặm đã nhìn thấy một thị trấn nhỏ có tường thành bằng đất vàng bao quanh, bên trong có hơn trăm căn nhà, thấp thoáng một vài người đang đi lại trong đó.

Dương Siêu , người được cử đến tiêu cục của thị trấn trước đó để chào hỏi lại đang dừng chân ở lối vào của thị trấn, nhìn vào chiếc cọc gỗ được cắm ngay cửa trấn.

Trong xe ngựa phía sau, Thái Hậu Nương Nương vốn muốn xem tình hình trong trấn lại bị Phạm Thanh Hòa bên cạnh lập tức kéo trở lại, hạ rèm xe xuống.

Đông Phương Ly Nhân nhướng mày, xuống xe ngựa đi đến trước mặt Dạ Kinh Đường, cau mày nhìn hắn:

"Đó là gì vậy?"

"Xác chết."

Sau khi Dạ Kinh Đường dò xét một lượt xong, hắn liền giơ tay kéo Đông Phương Ly Nhân lên ngựa - ngồi phía sau hắn, sau đó hắn phi ngựa hướng đến lối vào của trấn.

Còn chưa đến gần, hắn đã nhìn thấy một cột gỗ tròn to bằng cái chén, bên trên treo một cái xác chết đang phân hủy, hư thối nghiêm trọng ngay cửa vào trấn, thi thể bị chặt cả hai tay có vô số ruồi nhặng bay vo ve xung quanh, đã sớm không còn nhìn thấy rõ hình dạng khuôn mặt.

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ trước mắt không lộ ra quá nhiều biểu cảm kì lạ, cũng không dám nhìn kỹ, chỉ cau mày hỏi:

“Đây là ai?”

Dạ Kinh Đường cẩn thận nhìn kĩ lại thi thể, hỏi:

“Đây là Hồng tiêu đầu sao?”

“Từ hình dáng cơ thể thì thấy rất giống."

Dương Siêu híp mắt cẩn thận quan sát một lát, phát hiện có một người chăn dê trong trấn đang vội vã đi qua cùng mấy con dê, liền hỏi thăm:

“ Lão bá, trên kia đang treo người nào? Là ai đã treo lên?”

Dứt lời, ông đưa ra một xâu tiền xu bằng đồng.

Thấy vậy người chăn dê dừng bước, quay đầu nhìn lại vài lần, nhỏ giọng nói:

“Người bị treo trên kia chính là Hồng tiêu đầu trong trấn. Tháng trước, Hồng tiêu đầu ra bên ngoài áp tiêu ở Hắc Hạt Tử Lĩnh thì đụng phải người của Mã Tứ gia. Mấy người giao ra không

đủ tiền liền bị hắn giết, không bao lâu sau Mã Tứ gia mang theo trên dưới trăm người đến đốt tiêu cục, chiếm lấy thị trấn, hiện tại nơi này do Mã Tứ gia quản..."

Dạ Kinh Đường cau mày, nghiêng đầu hỏi:

"Mã Tứ gia là ai?"

Dương Siêu cũng cau mày ngẫm nghĩ một lúc:

"Có lẽ là Mã Như Long của Hoa Mã Bang. Trước kia hắn từng lang thang khắp nơi ở Lương Đông chặn đường cướp của. Chúng tôi chỉ tình cờ gặp một lần vào năm ngoái, hắn ta cưỡi một con ngựa tạp mao theo sau có khoảng hơn chục người, mở miệng liền đòi một vạn lượng bạc làm lộ phí qua đường, cuối cùng chúng tôi đưa cho 10 lượng bạc đuổi đi."

Mười lượng bạc dựa vào sức mua mà quy đổi, chính là vạn thanh khối, ngần này đối với Dạ Kinh Đường trước kia tuyệt đối không phải con số nhỏ, cho nên hắn nhớ ra ngay lập tức, sắc mặt cũng tối sầm lại:

" Mã Lão Tứ này hình như lá gan không lớn, dám ngang nhiên vào trấn giết người, còn ở lại nơi này thu phí qua đường, hắn là đang dựa vào đại bang phái nào đó sao?"

" Hắn dám trắng trợn như vậy nhất định có người chống lưng, nhưng tôi không biết là ai."

Đông Phương Ly Nhân xem như thấy được Lương Châu hỗn loạn thế nào, nghe một hồi liền xen vào:

" Đi hỏi sẽ biết thôi."

Túc Nguyên Trấn không lớn, toàn bộ dân chúng cộng lại cũng không vượt quá bảy trăm người, hầu hết các ngôi nhà trong trấn là nhà đất, nhìn tổng thể xung quanh đều là màu vàng đất, chỉ khi

phóng tầm mắt ra xa mới thấy một vài màu sắc khác biệt trên cửa Đại viện phía trung tâm.

Đại viện kia đang được cải tạo từ những phế tích của tiêu cục cũ. Những người thợ thủ công được thuê miễn phí từ trấn bên cạnh đang sơn lại những bức tường xung quanh ngôi nhà. Cửa Đại viện cắm một cái cột cờ, bên trên treo lá cờ bằng vải thêu hình những con ngựa nhiều màu.

Đại viện rách nát, xét về khí thế, thậm chí kiểu cách còn kém xa một sảnh đường của các tiểu phái Vân Châu, nhưng dám xây dựng căn cứ ở một địa điểm cố định như này cũng được tính là một thế lực lớn trong giới giang hồ của Lương Châu. Dù sao nếu xây được nhà đẹp mà không giữ được chẳng khác nào đi may áo cưới cho người khác, thường các mã phỉ đều không muốn trang hoàng cho vẻ ngoài vì chúng không ở cố định một chỗ.

Hắn – Mã Như Long đã dùng nửa đời người để lênh đênh trên sa mạc Hạn Hải ở Lương Châu, giờ đây ngôi nhà của hắn sắp hoàn thành, hắn cảm thấy có vài phần thỏa mãn, do đó mấy ngày nay hắn đều ở trong nhà để giám sát tiến độ công việc.

Những người giang hồ ngoài kia nếu biết viện tử của lão đại một đám mã phỉ dưới trướng có hơn trăm thủ hạ đao khách là một ngôi nhà nhỏ như này, nhất định sẽ chê cười, nhưng họ lại không biết một ngôi nhà có ý nghĩa như thế nào đối với những mã phỉ như hắn.

Chương 749 - Ngươi…

Chương 749. Ngươi…

Lương Châu là một man hoang chi địa đúng nghĩa, luật pháp Đại Ngụy đã không còn bất kỳ ràng buộc nào trên sa mạc Hạn Hải hàng ngàn dặm này, nếu muốn sống sót ở chỗ này, ngươi phải giống như một con cừu ngoan ngoãn, dựa vào lông cừu và thịt cừu để đổi lấy nơi sinh sống dưới chân những kẻ ăn thịt .

Kẻ không muốn làm cừu thì chỉ có thể tìm cách biến mình thành động vật ăn thịt, dùng hàm răng sắc nhọn và miệng lưỡi sắc bén để chiếm lấy chỗ đứng. Một số ít trong đó sẽ trở thành người của các bang phái hoặc tiêu cục nhưng đa phần đều trở thành mã phỉ lang thang khắp nơi.

Mã phỉ không thuộc kiểm soát của giang hồ, chúng giết triều đình, băng đảng, thậm chí cả đồng nghiệp chúng cũng giết mà không cần bất kì một lý do nào, từ ngày chúng bắt đầu cầm đao, cưỡi ngựa thì đã không thể dừng lại được nữa. Số phận của chúng hoặc là đang trên đường trốn chạy, hoặc là trở thành cột mốc chỉ đường, hoặc là bị người ta cầm thủ cấp đi đổi vài lạng bạc từ ban thưởng của triều đình.

Mã Như Long sinh ra ngay trong hang ổ của mã phỉ, hắn đã ở Lương Châu này hơn 30 năm nhưng lại chưa từng ở nơi nào quá nửa tháng, hắn đã cướp vô số vàng bạc, giết không ít người. Ở quận thành, hắn cũng từng hưởng thụ qua các đãi ngộ xa hoa như một người trên vạn người nhưng đến nay chưa biết cảm giác được thức dậy trong chính ngôi nhà của mình vào mỗi buổi sáng là như thế nào.

Thấy ngôi nhà sắp hoàn thành, thậm chí Mã Như Long còn dọn đồ đạc vào từ trước, trong phòng khách đặt một bộ ấm pha trà được làm ra ở trên quận thành, vận dụng nghệ thuật pha trà của Vân Châu.

Hắn chậm rãi đung đưa hồi lâu, không uống được mấy hớp trà, vị cũng kém xa so với rượu mạnh, nhưng cuộc sống nhàn nhã, thoải mái như này cũng chỉ có thể tìm thấy trên người các lão gia của quận thành, còn đối với các mã phỉ thì chính là nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Vậy nên Mã Như Long rất thích thú, thậm chí còn nghĩ xem có nên gọi tất cả kỹ nữ của trấn tới hay không, hắn uống trà trên bàn, các kỹ nữ thì ăn những thứ khác dưới gầm bàn, nghe nói các lão gia trong quận thành đều thích chơi như vậy...

Đáng tiếc mã phỉ chung quy vẫn là mã phỉ, không nên quên kinh nghiệm xương máu: "dừng lại chính là chết".

Vào buổi trưa ngày thứ hai, Mã Như Long dáng người thô kệch, mặc áo cộc hở ngực đang ngồi uống trà thì đột nhiên lão nhị trong băng chạy vào và nói:

" Bang chủ, có một thương đội từ bên ngoài tới, khoảng hai mươi người, hình như còn mang theo nữ quyến. Tiêu đầu của họ đang xông vào, thoạt nhìn là một nhân vật hung ác, chúng tôi không dám ngăn cản."

Mã Như Long thổi thổi trà nóng, tùy tiện nói:

" Nhân vật hung ác? Hắn có thể hung ác hơn Tưởng Trát Hổ sao? Bây giờ đến Hồng Sơn Bang còn phải để ba phần mặt mũi cho lão tử, mày sợ cái gì hả tên khốn này? Nhanh đi nói với bọn chúng, nếu muốn vào trong trấn mua lương thực và cỏ khổ trước tiên phải cống nạp mỗi người một lạng bạc."

“ Mã bang chủ!”

Lời của Mã Như Long còn chưa dứt, một giọng nói trong trẻo từ bên ngoài nhà chính đã truyền đến.

Những tên mã phỉ đang nghiêng ngả trong sân đều nhặt vũ khí bên cạnh đứng dậy, những người thợ thủ công đang làm việc cũng dừng lại động tác.

Mã Như Long cau mày, giương mắt nhìn ra ngoài chỉ thấy năm người từ đại viện bên ngoài tiến vào.

Cầm đầu là một thanh niên trẻ tuổi ăn mặc như tiêu sư, đầu đội nón lá rộng vành, tay cầm đao, trên vai có một con chim trắng lớn đang đậu, dáng vẻ nhìn có chút quen mắt.

Bên trái tiêu sư trẻ tuổi là một bạch y công tử, thân hình cao lớn nhưng cơ ngực quá phát triển, nhìn lại chính là nữ cải nam trang, đại khái hình như là tiểu thư nhà giàu từ trong quận thành ra ngoài du ngoạn.

Ba người ở phía sau, có một ông hơn sáu mươi tuổi, tóc dài, nhìn có vẻ là một lão bộc.

Hai người khác, một người cao, da màu đồng, nhìn ngu ngơ, hẳn là mã phu. Người còn lại ăn mặc như văn nhân, học giả giống như sư gia.

Mã Như Long vào Nam ra Bắc nhiều năm không phải chưa thấy qua việc đời, nhìn thế trận này liền biết đây là quý nhân đi ra từ một quận nào đó.

Lương Châu hỗn loạn là vậy, nhưng không phải nơi nào cũng là hoang nguyên sa mạc, các quận thành lớn ở trung tâm, ví như Định Tây Thành nơi Lương Vương tọa lạc khá phồn vinh, không có thổ phỉ nào dám chạy đến đó, các đại lão gia bên trong cũng không thể tùy tiện bắt cướp.

Thấy vậy, Mã Như Long đặt bát trà xuống, đứng dậy và hành lễ theo kiểu cách của giang hồ:

“Vị tiểu huynh đệ này biết Mã mỗ?”

Dạ Kinh Đường đã sớm quên mất, vừa rồi được Dương Siêu nhắc nhở cho nên hắn mới nhớ, sải bước đi về phía khay trà, hỏi:

“Hồng Hà huyện, Hồng Hà tiêu cục, Mã bang chủ ngươi vẫn còn nhớ đến chứ?”

“ Hồng Hà tiêu cục...”

Mã Như Long nhíu mày:

“Không... Ngươi!”

Chương 750 - Kỳ Lân Khải

Chương 750. Kỳ Lân Khải

Mã Như Long còn chưa nói xong, gáy đột nhiên thấp xuống, sau đó kinh hãi phát hiện vị tiêu sư trẻ tuổi không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh hắn, một tay chế trụ gáy hắn trực tiếp ấn xuống bên cạnh chiếc ấm pha trà nhỏ bằng sắt.

Phịch~

“A~”

Mã Như Long hét lên một tiếng, sau đó kìm nén lại, cố nhịn cơn đau nhức, gấp giọng nói:

“Ta nhớ! Ta nhớ! Ba năm trước, ta đoạt mười lượng bạc của Tiêu sư anh hùng, khi đó ngài đồng ý, ta cũng không muốn động thủ liền rời đi,...Ta sẽ bồi thường lại cho ngươi! Đền bù gấp mười lần...”

“Hồng Sơn muốn bồi thường cho ta gấp một ngàn lần ta còn không cần, ngươi bồi thường gấp mười còn muốn xong chuyện?"

Dạ Kinh Đường nhấc Mã Như Long lên, lại đè xuống bàn trà:

“ Hơn nữa bạc có thể trả lại nhưng mạng của Hồng tiêu đầu thì tính sao đây?”

“ Là do hắn động thủ trước, hắn giết ba huynh đệ của ta, ta mới tới đây báo thù... Ta biết mình sai rồi, ta chặn đường cướp của ngươi, đáng giết! Nhưng ta thật sự không thể giết. Anh hùng mà giết ta sẽ rước họa vào thân, trước kia đắc tội với ngươi ta có thể bồi thường . . .”

Dạ Kinh Đường không một đao giết hắn ngay lập tức mà muốn hỏi thăm tình hình hiện tại của Lương Châu, thấy Mã Như Long nói như vậy liền hỏi:

“Ta sẽ rước họa gì vào thân?”

“Năm nay ta bái nhập Hắc Kỳ Bang, giúp Hắc Kỳ Bang mở cửa khẩu ở đây an cư lạc nghiệp, thu chút lộ phí. Mạng sống của ta chẳng là gì, nhưng anh hùng giết người của Hắc Kỳ Bang thì không dễ giao phó...”

Dạ Kinh Đường biết Hắc Kỳ Bang có liên hệ móc nối với Lương Vương phủ, giúp Lương Vương làm ăn buôn bán kiếm thêm tiền, ở Lương Châu không ai dám khiêu khích bọn họ, nhưng hắn hiển nhiên không có kiêng kị đó.

Dạ Kinh Đường không phản hồi lại vấn đề này, tiếp tục hỏi:

“Từ nơi này đến Hồng Hà Trấn phải đi qua bãi xương hoang, trên đường có những thế lực nào? Bọn chúng thường xuất hiện ở đâu?”

Mã Như Long nhanh chóng trả lời:

“Năm ngoái triều đình bắt đầu làm ăn với Bắc Lương. Từ quan ngoại đến Vân Châu, đi qua bãi xương hoang là tuyến đường gần nhất. Nhưng ở đó quá nhiều mã phỉ, vì vậy Hắc Kỳ Bang đã di chuyển hang ổ đến đó, cũng chiêu mộ được không ít đoàn mã phỉ mai phục dọc tuyến đường. Ta chính là một trong số đó, bây giờ trên đường rất yên ắng."

Dạ Kinh Đường khá là kinh ngạc, trong lòng phỏng đoán do Lương Vương âm thầm hạ lệnh, để tránh mã phỉ cướp thương đội của triều đình Bắc Lương bôi nhọ mặt mũi triều đình.

Mã Như Long biết rõ bản thân đã làm bao nhiêu chuyện hại người, gặp băng đảng thì còn có cơ hội sống, nhưng gặp phải tiêu

sư thì vĩnh viễn không sống nổi, vì vậy vừa nói xong, hắn lại tiếp tục nói:

“Anh hùng tha cho ta một mạng, ta thực sự có thể bồi thường, ta có đồ tốt, anh hùng chắc chắn để ý.”

Dạ Kinh Đường thấy thế, liền có hứng thú hỏi:

“ Là thứ gì?”

Mã Như Long chống tay chậm rãi đứng dậy, sau đó dời bàn trà đi, nâng sàn nhà lên, từ bên dưới lấy ra một cái gói nhỏ.

Sau khi mở gói bọc ra, bên trong có vài miếng sắt, trên bề mặt có hoa văn vân mây, chỉ nhìn họa tiết thôi cũng đủ biết đây không phải loại sắt bình thường.

Đông Phương Ly Nhân vẫn đứng ở cửa quan sát nãy giờ, nhìn thấy miếng sắt mắt liền hơi híp lại:

“Vảy văn thép?”

Hai tay Mã Như Long đang nâng gói bọc, vội vàng gật đầu, nói:

“Vị cô nương này thật biết nhìn hàng, là vảy văn thép, cấm vật của triều đình, căn bản không tìm được trên giang hồ, rất đáng tiền…”

Dạ Kinh Đường đối với những thư tịch này cũng không biết nhiều lắm, quay đầu lại hỏi:

“Thứ này rất quý giá sao?”

Đông Phương Ly Nhân cau mày trả lời:

“ Kỳ Lân Khải chính là dùng vảy văn thép chế tạo, chỉ khai thác được một ít ở Nhai Châu, nó chủ yếu được sử dụng để chế tạo giáp nặng và binh khí chất lượng cao. Sau khi Đại Ngụy khai

quốc, tài nguyên khoáng sản do triều đình nắm quyền khai thác. Để tránh rơi vào tay địch quốc, thép này căn bản không được lưu hành ra bên ngoài."

Dạ Kinh Đường tất nhiên biết mức độ rắn chắc của Kỳ Lân Khải, chỉ xếp sau bộ áo giáp giá trên trời kia của Yến Vương thế tử. Kỵ Binh mà mang giáp nặng này vào cơ bản chính là ngang nhiên đi lại trên chiến trường.

" Ngươi lấy đâu ra thứ này?"

Mã Như Long vội vàng nói:

"Là do ta trộm được! Ta giúp Hắc Kỳ Bang canh cổng ở đây. Có lần thương đội của Hắc Kỳ Bang đi ngang qua, nghỉ chân ở đây. Ta tình cờ phát hiện dưới xe ngựa giấu không ít đồ, không dám kinh động liền âm thầm cầm đi mấy mảnh. Nếu anh hùng cần, giữ lại cái mạng này của ta, ta sẽ tìm cách lấy cho ngươi nhiều hơn nữa ... "

Nghe vậy, Dạ Kinh Đường biết mình đã phát hiện ra một đại sự, chờ Mã Như Long kể hết sự tình liền cầm lấy mấy mảnh sắt, giao người cho Xà Long và Thương Tiệm Ly xử lý. Tiếp đó hắn đi ra cửa, cùng Đông Phương Ly Nhân bước ra bên ngoài Đại viện.

Sau khi Đông Phương Ly Nhân ra khỏi cửa, sắc mặt nàng trở nên lạnh lùng:

" Hắc Kỳ Bang thật sự gan to bằng trời, dám buôn lậu vảy văn thép với Bắc Lương. Có phải bọn chúng muốn một tay che trời không đây?"

Dạ Kinh Đường hiểu tại sao Đông Phương Ly Nhân lại khó chịu như vậy – vảy văn thép có thể rèn ra áo giáp đao thương bất nhập, nếu một số lượng lớn chảy vào Biên quân Bắc Lương, để bọn chúng tập hợp hàng trăm kỵ binh trang bị giáp nặng, có khi đủ

để ảnh hưởng đến sự thành bại của một cuộc chiến, đây chính là trắng trợn thông đồng với kẻ địch phản quốc".

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một chút nói:

"Phía sau Hắc Kỳ Bang có Lương Vương phủ, chẳng lẽ Lương Vương âm thầm cấu kết với kẻ địch?"

Mạnh Giao vẫn luôn theo phía sau, đối với chuyện này lên tiếng nói:

"Lương Vương không có vảy văn thép, giáp nặng đều do triều đình rèn đúc, sau đó phân phát cho biên quân của Lương Châu. Sản xuất vảy văn thép do quân đội biên giới Nhai Châu kiểm soát ..."

Dạ Kinh Đường cau mày, cảm thấy có gì đó không ổn - quân Nhai Châu là tư quân của Nữ Đế, chủ soái là Trần Quốc Công Vương Dần cũng chính là cha ruột của Vương Xích Hổ, đại cữu của Nữ Đế và Ngây Ngốc. Chuyến này nếu mà tra ra việc Vương gia tư thông với địch quốc, sợ là vương triều Đại Ngụy lại sẽ có một trận binh biến lớn.

Đông Phương Ly Nhân hiển nhiên cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, bàn luận nhiều không tốt liền quay người bước ra khỏi trấn: "Trước khi chuyện này được điều tra rõ ràng, tuyệt đối không được để lộ ra bên ngoài."

Dạ Kinh Đường gật đầu rồi bước theo sau nhanh chóng rời đi.

Chương 751 - Ánh sao vùng quê!

Chương 751: Ánh sao vùng quê!

Ban đêm, ở bãi hoang sa mạc.

Hơn một trăm kỵ binh mặc giáp cưỡi ngựa, vận chuyển hàng chục chiếc xe lớn, đang chờ đợi ở nơi có vũng nước sâu trong sa mạc.

Hồ Diên Kính tay cầm Trảm Mã Đao, cưỡi trên con ngựa lớn cao to, nhìn xa xa về hướng Tây Nam.

Đứng bên cạnh Hồ Diên Kính còn có một hòa thượng mặc áo cà sa, cổ treo một chuỗi hạt phật, đầu to tai lớn, mày dày mắt hổ, khiến những người xung quanh cảm thấy được sát khí của hắn ta còn hung tàn hơn cả Hồ Diên Kính.

Hòa thượng có pháp hiệu là Huyền Nghiệp, ban đầu là đệ tử của Thiên Phật Tự Sa Hải nhưng không ăn chay niệm phật được bao lâu liền quay trở lại thế tục, sa vào ham mê danh lợi, đổi tên thành Trương Huyền Nghiệp, làm môn khách ở phủ Lương Vương, hiện tại là một trong hai trợ thủ đắc lực của Hắc Kỳ Bang.

Xuất thân của Hồ Diên Kính cũng không đơn giản, tổ tiên là gia tộc tướng quân ở Lương Châu, so với Thạch Ngạn Phong, Kiếm Vũ Hoa và những người khác có thân thế không khác biệt là mấy, sau khi nước Đại Yên diệt vong lưu lạc trên giang hồ, dựa vào Trảm Mã Đao gia truyền của tổ tiên đã tạo ra một vùng trời cho riêng hắn. Tưởng Trát Hổ đã từng chiêu mộ hắn, nhưng Hồ Diên Kính có tổ tiên là tướng quân, không định ở lại giang hồ phiêu bạt

mà muốn phong hầu bái tướng tái hiện lại vinh quang tổ tiên, vì vậy mới gia nhập vào phủ Lương Vương, trở thành một trong những quân cờ đắc lực trợ giúp bang chủ Hắc Kỳ Bang.

Hai người cưỡi hai con ngựa cao lớn trên sa mạc chờ đợi, một lúc sau có một chiếc xe ngựa đi từ sâu trong sa mạc lại gần.

Lộc cộc lộc cộc....

Hai xe ngựa khác hẳn so với những chiếc xe ngựa khác nhìn thấy ở Lương Châu, cách chế tác cùng các nguyên liệu đều rất xa xỉ, hai con ngựa kéo đằng trước xe là hai con bạch mã, xung quanh còn có hơn mười người tay cầm vũ khí kỵ binh, quân trang chỉnh tề, nhìn khí thế là biết họ xuất thân từ trong quân doanh. Hồ Diên Kính đi phía sau vận trang phục thô kệch nhất trong đoàn, so với công tử trẻ tuổi ngồi trong xe ngựa như hai người cách nhau hai tầng lớp.

Hồ Diên Kính và Trương Huyền Nghiệp thấy vậy, thúc ngựa đến phía trước xe, cúi người chắp tay hành lễ: "Công tử."

Đoàn xe ngựa dừng lại trên sa mạc Gia Bỉ Thạch, có thị nữ hầu hạ vén cửa xe ra, bên trong đèn lửa rực rỡ, giữa xe có một công tử trẻ tuổi mặc áo gấm, dung mạo tuấn lãng, tuổi tác nhiều nhất chỉ khoảng mười tám mười chín, thắt lưng treo một thanh kiếm có trang trí tuệ văn.

Sau khi xe ngựa dừng bước, công tử trẻ tuổi nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, nhìn thấy đoàn ngựa nấm lem bẩn thỉu, bất mãn nói: "Diên Kính, đi kiếm vài bộ y phục sạch sẽ cho bọn họ thay vào. Đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, nếu trang phục còn tồi tàn hơn so với bọn Bắc Lương man rợ kia, không phải làm ô uế thanh danh của Đại Ngụy ta sao...."

Hồ Diên Kính nhảy xuống ngựa, chắp tay hành lễ nói: "Công tử nói đúng. Nhưng trên sa mạc Gia Bỉ Thạch gió bụi cát lớn, đám

binh sĩ này lại không biết giữ gìn vệ sinh, thay y phục mới đi qua đi lại rồi cũng bẩn. Chờ đến nơi bàn việc tôi sẽ chuẩn bị lại...."

Địa vị của Hồ Diên Kính ở Lương Châu chỉ kém Hồng Sơn Bang một bậc, những người khác trong giang hồ gặp được đều phải gọi một tiếng Hồ Bang Chủ. Lý do mà Hồ Diên Kính phải kính trọng người trẻ tuổi kia là vì vị công tử này có thân phận đặc biệt.

Công tử trẻ tuổi tên là Đông Phương Thượng Thanh, là con trai út của Lương Vương, mặc dù không phải thế tử, địa vị thấp hơn con trai cả 'Lương Bát Đấu' rất nhiều, nhưng đối với người trong giang hồ, vẫn thuộc những người có địa vị lớn không thể chọc vào.

Đông Phương Thượng Thanh là người con trai út, sau khi con trai lớn chết thì vị trí thế tử cũng không đến lượt hắn ta ngồi vào, vì từ nhỏ đã không được bồi dưỡng trong phương diện triều chính nên tâm tư đều đặt vào việc quản lý gia sản, từ năm ngoái đã bắt đầu tiếp quản rất nhiều sản nghiệp riêng của phủ Lương Vương.

Hiện nay triều đình cùng Bắc Lương đã ký liên minh ngừng chiến, hai triều bắt đầu mở rộng thông thương, một món ăn béo bở như thế Lương Vương không thể chỉ hộ tống thánh giá, để toàn bộ tiền đều chảy vào túi của các thương gia hai triều, vương phủ cũng thành lập thương đội dưới trướng.

Lần này Đông Phương Thượng Thanh là người dẫn đội đi đến các chư bộ Tây Hải của Lang Hiên cổ thành tham gia 'Hội Vạn Bộ Tập', cùng bàn bạc chuyện làm ăn với Đại Sơn Vương ở vùng đó.

Đông Phương Thượng Thanh dẫn người đến bên vài chiếc xe ngựa chất đầy hàng hóa khác nhau, kiểm tra một vài món hàng sau đó hỏi: "Diên Kính, chuyện ở kinh thành vài ngày trước, ngươi biết chứ?"

Hồ Diên Kính theo phía sau, gật đầu đáp: "Công tử đang nói đến chuyện Yến Vương thế tử mưu phản? Tôi có biết một chút...."

"Biết rồi thì tay chân ngươi sạch sẽ chút. Phụ Vương liên tục bận bịu chuyện triều chính, không có tinh thần quản những việc nhỏ nhặt, ta cũng không dễ bị lừa gạt như vậy."

Chương 752 - Phong Diệp Hồ

Chương 752. Phong Diệp Hồ

Đông Phương Thượng Thanh quay đầu lại, sắc mặt khá nghiêm túc: "Hãy dành lấy vương kỳ của thương đội, quân biên cảnh sẽ không kiểm tra nghiêm ngặt khi xuất quan, muốn mang một số đồ vật ra vào biên quan rất đơn giản. Vài ngày trước, kinh thành có rắc rối xảy ra, hàng nghìn cân Ô Vũ Thảo từ ngoài biên quan nhập vào, đóng toàn bộ trong một con thuyền, quân biên cảnh không phát giác ra chút manh mối nào. Ngươi nói thử cho ta biết, Yến Vương thế tử làm thế nào mới nhập được những thứ này vào?"

Hồ Diên Kính sững sờ, sau đó vô tội nói: "Công tử, ngài nói oan cho tôi rồi. Yến Vương thế tử có được thứ kia, chắc chắn là đã nhập vào từ phía của Yến Châu. Tôi giúp vương gia làm việc bao nhiêu năm nay, tiền bạc cho đi cả đời này cũng không tiêu hết, sao lại liều mạng mà dám buôn lậu. Hơn nữa, Hồng Sơn Bang có vài mối hàng buôn bán, có thể từ Sa Châu đi ngang qua sa mạc rộng lớn này đến Bắc Lương, tìm bọn hắn không phải an toàn hơn là tìm tôi sao...."

Trương Huyền Nghiệp đứng bên cạnh cũng mở lời: "E là công tử đã lo lắng quá độ. Ta luôn quản lý sổ sách của Hắc Kỳ Bang, hàng hóa ra vào đều được ta xem xét qua. Nếu Hồ Bang Chủ có vấn đề, ta sớm đã báo tin cho vương gia."

Đông Phương Thượng Thanh cũng chỉ hơi nghi ngờ, không có chứng cứ thực nên không tiện nói nhiều: "Dù có vấn đề hay không, sau này tốt nhất nên thu mình lại hết cho ta. Về việc Ô Vũ Thảo ta sẽ không truy rõ ngọn ngành nữa, nếu mà truy ra có chút dấu vết

nào của Hắc Kỳ Bang, Phụ Vương sẽ trở thành đồng phạm, không biết chừng bị gán cái tội dụ dỗ Yến Vương thế tử hành thích lên đầu, lúc đó hai người các ngươi có kết cục thế nào, tự mình hiểu rõ."

Nói xong, Đông Phương Thượng Thanh quay lại xe ngựa đi về phía Bắc.

Hồ Diên Kính cầm lấy Trảm Mã Đao nhảy lên ngựa, đưa mắt nhìn theo Đông Phương Thượng Thanh bước vào xe ngựa, sắc mặt trông không được tốt. Sau khi nhìn vào mắt Trương Huyền Nghiệp, mới nhẹ nhàng thúc ngựa đuổi theo.

"Cha....."

Lộc cộc lộc cộc.....

— —

Trên đồng cỏ hoang vu vô tận có ánh sao lấp lánh, xe ngựa dừng lại trên đồng cỏ vàng khô, bên cạnh nhóm một đống củi cháy rực.

Thương Tiệm Ly cùng Xà Long và những người khác làm một tiêu sư bình thường, ăn mặc giản dị, ngồi trên mặt đất làm những việc bình thường. Tay cầm cây gậy gỗ, trên đó xiên một con thỏ hoang, lật qua lật lại trên đống lửa để nướng.

Lão tiêu sư Dương Triều cầm một cái túi rượu nhỏ, vẻ mặt hơi say nói: "Lương Châu nghèo thì nghèo, ngoại trừ bọn thổ phỉ ở khắp mọi nơi, những cái khác thực ra rất tốt. Ngươi xem, cái bầu trời này cái mặt đất này cùng cái vầng trăng này, không thể so sánh với khi ở trong các hẻm nhỏ của kinh thành chật chội kia, thật sự thoải mái hơn rất nhiều....."

“Đúng vậy, nơi này không có sông cũng không có hồ, nhưng lại thuần túy hơn nhiều so với giang hồ Trung Nguyên. Chỉ cần có một

con dao trong tay, gia thế hay thân phận trên cái mảnh đất hoang vu này hoàn toàn không có tác dụng, chỉ đi được vài ngày, ta đã gần như quên mất mình chính là bổ khoái….”

…

Cách đó không xa, bên cạnh xe ngựa, Dạ Kinh Đường cầm một con thỏ hoang đã nướng chín, đi đến chiếc xe còn sáng đèn. Ngẩng đầu đã nhìn thấy con quỷ chết đói mới đầu thai thành Chim Chim, không thèm để ý đến, mà đứng trên lưng một con lạc đà ở phía sau đoàn xe. Nhìn thấy mỹ nhân dị vực Phạm Thanh Hòa cho lạc đà ăn, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Chít chít chít chít….”

Phạm Thanh Hòa rõ ràng không hiểu tiếng Chim Chim đang nói là gì, “Còn cho ăn cái gì nữa, hay là chúng ta đem lạc đà đi nướng ăn thôi”, còn tưởng rằng Chim Chim đang xin ăn. Nàng trả lời không liên quan: “Ngươi cũng muốn ăn cỏ? Vậy cho ngươi một cây.”

“Chít chít?”

Dạ Kinh Đường hơi buồn cười, tiện thể quay đầu nhìn qua chiếc xe của Thái Hậu.

Bên trong xe ngựa, Thái Hậu Nương Nương nửa người trên đang dựa vào Hồng Ngọc, tay cầm ống nhòm. Hồng Ngọc ngồi quỳ ở phía sau làm gối mềm, giúp Thái Hậu Nương Nương xoa bóp vai.

Thái Hậu Nương Nương nhắm một mắt lại, đang dùng ống nhòm xuyên qua cửa sổ xe ngắm nhìn các ngôi sao lấp lánh trên trời. Tập trung toàn bộ tinh thần nhìn ngắm chăm chú bất ngờ xuất hiện một con mắt khổng lồ trong tầm mắt, khiến nàng giật mình mà nhanh chóng bỏ ống nhòm xuống. Khi đó mới phát hiện ra là Dạ Kinh Đường đang đứng ở cửa sổ với một con thỏ hoang to đã nướng chín.

Thái Hậu từ khi tỉnh lại không được thưởng thức những món ăn ngon, uống nước ngọt đã cảm thấy sắp phát điên lên rồi. Nàng liền ngồi bật dậy, vẫn giữ nguyên cái phong thái của một Thái Hậu ủy quyền, tay lại rất nhanh lẹ, đưa ra cửa sổ gọi: "Kinh Đường, ngươi vất vả rồi, để Hồng Ngọc đi lấy là được, sao lại phải chạy đi chạy lại một chuyến ~ ~"

?

Dạ Kinh Đường đang cầm trên tay miếng thịt thỏ nướng, đã mất rất nhiều công sức để nướng cho Ngây Ngốc. Một chút không để ý liền bị Thái Hậu giật đi mất. Hắn ta vội vàng nói: "Ài, Thái Hậu Nương Nương, người vừa tỉnh lại, ăn những thứ này sẽ không tốt cho bao tử."

Thái Hậu nhận ra mình không còn giữ được phong thái của Thái Hậu Nương Nương nữa, liền cầm lấy miếng thịt thỏ nướng ngồi xuống đối diện, vẫy tay nói: "Không sao, bản cung tự biết cân nhắc, chỉ ăn có một miếng, phần còn lại cho Hồng Ngọc. Ngươi đi làm việc của mình đi, bản cung không cần chăm sóc."

Dạ Kinh Đường nhìn ra tâm trạng của Thái Hậu Nương Nương đang rất vui vẻ hài lòng, sắc mặt đều sắp tái lại. Hiện giờ hắn mà tranh lại sợ rằng sẽ đắc tội đến Nương Nương. Chỉ có thể lui lại một bước mà nói: "Hồng Ngọc, ngươi hãy chăm sóc tốt cho nương nương. Đói lâu không thể ăn uống quá độ."

Hồng Ngọc ngoan ngoãn vâng lời, đứng dậy ngồi trước mặt Thái Hậu Nương Nương bắt đầu giành lại miếng thịt thỏ nướng.

Cuối cùng vẫn vì thân phận của Thái Hậu Nương Nương cũng không thể bày ra bộ dạng như quỷ chết đói ở đây, nàng liền âm thầm không đưa miếng thịt thỏ nướng cho Hồng Ngọc để nàng ấy cầm, ngẫm lại rồi hỏi: "Kinh Đường, Phong Diệp Hồ cách đây bao xa?"

"Phong Diệp Hồ…."

Chương 753 - Làm Càn

Chương 753. Làm Càn

Dạ Kinh Đường hướng ánh nhìn về phía sa mạc suy nghĩ: "Cách đây khoảng hơn hai trăm dặm. Thái Hậu Nương Nương muốn đến nơi đó?"

Thái Hậu Nương Nương đã từng xem qua Diễm Hậu bí sử kể về Phong Diệp Hồ, đại khái là sau khi thế tử và Thái Hậu gặp nhau lần đầu rồi bỏ trốn, hai người đã đến Lương Châu. Ở nơi đó, họ đã chứng kiến cảnh tượng thiên nhiên tuyệt đẹp của biển trời Hồng Phong, nơi đấy có bãi cát đẹp lung linh nhất. Khi đến được Lương Châu, nàng đã quyết định muốn đi xem thử. Nàng dừng suy nghĩ lại rồi nói: “Nghe nói ở đó phong cảnh đẹp không diễn tả được thành lời, không biết có thuận đường không? Nếu không thuận thì thôi, bổn cung cũng chỉ thuận miệng nói ra thôi.”

Chuyến này của Dạ Kinh Đường là hộ tống Thái Hậu Nương Nương đi trị bệnh. Thấy Thái Hậu Nương Nương tỉnh lại, mặc dù còn một ít độc tích tụ trong người nhưng khí sắc đã hồng hào và khỏe mạnh hơn rất nhiều. Chỉ cần học được Dục Hỏa Đồ liền không sao hết. Trước mắt Thái Hậu Nương Nương chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Hắn cười ha hả nói: “Đường đi rất thuận lợi, chỉ cần theo tuyến đường này đi về phía Tây là được. Chúng ta đã tính toán kỹ càng. Khi đến nơi mọi người sẽ ở trong nhà tranh của dân bản xứ. Thái Hậu Nương Nương cân nhắc kỹ nhé.”

Hai mắt Thái Hậu sáng lên, khẽ mím môi cười, gật đầu nhẹ nhàng.

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không nhiều lời, hành lễ xong rời đi, trở lại bên khóm lửa vui vẻ đi bắt một con thỏ khác, sau đó đến bên xe ngựa của Đại Ngây Ngốc.

— —

Lúc đầu phát hiện ra manh mối về việc Lân Văn Cương buôn lậu, Đông Phương Ly Nhân đã nhẹ lòng hơn chút, nhưng sự việc có vài rắc rối xảy ra, nàng quyết định ngừng suy nghĩ rồi bàn bạc với Mạnh Giảo: "Sự việc này rất nghiêm trọng, Trấn Quốc Công không thể nào tư thông với địch quốc, Lương Vương muốn tư thông cũng không thể dùng Lân Văn Cương để giao dịch….Bản vương nghi có kẻ phản đồ trong đội quân Lương Châu, hắn đã cấu kết với Hắc Kì Bang, muốn đến Bắc Lương để làm loạn…"

"Liên lụy đến hai vùng địa châu và Bắc Lương. Phạm vi này quá lớn, hiện giờ chúng ta chỉ có vài người không thể chia ra điều tra hết được. Phải báo tin cho Trần Miểu và Đồ Cửu Tịch, để bọn họ đến Lương Châu điều tra rõ việc này…."

…..

Dạ Kinh Đường cầm con thỏ nướng đến trước cửa xe ngựa, thấy hai người đang thảo luận công sự nên không vào làm phiền.

Đông Phương Ly Nhân khẽ cau mày, ngửi thấy mùi thơm từ thịt nướng tỏa ra, vội hướng mắt ra ngoài, phát hiện Dạ Kinh Đường ở bên ngoài đang lắc lắc con thỏ nướng thì ngừng nói chuyện, nghiêm túc đáp: "Mạnh Giảo, ngươi đi nghỉ trước đi."

"Vâng."

Mạnh Giảo đứng dậy, rời khỏi xe ngựa.

Dạ Kinh Đường thấy vậy liền nhảy lên xe ngựa, vào trong xe, đưa con thỏ nướng bóng loáng thơm phức cho Đông Phương Ly Nhân: "Vừa nướng xong, điện hạ nếm thử xem mùi vị thế nào."

Đông Phương Ly Nhân ngồi trên ghế nhỏ, cầm ấm trà rót một ly nước cho Dạ Kinh Đường: “Cứ để đó đi, bây giờ bản vương không có khẩu vị ăn uống.”

“Ta tự tay nướng, để nguội rồi sẽ không ngon nữa.”

Dạ Kinh Đường biết Đông Phương Ly Nhân cả buổi chiều chưa ăn gì liền ngồi xuống, tiến đến trước mặt Đông Phương Ly Nhân cắn một miếng thịt thỏ thơm giòn: “Ừm, hử?”

? ? ?

Đông Phương Ly Nhân rót trà, động tác bỗng dừng lại, ánh mắt liếc trái liếc phải, rồi ngồi thẳng lên một chút lạnh lùng nhìn, muốn nói vài câu khắt khe giống như trước.

Hai người đều hôn nhau rất nhiều lần, Dạ Kinh Đường cũng đã dưỡng thương với nàng trong nhiều ngày, chạm vào cô một chút cũng có thể vui vẻ suốt nửa ngày, nghiêm túc từ chối có vẻ hơi tàn nhẫn.

Đông Phương Ly Nhân suy nghĩ một hồi, cuối cùng kéo rèm xe lên, sau đó làm ra vẻ ghét bỏ, môi đỏ nhẹ nhàng mở ra muốn ăn thịt thỏ.

Kết quả không ngờ nàng vừa tiến lại gần, người này không hiểu tình cảnh trước mặt lại rút tay lại, nuốt thịt thỏ: “Ài hắc….Ài ài ài! Ta…ta sai rồi a đau đau đau….”

Tính tình Đông Phương Ly Nhân thế nào chứ? Bị trêu chọc như vậy làm sao có thể chịu được, lập tức đè lên, giữ Dạ Kinh Đường tựa lưng vào thành xe, giơ tay ra để rút dao, thấy Dạ Kinh Đường ăn đau, lực tay nhanh chóng hạ xuống, thay đổi thành cái nhìn lạnh lùng: “Ngươi làm càn! Thật sự cho rằng bản vương là người của ngươi, có thể tùy ý mạo phạm à?”

Dạ Kinh Đường dựa vào ghế dài, cười nói: “Thấy người không

vui, ta chỉ đùa một chút, mau ăn chút gì đó đi, đừng có nhịn ăn, cơ thể thái hậu vừa khoẻ lên, người lại làm cơ thể mình bị hao tổn…."

"Hừ…."

Đông Phương Ly Nhân đăm chiêu một lúc, mới xoay người cắn một miếng thỏ nướng, nhai kỹ nuốt chậm rồi đáp: "Bản vương thấy ngươi bị nghẹt lâu rồi, thấy sắc liền lu mờ tâm trí. Sớm biết vậy ta đã đưa Ngưng Nhi theo, có nàng ở bên, ban đêm ngươi cũng không đến nỗi nhàn nhã như vậy."

Chương 754 - Chỉ Tò Mò Một Chút

Chương 754. Chỉ Tò Mò Một Chút

Dạ Kinh Đường chỉ lắc đầu cười một tiếng, lại ngồi dậy: "Chỉ đùa chút thôi mà, ta lại chưa chiếm tiện nghi của điện hạ, sao có thể nói là thấy sắc liền lu mờ tâm trí.Ở bên ngoài áp tiêu thực sự rất buồn chán, trước kia ta toàn đọc sách để giết thời gian. Điện hạ hứa tặng lễ vật cho ta, chuẩn bị ra sao rồi?"

Đông Phương Ly Nhân rời khỏi Kinh Thành, liên tục ở trong xe ngựa, trong lúc không có việc gì làm, tự nhiên muốn chuẩn bị lễ vật cho Dạ Kinh Đường.

Lúc này Dạ Kinh Đường hỏi, ánh mắt Đông Phương Ly Nhân khẽ động, từ ngăn kéo nhỏ lấy ra một xấp giấy để lên bàn nhỏ: "Sắp hoàn thành rồi, thiên hạ chỉ có một bản này thôi, ngươi đừng nghĩ bản vương sẽ cho ngươi bản vẽ thứ hai."

Dạ Kinh Đường lập tức tập trung ánh mắt nhìn vào tờ giấy, nhưng nhanh chóng phục hồi sắc mặt lạnh lùng thường ngày. Không cầm đút cho nàng ăn nữa mà đưa thỏ nướng cho Ngây Ngốc để nàng tự ăn, sau đó lấy khăn tay lau hai tay thật kỹ.

???

Đông Phương Ly Nhân cầm thỏ nướng, hít một hơi thật sâu dẫn đến ngực căng phồng như muốn rớt ra ngoài, nghiến răng nói: "Có muốn bản vương giúp ngươi châm thêm một nén hương không?".

"Ài! Không cần đâu, ta không cầu kỳ đến vậy."

Dạ Kinh Đường chỉnh trang lại y phục, cầm lấy xấp giấy, giống như một vị tướng lĩnh lạnh lùng xử lý chính vụ vào ban đêm, cẩn thận xem xét kỹ xấp giấy.

....

Đông Phương Ly Nhân liếc mắt một lát, lại cắn một miếng thịt nướng, thấy Dạ Kinh Đường mắt không di chuyển, có vẻ đang say mê trong đó, hơi không chịu được, cuối cùng để đồ xuống, nhíu mày lại, từ từ tỏa ra sát khí.

Dạ Kinh Đường đang quan sát bút tích như thể đang đắm chìm trong đó, giữa chừng phát giác sống lưng có chút lạnh lẽo, liền quay đầu nhìn một cái, miệng liên tục nói lời xin lỗi: "Xin lỗi, tranh của điện hạ quả thực rất đẹp, ta xem có chút nhập thần. Bây giờ ta lập tức ra ngoài làm nhiệm vụ, không phiền điện hạ nghỉ ngơi."

Nói rồi chuẩn bị cầm đồ đứng dậy.

?

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy tự nhiên tức giận, giơ tay giật lấy bức tranh giấu sau lưng: "Ngươi đây là có ý gì? Ngươi cho rằng tranh quan trọng hơn bản vương, vì muốn xem tranh mà có thể ném bản vương sang một bên?"

Dạ Kinh Đường vội vàng lắc đầu: "Sao có thể chứ? Điện hạ tốn nhiều công sức mới chuẩn bị kỹ bức tranh này, ta chắc chắn phải thích, nhưng điện hạ lại không muốn xem cùng ta. Ta lấy được xấp tranh, không nhìn ngắm mà lại vứt sang một bên, chỉ cùng điện hạ nói mấy chuyện vô bổ không phải điện hạ không cảm thấy lòng tốt của mình bị ta xem nhẹ sao?"

Đông Phương Ly Nhân khẽ nháy mắt, cảm thấy lời này nói ra cũng có lý, liền nói: "Bản vương vẽ những thứ này cho ngươi thì

tại sao không thể xem cùng ngươi được chứ? Chỉ với chút kiến thức về sách họa của ngươi, có thể hiểu hết được những đường nét trên tranh này sao?"

Dạ Kinh Đường rất quan tâm đến vấn đề này, ngồi gần hơn một chút, chờ đợi: "Ta chỉ cảm thấy nó rất đẹp, một số nét thực sự không hiểu hết được, điện hạ có muốn giải thích một chút cho ta về đường nét này không?"

Đông Phương Ly Nhân lạnh lùng hừ một tiếng, lấy lại những bức tranh xuân cung, lời nói lạnh như băng: "Ngươi không hiểu bức tranh nào? Không được phép chỉ vào những bức tranh không thể nói, chỉ cho phép ngươi hỏi về phương diện liên quan đến hoạ đồ."

Dạ Kinh Đường cười, tay phải đưa ra vòng qua sau eo của Ngây Ngốc ôm nàng vào lòng, dùng tay lật qua lật lại các trang giấy, tìm đến trang có nữ hiệp bị thương, chỉ đến dáng người: "Những bức tranh đẹp khác vẽ khá mơ hồ, có thể cảm nhận được ý cảnh nhưng không cảm nhận được sức hút của dáng người. Người xem cái này, tay ấn vào vạt áo, rõ ràng có thể cảm nhận được sức căng cùng cảm giác da thịt…."

Mặt Đông Phương Ly Nhân hơi ửng đỏ nhưng ánh mắt lại đầy kiêu hãnh: “Đây là do bản vương tự mình nghiên cứu, dùng sáng tối cùng đường nét uyển chuyển để vẽ ra hiệu ứng ba chiều trên giấy, sư tôn cũng không vẽ như thế này….”

“Vậy à, quả nhiên rất lợi hại….Vẽ như thế này chắc phải có thứ gì đó để tham khảo chứ? Điện hạ đã vẽ ra thế nào?”

Đông Phương Ly Nhân chớp mắt, do dự một lát, cuối cùng vẫn giải đáp cho Dạ Kinh Đường, đưa tay lấy tấm gương đặt bên cạnh, đặt lên trên bàn nhỏ phía trước, sau đó giơ tay ấn vào đầu rồng được thêu trên hoàng bào trước ngực, năm ngón chọc vào da thịt đầy cảm giác thoải mái: “Như thế này.”

“Nha….”

Dạ Kinh Đường dường như sáng tỏ ra điều gì, chiêm ngưỡng kỹ vài lần trên giấy vẽ, lại lật sang trang Song Kiều Hiến Đào: “Cái này cũng là soi gương à?”

“Ngươi!”

Đông Phương Ly Nhân sắc mặt đỏ bừng, cảm thấy cái này hoàn toàn không thể lý giải được, muốn quay lại cho Dạ Kinh Đường ăn một đấm.

Còn Dạ Kinh Đường thì vội vàng ôm chặt Đông Phương Ly Nhân, nói với khuôn mặt hoan hỷ: “Chỉ là tò mò chút, đùa một chút, điện hạ sao có thể bí mật bày ra tư thế này soi gương. Ta xem tranh nghiêm túc không nói linh tinh, điện hạ cũng nói nhỏ lại, coi chừng bị người bên ngoài nghe thấy.”

Đông Phương Ly Nhân bị ôm chặt, vùng vẫy vài lần đều không thoát ra được, cũng chỉ đành coi như không, âm thầm nghiến răng, tiếp tục giải thích kiến thức sách hoạ nhưng Dạ Kinh Đường xem chừng chẳng hề nghe nghiêm túc.

Dạ Kinh Đường ban đầu ôm để xem, sau đó cảm thấy tư thế này hơi mệt, liền chuyển sang tựa vào tay vịn của ghế nhỏ.

Đông Phương Ly Nhân cũng bị kéo vào trong lòng, mặc dù ánh mắt đã thay đổi vài phần, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Chương 755 - Họp Hồng Hoa Lâu!

Chương 755. Họp Hồng Hoa Lâu!

Thành Vân An.

Ánh nắng mùa thu ấm áp rải rác trong khu vườn lớn của phủ viện, trên bãi cỏ có trải một tấm thảm, trên đó đặt một số hoa quả cùng vài loại binh khí.

Chiết Vân Ly đang làm nàng tiểu thư khuê các, hai tay ôm cằm nằm trên thảm, chân lơ lửng lắc lư, nhìn vào phía bên cạnh của sư nương, chán chường nói: "Sư nương, sư phụ nói gì vậy ạ?"

Lạc Ngưng trên người mặc thanh y giống một thiếu phụ ở trong phủ, tay cầm lá thư mà Bình Nhi vừa mang đến, nhăn mày xem kỹ, toàn bộ những chữ nhỏ tổng kết lại, chỉ có một nghĩa: Đợi ta!

Mặc dù cái nghĩa này rất đơn giản, nhưng thông tin này giống như một tiếng sét đánh ngang trời quang, khiến Lạc Ngưng khó có thể hồi phục trong thời gian ngắn.

Dù sao, nếu Bạch Cẩm đến cùng nàng đi tới Tây Bắc để đào kho báu, thì việc nàng 'hồng hạnh vượt rào' sẽ bị phơi bày ra ngoài!

Mặc dù Bạch Cẩm thân là nữ nhi, đầu tiên nàng đã vứt bỏ Thủy Nhi để đi, cùng hôn ước chính thức với Bạch Cẩm, sống trong nhà người ta trong nhiều năm nay, dựa vào bức Long Minh Đồ của người ta mà đánh vào mông đệ tử của người ta. Bây giờ có

niềm vui mới, nàng định từ bỏ niềm vui cũ, không phải sẽ trở thành cặn bã như Trấn Ninh sao.....

Nhưng nếu không từ hôn với Bạch Cẩm, thì tiểu tặc phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ sau này ba người cùng sống chung, nàng một mình có hai phu quân, ban ngày theo Bạch Cẩm, tối đến tận tâm phục vụ cái tên tiểu tặc kia. Tiểu tặc có tính cách mạnh mẽ, Bạch Cẩm càng mạnh mẽ hơn, nếu làm loạn như vậy, hai người chắc chắn sẽ đánh nhau.... Lạc Ngưng ngồi trên thảm suy nghĩ lung tung, chỉ cảm thấy mình giống như một nữ quái giang hồ đang lôi kéo các vị anh hùng võ lâm để kích động gây rối, sau khi suy nghĩ mãi, cũng không biết làm thế nào để giải quyết cái tình cảnh này.

May mắn thay, ngay cả khi Bạch Cẩm giết đến ngay bây giờ, cũng không đến nỗi lộ liễu ngay lập tức.

Ngày trước tiểu tặc đã lấy được Dục Hỏa Đồ, nàng cũng đã học theo, kết quả phát hiện ra hiệu quả rất bá đạo, thậm chí cả những sợi lông mà Tam Nương đã làm mất cũng có thể phục hồi.

Nếu không phải như vậy, khi Bạch Cẩm đến mà phát hiện ra rằng nàng đã chơi đến mức như này, không biết sẽ có biểu cảm gì.

Trí tưởng Lạc Ngưng tượng đang bay xa, cũng không biết mình đang nghĩ linh tinh cái gì, khi nhìn thấy Vân Ly không kiên nhẫn hỏi, liền thu lại tờ giấy, ra lệnh:

"Hãy chăm chỉ luyện công, đừng có nóng vội, sư phụ của ngươi không cho chúng ta về, ta sẽ đi xem Tam Nương đã chuẩn bị xong chưa, khi chuẩn bị xong thì xuất phát."

"Vâng"

Sau khi Chiết Vân Ly buồn bã gật đầu, nàng lật ngửa người mà tiếp tục luyện công.

Lạc Ngưng thấy điều này cũng không nói nhiều, đứng dậy tự mình rời khỏi vườn hoa.

Vào đêm xảy ra sự việc ở Ngọc Đàm Sơn, Bùi Tương Quân đã báo tin khẩn cấp tám trăm dặm, triệu tập các thành viên của bang phái đang rải rác khắp Đại Ngụy.

Bây giờ đã qua bảy tám ngày, vẫn còn không ít các đường chủ từ ngoại địa vội vàng đến thành Vân An.

Vào giữa trưa, trên đường Thanh Long ở dưới lòng đất của phủ Bùi gia, đèn đuốc sáng trưng, Bùi Tương Quân mặc chiếc váy dài đứng trước bàn thờ, cầm ba lén hương cúi người cúng bái, thái độ cẩn trọng tôn kính; bên cạnh là Trương phu nhân.

Sau lưng hai người, là các đảng chủ và hương chủ từ khắp nơi vội vã đến.

Đường chủ Bạch Hổ Tống Trì và Trần Nguyên Thanh ở Giang Châu đứng ở hàng thứ nhất, cả hai đều đã đi ngày đi đêm để đến đây, sau khi đi hàng nghìn dặm, trên khuôn mặt vẫn có thể thấy có chút mệt mỏi.

Chờ cho tế bái xong các nguyên lão cùng chưởng môn của các thế hệ trước, Tống Trì mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế, hỏi:

"Đại đương gia lần này gọi chúng ta đến, có phải là chuẩn bị phát triển về phía Lương Châu, thay thế Hồng Sơn Bang? Dạ Kinh Đường nháy mắt một cái đã trở thành Đao Khôi, lại tiêu diệt được Lục Tiệt Vân, bây giờ muốn tự xưng vương xưng bá, nơi phù hợp nhất bây giờ là Yến Châu và Giang Châu, nơi đó có con đường tài lộc rộng lớn mà còn không có long đầu. Chạy đi cướp lãnh thổ của Tưởng Trát Hổ, với sức mạnh hiện tại của Hồng Hoa Lâu, e rằng sẽ có chút khó khăn....."

Sau khi Bùi Tương Quân dâng hương xong, ngồi xuống vị trí của chưởng môn, không vui nói:

"Xưng cái vương gì? Hồng Hoa Lâu của chúng ta là người kinh doanh, ẩn dưới lòng đất để kiếm tiền trong im lặng là tổ huấn đời đời. Lần này là vì Dạ Kinh Đường có việc cần phải đi ngoại quốc một chuyến, gọi hai người tới là để đi cùng, còn có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Trần Nguyên Thanh nghĩ đến lần trước một lát không để ý, Tống Trì đã dẫn theo Thiếu Đương Gia làm thịt chưởng môn Thủy Vân Kiếm Đàm, trong lòng có ba phần tức giận, mở miệng nói:

"Thiếu chủ có tài năng như ngày nay, tự nhiên sẽ biết được bước tiến bước lui, một người đi không nhất định sẽ gặp chuyện, nhưng nếu đi cùng với Tống Nhị Ca, có thể sau vài ngày sẽ có một vở 'Song Mãng đại láo Yên Kinh', chạy đi tới kinh thành Bắc Lương giết hoàng đế để chơi chơi"

"Ài!"

Chương 756 - Không Chịu Nổi

Chương 756. Không Chịu Nổi

Tống Trì vẫy tay:

"Trước đây Dạ Kinh Đường mới ra giang hồ, ta là trưởng bối làm sao lại có thể nhìn lại quá khứ của hắn, hắn tự nhiên sẽ bốc đồng; bây giờ thì không giống như vậy nữa rồi, bây giờ Dạ Kinh Đường là một trong những Bát Đại Khôi, hắn không lên tiếng, ta làm sao dám tự ý hành động"

"Được rồi!"

Bùi Tương Quân đưa tay lên, ra hiệu cho hai người không nói linh tinh, tiếp tục nói vào việc: "Việc kinh doanh trong bảo lâu, những năm gần đây không được lạc quan lắm, chỉ dựa vào vài bến cảng cũ duy trì vốn cũng không ổn. Sau khi hai triều thông thương, các thương nhân ở khắp mọi nơi đều đang tìm phương pháp để ra vào, Hồng Hoa Lâu của chúng ta ở ngoại quốc không có căn cơ, lần này thuận đường đi đến, tiện thể thăm dò xem có thể phát triển được một đường làm ăn rộng mở ở đó không.

Trương phu nhân nghe đến đây, suy nghĩ một lát nói: "Ngoại quốc e rằng không dễ dàng can thiệp. Trước kia nghe lão trưởng môn nói qua một chút về tình hình ở bên đó, Đoạn Bắc Nhai ở ngoại quốc có một số mối quan hệ, sau khi hai triều thông thương, Đoạn Bắc Nhai chắc chắn đã bắt đầu chiếm trước được các cửa ra vào, xuất quan nếu gặp phải e rằng…."

Đoạn Bắc Nhai là bá chủ Nhai Châu, chưởng môn của hắn chính là Bá Thương Đạo Chế Âm Thanh Tịch cùng Hồng Hoa Lâu có huyết hải thâm thù, trước kia Hồng Hoa Lâu không lộ diện, Âm

Thanh Tịch mới lấy được danh xưng Thương Khôi, thản nhiên sẽ không quan tâm đến Hồng Hoa Lâu.

Cái này giống Dạ Kinh Đường, đã có được danh xưng Đao Khôi, chỉ cần Quân Sơn Đài không tự tìm chết, hắn ta sẽ vì danh tiếng giang hồ, tất nhiên cũng sẽ không hùng hổ dọa người.

Nhưng nếu ra khỏi cửa gặp chính diện, Quân Sơn Đài vẫn thể hiện ra trạng thái chưa bị đánh bại muốn so tài một chút, Dạ Kinh Đường sẽ làm thế nào không cần nói cũng sẽ hiểu.

Nghe thấy lời này, Tống Trì do dự một lúc: "Thiếu chủ cũng là Võ Khôi, ở bên ngoài đâu có lý do gì để cho Âm Thanh Tịch giảng đạo lý. Khi chúng ta ra ngoài phải tận lực hạ thấp chút, nếu thực sự gặp phải, Lão Tống ta đây cũng không sợ bọn hắn, tệ nhất cũng chỉ là để cái mạng già này ở ngoại quốc, dù sao sau này cũng có Thiếu Chủ báo thù…."

Trần Nguyên Thanh xua xua tay áo: "Người làm ăn không thể hành động theo cảm tính. Việc phát triển một đường làm ăn ở ngoại quốc, cứ để cho ta đi làm. Những việc khác chưởng môn tùy cơ ứng biến, có thể không gây ra xung đột, vẫn lên cố gắng không gây xung đột."

Bùi Tương Quân nghe thấy lời này nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục nói: "Dạ Kinh Đường làm việc rất nhanh chóng, đừng để Dạ Kinh Đường hoàn thành mọi việc xong xuôi, chúng ta vẫn chưa đi tới biên quan. Phải mau chóng chuẩn bị sớm nhất có thể."

"Được....."

Lộc cộc lộc cộc ~~

Xe ngựa lắc lư, chỉ có thể nhìn thấy hoang địa vô tận với sự xen kẽ của ánh nắng mặt trời và mặt trăng bên ngoài cửa sổ.

Dạ Kinh Đường vẫn đang trong quá trình hồi phục thân thể,

canh giữ vào ban đêm, ban ngày thì ngủ trong xe ngựa, lúc này hắn nằm trên giường, mắt nhắm lại hít thở đều đặn như đang ngủ rất say.

Đông Phương Ly Nhân cũng nằm trên giường, lưng quay về phía Dạ Kinh Đường, được một cánh tay của hắn ôm lấy eo, nhìn tư thế giống như một tiểu cô nương nằm trong lòng tình lang, nhưng đôi lông mày hùng hổ lại có chút nhíu lại, hai chữ không vui gần như đã hiện lên ở đáy mắt.

Hôm trước vì quan tâm đến thuộc hạ, nàng đã miễn cưỡng để Dạ Kinh Đường ôm mình cùng xem tranh, cuối cùng nằm xuống cũng không nói gì, sau đó hai người không biết bao giờ đã thiếp đi như vậy.

Đông Phương Ly Nhân ban đầu nghĩ rằng phần thưởng cho việc ngủ chung một đêm đã là đủ lớn, Dạ Kinh Đường sẽ biết điểm dừng, ai ngờ rằng hắn ta hoàn toàn là loại người được nước lấn tới, tối hôm qua khi cắm trại, hắn ta lại muốn đến thị tẩm cho nàng.

Nàng không chịu nổi sự mềm mỏng cứng rắn của cái tên sắc lang này, cuối cùng vẫn không nói gì, nhưng lần này và lần trước rõ ràng không giống nhau.

Lần trước Dạ Kinh Đường chỉ là ôm mà xem tranh, rất có quy tắc, không có những hành động vượt qua ranh giới, nhưng lần này có lẽ là do thấy nàng không chống cự, bản chất của hắn đã bắt đầu lộ ra.

Đông Phương Ly Nhân nằm ở trong lòng hắn, mắt trợn tròn nhìn vào cái bàn tay hư hỏng đặt trên bụng mình, từ từ trượt lên trên ngực, nàng lặng lẽ kéo tay mà đẩy nó xuống, không qua được bao lâu lại di chuyển lên phía trên, mà phía sau dường như có cái gì đang chọc vào nàng!

Đông Phương Ly Nhân là điện hạ phải ra dáng của điện hạ, làm sao có thể chịu được sự khiêu khích này, muốn cho Dạ Kinh Đường ăn một khuỷu tay, nhưng Dạ Kinh Đường hàng ngày phải canh giữ vào ban đêm, có thể ngủ một lúc cũng không dễ dàng, đánh thức hắn tỉnh chắc chắc lại phải ra ngoài gác đêm, để cho hắn có thể nghỉ ngơi tốt hơn, Đông Phương Ly Nhân cuối cùng vẫn không đành lòng làm phiền hắn, im lặng chịu đựng trải nghiệm cái cảm giác kỳ quái từ việc bị ép buộc thị tẩm.

Xe ngựa lắc lư, sau khi tiếp tục di chuyển không biết trong bao lâu, từ xa truyền đến một số âm thanh ồn ào: Ding ling ding ling ~ ~

Đông Phương Ly Nhân đôi mắt khẽ động, cùng Dạ Kinh Đường đang ngủ sau lưng cũng tỉnh dậy, chống phần thân trên để dò xét.

Lúc này đoàn xe đã đi vào phạm vi của Bàn Cốt Đàn, trên sa mạc lớn kéo dài hàng nghìn dặm chỉ có một số thị trấn nhỏ, tất cả đều ở gần nguồn nước, phần còn lại đều là những khu vực không người.

Chương 757 - Vị Anh Hùng Nào Có Mắt Nhìn Như Vậy?

Chương 757. Vị Anh Hùng Nào Có Mắt Nhìn Như Vậy?

Dạ Kinh Đường nhìn về phía trước của đoàn xe, có thể thấy ở cuối tầm nhìn ở hoang dã, xuất hiện một hồ nước nhỏ, xung quanh mọc lên vô số những cây Hồng Phong, đến mùa thu lá Thiên Phong đều chuyển thành màu đỏ như màu của lửa, làm cho hồ nước và mặt đất đều nhuộm thành màu máu, từ xa nhìn qua, dáng vẻ vĩ đại gần như chói lọi.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh sắc hiếm có ở Lương Châu, vội vàng vỗ vào mông của Ngây Ngốc: "Điện hạ, nhanh nhìn kìa!..... Đau đau đau....."

Đông Phương Ly Nhân bị kẹp chặt cổ áo không thể ngồi dậy được, lại không nói gì vì bị vỗ lung tung, tự nhiên lông mày sẽ dựng ngược lên, nhưng sau khi nhìn thấy quang cảnh tuyệt diệu từ phía xa qua cửa sổ, ánh mắt vẫn sáng lên: "Oa!"

Thốt lên một tiếng: "Nơi này thật sự rất đẹp....."

Hồng Phong Lâm không hiếm gặp, Vân Châu có rất nhiều, nếu nói về cảnh sắc thì nơi này cũng không bằng hoa viên Vạn Nhất của hoàng cung.

Nhưng trên sa mạc khắp nơi chỉ có cỏ hoang, trên đường gặp được một vườn cây như vậy, toàn bộ đoàn xe có thể thấy vào trong giữa trưa, bất ngờ nhìn thấy màu sắc rực rỡ như vậy, giống như mưa rào sau hạn hán, cảm thấy quang cảnh đã đẹp tới cực điểm.

Dạ Kinh Đường thấy đã tới nơi rồi, vội vàng từ trên Ngây Ngốc đứng dậy, cầm theo bội đao dắt bên người bước xuống xe ngựa, đi tới xe ngựa phía sau, gõ vào cửa sổ bên ngoài: "Thái hậu nương nương, đã tới Hồ Hồng Phong rồi."

Thái hậu nương nương không ngủ, thực ra đã sớm nhìn thấy qua ống nhòm, lúc này gạt bức rèm xe nhìn ra gương mặt có chút hồng hồng, như đang không vui, nhìn vào thị trấn nhỏ bên cạnh Hồ Hồng Phong: "Sao ở đây có nhiều người vậy? Trên bí sử không phải nói trong phạm vi trăm dặm không có chim chóc, chỉ có một Hồng Phong Lâm thôi sao?"

Dạ Kinh Đường quay mắt nhìn đi, trên thị trấn ngoài Hồng Phong Lâm, có rất nhiều những đoàn xe, tập trung không dưới ngàn người, tiếng chuông vừa rồi chính là từ những đoàn xe ra vào truyền đến; không chỉ có người trên thị trấn, bên hồ còn có một số người đang câu cá, cảnh tượng ồn ào kia thực sự đã phá vỡ quang cảnh yên tĩnh của nơi này.

"Bí sử chắc chắn đã lược bớt qua, không thể tin. Trên sa mạc nước ít, để giống như cái hồ lớn này, cộng lại cũng không có mấy cái trên hoang mạc, đoàn xe qua lại đều phải dừng lại ở đây để bổ sung nước cùng lương thực. Thái hậu nương nương hãy chịu khó một chút, ta dẫn người đi vào phía đông của hồ nước, nơi đó có ít người hơn."

Thái hậu nương nương đã đội lên đầu một cái khăn che, dưới sự giúp đỡ của Hồng Ngọc từ trong xe ngựa bước xuống, hỏi thầm: "Ở đây có thổ phỉ không?"

Dạ Kinh Đường quay mắt nhìn kỹ vào thị trấn, có thể thấy có rất nhiều đạo sĩ mang theo đao, trả lời: "Ở đây có quá nhiều thương nhân, thổ phỉ chắc không dám tới gần, đi đi…. sao? Chim Chim đâu?"

Thái hậu đứng trước Dạ Kinh Đường, xoa xoa cái eo hơi đau

sau khi nằm lâu, ánh mắt chỉ vào thị trấn trên: "Kia."

Dạ Kinh Đường nhìn theo hướng chỉ tay, lại thấy một người phụ nữ mặc váy sa hoa đỏ đang đứng ngoài gian hàng nướng cá nhỏ của thị trấn, còn Chim Chim thì ngồi trên vai người ta lượn qua lượn lại, tỏ ra rất vui vẻ, hắn không khỏi lắc đầu trong lòng, thở dài không còn muốn hỏi thêm gì nữa, dẫn theo thái hậu cùng Ngây Ngốc đi về phía đông Hồng Phong Lâm.....

Ding ling ding ling ~ ~

Thị trấn Hồng Phong thuộc về những lãnh địa nhỏ không tồn tại trên bản đồ, vì có nhiều đoàn thương nhân dừng lại ở đây để lấy nước hàng năm, sau một thời gian dài, cũng có những thương gia khác định cư ở đây, bán một số vật liệu hiếm trên sa mạc với giá cao, trong đó kinh doanh tốt nhất chính là tiệm rèn sửa chữa vũ khí và hai lò gạch.

Phạm Thanh Hòa mang theo Chim Chim, đi đến thị trấn nhỏ đông đúc để mua đồ ăn vặt, phát hiện ra một cái lều ở ngoài có hàng dài người xếp hàng, còn tưởng rằng bên trong bán cái đồ gì tốt, kết quả khi đi tới gần, mới phát hiện ra là một cô nương trang điểm lộng lẫy mặc yếm đào hoa đứng ở trước cửa hàng thu tiền.

Hán tử Tây Bắc hầu hết đều có thân hình cường tráng, giống như Dạ Kinh Đường đặt vào trong đám người này cũng chỉ giống như thư sinh lang, Phạm Thanh Hòa quét mắt qua hàng chục người thô tục khao khát đang xếp hàng ở cửa, trong lòng thầm thanh thót một câu 'tiền này cũng dám kiếm, không sợ bị làm chết', sau đó nhanh chóng rời đi, đến gian hàng nướng cá ở cửa thị trấn.

Chim Chim nhìn thấy một hàng cá béo lớn thơm ngon trên bếp, biểu hiện ra sự khao khát hơn cả đám người thô tục kia, ban đầu còn muốn nhảy qua để cho người nướng cá cho ăn vài miếng để nếm vị, bị Phạm Thanh Hòa mắng một câu sau đó, liền ngoan ngoãn ngồi yên trên vai, xoa xoa má Phạm Thanh Hòa để thể hiện

muốn lấy lòng nàng.

Phạm Thanh Hòa chọn lựa một lúc sau, từ thùng nước chọn ra vài con cá khỏe mạnh, để người bán trực giết ngay mà nướng luôn, khi chuẩn bị lấy tiền từ túi tiền ra, đột nhiên nghe tiếng ồn ào từ phía sau đám người truyền đến: "Ôi con tuyết ưng này thật đẹp....."

"Chít chít?!"

Chim Chim nghe thấy lời này, ánh mắt từ cá nướng rời đi, quay đầu nhìn về phía đám người, muốn xem xem là vị anh hùng nào có mắt nhìn như vậy.

Chương 758 - Lương Châu

Chương 758. Lương Châu

Phạm Thanh Hòa cũng quay đầu theo, kết quả phát hiện ra trong đám người có một chàng công tử trẻ tuổi ăn mặc rất quyền quý, vừa từ một quán ăn không xa đi ra, bên cạnh còn có năm sáu tùy tùng, người dẫn đầu là một người hán tử Tây Bắc mặc áo hở ngực, tay cầm theo Trảm Mã đao, bên cạnh là người đeo phật châu bóng loáng ở trước mặt.

Phạm Thanh Hòa có nhan sắc tương đối không tầm thường, ra ngoài để tránh gây thêm rắc rối, luôn luôn mang theo khăn che chỉ lộ ra một đôi mắt, nhưng dù sao cũng rất nổi bật, chỉ là nữ nhân xinh đẹp trên giang hồ đều là những nhân vật khó nhằn đây đều là nhận thức chung, không có người nào rảnh rỗi mà dám quấy rầy.

Phạm Thanh Hòa ban đầu nghĩ rằng là vị công tử của nhà thương gia kia không biết sâu xa của giới giang hồ mà đến làm quen, nhưng khiến nàng ngạc nhiên là, sau khi chàng công tử trẻ tuổi nhìn thấy nàng, ánh mắt không muốn dừng lại trên người nàng nhìn thêm một lát, mà chỉ đang nhìn chăm chăm vào cái con chim béo kia trên vai nàng, nhanh chóng bước đến.

"Công tử hãy cẩn thận!"

Bên cạnh Hồ Diên Kính, chung quy là Đương Gia của bang Hắc Kỳ, nhìn thấy Phạm Thanh Hòa một mình xuất hiện trên sa mạc, lại ăn mặc thật lộng lẫy, biết rõ là một con bọ cạp độc, mức độ nguy hiểm rất cao, vì thế đưa tay ngăn cản Đông Phương Thượng Thanh.

Đông Phương Thượng Thanh thấy điều này thì không đi đến

gần hơn nữa, chỉ là đi tới khoảng cách gần một trượng, hỏi: "Cô nương kia ơi, con tuyết ưng này có bán không? Giá cả cô nương tự xác định."

Phạm Thanh Hòa cảm thấy chàng công tử trẻ tuổi này thân phận có lẽ không đơn giản, không muốn gây rối, vì vậy cười đáp: "Đây là ưng của bằng hữu ta, ta chỉ giúp hắn chăm sóc, không thể bán, thực sự xin lỗi."

Chim Chim có lẽ cũng nhận ra vẻ đẹp quyến rũ của mình, thu hút sự thèm muốn chiếm hữu của những người qua đường, vì thế rất thông minh mà bắt đầu giả ngốc, đầu nghiêng một bên cắn móng vuốt, còn suýt nữa từ trên vai ngã xuống.

….

Đông Phương Thượng Thanh ban đầu chỉ cảm thấy con ưng này màu lông rất chuẩn, nhưng nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch tràn đầy linh khí này, mắt đã sáng lên.

Tuy nhiên Đông Phương Thượng Thanh từ nhỏ đã được gia giáo trong gia thất rất đặc biệt, mẫu phi từ nhỏ cho đến lớn chỉ duy nhất truyền dạy cho hắn một quan niệm dù sao cũng là phá gia chi tử, nhưng không được gây rối tạo phiền phức lớn cho phụ vương và đại ca, nếu không phụ vương của hắn chắc chắn sẽ xử lý nghiêm khắc, không chừng có thể trực tiếp gửi hắn đi kinh thành, để Nữ Đế thay mặt quản giáo cũng tiện thể biểu lộ lòng trung thành.

Đông Phương Thượng Thanh biết đi tới kinh thành sẽ khó mà trở lại, vì thế hành động thấp lại, sau khi mở hai lần giá mà người kia không bán, cũng không bày ra danh tính gì cả, chỉ là có chút không vui quay người đi.

Phạm Thanh Hòa luôn chú ý vào mấy người kia, phát hiện ra vị công tử quyền quý mang theo tùy tùng, đi tới bên cạnh đoàn xe

ở trung tâm thị trấn, trên đoàn xe treo toàn là cờ của bang Hắc Kỳ, vì vậy đã xác định được danh tính của nhóm người này, sau khi cá nướng xong, liền mang theo mà nhanh chóng rời khỏi thị trấn, trở lại đoàn xe.

Còn ở trên thị trấn, có gần một trăm người của đại đoàn thương nhân dừng lại ở mép đường, những người theo hàng đều ngồi xuống ăn cơm nóng.

Đông Phương Thượng Thanh trở lại xe ngựa để nghỉ ngơi, Hồ Diên Kính cùng Trương Huyền Nghiệp thì đến nơi mát mẻ bên đường, nhìn từ xa vào đoàn thương nhân nhỏ đang dừng ở ngoại ô thị trấn.

"Đây là cờ hiệu của Vân Châu, bán vải vóc, không phải là đại nhân vật gì cả"

Hồ Diên Kính nhìn vài cái cờ sau đó, lại quay đầu nhìn vào xe ngựa mà Đông Phương Thượng Thanh đi, nói thầm: "Thượng Thanh công tử tuổi trẻ hăng hái, không chịu được một hạt cát nào trong mắt, trong đầu chỉ có chủ nghĩa chính thống của hoàng tộc Đại Ngụy. Từ khi tiếp quản gia sản riêng của cung điện, mọi việc đều kiểm tra kỹ lưỡng, việc chúng ta vận chuyển hàng hóa riêng tới Bắc Lương, có thể đã được hắn đoán ra phần nào, nếu để hắn báo cho Lương Vương...."

Trương Huyền Nghiệp hai tay để ra sau lưng di chuyển chuỗi hạt châu, nói ngẫu nhiên: "Đoán ra thì sao? Hắn không thể giết Thượng Thanh công tử, để cho người trên thay người khác hiểu chuyện hơn làm chủ."

Hồ Diên Kính nhíu mày: "Thượng Thanh công tử là con trai út của Lương Vương, từ nhỏ đã được ưu ái, biện pháp này không thể sử dụng. Thượng Thanh công tử tuổi còn quá trẻ, miệng lưỡi thẳng thắn không có gì trong lòng, từ nhỏ lại bị quản lý nghiêm ngặt, không dám có chút vượt quá phạm vi. Chúng ta cố gắng để

hắn dính chút bẩn, chỉ cần hắn không dám để Lương Vương biết, tự nhiên đối với thuộc hạ phía dưới giảm bớt một chút áp lực, không chừng sau này có thể cùng chúng ta có quan hệ mật thiết."

Trương Huyền Nghiệp di chuyển hạt châu, nhăn mày: "Ý ngươi là bắt vị cô nương kia về?"

"Hồ Diên Kính từ nhỏ đã thích bảo mã cùng bảo binh bảo khí, dường như thực sự rất quan tâm đến con chim ưng kia, còn về phần nữ nhân ấy, sợ rằng ngươi quá coi thường phiên vương chi tử, trong mắt chúng ta là tiên nữ, nhưng trong mắt họ cũng chỉ là người bình thường."

Hồ Diên Kính nói đến đây, nhìn trái nhìn phải, nói thầm: "Tối nay tìm cơ hội, cướp con chim ưng đó lại, giết chết tất cả mọi người trong đoàn xe đó. Trước tiên nói với Thượng Thanh công tử là mua về, qua vài ngày nữa, lại nói là thuộc hạ hiểu lầm ý của hắn, tự mình hành động. Thượng Thanh công tử chắc chắn không dám đâm đơn này lên bàn của Lương Vương, như vậy chúng ta trong tay sẽ nắm giữ bí mật....."

"Ừm..... có thể, nhưng trước tiên làm thử như vậy một chút....."

Chương 759 - Làm Càn!

Chương 759. Làm Càn!

Gió thổi bay lá mùa thu, trong tầm mắt không có màu sắc nào khác ngoại trừ màu son phấn.

Dạ Kinh Đường đeo bội đao đứng gần hồ, bên người là Đông Phương Ly Nhân mặc áo choàng trắng, nhìn gần giống đôi trai tài gái sắc, mà nhìn từ xa quả thực giống Hắc Bạch song sát.

Thái Hậu ăn mặc như quý phu nhân của một gia đình giàu có, mang theo Hồng Ngọc chậm rãi đi vào rừng, xung quanh không có người nhàn rỗi nên cuối cùng nàng cũng tìm thấy thoải mái hơn chút, sau khi đi dạo được một đoạn, thấy Dạ Kinh Đường không nhìn chằm chằm vào nàng, mới len lén lấy cuốn sách quý giá từ trong ngực ra, lật đến một trang nào đó phía sau, so sánh chung quanh.

Hồng Ngọc ở bên cạnh đỡ Thái Hậu Nương Nương, suốt ngày sớm chiều ở chung tự nhiên hiểu được Thái Hậu đang so sánh cái gì, có chút bất đắc dĩ nói: "Cuốn sách này do tiền triều viết, đã qua hơn một trăm năm, người viết sách vẫn là một tiểu quan công bộ, có lẽ chỉ là nghe nói đến Phong Diệp Hồ, làm sao tìm được thứ này trên sách..."

“Ngươi thì biết gì? Người ta là thợ thủ công, đặc biệt thực dụng, ngay cả trong cung có mấy viên gạch cũng phải viết rõ ràng, làm sao có thể viết bậy ở chỗ này... Nhìn này, có phải đây không?”

Thái Hậu Nương Nương đi tới giữa hai cây phong lớn, đối chiếu trên sách:

"Năm đó Yến Thái Hậu bị lừa đến nơi này, thế tử buộc một cái đu dây vào hai cây, sau đó hai người nhảy dây bên cạnh…Khụ...."

Hồng Ngọc ngẩng đầu cảm thấy hai cây phong này chắc chắn chưa đến trăm tuổi, nhưng nàng không dám chọc giận Thái Hậu Nương Nương nữa, chỉ dò hỏi: “Vậy ta đi tìm hai sợi dây thừng nhé?”

"Đi đi đi..."

Cách đó không xa, Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Thái hậu, khóe miệng hơi nhếch lên, đưa mắt quay lại nhìn mặt hồ như gương: “Lương Châu kỳ thật không phải rừng thiêng nước độc như trong lời đồn, chẳng qua mạch nước quá ít, đất đai rộng lớn, dân cư thưa thớt, sau này nếu triều đình dư tiền sẽ bắt hết đám mã phỉ ở Lương Châu lại, tụ tập một chỗ tu sửa kênh đào lớn, chỉ cần đào xong hồ Thiên Lang, dẫn nước vào lạch sông cổ, bãi xương hoang vắng sẽ lập tức được hồi phục, trở thành mảnh đất màu mỡ ngàn dặm.”

Bãi xương hoang ngày xưa vốn là một đầm lầy, sau này khô cạn, khắp nơi thấy xương cốt nên có tên là Bãi Xương Hoang.

Dạ Kinh Đường nghe thấy Ngây Ngốc lại nói những công trình ngàn năm này, lập tức xen vào: "Biện pháp này e là không được, trong trấn có hơn một ngàn người, ban ngày thoạt nhìn tưởng là tiêu sư buôn bán giao dịch thiện lương, buổi tối ra bên ngoài sẽ biến thành cái gì, ai cũng đều không biết, căn bản bắt mãi không hết."

Đông Phương Ly Nhân chỉ thuận miệng nói một chút, đang thưởng thức phong cảnh đã thấy Phạm Thanh Hòa đi ngang qua đoàn xe ôm vài con cá nướng, còn Chim Chim thì nhảy nhót vây quanh thành vòng:

"Chít chít ..."

Dạ Kinh Đường thấy vậy vội vàng đi tới trước mặt, mỉm cười nói:

"Phạm cô nương khách sáo rồi, sao còn mua cho chúng ta. ”

Phạm Thanh Hòa đối diện trước mắt, đưa cho Dạ Kinh Đường một con cá nướng:

"Tiện tay mua. Vừa rồi ở trên trấn, ta gặp được một công tử trẻ tuổi muốn mua chim ưng của ngươi, ra giá một ngàn lượng bạc, rất nghĩa khí. Ta để ý một chút, hình như là thành viên của Hắc Kỳ Bang, võ công của đoàn tùy tùng xem chừng không thấp, có hơn hai mươi chiếc xe lớn…”

Dạ Kinh Đường vừa rồi không để ý tới những người trong thị trấn, nhưng đây là một trong những đầu mối giao thông của Bãi Xương Hoang, đoàn lữ hành của Hắc Kỳ Bang có nhiều người như vậy, đụng mặt cũng không có gì lạ.

"Hiểu rồi, ta sẽ chú ý nhiều hơn."

"Ừm."

Phạm Thanh Hòa gật đầu, sau đó mang theo Chim Chim tiến tới gần đoàn xe.

Đông Phương Ly Nhân đứng cách đó không xa, nghe Phạm Thanh Hòa nói như vậy, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Hắc Kỳ Bang sắp rời khỏi đây, hẳn là muốn xuất quan, nếu như Hắc Kỳ Bang âm thầm vận chuyển vật cấm, nói không chừng được cất trên xe, nếu có người lấy được toàn bộ đồ ăn trộm thì không cần điều tra tiếp... Nhưng chỉ cần nắm được bằng chứng phạm tội, ngươi sẽ phải tiết lộ danh tính, điều này có thể gây bất lợi cho tiền đồ sau này của ngươi.”

Dạ Kinh Đường cũng dự tính như vậy, nhìn sắc trời:

“Xem xét tình hình là điều đương nhiên. Sa mạc mênh mông bát ngát, ban ngày muốn tới gần khó hơn cả lên trời, chờ đến lúc trời tối, ta sẽ lẻn vào kiểm tra một lần."

Đông Phương Ly Nhân gật đầu, không nói thêm gì nữa, nàng gắp cá nướng lên, cắn một miếng nhỏ, đang định nhai từ từ thì phát hiện Dạ Kinh Đường đang nhìn mình liền đưa cá nướng qua:

"Ừm…"

Dạ Kinh Đường hiểu được ý của Ngây Ngốc nhưng vẫn cố ý hiểu lầm, làm ra bộ dáng thụ sủng nhược kinh, hơi cúi đầu há miệng tiến đến muốn đón thịt cá.

“?”

Đông Phương Ly Nhân sửng sốt, vội vàng khép môi lại nhưng vẫn bị hôn mạnh, ánh mắt nhất thời tức giận, lui về phía sau giơ tay lên nện vào vai Dạ Kinh Đường:

"Ngươi làm càn!”

Chương 760 - Dùng Sức Đẩy

Chương 760. Dùng Sức Đẩy

Dạ Kinh Đường không ăn được thịt cá nhưng ăn được son phấn, thấy ngon liền nhận, cười nói:

"Ta cho rằng điện hạ muốn cho ta ăn, khụ…Ta đã hiểu lầm, ta kém thông minh."

Đông Phương Ly hoàn toàn hiểu tại sao nam nhân lại mặt dày như vậy, giận cũng vô dụng, lập tức xoay người lại, không để ý tới Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường đang muốn tán gẫu vài câu để giảm bớt bầu không khí, không ngờ đằng xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng:

Két ~

Âm thanh của cành cây bị gãy!

Lúc Dạ Kinh Đường và Đông Phương Ly Nhân tán tỉnh, Thái Hậu Nương Nương cách đó không xa, đang cùng Hồng Ngọc buộc đu dây.

Hồng Ngọc lấy ra một sợi dây thừng từ trong đoàn xe, treo lên ngọn cây phong, Thái Hậu làm giống như đang ở trong cung điện, ngồi trên sợi dây và đu đưa, giống như kiểu đu dây trong truyện tưởng tượng.

Hồng Ngọc đứng ở sau lưng Thái Hậu Nương Nương đẩy xích đu.

Bởi vì rừng lá phong chặn tầm nhìn, không nhìn thấy được sa

mạc vô tận bên ngoài, Thái Hậu Nương Nương muốn đu cao một chút giống như ở trong cung, mới nói một tiếng:

"Dùng sức đẩy!"

Hồng Ngọc đã quen với việc đẩy trong cung, không để ý đến chiếc xích đu mà nàng buộc hoàn toàn không thể so sánh được với chất lượng trong cung, nghe vậy mới đẩy mạnh một cái, sau đó cành cây phía trên không chịu nổi gánh nặng, trong thoáng chốc đã bị gãy, Thái Hậu Nương Nương cũng bay theo ra ngoài.

"Chít?"

Xa xa Chim Chim vùi đầu ăn cá đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Thái Hậu Nương Nương xoay tròn giữa không trung xẹt thành một hình vòng cung rồi rơi thẳng xuống hồ nước.

Phạm Thanh Hòa hoảng sợ, đứng dậy xông về phía mặt hồ.

Cũng may Dạ Kinh Đường là cao thủ bên người, phản ứng cũng không chậm, trong nháy mắt nghe thấy âm thanh bất thường, người đã phi nước đại ra đến nơi, chân đạp sóng biếc bay lên không trung, một phen vòng tay qua thắt lưng Thái Hậu Nương Nương, lại rớt xuống bờ.

Thái Hậu Nương Nương bị ném ra ngoài, mọi người đều choáng váng, phát hiện bị ôm vội vàng túm lấy cổ áo người bên cạnh, sau đó mới phát hiện là Dạ Kinh Đường đang ôm nàng, đáy mắt thoáng hiện lên một tia dị sắc.

Tõm ~

Hai người vững vàng rơi xuống bờ hồ.

Thái Hậu Nương Nương vội vàng đứng thẳng dậy, sửa sang lại vạt áo, xấu hổ nói: “Cây này không cứng chút nào… Xem ra những gì viết trong sách quả thực đã sai.”

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười khẽ, kéo sợi dây thừng lên, phi thân nhảy lên cây phong, buộc vào hai thân cây: "Tùy tiện treo trên cành cây chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, buộc vào thân cây mới được, ta đến đây..."

Thái Hậu Nương Nương nhìn thấy dáng vẻ nhanh nhẹn của Dạ Kinh Đường, khẽ cắn cánh môi dưới, kết quả phát hiện Hồng Ngọc bên cạnh đang vô tâm vô phế cười trộm, lại giơ tay đánh mông:

"Đều tại ngươi, dây thừng cũng buộc không chắc, thiếu chút nữa hại bổn cung ngã chết."

"A~nô tỳ sai rồi..."

Trên Hồng Phong Trấn người đến kẻ đi, đoàn xe lớn của Hắc Kỳ Bang chỉ tạm thời dừng lại, sau khi tiếp tế nước uống xong, lần nữa xuất phát về phương Bắc.

Dạ Kinh Đường tránh cho đối phương nghi ngờ mới dừng chân ở Hồng Phong Trấn, tiện thể đưa Thái Hậu đi chơi quanh hồ, nhảy dây du ngoạn một phen, cho đến khi Thái Hậu vui đủ rồi mới lại lên đường về phương Bắc.

Hắc Kỳ Bang đem theo hơn hai mươi chiếc xe lớn, trọng lượng thật lớn, tốc độ căn bản không nhanh được, có Chim Chim tuần tra ở trên cao, trên sa mạc lại mênh mông vô tận, cho dù chạy xa mấy chục dặm cũng có thể tìm được, cơ bản không sợ bị mất dấu.

Sau khi sắc trời dần tối đen, Dạ Kinh Đường thấy trăng đen gió lớn khiến tầm nhìn trở nên kém hẳn, dừng ở một bãi đất trống, hắn thay y phục dạ hành, cưỡi ngựa rời khỏi đội ngũ đi điều tra.

Đông Phương Ly Nhân ở trong đoàn xe mấy ngày nay, nhịn quá lâu, không ngừng ám chỉ có thể đi theo hay không, nhưng lại sợ làm phiền Đường Đường đại nhân, không dám nói ra.

Tuy bây giờ Dạ Kinh Đường chưa hoàn toàn bình phục, nhưng

đã có thể tự do hành động, đối với một thế lực như Hắc Kỳ Bang, cho dù thủ lĩnh Hồ Diên Kính có đến, nếu được nhất định sẽ rời đi, cho nên hắn cũng không từ chối, để Mạnh Giảo, Xà Long, Thương Tiệm Ly và các cao thủ khác ở lại trong đoàn xe giữ nhà, hắn thì cưỡi đại hắc mã, đưa Ngây Ngốc theo giết tới sâu trong sa mạc vô tận…

…

Lộc cộc lộc cộc…

Những đám mây còn sót lại che khuất mặt trăng, trên sa mạc bằng phẳng đến vô tận, mặc dù ánh sao cực kỳ tối nhưng vẫn có thể nhìn thấy tất cả các điểm nhỏ của khu vực xung quanh——chủ yếu là không có điểm nhỏ.

Con ngựa đen lớn đã chạy trên sa mạc nhiều năm nay lại quay trở lại đường đua quen thuộc, hoạt bát hơn nhiều so với lúc còn ở kinh thành, tùy tiện kêu gọi sức ngựa, gia tốc có thể mạnh đến mức quăng cả Đông Phương Ly Nhân xuống, không thể không ôm eo Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường trưởng thành trên sa mạc, mặc dù thích thú với thế giới đầy phồn hoa ở kinh thành, nhưng lần thứ hai trở lại sa mạc rộng lớn vô biên vô hạn vẫn sinh ra một loại sảng khoái được trở về cố hương.

Suy cho cùng, dù bên ngoài có thịnh vượng và tươi đẹp đến đâu cũng không thể mang lại cảm giác cùng nhau đi trên sa mạc vô tận, cảm giác tự do gần như ở bên ngoài thế giới.

Chương 761 - Hồ Diên Kính

Chương 761. Hồ Diên Kính

Đông Phương Ly Nhân dán chặt vào lưng Dạ Kinh Đường làm gối tựa cho hắn, áo choàng đen trên người bị thổi bay phấp phới, sau khi chạy trên sa mạc rộng lớn một lát, cũng dần dần cảm nhận được tiêu dao riêng của Lương Châu, mở miệng nói:

"Không nhìn ra, chân con ngựa này rất khỏe, đáng tiếc không cưỡi được con Hổ Hồng của tỷ tỷ đến vùng đất bằng phẳng này, có con ngựa này, sáng mai ta có thể phi ra ngoài quan ngoại."

Dạ Kinh Đường đã gặp qua con Hổ Hồng của Nữ Đế, thân hình như than hồng, mắt như chuông, tiếng rít dài như hổ gầm núi, phi nước đại như rồng xuống biển, cũng không phải ngựa, hoàn toàn kỳ quái như là một con dị thú.

Tuy hắn rất thèm thuồng, nhưng dám cưỡi thứ đó đi vênh vang trong thành cũng chẳng khác nào dán cái mác 'Ta là nam sủng của Nữ Đế' trên mặt, căn bản không thể thực hiện được.

Còn con đại hắc mã dưới háng Dạ Kinh Đường, mặc dù ở nhà Tam Nương ăn có hơi tròn, nhưng nó khỏe như Chim Chim, chân cẳng cũng không tệ, đặt trên giang hồ cũng coi như là ngựa khỏe hiền lành, hơn nữa cưỡi lâu thấy nghe lời từ thể xác và tinh thần.

Dạ Kinh Đường phóng ngựa vung roi mang theo Đại Ngây Ngốc chạy nhanh như chớp, vừa tán gẫu ven đường.

Hai người chạy không quá hai mươi dặm, Dạ Kinh Đường chợt nhướng mày, híp mắt nhìn về phương xa.

Sa mạc quá hoang vắng, một con thỏ rất bắt mắt, Đông Phương Ly Nhân cũng chú ý đến cách đó hai dặm, có bốn con ngựa chạy nhanh từ xa, một con phía trước và ba con phía sau, trông khí thế không tầm thường.

Tâm tư của Đông Phương Ly Nhân cũng lập tức thu lại, dò hỏi:

"Người nào vậy?"

Dạ Kinh Đường không biết rõ, thấy mình sắp chạm mặt trực diện với đối phương, hắn nghiêng người sang bên phải, đối phương hiển nhiên cũng chú ý tới hướng này, chạy sang bên trái để giữ khoảng cách —— đây là nghi thức xã giao trên sa mạc. Khi hai người không quen biết nhau lại đụng nhau ở một nơi mà đạo tặc hoành hành rất dễ gây ra sự thù địch, chỉ cần có ý định tiếp cận, đối phương nhất định sẽ rút kiếm , nên họ phải loạng choạng dịch ra trước.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy đối phương cũng né tránh, mở miệng nói: "Hẳn là người qua đường trong giang hồ đi đến Hồng Phong Trấn, chỉ có bốn người này uy hiếp không được doanh địa, chúng ta đi đường của chúng ta là được."

Đông Phương Ly Nhân cẩn thận đánh giá một chút, thấy đối phương đã cố ý né ra một dặm nên không để ý đến, tiếp tục cùng Dạ Kinh Đường truy sát thương đội Hắc Kỳ Bang.

Trên một dặm.

Vó vó - bốn con khoái mã chạy nhanh dưới bóng đêm, vải đen ngăn trở tia lạnh lẽo của đao kiếm phòng thân.

Bang chủ Hắc Kỳ Bang Hồ Diên Kính, bên sườn ngựa treo Trảm Mã Đao, tay cầm roi ngựa phi nước đại trên đồng vắng, ánh mắt dò xét một chấm đen chạy qua một dặm.

Trong mắt ba tên thủ hạ đi theo sau hơi nghi ngờ, một người

trong đó nói:

"Bang chủ, đêm hôm khuya khoắt, ngươi dẫn người một mình đi vào sa mạc hiểm trở là có ý gì?"

Hồ Diên Kính thu hồi ánh mắt, tùy tiện đáp:

"Phỏng chừng là hiệp khách nào đó, mang theo tình nhân lang thang trên giang hồ. Dám đơn thương độc mã chạy ở Bãi Xương Hoang, bản lĩnh tất nhiên không nhỏ, chuyện không liên quan đến mình không cần xen vào. Đội thương buôn kia còn cách bao xa?"

"Buổi chiều mới xuất phát từ Phong Diệp Hồ, từ tốc độ đoàn xe cho thấy, chắc hẳn đã tới nơi này, hiện tại không đụng mặt, xem ra do trời tối nên cắm trại ở một nơi nào đó, khẳng định không xa lắm."

"Làm chậm tốc độ ngựa, đừng kinh động người bên trong. Ta nhìn thấy hơn mười tiêu sư đi theo thương đội kia, thoạt nhìn đều có chút võ nghệ, con thỏ nóng nảy còn cắn người, có thể âm thầm hạ thủ thì đừng xông về phía trước."

"Mười mấy tiêu sư, bang chủ có thể giết xong trong ba hơi thở, cần gì sợ..."

"Cha…"

Lộc cộc, lộc cộc…

Một lát sau, sâu trong sa mạc.

Giữa một mảnh hoang mạc cỏ không mọc nổi, hơn mười chiếc xe ngựa đã dỡ đồ, đậu ngay ngắn ở trung tâm doanh trại, đuôi xe hướng ra ngoài lần lượt vây thành một hàng.

Các thành viên trong bang mang đao khác nhau, năm người hợp thành một tổ dựng lên hơn hai mươi cái lều trại xung quanh,

ngựa dừng chung quanh, trực tiếp kết thành một trận địa trên sa mạc, mỗi phương hướng đều có người trong bang tuần tra theo dõi, thi thoảng còn nằm sấp trên mặt đất nghe một chút.

Trên gò đất cách đó một dặm, Dạ Kinh Đường mặc y phục dạ hành nằm sấp giữa cỏ hoang, dùng ống nhòm quan sát đoàn xe, ngoài ý muốn nói:

“Người trong nghề, doanh trại này thật sự chuyên nghiệp.”

Đông Phương Ly nằm trước mặt hắn, trầm ngâm gật đầu: “Ta hiểu rồi, cố ý chọn một chỗ trống trải, bọn trộm không có chỗ ẩn nấp, xe ngựa xếp thành vòng tròn làm chỗ nấp, kỵ binh không thể xông tới. Tuy nhiên, chỉ cần có cơ hội, nếu di chuyển xe ngựa thì người ngựa sẽ lao ra phản kích. Còn có canh gác, tính toán khoảng cách, đều có giám sát, tấn công và phòng thủ kết hợp mạnh như vàng, người tạo ra cái này chắc chắn không phải là đoàn mã bang, hẳn là người đi ra từ trong biên quân.”

Chương 762 - Kìm Lửa Là Cái Gì

Chương 762. Kìm Lửa Là Cái Gì

Dưới tình huống phòng hộ giọt nước không lọt, phương thức đột nhập đơn giản nhất chính là dứt khoát xông vào, nhưng như vậy dễ dàng đánh rắn động cỏ.

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một chút, để ngựa đứng tại chỗ, sau đó mang theo Ngây Ngốc bò lên phía trước: “Biết cắm trại cũng cần phải phối hợp. Người trong bang đi khắp nơi còn uống rượu, vừa nhìn đã biết không phải xuất thân trong quân ngũ, chắc chắn có sơ hở, ta nghĩ cách bò vào.”

Đông Phương Ly Nhân nhìn đao thủ mã bang ô ô ương ương, cảm thấy thế lực của đối phương đông đảo, chần chừ nói:

"Có quá nguy hiểm không? Nếu bị phát hiện…”

"Bị phát hiện thì bỏ chạy, bọn họ cũng không phải Lục Tiệt Vân, ta ôm người chạy bọn họ cũng đuổi không kịp, thật sự không có quyền cước uy lực như Tưởng Trát Hổ, bọn họ dám đuổi theo, ta sẽ vặn đầu bọn họ xuống."

Đông Phương Ly Nhân nghĩ lại cũng đúng, càng không nhiều lời nữa, nằm sấp trên mặt đất tiếp tục bò tới phía trước, chậm rãi bò về phía thương đội.

Bởi vì đầu rồng béo hơi vướng víu, địa vị của Đông Phương Ly Nhân cao hơn Dạ Kinh Đường một chút, nhưng mà võ nghệ của Đông Phương Ly Nhân cũng không tầm thường, kiến thức chuyên

môn lại quen thuộc nên không hề bị bỏ lại phía sau.

Hai người lén lén lút lút giống như rắn trườn bò trong bụi cỏ, lặng lẽ mò tới khu đất cách doanh trại ba trượng, đã có thể nghe được tiếng đối thoại bên trong: "Hai kỹ nữ ở Hồng Phong Trấn kia quả thật là danh bất hư truyền, ta đi vào cũng chỉ chống đỡ được nửa chén trà, thắt lưng kia kẹp giống như kìm lửa..."

“Cái này không nói điêu, dám tiếp khách ở Bãi Xương Hoang, sao mà không có chút tài năng cho được…”

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, không nghe rõ ý tứ, nghiêng đầu làm khẩu hình nói —— Kìm lửa là cái gì?

Khóe miệng Dạ Kinh Đường giật giật, tiến đến bên tai:

"Quay về sẽ giải thích với điện hạ sau.”

Đông Phương Ly Nhân cảm giác được đây chắc chắn không phải lời gì hay ho, lập tức nghiêng đầu không ngu muội hỏi nhiều, đi theo Dạ Kinh Đường chậm rãi sờ tới chỗ tối tăm bên cạnh.

Tuy đoàn xe của doanh trại được buộc rất rắn chắc, nhưng không chịu nổi thói tùy tiện của mã bang, dù có cảnh giác nhưng không hề có quân kỷ, có một lều trại trực tiếp uống rượu đổ xúc xắc, âm thanh không lớn nhưng đều hết sức tập trung.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, lặng lẽ ngồi xổm lên, mang theo ngốc nghếch từ sau lưng một hán tử đang thò đầu dò đánh giá trong lều trại, không phát ra một chút động tĩnh nào.

Chờ xuyên qua phòng tuyến thứ nhất, đằng sau lập tức thoải mái hơn nhiều, tất cả người bên trong đều là thành viên mã bang luân phiên nghỉ ngơi.

Lợi dụng màn đêm bao phủ, Dạ Kinh Đường nhanh chóng đi tới đống xe, sờ vào đáy xe.

Đây là lần đầu tiên Đông Phương Ly Nhân làm chuyện kích thích như vậy, cẩn thận chú ý không trì hoãn, chuyện còn lại trên cơ bản đều là Dạ Kinh Đường làm.

Dạ Kinh Đường nhận được tin tức từ chỗ Mã Như Long, biết hàng hóa giấu dưới thùng xe, vì thế bắt đầu tìm kiếm dưới đáy xe.

Sau khi tìm hai chiếc xe ngựa, quả nhiên phát hiện một chiếc trong đó có đinh sắt, thoạt nhìn trước kia có thêm một tấm ván gỗ hình thành hốc tối, nhưng lúc này đã tháo dỡ, không có bất cứ thứ gì, cũng không biết là sau khi mất đồ mới đổi chỗ hay là không mang theo.

Dạ Kinh Đường không tìm được chứng cứ gì, cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ, tiếp tục dọc theo xe ngựa tìm kiếm, nhưng khi đến gần một chiếc xe ngựa, hắn lại nghe thấy một giọng nói từ phía trên:

"Hồ Diên Kính đi đâu vậy?"

"Buổi tối không có việc gì, tuần tra trên thương đạo. Buổi tối nhiều mã phỉ, thường xuyên xảy ra một số phiền toái. Bức họa này thực sự rất đẹp, tranh chim sống động như vật thật đang sống!"

"Cái này tính là gì, năm trước phụ vương mừng thọ, trong thọ lễ triều đình đưa tới, có một bức tranh do Tĩnh Vương đương triều vẽ, bên trong có tam tiên Phúc Lộc Thọ giống như người sống, Vương phi nhìn thấy thì xúc động như gặp được thiên nhân, đến bây giờ còn treo trong phòng, mỗi ngày dâng mấy nén nhang..."

Đông Phương Ly Nhân nghe thấy lời này hơi sửng sốt, từ trong cuộc trò chuyện nhận ra được người trong xe là ai, nghiêng đầu nhìn Dạ Kinh Đường, làm khẩu hình nói —— đường đệ của ta.

Dạ Kinh Đường không ngờ ở chỗ này còn có thể đụng phải thân thích của Ngây Ngốc, ánh mắt hỏi thăm —— còn điều tra tiếp

không?

Đông Phương Ly Nhân phán đoán thế cục trước mắt, trong xe hẳn là con út của Lương Vương Đông Phương Thượng Thanh, nhưng chưa bao giờ gặp mặt cũng không rõ phẩm hạnh thế nào, đang muốn để Dạ Kinh Đường tiếp tục điều tra, bỗng nhiên phát hiện lời nói trong xe ngừng lại, sau đó im lặng.

?

Dạ Kinh Đường thầm nghĩ không ổn, biết thực lực của một người khác trong xe không tầm thường, lập tức giơ tay bắt lấy bả vai Ngây Ngốc, hai chân đạp mạnh vào xe.

Chương 763 - Trộm Nhà

Chương 763. Trộm Nhà

Rầm…

Doanh trại yên tĩnh bỗng nhiên truyền ra một tiếng nổ vang, cỗ xe nặng nề phát sinh rung chuyển kịch liệt, hai bóng người giống như bóng ma trên mặt đất, trong chốc lát xuyên qua số lượng xe, đi thẳng đến bên ngoài doanh trại.

Cùng lúc đó, xe ngựa xa hoa bị vây ở trung tâm, một bóng người mặc áo tăng nhân bay ra từ cửa sổ xe, cà sa gió thổi cuồn cuộn, mặt như kim cương trợn mắt, lần nữa đứng lên đánh về phía sau Dạ Kinh Đường, bay lên không trung hét một tiếng:

"Nghiệt chướng!"

Giọng nói của người này như chuông hồng, có một cảm giác trang nghiêm cực kỳ đặc biệt, giống như thánh tăng quát lớn yêu ma quỷ quái, người xung quanh còn chưa kịp phản ứng lỗ tai đã bị chấn động mạnh.

Dạ Kinh Đường nhận thấy vị hòa thượng này có võ công đặc biệt, tưởng rằng hắn là hộ vệ bên người con trai Lương Vương, còn chưa tiện chào hỏi đã ra sát giết hắn.

Mắt thấy đối phương từ trên trời giáng xuống như Phật Đà, lúc này Dạ Kinh Đường đứng lên, tay trái ném Đông Phương Ly Nhân ra bên ngoài, tay phải duỗi ra phía trước tiếp lấy nắm đấm.

Trương Huyền Nghiệp từ nhỏ xuất thủ ở Sa Châu, bốn năm tuổi đã quy y tiến vào Thiên Phật Tự, trở thành đệ tử của thiền sư

Thần Trần.

Thiền sư Thần Trần là phương trượng của Phật Gia, chỉ cần trong lòng có một tia thiện niệm, ngay cả ác niệm chồng chất, cũng sẽ dẫn dắt nó giác ngộ. Nhưng Trương Huyền Nghiệp thì khác, thuở nhỏ đã chay giới giữ nghiêm thanh quy giới luật, ham muốn thế tục trong lòng không giảm mà tăng lên, sau khi trưởng thành không bỏ được cám dỗ, trong một lần lên đường khổ hạnh đã rời khỏi tăng đội, không quay trở lại.

Tuy rằng phẩm tính bình thường, nhưng thiên phú võ nghệ của Trương Huyền Nghiệp quả thật rất cao, một chiêu Hàng Ma quyền lớn tiếng doạ người này, đủ để đám đạo chích giang hồ cứng đơ tại chỗ.

Nhưng đáng tiếc là, Dạ Kinh Đường không kính sợ thần phật, cũng không cảm thấy bản tính của chư thiên thần phật cao thượng hơn hắn bao nhiêu, hoàn toàn miễn nhiễm đối với loại pháp môn chấn nhiếp khiếp đảm này, về phần quyền pháp lại càng không có áp lực gì.

Mắt thấy trọng quyền trong nháy mắt đi tới trước mặt, Dạ Kinh Đường vẫn chưa rút đao kiếm ra, mà tay phải áp sát nắm đấm, dùng lực của tứ lạng địch ngàn cân đẩy nó sang một bên, sau đó tay trái tung lực, đánh một chưởng vào ngực của hòa thượng.

Rầm ~

Trương Huyền Nghiệp giáng nắm đấm xuống, không tốn chút sức lực nào bị đẩy đi, lập tức nhận ra đây chính là tuyệt chiêu độc nhất "Thính Phong Chưởng" của Hồng Sơn Bang!

Trong mắt hắn hiện lên tia ngờ vực, nhìn thấy đối phương chớp mắt đập một chưởng vào người, hắn lập tức giẫm chân phải xuống đất, cà sa phình to giận dữ quát một tiếng:

"Hây…! ”

Dạ Kinh Đường xông vào ngực đối phương, vốn định dùng một chưởng đẩy đối phương bay ra ngoài, từ đó thoát thân rời đi.

Nhưng điều không ngờ tới là một cú đấm đủ sức đẩy xe ngựa đi ngang mấy thước lại rơi vào người Trương Huyền Nghiệp, phát ra âm thanh nghèn nghẹt như lòng bàn tay đập vào chuông đồng, khí tức cuồng bạo tản ra lập tức xé nát doanh trướng bên cạnh, áo cà sa màu vàng đất chỉ căng ra mà không có bất kỳ tổn thương nào, thân thể lại càng không lùi nửa bước.

"Này…!"

Sau khi Trương Huyền Nghiệp phóng thích lực lượng, trong mắt hiện lên một tia kiêu ngạo, hắn lập tức giơ tay lên, chắp hai tay vào nhau, muốn thổi một luồng gió xuyên qua tai.

Dạ Kinh Đường ở gần người một chút, hai tai phỏng chừng có thể bị đâm thủng màng nhĩ, lui về phía sau một bước né tránh cú đánh, kết quả song chưởng ở trước mặt khép lại vỗ xuống, phát ra một tiếng nổ như sấm.

Bộp

Bàn tay này rót vào khí tức mạnh mẽ, chấn động lớn khiến hai tai Dạ Kinh Đường điếc trong giây lát, hai má đều bị quật đến đau đớn.

Khí thế của Trương Huyền Nghiệp cực kỳ mạnh mẽ, giống như Phật Đà hàng ma, sải bước như sấm đánh, liên tục vỗ mạnh ba chưởng.

Ba ba ba ——

Ba chưởng không làm Dạ Kinh Đường choáng váng, ngược lại là người trong mã bang đứng bên cạnh ngẩn người, bị chấn động

đến nỗi ngồi phịch xuống trên mặt đất.

Đông Phương Ly bị ném ra ngoài, đã rơi ra bên ngoài doanh trại, mắt thấy hai người giao thủ xung quanh mã bang có phản ứng, không ít người xách đao đứng dậy chạy lên phía trước, vội vàng nhắc nhở:

"Mau chạy đi!"

Dạ Kinh Đường bị chấn động nên đầu ong ong quay cuồng, cũng không ham gì chiến đấu, lúc này vội vàng lui về phía sau muốn bay đi.

Nhưng Trương Huyền Nghiệp sao có thể để tên tiểu tặc nửa đêm đến trộm đồ chạy khỏi tầm mắt của hắn, thấy Dạ Kinh Đường muốn rời đi, lúc này vung ra một chuỗi phật châu nện vào sau lưng Dạ Kinh Đường, đồng thời bạo liệt như sấm:

"Tiểu bối nhát như chuột kia tính chạy đi đâu?"

Dạ Kinh Đường bị hòa thượng miệng thối còn to lớn này rống đến da đầu tê dại, sau lưng có tiếng gió thổi truyền đến, đáy mắt cũng lộ ra vài phần tức giận, lúc này cũng rống lên một tiếng:

"Được …!"

Chương 764 - Kim Chung Tráo

Chương 764. Kim Chung Tráo

Dạ Kinh Đường trời sinh hơi trong cổ họng cũng lớn, tuy rằng thiên phú này nghe có vẻ không nho nhã từ tốn giống như các lão gia, nhưng trời sinh hắn cũng không có cách nào khác, lúc này bị ăn miếng trả miếng, cũng rống một tiếng trả lời, cũng có thể nói là rất hiệu quả.

Hơn mười người trong bang xông tới bốn phía, bị tiếng gào thét gây chấn động liền run rẩy.

Khí thế của Trương Huyền Nghiệp y như cầu vồng, cũng bị tiếng rống làm cho dừng lại, nếu không phải Dạ Kinh Đường có tóc rõ rệt, hắn nhất định cho rằng mình đã đụng phải sư huynh đệ đồng môn.

Nhưng lúc này Trương Huyền Nghiệp cũng không rảnh để suy nghĩ, trong chớp mắt tiếng rống vang lên, hắc y nhân che mặt trước mắt lập tức xoay người, tay phải nắm quyền đấm ra một đấm dài, trực tiếp quét tới trước mặt.

Rầm!

“Xoạt…!".

Ánh mắt của Trương Huyền Nghiệp hơi kinh hãi, lúc này vận khí điều khiển toàn thân, ngay sau đó vung nắm đấm đập vào mặt hắn, lần này hắn không thể bất động như núi được nữa, cả người trượt sang bên cạnh nửa bước.

Mà Trương Huyền Nghiệp chưa kịp đánh trả, Dạ Kinh Đường

lại đấm cú đấm trái quét vào cằm, sau đó chân phải giơ cao, nện thẳng một đầu gối đập vào tim Trương Huyền Nghiệp.

Bộp bộp bộp…

Ba tiếng nổ liên tiếp vang lên gần như cùng một lúc, lốc xoáy thổi bay những căn lều rách nát xung quanh.

Trương Huyền Nghiệp hoàn toàn không theo kịp nắm đấm, cũng không có không gian chống trả, chỉ có thể đặt chân xuống đất, nắm chặt hai tay truyền khí vào toàn thân, muốn chuyển sang phòng thủ.

Dạ Kinh Đường đã đánh liên tiếp hơn ba đòn, sau khi lao tới bằng đầu gối, lại là một cước đá ngang, đá hai chân Trương Huyền Nghiệp trực tiếp bay lên không trung.

Bộp…

Sau đó, hai chân đạp mạnh lên mặt đất lần nữa, phi thân bật lên, một cái đầu gối đập vào lưng Trương Huyền Nghiệp, đem thân hình giống như đúc sắt của Trương Huyền Nghiệp nện thành mũi tên lao ra khỏi cung bắn vào giữa không trung.

Bốp…

Trong phút chốc Dạ Kinh Đường đáp xuống đất rồi phóng lên trời, cuối cùng bay tới trên người Trương Huyền Nghiệp, hai tay đánh xuống giống như tiên nhân gõ trống, đập vào bụng Trương Huyền Nghiệp đang nằm ngang giữa không trung. Trương Huyền Nghiệp vừa bay lên trời, thoáng cái biến thành con tôm khom lưng bắn xuống mặt đất, đập vào một chiếc xe ngựa chở đầy đồ sứ.

Rầm rầm…

Khoang xe lập tức vỡ tan, vô số đồ sứ tinh xảo biến thành mảnh vụn, sau đó đáy xe cũng bị xuyên thủng, cả người Trương

Huyền Nghiệp dính đầy bùn đất.

Dạ Kinh Đường áp sát như hình với bóng, từ trên trời nện đầu gối giáng một đòn trực tiếp vào eo và bụng Trương Huyền Nghiệp, sau đó giơ nắm tay vung quyền:

Rầm rầm rầm rầm…

Hai đấm vung ra tàn ácm trên cánh đồng hoang liên tục vang lên mười hai tiếng sấm rền, nổ bùm bùm như tràng pháo, trực tiếp đánh nửa người trên của Trương Huyền Nghiệp rơi vào sâu trong vũng bùn!

Trương Huyền Nghiệp mở to hai mắt cắn răng chống đỡ, nhưng một bên bị đánh ngược, Kim Chung Tráo hắn luyện tập thành thạo đến mấy chỉ có thể chống đỡ được bao lâu? Sau khi đấm thứ mười ba đập xuống ngực, sắc mặt của hắn cuối cùng đã đỏ lên, phát ra một tiếng ho khan:

"Khụ…"

Khí tức truyền vào thân thể, cũng biến mất không thấy đâu.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh tượng này, sợ lỡ tay đánh chết người, hai quyền như khuấy thuốc đột ngột dừng lại giữa không trung, ánh mắt lạnh lùng:

"Bây giờ ta có thể đi được chưa?”

"Khụ khụ..."

Sắc mặt của Trương Huyền Nghiệp đỏ lên, bị đầu gối ấn vào trong vũng bùn, miễn cưỡng phất phất tay:

"Đi đi, là do trí nhớ của tiểu tăng kém, thân phận quý nhân trong xe không tầm thường, các hạ đừng manh động rước thêm phiền phức..."

Lúc này Dạ Kinh Đường mới đứng dậy, lắc lắc nắm đấm tê dại, đảo mắt nhìn hơn trăm người trong bang đứng quanh tứ phía.

Gần trăm đao thủ của Hắc Kỳ Bang, nhìn thấy cảnh tượng này đều lảo đảo, phát hiện Dạ Kinh Đường nhìn lại, không ít người trực tiếp ném đao lui về phía sau, duy chỉ có hơn mười hộ vệ vương phủ, như gặp địch mạnh vội lui đến xung quanh xe ngựa.

Đông Phương Thượng Thanh vốn muốn thò đầu ra xem xét, lúc này lại đóng cửa sổ xe lại, đoán chừng đang mặc niệm … Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta…

Dạ Kinh Đường dùng Thính Phong Chưởng cộng thêm quyền cước tạp môn, hòa thượng này có lẽ hiểu nhầm hắn là người của Hồng Sơn Bang, lập tức làm như một tên cướp, vỗ nhẹ vào quần áo xoay người rời đi, còn nói: "Các ngươi tưởng Lương Châu là địa bàn của Hắc Kỳ Bang sao? Muốn ăn đòn à…"

Nói xong lúc đi ngang qua một doanh trận lung tung lộn xộn, còn thuận tay cầm lấy một bình rượu.

Tất cả mọi người của Hắc Kỳ Bang nhìn nhau, không dám hé răng nửa chữ.

Đông Phương Ly Nhân đứng bên ngoài doanh trại, chuẩn bị trợ giúp Dạ Kinh Đường chạy trốn, nhìn thấy cảnh tượng này cũng khiếp sợ, đợi Dạ Kinh Đường đi tới trước mới nhận lấy vò rượu theo sau, cho đến khi đi xa mới nhỏ giọng nói:

"Ngươi cũng quá ngang ngược rồi... Biết rõ là Kim Chung Tráo của Thiên Phật Tự vô cùng cứng, tay ngươi không đau sao?"

Tay của Dạ Kinh Đường cũng không đau, nhưng vết thương chưa lành, tuy vừa rồi không dùng hết sức nhưng vết thương trên vai sau khi trúng chiêu vẫn hơi nhức, hắn kéo khăn che mặt xuống cầm bình rượu rót vào miệng, khẽ đáp:

"Hắn không chịu buông tha cho ta, đương nhiên phải quay lại xem đầu hắn mạnh đến mức nào. Người ở Lương Châu là như vậy đấy, rất vạm vỡ, nắm đấm khỏe nên đi làm tặc cũng coi như hợp tình hợp lý, nếu ta cứ bỏ chạy mà không nói một lời nào, bọn họ lại nghi thần nghi quỷ suy nghĩ lung tung, rất có thể sẽ đánh rắn động cỏ."

"Ồ..."

Chương 765 - Này? !

Chương 765.: Này? !

Kít kít kít ~~~

Đêm khuya tĩnh lặng, tiếng côn trùng kêu trong đám cỏ dại trở thành âm thanh duy nhất trong đêm.

Doanh trại trên sa mạc Hạn Hải, đám người Thái Hậu, Phạm Thanh Hòa nghỉ ngơi bên trong xe ngựa, cùng lúc đó các ám vệ triều đình đi theo tháp tùng cũng trải chăn đệm lên mặt đất ,thay phiên nhau canh phòng, tuần tra trong đêm.

Bên ngoài doanh trại, một đống lửa đang dập dìu, Dương Siêu, Dư Long, Khương Lão Cửu ngồi vậy quanh đống lửa, trước mặt là một cái ấm nhỏ, bên trong có một bầu rượu đang hâm nóng. CònThương Tiệm Ly là người tuân thủ quy tắc nên không dám uống rượu, một mình tựa vào bên cạnh xe ngựa nghỉ ngơi.

Dương Siêu cũng giống như Bùi Viễn Phong, đều thích rượu, lúc này hắn uống đã hơi say, có chút chóng mặt nói:

“Quy tắc của triều đình nghiêm khắc, uống hai hớp rượu sẽ không làm hỏng việc được, Thương lão đệ một giọt cũng không đụng đến, có phải ngươi sợ bị phạt trượng hình hay không?”

“Trượng hình thì không phải chịu, nhưng lương tháng bị trừ, cái này ta sợ bị Vương gia phạt nhất. Ta mới ngoài ba mươi, chưa lập gia thất, còn đang thiếu một khoản để cưới thê tử về. Nghe nói các cô nương ở bộ lạc Tây Hải đều xinh đẹp, Khương lão, ngươi là người ở đó, ngươi xem có cô nương nào phù hợp thì giới thiệu với ta đi?”

Khương Lão Cửu trông giống như một thương nhân trung niên đã ngoài bốn mươi, khuôn mặt phúc hậu nhưng thân phận không hề đơn giản.

Nếu Đông Minh Bộ là một tiểu quốc phiên bang và Phạm Thanh Hòa là nữ vương, thì Khương Lão Cửu chính là Lễ Bộ kiêm Hộ Bộ thượng thư, phụ trách đối ngoại và tài chính. Chẳng hạn như Hồng Sơn Bang, Hắc Kỳ Bang hay các thế lực khác muốn giao thiệp cùng với Đông Minh Bộ phải bắt tay từ chỗ hắn từ đó suy ra võ công của hắn chắc chắn không tệ. Bất quá chỉ là võ công của Khương Lão Cửu so với đội ngũ hơn mười người mà có đến hơn một nửa là cao thủ này thì thật sự không quá nổi bật. Lúc này hắn đang cầm bầu rượu, thấp giọng lẩm bẩm:

“Đông Minh Bộ của chúng ta, các nữ tử xinh đẹp xác thực có rất nhiều chỉ là có nguyên tắc, các nàng có thể lấy phu quân nhưng không thể gả ra bên ngoài, Thương huynh đệ sợ là không chịu nổi ủy khuất này. Lại nói Đại Vương nhà ta tuổi tác cũng không còn nhỏ, trong gia tộc vẫn luôn lo lắng chuyện hôn phu của ngài ấy. Lần này ta tới cũng là muốn mời Dạ đại nhân quay về, bất quá giờ xem ra... “

Dư Long nghe vậy, xua tay:

“ Chủ ý này ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ nữa. Tĩnh Vương nhà chúng ta nổi tiếng bá đạo. Nếu ngươi thật sự bắt Dạ Đại nhân quay về nói không chừng vài ngày sau triều đình sẽ đem quân san bằng Tây Hải.”

Dương Siêu nhìn Dạ Kinh Đường lớn lên, hiện tại Bùi Viễn Phong đã không còn giờ chỉ có hắn là bậc trưởng bối, tự nhiên cũng quan tâm đến việc nối dõi tông đường của hậu bối, bèn xen vào nói:

“ Quy tắc là vật chết, người là vật sống. Kinh Đường là nhân tài nếu bỏ lỡ khó mà tìm được người khác tốt hơn. Khương Lão,

nếu có cơ hội ngươi vẫn nên tranh thủ tác hợp, thật sự thành đôi thì hai nhà chúng ta sẽ là người một nhà, Đông Minh phủ cũng sẽ là hoàng thân quốc thích. Phong vương thì không dám nói nhưng tùy tiện phong tặng chức Hầu gia cho Khương Lão ngươi cũng không vấn đề...”

Dư Long nhấp một ngụm rượu, trầm tư chốc lát, cau mày nói:

“ Gả cho phu quân của Vương gia cũng có thể được tính là hoàng thân quốc thích sao?”

"Là hai nhánh quan hệ mà Kinh Đường ở giữa, một người nắm hai đầu kết nối lại như thế, làm sao lại không tính là thân thích...”

Ba người say khướt nói nhảm, Phạm Thanh Hòa cũng lười để ý, nếu không Khương Lão Cửu chắc chắn sẽ bị cho một con lạc đà đuổi ra ngoài rồi.

Dư Long sau khi nói lung tung một hồi, vì uống nhiều rượu nên có chút buồn tiểu, liền đứng dậy, vỗ vỗ vạt áo, đi tới chỗ khác:

“Hai vị ca ca, uống trước đi, ta đi giải quyết một chút.”

Trong đoàn xe có thái hậu và các nữ quyến, sa mạc Hạn Hải lại không có chỗ che chắn, các tùy tùng hộ vệ đương nhiên không dám cởi thắt lưng ở trước doanh trại, bình thường đều sẽ chạy ra xa khoảng nửa dặm mới thuận tiện.

Dương Siêu phát hiện Dư Long lảo đảo đi đến một gò đất nhỏ cách đó nửa dặm, liền trêu trọc một câu:

“Đi tiểu nhiều như vậy mà tửu lượng không ra làm sao.”

Sau đó lại tiếp túc thuyết phục Khương Lão Cửu làm mai.

Nhưng hai người chưa trò chuyện được bao lâu thì nghe thấy một giọng nói từ xa: “Này?!”. Mọi người trong trại lập tức im lặng,

khó hiểu quay đầu nhìn về phía gò đất cách đó nửa dặm, nơi phát ra tiếng kêu.

Phía sau gò đất, bang chủ Hắc Kỳ bang – Hồ Diên Kính cùng ba thủ hạ đắc lực nằm bò giữa đám cỏ dại, giống như một con rắn độc đang theo dõi con mồi, quan sát doanh trại nhỏ ở phía xa.

Thủ hạ ở bên cạnh quan sát đánh giá một lúc rồi cau mày nói:

“Người dựng trại đều là người trong nghề, tầm nhìn xung quanh trại thoáng đạt đến một khóm cỏ cũng không thấy, còn có người canh phòng ban đêm, muốn vô thanh vô thức xâm nhập có lẽ không dễ dàng.”

Hồ Diên Kính đặt đao bên người, suy nghĩ một lúc mới trả lời:

“Doanh trại quả thật rất vững chắc, chỉ là nhìn qua bên trong, tiêu sư đi theo áp tiêu không nhiều, phía đông một người phía tây một người, khắp nơi đều có điểm mù, hơn nữa ba người kia trực đêm mà còn uống nhiều rượu như vậy, dựa theo tình hình này, không bao lâu nữa thôi sẽ uống say, chỉ cần im lặng chờ đợi khi có cơ hội giết hết mấy người đó, không chừa một ai.”

Chương 766 - Đứng Lại

Chương 766. Đứng Lại

“Con chim ưng kia hình như không có ở đó.”

“Chắc là ở trong xe ngựa, nữ nhân chúng ta gặp hôm nay đang ngồi ở xe ngựa thứ hai bên trái. Vừa rồi ta bỏ lỡ mất... Cẩn thận, có người đang tới.”

Hồ Diên Kính đang thì thầm với thuộc hạ thì chợt thấy có một nam nhân trong doanh trại đứng dậy phủi mông rồi đi về phía bọn hắn.

Dò xét một chút, dáng người của nam nhân này khá cường tráng, bộ dạng giống như người khuân vác trong đoàn áp tiêu. Hắn đi một mình đến binh khí cũng không mang theo, bước đi thì liêu xiêu, chắc chắn hắn đã uống rất nhiều rượu.

Hồ Diên Kính thấy vậy nhỏ giọng nói:

“Chắc là đến chỗ này đi tiểu, đừng hành động thiếu suy nghĩ, mai phục trong bóng tối chờ người tới hẵng ra tay, không được gây ra tiếng động. Hai người gác đêm trong doanh trại chắc chắn sẽ nghĩ tên này say rượu nên bị ngã, chúng sẽ tới chỗ này tìm kiếm...”

Thuộc hạ bên cạnh đều cảm thấy phương pháp mai phục tấn công giết quân tiếp viện này khá tốt nên cũng không nhiều lời, lặng lẽ ở gò đồi này ẩn nấp trong bụi cỏ.

Tiếng bước chân ~

“ Ừmmm hừ hừ ~ hừ hừ..”

Tiếng bước chân nặng nề và tiếng rên hừ hừ vang lên từ xa đang dần dần tiến lại gần. Chẳng bao lâu, tên nam nhân cường tráng kia đã từ gò đất phía dưới đi tới, vòng qua phía sau, cởi đai lưng lấy con chim ra và bắt đầu đi tiểu xuống mảnh đất hoang.

Rầm ào ào~~~

Tên mã phỉ cầm đao ở gần nhất nhìn thấy cảnh này, không cần phân phó, nắm chặt con dao duy nhất trong tay, thừa dịp nam nhân còn đang run rẩy đi tiểu đứng không vững, hắn dồn lực nhảy xuống sườn đồi dùng tay trái bịt mũi, miệng nam nhân, tay phải cầm dao kề cổ cắt một vòng!

Một loạt động tác gọn gàng, từ đứng dậy đến cắt cổ, gần như chỉ diễn ra trong nháy mắt, mấy tên đi cùng cũng phải âm thầm gật đầu.

Nhưng nhược điểm duy nhất là âm thanh phát ra không được đúng lắm. Thời điểm ánh mắt hắn trở nên hung ác, lén lút cầm đao tấn công Dư Long, một tay bịt mũi miệng, tay còn lại kéo đao cắt cổ xong liền phát hiện hắn như vừa cầm phải một cây đao cùn cắt vào da trâu vừa dày vừa cứng, hoàn toàn thất thủ không cắt được.

Hắn còn cho rằng Dư Long đang đeo đồ gì đó để bảo vệ cổ nên phản ứng lại rất nhanh dùng sức vung đao chém vào đầu một lần nữa!

Lần này hắn chắc chắn đã nhằm vào da thịt mà chém, nhưng vẫn không trúng. Thấy vậy, đáy mắt hắn không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ và mờ mịt:

“ Này?!”

Cánh tay sắt của Dư Long đã cảm nhận được có nguy hiểm ngay lúc tên mã tặc nhảy ra vung dao lên, sở dĩ hắn không giơ tay chặn lại ngay tức khắc là vì một khi nước đã bắt đầu xả ra thì khó

mà kìm lại được, những nam nhân đồng cảnh ngộ đều sẽ hiểu.

Dư Long là chuẩn mực cho sự khổ luyện của tông sư ngoại công, hai cánh tay hắn cứng rắn đến mức Dạ Kinh Đường lần đầu dùng Cuồng Đao bát thức mà chỉ chém rách được một chút da thịt trên tay hắn, đương nhiên đối với những người tập võ chưa tới tông sư thì hắn là bất khả xâm phạm.

Mặc dù lực phòng hộ của các bộ phận khác trên người còn lâu mới biến thái như cánh tay được, nhưng cổ là mệnh môn quan trọng, Dư Long làm sao có thể không rèn luyện cổ chứ. Đừng nói chỉ bị cắt cổ bình thường, nếu có người sử dụng Đại đao từ phía trước chém chưa chắc gây ra tổn thương gì cho hắn. Đối phương rõ ràng không phải cao thủ tông sư vậy nên Dư Long tự nhiên lựa chọn đi tiểu trước.

Thấy sau khi tên mã phỉ sửng sốt một chút xong lại muốn kiên trì rút dao lần nữa và lại không thành, Dư Long lắc hông, quay đầu lại nhìn tên mã tặc ở phía sau với ánh mắt hơi khó hiểu, phỏng chừng có ý là: Nửa đêm nửa hôm lại chạy tới cửa cắt yết hầu của Hắc Bạch Vô Thường. Tên cầm đao không biết có phải mình suy nghĩ nhiều rồi không, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kia của đối phương, tâm thế của hắn gần như sụp đổ, trong lòng thầm nghĩ không ổn.

Cùng lúc đó, ba người đang trốn trên gò đất chứng kiến cảnh tượng kỳ quái trước mắt cũng bị bối rối trong giây lát.

Hồ Diên Kính dù sao đi nữa cũng là cao thủ hàng đầu ở Lương Châu, hắn lập tức nhận ra vị hảo hán mạnh mẽ này chắc chắn không phải là thành viên tiêu cục, mà là một bậc tông sư khổ luyện ngoại công!

Hắn vốn muốn dồn sức xông ra chém người nam tử kia một đao nhưng còn chưa kịp ra tay thì đã nhìn thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng được.

Chỉ thấy sau khi có tiếng động lạ phát ra, những bóng người trong doanh trại cách đó nửa dặm đồng thời thi triển thần thông như " Bát Tiên Qúa Hải" vậy, có mấy đạo thân ảnh dùng tốc độ đáng sợ đang lao về phía bọn họ.

" Vèo~"

Thị lực của Hồ Diên Kính không tệ, chỉ đưa mắt nhìn sơ qua một chút đã thấy bốn năm cao thủ khinh công cấp bậc tông sư, hắn không rùng mình hoảng sợ, biết bản thân đã vô tình đá phải mỏ quặng sắt, không do dự quay người chạy về phía hoang mạc.

" Đứng lại!"

Xạo xạc, xạo xạc – thình thịch, thình thịch...

Vùng hoang nguyên vốn luôn tĩnh mịch, bỗng nhiên trong phút chốc xung quanh bốn phía trở nên ồn ào.

Chương 767 - Thân Mật

Chương 767. Thân Mật

Thái hậu đang ngủ nghe tiếng động, mơ màng ngồi dậy, vén rèm xe nhìn ra bên ngoài thì phát hiện cảnh người chạy ta đuổi, có mấy người đang gấp rút lao ra bên ngoài, nghi ngờ hỏi:

“Có chuyện gì vậy? Có Mã phỉ à?”

Lúc này Phạm Thanh Hòa cũng bừng tỉnh bước ra bên ngoài xe ngựa, nhìn về phía xa xa:

“Có vẻ là vậy, hơn nữa võ công còn rất cao.”

Đang nói chuyện thì phát hiện một tên đạo tặc đã bị Dư Long một quyền đập vào đầu nát bét, sợ làm Thái hậu hoảng sợ, Phạm Thanh Hòa nhanh chóng kéo rèm cửa sổ hướng ra bên ngoài lại.

Trên đồng cỏ, một con hắc mã trưởng thành đang chậm rãi đi qua đi lại, Chim Chim cũng đang đậu trước miệng hang thỏ, thò đầu vào bên trong tìm kiếm gì đó, thân hình béo tròn của Chim Chim bịt kín cả cửa hang:

“Chít chít” ~ Cũng không biết thỏ trong hang bị nó dọa sợ đến mức nào nữa.

Ở con suối cách đó không xa, Dạ Kinh Đường ngồi trên một tảng đá, huyền y trên người đã được cởi, lộ ra những đường nét hoàn hảo của nửa thân phía trên. Trên vai trái còn có một vết bầm tím nhìn rất rõ.

Đông Phương Ly Nhân gỡ mạng che mặt, một thân y phục đen tuyền đến gần ngồi xuống bên cạnh hắn, ánh mắt đau lòng, dùng

tay nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lấy từ chỗ Dư Long lên vai của hắn, nhíu mày giáo huấn:

“Bây giờ ngươi đã biết đau chưa? Rõ ràng là đang bị thương, cứ thế bỏ đi không được sao, tại sao phải liều mạng như vậy...”

Dạ Kinh Đường trong tay còn cầm nửa vò rượu, đưa lên miệng uống một ngụm, cười đáp:

“ Ta dùng hai mươi chiêu để hạ gục tên xú hòa thượng kia nhằm rèn luyện gân cốt, không được tính là liều mạng. Nếu ta thực sự dốc toàn lực, một quyền phá vỡ phòng ngự, quyền thứ hai là đánh gục hắn, thậm chí đến cơ hội để nói chuyện hắn cũng không có.”

“Hừ, ngươi tùy tiện hoạt động gân cốt thì đã thành ra như này. Nếu dùng toàn lực ứng phó chẳng phải sẽ chết ở chỗ này sao? Vết thương chưa khỏi thì ngoan ngoãn dưỡng thương đi, mấy ngày kế tiếp không cho phép ngươi rời khỏi xe ngựa. Đợi ngươi hồi phục hoàn toàn rồi, ngươi thích đi đâu cũng được.”

"Ha ha...”

Dạ Kinh Đường thấy Đại Ngây Ngốc không ngừng giáo huấn hắn, cũng không dám cãi lại, nhanh chóng cầm vò rượu đưa tới gần miệng nàng:

“Đi xa như vậy có mệt không? Nào, uống hớp rượu giải khát đi.”

Đông Phương Ly Nhân liếc nhìn vò rượu, muốn cầm lấy uống một ngụm, nhưng tay lại đang bôi thuốc, cầm vò rượu không tiện, nên hơi nâng cằm ra hiệu cho Dạ Kinh Đường đưa lại gần.

Kết quả Dạ Kinh Đường thấy vậy, tự nhiên cũng hiểu ý, hắn rót một ngụm rượu ngậm ở miệng rồi nhanh chóng ghé sát mặt nàng.

“Ngươi!... ưm...”

Đông Phương Ly Nhân giơ hai tay lên, ánh mắt tức giận, còn chưa kịp né tránh đã bị đút vào miệng.

Nàng đập nhẹ lên vai Dạ Kinh Đường, nhưng không thể nào đẩy tên háo sắc mặt dày này ra được. Khu vực xung quanh vắng vẻ lại không có người ngoài nào quấy rầy, hơn nữa biểu hiện vừa rồi của Dạ Kinh Đường khiến nàng khá hài lòng nên nàng do dự một lúc mới không né tránh nữa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, coi như khen thưởng cho hắn.

Cô nam quả nữ, “trước hoa dưới trăng”.

Nếu không có chuyện gì khác xảy ra, Dạ Kinh Đường dùng một nụ hôn là có thể đem con chim săn mồi không thành công quay lại xin ăn.

Nhưng thật đáng tiếc ra ngoài hành tẩu giang hồ kiểu gì cũng gặp phải những người không có mắt.

Dạ Kinh Đường không biết ôm hôn Đại Ngây Ngốc bao lâu thì tay bắt đầu trượt lên trăng tròn phía trên, ngay tại thời điểm sờ đến chỗ quan trọng của Ngây Ngốc thì bỗng nhiên bên tai hắn khẽ cử động, có âm thanh từ xa truyền đến – là tiếng bước chân của người luyện võ với tốc độ rất nhanh lao tới, khoảng cách mỗi bước chân ước chừng dài ba thước. Trên sa mạc Hạn Hải khó đi này mà có thể di chuyển như “chuồn chuồn đạp nước” vậy, tuyệt đối là cao thủ.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường lập tức ngưng trọng, lấy lại tinh thần, nhặt thanh bội đao bên hông lên, xoay người ôm Ngây Ngốc đè xuống, ẩn nấp phía sau tảng đá quan sát động tĩnh xung quanh.

Đông Phương Ly Nhân bị hôn có chút choáng váng lại đột nhiên bị Dạ Kinh Đường đè lên người còn tưởng rằng thói ham

tình dục của hắn nổi lên muốn làm nàng ngay chỗ này, trong lòng có hơi căng thẳng một chút cho đến khi nghe thấy động tĩnh khác truyền đến mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng liếm môi một cái rồi nhìn ra đằng xa thấy cách đó hai dặm, có bóng người đang lao về phía này với tốc độ cực nhanh.

Nhìn qua bóng người là một tên nam nhân trên mặt quấn một chiếc khăn màu đen, trong tay cầm thanh Trảm Mã Đao, lưỡi đao dài bằng chuôi, dài gần 6 thước vô cùng sắc bén, trông giống như vũ khí trong quân doanh trước kia.

“Hắn là ai?”

“Ta không rõ nhưng hình như không phải nhằm vào chúng ta... Khốn kiếp, hắn dám cướp ngựa của ta!”

Dạ Kinh Đường ban đầu còn tưởng tên đó là một người trong giang hồ đi ngang qua, nhưng quan sát một lúc, hắn phát hiện bóng người phía xa kia sau khi nhìn thấy hắc mã của hắn thì lập tức chuyển hướng, nhìn dáng vẻ chỉ muốn cướp ngựa.

Dạ Kinh Đường bị đối phương làm hỏng chuyện tốt, nay lại còn muốn cướp ngựa của hắn. Hắn không khỏi tức giận, trong chớp mắt dồn lực vào hai chân từ sau tảng đá phi ra.

“ Vù--- vù---.”

Bịch bịch bịch...

Chương 768 - Chết Đi Cho Ta

Chương 768. Chết Đi Cho Ta

Trên sa mạc Hạn Hải mênh mông, Hồ Diên Kính cầm trường đao trong tay đang sải bước chạy, thỉnh thoảng sẽ nhìn lại phía sau như dân lưu vong chạy trốn trong tuyệt vọng, ánh mắt hắn lúc này vẫn còn mấy phần hoảng sợ.

Vừa rồi, hắn đi đánh lén một thương đội nhìn bề ngoài nhỏ yếu nhưng thực tế thì như gặp phải ác mộng vậy. Hồ Diên Kính lăn lộn trong giang hồ nhiều năm như vậy, có nằm mơ cũng không ngờ bản thân lại gặp loại chuyện như thế này.

Lúc đầu đụng phải kẻ đao thương bất nhập kia đã đủ kinh khủng rồi, dù sao với một thương đội nhỏ mười mấy người, ai có thể nghĩ tới việc bỏ ra một số tiền lớn để thuê cao thủ giang hồ đến áp tiêu chứ?

Kết quả thật sự ngoài sức tưởng tượng, người luyện ngoại công bá đạo như vậy mới chỉ là bắt đầu, những người phía sau lại càng đáng sợ hơn.

Có người cất bước lên liền giống như tia sét chỉ nhìn khí thế thôi cũng biết tên đó so với cao thủ ngoại công kia không hề kém.

Lại có người bước chân quỷ dị di chuyển như một bóng ma màu trắng, chạy không tạo ra gió.

Điều khoa trương hơn nữa là lão thái bà, từ trong đoàn xe bay lên không trung, từ trên không bay tới.

Ngay cả bảy, tám người tùy tùng canh gác phía sau nhìn thanh

thế cấp bậc trên giang hồ có lẽ cũng là hàng đầu, cả thương đội không có lấy một người bình thường nào.

Hồ Diên Kính không hiểu tại sao bản thân lại gặp phải một nhóm quái vật như vậy, hắn lại càng không biết được nhiều cao thủ như vậy tới từ đâu mà xuất hiện ở bãi xương hoang này.

Cũng may võ công của hắn ở Lương Châu cũng được tính là hạng đầu. Vừa rồi để đảm bảo an toàn cũng không có tới quá gần, cách doanh trại cũng khoảng nửa dặm, khi sự việc xảy ra, đối phương không thể lập tức bao vây hắn, mà đơn lẻ đuổi theo hắn. Nếu võ công không bằng hắn thì căn bản không ngăn được hắn, hắn dốc toàn lực bỏ chạy là có thể chạy thoát. Chẳng qua, ba thuộc hạ hắn mang theo lại không may mắn như vậy, bọn họ đến cơ hội đi sau cùng cũng không có, không ai trong số họ sống sót sau khi đỡ một chiêu.

Hắn một hơi chạy đi xa hơn mười dặm xong, lúc này phía sau đã không còn truy đuổi, hẳn là bọn chúng sợ trúng kế điệu hổ ly sơn, không dám rời xa doanh trại cho nên mới không tiếp tục đuổi theo nữa.

Nhưng Hồ Diên Kính vẫn lo lắng như cũ, cầm dao chạy bạt mạng suốt chặng đường, chỉ muốn nhanh chóng quay về bang phái càng sớm càng tốt.

Bản thân hắn là đỉnh phong cao thủ, sức bền rất tốt, nhưng liên tục duy trì tốc độ nhanh nhất, chạy suốt hơn mười dặm, phổi của Hồ Diên Kính như sắp nổ tung. Đang lúc chạy trốn trên hoang nguyên thì nhìn thấy một con ngựa lớn ở đồi cỏ bên kia, xung quanh lại không có ai, hắn cũng không lo nghĩ được nhiều, lập tức quay người lao tới chuẩn bị tóm lấy ngựa bỏ chạy.

Vùng hoang vắng này tự nhiên xuất hiện một con ngựa, xung quanh không hẳn là không có người ở đây.

Hồ Diên Kính cũng đoán được chủ nhân của con ngựa chắc chắn đang ở gần, nhưng hắn nhìn xung quanh con ngựa không thấy ai, hắn tự tin với tốc độ của bản thân đủ để tranh thủ thời điểm chủ nhân của ngựa giật mình mà bỏ chạy.

Nhưng đáng tiếc là khi Hồ Diên Kính còn cách con ngựa đen hơn mười thước, chợt nghe thấy một âm thanh từ bờ suối phía xa truyền đến: âm thanh như sấm chớp ở vùng đất hạn hán, tuy khoảng cách rất xa nhưng Hồ Diên Kính vẫn cảm thấy lòng bàn chân bỗng dưng run lên, ngay tại thời điểm đó nước trong suối cũng bị chấn động mà bắn tung tóe.

Bay lên cùng với sóng nước là một cái bóng màu trắng lao vút lên nhanh như tia chớp tạo thành một đường di chuyển thẳng tắp trên bầu trời, thời điểm nhìn thấy được thân ảnh rõ ràng cũng chính là lúc vị trí của người ở phía trước trăng lưỡi liềm. Ngay sau đó, thân ảnh dùng tư thế Thái sơn áp đỉnh từ giữa không trung đáp xuống đất.

Rầm rầm ~~ cú nảy người lên này cực kỳ đáng sợ, gần như trong chớp mắt từ xa tới ngay phía trước hắc mã.

Hồ Diên Kính vội vàng dừng lại, chân hắn vạch ra hai rãnh dài trên sa mạc. Khi người hắn dừng lại được, thanh đao đã nằm ngang ở trước mặt hắn, hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy vừa đáp xuống trước mặt chính là nam tử có dáng người hoàn mỹ.

Nam tử mặc quần đen, không mặc áo để lộ bộ ngực và bờ vai rộng cũng như cơ bụng săn chắc, che mặt bằng một chiếc khăn màu đen, chỉ để lộ một đôi mắt sắc bén.

Hai chân nam tử tiếp đất liền trượt ra, tay phải chống đỡ trên mặt đất, tay trái cầm một thanh binh khí được bọc trong vải đen. Tư thế như hổ ngồi. Không có thêm động tác nào nhưng vẫn khiến người ta cảm giác được tính uy hiếp phát ra từ sâu bên trong.

Hồ Diên Kính ánh mắt có chút giật mình, vị hiệp khách trẻ tuổi này không mặc áo, nhìn thoáng qua hắn đã đoán được rằng khi hắn tới có lẽ người này đang cùng nhân tình làm chuyện giường chiếu.

Hồ Diên Kính sợ có truy binh phía sau đuổi tới nên không dám phát sinh xung đột với người lạ ở đây, định thu đao giải thích theo lễ nghĩa của giang hồ, nhưng chưa kịp hành động thì đã nhìn thấy một bóng trắng từ đồng cỏ bay lên, nhìn dáng vẻ rõ ràng là con chim ưng to béo mà lúc ban ngày hắn gặp được ở trên chợ phiên.

Đồng tử Hồ Diên Kính co rút, hắn thầm nghĩ trong lòng không ổn, con chim ưng màu trắng bay tới đậu trên người nam hiệp khách trước mặt, hắn không dám do dự thêm chút nào nữa, hắn dồn trọng tâm vào chân rồi nhảy lên, hai tay vẫn nắm chặt thanh Trảm Mã Đao vung lên theo đường bán nguyệt chém xuống không trung:

“Chết đi cho ta!”

Chương 769 - Các Hạ Là Ai?

Chương 769. Các Hạ Là Ai?

Vụt!? ?

Vốn dĩ Dạ Kinh Đường không có ý định giao đấu với tên giang hồ không có mắt này, tới đây chỉ để đuổi hắn đi, nhưng không ngờ đối phương hóa ra còn ngang ngược hơn hắn nghĩ. Trộm ngựa không thành chưa nói được câu nào đã giơ đao mà chém xuống. Tất nhiên hắn cũng có chút kinh ngạc.

Sau đó Dạ Kinh Đường liền xem hắn như mã tặc mà xử lý, ánh mắt hơi trầm xuống.

Bang - tiếng nổ lại lần nữa vang lên trên hoang nguyên sa mạc Hạn Hải.

Hồ Diên Kính cũng đoán được võ công của vị hiệp khách này không hề thấp, nhưng không ngờ tới võ công của đối phương lại có thể vượt qua cả tưởng tượng của hắn. Cả hai người cùng lúc duỗi thẳng chân ra, chỉ trong giây lát đã lao tới trước mặt người kia.

Hồ Diên Kính là thủ lĩnh của thế lực xếp thứ hai ở Lương Châu này, bàn về sức chiến đấu thì chắc chắn không bằng Quân Sơn Đài Diêu Văn Trung, nhưng trong tay hắn đang cầm chính là một trường binh nhẹ và sắc bén, đối mặt với tình huống bất ngờ này vẫn có cơ hội phản kháng. Gặp tình thế bất lợi, hắn lập tức dừng lại không lao về phía trước nữa mà dồn lực cầm đao đâm về phía trước, Trảm Mã Đao này dài sáu thước, có thể dùng đao làm thương lấy dài đánh ngắn.

Dạ Kinh Đường không hề rút đao ra mà trực tiếp lao tới trước Trảm Mã đao rồi nghiêng người đá một cước, chân trái chuẩn xác đá vào một cạnh của mũi đao.

Hướng tấn công của Trảm Mã Đao ngay lập tức bị lệch để lộ sơ hở ở nửa thân trên.

Nhân cơ hội Hồ Diên Kính còn chưa kịp thu đao lại, người hiệp khách thừa cơ lao lên dùng đầu gối thúc mạnh vào người của hắn.

Hồ Diên Kính ánh mắt hoảng sợ, nhưng động tác tay cũng không chậm, thấy đối phương tới gần, vội vàng thu chuôi đao chắn ngang ngực.

Bùm!

Đầu gối va đập trúng phần chuôi đao, lập tức uốn chuôi dao bằng gỗ cứng bị ép thành hình nửa vòng cung, đập mạnh vào ngực Hồ Diên Kính.

Hồ Diên Kính bị lực va chạm lớn đẩy lùi lại hai bước, giơ đao lên định chém nhưng lại không nghĩ rằng đối phương chỉ vừa tiếp đất liền chuẩn xác túm lấy phần đầu chuôi đao, sau đó dậm mạnh chân trái xuống đất dồn sức vào bả vai vật Hồ Diên Kính xuống. Cú va chạm mạnh và nặng nề khiến Hồ Diên Kính bay về phía sau.

Nếu hắn thả đao ra vào lúc này chắc chắn sẽ chết ngay tức khắc, tay Hồ Diên Kính phải vẫn nắm chặt đầu cán dao, cả người nằm ngang.

Sau đó hắn giật mạnh cánh tay phải của mình, lộn người về phía sau, đá lên không trung, tấn công cánh tay phải đang cầm chuôi dao của Dạ Kinh Đường:

“Chết đi.”

Trong mắt Dạ Kinh Đường hiện lên một tia kinh ngạc, hắn không ngờ người này lại nắm chắc các kỹ năng cơ bản như vậy. Hắn buông tay phải cầm Trảm Mã Đao ra, không chờ đối phương thay đổi chiêu thức, tay trái rút Ly Long Đao chuyển động nhẹ. Một tia sáng lạnh lóe lên trên vùng hoang nguyên sa mạc.

Đông Phương Ly Nhân từ xa nhìn tới chỉ thấy tay trái của Dạ Kinh Đường khẽ động, tấm vải đen vốn bọc trên trường đao đã rách thành vụn trong nháy mắt, nhưng vỏ đao không có ai cầm mà rơi lơ lửng trên không trung.

Một tia sáng bạc lóe lên từ vỏ đao một lúc rồi nhanh chóng quay trở lại trong vỏ.

Ở xa quan sát, Đông Phương Ly Nhân từ đầu đến cuối không nhìn thấy lưỡi đao, giống như thanh đao dài chưa từng rút khỏi vỏ, thay đổi duy nhất là tay Dạ Kinh Đường vốn cầm vỏ đao nay đã chuyển sang cầm chuôi.

Hồ Diên Kính có võ công cao hơn, có thể nhìn thấy nhiều chi tiết hơn, nhưng cũng chỉ nhìn thấy một tia sáng trắng hiện lên trước mặt, thậm chí còn không nhìn ra được đó là đao hay kiếm xẹt qua. Về phần đỡ chiêu càng là chuyện không tưởng. Nếu như không có cảnh giới thiên nhân hợp nhất tức là trời đất, con ngươi hòa hợp để dự đoán trước ý đồ thì đến bản thân Dạ Kinh Đường cũng không kịp phản lại chứ đừng nói đến Hồ Diên Kính. Hồ Diên Kính lập tức rút đao ra mạnh mẽ đặt ngay sát mặt, cách phòng thủ duy nhất đó là sử dụng võ công theo chiều ngang.

Hồ Diên Kính vừa giành lại được đao xong lại đột nhiên nhìn thấy ánh sáng của một thanh đao khác lóe lên, cả người hắn sởn gai ốc, phản ứng duy nhất mà hắn có thể làm là đáp xuống đất, toàn lực lùi lại phía sau và giữ chặt thanh đao trước mặt.

Mà Dạ Kinh Đường cũng không tiếp tục xông lên, cầm trường đao thu lại giấu ở sau lưng, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hồ Diên Kính.

“ Hộc...hộc...”

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, hai người đứng đối diện nhau khoảng 3 trượng.

Hồ Diên Kính thở hổn hển, tim đập liên hồi như trống đánh, cầm Trảm Mã Đao nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường, một lát sau hắn mới cảm nhận được cảm giác nóng ướt dưới xương sườn, cúi đầu xuống thì thấy bên trái cơ thể nhuốm đầy máu đỏ và có một vết thương sâu thấy được cả xương sườn bên trong.

Hai tay Hồ Diên Kính khẽ run, sau đó vung cổ tay cắm thanh đao xuống đất, quỳ một gối xuống, hai mắt đỏ ngầu, nhìn lên phía hiệp khách đang trần trụi nửa thân trên:

“Các hạ là ai? Long Chính Thanh? Hay là Hoa Linh?”

Dạ Kinh Đường khá xa lạ với nhân vật này, nhưng cũng đã từng nghe qua tên của họ.

Long Chính Thanh là người bí ẩn nhất trong Bát đại Cao thủ đứng đầu Đại Ngụy, ông là một du hiệp xếp thứ 3 trong bát đại cao thủ, ông không môn không phái không tham gia vào tranh chấp trên giang hồ, cũng không có nhiều mối quan hệ, từ lâu đã không xuất hiện trên giang hồ. Giang hồ đều đồn ông đang ẩn cư ở Quan Thành để rèn luyện thêm nhưng cụ thể là dừng chân ở đâu thì không ai biết.

Còn Hoa Linh là Bắc Lương đại tông sư, đồng thời cũng là một kỵ binh, vì tính cách phóng đãng thích tìm hoa hỏi liễu được xưng là lãng tử Hoa Linh.

Chương 770 - Thử Mới Biết Được!

Chương 770. Thử Mới Biết Được!

Dạ Kinh Đường hiển nhiên không phải, thấy đối phương suy đoán lung tung, hắn cũng không nói ra thân phận thật, mà chỉ hỏi một câu:

“Ngươi là Hồ Diên Kính?”

Hồ Diên Kính một tay cầm Trảm Mã Đao nghiến răng nói:

“Đúng vậy, các hạ nếu đã biết ta thì hẳn cũng biết người đứng sau ta là ai. Hồ mỗ tài mọn không bằng người, thua tâm phục khẩu phục. Hôm nay công tử nhà ta bị ma xui quỷ khiến muốn có con chim ưng của các hạ nên cử ta đến thương lượng nhưng lại mạo phạm các hạ, mong các hạ nể mặt Lương Vương tha cho ta một mạng, về sau Hồ mỗ chắc chắn sẽ mang lễ vật lớn đến tạ tội.”

Dạ Kinh Đường trước đó không lâu còn nghe Đông Phương Thượng Thanh nói hắn cũng không biết Hồ Diên Kính ở đâu, liền biết Hồ Diên Kính đang nói dối.

Dạ Kinh Đường cân nhắc một chút rồi sau đó quay đầu nhìn về phương xa:

“ Ngây Ngốc, mang quần áo của ta tới đây.”

?

Đông Phương Ly Nhân nghe được cách xưng hô này, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc, nhưng vẫn mím môi không nói gì, đeo mạng

che mặt, ôm quần áo chạy tới ném cho Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường mò sờ áo khoác, từ thắt lưng lấy ra một chiếc vòng tay, trên vòng tay có năm hạt châu với năm màu sắc khác nhau, tượng trưng cho năm bộ tộc lớn của các bộ lạc Tây Hải năm xưa.

Dạ Kinh Đường tiến lên ngồi xổm xuống, cầm sợi dây lắc lắc trước mặt Hồ Diên Kính:

“Ngươi có nhận ra cái này không?:

Hồ Diên Kính cau mày, cẩn thận xem xét một lúc rồi lắc đầu:

“Không nhận ra!”

?

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, nghiêm túc nói thêm:

“Hạt châu này gọi là châu tộc. Nó được làm từ hàn ngọc của hồ Thiên Lãng. Là trang sức phụ kiện của người dân Tứ đại Bộ lạc Tây Hải. Hạt màu trắng là của Đông Minh Bộ. Hạt màu xanh là Huyền Hào Bộ, hạt màu đỏ là Câu Trần Bộ, hạt màu xanh lá cây là Vu Mã Bộ, ngươi có biết hạt màu đen tượng trưng cho bộ tộc nào không?”

Hồ Diên Kính đã gần năm mươi tuổi, lúc hắn còn trẻ, Dạ Trì Bộ vẫn còn tồn tại, đương nhiên có nghe qua, cau mày nói:

“Hạt châu màu đen ngược lại ta có biết một chút, nó tượng trưng cho hoàng tộc Tây Bắc trước kia – Trì Bộ. Nhưng người trong 4 bộ tộc chỉ đeo hạt châu tượng trưng cho tộc của họ, không mang trang sức của tộc khác, lại càng không đem các màu làm thành một vòng ...Thứ này ta thật sư chưa từng nghe nói qua.”

Dạ Kinh Đường trong mắt có chút bất đắc dĩ, tiếp tục giải

thích:

“Dùng dây thừng buộc từng hạt của 5 tộc lại với nhau, tức là huynh đệ cùng một nhà, châu chấu trên một sợi dây cùng tiến và lùi. Hạt châu này là năm đó tộc ta cùng tứ đại bộ tộc liên minh, đừng nói với ta đến việc này ngươi cũng chưa nghe qua.”

Hồ Diên Kính nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc:

“Các hạ là đứa trẻ mồ côi của Thiên Lang Vương? Chả trách.”

“Hả?”

Dạ Kinh Đường hơi giơ tay, có chút bất mãn:

“Cái gì mà trẻ mồ côi? Ai nói ngươi biết tộc của ta đã bị diệt? Chỉ là thế lực triều đình Bắc Lương lớn, chúng ta tạm thời ẩn cư mà thôi.”

Hồ Diên Kính hơi khó tin, nhưng Dạ Kinh Đường có võ công cao cường quả thực có một chút phong thái của vị vua trong truyền thuyết Tây Hải Lang Vương, hơn nữa thương đội nhỏ kia của hắn ngọa hổ tàng long, lai lịch thần bí, nói là tộc nhân còn sót lại của Tây Bắc Vương cũng có chút khả năng. Hồ Diên Kính nửa tin nửa ngờ nói:

“Là Hồ mỗ không có mắt, hôm nay mạo phạm các hạ không ít, mong quý Bộ thứ lỗi cho. Tin tức về quý Bộ, Hồ mỗ tuyệt đối không tiết lộ ra bên ngoài.”

Dạ Kinh Đường lắc đầu:

“Dù ngươi có nói ra cũng không mấy người tin là thật. Ta giữ mạng ngươi lại là vì có chuyện muốn cùng ngươi thương lượng. Mấy năm nay ta hành tẩu ở Tây Hải, phát hiện có một ít vảy văn thép từ đây lưu hành tới Bắc Lương. Sau khi điều tra thì thấy dường như đường dây này có liên quan đến ngươi. Vảy văn thép,

vật này bộ tộc ta cần cấp bách. Nếu Hồ Bang chủ có thể giúp ta có được nó, giá cả tuyệt đối không làm Hồ bang chủ thất vọng."

Hồ Diên Kính thấy đối phương nói như vậy có chút sửng sốt nhưng cũng lập tức thuận theo đồng ý:

"Vảy văn thép đúng là từ chỗ ta chảy ra, nhưng ta chỉ là người trung gian, chỉ biết người mua là một vị vương gia của Bắc Lương, còn người bán che giấu rất kĩ, ta không biết là ai. Bất quá nếu các hạ thật sự cần, ta có thể giới thiệu, để các hạ đàm phán thử với phía trên đó."

Biết được Hồ Diên Kính chỉ là chân chạy việc, Dạ Kinh Đường không chút suy nghĩ đứng dậy:

"Trước cuối tháng, ngươi dẫn người bán đến Lang Huyền Thành gặp ta, đến lúc đó ngươi không xuất hiện đúng hẹn, có thể sống sót qua tháng sau hay không, tự mình cân nhắc đi."

Hồ Diên Kính cảm thấy với thực lực của đám người này, trừ phi hắn từ bỏ gia nghiệp, sống mai danh ẩn tích nếu không dù đi đến đâu cũng phải chết, vì thế lập tức gật đầu:

"Được, tại hạ nhất định sẽ sớm dẫn người đến Lang Huyền Thành. Cáo từ!"

Nói xong, hắn chống thanh đao đứng dậy, loạng choạng bước đi.

Đông Phương Ly Nhân vẫn luôn bên cạnh lắng nghe, lúc này mới đi tới trước mặt, nhìn chuỗi hạt trên tay Dạ Kinh Đường:

"Thứ này ngươi lấy đâu ra?"

Dạ Kinh Đường đưa hạt châu cho Ngây Ngốc, cười nói:

"Ở kinh thành ngoài ý muốn có được, vừa hay dùng để lừa

hắn.”

“Cách này có tác dụng không?”

“Có tác dụng hay không thì phải thử một lần mới biết được. Dù sao thân phận cũng là bịa đặt, hắn dám nói bậy hoặc không tới, khi trở về sẽ phái người đến quét sạch hắn. Nên quay về rồi.”

Chương 771 - Đi trước người khác một bước!

Chương 772: Đi trước người khác một bước!

"Cha —— "

Lộc cộc, lộc cộc.

Dưới ánh trăng, hai người một ngựa phi nhanh trên vùng bỏ hoang.

Đông Phương Ly Nhân không giống như lúc đến lao lên ngồi phía trước cưỡi ngựa, người cản bùn kiêm gối dựa đã biến thành Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường ngồi sau lưng, tay phải ôm lấy eo thon, tay trái thì rũ xuống, nói khẽ: "Không cần gấp như vậy, ta không sao hết."

"Còn không sao nữa? Vừa rồi đi mấy bước cũng đứng không vững, nếu không phải bản vương ôm lấy ngươi, lúc đấy ngươi đã ngã xuống đất rồi. Không nhanh chóng chạy về, đợi chút nữa gặp kẻ địch thì làm sao bây giờ?"

"Đâu có..."

Dạ Kinh Đường vừa mới đối đầu với Hồ Diên Kính, lần cuối dùng một tay rút đao tra vào vỏ đúng là chơi hơi quá, khiến cho vai trái đau nhức, nhưng mà loại thương thế này không liên quan gì tới chân, hoàn toàn không đến mức đứng không vững, mới đi hai bước đã lảo đảo là vì muốn tìm một chỗ dựa vào một chút.

Nhưng Ngây Ngốc nói cũng có lý, bây giờ nếu như lại đụng

phải cao thủ đỉnh cấp, hắn đánh mấy cái nữa sợ là sẽ nằm xuống, cũng không nhiều lời, ôm eo chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Chỗ bắt gặp Hồ Diên Kính cách doanh trại cũng chỉ hơn mười dặm, hai người phi ngựa chạy chốc lát thì về tới trong doanh địa.

Mới có mã tặc đến quấy rối, hộ vệ trong đội ngũ đều bừng tỉnh, đi tuần tra xung quanh, ba tùy tùng của đoàn ngựa thồ không cẩn thận đá trúng cửa sắt, bị loạn quyền đập chết tại chỗ, thi thể đã được đào hố chôn, đám người Dư Long tập hợp một chỗ thảo luận lai lịch và mục đích của đối phương.

Dạ Kinh Đường từ xa xoay người xuống ngựa, đi lên nói chuyện với mấy người kia.

Đông Phương Ly Nhân đến phía sau xe ngựa dò xét, thấy Thái Hậu đã ngủ, không bị kinh sợ, mới lặng lẽ kéo rèm đi tới xe ngựa.

Phát hiện Dạ Kinh Đường vẫn không quên thảo luận công sự, Đông Phương Ly Nhân dừng bước, làm ra dáng vẻ uy nghiêm một nữ vương gia nên có: "Dạ Kinh Đường, ngươi qua đây."

Dạ Kinh Đường ngoảnh đầu nhìn, sau đó cáo từ bọn người Dư Long, đi lên xe ngựa: "Điện hạ nghỉ ngơi sớm một chút. Vừa mới xảy ra rắc rối, tiếp tục hạ trại ở chỗ này không ổn, ta dẫn đội tiếp tục xuất phát..."

Đông Phương Ly Nhân ngồi trong xe, ánh mắt có chút không vui: "Đánh nhau thì cũng thôi đi, chuyện đi đường chẳng lẽ bọn họ không làm được, còn cần người bị thương như ngươi trông chừng? Qua đây ngồi xuống!"

Dạ Kinh Đường bị mắng, cũng không cãi lại, thành thật đi vào trong xe ngồi xuống.

Đông Phương Ly Nhân lấy hòm thuốc chữa bệnh bên cạnh ra, ấn Dạ Kinh Đường nằm thẳng trên giường, bắt đầu xoa thuốc trị

thương, đồng thời nhỏ giọng cảnh cáo: "Bên ngoài nhiều người, ngươi còn dám làm càn, bản vương sẽ không tha cho ngươi."

"Biết rồi, ta cũng không phải sắc phôi."

"Ngươi còn không phải?"

"Ha ha..."

Dạ Kinh Đường cười khẽ, dựa vào thành giường, không nhúc nhích.

Ánh nến mờ nhạt lóe lên trong xe, huyền y trên người Đông Phương Ly Nhân vốn rất bó sát, lúc này hơi cúi người, từ bả vai thì có thể nhìn thấy rõ ràng hai cái xương quai cực kỳ co giãn, lúc ẩn lúc hiện trước người.

Nhưng hấp dẫn mắt người hơn là gò má, khí khái hào hùng, lông mi nhìn như không giận tự uy, nhưng thật ra nỗi lo lắng lộ rõ trong mắt, tự nhiên còn khẽ cắn môi, sốt ruột ra mặt, nhìn vừa bá khí vừa ôn nhu.

Đông Phương Ly Nhân làm một lát, phát hiện Dạ Kinh Đường nhìn nàng không chớp mắt, hơi nhướng mi mắt: "Ngươi nhìn cái gì?"

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, không có đáp lại, chỉ nhắm hai mắt làm ra vẻ đường đường chính chính, khẽ cười.

"Hừ!"

Đông Phương Ly Nhân đưa tay vỗ nhẹ lên ngực Dạ Kinh Đường, tiếp tục giúp xức thuốc, nhưng rõ ràng gương mặt lạnh như băng đỏ lên chút so với vừa nãy.

Ở một nơi khác.

Giữa trưa, một cơn mưa thu đến chậm rơi xuống tiểu trấn biên

thuỳ Đại Ngụy.

Tư Thục tiên sinh đã cao tuổi, hai tay chắp sau lưng, cầm điếu thuốc đi ra cửa chính, nhìn thị trấn tiêu điều rất nhiều so với những năm trước, đáy mắt lóe lên mấy phần hoài niệm.

Tiểu trấn này gần Hồng Hà trong lịch sử, mặc dù sông đã khô cạn thành dòng suối nhỏ sâu tới đầu gối, nhưng tên Hồng Hà Trấn vẫn giữ lại, con cháu truyền thừa không biết bao nhiêu đời.

Bởi vì cách biên quan quá gần, Trung Nguyên quá xa, Hồng Hà Trấn được định trước không phồn hoa nổi, một đống phòng ở bằng đất vàng, cộng lại cũng mới hơn một ngàn người.

Dân Lương Châu nổi tiếng hung ác, địa phương nhỏ ở biên quan như thế này càng thích chém giết tàn nhẫn, học chữ đối với người trong Hồng Hà Trấn là phí của, Tư Thục tiên sinh thừa kế nghiệp cha, vừa tiếp quản Tư Thục thì nghèo ngay cả cơm cũng không có để ăn.

Tình huống này kéo dài đến hai mươi ba năm về trước mới có thay đổi.

Khi đó trên thị trấn bỗng xuất hiện một người tên Bùi Viễn Phong, dựng một căn phòng trong thị trấn, một mình sống ở đó.

Sau đó thân quen với tên du thủ du thực Dương Triêu của Dương gia trên trấn, hùn vốn làm một tiêu cục nhỏ ở thị trấn.

Chương 772 - Đi trước người khác một bước! 2

Chương 772. Đi trước người khác một bước! 2

Bởi vì võ nghệ cao, tính tình không tệ, người trẻ tuổi trong thị trấn nhanh chóng chạy đến làm tiêu sư, nhưng tập tục kéo bè kết phái ở Lương Châu quá nặng, người càng nhiều thì tiêu cục trở thành 'Hồng Hà Bang', Bùi Viễn Phong vì uốn nắn một đám tiêu sư mới mười lăm mười sáu tuổi suốt ngày kêu đánh kêu giết nên tự mình bỏ tiền, đưa bọn họ vào Tư Thục học chữ.

Mặc dù đám tiểu tử khốn kiếp này rất khó dạy nhưng từ lúc đó Tư Thục tiên sinh cũng cảm thấy mình như một tiên sinh dạy học giáo dục đủ loại người, đức cao vọng trọng.

Sau này bọn tiêu sư trưởng thành, lấy vợ sinh con nuôi con, Tư Thục này sẽ hoàn toàn đi vào chính thức.

Lúc náo nhiệt nhất sẽ có hơn hai mươi đứa nhỏ chen chúc trong viện lớn chừng bàn tay, nghe hắn giảng chi, hồ, giả, dã.

Mà nói tới một đứa bé khiến cho hắn ấn tượng sâu nhất không ai khác ngoài tiểu tử nhà Bùi Viễn Phong tên Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường không có đến Tư Thục, đều do Bùi Viễn Phong dạy, nhưng mà khi còn bé cả ngày mò cá nuôi chim, thường chạy qua bên này, chơi rất thân với hắn, hơn nữa thông minh hiểu chuyện, mỗi lần xuống sông bắt cá đào trứng chim đều không quên cho lão đầu tử đi đứng không tiện như hắn một chút để cải thiện bữa ăn.

Tiên sinh dạy học lại không dạy Dạ Kinh Đường, nhận đồ của người ta thì cũng khó nói, có lòng cảm kích nói cho Dạ Kinh Đường nghe không ít chuyện bên ngoài, thậm chí nhịn đau đưa ra bản giang hồ kỳ thư trân tàng đổi láy hai con gà rừng của Dạ Kinh Đường, thành công dạy hư học sinh, gián tiếp gây tai họa cho một đống nữ hiệp. Sau này Dạ Kinh Đường lớn lên, cả ngày ở bên ngoài áp tiêu, cũng ít tới hơn.

Những đứa nhỏ đã từng đọc sách trong Tư Thục cũng đều lần lượt trưởng thành, chờ đến đầu năm Viễn Phong của tiêu cục mất, người trong tiêu cục đều chạy tới Trung Nguyên mưu sinh, trấn già này trở nên quạnh hiu, có cực ít người nhà đưa con tới đọc sách.

Tư Thục tiên sinh hít mấy hơi thuốc, hoài niệm quá khứ chốc lát, sau đó âm thầm thở dài, chuẩn bị trở về trong nội viện. Nhưng vừa xoay người thì chợt nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa.

Lộc cộc, lộc cộc.

Từ khi tiêu cục đổi đông gia, đương gia mới của tiêu cục xuất thân từ hành thương, không biết làm ăn, chỉ ba tháng đã làm đến không buôn bán được, bây giờ tiêu cục đóng cửa, rất ít người tới thị trấn.

Tư Thục tiên sinh nghe thấy động tĩnh, quay người đi tới cửa dò xét, đã thấy trên đường đất vàng bên ngoài trấn có một con khoái mã lao vùn vụt tới.

Ngựa có màu lông trắng như tuyết, nhìn rất mạnh mẽ, một nữ tử ngồi trên đó.

Nữ tử đầu đội nón rộng vành bằng sa mỏng, trên vai khoác áo choàng dầu che gió che mưa, khi đi qua mô đất ở cửa trấn còn quay đầu nhìn mấy lần, sau đó mới đi vào phố cũ trong trấn, dò xét trái phải.

Phát hiện Tư Thục tiên sinh đứng ở cửa ra vào, nữ tử quất ngựa đi tới trước mặt, xoay người xuống ngựa hỏi thăm: "Lão bá, gần đây có thương đội nào của Vân Châu tới nơi này không?"

"Tiêu cục đóng cửa, mấy tháng không có thương đội đến trấn, từ bên ngoài đi ngang qua thì có không ít. Cô nương tìm thương đội nhà ai?"

"Ừm, Vân Châu Hòa Ký, trong thương đội có một tiêu sư, tên là Dạ Kinh Đường, chính là người ở Hồng Hà Trấn, lão bá có biết?"

"Kinh Đường? Ta biết, ta nhìn hắn lớn lên, nhưng mà tháng ba sau khi đi thì chưa thấy trở lại nữa..."

Tư Thục tiên sinh dò xét một chút, thấy nữ tử này khí chất có chút không tầm thường, lại hiếu kỳ dò hỏi: "Cô nương là người quen của Kinh Đường?"

"Bằng hữu giang hồ thôi. Dạ Kinh Đường quê quán ở đâu?"

"Chính là Hồng Hà tiêu cục trước mặt, nhưng mà đã bán rồi, bây giờ đông gia đang tìm người tiếp nhận."

"Nha..."

Trên bạch mã, Tuyền Cơ Chân Nhân ăn mặc như giang hồ nữ hiệp, hỏi sơ qua tình hình, sau đó trong mắt hiện ra một tia nghi ngờ.

Dạ Kinh Đường dẫn theo Thái Hậu rời khỏi kinh thành, sau đó Tuyền Cơ Chân Nhân ở lại kinh thành, quan sát bốn năm ngày, xác nhận tình hình Nữ Đế luyện Dục Hỏa Đồ cực kỳ ổn định thì cưỡi mã đuổi theo ngay.

Trước khi Dạ Kinh Đường đi, lộ trình đã được lên kế hoạch xong, lấy khoảng cách ngắn nhất xuyên qua bãi sa mạc, đi thẳng tới Hồng Hà Trấn đợi các nàng, nếu như tình hình Thái hậu không

ổn thì ra khỏi quan ải.

Lúc Dạ Kinh Đường chạy, Thái hậu còn hôn mê bất tỉnh, Tuyền Cơ Chân Nhân không ngờ được là Thái hậu sẽ chạy tới Phong Diệp Hồ dạo chơi, một đường đuổi sát, truy đến nơi này cũng không thể theo kịp, dựa vào tốc độ di chuyển của đội xe thì chắc chắn là bỏ qua giữa đường, bây giờ cũng không rõ đội xe đang ở chỗ nào trong sa mạc, trở về tìm kiếm rất có thể sẽ bỏ lỡ lần nữa.

Tuyền Cơ Chân Nhân nghĩ ngợi, chuẩn bị tìm một khách điếm nghỉ lại trấn, chờ đội xe đến, nhưng khi dắt ngựa đi qua tiêu cục nằm ở nơi hẻo lánh trong thị trấn thì dừng bước, nhìn kỹ đại viện một chút, lại quay đầu nhìn về phía quan đạo bên ngoài trấn, có thể lờ mờ thấy mô đất, luôn cảm giác chỗ này có chút quen thuộc...

Chương 773 - Trở về quê hương!

Chương 773. Trở về quê hương!

Thời gian nhoáng một cái đã tới đêm trước trung thu.

Phía Bắc Lương Châu, trên quan đạo thẳng tắp, Dạ Kinh Đường cưỡi đại hắc mã đi trước đội ngũ, ngắm nhìn đất vàng cằn cỗi xung quanh, trở lại quê cũ trong lòng khó tránh khỏi có cảm giác thân thiết, đương nhiên cũng không thiếu thổn thức khi cảnh còn người mất.

Chim Chim thì không có nhiều suy nghĩ như hắn, trở lại chỗ sống từ nhỏ đến lớn nó rất hưng phấn, lúc bay đến trên cây xem tổ chim, lúc chui vào trong đất ngắm hang chuột, phát hiện chó đất quen thuộc còn giang cánh lớn ra bổ nhào qua đuổi một chút, chó đất bị hù ngao ngao gọi bậy, phong phạm 'Thôn bá' lộ rõ.

Phía sau, trong xe ngựa, Đông Phương Ly Nhân nhấc cửa sổ xe lên, nhìn Chim Chim vui chơi, có chút buồn cười: "Trước kia nó ở nhà cũng nghịch ngợm như vậy sao?"

Dạ Kinh Đường không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào.

Trước kia ở Hồng Hà Trấn, bởi vì trong thị trấn không có gì thú vị, rảnh đến hoảng nên mỗi ngày trừ luyện võ thì thời gian khác hắn đều sờ cá móc trứng chim đuổi chó đất, Chim Chim theo hắn từ thuở nhỏ, chắc chắn là học từ hắn.

Những chuyện cũ có hại cho hình tượng lạnh lùng này, chắc chắn Dạ Kinh Đường không thể nói cho Ngây Ngốc, chỉ đáp: "Rời

đi lâu, hiếm khi trở về, có chút kích động thôi, trước kia ở nhà rất ngoan."

"Có đúng không..."

Trong lúc nói chuyện phiếm, Dạ Kinh Đường dẫn theo đội xe dần dần tới cửa trấn.

Từ khi đụng mặt Hắc Kỳ Bang ở Bãi Xương Hoang, lộ trình sau đó không thay đổi, chưa gặp bất kỳ chuyện đáng nhắc tới gì.

Bãi sa mạc vốn buồn tẻ, xuất phát từ Vân Châu, hơn nửa tháng ngựa xe vất vả, dù là bọn người Dư Long võ nghệ cao cường cũng có chút mệt mỏi.

Mà Thái Hậu Nương Nương trải qua cảm giác hưng phấn ban đầu, ngồi trong xe thời gian dài không ra được cũng dần dần ỉu xìu, bây giờ cái nàng muốn nhất chính là tìm phòng ở, đi xuống đất, lên giường ngủ một giấc.

Mắt thấy đã tới biên giới trấn nhỏ, tốc độ đội xe chậm lại, Thái Hậu Nương Nương nhấc cửa sổ xe lên dò xét trái phải: "Dạ Kinh Đường, khi còn bé ngươi ở đây à? Núi sâu dưỡng ra chim ưng ưu tú, quả không phải chuyện đùa..."

"Chít chít."

"Ngươi chít chít cái gì? Ta không nói ngươi."

Đường đi tới Hồng Hà Trấn không so được với kinh thành, ngay cả nông thôn Vân Châu cũng không sánh bằng, hai bên đều là tường nhà bùn đất, còn có bãi nhốt cừu, chuồng bò, mặc dù có một vài thương hộ nhưng ít người lui tới, nhìn cũng không có buôn bán gì mấy.

Bách tính trong thị trấn, mùa thu hoạch thì ban ngày đều bận rộn ở bên ngoài, chỉ có một số người nhàn rỗi ngồi xổm ở cửa ra

vào tò mò nhìn đội xe, mặc dù thấy Dạ Kinh Đường nhưng Dạ Kinh Đường đi ra ngoài một chuyến, khí chất thay đổi quá nhiều, không dám chắc chắn.

Người quen biết Dạ Kinh Đường, lần trước đã mang nhà mang người đến kinh thành cắm rễ, nhưng ở thị trấn hơn mười năm, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại thấy, không thể không biết người trên trấn, gặp gỡ đồng hương quen thuộc vẫn sẽ giống như trở về ngày tháng áp tiêu lúc xưa, lên tiếng chào hỏi: "Lão Trương, mấy tháng không gặp vẫn khỏe chứ."

"Ai ôi, Kinh Đường, ngươi không đi kinh thành sao? Còn chưa ăn tết mà trở lại rồi?"

"Ở kinh thành tìm được công việc, áp tiêu tiện đường trở về một chuyến..."

"Nhìn dáng vẻ làm ăn cũng không tệ, Chim Béo cũng lên cân rồi."

"Chít chít!"

Dạ Kinh Đường tiếp nhận Đao Khôi, bây giờ đã coi như danh chấn giang hồ, nhưng Hồng Hà Trấn quá xa xôi, tin tức gần như bế tắc, dân chúng trong thị trấn nhỏ cả đời cũng chưa chắc có thể thấy Tông Sư một lần, cũng không chú ý đến những chuyện này, chắc chắn không biết tình hình hắn ở bên ngoài ra sao.

Dạ Kinh Đường cũng không áo gấm về quê diễu võ giương oai, giống như ngày xưa, khách khí nói chuyện phiếm, nhanh chóng đi ngang qua Tư Thục duy nhất trên thị trấn.

Dạ Kinh Đường không có đọc sách trong Tư Thục, nhưng quan hệ với Tư Thục tiên sinh khá tốt, những cổ tịch nổi tiếng đó đều là hắn giấu diếm nghĩa phụ lấy được qua con đường này, mặc dù cũng bỏ ra không ít gà rừng, trứng chim, tiền tiêu vặt nhưng gà

rừng có giá, tri thức vô giá, cho đến nay, hắn vẫn thường mong ước một đời bình an.

Lúc này trở lại quê cũ, Dạ Kinh Đường dù trong lúc cấp bách nhưng vẫn chưa quên đem ít đồ từ kinh thành đến, đợi đi vào Tư Thục, hắn lấy từ trong xe ra một cái rương sách nhỏ, bên trong là sách xịn, mặc dù không quý giá nhưng loại này lật khắp Lương Châu cũng không tìm được bộ thứ hai.

Tư Thục tiên sinh nghe được tiếng vó ngựa, đi tới cửa sân, nhìn thấy Dạ Kinh Đường tới thì vui vẻ ra mặt nói: "Kinh Đường trở về sao. À, sao còn đem đồ đến cho ta..."

"Tiện tay mua một bộ sách ở kinh thành, đều là sách bìa cứng, thuận tay đem về. Những sách trước đây của người, chương tiết đều thiếu, con đi kinh thành mới biết được hóa ra còn có tranh minh hoạ."

"Thật ra thì những sách đó của ta cũng có, năm đó ngươi còn nhỏ tuổi, sợ dạy hư ngươi cho nên trước khi cho ngươi đã xé vài trang mấu chốt ..."

"Cái gì?!"

Chương 774 - Chim Chim Kinh Ngạc

Chương 774. Chim Chim Kinh Ngạc

Dạ Kinh Đường vừa đưa rương sách ra thì lại thu về, ý cười trên mặt cũng biến thành nghiêm túc.

Ngây Ngốc đi theo cách đó không xa nghe vậy thì con ngươi cũng trừng lớn mấy phần, có chút buồn cười.

Tư Thục tiên sinh rất là tự giác, đi lên ôm rương sách vào trong phòng, đồng thời nói lảng đi: "Đúng rồi, vài ngày trước có một cô nương đến thị trấn tìm ngươi, ngươi không ở đây thì trực tiếp ở lại nhà ngươi, lúc ấy ta biết ngươi sẽ trở về, mỗi ngày sáng sớm đều chờ ở chỗ này..."

"Cô nương?"

Dạ Kinh Đường nghe nói như vậy, thu hồi tạp niệm, không còn chống đối lão già họm hẹm này, xoay người nói: "Hẳn là mấy người Ngưng Nhi đến, mau đến đó thôi."

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy, gọi đội ngũ đuổi theo, đi đến tiêu cục.

Tiêu cục trong thị trấn do Bùi Viễn Phong xây dựng, lúc đầu chỉ là một tiểu viện, sau khi tiêu cục nổi tiếng lại xây dựng thêm, tu sửa, bởi vì đất biên quan không tốn tiền, lại chiếm diện tích lớn, đại viện phía ngoài có thể đỗ hơn hai mươi cỗ xe ngựa, cộng thêm mấy chục con ngựa, hậu viện là khu cư trú, trừ hai cha con, một số gia quyến tiêu sư cũng ở đó.

Tháng ba, Bùi Viễn Phong chết, Dạ Kinh Đường tuân theo di chúc, bán hết sản nghiệp, chỉ dựa vào một cái đại viện ở biên quan tiểu trấn thì không bán được ngàn lượng bạc, chỗ đáng tiền trong đó chủ yếu là những mối làm ăn của Bùi Viễn Phong tích lũy được trong những năm này, ví dụ như là đại thương hộ hợp tác lâu dài.

Người tiếp nhận tiêu cục là một tài chủ ở thị trấn, buôn đi bán lại giữa hai nước kiếm được không ít tiền, muốn thay đổi làm ăn ổn định, tiếp nhận tiêu cục, trước khi Dạ Kinh Đường đi còn dẫn hắn bái phỏng thương nhân các nơi đã từng hợp tác.

Với danh tiếng của Dạ Kinh Đường và Bùi Viễn Phong những năm qua, chỉ cần tiêu cục buôn bán bình thường thì kiếm bộn không lỗ.

Nhưng đáng tiếc là suy cho cùng tiêu cục vô phúc, so với bang phái giang hồ, đạo nghĩa giang hồ thì tiền tài chỉ là phụ, như vậy mới có thể chân chính lâu dài.

Người làm ăn đặt chữ lợi làm đầu, hoàn toàn không hiểu, đầu tiên là keo kiệt làm cho các tiêu sư bất mãn, sau mất tiêu thì không nỡ bồi thường, cãi cọ với kim chủ, không đến ba tháng thì làm mất hết mối làm ăn của tiêu cục.

Trên đường, Dạ Kinh Đường nghe nói những chuyện này, trong lòng khó tránh khỏi âm thầm lắc đầu, nhưng một tay nhận hàng một tay nhận tiền, hắn cũng không tiện nói cái gì.

Dạ Kinh Đường vốn cho rằng sinh khí mất hết, tiêu cục cũng sẽ rối loạn rách nát khắp nơi, nhưng đi đến gần Hồng Hà tiêu cục thì thấy ngoài đại viện sạch sẽ, cửa hiên còn được sơn mới, chưa khô ráo, rõ ràng là vừa sơn không lâu.

Cửa lớn tiêu cục mở ra, trên cửa còn có một tấm biển, phía trên viết mấy chữ rồng bay phượng múa 'Băng Hà tiêu cục'.

"Chít chít?"

Chim Chim hạ cánh xuống trước cửa nhà, nghiêng đầu nhìn bảng hiệu, dấu hỏi đầy đầu.

Dạ Kinh Đường cũng không hiểu thấu.

Mà phía sau, Thái Hậu Nương Nương nhìn một cái là nhận ra được —— trừ Thủy Thủy từ trước đến nay không bao giờ nghiêm chỉnh thì người bình thường sẽ không làm ra chuyện khó hiểu này.

Những ngày này Thái Hậu Nương Nương hết sức khống chế cơn thèm ăn, không vận chuyển pháp môn Dục Hỏa Đồ mới miễn cưỡng ngăn chặn sức khôi phục, để độc tính Tù Long Chướng lưu lại trong cơ thể, có lẽ là sợ Thủy Thủy nhìn ra dị dạng, kéo nàng trở lại kinh thành, nàng giả vờ suy yếu, kéo rèm xe.

Dạ Kinh Đường có chút nghi ngờ, đi vào cửa lớn tiêu cục dò xét, ngước mắt thấy ngoài cửa lớn phòng chính có một cái thang.

Nữ tử người vận bạch y đứng trên bậc thang, đai lưng phác hoạ ra vòng eo hoàn mỹ, vạt áo chỉnh tề và đường mông cong xinh đẹp lộ rõ, gương mặt hơi ngẩng lên lãnh diễm xuất trần đến cực hạn.

Nữ tử cầm cái búa nhỏ trong tay, gõ đinh đinh thùng thùng, đang treo một cái lồng chim lớn lên xà ngang, trong miệng còn phát ra điệu hát dân gian: "Ừm hừ hừ."

"Chít chít?!"

Chim Chim nhìn thấy cảnh này, trực tiếp chấn kinh, bá một cái rồi bay đến trên bờ vai Tuyền Cơ Chân Nhân, dùng cánh 'Ba ba ba' đập vào mặt, nhìn dáng vẻ như muốn đánh chết đồ không có lương tâm này.

Tuyền Cơ Chân Nhân vẫn làm hòn vọng phu trên nóc nhà, nhìn

thấy mấy người Dạ Kinh Đường chạy tới mới cố ý đóng lồng chim ở chỗ này hù dọa Chim Chim, bị đập vài lần, nàng tiện lật cổ tay, bắt Chim Chim bỏ vào lồng chim, còn ân cần nói: "Ở thử một chút, xem lồng chim ta mua cho ngươi có vừa người không."

"Chít chít!"

Dạ Kinh Đường bước nhanh vào đại viện, đi tới trước phòng chính, dò hỏi: "Lục tiên tử, cô đến đây lúc nào? Thánh thượng không sao chứ."

Tuyền Cơ Chân Nhân treo lồng chim xong, phủi tay nhảy xuống thang: "Thánh thượng tạm thời không sao. Ta đã đến được mấy ngày, không biết các ngươi ở đâu nên ở chỗ này chờ. Ngưng Nhi còn đang chờ Tam Nương tìm nhân thủ, đoán chừng mất vài ngày nữa mới tới."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, lại dò xét xung quanh tiêu cục đã được dọn dẹp chỉnh chỉnh tề tề: "Tiêu cục này xảy ra chuyện gì? Lục tiên tử giúp ta chuộc về rồi?"

"Cái gì mà giúp ngươi chuộc về?"

Chương 775 - Lỗ

Chương 775. Lỗ

Tuyền Cơ Chân Nhân sờ tay áo, lấy ra một tấm khế ước nhà đất, chỉ giấy trắng mực đen và thủ ấn: "Tiêu cục này là ta mua lại từ tay đông gia, từ nay về sau là sản nghiệp của ta. Ngươi muốn chuộc về cũng được, nhưng giá tiền ta nói..."

"Ta chuộc về làm gì?"

Dạ Kinh Đường có chút buồn cười, cầm khế nhà dò xét vài lần: "Sau này ta không ở đây nữa, bán cũng đã bán, chuộc về thì có ích lợi gì. Lục tiên tử mua lại cũng được, trên thị trấn cũng không có mấy nhà khách điếm ổn, mấy ngày này sẽ ở nhờ chỗ cô."

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy Dạ Kinh Đường không bị nàng nắm thóp, có chút không vui, rút khế ước nhà về: "Dù sao sau này căn nhà này là của ta, nếu ngươi muốn chuộc tổ chim về thì phải tìm ta, kéo dài càng lâu lợi tức càng cao, ngươi coi tính đi."

"Vậy sợ là Lục tiên tử sẽ lỗ."

Tuyền Cơ Chân Nhân nói vài câu, đi tới đại môn, thăm viếng khuê mật.

Lúc này Phạm Thanh Hòa đã đi tới cổng, dọc theo con đường này, bởi vì không quen thân với Thái Hậu và Tĩnh Vương, lại không tiện bắt chuyện với Dạ Kinh Đường, trên đường gần như không có lời nào để nói, bây giờ nhìn thấy yêu nữ thủy hỏa bất dung với nàng, Phạm Thanh Hòa có chút thân thiết, đứng ở trước cửa hỏi thăm: "Ngươi chạy tới đây làm gì? Chuyện tìm Độc Sư một mình ta là đủ, có cần phải hưng sư động chúng như vậy hay

không?"

"Tìm Độc Sư đúng là không cần đến nhiều người như vậy, ta tới đề phòng tiểu cơ linh quỷ ngươi có ý đồ xấu, kéo Dạ Kinh Đường tới Đông Minh Bộ. Ta đã cảnh báo ngươi rồi, nếu như ngươi dám làm vậy, ta sẽ bắt ngươi về Vân An, cho ngươi ngồi trong địa lao ba năm năm..."

Phạm Thanh Hòa ngàn dặm xa xôi chạy tới, vốn muốn kéo Dạ Kinh Đường về Đông Minh Bộ xác minh ý định của mình, nghe nói như vậy chắc chắn là bất mãn, nhưng mà bây giờ còn chưa tới địa bàn của nàng, nàng cũng không đấu khẩu với yêu nữ này, chỉ ôm cánh tay đi vào viện tử.

Một lúc lâu sau, bờ sông bên ngoài trấn.

Tên sông là Hồng Hà, trước khi dòng sông thay đổi tuyến đường, từng là một con sông lớn vượt ngang qua đồng bằng, mặc dù bây giờ khô cạn thành dòng suối nhỏ sâu tới đầu gối, nhưng dấu tích vẫn còn lại, hai bên bờ có thể nhìn thấy sườn đất cao hơn hai trượng, mà lòng sông rõ ràng còn thấp hơn địa thế Hồng Hà Trấn một chút.

Chỗ cong của dòng sông cổ, một nấm mồ lẻ loi trơ trọi trên sườn đất, trên mộ phần đã mọc chút cỏ dại, mộ bia hướng Vân An, phía trên khắc mấy hàng chữ nhỏ, viết tên và năm sinh.

Hoàng hôn, gió thu đìu hiu.

Dạ Kinh Đường đem hương hỏa, lẻ loi một mình đi tới sườn đất, nghiêm túc dọn dẹp cỏ dại trên mộ phần, sau đó đốt ba nén hương, để Ly Long Đao nằm ngang trên gối, ngồi ở trước mộ bia, nhìn mấy chữ đầu năm tự tay khắc.

Chim Chim từ trong lồng trốn ra, hiếm khi không nghịch ngợm gây sự, bắt một con cá con từ trong sông tới đặt ở trước bia mộ,

sau đó ngoan ngoãn ngồi xổm, nhìn có hơi thương cảm.

Dạ Kinh Đường nhặt được Chim Chim từ rất sớm, những năm nay sống trong tiêu cục, mà Bùi Viễn Phong không có con cái, sau khi thân quen thì đối xử với Chim Chim còn tốt hơn Dạ Kinh Đường.

Dù sao Bùi Viễn Phong muốn dạy dỗ Dạ Kinh Đường thành tài, lúc nên nghiêm khắc thì tuyệt đối sẽ không mềm lòng, mà Chim Chim thì không cần cái này, gần như được sủng ái lên tới trời.

Bây giờ cuộc sống của Chim Chim rất ổn, mỗi ngày đều là người cướp cho ăn nhưng cũng chưa quên khoảng thời gian trước kia đuổi theo sau lưng Bùi Viễn Phong, không ngừng nhỏ giọng ục ục chít chít xin cơm.

Trong lòng Dạ Kinh Đường phức tạp hơn Chim Chim nhiều, trên đường trở về, trong lòng của hắn đang suy nghĩ sẽ tế cáo nghĩa phụ, bây giờ mình không phụ kỳ vọng, trở thành Đao Khôi, hoặc là nói quá trình mình đánh bại Hiên Viên Triều, cả việc gặp được nữ tử tâm đầu ý hợp, từ nay về sau không còn độc thân.

Nhưng đến khi ngồi trước mộ bia, nhìn thấy một hàng chữ lạnh như băng, lại phát hiện thiên ngôn vạn ngữ chỉ là tự an ủi mình, người trong mộ nào nghe được đâu.

Cũng may khi còn sống nghĩa phụ hi vọng hắn thành hạng người gì, hắn sẽ trở thành hạng người đó, trước khi lâm chung nghĩa phụ biết hắn sẽ như thế, hẳn là cũng không tiếc nuối, bây giờ hắn nói cái gì cũng không có ý nghĩa, sau này chỉ cần sống tốt, theo con đường của mình tiếp tục đi tới đích là được.

Dạ Kinh Đường ngồi trước mộ thật lâu, cho đến ba nén hương sắp cháy xong mới đứng dậy, quay người đi đến tiểu trấn hắn sinh sống từ nhỏ: "Đi thôi."

"Chít chít..."

Chim Chim nhìn mộ bia một lát, sau đó xoay người lại, lanh lợi rơi vào trên bờ vai Dạ Kinh Đường, đi ra mấy bước, còn quay đầu lung lay cánh, một người một chim dần dần đi xa.

Rất nhanh, sắc trời tối xuống, chỉ còn một ngôi mộ lẻ loi ở trên mô đất.

Mà nơi xa, bên trong căn nhà cũ xuất hiện đèn đuốc và khói bếp nhân gian.

Cảnh tượng một sáng một tối, một âm một dương, một đời người mới thay người cũ, thế sự cũng chỉ như thế thôi...

Chương 776 - Đêm trăng tròn

Chương 776.: Đêm trăng tròn

Đã đến rằm tháng tám, mặt trăng ló ra từ đỉnh núi phía chân trời, đã tròn xoe viên mãn.

Dạ Kinh Đường cầm theo bội đao, đi trên con đường đất quen thuộc.

Chim Chim tế bái xong lại sống động hẳn lên, ngồi xổm trên đầu vai mà "Ục ục chít chít".

Khi đến cửa trấn, Dạ Kinh Đường giương mắt nhìn, đã thấy ở sườn đất bên cạnh cửa trấn có người đang nhìn ra xa khắp nơi.

Mặc dù bóng người mặc bạch y tuyết sắc, tà váy theo gió đêm bay phấp phới nhìn đầy tiên khí, nhưng sườn núi đất vàng và tiểu trấn phía sau có hơi thở đậm chất nông thôn, nhìn thế nào cũng giống như đại nương đứng chờ trượng phu của mình làm ruộng trở về.

Dạ Kinh Đường lộ ra mấy phần ý cười, tăng tốc bước chân đi tới bên sườn đất:

"Lục tiên tử, ngươi đứng đây làm gì?"

Hai tay Tuyền Cơ Chân Nhân ôm ngực, trên đầu đội đấu lạp sa mỏng, nhìn về con đường thông đến hướng Thiên Lang Hồ.

"Hình như trước kia ta đã từng tới nơi này, ừm... đi ngang qua phía này."

"Ồ?"

Dạ Kinh Đường phi thân nhảy lên sườn đất, đứng phía sau Tuyền Cơ Chân Nhân, nhìn vùng đất hoang bằng phẳng phía xa:

"Thật sao? Khi còn bé ta rất nhàm chán, mỗi ngày đều đi dạo ở gần đây. Lục tiên tử đi ngang qua khi nào, nói không chừng còn từng gặp ta?"

"Đại khái mười năm trước, trong một buổi trưa mùa hè..."

Tuyền Cơ Chân Nhân hồi tưởng lại, nghiêng đầu nhìn về nam nhân cao gấp đôi nàng bên cạnh:

"Lúc ấy ta mặc đạo bào Ngọc Hư Sơn, cưỡi ngựa đi ngang qua nơi này, gặp phải tiểu tử đần độn, bím tóc hướng lên trời, đầy nước mũi, cầm theo mấy con cá nhỏ đứng ở đây, nhìn thấy ta là hắc hắc cười rất ngây ngô."

? ?

Dạ Kinh Đường cảm thấy giống như đã từng quen biết, nghe đến lời này lại nhướng mày:

"Bím tóc hướng lên trời? Chảy nước mũi? Trên trấn của ta hình như không có loại người đần này, có phải Lục tiên tử nhớ lầm rồi hay không? Ta nhớ khi ta tám tuổi, vừa mang Chim Chim về không lâu, mỗi ngày cho nó bắt cá dưới sông, gặp được một nữ nhân cưỡi ngựa đi ngang qua, còn hỏi Thiên Lang Hồ đi phía nào."

Mấy ngày nay, Tuyền Cơ Chân Nhân kỳ thật vẫn luôn hoài nghi, nghe thấy lời Dạ Kinh Đường nói hiểu rõ thằng nhóc mười năm trước gặp gỡ kia đúng là Dạ Kinh Đường chưa lớn.

Nhớ lại năm đó, Dạ Kinh Đường nhìn chỉ tầm sáu bảy tuổi, đầu hổ ngây thơ, mà nàng đã là hiệp nữ một mình xông xáo giang hồ.

Bây giờ phương hoa của nàng vẫn như cũ, Dạ Kinh Đường

cũng từ một tên tiểu tử trở thành đại nam nhân cao hơn nàng nhiều, chẳng những lưng dài vai rộng, thậm chí nàng còn ôm người ta cọ qua...

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không biết mình đang suy nghĩ hỗn loạn cái gì, chỉ cảm thấy thế đạo này thật là hữu ý, cái gọi là duyên phận có lẽ chính là như thế.

"Thật là trùng hợp, tiểu tử kia thật sự là ngươi." Tuyền Cơ Chân Nhân quay đầu nhìn chăm chú về phía Chim Chim trên bờ vai hắn, nghĩ lại:

"Lúc ấy nó cũng ở đó? Sao ta không nhớ rõ?"

Dạ Kinh Đường cũng cảm thấy thật sự rất trùng hợp, cười nói: "Lúc ấy nó còn nhỏ, chưa đổi lông, màu xám trông như con chuột, đoán chừng là trốn ở trong tay áo..."

“Chít chít?”

Năm đó Chim Chim quả thực quá nhỏ, chỉ biết ăn, đúng là không nhớ rõ những chuyện này. Nghe thấy lời này, nó nhìn xuống bộ lông trắng của mình, hiển nhiên không tin khi mình còn bé giống con chuột.

Tuyền Cơ Chân Nhân đón lấy Chim Chim đặt ở trên bả vai mình, đi xuống sườn núi:

"Đáng tiếc. Nếu năm đó thuận đường bắt cóc ngươi, mang đến Ngọc Hư Sơn thu làm đồ đệ, có lẽ bây giờ ngươi đã là tiểu sư đệ của Đạo gia tổ đình. Trên người mặc một bộ đạo bào, tuấn mỹ vô song lại tiên phong đạo cốt, không biết có thể mê chết bao nhiêu cô nương..."

Dạ Kinh Đường tay đè đao chậm rãi bước đi, đối với chuyện này nói:

"Nếu thật là như vậy, đoán chừng sẽ có một chuyện xưa khác. Ừm... ở Ngọc Hư Sơn tuổi nhỏ thành danh, được Thánh thượng và Tĩnh Vương chọn trúng trở thành thiếu niên quốc sư, thân ở địa vị cao lại nhớ nghĩa phụ mãi không quên, trong lòng ghi hận sư tôn xinh đẹp đã bẻ ngoặt cuộc đời ta, chờ khi đủ lông đủ cánh rồi, sau đó...."

"Đủ lông đủ cánh rồi sẽ như thế nào? Khi sư diệt tổ bắt ta về Hồng Hà Trấn, để cho ta nếm thử tư vị ăn nhờ ở đậu?"

Dạ Kinh Đường cảm giác đề tài này có chút lệch hướng, sư phụ của Đại Ngây Ngốc, hắn nào dám tùy ý đùa dỡn,

Đối với chuyện này chỉ biết lắc đầu cười.

Hai người làm bạn trên đường đi xuống tiểu trấn phồn hoa, trong đại viện tiêu cục đèn đuốc đã sáng lên, ngựa và xe ngựa đều dừng ở trong viện.

Vất vả bảo vệ một đường, cũng trầm tĩnh lại, dừng ở quán thịt dê trên trấn, gọi hai con dê nướng, còn mua không ít rượu, vây quanh ở trong sân nghỉ ngơi thư giãn.

Chim Chim nhìn thấy thịt dê gác ở trên đống lửa nướng, trợn cả mắt lên, vội vàng bay qua, hạ xuống chỗ đám người góp thêm náo nhiệt.

Dạ Kinh Đường chạy nửa tháng trên sa mạc gập ghềnh, bởi vì thiếu nước nên không tắm rửa, ngay cả mặt cũng không rửa được mấy lần, mấy ngày cuối cùng còn không dám ôm Đại Ngây Ngốc thơm ngào ngạt.

Lúc này đến nhà, Dạ Kinh Đường cũng nhẹ nhàng thở ra, đi tới đi lui sân viện phía sau tiêu cục, chuẩn bị rửa mặt một chút.

Phía sau tiêu cục là chỗ ở kiêm nhà trọ, có thể ở được mấy chục người, rất rộng rãi, mà ở giữa là cái hai sân viện nhỏ, phía

trước là phòng khách và phòng thu chi, đằng sau là nơi ở của chủ nhà.

Mặc dù tiêu cục đã bán được nửa năm, nhưng bày biện trong tiêu cục cơ bản là không thay đổi, ngay cả nơi luyện công của Dạ Kinh Đường khi còn bé như cọc gỗ, tạ... đều vẫn còn tại chỗ.

Chương 777 - Đưa Phạm Cô Nương Về

Chương 777. Đưa Phạm Cô Nương Về

Vài ngày trước Tuyền Cơ Chân Nhân tới đây, thấy tiêu cục lại bị rao bán, đành tự móc tiền túi ra mua, mấy ngày nay vẫn đang dọn dẹp, kể cả nơi hẻo lánh cũng lau rất sạch sẽ.

Dạ Kinh Đường đi vào hậu viện, thấy được cửa phòng chính còn đóng, trong phòng sáng đèn, có thể nhìn thấy hình giấy dán trên cửa sổ.

"Những ngày này mệt chết bản cung, cảm giác toàn thân đều là mùi mồ hôi..."

"Cũng giống nhau thôi."

Dạ Kinh Đường chỉ quét mắt, đã nhìn thấy Thái Hậu Nương Nương và Ly Nhân, còn có cái bóng tròn có giọt nước rung động, nhìn kích thước hình như là Thái Hậu Nương Nương...

? !

Dạ Kinh Đường một chân vừa bước vào cửa, đã vội vàng lui ra ngoài, dời ánh mắt đi nhìn về nơi khác.

Tuyền Cơ Chân Nhân quét mắt trêu ghẹo:

"Còn chưa nhìn thấy, ngươi tránh cái gì? Có tật giật mình à?"

"Suỵt! Có tật giật mình cái gì..."

Dạ Kinh Đường ngừng lời nói, xoay người đi tới Đông Sương phòng bên cạnh.

Đông Sương phòng trước kia là nơi ở của Dạ Kinh Đường, bên trong có tủ quần áo, bàn đọc sách và tấm đệm trải giường, bài trí giống ở ngõ Song Quế.

Gian phòng không có gì khác với khi hắn rời đi.

Lúc này trên bàn đặt một chiếc đèn, Phạm Thanh Hòa đợi ở trong đó, thay ra hồng sa trên người, chỉ mặc váy kim hoàng sắc bên trong, đứng trước cửa sổ cúi người trải đệm chăn.

Từ khi Phạm Thanh Hòa đến kinh thành, phong cách ăn mặc là nữ tử dị vực, váy hoa lệ rộng rãi, lúc này thay đi sa y, mới có thể nhìn rõ -- tư thái cao gầy, tỉ lệ mông eo so với nữ tử Trung Nguyên còn khoa trương hơn chút, nhưng không mất đường cong gợi cảm, mà vạt áo vẫn luôn không nhỏ, trước kia khi Tuyền Cơ Chân Nhân sờ ngực chấm mút cũng đã cảm giác ra.

Mà đặc biệt nhất là cách ăn mặc của Phạm Thanh Hòa, tóc đen như mực dài bện một chút rồi quấn lên,tóc dài còn lại buông xõa sau lưng, nhìn có chút dã tính, làn da cực trắng, ngũ quan rất đầy đặn, lần đầu nhìn thì không cho người ta cảm giác vũ mị xinh đẹp, nhưng ấn tượng tuyệt đối khắc sâu, thuộc loại người đã gặp qua là không quên được, là nữ tử càng nhìn càng có hương vị.

Dạ Kinh Đường phát hiện phòng mình bị chiếm đoạt, định đi Tây Sương phòng, nhưng Lục tiên tử bên cạnh, có thể là rảnh rỗi nhàm chán, phát hiện Phạm Thanh Hòa quay lưng về phía cửa, nhanh chóng vượt lên như là tay ăn chơi, đưa tay vỗ lên cặp mông.

Ba ~

Thanh âm rất vang, có thể nghe ra cảm giác trĩu nặng.

Phạm Thanh Hòa biết hai người trở về, nhưng hoàn toàn

không ngờ tới yêu nữ này sẽ ở trước mặt nam nhân đánh lén nàng nên không đề phòng, bỗng nhiên xoay người lại, lông mày dựng đứng:

"Họ Lục, ngươi thiếu đòn đúng không?"

Mà Dạ Kinh Đường cũng không nhìn được, ít có khi dạy dỗ Thủy Thủy một câu:

"Cô làm cái gì vậy? Phạm cô nương là khách, ngươi chú ý chút."

Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi xuống giường đã trải chăn, hai tay chống ra sau, chân trái gác trên đùi phải, hơi nghiêng đầu:

"Nữ nhân cãi nhau, có phần cho ngươi chen miệng?"

Phạm Thanh Hòa phản lại: "Ai có thời gian rảnh rỗi cãi nhau với ngươi? An nguy Thái hậu chưa rõ, trước mắt hẳn là phải tranh thủ thời gian tìm ra thuốc giải Tù Long Chướng. Tiếp đó chuẩn bị thế nào? Chúng ta không lẽ cứ ở đây chờ."

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì đi vào trong phòng, lấy ghế để Phạm Thanh Hòa ngồi xuống:

"Rời khỏi kinh thành khá gấp, nhân lực đã chuẩn bị phải trễ mấy ngày mới có thể đến đủ, tính toán thời gian ước chừng cũng sắp tới."

Phạm Thanh Hòa ngồi xuống ghế, suy nghĩ một chút mới nói:

"Tình hình của Thái Hậu Nương Nương bây giờ ổn định, nhưng chúng ta cũng không thể lười biếng như vậy. Nơi này cách biên quan chỉ mấy chục dặm, sau khi xuất phát thì chạy nhanh một chút, không tốn bao nhiêu thời gian là có thể chạy tới Lang Hiên Cổ Thành. Chỉ cần đi tới đó là ta có thể liên lạc với tộc nhân, bắt đầu điều tra manh mối Độc Sư.

Sắp xếp thích hợp nhất bây giờ là ta sẽ về trước, đi xác nhận. Nếu đều chờ ở đây đến khi đủ người mới đi, sau đó mới bắt đầu tra manh mối của Độc Sư, cũng phải trì hoãn mất nửa tháng."

Đường đi nguy hiểm, dẫn theo đội xe cũng quả thực không nhanh hơn được, lúc đầu Dạ Kinh Đường dự định, coi nơi này như trạm trung chuyển, đi ra ngoài thăm dò tình hình trước, lại mang theo Thái Hậu Nương Nương trực tiếp xuất phát đi chữa bệnh, lập tức gật đầu nói:

"Ta cũng tính toán như vậy. Ngày mai trước tiên ta đưa Phạm cô nương trở về, sắp xếp xong mọi chuyện trước. Các ngươi thì ở Hồng Hà Trấn chờ hai ngày, nếu mấy người Ngưng Nhi đến mà ta còn chưa trở lại, thì lập tức xuất phát, đến lúc đó tụ họp trên đường."

Phạm Thanh Hòa vốn muốn về trước một mình, nghe thấy Dạ Kinh Đường muốn đưa nàng đi, trong lòng dĩ nhiên vui vẻ, dù sao thì mục đích nàng đi kinh thành chính là vì gặp Dạ Kinh Đường, mời người về chư bộ Tây Hải để lão tộc nhân xác nhận có phải có liên quan với Tây Bắc vương đình hay không, Dạ Kinh Đường chịu đi một mình cùng nàng vậy còn gì tốt hơn.

Nhưng Phạm Thanh Hòa còn chưa kịp đồng ý, đã nghe yêu nữ bên cạnh nói: "Một mình ngươi xuất phát, lỡ như bị mấy nữ nhân mưu đồ bất chính tính kế thì làm sao bây giờ? Ta cùng đi với ngươi, đi nhanh về nhanh trên đường cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau. Sẽ để Thanh Hòa hỗ trợ bố trí một đống cơ quan cạm bẫy ở đây, cùng với nhiều người bọn Mạnh Giảo canh giữ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Chương 778 - Ta không nhìn loạn

Chương 778. Ta không nhìn loạn

Phạm Thanh Hòa nghe vậy, luôn cảm thấy "Nữ nhân mưu đồ bất chính" là nói nàng, lập tức cau mày:

"Ngươi có ý gì? Ai mưu đồ bất chính?"

"Được rồi được rồi...."

Dù sao Dạ Kinh Đường đối với quan ngoại không quen, cũng không từ chối lời đề nghị này, nói:

"Sáng sớm ngày mai xuất phát, đi nhanh về nhanh."

Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ vuốt cằm, lại nhìn về phía Phạm Thanh Hòa lông mày dựng đứng:

"Lúa Lúa, ngươi đi ra ngoài trước, ta nói hai câu với Dạ Kinh Đường."

Phạm Thanh Hòa nghe được xưng hô này, người nổi da gà, đứng lên nói:

"Lúa Lúa cái gì? Ta chính là Đông Minh đại vương, thủ hạ có mấy vạn người, có thể thu phục ngươi, tốt nhất ngươi nên có chút lòng kính sợ."

Tuyền Cơ Chân Nhân đưa tay vỗ vỗ lên mông quý giá của Đông Minh đại vương:

"Biết rồi, ra ngoài đi."

Phạm Thanh Hòa đánh lên tay Tuyền Cơ Chân Nhân, trợn tròn mắt đi ra ngoài.

Dạ Kinh Đường cảm giác Tuyền Cơ Chân Nhân còn háo sắc hơn so với hắn, âm thầm lắc đầu, đợi sau khi Phạm Thanh Hòa đi, mới ngồi xuống ghế, cởi bội đao bên hông xuống:

"Muốn cùng ta nói chuyện gì?"

Thân hình Tuyền Cơ Chân Nhân ngửa ra sau, hai tay chống trước ngực, nhìn gương mặt Dạ Kinh Đường, cũng không nói gì, chỉ hơi nghiêng đầu khẽ cắn môi đỏ, ánh mắt ý vị sâu xa.

? !

Trong phòng chợt im lặng mấy phần.

Dạ Kinh Đường vừa bỏ đao xuống, nhìn Lục đại tiên tử trước mặt mặc cho người hái, có chút luống cuống, khóe mắt liếc phòng tắm ở phòng chính, lại quay đầu nghiêm túc nói:

"Lục tiên tử, cô...lòng tự trọng của cô để đâu vậy?'

Nói còn chưa dứt lời, Tuyền Cơ Chân Nhân đã nâng giày thêu lên, dùng mũi giày nhẹ nhàng cọ sát trên chân Dạ Kinh Đường, ánh mắt lại mang theo ba phần nghiền ngẫm:

"Dạ Kinh Đường, ngươi đừng cho là ta không biết ngươi tính cái gì, ta dám châm lửa ngươi dám đốt, không giữ vững bản tâm, người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn. Trước khi xuất phát, ta phải cảnh cáo ngươi một câu, Phạm cô nương cũng không phải loại lương thiện, biết hạ cổ, nếu ngươi không chống cự được mê hoặc..."

Ánh mắt Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ, dịch chân đi khỏi không

cho Tuyền Cơ Chân Nhân cọ:

"Đừng nói giỡn. Ta đi tìm dược cứu mạng Thái hậu nương nương, không phải đi du ngoạn, còn nữa Phạm cô nương đứng đắn hơn cô nhiều."

?

Tuyền Cơ Chân Nhân nhướng mày, còn muốn nói hai câu, kết quả cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Thái Hậu Nương Nương tắm rửa sạch sẽ, ngước mắt nhìn về phía bên này.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy thế nhanh chóng thu lại giày thêu, bày ra dáng vẻ người đứng đắn, đứng dậy ra khỏi gian phòng:

"Tắm xong rồi? Dễ chịu hơn chút không?"

"Thoải mái hơn rồi. Kinh Đường, ngươi giúp đổi nước đi, Ly Nhân cũng phải tắm rửa..."

“Được."

Dạ Kinh Đường đứng dậy ra khỏi phòng, đưa mắt nhìn hai tỷ muội tiến vào Tây Sương phòng xong mới quay người tiến vào phòng chính, nhấc rèm lên dò xét.

Không khí trong phòng có độ ẩm rất cao, ở giữa đặt một cái thùng gỗ lớn, Hồng Ngọc đang lấy nước tắm ra ngoài.

Đông Phương Ly Nhân khi đi ra ngoài toàn mang hộ vệ, không mang nha hoàn, cũng không thể để Mạnh Giảo đã có tuổi hầu hạ, lúc này cũng đang hỗ trợ Hồng Ngọc xách nước tắm.

Bởi vì ở hậu viện chuẩn bị tắm rửa, vừa rồi Đông Phương Ly Nhân đã cởi áo choàng, chỉ mặc lớp áo ngủ màu trắng thoải mái dễ chịu.

Lúc này đưa lưng về phía cổng, cúi người múc nước trong

thùng tắm, xuyên thấu qua ánh đèn trong phòng, rõ ràng có thể nhìn thấy bờ mông lờ mờ dưới váy ngủ, đường cong nở nang rất hào khí, vân già vụ nhiễu nhưng đều có thể trông thấy, cảnh sắc quả thực đẹp kinh người...

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt.

Ào ào~

Đông Phương Ly Nhân vừa múc một gáo nước, quay đầu đã phát hiện Dạ Kinh Đường meo meo lặng lẽ đứng ngoài cửa, vén màn lên nhìn về phía nàng, cả kinh ném gáo múc nước đi, một tay che ngực quay đầu trừng mắt với Dạ Kinh Đường, lông mày nhướng lên:

"Ngươi... ai bảo ngươi đến đây?'

"Thái Hậu bảo ta đến..."

Dạ Kinh Đường đưa tay tạ lỗi, làm ra bộ dáng phi lễ chớ nhìn, đi vào trong nhà nhận lấy gáo múc nước:

"Điện hạ ngồi nghỉ ngơi là được, để ta làm."

Đang nói chuyện, khóe mắt lại phát hiện Đại Ngây Ngốc đứng bên cạnh, không dùng tay che khuất, mượn ánh đèn loáng thoáng có thể nhìn thấy màn thầu...!

Đông Phương Ly Nhân còn đang ấp ủ lời nói, nhìn thấy Dạ Kinh Đường chưa nói hết câu lại ngắm loạn, trong lòng không khỏi xấu hổ, giơ chân đạp lên chân Dạ Kinh Đường:

"Ngươi ra ngoài cho bản vương!"

Hồng Ngọc rụt cổ lại ngoan ngoãn đứng trước mặt, nào dám quấy rầy, ngẫm lại đành cầm theo thùng nước cắm đầu chạy ra ngoài, nhét một mình Tĩnh Vương ở lại trong phòng.

Dạ Kinh Đường mà đi thì sẽ k có ai thay nước tắm của Thái Hậu, tất nhiên là mặt dày mày dạn tiếp tục làm việc:

"Ta không nhìn loạn, nếu không thì ta nhắm mắt lại?"

Đông Phương Ly Nhân đuổi hắn không đi, cũng không có cách nào khác, đành ôm ngực nhìn về nơi khác, làm ra bộ dáng bản vương rất tức giận.

Dạ Kinh Đường rót nước tắm của Thái Hậu Nương Nương vào thùng nước hai ba lần, mang ra ngoài đổ đi, sau đó lại xách mấy thùng nước nóng từ phòng bếp đi vào, đổ vào trong thùng tắm, dùng tay thử nhiệt độ nước một chút:

"Được rồi, đến tắm đi. Ngựa xe vất vả nửa tháng, nghỉ ngơi thật tốt, thư giãn một tí. Ngày mai ta đưa Phạm cô nương đi Lang Hiên Thành thu xếp, nhiều nhất hai ba ngày sẽ trở lại."

Chương 779 - Ồ

Chương 779. Ồ

Đông Phương Ly Nhân nghe được chuyện này, nhăn lông mày, hơi chần chờ, buông lỏng cánh tay đang ôm ra, chậm rãi đi vào thùng tắm, kéo ra một sợi dây bên eo:

“?"

"Ngươi đi một mình?

"Đi cùng Tuyền Cơ Chân Nhân."

"A... trên đường ngươi nhớ cẩn thận một chút, tất cả phải nghe sư tôn sắp xếp, chớ có tự đưa ra chủ ý hành động lỗ mãng. Ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi."

“Được.”

Dạ Kinh Đường nhìn thấy bộ dạng này, quay người muốn đi, lại có chút do dự.

Động tác cởi dây áo của Đông Phương Ly Nhân dừng lại, chuyển tầm mắt qua:

"Ngươi còn đứng đây làm gì? Chờ nhìn bản vương tắm rửa thay đồ à?"

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng cười, da mặt cũng không dày đến mức này, chỉ tiến lên phía trước hôn môi một cái.

"Ô?"

Mông Đông Phương Ly Nhân đặt bên thùng tắm, lui không thể lui, cũng không có chỗ né, vốn muốn khao thưởng Dạ Kinh Đường sau thời gian ngựa không ngừng vó lại phải đi làm việc, kết quả phát hiện tên sắc lang này quá tùy tiện, cho chút ngon ngọt đã bắt đầu được một tấc lại muốn tiến một thước.

Bởi vì chỉ mặc váy ngủ, Dạ Kinh Đường giống như đang ôm Đại Ngây Ngốc không mặc gì, quả thực có chút lấn tới, hôn hai lần đã vô ý đưa tay đến nơi không nên đụng.

"Ô...."

Chân mày Đông Phương Ly Nhân cau lại, nắm lấy bàn tay động loạn sau thắt lưng, lui về sau một chút:

"Kinh Đường!"

“Không kìm lòng được..."

"Ha ha, cái gì nhỉ, ta đi đây...”

Dạ Kinh Đường hậm hực thu tay lại, hôn lên trán Đông Phương Ly Nhân một cái mới bước nhanh ra khỏi gian phòng.

"Hừ..."

Đông Phương Ly Nhân cũng không biết nói cái gì cho phải, lau môi, xác định Dạ Kinh Đường đi xa không liếc trộm mới tiến lên đóng cửa sổ lại...

Mặc dù Thiên Lang Hồ là hồ lục địa, nhưng dài hơn một ngàn tám trăm dặm, rộng hơn sáu trăm dặm, trừ đất liền, những nơi khác nhìn không khác gì biển, vì thế có danh xưng Tây Hải.

Chư bộ Tây Hải ở bên cạnh phía Tây Bắc Thiên Lang Hồ, mà qua Thiên Lang Hồ chính là Bắc Lương, hồ này cũng coi là tấm chắn thiên nhiên với Bắc Lương, sau khi chiếm đoạt chư bộ Tây

Hải, Bắc Lương xây dựng vài tòa thành dọc theo bờ hồ, có trọng binh trú đóng.

Nửa đêm, cách quan khẩu Bình Di Thành của Bắc Lương hơn trăm dặm, trong một cái trấn nhỏ, thương đội treo cờ đen đang nghỉ tạm ở khách điếm.

Ngoài khách điếm ngựa xe như nước, đều tới từ trời nam biển bắc, tiến về Lang Hiên Thành tham gia hội nghị thương đội, phần lớn là người Bắc Lương, người từ Đại Ngụy hành thương tới cũng không ít. Con trai út của Lương Vương là Đông Phương Thượng Thanh, sau khi đến điểm dừng chân, bởi vì thời gian dài ngựa xe vất vả rã rời, trực tiếp tiến vào khách điếm nghỉ ngơi, Hồ Diên Kính thì lặng yên rời khỏi khách điếm, đi một mình tới một đầu phố vắng vẻ trên tiểu trấn.

Trước đó vài ngày ở bãi xương không cẩn thận một cước đá phải trên đầu Diêm Vương gia, tâm trạng của Hồ Diên Kính đến bây giờ cũng chưa bình ổn lại, vết đao dưới xương sườn cũng chưa hồi phuc, cả người nhìn qua có chút hậm hực, hai tay chắp sau lưng đi mấy bước lại thầm than một tiếng.

Lần trước mới kiếm về một mạng nhỏ, Diêm Vương che mặt kia để hắn đi liên lạc với Lân Văn Cương, sai xử xong lập tức rời đi, cũng không sắp xếp ai âm thầm theo dõi, nhưng có thể tự mình ước lượng xem có thể sống qua tháng sau hay không, tựa như có một thanh đao lơ lửng trên đầu.

Võ nghệ Hồ Diên Kính không thấp, có thể nhìn ra nếu vị kia muốn giết hắn, thật sự chỉ là chuyện một hai đao, hắn ở Hắc Kỳ làm lão đại gia nghiệp to như vậy bày ở đó, chạy được hòa thượng chạy không được miếu thờ, dưới tình huống dao kề cổ, vào ban đêm sẽ sai người đưa tin đi Nhai Châu.

Nếu như chỉ có chút chuyện phiền phức này, Hồ Diên Kính cũng không đến mức uể oải như thế, nhưng bên Lương Vương

cũng xảy ra vấn đề.

Diêm Vương gia lần trước cùng hắn đi trộm, chạy tới thương đội đánh cho Trương hòa thượng dừng lại, đập nát một chiếc xe ngựa. Vật trong xe ngựa không chỉ có đồ sứ thương đội mang đến Tây Bắc làm mậu dịch, còn có cả mấy bộ ấm pha trà hắn tặng cho tầng lớp cao quý ở Bắc Lương làm lễ vật.

Đồ uống trà lấy từ lò nung trong cung chế tạo, thuộc vật phẩm đặc biệt cung cấp cho Hoàng tộc, quan lại bình thường dùng nó cũng là đi quá giới hạn, lại càng không cần phải nói đưa cho quyền quý địch quốc.

Khi Đông Phương Thượng Thanh thu dọn xe ngựa, mắt sắc bén phát hiện những đồ uống trà kia, hỏi thăm lai lịch và công dụng.

Hồ Diên Kính không tiện giải thích, chỉ nói lấy từ chợ đen, cầm đi tạo quan hệ với quan lại Bắc Lương một chút, thuận tiện đi lại làm ăn.

Việc này có thể lớn có thể nhỏ, gặp gỡ ông chủ dễ nói chuyện, không chừng sẽ không truy cứu.

Nhưng Đông Phương Thượng Thanh luôn luôn kỹ tính, cảm thấy hắn lấy được đồ đặc cống cho Hoàng tộc đã là đi quá giới hạn, tự ý đưa cho người Bắc Lương càng là tội đại nghịch.

Thêm cả sự hoài nghi trước đây, Hồ Diên Kính cảm thấy sau khi Đông Phương Thượng Thanh trở về, nhất định sẽ bẩm báo việc này với Lương Vương, sau đó tra rõ hành động của Đại đương gia là hắn tùy tiện quyết định những năm gần đây, xem có làm điều phi pháp hay không.

Chương 780 - Trung Thành

Chương 780. Trung Thành

Mục đích thuở nhỏ của Hồ Diên Kính đúng là phong hầu bái tướng, tái hiện vinh quang của tổ tông, về phần làm cho nước nào, với hắn mà nói cũng không khác gì nhau, vì thế hắn không chỉ làm thuộc hạ cho Lương Vương, mà còn âm thầm gia nhập vào phe Tả Hiền Vương của Bắc Lương, ai có bản lĩnh thì hắn chính là người của người đó. Nếu Đông Phương Thượng Thanh nắm không thả, Lương Vương phái người tra rõ hắn, thật sự tra ra thứ gì, cho dù hắn không chết cũng phải bỏ chạy khỏi Bắc Lương, vứt bỏ gia nghiệp tích lũy nhiều năm như vậy.

Thấy Đông Phương Thượng Thanh khó nhằn, Hồ Diên Kính muốn thay đổi suy nghĩ gần như không có khả năng, nhưng cũng không thể ngồi chờ chết, vì thế trong những ngày này đều đang nghĩ cách lấy lại hình tượng bản thân.

Hồ Diên Kính đi trên đường nhỏ chốc lát, rất nhanh đã đến một quán trà cũ, sau khi đẩy mành cửa ra, có thể thấy được bên trong bày bốn cái bàn vuông. Một chưởng quỹ ăn mặc như lão đầu, đứng cạnh lò nấu nước trà, mà trên mặt bàn nơi hẻo lánh đặt một đĩa đậu phộng, hai vị khách giang hồ trẻ tuổi ngồi bên bàn, đang nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy Hồ Diên Kính tiến đến, hai vị khách giang hồ đều sững sờ, tiếp đó hô lên:

"Hồ bang chủ, sao ngươi cũng đến đây."

Người nói chuyện là Tào A Ninh, người cầm thư đề cử của Hồ Diên Kính, chạy đến nơi đây tìm quý nhân. Đáy mắt Hồ Diên Kính

cũng có chút ngoài ý muốn, đi đến trước bàn ngồi xuống:

“Vương ở đây?

Để các ngươi tới tìm Tả Hiền Vương, sao các ngươi còn ở nơi này?”

Tào A Ninh lắc đầu thở dài, ra hiệu chưởng quỹ pha trà:

"Hồ bang chủ đảm bảo không có tác dụng. Tả Hiền Vương nghi ta chen ngang, không chịu giữ chữ tín, để chúng ta giao phí nhập đội trước. Ta nghĩ hai vương gia Đại Ngụy muốn mưu đồ bí mật ám sát Nữ Đế, cái này còn đòi ta giao phí nhập đội gì?"

Hồ Diên Kính nâng chung trà lên nhấp miệng, hừ nhẹ nói:

"Khả năng không phải nghi ngờ thân phận của ngươi, mà là nghi ngươi thành sự không có bại sự có thừa. Ngươi ở Đại Ngụy châm ngòi thổi gió bốn phía, sặc mùi phản bội không thể nghi ngờ, nhưng làm nhiều năm như vậy, ngay cả một sợi tóc của Nữ Đế cũng không đụng được, còn cho Nữ Đế cái cớ tước bỏ thuộc địa. Ngươi nói bản lĩnh làm việc thế này, ai dám dùng ngươi?”

Lão đầu pha trà bên cạnh tên là Đỗ Đàm Thanh, nhìn bề ngoài xấu xí nhưng thân phận không thấp, là đầu lĩnh tình báo dưới trướng Tả Hiền Vương Bắc Lương, phụ trách công việc tình báo của chư bộ Tây Hải kiêm biên quan Đại Ngụy.

Đỗ Đàm Thanh cầm theo cái ấm trà, đi vào cái bàn trước mặt châm trà, nói tiếp: "Lời ấy của Hồ bang chủ rất có lý. Hai người các ngươi, đặc biệt là Hứa Thiên thiếu hiệp, luận bản lĩnh đủ để trở thành phụ tá đắc lực của vương gia, Tào đại nhân xuất thân ám vệ đại nội cũng có thể giữ chức vị quan trọng. Nhưng quá khứ lý lịch của Tào đại nhân, ai thấy cũng sợ -- đi theo phế đế, phế đế đổ lại đi theo Ô Vương, Ô Vương không còn, Yến Vương kiêu hùng lợi hại như vậy, cũng không biết bị ngươi lột một lớp da...

Tào A Ninh bất đắc dĩ nói: "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, bọn hắn không thành đại sự, chỉ có thể nói bọn hắn không có mệnh Thiên tử, không thể nói ta không góp sức. Tả Hiền Vương thì khác..."

"Vương gia trung thành với Đại Lương, giúp quốc quân thống nhất thiên hạ, nhưng không có ý thay thế..."

Sau khi Đỗ Đàm Thanh nói hai câu, ngồi xuống bên bàn, đảo mắt nhìn về phía Hồ Diên Kính: "Hình như Hồ bang chủ bị thương, vì nguyên nhân gì?"

Hồ Diên Kính thở dài: "Vài ngày trước ở bãi xương hoang, gặp một đội thương buôn nhỏ, vốn cho rằng là nhân vật nhỏ, kết quả đụng một cái mới phát hiện là Đại Long. Đương gia tự xưng là hậu nhân Dạ Trì bộ, thiếu chút nữa đã đánh chết ta..."

?

Đỗ Đàm Thanh nhướng mày: "Hậu nhân Dạ Trì Bộ?"

Tào A Ninh cũng sửng sốt một chút, suy nghĩ một lát rồi nói: "Tây Bắc Vương đình cũng đã biến mất, nghe nói Thiên Lang Vương cuối cùng do Tả Hiền Vương tự tay giải quyết. Trên đời này còn có hậu nhân?"

Đỗ Đàm Thanh suy tư: "Chuyện năm đó lão phu có tham dự, dòng chính Dạ Trì bộ, chắc chắn đều đã chết trận. Nhưng mười tám năm trước, thế lực cuối cùng còn sót lại chạy thoát, trong một chiếc xe ngựa có thi thể của một tộc lão Dạ Trì bộ cùng vớ giày quần áo của một đứa bé, nhưng không có tung tích của đứa bé kia. Vương phủ tra xét nhiều năm, không có bất kỳ manh mối gì..."

Hồ Diên Kính nghe đến đó, nói:

"Có lẽ thật đúng là còn xót một số người, thế lực bây giờ tuyệt đối không nhỏ, cần báo cho vương gia đề phòng mới được."

Đỗ Đàm Thanh khẽ gật đầu, lại hỏi: "Hồ bang chủ tới là để thông báo tin tức này?"

"Việc này chỉ là tiện thể, còn có một chuyện khác..."

Hồ Diên Kính nói ra chuyện Đông Phương Thượng Thanh hoài nghi xong lại nói thêm:

"Tính cách của Thượng Thanh công tử bướng bỉnh, sinh nghi với ta, khẳng định sẽ giữ chặt chuyện đồ dùng trong cung không buông tha, nhưng tuổi còn nhỏ lòng dạ lại cao, cũng không phải không thể ứng phó. Ta tới đây là muốn Đỗ lão sắp xếp mấy tên sát thủ, đến ám sát Thượng Thanh công tử, đến lúc đó ta liều mình cứu giúp, cứ như vậy..."

Chương 781 - Nơi Này Có Rượu Ngon Không?

Chương 781. Nơi Này Có Rượu Ngon Không?

Đỗ Đàm Thanh nhíu mày: “Nếu như đã sinh nghi, trực tiếp tìm cơ hội giết đi, giá họa lên đầu chư bộ Tây Hải là được, không cần lao tâm khổ tứ như thế."

Hồ Diên Kính lắc đầu nói: "Con trai út của Lương Vương đi theo ta, nếu chết ở bên ngoài, cho dù tội không phải ở ta, ta cũng sẽ không còn đường sống trở về. Thượng Thanh công tử tuổi còn nhỏ, không có nhiều ý nghĩ sâu xa như vậy, ta làm khổ nhục kế liều mình cứu giúp, sau đó chắc chắn hắn sẽ nhớ ơn nghĩa của ta, một số chuyện cũ tất nhiên cũng sẽ không truy cứu..."

Đỗ Đàm Thanh im lặng một chút, gật đầu nói:

"Thôi được rồi. Chuyến này các ngươi nói chuyện làm ăn cùng Câu Trần bộ, tam đại bộ đều trông việc này mà thèm. Chờ sau khi ngươi đến Lang Hiên Thành, ta sắp xếp một số người ám sát, nghĩ cách bày ra chuyện tam đại bộ mua bán không thành thẹn quá hóa giận, như vậy có thể giúp ngươi giải vây, triều đình còn có thể lấy chuyện "Ám sát ngoại sứ" làm lý do, đạp tam đại bộ, nhất cử lưỡng tiện."

Tào A Ninh nghe những lời này, nói:

"Chuyện khổ nhục kế giao cho ta đi, cam đoan làm được thiên y vô phùng."

Việc này không khó, nhưng võ nghệ của Hồ Diên Kính không

thấp, Đông Phương Thượng Thanh còn có không ít hộ vệ, thích khách quá kém cỏi thì không dọa được Đông Phương Thượng Thanh, người lợi hại lại khó tìm, Đỗ Đàm Thanh ngẫm lại cũng không từ chối: "Các ngươi tự biết rõ giới hạn, loại chuyện nội ứng ngoại hợp này là việc nhỏ, nếu còn làm hỏng, hai vị nên tìm nơi khác để đi."

"Đỗ lão yên tâm là được..."

. . .

Trăng sáng giữa trời, ánh trăng như sương bao phủ lên sa mạc vạn dặm, một lòng sông cạn vắt ngang qua ghềnh cát.

Lộc cộc, lộc cộc...

Hai ba con tuấn mã lao vùn vụt tới từ phương nam, dọc theo đường sông chạy về phía thành trì cuối tầm mắt, trên lưng ngựa có ba người nam nữ phong trần mệt mỏi đang ngồi.

Phạm Thanh Hòa đi phía trước dẫn đường, Dạ Kinh Đường ăn mặc như du hiệp giang hồ, Tuyền Cơ Chân Nhân theo phía sau, Chim Chim lần đầu tới quan ngoại thì ngồi xổm trong ngực Dạ Kinh Đường, tò mò nhìn ra vùng đất bao la.

Đường biên giới của Lương Châu và Bắc Lương tọa lạc ở dòng sông cổ ven bờ Hắc Nham Quan, cách Hồng Hà Trấn cũng chỉ hai ba mươi dặm, năm đó Bùi Viễn Phong cắm rễ ở Hồng Hà Trấn chính là bởi xuất quan tìm Tuyết Hồ Hoa tương đối dễ dàng.

Lương Châu và chư bộ Tây Hải phía nam, mấy ngàn năm trước đều là vùng nội địa của Đại Lương Triều, sau khi sông lớn thay đổi tuyến đường thì dần hoang vu, bây giờ biến thành sa mạc, cảnh sắc quan ngoại và quan nội kỳ thật không có sự thay đổi lớn, chỉ càng thêm hoang vu hơn, lại khó tìm ra bất kỳ vết tích bách tính

sinh hoạt nào, mà Lang Hiên Thành cũng chưa thích hợp để ở.

Nhưng Lang Hiên Thành đã từng là quốc đô của toàn thiên hạ, có ý nghĩa lịch sử rất quan trọng, cách Bắc Lương và Đại Ngụy không xa, thương nhân hai triều muốn giao dịch cùng chư bộ Tây Hải buộc phải tới đây, dần dà biến thành "Vạn bộ tập", xem như một khu chợ mua bán rất lớn.

Vạn bộ tập cũng không chỉ kéo dài một ngày, mà bắt đầu từ cuối mùa hè, cho đến đầu mùa đông mới kết thúc. Sáng sớm hôm qua, Dạ Kinh Đường xuất phát từ Hồng Hà Trấn, vì phải đi nhanh về nhanh, ba người trên đường cơ bản không dừng lại, sau khi xuất phát mất một ngày rưỡi, khi chạy tới lần lượt đụng phải thương đội nam lai bắc vãng.

Làm quốc đô mấy ngàn năm trước, Lang Hiên Thành cho đến ngày nay đã rất khó nhìn ra bộ dáng cũ, điểm duy nhất có thể chứng minh nó đã từng tồn tại, chỉ còn lại mô đất hai trượng bị xói mòn nghiêm trọng bên ngoài.

Nhóm ba người Dạ Kinh Đường vượt qua vô số thương đội, phi ngựa đi tới bên ngoài Lang Hiên Cổ Thành, có thể thấy được khu nhà bên trong đã sớm biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là lều vải lớn liên tiếp liên miên, phòng ốc giản dị, đội ngựa, lạc đà, dê bò khắp nơi dễ thấy, như là một bức tường đất, trên đồng bằng vòng ra một mảnh đất không lớn.

Mặc dù địa hình đơn sơ, nhưng quy mô cổ thành tương đối lớn, Dạ Kinh Đường nhìn ra chiều dài chiều rộng cũng hơn hai mươi dặm, không nhỏ hơn Vân An thành, mà người bên trong chen vai sát cánh, chỉ sợ không dưới hơn mười vạn người tụ tập. Dạ Kinh Đường đi theo Phạm Thanh Hòa, tiến vào từ một lỗ thủng trên tường đất, giương mắt nhìn thấy lều vải cùng ánh lửa kéo dài đến chân trời, đáy mắt quả thực hơi rung động:

"Không ngờ lại có nhiều người như vậy, ta còn tưởng rằng chỉ

là cái thành nhỏ."

Phạm Thanh Hòa đối với chuyện này tất nhiên nhìn mãi thành quen, dẫn theo hai người xuyên qua phiên chợ như một đoàn bất chính, đáp lại:

"Các bộ tộc lớn nhỏ của chư bộ Tây Hải có hơn bốn trăm bộ, mùa thu hàng năm có thu hoạch đều đến đây đổi vật tư sinh hoạt, chỉ riêng Đông Minh bộ đã có hơn một ngàn người, thương đội có đến tận hơn trăm người, có thể có cảnh tượng hoành tráng như thế cũng không lạ..."

Tuyền Cơ Chân Nhân cưỡi ngựa chạy một ngày một đêm, so với Chim Chim còn thèm hơn, ngồi trên lưng ngựa tùy tiện dò xét, hỏi:

"Nơi này có rượu ngon không?"

Chương 782 - Nắm Chặt Tay

Chương 782. Nắm Chặt Tay

Phạm Thanh Hòa thấy Tuyền Cơ Chân Nhân đúng là giống con sâu, làm cho nàng đi trên đường không tìm được cơ hội nói chuyện lôi kéo kết thân với Dạ Kinh Đường nên không hề chào đón, thuận miệng nói:

"Nơi này lớn như thế, sao không có rượu được, chỉ cần ngươi muốn, ngay cả thanh lâu cũng tìm được."

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ ngoài ý muốn: "Nơi này còn có thanh lâu?"

Phạm Thanh Hòa cưỡi ngựa đi đằng trước, dùng roi ngựa chỉ chỉ: "Ngay phía trước, lều vải lớn màu đỏ kia, thấy không? Đi vào không thu bạc còn hầu hạ ăn ngon uống sướng."

"Hửm?"

Dạ Kinh Đường ngước mắt nhìn một chút: "Tiếp khách tốt như vậy?"

Tuyền Cơ Chân Nhân từng đến chư bộ Tây Hải tìm Tuyết Hồ Hoa, giúp giải thích:

"Là một bộ tộc nhỏ phương Bắc, mẫu hệ vi tôn, nam nhân đều lao lực, không có địa vị, nữ nhân bên trong chuyên môn chạy tới nơi này "Mượn giống". Mặc dù bao ăn bao ngủ không cần tiền, nhưng yêu cầu dáng dấp tuấn tú, võ nghệ cao, tốt nhất là biết chữ, mà đi vào phải ở nửa tháng, không thành cặn thuốc ra không được."

Dạ Kinh Đường nghe được cái này, lập tức hiểu ý, cười nói:

"Chả trách, ta đã nói rồi, sao nam nhân đến nơi đó xong đều trốn."

"Ngươi cũng cứng cỏi lắm, nếu đi vào, nhất định có thể gây tai họa cho tất cả các cô nương trong đó một lần, không thì đi thử xem?"

"Ai..."

Dạ Kinh Đường lắc đầu, không nhận lời nói thô tục này. Trong khi ba người nói chuyện phiếm, chen vai sát cánh đi bốn dặm đường nhỏ mới đến dải đất trung tâm Lang Hiên Cổ Thành.

Mặc dù nơi này là đất bằng, nhưng hoàn cảnh rõ ràng tốt hơn rất nhiều so với khu vực lều bên ngoài, chuyên dùng hàng rào ngăn cách, bên trong đều là lều lớn màu trắng hoặc màu đỏ tinh xảo, có một số còn xây dựng buồng ngủ, trên cổng treo nhiều loại tộc huy và cờ hiệu. Thương nhân tới đây cũng có rất nhiều, quần áo và cách ăn mặc rõ ràng quý phái hơn một chút, chất lượng vật phẩm giao dịch cũng tăng lên mấy cấp bậc, Dạ Kinh Đường đi ngang qua một rào chắn, thậm chí còn thấy một khu vực lớn thả hơn trăm con ngựa, có mấy con hắc vân đạp tuyết, những con khác cũng đều là danh mã, đội hình khá là khoa trương.

Dù cho Dạ Kinh Đường có kiến thức rộng rãi, nhìn thấy cảnh này vẫn không khỏi kinh ngạc, dắt ngựa đi bên ngoài rào chắn bỗng nhiên dừng bước, hỏi: "Đây đều là ngựa của một nhà?"

Phạm Thanh Hòa nhẹ gật đầu: "Đây là địa bàn của Vu Mã bộ. Tổ tiên Vu Mã bộ vốn chăm ngựa cho Đại Lương Triều, trước kia mấy vạn con chiến mã của Tây Bắc vương đình, hơn phân nửa ra từ Vu Mã bộ, chỉ tiếc bây giờ bị triều đình Bắc Lương chèn ép, chuồng ngựa mất không ít, không lợi hại như trước kia. Những thứ này chỉ lấy ra giữ thể diện, Mã vương đường đường chính

chính đã sớm bị đại nhân vật các nơi đặt trước, nếu ngươi muốn, ta có thể hỏi thăm giúp, chuẩn bị cho ngươi một bảo mã thuần chủng."

Dạ Kinh Đường ra hiệu đại hắc mã phía sau:

"Cưỡi quen rồi, tạm thời không có dự định này. Ừm... nhưng khi về có thể mua vài con, Tĩnh Vương sẽ thích."

Phạm Thanh Hòa khẽ gật đầu, lại ra hiệu chợ chim trước mặt:

"Nơi này còn có chim, Tuyết Ưng,... lợi hại có thể bắt sói, còn có vẹt Ngũ Thải, biết nói tiếng người, không giống nó chỉ biết chít chít..."

"Chít chít?"

Chim Chim đầy vẻ kinh hãi, đột nhiên cảm giác được bà nương thải y này bị yêu nữ tỷ tỷ đuổi theo đánh không phải không đạo lý.

Trong khi ba người một chim tán gẫu, xuyên qua phiên chợ đông nghìn nghịt người, rất nhanh đã tới bên ngoài một sân lớn.

Sân bãi được hàng rào vây kín, bên trong là hơn hai mươi đỉnh lều hình tròn lớn, ở giữa có một cái lớn đến khoa trương, đường kính chí ít cũng mười trượng, cao trên dưới ba trượng, dùng gỗ thô làm cây cột chống lên, đại trướng là màu vàng, bên ngoài treo hồng sa, cổng có treo tộc huy Đông Minh bộ, còn có mấy chục tên võ sĩ lưng đeo loan đao khăn lụa che mặt đứng gác ở chung quanh, nhìn hoa lệ mà uy nghiêm, giống như hành cung của đế vương. Tuyền Cơ Chân Nhân biết Phạm Thanh Hòa là đại vương Đông Minh bộ, nhưng quả thực không ngờ tới Phạm Thanh Hòa phô trương lớn như thế, thấy vậy, hình tượng nữ phi tặc trong lòng chuyển thành nữ phú bà gánh vác nghiệp lớn gia đình.

Mà Dạ Kinh Đường cũng lần đầu biết được, Đông Minh đại

vương không phải gọi đùa, mà đường đường chính chính là nữ vương dị vực. Phạm Thanh Hòa dắt ngựa đi tới bên ngoài khu lều, vừa mới thò đầu ra, đã có hơn mười người Đông Minh bộ tộc, bước nhanh về phía trước khom mình hành lễ:

"Chúc Tông đại nhân."

Phạm Thanh Hòa đưa tay ra hiệu miễn lễ, dắt ngựa đi vào trong, ra lệnh:

"Vị công tử này là khách quý đường xa đến, đi sắp xếp bày tiệc mời khách, để lão nhân trong tộc tới đây gặp mặt. Thuận tiện tìm nơi sạch sẽ, để nha hoàn này đi nghỉ ngơi."

"Vâng."

?

Tuyền Cơ Chân Nhân nhận ra tiếng nha hoàn này, hẳn là không phải nói Chim Chim.

Nàng hơi híp mắt lại, vốn định đi lên vỗ mông Phạm Thanh Hòa một cái, nhưng mà Dạ Kinh Đường nắm chặt tay nàng ngăn cản, nàng cũng đành đại nhân không chấp tiểu nhân, ngược lại lườm Dạ Kinh Đường một cái.

(→→)

Dạ Kinh Đường vội vàng buông lỏng nắm tay ra...

Chương 783 - Quế Bà Bà!

Chương 783. Quế Bà Bà!

Ngoài trướng trăng sáng sao thưa, đèn đuốc trong thành sáng rực rỡ, đi một vòng quanh quan ngoại dị vực mới có thể nhìn thấy mỹ cảnh phồn hoa khác.

Hai lão nhạc sư khí chất văn nhã diễn tấu đàn tam huyền và trống nhỏ trong trướng.

Leng keng đông ~~

Sáu mỹ nhân đeo mạng che mặt, khiêu vũ trên mặt thảm kim hồng giao nhau, sa mỏng bay phấp phới, ống tay áo khẽ lay động khiến cho đèn đuốc sáng trưng trong đại trướng có thêm mấy phần mộng ảo và xa hoa lãng phí.

Phạm Thanh Hòa đổi lại trang phục 'Đại Tế Tư', áo yếm màu vàng kim nhạt, khoác hồng sa, tóc cuộn thành kiểu dáng rất trang trọng, sau đầu cắm hai cây trâm vàng, ngồi nghiêm chỉnh sau chủ án, vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn hơn ngày thường.

Dạ Kinh Đường ngồi ở bàn nhỏ bên phải, trước mặt bày biện thức ăn tinh mỹ và bầu rượu màu sứ, nghiêm túc xem ca múa trong trướng.

Chim Chim thì không có tâm trạng xem mỹ nhân khiêu vũ, nhô cái đầu tròn trịa từ đằng sau án nhỏ ra, nhân lúc người ta không để ý gắp một miếng thịt ăn lén, có người nhìn thì gật gù đắc ý, bày ra dáng vẻ hừ hừ theo khúc nhạc.

Tuyền Cơ Chân Nhân bị Phạm Thanh Hòa đuổi đi ngủ, đương

nhiên không đồng ý, tự giác đi theo Dạ Kinh Đường, bây giờ ngồi đối diện Dạ Kinh Đường, thỉnh thoảng còn trợ giúp nâng chén rót đầy đặt vào tay Dạ Kinh Đường -- -- cử chỉ này cũng không phải hiền lành gì mà là Dạ Kinh Đường không ham uống rượu, ở chốn đông người, nếu Tuyền Cơ Chân Nhân một mình ôm bầu rượu uống, nghĩ sao cũng không hay ho cho lắm, nên nhân lúc Dạ Kinh Đường nâng chén mời rượu, nàng cũng có thể thuận theo uống.

Tiếng nâng ly cạn chén trong đại trướng liên tục không ngừng, nhưng một lát sau, ánh mắt của trưởng lão Đông Minh Bộ an vị hai bên trái phải dần dần lộ ra vẻ ngạc nhiên, thầm nói: “Không nhìn ra, công tử anh tuấn như thế còn là một tên nát rượu...”

Còn để một cô nương ngồi bên cạnh bồi rượu, muốn chuốc say người ta hay sao...

Có tám người ngồi trong đại trướng, đều là lão nhân trong tộc Đông Minh Bộ tới.

Mặc dù cùng xuất thân từ một bộ tộc nhưng những người này không có chung nguồn gốc mà chỉ là thân phận giống nhau, tụ tập lại với nhau để sưởi ấm.

Nói tới Đông Minh Bộ, tổ tông ban đầu là bộ lạc Vu Sư thời Thượng Cổ, phụ trách tế tự, xem bói, chữa bệnh, trừ tà, sau này Thủy Đế nhất thống thiên hạ, những Vu Sư này được phong quan chức 'Chúc tông' chính thức.

Cho đến ngày nay chức quan này vẫn còn tồn tại, Đạo giáo có nguồn gốc từ Thượng Cổ Vu Quỷ Đạo, quốc sư Lữ Thái Thanh chính là người đảm nhiệm chức quan như vậy, chỉ là đương đại không còn mê tín quái lực loạn thần như trước, không chịu ảnh hưởng như thời kỳ Thượng Cổ, sau này tuyến đường trên sông lớn thay đổi, những người này không di chuyển mà ở lại đó, thành lập bộ lạc nhỏ, sau đó lại lần lượt có người gia nhập, dần dần biến thành các đại bộ phận.

Mỗi khi có người xưng vương, các đại bộ phận sẽ là sĩ tộc tôn quý của Tây Bắc Vương Đình, không ai làm chủ thì làm theo ý mình, chia chia hợp hợp như thế kéo dài hơn ngàn năm, lần cuối bị đánh tan là vào vài thập niên trước.

Ngoài những nguyên nhân lịch sử này, chắc chắn Đông Minh Bộ không được tính là Man tộc mà là thượng cổ di lão, y phục phối sức tương đối hoa lệ, trình độ nghệ thuật rất cao, mặc dù khác với phục sức phổ biến của Đại Ngụy nhưng vẫn có thể tìm được chỗ cùng dòng họ cùng gốc gác.

Dạ Kinh Đường ngồi sau án nhỏ, qua ba lần rượu, hoạt động ca múa trong trướng ngừng lại, ngoài cửa có tiếng bước chân và tiếng lục lạc.

Đinh linh linh ~

Tộc lão trò chuyện trong trướng thấy thế thì sửa tư thế ngồi đoan chính hơn.

Dạ Kinh Đường đặt chén rượu xuống, đảo mắt nhìn về phía ngoài đại trướng, thấy một đội người từ bên ngoài đi vào.

Đằng sau là bốn nữ tử ăn mặc theo lối Đông Minh Bộ, phía trước là một lão bà bà, mặc một bộ váy màu đen, bên hông treo một chuỗi lục lạc, nhìn khá lớn tuổi, lưng còng, trong tay còn cầm quải trượng.

"Quế bà bà."

Phạm Thanh Hòa thấy thế, đi từ chủ án ra tới cửa đỡ lão bà bà, ra hiệu cho Dạ Kinh Đường đứng dậy: "Vị này chính là Dạ công tử ta nhắc đến, ngài xem."

Dạ Kinh Đường có chút không rõ ràng cho lắm, đứng dậy dò xét lão bà bà một chút, sau đó dò hỏi: "Vị này là?"

Phạm Thanh Hòa thấy hắn có chút khẩn trương, đưa tay ra hiệu Dạ Kinh Đường đừng có lên tiếng, để lão bà bà nhìn kỹ một chút.

Dạ Kinh Đường cũng không tiện nói nhiều, chỉ đứng sau bàn, để lão bà bà xem kỹ.

Lão bà bà vận huyền y chống quải trượng, sau khi quan sát một lát, đưa mắt nhìn về phía Tuyền Cơ Chân Nhân đứng bên cạnh, mở miệng nói: "Cô nương này ta gặp rồi, mười năm trước đến Đông Minh Sơn trộm Tuyết Hồ Hoa, bị lão Chúc tông phát hiện, rượt mấy chục dặm không rượt kịp..."

? ?

Lời vừa nói ra, trong sảnh vốn yên tĩnh liền trở nên tịch mịch.

Khóe mắt Dạ Kinh Đường giật giật, dư quang liếc về phía Thủy Thủy cả người lẫn ngựa đều vô hại.

Chương 784 - Thiên Lang Vương

Chương 784. Thiên Lang Vương

Sắc mặt Phạm Thanh Hòa tối sầm, ý trong ánh mắt là —— không nhìn ra yêu nữ ngươi còn là kẻ phạm tội, mười năm trước đã có ý đồ xấu với Đông Minh Bộ ta.

Tuyền Cơ Chân Nhân tâm trí khá mạnh, đối diện với ánh mắt khác thường của đám người, không chút đỏ mặt xấu hổ, chỉ mỉm cười đáp lại: "Năm đó cần dùng gấp, chỉ đi qua xem một chút, cũng không có lấy thứ gì. Đã đắc tội rồi, mong rằng phu nhân thứ lỗi."

Phạm Thanh Hòa đã lĩnh giáo qua da mặt dày của yêu nữ này, bó tay hết cách, cũng không muốn tốn nhiều miệng lưỡi với những chuyện cũ năm xưa này, đỡ lão bà bà đến chủ án, sau đó ngồi xuống, giới thiệu với Dạ Kinh Đường: "Các bộ lạc Tây Hải thường thông gia với nhau, hơn sáu mươi năm trước Quế bà bà gả cho công chủ Đông Minh Bộ, phụ thân chính là Thiên Lang Vương đời thứ hai."

"À... thất kính."

Dạ Kinh Đường nghe vậy cũng có chút bất ngờ, chắp tay thi lễ một cái, cũng âm thầm dò xét tướng mạo của Quế bà bà, chỉ tiếc tuổi tác hơi lớn, hoàn toàn không nhìn ra cái gì.

Quế bà bà ngồi xuống chủ án, đặt quải trượng nằm ngang trên gối, quan sát Dạ Kinh Đường: "Ngươi họ Dạ, lại có thể dùng Thiên Lang Châu, tám chín phần chính là hậu nhân Trì Bộ ta. Có điều khi ta gả đi tuổi vẫn còn nhỏ, vị Thiên Lang Vương cuối cùng kế vị,

Tây Bắc Vương Đình đã sắp tan rã, tự thân cũng khó bảo vệ, tìm cách duy trì bộ tộc khắp nơi, khi còn nhỏ ta chỉ gặp qua một lần, không thể xác định ngươi là dòng chính hay là chi thứ."

Thật ra Dạ Kinh Đường cũng không để ý chuyện mình đến từ nơi nào, nhưng mà hiểu được cũng không phải chuyện xấu, dò hỏi: "Năm đó Trì Bộ sụp đổ như thế nào? Bên ngoài chỉ nói Tây Bắc Vương Đình xưng thần với Bắc Lương, sau đó quân phản loạn bị tiêu diệt, không để lại nhiều tư liệu lịch sử."

Quế bà bà hơi trầm mặc một lát rồi lắc đầu thở dài, nói ra quá khứ: "Chuyện cũ năm xưa phải kể từ hơn một trăm năm trước, Dạ Trì Bộ chỉ là bộ tộc nhỏ lang bạt nơi chân trời góc biển, trong tộc chỉ có mấy ngàn người, bị đại bộ phận xa lánh. Sau đó có một tộc nhân chạy tới Đông Minh Bộ học nghệ, tinh thông dược lý, khi Tuyết Hồ Hoa nở, may mắn lấy được hai cân Tuyết Hồ Hoa, sau đó chạy về trong tộc nghiên cứu ra Thiên Lang Châu."

"Lúc ấy tộc trưởng võ nghệ vốn cao cường, thông qua Thiên Lang Châu tôi gân rèn cốt, trực tiếp thành đại tông sư, dùng mười mấy năm phát triển Trì Bộ lớn mạnh, kết minh với tứ đại bộ lạc, gây dựng Tây Bắc Vương Đình một lần nữa, đỉnh cao là lúc thủ hạ dưới trướng có ba vạn Thiên Lang kỵ, có thể ép hai triều Nam Bắc ngưng chiến và ứng phó với đàn áp tới từ Tây Bắc."

"Nhưng đáng tiếc là Tây Bắc Vương Đình truyền đến đời phụ vương ta thì quá liều lĩnh, thừa dịp thế cục Đại Yên vào những năm cuối vô cùng hỗn loạn, kết minh với Bắc Lương, muốn thống trị thiên hạ Nam Triều."

"Bắc Lương tâm cơ rất sâu, biết nuốt không nổi Nam Triều, sau khi phụ vương xuất binh, trực tiếp bội ước, quay đầu đánh tới Tây Hải chư bộ, hậu phương tổn thất nghiêm trọng, đại bộ phận bị tiêu diệt, mấy chục năm tích lũy mất trắng, khiến cho Tây Bắc Vương Đình không còn địa vị ngang hàng với hai triều Nam Bắc."

Quế bà bà nói đến đây, lại hít một hơi, nhìn về phía đám người đang ngồi: "Nếu chỉ có thế thì Tây Bắc Vương Đình còn có thể cố thủ kéo dài hơi tàn. Nhưng Bắc Lương rất nham hiểm, phái nhiều cao thủ xâm nhập hậu phương, giết gần hết dược sư Trì Bộ, các phương thuốc và Thiên Lang Châu chuẩn bị cho Thiên Lang Vương kế nhiệm đều bị triều đình Bắc Lương cướp đi."

"Người Bắc Lương không dùng được Thiên Lang Châu, coi đó là vật áp chế, muốn phụ vương ta xưng thần quy hàng, phụ vương ta không đồng ý, nhưng tuổi tác người đã cao, bị ám thương do đánh trận, không bao lâu thì bệnh qua đời. Thiên Lang Vương cuối cùng kế vị, không có Thiên Lang Châu tôi gân rèn thể, quốc lực của Tây Bắc Vương Đình cũng không lớn bằng lúc trước, thù trong giặc ngoài, chỉ có thể xưng thần quy thuận Bắc Lương để đổi lấy thái bình nhất thời."

"Đại khái hơn ba mươi năm trước, Bắc Lương hoàn toàn trở mặt, loan tin Thiên Lang Vương cuối cùng mưu phản, phái đại quân đánh vào Tây Hải chư bộ lần nữa, Thiên Lang Vương cuối cùng cầu viện binh Nam Triều không có kết quả, chỉ có thể tập hợp binh mã còn lại, đập nồi dìm thuyền đánh cược một lần ở ven hồ Thiên Lang."

"Nhưng lúc đó Tây Hải chư bộ lòng người tan rã, vừa bắt đầu đánh thì các bộ nên bỏ chạy đã bỏ chạy, nên hàng đã hàng, Thiên Lang Vương cuối cùng chỉ có thể dẫn theo binh lính thân cận trong tộc rút lui, sau đó nghe nói bị Tả Hiền Vương Lý Giản đuổi kịp, hơn ngàn tộc nhân cản thiên quân vạn mã Bắc Lương, đánh một ngày một đêm, trong tộc không có người nào phản bội chạy trốn cho đến khi toàn tộc bị diệt hết, các bộ lạc Tây Hải cũng không có ai đến tiếp viện."

Chương 785 - Đường Phố Hấp Dẫn

Chương 785. Đường Phố Hấp Dẫn

Quế bà bà nói đến đoạn này, rõ ràng có chút nóng.

Phạm Thanh Hòa nói: "Năm đó binh mã Bắc Lương đến gần Đông Minh Sơn, nếu như lão Chúc Tông xuất binh tiếp viện gấp, Đông Minh Bộ cũng sẽ như vậy, chỉ có thể tự vệ."

Quế bà bà giơ tay lên: "Thế cục đã định cũng không thể trách ai được. Nhưng năm đó nếu các bộ lạc chịu đồng tâm hợp lực tử chiến đến cùng thì sao đến mức rơi vào kết cục mỗi năm đều phải tiến cống, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm như bây giờ? Đông Minh Bộ đào mười cân dược liệu trong núi, triều đình Bắc Lương dám lấy đi chín cân, thiên tai thì phát chút lương thực cũ rồi thôi, chúng ta còn phải mang ơn..."

Tuyền Cơ Chân Nhân ở bên cạnh nghe được những chuyện này, trong lòng có chút đồng cảm nhưng nếu đổi thành Đại Ngụy cũng như thế, dù sao trên sử sách đã viết rõ, Tây Hải chư bộ tự nhận là truyền thừa chính thống của triều đình Đại Lương, thực chất là muốn thu phục 'Đất đã mất' của hai triều Nam Bắc, chỉ muốn cường thịnh, là ác mộng với hai triều Nam Bắc.

Mà Dạ Kinh Đường nghe được những chuyện này, trong lòng cũng cảm thán, hơi suy tư sau đó hỏi thăm chính sự trước: "Tù Long Chướng cũng là độc dược Trì Bộ nghiên cứu ra năm đó? Bây giờ còn có người nào biết không?"

Quế bà bà nhớ một chút: "Tù Long Chướng được nghiên cứu ra

sau Thiên Lang Châu, bởi vì dùng để tiến đánh thảo phạt nên dược sư biết chế tạo thứ này theo quân ra ngoài, tránh rời trận trước khi đánh lén. Nếu như bây giờ còn có người biết điều chế thuốc này thì chỉ có thể là dược sư còn sống sót sau khi Tây Bắc Vương Đình diệt vọng, lưu lạc đến một vài bộ tộc hoặc Bắc Lương. Trong Đông Minh Bộ không có dược sư biết điều chế Tù Long Chướng, muốn tra thì phải dò hỏi bộ tộc khác."

Phạm Thanh Hòa nói: "Dạ công tử yên tâm, ta đã sai người đi điều tra, chỉ cần Tù Long Chướng đến từ Tây Hải chư bộ thì chắc chắn có tin tức, kiên nhẫn chờ hai ngày là được."

Dạ Kinh Đường nghe đến đó thì không hỏi thêm gì nữa, rảnh rỗi tán gẫu vài câu, sau khi ăn xong thì theo Tuyền Cơ Chân Nhân đứng dậy rời khỏi đại trướng.

Sau khi Dạ Kinh Đường rời khỏi, Phạm Thanh Hòa mới khẽ nhíu mày, quay đầu dò hỏi: "Quế bà bà, bà không thể xác định Dạ Kinh Đường có phải nhi tử của Thiên Lang Vương hay không sao?"

Quế bà bà khẽ thở dài: "Có thể sử dụng Thiên Lang Châu chỉ có thể là tộc nhân Trì Bộ, cường giả của Trì Bộ ta chính là vua, là chi thứ hay dòng chính không có gì khác biệt."

"Nhưng mà cho dù Dạ Kinh Đường là hậu nhân Trì Bộ ta, thuở nhỏ lớn lên ở Đại Ngụy, thực chất chính là người của Đại Ngụy, bây giờ ngươi kéo hắn ra ngoài, để tộc trưởng các bộ cúi đầu xưng thần nhận hắn làm Thiên Lang Vương, các bộ dựa vào đâu phục hắn? Hơn nữa hắn làm Thiên Lang Vương, quay đầu dẫn theo binh mã gia nhập dưới trướng Đại Ngụy thì phải làm sao?"

Phạm Thanh Hòa nghe nói như vậy, nghĩ ngợi, cảm thấy cũng đúng —— đa số bộ tộc Tây Hải không ai phục ai, muốn làm người dẫn đầu thì huyết mạch chỉ là cái cớ, mấu chốt nhất vẫn là bản lĩnh để cho người ta thần phục, hơn nữa Tây Hải chư bộ muốn độc lập, Dạ Kinh Đường lại là sủng thần của Nữ Đế Đại Ngụy, hơn

nữa còn trung thành tuyệt đối, nếu như để cho hắn làm Thiên Lang Vương, hắn thân ở Tây Hải nhưng lòng ở Ngụy quốc, dồn hết tâm sức dâng đại lễ cho Nữ Đế làm sính lễ, như thế không phải nàng mất cả chì lẫn chài sao.

"Vậy làm thế nào bây giờ?"

"Nói chuyện với các đại bộ lạc trước, để hắn tiếp xúc với các bộ một chút, xem cách đối nhân xử thế, năng lực của hắn thế nào, có dã tâm thống nhất thiên hạ hay không. Nếu như không có năng lực cũng không quyết đoán, chọn hắn làm vạn bộ chi chủ, tổ kiến vương đình chỉ mang tới kiếp nạn cho các bộ thôi."

Phạm Thanh Hòa khẽ gật đầu.

"Thịt bướu lạc đà bán trên đường, đi ngang qua mau đến xem, béo mà không ngán..."

Lang Hiên Thành ở vùng khô hạn, dù đã đến mùa thu nhưng ban ngày nắng chiếu xuống vẫn rất nóng, vì thế người đến đây buôn bán đa số hoạt động vào ban đêm, tới gần mười một mười hai giờ đêm nhưng trên đường vẫn chật kín người.

Sau khi ăn cơm ở đại trướng Đông Minh Bộ xong, Dạ Kinh Đường lần đầu tới quan ngoại nên cũng không trực tiếp về trướng bồng nghỉ ngơi mà theo Tuyền Cơ Chân Nhân và Chim Chim ra dạo chợ đêm.

Thường nói dân coi đồ ăn là trời, gần mười vạn người Lang Hiên Thành tụ tập, chắc chắn không thiếu mỹ thực trên phố, mặc dù khung cảnh khá đơn sơ, thua xa phố trong thành trấn quan nội nhưng các món ăn ngon đúng là khiến cho người ta hoa mắt.

Không chỉ có mỹ thực của các bộ lạc Tây Hải mà còn có cả các loại đặc sản của Đại Ngụy, Bắc Lương, thậm chí còn chứng kiến một nhà bán côn trùng nướng, không riêng Dạ Kinh Đường, ngay

cả Chim Chim cũng gật đầu thèm ăn.

Chương 786 - Ta Đã Ăn Hết Tất Cả Loại Thịt

Chương 786. Ta Đã Ăn Hết Tất Cả Loại Thịt

Tuyền Cơ Chân Nhân đội nón rộng vành, mới nãy uống không ít, còn có chút say khướt, đi bên cạnh Dạ Kinh Đường, thấy trong mắt Chim Chim tràn đầy vẻ ghét bỏ liền trêu chọc: "Ngươi không phải chim sao? Không thích ăn côn trùng à?"

"Chít chít..."

Chim Chim vội vàng lắc đầu, móng vuốt lớn từ trong bụng lông xù nhô ra, ra hiệu mình là mãnh cầm, sau đó nhìn sạp hàng thịt bướu lạc đà phía xa.

Vừa rồi Chim Chim ăn uống thả cửa trong đại trướng, ăn đến bụng căng tròn, Dạ Kinh Đường sợ Chim Chim mập bay không nổi, không cho nó ăn thịt bướu lạc đà, chỉ đi dạo với Tuyền Cơ Chân Nhân cho tiêu cơm.

Đi khoảng hai khắc, hai người một chim đi tới phía Nam Lang Hiên Thành.

Mặc dù Lang Hiên Thành không có nhà ở nhưng bố cục trước đây cũng không khác gì thành trì đương thời, trung tâm thành nam vốn là vị trí hoàng thành.

Mặc dù bây giờ đã không còn nhà cửa nhưng vẫn thấy lờ mờ trên mặt đất là một khu vực tròn cao hơn mặt đất một đoạn, xem bố cục chắc là nền móng của cung điện trước đây.

Trên nền xây một số căn phòng ở tạm, xung quanh là đại bản

doanh, bên trong có hơn ngàn người mặc giáp da, đeo đao thương nghỉ ngơi ở trong đó, trước một căn phòng còn có không ít thương nhân xếp hàng bên ngoài, đăng ký giao tiền.

Dạ Kinh Đường vốn cho rằng đây là mảnh đất vô pháp, nhìn thấy cảnh này có chút bất ngờ: "Nơi này còn có quan phủ?"

Tuyền Cơ Chân Nhân nhìn lá cờ treo ở bên ngoài doanh trại, giải thích rõ cho hắn biết: "Vạn Bộ Tập là địa điểm mậu dịch quan trọng của Tây Hải chư bộ, hơn mười vạn người không quen biết tụ tập ở đây, nếu không có quy củ đã hỗn loạn lâu rồi. Đó là đại trướng của Câu Trần Bộ, trị an trong thành, dọn dẹp rác rưởi đều do Câu Trần Bộ phụ trách, thương nhân tới đây bày quầy bán hàng cũng phải giao bạc cho bọn họ."

Lần trước Dạ Kinh Đường nghe Phạm Thanh Hòa nói Câu Trần đại vương có chút nhát gan, thấy vậy dò hỏi: "Đó cũng không phải là số tiền nhỏ, Câu Trần Bộ có thể độc chiếm, là do thế lực khá lớn à?"

Tuyền Cơ Chân Nhân chắp hai tay sau lưng, làm ra vẻ thế ngoại cao nhân: "Câu Trần là thiên thần, biệt danh Kỳ Lân, có địa vị trong trời đất, cương mãnh hung ác, thích giết chóc, một tay nắm binh quyền, thời kỳ Thượng Cổ Đại Tư Mã chuyên phụ trách đánh trận, cho nên thờ phụng vị thần chỉ này."

"Sau khi Đại Lương triều bị diệt, môn tướng và quân đội không di chuyển mà tập hợp lại tạo thành Câu Trần Bộ, trong tộc đều là chiến sĩ đời đời truyền lại."

"Giống như Đông Minh Bộ, dựa vào y dược vu thuật nổi danh, tâm phản loạn có lớn cũng không gây ra sóng to gió lớn, Câu Trần Bộ và Vu Mã Bộ thì không giống, hai góp một chính là một đội kỵ binh tinh nhuệ, thế nên còn bị châm ngòi ly gián, nghe nói một tộc trưởng của Câu Trần Bộ đã giết tộc trưởng Vu Mã Bộ, người của Vu Mã Bộ lại giết bù, làm cho hai nhà ghi thù truyền kiếp ngàn

năm, muốn kết hợp Tây Hải chư bộ, vấn đề lớn nhất chính là kết hợp hai nhà này..."

Dạ Kinh Đường lắng nghe giảng giải xong như có điều suy nghĩ, gật đầu: "Thì ra là thế, ý là Câu Trần Bộ là bộ tộc biết đánh nhau nhất trong Tây Hải chư bộ?"

Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ gật đầu: "Câu Trần đại vương Tư Mã Việt, đứng hàng thứ sáu trong số thập đại tông sư Bắc Lương, ta cũng xếp thứ sáu trong Đại Ngụy, cho nên thực lực hẳn là ngang với ta. Người ta chỉ đánh không lại Tả Hiền Vương Lý Giản, thu phục ngươi hẳn cũng dễ dàng."

?

Dạ Kinh Đường nghe vậy, có chút bất mãn: "Bây giờ vết thương của ta đã lành, nếu không hai ta tìm chỗ khoa tay múa chân một chút, để ta thử thực lực của Lục tiên tử sâu cạn ra sao?"

Tuyền Cơ Chân Nhân đang nhàn nhã dạo bước thấy vậy thì chớp chớp mắt, dừng chân, xốc nón rộng vành lên lộ ra ánh mắt hoa đào giống như say không phải say, nhìn về phía Dạ Kinh Đường: "Dạ công tử, ngươi muốn thử sâu cạn của chỗ nào của ta?"

"Ta... hả?"

Dạ Kinh Đường bị nàng nói như vậy thì đờ người ra một chút, kịp phản ứng lại thì trong mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

"A!"

Tuyền Cơ Chân Nhân kéo nón rộng vành xuống, cầm Chim Chim đặt lên bờ vai, điềm nhiên như không có chuyện gì, tiếp tục đi dạo trên đường nhỏ đèn đuốc sáng trưng.

Dạ Kinh Đường bị Tuyền Cơ Chân Nhân trêu đùa khiến bản thân có chút cạn lời, ngẫm lại lại đuổi theo: "Lục tiên tử, cô là sư

tôn của Tĩnh Vương, ngôn hành cử chỉ vẫn nên cẩn trọng một chút."

"Say rượu nói đùa thôi, nói đùa cũng không được sao? Ta ăn qua đầy đủ rượu thịt, Phật Tổ ở trong lòng..."

"Ngươi là đạo sĩ!"

"Không phải đều như vậy à, ngoài miệng ba hoa, tâm như nước chảy. Ngươi cũng như vậy không phải sao, bề ngoài như chính nhân quân tử, bên trong bí mật ôm hai cô nương đi ngủ, vô cùng đào hoa. Ta chỉ nói đùa một câu, ngươi mặt đỏ rần, trong đầu không biết đang nghĩ cái gì..."

Dạ Kinh Đường đưa tay sờ lên gò má, cau mày nói:

"Có sao?"

"Chít chít."

"Đoán chừng là do vừa rồi uống rượu."

"Cắt..."

Chương 787 - Đi dạo phố!

Chương 787: Đi dạo phố!

Hẻm sâu trong Lang Hiên Thành, trong một căn phòng.

Phòng này được xây dựng tạm thời, không cao lắm nhưng quy mô khá lớn để người của các đại bộ lạc Tây Hải họp, phía sau cũng có chỗ ở dành cho người phụ trách Lang Hiên Thành ngủ lại.

Lang Hiên Thành không có luật pháp, quan viên đến từ trời nam biển bắc, gia cảnh không phải cầm đầu giang hồ như Hồng Sơn Bang thì cũng là chư hầu một phương như chư vương, muốn khiến tất cả mọi người tuân thủ quy tắc, gây chuyện phải nghe theo phán quyết thì cần một cao nhân có uy quyền tuyệt đối trấn thủ chỗ này, nếu không hội nghị này tuyệt đối không thể tổ chức được.

Đêm càng khuya, xung quanh phòng sạch sẽ ngăn nắp, tất cả đều là những binh sĩ mặc giáp da cầm thương đi tuần sát.

Phía sau, trong một sân nhỏ treo hai ngọn đèn lồng, một bóng người đứng dưới mái hiên, cầm trang giấy trong tay cẩn thận xem xét.

Bóng người có dáng vẻ khá khôi ngô, mặc một bộ giáp da màu đen, nhìn như tướng lĩnh nhưng không đội mũ giáp, tóc muối tiêu được buộc lên bằng dây cột tóc, song mâu nhếch lên sắc bén như kiếm, sau lưng còn có một thanh Yển Nguyệt Đao cán dài được đặt trong phòng, thân đao khắc họa Kỳ Lân văn, dưới ánh đèn phát ra tia sáng lạnh lẽo.

Khu vực Tây Hải chư bộ quá rộng lớn, trong hoang mạc không

thiếu cao nhân ẩn sĩ, Tư Mã Việt là tộc trưởng Câu Trần Bộ lại đứng hàng đại tông sư, chắc chắn là kẻ khống chế Tây Hải chư bộ đương thời.

Nếu không phải triều đình Bắc Lương cảnh cáo, chỉ sợ bây giờ đã bắt đầu kết minh với các bộ, bắt tay thử liên hợp vạn bộ một lần nữa, trở thành tân vương Tây Bắc Vương Đình.

Tư Mã Việt tuổi gần sáu mươi, nói đến cuộc đời hắn thì cũng có thể nói là thay đổi rất nhanh —— thuở nhỏ xuất thân ở Câu Trần Bộ, lúc ấy Tây Bắc Vương Đình vẫn còn, hắn là cháu ruột của Đại Tư Mã, nắm giữ quân chủ lực của Tây Bắc Vương Đình trong tay, gia cảnh có thể ngang bằng với Vương Xích Hổ ở kinh thành Đại Ngụy.

Vì nghĩ cách hòa bình, Tư Mã Việt sáu tuổi đã vào hoàng cung, cùng học nghệ, học chữ với Thiên Lang Vương cuối cùng, sư phụ hắn lại là lão Thiên Lang Vương.

Hơn hai mươi tuổi, huynh đệ cùng lớn lên từ thuở nhỏ trở thành tân Thiên Lang Vương, hắn cũng mặc áo giáp nắm giữ ấn soái, trở thành Tây Bắc Vương Đình Đại Tư Mã.

Về sau Tây Bắc Vương Đình hủy diệt, Tư Mã Việt cũng nghèo túng một thời gian, nhưng thế lực của Câu Trần Bộ còn đó, không bao lâu thì vững bước lần nữa, mà không còn Thiên Lang Vương, Câu Trần Bộ trở lại vị trí bộ tộc mạnh nhất Tây Hải, cộng thêm Tư Mã Việt dựa vào bản lĩnh hơn người thăng lên đại tông sư, thậm chí địa vị còn cao hơn ngày xưa.

Nhưng Tư Mã Việt không có nhất ngôn cửu đỉnh như Thiên Lang Vương năm đó, dù sao hắn có được địa vị bây giờ là bởi vì Bắc Lương cần có một người làm dê đầu đàn biết nghe lời trong Tây Hải chư bộ, cho nên cũng không chèn ép hắn, chẳng phải do hắn dựa vào năng lực khiến các đại bộ lạc cam nguyện phục tùng.

Tư Mã Việt nhìn tờ giấy trong tay một lát, sau đó cất vào ống tay áo, nhìn cửa mở miệng nói: "A Long, đi vào đây."

Đạp đạp đạp.

Rất nhanh, một nam tử hơn ba mươi tuổi từ ngoài cửa đi vào, đến trước mặt đáp lời: "Cha, có chuyện gì sao?"

Tư Mã Việt đứng chắp tay, hơi trầm mặc một lát, sau đó mở miệng nói: "Hai ngày nữa nhi tử của Lương Vương sẽ đến, sắp xếp chỗ ở ở khu sứ lầu, đến lúc đó sai người tuần tra theo dõi ở đó, đừng kinh động khách quý."

"Rõ chưa?"

Tư Mã Long nghe đến đây, rõ ràng có chút nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, gật đầu nói: "Con đã hiểu. À cha, hình như Đông Minh Bộ đang phái người nghe ngóng manh mối có liên quan đến Tù Long Chướng. Tù Long Chướng bán cho Lục Tiệt Vân, bị đem đi giết Hoàng đế Đại Ngụy, nghe đồn đã thất thủ. Sao Đông Minh Bộ lại điều tra cái này?"

Tư Mã Việt hơi nhíu mày, suy nghĩ một chút: "Từ trước đến nay Đông Minh Bộ rất hứng thú với loại kỳ độc này, có thể là nghe nói tin tức từ kinh thành Đại Ngụy, phái người tìm hiểu thôi. Không cần để ý, cứ lo tốt chuyện của mình là được."

"Vâng..."

Lang Hiên Thành là khu chợ giao dịch vạn quốc, khắp nơi đều có vật lạ hiếm khó gặp ở địa phương khác, không chỉ có đặc sản các nơi mà còn có rất nhiều 'sản phẩm khoa học kỹ thuật' do thiên tài Bắc Lương nghiên cứu, có Thiên Lý Kính vân vân, cũng có kỳ môn ám khí như Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Dạ Kinh Đường đi dạo nửa ngày, còn thấy được một cái đồng hồ trên một quầy hàng.

Tạo hình chính là một khối tròn nhỏ hơn đồng tiền, làm bằng đồng thau, hai mặt khảm đá thủy tinh có độ trong suốt cực cao, chính diện khắc mười hai canh giờ và khắc độ, có điêu khắc một con Kim Thiềm nhỏ, chỉ giờ Hợi một khắc, đang chầm chậm xoay tròn, mặt sau là la bàn, tổng thể nhìn không ra bất kỳ dấu vết nối nào, cũng không tìm ra chỗ lên dây cót, cấu tạo có thể nói là cực kỳ tinh xảo.

Chương 788 - Có Lồng Nào Chứa Được Nó Không??

Chương 788. Có Lồng Nào Chứa Được Nó Không??

Dạ Kinh Đường dừng chân trước gian hàng, cầm nó lên quan sát một lúc, lại nhìn sắc trời, trong mắt có chút kinh ngạc:

"Thứ này có thể di chuyển liên tục sao?"

Người ngồi trong quầy hàng là một thương nhân trung niên nhìn hơi gian trá, trong tay đong đưa văn phiến từ Đại Ngụy Giang Châu lưu truyền tới, đắc ý nói: "Bên trong có cơ quan, đeo trên người đi lại thì sẽ không ngừng, chỉ cần đừng quăng lung tung thì có thể dùng đến lúc tiễn ngươi 'ra đi'."

"Thứ này là ai làm ra?"

"Vật này do một trong tứ thánh Trọng Tôn Cẩm tự tay nghiên cứu chế tạo ra, cao đồ trong môn chế tạo, phía dưới có khắc tên thợ rèn, không thể giả được. Bởi vì là tác phẩm chế ra trong lúc nhàn rỗi vui đùa, trên đời không có mấy cái. Nếu huynh đệ có hứng thú, ta bán giá hời cho ngươi, một trăm lạng bạc ròng, sau này xảy ra vấn đề có thể tới Yên Kinh Vạn Bảo Lâu, giúp ngươi tìm thợ thủ công sửa chữa miễn phí."

Dạ Kinh Đường cầm đồng hồ, cảm thấy thứ này có tác dụng lớn, mặc dù một trăm lạng bạc ròng không phải số lượng nhỏ nhưng vẫn móc bạc ra mua một cái.

Tuyền Cơ Chân Nhân đợi sau khi rời khỏi quầy hàng mới cầm đồng hồ lên thưởng thức, trêu ghẹo: "Chất liệu làm ra thứ này

không hiếm, ở kinh thành Bắc Lương tối đa bán mười lượng bạc, ngươi đúng là tài đại khí thô."

"Thứ đáng tiền không phải chất liệu, là cấu tạo bên trong, ta không ngờ Bắc Lương lại có người nghiên cứu ra cái này."

Dạ Kinh Đường đi được một đoạn thì dò hỏi: "Trọng Tôn Cẩm là một trong tứ thánh Bắc Lương, còn làm ra những thứ này?"

"Nghe đồn Trọng Tôn Cẩm là môn đồ của Mặc gia, chẳng những võ nghệ sâu không lường được, cơ quan thuật còn nhất thế vô song, khi giao thủ với hắn, hoàn toàn không đoán được hắn sẽ móc ra thứ gì. Thứ đơn giản này Phạm Cửu Nương cũng có thể tạo ra được, ta đoán không phải lão nhân gia làm đâu, chỉ là một đồ đệ của Thiên Cơ Môn tùy tiện làm ra thôi."

"Nha..."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, vốn muốn cầm bảo bối nhỏ của mình về, kết quả phát hiện Tuyền Cơ Chân Nhân nhìn mấy lần, sau đó nhét đồng hồ vào trong ngực, còn rất lễ phép nói: "Cho ta mượn chơi hai ngày, Dạ công tử sẽ không để ý chứ?"

Dạ Kinh Đường lại không thể đưa tay vào trong ngực Tuyền Cơ Chân Nhân đương nhiên không ngại, chỉ dặn dò: "Cẩn thận một chút, nếu chơi hỏng, ngươi giúp ta đem đến Yên Kinh sửa."

"Biết rồi."

Hai người đi dạo đầu đường, mặc dù Dạ Kinh Đường duy trì phong phạm cao nhân, chỉ bồi Tuyền Cơ Chân Nhân đi dạo, nhưng Lang Hiên Thành có nhiều thứ hấp dẫn nam nhân, đặc biệt là một quầy sách, phía trên lại bán tạp thư bên Bắc Lương, đều là phiên bản hoàn toàn mới chưa từng xem qua.

Dạ Kinh Đường đi ngang qua quầy sách, hai tay nắm lại, không biết dùng bao nhiêu nghị lực mới nhịn được nỗi xúc động muốn

mua, chưa cầm lên xem ngay tức khắc.

Cũng may Tuyền Cơ Chân Nhân biết ham muốn nhỏ của Dạ Kinh Đường, lúc này cũng không có quầy rầy Dạ Kinh Đường thỏa mãn ham muốn nhỏ của mình, tận lực dẫn theo Chim Chim đi tới một cái quầy hàng bán lồng chim dò xét:

"Lão bản, có lồng lớn nào chứa được nó hay không?"

"Chít chít chít chít? !"

Dạ Kinh Đường nhân cơ hội này đi tới trước cửa hàng sách, chọn lựa mấy quyển nhàn thư thoạt nhìn hành văn không tệ.

Hai người quanh đi quẩn lại giống vậy, đi dạo gần nửa canh giờ mới dạo được một phần nhỏ của Lang Hiên Thành, Chim Chim đi đến đói bụng.

Dạ Kinh Đường thấy thời gian đã trễ, theo Tuyền Cơ Chân Nhân trở về, đầu tiên ăn no ở sạp hàng thịt bướu lạc đà, thỏa mãn chấp niệm nhỏ nhoi của Chim Chim, sau đó mới trở về trướng của Đông Minh Bộ.

Khu vực trung tâm Đông Minh Bộ thuộc địa bàn của bộ tộc lớn, không làm ăn buôn bán nhỏ, sau nửa đêm ít người thì đã ngừng buôn bán, chỉ còn một chút quân sĩ tuần tra xung quanh doanh trại các bộ.

Dạ Kinh Đường được tộc nhân Đông Minh Bộ dẫn vào lều vải nghỉ ngơi, kết quả phát hiện Phạm nữ vương có chút thù dai, hoàn toàn không coi Tuyền Cơ Chân Nhân là khách, lều vải rất hoa lệ nhưng bên trong chỉ có một cái giường lớn, sau đó trải một tấm thảm ở nơi hẻo lánh, xem như nơi ở của nha hoàn.

Tuyền Cơ Chân Nhân đi vào lều vải, nhìn thấy bố trí như thế có chút bất mãn: "Ngươi tốt xấu gì cũng là khách, sao nàng có thể để ngươi ngủ chăn đệm dưới đất, đúng là không có chút lễ đãi

khách nào cả."

"Ừm?"

Chương 789 - Cam đoan không bắt nạt ngươi!

Chương 789. Cam đoan không bắt nạt ngươi!

Dạ Kinh Đường vốn muốn giải thích giúp Phạm nữ vương, nghe vậy sửng người, muốn nói gì đó nhưng mà thấy nói cũng vô ích, gật đầu đáp: "Không sao. Ta ngủ không kén chỗ nằm, trời không còn sớm, nghỉ sớm đi."

Nói xong đi vào lều vải lớn, cầm đèn lên, ngồi xuống thảm.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy vậy thì chậm rãi đi tới trước giường dò xét: "Giường thật lớn, hai người ngủ cũng không chật, ngươi không có ý gì sao?"

Dạ Kinh Đường sửa sang lại giường chiếu, nghe lời trêu đùa như thế, chỉ tùy tiện nói: "Nếu như Lục tiên tử cảm thấy giường ngủ không thoải mái, chúng ta có thể đổi một chút, cô xuống đất ngủ."

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy Dạ Kinh Đường không mắc mưu, cũng không nói gì, quay người đi ra ngoài, nói: "Ngươi ngủ giường đi, ta đi qua ngủ với Phạm Thanh Hòa, dám cho ta ngủ đất."

Dạ Kinh Đường dừng động tác lại, xoay đầu nói: "Ở địa bàn của người ta còn muốn nhờ người ta giúp đỡ, cô nên có tí lòng kính sợ đi, cãi nhau ầm ĩ để cho thuộc hạ người ta nghe thấy, Phạm cô nương mất hết mặt mũi."

"Ta biết chừng mực."

Tuyền Cơ Chân Nhân dứt lời thì vén màn lên đi ra ngoài.

Dạ Kinh Đường có chút bất lực, hết cách với Tuyền Cơ Chân Nhân, chỉ đành vậy, đợi Tuyền Cơ Chân Nhân bước chân đi xa mới lấy sách từ trong ngực ra, ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc lật ra một tờ, nhỏ giọng lầm bầm: "Diễm Hậu Bí Sử hóa ra còn bắt Thái Hậu tới Bắc Lương."

Lều vải lớn trong trụ sở chính là hành cung tạm thời của Đông Minh đại vương.

Phía trước là đại sảnh đãi khách, phía sau dùng màn bích ngăn cách, là nơi ngày thường Phạm Thanh Hòa ngủ nghỉ.

Lúc này, đèn phía sau đại trướng sáng rực, Phạm Thanh Hòa chạy ngược chạy xuôi ở bên ngoài tròn một năm, bị Tuyền Cơ Chân Nhân đuổi ngay cả cơm cũng ăn không ngon, sau khi trở về lại ngựa không dừng vó đi kinh thành, kết quả bị giam trong lao, có thể nói không có một ngày an nhàn.

Bây giờ đường dài trở về, rốt cục Phạm Thanh Hòa cũng có thể buông lỏng một chút, ngồi trước bàn sách rộng lớn, nghiên cứu kỳ môn dược vật mà mình thấy hứng thú nhất, trên người mặc một cái váy ngủ sa mỏng, tư thái nở nang như ẩn như hiện, trên mặt còn thoa mặt nạ dưỡng da tự chế.

Trong lúc loay hoay dược vật, Phạm Thanh Hòa cùng lúc suy tư xem tiếp theo nên làm như thế nào.

Phạm Thanh Hòa không có tâm tư làm Nữ Đế, nhưng tiến cống mỗi năm trong tộc, bị triều đình Bắc Lương ức hiếp, để thay đổi hiện trạng bây giờ thì chắc chắn phải tạo phản.

Lúc đầu nàng muốn tái tạo Thiên Lang Châu, võ nghệ của mình phải nâng cao một bậc, trở thành lão đại Tây Hải chư bộ, nhưng xem ra trước mắt con đường này rất khó đi.

Kế tiếp chính là phụ tá Dạ Kinh Đường, để Dạ Kinh Đường làm

dê đầu đàn nâng cao lá cờ tạo phản.

Vấn đề bây giờ là làm sao để Dạ Kinh Đường xem mình như người Tây Hải chư bộ, chủ động phục hưng vinh quang của Tây Bắc Vương Đình.

Mấy ngày nay, Phạm Thanh Hòa quan sát phát hiện Dạ Kinh Đường gần như hoàn mỹ, hình như chỉ có chút háo sắc.

Mỹ nhân Tây Hải chư bộ như mây, cho dù là nàng thì luận thân phận, địa vị cũng không thể so với Tĩnh Vương. Nàng dùng mỹ nhân kế, Nữ Đế Đại Ngụy cũng dùng, xem chừng nàng chơi như vậy sẽ chơi mình thành quà cưới của Dạ Kinh Đường.

Hơn nữa Đông Minh Bộ và Dạ Trì Bộ đời đời kết quan hệ thông gia, công chúa Trì Bộ gả tới, nữ nhi Đông Minh Bộ cũng gả thành Vương phi, lỡ như Dạ Kinh Đường là nhi tử của Thiên Lang Vương, như vậy thì bối phận hơi rối loạn.

Mải suy nghĩ lung tung, bên tai Phạm Thanh Hòa bỗng nhiên hơi động một chút, cảm giác mối nguy hiểm quen thuộc sắp xuất hiện.

Hô ~

Phạm Thanh Hòa thay đổi sắc mặt, trong nháy mắt quay đầu lại, sau đó thấy một bóng trắng lấy thế sét đánh không kịp bịt tai từ ngoài đi vào, nàng vừa định đứng dậy thì bị ấn xuống.

Phạm Thanh Hòa mặc áo không đủ che thân, bị nhấn trên ghế, đáy mắt hiện lên vẻ giận dữ: "Yêu nữ, ngươi có bệnh đúng không? Sao lại đến nữa?"

Tuyền Cơ Chân Nhân không trả lời khi nghe nàng hỏi, cúi đầu nhìn mặt nàng, song mi chớp chớp: "Trên mặt ngươi là cái gì, sao nửa đêm giống như nữ quỷ thế?"

Phạm Thanh Hòa vùng vẫy mấy lần, phát hiện giãy dụa không được, có chút bất bình: "Dùng để dưỡng nhan, ngươi muốn ta cho ngươi một ít là được. Đêm hôm khuya khoắt không ngủ,chạy tới nơi này làm gì?"

Tuyền Cơ Chân Nhân cẩn thận nhìn mặt nạ, mỉm cười nói: "Ta không quen ngủ chăn đệm dưới đất, đến chỗ ngươi ngủ ké giường. Bộ y phục này của ngươi rất độc đáo, chuyên chuẩn bị để câu dẫn nam nhân à?"

"Ngủ không quen ta sắp xếp cho ngươi một gian phòng là được, ngươi còn như vậy ta sẽ gọi hộ vệ. Đây là địa bàn của ta, bên ngoài hơn một ngàn thủ hạ..."

"Nhiều người thì làm được gì? Đường đường Đông Minh đại vương, ban đêm ngay cả một người thị tẩm cũng không có, quá sức keo kiệt."

Phạm Thanh Hòa thực sự hết cách với yêu nữ này, mặc cho Tuyền Cơ Chân Nhân ôm, tiếp tục bày ra dược vật, chỉ coi người phía sau là vật trang sức.

Tuyền Cơ Chân Nhân trêu chọc một lát, lại để bàn tay lành lạnh ở dưới váy ngủ hơi mờ, mò mò hai cái bánh bao.

Thùng thùng ~

Phát hiện Phạm Thanh Hòa không để ý nàng, Tuyền Cơ Chân Nhân có chút không thú vị, buông tay ra, cầm lấy bình lọ trên bàn dò xét, còn đưa lên mũi ngửi ngửi: "Chà, Huyết Ngưng Tán, kỳ môn độc dược, lần trước có hiệu quả trên người ta hai khắc, đây là độc gì, nghe nói dược lực rất lớn..."

? ?

Phạm Thanh Hòa thấy kỳ môn độc dược nàng điều chế bị yêu nữ này làm thành túi thơm mà ngửi, cảm thấy mình bị sỉ nhục, cắn

răng nói: "Bình lọ của Độc Sư ngươi cũng dám sờ? Nếu như xảy ra chuyện gì, ta cũng không rảnh cứu ngươi."

"Ta đã luyện Dục Hỏa Đồ, ngươi đâu có hạ độc chết ta được?"

Tuyền Cơ Chân Nhân đặt mông ngồi lên mép bàn đọc sách, tìm trong rất nhiều bình lọ, phát hiện một cái bình nhỏ màu đỏ, viết 'Như Mộng Tự Huyễn Tán', vị trí đặt cũng rất bắt mắt, hiếu kỳ nói: "Cái này là thuốc gì?"

Phạm Thanh Hòa nói đến kiệt tác của mình thì trong mắt hiện ra mấy phần đắc ý: "Thuốc này là độc môn đặc chế có thể khiến người ta lộ rõ suy nghĩ trong lòng, chơi vô cùng vui, hơn nữa không phải độc dược, không tổn thương thân thể, Dục Hỏa Đồ chắc không có tác dụng đâu, ngươi có dám ngửi hay không?"

Tuyền Cơ Chân Nhân bán tín bán nghi, ngoắc ngoắc tay: "Đưa thuốc giải cho ta trước."

"Không phải ngươi không sợ sao? Muốn giải dược làm gì?"

"Lo trước khỏi hoạ. Cho ta thuốc giải, ta cam đoan trong ba ngày không bắt nạt ngươi."

? ?

Phạm Thanh Hòa ngồi thẳng mấy phần, đang muốn nói chuyện thì phát hiện yêu nữ này định đưa bình thuốc đến mũi nàng, vội vàng đưa tay: "Được, coi như ngươi lợi hại!"

"Như vậy mới đúng..."

Chương 790 - Uống Thuốc Đông Y À?

Chương 790. Uống Thuốc Đông Y À?

Trời tối không một bóng người, ánh đèn trong doanh trại nhỏ như hạt đậu.

Trong trướng ánh sáng lờ mờ, một người tay cầm kinh thư, nhìn giống như thư sinh chăm chỉ treo đèn đọc sách.

Bên cạnh còn có một cái quả cầu lông tròn vo, chân chỉ lên trời, nghiêng đầu nằm, ngủ không rõ sống chết.

Dạ Kinh Đường tay trái cầm sách ngồi trên thảm dưới đất, tay phải cầm rượu khoác trên đầu gối đùi phải, tư thái như Quan Công đọc Xuân Thu dưới ánh trăng.

Nhìn thấy chỗ làm người mê đắm thì nâng rượu nhấp một ngụm, tâm tư say mê trong đó gần như quên mình, không rõ đã xem bao lâu.

Mặc dù thức đêm xem tạp thư không phù hợp với phong phạm cao thủ nhưng cả một đời người có thể gặp được mấy quyển có thể xem, hơn nữa thường xuyên tìm được sách cả đời khó mà quên được cũng không dễ dàng, chỉ cần cầm lên, chưa xem xong thì không bỏ xuống được.

Cũng may quầy sách trên phiên chợ rất tâm huyết, sách mua đều là bản bìa cứng trọn bộ, có đầu có đuôi, cũng không thiếu chương ít trang, nếu không xem được một nửa lại mất chương, đoán chừng Dạ Kinh Đường có thể giết tới nhà người viết trong

đêm, mượn đá mài sắc Ly Long Đao.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thời điểm Dạ Kinh Đường lấy lại tinh thần thì sắc trời đã sáng, bên ngoài vang lên tiếng gà gáy chó sủa.

Đáng tiếc, khi Dạ Kinh Đường đọc tới chỗ làm người ta mê đắm, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân rất nhỏ.

Đạp đạp ~

Dạ Kinh Đường bên tai giật giật, cũng không ngẩng đầu, chỉ hơi quay người dùng thân thể che sách vở: "Trở về rồi à. Đi ngủ sớm một chút đi, ta gác đêm."

Đạp đạp ~

Tiếng bước chân từ xa đến gần, đi vào trong lều vải nhưng không nói chuyện, tiếng hơi thở còn có chút không đúng.

Không biết Dạ Kinh Đường dùng bao nhiêu nghị lực mới dời mắt khỏi sách, quay đầu nhìn về phía cổng, kết quả vừa nhìn thì sững sờ.

Ánh nến yếu ớt, tia sáng nhạt chiếu vào nơi hẻo lánh trong trướng.

Tuyền Cơ Chân Nhân mặc y phục trắng như tuyết, duyên dáng yêu kiều đứng ở cửa ra vào, gương mặt vốn khá lẳng lơ, lúc này có chút phiếm hồng, cặp mắt hoa đào giống như say lại không phải say cực kỳ sáng tỏ dưới ánh nến, nhìn chằm chằm hắn từ trên hướng xuống, lại giương mắt nhìn xung quanh, tựa như đang nhìn thứ gì đó rất thú vị.

Dạ Kinh Đường nhìn xung quanh một chút, trong phòng sạch sẽ gọn gàng, đương nhiên là không hiểu gì, còn tưởng rằng Tuyền Cơ Chân Nhân uống nhiều, vội đứng dậy: "Lục tiên tử?"

"A, ngươi quay qua chỗ khác!"

"Ừm?"

Dạ Kinh Đường nhìn thấy sắc mặt Tuyền Cơ Chân Nhân bỗng nhiên đỏ lên, nhanh chóng nghiêng đầu dời ánh mắt sang chỗ khác, giọng điệu có ba phần xấu hổ giận dữ, động tác cứng đờ, cúi đầu nhìn một chút —— quần áo chỉnh chỉnh tề tề, cũng không có giương cung bạt kiếm, ngươi thẹn thùng cái gì?

Ngay lúc đó, trong mắt của Tuyền Cơ Chân Nhân.

Tuyền Cơ Chân Nhân vừa mới lấy được 'Như Mộng Tự Huyễn Tán', kết quả phát hiện dược vật này rất huyền diệu, đầu óc tỉnh táo nhưng ánh mắt lại nghĩ 'Tâm tưởng sự thành', các loại bàn ghế như sống lại, thể hiện sắc thái lộng lẫy có chút huyễn hoặc, cảnh sắc bên ngoài và nhân vật trong đáy mắt cũng như thế —— giống như không cẩn thận ăn nấm độc, nhưng cũng không khó chịu.

Tuyền Cơ Chân Nhân đi vào lều vải, nhìn thấy Chim Chim nằm trên gối, Chim Chim trắng như tuyết giờ lại biến thành nhiều màu sắc.

Dạ Kinh Đường vùi đầu đọc sách ở bên cạnh, nội dung trên sách cũng biến thành xuân cung đồ nam nữ tương hợp —— không đúng, cái này hình như không thay đổi, chính là xuân cung đồ?

Tuyền Cơ Chân Nhân thầm suy nghĩ, chợt phát hiện Dạ Kinh Đường đứng dậy, mà áo choàng đen tuấn dật trên người cũng theo đó như cánh hoa bay lượn, lộ ra cơ ngực rộng lớn, cơ bụng rắn chắc, thô to.

"A!"

Tuyền Cơ Chân Nhân không kịp đề phòng, vội vàng quay đầu đi, nói: "Ngươi quay qua chỗ khác!"

Dứt lời, Tuyền Cơ Chân Nhân lại kịp phản ứng, nhanh chóng ngoảnh lại nhìn, nghĩ theo hướng đứng đắn.

Sau đó Dạ Kinh Đường biến thành một thiếu niên lang mặc vải thô áo gai, trong tay cầm mấy con cá con, gà ngũ sắc bên cạnh cũng biến thành cục than đen.

"Hở?"

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm thấy trải nghiệm này thực mới mẻ, mộng du tiên cảnh hẳn cũng không có gì hơn cái này, nàng chậm rãi đi đến trước mặt, đưa tay nhéo nhéo mặt Dạ Kinh Đường...

Dạ Kinh Đường nhìn Tuyền Cơ Chân Nhân hai con ngươi sáng ngời có thần đi tới, sờ khuôn mặt của hắn, rõ ràng hơi luống cuống, lui về sau một bước, nắm chặt tay Tuyền Cơ Chân Nhân: "Lục tiên tử, cô... có phải cô uống nhiều rồi không?"

"Ngươi đừng nhúc nhích."

Tuyền Cơ Chân Nhân bỏ tay ra, sau đó hai tay nắm vuốt khuôn mặt Dạ Kinh Đường kéo kéo, kéo thành một cái bánh nướng.

Sau đó muốn đụng vào cá trên tay, kết quả vừa xích lại gần thì con cá đã biến thành sách vở, hẳn là dược vật này gây ra ảo giác, cũng không thể biến mộng tưởng trở thành sự thật.

Dạ Kinh Đường lẻ loi trơ trọi đứng trên chăn đệm dưới đất, nhìn Tuyền Cơ Chân Nhân say khướt lải nhải trước mặt, quả là có chút nơm nớp lo sợ, đưa tay huơ huơ trước mặt nàng: "Lục tiên tử? Cô uống thuốc Đông y hả?"

Tuyền Cơ Chân Nhân biết Dạ Kinh Đường không thể giống như nàng, chắc đang nghĩ nàng như kẻ ngu, lấy bình thuốc màu đỏ ra, dùng ngón út dính một chút, đẩy về mũi Dạ Kinh Đường: "Ngươi cũng thử một chút."

Chương 791 - Cô Hạ Độc Ta

Chương 791. Cô Hạ Độc Ta

Dạ Kinh Đường nhìn Tuyền Cơ Chân Nhân lải nhải, nào dám đụng vào thứ không rõ nguồn gốc này, vội vàng đưa tay đỡ lấy: "Đây là cái gì?"

"Đồ tốt, ta sẽ không hại ngươi, ngươi tránh cái gì? Thử một chút đi."

Dạ Kinh Đường có chút bất đắc dĩ, ngẫm lại vẫn nghe theo, để Tuyền Cơ Chân Nhân lau dưới chóp mũi, kết quả lập tức ngửi thấy một mùi hương là lạ, đầu óc có chút mệt mỏi do thức đêm đọc sách lập tức khỏe hơn.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy ánh mắt Dạ Kinh Đường sáng rực lên, vừa lòng thỏa ý thu tay lại: "Thế nào?"

"Ừm... hả?"

Dạ Kinh Đường trầm mặc một lát, thầm cảm nhận sự thay đổi của thân thể, kết quả chợt phát hiện Lục tiên tử duyên dáng yêu kiều trước mặt, dưới ánh sáng, y phục trắng trên người dần trở nên mờ nhạt, có thể loáng thoáng nhìn thấy màu da và hình dáng mông eo. Dạ Kinh Đường giật mình, chớp chớp mắt nhìn kỹ lại, phát hiện quần áo Tuyền Cơ Chân Nhân không trong suốt nhưng gương mặt trở nên đỏ hồng, đổ một chút mồ hôi, giống như lần trước trúng thuốc ôm hắn cọ cọ.

"Đây là thuốc gây ảo giác?"

Dạ Kinh Đường giơ tay lên, xoa xoa trán Tuyền Cơ Chân Nhân,

phát hiện cảm giác ấm áp nhưng cũng không có mồ hôi, đáy mắt không khỏi ngạc nhiên: "Thứ này đúng là lợi hại, ta cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, tại sao nhìn đồ vật sẽ xuất hiện ảo giác?"

Tuyền Cơ Chân Nhân cố gắng duy trì tâm như nước, để tránh quần áo Dạ Kinh Đường lại biến mất, đồng thời bày ra vẻ mặt nghiêm túc hỏi thăm: "Ngươi thấy cái gì?"

"Ta..."

Dạ Kinh Đường phát hiện quần áo của Tuyền Cơ Chân Nhân giống như lại trượt xuống, nhanh chóng đưa tay kéo giúp, kết quả phát hiện không đúng, lại vội vàng thu tay lại.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy thế thì hiểu ý, nhìn Dạ Kinh Đường cố gắng duy trì khí độ quân tử: "Hóa ra đang nghĩ dáng vẻ ta không mặc quần áo! Được lắm, bình thường giả bộ như chính nhân quân tử, bây giờ không che giấu bản tính được nữa rồi? Ngươi còn giải thích thế nào?"

Tuyền Cơ Chân Nhân không nói lời nào còn được, giọng điệu đầy mị hoặc vang lên, Dạ Kinh Đường lập tức phát hiện trên đầu mỹ nhân bạch y trước mặt xuất hiện hai cái tai hồ ly, phía sau còn có chín cái đuôi to bay tới bay lui.

Dạ Kinh Đường nháy nháy mắt, lùi về sau một bước: "Bây giờ đầu óc của ta bắt đầu trở nên không tỉnh táo."

"Vừa nãy ngươi tỉnh táo! Ta cũng dùng, không nghĩ bậy thì sẽ không nhìn thấy thứ không nên thấy, ngươi còn muốn nói láo?"

Dạ Kinh Đường chậm rãi lui lại, phát hiện Tuyền Cơ Chân Nhân nói chuyện đồng thời còn dùng đuôi cáo lớn vẩy gương mặt hắn, hắn đưa tay sờ, tự nhiên sờ soạng không khí, cái đuôi cũng không thấy, lại hậm hực thu tay lại: "Quân tử bàn việc làm không bàn suy nghĩ, nếu như bàn suy nghĩ thì trên đời này không ai hoàn

mỹ cả. Thứ này không thể dùng linh tinh, lỡ như gặp phải nguy hiểm, cô và ta đều xuất hiện ảo giác không kịp phòng bị, chẳng phải sẽ xảy ra chuyện lớn sao?"

Tuyền Cơ Chân Nhân chậm rãi tiến lên phía trước: "Đây không phải ảo giác, mà là suy nghĩ trong lòng, gặp nguy hiểm sao lại coi nhẹ? Ánh mắt ngươi trốn tránh như thế, có phải trong lòng đang mạo phạm ta hay không, nghĩ những chuyện không đứng đắn?"

Dạ Kinh Đường bất tri bất giác đầu gối đụng vào giường, ngồi xuống, mà bạch hồ tinh trước mặt ở trên cao cúi người nhìn xuống, quần áo lại biến thành hư không, tựa như muốn đè hắn lại hút dương khí.

Dạ Kinh Đường hơi mơ màng, nghiêm túc nói: "Dược vật này ảnh hưởng thần trí, khiến cho người ta dễ bị người khác đặt bẫy sinh ra ảo giác. Bây giờ ta điều khí thì tinh thần tỉnh táo, không còn nhìn thấy thứ lộn xộn gì."

"Ngươi còn giả bộ? Phía dưới ngươi lộ tẩy lẽ nào ngươi không biết?"

Dạ Kinh Đường cúi đầu xem xét, đúng là có cái lều vải, lập tức điều khí ngưng thần, muốn thanh trừ ảo giác.

Kết quả trừng mắt nhìn lại tròn mắt nhìn...

Hình như không phải ảo giác! Mẹ nó!

Dạ Kinh Đường ho nhẹ một tiếng, cảm thấy tình huống hơi sai sai, cưỡng chế làm ra dáng vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì, bình thản nói: "Là cô xuất hiện ảo giác. Tâm ta như nước, không nghĩ tới những gì cô nói thì há thấy những thứ bậy bạ, cô..."

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy vẻ mặt Dạ Kinh Đường như thường, nghĩ mình xuất hiện ảo giác, chớp chớp mắt, muốn thanh trừ tạp niệm, kết quả ác ôn trước mắt cũng không biến mất.

Thế là nàng dựa theo kinh nghiệm, đưa tay chạm thử để ảo giác tiêu tan, kết quả...

"... ?"

Dạ Kinh Đường chưa kịp phản ứng thì phát hiện chuôi đao của mình bị tay nhỏ lạnh lẽo cách vải nắm chặt, sau đó hai con ngươi trước mặt hơi có vẻ nghi ngờ bỗng nhiên trừng lớn, tay cũng theo bản năng xiết chặt.

"Tê —— "

Dạ Kinh Đường như bị cái kìm kẹp lấy, lúc ấy mặt lập tức tái mét, vội vàng nắm cổ tay nàng: "Ài, buông tay buông tay..."

Tuyền Cơ Chân Nhân cầm chặt, kịp phản ứng sau đó mặt đỏ tới mang tai, nhanh chóng thả lỏng tay ra: "Ngươi còn dám nói mình tâm tịnh như nước? Tâm ngươi như nước vậy à?"

"Ta là nam nhân bình thường, cô hạ dược ta."

"Ta cho ngươi dùng dược bình thường, ngươi không háo sắc có thể suy nghĩ lung tung như vậy sao? Sao ta lại không nghĩ lung tung?"

"Ngươi không nghĩ lung tung thì vừa mới bắt đầu ngươi nghiêng đầu tránh cái gì?"

Chương 792 - Lạc Ngưng tới

Chương 792. Lạc Ngưng tới

Tuyền Cơ Chân Nhân nháy nháy mắt, phát hiện cả hai đều đang suy nghĩ miên man, khiêu khích hình như không có tác dụng.

Nàng hơi trầm mặc một lát, lại khôi phục tư thái thế ngoại cao nhân, ngồi ở mép giường, bày ra dáng vẻ tĩnh tọa: "Đạo gia coi trọng thanh tâm quả dục, ngươi và ta xuất hiện ảo giác không đúng lúc chỉ có thể nói rõ thuốc này rất mạnh, ngươi và ta đều tâm không kiên định. Bây giờ chúng ta đều điều khí ngưng thần, rèn luyện tự thân, ai còn nghĩ lung tung thì người đó là chó."

Dạ Kinh Đường cũng cảm thấy định lực của mình hình như xảy ra chút vấn đề, hít một hơi thật sâu, ngồi xếp bằng bên cạnh:

"Được. Chỉ cần cô đứng đắn một chút, chắc chắn ta sẽ không suy nghĩ lung tung... hơn nữa thứ này đúng là thú vị, cô tưởng tượng phía trên là bầu trời sao, tất cả xung quanh đều là đom đóm, ừm, lại có vài cánh hoa rơi xuống."

Tuyền Cơ Chân Nhân chớp chớp mắt, một lát sau đưa tay vào trong hư không khẽ vuốt, hiển nhiên là đang sờ đom đóm tưởng tượng ra.

Dạ Kinh Đường cũng giơ tay lên sờ tới sờ lui, không biết đang làm gì.

Một bên khác, dưới chăn đệm dưới đất.

Mặc dù Chim Chim ngủ rất say nhưng đó là ở trạng thái bình thường, hai người lên cơn trong phòng, Chim Chim cũng bị đánh

thức.

Lúc này Chim Chim ngồi xổm ở dưới chăn đệm dưới đất, nhìn hai người quần áo lộn xộn khua tay múa chân, rõ ràng có chút sợ hãi...

Cùng lúc đó, Hồng Hà Trấn.

Lộc cộc, lộc cộc.

Đội kỵ binh hơn mười người lúc nửa đêm tiến vào thị trấn có tường làm bằng đất vàng, bên tiêu cục lập tức có người tới thương lượng, sau đó toàn bộ đội ngũ đi đến tiêu cục.

Bùi Tương Quân chạy vài ngàn dặm đường, khó tránh khỏi cả người kiệt sức, ngựa hết hơi, nhưng mà đến chỗ nhị ca đã từng ẩn cư thì vẫn lên tinh thần, dẫn theo đám đường chủ Tống Trì và Trần Nguyên Thanh đến mộ phần bên ngoài trấn.

Tống Trì, Trần Nguyên Thanh và Bùi Viễn Phong gần như cùng tuổi, khi còn bé chính là sư huynh đệ cùng một môn phái, lần trước gặp lại bọn họ đều đang ở độ tuổi xuân thì, bây giờ gặp lại biến thành tóc mai và mộ bia, trong lòng khó tránh có vô số nỗi cảm thán không nói thành lời, một đám người đứng trước mộ phần tế bái, gần như không ai nói gì.

Lạc Ngưng đến quê quán của tướng công, đương nhiên cũng đến tế bái phụ thân chưa từng gặp mặt, nhưng có Vân Ly bên cạnh không tiện ở lâu, chỉ thắp một nén hương sau đó theo Chiết Vân Ly trở về thị trấn.

Đông Phương Ly Nhân và Thái hậu ở trong tiêu cục, bây giờ người tới đông đủ, dựa theo sắp xếp của Dạ Kinh Đường, ngày mai sẽ xuất quan.

Lạc Ngưng là người cầm đầu lũ phản tặc, vẫn luôn không dám tới quá gần Thái hậu và Tĩnh Vương, về phòng mình thì bắt đầu

rửa mặt, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, nghênh đón hành trình sẽ kéo dài không biết bao nhiêu ngày nữa.

Nhưng Lạc Ngưng mới nằm xuống giường, còn chưa kịp chìm vào giấc ngủ thì bỗng nhiên nghe thấy âm thanh từ nơi xa truyền đến: "Ô ~~ ô ~~ "

Tiếng chim hót, nhưng chắc chắn không phải Chim Chim mà là ám hiệu trước kia nàng hành tẩu giang hồ dùng để liên lạc với đồng bạn.

Lạc Ngưng nghe thấy ám hiệu quen thuộc, gương mặt lãnh diễm bỗng nhiên cứng đờ, trong nháy mắt cảm thấy trời sập xuống, giống như tiểu tức phụ theo dã nam nhân chạy trốn bị tướng công tìm tới cửa, thoáng chốc thấy luống cuống và khẩn trương trong lòng.

Lạc Ngưng giật giật lông mi, nhẫn nhịn nửa ngày, đến khi bên ngoài lại vang lên tiếng chim kêu lần nữa mới vô thanh vô tức đứng dậy, mặc thanh y vào, còn đứng trước gương kiểm tra, bày ra vẻ mặt thanh lãnh ngày xưa, sau đó lặng lẽ ra cửa.

Bóng đêm càng sâu, người trong ngoài tiêu cục đã nghỉ ngơi, chỉ để lại một vài trạm gác tuần sát ở bên ngoài.

Lạc Ngưng tùy tiện lấy lý do ra ngoài, đi tới đường nhỏ cách tiêu cục không xa, sau đó thấy được một bóng người trong một ngõ nhỏ.

Bóng người mặc cẩm bào, đầu đội ngọc quan, eo buộc đai lưng ngọc, dáng người thon dài mà quý phái, khí thế có chút giống Tĩnh Vương, nhưng rõ ràng còn xịn hơn kiểu giả vờ cao thâm như Tĩnh Vương nhiều, đứng nơi đó giống như một ngọn núi nguy nga quyền khuynh thiên hạ, chỉ đứng chắp tay cũng đủ để cho ngàn vạn đạo chích sợ hãi.

Trong ngõ nhỏ, ánh trăng chiếu vào người, có thể nhìn thấy gương mặt của bóng người nhưng một cái mặt nạ màu trắng che lại dung nhan động lòng người, chỉ để lộ một đôi mắt.

Con mắt ẩn chứa tinh quang, giống như hai lưỡi dao đánh đâu thắng đó, xen lẫn ngạo khí 'Sơn hạ vô địch'.

Dù Lạc Ngưng là lão khuê mật của Tiết Bạch Cẩm, nhìn thấy đôi mắt khiến cho người ta run rẩy từ đáy lòng này vẫn quặn thắt trong lòng, vô thức cúi đầu dời mắt, chậm rãi đi tới trước mặt: "Ngươi đến rồi."

"Kêu ngươi đợi ta, tại sao lại khởi hành sớm?"

Tiết Bạch Cẩm thuở nhỏ giả làm thân nam nhi, đi ra ngoài chú ý dáng vẻ đã thành thói quen, dù nói chuyện với Lạc Ngưng thì cũng gằn giọng, nghe 'Ong ong ong', vừa nguy hiểm lại bá khí.

Chương 793 - Ta Ở Ngoài Trấn Chờ

Chương 793. Ta Ở Ngoài Trấn Chờ

Lạc Ngưng vuốt vuốt sợi tóc bên tai, đi tới trước mặt, giải thích rõ: "Sắp xếp hành trình xong, vừa khéo đi cùng bọn họ, Thái hậu và Tĩnh Vương đã bảo Bình Nhi để lại tin tức, sao ngươi lại chạy tới nơi này? Nếu bị phát hiện tung tích, triều đình nghi ngơ ngươi động cơ không chính đáng sẽ là tai hoạ ngập đầu đối với Nam Tiêu Sơn."

Tiết Bạch Cẩm xoay người lại, bởi vì thân cao giống như Ngây Ngốc, cúi đầu nhìn giai nhân vận thanh y, đúng là giống một tướng công: "Ta không đến, làm sao tìm được ngươi? Biết rõ ta muốn qua, ngươi nên ở kinh thành chờ."

Lạc Ngưng không dám đối mặt, tùy ý dò xét trái phải: "Được, không nói những thứ này, làm sao bây giờ? Ngươi cũng không thể lặng lẽ theo sau, nếu như thân phận bại lộ, ta không thể chờ ở kinh thành được nữa, còn hại Dạ Kinh Đường cũng bại lộ thân phận nội gián."

Tiết Bạch Cẩm chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy Ngưng Nhi từ mười mấy tuổi bắt đầu kề cận nàng có chút xa lạ, nhưng mà gần một năm không gặp, có cảm giác này cũng bình thường, nàng cũng không để trong lòng, mở miệng đáp: "Dạ Kinh Đường bò quá nhanh, loại người thiên kiêu này sẽ không chịu làm kẻ dưới, kêu hắn hỗ trợ tìm Ngọc Tỉ và Thiên Tử Kiếm, hắn tìm được cũng sẽ không cho Bình Thiên Giáo..."

Lạc Ngưng nhướng mày: "Ngươi đừng nói lung tung, Dạ Kinh

Đường phẩm hạnh đoan chính, lòng mang đại nghĩa, không ham danh lợi quyền thế, hoàn toàn không có tâm tư khống chế thiên hạ..."

"Chuyện này không liên quan đến thiên hạ. Cũng là vì hắn phẩm hạnh đoan chính, lòng mang đại nghĩa mới không giao Ngọc Tỉ và Thiên Tử Kiếm cho Bình Thiên Giáo. Bình Thiên Giáo ta nắm giữ mấy thứ này thì sẽ khôi phục tiền triều. Hắn biết công dụng, cũng biết hậu quả, thân là Bát Khôi đương đại, lại không cầu danh lợi quyền thế chính là hiệp khách. Thân là hiệp khách, sao hắn lại giao thứ sẽ khiến cho bách tính bị rơi vào họa chiến tranh này cho Bình Thiên Giáo?"

Lạc Ngưng chớp chớp mắt: "Nếu Dạ Kinh Đường cảm thấy không nên khởi binh dẹp loạn, đương nhiên có suy nghĩ của hắn, ngươi..."

Tiết Bạch Cẩm giơ tay ngăn lại, nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Ngưng: "Trong mắt của hắn có thiên hạ, trong mắt ta cũng có. Bình Thiên Giáo nên tạo phản hay là nên chiêu hòa, trong lòng ta biết, chẳng lẽ hắn có suy nghĩ của hắn thì ta phải nghe hắn? Sao ngươi chắc chắn cách nhìn của hắn là đúng?"

Lạc Ngưng cũng biết là như thế, ngẫm lại chỉ có thể nói: "Dạ Kinh Đường là người của Bình Thiên Giáo ta, nếu như các ngươi không thống nhất ý kiến, còn không thuyết phục được đối phương, như vậy chẳng phải người một nhà đang đánh nhau à?"

Tiết Bạch Cẩm biết Dạ Kinh Đường giúp Lạc Ngưng làm rất nhiều chuyện, cũng không thể để người ta thất vọng đau khổ, nói: "Chuyện này liên quan thiên hạ, có suy nghĩ khác nhau cũng bình thường. Hắn không giao Thiên Tử Kiếm và Ngọc Tỉ cho Bình Thiên Giáo, ta cũng không làm khó bắt hắn đi tìm. Lần này tự mình tới chính là chuẩn bị tự mình đi làm việc này."

Lạc Ngưng nghe thấy Tiết Bạch Cẩm không định đi gặp vương,

nàng tạm thời sẽ không bị lộ tẩy, trong lòng thầm vui mừng, nhưng ngay sau đó lại trở nên xoắn xuýt, dò hỏi: "Ý ngươi là để ta cùng đi đào bảo với ngươi?"

Tiết Bạch Cẩm gật đầu: "Trước kia hành tẩu giang hồ đều là chúng ta đi cùng nhau. Ngươi không theo ta, một mình ta đi dạo sa mạc hay sao?"

Lạc Ngưng đã lâu không đi theo đội với người khác, chắc chắn không bỏ được tiểu tặc, nhưng nàng cũng không thể thẳng thắn đòi chia ra, ngẫm lại chỉ có thể nói: "Ừm, Dạ Kinh Đường tuổi còn nhỏ, nhưng tốc độ phát triển quá nhanh, có người dẫn đường như ta bên cạnh, có thể bảo đảm hắn là tử trung của Bình Thiên Giáo, nếu như rời khỏi quá lâu, để một mình hắn ở kinh thành làm nội gián, rất có thể chẳng bao lâu sẽ bị triều đình đuổi đi, cho nên…"

Tiết Bạch Cẩm bình tĩnh nói: "Những chuyện này ta đã nghĩ tới, Vân Ly mười sáu, cũng đến lúc nên kết hôn..."

? !

Lạc Ngưng như bị sét đánh, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: "Tiết Bạch Cẩm!"

"Hả?"

Bình Thiên Giáo chủ ngừng nói, bị Lạc Ngưng hét dọa sợ, nói khẽ: "Thế nào?"

Lạc Ngưng ngẩng đầu ưỡn ngực, tâm tư xoay chuyển: "Nữ nhi gia chung thân đại sự, phải do nàng tự mình định đoạt, với Vân Ly, ngươi như thầy như cha như mẹ, chẳng lẽ còn muốn dùng Vân Ly làm quân cờ chiêu binh mãi mã? Sao ngươi có thể làm như vậy được?"

Dưới lớp mặt nạ, miệng Tiết Bạch Cẩm hơi há ra: "Ta không nói ép gả. Vân Ly rất cơ trí, để Vân Ly đi theo Dạ Kinh Đường là

được, nếu như hai người phát sinh tình cảm là tốt nhất, nếu như không có, với tính cách của Vân Ly thì cũng có thể trở thành huynh muội khác họ... hơn nữa ngươi kích động như vậy làm gì? Dạ Kinh Đường là người trẻ tuổi ưu tú như vậy, tuổi tác còn tương đương với Vân Ly, hắn là hiền tế thì không người nào thích hợp hơn, ngươi không hi vọng Vân Ly tìm được tướng công tốt à?"

Lạc Ngưng cảm thấy càng nói càng bất thường, không muốn trả lời vấn đề này, chuyển đề tài nói: "Được, tạm thời nghe ngươi sắp xếp, ta không dám rời khỏi lâu, ta về trước, đợi chút nữa nói chuyện với Tam Nương, ngày mai sẽ theo ngươi ra ngoài."

"Được, ta ở ngoài trấn chờ ngươi, nhớ tới sớm."

Chương 794 - Dược liệu gì?

Chương 794: Dược liệu gì?

Bầu trời dần trở nên trắng xóa, dân chúng của Đông Minh bộ lần lượt thắp đèn, những tộc nhân dậy sớm mở các quầy hàng đối diện với đường phố.

Trong lều trại ở phía sau, Chim Chim tỉnh ngủ, có chút đói bụng, đáp xuống đầu giường, từ trên cao nhìn Dạ Kinh Đường:

"Thì thầm thì thầm?"

Nằm trên giường, lông mi Dạ Kinh Đường giật giật, lần đầu tỉnh lại, hắn cảm thấy sảng khoái, mệt mỏi sau chặng đường dài hoàn toàn tan biến, có lẽ sau nửa tháng hắn mới có thể ngủ thoải mái như vậy.

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng thở ra, mở mắt nhìn thấy cái đầu tròn của Chim Chim nghiêng xuống, nhếch khóe miệng nở nụ cười, giơ tay nhẹ nhàng dời cánh tay trên người…

Sao trên người ta lại có một cánh tay?

Dạ Kinh Đường tỉnh lại trong nháy mắt, thoáng hồi tưởng lại - Ngày hôm qua cùng Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi ở trên giường mộng du huyễn cảnh, cuối cùng lại nằm ngắm sao, sau đó...

Sau đó không biết hắn ngủ thiếp đi từ lúc nào …

Không phải là…

Dạ Kinh Đường thầm nghĩ không ổn, khuôn mặt vốn rất đẹp trai nhìn bằng mắt thường lại trắng bệch, từ khóe mắt nhìn sang,

điều đầu tiên đập vào mắt chính là hai má tuyệt sắc trắng nõn vô ngân của nữ tử, tóc dài đen nhánh dùng dây buộc lên, tựa vào trên cùng một cái gối cách đó hai thước, khoảng cách hơi cúi đầu cũng có thể hôn được.

Tuy dung mạo và khí chất không chê vào đâu được, nhưng dáng vẻ khi ngủ của nữ nhân này không được tao nhã cho lắm, nàng nằm trên giường, tay phải đặt trước ngực hắn, trong tay có một chiếc đồng hồ mặt trời nhỏ.

Thân thể của Dạ Kinh Đường hơi cứng đờ, lặng lẽ nhìn xuống —— Trên người Tuyền Cơ Chân Nhân mặc bạch y, tuy rằng nằm có chút nhăn nhúm nhưng rất hoàn chỉnh, cũng không có chỗ nào có xuân quang mới xuất hiện.

Quần áo của hắn cũng mặc trên người, thoạt nhìn tối hôm qua không phát sinh cái gì, chỉ là ngủ chung giường một đêm.

"Hô…Làm ta sợ chết khiếp..."

Dạ Kinh Đường thấy vậy mới như trút được gánh nặng, mắt thấy Tuyền Cơ Chân Nhân còn chưa tỉnh, hắn sợ dẫn đến hiểu lầm không cần thiết, muốn lặng lẽ sờ sờ đem tay trên ngực dời đi.

Nhưng hắn còn chưa kịp động đậy, đã phát hiện Lục tiên tử gần trong gang tấc, chậm rãi mở mắt ra:

"Ừ..."

Dạ Kinh Đường thầm nghĩ không xong, sợ bị cô nương người ta đánh chết, phản ứng cực lẹ, nhanh chóng đẩy cánh tay Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi dậy, sờ sờ trên người, sau đó đảo mắt nhìn Về phía Tuyền Cơ Chân Nhân, ánh mắt vừa sợ vừa nghi ngờ, một bộ dáng "thiếu hiệp chịu nhục".

?

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng ngủ thoải mái như Dạ Kinh Đường, vừa tỉnh lại đầu óc trống rỗng, bỗng nhiên phát hiện Dạ Kinh Đường ngủ ở trước mắt, tự nhiên hoảng sợ.

Nàng còn chưa kịp trách cứ câu 'Đăng đồ tử, ngươi làm gì ta vậy? ", đã thấy được ánh mắt ác nhân của Dạ Kinh Đường cáo trạng trước, không khỏi sửng sốt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tuyền Cơ Chân Nhân rất nhanh cũng nhớ lại chuyện tối hôm qua, sau đó chậm rãi ngồi dậy, nhìn trái nhìn phải, lại giơ tay sửa sang lại y phục nhăn nhúm:

"Ngươi nhìn ta làm gì vậy? Ta không làm gì ngươi cả, không cẩn thận ngủ quên mà thôi..."

Thấy Tuyền Cơ đại nhân không quấy rầy mình, Dạ Kinh Đường âm thầm thở phào nhẹ nhõm, làm ra vẻ nghiêm túc, lại sờ sờ y phục của mình:

"Ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng cô... Tại sao cô lại ngủ trên giường của ta?”

Tuyền Cơ Chân Nhân kỳ thật cũng kinh hãi không nhẹ, chỉ là tâm trí quá cứng rắn không biểu hiện ra ngoài mà thôi, nàng âm thầm cảm giác, sau khi xác định mình vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ, ánh mắt ý bảo Chim Chim làm loạn chăn đệm nằm dưới đất:

"Giường của ngươi ở đó, sao lại bảo ta ngủ trên giường của ngươi? Ta ngủ thiếp đi, ngươi không thể tự mình trở về nằm, nhất định phải chen chúc với ta à? ”

"Ta cũng không rõ mình ngủ lúc nào, cô nói võ nghệ cao hơn ta, sao cô không nhắc nhở ta một câu?"

Dạ Kinh Đường đáp lại một câu, không dám nói bậy chuyện này, xoay người ôm Chim Chim đứng dậy:

"Trời sáng rồi, mau đứng lên đi, ta đi rửa mặt trước. ”

Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ gật đầu, đợi Dạ Kinh Đường tê dại chui ra khỏi lều trại, biểu cảm mới hiện ra vài phần quái dị, trước tiên nâng tay xoa xoa trán, lại quay đầu nhìn giường bị hai người làm cho nhăn nhúm, nhẹ giọng nói thầm:

"Cái loại dược liệu gì vậy…."

Thương nhân ra vào trong Lang Hiên Thành quá nhiều, rồng rắn hỗn tạp, Dạ Kinh Đường muốn hộ tống Thái Hậu Nương Nương và Tĩnh Vương quay về, đương nhiên phải tìm hiểu trước tình hình trong thành, kẻo đến lúc đó người đến lại hoàn toàn không biết gì về nguy hiểm, sẽ gây nhiều rủi ro.

Sau khi ăn điểm tâm ở nơi đóng quân của Đông Minh bộ xong, Phạm Thanh Hòa còn chưa tìm hiểu được manh mối của Tù Long Chướng, Dạ Kinh Đường và Tuyền Cơ Chân Nhân đã cùng chạy lên phố lần nữa.

Lang Hiên Thành không chỉ tụ tập người của các bộ tộc Tây Hải, thế lực hai triều Nam Bắc cũng không ít.

Chương 795 - Hắc Kỳ Bang

Chương 795. Hắc Kỳ Bang

Dạ Kinh Đường đi dạo trong thành nửa ngày, mới phát hiện có không ít thương đội Lương Châu và tung tích của các bang phái.

Trong đó Hồng Sơn Bang có nơi đóng quân lớn nhất, gần một trăm bang chúng, các sạp hàng bán đặc sản địa phương đến từ Lương Châu nhưng công việc chính là đàm phán hợp tác lâu dài với người đứng đầu các bộ, vận chuyển ngũ cốc, muối và sắt đến các bộ khác nhau thông qua con đường buôn lậu.

Bởi vì chư bộ Tây Hải thiếu hụt khẩn cấp những thứ cần thiết này, Hồng Sơn Bang và các thế lực buôn bán tư nhân khác có địa vị cực cao ở Lang Hiên Thành, các bộ tộc lão trên cơ bản đều mang theo hậu lễ đến cửa cầu làm ăn.

Dạ Kinh Đường thân là chỉ huy sứ Hắc Nha, vẫn cần điều tra việc làm ăn buôn lậu nhưng việc tiết lộ thân phận của mình bên ngoài quan ngoại để kiểm tra việc buôn lậu là xen vào quyền kiểm soát nội bộ của nước khác, Đại Ngụy chưa thế lực lớn đến mức này, chỉ đang kiểm tra lai lịch và ghi lại thông tin của các thành viên trong bang hội, hỏi về nguồn gốc của hàng lậu… để sau khi trở về quan nội truy tìm căn nguyên nguồn gốc.

Tuyền Cơ Chân Nhân có thiên phú tập võ tu đạo hơn người, nhưng điều tra mười năm không tra được tung tích của Minh Long Đồ đủ thấy năng lực phá án rất yếu, loại chuyện tìm manh mối này, trên cơ bản là theo sau dắt Chim Chim đi dạo, Chim Chim phụ trách việc ăn uống, còn nàng phụ trách việc uống rượu trên biển.

Hai người một chim lần này đi dạo từ sáng đến chiều, cơ bản

là thăm dò xem có thế lực lớn nào trong thành, có cao thủ nào cũng có thể thăm dò rõ ràng.

Chim Chim đi dạo một ngày có chút mệt mỏi, muốn ăn đùi dê nướng, Dạ Kinh Đường lập tức ngồi xuống quầy dê nướng bên đường, chuẩn bị cùng Tuyền Cơ Chân Nhân ăn một bữa cơm sau đó trở về nơi đóng quân.

Lúc hai người đang ăn cơm trên quầy hàng, một tiếng chuông ngựa vang lên, còn kèm theo tiếng ồn ào truyền đến từ đường đi nơi xa:

"Nhường đường một chút..."

"Mang theo nhiều hàng như vậy, đây là thương đội nhà nào?"

“Hình như là của Hắc Kỳ Bang Lương Châu…”

Dạ Kinh Đường nghe thấy liền buông đũa xuống, quay đầu lại nhìn ra đầu đường, có thể thấy được thương đội hơn trăm người của Hắc Kỳ Bang đi về phía này.

Bởi vì hắn đập một chiếc xe, xe ngựa trong đoàn xe tự nhiên thiếu một chiếc. Hòa thượng thối miệng bị đánh một trận, mặc tăng bào cưỡi trên ngựa, tâm trạng thoạt nhìn không tốt lắm.

Bên sườn ngựa, Hồ Diên Kính treo Trảm Mã Đao, thần sắc giống như cha đã chết, khi xuyên qua đám người ngẫu nhiên còn dò xét trái phải, thoạt nhìn là đang tìm kiếm tung tích của Thiếu đương gia Trì bộ.

Nhi tử của Lương Vương Đông Phương Thượng Thanh, có lẽ cũng lần đầu đến Lang Hiên Thành, lúc này rời khỏi thung xe, cưỡi ngựa đi giữa hộ vệ ngắm cảnh đường phố.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy Hồ Diên Kính đến, nhỏ giọng nói chuyện Bãi Xương Hoang với Tuyền Cơ Chân Nhân, sau đó âm

thầm đuổi theo đoàn xe.

Tất cả thương nhân trong Lang Hiên Thành đều là khách ngoại lai, có chỗ ở là lẽ đương nhiên, nhưng vì cuộc tụ họp chỉ kéo dài hơn ba tháng nên số lượng nhà ở rất ít, nhà trọ đều là lều tạm.

Trong lúc thương đội Hắc Kỳ Bang vào thành, bên ngoài thành trì là một cái lều trại gần lều trại đỏ thẫm, bảy tám nam tử ngồi vây quanh trong đó, trên chiếc bàn nhỏ ở giữa có một bản đồ địa hình tạm thời, bên cạnh còn có mấy loại binh khí.

Tào A Ninh cầm bút lông trong tay, chỉ trỏ trên bản đồ thành trì, nói:

"Ta vừa mới đi xem, phần lớn người tuần tra đã được điều động. Nơi này là nhà kho, dân cư thưa thớt, Đông Phương Thượng Thanh ở gần kho hàng."

Hứa Thiên Ứng và vài lão ám vệ đều vây quanh trước bàn, nghe kế hoạch tác chiến buổi tối.

Đường Ngọc Đan thì đứng trước cửa lều trại, vén rèm vải ra, nhìn về phía xa xa đầy rẫy đám người ríu rít trong lều lớn.

Đợi đến khi mấy người kết thúc, Đường Ngọc Đan mới quay đầu lại, chen vào nói:

"Bước vào giang hồ là bước vào ranh giới sinh tử. Bây giờ chúng ta đang lang thang bên ngoài, không biết khi nào chúng ta sẽ chết trên đường. Nếu chết mà không có con trai hay con gái thì đó không phải là bất hiếu sao. Bộ ti Dao Cơ ở chỗ này mượn giống, bên trong cô nương xinh đẹp không nói, mang thai còn không cần nam nhân nuôi, tuy rằng không theo họ nam nhân, cũng không thể đi tìm nhi tử, nhưng tốt xấu gì cũng coi như lưu lại chút hương khói, muốn ta đến xem, không bằng!..."

Đường Ngọc Đan nói xong, bỗng nhiên phát hiện trong lều trại

yên tĩnh lại, có năm sáu người đang cau mày nhìn chằm chằm vào hắn, hắn bực bội không nói nữa.

Hứa Thiên Ứng không vui, vốn định nhắc nhở sư đệ một câu:

"Ám vệ nam đều là thái giám, sớm đã triệt sản, lưu lại cái gì?"

Nói đến điểm này, đám người Tào A Ninh quả thực đau đầu, Hứa Thiên Ứng suy nghĩ một chút chỉ tiếp tục:

"Hổ phụ không có khuyển tử, nam nhân của Dao Cơ bộ đều làm lao động tạp vụ, chính các nàng cũng chướng mắt, chúng ta đường đường là nam nhi bảy thước, há có thể để cho con cháu trở thành tiện dân? Nếu ngươi sợ chết mà không có hậu, có thể tìm một chỗ ẩn cư sống cuộc sống bình thường, không ai ngăn cản ngươi."

Chương 796 - Mã Phỉ Dò Xét Địa Hình

Chương 796. Mã Phỉ Dò Xét Địa Hình

Đường Ngọc Đan bị sư huynh mắng một câu, cũng nhận ra trong lều trại hơn phân nửa đều là thái giám, đi tới trước mặt đổi đề tài:

"Đùa một chút thôi, bàn chuyện chính sự đi. ”

Tào A Ninh nhớ kỹ từng sống trong cung, những thứ này đối với mình trái lại nhìn rất nhạt nhẽo, cầm bút lông tiếp tục phác họa trên giấy:

“Ta đã bàn bạc trước với Hồ Diên Kính, buổi tối hắn sẽ để Trương Huyền Nghiệp mang theo thủ hạ đi uống rượu. Bên người Đông Phương Thượng Thanh có hơn mười hộ vệ vương phủ, võ nghệ không tệ nhưng không phải là đối thủ của chúng ta, sau khi tìm được cơ hội, đừng thật sự đả thương Đông Phương Thượng Thanh, hù dọa là được. Đến lúc đó phải chém Trương Huyền Nghiệp một đao, thủ pháp phải chuẩn, tốt nhất là văng cả lên mặt Đông Phương Thượng Thanh, nhưng đừng làm bị thương điểm yếu, bằng không đừng nghĩ làm việc dưới tay Tả Hiền Vương..."

Hứa Thiên Ứng là người giang hồ, mắt thấy sư phụ đầu quân cho Yến vương lại rơi vào kết cục chết ngang ở kinh thành, kỳ thực có chút không cam lòng bám lấy quyền quý, suy nghĩ một chút nói: "Ngoại trừ Tả Hiền Vương, chúng ta không có lối thoát nào khác à?”

Tào A Ninh dừng bút lại, thoáng suy nghĩ một chút:

"Còn có Lục Phỉ, nhưng Lục Phỉ quá thần bí, không biết chúng muốn gì. Nếu gia nhập bọn chúng, ngươi chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh, có thể sẽ bị coi như con rơi giữa đường. Ta ở chư bộ Tây Hải qua lại nhiều năm, biết chút môn đạo, nếu Tả Hiền Vương không leo lên được, chúng ta hãy đi tìm thử xem."

Hứa Thiên Ứng gật đầu, cũng không nói thêm nữa.

…

Thời gian chớp mắt đã vào đêm.

Nơi đóng quân của Đông Minh bộ cách đó không xa, trong doanh trại có hơn trăm con tuấn mã, tiếng sáo trúc từ giữa đại trướng truyền ra, vài tên hộ vệ hắc y của vương phủ, cùng võ nhân Vu Mã bộ tuần tra qua lại xung quanh đại trướng.

Dạ Kinh Đường dựa vào thân thủ, từ chỗ tối sờ đến gần đại trướng, ẩn nấp ở phía sau chuồng ngựa, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong:

"Thượng Thanh công tử có thể tự mình tới đây, quả thực đủ thể diện cho Vu Mã bộ t. Nhưng mỗi năm ta đều đưa trăm con ngựa bờm trắng vào vương phủ, số lượng quá lớn, cho dù có lấy được thì triều đình Bắc Lương cũng không thể giải thích được. Trong điều khoản thông thương giữa hai triều đại, chỉ cho phép mua bán ngựa bình thường, ngựa bờm trắng là lựa chọn thượng đỉnh của chiến mã…"

"Vu tộc trưởng quá coi thường Lương Vương phủ, dưới trướng phụ vương ta có ba vạn kỵ binh, một trăm con ngựa xông vào cũng không khuấy nước được. Ta muốn đưa những con ngựa này đến Vân An, vương công quý tộc bên kia thích vật quý hiếm, giống ngựa càng hiếm thấy thì giá cả càng cao…!"

Tuyền Cơ Chân Nhân tựa vào bên cạnh Dạ Kinh Đường, chăm

chú nghe nửa ngày, mở miệng nói:

"Nghe đi, Đông Phương Thượng Thanh thật sự đến bàn chuyện làm ăn."

Dạ Kinh Đường đã đi theo Đông Phương Thượng Thanh đến mấy bộ lạc cư trú từ buổi chiều, quả thật đang bàn chuyện làm ăn, hắn cũng không cảm thấy Đông Phương Thượng Thanh có vấn đề gì, vì thế đáp lại: "Xem ra Hồ Diên Kính quả thực đang nói dối, tự mình buôn lậu vảy văn thép. Không biết hắn có gọi người bán đến hay không, đợi lát nữa chờ hắn ở một mình, ta sẽ qua hỏi."

Hai người đợi một lúc, Đông Phương Thượng Thanh đi ra lều lớn, cùng thị vệ rời khỏi trụ sở, lên xe ngựa ngay cửa, còn Hồ Diên Kính làm thị vệ bên cạnh xe ngựa.

Dạ Kinh Đường lặng lẽ đi ra đường, bám theo hắn từ nơi tối tăm, muốn chờ Hồ Diên Kính trở lại nơi đặt chân, tạo cảnh Diêm Vương tìm đến cửa.

Kết quả đi theo đoàn xe một đoạn, tia sáng trong mắt Dạ Kinh Đường bỗng nhiên khẽ động, phát hiện rất xa có người dò xét về phía đoàn xe.

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng cảm giác được, giương mắt nhìn về phía xa, đã thấy bên kia là một kho hàng.

Có rất nhiều thương nhân tới Lang Hiên Thành, giống như lông khô, thảo dược các loại, tùy ý đặt bừa dễ gây ẩm mốc, vì thế nhất định phải gửi trong kho hàng Câu Trần bộ dựng trước.

Hôm nay hai người họ đến thăm nơi đó. Gần nhà kho có chỗ mua đồ sứ nên khu đó còn gọi là lầu sứ, còn xây dựng không ít phòng cho hào thương dừng chân, bởi vì cả thành đều là lều trại cao hơn một người, đứng phía trên kho hàng tầm mắt có thể bao quát cả non sông.

Lúc này mượn ánh sáng từ ngọn đèn dầu cẩn thận xem xét, loáng thoáng nhìn thấy bóng người, trong tay cầm một ống dài, đang dò dẫm đoàn xe của Đông Phương Thượng Thanh, từ cử chỉ lén lút lút lút mà thấy không giống như hộ vệ vương phủ, càng giống như người theo dõi.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy vậy có chút nghi hoặc, hỏi: "Đây là mã phỉ đang dò xét địa hình?"

Dạ Kinh Đường đánh giá theo kinh nghiệm hộ tống nhiều năm mà đoán, quả thật rất giống, nhưng Lang Hiên Thành là nơi giao thương ngoại quốc của chư bộ Tây Hải, nếu xảy ra chuyện gì khiến thương nhân bỏ chạy thì đó sẽ là tổn thất cho toàn bộ lạc Tây Hải. Vì thế ngay cả các bộ tộc thù hằn lẫn nhau cũng có thể chung sống hòa bình ở chỗ này, mã phỉ chạy tới đây gây sự, phỏng chừng không muốn sống sót ra khỏi Lang Hiên Thành.

"Ta không chắc, trước tiên xem tình hình đã."

Dạ Kinh Đường thấy thương đội đi chậm thì không theo dõi nữa, để Chim Chim bay lên không điều tra tình hình, hắn thì cùng với Tuyền Cơ Chân Nhân đi vào khu chợ náo nhiệt như hai bóng ma, xuyên qua phiên chợ toàn tiếng chói tai, đến nơi có đoàn lữ hành…

Chương 797 - Không khéo sao!

Chương 797: Không khéo sao!

Trong con hẻm nhỏ giữa hai nhà kho, ánh trăng mờ ảo chiếu rọi, vài bóng người cầm vũ khí trên tay tựa vào góc tối, kiên nhẫn chờ đợi.

Đường Ngọc Đan cầm ống nhòm trong tay, nằm sấp trên nóc nhà kho, nhìn đoàn xe phía xa, thấp giọng mở miệng:

"Nhiều nhất một khắc là tới, chung quanh không có người qua đường đi dạo, mỗi người đều vào vị trí, tốc chiến tốc thắng."

Đám người Hứa Thiên Ứng nghe vậy, âm thầm nghĩ, ẩn nấp ở trên mái hiên hai bên đường nhỏ hoặc là đống tạp vật.

Câu Trần đại vương đã chào hỏi trước, tối nay nhà kho đóng cửa, lính tuần tra cũng tạm thời bị điều động đi, trên con đường nhỏ giữa nhà kho không có bất kỳ dấu vết nào. Hồ Diên Kính đợi đội đặc biệt đi vòng qua nơi này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đám người Tào A Ninh rất nhanh có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Đáng tiếc là, tất cả đều rơi vào đáy mắt người khác.

Cách đó không xa, trên mái của một nhà kho khác.

Dạ Kinh Đường thoáng thò đầu quan sát phố nhỏ, đáy mắt hiện ra vài phần ngưng trọng, thấp giọng nói:

"Đám người này hình như rất giỏi võ công, nếu như đến để ám sát Lương vương thế tử, Hồ Diên Kính chắc chắn ngăn không được."

Tuyền Cơ Chân Nhân nằm cạnh hắn, cũng có cùng quan điểm:

“Những người này đều có kỷ luật nghiêm minh, nhìn không giống người trong giang hồ mà giống như tử sĩ do triều đình rèn luyện, ta đoán bọn họ là người của triều đình Bắc Lương, cố ý giết Lương Vương thế tử ở Lang Hiên Thành, để chư bộ Tây Hải cùng Lương vương trở mặt, còn có thể mượn lý do này đánh chư bộ Tây Hải, đây là kế một hòn đá bắn hai con chim..."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, cảm thấy cách nói này có lý.

Nếu chỉ là mã phỉ bình thường không có gan lớn cướp bóc Đông Phương Thượng Thanh, hắn căn bản sẽ không quan tâm đến sống chết của nhi tử Lương Vương.

Muốn ám sát Đông Phương Thượng Thanh, khiến cho các bộ tộc Tây Hải và Đại Ngụy trở nên thù địch, tình thế lại khác, với tư cách là phó chỉ huy sứ Hắc Nha, hắn bắt gặp mà không phá hư kế hoạch dụng tâm hiểm ác của Bắc Lương, vậy chẳng khác nào bỏ bê nhiệm vụ.

Dạ Kinh Đường thoáng cân nhắc, cảm thấy nên bóp đợt ám sát này chết ở trong nôi, lập tức giơ tay ra hiệu cho Tuyền Cơ Chân Nhân đi bên phải, hắn thì cầm Ly Long Đao, cúi người theo nóc nhà tiến về phía trước, chuẩn bị giải quyết trước đội sát thủ chuyên nghiệp này.

Nhưng Dạ Kinh Đường vừa sờ tiếp cận, lại sửng sốt một chút.

Sát thủ tới nơi này mai phục có sáu người, phân tán ở hai bên đường nhỏ các nơi, trong đó một người nằm sấp trên nóc nhà kho.

Dựa vào ánh trăng, có thể thấy được người nọ có dáng người cao gầy, mặc dạ y hành, sau lưng đeo binh khí bọc vải đen, từ hình dạng mà xem giống như kiếm hoặc đao thẳng.

Trang phục này rất bình thường, nhưng Dạ Kinh Đường lần

trước ở kinh thành, ôm Ngưng Nhi trốn dưới giường nhà xác, gặp qua một hắc y nhân ăn mặc giống như vậy, hình thể và binh khí đều giống nhau như đúc, tuyệt đối là cùng một người.

Dạ Kinh Đường nhớ rõ, hắc y đao khách kia là người dưới tay Ô Vương, sau khi Ô Vương thất bại không quy án, cũng nên bỏ trốn, chạy đến nơi này ám sát con trai Lương Vương làm gì?

Dạ Kinh Đường vốn còn muốn dò xét qua từng sát thủ, nhìn thấy thân ảnh giống như đã từng quen biết này, lại ý bảo Tuyền Cơ Chân Nhân yên tâm một chút chớ nóng vội, sau đó đổi thành im hơi lặng tiếng sờ về phía hắc y đao khách.

"Chít chít chít..."

Bóng đêm im lặng, có thể nghe rõ tiếng côn trùng dưới góc tường.

Tào A Ninh cõng thẳng đao, giống như hắc báo chờ đợi con mồi xuất hiện, kiên nhẫn vây trên nóc nhà, trong lòng còn thầm suy diễn phương thức tác chiến, chẳng hạn nên động thủ như thế nào, nói cái gì đó mới có thể dọa tiểu Đông Phương Thượng Thanh, từ đó làm không dám đổ lỗi cho Hồ Diên Kính anh dũng hộ chủ.

Nói đến dọa người, Tào A Ninh không khỏi nhớ tới mấy tháng trước ở nhà xác kinh thành, bị Dạ Đại Diêm Vương dọa một phát khiến cả người cứng ngắc.

Trải nghiệm kia có thể nói là ác mộng, đến nay hắn vẫn chưa nghĩ ra, vì sao Dạ Đại Diêm Vương trốn ở nhà xác, còn xuất hiện sau lưng hắn.

Từ đó về sau, mỗi ngày hắn đều nghi thần nghi quỷ, cho dù biết rõ sau lưng không thành vấn đề, đều phải quay đầu lại nhìn để an ủi trong lòng.

Hồi tưởng lại việc này, Tào A Ninh lại cảm thấy âm phong thổi đằng sau, dường như có một đôi mắt câu hồn đòi mạng đang nhìn chằm chằm sau gáy hắn, còn ở bên tai nhẹ giọng nói nhỏ 'Ta là sai nha', thế nên sống lưng phát lạnh, cả người đều nổi da gà.

Tào A Ninh biết đây là bóng ma tâm lý, đoàn xe chưa tới cũng không sốt ruột, muốn quay đầu lại nhìn một chút để xua tan bất an trong lòng.

Nhưng vừa nhìn lại phát hiện trên nóc nhà cách sau lưng chừng, thật sự có một bóng người mặc hắc y nhìn hắn.

Bóng người tay trái cầm trường đao được bọc trong vải đen, mặc hắc bào khắc họa tiết thủy vân cẩm, tóc dài dùng dây đen cột lên, mày kiếm tinh mục cực kỳ tuấn lãng, có thể nói là 'Cốt Trọng Thần Hàn Thiên Miếu Khí, vừa cuồng diệc hiệp vừa ôn văn'.

Chương 798 - Lục Phỉ

Chương 798. Lục Phỉ

Tào A Ninh nhìn thấy khuôn mặt cả đời khó quên này, cảm thấy trong khoảng thời gian này mình chạy ngược chạy xuôi, áp lực quả thật có chút lớn, đều xuất hiện ảo giác.

Hắn nâng tay dụi dụi mắt, nhìn kỹ lần nữa…

!

Sấm sét giữa trời quang!

Dạ Kinh Đường hiện giờ đã bước vào cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, thực lực bây giờ so với ngày xưa khác nhau một trời một vực, lặng lẽ đi đến cách sau lưng đao khách hắc y hơn một trượng, tự nhận đối phương không có khả năng phát hiện bất kỳ khí tức nào.

Nhìn thấy hắc y đao khách này bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, Dạ Kinh Đường sửng sốt, còn tưởng mình phán đoán sai thế lực đối phương, theo bản năng duy trì khoảng cách.

Vì thế hai người nhìn nhau trong chớp mắt.

Sau khi Tào A Ninh dụi mắt, phát hiện Dạ Đại Diêm Vương sau lưng không biến mất, nghi hoặc nơi đáy mắt hóa thành kinh hãi, sau khi kịp phản ứng lại lập tức vỗ mạnh vào nóc nhà, thân hình phóng lên chạy như điên sang bên kia đường nhỏ.

Bộp!

Cũng trong nháy mắt, Dạ Kinh Đường đã từ phía sau đi tới

trước, một tay trực tiếp nắm lấy mắt cá chân phải của Tào A Ninh, đập về phía sau.

Rầm!

Soạt!

Tào A Ninh vừa mới nhảy ra khỏi mái hiên, cả người dừng lại trên không trung, sau đó bị kéo mạnh trở về, đập vào nóc nhà, đụng phải một lỗ thủng lớn, ngói vỡ tung bay rơi vào trong kho hàng phía dưới.

Theo dị động xuất hiện, Hứa Thiên Ứng trốn ở đối diện phát hiện không ổn, thân phóng lên tận trời như Liệp Ưng vồ thỏ một chưởng trực tiếp chộp vào sau gáy Dạ Kinh Đường.

Hứa Thiên Ứng là đồ đệ chân truyền của Lục Tiệt Vân, võ nghệ chắc chắn không thể khinh thường, nhưng so với Dạ Kinh Đường hiển nhiên kém trọng lượng.

Dạ Kinh Đường nghe được tiếng gió sau lưng đánh úp lại, ngay cả đầu cũng không quay lại, trực tiếp nghiêng người nghiêng đầu né tránh móng vuốt sắc bén, sau đó nâng tay phải lên bắt lấy cánh tay Hứa Thiên Ứng, thuận thế đập xuống lỗ thủng.

Rầm…

Tào A Ninh ngã vào đống hàng hóa, vừa mới bò từ trên mặt đất bắn lên đã bị Hứa Thiên Ứng từ trên trời giáng xuống đập mạnh vào, hai người lại lần nữa ngã vào giữa kệ.

Rầm rầm…

Mà râu ria tôm tép còn lại phát hiện trên nóc nhà xuất hiện dị động, vốn còn muốn tiến lên viện trợ, phát hiện Hứa Thiên Ứng đối mặt với người này cũng không chống đỡ được, sợ hãi đến nỗi ruột gan đều nứt ra, quay người chạy tứ tung không nói một lời,

nhưng kết quả chưa thành thì đã bị Tuyền Cơ Chân Nhân dùng đồng tiền đánh ngất xỉu khắp nơi.

Dạ Kinh Đường đánh ngã hai người trong chớp mắt, cầm đao nhẹ nhàng nhảy xuống từ lỗ rách bên trong, rơi vào phòng hàng hóa chất đống như núi.

Bộp ~

Cước bộ đạp xuống đất, phòng vừa mới nổi sóng gió, lại rơi vào tĩnh mịch.

Hứa Thiên Ứng chỉ giao thủ một lần, đã biết mình gặp phải đối thủ mạnh mẽ tuyệt đối đánh không lại, sau khi ngã xuống mặt đất thì không phản kích nữa, hai tay chùng xuống duy trì tư thế ứng chiến, nhìn Dạ Kinh Đường như gặp kẻ địch mạnh.

Tào A Ninh ngã sang một bên, trực tiếp bị ném tới nội thương, khó khăn bò dậy khỏi mặt đất, vội vàng giơ tay lên:

"Xin đại nhân nương tay!"

Để tìm ra thân phận của những người này, Dạ Kinh Đường không giết bọn họ, bằng không mỗi lần chạm trán sẽ có một người chết, một người bị thương nặng.

Hắn cầm đao đứng ở trong phòng, nhìn về phía Tào A Ninh:

"Ngươi đúng là âm hồn bất tán."

Mẹ nó, ta là âm hồn bất tán?

Tào A Ninh ôm ngực, thiếu chút nữa phun một ngụm máu già ra ngoài, hắn thấp giọng nói:

"Dạ đại nhân, tại hạ vô tình mạo phạm, lần trước ngang qua, đã an phận thủ thường trốn đại nhân đi, thật không biết sao lại đụng phải đại nhân. Ta từng là ám vệ đại nội, tận trung cho triều

đình không ít, sau đó kích động Ô Vương cùng Yến Vương thế tử tạo phản, cũng coi như giải sầu giải nan cho Thánh thượng!”

?

Dạ Kinh Đường nhíu nhíu mày, không nghe những lời vớ vẩn này, lạnh giọng hỏi:

"Ai sai các ngươi đến ám sát con trai Lương Vương?”

Tào A Ninh cho rằng Dạ Kinh Đường là người âm thầm bảo vệ Đông Phương Thượng Thanh, vội vàng nói:

"Hiểu lầm! Đây không phải là ám sát mà là diễn trò. Hồ Diên Kính của Hắc Kỳ Bang bị Đông Phương Thượng Thanh nghi ngờ, nghĩ ra khổ nhục kế để giành lấy hảo cảm của Đông Phương Thượng Thanh, cho nên để Tả Hiền Vương hỗ trợ sắp xếp một cuộc ám sát. Sau khi Yến Vương thế tử ngã xuống, chúng tôi không còn chỗ nào để đi, đành phải gia nhập dưới trướng Tả Hiền Vương để kiếm miếng cơm, bọn họ bảo chúng tôi trước hết làm một việc để lấy công trạng, chúng tôi mới diễn một vở kịch tới cùng!...”

“?”

Dạ Kinh Đường cảm thấy người này không giống như bịa đặt lung tung, suy nghĩ một chút nói:

"Người mua Lân Văn Cương là Tả Hiền Vương?”

"Cái này tôi không rõ lắm, nhưng mà Hồ Diên Kính âm thầm là người của Tả Hiền Vương. Tôi có liên hệ với nhiều thế lực khác nhau. Tôi thậm chí còn biết chút tình hình của Lục Phỉ. Sống có ích hơn chết, Dạ đại nhân chỉ cần tha cho tôi một đường sống!”

"Ngươi có biết tình hình cụ thể của Lục Phỉ không?"

Chương 799 - Lục Phỉ 2

Chương 799. Lục Phỉ 2

Tào A Ninh vội vàng nói: "Mười năm trước tôi trốn khỏi kinh thành, chu du khắp trời nam biển bắc, gặp được mấy người ở sa mạc Tây Bắc, bọn họ rất thần bí, tình hình cụ thể thì không biết, nhưng sau khi bọn họ giới thiệu, tôi phát hiện ra Lục Phỉ đang ở trong sa mạc, đầu mối của Ngụy để liên lạc với Ô Vương, sau này xảy ra chuyện... Tôi nghi ngờ hang ổ của Lục Phỉ ở phía Tây Bắc, tôi có thể đưa Dạ đại nhân đi tìm, nói không chừng có thể tìm ra."

Dạ Kinh Đường cảm thấy tin tức này không khác nhiều, đang suy tư, Tuyền Cơ Chân Nhân nhảy từ trên kho hàng xuống, dừng lại trước mặt.

Tuyền Cơ Chân Nhân che mặt, nhìn lướt qua hai người:

"Tào A Ninh, Tào công cực kỳ coi trọng ngươi, bồi dưỡng ngươi như nghĩa tử, ta không bao giờ nghĩ rằng chỉ trong mười năm, ngươi sẽ thành người truy cầu danh lợi, tham sống sợ chết, nếu Tào công thấy điều này, e rằng hắn sẽ rất thất vọng."

Trước khi Nữ Đế đăng cơ, Tuyền Cơ Chân Nhân đã trở thành sư phụ của hai tỷ muội, cho nên khẳng định đã gặp qua Tào A Ninh.

Tào A Ninh cũng nhận ra Tuyền Cơ Chân Nhân, đối với việc này mở miệng nói: "Nghĩa phụ rất thất vọng về ta, nhưng ta không nhịn được. Thân thể tàn phế, sống như người bình thường là một điều xa xỉ, trong cung cũng không chứa được ta, ngoại trừ trục danh cầu lợi, ta có thể làm gì khác?"

Thái giám rời khỏi cung đình, vốn không có bất kỳ hy vọng gì, Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không nói tiếp, lại nhìn về phía Hứa Thiên Ứng bên cạnh:

"Ngươi là đồ đệ chân truyền của Lục Tiệt Vân, ở Yên Châu rất có hiệp danh, không nên bị sư phụ liên lụy đi lên con đường không có lối thoát. Hiện tại ta cho ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội, để một ngày nào đó ngươi có thể trở lại Yến Châu, ý ngươi thế nào?"

Hứa Thiên Ứng ngay từ đầu đã phản đối Lục Tiệt Vân mạo hiểm, chỉ là sư phụ không sống được lâu cũng không còn cách nào khác, hắn mới phải đi theo, thấy Tuyền Cơ Chân Nhân mở miệng nói lời này, hắn chắp tay nói: "Mệnh sư khó trái, nếu triều đình đồng ý cho Hứa mỗ một cơ hội làm người một lần nữa, Hứa mỗ nhất định sẽ nỗ lực báo đáp."

Tuyền Cơ Chân nNhân khẽ gật đầu, tiếp tục nói: "Ngươi không phải muốn lập công trạng cho Tả hiền vương sao, tiếp tục làm việc là được, sau đó trà trộn vào Tả Hiền Vương phủ, giúp triều đình cung cấp tình báo về biên quân Bắc Lương. Lục Tiệt Vân từng tham gia hành thích Thánh Giá, Tả Hiền Vương hẳn sẽ không hoài nghi thân phận của ngươi."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, khẽ nhíu mày: "Bọn họ đến Tả Hiền Vương phủ rồi không làm theo thì làm thế nào bây giờ?"

Tuyền Cơ khẽ gật đầu nói tiếp:

"Bắc Lương cũng có nội gián giấu kín bên người chúng ta, nếu không làm, sẽ cố ý tiết lộ một vài tin tức nói bọn họ là gián điệp triều đình phái tới. Tào A Ninh xuất thân ám vệ, lại hủy hoại Ô vương, nói hắn là người thánh thượng cố ý an bài, Bắc Lương càng tin tưởng không nghi ngờ, đến lúc đó không cần chúng ta động thủ, Tả Hiền Vương tự nhiên sẽ để cho bọn họ muốn chết cũng không xong."

Tào A Ninh nghe được "Kế phản gián", mặt đen lại, dù sao nếu Đại Ngụy thật sự làm như vậy, lấy lai lịch kinh người từng hủy hoại hai vương gia của hắn, trên đời này sẽ không thế lực nào để cho hắn sống, đây là chặt đứt tất cả đường lui.

Dạ Kinh Đường cảm thấy cách này quả thật khả thi, có thể tận dụng hết còn hơn là dùng một đao giết chết hắn, cũng không nói nhiều mà hỏi:

"Sào huyệt Lục Phỉ mà ngươi nói, đại khái ở chỗ nào? ”

Tào A Ninh trả lời:

"Từng gặp ở gần sông Thương Sa, vị trí cụ thể tôi cũng không rõ ràng.”

"Ngươi còn biết tin tức quan trọng nào khác không?"

"Ừm... Mấy ngày trước ở chỗ môn khách dưới trướng Tả Hiền Vương, nghe Hồ Diên Kính nói, Túc Trì bộ còn có hậu thế, hơn nữa rất lợi hại. Thế lực này trước kia tôi chưa từng nghe nói qua, Thiên Lang Vương cuối cùng của Túc Trì bộ bị Tả Hiền Vương Lý Tranh diệt, dù sao cũng có mối thù lớn với Tả Hiền Vương, kế tiếp Tả Hiền Vương nhất định sẽ đối phó người này. Túc Trì bộ vẫn còn một số quyền lực trong Tây Hải chư bộ, có thể dùng cho triều đình. Dạ đại nhân muốn biết có thể đi tìm Hồ Diên Kính, nói không chừng có thể tra ra được..."

Dạ Kinh Đường nghe xong, gật đầu, cũng không nhiều lời, chờ Tuyền Cơ Chân Nhân nói cho hai người cách truyền tin, hắn xua tay nói: "Được rồi, chúng ta đi làm việc đây, về sau tốt nhất đừng mạo hiểm nữa, ngẩng đầu ba thước có thần linh hay không không biết nhưng nhất định có Dạ Kinh Đường, ta muốn tìm các ngươi thật sự không tốn bao nhiêu công sức. ”

Tào A Ninh liên tục đụng mặt Diêm vương gia, tin chắc lời hắn

nói, sau khi suy nghĩ, hắn nói: “Tả thân vương để chúng tôi phối hợp với Hồ Diên Kính, đoàn xe sẽ sớm tới đây, nếu không xong chuyện, chúng tôi không thể vào được Tả Hiền vương phủ."

Dạ Kinh Đường đánh cho Tào A Ninh đứng không vững, bốn sát thủ khác cũng bị đánh ngất, dựa vào một mình Hứa Thiên Ứng, thật không dễ đối phó với Hồ Diên Kính cộng thêm một đám thị vệ vương phủ, vì thế hắn rất quan tâm nói: "Các ngươi lập tức rời khỏi Lang Hiên Thành, chuyện khổ nhục kế bản quan giúp các ngươi giải quyết.”

Chương 800 - Đánh

Chương 800. Đánh

Ùng ục...

Xe ngựa xa hoa xuyên qua chợ ồn ào, dần dần đi tới gần nhà kho của lầu sứ.

Tám tên thị vệ vương phủ đi trước và sau xe ngựa, Đông Phương Thượng Thanh ngồi ở trong xe, không vui nói:

"Thật sự là một bang mọi rợ, thấy bổn công tử còn trẻ, nói hươu nói vượn rao giá trên trời, đàm phán cả nửa ngày trời mới thuyết phục được một nhà..."

Hồ Diên Kính đi bên ngoài xe, lúc này tự nhiên không có tâm tư nghe những thứ này, dư quang một mực đánh giá chung quanh nhà kho, chờ sát thủ từ bên đường nhảy ra.

Lần "ám sát" này, là Tả Hiền vương phủ một tay hỗ trợ thu xếp, hắn thường xuyên đến Lang Hiên Thành cung cấp địa điểm và thời gian nhưng đám người Tào A Ninh nên dùng cách gì để lộ diện đúng là không rõ ràng lắm, vì thế bộ dáng thận trọng cũng không phải giả dối.

Đợi đến khi đi tới gần con phố nhỏ đèn mờ, xung quanh không có dấu vết của ai, Hồ Diên Kính biết thích khách sắp tới, vì để Đông Phương Thượng Thanh cảm thấy hắn là người có thể sử dụng, dưới tình huống không thấy bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, hắn lập tức chiết ngựa giơ tay phải lên:

"Dừng xe!"

Xe ngựa lúc này dừng lại, tám tên thị vệ vương phủ chung quanh thấy vậy cũng cẩn thận dò xét trái phải.

Đông Phương Thượng Thanh thấy xe ngựa dừng lại, vén rèm lộ mặt, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Hồ Diên Kính hai tròng mắt sắc bén, giống như lão tướng đã trải qua sa trường:

"Quang cảnh không đúng, công tử coi chừng..."

Vừa dứt lời, vách tường nhà kho bên phải bên ngựa liền truyền đến một tiếng nổ lớn.

Bức tường xây đầu tiên phồng lên rồi nổ tung, một bóng người mặc áo khoác lông, đeo mặt nạ đầu sói từ trên tường lao ra giống như con hổ dữ lao ra khỏi rừng rậm, bay về phía cỗ xe ngựa sang trọng:

"A..."

Tám gã thị vệ phía trước và phía sau nhìn thấy cảnh tượng này đều kinh hãi, muốn chạy tới giúp đỡ nhưng đã quá muộn.

Cũng may Hồ Diên Kính đi bên phải xe ngựa, nhìn thấy thích khách một thân trang phục Man tộc, trong lòng còn có chút kinh diễm, cảm thấy Tào A Ninh làm việc quả thực đáng tin cậy, trang phục này cũng quá dụng tâm.

Tuy rằng trong lòng tán thưởng, nhưng trên mặt Hồ Diên Kính vẫn lộ ra vẻ như gặp địch mạnh, lúc này mãnh liệt giẫm lên bàn đạp phi thân nhảy lên, tức giận như hồng chung quát: "Hỗn xược!"

Dứt lời tay phải dùng một trọng quyền, đánh thẳng vào ngực và bụng thích khách, có lẽ là sợ đánh chết đám người Tào A Ninh, một quyền này của Hồ Diên Kính nhìn thì cương mãnh thật ra cũng không đẩy ám kình, uy lực cũng không lớn.

Nhưng đối phương hiển nhiên không có giác ngộ này!

Dạ Kinh Đường từ trong kho hàng trở mình trong bộ dị phục, đi ra hỗ trợ diễn khổ nhục kế, dĩ nhiên muốn diễn đến nơi đến chốn, bởi vì biết thân thể Hồ Diên Kính bắt đầu là một cú đấm, xoay người không đánh thẳng vào thắt lưng Hồ Diên Kính.

Rầm…

Đồng tử Hồ Diên Kính co rụt lại, trong lòng vừa sinh ra một câu:

"Con mẹ nó ngươi muốn làm gì! ”

Cả người đã bị trọng quyền đánh bật vào ngực.

"Phốc…"

Lúc này Hồ Diên Kính phun ra một ngụm nước chua, sau đó nghiêng người bắn về phía xe ngựa, oanh nát khung xe xa hoa, cho đến khi đóng đinh vào mặt đất bên trái xe ngựa đụng ra một cái hố nửa tròn.

Soạt…

Rầm…

Dạ Kinh Đường đứng trên xe ngựa, mang theo mặt nạ đầu sói, hung thần ác sát nhìn về phía đường đệ ngốc nghếch, ngữ khí dữ tợn nói:

"Dám đắc tội lão tử, hôm nay lão tử nhất định phải lột da Lương Vương nghiệt chủng của ngươi làm cờ..."

Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, tự nhiên cho Hồ Diên Kính cơ hội phản kháng.

Hồ Diên Kính bị một cú đấm nặng đánh vào ngực và bụng áp

đảo, suýt chút nữa không đứng dậy được, may mắn là võ công của hắn cao nên không bị choáng váng, nhìn thấy sát thủ sắp ra tay giết người, hắn lập tức bay về phía xe ngựa, đầu vai đụng vào thích khách:

"Công tử coi chừng!"

Dạ Kinh Đường lẽ ra phải bị đánh gục rồi bỏ chạy nhưng cảm thấy cú đánh quá nhẹ, cảnh tượng không đúng chỗ, thấy Hồ Diên Kính đụng tới, hắn theo đó bị đụng khỏi xe ngựa rơi xuống mặt đường, sau đó thuận thế bắt lấy cổ tay Hồ Diên Kính, dùng sức quăng mạnh.

Rầm

Ánh mắt Hồ Diên Kính kinh ngạc, còn chưa kịp đoán ra đối phương định làm gì thì toàn thân đã bị đập xuống đường, để lại một vết lõm trên mặt đất, sau đó…

Rầm rầm rầm…

Dạ Kinh Đường giống như võ điên phát thần kinh, hai tay bắt lấy cổ tay Hồ Diên Kính đập mạnh lên mặt đường, chưa đến ba cái đã ném Hồ Diên Kính ngã xuống bảy tám phần, muốn xuất ra bản lĩnh thật sự đánh trả cũng không có cơ hội.

Thị vệ vương phủ xung quanh hoàn toàn không theo kịp tốc độ phản ứng của Hồ Diên Kính, đợi đến khi Hồ Diên Kính bị ngã hai ba cái, mới kịp tiến lên giải vây cho Hồ Diên Kính.

Dạ Kinh Đường đem Hồ Diên Kính xoay tròn, quét trường thương đâm tới, liều mạng vài cái, cảm thấy Hồ Diên Kính sắp không chịu nổi nữa, mới làm ra bộ dạng như mình bị áp đảo, buông tay bay về phía sau, sau đó đụng vào kho hàng biến mất trong bóng đêm.

Đông Phương Thượng Thanh ngồi trong xe ngựa rách nát, nhìn

hắn từ đầu đến cuối, sắc mặt tái nhợt vì sợ hãi, chỉ sau khi thích khách dữ tợn bất thường bỏ chạy, hắn mới dám hít một hơi, cẩn thận bước ra khỏi hàng thị vệ trùng trùng điệp điệp vây thò đầu dò xét, nhìn về phía mặt đất:

"Hồ Diên Kính, ngươi không sao chứ?"

"Khụ khụ..."

Hồ Diên Kính nằm trên mặt đất, vết dao dưới xương sườn vỡ ra, khiến ngực hắn đầy máu, tay chân co giật hai lần, sau khi mắng tổ tiên của Tào A Ninh không biết bao nhiêu đời, phải nói dựa theo kế hoạch:

"Công tử không có chuyện gì là tốt rồi. "

Nhưng thật sự bị đánh đến không nói nên lời...

Chương 801 - Trăm sông đổ về một biển!

Chương 801: Trăm sông đổ về một biển!

Xung đột xảy ra ở nhà kho lầu sứ kết thúc, hung thủ trốn đi xa, sau đó quân lính phụ trách duy trì trị an của Câu Trần Bộ mới khoan thai tới hiện trường bắt đầu dọn dẹp.

Đông Phương Thượng Thanh là con trai của Lương Vương, là nhân vật nhạy cảm có thể ảnh hưởng đến quan hệ ngoại giao giữa hai nước, vì thế tộc trưởng các bộ lạc đều đến thăm hỏi, tiểu nhai đón khách, Phạm Thanh Hòa cũng có mặt, còn có thể nghe loáng thoáng tiếng răn dạy: "Đúng là gan to bằng trời, là người của bộ nào ra tay? Trong vòng ba ngày giao người ra, giải thích với Thượng Thanh công tử, nếu không..."

Nơi xa, trên chợ đồ sứ, quân lính phong tỏa khu nhà kho không cho người qua đường tới gần, Dạ Kinh Đường đã đổi lại trang phục bình thường theo Tuyền Cơ Chân Nhân đứng ở chỗ hẻo lánh, quan sát tình hình.

Chim Chim thì chui vào mặt nạ đầu sói, từ trong hốc mắt lộ ra một con mắt to, hữu mô hữu dạng ngửa mặt lên trời thét dài: "Cô ô ～～ "

Phát hiện sắc mặt Đông Phương Thượng Thanh bình thường thương lượng với tộc trưởng các bộ, Dạ Kinh Đường không khỏi lo lắng mình làm việc không chu toàn, liền dò hỏi: "Có phải ta đánh chưa đủ ác hay không? Cảm thấy Đông Phương Thượng Thanh không có bị hù dọa."

Tuyền Cơ Chân Nhân hai tay ôm ngực, hơi nhún vai: "Con cháu hoàng tộc hành tẩu bên ngoài, đầu rơi cũng phải giả bộ bình thường. Ta nhìn ra được, tối nay Đông Phương Thượng Thanh không ngủ được, nếu ngươi cảm thấy khó chịu thì có thể lén cho hắn dùng một chút 'Như Mộng Tự Huyễn Tán', cam đoan hắn sẽ sợ đến mức gọi Hồ Diên Kính qua làm môn thần thủ vệ."

Dạ Kinh Đường cảm thấy biện pháp này quá thất đức, đương nhiên không tiếp thu đề nghị này, đứng ngoài quan sát một lát, thấy Hồ Diên Kính được đỡ đến một cái khách điếm bên ngoài khu nhà kho nghỉ ngơi, lặng lẽ đi lên.

Khách điếm gần nhà kho là chỗ dành cho phú thương các nơi ở, bởi vì những người này đều là thần tài của Tây Hải chư bộ, hoàn cảnh tốt hơn rất nhiều so với lều vải ở những chỗ khác, chẳng những có phòng sạch sẽ, một số tòa nhà còn có bồn cây cảnh, hoa cỏ trang trí.

Đông Phương Thượng Thanh thân phận tôn quý, được sắp xếp cho ở trong một tòa nhà riêng, hộ vệ đi theo và đoàn ngựa thồ, thủ hạ ở hai bên.

Sau khi xảy ra xung đột, đoàn ngựa thồ của đường đệ đều dẫn theo kỵ binh chạy tới khu nhà kho, giữ thể diện cho đông gia, Hồ Diên Kính diễn khổ nhục kế xong thì được đỡ về phòng mình.

Sau khi đại phu kiểm tra thương tích xong đi ra ngoài nấu thuốc, Hồ Diên Kính co quắp trên giường, nhịn không được lầm bầm một câu: "Cái thằng chó Tào A Ninh này..."

Mặc dù khổ nhục kế hiệu quả thoạt nhìn không tệ nhưng đã nói diễn kịch thôi, hắn lại bị đối phương mượn cớ đánh một trận, đương nhiên trong lòng cũng tức giận.

Khổ nỗi chuyện này còn không thể tìm Tào A Ninh tính sổ, dù sao chỉ cần hắn đi tìm Tào A Ninh tính sổ, chắc chắn Tào A Ninh sẽ

nói: "Ngài nói coi diễn có thật hay không!"

Hắn một cái rắm cũng không thả ra được, không chừng còn phải cảm ơn người ta.

Hồ Diên Kính đang ôm một bụng bực tức tĩnh dưỡng, cửa phòng bỗng nhiên vang động.

Kẹt kẹt.

Hắn tưởng đại phu đến, vốn không có mở mắt, kết quả lại nghe được tiếng bước chân đi tới bên cạnh trà án cách đó không xa, cầm ấm trà lên rót nước.

Ực ực ~~

Hồ Diên Kính nhướng mày, cảm thấy bầu không khí không đúng, đảo mắt xem xét thì thấy cách ba thước có một Diêm Vương gia áo đen che mặt đang ngồi chậm rãi châm trà, nhìn thấy hắn mở mắt mới lên tiếng: "Hồ bang chủ võ nghệ không tệ, sao lại bị một tên mọi rợ quan ngoại tam quyền lưỡng cước đánh ra nông nỗi này?"

Con ngươi Hồ Diên Kính co rụt lại, giật mình ngồi dậy, vội vàng chắp tay thi lễ: "Các hạ đã tới. Lần trước bị thương nhẹ, lại lơ là sơ suất mới không cẩn thận trúng chiêu, để các hạ chê cười rồi. Các hạ vừa tới Lang Hiên Thành?"

"Tới từ hai ngày trước."

Dạ Kinh Đường bởi vì đeo khăn che mặt nên không thể uống trà, vì thế chỉ bưng chén trà khẽ kề môi một cái.

"Còn mấy ngày nữa là cuối tháng, chuyện lần trước kêu ngươi làm, ngươi làm được tới đâu rồi?"

Hồ Diên Kính trong lòng căng thẳng nhưng cũng không quá e

ngại, mở miệng đáp: "Các hạ chừa cho tiểu nhân một cái mạng, chuyện đó tôi há có thể không để ở trong lòng, trên đường tới đã đưa thư, người bên Nhai Châu nói bọn họ có người ở Lang Hiên Thành, chờ tôi đến thì sẽ có người tìm tôi bàn chuyện này, hôm nay vừa đến, còn chưa có người tới cửa. Lân Văn Cương là vật cấm, mặc dù tôi không nghi ngờ thân phận của các hạ nhưng người bán sợ bị triều đình ám toán, chắc chắn sẽ đề cao cảnh giác, chuyện này không vội vàng được."

Dạ Kinh Đường nghe xong tiến độ thì khẽ gật đầu: "Không tệ. Trì Bộ ta nhất thời suy sụp nhưng cuối cùng cũng sẽ phục hưng, sau này phục dựng vương đình, nhu cầu những thứ như Lân Văn Cương cũng rất lớn, nếu như ngươi có thể hỗ trợ hoàn thành chuyện này thì ngươi sẽ nhận được nhiều lợi ích."

Chương 802 - Đã Hiểu

Chương 802. Đã Hiểu

Hồ Diên Kính đã xác nhận từ Đỗ Đàm Thanh, người trẻ tuổi võ nghệ cao thâm khó lường trước mặt này rất có thể là con rơi của Thiên Lang Vương.

Dựa theo lời Đỗ Đàm Thanh nói, Trì Bộ từng kết minh với tứ đại bộ tộc Tây Hải, lập lời thề làm huynh đệ cùng tiến cùng lui, kết cục một vương bốn chư hầu cũng thành căn cơ của Tây Bắc Vương Đình cận đại.

Sau này Trì Bộ bị tiêu diệt, lại không có người thừa kế còn sống, Tây Hải chư bộ cũng chia năm bè bảy mảng, minh ước này bị người ta quên lãng, không ai rảnh rỗi nhảy ra tuyên bố minh ước bị hủy bỏ, tuyên bố Trì Bộ đã không còn địa vị thống trị.

Vương vị của Thiên Lang Vương không bị các bộ tộc lớn công khai huỷ bỏ, cũng không viết chiếu thư thoái vị, như vậy nếu theo luật pháp thì trước mắt Tây Bắc Vương Đình còn chưa sụp đổ, chỉ là lão Thiên Lang Vương chết, rắn mất đầu, tạm thời không còn lực khống chế quốc thổ mà thôi.

Nếu như người kế vị Thiên Lang Vương xuất hiện, lại được các bộ lạc tán đồng, như vậy muốn thượng vị cầm quyền một lần nữa thì dễ hơn những phiên vương cử binh tạo phản như Tả Hiền Vương, Lương Vương nhiều.

Hồ Diên Kính thuở nhỏ lập chí chấn hưng vinh quang tướng môn, đối với việc làm tướng của ai hắn cũng không để ý lắm, tung lưới rộng, xác suất thành công của ai cao thì hắn sẽ đứng về phía người đó, vì thế khi nghe nói như vậy, hắn cũng động tâm, lại mở

miệng nói: "Các hạ muốn phục dựng Tây Bắc Vương Đình, chỉ sợ độ khó không nhỏ. Bề ngoài tôi là môn khách của Lương Vương, bí mật cũng là người của Tả Hiền Vương, tiếp xúc với rất nhiều tầng lớp cấp cao Bắc Lương, biết không ít mật sự. Năm đó Thiên Lang Vương bại trong tay Tả Hiền Vương Lý Giản, nếu như Tả Hiền Vương phủ biết được sự tồn tại của ngài thì chắc chắn sẽ diệt trừ tận gốc."

"Tả Hiền Vương có sức khống chế rất mạnh với Tây Hải chư bộ, không ít bộ tộc đều âm thầm gia nhập dưới trướng Tả Hiền Vương, mặc dù tôi không biết rõ cụ thể có những bộ tộc nào nhưng có thể xác định bên trong tứ đại bộ chắc chắn có người của Tả Hiền Vương..."

Dạ Kinh Đường cảm thấy nói như vậy là đang mật báo lấy lòng hắn, bởi vì biết tính cách cỏ đầu tường của Hồ Diên Kính nên cũng không để ý, lên tiếng dò hỏi: "Ngươi báo tin tức của ta cho Tả Hiền Vương phủ rồi?"

Hồ Diên Kính sắc mặt cứng đờ: "Không cẩn thận lỡ miệng. Liên quan tới chuyện đầu cơ trục lợi Lân Văn Cương với ngài thì ta không hé răng một chữ, ta còn muốn sống thêm mấy năm, nào dám để lộ hành tung của ngài với Tả Hiền Vương phủ."

Dạ Kinh Đường châm chước một chút, cũng không nhiều lời nữa, đứng lên nói: "Nếu bên người bán có tin tức, buộc một sợi vải vàng ở bên ngoài khách điếm, ta thấy sẽ liên lạc với ngươi."

"Đã hiểu, đi thong thả..."

Một bên khác, lầu sứ, nhà kho.

Đông Phương Thượng Thanh trở về khách điếm, sau đó thủ lĩnh các bộ lạc cũng không rời khỏi mà tụ tập trong một cái nhà kho lớn, tạm thời mở cuộc nghị sự nhỏ, yêu cầu các bộ tăng cường đề phòng.

Trong Tây Hải chư bộ, tứ đại bộ là dê đầu đàn, còn lại có hơn mười bộ tộc có thể kiếm ra mấy ngàn tinh binh, dưới tình hình rắn mất đầu thì chỉ là một đám sơn đại vương, ngày thường vì tài nguyên lương thảo xảy ra không ít đánh nhau, bây giờ thủ lĩnh tụ cùng một chỗ đàm luận, cảnh tượng có thể nói là rối tung lên, nếu không phải Tư Mã Việt rất có uy danh, đánh nhau tại chỗ cũng không tính là chuyện hiếm lạ.

Phạm Thanh Hòa cũng không biết ai to gan như vậy, dám ám sát nhi tử của Lương Vương ở Lang Hiên Thành, xác nhận không phải tộc nhân của mình thì không tới góp vui, định trở về đại trướng, khi đi ra cửa lớn thì thấy Câu Trần đại vương Tư Mã Việt đứng ở bên ngoài nhà kho.

Công việc trị an trong Lang Hiên Thành do Câu Trần Bộ phụ trách, lúc này Tư Mã Việt ở bên ngoài nhà kho nghiêm khắc răn dạy mấy tộc lão, căn dặn bọn họ gấp rút tuần tra, phải bắt được tặc tử làm loạn.

Phạm Thanh Hòa là Đông Minh đại vương, địa vị ngang với Câu Trần đại vương, mặc dù võ nghệ hơi kém nhưng thân là Bắc Lương Đạo Thánh, trong lòng cũng không sợ, vốn định lên tiếng chào rồi rời khỏi, kết quả Tư Mã Việt lại quay đầu gọi nàng lại: "Phạm muội tử, ngươi chờ một chút."

Tư Mã Việt hơn năm mươi tuổi, tuổi còn lớn hơn Phạm Thanh Hòa nhiều, gọi 'Muội tử' có chút khó chịu.

Nhưng Tư Mã Việt là huynh đệ của Thiên Lang Vương cuối cùng, mà người trong tộc Phạm Thanh Hòa gả vào Tây Bắc Vương Đình làm Vương phi, dựa theo bối phận, hai người đúng là cùng thế hệ.

Đa số các bộ lạc đều có quan hệ thân thích, mặc dù huynh đệ tỷ muội tương xứng nhưng sau lưng quan hệ không được thân mật cho lắm, chỉ là khi nói chuyện thì khách khí một chút mà thôi.

Phạm Thanh Hòa thấy vậy, xoay người lại đến trước mặt, dò hỏi: "Tư Mã đại ca còn việc gì căn dặn?"

Tư Mã Việt vuốt râu: "Nghe người ta nói sáng nay ngươi đang hỏi thăm tin tức của Tù Long Chướng?"

Phạm Thanh Hòa muốn tìm kiếm dược sư trong các bộ, tin tức này không gạt được, đáp: "Gần đây nghe nói bên kia kinh thành Đại Ngụy có Tù Long Chướng hiện thế lần nữa, các tộc lão rất coi trọng chuyện này, ta tự mình điều tra. Tư Mã đại ca biết?"

Chương 803 - Tin Tức Mới

Chương 803. Tin Tức Mới

Đương nhiên Tư Mã Việt biết, Tù Long Chướng chính là hắn bán, nhưng mà chuyện này cũng không thể nói rõ.

Gọi Phạm Thanh Hòa lại chỉ vì sáng nay hắn nhận được thư của Tả Hiền Vương phủ, biết hậu nhân Trì Bộ xuất hiện.

Năm đó Tư Mã Việt cũng không tìm được hậu nhân của Thiên Lang Vương, nếu như Thiên Lang Vương có con cái, lại thuận lợi trưởng thành, người có khả năng biết tin tức cao nhất chính là Đông Minh Bộ.

Bởi vì nhi tử của Thiên Lang Vương chính là ngoại tôn của Đông Minh Bộ lão Chúc tông, hậu nhân Trì Bộ, lựa chọn đầu tiên chắc chắn là dựa vào bọn họ.

Tư Mã Việt hơi châm chước, mở miệng nói: "Tù Long Chướng là bí dược của Dạ Trì Bộ, từ khi vương đình sụp đổ ở Liêu Nguyên, triệt để mai danh ẩn tích. Ta được lão Thiên Lang Vương nuôi dưỡng trưởng thành, lại là huynh đệ với Thiên Lang Vương, những năm này vẫn luôn tìm hậu nhân Thiên Lang Vương, chợt nghe tin tức này khó tránh khỏi có chỗ liên tưởng."

"Nếu như Thiên Lang Vương có hậu nhân thì tốt. Ta đường đường chính chính làm quan nhất phẩm Đại Tư Mã, Thiên Lang Vương chỉ chỗ nào ta đánh chỗ đó, hoàn toàn không cần dùng đầu óc, đâu cần phải phiền lòng vì chuyện trong chuyện ngoài như bây giờ."

Phạm Thanh Hòa nghe Tư Mã Việt có ý hoài niệm chuyện cũ,

trong lòng khẽ động, dù sao ý nghĩ này cũng không mưu mà hợp với chuyện nàng muốn nâng đỡ Dạ Kinh Đường trùng kiến Tây Bắc Vương Đình.

Nhưng mà Tư Mã Việt cũng không giỏi giao thiệp với bên ngoài, quan niệm khác nàng, Phạm Thanh Hòa vì sự an toàn của Dạ Kinh Đường nên không lập tức kéo Dạ Kinh Đường tới cho hai người ôn chuyện, chỉ nói: "Nhi nữ Tây Hải chư bộ ta há có thể vĩnh viễn bị hai triều Nam Bắc ức hiếp, cho dù Thiên Lang Vương không để lại hậu nhân thì các bộ cũng sẽ xuất hiện một vị tân vương."

Tư Mã Việt thấy vậy thì biết không hỏi ra được cái gì, cũng không nhiều lời, nói: "Trước kia ta hành quân đánh trận, dẫn dược sư theo quân, nghe nói Tù Long Chướng phải dùng một vị dược liệu là 'Lạn Cốt Ô'. Bên ta mới tra một chút, năm nay có một nhóm 'Lạn Cốt Ô' đến từ Huyền Hạo Bộ chảy vào thương đội, hình như đi Đóa Lan Cốc, cũng không biết là nhập quan hay như thế nào..."

Phạm Thanh Hòa nghe nói như vậy thì khẽ gật đầu, đáp tạ một tiếng, sau đó cáo từ rời đi, quay trở về đại trướng.

Vầng trăng bạc giữa trời, bên trong đại trướng Đông Minh Bộ.

Dạ Kinh Đường xuất phát từ Hồng Hà Trấn, đến nay đã ba bốn ngày, dựa theo hành trình dự tính, mấy người Ngưng Nhi đã tới, bắt đầu xuất phát đến Lang Hiên Thành, nhiều nhất ba ngày là đến.

Thế cục quan ngoại có chút phức tạp, mặc dù đội xe cao thủ nhiều như mây, cũng không tồn tại nguy hiểm quá lớn nhưng trước mắt Dạ Kinh Đường cũng không sao, nhịn hơn nửa tháng, chỉ nhớ Ngưng Nhi và Tam Nương, cho nên định tiên phong phi ngựa về, tiếp đón đội xe, sau đó lại tiếp tục điều tra mọi chuyện.

Trong lều vải phía sau đại trướng, Dạ Kinh Đường thay quần

áo trước giường, Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không ngại, chỉ quay lưng về phía bàn nhỏ, cầm sách trong tay dò xét: "Diễm Hậu Bí Sử tục, ngươi xem cái này không sợ Thái Hậu Nương Nương phát hiện à?"

"Tạp thư đọc lúc nhàn rỗi giải sầu thôi, cũng không viết gì quá đáng. Còn nữa, Thái Hậu cũng thích xem mà."

"Vậy ta đem đi tặng cho Thái Hậu nhé?"

Dạ Kinh Đường dừng động tác lại, hơi chần chừ một lúc: "Đừng nói lấy được từ chỗ ta, nói là cô mua..."

Trong lúc nói chuyện, ngoài trướng vang lên tiếng bước chân.

Đạp đạp đạp ~

Phạm Thanh Hòa ở địa bàn của mình lại nghe thấy hai người đang nói chuyện phiếm, cũng không gõ cửa, mà thực chất không có cửa để gõ, kết quả vừa xốc màn cửa lên thì thấy Dạ Kinh Đường trần trụi nửa thân trên đứng trước giường, lưng rộng và eo hoàn mỹ đập hết vào mắt.

"Á!"

Phạm Thanh Hòa giật nảy mình, vội vàng nghiêng đầu lui ra ngoài, xấu hổ nói: "Yêu nữ, ngươi không biết xấu hổ à? Nam nhân thay quần áo ngươi còn đứng trong phòng, hắn là phu quân của đồ nhi ngươi đấy!"

Tuyền Cơ Chân Nhân chưa bao giờ biết e lệ, lật sách thuận miệng đáp: "Ta lại không nhìn. Hơn nữa, bản đạo là người xuất gia, tửu sắc trôi qua ruột, Đạo Tổ ở trong lòng..."

Dạ Kinh Đường vội vàng mặc quần áo vào, không cho Tuyền Cơ Chân Nhân có cơ hội nói mấy câu không đứng đắn, đẩy màn cửa ra nói: "Sao Phạm cô nương lại tới đây, có tin tức gì à?"

Phạm Thanh Hòa quay đầu nhìn lại, thấy Dạ Kinh Đường không lộ thịt mới thầm thở phào nhẹ nhõm: "Vừa rồi nghe ngóng được một chút tin tức từ Câu Trần Bộ, nói là Tù Long Chướng phải dùng 'Lạn Cốt Ô'. Lạn Cốt Ô sản lượng cực ít, Huyền Hạo Bộ không có nhiều hàng tồn, ta vừa đi thăm dò, năm nay đúng là có một nhóm đưa đi Đóa Lan Cốc phía Tây Nam, ta dẫn các ngươi qua bên đó điều tra thêm, nói không chừng có thể tìm thấy manh mối."

Dạ Kinh Đường nghe được có tin tức, đương nhiên cũng để ý, lập tức lấy địa đồ ra, quan sát tỉ mỉ —— Đóa Lan Cốc là khu vực quan ngoại ở chỗ giao giới giữa Lương Châu và Sa Châu, là nơi không ai quản lý, khoảng cách rất xa, phi ngựa chạy tới đó ít nhất cũng hai ba ngày, vừa đi vừa về thì năm sáu ngày, mà đến lúc đó Thái Hậu Nương Nương đã đến Lang Hiên Thành ...

Chương 804 - Đầu Óc Ứng Nước

Chương 804. Đầu Óc Ứng Nước

Tuyền Cơ Chân Nhân tới trước mặt, dò xét một chút, sau đó nói ra: "Thái Hậu và Tĩnh Vương đến Lang Hiên Thành, không thể không có Võ Khôi bên người tọa trấn, chờ người đến rồi đi điều tra. Nếu sợ kéo dài thời gian, ngươi trở về đón Thái Hậu đi, ta và Thanh Hòa đi Đóa Lan Cốc điều tra manh mối."

Dạ Kinh Đường biết đề nghị này rất thích hợp nhưng cũng không tin năng lực tra đầu mối của Thủy Thủy, suy nghĩ một chút mới nói: "Cô đi đón người, ta và Phạm cô nương qua đó điều tra manh mối, như vậy mới không xảy ra sự cố."

Phạm Thanh Hòa nghe yêu nữ sắp đi, trong lòng còn có chút mừng rỡ, nhưng chưa kịp nói chuyện thì nghe Tuyền Cơ Chân Nhân nói: "Ta không ở đây, nàng câu dẫn ngươi thì phải làm sao bây giờ?"

"Phì! Yêu nữ ngươi..."

Phạm Thanh Hòa suýt chút bị câu nói này làm cho tức điên, sắc mặt đỏ lên, lúc này muốn vén tay áo lên động thủ.

Đáng tiếc tài nghệ không bằng người, trong giây lát đã bị Tuyền Cơ Chân Nhân bắt được.

Dạ Kinh Đường vội vàng can ngăn, miễn cho Đông Minh đại vương bị khi dễ, đồng thời nói: "Chính sự quan trọng, đừng đùa giỡn, cứ theo ta nói mà làm..."

Cùng lúc đó, Lương Châu.

Trong sa mạc hoang vu, một chiếc xe ngựa một nắng hai sương, dọc theo bãi sa mạc phi nhanh, xung quanh thỉnh thoảng còn vang lên tiếng sói tru: "Ngao ô..."

Xe ngựa chế tác tương đối tinh tế, không chỉ trong ngoài thung xe được sơn mà bốn góc còn có chuông gió, theo gió vang lên âm thanh đinh đinh đang đang, chạy trong đại sa mạc hoang vu, lộ ra vẻ độc đáo tráng lệ.

Trong xe có một chiếc đèn nến, bên trong còn phủ mền gấm, một góc thung xe có hành lý và binh khí.

Tiết Bạch Cẩm cởi áo choàng, chỉ mặc bạch y, ngồi ngay ngắn dưới sàn, cầm địa đồ trong tay, đang vẽ lộ tuyến, quấn ngực được mở ra khiến dáng người trở nên sung mãn, tóc dài đen như mực cũng để xõa ngang lưng, nhìn cực kỳ giống nữ nhân.

Nhưng mà gương mặt không tô phấn trang điểm, ăn nói có ý tứ cũng thành thói quen, thần thái không bất cần đời bá khí giống như Nữ Đế, thuộc dạng nữ tử nhìn rất chính khí, có cảm giác bậc hào kiệt không thua đấng mày râu...

Sáng sớm Lạc Ngưng xuất phát từ Hồng Hà Trấn, ở chung một ngày, từ từ tìm lại được cảm giác bầu bạn vân du năm đó, không còn câu nệ như vậy, lúc này cũng ngồi bên cạnh, hỗ trợ quấn ngực, còn nói: "Bên ngoài không ai nhận ra ngươi, ngươi quấn như thế không khó chịu à?"

Tiết Bạch Cẩm thuận miệng nói: "Có chút. Nếu giống như ngươi thì tốt, tùy tiện quấn một cái là nhìn không ra, thuận tiện rất nhiều."

? !

Lạc Ngưng dừng động tác lại, lưng eo thẳng tắp, lông mày dựng lên!

Nàng quen biết Bạch Cẩm nhiều năm, cũng biết Bạch Cẩm rất đứng đắn, sẽ không nói đùa với nàng.

Như vậy thì hẳn là trong đầu nàng nghĩ như vậy thật...

Càng nghĩ càng tức giận...

Tiết Bạch Cẩm nhìn địa đồ mấy lần, cảm thấy phía sau truyền đến sát khí, mới xoay đầu lại: "Thế nào?"

Trước kia Lạc Ngưng là nữ hiệp thuần khiết, không ngại chuyện dáng người, hơn nữa nàng cũng không nhỏ, lớn hơn Vân Ly.

Nhưng sau khi theo Dạ Kinh Đường, cả ngày bị gọi là 'Tiểu Tây Qua Tiểu Tây Qua', Tam Nương còn ỷ thế hiếp người, dần có chút nhạy cảm với mấy cái này.

Nhìn thấy trong mắt Bạch Cẩm lộ ra nghi hoặc, Lạc Ngưng cũng biết mình phản ứng không đúng, buông áo bào xuống ngồi bên cạnh, nói đại: "Ngươi thân là Bình Thiên Giáo Chủ, đệ nhất giang hồ thế tục, sao lại cảm thấy không bằng ta? Tư thái là phụ mẫu cho, bộ ngực vướng bận ngươi cũng hết cách, chấp nhận sự thật mới là phong thái đệ nhất cao thủ nên có..."

?

Tiết Bạch Cẩm giơ tay lên, sờ trán Lạc Ngưng một cái, trong mắt như có điều suy nghĩ, ý là —— đầu óc không phát sốt, vậy đại khái là úng nước!

Lạc Ngưng đẩy tay Tiết Bạch Cẩm ra, không nói chủ đề này nữa, cầm lấy địa đồ: "Chúng ta đến chỗ nào trước?"

"Từ nơi này thẳng về hướng Tây, xuất cảnh từ Hoàng Lão Quan, đến Đóa Lan Cốc, qua nó sẽ tiến vào đại mạc, dựa theo tình huống Đại Yên khảo sát thì chắc nơi đó có một tòa thành cổ bị

chôn dưới cát vàng..."

"Nha..."

Trong lúc nói chuyện phiếm, xe ngựa dần dần đi xa trên sa mạc vạn dặm.

Sa sa sa ~~

Lúc hoàng hôn, một cơn mưa thu lặng lẽ rơi xuống trên bãi sa mạc.

Mặc dù lượng mưa nhỏ đến nỗi không cần bung dù hay đội nón rộng vành, còn như hơi nước quất vào mặt nhưng vẫn khiến cho lữ khách hành tẩu trên bãi sa mạc có cảm giác như hạn hán đã lâu liền gặp được cam lộ.

Trong một cái trấn nhỏ cách Lang Hiên Thành hơn ba trăm dặm, hai con ngựa đứng trước cửa trấn, người ngồi trên ngựa là Tào A Ninh và Hứa Thiên Ứng vừa mới bị điều về.

Mặc dù Tào A Ninh bị đánh cho nội thương hai lần, đến bây giờ còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn nhưng có thể còn sống từ Diêm Vương Điện trở về đối với hắn đã là may mắn lắm rồi, vì thế còn cảm thấy đại nạn không chết tất có hậu phúc: "Trước kia ta hay nói là Dạ Đại Diêm Vương lợi hại, xuất quỷ nhập thần khó lòng phòng bị, ngươi còn không tin, bây giờ tin chưa? Nếu như không phải ngươi nhờ phúc của ta thì làm gì có cơ hội làm không quân cho triều đình, tranh thủ lấy cơ hội lập công chuộc tội."

Chương 805 - Cung Cấp Manh Mối

Chương 805. Cung Cấp Manh Mối

Từ khi Hứa Thiên Ứng quen biết Tào A Ninh, chưa bao giờ gặp được một chuyện tốt nào, nghe thấy Tào A Ninh còn đang mèo khen mèo dài đuôi thì lên tiếng đáp lại: "Nếu như ngươi không đến Yên Sơn bẩm báo tin tức Nữ Đế có chuyện mờ ám thì Yến Vương thế tử và sư phụ sẽ tiếp tục ẩn nhẫn không phát binh. Sư phụ không bí quá hoá liều, ta vẫn là Thiếu chủ Tiệt Vân Cung, chờ đến khi sư phụ tận thọ, ta sẽ thành long đầu Yến Châu danh chính ngôn thuận, thanh bạch không có vết nhơ. Bây giờ tốt rồi, nhờ hồng phúc của ngươi, chuyện gì ta cũng không làm mà thành nghịch tặc phản quốc, còn phải liều chết mai phục ở địch quốc, nghĩ cách rửa sạch tội lỗi."

Tào A Ninh thở dài: "Số mệnh long đong, đều như nhau cả. Ta cùng lớn lên với phế đế, thuở nhỏ được bồi dưỡng như thân tín thiên tử, chỉ cần không có chuyện bất ngờ xảy ra thì có thể trở thành cửu thiên tuế độc chưởng đại nội, trên vạn người dưới một người, ngay cả chư vương đều phải nhìn sắc mặt ta mà làm việc."

"Kết quả bây giờ thì hay rồi, trưởng công chúa không nói hai lời tạo phản, sư phụ ta còn để tâm vào chuyện vụn vặt, chính là muốn đối nghịch với tân quân, còn chơi không lại, làm cho đồ đệ như ta hoặc là liều mình đền nợ nước hoặc là bị Nữ Đế thanh trừng, hoàn toàn không còn đường nào khác để đi."

Hứa Thiên Ứng nghe nói như vậy, trong lòng khẽ động, nghiêng đầu nói: "Ngươi không chỉ khắc chết hai vương gia, còn

khắc chết phế đế sao?"

Tào A Ninh nhướng mày: "Ngươi nói như vậy không đúng, thời kì phế đế cầm quyền, ta không có nắm quyền, chỉ là thủ lĩnh ám vệ. Phế đế mất hoàng vị là do tự mình làm tự mình chịu, ta không có làm."

"Cho nên mới nói là khắc chết."

Hứa Thiên Ứng như có điều suy nghĩ nói: "Đi theo làm tùy tùng cho người nào thì người đó gặp nạn, nhưng mà chính bản thân ngươi lại không sao cũng có thể coi như thiên phú dị bẩm. Chờ đến Tả Hiền Vương phủ, ngươi cũng không cần làm nội gián, thành tâm thực lòng giúp Tả Hiền Vương làm việc, không chừng có thể nhiều lần lập kỳ công."

Hai người nói hươu nói vượn, đội ngũ xa xa lao vùn vụt đến trước mặt.

Đội ngũ có sáu người, đều là người ăn mặc theo phong cách giang hồ, thủ lĩnh chính là thủ lĩnh tình báo gián điệp dưới trướng Tả Hiền Vương, Đỗ Đàm Thanh.

Tào A Ninh thấy thế, đứng từ xa chắp tay thi lễ: "Đỗ lão."

Đỗ Đàm Thanh cho đội ngũ dừng bước, ruổi ngựa đi tới trước mặt hai người, tán thưởng nói: "Hồ Diên Kính dùng bồ câu đưa tin, khen các ngươi làm rất tốt, chỉ là đánh hắn một ngày không xuống giường được có chút quá đáng. Nhưng mà theo lão phu thấy thì đây là chuyện tốt. Nếu như muốn làm khổ nhục kế thì phải không nể tình đánh thật mới không để lộ sơ hở. Sau này làm việc cũng phải nghiêm cẩn như vậy mới được."

Tào A Ninh biết Dạ Đại Diêm Vương không nhẹ tay được, lập tức có chút hổ thẹn hối lỗi nói: "Đỗ lão quá khen, từ trước đến nay chúng ta làm việc rất thiết thực. Nghe ý Đỗ lão, sau này chúng ta

sẽ là môn khách trong Tả Hiền Vương phủ?"

Đỗ Đàm Thanh gật đầu: "Chuyện làm không có vấn đề thì đương nhiên lão phu sẽ không lật lọng."

Dưới trướng vương gia cao thủ nhiều như mây, muốn trở thành cận thần thì phải trèo từ tầng dưới chót lên mới được.

"Gần đây vừa khéo có chút chuyện, võ nghệ của các ngươi không tệ có thể theo lão phu đi một chuyến."

Tào A Ninh thấy vậy thì vội vàng đưa tay ra hiệu cho tùy tùng trên thị trấn đuổi theo, còn hắn thì thúc ngựa đi tới trước mặt Đỗ Đàm Thanh, dò hỏi: "Chuyện gì mà cần Đỗ lão phải đích thân xuất mã?"

Lần trước Đỗ Đàm Thanh đã nói một chút, bây giờ cũng không giấu diếm nữa: "Lần trước Hồ Diên Kính nói gặp hậu nhân Trì Bộ, vương phủ rất xem trọng việc này, dư nghiệt Tây Bắc Vương Đình đương nhiên là phải diệt trừ tận gốc."

Tào A Ninh nghe nói như vậy thì trong lòng hơi động: "Đỗ lão đã tìm được tung tích của hậu nhân Trì Bộ?"

"Người được phái đến Tây Hải chư bộ cung cấp chút manh mối, hắn là tám chín phần mười."

Tào A Ninh khẽ vuốt cằm, cảm thấy tin tức này rất quan trọng, làm gián điệp thì chắc phải lập tức truyền tin tức này ra ngoài.

Nhưng mà từ trước đến giờ đều do Dạ Đại Diêm Vương tìm hắn, hắn không biết làm sao để tìm được Dạ Đại Diêm Vương, có tình báo khẩn cấp như thế đúng là không tiện xử lý, chỉ có thể lên tiếng dò hỏi: "Chuyến đi này là chúng ta đi tiêu diệt dư nghiệt của Tây Bắc Vương Đình sao?"

Đỗ Đàm Thanh khẽ vuốt sợi râu, trong mắt hiện lên vẻ thâm

thúy như đã tính trước kỹ càng: "Kế sách xua hổ nuốt sói, đương nhiên sẽ có người đánh giúp chúng ta, chúng ta chỉ cần qua đó coi tình hình chiến đấu là được, cùng lắm chỉ là ra tay dọn dẹp mà thôi."

Tào A Ninh chẳng biết tại sao, khi nghe được 'Xua hổ nuốt sói, mượn đao giết người' thì lập tức trở nên sợ hãi, nhưng hắn mới đến cho nên không có quyền nói chuyện, cũng không có hỏi nhiều.

Một bên khác, Cốc Khẩu Trấn.

Lúc hoàng hôn, hai con khoái mã từ bãi sa mạc lao vùn vụt tới, tiến vào trấn nhỏ biên thùy rồng rắn lẫn lộn.

Dạ Kinh Đường mặc áo bào đen đầu đội nón rộng vành, Ly Long Đao treo ở bên hông, bên hông ngựa thì treo Minh Long Thương, sau khi tiến vào thị trấn lại dò xét tả hữu.

Phạm Thanh Hòa mặc váy lụa màu hồng có thêu hoa, bên hồng thắt một sợi dây lưng trên đó có không ít bình lọ, không đem theo binh khí, ngồi trên ngựa lớn đi bên cạnh.

Chương 806 - Hậu Nhân Trì Bộ

Chương 806. Hậu Nhân Trì Bộ

Hai người từ biệt Tuyền Cơ Chân Nhân đêm ngày hôm trước, xuất phát từ Lang Hiên Thành, dùng hai ngày lao vùn vụt đến Hoàng Lão Quan.

Hoàng Lão Quan ở cạnh một cái sơn mạch, trong Đại Ngụy có cảnh gọi Hồng Sơn, dân ở đây quen miệng gọi là Hoàng Minh Sơn, nghe đồn đây là nơi mà ẩn sĩ cổ đại tu tiên vấn đạo, độ cao cao hơn mặt biển rất nhiều, ngọn núi cao nhất còn có đỉnh tuyết, phía Tây là vạn dặm cát vàng, phía Đông là thảo nguyên và bãi sa mạc.

Bởi vì địa thế tương đối hiểm trở, không tiện cho xe ngựa thông hành, qua sơn mạch lại là đại mạc ngàn dặm, thương đội bình thường hoàn toàn không đi qua từ chỗ này nhưng cũng bởi vì nơi này hai triều Nam Bắc đều không tiện quản lý cho nên cá nhân tự hình thành thương đạo hoàng kim vận chuyển buôn bán, trong đó nhánh lớn nhất chính là Hồng Sơn Bang.

Nghĩ tới Hoàng Minh Sơn, con đường duy nhất để vượt qua chính là đi vòng qua Đóa Lan Cốc, mặc dù vị trí địa lý cực kỳ xa xôi nhưng thương đội buôn lậu và người trong giang hồ không dám để cho người ta biết phải đi qua nơi này, vì có lợi ích cho nên vẫn có một cái thị trấn nhỏ xuất hiện để làm điểm tiếp tế.

Cốc Khẩu Trấn cộng lại cũng chỉ có hai mươi mấy căn nhà có phòng ở, số lượng người cực ít, cho dù bây giờ là giữa trưa cũng không nhìn thấy bao nhiêu người đi đường.

Dạ Kinh Đường liên tục đi đường hai ngày, người không sao nhưng chim mệt ngựa mệt, sau khi đến thị trấn thì tìm một cái

khách điếm nhỏ để nghỉ ngơi.

Phạm Thanh Hòa chạy ngược chạy xuôi lâu ngày, đã quen màn trời chiếu đất, đi đường dài cũng không khó chịu, sau khi đến khách điếm thì lập tức hỏi thăm tiểu nhị khách điếm manh mối: "Tiểu nhị, đại khái hai tháng trước có một đội buôn nhỏ sáu người đi qua chỗ này, hai chiếc xe, kéo toàn là dược liệu, ngươi có ấn tượng gì không?"

Qua Hoàng Minh Sơn thì phải trèo đèo lội suối qua đại mạc ngàn dặm, dọc đường đi qua chỗ không người thì nguy hiểm cực lớn, có thể đi từ chỗ này thì hoặc là thương đội lớn mấy chục người cùng nhau đi hoặc là quân lính thực lực mạnh mẽ mặc y phục nhẹ, sáu người kéo hai chiếc xe rất có thể không đi ra khỏi đại mạc được, vì thế chỉ cần tới thị trấn thì chắc chắn người trong thị trấn sẽ có ấn tượng.

Tiểu nhị của khách điếm thấy Phạm Thanh Hòa là nữ tử, mặc dù che mặt nhưng nhìn dáng vẻ cũng không tệ nên nói chuyện cũng ôn hòa, chỉ cần một lượng bạc tiền boa thì đã trả lời: "Sáu người kéo hai xe dược liệu không kéo vật tư như vậy thì không thể nào đi qua Hoàng Minh Sơn, đừng nói hai tháng, hai năm này cũng không nhìn thấy."

"Không nhìn thấy sao..."

Phạm Thanh Hòa nghe hắn trả lời chắc chắn như vậy thì không khỏi âm thầm nhíu mày, lại hỏi thêm mấy câu nữa mới theo Dạ Kinh Đường đi vào trong phòng khách điếm, suy tư nói: "Ta có nhiều người quen ở Tây Hải chư bộ, dọc đường có nghe ngóng, xác nhận đội buôn nhỏ rời khỏi Huyền Hạo Bộ đi thẳng về phía bên này, cũng không thấy trở về, chẳng lẽ trực tiếp từ Hoàng Lão Quan vào Lương Châu?"

Dạ Kinh Đường gọi hai bát mì hành, đặt trên mặt bàn, tiện thể lấy Chim Chim một đường ăn ăn ngủ ngủ từ trong bao ra, lay tỉnh

ăn cơm, đáp lại: "Từ Lang Hiên Thành có thể trực tiếp đi Hắc Thạch Quan, khả năng chạy đến bên này không lớn. Ta đoán chừng thương đội đó không nhập quan, cũng không qua Hoàng Minh Sơn mà đi tới một nơi nào đó trong vòng trăm dặm gần đây."

Phạm Thanh Hòa ngồi xuống trước bàn, tháo mạng che mặt xuống: "Xung quanh đây đều là khu không người, chỉ có một cái thị trấn nhỏ này, chưa từng nghe nói có bộ tộc khác sinh sống ở đây."

"Muốn luyện chế loại kỳ độc Tù Long Chướng này, rất có thể giấu bên trong núi hoang đầy dã thú. Hai xe dược liệu số lượng cũng không nhỏ, muốn luyện ra lượng nhỏ hết ít nhất cũng phải có mấy phường chế tạo y dược, xung quanh không thể nào không có dấu vết sinh sống. Đợi chút nữa cho Chim Chim đi tuần sơn, chỉ cần trong vòng mấy trăm dặm có người định cư thì có thể nhìn thấy không sót một cái gì từ trên trời, lần lượt tìm xung quanh là được."

"Chít chít..."

Dạ Kinh Đường thấy Chim Chim dáng vẻ như không muốn làm việc thì lập tức kẹp cho nó một cái trứng chần nước sôi với đồ ăn.

Hai ngày này Phạm Thanh Hòa tranh thủ đi đường và nghe ngóng manh mối, gần như không dừng lại, chưa có cơ hội bàn chuyện với Dạ Kinh Đường.

Lúc này đang ăn mì, thấy hai bên đều rảnh rỗi cho nên nàng suy nghĩ một chút rồi mở miệng dò hỏi: "Dạ Kinh Đường, trong lòng ngươi không có suy nghĩ gì hay sao?"

"Ừm?"

Dạ Kinh Đường vừa cầm đũa, nghe vậy thì giương mắt nhìn Đông Minh đại vương trang điểm lộng lẫy ngồi đối diện mình, nghi ngờ nói: "Suy nghĩ gì?"

"Chính là chuyện Tây Bắc Vương Đình."

Phạm Thanh Hòa bưng chén lên, ngồi ở một góc, ngữ khí trọng tâm nói: "Quế bà bà nói chắc chắn ngươi chính là hậu nhân của Trì Bộ, chỉ là không thể nào xác định ngươi là dòng chính hay là chi thứ. Trì Bộ cường giả vi tôn, chỉ cần có bản lĩnh lớn thì đều có tư cách kế vị, cho nên ngươi xem như người kế vị chính thống của Thiên Lang Vương."

Chương 807.

Thật ra Dạ Kinh Đường chưa bao giờ suy tính tới những chuyện này, hắn lắc đầu cười nói: "Ta chỉ là giang hồ du hiệp, ưa thích hoành đao lập mã chu du tứ phương, xưng vương xưng bá gì đó thực sự không làm được. Còn nữa, địa vị là dựa vào bản lĩnh mà có, ta muốn làm Thiên Lang Vương, cho dù xuất thân giang hồ thì cũng có thể dựa vào một cây đao trong tay mà ngồi lên vị trí Thiên Lang Vương, dựa vào huyết mạch và thân phận để giành lấy những thứ này ta thực sự không có hứng thú."

Phạm Thanh Hòa đã nhìn ra Dạ Kinh Đường không ham danh lợi, chỉ có chút háo sắc, cho nên lại nói: "Cái này không gọi là giành mà là lấy lại thứ ngươi đáng có. Ngươi không làm Thiên Lang Vương, đương nhiên không hiểu lợi ích khi làm Thiên Lang Vương, Thiên Lang Vương cũng không phải là tấm gương bình thường mà là quân chủ một nước đường đường chính chính, bình khởi bình tọa với quân chủ hai triều Nam Bắc, có được tam cung lục viện ba nghìn mỹ nữ..."

Dạ Kinh Đường nghe đến đây thì trở nên nghiêm chỉnh mấy phần: "Phạm cô nương hẳn là cảm thấy ta là hạng người mê luyến sắc đẹp?"

Không phải sao?

Phạm Thanh Hòa cảm thấy vậy nhưng không tiện nói rõ, uyển

chuyển đáp: "Cũng không phải mê luyến. Không phải ngươi thích Tĩnh Vương sao? Tĩnh Vương là thân muội muội của Nữ Đế, cho dù người trở thành đệ nhất thiên hạ mà muốn cưới Tĩnh Vương cũng là phò mã gia, nạp thiếp gì đó thì phải coi ý của Tĩnh Vương. Trở thành Thiên Lang Vương thì không giống như vậy, cưới một đống Trắc Phi, Tĩnh Vương cũng không thể nói ngươi."

Dạ Kinh Đường có chút buồn cười: "Ta hoàn toàn không có hứng thú với vương quyền gì đó, chẳng qua nếu như tra rõ được thân thế của ta cho dù là ta không nhớ rõ nhưng những người nào có thù hận với ta thì ta sẽ thanh toán hết, có ân tình cũng sẽ báo đáp, Phạm cô nương không cần lo lắng ta lớn lên ở Đại Ngụy thì sẽ xem những chuyện xảy ra trước khi ta sinh ra không liên quan gì tới ta."

Phạm Thanh Hòa nghe hắn nói như vậy thì âm thầm thở dài, cũng không nói gì thêm nữa...

Ngay lúc đó, ở trong sơn mạch cách đây hơn trăm dặm.

Vào cuối thu, gió thu hơi lạnh cuốn theo hạt mưa rớt vào thung lũng trong dãy núi, cỏ dại khô héo cao ngang gối trong thung lũng, trung tâm là một số đồng ruộng, ở giữa có một cái xóm nhỏ dô răng, trước sau chỉ có bảy tám gia đình.

Trong tiểu viện trước cửa thôn, Tưởng Trát Hổ vận thanh bào đưa tay ra khỏi mái hiên hứng mấy giọt nước mưa, mở miệng nói: "Nha đầu, trời mưa, đi nhắc ngoại công của con mặc thêm quần áo, đừng có thức đêm không để ý sức khỏe khiến cho cơ thể nhiễm phong hàn."

"Con biết rồi cha."

Phía sau, trong phòng, nha đầu béo bảy tám tuổi có chút không tình nguyện buông đồ chơi xuống cầm dù che mưa chạy ra khỏi cửa.

Trong nhà bếp, nương tử của hắn đang rửa chén, đợi sau khi khuê nữ ra cửa mới lau tay đi tới trước mặt dò hỏi: "Qua mấy tháng nữa tuyết lớn sẽ tràn ngập núi, hắn là trước đầu xuân chàng sẽ không ra khỏi nhà chứ?"

"Ngạn Phong gục ngã bên ngoài, trong bang không có mấy người tin cẩn, nếu xảy ra chuyện, có thể phải ra ngoài mấy chuyến."

"Ai, chàng ở đây, kiếm bạc cũng không có chỗ tiêu xài, sao phải quan tâm những chuyện này? Theo ta thấy, không bằng giao vị trí bang chủ cho Hoa Đầu Phật."

"Chiến Trọng Đạo võ nghệ không tinh, tính tình lỗ mãng, ngồi vị trí long đầu cũng không trấn được giang hồ Lương Châu. Liễu Thiên Sanh có vạn cái tội nhưng hắn độc bá Lương Châu, cho dù bang phái hay mã phỉ đều có mấy phần quy phục, ta kéo Liễu Thiên Sanh xuống cũng chỉ có thể tự mình bổ sung chỗ trống..."

"Chàng còn nói như vậy, ta thấy chàng không nỡ từ bỏ thanh danh bá chủ giang hồ. Năm đó ta không nên xin cha chữa khỏi cho chàng, chàng bị phế võ công một nghèo hai trắng, lúc đó mặt dày mày dạn đi theo đằng sau ta, luôn miệng nói cái gì 'Vĩnh viễn ở bên cạnh ta, suốt đời suốt kiếp không phân ly', kết quả chữa khỏi thì hai ba ngày đã cắm đầu chạy ra bên ngoài..."

Tưởng Trát Hổ nghe lải nhải, bị khơi lên hồi ức quá khứ.

Năm đó hơn mười tuổi, bị trục xuất khỏi Hồng Sơn Bang, hắn lẻ loi một mình xuất quan, đi vào Tây Hải chư bộ, hợp tác với Thạch Ngạn Phong trở thành tiêu sư nam lai bắc vãng.

Tây Hải chư bộ, trọng tâm giao dịch chính là Lang Hiên Thành, hắn cũng trà trộn ở đó, có lần nhận một mối làm ăn, được thuê làm xa phu đến Hoàng Minh Sơn, trong đó đông gia là một tiểu cô nương.

Lúc ấy hắn võ nghệ bị phế sạch, cũng không biết cô nương đó có phụ thân là thần y, bởi vì người mang huyết hải thâm cừu, trên đường áp tiêu cũng không nói chuyện, càng không có tâm tư lấy vợ sinh con.

Những cô nương Tây Hải chư bộ từ trước đến nay đều mạnh mẽ, phát hiện hắn dáng dấp tuấn tú, lại đọc sách biết viết chữ như thư sinh yếu đuối, đối xử với hắn cực kỳ tốt, cả ngày vây quanh hắn lôi kéo làm quen, một tới hai đi chậm rãi moi ra được thân thế của hắn.

Sau đó hắn bị dẫn lên trên núi, gặp được một trong số những người quan trọng nhất đời hắn, cũng từ ngày đó trở đi, cuộc sống của hắn bắt đầu phong hồi lộ chuyển, nhảy ra đáy cốc đạp vào đỉnh núi, cuối cùng không té xuống nữa.

Tưởng Trát Hổ được ban ân huệ, đương nhiên nhớ ân tình này, sau khi đi vào sơn cốc thì chưa từng rời đi, dù cuối cùng báo thù giết cha, đứng hàng Võ Khôi, chấp chưởng Hồng Sơn Bang cũng là có việc thì đi ra ngoài một chuyến, xong xuôi lại trở về nơi này, từ đầu đến cuối đều là du hiệp do tiểu cô nương đó thu lưu, chưa bao giờ thay đổi, mà sơn cốc này cũng là vảy ngược duy nhất trong lòng hắn.

Nhìn thấy nương tử lại lải nhải chuyện quá khứ, Tưởng Trát Hổ đáp lại: "Năm đó hình như là nàng kéo ta tới đây, ta không đến nàng còn đánh ta."

"Ta chỉ muốn tốt cho chàng! Còn nữa, 'Vĩnh viễn bên cạnh ta, suốt đời suốt kiếp không phân ly' là chính miệng chàng nói chứ ai?"

"Không phải đã bái đường rồi sao, dù gì cũng phải nói vài câu mang tính hình thức."

"Nói hình thức?!"

"Ài, đã hơn bốn mươi, năm mươi tuổi rồi, nói mấy chuyện này nha đầu nghe được thì phải làm sao?"

Chương 807 - Tưởng Trát Hổ Tức Giận

Chương 807. Tưởng Trát Hổ Tức Giận

Thật ra Dạ Kinh Đường chưa bao giờ suy tính tới những chuyện này, hắn lắc đầu cười nói: "Ta chỉ là giang hồ du hiệp, ưa thích hoành đao lập mã chu du tứ phương, xưng vương xưng bá gì đó thực sự không làm được. Còn nữa, địa vị là dựa vào bản lĩnh mà có, ta muốn làm Thiên Lang Vương, cho dù xuất thân giang hồ thì cũng có thể dựa vào một cây đao trong tay mà ngồi lên vị trí Thiên Lang Vương, dựa vào huyết mạch và thân phận để giành lấy những thứ này ta thực sự không có hứng thú."

Phạm Thanh Hòa đã nhìn ra Dạ Kinh Đường không ham danh lợi, chỉ có chút háo sắc, cho nên lại nói: "Cái này không gọi là giành mà là lấy lại thứ ngươi đáng có. Ngươi không làm Thiên Lang Vương, đương nhiên không hiểu lợi ích khi làm Thiên Lang Vương, Thiên Lang Vương cũng không phải là tấm gương bình thường mà là quân chủ một nước đường đường chính chính, bình khởi bình tọa với quân chủ hai triều Nam Bắc, có được tam cung lục viện ba nghìn mỹ nữ..."

Dạ Kinh Đường nghe đến đây thì trở nên nghiêm chỉnh mấy phần: "Phạm cô nương hẳn là cảm thấy ta là hạng người mê luyến sắc đẹp?"

Không phải sao?

Phạm Thanh Hòa cảm thấy vậy nhưng không tiện nói rõ, uyển chuyển đáp: "Cũng không phải mê luyến. Không phải ngươi thích Tĩnh Vương sao? Tĩnh Vương là thân muội muội của Nữ Đế, cho

dù người trở thành đệ nhất thiên hạ mà muốn cưới Tĩnh Vương cũng là phò mã gia, nạp thiếp gì đó thì phải coi ý của Tĩnh Vương. Trở thành Thiên Lang Vương thì không giống như vậy, cưới một đống Trắc Phi, Tĩnh Vương cũng không thể nói ngươi."

Dạ Kinh Đường có chút buồn cười: "Ta hoàn toàn không có hứng thú với vương quyền gì đó, chẳng qua nếu như tra rõ được thân thế của ta cho dù là ta không nhớ rõ nhưng những người nào có thù hận với ta thì ta sẽ thanh toán hết, có ân tình cũng sẽ báo đáp, Phạm cô nương không cần lo lắng ta lớn lên ở Đại Ngụy thì sẽ xem những chuyện xảy ra trước khi ta sinh ra không liên quan gì tới ta."

Phạm Thanh Hòa nghe hắn nói như vậy thì âm thầm thở dài, cũng không nói gì thêm nữa...

Ngay lúc đó, ở trong sơn mạch cách đây hơn trăm dặm.

Vào cuối thu, gió thu hơi lạnh cuốn theo hạt mưa rớt vào thung lũng trong dãy núi, cỏ dại khô héo cao ngang gối trong thung lũng, trung tâm là một số đồng ruộng, ở giữa có một cái xóm nhỏ dô răng, trước sau chỉ có bảy tám gia đình.

Trong tiểu viện trước cửa thôn, Tưởng Trát Hổ vận thanh bào đưa tay ra khỏi mái hiên hứng mấy giọt nước mưa, mở miệng nói: "Nha đầu, trời mưa, đi nhắc ngoại công của con mặc thêm quần áo, đừng có thức đêm không để ý sức khỏe khiến cho cơ thể nhiễm phong hàn."

"Con biết rồi cha."

Phía sau, trong phòng, nha đầu béo bảy tám tuổi có chút không tình nguyện buông đồ chơi xuống cầm dù che mưa chạy ra khỏi cửa.

Trong nhà bếp, nương tử của hắn đang rửa chén, đợi sau khi

khuê nữ ra cửa mới lau tay đi tới trước mặt dò hỏi: "Qua mấy tháng nữa tuyết lớn sẽ tràn ngập núi, hẳn là trước đầu xuân chàng sẽ không ra khỏi nhà chứ?"

"Ngạn Phong gục ngã bên ngoài, trong bang không có mấy người tin cẩn, nếu xảy ra chuyện, có thể phải ra ngoài mấy chuyến."

"Ai, chàng ở đây, kiếm bạc cũng không có chỗ tiêu xài, sao phải quan tâm những chuyện này? Theo ta thấy, không bằng giao vị trí bang chủ cho Hoa Đầu Phật."

"Chiến Trọng Đạo võ nghệ không tinh, tính tình lỗ mãng, ngồi vị trí long đầu cũng không trấn được giang hồ Lương Châu. Liễu Thiên Sanh có vạn cái tội nhưng hắn độc bá Lương Châu, cho dù bang phái hay mã phỉ đều có mấy phần quy phục, ta kéo Liễu Thiên Sanh xuống cũng chỉ có thể tự mình bổ sung chỗ trống..."

"Chàng còn nói như vậy, ta thấy chàng không nỡ từ bỏ thanh danh bá chủ giang hồ. Năm đó ta không nên xin cha chữa khỏi cho chàng, chàng bị phế võ công một nghèo hai trắng, lúc đó mặt dày mày dạn đi theo đằng sau ta, luôn miệng nói cái gì 'Vĩnh viễn ở bên cạnh ta, suốt đời suốt kiếp không phân ly', kết quả chữa khỏi thì hai ba ngày đã cắm đầu chạy ra bên ngoài..."

Tưởng Trát Hổ nghe lải nhải, bị khơi lên hồi ức quá khứ.

Năm đó hơn mười tuổi, bị trục xuất khỏi Hồng Sơn Bang, hắn lẻ loi một mình xuất quan, đi vào Tây Hải chư bộ, hợp tác với Thạch Ngạn Phong trở thành tiêu sư nam lai bắc vãng.

Tây Hải chư bộ, trọng tâm giao dịch chính là Lang Hiên Thành, hắn cũng trà trộn ở đó, có lần nhận một mối làm ăn, được thuê làm xa phu đến Hoàng Minh Sơn, trong đó đông gia là một tiểu cô nương.

Lúc ấy hắn võ nghệ bị phế sạch, cũng không biết cô nương đó có phụ thân là thần y, bởi vì người mang huyết hải thâm cừu, trên đường áp tiêu cũng không nói chuyện, càng không có tâm tư lấy vợ sinh con.

Những cô nương Tây Hải chư bộ từ trước đến nay đều mạnh mẽ, phát hiện hắn dáng dấp tuấn tú, lại đọc sách biết viết chữ như thư sinh yếu đuối, đối xử với hắn cực kỳ tốt, cả ngày vây quanh hắn lôi kéo làm quen, một tới hai đi chậm rãi moi ra được thân thế của hắn.

Sau đó hắn bị dẫn lên trên núi, gặp được một trong số những người quan trọng nhất đời hắn, cũng từ ngày đó trở đi, cuộc sống của hắn bắt đầu phong hồi lộ chuyển, nhảy ra đáy cốc đạp vào đỉnh núi, cuối cùng không té xuống nữa.

Tưởng Trát Hổ được ban ân huệ, đương nhiên nhớ ân tình này, sau khi đi vào sơn cốc thì chưa từng rời đi, dù cuối cùng báo thù giết cha, đứng hàng Võ Khôi, chấp chưởng Hồng Sơn Bang cũng là có việc thì đi ra ngoài một chuyến, xong xuôi lại trở về nơi này, từ đầu đến cuối đều là du hiệp do tiểu cô nương đó thu lưu, chưa bao giờ thay đổi, mà sơn cốc này cũng là vảy ngược duy nhất trong lòng hắn.

Nhìn thấy nương tử lại lải nhải chuyện quá khứ, Tưởng Trát Hổ đáp lại: "Năm đó hình như là nàng kéo ta tới đây, ta không đến nàng còn đánh ta."

"Ta chỉ muốn tốt cho chàng! Còn nữa, 'Vĩnh viễn bên cạnh ta, suốt đời suốt kiếp không phân ly' là chính miệng chàng nói chứ ai?"

"Không phải đã bái đường rồi sao, dù gì cũng phải nói vài câu mang tính hình thức."

"Nói hình thức?!"

"Ài, đã hơn bốn mươi, năm mươi tuổi rồi, nói mấy chuyện này nha đầu nghe được thì phải làm sao?"

Chương 808 - Gặp Được Nam Nhân Tốt Thì Mang Về Nam Tiêu Sơn!

Chương 808: Gặp Được Nam Nhân Tốt Thì Mang Về Nam Tiêu Sơn!

Vào ban đêm.

Mưa nhỏ rơi tí tách trên ngói, trong phòng đặc biệt yên tĩnh.

Dạ Kinh Đường ngồi xếp bằng trên ghế dài, luyện ngọc cốt Long Tượng Dục Hỏa Đồ, khí tức thần sắc yên tĩnh, luyện tập loại thông huyền pháp môn này trong thời gian dài, khí khái đã có vài phần cảm giác thoát tục, chẳng qua thay đổi rất nhỏ, không phải người bầu bạn bên cạnh ngày đêm rất khó nhìn ra.

Trên giường cách đó không xa, Phạm Thanh Hòa mặc váy dài lụa đỏ ngồi xếp bằng, duy trì tư thế giống nhau, cũng đang luyện Minh Long Đồ.

Phạm Thanh Hòa quả thật không luyện được thần đồ, để cảm nhận lực kinh người thuần túy cần học khổ luyện cộng thêm thiên phú, nhưng mà lần này đến kinh thành, ngược lại gặp phải đại vận.

Nàng là đại phu đặc biệt trị bệnh cho Thái Hậu Nương Nương, mặt dày mày dạn hỏi Tuyền Cơ Chân Nhân để lấy Long Tượng Đồ, Tuyền Cơ Chân Nhân lập tức lấy đưa cho nàng xem, sau đó nàng nhận được mà không mất gì.

Ban đầu nàng còn muốn xem Dục Hỏa Đồ, nhưng Tuyền Cơ

Chân Nhân này không hào phóng như vậy, nói nàng phải chữa khỏi cho Thái Hậu Nương Nương mới thưởng cho nàng, nàng dụng tâm giúp đỡ như vậy, ngoại trừ muốn mượn sức Dạ Kinh Đường ra cũng còn có chút động lực nho nhỏ này thúc đẩy.

Buổi trưa đi tới Cốc Khẩu Trấn ăn cơm xong, Dạ Kinh Đường ném Chim Chim ra ngoài tuần tra trong núi, hai người ở trong phòng trọ nghỉ ngơi, bởi vì thời gian chờ đợi hơi lâu nên bọn họ ngồi ở đây luyện tập, quay đi quay lại thôi đã đến buổi tối.

Cốc Khẩu Trấn quy mô rất nhỏ, những người thường xuyên lui tới đều là kẻ buôn lậu hoặc bọn giang hồ buôn người, số lượng người cũng không lớn, đến tối tự nhiên không có việc gì làm, trời vừa tối đã tắt đèn, sau đó trên trấn liền mơ hồ truyền ra một vài tiếng ồn ào:

"Ừ ô ô ô..."

…

Thanh âm rất nhỏ, từ phía sau khách điếm truyền ra, hẳn là tiểu nhị trẻ tuổi của khách điếm và bà chủ thủ tiết.

Khoảng cách này người bình thường đều không nghe thấy, nhưng bất đắc dĩ Dạ Kinh Đường cùng Phạm Thanh Hòa đều là cao thủ có trực giác kinh người, không riêng gì lời nói nghe rõ ràng, Dạ Kinh Đường thậm chí còn nghe ra tư thế gì…

“...”

Căn phòng càng lúc càng yên tĩnh.

Phạm Thanh Hòa khẽ nhếch bờ môi đỏ mọng, thoáng mở mắt trái liếc Dạ Kinh Đường…Chính là ngồi nghiêm chỉnh như núi, nửa điểm không bị nhân tố bên ngoài quấy nhiễu, bản lĩnh thiền định này quả thực tuyệt vời...

Phạm Thanh Hòa cảm thấy mình đang đi chệch hướng, nên gạt những suy nghĩ gây xao nhãng, muốn tiếp tục thiền định nhưng không ngờ rằng âm thanh ở phía xa càng tệ hơn: "Không được...Sao phía trước lại không có âm thanh gì?"

"..."

"Âm thanh gì?"

"Buổi chiều không phải có một đôi phu thê đến ở khách điếm sao, nữ thoạt nhìn rất xinh đẹp, nam bộ dạng cũng tuấn tú, buổi tối này yên tĩnh, chẳng lẽ là súng ống không dùng được?"

"?"

Khóe mắt Dạ Kinh Đường giật giật, cảm thấy bà chủ này thật sự chưa từng bị đánh.

Phạm Thanh Hòa hiển nhiên cũng nghe được những lời này, lại liếc Dạ Kinh Đường một cái, có thể là sợ Dạ Kinh Đường vì vậy mà tức giận, mở miệng khuyên giải một câu: "Thôn phụ chốn thôn quê nói bậy bạ, không phải thật đâu, ngươi đừng để trong lòng."

Không phải thật?

Dạ Kinh Đường mở hai tròng mắt ra, nhìn Phạm đại nữ vương nhiệt tình muốn đáp lại cái gì đó, nhưng đáp lại cái chủ đề chết tiệt này, hắn có thể đáp lại như thế nào?

Cũng may hai người xấu hổ không bao lâu, bên ngoài đã truyền đến tiếng vang, đại Chim Chim xuyên qua màn mưa, đáp trên bệ cửa sổ, bắt đầu dùng móng vuốt đạp cửa sổ:

Cạch cạch ~

Dạ Kinh Đường thấy vậy đứng dậy đi tới trước mở cửa sổ cho Chim Chim vào, dùng khăn mặt lau, hỏi: "Thế nào?"

“Chít chít chít chít…”

Chim Chim lẩm bẩm múa chân vài lần, ý bảo tìm được mấy ngôi làng ẩn nấp giữa những ngọn núi.

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không trì hoãn, xoay người cầm lấy binh khí: "Đi thôi, lên núi xem một chút, sớm tìm được cũng được trở về sớm, Thái Hậu Nương Nương hẳn là đã sắp đến Lang Hiên Thành rồi.”

Phạm Thanh Hòa thấy vậy tê dại đứng dậy, treo thắt lưng bên hông, đi theo ra khỏi khách điếm... Ở phía bên kia lối vào, bên ngoài quan ngoại.

Mưa dần dần nhỏ, nhưng ánh trăng bị mây đen che khuất, trên cánh đồng hoang đưa tay không thấy năm ngón tay, một đống lửa trại trở thành điểm sáng duy nhất trên mặt đất cực tối.

Xe ngựa lẻ loi dựa vào lửa trại, bên hông xe mở ra một cái mui xe nhỏ.

Lạc Ngưng nghiêng người dựa vào cửa thung xe, ánh mắt nhìn về phía Đông Nam xa xôi, tay đặt ở trong tay áo, nhẹ nhàng vuốt ve một miếng ngọc bội. Ngọc bội là Long Đàm Bích Tỳ, gia bảo của Thủy Vân Kiếm Đàm, cũng là thứ cùng tiểu tặc lần đầu gặp mặt, xem như là tín vật định tình của nhau.

Tiết Bạch Cẩm đứng ngoài xe ngựa, trên tay cầm hai con thỏ rừng, cầm gậy gỗ nướng trên đống lửa, có lẽ hơi nhàm chán nói:

"Nhưng Nhi, sao ngươi không nói chuyện?"

Ánh mắt Lạc Ngưng khẽ động, khôi phục tinh thần lại:

"Nói cái gì?”

"Trước kia hành tẩu giang hồ, ngươi chỉ cần có thời gian sẽ

quấn lấy ta đòi dạy võ công, sau đó thì cần khổ luyện, so với ta còn chăm hơn, hiện giờ sao lại ngẩn người?"

Chương 809 - Người Ẩn Cư là Ai?

Chương 809. Người Ẩn Cư là Ai?

Trước kia khi Lạc Ngưng và Tiết Bạch Cẩm làm bằng hữu đi vân du, đúng là cả ngày cần khổ luyện, nghĩ có một ngày nào đó có thể trở thành nữ hiệp tuyệt thế, dựa vào bản lĩnh của mình chính tay đâm kẻ thù.

Nhưng trước tiên bị thiên phú của Bạch Cẩm đả kích, lại bị thiên tư của Dạ Kinh Đường chà đạp, nàng nào còn có khí thế khi còn trẻ, hiện tại trong đầu đều là dựa vào ứng biến của tướng công báo thù, thấy Tiết Bạch Cẩm hỏi, Lạc Ngưng xuống xe ngựa, từ bên hông rút ra Khấp Thủy Kiếm, chậm rãi khoa tay múa chân bên cạnh lửa trại:

"Đang suy nghĩ vài chuyện mà thôi."

"Chuyện gì?"

"Ừm... Bạch Cẩm, ngươi cũng không còn nhỏ, lấy thân phận nam nhi hành tẩu giang hồ, chung quy cũng không phải biện pháp lâu dài, ngươi chưa từng lo lắng chuyện riêng của mình sao?"

Trên thực tế, Tiết Bạch Cẩm thường xuyên nghe được những lời này từ các tiền bối của Bình Thiên Giáo, liền nói với người này:

"Ý của ngươi là thành thân? Tìm nam nhân sao?"

"..."

Lạc Ngưng vẻ mặt như cũ nói: "Ta không có giả làm nam nhân,

thân là thiên hạ đệ nhất nữ nhân, ta không lo chuyện thành thân. Ta lo lắng cho ngươi, ngươi cũng không thể cả đời không thành gia lập thất đúng không? Lỡ như gặp phải một nam tử lọt vào mắt xanh của ngươi, ngươi lại ngại thân phận không thể biểu lộ tâm ý!"

Tiết Bạch Cẩm lật con thỏ nướng lại, thản nhiên đáp:

"Nếu thật sự gặp được một nam nhân lọt vào mắt xanh thì cứ việc mang về Nam Tiêu Sơn, để hắn mai danh ẩn tích làm sư gia là được, người mà Tiết Bạch Cẩm ta coi trọng, cho dù là nam hay nữ đều không ai dám không nghe, biểu lộ tâm ý gì?"

?

Lạc Ngưng dừng vung kiếm lại, không vui nói: "Ta là giáo chủ phu nhân nghiêm túc, ngươi cướp nam nhân về vụng trộm làm tướng công, ta thì làm sao đây?"

Tiết Bạch Cẩm vô cùng nghĩa khí nói: "Không ai thay thế được giao tình của chúng ta nhiều năm như vậy, khi đó ngươi vẫn là giáo chủ phu nhân, chỉ coi hắn như trắc thất thôi."

Trắc thất?

Ý của Lạc Ngưng là… Ngươi có nam nhân để cho ta thành góa phụ sao? Ta cũng muốn vụng trộm nuôi một người, cũng không phải là đang tranh giành ghen tuông với ngươi.

Nhưng trước khi nàng kịp nghĩ ra lời để bày tỏ suy nghĩ bên trong của mình, nàng phát hiện ra đống lửa trước mặt đang đung đưa nhẹ mà không có gió.

Khẽ liếc mắt nhìn xung quanh, nàng nhận ra chính là Tiết Bạch Cẩm hơi nâng lòng bàn tay lên, vô tình bộc lộ ra khí tức mênh mông ẩn giấu trong cơ thể.

Động tác của Lạc Ngưng dừng lại, nhìn quanh bóng đêm và hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Tiết Bạch Cẩm nhìn đống lửa trước mặt, nhưng tâm trí lại tập trung vào mưa gió bên ngoài Thiên Sơn, ngưng đọng thật lâu, sau đó đưa thỏ nướng cho Lạc Ngưng, xoay người lấy binh khí từ trong xe ra:

"Trong núi có mấy con Đại Long, đi xem náo nhiệt một chút."

"Đại Long?"

"Đi qua sẽ biết..."

…

Hô hô ~

Gió núi gào thét cuốn bay lá cỏ khô vàng trên sườn núi, theo làn mưa dần nhỏ, ánh trăng cũng bắt đầu lúc mờ lúc tỏ, có thể thấy rõ cảnh tượng giữa núi.

Dạ Kinh Đường dắt ngựa, đứng ở phía trên sườn núi trần trụi, tay phải cầm ốm nhòm, nhìn một điểm sáng giữa lưu vực phía xa. Phạm Thanh Hòa thì cầm một viên dạ minh châu làm đèn, nhìn bản đồ địa hình trong tay:

"Trên bản đồ hoàn toàn không có ký hiệu, cũng chưa từng nghe qua nơi này có người ở. Bồn địa này ước chừng ít nhất ba dặm, bên trong còn có bảy tám hộ gia đình, lẽ ra không ai biết mới đúng…!"

Ban đêm hai người xuất phát từ Cốc Khẩu Trấn, đi theo Chim Chim tìm kiếm giữa núi, đã chạm tới ba địa điểm nhưng đều là thợ săn sống trong núi, hoặc là ẩn sĩ đến đây sống ẩn dật, mục tiêu truy đuổi không tương xứng.

Thôn xóm nhỏ trong khu vực phía trước không giống, bảy tám hộ gia đình, ít nhất là hai ba mươi người, ngoài thôn hình như còn có ruộng thuốc, ẩn nấp giữa núi non cực kỳ bí ẩn, rất có thể chính là nơi ẩn cư của dược sư điều chế Tù Long Chướng.

"Đi xem một chút."

Dạ Kinh Đường lấy kính ống nhòm quan sát một lúc, phát hiện bên trong bồn địa vẫn còn lửa, chắc chắn có người thức nên hắn để ngựa ở đó, cùng Phạm Thanh Hòa đi xuống sườn đồi, chậm rãi đi về phía bồn địa.

Khinh công thân pháp của Phạm Thanh Hòa cực tốt, dưới tình hình hoàn toàn thu liễm khí tức này, nàng đã đi trước Dạ Kinh Đường, nếu như không quay đầu lại nhìn sẽ rất khó nhận thấy bên người có người, tiến về phía trước cẩn thận quan sát tình huống của khu vực, nhẹ giọng nói:

"Biết luyện chế Tù Long Chướng tất nhiên là độc sư đạo hạnh cực cao, nơi ẩn nấp không có khả năng không chuẩn bị, coi chừng cạm bẫy, ngươi đi theo ta."

Dạ Kinh Đường không hiểu sâu về kỳ độc của cơ quan, lập tức chậm tốc độ, đi theo sau mông Phạm Thanh Hòa…đồng thời im lặng không nói gì, đằng xa trên đỉnh núi.

Buổi sáng, đám người Tào A Ninh liền đi theo Đỗ Đàm Thanh đến Hoàng Minh Sơn, lúc này chỉnh tề nằm sấp trong bóng tối, trên người phủ cỏ khô dùng để ngụy trang, nhìn chăm chú khu vực cách đó bảy tám dặm.

Tào A Ninh chờ đợi cả ngày không thấy gió thổi cỏ lay, hỏi: "Người ẩn cư trong thôn kia là ai?"

Chương 810 - KHông Ổn

Chương 810. KHông Ổn

Hai mắt Đỗ Đàm Thanh giống như chim ưng, dùng ống nhòm quan sát gió thổi cỏ lay xung quanh khu vực, đáp lại:

"Tưởng Trát Hổ, Nam triều đệ nhất quyền cước. Người Nghi Trì chỉ cần dám tới, nhất định là có đi không có về!

"Tưởng Trát Hổ?"

Hứa Thiên Ứng nghe thấy cái tên này, đáy mắt rõ ràng lộ ra vài phần kinh ngạc:

"Hắn trốn ở chỗ này sao? Làm sao ngươi tìm được tung tích?"

“Đây là con đường buôn bán của Hồng Sơn Bang, mấy chục người cần cơm ăn, nhiều năm như vậy sao có thể kín đáo được? Chỉ là không ai biết lai lịch của Tưởng Trát Hổ, lỡ như để hắn chạy trốn, hậu hoạ vô cùng vô tận, mới không dám manh động. Lần này xua hổ đuổi sói mới biết được Tưởng Trát Hổ sâu đến mức nào?"

Đỗ Đàm Thanh đang nói chuyện, hơi thở ngưng tụ, cẩn thận nhìn về phía khu vực giữa núi rừng.

Mấy người xung quanh, cũng cùng lúc thấp giọng nhíu mày dò xét, kết quả không ngờ vừa nhìn liền phát hiện trong bồn địa chợt nổi lên gió lớn xào xạc.

Gió đêm mát mẻ, giữa khu vực lớn mang theo vài gợn sóng, tiếng lá cây ma sát, che lấp toàn bộ thanh khí khi hai người đi qua.

Dạ Kinh Đường và Phạm Thanh Hòa loạng choạng đi trong cỏ dại sâu ngang hông, di chuyển về phía trung tâm bồn địa, áp chế toàn bộ âm thanh.

Nhưng cho dù ẩn nấp tốt như thế nào, di chuyển trong vùng hoang dã tĩnh mịch luôn phát ra tiếng động, người bình thường quả thật không phát hiện được, nhưng người trong thôn cũng không phải người bình thường.

"Chít chít…"

Dạ Kinh Đường đang hết sức chăm chú khom người về phía trước, bỗng nhiên nghe được trên bầu trời truyền đến một tiếng dồn dập ưng nhét.

Gần như cùng một thời khắc, tiếng trong thôn xóm truyền đến.

Ào ào ào

Lá cỏ ào ào lắc lư kịch liệt, giống như một con hổ chờ đến khi con mồi tới gần chợt bộc phát, phi nước đại từ trong bụi cỏ, lập tức rút một cái máng dài thẳng tắp trên bãi cỏ cách đó trăm mét.

Dạ Kinh Đường thoáng nâng thân lên phát hiện cảnh này, rãnh dài cũng đã ra ngoài mười trượng bị cỏ dại che khuất không thấy rõ là vật gì, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Rầm!

Trong giây tiếp theo, lá cỏ dày đặc phía trước hai người đều bị khí tức phá vỡ, hóa thành mảnh vụn kích động rơi giữa không trung, cũng lộ ra khe dài phía trước để xông tới.

Phạm Thanh Hòa mỗi ngày đều bị Tuyền Cơ Chân Nhân không nói mà đánh lén, cũng coi như được rèn luyện qua, khi nhận ra chuyện không đúng liền bay lên bỏ chạy sang một bên, tốc độ nhanh chóng của Dạ Kinh Đường có lẽ không thể bắt kịp.

Dạ Kinh Đường nổi danh với tài chiến đấu, phản ứng đầu tiên khi gặp đòn tấn công bất ngờ chắc chắn là không bỏ chạy, ngay lúc nhận ra có điều gì đó không ổn, hắn đã dùng tay trái nắm lấy cán đao và nhìn chằm chằm về phía trước, đã thấy một nam tử từ ngoài mười trượng trực tiếp nhào tới.

Nam tử vận một bộ thanh bào, làn da trắng nõn hoàn mỹ, bên cạnh áo bào không có bất kỳ phụ kiện nào, ngay cả mái tóc dài cũng chưa từng buộc lên, thoạt nhìn là nho sinh vừa mới rời khỏi giường.

Tướng mạo nho nhã cùng trang phục tùy ý cũng không ảnh hưởng đến khí thế khủng khiếp phát ra trên người nam tử.

Lúc này nam tử bay ra ngoài, dùng hai tay lần lượt nắm chặt móng hổ, năm ngón tay thậm chí còn rút ra vài vệt mà mắt thường có thể nhìn thấy giữa đám lá bay, giống như những móng vuốt thép có thể phá nứt đá, nhanh đến mức người thường căn bản không thể nhìn rõ, càng chẳng cần nói đến phản ứng ngăn cản.

Xoạt xoạt…

Trường đao đã ra khỏi vỏ, dưới ánh trăng u ám mang theo một đường sắc lạnh.

Dạ Kinh Đường cảm nhận được võ công cường đại của đối phương nên không hề lùi bước một chút nào, thay vì lùi lại, hắn tiến về phía trước đánh thẳng vào eo và bụng của nam tử.

Nam tử bay tới, hiển nhiên cũng nhận ra Dạ Kinh Đường không phải là tiểu tặc nửa đêm mò tới trộm cắp, khí thế mãnh hổ xuống núi đột nhiên thay đổi, tay phải xúc lên không biến trảo thành chưởng, thân hình cũng trong nháy mắt mờ mịt vô định.

Trước khi lưỡi đao tới gần, nam tử dùng hai ngón tay kẹp lấy Ly Long Đao, sau đó thuận thế đi xuống khu vực này, thân hình

xoay giữa trời.

Một đao như sấm sét của Dạ Kinh Đường chém ngang về phía trước, nhưng không có nửa phần cố sức, nam tử bay ngang tới, mượn lực không lật mũi đao lên, vòng qua lưỡi đao chính là một cái roi, rơi từ trên xuống dưới trực tiếp quất về phía đỉnh đầu Dạ Kinh Đường, lực đạo to lớn, lại trống rỗng mang theo một tiếng sấm rền. !

Từ khi Dạ Kinh Đường lang bạt giang hồ đến nay, cũng đánh qua mấy người võ khôi đỉnh cao, lại là lần đầu tiên gặp phải người có công phu quyền cước khoa trương như vậy.

Đối phương bị vây ở đỉnh đầu còn nắm lưỡi đao, ngay cả thuận thế chém trước cũng không kịp, lúc này Dạ Kinh Đường giơ cánh tay phải lên.

Ầm ầm!

Roi ầm ầm gây ra lực lớn nặng nề, trực tiếp quất lên cánh tay phải đang giơ cao, giữa lá cỏ bay tán loạn lần thứ hai truyền ra một tiếng vang, đám cỏ dài ba thước xung quanh hai người lập tức bị khí tức cường hoành san phẳng.

Vòng tay bằng da và cả áo choàng trên cánh tay phải của Dạ Kinh Đường bị khí tức mênh mông xuyên thấu rồi nổ tung trong nháy mắt, cả người trượt sang một bên, kéo ra một cái rãnh dài trên bùn đất đen, đến khi cách xa mấy trượng mới hoàn toàn dỡ lực dừng lại thân hình.

Vèo vèo vèo…

Chương 811 - Đánh Với Tưởng Trát Hổ

Chương 811. Đánh Với Tưởng Trát Hổ

Phạm Thanh Hòa bay ra ngoài, cũng không mặc kệ đồng đội nhanh như chớp chạy đi, sau khi kéo dài khoảng cách, mới xoay người lên không trung, ném ra hơn mười cây hắc châm trong tay áo, bỗng nhiên phản công đánh thẳng vào nam tử.

Sau khi nam tử dùng một phi cước đánh lui Dạ Kinh Đường, cũng không quay đầu nhìn Phạm Thanh Hòa, chỉ là tay trái xoay tròn, lấy tay áo cuốn lấy tất cả phi châm, sau đó vung sang bên cạnh, hơn mười cây phi châm lập tức quay trở lại với tốc độ kinh người.

Cảnh tượng này khiến Phạm Thanh Hòa vô cùng sợ hãi, lập tức ngã xuống đất để tránh những chiếc châm bay, sau đó dậm cả hai chân, trượt ra khỏi bãi cỏ và kéo thân hình về phía xa.

Rầm rầm ~~

Sóng gió bộc phát, đang giao thủ trong chớp mắt lại đột nhiên dừng lại.

Dạ Kinh Đường cầm dao đứng tại chỗ, ánh mắt sắc bén, tim đập như trống, ống tay áo rách nát, lộ ra cánh tay phải cơ bắp cuồn cuộn, mặt ngoài cẳng tay bầm tím nhưng xương cốt cực kỳ cứng rắn, cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Bỗng nhiên gặp phải đối thủ khủng bố như vậy, Dạ Kinh Đường tự nhiên sợ hãi, sau khi đối thủ dừng lại, hắn hơi run tay

phải cảm giác tê dại, đứng thẳng thân thể nghiêng trường đao chĩa xuống đất, mở miệng nói:

"Ngươi là Tưởng Trác Hổ?"

Tưởng Trát Hổ đứng giữa bồn địa trống trải, mái tóc dài theo gió bay sau tay phải, vẻ mặt điềm tĩnh, hai mắt sáng ngời, mang theo uy áp long hổ, lại không có sự bạo ngược của hung thú, bình thản nhìn Dạ Kinh Đường, mở miệng nói:

"Ngươi chính là Dạ Kinh Đường? "

Hai câu nói qua đi, trong bồn địa lại một lần nữa rơi vào tĩnh mịch.

Dù sao xác nhận thân phận của nhau xong, cũng không còn gì để nói.

Nhiệm vụ quan trọng của Dạ Kinh Đường lần này chính là tìm Tưởng Trát Hổ lấy Kim Lân Đồ, gặp nhau chỗ này chỉ có thể nói là mèo mù đụng phải chuột chết, gặp được đại vận.

Với tư cách bang chủ Hồng Sơn Bang, bản thân Tưởng Trát Hổ thuộc dạng kiêu hùng giang hồ bị quan phủ truy nã, còn bị quan sai Hắc Nha tra đến tận nhà, cũng không thể ngốc nghếch hỏi ý đồ của đối phương.

Hai người nhìn nhau từ xa, cả trời đất đều yên tĩnh vào thời khắc này.

Chương 20: Long Hổ tranh đấu!

Hô ~

Gió đêm thổi mây trôi lững lờ, cũng kéo theo lá cây bao la vô tận giữa bồn địa.

Hai bóng người đứng cách nhau mười thước trên bãi cỏ cao

đến thắt lưng, khi ánh trăng buông xuống, trong đêm xuất hiện một tia đường đao quang.

Phạm Thanh Hòa bỏ lỡ một đòn, nhìn thấy thanh y nam tử là quyền khôi Tưởng Trác Hổ, không dám mạo muội tới gần, muốn nhắc nhở Dạ Kinh Đường đi trước đừng liều mạng, nhưng hai võ khôi đỉnh phong vẫn giằng co, đều không có ý tránh chiến, khí thế dần căng thẳng, khiến nàng chỉ có thể đè nén khí tức không dám nói lung tung.

Dạ Kinh Đường đổi đao sang tay phải trần trụi, chăm chú nhìn Tưởng Trát Hổ một cái, đè xuống cảm xúc phức tạp đáy lòng, một người một đao sải bước đi về phía trước, sau đó chạy như bay, làm cho cả thiên địa phát sinh cảm giác mũi nhọn.

Đạp đạp

Tưởng Trát Hổ giao thủ một lần, nhìn như chiếm thế thượng phong, nhưng roi chân đá vào cánh tay Dạ Kinh Đường như thể hắn đá vào một bộ xương làm bằng thép, nó sẽ trượt ra ngoài vì mặt đất mềm, nếu chỗ đứng đủ vững chắc thì Dạ Kinh Đường có thể hoàn toàn không động đậy.

Dạ Kinh Đường cảm thấy Tưởng Trát Hổ cường đại trước nay chưa từng có, hắn làm sao không cảm thấy Dạ Kinh Đường có khí phách bá đạo.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường sải bước đi tới, Tưởng Trát Hổ trượt chân phải ra, hơi quỳ gối.

Ầm ầm

Một khắc sau, trong bồn địa truyền ra một tiếng nổ như sấm rền.

Dạ Kinh Đường cầm đao kéo ra một đường trắng, từ ngoài mười trượng trực tiếp đâm tới trước mặt Tưởng Đồng Hổ, một

đao chém ngang thắt lưng!

Tưởng Trác Hổ duỗi tay trái về phía trước, muốn dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi đao, đồng thời đầu vai áp sát người.

Nhưng lần này Dạ Kinh Đường biết đối thủ của mình là ai, hắn không hề giữ lại bất cứ điều gì, còn cách ba bước, khi hắn dùng chân phải giẫm xuống đất, tốc độ đao trong tay thoáng chốc tăng lên đến cực hạn.

Một đao này chưa đả thương địch thì đã đả thương mình trước, là tuyệt phẩm đao pháp đỉnh cao đương thời, tốc độ nhanh đến mức tránh cũng không thể tránh được.

Hai ngón tay Tưởng Trát Hổ còn chưa ngăn được lưỡi đao, Ly Long Đao trượt từ dưới cánh tay vào khe hở ở eo và bụng.

Đổi lại là võ khôi khác, phản ứng đầu tiên khi lưỡi kiếm nằm trong tay chắc chắn là rút lui khỏi vị trí.

Nhưng Tưởng Trát Hổ lại hoàn toàn không để ý khoái đao chém về bên hông, không thể chặn mũi đao, tay trái lúc này hóa thành xung quyền, đánh thẳng vào mặt Dạ Kinh Đường.

Nắm đấm giống như một con dao thép cạo xương, lộ ra cỗ lực lượng áp chế hơi thở trước khi vào trong cơ thể.

Dạ Kinh Đường biết Tưởng Trát Hổ luyện Kim Lân Đồ hơn hai mươi năm, đã đến cảnh giới Kim Thân Vô Cấu, một đao này bổ vào dưới sườn rất khó đả thương nội tạng, mà hắn bị quyền khôi chính diện một quyền đánh vào mặt, có thể sẽ chấn động ngay tại chỗ.

Vì thế Dạ Kinh Đường lập tức thay đổi tư thế cầm đao sát vào người, ấn xuống để tránh một cú đấm, thuận thế lướt qua bên cạnh Tưởng Trát Hổ, trường đao từ dưới sườn kéo ngang, muốn kiểm tra lực phòng hộ.

Chương 812 - Đánh Với Tưởng Trát Hổ 2

Chương 812. Đánh Với Tưởng Trát Hổ 2

Tưởng Trát Hổ có thể thành võ khôi, chưa bao giờ dựa vào một thân kim lân bì mà là quyền cước vô song đương thời tạo nên.

Cho dù đao thương bất nhập cũng không có thói quen lấy thân thể tiếp đao.

Nhìn thấy một quyền thất bại, Tưởng Trát Hổ lúc này nghiêng người khoát tay, cánh tay trái giống như roi thép nện về phía sau lưng Dạ Kinh Đường.

Kết quả không ngờ Dạ Kinh Đường là một đao khách, quyền cước công phu nửa điểm cũng không chậm trễ.

Tưởng Trát Hổ một tay đập xuống, chạm tới lưng Dạ Kinh Đường còn chưa hoàn toàn ra sức, nửa thân trên của Dạ Kinh Đường cũng đã thuận thế hạ xuống, chân trái giơ cao như bọ cạp quăng đuôi, trực tiếp quất về phía mặt.

Tưởng Trát Hổ giơ tay phải lên ngăn cản một cước đánh tới, thân hình bất động, nhưng bùn đất dưới chân mềm nhũn, lại không chịu nổi lực công kích mạnh mẽ do Dạ Kinh Đường chạy nước rút bộc phát mang đến.

Trong nháy mắt cánh tay bị quất trúng, Tưởng Trát Hổ lập tức trượt ra ngoài, san bằng mấy trượng cỏ dại phía sau.

Dạ Kinh Đường đẩy lùi kẻ thù chỉ bằng một đòn, không cho hắn cơ hội thở, trước khi cơ thể Tưởng Trác Hổ hoàn toàn dừng

lại, chân phải chống đỡ thân thể đã uốn cong căng thẳng, nâng cả người ra phía trước, hai tay cầm đao đâm thẳng vào ngực Tưởng Trác Hổ.

Ào ào…

Hai đòn liên tiếp không hề có khoảng cách, cho dù là Phạm Thanh Hòa đứng cách đó không xa, cũng chỉ nhìn thấy Dạ Kinh Đường đột nhiên bộc phát đánh Tưởng Trát Hổ ra ngoài, sau đó một đao theo sát phía sau không hề dừng lại, trong nháy mắt đã đâm vào trong ngực Tưởng Trác Hổ.

Tưởng Trát Hổ mạnh mẽ không sai, nhưng Dạ Kinh Đường cũng không kém, đao còn chưa phát huy hết sức mạnh, đao đã tới gần hắn, khó tránh khỏi việc hắn dùng hai tay ôm chặt kẹp lấy Ly Long Đao.

Bốp

Nhưng Dạ Kinh Đường hợp lực đạo toàn thân đột kích quá lớn, chỉ dựa vào hai tay căn bản không phang được trường đao, Ly Long Đao từ hai tay trượt xuống, vẫn đâm vào ngực Tưởng Trác Hổ.

Xoạt…

Dưới tác dụng dừng mạnh của lòng bàn tay, mũi đao chỉ đâm vào thịt một cái móng tay.

Nhưng Tưởng Trát Hổ lại bị lực đạo mạnh mẽ như cự tượng, đụng phải lần nữa gia tốc trượt sau.

Tưởng Trát Hổ kẹp lấy Ly Long Đao bằng hai tay, trong nháy mắt bay lùi lại vài thước, cho đến khi lực đâm trước của Dạ Kinh Đường mạnh hết đà, sau đó di chuyển hai tay và kéo chúng sang một bên, vai phải thuận thế đụng vào Dạ Kinh Đường.

Chiêu này là chiêu thức Liễu Thiên Sanh không đoạt dao sắc, Dạ Kinh Đường lần đầu tiên đụng mặt Liễu Thiên Sanh trong địa đạo, thiếu chút nữa trúng chiêu.

Lúc này lại nhìn thấy cảnh này lần nữa, Dạ Kinh Đường đáp lại khá trực tiếp, hai chân đạp mạnh xuống mặt đất, nghiêng người nghênh đón phía đối diện.

Hai chiêu này giống hệt nhau, phát huy uy lực và sức mạnh toàn thân đến cực điểm, bối cảnh của cả hai đủ sức rung chuyển tường thành.

Tưởng Trát Hổ cũng không phải Liễu Thiên Sanh, Lục Tiệt Vân hay Hiên Viên Triều gì đó,thể lực của hắn đang ở đỉnh cao, không thể nói là sợ thiếu niên đấm đá, hiệu quả của cuộc đối đầu này có thể nói là kinh người.

Rầm

Vai của hai người va vào nhau, mặt đất đen cứng cáp dưới chân lập tức nổ tung, bị lực mạnh trùng kích cuồng bạo đến cực điểm đánh ra một cái hố nhỏ.

Lá cây đầy trời bị khí tức đẩy ra, biến thành những ngọn cỏ bay tứ phía, gần như chỉ trong chốc lát, đám cỏ tươi tốt ở rìa lòng chảo bị gió mạnh đè bẹp xuống đất, xuất hiện một vòng tròn thật lớn giữa bồn địa, lan tràn đến phía sau Phạm Thanh Hòa.

Mạng che mặt dài của Phạm Thanh Hòa trong nháy mắt bị thổi thẳng, cầm một thanh ám khí, vốn còn muốn phi châm, nhưng cục diện này làm sao có chỗ cắm vào.

Hai bên đối đầu, hiển nhiên cũng không dễ chịu.

Dạ Kinh Đường đón tiếp quyền khôi đỉnh phong, chân đạp bùn căn bản không thể đứng yên được, trong nháy mắt khí tức dời núi lấp biển đè tới, nửa thân áo trên của Dạ Kinh Đường vốn đã vỡ

vụn bị xé toạc hoàn toàn, cả người trượt ra sau hơn mười trượng.

Tưởng Trát Hổ cũng không đứng yên trước mức độ va chạm này, chiếc áo bào xanh trên người cũng bị khí tức xé rách, trượt về phía bên kia bãi cỏ.

Dạ Kinh Đường chỉ tập kích chính diện một lần, nhìn ra khinh đao trong tay, đối mặt với Tưởng Trát Hổ không có tác dụng lớn bằng một cây thiết côn rắn, trong lòng vô cùng nhớ quân sơn đao và búa bí ngô đánh Lục Triệt Vân răng rơi đầy đất.

Phóng mắt nhìn lại tất cả đều là cỏ rậm rạp, ngay cả tảng đá lớn cũng không tìm được, không có chỗ tìm binh khí phá giáp thích hợp.

Vì thế Dạ Kinh Đường dừng lại một lúc, tra đao vào vỏ, ném nó cho Phạm Thanh Hòa xa xa, đồng thời huýt sáo:

"Hưu…"

"Hí…"

Trên sườn núi phía xa, con ngựa đen to lớn đang đậu tại chỗ lập tức giơ vó trước phi nước đại về phía bồn địa.

Dạ Kinh Đường ném bội đao ra không đứng yên tại chỗ, lắc lắc vai và khuỷu tay cả người bạo chấn, khiến chiếc áo choàng rách nát trên người bay đi, sau đó sải bước như sấm bay về phía trước, tốc độ không nhanh nhưng từng bước đi như núi, vững chắc hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Những ai chứng kiến tình hình ở đây, khi nhìn thấy cảnh này sẽ phải choáng váng, cho rằng đêm nay Dạ Kinh Đường đang tìm đường chết, dùng đao chiếm không được tiện nghi, nên sẽ vứt vũ khí của mình dùng quyền cước đối cứng với Quyền Khôi.

Chương 813 - Tưởng Trát Hổ Cảm Giác Không Ổn

Chương 813. Tưởng Trát Hổ Cảm Giác Không Ổn

Tưởng Trát Hổ thấy Dạ Kinh Đường dám liều quyền cước với hắn, đáy mắt hiện ra vẻ ngạo mạn của Quyền Khôi đương đại, chân phải trượt ra hai tay một trước một sau, khom người như phục hổ ngoắc tay.

Rầm…

Dạ Kinh Đường phát lực thật lớn, khoảng cách còn ba trượng, thân hình chợt bộc phát xông về phía trước đấm một cú, đánh thẳng vào ngực và bụng Tưởng Trác Hổ.

Tưởng Trát Hổ sải bước lui về phía sau, tay phải khoát lên, từ trên xuống đánh thẳng vào khuỷu tay Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường luyện chính là Lôi Công Bát Cực do Tống thúc dạy, cộng thêm tạo nghệ quyền cước của Liễu Thiên Sanh, khó đánh khó mở, giỏi sử dụng đầu gối và khuỷu tay, quyền phong cương mãnh phá hoại kinh người.

Con đường trước mắt của Tưởng Trát Hổ rõ ràng là vượn trắng có tay, động tác lạnh lùng sắc bén, tập trung bám chặt vào quần áo, quan trọng nhất là khoảng cách tấn công đáng kinh ngạc, trông giống như một con vượn trắng phóng trường đánh xa, không đợi Dạ Kinh Đường thu hẹp khoảng cách rồi tung đòn, khí tức mênh mông dưới cánh tay vung lên đã chạm vào huyệt đạo trên cánh tay phải của Dạ Kinh Đường.

Rầm…

Xung quyền của Dạ Kinh Đường bị chặn lại, toàn bộ cánh tay phải của hắn lập tức tê liệt, cẳng tay thậm chí còn dính vết máu, dưới lực xung kích rơi xuống, mà tay trái lại không chậm chút nào, bước về phía trước chính là một cái khuỷu tay, lại đánh vào ngực và bụng Tưởng Trác Hổ.

Động tác của Tưởng Trát Hổ rất có kỷ luật, hắn hoàn toàn không đối đầu với Dạ Kinh Đường, từ từ lui về phía sau lắc người lắc lắc tay, hai tay giống như cối xay gió, liên tục nện vào yếu huyệt trên người Dạ Kinh Đường.

Bốp bốp bốp bốp…

Ngay tức khắc, hàng loạt tiếng nổ trong bồn địa.

Phạm Thanh Hòa cách đó không xa đã nhìn thấy Dạ Kinh Đường giống như một con hổ đang rình mồi, sải bước về phía trước, đấm cùi chỏ, đấm đầu gối, trong nháy mắt đã có hơn mười đòn liên tiếp, bức bách Tưởng Trát Hổ rời khỏi hơn hai mươi trượng.

Tưởng Trát Hổ liên tục lui về phía sau nhưng bất động như núi, mỗi lần đánh trúng chính xác điểm yếu trong chiêu thức tấn công của Dạ Kinh Đường, liên tục phá hơn mười chiêu không bị chạm vào thân thể, ngược lại dùng hai tay kiên cố như sắt đá, đem tứ chi Dạ Kinh Đường đập đến chảy máu khắp nơi.

Cảnh này nhìn như Tưởng Trát Hổ thành thạo chiếm thế thượng phong, nhưng chỉ có những người giỏi nhất mới có thể nhìn ra sự kinh khủng của Dạ Kinh Đường.

Cánh tay của Tưởng Trát Hổ mang theo vạn quân lực, cánh tay tông sư tầm thường đụng phải đã bị đập gãy, căn bản không có khả năng di chuyển kết hợp nào cả.

Độ cứng xương của Dạ Kinh Đường lại mạnh hơn Tưởng Trát Hổ, có thể đập gãy cánh tay hắn, xương cốt Tưởng Trát Hổ tất nhiên sẽ bị thương trước, vì thế chỉ là vài lần vung tay bổ lại, Tưởng Trác Hổ liền tự mình thu liễm lực đạo, lấy đánh chặn làm chủ tránh mũi nhọn.

Thế công của Dạ Kinh Đường như thủy triều, liên tục giao thủ hơn mười chiêu, tuy rằng thoạt nhìn đầy thương tích, nhưng xương cốt mạnh mẽ không bị thương bên trong, nhiều lắm coi như da thịt trầy xước, áp lực đánh như vậy, hắn có thể liên tiếp xuất ra trăm chiêu.

Nhưng chiêu thức tấn công toàn bộ bị đánh chặn, ngay cả thân thể Tưởng Trác Hổ cũng không đụng tới, hắn lại bị cánh tay sắt đập một trận, tiếp tục cùng chết khẳng định không phải biện pháp.

Vì thế trong một lần xông quyền ra tay, Tưởng Trát Hổ lại lần nữa đập về phía khuỷu tay, khí thế của Dạ Kinh Đường bỗng nhiên thay đổi, quyền phong cương mãnh bạo thúy đã biến mất, thay vào đó là liễu yếu tùy phong phiêu dật, biến quyền thành chưởng, trở tay dán về phía cổ tay Tưởng Trác Hổ.

Tưởng Trát Hổ không hổ danh là Quyền Khôi, cánh tay đang xoay đột nhiên dừng lại, khi cánh tay chạm vào bàn tay Dạ Kinh Đường đã không còn lực đạo gì, trở tay làm móng vuốt, khóa cánh tay Dạ Kinh Đường.

Vù vù ~~~

Cảnh này ở bên ngoài nhìn vào, chính là hai võ nhân quyền phong bạo liệt, sau khi lao ra một đoạn khoảng cách thanh thế đột nhiên dừng lại, hai tay ngươi tới ta lui, nhanh tới mức chỉ còn lại tàn ảnh, không gây ra nửa tiếng động, mà lá bay tán loạn xung quanh, lại bị gió lớn vô hình dẫn động, vờn quanh hai người giống như vòng xoáy bay lượn.

Hai người nhìn qua chỉ là đánh chưởng ngươi tới ta lui, nhưng thực ra khí lực của họ luôn thay đổi, họ đang học hướng tĩnh mạch của nhau theo 'Thính Phong Chưởng' biết được hướng đi của đối phương, từ đó sớm biến chiêu hủy chiêu, tốc độ biến chiêu lẫn nhau càng ngày càng nhanh, dưới tình huống không sai lầm, não ai quá tải trước, người đó sẽ thất thủ bị đánh bật ra ngoài.

Tưởng Trát Hổ bái Liễu Thiên Sanh làm sư, đối thủ lấy võ nghệ mấy chục năm trước của hắn làm nền tảng để đối phó hắn, không khác gì múa rìu qua mắt thợ, chưởng pháp có độ không lộ ra chút lộn xộn nào, khí mạch biến hóa muôn vàn, đã đến mức võ nhân cùng thế hệ nhìn thấy cũng không phản ứng được.

Tưởng Trát Hổ cũng phát hiện vào lúc này, khí mạch Dạ Kinh Đường có chút không thích hợp, mượt mà không giống phàm nhân, không hề chậm trễ trong việc thăng khí và chuyển chiêu, trực tiếp đến mức khí lưu thông tự do, tiện tay ném tới.

Chương 814 - Hiểu Một Chút Thương Pháp

Chương 814. Hiểu Một Chút Thương Pháp

Thiên phú thân thể của Tưởng Trát Hổ chính là một người mạnh nhất thế gian, vì thế có thể nhìn ra Dạ Kinh Đường này cũng không phải thiên phú, mà là dùng bí pháp ngày ngày mài giũa mà thành!

Đáy mắt Tưởng Trát Hổ hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không có gì hơn, phát hiện tố chất thân thể của Dạ Kinh Đường đã vượt qua giới hạn phàm phu tục tử, Tưởng Trát Hổ không còn dùng thân thể phàm nhân cứng rắn nhân tạo thần tiên, thủ pháp nghiễm nhiên biến đổi.

Rầm…

Dạ Kinh Đường và Tưởng Trác Hổ đẩy chưởng, áp lực lớn hơn nhiều so với đọ sức cùng Cừu Thiên Hợp, ngươi tới ta lui hơn mười lần, đồng dạng nhanh đến cực hạn, nhanh hơn một chút sẽ hoàn toàn không theo kịp.

Ngay khi hắn dồn sức tập trung ứng biến, bỗng nhiên phát hiện khí mạch quỷ biến trong cơ thể Tưởng Trát Hổ, khí tức mênh mông vốn đã tan biến mất tăm mất tích, không chỉ không nắm bắt được cảm giác, thậm chí còn xuất hiện một lực hút quay ngược quỷ dị.

Bàn tay Dạ Kinh Đường đặt lên cánh tay, gần như không có thời gian phản ứng gì, bàn tay đã dán sát vào cánh tay Tưởng Trác Hổ.

Cánh tay Tưởng Trát Hổ ra sức, dĩ nhiên không có nửa điểm chần chừ, lúc này đụng tay một cái quét vào lòng bàn tay Dạ Kinh Đường.

Rầm…

Khí tức ngang ngược xuyên vào, cả người Dạ Kinh Đường trực tiếp trượt ra ngoài hơn mười trượng, giữa đường lấy bàn tay chống đỡ tư thế vững chắc, đáy mắt thoáng hiện lên một tia kinh dị.

Tưởng Trát Hổ chấn lui Dạ Kinh Đường, có lẽ cũng là lần đầu tiên gặp phải đối thủ khoa trương như vậy, còn mở miệng hỏi một câu vô nghĩa: "Liễu Thiên Sanh tích tài, không dạy ngươi bản lĩnh áp đáy hòm thật sự à?"

Dạ Kinh Đường phát hiện Liễu Thiên Sanh còn giữ lại hậu nhân, dạy Tưởng Trát Hổ phương pháp phá chiêu, lập tức không dùng đoản kích dài nữa, đứng thẳng thân thể nói: "Công phu tốt, Quyền Khôi hoàn toàn xứng đáng. Ngươi giao công thức giải dược của Kim Lân Đồ hoặc Tù Long Chướng ra, ta sẽ lập tức rời đi, sau đó triều đình sẽ giữ lời hứa, cho ngươi học Ngọc Cốt Đồ để bồi thường."

Tưởng Trác Hổ nghe được 'Tù Long Chướng', lông mày rõ ràng nhíu lại, hành động này không phải mờ mịt mà là nghi hoặc, dù sao hắn đúng lúc thật sự có, có chút kỳ quái không biết Dạ Kinh Đường lấy đâu ra.

Sau khi Tưởng Trát Hổ bị đánh bại bằng một tay, tuy rằng nửa người trên y bào vỡ vụn, ngực còn mang theo một chút vết máu, nhưng mà khí thế không bị ảnh hưởng gì, bình thản đáp lại: "Ngươi đánh thắng mới có tư cách nói lời này."

Dạ Kinh Đường gật gật đầu, giơ tay phải lên: "Tưởng bang chủ kia, đừng trách ta không nói võ đức."

"Hự…"

Lộc cộc, lộc cộc…

Hai người giao thủ mấy chục chiêu, có thể nói là trong nháy mắt.

Lúc này đại hắc mã mới từ khu vực lao xuống, đi tới gần.

Phạm Thanh Hòa thấy thế nhanh chóng chạy đến trước mặt, phi thân nhảy lên tháo Minh Long Thương bọc vải đen xuống, ném về phía Dạ Kinh Đường xa xa.

Bộp!

Dạ Kinh Đường một tay tiếp được đại thương, tay phải trượt đến đuôi thương đột nhiên chấn động, tấm vải đen bọc thanh trường thương dài bị xé toạc, lộ ra thân thương màu đen kịt, khí thế lúc này bỗng nhiên biến đổi.

Tưởng Trát Hổ nhìn thấy Minh Long Thương, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ ngoài ý muốn:

"Dạ đại nhân còn biết cả thương pháp?"

"Hiểu một chút."

Dạ Kinh Đường tay cầm trường thương chĩa xuống mặt đất, mắt nhìn về phía trước, thân như thương tùng không nhúc nhích tí nào, nâng tay trái cong lên.

Beng…

Lúc này, Tưởng Cát Hổ đang dùng một tay giữ lưng, gần như biến mất trong không khí ở phía trước.

Đợi đến khi xuất hiện lần nữa, người đã đến bên trái Dạ Kinh Đường, y bào mang theo tiếng xé gió dọa người, như một đạo quỷ

ảnh trực tiếp tập kích tới gần.

Dạ Kinh Đường cũng không chậm chút nào, ánh mắt hơi tập trung, tay phải nắm chặt cây thương, đầu thương màu đen trong nháy mắt sụp xuống thành nửa hình vòng cung, đôi mắt lúc này cũng đỏ ngầu tràn ngập tơ máu, một chiêu Hoàng Long Ngọa Đạo khai sơn liệt thạch, trực tiếp bổ về phía đại địa.

Âm ầm..

Đám người Tào A Ninh cách đó vài dặm, chỉ thấy bên trong bồn địa lớn như vậy, mắt thường có thể thấy được xuất hiện một cái rãnh thật lớn dài hơn mười trượng.

Cỏ dại rậm rạp sâu ngang hông, trong nháy mắt khi thương phong ra tay liền bị khí tức quấy nát hóa thành một con trường long màu xanh vàng, như long hành vu dã, thoáng chốc xé rách mặt đất màu đen bên trái.

Tưởng Trát Hổ đang ở trước mũi nhọn, dù đoán được thương pháp của Dạ Kinh Đường không tệ, nhưng hắn không ngờ Dạ Kinh Đường móc ra tuyệt học trông nhà của lão Thương Khôi, vừa khởi động đã dùng phong trì nghịch huyết gia trì đầy uy lực, một thương hủy thiên diệt địa này bổ xuống, tốc độ kém hơn khinh đao nhưng lực phá hoại mạnh gấp mấy lần!

Đại thương được công nhận là trăm binh chi vương, ngoại trừ không tiện mang theo thì gần như không có khuyết điểm, thân thương chín thước cộng thêm nửa bước một tay kéo dài, khoảng cách công kích tại chỗ có thể vượt qua ba thước rưỡi, đánh đoản binh trời sinh chiếm ba phần ưu thế, đánh tay không càng không nói đạo lý.

Chương 815 - Đấu Thương

Chương 815. Đấu Thương

Quyền cước tạo tác của Tưởng Trát Hổ được công nhận là đệ nhất đương thời, nhưng đối mặt với trăm vạn quân dùng đao rõ ràng là cố hết sức, mà đối diện với đại thương đoạn thanh tịch, cảnh tượng giống như hiện tại.

Tốc độ tập kích của Tưởng Trát Hổ khiến người ta sợ hãi, với tư cách là một đối thủ cùng đẳng cấp với Dạ Kinh Đường, căn bản không thể đột nhiên xuất hiện trên mặt mới nhớ ra chiêu.

Tưởng Trát Hổ vừa bước vào phạm vi một thước, mũi thương bất khả chiến bại mang theo năng lượng xé rách không gian đập vào đỉnh đầu hắn.

Giáp lực kém xa thương nhọn, binh khí càng dài, đỉnh cao hơi giống như roi, tốc độ có thể bị thôi phát đến cực hạn mà đoản binh không cách nào đạt tới, dù thế nào cũng mạnh hơn lực phá hoại của khinh đao.

Nếu Tưởng Trát Hổ dùng trán cứng đỡ, hộp sọ căn bản không chịu nổi mức độ bổ nặng này, một mình cận thương không có cơ hội, lúc này nâng hai tay lên giữ lại cột thương.

Rầm!

Dưới tiếng nổ vang lên, hai chân Tưởng Trác Hổ trong nháy mắt lún xuống gần hai thước, trực tiếp bị đóng đinh vào vùng đất đen dưới chân, mà bãi cỏ sau lưng cũng xuất hiện một cái rãnh dài tách ra trái phải.

Dạ Kinh Đường bổ một thương xuống, không có chút khe hở nào, trực tiếp kéo thương trở tay, sau đó cầm thương đâm thẳng vào cổ họng.

Vụt…

Một thương này khí thế mạnh mẽ, trực tiếp trống rỗng vang lên tiếng nổ chói tai.

Tưởng Trát Hổ lần này không lựa chọn dùng tay không bắt thương, dù sao chuyện này căn bản không dừng lại được, nhìn thấy cảnh tượng này, hắn ngã ngửa ra sau, ngã xuống đất, hai chân đột nhiên nảy lên, hắn kéo cơ thể hắn ra khỏi lớp đất tơi xốp và trượt trở lại dọc theo bãi cỏ.

Sát sát sát…

Dạ Kinh Đường sải bước về phía trước khi một thương thất bại, trường thương trong tay giống như thanh long phun nước, liên tục đâm hơn mười điểm thương vào ngực Tưởng Trác Hổ.

Thân pháp Tưởng Trát Hổ nằm trên mặt đất vẫn kinh người như trước, hai tay chống xuống mặt đất giống như bơi ngửa, đúng là trong khoảnh khắc lướt qua mấy chục trượng cỏ, tránh được thương phong liên hoàn, đi tới gần thôn xóm.

Tưởng Trát Hổ chỉ cần đứng dậy là một phát thương thẳng vào ngực bụng yết hầu, hoàn toàn rơi vào thế hạ phong căn bản không có đường trở tay.

Biểu cảm của Tưởng Trát Hổ lại không khác thường chút nào, đợi chạm tới tường rào trong nháy mắt, cánh tay phải nâng lên đập nát hàng rào sau lưng, tay cũng đập vào bùn đất phía sau, sau đó…

Rầm…

Trong tiếng nổ vang, bùn đất phía sau tường bùn lập tức nổ tung.

Một cây thương dài họa tiết vân mây nhô ra khỏi bùn!

Cây thương dài vốn được bọc trong vải dầu, lúc này vải dầu bị xé lộ ra thân thật, có thể thấy cây thương là một đầu sói, toàn thân có hoa văn, trên cây thương khắc hai chữ nhỏ, cùng với ký hiệu cổ xưa của một bộ tộc.

Trường thương là trường thương ngựa, dài hơn mười thước, trong tia lửa điện thạch liền rút lên Minh Long Thương.

Keng…

Trong tiếng nổ vang của kim thiết giao kích, Dạ Kinh Đường chỉ cảm thấy cự lực trong tay truyền đến, thanh thương bị chấn động gần như rời tay, trong nháy mắt nhận ra là "Phong Ba Côn" của Lương Châu Phó gia, chiêu thức chuyên môn dùng để đánh trường binh.

Cảnh tượng kế tiếp cũng không ngoài dự liệu của Dạ Kinh Đường, sau khi Tưởng Trát Hổ chấn nổ mũi thương, thân hình lúc này bật lên, trường hòe thẳng đến cổ họng.

Tuy rằng chiêu thức này nhẹ nhàng uyển chuyển không có chút sơ hở, nhưng Dạ Kinh Đường có thể nhìn ra Tưởng Trát Hổ không phải là trường binh chuyên tinh, trường thương ngựa kém xa so với nắm đấm và chân của hắn, chỉ có thể nói là khá quy củ.

Dạ Kinh Đường trước kia từng gặp phải Phong Ba Côn, nhìn thấy một cây thương đang đến gần, trực tiếp nâng trường thương lên, đồng thời mũi thương đỡ lấy trường thương của hắn, trực tiếp lau ra vết máu trên đùi trái của Tưởng Trác Hổ.

Xoạt…

Vũ khí giết người tuy rằng một tấc dài một tấc mạnh, nhưng bộ chiến cũng không phải càng dài càng tốt, vì thế mới có phân chia trường thương và mã thương.

Mã thương trong tay Tưởng Trát Hổ dài hơn bốn thước, rõ ràng là binh khí mã chiến, vung vẩy trên mặt đất, ngại chiều cao, tính linh hoạt sẽ mang đến hạn chế rất lớn.

Dạ Kinh Đường bắt ra chút khuyết điểm này, lén đi qua không kéo dài khoảng cách, mà đè người lên trước, cầm thương gục xuống.

Rầm…

Tưởng Trác Hổ ấn ngọn thương của mình xuống để chặn, nhưng cả người bị Dạ Kinh Đường dùng băng thương thông thần man lực nhấc chân lên khỏi mặt đất

Dạ Kinh Đường nhân cơ hội này, hai tay cầm thương quét ngang, lưỡi thương giống như lưỡi liềm, trong nháy mắt san bằng cỏ cách đó mấy trượng.

Tưởng Trát Hổ lơ lửng kéo thương chặn ngang, cả người bắn ra bên cạnh, ngã trên bãi cỏ bên ngoài hơn mười trượng lại bắn lên, kết quả Dạ Kinh Đường đã giết tới từ phía sau.

Leng keng leng keng…

Trong bồn địa không ngừng vang lên tiếng kim thiết chạm nhau, hai bóng người thân trên trần trụi, xen kẽ trên bãi cỏ rậm rạp như máy cắt cỏ, trong chốc lát, họ đã vẽ nên một vòng tròn uốn lượn quanh co.

Chương 816 - Hậu Nhân Của Vương

Chương 816. Hậu Nhân Của Vương

Phạm Thanh Hòa có lòng trợ giúp nhưng võ khôi đỉnh cao giao thủ, nàng phóng độc ném ám khí có thể phản tác dụng, chỉ có thể dọc đường đi theo, tìm cơ hội thích hợp ra tay truy đuổi đồng thời cũng phát hiện binh khí Tưởng Trát Hổ dùng, dường như có chút quen mắt.

Trên sườn núi rất xa, đám người Đỗ Đàm Thanh trăm vạn lần không nghĩ tới, Tưởng Trát Hổ có thể đánh với người khác đến trình độ này.

Từ tình huống trước mắt mà xem, bản lĩnh quyền cước của Tưởng Trát Hổ quả thật độc bộ thiên hạ, nhưng đổi lại là trường binh rõ ràng đã rớt một bậc, đấu pháp vô cùng bị động, nhưng cũng không đến mức bị chém giết trực tiếp, vậy kế tiếp chính là xem sức chịu đựng và sai lầm.

Hai bên thoạt nhìn đều là võ khôi đỉnh phong, không có khả năng phạm sai lầm, đánh đến cuối rất có thể là sau khi hai bên kiệt lực, một bên thắng một bên thảm.

Đỗ Đàm Thanh nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi mừng thầm, thấp giọng nói: "Ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Hai người này ác chiến một hồi, sau khi đánh xong tất nhiên không còn lực tái chiến, đợi lát nữa chúng ta thừa cơ mà làm..."

Nói đến đây, lại đột nhiên dừng lại.

Mọi người híp mắt nhìn lại, bỗng nhiên phát hiện trong thôn trang có một bóng người chạy ra.

Dạ Kinh Đường thừa thắng xông lên tấn công như thủy triều, dựa vào thân pháp và thương chiêu, cứ sau vài phát chém hắn lại tấn công lên người Tưởng Trát Hổ một chút, tuy rằng đối mặt với kim lân bì có chút cạo gió, nhưng hoàn toàn cạo chủ động, chỉ cần kiên trì sẽ luôn có thể cạo Tưởng Trát Hổ nằm xuống.

Tưởng Trát Hổ phát hiện trường binh đánh không lại, quyền cước lại hoàn toàn không chạm tới Dạ Kinh Đường dùng trường binh, ánh mắt cũng dần ngưng trọng, phi thân vội vàng rút lui mấy lần muốn trở tay, nhưng Dạ Kinh Đường vững như bàn thạch nửa điểm không liều lĩnh, chính là kẹt cự ly cứng rắn cạo, trong chốc lát đã lưu lại mấy vết thương nhỏ trên người Tưởng Trác Hổ.

Ngay khi hai người đánh nhau khó giải quyết, thôn xóm bên cạnh bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Dư quang nhìn lại, đã thấy một lão già hơn bảy mươi tuổi, chống nạng lảo đảo chạy ra, sắc mặt cấp tốc, xa xa bắt đầu hô to: "Dừng tay! Dừng tay! Đừng đánh nữa."

Tưởng Trác Hổ muốn dừng tay, nhưng dưới tình huống bị động, không liều mạng phát thương, căn bản không rút ra được.

Dạ Kinh Đường phế đi lực lượng chín trâu hai hổ mới ngăn chặn được Tưởng Trác Hổ, chỉ cần dừng tay để đối phương chỉnh đốn lại, vậy thì phải đánh lại từ đầu, khẳng định sẽ không thu tay lại.

Phạm Thanh Hòa ở gần hai người đang chú ý đến trận chiến giữa hai bên, khóe mắt nhìn thấy ông lão chạy ra ngoài, chợt phát hiện đối phương đang mặc áo choàng đen, trên cổ đeo những hạt châu đen, trên mặt có vài hình xăm phức tạp, ăn mặc như một phù thủy bộ tộc, sửng sốt một chút, sau đó nhanh chóng nói:

"Chờ đã! Đừng đánh nữa!"

Rầm…

Nói xong, hai cây binh khí đụng vào nhau, lại không hẹn mà cùng bật ra.

Hai bóng người trong phút chốc cách nhau mười thước, đứng ở hai bên bãi cỏ.

Dạ Kinh Đường hai tay cầm thương, toàn thân đổ mồ hôi, cẩn thận nhìn chằm chằm Tưởng Trát Hổ xa xa, hỏi:

"Sao vậy? ”

Phạm Thanh Hòa cẩn thận dò xét lão vu sư chống nạng chạy ra, cảm thấy có chút giống như đã từng quen biết.

Sau khi lão pháp sư kia chạy ra khỏi thôn, trực tiếp quỳ gối trên bãi cỏ, đúng là trực tiếp bắt đầu quỷ khóc gào thét hồ ngôn loạn ngữ:

"Vương a! Vương năm đó chính là như vậy... Công tử chạy thoát ra ngoài, công tử không chết..."

?

Dạ Kinh Đường cầm trường thương, ngược lại nghe ra một chút ý tứ, quay đầu hỏi: "Ông là người của Túc Trì Bộ? ”

Tưởng Trát Hổ thì kinh ngạc, tuy rằng hơn nửa đêm bị tìm tới cửa đánh một trận có chút khó chịu, nhưng vẫn lật trường thương cắm trên mặt đất, hỏi:

"Dạ đại nhân là hậu nhân của Túc Trì Bộ?”

Phạm Thanh Hòa đoán được thân phận của vị pháp sư già qua lời nói, nhanh chóng chạy đến chỗ ông ta và nói:

"Ông là Hàn Đình? Đại Chúc Tông của Túc Trì bộ? Tại sao ông lại ở đây?"

Lão đầu run rẩy, quỳ trên mặt đất nói bậy, căn bản nghe không rõ đang nói cái gì.

Tưởng Trát Hổ bước nhanh qua đỡ người dậy, suy nghĩ một chút mở miệng nói: "Sau khi Vương đình Tây Bắc tan rã, Thiên Lang Vương không còn nơi nào để đi cầu cứu, nhạc phụ mang theo dược sư bộ lạc, ẩn mình vào Hoàng Minh Sơn âm thầm điều chế dược phẩm cho Vương Đình. Hơn hai mươi năm trước, ta vân du đến đây, nhạc phụ giúp ta chữa khỏi kinh mạch, về sau toàn bộ bộ tộc Hằng Trì bị diệt ở trên thảo nguyên, nhạc phụ ẩn cư trong núi."

Nói đến đây, Tưởng Trát Hổ nhìn lão vu sư, hỏi: "Nhạc phụ xác định cậu ta là đứa con thất lạc của Thiên Lang Vương?"

Hàn Đình nhìn khuôn mặt Dạ Kinh Đường, liên tục gật đầu: "Tuyệt đối là vậy. Chỉ có ăn Thiên Lang Châu mới có thể phát ra loại khí tượng này, còn có dáng người, tư thế dùng thương, đều không khác bao nhiêu, nhất định là hậu nhân của Vương..."

Chương 817 - Vân Ly Còn Nhỏ

Chương 817. Vân Ly Còn Nhỏ

Dạ Kinh Đường trầm mặc một chút, cảm thấy tình huống này có chút phức tạp, hơi rối một chút, hay là hỏi chính sự trước: "Mấy ngày trước 'Tù Long Chướng' xuất hiện ở kinh thành, là do Hàn tiên sinh luyện chế?"

Vu sư Hàn Đình lớn tuổi, nói năng có chút lộn xộn, một mực vui mừng mà khóc, lặp lại Ngô Vương...

Tưởng Trát Hổ nhìn áo choàng rách nát và vết máu trên người, đỡ lão pháp sư đi về phía thôn: "Bên ngoài trời lạnh, thân thể lão nhân gia chịu không nổi, vào trong nói đi."

Dạ Kinh Đường lau mồ hôi trên mặt, ngẫm lại cũng không nói gì, cùng Phạm Thanh Hòa đi về phía thôn.

Rất xa, trên đỉnh núi.

Đỗ Đàm Thanh và bảy tám người chỉnh tề nằm sấp trên mặt đất, nhìn thấy tình huống trong bồn địa, đáy mắt không khỏi lộ ra vẻ mờ mịt.

Mặc dù Tào A Ninh có thị lực tầm thường, nhưng lại rất quen thuộc với tư thế của Dạ Đại Diêm Vương, vừa rồi sau một phen đánh nhau, kỳ thật đã mơ hồ nhìn ra thương khách như sói như hổ trong bồn địa là ai.

Thấy Dạ Kinh Đường cùng Tưởng Trát Hổ dừng lại mới thôi, Tào A Ninh còn thở phào nhẹ nhõm, dù sao với nội tình của Dạ Đại Diêm Vương, mấy người bọn họ chạy đi làm hoàng tước trộm gà,

vậy nhất định là cho không công.

Phát hiện đám người Đỗ Đàm Thanh có chút mơ màng, Tào A Ninh suy nghĩ một chút còn âm dương quái khí hỏi một câu:

"Đỗ lão, không phải xua hổ nuốt sói, mượn đao giết người, ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi sao?"

"Cái này thoạt nhìn sao giống như hổ thêm cánh vậy? Hai võ khôi đỉnh phong ngồi xổm ở đó, chúng ta còn đi hay không?"

Đỗ Đàm Thanh không ngốc, cái này còn phải hỏi, chỉ với bảy tám người bọn họ, đi lên còn chưa đủ để nhét răng cho một trong số đó.

Đỗ Đàm Thanh cũng không lộ ra thần sắc thất bại gì, thấp giọng nói: "Túc Trì Bộ là họa lớn trong lòng, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc. Vương phủ vất vả lắm mới phát hiện được hành tung, giờ thì làm sao có thể không xem xét tình huống mà đã nói kế hoạch thất bại. Chúng ta tiếp tục quan sát kỹ lưỡng."

Đỗ Đàm Thanh nói xong liền móc tay, một thuộc hạ lập tức tiến tới chỗ hắn và lấy ra một con chim bỏ túi.

Đỗ Đàm Thanh lấy bút ra viết mấy chữ nhỏ trên tờ giấy, rồi thả con chim ra... đến một ngọn núi khác cách đó vài dặm.

Lạc Ngưng núp dưới một tảng đá lớn, dùng ống nhòm quan sát tình hình trong bồn địa, tuy rằng biểu cảm như nữ hiệp băng sơn, nhưng trong lòng lại rung động một tràng, cảm thấy nam nhân của ta thật lợi hại, tiện thể có chút hồ nghi người phụ nữ xa lạ bên cạnh kia là ai.

Bất quá Lạc Ngưng cũng có chút sợ này gặp nọ, cho nên vẫn chưa thẳng thắn với Tiết Bạch Cẩm, chỉ làm bộ như không nhận ra mà vụng trộm nhìn.

Nhưng Tiết Bạch Cẩm có nhãn lực gì? Chỉ nhìn mấy chiêu thức, đã đoán ra người trẻ tuổi tuấn tú kỳ lạ phía dưới kia là ai, đợi hai người đến gần hơn mới thôi, mở miệng nói:

"Đó chính là Dạ Kinh Đường?"

"Ừm... Hả? Phải không?"

Lạc Ngưng cầm lấy ống nhòm, làm ra bộ dáng cẩn thận đánh giá:

"Hình như là thật. Tưởng Trát Hổ không phải là nhân vật nhỏ, Dạ Kinh Đường hẳn là đang làm việc, chúng ta tiến lại gần có thể làm cho thân phận của hắn bại lộ, hay là đi trước?"

Tiết Bạch Cẩm liều lĩnh tới gần, lấy thực lực của hai người phía dưới, có khả năng bị phát hiện, đến lúc đó võ khôi ba phương tụ tập, tránh không được xuất hiện rất nhiều tình huống khó giải thích.

Nhưng mà Tiết Bạch Cẩm cũng không có ý rời đi, ánh mắt nhìn về phía một sườn núi cách đó mấy dặm: "Đây hình như là cục diện mới, sau lưng có chim sẻ đang tính kế Dạ Kinh Đường hoặc Tưởng Trát Hổ."

"Hửm?"

Hai tròng mắt của Lạc Ngưng hơi ngưng tụ, dò xét giữa Thiên Sơn, cũng không phát hiện ra cái gì khác thường:

"Cục diện gì?"

"Không rõ lắm. Trước chờ một chút xem, nếu Dạ Kinh Đường là giáo đồ Bình Thiên giáo của ta, gặp phải địch tự nhiên sẽ che chở một chút."

Lạc Ngưng nghe được điều này, tự nhiên không nói lời nào,

hết thảy nghe theo Tiết Bạch Cẩm an bài, yên tĩnh ẩn núp trên ngọn núi.

"Lại nói Dạ Kinh Đường này thật tuấn tú, công phu cũng đẹp mắt. Vân Ly và hắn quen biết lâu như vậy, không suy nghĩ gì sao?"

"Ngươi đừng nói bậy, Vân Ly còn nhỏ, làm sao hiểu được những thứ này..."

"Phải vậy không, Vân Ly thoạt nhìn cũng không mù, có phải ngươi quá nghiêm khắc hay không?"

"..."

Chương 818 - Một làn sóng chưa yên, làn sóng khác nữa lại nổi lên!

Chương 818: Một làn sóng chưa yên, làn sóng khác nữa lại nổi lên!

Trong chậu than mới thêm củi, ngọn lửa vàng sáng rực chiếu rọi khắp sân viện hiện rõ đầy những bình dược. Mùi thuốc lan tỏa trong không khí, dưới mái hiên treo đủ những nguyên liệu làm thuốc, thịt xông khói, lạp xưởng cùng các loại nguyên liệu nấu ăn để phơi nắng khắp nơi.

Chim Chim bay trên trời như đồng bạn trong nửa ngày, hiện giờ đáp xuống, đứng trên cửa sổ nhìn thấy mấy con cá khô lớn ở phía trước, bộ dạng dường như muốn giúp thử xem cá phơi nắng đã phơi khô chưa, nhưng do là của nhà người khác nên không tiện.

Trong sân viện, một vài ghế dài được đặt xung quanh chậu than, có một số người ngồi trên những chiếc ghế đặt xung quanh. Khi Dạ Kinh Đường đi vào, hắn mang y phục để thay đặt trên lưng ngựa, nhưng bây giờ chỉ mặc một cái quần, ống quần được cuộn lên, hai tay hai chân đều có những vết bầm tím cùng máu bầm tụ lại. Do khung cảnh không thích hợp thể hiện, nên khuôn mặt hắn giả vờ lạnh lùng như không có chuyện gì.

Phía đối diện, Tưởng Trát Hổ có làn da trắng nõn cùng dung mạo tuấn lãng. Ngực và chân cũng có vài vết thương cùng vài vệt máu. Hai tay nắm thành đấm cũng có vết bầm tím. Đệ tử của lão Vu sư Hàn Đình đang điều trị vết thương cho hắn.

Là một đại Quyền Khôi, nếu là trước đây, trước mặt người ngoài hắn phải giả vờ không cảm thấy đau, chết cũng được. Đương nhiên thần sắc Tưởng Trát Hổ cũng tỏ vẻ không vui không giận.

Phạm Thanh Hoà ngồi trước mặt Dạ Kinh Đường, dùng thuốc xoa bóp các vết bầm tím trên cánh tay và chân. Nhìn thấy hai Võ Khôi đều tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng thực sự rất khó nói.

Rốt cuộc, dù võ công cao cường đến đâu, tập luyện cũng là một loại sức chịu đựng đau đớn, chứ không phải để cơ thể tê liệt không cảm nhận được đau đớn. Khi chiến đấu, tâm trí tập trung cao độ, cánh tay bị gãy cũng có thể không nhăn mày, nhưng một khi trận đấu kết thúc đến lúc nghỉ ngơi, Võ Khôi bị thương không có gì khác biệt so với người bình thường. Nên đau vẫn là đau.

Tưởng Trát Hổ là vượn trắng có bàn tay rất cứng, bị đánh trúng người sẽ rất đau. Hai cánh tay giống như được đúc bằng thép tinh khiết, Dạ Kinh Đường bị trúng hơn hai mươi lần. Hiện tại cũng không nhe răng trợn mắt mà hít thở lạnh lẽo quả thật không dễ dàng.

Dạ Kinh Đường có Lôi Công Bát Cực cũng là quyền pháp cương mãnh dùng bạo lực để chế ngự bạo lực. Hai bên giao chiến, hai tay Tưởng Trát Hổ rõ ràng đã sưng vù, hiện tại không run như chân gà thực sự là tâm trí rất cứng rắn. Chờ một lát về phòng yếu ớt vẩy nhẹ hai tay liền kêu vài tiếng 'A a a a', nàng ấy sẽ viết tên mình ngược lại.

Bất quá, nam nhân ra ngoài nhất định phải giả vờ kiên cường. Phạm Thanh Hoà tự nhiên cũng không muốn lật tẩy, chỉ nhẹ nhàng xoa thuốc để tránh Dạ Kinh Đường không chịu được mà lộ tẩy.

Tâm tình Lão Vu sư Hàn Đình lúc này đã dần bình phục. Hiện đang ngồi trên ghế mây quay lưng về phía chính viện, có một đệ

tử ở phía sau đang nhấn vai bóp lưng. Hai tay chống gậy lẩm bẩm:

"....Ba đời Thiên Lang Vương đều là những vị Thánh Quân. Năm đó ta cùng Túc Trì Mộ dựa vào võ lực hoàn toàn có thể cướp đi mảnh đất màu mỡ của đồng bằng Hồ Tây. Nhưng lúc ấy tộc trưởng lại lựa chọn ngồi xuống cùng bàn chuyện với Tứ Đại Bộ Tộc. Dù uy trấn Tây Hải, vẫn như cũ không lấy đi mảnh đất sinh sống của Tứ Đại Bộ Tộc. Nếu không có hiệp ước liên minh của Ngũ Đại Bộ Tộc năm xưa, vạn nhất đều phải một lòng chống lại kẻ thù bên ngoài thì Tây Hải chư bộ làm sao có thể có địa vị ngang hàng với hai triều Nam Bắc...."

"Đáng tiếc, Tây Hải chư bộ đều đã quên mất gốc gác. Ngày qua ngày sống cuộc sống thoải mái hơn một chút, nên đã quên đi ngày xưa từng uống máu ăn lông ở lỗ khổ cực ra sao. Không biết có bao nhiêu khó khăn an ổn...."

Dạ Kinh Đường hai tay chống lênđầu gối chăm chú lắng nghe. Phát hiện lão Vu sư rất hận Tây Hải chư bộ không có tranh đấu, không kém gì thù diệt tộc của Bắc Lương thì không thể không hỏi: "Năm xưa Vương đình Tây Bắc không phải là một tường thành bền vững sao?"

Phạm Thanh Hoà xoa bóp vai, nói về điều này: "Hàng trăm bộ tộc, làm sao có thể thật sự một lòng. Khi Vương đình cường thịnh thì còn tốt, người người đều có lợi, không thể xảy ra chuyện gì lớn. Một khi tình thế không ổn, những bộ tộc đó sẽ bắt đầu tìm kiếm lối thoát riêng cho mình. Việc liên lạc riêng với hai triều Nam Bắc thường xuyên xảy ra. Đôi khi quân lệnh còn chưa gửi đến tay quân biên ải đã đến tay của các tướng lĩnh Nam Bắc triều trước rồi."

Lão Vu sư Hàn Đình thở dài nói: "Năm xưa trận chiến diệt quốc xảy ra, Ngô Vương ở ngưỡng tuyệt cảnh, đã triệu tập tám ngàn kỵ binh tinh nhuệ cùng hai vạn bộ binh liều với đại quân Bắc Lương ở bờ hồ Thiên Lang. Năm xưa tộc ta có hai ngàn người khởi

giá cũng có thể đánh chiếm toàn bộ các chư bộ Tây Hải. Gần ba vạn binh mã cũng không thể ngăn được đại quân Bắc Lương sao?"

"Kết quả các chư bộ nghĩ 'diệt cũng là thiên hạ của Túc Trì Bộ, không phải thiên hạ của chúng ta', ba vạn binh mã kiên cường kéo dài nửa tháng mới tập kết được hơn ngàn binh mã. Nhìn thấy đại quân Bắc Lương áp đảo lại chạy mất một nửa. Hiện tại thì hay rồi, không có Vương đình che chở, bọn hắn còn không có cơm để ăn."

Chương 819 - Hàn Đình

Chương 819. Hàn Đình

Hàn Đình nói đến đây, chống gậy nhìn Dạ Kinh Đường: "Khi ấy đại quân không chiến tự tan, Ngô Vương bị truy sát ở Liêu Nguyên. Hơn ngàn binh mã đơn độc chặn lại thiên quân vạn mã của Bắc Lương. Thấy không thể sống sót quay trở lại, liền để Tam Hoàng Thúc dẫn theo hơn trăm người phá vòng vây mang theo công tử còn ở trong tã ra ngoài."

Kết quả khi đang trên đường chạy đến Hắc Thạch Quan, vẫn bị binh mã của Bắc Lương truy sát đến. Trong cuộc chiến loạn, đội quân bị xô đẩy. Tam Hoàng Thúc dù bị nhiều mũi tên bắn trúng vẫn ôm công tử chạy lên xe ngựa trốn về phía Hắc Thạch Quan. Sau đó đã bặt vô âm tín. Khi ấy toàn bộ binh mã du kỵ đều đi truy đuổi xe ngựa. Ta cũng là người may mắn thoát được một mạng, mới nghe được những chuyện này."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu. Mặc dù có thể tưởng tượng được sự khốc liệt của năm xưa, nhưng hắn vẫn không có ấn tượng về điều này, chỉ có thể nói: "Ta chỉ nhớ sự việc xảy ra lúc ta hai ba tuổi, thực sự không nhớ những điều này."

"Nhớ hay không nhớ đều không quan trọng. Sau khi công tử ra đời, cơ thể được ngâm trong dung dịch thuốc, thích nghi với dược tính của Thiên Lang Châu. Thuốc do ta phối, trên đời này chỉ có ta mới phối được. Khi ấy do chiến loạn, không có thời gian đi điều tra những việc này. Nhưng ta nhớ rất rõ đã cùng công tử lúc còn nhỏ ngâm trong bồn nước thuốc này. Ngươi có thể sử dụng Thiên Lang Châu, chắc chắn là công tử đã mất tích năm xưa."

Hàn Đình nói đến đây, lại tò mò nhìn Dạ Kinh Đường: "Nhưng ta lại tò mò, Thiên Lang Châu công tử từ đâu mà có?"

Dạ Kinh Đường nghĩ một lát nói: "Chỉ trùng hợp thôi. Trước kia ở Vân Châu Thiết Phật Lĩnh, gặp một con địa xà tên là Trình Thế Lộc. Dùng Thiên Lang Châu làm vũ khí ẩn giấu để hãm hại ta. Sau đó công lực cũng từ lúc đó mà bùng nổ. Lại nghe qua tin tức Tưởng Bang Chủ có thể ẩn giấu Kim Lân Đồ."

Tưởng Trát Hổ ban đầu luôn nghe ở bên cạnh, chờ đến chỗ này mới mở miệng nói: "Cha của Trình Thế Lộc vốn là thống lĩnh cấm quân ở Yến Kinh. Dám biển thủ tự ý trộm đi Thiên Lang Châu cùng Kim Lân Đồ cướp được từ Túc Trì Bộ. Ta nhận được mệnh lệnh của nhạc phụ đại nhân, cũng âm thầm điều tra những sự việc này trong bóng tối. Năm xưa tình cờ tìm thấy người này, đã lấy được Kim Lân Đồ."

Hàn Đình trước đây là quốc sư của Vương đình Tây Bắc, rất am hiểu về những bí văn trước mắt, tiếp lời: "Kim Lân Đồ là trước năm Giáp Tý Đại Yến vong quốc, lão Thiên Lang Vương đơn thương độc mã đi đến thành Vân An để cướp về, chỉ tiếc rằng vừa đưa được về liền bị Bắc Lương cướp đi làm quà mừng hỷ, còn vì thế mà mất đi tín vật của hiệp ước liên minh Ngũ Đại Bộ Tộc. Ài, chỉ có thể nói vận mệnh đã an bài như vậy, ông trời cũng thật biết trêu người...."

Dạ Kinh Đường nghe một hồi, từ từ hiểu rõ được các nguyên nhân và kết quả từ khi sinh ra cho đến nay. Hắn nghĩ một lát nói: "Dù ta không nhớ được chuyện khi còn nhỏ, cũng chưa từng gặp mặt cha mẹ, nhưng năm xưa Túc Trì Bộ đã đưa ta đến nơi an toàn bằng mọi giá. Ân huệ này ta sẽ ghi nhớ, sau này cũng sẽ báo đáp. Còn về việc khôi phục Vương đình Tây Bắc...."

Hàn Đình nghe đến đây, phất tay: "Di nguyện của Thiên Lang Vương khi xưa lúc gửi công tử đi là để công tử làm một người bình thường, lấy vợ sinh con sống qua ngày như một người bình

thường, không nên nghĩ đến trả thù hay khôi phục Vương đình."

"Ta và Túc Trì Bộ trước khi đến đây, hai triều Nam Bắc cũng coi các chư bộ Tây Hải là một đám hỗn tạp. Còn ta và Túc Trì Bộ sau đó, không ai không biết chư bộ Tây Hải có thể chiến đấu rất giỏi, toàn tộc đều là một đoàn hổ sói."

"Bản thân ta và Túc Trì Bộ chỉ là một nhóm những kẻ vô danh tiểu tốt không đáng chú ý ở vùng xa xôi này. Làm được như vậy là đã thỏa mãn tâm nguyện rồi. Vương đình chia rồi hợp là chuyện thường. Sao phải vì vinh quang tổ tiên cùng một đám không biết biết ân nghĩa như Bạch Nhãn Lang lại đi chôn vùi sinh mạng con cháu còn sót lại duy nhất chứ."

Phạm Thanh Hoà nghe đến đây, tự nhiên không dám tán thành, ngồi thẳng một chút: "Chư bộ Tây Hải cũng không hoàn toàn đều là Bạch Nhãn Lang. Năm xưa cũng có không ít bộ tộc ủng hộ Vương đình cho đến phút cuối cùng. Hiện nay những bộ tộc này rơi vào cảnh khó khăn bần cùng. Dạ Kinh Đường là hậu duệ của hoàng tộc, sao có thể không đếm xỉa đến…."

Dạ Kinh Đường cảm thấy đề tài này đi hơi xa, nhẹ nhàng xua tay đáp: "Những điều này sau hẵng nói. Lần này ta đến đây là để tìm thuốc giải của Tù Long Chướng, không biết trước đây ở kinh thành có xuất hiện 'Tù Long chướng' không, có phải do Hàn tiên sinh tạo ra không?"

Hàn Đình là quốc sư của Vương đình Tây Bắc nhưng không phải là đạo sĩ, mà là người tiên tri kế thừa từ bộ lạc cổ xưa. Chức vụ tôn giáo, đại tế tư, người đã nghiên cứu ra Thiên Lang Châu hơn một trăm năm trước chính là sư phụ của ông.

Nghe thấy câu hỏi của Dạ Kinh Đường, Hàn Đình lắc đầu nói: "Ta đã ẩn cư ở đây trong những năm qua, để tránh sự truy sát của Bắc Lương cũng không bao giờ ra ngoài. Có việc gì cũng giao cho Trát Hổ đi làm. Tù Long Chướng có thể luyện được, nhưng chưa

từng luyện ra cái này."

Chương 820 - Xong

Chương 820. Xong

Phạm Thanh Hòa nghi ngờ nói: "Ta đã nghe Câu Trần đại vương nói qua, Tù Long Chướng cần dùng 'Lạn Cốt Ô', cùng lúc đó vài tháng trước có một đoàn thương nhân đã gửi một lô hàng đến đây. Liệu có người khác trên thế gian này có thể luyện được Tù Long Chướng không?"

Hàn Đình nghe thấy điều này do dự một chút trước khi mở miệng nói: "Năm xưa, các y sĩ đi theo đội quân bị thất lạc trong chiến loạn chạy vào các bộ tộc khác không phải không có khả năng. Nhưng về Tù Long Chướng này, muốn luyện một vị thuốc cần phải dùng rễ của vài cây hoa Hồ Tuyết. Khi ấy chỉ phối hợp một vị thuốc ra thôi, Vương đình đã liệt kê thuốc này làm vật cấm, không ai được phép luyện nữa. Người có thể phối được hiện nay, chưa kể đến kiến thức y dược, địa vị chắc chắn không thấp. Ít nhất có thể trực tiếp viết thư cho triều đình Bắc Lương để có được sự cho phép. Nếu không dù có công thức luyện thuốc cũng không ai dám luyện."

Phạm Thanh Hòa nghe thấy điều này, trong lòng không khỏi kinh ngạc - hoa Hồ Tuyết mỗi Giáp Tý mới nở hoa một lần, tức là ít nhất phải sinh trưởng 60 năm mới có thể phát huy tác dụng, lại sinh trưởng toàn ở hoang dã, không thể trồng được. Vì vậy ở hai triều Nam Bắc đều thuộc loại quốc bảo, chỉ dành riêng cho hoàng đế. Hai bên thậm chí có thể vì điều này mà xảy ra chiến tranh.

Ngày nay hồ Thiên Lang do Bắc Lương kiểm soát, quân chủ Bắc Lương trực tiếp đưa một đội quân đến canh gác ở đó, không làm gì chỉ việc giám sát hoa Hồ Tuyết. Nghe nói rụng vài chiếc lá

cũng phải ghi chép sổ sách gửi về Yến Kinh lưu trữ.

Đào rễ thân hoa Hồ Tuyết phối thuốc, không khác gì giết gà lấy trứng. Muốn được triều đình Bắc Lương cho phép, thật sự không phải người bình thường có thể làm được.

"Không lạ gì mà thất truyền. Vậy nói đi nói lại, chuyện Tù Long Chướng phía sau còn có triều đình Bắc Lương thúc đẩy… Hàn tiên sinh có thể giải được Tù Long Chướng không?"

Hàn Đình về việc này nói: "Đơn thuốc hiện nay, không chắc còn là đơn thuốc của một trăm năm trước. Phải xem người bệnh mới có thể đưa ra đơn thuốc theo chứng bệnh. Công tử chắc chắn không sợ Tù Long Chướng, nhưng những người bên cạnh sẽ bị trúng độc này?"

Dạ Kinh Đường gật đầu nói: "Có một người bằng hữu bị Tù Long Chướng tổn hại, hiện đang gấp rút đi về phía này. Vài ngày sau e rằng lại phiền Hàn tiên sinh."

"Ài, nếu có thể cứu được, những điều này đều là chuyện nhỏ không đáng kể..."

Hàn Đình nói vài câu, suy nghĩ một lát rồi đáp: "Nếu các ngươi lấy manh mối từ Tư Mã Việt rồi tìm được đến đây, vẫn phải để lại một cái tâm. Năm xưa trận chiến ở Liêu Nguyên, Tư Mã Việt là đại tướng cũ của Ngô Vương. Nhưng trong tình cảnh tuyệt vọng đã đi lạc với Ngô Vương, sau đó dựa vào võ nghệ phi thường giết ra khỏi vòng vây."

"Lão phu già rồi có thể nói chuyện lâu sẽ hơi đau lưng, nhưng Tư Mã Việt làm Đại Tư Mã ở Vương đình Tây Bắc, là đệ tử được Thiên Lang Vương nuôi dưỡng trưởng thành, như huynh đệ ruột thịt của Ngô Vương. Trong tình cảnh tuyệt vọng cũng không nên rời khỏi bên cạnh Ngô Vương, lại càng không lên tự mình xông ra ngoài...."

Phạm Thanh Hòa biết sự việc này. Năm đó Tư Mã Việt toàn thân máu me trốn thoát từ chiến trường, về sau khi nghe tin Thiên Lãng Vương chôn mình trong Liêu Nguyên thì điên cuồng chạy lại liều mạng, cuối cùng vẫn bị lão Chúc Tông bọn hắn kéo lại được. Sau khi sự việc xảy ra, Tư Mã Việt cũng luôn mang nỗi áy náy về việc này.

Tư Mã Việt thực sự có lỗi, nhưng khi đó quân đội bị bao vây, phần lớn các chư bộ không có lấy một đơn vị nào viện trợ. Tư Mã Việt ngay cả khi sợ chết mà tự mình đột phá, cũng hơn hẳn những người không xông pha chiến trường kia. Thực sự không tốt khi chỉ trích hắn.

Dạ Kinh Đường không quen với các chư bộ Tây Hải, đều có lòng cảnh giác với tất cả mọi người. Nghe thấy Hàn Đình nói như vậy, liền ghi nhớ việc này trong lòng.

Hàn Đình nói một lúc, thấy sắc trời đã muộn, hai người cố gắng chịu đựng đau đớn muốn di chuyển xuống núi, e rằng cũng không dễ chịu, liền lên tiếng: "Trời đã khuya, trước tiên công tử nghỉ ngơi ở Hàn xá một đêm. Nếu không vừa trải qua cuộc giao chiến lớn mà lại phải đi xa, rất dễ xảy ra sự cố. Trát Hổ, sắp xếp cho hai vị khách quý…."

Hàn Đình nói đến đây, lại nhìn về phía Phạm Thanh Hòa, hỏi: "Các thế hệ Trì Bộ và Đông Minh Bộ đều đã thành hôn. Cô nương Thanh Hòa và công tử không phù hợp, hình như cũng chênh lệch một thế hệ rồi. Tiếc quá…."

???

Phạm Thanh Hòa cảm thấy lão Vu sư này tuổi cao lại thức khuya quá nhiều nên đầu óc e rằng có chút mơ hồ, cũng không tiếp chuyện lại. Dạ Kinh Đường vịn vào nàng đứng dậy, liền theo chỉ dẫn đi vào một tiểu viện nông gia bỏ trống cách đó không xa.

Tưởng Trát Hổ đưa nhạc phụ về phòng sau đó quay trở lại phòng mình. Lúc đi qua hàng rào, hắn ngoái đầu nhìn lại mở miệng nói: "Lần trước ở kinh thành đã nói qua rồi. Miễn là người nào đó dám ghé thăm, đánh bại được ta, Kim Lân Đồ ta sẽ hai tay dâng lên không lấy một li một hào. Ngươi dùng binh khí thắng ta một nửa, dù chưa đánh xong, chiến thắng cũng chưa định đoạt. Nhưng ta vẫn hết lòng tuân thủ lời hứa."

"Sau khi bằng hữu của ngươi giải hết độc, ngươi phải ngay lập tức rời đi không được nhắc tới nơi này. Sau này, ngươi muốn khôi phục Vương đình Tây Bắc cũng được, trở thành quan viên Đại Ngụy cũng được. Đừng làm phiền nhạc phụ an hưởng tuổi già. Trước khi rời đi, Kim Lân Đồ tự tay ta sẽ giao cho ngươi."

Chương 821 - Lại Tới Nữa Rồi

Chương 821. Lại Tới Nữa Rồi

Dạ Kinh Đường quay người lại, nói với hắn: "Ta đi lần này đơn thuần chỉ là cầu y, chưa bao giờ có ý nghĩ khác để Hàn tiên sinh phải làm việc cho ta. Ngươi không nói ta cũng không dám mạo muội quấy rầy nữa. Ngươi sẵn sàng đưa ra Kim Lân Đồ, triều đình cũng tuân thủ lời hứa để ngươi học Ngọc Cốt Đồ. Ngươi có thể đến kinh thành mượn xem bất cứ lúc nào. Ta có thể đảm bảo ngươi được tự do đi lại, nhưng chỉ có một lần này. Sau này như thế nào thì vẫn như thế đấy."

Tưởng Trát Hổ nghe thấy điều này lại không nói nữa, bước vào tử viện đối diện.

Dạ Kinh Đường không biểu lộ chút thần sắc, nhìn Tưởng Trát Hổ rời đi ngay sau đó quay người bước vào tiểu viện nhỏ của nông gia. Vừa đóng cửa lại, liền đưa tay lên xoa xoa cánh tay, lông mày nhăn lại: "Cái Thông Tí quyền này quả thực bá đạo hơn so với Liễu Thiên Sanh quá nhiều…."

"Phốc~ ~"

Phạm Thanh Hoà đang cầm lọ thuốc, nhìn thấy Dạ Kinh Đường vừa rồi vẫn lạnh lùng cương nghị kiêu hùng tràn đầy khí khái. Quay về phòng lại bắt đầu nhăn mày hít khí lạnh, không chịu được mà cười khẩy ra tiếng: "Ta còn tưởng ngươi không biết đau chứ."

"Bị Quyền Khôi đánh loạn một trận, không biết đau thì ngươi đã thành tiên rồi."

Dạ Kinh Đường ngồi xuống bên bàn, thấy Phạm Thanh Hoà chuẩn bị bôi thuốc lên cho hắn, liền nhẹ nhàng đưa tay đáp: "Chỉ là vết thương ngoài da, ta tự làm được. Cô đi ngủ trước đi. Ta sẽ gác đêm ở đây. Dù sao nơi này cũng không quen. Tưởng bang chủ từ phía đối diện giết qua chỉ là một cái chớp mắt. Ta đoán tối nay hắn ta cũng không dám chợp mắt…."

Phạm Thanh Hòa từ lời của lão Vu sư đã xác nhận thân phận và lai lịch của Dạ Kinh Đường, thực ra muốn ngồi xuống trò chuyện với giọng của một người lớn tuổi với Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường tiếp nhận quá nhiều thông tin trong thời gian ngắn, rõ ràng chưa kịp sắp xếp lại, nên không nhiều lời, chỉ ngồi tĩnh tâm trên giường, nhẹ nhàng xem lại vết tích chiến đấu trước đó: "Tưởng Trát Hổ danh bất hư truyền, tay không tấc sắt chỉ chịu đòn, cầm đao cũng không thể đánh lại được, cầm một cây thương lớn mới có thể hoàn toàn áp đảo, một thân võ nghệ này hoàn toàn có thể xếp vào hàng đầu ở Hiên Viên Triều, nếu luyện ra thương pháp, Yêu Nữ chắc chắn sẽ bị treo lên đánh."

Dạ Kinh Đường tự mình giao đấu, nghiễm nhiên hiểu được bản lĩnh của Tưởng Trát Hổ: "Hắn ta hiện đang luyện theo hướng 'Bách Binh Đều Thông', bất kỳ vũ khí nào cũng có thể sử dụng được cấp độ tiêu chuẩn nhưng còn thiếu một chút khoảng cách để thực sự đạt đến ngưỡng Bách Binh Đều Thông, vì vậy nhìn thương pháp mang cùng một quy tắc. Còn Tuyền Cơ Chân Nhân thì khác biệt rõ ràng, gần như đã bước vào cõi Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu, trên đài tỷ võ đấu quyền hoặc đao thương, cô ấy cũng có thể không hoàn toàn đánh lại được ta, nhưng chiến đấu thực tế không giới hạn cách thức, cô ấy có thể có hàng trăm cách để đối phó ta, đánh với Tưởng Trát Hổ cũng vậy."

"Thật sao? Ta không nhìn ra Yêu Nữ có bao nhiêu phần lợi hại….Nhân tiện Tưởng Trát Hổ dùng cây thương kia là 'Trục Nhật' của Vương đình Tây Bắc dùng để ngự binh, có ý nghĩa là đuổi theo

mặt trời đến tận chân trời. Tương truyền tổ tiên của Túc Trì Bộ chính là đuổi theo mặt trời chạy liên tục đến chân trời rồi định cư luôn ở đó...."

…

Tiếng nói nhỏ nhẹ trong tiểu viện nông gia lúc ẩn lúc hiện, ánh đèn đuốc dập dìu không tắt trước cửa sổ thâu đêm.

Vài dặm xa trên đỉnh núi kia, Tiết Bạch Cẩm cùng bằng hữu chờ đợi đến nhàm chán, liền ngồi thiền luyện công trên mỏm đá.

Lạc Ngưng thì giơ ống nhòm lên, tập trung ánh nhìn vào cửa sổ có ánh lửa ở giữa. Thần sắc ngày càng lạnh băng.

Đỉnh núi cách khu vực rất xa. Ngay cả khi sử dụng ống nhòm, nàng cũng chỉ có thể nhìn thấy được những điểm sáng nhỏ trong tiểu viện, căn bản không nhìn rõ được những hành động bên trong cửa sổ.

Bất quá, với 'Kinh nghiệm thực chiến' phong phú của Lạc Ngưng, nàng đã bổ sung thêm những cảnh tượng trong đầu: Sau khi tiểu tặc huyết chiến máu me, trở về phòng, một nữ nhân trang điểm hoa lệ giúp Dạ Kinh Đường nằm xuống bôi thuốc, sau đó cởi sạch y phục.

Tiểu tặc mặt dày vô liêm sỉ hôn môi của một nữ nhân khác, nàng sợ bị phát hiện nên không dám phát ra động tĩnh gì, chỉ có thể cắn răng chịu nhục. Sau đó đẩy ngực về phía trước, nói không chừng nữ nhân đó sẽ bị ôm đi khắp nơi. Lạc Ngưng liền nghĩ ngay đến đã một vài tháng rồi không ân ái, ngay cả khi tự nhận không quan tâm đến chuyện đó, cơ thể vẫn rất thành thực. Má liền ửng lên, trong lòng cũng có cảm giác kỳ kỳ...

Sau khi nhìn không biết qua bao lâu, mặt trăng trên trời đã chuyển dần sang phía Tây. Phía Đông đã bắt đầu tỏa ra ánh sáng

bình minh.

Lạc Ngưng đang suy nghĩ lung tung, bổ sung không biết bao nhiêu là tư thế trong đầu, dần dần cũng bắt đầu mắt nhắm mắt mở, có chút buồn ngủ.

Khi nàng nửa mơ nửa tỉnh, đang tìm tiểu tặc trong mơ để dò hỏi thì bên cạnh lông mi Tiết Bạch Cẩm đột nhiên chuyển động. Nàng chuyển tầm nhìn về phía đồng bằng bên ngoài.

Lạc Ngưng tức thì tỉnh lại, chỉnh lại sơ qua y phục, cũng giơ ống nhòm ra ngoài nhìn lại thấy cuối sa mạc có bóng một đội ngũ bụi bặm cát, trước khi bình minh lên lao vùn vụt về Đóa Lan Cốc….

Chương 822 - Dò Thám

Chương 822. Dò Thám

Đêm dài sắp kết thúc, trước lúc bình minh lên.

Ở giữa thung lũng có một thôn nhỏ rất yên tĩnh, căn buồng trong thôn nhỏ lại sáng đèn, từ ánh sáng đó truyền đến tiếng nói nhỏ xì xầm của hai mẹ con nhà nọ: "Nương! Ca ca xấu xa đó trông tuấn tú quá nha...Ôi ~~..."

"Đừng nói bậy như thế nữa, có tin ta đánh con không? Cha con bị người ta đánh như vậy mà vẫn còn khen người ta tuấn tú được, con đúng là không có lương tâm, không thấy tối qua cha con đau đến co giật à."

"Khụ khụ — —"

....

Cửa sổ trong sân đối diện đóng kín.

Đèn dầu trong phòng đã cháy hết từ lâu, Phạm Thanh Hòa ôm lấy ngực, nằm nghiêng trên gối, có lẽ vì ngại ngùng khi ngủ trước mặt một nam nhân khác, mặt đối diện vào tường mà quay lưng về phía Dạ Kinh Đường. Vì dáng người có đường cong đầy đặn hơn nữ tử Trung Nguyên, khi nằm nghiêng có thể thấy đường eo lên xuống rõ rệt, tấm lụa đỏ che trên mông tạo nên đường cong cực kỳ quyến rũ.

Dạ Kinh Đường tất nhiên không nhìn vào mông của nàng, ngồi trước bàn nhắm mắt định thần, nghe thấy âm thanh truyền đến từ phía đối diện, trong lòng cũng có thêm vài phần an tâm – – Ta đã

nói mà, ta cứ nghĩ chỉ có mình ta đau, hóa ra cũng giống nhau – –.

Chim Chim bay xung quanh trong thôn tuần tra lúc nửa đêm, lúc này đã hạ cánh, cuộn tròn nằm bên cạnh đầu Phạm Thanh Hòa, ngủ rất ngon.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Dạ Kinh Đường thấy trời sắp sáng, liền đứng dậy bắt đầu thu dọn hành lý của mình, chuẩn bị lên đường trở về. Do Phạm Thanh Hòa ngủ rất say, nên động tác của hắn rất nhẹ nhàng để cho nàng ngủ thêm một lát.

Khi bên ngoài cửa sổ bắt đầu có ánh nắng sớm chiếu vào, trong thôn bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Dạ Kinh Đường ngừng lại, ngồi xổm xuống, dùng lòng bàn tay áp xuống mặt đất để thăm dò.

Phạm Thanh Hòa đang ngủ say trên giường cũng phát giác ra, đột ngột quay đầu lại, sau đó nhanh chóng ngồi dậy, nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ: "Có tiếng gì vậy?".

"Là một đoàn ngựa, khoảng mười mấy con, tốc độ rất nhanh." Ban đầu, Dạ Kinh Đường vốn nghĩ rằng đó là đoàn ngựa đi qua Đoá Lan Cốc từ ngoài núi, nhưng khi nhìn vào độ rung chuyển nhỏ trên mặt đất, hắn nhận ra tốc độ của đoàn ngựa rất kinh người, không phải là ngựa thường, mà khoảng cách với thung lũng này càng ngày càng gần.

Thấy vậy, Dạ Kinh Đường lập tức phòng bị, lắc Chim Chim dậy ném ra ngoài cửa sổ, đồng thời mang theo vũ khí cùng Phạm Thanh Hòa bước nhanh ra ngoài cửa.

Tưởng Trát Hổ cũng học Thính Phong Chưởng do Liễu Thiên Sanh dạy, lúc này mới phát hiện ra sự bất thường, từ trong phòng đi ra ngoài, ngước mắt nhìn vào lối vào thung lũng, sau đó quay lại hỏi Dạ Kinh Đường: "Là người của ngươi?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu, hướng ánh nhìn sang Phạm Thanh Hòa bên cạnh.

Phạm Thanh Hòa đang không hiểu chuyện gì xảy ra, suy nghĩ một chút cũng không hiểu được nguyên nhân, liền lấy ống nhòm để nhìn về hướng lối vào thung lũng.

Thung lũng được bao quanh bởi nhiều ngọn núi dốc, có bán kính khoảng ba dặm, có thể ra vào từ bốn phía, nhưng đều là dốc đứng, không thích hợp cho đoàn người và ngựa lớn cùng lúc đi vào, chỉ có miệng núi ở phía Đông Nam là có suối chảy ra.

Lúc này phía đông đã ánh lên tia sáng bình minh, tuy thung lũng tối tăm nhưng xung quanh đỉnh núi và vách đá ở lối vào thung lũng đã có thể nhìn thấy ánh sáng ban mai.

"Lệ — — "

Chim Chim bay lên cao nhìn xuống dưới mấy tầng mây, sau khi thăm dò tứ phía đã phát ra tín hiệu cảnh báo nhưng vẫn tiếp tục bay qua lại trên không.

Dạ Kinh Đường nheo mắt nhìn kỹ lại phát hiện Chim Chim đang săn một con chim màu đen bất thường, chớp mắt đã đuổi theo con chim kia vào giữa các ngọn núi.

Dạ Kinh Đường cảm thấy tình hình không ổn, liền thổi tiếng còi ra hiệu cho Chim Chim không đuổi theo sâu vào trong, cùng lúc đó nói: "Có người đánh đến đây, mau chóng đưa đám người Hàn tiên sinh rút lui đến nơi an toàn."

Tưởng Trát Hổ quay qua ra lệnh cho phu nhân cùng con gái và mười mấy tộc nhân di chuyển vào sâu trong núi, còn hắn thì đứng ở lối vào thôn, nhíu mày chờ đợi.

Đạp đạp đạp rất nhanh, tiếng gầm rú như mưa của vó ngựa đã vang lên giữa các ngọn núi, nhưng chỉ thoáng chốc đã đến lối vào

thung lũng.

Dạ Kinh Đường cầm đao đứng dậy nhìn lên, đã thấy bộ kim giáp phản chiếu ánh vàng chiếu đến lối vào thung lũng, cùng với tiếng vó ngựa từ từ đến gần, xông vào thung lũng đầu tiên là một con ngựa sắt uy mãnh, sau đó là mười mấy con ngựa kỵ binh Tây Bắc.

Cưỡi trên lưng ngựa đều là những binh lính mang theo các loại vũ khí, mặc dù trang phục và diện mạo không đồng nhất, nhưng sáu người đầu tiên ngồi trên một con ngựa có bộ lông trắng, cho thấy thân phận của đoàn người này là những người trong doanh trại Bạch Tiêu dưới trướng Tả Hiền Vương Bắc Lương.

Chương 823 - Tả Hiền Vương

Chương 823. Tả Hiền Vương

Cái tên của doanh trại Bạch Tiêu đối với các chư bộ Tây Hải và giang hồ Bắc Lương có thể khiến họ thay đổi sắc mặt khi nghe đến, nó không phải là quân đội dưới trướng bất kỳ ai, mà là môn khách của Tả Hiền Vương.

Vì lãnh thổ Bắc Lương quá rộng lớn, lại ít người sinh sống, triều đình khó lòng quản lý được hết, Tả Hiền Vương Lý Giản có thể nói là hoàng đế của hàng vạn dặm lãnh thổ Tây Bắc, bản thân hắn ta cũng nằm trong số tứ thánh, không từ chối người tài năng cũng không tính toán quá khứ trước kia, do đó có rất nhiều võ sĩ tới cửa Tả Hiền Vương làm việc, việc sử dụng 'ba nghìn môn khách' để hình dung hoàn toàn không quá đáng.

Những người này có những kẻ là những tên cướp hung hãn phạm tội ở Bắc Lương, có những tên giang hồ khốc liệt khó có chỗ đứng ở Đại Ngụy, cũng có những kẻ theo đuổi công danh lợi lộc. Mặc dù thành phần rất phức tạp, nhưng điểm chung là có chút tài năng và giỏi về nhiều lĩnh vực khác nhau. Sau khi được chiêu mộ vào doanh trại Bạch Tiêu, họ đảm nhận vai trò là tai mắt của Tả Hiền Vương, kiểm soát tình hình quan lại Bắc Lương cùng các chư bộ Tây Hải.

Việc có thể cưỡi những con ngựa có bộ lông màu trắng cao quý cho thấy những người này đều là thân tín của Tả Hiền Vương, ở trong doanh trại Bạch Tiêu đều thuộc vào hàng địa vị rất cao, thường dựa vào lai lịch của Tả Hiền Vương, một mình đi ngang qua các chư bộ Tây Hải, một lần này đi đến những sáu người, quân đoàn này không thể nói là không lớn.

Sáu con ngựa có bộ lông trắng đã được coi là uy nghiêm như hổ, nhưng so với con ngựa đứng phía trước, lúc này vẫn có cảm giác nhỏ bé.

Hơn mười người cưỡi ngựa xông vào thung lũng, cuốn theo bụi cát bay khắp trời phía sau, đi ở phía trước là một con ngựa cao lãnh khỏe mạnh.

Con ngựa cao lãnh này toàn thân được phủ bởi một bộ giáp vàng có hoa văn vảy cá, rực rỡ dưới ánh nắng bình minh, kích thước lớn hơn so với các con ngựa khác một bậc, bốn chân khỏe mạnh, vùng bụng như đá cuộn, dẫn đầu cuộc tấn công điên cuồng như rồng rắn đi trên mặt đất, uy lực thậm chí không kém con Son Phấn Hổ của Nữ Đế.

Còn người ngồi trên lưng ngựa là một người nam nhân cũng mặc giáp vàng, khoác áo choàng xanh có hoa văn rắn, đội mũ sắt che mặt, không thấy rõ khuôn mặt nhưng tóc trắng phía sau tung bay, kết hợp với cây thương dài hơn một trượng trong tay, bay nhanh như đi trên ánh sáng từ trên trời rơi xuống của Kim Giáp Thần, vừa bước vào cửa thung lũng đã khiến người ta cảm nhận được vài phần sức ép kinh hoàng từ trên cao.

Phạm Thanh Hòa nhìn thấy bộ dạng của người mặc áo giáp vàng tóc trắng kia, ánh mắt đột nhiên thay đổi, như gặp được quỷ Diêm La, nói thầm: "Là Tả Hiền Vương, mau chạy đi."

Kì thực Dạ Kinh Đường không cần nhắc nhở, chỉ cần nhìn vào khí thế bức người cực độ của đối phương đã biết người đến là ai.

Tả Hiền Vương Lý Giản tuổi thật đã qua sáu mươi, nhưng so sánh trong số sáu vị Thánh khác của hai triều Nam Bắc, tuổi còn được coi là khá trẻ. Không chỉ võ đạo siêu phàm nhập Thánh, hàng vạn dặm lãnh thổ Tây Bắc cũng nằm trong quyền kiểm soát của hắn ta. Có thể nói rằng thân phận cùng võ đạo hiện tại đã đạt đến đỉnh cao.

Mặc dù Tả Hiền Vương có chút giả Lữ Thái Thanh, nhưng Lữ Thái Thanh là giáo chủ của giáo phái lớn nhất hai triều Nam Bắc, chỉ cần nhắc tên ra đã biết là thần sống hiện thân, ai gặp cũng phải khiêm nhường một nửa.

Còn Tả Hiền Vương là một võ khôi đã bước vào cảnh giới thánh, cơ bản được coi là vượt ra khỏi phạm vi giang hồ thế tục, võ khôi đơn độc đụng phải chỉ có chạy, có thể chạy thoát hay không còn phải xem vận may.

Mặc dù mục tiêu của Tưởng Trát Hổ là Phụng Quan Thành, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là mục tiêu, hiện tại rõ ràng tính mạng còn chưa chắc giữ được, nhìn thấy Tả Hiền Vương dẫn người tới giết, khuôn mặt trầm xuống vài phần, quay đầu nhìn lại gia quyến chạy vào núi, mở miệng nói: "Xin nhờ Dạ tiên sinh bảo vệ nhạc phụ đại nhân rời đi, ta sẽ kéo dài trong thời gian ngắn, để các ngươi tranh thủ thời cơ rút lui."

Phạm Thanh Hòa thấy điều này muốn kéo Dạ Kinh Đường đi nhanh, nếu không có thể không còn cơ hội chạy thoát.

Nhưng Dạ Kinh Đường thấy tình hình, hắn nghĩ nên cùng Tưởng Trát Hổ liên minh, có thể vẫn còn khả năng thương lượng, để cho Tưởng Trát Hổ tự mình đi ứng phó, chắc chắn là một đi không trở lại, chết không nghi ngờ.

Dạ Kinh Đường im lặng một chút, lên ngựa cầm Minh Long Thương, hướng về lối vào thung lũng.

Tưởng Trát Hổ thấy điều này cũng không nói nhiều lời nữa, lên ngựa đi song song.

Phạm Thanh Hòa tự mình cảm thấy không ổn, không thể để Dạ Kinh Đường gặp sự cố, lập tức thúc ngựa đuổi theo sau.

Chương 824 - Tới Gặp Mặt Nói Chuyện

Chương 824. Tới Gặp Mặt Nói Chuyện

Mặt trời dần hiện lên toả nắng khắp nơi, làm bên trong thung lũng như đang rơi xuống vạn trượng Kim Hà.

Hơn mười kỵ binh khí thế uy nghiêm, đứng thẳng hàng trên đồng cỏ cao đến đầu gối ở cửa thung lũng, xa xa nhìn thấy ba người đi tới. Mặc dù hơi ủy khuất nhưng bọn chúng chỉ là những người theo sau phụ giúp, kia chính là hai võ khôi đỉnh cao đang đi tới như vậy, bọn chúng chỉ có thể thập phần bỏ chạy.

Lúc này Đỗ Đàm Thanh đã trở về đội, cưỡi ngựa đứng bên phải người đang mặc bộ giáp hoàng kim, chỉ vào hai người bị ép phải ra khỏi thung lũng: "Hai người đó hôm qua đã đánh nhau ở đây, đều bị thương một chút, nhưng không có vấn đề gì nghiêm trọng."

Tả Hiền Vương Lý Giản đeo mặt nạ, chỉ nhìn thấy tóc trắng phất phới bay theo gió sớm, đôi mắt trong veo nhìn qua khe hở, thấy người nam nhân trẻ tuổi cưỡi ngựa đen cầm thương dài phía trước, mở miệng nói:"Người này so với Thiên Lang Vương thực lực không hơn kém nhau là bao. Ta đã đọ sức với Thiên Lang Vương cách đây hàng chục năm, bây giờ còn có thể gặp lại nhi tử của người quen cũ, cũng được coi là may mắn..."

Phía sau, Tào A Ninh và Hứa Thiên Ứng cũng bị kéo theo thành tùy tùng, phát hiện Tả Hiền Vương tự mình ra trận, cảm giác chỉ có thể nói là tuyệt vọng.

Theo suy đoán của Tào A Ninh, Dạ Kinh Đường cộng với Tưởng Trát Hổ có lẽ không thể đánh thắng Tả Hiền Vương. Chuyện này giống như Hứa Thiên Ứng đánh Dạ Kinh Đường, chỉ cùng cấp bậc mới có tư cách so sánh. Yếu hơn một chút là hoàn toàn chênh lệch, chiến đấu trực tiếp sẽ bị đối phương dắt như dắt chó đi dạo, một người hay hai người cũng không có khác biệt quá lớn.

Hắn cảm thấy Dạ Đại Diêm Vương hôm nay lành ít dữ nhiều, lựa chọn an toàn nhất hiện giờ chắc chắn là đứng về phía Tả Hiền Vương, tìm cách tham gia vây giết để tạo chút giao tình, sau đó hoàn toàn giành được sự tin tưởng của Tả Hiền Vương.

Nhưng Tào A Ninh đã thấy Dạ Kinh Đường có bao nhiêu tà môn ngoại đạo, không thể không tin Dạ Đại Diêm Vương có thể lật ngược tình thế ở nơi này. Nếu hôm nay hắn không hành động hoặc thậm chí tăng thêm hảo cảm, Dạ Kinh Đường mà chạy mất, hắn sợ sẽ không sống qua tháng này.

Thấy hai bên sắp xảy ra xung đột, Tào A Ninh lo lắng, suy nghĩ sâu xa, bị khí thế áp bức vội tiến lên một chút, tôn kính nói: "Vương gia, thứ cho tôi bạo gan nói thẳng, sư phụ từng nói 'thà gây sự với lão nhân, còn hơn đạp nhầm hài tử', dù lão nhân trên giang hồ bá đạo, nhưng sau nhiều năm đi lang thang trong lòng vẫn luôn có một cái gọi là nguồn gốc, sẽ không xảy ra quá nhiều biến cố; còn những hài tử khác, anh hùng tự cổ chí kim đến nay đều có những trải nghiệm khác nhau, những giai đoạn phát triển, không có ngoại lệ là ai đụng ai chết mà xung đột với họ, người có kinh nghiệm dù giàu kinh nghiệm cũng không đoán được đối phương biến hóa thế nào..."

Tào A Ninh đi theo Tào công công học hỏi, mặc dù võ nghệ của bản thân không tốt nhưng theo sư phụ nhiều năm, dù ở Nam triều hay Bắc triều đều được công nhận. Nếu không nhờ đầu óc của hắn, hắn cũng không có tư cách mở miệng.

Tả Hiền Vương nghe thấy điều này, hiểu ý của hắn liền đáp: "Người dễ bị giẫm chết đều không thể trở thành cường giả; còn kẻ thắng cuộc cuối cùng, khi trẻ tuổi nhất định gặp hung hóa cát, khí vận thông thiên. Tào công công dựa vào kết quả này để kết luận, có chút đánh đồng."

Một câu nhắc nhở của Tào A Ninh là đủ rồi. Sau này Tả Hiền Vương gặp khó khăn, tự nhiên sẽ nhớ lại lời nhắc nhở của hắn.

Mấy người nói chuyện vài câu, ba người cưỡi ngựa đã đến gần lối vào thung lũng. Cách nhau khoảng mười thước, làn gió nhẹ làm cỏ đung đưa lấp lánh dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời.

Dạ Kinh Đường cưỡi ngựa đứng ở giữa, nhìn quét qua mười mấy người một lần sau đó tập trung vào người cưỡi con ngựa uy mãnh mặc trên mình bộ giáp vàng, từ xa mở miệng: "Các hạ chính là Tả Hiền Vương Bắc Lương?"

Tả Hiền Vương đơn thương độc mã tới trước, cũng không vội vàng ra tay, ung dung đáp: "Năm xưa ứng chiến Liêu Nguyên một trận, Thiên Lang Vương bị bản vương chém dưới ngựa. Ngươi và ta là kẻ thù không đội trời chung. Gặp phải bản vương, ngươi nên chạy mới phải."

Nếu Dạ Kinh Đường có thể thoát thân mà không bị chút thương tổn nào, hắn đã chạy mất từ lâu, nhưng ngựa của Tả Hiền Vương chắc chắn nhanh hơn bọn họ, còn khinh công càng không thể so với bọn họ, quay đầu bỏ chạy ngoài việc làm mất tự tôn của bản thân thì không có ý nghĩa gì.

Thấy Tả Hiền Vương trực tiếp làm rõ ý đồ, Dạ Kinh Đường nhẹ xoay cổ tay, lấy ra một tấm lệnh bài: "Tại hạ là Dạ Kinh Đường, được thiên tử Đại Ngụy sắc phong làm Vũ An Hầu, phó chỉ huy sứ Hắc Nha, mang theo thánh lệnh âm thầm bảo hộ nhi tử Lương Vương vào Lang Hiên Thành bàn công vụ giao thương. Tả Hiền Vương muốn thay mặt Lương Đế phá vỡ hiệp ước ngừng

chiến giữa hai triều, gây ra chiến sự biên quan?"

?

Chương 825 - Có Công Vụ Trong Người

Chương 825. Có Công Vụ Trong Người

Lời vừa dứt, bên trong thung lũng chợt tĩnh lặng.

Tưởng Trát Hổ và Phạm Thanh Hòa liếc nhìn đối phương, thấy Dạ Kinh Đường cầm tấm lệnh bài 'Như trẫm đích thân đến' trong tay, đáy mắt không khỏi hiện ra sự ngạc nhiên.

Những môn khách của Tả Hiền Vương cũng nhíu mày, Đỗ Đàm Thanh nhìn tấm lệnh bài này, biết rằng tình hình có chút mất kiểm soát, quay đầu hỏi: "Hắn ta là Dạ Kinh Đường?"

Việc Dạ Kinh Đường trở thành Đao Khôi đã được truyền khắp hai triều Nam Bắc, nhưng mối quan hệ gần xa với Nữ Đế, kinh thành chỉ có vài người biết, huống chi là Bắc Lương cách đó hàng vạn dặm.

Tào A Ninh thấy điều này, tiến lên trả lời: "Đúng vậy. Trước đây ta nghĩ cách viện trợ Ô Vương mưu đồ phế Đế, kế hoạch lại bị Dạ Kinh Đường phá hoại. Huynh đệ kết nghĩa của ta Từ Bạch Lâm càng có khả năng bị người này giết chết. Liễu lão Liễu Thiên Sanh cũng bị người này bắt giữ. Đây là lần đầu ta được diện kiến người thật."

Hứa Thiên Ứng thấy điều này cũng nghiến răng nghiến lợi bổ sung thêm một câu: "Kế hoạch ám sát của Yến Vương thế tử cũng bị người này phá hoại. Sư phụ của ta đã chết trong tay kẻ này!"

Đỗ Đàm Thanh nhẹ nhàng gật đầu, coi như đã nhìn ra — —

hai người này đều có huyết hải thâm thù với Dạ Kinh Đường, sát tâm rất lớn.

Vì thế, hắn còn nhíu mày an ủi mỉa mai một câu: "Việc này liên quan đến quan hệ giao bang giữa hai nước, đừng để thù hận cá nhân che mờ lý trí, phải coi trọng tình hình chung cuộc, nghe theo Vương lệnh mà làm việc."

Nói xong, Đỗ Đàm Thanh nhìn về phía Tả Hiền Vương, hỏi hiện tại nên xử lý thế nào.

Rốt cuộc, việc ngừng chiến và giao thương giữa hai nước là quyết định được định ra bởi thiên tử hai triều thông qua quốc sách, liên quan đến mọi mặt của hai triều Nam Bắc. Dù quyền lực của Tả Hiền Vương Lý Giản lớn, cũng chỉ là 'Vương' chứ không phải Đế, là thần tử tự mình giết sứ giả Nam triều, nếu dẫn đến chiến sự giữa hai nước, Lương Đế e phải cầm đao từ Yên Kinh qua để hỏi xem có phải hắn ta mất não rồi hay không.

Tả Hiền Vương trước mặt chống lại quân Lương Châu sau lưng quân trấn giữ bên trái Yểm Châu, bây giờ khởi chiến sẽ ảnh hưởng rất lớn, hắn ta rõ ràng có hơn một nước cờ.

Nhưng năm đó hắn ta đã tự mình bình định Vương đình Tây Bắc, mà Dạ Kinh Đường rõ ràng có khả năng tái hợp các chư bộ Tây Hải, hiện tại lại có mối quan hệ chặt chẽ với Nữ Đế Nam triều. Nếu hắn để Dạ Kinh Đường thoát khỏi đây sẽ giống như việc thả hổ về rừng, không xứng ngồi ở vị trí hiện tại.

Thấy Dạ Kinh Đường tự báo danh, ngữ khí nói chuyện của Tả Hiền Vương không có gì thay đổi: "Vì là sứ giả Nam triều xa xôi đến đây, bản vương sao có thể không hết lòng làm tròn bổn phận chủ nhà mà tiếp đón. Mời Dạ tiên sinh đi theo bản vương đến Bình Di Thành, chờ bản vương tấu thư cho Ngụy Đế chứng thực thân phận. Sau đó bản vương sẽ đích thân dẫn Dạ tiên sinh ra khỏi biên quan."

Nếu Dạ Kinh Đường thật sự đi theo, ngay cả khi không chết bất đắc kỳ tử cũng phải dùng thân phận thế tử Thiên Lang Vương mới được trực tiếp gửi đến Yến Kinh để làm con tin. Trừ khi Lương Đế tự mình đến mới được lấy lại tự do.

Dạ Kinh Đường trực tiếp nói thẳng: "Công vụ trong người cần lập tức trở về để phục mệnh. Ý tốt của Vương gia ta ghi lòng tạc dạ. Ngày sau nhất định sẽ quay lại cảm tạ."

"Lần sau ngươi đến là đến để giết bản vương hay chỉ đơn giản là cảm tạ bản vương, ngươi tự biết trong lòng." Tả Hiền Vương không nhiều lời, vẫy tay ra hiệu: "Ngươi buộc phải ở lại, bản vương sẽ viết tấu thư cho Ngụy Đế, để thăm dò xem có phải sứ giả Nam triều thật không. Ngươi chắc chắn không chết. Nếu tiếp tục khua môi múa mép, bản vương chỉ có thể cho rằng ngươi giả mạo sứ giả để tìm cơ hội thoát thân. Ngươi từ chối bị bắt hoặc phản kháng đều là ý đồ mưu sát thứ Vương. Bản vương sẽ giết chết mà không cần đền bù cho Nam triều. Lựa chọn thế nào, ngươi tự nhớ trong lòng. Giải đi."

"Vâng!"

Sáu tên môn khách cưỡi ngựa trắng phía sau ngay lập tức cầm vũ khí tiến lên, áp sát ba người.

Dạ Kinh Đường cầm trường thương trên tay nhíu mày, biết rằng cuộc chiến này không thể tránh khỏi. Hiện tại cũng không còn gì để nói nữa, cùng Tưởng Trát Hổ dùng ám hiệu qua ánh mắt, thống nhất ý kiến — — cố gắng nghĩ cách đánh lại, đánh không lại thì mỗi người chạy về một phía.

Phạm Thanh Hòa nào dám để Dạ Kinh Đường rơi vào tay Tả Hiền Vương, hiện giờ cũng cầm nhuyễn tiễn bên hông ngựa, nhìn về phía sáu người giết tới.

Lộc cộc, lộc cộc….

Móng ngựa đạp lên hàng vạn hạt cát vàng khắp thung lũng, tiếng vó ngựa ầm ầm như sấm vang vọng vào Thiên Sơn.

Sáu con ngựa trắng như sáu con bạch long di chuyển nhanh chóng trên đồng cỏ dày đặc. Bốn kỵ binh phía trước và hai kỵ binh từ hai bên vòng qua phía sau, tạo thành vòng bao vây kín.

Chương 826 - Giao Thủ Hai Chiêu

Chương 826. Giao Thủ Hai Chiêu

Ba người Dạ Kinh Đường cưỡi ngựa đứng giữa, ánh mắt dừng lại trên người mặc bộ áo giáp vàng ở lối vào thung lũng.

Nhìn thấy khoảng cách rút ngắn khoảng ba mươi thước, ánh mắt Dạ Kinh Đường trở lên tĩnh lặng. Tay phải xoay nhẹ nâng cao Minh Long Thương. Đầu thương chĩa thẳng về phía Tả Hiền Vương phía trước, sau đó cổ tay có chấn động mạnh.

Bành — —

Đầu thương đen như mực rung lên mạnh mẽ, chỉ trong phút chốc, thân thương chín tấc bao bọc khí cường xông ra, xé qua đám cỏ dày đặc, thân thương xoay tròn trực tiếp cuốn lấy một đường dài trên mặt cỏ.

Táp — —

Tiếng gió sắc nhọn gần như chói tai! Bốn kỵ binh ngựa trắng ở phía trước, trong đầu không ai biết ai đang đứng đối diện đầu thương, làm sao dám lơ là chút nào. Phát hiện Dạ Kinh Đường ra tay, ánh mắt đầy kinh hoàng nhảy ra khỏi lưng ngựa để né đòn sang trái phải.

Bọn chúng dần sớm nhận ra Minh Long Thương đang nhắm thẳng vào Tả Hiền Vương.

Mặc dù biết Tả Hiền Vương không thể bị đòn tấn công ở mức độ này gây thương tích gì, nhưng là một kỵ binh trung thành, bốn

người vẫn tiếp tục tập trung sự chú ý vào mũi thương bay qua.

Cùng lúc này!

Sang sảng — —

Tiếng đao kiếm rút ra khỏi vỏ bất ngờ vang lên.

Dạ Kinh Đường dùng hai chân vận công để xông ra theo cây thương, bộ dáng như cuồng lôi lao đến. Giữa chừng, Lý Long Đao rút ra khỏi vỏ, trong phút chốc quét qua trước mắt kỵ binh phía trước đã bị phân tán.

Kỵ binh bị tấn công liền cầm trường đao, chưa kịp phản ứng đã phát hiện có một lưỡi bạc sắc dài quét qua mắt. Sau đó ngực cùng bụng truyền tới khí lực khổng lồ.

Bành — —

Giữa không trung, máu bắn tung trong không khí!

Dạ Kinh Đường đá một chân vào không khí vào đến người võ khôi kia. Cơ thể võ khôi bị đá bay ra ngoài. Đầu bị cắt đứt vẫn giữ ánh mắt kinh hồn trong không trung.

Dạ Kinh Đường cũng tận dụng khí lực quay lại không trung, thuận tiện nắm lấy cây thương bị vứt ra chỉ trong khoảnh khắc đã vượt qua ngựa trắng, giết tới phía trước bên phải của kỵ binh. Một thức Hoàng Long Ngoạ Đạo giữa trời đánh tới.

Ầm ầm — —

Kiếm khách bên phải ở phía trước có đồng đội đỡ lưng, phản ứng nhanh hơn một chút, theo bản năng giơ tay đâm một kiếm vào hướng đang bị tấn công.

Hắn ta chỉ là một Tông Sư thông thường lại đi đối phó với một Võ Khôi đỉnh cao đang rơi vào tuyệt cảnh mà cố gắng thoát khỏi

vòng vây. Có thể giơ tay phản kháng đã là thành tựu cao nhất trong cuộc đời giang hồ của hắn ta, không thể mong đợi quá nhiều.

Trường kiếm vừa xuất thủ, mũi thương từ trên không trung chém xuống. Kiếm dài ba thước vừa chạm vào liền gãy. Mũi thương không bị cản trở, bổ nhào xuống trán. Lúc này, khí lực bao bọc cũng bộc phát.

Bành!

Máu bất ngờ bắn tung tóe trong không khí. Vô số mảnh thịt trên cơ thể bay ra bốn phía, khi rơi xuống chỉ còn lại một ngón chân nhỏ.

Hai chiêu không hơn không kém chỉ bằng một cái chớp mắt, hoàn toàn không có khoảng thời gian kịp phản ứng.

Bốn kỵ binh cách xa hơn, thấy điều này liền hoảng sợ, gan mật như vỡ ra, không dám tiến lên nửa bước, sau khi đáp xuống vội vàng bay trở lại để kéo dài khoảng cách.

Bảy tám người còn lại phía sau Tả Hiền Vương trên núi cũng có ánh mắt kinh hoàng, theo bản năng thúc ngựa lùi lại vài phần.

Dạ Kinh Đường nháy mắt liên tiếp giết hai người, khi đáp xuống ngay lập tức lại bùng nổ, muốn loại bỏ tất cả những tên vô dụng.

Mặc dù gia sản của Tả Hiền Vương giàu có, những môn khách cưỡi ngựa này cũng không phải đồ miễn phí. Có hai người đỡ đao thử nghiệm của Dạ Kinh Đường là đủ rồi. Khi Dạ Kinh Đường lại bùng nổ, tay thúc ngựa của Tả Hiền Vương hơi xiết chặt!

Ầm ầm — —

Trong tiếng nổ rầm rầm, toàn bộ thung lũng đột nhiên yên tĩnh trong vài khoảnh khắc.

Dạ Kinh Đường quất roi điên cuồng, chưa chạy ra ba trượng, ánh mắt đột nhiên phát hiện một bóng hình vàng kim lướt qua bên cạnh, thậm chí không nhìn rõ hình dáng hoàn chỉnh, đã đến gần một trượng, thúc ngựa cầm thương với tay đơn lần lượt rút đánh, mang theo tiếng nổ lớn như sấm.

Rút đánh giống như trẻ con cầm cành cây quét lá khô, không có kỹ thuật gì để nói, từ thái độ ra tay đến tư thế đứng đều rất tùy tiện.

Nhưng chiêu này lại chứa đựng lực đạo phá núi làm rung chuyển thành trì. Nơi mà ngọn thương đi qua, cả lá cây và đất cát đều bị cuốn lên như sóng lớn bao bọc, đổ trời che đất ép xuống phía trước.

!!

Ánh mắt Dạ Kinh Đường hiếm khi hiện ra tia kinh hoàng. Trước kia ở Vân Mộng Trạch đã chứng kiến Tuyền Cơ Chân Nhân một lần hạ bút đã thành đạo, lúc ấy cảm thấy khó hiểu. Lần này hoàn toàn là phiên bản hoàn chỉnh của kiếm lúc ấy, đại xảo bất công đi thẳng về thẳng. Có thể chỉ ra một trăm loại khiếm khuyết như thế nào? Trước sức mạnh tuyệt đối, ngay cả việc nhìn rõ cũng là sự mong muốn xa vời chứ đừng nói đến việc phá giải mà phản công.

Ầm ầm — —

Chương 827 - Tả Hiền Vương Kinh Ngạc

Chương 827. Tả Hiền Vương Kinh Ngạc

Dạ Kinh Đường phản ứng nhanh lẹ, ngay lập tức rút thương về phòng thủ. Hắn biết chắc chắn không thể đứng vững nên trước tiên lui lại để tránh khỏi việc toàn bộ khí cường không thể chịu được trút xuống người mình.

Khi ngọn giáo đập vào Minh Long Thương, trong phút chốc, Dạ Kinh Đường cảm thấy như bị một con rồng nặng ngang một ngọn núi va vào. Cánh tay hai bên ngay lập tức mất cảm giác trong thời gian ngắn. Tầm nhìn trước mắt lập tức biến thành ảo ảnh. Khi phục hồi lại, hình dáng của Tả Hiền Vương đã ở xa vài chục trượng. Nếu không phải xương và cơ bắp đủ chắc khỏe, cái này có thể khiến hắn bị bắn tung.

Tưởng Trát Hổ không muốn đứng xem kịch, khi Dạ Kinh Đường bùng nổ đã theo sau xông ra ngoài. Ban đầu muốn giải quyết kẻ thù bên trái, phát hiện Dạ Kinh Đường bị tấn công đột ngột, lại chuyển hướng nhanh chóng trở lại giúp đỡ.

Tả Hiền Vương rút giáo khỏi người Dạ Kinh Đường một cách tùy tiện, chỉ nâng giáo trở lại cũng giống như cắt cỏ héo trong quân doanh, bao bọc khí cường chém mạnh về phía Tưởng Trát Hổ.

Tưởng Trát Hổ mới nếm khổ hôm qua, hôm nay đã có kinh nghiệm, thấy giáo Tả Hiền Vương quá nhanh thì cố ý chậm nửa nhịp. Khi ngọn giáo quét qua mặt trong khoảnh khắc, toàn thân người đột nhiên bùng nổ ra phía trước, cầm trường đao trong tay

phải trực tiếp đánh vào mặt giáp của Tả Hiền Vương.

Ầm ầm — —

Một quyền này là Tưởng Trát Hổ liều mạng giấu mọi người luyện tập, đưa võ học cả đời này lên đỉnh cao. Tiếng phong quyền như hổ gầm rú trong sơn thánh uy lực kinh người. Nhưng cách Tả Hiền Vương còn có hai thước vẫn bị hắn ta một tay chặn lại!

Đông — —

Tả Hiền Vương giơ tay trái chặn lại quyền một cách chuẩn xác. Cơ thể như tượng đúc bằng vàng, chắc như đá không chịu ảnh hưởng gì. Cỏ phía sau lại bị tiếng phong quyền quét qua như tiếng sóng nước khi đá cuộn vào hồ.

"Lên — —!"

Dạ Kinh Đường bị một thương chặn lại, chưa rơi xuống đã cắm Minh Long Thương xuống mặt đất. Thương dài cong thành nửa vòng cung rung đùng đùng. Toàn thân trực tiếp bật trở lại. Một thức Thanh Long Hiến Trảo tung ra trong không trung chĩa thẳng vào mặt giáp của Tả Hiền Vương.

Tưởng Trát Hổ cũng phản ứng nhanh nhạy. Một quyền bị chặn lại ngay lập tức lao về phía trước, cố gắng ôm lấy eo hạn chế hành động của Tả Hiền Vương.

Phạm Thanh Hòa cũng không muốn xem kịch. Thân pháp cũng theo kịp hai người, biết rằng vũ khí cực đại không thể phá vỡ được, bay vào gần đó tung ra trường tiên quấn lấy thân giáo, dồn lực kéo mạnh về phía sau.

Ba người nháy mắt đã bao vây, phối hợp ăn ý, nếu thay bất kỳ võ khôi nào vào đây, có lẽ đều gặp phải khó khăn.

Nhưng Tả Hiền Vương là một trong tứ thánh, mọi mặt đều

nhanh hơn ba người.

Thấy Tưởng Trát Hổ muốn ôm lấy cơ thể, ngón chân Tả Hiền Vương chạm một cái, toàn thân như chim bay, bay lên cao và biến mất trước mặt Tưởng Trát Hổ chỉ trong chớp mắt.

Mã thương trong tay Tả Hiền Vương cũng chưa từng rời tay, mà chỉ rung giáo mạnh hơn.

Ba — —

Phạm Thanh Hòa dùng hết sức mạnh kéo trường tiên chỉ cảm thấy khí lực khó chống lại dễ bị phản phệ. Toàn thân bị kéo một cái trở nên loạng choạng, trường tiên tức thì rơi ra phát ra tiếng rên khe khẽ.

Dạ Kinh Đường tập trung công lực. Lúc này, một thân võ kỹ kích hoạt đến cực điểm. Thấy Tả Hiền Vương bay lên cao, hắn trực tiếp đạp một chân vào lưng Tưởng Trát Hổ bay lên sau, chĩa thẳng thương vào phần dưới của Tả Hiền Vương, muốn xuyên qua áo giáp chém vào giữa hai chân.

Phản ứng của Dạ Kinh Đường không thể nói là bình tĩnh. Ngay cả đáy mắt của Tả Hiền Vương cũng hiện ra vài phần kinh ngạc, cảm thấy tiểu tử này tuổi còn nhỏ đã đa mưu túc trí chắc chắn sẽ giỏi hơn vị Thiên Lang Vương cuối cùng. Tương lai còn không dám tưởng tượng.

Tả Hiền Vương đã không phải còn là một Vương gia trẻ tuổi giao đấu với Thiên Lang Vương nhiều năm trước mà là một võ khôi luyện thành tất cả của Bắc Lương Võ Thánh. Sự khác biệt này không phải một chút may mắn là có thể bù đắp được.

Hai thân ảnh như mũi tên rút ra khỏi dây xung từ ngoài thung lũng bay lên cao, trong khoảnh khắc đạt đến độ cao bảy tám trượng.

Dạ Kinh Đường cầm thương tiến về phía trước, nhưng khoảng cách giữa mũi thương và Tả Hiền Vương lại đang kéo dài. Lực kéo sớm đã lên đến điểm cuối cùng của cường nỏ, cơ thể bắt đầu rơi tự do. Còn Tả Hiền Vương mới đến điểm cao nhất. Khi lật người trên không trung, bị động đổi thành chủ động đâm xuống dưới.

Táp — —

Dạ Kinh Đường thấy tình thế không ổn, đang ở trên không trung không có chỗ để mượn lực, định ném mạnh thương lên trên để gây rối tránh bị đánh cao thấp trong tình huống khó xử này, nhưng ánh mắt đột nhiên phát giác có điều bất thường, tiếp theo chỉ thấy một cảnh tượng ngạc nhiên đủ để ghi nhớ cả đời!

Ầm ầm — —

Tiếng nổ rầm rầm từ gò đất bên ngoài thung lũng xuất hiện một cái hố.

Dạ Kinh Đường chỉ kịp nhìn thấy dư quang từ xa vụt qua bầu trời, gần như chia cỏ thành hai đường, chưa nhìn rõ là cái gì đã đến bên cạnh Tả Hiền Vương rơi xuống.

Chương 828 - Nàng Ấy Là Phu Nhân Ta

Chương 828. Nàng Ấy Là Phu Nhân Ta

Ánh mắt của Tả Hiền Vương ban đầu rất bình tĩnh lúc này đột nhiên thay đổi sắc mặt. Lúc đầu hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở, cũng trong khoảnh khắc này sản sinh ra vài phần hoang mang.

Rốt cuộc, cho dù Tả Hiền Vương có là võ thánh thì cũng không phải là thần tiên thật sự. Nhảy từ không trung đáp xuống, hắn ta cũng không có chỗ để xoay người. Chỉ cần đánh trúng thì đó là một mục tiêu sống không khác gì người bình thường.

Thấy bị kẻ lạ mặt tấn công, Tả Hiền Vương ngay lập tức quay ngược ngọn giáo quét sang bên cạnh đồng thời cũng nhìn rõ người đến là ai.

Người đến mặc cẩm bào, đầu đội ngọc quan đối lập với áo giáp ngọc trắng, thân hình cực kỳ thanh thoát, hai tay cầm hai cây hàn thiết dài.

Sắt lạnh trong ánh ban mai mang theo hai cầu vồng trắng bùng nổ hết sức, chỉ trong nháy mắt đã đến gần.

Keng — —

Tả Hiền Vương một giáo quét ngang, kinh ngạc phát hiện người đến không yếu hơn hắn ta là bao. Ngọn giáo chạm vào trong phút chốc đã làm cong thân giáo, còn người trong không khí không có chỗ để mượn lực. Cả người cũng do vậy xoay được ít vị trí.

Người đến tay trái quét ngang cây giáo dài, cũng xoay một vòng, tay phải quét theo đà trong không trung vung mạnh, trực tiếp đập vào đầu Tả Hiền Vương!

Cả hai bên xuất chiêu đều không có quy luật, nếu phải miêu tả thì là dồn hết sức lực để đánh nhau quyết liệt, hoàn toàn không chút do dự nương tay.

Tả Hiền Vương chỉ trong tức khắc đã nhận ra đối phương là 'Hoàng tước', nhắm vào hắn ta mà giết, thấy không tránh né được cũng không dám đưa đầu lên nhận một giáo, ngay lập tức giơ tay trái lên.

Ầm ầm — —

Tiếng một chưởng nổ ầm ầm vang lên!

Trong mắt người khác, Tả Hiền Vương vừa bay lên trời lại bị bắn xuống mặt đất. Dạ Kinh Đường kịp đáp xuống mặt đất trước, phát hiện có cường giả giúp đỡ, tự nhiên nắm lấy cơ hội.

Thấy Tả Hiền Vương hướng mặt lên trên, ngược lại từ trên không trung đập xuống. Hắn ta rơi ngay lập tức toàn lực tung chiêu chĩa thẳng vào xương sống của Tả Hiền Vương.

Xoạt — —

Tiếng va chạm giữa kim thiết trong tiếng nổ, Minh Long Thương xuyên qua áo giáp vàng.

Tả Hiền Vương dám đối mặt với kẻ thù phía sau để ứng phó với phía trên thì trong lòng chắc chắn có sự tính toán. Khi chiêu thức chết người này đến gần, hắn ta xoay eo tránh khỏi điểm yếu. Mặc dù xuyên qua áo giáp và thịt nhưng chưa chạm vào chỗ hiểm, Tả Hiền Vương liền đâm một giáo xuống mặt đất, mượn lực di chuyển sang bên, trong người có máu chảy ra.

Xoạt ~~

Cường giả dùng chùy đôi theo sát phía sau rơi xuống mặt đất. Chân vừa chạm đất liền bật lên. Không chờ Tả Hiền Vương ổn định, hai tay luân phiên mạnh mẽ đánh tới.

Rầm rầm rầm — —

Dạ Kinh Đường cầm thương truy kích lại hát hiện cường giả này không phải dạng bá đạo bình thường, chỉ trong phút chốc đã đánh liên tiếp mười mấy chiêu vào Tả Hiền Vương còn giơ giáo chặn lại, bị đánh ra xa nửa dặm dọc theo con đường để lại hàng loạt vết lõm.

Tưởng Trát Hổ và Phạm Thanh Hòa không ngờ có cường giả mạnh như vậy xuất hiện giải quyết, thấy có cơ hội đánh bại kẻ thù, ngay lập tức từ hai phía bao vây, còn Dạ Kinh Đường tấn công trái phải.

Tả Hiền Vương đánh đơn thương độc mã, hoàn toàn có thể ứng phó với kẻ điên cuồng cầm chùy đôi nhưng bị tấn công lén trên không trung và bị thương, rơi xuống mất sự chuẩn bị trước lại bị hai võ khôi kẹp lại, Phạm Thanh Hòa còn tấn công trộm, rõ ràng không thể tiếp tục chặn đòn một cách thoải mái.

Sau khi liên tiếp nhận ba chiêu hai quyền cộng thêm bảy tám chiêu chùy đôi, Tả Hiền Vương cuối cùng cũng khó chống trả, buồn bực ho một tiếng, toàn lực bộc phát một giáo Hoành Tảo Thiên Quân: "Đánh!"

Trong tiếng gào thét, giáo dài quét qua đất. Gió mạnh lật tung cỏ trên thung lũng tạo thành hình bán nguyệt khổng lồ.

Bốn người đang tấn công cũng buộc phải dừng lại do sự uy hiếp của chiêu này.

Tả Hiền Vương tận dụng cơ hội, quay người chạy điên cuồng

vào rừng núi.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy chuyện này thì đuổi theo vài bước xong dừng lại rời khỏi chiến trường. Tả Hiền Vương có thực lực quá cao, thay đổi trước khi chết cũng không phải một vấn đề lớn.

Hắn và Tưởng Trát Hổ chuẩn bị không đuổi theo kẻ thù. Cường giả phía trước cũng không có ý định này.

Bình Thiên giáo Chủ xếp hạng nhất trong giang hồ thế tục từ rất lâu rồi, tự cho bản thân rất giỏi nhưng cũng không dám dễ dàng thách thức nhị thánh. Vì vậy nàng luôn âm thầm tu luyện.

Còn bây giờ bắt được một võ thánh Bắc Lương lẻ loi, chỉ cần giết chết hắn ta là có thể ngang hàng với nhị thánh. Sao có thể thuận tiện thu tay.

Việc hành thích Tả Hiền Vương có thể gây ra sóng gió lớn, nhưng nàng hoàn toàn không cần phải xem xét, nàng là Bình Thiên Thiên giáo chủ tâm cơ phản động, Bắc Lương cách quá xa Đại Ngụy không thể đánh đến chỗ nàng. Đại Ngụy càng không giúp nàng chịu trách nhiệm, khi đó việc đẩy lên đầu Bình Thiên, Bắc Lương chắc sẽ không vì điều này mà chiến đấu với Đại Ngụy phải không?

Vì vậy, giáo chủ Bình Thiên Giáo mang theo chùy đôi, sát khí đầy mạnh mẽ. Cảnh này khiến Tả Hiền Vương, Dạ Kinh Đường cùng những người khác đều nghi ngờ liệu nàng có thù oán giết cha diệt tộc với Tả Hiền Vương hay không.

Dạ Kinh Đường cầm thương truy kích, phát hiện cường giả này mang tâm trạng phải giết bằng được. Hắn ta bị vây cũng không thể chạy trước, chỉ có thể đuổi theo để giết đồng thời cố gắng thương lượng vài câu.

Nhưng hắn chưa kịp mở lời thì nhìn thấy cường giả sĩ áo bào

này bay ra ngoài thung lũng, hơi chuyển hướng một cái ôm lấy thanh y nữ nhân chạy qua sau đó tiếp tục truy kích.

Dạ Kinh Đường ban đầu vẫn nghĩ rằng — — cường giả này thực sự dụng tâm biết rõ, truy sát đối phương còn không quên mang theo hồng nhan tri kỷ — — nhưng nhìn kỹ lại….

Nàng ấy là phu nhân của ta!

Ánh mắt Dạ Kinh Đường đầy kinh ngạc, hiểu ra ngay cường giả điên cuồng phía trước là giáo chủ của Bình Thiên, ngạc nhiên và vui mừng gần như chạy quanh đầu.

Lạc Ngưng bị ôm về phía trước cũng không dám công khai cao hô to cái gì, chỉ quay đầu nhìn về phía ba người đang truy sát, lặng lẽ nháy mắt ra hiệu cho Dạ Kinh Đường không đuổi theo nữa, nàng sẽ nhanh chóng quay lại.

Dạ Kinh Đường trước đó có thể dừng lại, bây giờ tuyệt đối không thể để hai người đi vào nguy hiểm được, lập tức không lo lắng cầm thương đuổi theo với tốc độ nhanh nhất...

Chương 829 - Vết Thương Nhỏ!

Chương 829: Vết Thương Nhỏ!

Dưới ánh mặt trời, mấy người lao vùn vụt trong dãy núi, tức khắc đã chạy ra vài dặm về phía Tây Bắc. Tả Hiền Vương Lý Giản là một trong tứ thánh, nội lực khá kinh người, bị vây kín kích thương nhưng tốc độ không giảm mà còn tăng lên, nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy được kim sắc tàn ảnh.

Bình Thiên Giáo Chủ ôm người truy kích, mặc dù Lạc Ngưng thân nhẹ thể nhu, cũng không nặng nhưng dù sao cũng là người trưởng thành, ôm nàng mà chạy khoảng cách bị kéo càng ngày càng xa, cũng không thể ném phu nhân cho Dạ hộ pháp đằng sau ôm, chỉ có thể điều khí dồn sức liều sức chịu đựng với Tả Hiền Vương.

Phía sau, Dạ Kinh Đường nâng Minh Long Thương chạy nhanh như sấm, sau khi chạy ra vài dặm phát hiện tốc độ của Tưởng Trát Hổ hơi chậm lại, quay đầu cất cao giọng nói: "Tưởng bang chủ, ngươi về hộ tống Hàn tiên sinh trước đi."

Mấy người từ trong khu vực thung lũng đuổi theo ra, mấy người lão Vu sư lại dời vào trong núi, tuy tùy tùng của Tả Hiền Vương luôn đuổi theo sau viện trợ nhưng mà lỡ như có mấy người đầu óc tỉnh táo quay đầu lại chơi vây Ngụy cứu Triệu thì sẽ ra vấn đề lớn.

Vợ con Tưởng Trát Hổ ở sau lưng, lúc này cũng chỉ đành nói: "Giặc cùng đường chớ đuổi, mau chóng trở về."

Sau đó đáp xuống đất, giết ngược về hướng thung lũng.

Dạ Kinh Đường vốn còn định nhắc nhở là đừng có đánh chết Tào A Ninh, nhưng nếu như Tào A Ninh ngốc đến mức dưới tình huống này mà không biết chạy là thượng sách thì cũng chẳng có chút hữu dụng gì, hắn cũng không nói nhiều.

Đóa Lan Cốc nằm ở nơi chật hẹp nhất trong Hoàng Minh Sơn, hai bên sơn mạch chỉ rộng hơn năm mươi dặm, trải dài đến đại mạc Tây Bắc, hai triều Nam Bắc xưng là 'Bất Quy Nguyên'.

Bất Quy Nguyên thời kỳ Thượng Cổ từng là kho lúa hậu phương của Đại Lương Triều. Sau khi sông lớn thay đổi dòng chảy, Hoàng Minh Sơn ngăn cản hơi nước khiến cho khu vực ngàn dặm hóa thành sa mạc vô tận, trở thành khu vực cấm không có sinh linh sinh sống, mặc dù có những người gan lớn muốn kiếm tiền từ người đến thăm nhưng đa số đều là có đi mà không có về.

Phạm Thanh Hòa vẫn luôn theo sát sau lưng Dạ Kinh Đường, mắt thấy trong chốc lát đã đi ngang qua Hoàng Minh Sơn, có thể nhìn thấy biển cát vô biên ở phía xa, mở miệng nói: "Đi vòng qua phương Bắc, Bất Quy Nguyên không có đường để đi. Phía Nam là địa bàn của Lương Vương hắn không dám đi, chắc chắn sẽ chạy dọc theo sơn mạch về hướng Bắc."

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì bắt đầu chuyển hướng về phía bên phải, mà Bình Thiên Giáo Chủ phía trước cũng bắt đầu chếch hướng sang bên phải, phong tỏa đường chạy trốn của Tả Hiền Vương.

Dạ Kinh Đường chỉ nâng một cây trường thương nặng bảy, tám cân, tốc độ hoàn toàn có thể đuổi theo kịp Bình Thiên Giáo Chủ đang ôm nương tử chạy, thậm chí còn dần rút ngắn khoảng cách.

Chạy ra được một đoạn, hắn chợt phát hiện Phạm Thanh Hòa có khinh công không kém hắn mà lại lạc đàn.

Quay đầu nhìn lại, Phạm Thanh Hòa mặc váy dài hồng sa, trong tay quấn trường tiên, sa mỏng che chắn khuôn mặt, không nhìn rõ biểu cảm trên mặt nhưng mà đuôi lông mày cau lại, làn da trắng nõn cũng trở nên hơi hồng hào, thoạt nhìn tình hình cũng không ổn lắm.

Dạ Kinh Đường thấy thế nhướng mày, tốc độ chậm lại một chút, lên tiếng hỏi thăm: "Cô bị thương rồi?"

Phạm Thanh Hòa luyện võ chủ yếu là luyện thân pháp, am hiểu độc công và cơ quan ám khí, hoàn toàn không giống như quân lính truyền thống muốn học đánh người thì phải học bị đánh trước như Dạ Kinh Đường, Tưởng Trát Hổ, nói theo cách của lão sư phụ là nội lực quá yếu, hoàn toàn không có năng lực kháng đòn.

Tả Hiền Vương đã siêu phàm nhập thánh, nhất quyền nhất cước đều uy lực kinh người, mới nãy nàng dùng roi túm lấy mã thương, Tả Hiền Vương rung thương chấn kích, trực tiếp công kích lục phủ ngũ tạng, đúng là bị nội thương, lại thêm nhanh chóng chạy vội trong thời gian dài mới hơi tụt lại phía sau.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường nhìn sang, Phạm Thanh Hòa cắn răng điều khí đuổi theo: "Vết thương nhỏ thôi, ta không sao."

Dạ Kinh Đường thấy Bình Thiên Giáo Chủ xoay người một cái đã sắp chạy ra khỏi tầm mắt, hoàn toàn không có ý định dừng bước, hắn sợ Ngưng Nhi xảy ra chuyện không may, cũng không thể để Phạm Thanh Hòa cứ đuổi theo như vậy, lập tức ôm Phạm Thanh Hòa.

"Hở?!"

Phạm Thanh Hòa bỗng nhiên bị áp vào trong ngực nam nhân, áp lực chợt giảm, hiển nhiên có chút không kịp đề phòng, con ngươi mở to mấy phần.

Vì để cho Dạ Kinh Đường giữ được thăng bằng, nàng khoát tay lên vai Dạ Kinh Đường, lấy thuốc trị thương ở bên hông ra cho vào miệng.

Phía trước, cách hơn nửa dặm, Lạc Ngưng làm gì có tâm tư quan tâm tới sống chết của Tả Hiền Vương, ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên người Dạ Kinh Đường.

Phát hiện Dạ Kinh Đường trên đường chạy tới mà cũng học theo Bạch Cẩm ôm nữ nhân trang điểm lộng lẫy bên cạnh, ngay cả tư thế cũng giống như đúc, thấy vậy nàng không khỏi cong đôi môi đỏ lên.

Sau đó ánh mắt Lạc Ngưng thay đổi mấy phần, suy nghĩ một chút sau đó đưa tay vòng qua cổ Tiết Bạch Cẩm, nhìn thẳng về phía trước, dáng vẻ như muốn chọc tức Dạ Kinh Đường.

Chương 830 - Ngưng Nhi

Chương 830. Ngưng Nhi

Phía sau, Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này cũng không có cảm thấy gì, Tiết Bạch Cẩm đang toàn lực truy sát lại không hiểu thế nào, lên tiếng hỏi: "Ngưng Nhi, ngươi ôm ta làm gì?"

"Không có gì, mau đuổi theo..."

Ào ào.

Năm người trước sau truy đuổi giống như ba cây vũ tiễn phá không, những nơi đi qua sơn hà bay ngược, dùng tốc độ kinh người nhanh chóng vọt tới khu vực sa mạc vạn dặm.

Tả Hiền Vương Lý Giản vốn muốn chạy về phía Bắc nhưng mà nhìn thấy truy binh đều chạy về phía Bắc chặt đứt đường lui của mình thì trực tiếp vọt thẳng vào trong khu vực sa mạc, tóc trắng bay phất phơ trong gió, cho dù là liều mạng chạy trốn thì khí thế vẫn không hạ xuống, sau khi kéo giãn khoảng cách còn mở miệng nói một câu: "Tiết Bạch Cẩm, ngươi gia nhập dưới trướng Nam Triều?"

Tiết Bạch Cẩm nhìn chằm chằm Tả Hiền Vương, khàn giọng đáp: "Cũng không phải, chỉ là trùng hợp gặp được, không nhìn nổi mọi rợ Bắc Lương ức hiếp quân lính Nam Triều ta."

Tả Hiền Vương cũng không thấy Tiết gia vốn cố thủ Nam Tiêu Sơn một thời gian lại có thể đang trong thời kỳ thịnh vượng bỗng nhiên đầu hàng, mà Dạ Kinh Đường dường như không biết phía sau có viện binh, chỉ cho là giống như Tiết Bạch Cẩm nói, chỉ ngẫu nhiên gặp được, lại mở miệng nói: "Cả nhà Tiết gia ngươi trung

liệt, chưa bao giờ xuất hiện hạng người vong ân phụ nghĩa. Năm đó Nam Yến sinh tử tồn vong, Vương Đình Tây Bắc xuất quân xuôi nam đánh thẳng vào Trung Nguyên, nếu không phải phụ hoàng ta bất ngờ tập kích vương đô Tây Bắc, giải quyết tình hình khẩn cấp, Nam Yến đã chết sớm mấy năm. Bây giờ ngươi không đối phó loạn thần tặc tử Ngụy quốc, lại đuổi đánh bản vương tới cùng."

Tả Hiền Vương nói đúng là lịch sử thật nhưng Tiết Bạch Cẩm hoàn toàn không quan tâm.

Dù sao hai nước giao tranh nào có ân nghĩa gì, năm đó Bắc Lương xé bỏ minh ước bất ngờ tập kích Vương đình Tây Bắc là vì giải quyết họa lớn trong lòng của mình chứ hoàn toàn không liên quan gì tới Đại Yên.

Tả Hiền Vương nói nhảm hồi lâu, phát hiện Tiết Bạch Cẩm hoàn toàn không quan tâm, cảm thấy hắn giống như quả hồng mềm cho nên muốn đánh chết hắn, hắn cũng không thèm nói nhiều nữa, vội vàng cắm đầu chạy vào trong sa mạc.

Dạ Kinh Đường ôm Phạm Thanh Hòa cắt về phía cánh phải, tốc độ tất nhiên chậm lại, khoảng cách với Bình Thiên Giáo Chủ dần dần bị kéo dài ra.

Năm người cứ ngươi tìm ta đuổi như vậy, quả thực chạy ra mấy trăm dặm đường, chạy đến cuối cùng đều mặt đỏ tới mang tai thở hổn hển, mà khoảng cách giữa bọn họ cũng kéo dài đến hai dặm, bây giờ chính là cuộc đấu sức chịu đựng, xem ai không nhịn được trước.

Mặc dù nội lực của Dạ Kinh Đường không bằng Tả Hiền Vương nhưng không bị thương, thể lực đầy đủ, bây giờ vẫn không bị tụt lại phía sau nhưng do ôm người nên bị bỏ lại rất xa, sau khi vượt qua một cái gò núi thì phát hiện ở cuối tầm nhìn xuất hiện một đám mây mù màu vàng.

Mây mù trôi nổi ở trên sa mạc vạn dặm, phô thiên cái địa giống như thiên quân vạn mã hoành hành, mơ hồ còn có thể nhìn thấy ánh sáng trong cát bụi đầy trời, động tĩnh giống như là vạn con thú cùng gào lên, thôn phệ tất cả những thứ ở nơi mà nó đi qua.

Vẫn như cũ, Tả Hiền Vương lần lượt vứt bỏ khôi giáp, khi nhìn thấy cảnh này thì nhanh chóng lao tới đâm đầu vào trong bão cát, thân hình trở nên mơ hồ, cho đến khi hoàn toàn bị cát bụi che lấp.

Bình Thiên Giáo Chủ cũng không dừng lại chút nào, theo sát phía sau xông vào trong đó.

"Ngưng Nhi?"

Dạ Kinh Đường nhìn thấy bão cát thầm nói không ổn, muốn gọi hai người dừng bước đừng đuổi theo nhưng mà tiếng gió gào thét vang vọng đất trời, tiếng hô của hắn chỉ vang được mấy trượng đã bị tiếng gió che lấp, chỉ mơ hồ nhìn thấy Ngưng Nhi khoát tay áo kêu hắn trở về.

Dạ Kinh Đường biết bão cát lợi hại, sợ hai người chạy vào biển cát lạc đường, đưa tay lên trời vẫy vẫy.

"Chít chít —— "

Chim Chim vẫn đang truy đuổi trên không trung nhìn thấy thủ thế của hắn thì lập tức đáp xuống, bay tới trước mặt Lạc Ngưng làm chim dẫn đường, như vậy chỉ cần bão cát tan đi, Chim Chim bay lên không trung là có thể tìm được đường ra, không cần lo mất phương hướng.

Dạ Kinh Đường thì không có nhanh chóng chạy tới mà dừng lại trên đồi cát, lần theo dấu vết mọi người để lại trong bão cát, chống lại gió mạnh đi sâu vào trong bão cát...

Hô hô.

Cát bay che khuất bầu trời, đi sâu vào trong bão cát chừng hơn trăm trượng thì bầu trời cũng bị che khuất, xung quanh lờ mờ giống như không có ánh sáng chiếu vào, bên tai chỉ còn lại tiếng sấm rền và gió táp hô gào.

Dạ Kinh Đường giơ cánh tay lên che chắn tránh để cát thổi vào mặt, tay phải ôm chặt eo Phạm Thanh Hòa, cát vàng sượt qua người để lại một vệt đuôi rõ ràng sau lưng.

Cồn cát vốn không chắn chắn bây giờ cũng trở nên bấp bênh, theo cuồng phong biến ảo di chuyển giống như một con thuyền nhỏ đi trên sóng lớn, nếu không có võ nghệ đủ cao chỉ sợ chưa được một lát đã ngã xuống cho đến khi bị biển cát chôn vùi.

Chương 831 - Sư Tử Đá

Chương 831. Sư Tử Đá

Phạm Thanh Hòa lớn lên trong chư bộ Tây Hải, đến sa mạc không ít, ngay cả trang phục đều là loại quần áo thích hợp để hành tẩu trong sa mạc, lúc này nàng không chút bối rối, lấy một mảnh vải đỏ từ trên người xuống hỗ trợ che mắt của Dạ Kinh Đường tránh bị hạt cát bay vào đồng thời còn hô lớn: "Bão cát quá lớn, đừng chạy lung tung..."

Dạ Kinh Đường không đeo mạng che mặt, miệng vừa mới mở ra đã bị gió thổi cát bay đầy vào miệng, chỉ có thể dùng cánh tay che miệng đáp: "Yên tâm, ta thường xuyên áp tiêu trên sa mạc, không lạc đường được đâu. Cô giữ chắc, đừng bị thổi bay..."

"Ta biết rồi."

Bởi vì không nghe rõ, Phạm Thanh Hòa cũng không nói thêm gì nữa, chỉ túm lấy đai lưng Dạ Kinh Đường, khó nhọc vượt qua cát bay.

Dạ Kinh Đường vẫn muốn lần theo dấu chân mà truy tìm nhưng bão cát ở đây mạnh hơn Sa Châu, hắn vừa đi thì dấu chân để lại lập tức bị thổi bay theo gió, dù khoảng cách chỉ tầm một trăm mét cũng khó nghe được động tĩnh, chỉ đành từ bỏ truy lùng, che chở Phạm Thanh Hòa đi đến chỗ bão cát nhỏ hơn, chờ bão cát tan.

Mặc dù Phạm Thanh Hòa bị ôm chạy suốt đường không mệt, nhưng mà dù sao trước đó cũng bị nội thương, bây giờ mồ hôi đã thẩm thấu qua áo vàng trên người, cách một lớp áo ngoài có thể cảm nhận được cảm giác nóng ướt.

Dạ Kinh Đường càng như vậy, toàn thân toát đầy mồ hôi, tiếng hít thở nặng nề thỉnh thoảng có thể che lấp tiếng gió.

Phạm Thanh Hòa thấy vậy thì đổi lại vịn cánh tay của Dạ Kinh Đường, nhìn chằm chằm gió mạnh thổi một đoạn, sau đó cảm thấy đầu váng mắt hoa, khẽ cắn đầu lưỡi nói lớn: "Nghe lão nhân trong tộc nói, trước kia nơi này rất phồn hoa, có rất nhiều thành trì hương trấn, ruộng tốt khắp nơi."

"Bởi vì Lang Hiên Thành thường xuyên gặp thiên tai, Đại Lương Triều dời quốc đô đến nơi này, kết quả sau một trận động đất, Lang Hiên Thành không sao, bên này ngàn dặm trực tiếp chìm xuống, nửa quốc thổ biến mất."

"Mỗi lần bão cát tan đều nhìn thấy được không ít kiến trúc đã tan hoang, còn có thể tìm được đồ sứ vàng bạc bên trong, trước kia ta hay chạy tới chỗ này để tìm bảo vật..."

Dạ Kinh Đường từng nghe kể về truyền thuyết khắp nơi ở Sa Châu đều có hoàng kim, nhưng những chỗ có thể đào được đều bị người ta đào xong hết rồi, những chỗ không có ai đi chắc chắn là có nguy hiểm, cho nên hắn cũng chưa từng trở thành dân đào vàng.

Sau khi che chở Phạm Thanh Hòa đi tới phía sau một cái cồn cát khổng lồ, bão cát nhỏ lại một chút, Dạ Kinh Đường ngồi yên tại chỗ chờ bão cát tan hết.

Phạm Thanh Hòa dò xét trái phải vài lần, sau đó chỉ vào một cái mô nhỏ ở sườn dốc cồn cát: "Nhìn chỗ ấy đi. Ở đó có thứ gì đó."

Dạ Kinh Đường cúi đầu nhìn xuống, sau đó xem Minh Long Thương như quải trượng, kéo Phạm Thanh Hòa bò lên trên sườn cát, từ từ đi tới mô nhỏ ở sườn dốc.

Thứ nhô lên toàn thân màu trắng, đến gần mới thấy rõ là một pho tượng loài thú được điêu khắc từ đá trắng.

Pho tượng cao cỡ một người, phía dưới vùi sâu vào trong đất cát, mặc dù đã qua ngàn năm nhưng do chôn lâu trong đất cát nên không có vết tích bị phong hóa, vẫn có thể nhìn ra công phu điêu khắc cổ xưa cực kỳ tỉ mỉ, tinh tế, siêu phàm.

"Đây là vật gì? Sư tử đá?"

Dạ Kinh Đường đến gần dò xét vài lần, lại sờ lên, cảm thấy là văn vật nhưng lớn như vậy chắc chắn không đem đi được.

Phạm Thanh Hòa vì chấn động lớn của Vương đình Tây Bắc, từ nhỏ đã tìm hiểu tin tức về phương diện này, lúc này nàng giống như nữ đại sư khảo cổ, dùng tay che bão cát đứng trước tượng đá quan sát tỉ mỉ sau đó lên tiếng nói ra: "Đây là Toan Nghê, là đứa con thứ năm của rồng, nhìn kiểu chế tác và kích thước này thì hẳn là thụy thú trấn trạch được đặt ở trên cung điện."

"Nha... hả?"

Dạ Kinh Đường vừa có điều suy nghĩ, lập tức cảm thấy không đúng, cúi đầu nhìn cồn cát như núi lớn ở dưới chân mình: "Đây là trên nóc nhà?"

"Sao lại có phòng ở lớn thế được, hẳn là do kiến trúc đã sập xuống cho nên pho tượng bị dòng cát chảy chậm rãi kéo tới chỗ này."

Trong lúc nói chuyện, Phạm Thanh Hòa cầm lấy Minh Long Thương của Dạ Kinh Đường, xem nó như xẻng Lạc Dương, chọc vào sườn cồn cát.

Xoạt xoạt.

Kết quả vừa cắm vào khoảng ba thước thì nghe thấy một tiếng

két vang lên ~

Rầm rầm ——

"Tê!"

"Mẹ ơi..."

Cùng lúc đó, một bên khác.

Tả Hiền Vương xông vào bão cát, sau đó cắm đầu phi nước đại ra vài dặm, đằng sau cũng không còn tung tích của truy binh.

Bão cát quá lớn, Tả Hiền Vương tiêu hao thể lực kinh khủng hơn, nếu đi vào sa mạc mà không tìm được tiếp tế thì rất có thể sẽ không ra khỏi khu vực cát vàng ngàn dặm này cho nên hắn cũng giảm tốc độ chậm lại, lấy một cái la bàn bỏ túi từ eo ra.

Sau khi phân biệt rõ phương hướng, Tả Hiền Vương cất la bàn, quay người đi về hướng chính Đông, muốn đi đường tắt về Hoàng Minh Sơn.

Hắn vừa mới đi ra chưa tới hơn mười trượng thì một tiếng vang lớn từ chỗ sâu trong bão cát vọng ra.

Chương 832 - Chạy Thoát

Chương 832. Chạy Thoát

Tả Hiền Vương ánh mắt ngưng trọng, dừng bước, mã thương trong tay theo gió quét ngang.

Ầm ầm.

Mã thương quét ra nửa vòng tròn, tạo thành một khu vực chân không trong sa mạc đầy trời, cũng đánh bật binh khí đánh thẳng tới.

Tập trung nhìn lại, phát hiện đó là một thanh kiếm dài ba thước.

Tả Hiền Vương thầm nói không ổn, xoay tay đâm thẳng về phía sau nhưng mà đã quá muộn.

Tiết Bạch Cẩm ngăn chặn tất cả khí tức, vất vả lắm mới vọt được tới trước mặt, không bỏ qua cơ hội này, khi Tả Hiền Vương ra tay, thân hình đã vọt lên, hai tay cầm chùy như là thần tiên gióng trống, toàn lực đánh mạnh từ trên xuống dưới: "Chết đi!"

Ầm ầm ——

Tả Hiền Vương rút mã thương về lật ngang đưa lên cao, trong nháy mắt khi chùy đôi rơi xuống, lớp cát xốp dưới chân bị đánh xơ xác như quả cầu thiết nặng ngàn cân rơi xuống mặt nước, tạo thành một cái hố lớn.

Gạch đá chôn giấu dưới lớp cát cả ngàn năm cũng bị chấn nát, phát ra một tiếng vang giòn.

"Lên ——!"

Tả Hiền Vương chống lại một kích toàn lực của Bình Thiên Giáo Chủ, hai tay như ngọc trụ kình thiên, mặt nạ bị khí tức ngang ngược phá nát, lộ ra nửa gương mặt, có thể nhìn thấy được mắt trái xích hồng, sắc mặt trướng lên, khí thế hung hãn giống như Bạch Phát Tu La.

Tả Hiền Vương bị nện lún vào dưới biển cát, trong nháy mắt rơi vào trong phế tích đá vụn thì mượn lực bắn lên, mắt thấy Tiết Bạch Cẩm xách chùy lại đánh tới lần nữa, hắn không trốn không né, trực tiếp ném mã thương vào cát vàng đầy trời.

Táp.

Sắc mặt Tiết Bạch Cẩm đột biến, vì bão cát quấy nhiễu quá lớn, nàng không thể xác định được vị trí chính xác của Lạc Ngưng, sợ mã thương gây ngộ thương cho Lạc Ngưng, ném chùy sắt ra, đồng thời bay nhào tới chụp lấy mã thương.

Hô hô hô bành!

Tả Hiền Vương biết chắc chắn Tiết Bạch Cẩm sẽ cứu người, sau khi ném mã thương ra thì quay đầu nhanh chóng chạy về hướng ngược lại.

Chùy sắt lượn vòng đánh thẳng vào sau lưng, kim giáp của Tả Hiền Vương vỡ nát, sắc mặt tím lại, ho ra một ngụm máu đen, hắn cũng không thèm quan tâm mà mượn lực bay thẳng về phía trước, vọt vào trong cát bụi.

Tiết Bạch Cẩm một phát bắt được mã thương, bị mã thương lôi cuốn kéo bay hơn mười trượng mới dừng lại, kết quả vừa rơi xuống đất mới phát hiện ra Lạc Ngưng khá thông minh, sau khi ném nhuyễn kiếm ra thì đã đổi chỗ, ôm Chim Chim ẩn nấp sau cồn cát chờ đợi.

"Đi!"

Tiết Bạch Cẩm kéo Lạc Ngưng chạy tới chỗ cái hố bị nện ra muốn tìm lại hàn thiết trường chùy đã ném ra, kết quả nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì sững sờ.

Lạc Ngưng ôm Chim Chim bị thổi bay đứng không vững, cúi đầu dò xét hố to dần dần bị gió cát vùi lấp, có thể thấy được trong đó đều là tường gạch cũ kỹ.

Nàng nhìn xung quanh một chút: "Đây là chỗ nào?"

Tiết Bạch Cẩm nghĩ nghĩ, lấy một tấm địa đồ từ trong ngực ra quan sát tỉ mỉ, lại tính khoảng cách chạy từ Hoàng Minh Sơn đến đây rồi lên tiếng trả lời: "Lang Hiên Thành bị sụp đổ, sau đó Đại Lương dời đô đến phía Tây Hoàng Minh Sơn, Đóa Lan Cốc hẳn là ngụ ý thu phục đất bị Nam Quan đoạt mất năm đó... Đại Yên khảo sát nói nơi này có một tòa thành trì, theo khoảng cách thì rất có thể là kinh đô mới."

"Vậy làm sao bây giờ? Đào bảo vật hay đi truy bắt?"

Tiết Bạch Cẩm nhìn bão cát đầy trời, bây giờ chỉ chậm có một lúc thôi mà Tả Hiền Vương bị trọng thương đã liều mạng chạy được không biết bao xa, rất khó tìm ra tung tích, mà nàng chỉ muốn rời khỏi đây, chờ bão cát tan hết thì chắc chắn những di tích cổ này sẽ bị lấp đầy, dưới tình hình không có bất kỳ dấu vết nào, muốn gặp lại chỉ có thể xem vận may nên lập tức xoay người đi theo đường cũ thăm dò: "Được rồi, tha cho hắn một mạng, qua thời gian nữa mới lấy mạng hắn, bây giờ xác định chỗ này là chỗ nào trước đã."

Lạc Ngưng nhìn Bạch Cẩm đã đổ mồ hôi ướt lớp quấn ngực, không nói gì, đảo mắt nhìn phía sau, ánh mắt có chút lo lắng: "Dạ Kinh Đường không đuổi kịp, sẽ không xảy ra vấn đề chứ?"

"Đường đường là Võ Khôi, nếu bị gió cát thổi chết thì chỉ có thể nói hắn không xứng với vị trí đó. Chắc đang tránh gió ở nơi nào đó, chờ bão cát tan hết rồi tới, lo việc của mình trước đã."

"Ừm..."

Chương 833 - Di tích

Chương 833: Di tích

Phù phù --

Sa sa sa ~

Âm thanh vật rơi xuống đất khẽ vang lên, quanh quẩn trong căn phòng trống trải, sau đó là tiếng cát vàng rơi xuống đồng hồ cát.

Phía trên vốn có ánh sáng yếu ớt, rất nhanh bị đất cát vùi lấp, xung quanh chỉ còn lại một mảnh tối tăm và tiếng vang nhỏ. Dạ Kinh Đường quay người giữa không trung, hai chân đáp xuống đất, chưa kịp đứng vững thì một khối thịt mềm nhẫn đã lao vào trong lồng ngực, đè hắn xuống đất, tiếp theo là cát hất thẳng vào mặt. Dạ Kinh Đường sợ bị đống cát chôn sống, lúc này ôm người trong ngực lăn vài vòng sang bên cạnh, cho đến khi không có hạt cát nào rơi lên trên người, cơ thể mới dừng lại, ngước mắt kiểm tra đã không còn thấy bất kỳ quang cảnh gì.

"Khụ khụ.... nơi đây thật sự đúng là nóc nhà, tại sao lại có phòng ở lớn như thế...." Bên tai truyền đến tiếng thì thầm, cùng vài tiếng ho có vẻ như bị đau.

Dạ Kinh Đường biết Phạm Thanh Hòa bị nội thương, không kịp chuẩn bị đề phòng ngã xuống, vội vàng điều khí ứng biến, đoán chừng là bị đau sốc hông, lập tức đưa tay sờ lên.

Chạm đến nơi nóng hổi mềm mại, có dính một chút mồ hôi.....

?

Bởi vì trước tiên không phân rõ đây là nơi nào, hắn sờ trái sờ phải, kết quả người bên cạnh giống như bị điện giật co ngực lại, tiếp đó truyền đến giọng nói có vẻ hơi xấu hổ: “Ngươi làm cái gì?"

"A, thật xin lỗi... để ta dìu cô, cô không sao chứ?"

"Ta không sao..."

Phạm Thanh Hòa từ trong ngực Dạ Kinh Đường ngồi xuống, sửa sang lại vạt áo, lấy cây đuốc từ bên hông ra.

Xì xì ~ sau khi cây đuốc mở ra liền tự bốc cháy, hương tùng và ánh sáng vàng tản ra, chiếu sáng nơi hẻo lánh xung quanh.

Dạ Kinh Đường đứng dậy vỗ cát trên người, xem xét trái phải, đã thấy hai người đang ở trong một đại điện rất rộng, trong điện có hơn mười cây cột Bàn Long to lớn ba người ôm không hết, nhờ khí hậu khô ráo, trải qua ngàn năm vẫn chống đỡ được mái vòm. Mái vòm phức tạp làm bằng gỗ dàn khung, hư hại một phần, nhìn như lung lay sắp đổ, vừa rồi hai người rơi xuống vẫn còn cát chảy."Thật khí khái, nơi này là đại điện hoàng cung của Đại Lương Triều sao?"

"Không giống lắm." Phạm Thanh Hòa cầm cây đuốc, đi qua mặt đất đầy cát bụi, tới trước đại điện, có thể thấy được nền móng lộng lẫy bằng đá, mặt ngoài còn có trang sức thuần kim với các loại hình dáng, đèn đuốc vừa chiếu đã lóe ra màu sắc rực rỡ, dù bên trên nền móng đầy bụi đất vẫn có thể tưởng tượng ra hơi thở rộng rãi xa hoa khi đó.

"Nơi này hẳn là Tổ miếu, thời kỳ Thượng Cổ dùng để tế tự thiên địa, chả trách lớn như thế....."

Phạm Thanh Hòa đi đến trước mặt, dùng tay sờ trang sức kim loại, quan sát tỉ mỉ các bức phù điêu.

Dạ Kinh Đường có thể nghe được tiếng vang của bão cát réo

rắt xuyên thấu qua mái vòm, bây giờ ra ngoài cũng không có chỗ trốn, đành cùng Phạm Thanh Hòa xem xét bên trong di tích.

Phạm Thanh Hòa hiểu rất rõ lịch sử của Vương đình Tây Bắc, vừa đi vừa giảng giải cho Dạ Kinh Đường về các loại truyền thuyết thời kỳ Thượng Cổ. đại điện Tổ miếu có quy mô rất lớn, chỉnh thể làm bằng gạch đá, trong đường đi của kiến trúc mặc dù lọt vào chút hạt cát nhưng vẫn có thể đi lại bình thường.

Dạ Kinh Đường dạo quanh nền móng, lờ mờ có thể nhìn thấy trên mặt đất có vài dụng cụ, thậm chí tìm được chút ngọc tinh khiết rơi rớt trên mặt đất, chữ viết có thể phân biệt rõ ràng, thứ ghi lại đều là chuyện liên quan đến Ngũ Hành thuật.

Phạm Thanh Hòa nhặt ngọc tinh khiết lên, sau khi so sánh hình như lấy được chí bảo vội ôm vào trong ngực, tiếp tục vào sâu hơn: "Đây đều là phương thuốc thời kỳ Thượng Cổ, đã sớm thất truyền. Tình hình nơi này như địa long xoay người, người trong Tổ miếu hốt hoảng chạy trốn, sau đó cũng không trở lại nữa..... nơi này không khác gì nhiều so với Tổ miếu Đông Minh Sơn, chỉ rộng hơn một chút, phía trước hẳn là nơi ở của Đại Chúc Tông, đi qua đó xem xem."

Dạ Kinh Đường theo lên phía trước được một đoạn, muốn rời khỏi đại điện lại phát hiện toàn bộ lối ra bên ngoài đều là cát vàng, chỉ tìm được lối đi nhỏ có nơi ít cát hơn, dùng Minh Long Thương đâm lên phía trên khuuấy mấy lần đã chọc ra một cái động lớn. Hô hô hô ~

Bên ngoài bão cát đầy trời, trong hầm sâu đang là ban ngày, lại tựa như ban đêm.

Dạ Kinh Đường kéo Phạm Thanh Hòa nhảy ra từ cửa hang, dựa theo hướng phán đoán của Phạm Thanh Hòa, đội bão cát chạy về phía trước hơn trăm mét, đi tới bên trên một đồi cát nhỏ.

Phạm Thanh Hòa nhận lấy Minh Long Thương, lại dùng làm xẻng Lạc Dương đâm xuống, Dạ Kinh Đường thấy vậy vội vàng đưa tay: "Lần này sẽ không sập chứ?"

"Chắc là không."

Phạm Thanh Hòa đâm trường thương vào trong cát, ước chừng cắm bốn năm thước đã chạm đến vật cứng. Lần này nàng không dùng lực lớn mà thuận tiện thăm dò, tìm được nơi cách mặt đất gần nhất, dùng trường thương quét cát ra để lộ nóc nhà.

Dạ Kinh Đường ngồi xổm xuống phá vỡ nóc nhà, cùng Phạm Thanh Hòa rơi vào bên trong kiến trúc rộng lớn, có thể thấy được giữa phòng bày một cái bàn thiên văn làm bằng đồng thau, đồng thau hoàn toàn biến thành màu đen, cạnh đó còn có cầu thang đi xuống nhưng đã sập từ lâu.

Chương 834 - Bị Đần Rồi Sao?

Chương 834. Bị Đần Rồi Sao?

"Nơi này là Quan Tinh Đài, bình thường Chúc Tông đều chủ trì tế tự ở chỗ này, đi xuống xem một chút....." Phạm Thanh Hòa cực kỳ hứng thú với đào bảo, sau khi nhìn lướt qua đã theo bậc thang nhảy xuống gian phòng rộng lớn phía dưới. Kết quả khiến cho người ta khó đoán trước là, phía dưới gian phòng vô cùng sạch sẽ, cầu thang sập nhưng không có dấu vết gỗ mục, giống như được người dọn dẹp qua.

Dạ Kinh Đường nương nhờ ánh sáng của cây đuốc vừa đi vừa dò xét: "Nơi này bị người khác lục qua rồi?"

Lúc đầu, Phạm Thanh Hòa cũng tưởng như thế nhưng kiểm tra bốn phía lại cảm thấy không đúng lắm. Nàng cầm cây đuốc đi đến bên cạnh vách tường bằng đá, ngồi xổm xuống xem xét, có thể thấy được bên tường đặt mấy vò rượu.

Vò rượu sơn hồng nhìn rất tinh xảo, có một số vò của các quán rượu danh tiếng. Phạm Thanh Hòa cầm rượu lên nhìn một chút, cau mày nói:

"Những vò rượu này không đúng lắm."

Dạ Kinh Đường ngồi xổm bên cạnh, cẩn thận xem xét:

"Sao lại không đúng?"

Phạm Thanh Hòa chỉ mấy cái vò rượu bày ngay ngắn bên tường:

"Sau khi triều Đại Ngô bị hủy diệt, thiên hạ trải qua trăm năm

chiến loạn, lần nữa chia ra làm ba, Nam Triều lấy quốc hiệu là "Tề", Tề diệt đến Yến, Yến diệt đến Ngụy.

"Vò rượu này là kiểu dáng của Đại Tề, thời gian chắc chắn vào những năm cuối Đại Tề; đây lại là sứ Giang Châu thời kỳ Đại Yên cường thịnh, đại khái hơn hai trăm năm trước thịnh hành ở phương Nam, còn những thứ này tương đối mới, nhiều nhất không quá trăm năm. Không có bất ngờ gì xảy ra thì nơi này có ba nhóm người từng đến, cách nhau không dưới trăm năm, khi tới đều mang theo mấy vò rượu....”

Dạ Kinh Đường như hiểu ra gì đó liền gật đầu, suy nghĩ một chút nói:

"Có phải để cúng tế tổ tiên hay không?"

Phạm Thanh Hòa cảm thấy có khả năng này, nàng đứng dậy tìm kiếm theo vách tường.

Kết quả không tìm được bài vị và pho tượng, ngược lại trên tường đá phía Tây phát hiện một vài vết khắc. Vết khắc cũng không phải văn tự hoặc là bức hoạ, không có quy luật nào, chữ như chữ gà bới của trẻ con.

Phạm Thanh Hòa xích lại gần quan sát tỉ mỉ, đang muốn nói chuyện chợt phát hiện ánh mắt Dạ Kinh Đường bên người ngưng trọng, đến gần mấy phần, nàng nghi ngờ nói: "Đây là vật gì?"

"Không rõ, nhưng rất đặc biệt."

Dạ Kinh Đường nhận lấy cây đuốc cẩn thận xem xét, chỉ cảm thấy vết cắt trên vách tường như chiếc móc bạc trên tranh sắt, mặc dù chẳng có bất cứ mặt chữ nào có ý nghĩa, lại phát ra một khí thế thâm tàng bất lộ, nhìn thấy chi tiết lại có loại cảm giác để cho người ta khó mà nhìn thẳng.

Dạ Kinh Đường chăm chú suy tư một lát, đưa trả lại cây đuốc

cho Phạm Thanh Hòa, lui lại mấy bước, tay phải nắm chặt chuôi đao.

Sang sảng --

Đao quang lóe lên, lưỡi dao ba thước rút ra khỏi vỏ. Phạm Thanh Hòa ở bên cạnh quan sát, chỉ thấy thân hình Dạ Kinh Đường thẳng tắp, Ly Long Đao điểm trên vết cắt, hai mắt nhắm lại, cả người đều ngưng trệ. Phạm Thanh Hòa có chút mờ mịt nhưng cũng không quấy rầy.

Sau khi chờ đợi nửa khắc, chợt phát hiện khí huyết của Dạ Kinh Đường lưu thông rõ ràng bắt đầu gia tăng tốc độ, làn da phiếm hồng, không khí truyền đến cảm giác nóng nực, đỉnh đầu thậm chí lờ mờ bốc lên khói trắng, có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma. Phạm Thanh Hòa giật mình, vội vàng nói:

"Ngươi đang làm gì?"

Dạ Kinh Đường mới nhìn ra vết cắt này khắc chiêu thức võ học sâu bao nhiêu, nhưng không phải là chiêu thức bí tịch, hoàn toàn không hiểu rõ ý nghĩa trong đó.

Động tác trước mắt của hắn đơn giản là toàn tâm tập trung, không phải dựa vào ngộ tính mà đang thử nghiệm, tính toán tất cả tình huống có khả năng tạo thành vết cắt này, từ đó suy ngược ra đồ vật mà vết cắt để lại.

Thân thể xuất hiện dị thường, cũng không phải tẩu hỏa nhập mn mà là thời gian dài thử vận công sinh ra quá tải, dẫn đến thân thể nóng lên mà thôi. Bởi vì toàn tâm đắm chìm trong đó, Dạ Kinh Đường tất nhiên không chú ý tới Phạm Thanh Hòa, một tay cầm đao điểm trên vết cắt, quả thực đang thôi diễn tất cả các khả năng tạo ra vết cắt này trong đầu một lần, sau đó tìm ra giải pháp tối ưu.

Lần đứng này kéo dài gần hai khắc, nhìn Phạm Thanh Hòa nơm nớp lo sợ cũng không dám thở mạnh, cho đến cuối cùng .... đinh ~

Trong thạch thất yên tĩnh, bỗng nhiên truyền ra một tiếng vang linh hoạt kỳ ảo giống như tiếng chuông gió.

Phạm Thanh Hòa không thấy Dạ Kinh Đường có hành động, chỉ phát hiện tay phải hắn đặt trên Ly Long Đao bắt đầu rung động kịch liệt, sau đó theo vết cắt dời đi. Rung động thoạt nhìn rất tự nhiên nhưng mũi đao điểm trên vách tường lại đang rung động xẹt qua tạo thành vết cắt cổ quái, đi theo dấu vết uốn lượn tiến lên, vết khắc ban đầu sâu hơn một chút nhưng không tràn ra khỏi biên giới một phân một hào!

Phạm Thanh Hòa nhìn thấy cảnh này, đáy mắt hiện ra vài phần chấn kinh, sau khi độ rung động của lưỡi đao dừng lại mới dò hỏi: "Ngươi đang làm gì vậy?"

Dạ Kinh Đường mở mắt ra, nhìn thấy trên vách tường không có vết cắt lệch, đáy mắt hiện lên vẻ đắc ý "Không gì bằng cái này", nghiêng đầu nói:

"Đây là cảm ngộ tâm đắc cao nhân tiện tay lưu lại, người bình thường căn bản nhìn không hiểu. Cũng may ta không phải người bình thường, giỏi suy diễn, vừa tốn không ít khí lực nghiên cứu ra được chút ý nghĩa."

Phạm Thanh Hòa biết đây là nơi ở của quốc sư Đại Lương Triều, có vài đồ vật đặc biệt cũng không hiếm lạ, nhưng Dạ Kinh Đường dùng hai khắc kiên trì lần mò những vết tích bùa quỷ này, thực sự quá ly kỳ. Sao nàng lại không nhìn ra sự đặc biệt? Chẳng lẽ nàng bị đần rồi sao?

Chương 835 - Chột Dạ

Chương 835. Chột Dạ

Phạm Thanh Hòa nửa tin nửa ngờ, đi đến trước mặt quan sát tỉ mỉ, hỏi:

"Cái này là cái gì?"

Dạ Kinh Đường nâng trường đao lên, điểm trên dấu vết:

"Là sự suy diễn "Cảm ngộ", hoặc có thể nói là hồi ức về con đường luyện võ từ trước đến giờ -- đầu tiên tập trung vào hình dạng vũ khí, sau đó là kỹ pháp, tiếp theo lại thâm nhập ý cảnh, cho đến ngày nào đó ngộ đạo, một kiếm đả thông huyền diệu. Mỗi một vết khắc đều là con đường luyện võ đã trải qua, mỗi một đường chuyển hướng là những lần gặp cản trở. Cảnh giới lão kiếm thánh Tôn Vô Cực "Một kiếm thông huyền", nhưng lão kiếm thánh không có cách nào trực tiếp nói cảm thụ cho người bên ngoài.

Tiền bối có thể khắc "Ý cảnh" trên tường, sáng tạo võ đạo từ xa chứ không chỉ ở đây. Ta đoán đây là do vị cự phách ẩn thế nào đó lưu lại, khả năng cùng cấp với Hoàng Đế khai sinh ra nước Đại Ngô, đã sớm cưỡi rồng bay đi."

Phạm Thanh Hòa nghe như rơi vào đám sương mù, ngẫm nghĩ xong hỏi:

"Ngươi học xong rồi?" "Đây là tâm đắc cảm ngộ, so với học thuyết thánh nhân lưu lại, nghiền ngẫm tất có thu hoạch, đọc hiểu có khả năng ngộ đạo, nhưng muốn trở thành thánh nhân vẫn phải dựa vào lĩnh ngộ của bản thân." Dạ Kinh Đường liếc nhìn vết cắt trên vách tường, thanh đao điểm ở vị trí sau vết cắt:

"Cảnh giới vừa rồi của ta ở chỗ này, bây giờ trong lòng có sở ngộ, học được cái mới, tiến về phía trước một chút, đại khái đến chỗ này -- kỹ pháp có thừa, ý cảnh không đủ, tìm kiếm bốn phương. Từ vết cắt xem, ta cách Tôn lão Kiếm Thánh đại khái còn kém một thước rưỡi, phía sau ta xem không hiểu, hẳn là cảnh giới sau khi phản phác quy chân, thông huyền nhập tiên, huyền diệu khó lường..."

. . .

Trong phòng yên tĩnh, Dạ Kinh Đường cầm Ly Long Đao trong tay, như tiên sinh dạy học chỉ vào vết tích trên tường, thao thao bất tuyệt các loại cảm ngộ. Phạm Thanh Hòa đứng tại chỗ, không thể nói giống nghe thiên thư mà là đang nghe thiên thư, hoàn toàn không rõ tại sao Dạ Kinh Đường nhìn ra được nhiều thứ từ vài chữ như gà bới vậy.

Thấy Dạ Kinh Đường nói đạo lý rõ ràng, cũng không phải là ở đây lừa gạt cô nương ngây thơ vô tri, Phạm Thanh Hòa vẫn hết sức chăm chú, cẩn thận quan sát cảm ngộ, nghiên cứu ra nhiều thứ từ những chữ như gà bới.

Dạ Kinh Đường giảng cho Phạm Thanh Hòa, kỳ thật bản thân cũng đang âm thầm lĩnh hội con đường của tiền nhân, thông hiểu đạo lý để bản thân sử dụng.

Hai người chuyên tâm nghiên cứu di tích của tiền nhân, rõ ràng có chút xuất thần, không biết qua bao lâu, tai Dạ Kinh Đường khẽ động, chợt nghe thấy một âm thanh từ đằng xa truyền đến:

"Chít chít!!"

"Trong sa mạc thế này, ta tìm cá cho ngươi ăn ở đâu? Người ta có ý tốt bắt một con bọ cạp cho ngươi ăn, ngươi còn tức giận."

"Chít chít chít chít...."

Dạ Kinh Đường nghe được tiếng nói của Ngưng Nhi, lập tức bừng tỉnh, thầm nghĩ: sao lại quên mất nương tử...

Phạm Thanh Hòa ngẩng đầu nhìn lên trên, dò hỏi:

"Bằng hữu của ngươi tới rồi à?"

Dạ Kinh Đường muốn giải thích với Ngưng nhi chuyện "Hồng hạnh xuất tường", thấy vậy suy ngẫm một chút rồi nói:

"Đúng vậy, ta đi trước xem tình hình một chút, cô chờ một lát."

"Đi đi."

Bão cát đã ngừng, thời gian cũng lặng lẽ trôi từ sáng đến trưa. Sa mạc vạn dặm giống như hải dương vàng óng, thu vào trong tầm mắt tất cả đều là vết tích của gió, không có một chút tạp sắc.

Giữa cồn cát, Lạc Ngưng đội nón che nắng trên đầu, cầm trong tay một cây gậy, đi một đoạn lại đâm lên mặt đất, tìm kiếm công trình kiến trúc bị che giấu bên dưới.

Chim Chim xù lông, nhìn hình dáng đã biết không thích ứng được với thời tiết quỷ quái của sa mạc, núp dưới bóng Lạc Ngưng. Có thể là cảm thấy hạt cát làm bỏng móng vuốt, vừa dừng lại nó đã nhảy lên trên giày Lạc Ngưng ngồi xổm, muốn xong việc về nhà ăn cơm.

Lạc Ngưng chờ bão cát đi qua, để Chim Chim bay lên trời dò xét một vòng, không tìm được Dạ Kinh Đường, còn tưởng rằng Dạ Kinh Đường đã dẫn nữ nhân xinh đẹp kia rời khỏi sa mạc trước nên không tiếp tục tìm kiếm, đi cùng Tiết Bạch Cẩm lòng vòng trong phạm vi hơn mười dặm, thăm dò tung tích của kiến trúc.

Hai người tìm hơn nửa ngày, đã lục lọi rất nhiều căn phòng

cổ, Tiết Bạch Cẩm phụ trách "đào mộ" đi tìm đồ, mà võ nghệ của nàng hơi kém, lỡ như cồn cát lún xuống, chắc chắn sẽ gây cản trở, vì thế vẫn luôn thăm dò trên mặt đất, tìm nơi có khả năng tồn tại kiến trúc, đánh dấu lại bên trên, để Bạch Cẩm đào hang xuống dưới.

Cứ như vậy tìm kiếm không biết bao lâu, tai Lạc Ngưng khẽ động, nghe được tiếng "sàn sạt" từ xa truyền đến. Quay đầu nhìn lại, cồn cát xa xa đang trôi xuống mấy hạt cát, rất nhanh đã hiện ra một cái lỗ thủng.

Sau đó một gương mặt tuấn mỹ quen thuộc đã xông ra từ trong lỗ thủng, nhìn thấy nàng cũng không lớn tiếng la lên mà dò xét trái phải, hình như đang tìm người, còn có chút chột dạ.

Chương 836 - Cho Chim Chim Ăn Miếng Có Được Không?

Chương 836. Cho Chim Chim Ăn Miếng Có Được Không?

"Chít chít?!"

Chim Chim nhìn thấy Dạ Kinh Đường, lập tức hưng phấn muốn lao qua, chim muốn ăn.

Lạc Ngưng thấy thế vội vàng bắt lấy Chim Chim, thậm chí bịt miệng Chim Chim lại, quay đầu nhìn một chút, lặng lẽ chạy đến sau một cồn cát, ngoắc tay về phía Dạ Kinh Đường. Dạ Kinh Đường phát hiện không có tung tích của Bình Thiên Giáo Chủ thì phi thân vọt lên lặng yên đi đến trước mặt Ngưng Nhi:

"Tiết nữ hiệp đâu?"

"Xuỵt!"

Lạc Ngưng trừng mắt với Dạ Kinh Đường, thấp giọng nói:

"Lời này để Bạch Cẩm nghe được, nàng ấy sẽ đánh huynh đấy. Đi ra ngoài, đừng gọi Bạch Cẩm là nữ hiệp, muốn gọi "Giáo chủ" hay đại hiệp đều được."

"Ta hiểu rồi."

Đã nhiều ngày Dạ Kinh Đường không gặp Ngưng Nhi, muốn đưa tay hất nón lên nhưng không tiện, lại bắt đầu dò xét trái phải.

"Đừng tìm, đang ở dưới đất, cách chỗ này gần nửa... sao?!"

Sắc mặt Lạc Ngưng lạnh lùng, đang muốn cảnh cáo tiểu tặc vài câu, nào nghĩ tới nàng vừa nói Bạch Cẩm không ở đây, tiểu tặc gan to bằng trời đã trực tiếp ôm lấy eo nàng, nón cũng bị vung lên, dán sát mặt nàng.

Lông mày Lạc Ngưng dựng ngược, trong lòng hồi hộp muốn chết, nhưng lâu như vậy không gặp Dạ Kinh Đường, Tam Nương chỉ sợ tương tư thành bệnh, còn nàng sao lại không như thế.

Sau khi hơi né ra chút, Lạc Ngưng ném Chim Chim ra ngoài canh gác, không tiếp tục kháng cự nữa. Đôi môi tương hợp.

Dạ Kinh Đường ôm eo Ngưng nhi, ngay cả hơi thở cũng nhiều hơn mấy phần nóng bỏng, mặc dù cực kỳ gắng sức kiềm chế, nhưng tay không nhịn được muốn ôm giai nhân nhập vào cơ thể mình. Ôm rất chặt, hận không thể ăn sạch.

Trước khi Lạc Ngưng gặp mặt hắn, không biết đã nghĩ ra bao nhiêu lời cảnh cáo, nhưng lần nữa bị ôm vào lòng, đầu óc bỗng dưng trống rỗng, sau khi ánh mắt khẽ động, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, mặc cho nam nhân tác oai tác quái. Vạn dặm cát vàng, một đôi nam nữ.

Gió nhẹ quét áo bào đen cùng thanh y, khung cảnh lúc này vô cùng tuyệt mỹ tráng lệ.

Chim Chim mở rộng cánh ra, ý tứ đại khái là -- có thôi đi không? Trước tiên cho Chim Chim miếng ăn được không.....

Ánh sáng của viên dạ minh châu rực rỡ chiếu sáng đại điện kim bích huy hoàng, phía trên là trường long màu vàng chiếu rọi trên mái vòm, phía trước là đài cơ Cửu giai, ở giữa đặt một cái long ỷ thật lớn.

Tiết Bạch Cẩm đeo mặt nạ, tay phải cầm chùy sắt, tay trái nâng dạ minh châu, chậm rãi bước lên bậc thang, quét qua trên

dưới long ỷ thì thấy những đồ trang trí bằng vàng ban đầu đã được dỡ bỏ và có dấu hiệu hư hỏng nhiều chỗ, hình như từng có người đến trước.

Qua ghi chép lịch sử, Tiết Bạch Cẩm biết được một trận động đất lớn, các thành trì không còn khôi phục lại được, trực tiếp bị xóa sổ khỏi bản đồ, hoàng đế Đại Lương dời đô đến Tân Kinh cũng không còn. Nếu như chết trong trận động đất, ngọc tỷ và các vật khác hẳn là bị chôn vùi trong hoàng cung.

Kiến trúc nơi này không sụp đổ, ngàn năm qua cũng không biết có bao nhiêu người đi lạc vào đây, muốn tìm được mấy thứ này, cơ hội dĩ nhiên quá xa vời.

Sau khi Tiết Bạch Cẩm lướt qua vài lần, nâng tay áo phủi phủi, lấy gió quét sạch bụi bặm trên long ỷ cổ xưa, sau đó ngồi xuống, cảm thụ cảm giác ngồi trên ngai vàng của Thiên tử.

Tiết Bạch Cẩm kỳ thật không phải phản tặc mà là trung thần của Đại Yên triều, tổ phụ được sắc phong Trấn Nam Hầu, cố thủ Nam Tiêu Sơn, sau khi Đại Yên diệt quốc vẫn muốn vì Đại Yên khôi phục giang sơn, mà hiện giờ gánh nặng này tự nhiên rơi trên vai nàng.

Tiết Bạch Cẩm không phải hạng người trung thành đến mức ngu ngốc, Đại Yên đã chết 12 năm trước, cũng không có lý do để nàng tận trung, hiện giờ không phản cũng không hàng, đơn giản là không muốn khuất phục dưới trướng người khác.

Nếu sau này thiên hạ đại loạn, nàng không ngại kéo thiên quân vạn mã, trở thành đế vương nhân gian một lần. Nếu như thái bình thịnh vượng, vậy nàng chính là Nữ Đế giang hồ, không bị bất kỳ kẻ nào khống chế.

Đều là nữ nhân, nữ đế triều đình kia, dựa vào cái gì để Tiết Bạch Cẩm nàng cúi đầu xưng thần?

Tiết Bạch Cẩm thần du vạn dặm, đột nhiên tầm mắt hướng ra bên ngoài, đảo mắt nhìn bên cạnh đại điện, sau đó đứng dậy đi tới cạnh một cây cột lớn, ngồi xổm xuống đánh giá.

Phía dưới cây cột khổng lồ đặt cuốc và các công cụ khác, bởi vì sa mạc khô ráo và không có sâu bướm, bảo quản coi như hoàn hảo, bên cạnh còn đào ra được một ít châu ngọc và đồ dùng hàng ngày, chúng bọc cát hơn phân nửa nên hóa thành mảnh vụn không thấy rõ nguyên trạng, nhưng trong mảnh vụn có một tấm biển ngọc, chính diện khắc chữ "Tiêu".

Tiết Bạch Cẩm sửng sốt, quét sạch mạt vụn, cầm ngọc bài đen lên, có thể phân biệt rõ ràng là lệnh bài của Tiêu Sơn Bảo Giang Châu, nhìn kết cấu có thể đoán ra là đồ đệ ngoại môn của Tiêu Sơn Bảo, địa vị cũng không cao.

Nhìn thấy tấm lệnh bài này, ánh mắt Tiết Bạch Cẩm khẽ động, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

Bá chủ giang hồ hai triều Nam Bắc đổi mới rất nhanh, truyền thừa môn phái không dễ dàng đứt đoạn như vậy, phần lớn đều là bên ngươi hát xong đến lượt ta lên đài, môn phái truyền thừa mấy trăm ngàn năm giống như Ngọc Hư Sơn, Thiên Phật Tự cũng không phải không có, đơn giản là hai nhà Đạo và Phật không cách nào cùng tiếp tục cường thịnh mà thôi.

Chương 837 - Bốp

Chương 837. Bốp

Tiêu Sơn Bảo xuất hiện từ cuối triều Tề, khai sơn lập phái gần bốn trăm năm trước, lấy nghề rèn đúc để kiếm sống, xem như là tên tuổi lâu đời trên giang hồ, mới đầu cũng không lấy võ học dương danh.

Khi Đại Yên khai quốc, Tiêu Sơn Bảo xuất hiện một nhân vật lợi hại, được xưng là 'Tiêu Tổ', không chỉ võ thuật siêu phàm mà vũ khí do hắn rèn ra cũng mạnh mẽ chưa từng thấy. Cho đến ngày nay, nghề thủ công đúc vũ khí vẫn còn dùng kỹ thuật do Tiêu Tổ sáng tạo, vậy nên nghề thủ công do Tiêu Sơn Bảo thành hào môn đệ nhất giang hồ, sức ảnh hưởng không thua gì quan viên kinh thành hiện nay.

Từ sau khi Tiêu Tổ ra biển thăm tiên một đi không về, Tiêu Sơn Bảo dần xuống dốc, đến cuối năm Đại Yên đã hoàn toàn rớt khỏi vị trí thứ nhất.

Hiện giờ tuy rằng vẫn là bá chủ Giang Châu, nhưng dựa vào việc làm những công việc lặt vặt cho gia tộc thế phiệt mới ổn định được địa vị, không thể sánh ngang với bá chủ giang hồ nghiêm túc.

Tiết Bạch Cẩm phát hiện ra lệnh bài Tiêu Sơn Bảo trong đống di vật mấy trăm năm trước, trong lòng không khỏi sinh ra một liên tưởng: Tề Mạt Yến Sơ, một đệ tử ngoại môn của Tiêu Sơn Bảo, chạy đến Sa Châu làm nghề đào vàng, ngẫu nhiên phát hiện đô thành Thượng Cổ bị thất lạc.

Mang theo công cụ tới nơi này đào vàng, ngoài ý muốn tìm được bảo vật Đại Lương triều để lại, thần binh lợi khí, đúc khí yếu

quyết, võ công bí tịch… sợ bị phát hiện cho nên vứt bỏ dụng cụ và vật phẩm hàng ngày trực tiếp rời đi.

Sau đó dựa vào những kỹ năng đã thất lạc, đệ tử ngoại môn này trở thành trưởng môn mới của Tiêu Sơn Bảo, sau đó trở thành Tiêu Tổ nổi danh, Tiết Bạch Cẩm suy nghĩ một chút, cảm thấy suy đoán này rất có khả năng.

Nếu như suy đoán là thật, vậy lão tổ tông Tiêu Sơn Bảo có thể tìm được nhiều bí bảo thất truyền như vậy, đồng thời cũng không phải không thể tìm được ngọc tỉ và Thiên Tử Kiếm.

Tìm được ngọc tỉ, Tiêu Sơn Bảo khẳng định không dám công khai bên ngoài, không chừng đã giấu ở trong kiếm các Tiêu Sơn Bảo. Nghĩ tới cái này, Tiết Bạch Cẩm vô cùng xúc động, đang cân nhắc xem nên tìm lý do gì đi bắt Tiêu Sơn Bảo giao ra vô số thần binh kiếm các, vành tai đột nhiên khẽ động, ngước mắt nhìn lên trên.

Người ở dưới đất, Tiết Bạch Cẩm cũng không nghe được động tĩnh gì, nhưng không có động tĩnh chính là động tĩnh lớn nhất - Ngưng Nhi liên tục chọc tới chọc lui trong cát cũng không có động tĩnh, thậm chí không nghe được người đang ở nơi nào!

Trong lòng Tiết Bạch Cẩm tối sầm lại, sợ con gà yếu ớt Ngưng Nhi xảy ra chuyện gì đó nên lập tức đứng dậy, lặng lẽ nhảy khỏi miệng hang, lại đáp xuống cồn cát.

Đảo mắt dò xét biển cát vô biên, không tìm thấy tung tích Lạc Ngưng, chỉ nhìn thấy một con chim trắng lông xù đứng phía trên một cồn cát, dang cánh lẩm bẩm cái gì đó.

Tiết Bạch Cẩm phát hiện không đúng, lặng yên phi hành không phát ra tiếng động, trong phút chốc liền vòng qua bên cạnh cồn cát, giương mắt nhìn lại…

?

Vù vù ~

Gió nhẹ thổi lên tà áo, đôi nam nữ lâu ngày không gặp, dưới bóng tối của cồn cát ôm chặt lấy nhau.

Lạc Ngưng vòng quanh cổ Dạ Kinh Đường, vừa mới ôm hôn chưa được một lát, phát hiện tiểu tặc trong ngực kích động rất mạnh, trong lòng hiểu rõ tiểu tặc mấy ngày nay nhất định là thủ thân như ngọc, rời khỏi nàng và Tam Nương cũng không có ai giúp điều trị.

Không đúng, ngày hôm qua nữ nhân kia rõ ràng ở trong phòng ngủ cả đêm, tiểu tặc còn có thể ngồi bình tĩnh hay không...

Bởi vì đáy lòng thật sự quá nhớ nhung, hai người hạ miệng hôn xuống, đều có chút quên mất xung quanh.

Dạ Kinh Đường và Phạm cô nương ở cùng nhau còn có thể duy trì phong thái quân tử, mà ôm lấy Ngưng Nhi đã hoàn toàn mất kiểm soát bàn tay của mình, bất tri bất giác di chuyển đến trước người, cầm lấy dưa hấu nhỏ.

Nhưng hắn còn chưa bóp hai cái, tai khẽ động phát hiện cái gì không đúng, chưa kịp đẩy Ngưng Nhi quấn lấy hắn ra đã nghe thấy một tiếng hét lớn như sấm sét:

"Lạc Ngưng!"

Có lẽ kích thích quá lớn, thậm chí tiếng mắng còn quên che đậy, trực tiếp uy nghiêm hét ra âm thanh vang trời!

Lạc Ngưng đang tràn đầy cảm xúc tự dưng bị giọng nói này làm cho giật mình, lập tức nhớ ra mình đang ở đâu!

Nàng như bị điện giật buông tay ra, lui về sau nửa bước, đang

nghĩ đến một câu: "Bạch Cẩm, ngươi nghe ta giải thích", nhưng lập tức lại cảm thấy chuyện này không có gì để giải thích.

Dưới khát khao sống sót và xấu hổ mãnh liệt, Lạc Ngưng phản ứng cực nhanh, bày ra bộ dáng nữ hiệp bị làm nhục, khó tin nhìn Dạ Kinh Đường:

"Dạ Kinh Đường, sao ngươi có thể như vậy?"

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn thấy Bình Thiên Giáo Chủ đeo mặt nạ, mang theo chùy sắt đằng đằng sát khí đi tới, không khỏi có chút mơ mơ, vội vàng giơ tay lên nói:

"Nữ hiệp từ đã, ta…Này?"

Dạ Kinh Đường còn chưa nói hết lời, đã phát hiện Bình Thiên Giáo Chủ đi tới trước mặt, dùng chùy làm thước kẻ phát vào mông Ngưng Nhi.

Bốp ~

Chương 838 - Tìm Kiếm Thành Cổ Trong Sa Mạc

Chương 838. Tìm Kiếm Thành Cổ Trong Sa Mạc

"Ngươi vẫn còn giả vờ với ta được sao? Ta hận không thể treo ngươi trên người người khác, ngươi thử nói xem sao người ta có thể như vậy? Ta cũng muốn hỏi sao ngươi có thể làm điều đó!"

?

Dạ Kinh Đường cảm thấy Bình Thiên Giáo Chủ còn rất công minh, nhưng lúc này chắc chắn không thể khen được, hắn vội vàng tiến lên, chắn trước Ngưng Nhi, đối diện với nàng rồi nói:

"Đừng động thủ đừng động thủ, đều trách ta, là ta không tốt..."

Bình Thiên Giáo Chủ thu phục không được Ngưng Nhi đang lừa gạt nàng, lập tức chuyển ánh mắt sang Dạ Kinh Đường trước mặt, trở về giọng nói lanh lảnh: "Lá gan của ngươi thật lớn! Ngươi có biết nàng ấy là ai không?"

Đã đến nước này, Dạ Kinh Đường cũng không thể bịa đặt lung tung nữa, thành khẩn nói: "Nàng ấy là hồng nhan tri kỷ tình đầu ý hợp của ta, mấy năm nay giúp giáo chủ quản lý gia nghiệp ở Nam Tiêu Sơn, cảm tạ giáo chủ thay mặt chiếu cố nàng."

"Nàng ấy là phu nhân ta cưới hỏi đàng hoàng đấy!"

"A..."

Bình Thiên Giáo Chủ cuối cùng cũng hiểu được vì sao Ngưng Nhi sống chết ở lại kinh thành không chịu trở về, trong lòng nàng

có chút khó hiểu, làm sao Ngưng Nhi vốn lạnh lùng hơn nàng lại có thể bị tên tuấn mỹ vô song này, thiên phú kinh người...hừ, hình như thông đồng với nhau cũng là hợp tình hợp lý,nhưng trước đó hắn cũng không ngờ, Bình Thiên Giáo Chủ cầm theo chùy sắt, ánh mắt không giận tự uy, nhìn chằm chằm đôi tình nhân trước mắt:

"Ngươi có biết ta là ai không? Nàng ấy quang minh chính đại gả vào Bình Thiên Giáo, người trong giang hồ đều biết thân phận. Ngươi và nàng ấy tâm đầu ý hợp, vậy ta phải làm sao? Tin tức truyền ra ngoài, ta băm xác ngươi thành trăm mảnh, hay là coi như không phát hiện, mặc kệ phu nhân của ta ngoại tình trước mặt ta hả? Ta thân bại danh liệt, ngươi làm sao bồi thường cho ta đây?"

Dạ Kinh Đường cảm giác khí thế của Giáo chủ Bình Thiên rất hung dữ, tuy giọng điệu nói chuyện không khác Ngây Ngốc là mấy, nhưng Ngây Ngốc chỉ giả bộ, vị này thật sự có thể giết hắn, áp lực quả thực hơi lớn.

Hắn lập tức bình tĩnh đáp lại: "Giáo chủ yên tâm, việc này không có người thứ tư biết."

Rào…

Bình Thiên giáo chủ nâng cái chùy lên, chĩa về phía cồn cát cách đó không xa: "Vậy nàng ta thì tính sao?"

Từ dưới cồn cát thò đầu lên, Phạm Thanh Hòa quái dị xem xét, thấy thế sắc mặt hoảng sợ đến trắng bệch, vội vàng che lỗ tai biến mất trong cát.

Dạ Kinh Đường vội vàng giơ tay lên: "Không có người thứ năm biết, ta cam đoan nàng ta sẽ giữ bí mật. Ta cũng không có ý bắt cóc Ngưng Nhi, mấy ngày nay trợ giúp đại hiệp tìm kẻ thù, vào hoàng thành đào bảo, cũng giúp Bình Thiên Giáo làm không ít chuyện, đều là người một nhà, chuyện gì cũng có thể thương lượng!"

Tiết Bạch Cẩm nổi giận như vậy, nhất định không phải ghen mà là thân phận bên ngoài của nàng là nam nhân, phu nhân chạy theo người khác, truyền ra ngoài nàng lập tức từ đệ nhất chân sơn trở thành người khốn khổ nhất trong bát khôi, quá khứ đen tối của một tuyệt thế cao thủ là một tư liệu sống tuyệt vời.

Liếc thấy Dạ Kinh Đường nói đến những chuyện này, tâm trạng Bình Thiên Giáo Chủ có chút ức chế, quay tay lại, cầm chùy sắt sau lưng, lạnh lùng nói: "Ai là người một nhà với ngươi? Ta mặc kệ ngươi và nàng ấy tâm đầu ý hợp, nhưng ta và nàng hẹn ước trước, ta chưa tiết lộ thân phận của mình cho mọi người biết, ngươi nên tránh xa nàng ấy ra..."

Lạc Ngưng khẽ cắn môi dưới trốn sau lưng Dạ Kinh Đường, để Dạ Kinh Đường giúp nàng chống đỡ cơn thịnh nộ của Tiết Bạch Cẩm, nghe xong không nhịn được nữa, gục đầu xuống, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Tại sao? Ta đã làm tạp vụ ở Bình Thiên Giáo lâu như vậy, ngươi nói dạy võ nghệ cho ta giúp ta báo thù, kết quả vẫn không có chút động tĩnh, ta không thể đợi đến bốn năm mươi tuổi thành lão thái bà, mới... Mới là cái gì..."

"Ta không dạy võ nghệ cho ngươi? Ta hận không thể bây giờ giúp ngươi luyện thành thần công, trở thành vị trí thứ hai chân sơn."

Tiết Bạch Cẩm nói đến đây, nhìn về phía Dạ Kinh Đường: "Kết quả nàng ấy học Khai Bình Kiếm suốt ba bốn tháng! Ta học xong bí tịch cất giấu của Nam Tiêu Sơn còn không mất nhiều thời gian như vậy, sau đó nàng ấy còn trách ta dạy không cẩn thận, nhìn một lần là biết, còn muốn ta cẩn thận thế nào nữa?"

Lạc Ngưng nhướng mày, mặt đỏ bừng: "Ba tháng dài lắm sao? Ngươi cho rằng ai cũng giống ngươi..."

Dạ Kinh Đường biết Ngưng Nhi không ngốc, tốt xấu gì cũng là một Tông Sư sơ cấp, Tiết Bạch Cẩm dạy kiểu thả rông thế này, ba

tháng có thể tinh thông, đặt trên giang hồ đã tính là tài năng, nhưng đặt ở bát đại khôi khẳng định có một chút cay mắt.

Mắt thấy hai người nói xong lại cãi nhau, Dạ Kinh Đường chặn ở giữa, giơ tay lên nói: “Đừng cãi nhau, đừng cãi nhau, ta sẽ lo việc báo thù, ta sẽ chăm sóc Bình Thiên Giáo, bằng hữu bao nhiêu năm sao phải bận tâm mấy chuyện nhỏ này mà cãi vã?”

Tiết Bạch Cẩm nể mặt Dạ Kinh Đường là người của mình, trầm mặc một lát cuối cùng cũng không nói tiếp, trong lòng có chút đáng tiếc thay Tiểu Vân Ly, sư nương này thật không đáng làm người, chuyện nhanh chân lên trước đều làm được...

Tiết Bạch Cẩm rốt cuộc cảm thấy hơi khó chịu, ngẫm nghĩ lại xoay người nói: "Ta muốn tiếp tục tìm kiếm cổ thành trong sa mạc, ngươi đi cùng ai?"

Chương 839 - Phúc Tướng Của Bản Vương

Chương 839. Phúc Tướng Của Bản Vương

Tuy rằng Lạc Ngưng tức giận đùng đùng, nhưng trong lòng vẫn coi Bạch Cẩm là tỷ muội ruột thịt, lúc này nếu đi theo tiểu tặc, tình bạn giữa hai người sau này sẽ xuất hiện một lỗ hổng lớn, thậm chí có thể kết thúc tại đây.

Vì thế Lạc Ngưng do dự một lát, vẫn đi ra ngoài:

“Ta đã nói sẽ cùng ngươi đi tìm, làm sao có thể thất hứa? Nhưng xe ngựa để ở Hoàng Minh Sơn, nơi này cũng không có tiếp tế, tìm tiếp sẽ khát chết, bằng không trở về Hoàng Minh Sơn trước..."

Dạ Kinh Đường mới gặp mặt, chắc chắn không chịu chia tay, hắn suy nghĩ một chút, chỉ về cồn cát phía xa:

“Phía dưới có đài quan sát, tầng một còn có di tích của tiền bối, trình độ võ học xuất thần nhập hóa, Tiết giáo chủ có thể nhìn một cái, có lẽ sẽ thu hoạch được thứ gì đó. Ta đưa Ngưng Nhi đi trước, cô nhớ nhanh chóng đuổi theo.”

Tiết Bạch Cẩm cảm giác tiểu tử này đang muốn lừa nàng đi để hắn có thể ở một mình với phu nhân nàng.

Tuy nhiên, từ nhỏ nàng đã đam mê võ thuật, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nói gì, xoay người đi về phía cồn cát.

Phạm Thanh Hòa âm thầm quan sát dưới cồn cát, thấy thế sợ tới mức vội vàng nhảy ra, lộ ra bộ dáng cười khanh khách nhường

đường, sau đó chạy theo Dạ Kinh Đường.

"Hứ…"

Một con chim cắt bay ngang qua Thiên Sơn, lượn vòng qua một khe núi.

Không lâu sau, vài tên võ nhân trèo đèo lội suối, vượt núi băng rừng đi tới khe núi, Đỗ Đàm Thanh đi phía trước, từ xa đã trông thấy Tả Hiền Vương tháo giáp, cả người đầy máu, tóc bạc xõa tung trên lưng, một mình ngồi bên dòng suối rửa vết máu trên cánh tay.

"Vương gia!"

Đỗ Đàm Thanh và vài tên thuộc hạ thấy thế, sắc mặt tái nhợt vội vàng chạy đến trước mặt, quỳ rạp xuống đất:

"Ty chức cứu giá chậm trễ, tội đáng chết vạn lần..."

Tả Hiền Vương bị thương nặng, khí sắc tương đối yếu, bất quá vẫn duy trì khí thế vương giả như cũ, không quay đầu lại, chỉ bình thản nói:

"Đứng ở trước mặt các ngươi cũng đuổi không kịp, còn cứu giá, đừng dát vàng lên mặt mình."

"Vâng, ti chức vô năng..."

Tả Hiền Vương quay đầu, khẽ nghiêng người, cắt ngang lời xin lỗi của mấy ngườinày:

"Đi gọi Tịch Thiên Thương tới đây, nói bên này có người đao nhanh hơn hắn, mời hắn tới trợ giúp giải quyết, giá cả cứ nói hắn muốn bao nhiêu cũng được."

Đỗ Đàm Thanh nghe đến cái tên này, ngược lại có chút chần chừ - Tịch Thiên Thương là trang chủ Long Hà Sơn Trang, biệt

hiệu 'Đao Thánh', nhưng lại không phải là một trong tứ thánh, chỉ có tôn xưng của đại tông sư, được công nhận là đao khách mạnh nhất giang hồ Bắc Lương, địa vị ngang hàng với đao khôi Nam triều.

Đỗ Đàm Thanh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Vương gia còn bại trong tay Dạ Kinh Đường, để Tịch Thiên Thương đến..."

"Bản vương chịu thiệt bởi vì lấy một chọi bốn, bị Bình Thiên Giáo Chủ đánh lén, cũng không phải chịu thiệt dưới tay Dạ Kinh Đường. Nếu ngay cả Dạ Kinh Đường mà Tịch Thiên Thương cũng đánh không lại, vậy bản vương đập luôn cái biển hiệu này của hắn sớm thôi, chút bản lĩnh cũng không có, sao xứng có danh hào giống bản vương..."

"Vâng, ti chức lập tức đi liên lạc."

"Còn nữa. Đông Minh bộ muốn phản bội bản vương, để Tư Mã Việt lấy lý do "tư thông Nam Triều cố ý khơi mào chiến loạn", liên hợp các bộ tộc chèn ép Đông Minh bộ, phế bỏ đại vương của Đông Minh bộ cho bản vương, đổi thành một tên chủ biết nghe lời. Nếu không phải hai triều đại vừa mới thông thương, Tây Cương không thể nổi lên chiến loạn, bản vương nhất định phát binh san bằng Đông Minh Sơn một lần!”

"Vâng..."

Tả Hiền Vương vội vàng xông ra giết hắn, nhưng hắn ta suýt chút nữa bị đánh chết, hiển nhiên có chút tức giận, ra lệnh một lúc lâu sau mới đứng dậy ra khỏi núi, khi đi ngang qua mấy người tùy tùng, thấy Tào A Ninh khom người đứng yên, suy nghĩ một chút lại nói:

“Tào công lớn hơn bản vương mười tuổi, ánh mắt quả thực tinh tường hơn. Nếu như lúc đầu ta nghe lời thuyết phục của ngươi, phóng rộng tầm mắt, bản vương sao lại ra nông nỗi này.”

Tào A Ninh thấy Tả Hiền Vương ngã xuống, đã không còn gì để nói đối với Dạ Đại Diêm Vương, thấy vậy đáp: “Người hiền trí trăm mối lo sẽ mắc sai lầm một lần, kẻ ngu ngốc trăm mối lo sẽ luôn được lợi một lần. Ti chức cũng chỉ xuất phát từ tính cẩn trọng mới nhắc nhở một câu, có thể nói sư phụ dạy tốt..."

Tả Hiền Vương gật gật đầu:

"Ngươi là phúc tướng của bản vương, từ nay trở đi, khi có khúc mắc trong lòng, ngươi có thể thoải mái nói chuyện mà không cần nhìn trước nhìn sau. Thà khuyên một trăm lần chỉ đúng một lần còn hơn bọn họ, chỉ biết râu ria nịnh bợ, biết rõ có nguy hiểm cũng sợ bản vương tức giận không dám mở lời.”

Phúc tướng?

Đối mặt với danh hiệu này, Tào A Ninh quả thực có chút thụ sủng nhược kinh, chủ yếu là cảm thấy mình thật đức độ và có năng lực.

Nhưng mà ngoài miệng vẫn cảm kích: "Tạ điện hạ chiếu cố..."

…

Chớp mắt đã vào ban đêm, giữa các bồn địa gần Đóa Lan Cốc.

Tàn tích sau trận đại chiến vẫn còn, nhưng trong bồn địa đã không có dấu vết của con người, chỉ để lại những xác chết và vài con ngựa không chủ.

Dạ Kinh Đường tìm được đại hắc mã đang lang thang trong núi, cùng hai cô nương trở về thôn xóm giữa bồn địa, tìm kiếm trái phải lại không thấy tung tích của Tưởng Trác Hổ, liền trực tiếp đi tới tiểu viện nơi hắn ở.

Chương 840 - Huynh Nhẹ Chút

Chương 840. Huynh Nhẹ Chút

Lạc Ngưng suốt ngày chạy quanh sa mạc mà không uống nước, nói không mệt là nói dối, sau khi vào tiểu viện, nàng lập tức cầm ấm trà trong nhà lên, rót ba ly nước rồi đưa một chén cho Dạ Kinh Đường buông binh khí bên cạnh xuống, vẻ mặt của nàng làm như 'Ta và hắn không thân lắm'.

Sở dĩ như thế là bởi vì Phạm Thanh Hòa cũng ở bên cạnh.

Phạm Thanh Hòa bước ra từ cồn cát, sau đó nhìn thấy nữ hiệp thanh y quốc sắc thiên hương này trốn sau lưng Dạ Kinh Đường, tự tin đối đầu với tướng công.

Tuy rằng chỉ là mấy câu ngắn ngủi nhưng Phạm Thanh Hòa lại tưởng tượng ra một câu chuyện tình yêu đau khổ biết bao nhiêu, trên đường ánh mắt nhìn Lạc Ngưng và Dạ Kinh Đường đều kỳ quái.

Tướng công người ta đều cam tâm tình nguyện làm khổ chủ không so đo, nàng tự nhiên không tiện nói thêm gì nữa.

Ba người đuổi theo hắn vào trong sa mạc, vì Tả Hiền vương trốn thoát rất nhanh, chẳng mất nhiều thời gian, khi bọn họ quay trở lại thì không thể liều mạng chạy theo, khi bọn hắn trở về thôn thì trời đã tối hẳn.

Tiết Bạch Cẩm đi dưới lòng đất nghiên cứu tàn tích kia, Dạ Kinh Đường nói là đi trước chờ nàng đuổi kịp.

Nhưng trên thực tế Dạ Kinh Đường rất rõ ràng về bối cảnh mà

tàn tích đó tượng trưng, nếu không phải Ngưng Nhi tới, phỏng chừng hắn phải mất ăn mất ngủ nghiên cứu vài ngày, Bình Thiên Giáo Chủ cách núi chỉ có một mình, nhất định sẽ coi như trân bảo mà xem lâu hơn.

Dạ Kinh Đường uống vài ngụm nước, thấy Phạm Thanh Hòa mệt mỏi trực tiếp ngồi xuống ghế, mở miệng nói:

"Ta đi nấu gì ăn đây. Phạm cô nương bị thương, về phòng nghỉ ngơi trước đi, đợi lát nữa ta đem vào cho cô."

Lạc Ngưng buông ly nước xuống, bởi vì thời gian dài không nói lời nào, cảm thấy hơi xấu hổ, nghe vậy mở miệng hỏi:

"Phạm cô nương và Kinh Đường là…"

Phạm Thanh Hòa vừa đứng dậy, nghe câu hỏi tự nhiên hiểu được ý tứ, vội vàng giải thích:

"Hắn là nhi tử của Thiên Lang Vương, Thiên Lang Vương phi là người của Đông Minh bộ ta, theo bối phận xem như tộc nhân của ta!"

?

Lạc Ngưng sửng sốt, đảo mắt nhìn tiểu tặc đạo mạo bên cạnh:

"Nàng ta là a di của huynh sao?"

Phạm Thanh Hòa vội vàng xua tay:

"Không phải không phải, tỷ ỷ cùng tộc, không phải tỷ tỷ ruột thịt."

"Ta chỉ lớn hơn hắn mấy tuổi, cũng chưa từng gặp mặt Vương phi lần nào."

Dạ Kinh Đường thật sự không có chút cảm giác nào thuộc về

Vương đình Tây Bắc chứ đừng nói đến bất kỳ người thân nào, nhìn thấy bộ dạng 'Huynh dám ra tay với cả a di của huynh' của Ngưng Nhi, bất đắc dĩ nói:

"Lần này ta đi theo Phạm cô nương tìm thuốc giải độc cho Thái Hậu, muội đừng suy nghĩ lung tung."

Lạc Ngưng cũng không phải suy nghĩ lung tung, mà là Dạ Kinh Đường thực sự rất được các cô nương yêu thích, da mặt còn dày, cô nam quả nữ đi cùng một chỗ, nếu không phát sinh cái gì, thật sự có chút khó tin, hôm nay nàng tận mắt nhìn thấy Dạ Kinh Đường ôm người ta đi…

Ngày hôm qua còn ngủ chung một phòng...

Lạc Ngưng trái lại không phải tranh giành tình cảm, chỉ cảm thấy Phạm Thanh Hòa không giống bằng hữu cũng chẳng giống tình nhân, nên ở cùng nhau rất khó xử.

Phạm Thanh Hòa rất thông minh, đại khái đoán được hai người này muốn làm chút việc riêng nên cũng không nói nhiều, đứng dậy trở về căn phòng trong tiểu viện, bắt đầu nghỉ ngơi.

Dạ Kinh Đường đi tắm trước, rửa sạch gió bụi trên người, tìm được chút điểm tâm và hoa quả trong nhà bếp của Tưởng Trát Hổ, đem một ít đến phòng cho Phạm Thanh Hòa, lại để chim Chim nằm sấp trên nóc nhà canh gác, trở về phòng nghỉ ngơi.

Phòng chính là căn phòng hôm qua ở, bên trong sáng đèn, trang trí không có gì thay đổi.

Dạ Kinh Đường cầm thức ăn tiến vào phòng đã thấy Ngưng Nhi ngồi trước bàn, trong tay cầm một tờ giấy dò xét.

Hắn đi tới trước mặt liếc nhìn, có thể thấy được tờ giấy do Tưởng Trát Hổ lưu lại, ý viết đại khái là - Sợ Tả Hiền Vương phái người thanh trừng Đóa Lan Cốc nên đã đưa gia đình mình đến

Hồng Sơn, bảo hắn mang theo bệnh nhân trực tiếp đến Hồng Sơn tìm hắn.

Dạ Kinh Đường hiểu rõ điều này, dù sao đây cũng là lãnh thổ của Bắc Lương, hành tung đã bị phát hiện, còn đánh Tả Hiền Vương trọng thương, hơn chục thành viên trong gia đình ở lại đây quá nguy hiểm, chuyển đến quan nội tránh đầu sóng ngọn gió cũng là hành động bất đắc dĩ.

Dạ Kinh Đường đặt điểm tâm và trái cây xuống, nghiêng người hôn lên mặt Ngưng Nhi: “Chúng ta ăn chút gì đi.”

Lạc Ngưng buông giấy xuống, không vui nói:

"Đều do huynh, huynh không thể nói chuyện bình thường được hay sao? Nhất định phải hôn ngay lập tức, bây giờ muội làm sao giải thích với Bạch Cẩm đây?”

Dạ Kinh Đường ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm Ngưng Nhi lạnh lùng vào lòng đặt lên đùi hắn, nhẹ giọng nói: “Không phải ta đã giải thích hết rồi sao? Ta là tử trung của Bình Thiên Giáo, việc này không truyền ra ngoài là được, muội đã đến tuổi thành thân, tìm được ý trung nhân cũng là chuyện đương nhiên, Bình Thiên Giáo Chủ rất hiểu chuyện, sẽ không thật sự trách muội hồng hạnh vượt tường nàng ấy..”

"Ai hồng hạnh vượt tường? Trước kia là huynh cưỡng ép muội..."

Lạc Ngưng nghiêm túc nhắc nhở hai câu, cảm thấy lời nói này của mình rất thiếu tự tin nên không nói nữa, cầm trái lê xanh lên, cắn một miếng nhỏ rồi im lặng ăn.

Xoạt xoạt…

Kết quả nàng mới ăn chưa được hai miếng, phát hiện bị ôm xoay người, biến thành mặt đối mặt cưỡi trên đùi Dạ Kinh Đường,

váy cũng bị vén lên một chút.

"Huynh..."

Lạc Ngưng hơi ngửa ra sau, tựa vào bàn, ánh mắt có chút tức giận:

"Huynh làm cái gì vậy? Phạm cô nương ở gần đó, đợi lát nữa Bạch Cẩm trở về phải làm sao bây giờ? ”

"Cẩn thận một chút là được, ngoan."

Dạ Kinh Đường cầm tay Ngưng Nhi gặm một ngụm lê xanh, sau đó khẽ nhéo cằm của nàng:

"Ừ hửm?”

Lạc Ngưng né tránh mấy lần cũng không thành công, dưới váy vẫn lạnh lẽo, bất đắc dĩ chỉ có thể nói:

"Vết thương của huynh mới khỏi, đã lâu không điều trị, muội giúp huynh điều trị một chút, không phải tìm được cơ hội lại cùng huynh làm cái gì đó... Đợi lát nữa Bạch Cẩm trở về bắt gặp, huynh phải giải thích rõ ràng với nàng ấy.”

"Ừm."

Dạ Kinh Đường gật đầu như Chim Chim, tiến lên phía trước một chút.

Lạc Ngưng mím môi, cuối cùng vẫn khẽ mở môi đỏ, tiến lên cắn lê xanh đưa tới, tay cũng choàng lên cổ Dạ Kinh Đường.

Một lát sau…

"Huynh sờ cái gì?"

"Dục Hỏa Đồ thật đúng là lợi hại, mao mao đều có thể…A a,

đừng bóp muội.”

"Huynh mau lên! Bằng không Bạch Cẩm nửa đường trở về, người khó chịu là huynh đấy.”

Dạ Kinh Đường cảm thấy Ngưng Nhi nói có lý, lập tức ôm Ngưng Nhi nằm trên bàn, sau đó theo bắp chân một đường hôn lên.

Lạc Ngưng đã lâu không thấy Dạ Kinh Đường, sắc mặt lại đỏ đến dọa người, khẽ cắn môi dưới muốn dùng mũi chân đẩy Dạ Kinh Đường ra, nhưng mu bàn chân hơi cong lên chung quy vẫn không nhúc nhích, cuối cùng vẫn nghiêng đầu nhắm mắt lại, làm ra bộ dáng phản kháng không được, chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Một lát sau...

"Ngưng Nhi, Dục Hỏa Đồ này có phải cái gì cũng có thể khôi phục hay không?"

"Hả? Có vẻ như vậy, có chuyện gì vậy?”

"Vậy cái đó..."

“? Làm sao muội biết được!”

"Vậy ta thử xem."

"Này! Huynh... Huynh nhẹ chút…"

Chương 841 - Gây áp lực!

Chương 841: Gây áp lực!

Nửa đêm canh ba, trong thôn không có ánh đèn.

Tiết Bạch Cẩm trở về từ sa mạc, nhẹ nhàng đáp xuống cổng thôn, dưới tấm mạng che mặt khẽ nhíu mày, có vẻ lo lắng.

Sau khi tìm kiếm khắp thôn, Tiết Bạch Cẩm đi về phía sân chéo đối diện với cổng thôn, trước khi ra khỏi hàng rào, tai nàng hơi giật giật, nghe thấy âm thanh từ trong nhà truyền ra: “Tư…”

"Hô～～"

?

Tiết Bạch Cẩm hoàn hồn trong phút chốc, ánh mắt hỗn loạn, sau khi lắc cây chùy trong tay, cuối cùng không có rống một tiếng hù dọa Ngưng Nhi mà đi đến bên cửa sổ không một tiếng động, nhìn qua khe cửa sổ.

Trong phòng, Dạ Kinh Đường ngồi trước bàn, có thể là vì tiện che dấu vết, cũng không có cởi xiêm y, trong ngực ôm Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng mặt đối mặt ngồi trên người, lấy tay ôm cổ, sắc mặt đỏ lên, vạt áo rõ ràng sắp rớt ra nhưng vẫn cắn chặt môi dưới, vẻ mặt bất đắc dĩ, xem ra là bị ép buộc, nhưng rõ ràng đang loạn động thân mình...

Tiết Bạch Cẩm nhanh chóng quay đầu đi, cảm thấy Ngưng Nhi từng thanh thuần lãnh ngạo, tính tình thay đổi đã không thể quay lại được.

Trời muốn mưa, nương tử muốn lập gia thất, ngăn không được thì đành phải tùy nàng thôi.

Tiết Bạch Cẩm âm thầm cảm thán một câu như thế, xoay người đi vào thôn, kết quả phát hiện trong căn phòng cách đó không xa, nữ nhân mặc y phục dị vực kia buổi tối không ngủ, ở trước cửa sổ dựng thẳng lỗ tai nghe lén.

Tiết Bạch Cẩm thầm lắc đầu, không có phản ứng với những si nam oán nữ trầm mê dục niệm thế tục này nữa, một mình đi trên nóc một tòa nhà, bắt lấy Chim Chim đang nghiêm túc canh gác nhưng không hề phát hiện ra nàng.

"Chít?"

Chim Chim không kịp đề phòng bị bịt miệng, cả kinh kêu ùng ục một tiếng, suýt chút nữa xù lông, quay đầu phát hiện là giáo chủ Bình Thiên Giáo, rõ ràng có chút sợ hãi.

Tiết Bạch Cẩm ngồi xuống nóc nhà, để chùy bên cạnh, quan sát Chim Chim xong, vây bắt rồi đè bẹp nó, thấy Ngưng Nhi đã ngừng cử động, vẫn đang ôm nhau, mới kéo tấm mạng che mặt sang một bên đầu, ngắt chiếc lá trên ngọn cây, đưa lên môi thổi bài hát Giang Châu mà Ngưng Nhi đã dạy năm đó:

"Ô ô..."

Tiếng véo von thủ thỉ trong phòng ngừng lại, sau đó truyền đến âm thanh kinh hoảng thất thố của Ngưng Nhi:

"Bạch Cẩm đã trở lại, huynh mau ra ngoài đi!"

"A, đừng hoảng..."

"Mau mau mau..."

Một lát sau, cửa phòng mở ra.

Dạ Kinh Đường ăn mặc chỉnh tề và đầy chính trực, nhàn nhã bước ra khỏi nhà, trông như vừa bàn chuyện quốc gia đại sự với Ngưng Nhi xong.

Tuy Tiết Bạch Cẩm là thân nữ nhi, nhưng nhìn thấy nam nhân ra khỏi phòng phu nhân của mình vẫn cảm thấy kỳ lạ, giơ tay che mặt nạ lại, sau đó khàn giọng nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi lại đây."

Nửa đêm triền miên, Dạ Kinh Đường dưới sự điều trị dịu dàng như nước của Ngưng Nhi, thân thể bôn ba lâu dài xem như hoàn toàn thả lỏng.

Về chuyện Dục Hỏa Đồ, hai người mới vừa rồi thật đúng là nghiên cứu một chút, kết quả phát hiện Dục Hỏa Đồ quả thật có thể khôi phục như lúc ban đầu, nhưng quá trình có giới hạn - Dục Hỏa Đồ tiêu hao rất lớn, bình thường cũng không dùng được, bởi vậy cần chủ động vận công, vả lại có phân biệt nặng nhẹ.

Nói đơn giản một chút chính là có thể tụ khí một chút, trước hết tập trung khôi phục một vết thương trí mạng nào đó để tiết kiệm tiêu hao công lực, những vết thương nhẹ khác tạm thời xem nhẹ.

Chỉ cần không chủ động khôi phục một vài nơi không quan trọng, sẽ không xuất hiện loại tình huống quấy rầy Ngưng Nhi này.

Lúc này bị Bình Thiên Giáo Chủ tìm tới cửa, trong lòng Dạ Kinh Đường khó tránh khỏi có chút xấu hổ, sau khi xác định trên người không có gì khác thường, mới phi thân nhảy lên đáp trên nóc nhà:

"Giáo chủ cảm thấy vết tích kia như thế nào?"

"Có thể là do lão tổ tông Tiêu Sơn Bảo lưu lại, ý cảnh sâu xa huyền diệu khó thăm dò."

Cho dù Dạ Kinh Đường không hoàn toàn hiểu cũng không kỳ quái như nàng, dù sao hắn cảm giác được trình độ của dấu tích đó chạm tới trần nhà, Bình Thiên Giáo Chủ vẫn còn cách đỉnh cao của nhân gian nửa bậc, không nhìn thấu cũng là hợp tình hợp lý.

Dạ Kinh Đường duy trì một chút khoảng cách, ngồi xuống nóc nhà, Chim Chim bị bắt cóc vội vàng chạy tới trốn ở phía sau, còn hung dữ với Bình Thiên Giáo Chủ.

"Giáo chủ muốn tiếp tục săn tìm kho báu ở đây?"

Tiết Bạch Cẩm gật đầu: "Đi tìm Thiên Tử Kiếm và ngọc tỉ, Ngưng Nhi đi theo ta, ngươi cũng đừng đi theo."

"Đâu…Ta đâu có ý định đi theo, có chút việc phải đi làm, cần lập tức trở về Lang Hiên Thành…"

Sau khi hai người nói chuyện được dăm ba câu, Tiết Bạch Cẩm cảm thấy mình quá nghiêm túc, mặc dù chuyện hộ pháp vụng trộm với giáo chủ phu nhân không hề nhỏ, nhưng Dạ Kinh Đường chung quy vẫn là một viên tướng đắc lực, quan hệ quá cứng nhắc không có lợi cho sự phát triển sau này.

Vì lẽ đó, sau khi Tiết Bạch Cẩm nói mấy câu, quay đầu lại nói:

"Từ khi ngươi vào giáo tới nay làm không ít việc, Bình Thiên Giáo thưởng phạt phân minh, sẽ không bắt ngươi làm không công. Địa vị tiền bạc ngươi không cần ta cho, có thể cho ngươi chỉ có chỉ điểm. Ngươi tinh thông võ học ngoại môn, trọng kỹ pháp chiêu thức, trình độ có thừa nhưng nội kình không đủ, gặp phải đối thủ da dày thịt dày sẽ cố hết sức, đây là nhược điểm của ngươi, cần phải cải thiện."

Chương 842 - Lòng Rối Bời

Chương 842. Lòng Rối Bời

Dạ Kinh Đường nghe được điều này, thần sắc nghiêm túc, làm ra thái độ rửa tai lắng nghe.

Về Tiết Bạch Cẩm trước mắt mà nói, kỳ thật chính hắn cũng rất rõ ràng.

Cái gọi là “trình độ” là lực vũ phu, có thể nâng vật nặng nhưng không thể chạm tới tứ chi nên còn gọi là “lực cơ bản, lực chết”.

Lực lượng hội tụ sức mạnh toàn thân vào đầu ngón tay, mạnh đến mức có thể xuyên thủng núi đá, được gọi là 'Kình', cũng chính là khí kình, công lực.

"Lực' không xuyên qua kình mà chỉ đánh vào bề mặt vật thể, có thể đẩy núi đá nhưng không tổn thương được bên trong; "Kình" bộc phát nặng, xuyên qua phổi, nhưng hết sức căng thẳng, cũng không kéo dài lâu."

Sự khác biệt bề ngoài giữa hai thứ này chính là sau khi hắn luyện Long Tượng Đồ rồi đấu sức với Tưởng Trát Hổ, có thể ném Tưởng Trát Hổ như tiểu hài tử, nhưng một phát đấm Tưởng Trác Hổ bay ra ngoài không thể làm tổn thương phổi.

Tả Hiền Vương chỉ nâng thương lên lắc nhẹ một cái, cũng không dùng bao nhiêu lực lượng đã có thể chấn thương Phạm Thanh Hòa, đây chính là khác nhau giữa 'Lực' và 'Kình'.

Các cao thủ đỉnh cao có rất ít cơ hội trấn áp đối thủ bằng vũ lực tuyệt đối nên cũng có câu “tu võ mà không luyện công thì đến

tuổi già chẳng là gì”.

Nhưng muốn đem một thân thông thần man lực chuyển hóa thành nội kình cần có pháp môn nội gia đứng đầu.

Bát Bộ Cuồng Đao, Bá Vương Thương, Lôi Công Bát Cực tất cả đều là công phu ngoại gia, Thiên Hợp Đao xem như đao pháp nội môn, nhưng mạnh mẽ ở cảm giác, võ học nội môn duy nhất hắn học được chỉ có Vân Thập Tứ Thủ gà mờ của Ngưng Nhi, với Thính Phong Chưởng của Liễu Thiên Sanh.

Liễu Thiên Sanh dạy hắn hiển nhiên là chiêu thức ngoại môn, căn bản không dạy nội công, Tưởng Trát Hổ đấm hắn ra ngoài một phát mới là công phu chân chính.

Tuy rằng địa vị của Dạ Kinh Đường không thấp, nhưng nội công cao thâm thích hợp cho bát đại khôi học tập, không dễ tìm như vậy, mắt thấy Bình Thiên Giáo Chủ mở lời, hắn chính trực nói:

"Giáo chủ có thể chỉ điểm tại hạ?”

Tiết Bạch Cẩm vốn muốn Dạ Kinh Đường bái sư, nhưng nghĩ đến thê tử nàng ngủ cùng một chỗ với người ta, ý nghĩ đó lập tức biến mất, nàng đứng dậy, đặt một tay ra sau lưng rồi nói:

"Học công phu, ngươi chính là vãn bối của ta, mặc dù không có danh sư đồ nhưng phải hoàn thành nghĩa vụ với sư phụ. Có mối quan hệ này, nếu ngày nào đó ngươi khi sư diệt tổ, bổn giáo có thể tự mình thanh lý môn hộ, ngươi nghĩ cho kỹ.”

"A..."

Dạ Kinh Đường còn tưởng rằng có thể học không công, ai ngờ lại là bán thân, đáy lòng khó tránh khỏi có chút chần chừ, suy nghĩ một chút nói:

"Ta ở kinh thành vô tình có được một tấm Long Tượng Đồ, bằng không giáo chủ dạy ta võ nghệ, ta nghĩ biện pháp để giáo chủ học Long Tượng Đồ."

Đáy mắt Tiết Bạch Cẩm lộ ra vẻ kiêu ngạo:

“Học Minh Long Đồ có nghĩa là ‘biết thế nào, không biết tại sao’. Sau khi ngươi luyện tập Long Tượng Đồ đã trở nên vô cùng lợi hại. Ngươi có biết nguyên lý của bài công pháp này làm như thế nào mới khiến ngươi mạnh mẽ vô hạn không?”

"Ngô thái tổ có thể lấy thân thể phàm nhân tìm hiểu đại đạo, cưỡi rồng mà đi lưu lại 9 quyển thiên thư, ngươi cho rằng bổn giáo không làm được sao?"

Dạ Kinh Đường vẫn luôn coi Minh Long Đồ là vật huyền học, đối với việc này tự nhiên còn chưa hiểu rõ, trịnh trọng nói:

"Chẳng lẽ giáo chủ biết nguyên nhân? ”

"Ta cũng không biết."

"A...?"

Tiết Bạch Cẩm bình tĩnh nói:

"Nhưng vạn vật đều có lý do riêng của nó. Người tiền nhiệm có thể hiểu được nguyên tắc tối thượng của thiên đường và tạo ra Minh Long Đồ, ta cũng có thể làm được. Học Minh Long Đồ có thể là một con đường tắt, nhưng ta cũng không cưỡng cầu, ngươi nguyện ý cho, ta tự nhiên học, không cho ta cũng sẽ không muốn, muốn lấy những thứ này cám dỗ ta, quá coi thường ta rồi.”

?

Dạ Kinh Đường cảm thấy lời này rất hào khí, nhưng nghe thế nào cũng có chút ý tứ 'Ta muốn học, nhưng không muốn phụ

trách', hắn ngẫm lại nói:

"Vô công bất thụ lộc, sau này có cơ hội, ta dạy Long Tượng Đồ cho giáo chủ, giáo chủ truyền võ nghệ cho ta cũng không muộn. Ta cũng không cưỡng ép mấy thứ này."

Tiết Bạch Cẩm suy nghĩ một chút, sau đó đồng ý đề nghị, giơ tay trái lên nói:

“Ta dạy ngươi công phu trước, sau này ngươi có thể bù đắp, ngươi cũng có thể dạy cho Vân Ly. "

Dạ Kinh Đường tự nhiên thấy đề nghị này không thành vấn đề, hắn tiến lên ba bước giơ tay:

“Ta và giáo chủ đối chưởng?”

Bình Thiên Giáo Chủ giơ tay trái lên, gật đầu:

"Nam Sơn Thần Dương Kình” của bổn giáo, được cô đọng từ thực lực của Bách gia, Phụng Quan Thành đích thân nhận xét nó là vô song trong giang hồ Chân Sơn, ngươi thử xem.”

Thấy vậy, vẻ mặt Dạ Kinh Đường trở lại nghiêm túc, hắn lén lút dùng pháp môn Thính Phong Chưởng, giơ tay phải chậm rãi áp về phía bàn tay Bình Thiên Giáo Chủ, sau đó…

Ầm ầm…

Trong phòng phía dưới, Lạc Ngưng nằm trong chăn giả chết, căn bản không dám lộ đầu ra, trong lòng một mực suy nghĩ nên giải thích với Bạch Cẩm thế nào.

Chương 843 - Hay

Chương 843. Hay

Đang lúc lòng rối như tơ vò, ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ ầm ầm, sau đó 'rầm rầm', âm thanh đập nát vách tường ngói, còn đang lan tràn ra bên ngoài gần như xuyên qua cả thôn nhỏ trong chớp mắt.

Lạc Ngưng kinh hãi run lên, vội vàng lật chăn dò xét ra ngoài cửa sổ đã thấy bên ngoài khắp nơi đều là ngói vụn, Dạ Kinh Đường đang đứng trên mái nhà ăn mặc chỉnh tề, bay thẳng vào vườn rau bên ngoài và đập nát mặt đất thành một cái hố, còn đang lăn lộn trên bãi cỏ.

Bùm bùm...

Sắc mặt Lạc Ngưng đột nhiên biến đổi, vừa tức vừa vội nhìn về phía Bạch Cẩm đằng đằng sát khí trên nóc nhà:

"Tiết Bạch Cẩm, ngươi đánh hắn làm cái gì chứ?! ”

"Khụ khụ. Không sao không sao..."

Dạ Kinh Đường đứng từ dưới đất lên, mặc dù cảm thấy Bình Thiên Giáo Chủ công báo tư thù, nhưng nếu học công phu mà không bị đánh thì chắc chắn hắn chưa học được công phu chân chính nên lập tức giơ tay ngăn cản Ngưng Nhi lại chạy lên:

"Công phu của giáo chủ thật lợi hại, ta thử lại..."

Rầm...

Sau đó không ngoài ý muốn lại bay ra ngoài, thật sự không thể

sờ được bàn tay nhỏ bé của Bình Thiên Giáo Chủ…

…

Cùng lúc đó, Lang Hiên Thành.

Lộc cộc, lộc cộc…

Đoàn ngựa hơn hai mươi người, áp giải mấy chiếc xe ngựa, chậm rãi đi vào thành trì nhốn nháo đông đúc.

Bùi Tương Quân cưỡi trên liệt mã màu đen, đội một chiếc nón trùm đầu và treo cây trường thương bên hông ngựa, thoạt nhìn giống như nữ đông gia tiêu cục, đi ở phía trước dò xét trái phải, bởi vì lần đầu đến quan ngoại, đáy mắt khó tránh khỏi có vài phần mới lạ.

Tống Trì và Trần Nguyên Thanh đảm nhiệm tùy tùng, lúc này ngựa đi bên cạnh, hai người đang bàn luận với nhau: “Đây là chợ đen lớn nhất thiên hạ, nếu xây dựng một con đường ở đây, một năm thôi sẽ có thu nhập, có thể chống đỡ hai bến tàu Thanh Giang..."

“Nơi này mới mở gần ba tháng, vào mùa đông tuyết lớn phong sơn, nơi này cũng không có người…”

“Ba tháng cũng không tính là con số nhỏ…”

Phía sau cỗ xe, mọi người cũng đang thảo luận về phong thổ nhân tình ở ngoại quốc.

Trong xe ngựa, Đông Phương Ly Nhân mặc y phục công tử màu trắng, vén rèm cửa sổ lên, nhìn những người trên đường mặc những trang phục khác nhau, cảm giác như đang cải trang vi hành thể nghiệm và quan sát dân tình.

Thái Hậu vượt qua ngàn dặm, cuối cùng đã đến Lang Hiên

Thành nơi mà nàng đã nghe nói đến nhiều lần, nhìn biển ánh sáng vô tận trong lều lớn bên ngoài, trong mắt nàng lộ ra vẻ kinh ngạc, nàng nhìn qua nhìn lại những đồ vật mới lạ, thỉnh thoảng đặt ra những câu hỏi:

"Hồng Ngọc, đó là gì?"

"Đà điểu, còn gọi là đại tước, thời tiên đế Lương Vương tiến cống mấy con, đáng tiếc bị thái giám nuôi chết..."

“Đại Tước Tước để thái giám nuôi dưỡng, vậy không chắc sẽ nuôi chết…”

"Ừm... Hả?”

Bên ngoài xe, Tuyền Cơ Chân Nhân phụ trách đón người, vẫn chưa trèo lên xe ngựa, mang theo nón che thân đi bộ trên đường.

Chiết Vân Ly ăn mặc như một tiểu nữ hiệp, hai tay vòng trước ngực, tóc cũng học theo dáng vẻ của Phạm Thanh Hòa làm bím tóc nhỏ, thoạt nhìn hoạt bát lại phỉ khí, tò mò hỏi:

"Dì Lục, cái lều trại màu đỏ kia dùng làm gì? Biểu diễn kỹ nghệ à?”

"Phối giống cho gia súc, cô nương gia đừng chạy tới."

"Lều trại cho gia súc, làm lòe loẹt rực rỡ như vậy? Ta còn tưởng rằng là lò... Khụ…"

Chiết Vân Ly biết thân phận của Tuyền Cơ Chân Nhân, tự nhiên không dám tiết lộ xuất thân của mình.

Nhưng Tuyền Cơ Chân Nhân lại biết tiểu cô nương này, là con gái nuôi của Lạc Ngưng và Bạch Cẩm.

Lạc Ngưng là thân hữu cũ của nàng, Chiết Vân Ly nói thế nào cũng có thể coi là một nửa của con gái của nàng, vì thế Tuyền Cơ

Chân Nhân rất nghiêm túc và muốn trở thành một nữ trưởng lão dày dặn và thận trọng để không dẫn tiểu cô nương đi lạc lối.

Sau vài ngày tiếp xúc với nàng, Tuyền Cơ Chân Nhân phát hiện tiểu cô nương này gần như hoang dã như mình khi còn nhỏ, trên giang hồ thì vô cùng giảo hoạt, lại tự ép mình phải trở nên đơn thuần ngây thơ trước mặt người dì này.

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không tiện nhắc tới vấn đề dung tục trước mặt vãn bối, nàng tự nhiên giả vờ không hiểu những chuyện khó chịu này.

Đoàn người mang theo đoàn xe, đi khoảng nửa canh giờ mới xuyên qua thành trì đông đúc này, đi tới khu trung tâm nơi các bộ lạc lớn đóng quân.

Chiết Vân Ly vừa bước ra đường đã bị thu hút bởi hơn một trăm con bảo mã do vu ngựa bày ra, trực tiếp đứng ngoài hàng rào, ngựa không đi được.

Đông Phương Ly Nhân tuy thấy nhiều ngựa tốt, nhưng tình cảnh nhiều danh mã gom chung một chỗ như vậy cũng là hiếm thấy, lập tức từ trong xe nhảy xuống, đi bộ hành tẩu dò xét tìm kiếm.

Lúc bọn họ đến nơi, đám người Khương Lão Cửu tự nhiên trở thành chủ nhà, tiến lên phía trước lần lượt giới thiệu, mang theo đông đảo khách quý đến nơi đóng quân của Đông Minh bộ nghỉ chân.

Nhưng khi đoàn người sắp đến nơi đóng quân, Bùi Tương Quân ở phía trước lại nhướng mày, nhìn về phía cửa nơi đóng quân.

Chương 844 - Các Bộ Tộc Tản Đi

Chương 844. Các Bộ Tộc Tản Đi

Đông Minh bộ đóng quân rất lớn, có gần ngàn tộc nhân theo đến, phần lớn đều đi ra ngoài để bàn chuyện làm ăn, lúc này lại có hơn ba trăm tộc nhân cầm kiếm và vũ khí đứng bên ngoài doanh trại, sắc mặt của bọn họ trông không ổn lắm.

Ngoài cửa lớn nơi treo huy hiệu của Đông Minh bộ có ba đợt người ăn mặc không giống nhau đứng cùng một chỗ, ước chừng hơn bốn mươi người, trong đó có ba trưởng lão dẫn đầu, đang tức giận nói:

"Các ngươi có biết đã xảy ra chuyện gì không? Đại nhân vật của Bạch Kiêu Doanh bị Đông Minh bộ ngươi mời tới bao vây, chết vài người. Đông Minh bộ ngươi tư thông Nam Triều ám sát quan lớn Bắc Lương, dựa vào cái gì mà lôi kéo chúng ta cùng gánh chịu tai họa? Nếu hôm nay các ngươi không để Đông Minh đại vương ra ngoài giải thích, ta sẽ liên thủ đưa các ngươi đến Bình Di Thành…"

"Đây là chuyện riêng của Đông Minh bộ ta, cho dù là thật hay giả, trong lòng Chúc Tông đều có chừng mực, nào đến phiên các ngươi khoa tay múa chân? Các ngươi nhát như chuột, sợ đám người mãng tử Bắc Lương, cả ngày dập đầu nhận tổ, Đông Minh bộ ta cũng không sợ!,,,"

"Tên khốn này..."

Thấy hai nhóm sắp ra tay, Khương Lão Cửu vội vàng tiến lên, kéo lùi các tộc lão đang tranh chấp với các tộc nhân, ôn hòa nói:

"Ôi chao, sao mấy vị lão bá phụ này lại ra ngoài? Chuyện gì vậy? Trời sập cũng có biện pháp đối phó, cãi vã với người của mình thì có ích gì?"

Khương Lão Cửu xem như lễ bộ thượng thư của Đông Minh bộ, phụ trách phương diện ngoại giao, quan hệ với các bộ đều không tệ.

Thấy một người có thể giảng hòa được, cơn giận của mọi người trong các bộ cũng dịu đi một chút, trưởng lão của Câu Trần bộ trầm giọng nói:

"Bắc Lương đánh thuế nặng nề, các bộ đều không có cơm ăn, ai không muốn tạo phản? Chuyện này cũng phải xem thời cơ, Đông Minh bộ ngươi không nói hai lời, tư thông Nam Triều giết người của Tả Hiền Vương, nếu Tả Hiền Vương phái binh đánh tới, các ngươi bảo ai đi ngăn cản? Hiện tại các ngươi không cho một lời giải thích thỏa đáng, đến lúc đó đại quân áp cảnh, các ngươi đừng trách các bộ thờ ơ lạnh nhạt…"

Khương Lão Cửu cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng sắc mặt vẫn làm ra bộ dạng tính toán khó lường, mỉm cười nói:

"Lời này của ngươi…Yên tâm, hai triều vừa mới thông thương, chỉ riêng Lang Hiên Thành đều tới không dưới một vạn người Nam Triều, lúc này Tả Hiền Vương phát binh đại loạn thiên hạ, chẳng phải là đánh vào mặt Lương Đế sao?"

"Ta sẽ truyền tin kêu Chúc Tông trở về. Nếu xác thực có việc này, Đông Minh bộ ta nhất định sẽ giải quyết. Chúng ta đuối lý sẽ thành thật cúi đầu nhận sai, chúng ta chiếm lý cũng phải làm phiền các vị tộc lão nói giúp một câu. Các bộ đều là người một nhà, có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục, tiếng gió chưa định, há có thể loạn trận cước nhà mình trước…"

Khương Lão Cửu nói chuyện ôn hòa có lý, địa vị của hắn cũng

không thấp, trưởng lão các tộc tụ tập ở cửa giãi bày tâm tư cũng không còn hung hãn nữa, lão nhân Câu Trần bộ nói:

"Nghe nói Tả Hiền Vương tức giận, việc này chắc chắn không nhỏ. Nếu thật sự giết người của Bạch Kiêu Doanh, các ngươi thẳng thắn giao hung thủ ra bồi thường trọng kim, chúng ta lại nói giúp một câu tốt, không chừng việc này có thể cho qua được, bằng không hậu quả Đông Minh bộ ngươi không gánh nổi!"

"Ta hiểu rồi, trước tiên mọi người trở về nghỉ ngơi đi. Chờ Chúc Tông trở về, ta nhất định sẽ cho các ngươi đáp án sớm nhất có thể."

Chẳng bao lâu, trưởng lão các bộ tộc vây xung quanh nơi đóng quân lần lượt tản đi, tộc nhân Đông Minh bộ đứng ra thương lượng với đám người Khương Lão Cửu.

Chỉ cần nghe những lời đó, Đông Phương Ly Nhân cũng biết nhất định là Dạ Kinh Đường đã xảy ra xung đột với người của Tả Hiền Vương bên ngoài.

Bởi vì không biết nội tình, không phân tích được kế hoạch nên nàng đành dẫn Thái Hậu vào nơi đóng quân trước.

Chạng vạng ngày hôm sau, ánh tà dương đỏ quạch như máu.

Hai con ngựa phi nhanh qua dòng sông cổ khô cạn và phi nước đại vào thành cổ ở cuối sa mạc.

Dạ Kinh Đường treo thương bên hông, đội một cái nón tre, Chim Chim ngồi xổm trên gót chân. Phạm Thanh Hòa thì đi bên cạnh, lúc này ánh mắt có chút cổ quái, thỉnh thoảng liếc nhìn Dạ Kinh Đường một cái.

Đêm qua sau khi gặp lại Ngưng Nhi, Dạ Kinh Đường hạnh phúc tới nỗi không nói được mấy câu, Bình Thiên Giáo Chủ lập tức xuất hiện, bắt đầu dạy hắn công phu.

Bình Thiên Giáo Chủ vô địch chân sơn, trình độ võ học chưa nói nhưng triết lý dạy dỗ khá truyền thống, tôn trọng nguyên tắc "đánh mạnh ra cao đồ", có thể đánh thì tuyệt đối không dùng miệng nói.

Hơn nữa còn có chuyện "hận đoạt vợ" trước, kinh nghiệm tối qua chỉ có thể nói là không thể hình dung nổi.

Tuy rằng bị đánh một đêm cũng không chạm được bàn tay nhỏ bé, nhưng công phu đúng là học được ít nhiều.

Đợi đến hừng đông, hắn muốn trở về Lang Hiên Thành, Bình Thiên Giáo Chủ thì đi sa mạc tìm bảo vật, mỗi người một ngả, Ngưng Nhi sợ thân hữu thất vọng nên chỉ có thể lưu luyến không rời nói lời tạm biệt với hắn.

Chương 845 - Lương Châu

Chương 845. Lương Châu

Mặc dù Dạ Kinh Đường không muốn rời đi, nhưng hai người cũng không thể lang thang trong sa mạc được lâu, có lẽ về kinh sẽ gặp lại nhau, sau khi dặn dò Ngưng Nhi vài câu, hắn chia tay hai người quay trở về Lang Hiên Thành. Phạm Thanh Hòa im suốt dọc đường, mắt thấy sắp đến địa bàn của mình, Bình Thiên Giáo Chủ cũng không đuổi theo, mới không nhịn được hỏi:

"Kinh Đường, ngươi cùng Ngưng Nhi cô nương kia, còn có Bình Thiên Giáo Chủ, ừm..."

Dạ Kinh Đường biết Phạm Thanh Hòa sẽ suy nghĩ lung tung, cười nói: “Có một số việc không tiện tiết lộ, nhưng cũng không bậy bạ như Phạm cô nương nghĩ. Việc này về sau có cơ hội ta sẽ giải thích với Phạm cô nương, trước đó còn mong Phạm cô nương giúp giữ kín bí mật.”

Phạm Thanh Hòa thật sự không thể tưởng tượng được thanh y nữ hiệp kia lợi hại đến mức nào mới bắt được trái tim của hai bát đại khôi, còn để cho hai người cùng chung sống hòa bình không đánh nhau. Nghe Dạ Kinh Đường nói như vậy, nàng tự nhiên cũng không tiện hỏi nhiều.

Tới gần tháng chín thời tiết chuyển lạnh, Vạn Bộ Tập của Lang Hiên thành cũng đến thời điểm phồn hoa nhất, các đoàn lữ hành gần như chặn đường, lúc hoàng hôn hai người tiến vào thành, chờ đến trung tâm thành thì trời đã sắp tối đen.

Dạ Kinh Đường vừa đi tới gần nơi đóng quân của Đông Minh bộ đã nhìn thấy đại mã màu đen của Tam Nương ở bên ngoài

chuồng ngựa, trong lòng biết các nàng Ngây Ngốc đến, đáy mắt có thêm vài phần mừng rỡ, mà Chim Chim buồn ngủ lại trực tiếp một đường "chít chít..." bay vào.

Phạm Thanh Hà xoay người xuống ngựa ngoài nơi đóng quân, lập tức có tộc nhân bước nhanh tới, sắc mặt mang theo ba phần lo lắng tức giận:

"Chúc Tông, không ổn rồi, xảy ra chuyện..."

Phạm Thanh Hòa còn đang cân nhắc chuyện Dạ Kinh Đường bị nữ nhân cặn bã làm loạn, nghe vậy tự nhiên nhướng mày:

"Làm ầm cái gì? Nhà kho cháy à?"

"Không, hôm qua có tin tức Chúc Tông mời khách quý giết người của Bạch Tiêu Doanh trên Hoàng Minh Sơn. Các bộ lo sợ Tây Hải bị ảnh hưởng nên đến chất vấn..."

Phạm Thanh Hòa nghe được tin tức là giết người của Bạch Kiêu Doanh mà không phải đánh Tả Hiền Vương, mới đầu còn có chút bất ngờ nhưng sau nghĩ lại thì thấy có lý -Tả Hiền Vương thân là Bắc Lương tứ thánh, bản thân lại là phiên vương quyền cao chức trọng, đích thân ra tay nhổ cỏ tận gốc, kết quả trộm gà không thành mất nắm gạo bị đánh một trận tơi bời, nếu bị tung ra sẽ thành chuyện cười lớn, có thể trực tiếp xuống hạng trở thành "Bắc Lương bán thánh", chắc chắn không dám công khai tuyên bố Tả Hiền Vương bị đánh.

Sau khi nghe bẩm báo xong, Phạm Thanh Hòa bảo tộc nhân lui xuống trước, cùng Dạ Kinh Đường đi về phía đại trướng, suy tư nói:

"Ta vừa mới nhậm chức không lâu, còn chưa từng gặp mặt Tả Hiền Vương, lúc đánh nhau Hoàng Minh Sơn, ta còn mang theo mạng che mặt, Tả Hiền Vương hẳn là không biết ta mới đúng. Hắn

biết ngươi là hậu nhân của Trì bộ, còn biết ngươi là khách quý của Đông Minh bộ ta, chắc chắn có người thông báo tin tức cho hắn...”

Dạ Kinh Đường nói về việc này: "Lúc chúng ta đi Hoàng Minh Sơn, hẳn là đã trúng kế. Chuyện này chắc chắn có liên quan đến Câu Trần bộ, không phải cô từng nói Đóa Lan Cốc có thể có manh mối là do Câu Trần đại vương cung cấp sao.”

Trong lòng Phạm Thanh Hòa có phỏng đoán này nhưng do dự một chút, vẫn nói: "Tư Mã Đạc là đồ đệ của lão Thiên Lang Vương, là huynh đệ với cha ruột ngươi..."

Dạ Kinh Đường khẽ nhún vai: “Ta không biết gì về hắn, làm sao hắn có chút cảm tình nào với ta được. Tuy nhiên, lời nói hiện tại vô căn cứ và rất khó đưa ra kết luận. Chuyện này vẫn cần phải điều tra kỹ lưỡng."

Phạm Thanh Hòa gật đầu: "Ta đi bàn bạc với các trưởng lão trong tộc, ngươi chạy mấy ngày rồi, về nghỉ ngơi trước đi.”

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này cũng không nhiều lời, sau khi xuống ngựa đi về phía sau trại, trời vừa tối, Đông Phương Ly Nhân từ xa đến, bởi vì lần đầu tiên xuất quan không tránh khỏi tò mò về phong thổ nhân tình ở nơi đất khách quê người, buổi chiều liền đưa Thái Hậu Nương Nương ra cửa. Tuyền Cơ Chân Nhân đi theo làm hộ vệ, thích nhất là Tiểu Vân Ly đi đâu tự nhiên cũng đi theo phía sau.

Chuyến đi này Bùi Tương Quân mang theo người tới, hộ tống Dạ Kinh Đường là một, còn chuyện chính là đuổi theo phong quan hai triều thông thương, xem có thể phát triển một ít tài lộ ở quan ngoại hay không.

Hồng Hoa lâu có Lương Châu Đường quy mô không lớn, chỉ có mấy hàng ngựa xe, không có cảm giác tồn tại ở Lương Châu giang hồ nhưng lại có sẵn lộ trình làm ăn, hiện tại chỉ cần liên hệ với

người có tiền ở quan ngoại là có thể thông qua thương đạo hiện có của Hồng Hoa lâu từ Giang Châu, Trạch Châu vận chuyển tơ lụa và trà ra ngoài, lại mang dược liệu ngựa về...

Bùi Tương Quân đến từ đêm qua, hôm nay cho mấy đường chủ ra ngoài chạy một vòng, lúc này hắn đang ở trong lều thảo luận cùng bọn Tống Trì một số việc làm ăn: "Lương Châu không đi được bằng đường thủy, gấm vóc Giang Châu ngược lại đến đây rất dễ dàng, hộ tống mấy trăm con ngựa trở về cũng dễ dàng, ít nhất cần có một trăm tiêu sư hộ tống, nếu không sẽ bị mọi rợ Lương Châu cướp đi, chi phí quá cao."

Chương 846 - Thân Thể Thái Hậu Ổn Hơn

Chương 846. Thân Thể Thái Hậu Ổn Hơn

"Cái gì mọi rợ Lương Châu? Kinh Đường cũng là người Lương Châu!"

"Ai, nói bậy rồi, là ta lỡ lời. Nhưng nói thật, thiếu chủ của chúng ta quả thực là một chiến binh đến từ Lương Châu, đi tới đâu đánh đến đó, không giết mấy người giống như chưa từng tới, người Lương Châu bình thường thật sự không trâu bò như vậy!"

"Lời này của Tống nhị ca, cũng có ý..."

Dạ Kinh Đường chậm rãi đi ra ngoài đại trướng, thấy Chim Chim ngồi xổm ở góc cửa lều trại, thò đầu âm thầm quan sát, rõ ràng bên trong có rất nhiều người xa lạ, cho nên muốn đi vào xin ăn cũng không dễ dàng.

Nghe được giọng nói lớn của Tống thúc, biểu cảm của Dạ Kinh Đường khó tránh khỏi có chút bất đắc dĩ, đi vào cửa lều trại nhìn lướt qua.

Trong lều trại bày mấy cái bàn nhỏ, mấy vị đường chủ Hồng Hoa lâu ngồi sau án, trước mặt đặt sách nhỏ, trên đó ghi lại quá trình hôm nay đến các nhà bái phỏng.

Tam Nương mặc hắc y, trên đầu cài trâm đính hạt, ra ngoài thay đổi khí chất dịu dàng thành thạo thường ngày, tuy rằng viên châu ngọc trên đầu giá không cao, nhưng tư thái thần sắc đều rất cường thế, thoạt nhìn chính là nữ chưởng môn cấm dục vừa lạnh

lùng vừa xinh đẹp.

Hắn vừa nhìn vào bên trong một cái, mấy người ngồi trong lều trại đã quay đầu lại, sau đó đứng dậy mồm năm miệng mười chào hỏi:

"Thiếu đông gia..."

"Kinh Đường đã trở lại! Mấy tháng không gặp lại tuấn tú không ít…"

Dạ Kinh Đường lần trước gặp mặt vẫn là sư môn biểu diễn, hiện giờ đã lọt vào thập đại cao thủ đại Ngụy, ngoại trừ Tống thúc và Trần thúc phản ứng bình thường, mấy đường chủ khác rõ ràng đều có chút sợ hãi.

Dạ Kinh Đường đối mặt với một đám trưởng bối, tự nhiên không tiện bày ra dáng vẻ thiếu chủ, tiến lên chào hỏi từng người một, thuận đường không quên nói với Tống Trì:

"Tống thúc, Lôi Công Bát Cực thúc dạy quả thực bá đạo, ta học xong đối đấu quyền cước trên cơ bản chưa từng thua ai, tối hôm trước còn gặp Tưởng Trát Hổ..."

"Ồ?"

Tống Trì chính là quyền pháp Tông Sư, hơn nữa cách Tông Sư đứng đầu không xa, giấc mộng cả đời này chính là kế vị Quyền Khôi, thấy sắc mặt ngưng trọng vài phần:

"Thế nào? Bị đánh có thảm hay không? ”

“…”

Dạ Kinh Đường vốn còn muốn khen ngợi vài câu 'thua người mà không ở quyền', quả thực không ngờ Tống thúc thẳng thắn như vậy, lập tức nói thật:

"Bạch Viên vung tay quá dài, ta đánh hơn mười quyền đi xuống cũng không đụng vào thân thể, ngược lại bị đập hơn mười cái, đau đến nỗi nửa đêm không ngủ được."

Tống Trì biết là như thế, mở miệng nói:

"Công phu của Tưởng Trát Hổ là Liễu Thiên Sanh dạy, nắm đấm nổi tiếng tàn nhẫn. Lôi Công Bát Cực gia truyền của nhà ta đủ mạnh nhưng không đủ mềm, chính diện ngươi cứng rắn khẳng định bị đập đến không chịu nổi. Nhưng mà ta nghĩ phỏng chừng Tưởng Trát hổ thủ cũng không mấy dễ chịu, sưng giống như móng heo."

Dạ Kinh Đường ôn chuyện phiếm với mấy vị đường chủ, Bùi Tương Quân ngồi trên đầu an tĩnh chờ đợi, cũng không xen vào, chỉ đem Chim cChim từ dưới gầm bàn chui tới ôm ở trên đùi đút cơm.

Đợi mấy người tán gẫu không lâu sau, Bùi Tương Quân mới đứng dậy, phân phó:

"Được rồi, sắc trời đã muộn, đều trở về nghỉ ngơi đi, chuyện làm ăn các ngươi cứ thương lượng với Trần đường chủ là được. Kinh Đường vừa trở về, nước cũng chưa uống một ngụm, sao cứ kéo theo nói chuyện."

Đám người Tống Trì thấy vậy mới dừng hàn huyên, sau khi chia tay hai người ra khỏi lều trại.

Dạ Kinh Đường ở cửa nhìn theo, cho đến khi mấy vị đường chủ đi khuất sau nơi đóng quân mới quay người lại, đang muốn nói chuyện lại phát hiện Tam Nương vừa rồi còn thành thục tài tri, trong ngực ôm Chim Chim nghiêng người về phía hắn, trên gương mặt xinh đẹp rõ ràng mang theo ba phần u oán.

Dạ Kinh Đường sửng sốt, đi tới trước mặt nghiêng đầu nhìn

một chút: "Tam Nương?"

Bùi Tương Quân cũng không nhìn Dạ Kinh Đường, chỉ không vui nói: "Ngưng Nhi tìm huynh?"

Dạ Kinh Đường có chút khó hiểu:

"Không phải tìm ta, hôm kia mới gặp ở Hoàng Minh sơn, làm sao Tam Nương biết được?"

"A."

Chim Chim rất tự giác ngẩng đầu, ý bảo Chim Chim thông minh lên.

Bùi Tương Quân nhàn nhạt hừ một tiếng:

"Mấy ngày trước nàng ấy rời khỏi trấn Hồng Hà, nói cái gì muốn theo Bình Thiên Giáo Chủ ra ngoài, bảo ta giúp nàng ấy giữ bí mật, đồng thời nhờ ta giúp nàng ấy mang theo hài tử. Kết quả thì hay rồi, nàng ném hài tử vào người ta, lén chạy đi tìm ngươi, bây giờ như thế này, sau này vào cửa cũng phải…"

Mang theo hài tử Dạ Kinh Đường hiểu là chiếu cố cho Vân Ly, nhưng luôn cảm thấy từ này vừa bình thường lại vừa cổ quái, hắn giơ tay ôm bả vai Tam Nương, đuổi Chim Chim ra ngoài, sau đó nói: "Đúng là trùng hợp gặp phải, bằng không sẽ cùng nhau trở về. Đám người Thái Hậu và Tĩnh Vương đều đi ra ngoài chơi rồi à?"

"Buổi chiều đi ra ngoài, hiện tại có lẽ còn đang đi dạo."

"Thân thể Thái Hậu thế nào?"

"Vẫn ốm yếu, nhưng rất ổn định, thoạt nhìn cũng không có gì đáng ngại..."

Trong lúc Bùi Tương Quân nói chuyện, lại cùng Dạ Kinh Đường đi tới lều trại của mình nghỉ chân, nhưng mới đi được nửa

đường liền phát hiện Dạ Kinh Đường làm ra bộ dáng chăm chú lắng nghe, tay từ bả vai dịch đến thắt lưng, lại từ thắt lưng dịch đến trên mặt trăng.

Sắc mặt nàng hơi đỏ lên, bả vai khẽ động: "Thấy Tĩnh Vương không có ở đây, tâm tư đã lệch lạc rồi?"

Chương 847 - Nhào Bột À

Chương 847. Nhào Bột À

Dạ Kinh Đường thu tay lại, thấy Tam Nương cũng không làm bộ dáng mâu thuẫn, lại thả trở lại, cúi đầu hôn trán một cái:

"Ha ha, nói như vậy, cho dù Tĩnh Vương ở đây, ta có tâm tư lệch lạc hay không thì cũng đã động rồi."

"Hừ."

Bùi Tương Quân đoán mấy ngày nay Dạ Kinh Đường nhịn lâu rồi nên cũng không nói gì, sau khi vào lều, nàng kéo rèm lại, chậm rãi đi đến trước giường nhỏ ngồi xuống, vỗ vỗ bên người: "Hôm nay ta đi dạo trong thành, ở trong thành nhìn thấy người của Đoạn Bắc Nhai."

"Ừ?"

Dạ Kinh Đường ngồi xuống trước mặt, suy nghĩ một chút lại ôm Tam Nương phong kiều thủy mị đặt trên đùi ngồi, nhíu mày nói:

"Người của Đoạn Thanh Tịch?"

"Ừm, người tới là đại đường chủ Trần Hạc của Đoạn Bắc Nhai, tính ra là Đoạn Thanh Tịch sư thúc..."

Bùi Tương Quân nâng tay ôm lấy cổ Dạ Kinh Đường, còn khắc chế bàn tay của Dạ Kinh Đường chủ động đặt trên quả dưa hấu lớn, kể lại một chút chuyện cũ.

Lão Thương Khôi Bùi Thương cũng chính là sư phụ của Bùi

Tương Quân, đại khái mười năm trước thọ tận chết tại gia, vị trí 'Thương Khôi' cũng rơi vào cảnh vô chủ.

Thương Khôi đại biểu cho tiêu chuẩn cao nhất của binh kích giang hồ, Đao Khôi, Kiếm Thánh gì đó không thua kém những Thương Khôi trên võ đài, nhưng Thương Khôi đỉnh cao có thể đối kháng với bất kỳ ai trên võ đài.

Xuất phát từ nguyên nhân này, sau khi lão Thương Khôi chết, trên giang hồ có rất nhiều người muốn tranh đoạt danh hào này, trong đó có lai lịch cao nhất là Bùi Viễn Minh và Bắc Nhai Thương Vương Sở Hào.

Thiên phú của Bùi Viễn Minh cao hơn cả nghĩa phụ của Dạ Kinh Đường, mười năm trước đã sớm trở thành Tông Sư đứng đầu, bản thân cũng không phải tầm thường, danh tiếng lớn hơn một chút so với Sở Hào, vì thế sau khi lão Thương Khôi thọ tận chết tại gia, hắn thuận thế liền trở thành tân Thương Khôi.

Theo người giang hồ tính toán, sau khi Bắc Nhai Thương Vương Sở Hào chuẩn bị đầy đủ nhất định sẽ phát động khiêu chiến với Bùi Viễn Minh, một trận chiến quyết định Thương Khôi đương đại.

Nhưng điều mà mọi người không ngờ tới là sau khi Bùi Viễn Minh làm Thương Khôi hơn một năm, người đến không phải Sở Hào mà là một người trẻ tuổi.

Lúc ấy là một sự kiện giang hồ ở Yến Châu, Bùi Viễn Minh lấy thân phận 'Hồng Tài Thần' đến xã giao, sau khi tan cuộc dẫn người rời đi, trên đường gặp phải Lăng Đầu Thanh.

Lăng Đầu Thanh cầm trường thương cột bạch lạp, tự xưng là đệ tử Đoạn Bắc Nhai muốn lấy danh hiệu Thương Khôi.

Bùi Viễn Minh căn bản chưa từng nghe nói qua người trẻ tuổi

này, tự nhiên không nhận ra, nhưng tên Lăng Đầu Thanh kia trực tiếp ra tay, giang hồ hình dung chính là "Thương ra thiên địa tịch như Tử Vực". Sau trận chiến, Bùi Viễn Minh thất bại, Lăng Đầu Thanh kia hạ sát đối thủ ngay tại chỗ.

Bởi vì công khai khiêu chiến nên có vô số người xem làm nhân chứng, cũng không có ai chỉ trích Đoạn Thanh Tịch không nói võ đức. Dù sao Võ Khôi đánh nhau yêu cầu người khiêu chiến phải đánh trúng điểm yếu, quá khắc nghiệt, muốn trách chỉ có thể trách Bùi Viễn Minh thân là Thương Khôi nhưng kỹ thuật không bằng người.

Đợi đến khi Thương Khôi định đỉnh, đường chủ Trần Hạc Đoạn Bắc Nhai, mới đem công khai thân phận Đoạn Thanh Tịch cho mọi người, sau khi trở về Đoạn Thanh Tịch thuận thế tiếp nhận vị trí chưởng môn, lúc ấy hắn chỉ mới hai mươi bảy tuổi.

Mà Bắc Nhai Thương Vương Sở Hào thấy đối thủ đuổi theo nửa đời người bị đánh chết, từ nay về sau không nhắc tới chuyện tranh Thương Khôi nữa, cũng hoàn toàn thừa nhận Đoạn Thanh Tịch thành Thương Khôi đương đại.

Bùi Tương Quân nói xong những chuyện cũ này, đáy mắt rõ ràng có chút tức giận:

"Đại ca chết trên lôi đài, dựa theo quy củ giang hồ, đúng là kỹ thuật không bằng người. Nhưng người Bùi gia chúng ta, há có thể chấp nhận chuyện này? Thương Khôi không phải do đại ca tự phong mà là do người giang hồ nâng lên. Khiêu chiến đại ca cũng không đồng ý, trước đó không khai thân phận trực tiếp ra tay, khiến đại ca không thể dự đoán thực lực đối thủ, vốn không hợp quy tắc..."

Thấy Tam Nương tức giận, Dạ Kinh Đường an ủi:

"Yên tâm, chuyện này giao cho ta, lát nữa ta sẽ giết tên họ

Trần đó..."

Bùi Tương Quân khẽ giơ tay lên:

"Cũng không cần. Người là Đoạn Thanh Tịch giết, muốn báo thù phải tìm chính chủ. Không dám đi tìm Đoạn Thanh Tịch, lại giết chết môn đồ Bắc Nhai để xả giận, truyền ra ngoài còn tưởng rằng Hồng Hoa Lâu ta ép yếu sợ mạnh."

"Cũng phải, vậy thì đánh với ta một trận đi, dám gợi lên chuyện thương tâm của nương tử ta, như thế nào cũng phải để cho hắn nằm mấy tháng, dù sao việc này cũng không thể tính toán như thế..."

"Điều này ngược lại có thể. Họ Trần kia vốn nợ nần, sau khi đại ca chết không ít lần nói những lời châm chọc..."

Bùi Tương Quân nói một lát, lời nói từ từ nhỏ đi, thấy Dạ Kinh Đường xoa không được một tấc tiến thêm một thước, chủ động kéo cổ áo ra, lộ ra vải quấn ngực màu đen:

"Huynh nhào bột à? Muốn thì nói là được rồi, giả vờ cái gì..."

"Không phải ta thấy tâm trạng của muội rất tệ sao."

Dạ Kinh Đường nở nụ cười, thấy không có người quấy rầy, ôm lấy quấn ngực, nhẹ nhàng kéo xuống.

Rầm rầm ~~

Trong lều trại nhất thời sáng lên vài phần.

Bùi Tương Quân cắn nhẹ môi dưới, hồi lâu không làm gì cảm thấy có chút đau nhức, chậm rãi ấn Dạ Kinh Đường trên gối, sau đó hai tay chống hai bên cúi đầu xuống...

Dạ Kinh Đường thoải mái nằm xuống, nhìn bóng trắng lắc qua lắc lại trước mắt, vốn muốn nói chuyện, nhưng suy nghĩ không

quá tỉnh táo, cuối cùng chỉ còn biết há miệng…

Chương 848 - Rời đi

Chương 848. Rời đi

Ánh trăng trên cành cây.

Chung quanh một cái lều tròn của khu chợ náo nhiệt, đặt mấy cái bàn nhỏ trên sân thượng, phía trên là 'tiêu sư' đang tuần tra với thanh kiếm treo ở thắt lưng.

Bên trong chiếc lều tròn lộng lẫy được thắp sáng rực rỡ, môi trường sạch sẽ hơn nhiều so với đường phố ồn ào, ở giữa có một chiếc bàn tròn lớn, phủ gấm, trên đó có nguyên con cừu nướng rưới nước sốt hành lá xắt nhỏ, để căn lều tròn tràn ngập mùi thơm quyến rũ này.

Đông Phương Ly Nhân cầm một con dao bạc trong tay, một tay đặt trên vạt áo cắt thịt cừu nướng, tuy rằng công phu của nàng có chút kỳ lạ, nhưng việc cắt thịt cừu nướng hiển nhiên không có vấn đề gì, kỹ năng dùng dao của nàng rất sạch sẽ và gọn gàng khiến Hồng Ngọc liên tục khen ngợi:

“Điện hạ dùng dao khéo lắm, những miếng thịt dê đều có kích cỡ như nhau… Nhưng xương không cần phải chặt ra, tốn công quá, chỉ cần cạo sạch thịt là được.”

"Không sao đâu, dao này gọt sắt như bùn..."

Hồng Ngọc kỳ thật là sợ bàn sụp đổ, thấy điện hạ vui vẻ trong đó, tự nhiên cũng không tiện nhiều lời.

Bên cạnh, Tuyền Cơ Chân Nhân mặc một bộ bạch y rất thoát tục, trước mặt đặt hai bầu rượu, đã uống một bình.

Chiết Vân Ly thừa dịp mẫu thân không ở nhà tương đối hướng ngoại, thấy dì Lục tự châm tự uống không có sức liền xung phong uống cùng, qua ba tuần rượu có hơi ngà say, hai người họ thậm chí còn bắt đầu đánh nhau.

Thái Hậu vốn ăn mặc như phu nhân của một gia đình thương gia, bây giờ giống như một nữ trưởng lão lầm lì, ngồi vào ghế chính một cách trật tự, vừa ôm Chim Chim trên tay vừa chạy theo đường chủ Hồng Hoa lâu tới.

Đường chủ tới đưa tin, nói Dạ Kinh Đường đã trở lại.

Tuy rằng nữ tử ngồi đây đều muốn trở về, nhưng dê nướng vừa bưng lên, nghe thấy Dạ Kinh Đường trở về thì đồng loạt chạy về, lo lắng bị những người khác nhìn ra tâm tư nhỏ nhoi trong lòng, vì thế tất cả mọi người không hẹn mà cùng biểu hiện ra dáng vẻ bình tĩnh, chờ ăn cơm xong hẵng nói tiếp.

Mấy cô nương đều tự giải khuây, Thái Hậu Nương Nương dĩ nhiên không có phúc khí tốt như vậy.

Từ khi trúng độc đến bây giờ đã hơn nửa tháng, thân thể nàng trái lại chống đỡ được, nhưng không chịu nổi Tù Long Chướng!

Vì đi ra ngoài dạo chơi, nàng cố gắng không vận chuyển Dục Hỏa Đồ, còn giảm bớt thức ăn khiến thân thể ở trạng thái suy yếu để độc tố trong cơ thể không nhanh chóng biến mất.

Nhưng sau khi ngủ hoặc hôn mê, cơ thể nhận thấy khó chịu hoặc đau đớn sẽ vô thức cố gắng giảm bớt. Cái này cũng giống như người ngủ thiếp đi gãi ngứa, nàng hoàn toàn không có cách nào khống chế, thời gian dài như vậy vẫn sắp biến mất.

Thái Hậu Nương Nương vì duy trì ngọn lửa còn sót lại, chỉ có thể dùng phương pháp tuyệt thực, trực tiếp nói không thèm ăn sẽ không ăn, chịu không nổi mới uống hai miếng cháo.

Lúc này cùng nhau ăn dê nướng, cũng là do Ly Nhân muốn khơi gợi sự thèm ăn của nàng.

Cơn thèm ăn của Thái Hậu Nương Nương nhất định bị gọi lên, thậm chí mắt đều xanh, nhưng ăn xong không chừng ngày mai lại khôi phục như cũ, vì thế chỉ có thể nhịn ăn làm ra bộ dạng 'Ai gia không đói', gắp thịt đút cho Chim Chim, nhiều lần suýt chút nữa đút vào miệng mình.

Cứ như vậy chịu đựng một lát, Tiểu Vân Ly uống một ít, Đông Phương Ly Nhân thấy vậy muốn tính tiền rời khỏi, nhưng còn chưa kịp đứng dậy bỗng nhiên nghe thấy xa xa truyền đến một tiếng:

Ầm ầm - rầm rầm...

Dường như là âm thanh của một cái gì đó bị đánh đập vỡ vách tường ở một nơi rất xa.

Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ động, quay đầu nhìn. Đám người Mạnh Kiều bên ngoài cũng hiện thân nhìn sang bên kia.

Thái Hậu Nương Nương có chút nghi hoặc: "Xảy ra chuyện gì?"

Mạnh Kiều nhíu mày nhìn một chút, lắc đầu: "Đoán chừng là người giang hồ nào đó gây sự, đã không còn động tĩnh gì nữa..."

"Ồ..."

Trước đó một lúc.

Đằng sau nơi đóng quân của Đông Minh bộ, đèn đuốc trong lều trại sáng lên một lần nữa.

Dạ Kinh Đường ra khỏi lều trại, giơ tay lau mặt, đáy mắt mang theo vài phần buồn cười.

Buổi tối hắn mới trở về, vốn muốn dành thời gian bên Tam Nương, nhưng Tam Nương quá giỏi, nàng tới Đông Minh bộ làm khách, sợ tộc nhân Đông Minh đi qua nghe thấy, đối xử với hắn không dè dặt.

Trong khoảng thời gian này, Dạ Kinh Đường vốn đã chịu đựng có chút tàn nhẫn, làm sao có thể chống đỡ được tuyệt thế công phu 'Vai đẹp eo liễu mông bụ bẫm, chặt đầu tiên trong lều lụa đỏ', Tam Nương lập tức làm được, đánh ngã hắn, sau đó thúc giục hắn nhanh chóng ra ngoài kẻo Thái Hậu và những người khác quay lại đụng phải.

Dạ Kinh Đường cảm thấy Tam Nương có thể không tận hứng, nhưng bây giờ mai nở hai độ lại không làm gì, sau khi chuẩn bị chu đáo một chút, hắn cho một đường chủ mang theo Chim Chim đi thông báo với Ngây Ngốc một tiếng, hắn thì đi tới phía sau nơi đóng quân trước.

Đường chủ Hồng Hoa lâu tới đây đều được sắp xếp ở trong mấy lều trại vào buổi tối, Tống Trì đang chơi cờ cùng Trần Nguyên Thanh, đang nói với nhau:

"Ngũ Tử Liên Châu! Lão Trần, mấy tháng không thấy, kỳ lực của ngươi lui bước nha…"

"Ngoài ngươi ra, ta chưa từng làm chuyện này với ai khác..."

Dạ Kinh Đường đi tới cửa nhìn lướt qua, mở miệng nói: "Tống thúc, thúc có thời gian không? Đi với ta ra ngoài."

Chương 849 - Diệp Tứ Lang?

Chương 849. Diệp Tứ Lang?

Tống Trì thấy thế, lúc này đứng dậy phủi phủi y bào, đi ra cửa theo Dạ Kinh Đường đến nơi đóng quân, hỏi:

"Chuyện gì?"

Dạ Kinh Đường quay đầu lại nhìn, xác định Trần thúc không có ở đây, mới thấp giọng hỏi:

"Trong thành có phải có người của Đoạn Bắc Nhai hay không?"

"..."

Tống Trì vừa nghe lời này, hiểu ý ngay, cũng quay đầu lại nhìn một chút, sau đó bước nhanh ra khỏi doanh trại:

"Có, ở gần lầu sứ, vị trí ta đều đánh dấu xong, nhưng mà phải xuống tay nhanh, giết xong phải đi ngay, bằng không bị người của chư bộ Tây Hải phát hiện sẽ rất phiền toái."

?

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu, cảm thấy hợp tác với Tống thúc sẽ thích hợp hơn, Tam Nương đã sớm giải thích nhưng hắn vẫn nói:

"Đánh một trận cho Tam Nương xả giận là được, đánh chết không ổn lắm. Tống thúc giúp ta chỉ người là tốt rồi, ta tự ra tay."

Tống Trì vừa nghe lời này, không vui vẻ: "Kinh Đường, ngươi cảm thấy Tống thúc ta làm việc manh động, xuống tay không có

chừng mực?”

"Không. Ta sợ lát nữa ta lên trên, xuống tay quá nặng không ai lôi ta về.”

"A, cũng đúng..."

…

Gần nhà kho lầu sứ.

Sau khi nhi tử Lương Vương là Đông Phương Thượng Thanh bị tập kích, gần kho lầu sứ tăng cường canh gác, ban đêm đèn đuốc sáng trưng, cũng có một số thương nhân ở trong phòng lưu trữ hàng hóa.

Trên ánh trăng đầu cành, ngoài cửa một gian khố phòng, có vài võ nhân cầm Hồng Anh Thương trong tay.

Một ít lực phu mang dược liệu đặc sản bên Nhai Châu từ trong kho hàng ra, đựng xe ngựa đậu ở cửa.

Ngoài cửa kho hàng, Trần Hạc của Đoạn Bắc Nhai ăn mặc bình thường, hai tay chắp sau lưng, đi cùng một gã địa vị cao khác, thấp giọng đàm luận:

"Hồ Diên Kính này có ý gì đây? Nói có đại gia nhiều tiền, nhưng truyền tin cho hắn mấy ngày không thấy phản hồi gì, đợt hàng này xuất ra thì chuyện cũng xong hết, sao ta có nhiều thời gian như vậy để chờ đợi hồi âm của hắn..."

"Lân Văn Cương không phải vật nhỏ, chúng ta không dám tiết lộ thân phận khiến đối phương nghi ngờ là có lý, chúng ta không sợ mắc bẫy của triều đình. Ngày hôm qua, trên đường có mấy tên đồ đệ nhìn giống như người của Hồng Hoa lâu, chẳng lẽ bọn họ cũng muốn vươn tay ra ngoài quan ngoại?"

Trần Hạc nghe được điều này, đáy mắt hiện ra vài phần khinh thường:

"Sau khi lão Thương Khôi chết, giang hồ không còn Hồng Hoa lâu nữa. Mấy tháng trước bọn họ xuất hiện một Diệp Tứ Lang, có chút mầm mống hồi quang phản chiếu, coi mình là hào môn giang hồ đơn giản là vì chưởng môn không so đo, bằng không lão phu nhất định phải làm bọn họ hiểu được mình có mấy cân mấy lạng… Hả?"

Trần Hạc là đường chủ của Đoạn Bắc Nhai, tuy chỉ quản lý tài chính nội vụ, nhưng võ nghệ cũng không tính là thấp, tán gẫu đến đây, dư quang bỗng nhiên phát hiện trên nóc nhà từ xa có chút dị động.

Trần Hạc quay đầu nhìn một chút, cảm thấy có người đang dò xét bên này, mang theo mấy môn đồ đi về phía khố phòng xa xa, dọc đường kiểm tra trái phải.

Khi hắn đi ngang qua nhà kho nơi Đông Phương Thượng Thanh bị đánh lần trước, sau bức tường vang lên một tiếng động nhỏ:

Bộp bộp…

Trần Hạc nhướng mày, lúc này giơ tay cầm Hồng Anh Thương trong tay đồ đệ.

Nhưng còn chưa cầm lên, vách tường trên khố phòng mới được sửa xong, ngay trước mắt chợt nổ tung.

Ầm ầm…

Với một tiếng nổ lớn, một hắc y nhân đeo mặt nạ lao ra từ phía sau bức tường với tốc độ cực nhanh, nắm lấy tay phải của hắn, rồi dùng hết sức giật mạnh.

Bộp…

Trần Hạc không kịp đề phòng, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, cả người đã bị túm lên không trung đánh ngang, ngã trên người đồ đệ bên cạnh, trực tiếp đánh bay hai đồ đệ không kịp phản ứng ra ngoài.

Rầm rầm!

Dạ Kinh Đường cũng không biết lão già này, nhưng Tam Nương và Tống thúc cực kỳ phản cảm với người này, nghĩ đến không phải là người tốt gì, cũng không dài dòng nhiều, thay phiên quăng Trần Hạc vài vòng. Sau khi xác nhận độ bền của làn da, hắn tiến về phía chiếc xe chở đầy hàng hóa ở phía xa trực tiếp ném qua.

Ầm ầm…

Rầm rầm…

Xe ngựa vừa mới tràn đầy dược liệu trong nháy mắt bị đụng tan tành, rương gỗ cùng dược liệu bay ngang ra ngoài như Thiên Nữ Tán Hoa.

Trần Hạc văng qua đống hàng hóa, ngã xuống đường, lăn mấy vòng rồi đập ngược vào tường nhà kho, khiến tường bị nứt như mạng nhện.

Rầm…

"Khụ khụ..."

"Kẻ nào..."

Môn đồ Đoạn Bắc Nhai bên ngoài khố phòng kinh hãi biến sắc, đồng thanh quát lớn lại bị tiếng động này trấn trụ, không dám tiến lên.

Bọn người Trần Hạc bị che mắt, ngã trên mặt đất thật sự không đứng lên, mắt thấy đối phương không tới bổ đao, mới vội vàng mở miệng: "Các hạ là ai? Sao lại vô cớ ra tay đả thương người?"

"Hồng Hoa lâu Diệp Tứ Lang. Tại sao đánh ngươi, trong lòng ngươi tự hiểu."

"Diệp Tứ Lang?"

Sắc mặt Trần Hạc đột nhiên biến đổi.

Dạ Kinh Đường kỳ thực cũng không biết vì sao mình muốn đánh tên này, nhưng sau khi nói xong, thấy bản mặt đối phương "đột nhiên nhận ra" và dám tức giận nhưng không dám nói, hắn biết đó là một đòn nhẹ.

Đã ném người ra ngoài, lại chạy tới đánh thêm vài cái cũng không phải phong phạm của cao thủ, Dạ Kinh Đường lạnh lùng nhìn lướt qua đám người Đoạn Bắc Nhai một cái, cũng không để ý tới rất nhiều thương khách nhìn như đối mặt với một kẻ thù đáng gờm, phi thân nhảy lên mái nhà.

Chương 850 - Người Đâu

Chương 850. Người Đâu

Tống Trì đang ở phía trên nhà kho quan sát, nhìn thấy Dạ Kinh Đường quay lại, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, hai người cùng nhau đi về phía trước, nói:

"Đánh hay lắm. Sau khi bá bá của ngươi chết, người chim này đã truyền bá khắp nơi, nói rằng bá bá của ngươi không xứng đáng làm Thương Khôi, chết cũng là gieo gió gặt bão, ta tức giận tới mức muốn tự mình đến cắt lưỡi hắn..."

Dạ Kinh Đường không nói gì về điều này, hắn chỉ mỉm cười, bước ra khỏi nhà kho và nhìn quanh khu vực khách điếm.

Đông Phương Thượng Thanh vẫn ở trong thành như trước, mà bên ngoài chỗ ở của Hồ Diên Kính treo một sợi vải không đáng chú ý, chứng tỏ hắn đã liên hệ với người bán.

Dạ Kinh Đường ra ngoài mấy ngày, không có thời gian xử lý chuyện này, thấy vậy lập tức xoay người đi về phía khách điếm...

Sau khi xử lý xong chuyện của Trần Hạc, Tống thúc trở về nơi đóng quân trước, Dạ Kinh Đường thì lặng lẽ đi vào khách điếm.

Mấy ngày trước Hồ Diên Kính bị đánh một trận, hiện giờ chưa qua khỏi, còn nằm ở trên giường tĩnh dưỡng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Hồ Diên Kính quay đầu, nhìn thấy Dạ Kinh Đường đi vào, vội vàng xoay người đứng lên nghênh đón.

Dạ Kinh Đường giơ tay ra hiệu không cần đứng dậy, hỏi:

"Đã liên lạc được với người bán?"

"Ngày hôm sau ngài rời đi thì người đã tới, tôi không liên lạc được với ngài, còn liên lạc mấy lần."

"Ta đi ra ngoài một chuyến, có việc trì hoãn, hiện tại có thể liên lạc được không?"

"Có thể, tôi lập tức đi đưa tin, người hẳn là đợi lát nữa sẽ đến."

Sau khi Dạ Kinh Đường thương lượng hai câu, dù sao hiện tại có thời gian, lập tức bảo Hồ Diên Kính đi liên lạc, hắn thì đi tới một góc tối gần khách điếm, chờ người tới.

Hiệu suất làm việc của Hồ Diên Kính còn nhanh hơn so với tưởng tượng của hắn, mới đợi khoảng hai khắc, trong con hẻm phía sau khách điếm đã truyền đến tiếng bước chân, còn có lời nói rất nhỏ:

"Thiếu chủ Túc Trì bộ rất thần bí, ta cũng không rõ lai lịch, nhưng mà ta có thể cam đoan thân phận không thành vấn đề, Đỗ lão dưới trướng Tả Hiền Vương đã đích thân xác nhận điều đó."

Dạ Kinh Đường thấy vậy âm thầm thăm dò đánh giá, kết quả vừa nhìn lập tức sửng sốt.

Hồ Diên Kính đi vào con hẻm âm u, theo phía sau là một giang hồ khách mặc hắc y, đầu đội nón, trên mặt cũng đeo mạng che mặt, chỉ có thể thấy đôi mắt, giả trang thập phần thần bí.

Nhưng nhìn thân cao mập mạp gầy gò, thậm chí khi đi bộ hơi không ổn định, lão già xấu xa này là?

Dạ Kinh Đường nhìn thấy Trần Hạc ở Đoạn Bắc Nhai, trong nháy mắt hiểu được người bán Lân Văn Cương buôn lậu từ Nhai Châu ngoài cửa là ai.

Hắn vừa mới đánh Trần Hạc, ngay cả quần áo không thay đã tới, tuy che mặt nhưng Trần Hạc là người bị bạo hành, gặp mặt nếu không nhận ra hắn, sợ là mù rồi.

Để đề phòng bị Trần Hạc phát hiện thân phận bại lộ khiến cho Đoạn Bắc Nhai cảnh giác, Dạ Kinh Đường suy tư một chút, ẩn vào chỗ tối, giơ tay lên khắc 'Việc gấp quấn thân, ba ngày sau sẽ gặp lại' sau đó phi thân nhảy lên tường vây.

Rất nhanh, hai người đã đi đến góc tường, sau đó truyền đến tiếng nói:

"Ơ? Người đâu?"

"Trì bộ này có ý gì? Hẹn gặp người lại không đến."

"Ngươi chờ một chút, trên này có viết…Có việc gấp…Phỏng chừng vừa mới gặp phải chuyện gì, ta lại đi liên lạc, thật sự xin lỗi…"

"Ngươi làm việc nhanh nhẹn một chút, Lang Hiên Thành không yên ổn, chúng ta phải rời đi ngay lập tức."

"Hiểu hiểu."

Dạ Kinh Đường nấp trong bóng tối quan sát, nhìn theo hai người vô cùng bất mãn rời đi, sau khi xác định không có vấn đề gì mới lặng yên quay về nơi đóng quân của Đông Minh bộ.

Sau khi ăn xong toàn bộ dê nướng, mấy nữ tử du ngoạn nửa ngày cùng nhau trở về nơi đóng quân.

Đông Phương Ly Nhân thân là muội muội của thiên tử Đại Ngụy, chiêu đãi tự nhiên long trọng, chỗ ở là một đại trướng độc lập, còn sắp xếp vài mỹ nhân Đông Minh bộ thân thể mềm mại làm nha hoàn hầu hạ.

Chỉ tiếc Đông Phương Ly Nhân là thân nữ nhi, buổi tối dĩ nhiên không cần mỹ nhân thị tẩm, hơn nữa nàng cũng không quen để người lạ đứng trước mặt mình khi nghỉ ngơi, lại phát hiện Dạ Kinh Đường đang bận việc bên ngoài nên ngồi một mình trước bàn nhỏ trong lều lớn tiếp tục vẽ tranh.

Đông Phương Ly Nhân vẽ tranh rất nhanh, quyển sách này vẽ được tám phần, đã sắp hoàn thành, nhưng vẽ đến kỳ cuối cùng thì tiến độ lại chậm lại.

Nguyên nhân không phải là Đông Phương Ly Nhân không có thời gian vẽ mà nội dung trong sách càng ngày càng thái quá.

Giai đoạn đầu thanh thuần đáng yêu, bĩu môi cũng coi như mấy cảnh kích thích, nàng có kinh nghiệm tự nhiên hạ bút thành văn.

Hậu kỳ thì không giống, các loại trò chơi kỳ lạ cổ quái đều đi ra, ngọc thụ hậu đình gì cũng coi như là chuyện thường ngày, còn có trói không thể động đậy, bịt mắt, hoặc là thiên ngoại phi tiên… thậm chí còn có cảnh tượng mấy cô nương cùng nhau luân phiên.

Đông Phương Ly Nhân nghẹn họng, chỉ nhìn văn tự miêu tả, làm sao liên tưởng được những đại tràng diện thương phong bại tục kia, cũng không thể để Hồng Ngọc làm người mẫu trói thử xem, căn bản không vẽ được.

Vốn dĩ nàng muốn bỏ qua những thứ này, nhưng trong lòng nàng biết rằng tên háo sắc Dạ Kinh Đường kia xem "Hiệp Nữ Lệ" chỉ là để xem những tình tiết đồi phong bại tục và thú vị này thôi, dù những bức tranh khác có hay đến đâu cũng vậy, đều không có ý nghĩa gì, vì thế mới bị kẹt ở những nơi này, không biết nên hạ bút như thế nào.

Chương 851 - Đoạn Bắc Nhai

Chương 851. Đoạn Bắc Nhai

Nhìn tờ giấy trắng ngẫm nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra nên vẽ thế nào thì bên ngoài có thứ gì đó truyền đến:

“Chít chít…”

"Này, Vân Ly..."

Đông Phương Ly Nhân hai mắt sáng người, vội vàng đắp giấy trên bàn lại, sau đó đứng dậy đi tới cửa.

Bên ngoài lều lớn.

Dạ Kinh Đường từ lầu sứ trở về, trực tiếp đi tới chỗ ở của Ngây Ngốc, muốn thương lượng chuyện Lân Văn Cương một chút.

Kết quả khi hắn đi qua lối đi giữa các lều, Chim Chim ăn uống đầy đủ đột nhiên từ góc lều thăm dò:

"Chít Chít?”

Sau đó Chiết Vân Ly đang chơi trốn tìm cùng Chim Chim, lặng lẽ xuất hiện phía sau lều trại, xem động tác là muốn che mắt Dạ Kinh Đường.

Chiết Vân Ly mới mười sáu tuổi, chưa hoàn toàn nở nang, bởi vì chênh lệch chiều cao giữa hai người thật sự rất khó để che mắt từ phía sau, vì vậy co rút đầu lại trực tiếp nhảy dựng tại chỗ, nhào tới trên lưng Dạ Kinh Đường.

Bịch ~

Dạ Kinh Đường nghe được động tĩnh phía sau, còn chưa nói gì đã phát hiện sau lưng chùng xuống, hai cái chân xúc cảm chặt chẽ kẹp lấy thắt lưng.

Sau lưng còn truyền đến hai xúc cảm mềm mại, không lớn không nhỏ mềm nhũn khác thường, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo cũng bịt kín mắt, thậm chí có thể ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt của thiếu nữ.

Dạ Kinh Đường không kịp đề phòng, sợ Vân Ly ngã xuống, theo bản năng ôm lấy chân cong. Phản ứng lại cảm thấy không thích hợp, ngược lại nhanh chóng giơ hai tay lên:

"Này này này, Vân Ly, muội hiền thục một chút."

Chiết Vân Ly che mắt lại, phát hiện Dạ Kinh Đường nhận ra, lập tức mất hứng thú:

"Kinh Đường ca ca, sao huynh nhận ra muội?"

Dạ Kinh Đường có thể nhận ra như thế nào?

Toàn bộ cô nương đóng quân, mỗi người đều lồi trước sau vểnh lên, xem chừng Vân Ly nặng không quá trăm cân, kích thước vừa cảm giác đã nhận ra.

Hắn, Ngưng Nhi và Bình Thiên Giáo Chủ vừa mới gặp mặt, nào dám thân mật với Vân Ly như vậy, truyền đến lỗ tai Ngưng Nhi sợ là phải vặn chết hắn, lập tức vỗ tay bịt mắt:

"Vóc người của muội thấp nhất, những người khác che mắt không cần nhảy dựng lên. Nhanh xuống đi, để cho người ta nhìn thấy sẽ không tốt."

Chiết Vân Ly đối với lời này có chút bất mãn, nhưng mà cũng phát hiện treo trên người nam nhân hơi thiếu thục nữ, lập tức nhảy xuống phủi phủi váy nhỏ:

"Ai nói muội thấp nhất, Thái Hậu Nương Nương cũng cao gần bằng muội. Còn nữa, muội mới mười sáu, còn đang trưởng thành, tương lai nhất định sẽ cao bằng Tĩnh Vương điện hạ."

Dạ Kinh Đường đoán chừng việc này sẽ khó khăn, biệt danh Ngây Ngốc không phải là vô nghĩa, chiều cao chỉ thấp hơn hắn hai ngón tay, đầu rồng béo có thể chôn chặt khuôn mặt của Vân Ly chặt chẽ, điều này không thể bù đắp bằng việc ăn uống, thuần túy là thiên phú.

Nhưng nói những chuyện này với tiểu cô nương rõ ràng không thích hợp, Dạ Kinh Đường chỉ nở nụ cười ha hả, thấy Ngây Ngốc vén rèm lên nhìn về bên này, mở miệng nói:

"Ta và Tĩnh Vương thương lượng chút chuyện, muội đi chơi trước đi."

Chiết Vân Ly đã nhiều ngày không gặp, thật ra là muốn tán gẫu về tin đồn liên quan đến Hoàng Minh Sơn, nữ vương gia xuất hiện bám sát, nhìn nàng với ánh mắt kỳ quái, có lẽ sợ nữ vương gia hiểu lầm nên nàng không nói gì thêm, ôm chim lên, liền nhảy xuống.

Dạ Kinh Đường nhìn theo Vân Ly rời đi rồi đi tới trước đại trướng:

"Điện hạ."

Đông Phương Ly Nhân biết Ngưng Nhi là thê tử của Dạ Kinh Đường, cũng biết tiểu nha đầu này là đồ đệ của Ngưng nhi, nhìn thấy hai người thân mật như thế, ánh mắt tự nhiên có chút không đúng.

Nhưng mà từ trước đến nay, Tiểu Vân Ly thoạt nhìn cũng không có tình đầu sơ khai, Đông Phương Ly Nhân cũng không nghĩ kỹ, xoay người tiến vào lều trại, hỏi: "Ngày hôm qua truyền đến tin

tức, nói là người của Tả Hiền Vương bị giết, chuyện gì xảy ra?”

"Tả Hiền Vương cảm thấy ta là hậu nhân của Túc Trì bộ, chạy tới nhổ cỏ tận gốc, ta trốn thoát được..."

Liên quan đến Bình Thiên Giáo Chủ, Dạ Kinh Đường không thể giải thích chi tiết, chỉ là sau khi nói quá trình sơ bộ, nói về những gì vừa rồi nhìn thấy và nghe thấy:

"Chuyện Lân Văn Cương, đã truy tìm được tung tích. Người bán là Đoạn Bắc Nhai, đường chủ Trần Hạc phụ trách tiếp xúc với Hồ Diên Kính, người mua hẳn là Tả Hiền Vương….”

"Đoạn Bắc Nhai?"

Đông Phương Ly Nhân ngồi xuống sau bàn nhỏ, nghe được cái tên này, lông mày lập tức nhíu lại:

"Đoạn Bắc Nhai là bá chủ Nhai Châu, bởi tài dùng thương nên nổi tiếng khắp thiên hạ, lại thân cận với quân đội biên cương nước ta. Hắn vẫn luôn là thủ lĩnh của Nhai Châu, là giáo đầu đặc biệt của quân đội, cũng có vô số môn đồ làm tướng quân trong quân đội.”

"Bọn họ quả thật có cơ hội tiếp xúc với Lân Văn Cương, nhưng mà Đoạn Bắc Nhai độc bá giang hồ Nhai Châu, con đường phát tài không thua gì các hào môn giang hồ khác, địa vị cũng không thấp, kiếm tiền đứng đắn cũng kiếm không hết, cần gì phải mạo hiểm vận chuyển riêng loại vật cấm này?"

Lân Văn Cương là vật tư quân sự, giá ngoài chợ đen khẳng định rất cao, nhưng cũng không đến trình độ thái quá. Mỗi lần Hồ Diên Kính vận chuyển, cũng chuyển không được bao nhiêu khối, chút lợi nhuận kia đối với bá chủ một châu mà nói, đúng là chín trâu một lông.

Chương 852 - Nghiêm hình tra tấn

Chương 852. Nghiêm hình tra tấn

Dạ Kinh Đường suy ngẫm một chút: "Có lẽ không phải vì bạc mà là Tả Hiền Vương cần những thứ này, Đoạn Bắc Nhai đang hỗ trợ vận chuyển. Nếu là như thế, vấn đề kia sợ hơi lớn, Tả Hiền Vương có thể mua chuộc Đoạn Bắc Nhai, nhất định đem thâm nhập vào biên quân Nhai Châu thành cái sàng."

Đông Phương Ly Nhân biết rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề này, liền đáp:

“Chỉ cần Vương gia không có vấn đề gì, tuy trong quân đội Đoạn Bắc Nhai có rất nhiều môn đồ nhưng bọn họ vẫn là thế lực chính trị, không thể can thiệp quân quyền. Chuyện này phải điều tra nghiêm ngặt, nhưng mà trước khi biết rõ tình huống chính xác, tốt nhất đừng làm ầm ĩ. Công phu thương bổng của quân Nhai Châu đều là do Đoạn Bắc Nhai truyền dạy, võ nhân chắc chắn ghi nhớ tình người, không có căn cứ mà đi thu thập Đoạn Bắc Nhai có khả năng làm lòng biên quân dao động..."

"Được, chờ xử lý chuyện của Thái Hậu xong, ta sẽ dành thời gian tới đó tìm hiểu chuyện này. Nhân tiện, Tưởng Trát Hổ bên kia đã thương lượng thỏa đáng, tìm được dược sư, cũng có manh mối của Kim Lân Đồ, kế tiếp phải đi Hồng Sơn một chuyến..."

"Các bộ lạc lớn đang gây phiền phức cho Đông Minh bộ, ngươi gây rắc rối cho người ta, dù sao cũng phải đi giúp, bằng không ngươi sẽ khiến Đông Minh đại vương cảm thấy thất vọng. Tuy Thái Hậu chán ăn, nhưng tình trạng ổn định, còn đang dần dần

chuyển biến tốt đẹp, chờ hai ngày hẳn là không có việc gì.

Nói chuyện với nhau một lát, nói việc công xong, liền không còn đề tài.

Dạ Kinh Đường vốn định lấy đồng hồ nhật quỹ nhỏ ra để Ngây Ngốc thưởng thức một chút, nhưng thứ kia bị Tuyền Cơ Chân Nhân lấy đi, trên tay không có vật gì để tặng, mới đem ánh mắt nhìn về phía bàn nhỏ trước mặt, giơ tay muốn mở tờ giấy bị lật ngược ra.

Bộp~

Kết quả hắn vừa đưa tay, Ngây Ngốc bên cạnh đã giữ chặt lấy tay hắn, ánh mắt hơi lạnh: "Ngươi làm cái gì vậy?"

"Ta chỉ nhìn một chút, thuần túy thưởng thức họa công..."

"Thưởng thức bức tranh nào? Trên đó ghi lại quân cơ đại sự, ngươi muốn làm gián điệp điều tra tình báo hay sao?"

Dạ Kinh Đường nhìn phản ứng của Ngây Ngốc, biết thứ bên dưới bị che đi là thứ tốt, nhưng Ngây Ngốc không cho xem, hắn tự nhiên không tiện cướp đoạt, chỉ mỉm cười:

"Phải không, ta còn tưởng rằng là Hiệp Nữ Lệ cơ..."

Thật ra Đông Phương Ly Nhân cũng muốn hỏi một chút, Hiệp Nữ Lệ trói người lại uy hiếp làm nhục rốt cuộc nên vẽ như thế nào, nhưng thật sự rất khó nói, cũng không thể dùng người khác làm tư liệu tham khảo.

Nói đến 'gián điệp" gì đó, Đông Phương Ly Nhân trong lòng ngược lại khẽ động, bày ra bộ dáng nghiêm túc, trầm giọng nói:

"Là tâm phúc của triều đình, ý chí của ngươi hơn người, tuy rằng không có khả năng bị người bắt được nhưng vẫn phải cân

nhắc tình huống sau khi rơi vào tay địch, bị nghiêm hình tra tấn để moi thông tin, nếu tâm trí không kiên định, những quân cơ quan trọng này, bản vương cũng không dám cho ngươi xem…Ừm, bản vương đến để khảo nghiệm ngươi, để xem ý chí của ngươi như thế nào."

Dạ Kinh Đường có chút mờ mịt:

"Khảo nghiệm như thế nào? Điện hạ đánh ta một trận à?"

Đông Phương Ly Nhân cũng không nói nhiều, đứng dậy đi tới góc lều trại, lật trái phải, tìm ra mấy sợi ruy băng.

Sau đó làm ra bộ dáng uy nghiêm của hung thần ác sát, kéo Dạ Kinh Đường đến bên cạnh giường của nàng, để Dạ Kinh Đường nằm phía trên, trói chân tay hắn vào bốn phía chân giường: "Từ giờ trở đi, bản vương chính là người tra tấn, tìm cách lấy tình báo, ngươi không thể trả lời bất kỳ câu hỏi nào..."

?

Dạ Kinh Đường cảm giác đây hình như là nhân vật nhập vai giữa các đôi tình nhân, muốn kháng cự một chút, nhưng thế nào cũng không tìm được lý do cự tuyệt cho nên thành thật nằm xuống.

Thủ pháp của Đông Phương Ly Nhân sạch sẽ lưu loát, đem tay chân Dạ Kinh Đường buộc chặt, sau đó dò xét trái phải, đầy mắt gật đầu, cảm thấy giống như trong Hiệp Nữ Lệ.

Dạ Kinh Đường dang tay chân hình chữ đại nằm trên giường, không thể nhúc nhích, trong lòng còn có chút chờ mong, thấy Ngây Ngốc nhìn không ra tay, còn hỏi:

"Sau đó làm sao bây giờ? Điện hạ nghiêm hình tra tấn?"

"Ngươi đừng cợt nhả mặt mày, phải làm ra trinh liệt…Không

đúng, dáng vẻ cương liệt, thà chết không chịu khuất phục.”

"Ồ..."

Dạ Kinh Đường rất hợp tác, lập tức cau mày nghiêm nghị, làm như thà chết chứ không đầu hàng:

"Yêu nữ, ngươi có thủ đoạn gì cứ việc sử dụng, gia gia ta a... Điện hạ bóp ta làm gì? ”

Đông Phương Ly Nhân lên cơn giận dữ, lấy tay vặn eo Dạ Kinh Đường:

"Ngươi là người của triều đình, không phải thổ phỉ, nói chuyện phải chính khí lăng nhiên, gia gia cái gì?”

"À."

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một chút, hừ lạnh nói: “Ta là một người trung thành tuyệt đối với Đại Ngụy, há có thể e ngại hình thể da thịt, yêu nữ ngươi có thủ đoạn gì cứ việc sử dụng, nếu bản quan nhíu mày... Phải không?”

Đông Phương Ly rất hài lòng với phản ứng của Dạ Kinh Đường, lập tức ngồi nghiêng bên giường, học theo miêu tả trên Hiệp Nữ Lệ, đặt đôi bàn tay trắng nõn của mình lên cơ ngực của Dạ Kinh Đường nhéo nhéo, đầu ngón tay còn xoay tròn vuốt ve điểm mấu chốt nào đó, động tác câu người đến cực điểm.

Chương 853 - Không Bỏ Qua

Chương 853. Không Bỏ Qua

Xương cốt Dạ Kinh Đường suýt chút nữa mềm nhũn, ánh mắt biến thành kinh ngạc, khó tin nhìn nữ vương gia khí chất tôn quý trước mặt:

"Điện hạ, người xác định đây là tra hỏi à? Động tác này..."

Mặc dù Đông Phương Ly Nhân đang mô phỏng cảnh bị trói buộc nhục nhã trong đầu, nhưng ngoài mặt vẫn phải diễn, ra vẻ đứng đắn nói:

"Bắt lấy loại trụ cột triều đình như ngươi, đối thủ biết ngươi không sợ hành hình da thịt, khẳng định sẽ nắm được nhược điểm của ngươi để đột phá. Ngươi là người háo sắc, dùng mỹ nhân kế rất bình thường, chẳng lẽ ngươi chống đỡ không nổi?"

Mỹ nhân kế…

Dạ Kinh Đường khẳng định chống đỡ không nổi, nhưng đây biểu hiện ra sự cương trực như Liễu Hạ Huệ, nghiêm túc nói:

"Ngay cả đao thủ gia thân ta cũng không sợ, sao lại bị mỹ nhân kế làm lay động. Bình thường háo sắc chỉ ở trước người bên cạnh, không so đo như vậy mà thôi. Nếu thật sự bị bắt, cho dù điện hạ cởi sạch quyến rũ ta, ta cũng sẽ không liếc mắt một cái."

Đông Phương Ly Nhân hoàn toàn không tin, bắt chước miêu tả Hiệp Nữ Lệ, bổ sung thủ pháp Thính Phong Chưởng, chậm rãi di chuyển xuống theo ngực Dạ Kinh Đường, sờ về phía thắt lưng:

"Dạ đại nhân, ngươi chỉ cần thành thật thẳng thắn mình là đồ

háo sắc, ta cam đoan để ngươi dục tiên dục tử..."

Dưới loại thế công này, Dạ Kinh Đường còn phải duy trì vẻ đại nghĩa lẫm liệt quả thực có chút khó khăn, nhưng cũng không có khả năng thừa nhận mình là đồ háo sắc, vì thế hắn mạnh mẽ ngưng thần, làm ra bộ dáng bất động như núi:

"Chỉ có chút thủ đoạn này, người cũng muốn bản quan nói bậy bạ đổi trắng thay đen?"

Tuy Đông Phương Ly Nhân chỉ là mượn cớ tra hỏi, đang cân nhắc họa pháp, nhưng thấy Dạ Kinh Đường có thể ổn định tâm thần, thật đúng là có chút không phục, lập tức nằm nghiêng xuống, nửa dựa vào ngực Dạ Kinh Đường, ngón tay vuốt ve đầu rồng béo gần trong gang tấc, học bộ dáng yêu khí của sư phụ:

"Tâm đều động, sao ngươi cứ nhất định phải xấu hổ như vậy? Chỉ cần ngươi thừa nhận, ta sẽ làm theo ý ngươi muốn, mở cổ áo ra, thế nào?"

Dạ Kinh Đường liếc mắt xuống, đầu rồng béo có lực trùng kích cực mạnh gần trong gang tấc, mặc dù rất muốn.

Giữ vững tâm trí, nhưng lời nói lại biến thành:

"Điện hạ có chắc sẽ giữ lời?"

?

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân lúc này lạnh lẽo, giơ tay lên đập vào ngực Dạ Kinh Đường:

"Ngươi chỉ có chút định lực này? Nếu bản vương nói chuyện mưu đồ cho ngươi xem, ngươi sẽ thành thật khai báo?"

Nếu không thì sao?

Dạ Kinh Đường trong lòng nghĩ như vậy, nhưng hắn cũng cảm

thấy khai báo có chút quá nhanh, sau khi suy nghĩ lại ổn định lời nói:

“Sao có thể, chỉ là ta không nhập vai được thôi. Ta biết điện hạ nói chuyện chắc chắn không giữ lời, nghiễm nhiên thủ vững tâm thần thà chết chứ không chịu khuất phục. Nếu điện hạ nghiêm hình bức cung thật, phản ứng của ta tự nhiên cũng là thật, nhất định kiên trì..."

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy Dạ Kinh Đường đang dụ dỗ nàng, nhưng tự mình sờ nhiều lần như vậy, thật sự nhập vai một hồi hình như cũng không có gì, nên hừ lạnh nói:

"Được, bản vương nói sẽ giữ lời, ngươi cũng đừng để bản vương thất vọng, nếu ngươi không nhịn được dù chỉ hai câu, sau này ta cũng không dám nói cho ngươi biết chuyện quan trọng."

Dạ Kinh Đường gật đầu, làm ra vẻ coi thường cái chết:

"Điện hạ có thủ đoạn gì cứ việc sử dụng, mặc kệ phương thức gì, ta cũng sẽ không lên tiếng tự làm ô uế, thừa nhận mình là đồ háo sắc tâm trí không kiên định.”

“Hừ!"

Đông Phương Ly Nhân vì để Dạ Kinh Đường nhận rõ mình, cũng bỏ vốn gốc, lập tức đá văng giày ngồi nghiêng trên giường, sau đó hai tay chống gối hai bên, khiến cho đầu rồng béo tự nhiên muốn rơi xuống, đường cong trên đầy đặn, cách chóp mũi gần trong gang tấc.

Đông Phương Ly Nhân rõ ràng có chút gấp gáp, nhưng mà biểu cảm trái lại rất nghiêm túc, ngữ khí tràn đầy hấp dẫn nói:

"Ngươi nói một tiếng 'Ta là tên háo sắc', ta sẽ đè xuống, cơ hội chỉ có một lần, bỏ qua sẽ không có.”

“…”

Dạ Kinh Đường nhìn đầu rồng béo gần trì thước, hô hấp nặng thêm vài phần, đầu theo bản năng nâng lên, lập tức dựa vào lại, trầm giọng nói:

“Điện hạ nhất định là lừa dối ta, nếu không thì không tính, cho nên ta mới không mở miệng.”

Đông Phương Ly Nhân hơi nheo mắt lại, để chứng minh lời nói của mình có tính hình thức, nàng cúi đầu hôn lên môi Dạ Kinh Đường, sau đó lại điều chỉnh tư thế: "Hiện tại tin rồi? Chỉ cần ngươi mở miệng thừa nhận, ta sẽ đè xuống, ta đếm đến ba, hai, một…”

“…”

Dạ Kinh Đường cảm thấy mình đã trải qua khảo nghiệm lớn nhất trong đời, không khỏi muốn nói, nhưng hắn cũng hiểu đây là một cái bẫy, nếu không chịu được thú nhận, Ngây Ngốc chắc chắn đánh hắn.

Cũng may vào thời điểm này, chỉ số thông minh của nam nhân đều rất cao, Dạ Kinh Đường không muốn mở miệng lại không chịu nổi dụ dỗ, dứt khoát khẽ xoay cổ tay, nới nỏng dây trói, một tay ôm lấy thắt lưng Ngây Ngốc, ấn xuống.

Bịch ~

Đông Phương Ly Nhân không kịp đề phòng, trực tiếp nằm sấp trên mặt Dạ Kinh Đường, vùi mặt vào một cái ngực rắn chắc.

Hơi thở xuyên qua vạt áo truyền đến da thịt, Đông Phương Ly Nhân chấn động cả người, ánh mắt lộ vẻ xấu hổ, vội vàng đứng dậy:

"Dạ Kinh Đường! Ngươi đang làm gì vậy?”

Sau khi thực hiện được, Dạ Kinh Đường cảm thấy mỹ mãn, thấy Ngây Ngốc đằng đằng sát khí, hắn vội vàng chính trực nói:

"Là tướng đắc lực của triều đình, ta bị người bắt được nhất định sẽ tìm cách tự cứu mình. Vừa rồi là thừa dịp cùng điện hạ nói bậy, âm thầm cởi bỏ dây trói, sau đó phản sát. Phản ứng này không thành vấn đề phải không?"

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân lạnh đi thấy rõ, nhìn Dạ Kinh Đường chơi xấu, nàng cũng không khách khí nữa, giơ tay lên vặn chặt eo Dạ Kinh Đường, dùng sức vặn mạnh vài vòng.

Chương 854 - Mượn Thuốc

Chương 854: Mượn Thuốc

Tuyền Cơ Chân Nhân vừa dỗ Thái Hậu ngủ xong, thân mặc váy trắng như tuyết, trong tay xoay chuyển đồng hồ Nhật quỹ nhỏ, nhàn nhã đi bộ dưới ánh trăng trở về nơi ở, trong miệng còn hát điệu dân gian Giang Châu:

"Ừm hừ hừ ~"

Khi sắp đi đến doanh trướng, bên tai Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ nhúc nhích, không ngâm nga nữa, sau đó thả nhẹ bước chân đi vào dải đất trung tâm, còn cách một chút đã nhìn thấy trong đại trướng của Ly Nhân đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy cái bóng hai người hắt trên lều vải, còn có lời nói truyền đến:

"....."

Tê ~

"Biết đau à? Mỹ nhân kế tốt như vậy ngươi không chịu phối hợp, không phải muốn bức ép bản vương dùng hình thật sao..... nói! Ngươi là tên háo sắc!"

"Aizz, ta sai rồi, ta sai rồi....."

"Ngươi có nói hay không?!"

?

Tuyền Cơ Chân Nhân sững sờ, có thể do quá tò mò, lặng lẽ đi đến cửa lều vải, nhìn qua khe hở đã thấy thân nam nhân đang nhe răng trợn mắt xin tha thứ.

Ly Nhân trông khá là oai hùng, cưỡi trên lưng Dạ Kinh Đường như đang cưỡi ngựa, nét mặt dữ dằn, đưa tay vặn loạn trên người Dạ Kinh Đường.

Chậc chậc……

Tuyền Cơ Chân Nhân nhìn thấy đồ đệ và nam nhân từng ôm nàng dính nhau trên giường, đáy lòng không khỏi sinh ra mấy phần cổ quái, vốn muốn làm giống như sư trưởng nghiêm khắc, ho nhẹ một tiếng nhắc nhở Ly Nhân chú ý dáng vẻ.

Nhưng lại do dự một chút, nàng không muốn quấy rầy người trẻ tuổi khanh khanh ta ta, treo đồng hồ Nhật quỹ lại trên cổ, quay người đi đến lều lớn trung tâm.

Bóng đêm càng sâu, lều lớn trung tâm đã tắt đèn.

Tuyền Cơ Chân Nhân cho rằng Phạm Thanh Hòa đã ngủ thiếp đi, vốn định đi vào cọ giường, nhưng khi liếc nhìn vào trong có thể thấy Phạm Thanh Hòa đang đi qua đi lại một mình, sắc mặt có chút nổi nóng.

“Sao vậy? Đi ra ngoài bị Dạ Kinh Đường đùa giỡn?”

Lần này Phạm Thanh Hòa đi ra ngoài, quả thật bị Dạ Kinh Đường sờ ngực một cái, nhưng đó là ngoài ý muốn nên cũng không nhớ ở trong lòng.Thấy Tuyền Cơ Chân Nhân tiến đến, nàng ngồi xuống trước bàn:

“Không có gì, chỉ là hai ngày trước ở Hoàng Minh Sơn đánh Tả Hiền Vương, Tả Hiền Vương cho các bộ lạc đến tạo áp lực, các tộc trưởng liên hợp lại trừng phạt ta. Ngày mai sẽ mở Vạn Bộ Tập, đang suy nghĩ phải đáp trả thế nào.”

Tuyền Cơ Chân Nhân đi đến phía sau, rất tri kỷ giúp bóp vai:

“Chỉ là sơn đại vương, ngươi sợ bọn họ làm gì. Nếu Câu Trần

đại vương dám chống đối, tỷ tỷ giúp ngươi đánh lại.”

“Chuyện đâu đơn giản như vậy, cho dù đại bộ thế lực lớn, bên dưới có nhiều miệng ăn như vậy, cũng không làm được chuyện tự cấp tự túc. Thái độ cứng quá, lỡ như bọn hắn đoạn tuyệt đường lui của Đông Minh bộ, không ai bán vật tư thường ngày cho Đông Minh Sơn, cũng không ai mua dược liệu của Đông Minh bộ thì không ổn.”

Phạm Thanh Hòa nói một lát, cũng biết Tuyền Cơ Chân Nhân không thể giúp quá nhiều trong chuyện này, nên không tiếp tục càu nhàu nữa, ngược lại hỏi tình hình của Thái Hậu và Tĩnh Vương, ở Đông Minh bộ có thoải mái hay không.

Tuyền Cơ Chân Nhân thuận miệng trả lời, ánh mắt lại xem xét bài trí, kết quả vừa xem đã phát hiện vị trí bắt mắt nhất trên bàn có thêm một cái đầu hổ khắc gỗ, lão hổ còn có răng, trên đó còn viết “Tuyệt đối đừng sờ răng”.

Tuyền Cơ Chân Nhân sững sờ, đưa tay sờ vào răng lão hổ, kết quả phát hiện tựa như cơ quan, còn có thể ấn xuống, không khỏi tò mò nói:

“Đây là cái gì?”

Phạm Thanh Hòa nhìn thấy cái này, trái lại là bên trong tạm thời yên tâm, đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

Vật này là do lần trước yêu nữ bỗng nhiên xông tới, nàng đặc biệt chuẩn bị vũ khí để dụ bắt, chuyên dùng để thu thập yêu nữ thích động thủ động cước.

Kết quả ngày thứ hai nàng chạy đi Hoàng Minh Sơn, yêu nữ cũng không chạm tới, ngược lại quên mất chuyện này.

Mắt thấy Tuyền Cơ Chân Nhân biết rõ là bẫy còn dám theo, Phạm Thanh Hòa thuận miệng nói:

“Cơ quan ta làm, ngươi ấn thử một chút thì biết.”

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm giác món đồ chơi này đúng là cơ quan, nhưng nàng đã luyện qua Dục Hỏa Đồ, nàng không sợ, dù sao cũng bất tử, lập tức dùng ngón tay dần dần đè tới, đầu hổ đột nhiên khép lại cắn ngón tay.

Chưa nói Tuyền Cơ Chân Nhân đao thương bất nhập, cũng không phải một món đồ chơi có thể gây thương tích, ngón tay đung đưa đầu hổ trước mặt:

“Chỉ thế này?”

Phạm Thanh Hòa đắc ý nói: “Ta là dược sư, trong này ẩn giấu năm loại bí dược, có không ngừng ợ hơi, có ngứa một chút, toàn thân phát nhiệt rét run, cười ha ha, ngươi đã trúng thuốc liệt hỏa đốt người, bây giờ gọi tỷ tỷ còn kịp, nếu không đợi chút nữa cởi váy chạy trần truồng khắp nơi ta cũng mặc kệ.”

“Bị thương ta còn không sợ, sẽ sợ nóng sao?”

Tuyền Cơ Chân Nhân chẳng những không quan tâm, còn rất hào hứng dò xét đầu hổ chế tác tinh xảo vài lần, xoay người nói:

“Cho ta mượn chơi hai ngày.”

“Ngươi xác định không cần giải dược, ta đặc biệt tăng thêm lượng thuốc cho ngươi...”

“Ta không tin ngươi có thể hạ thuốc lại ta.”

“. . .” .....

Chương 855 - Dạy Học

Chương 855. Dạy Học

Trong lều lớn của Đông Phương Ly Nhân.

Dạ Kinh Đường bị nhấn trên giường, bị cọ bị sờ, không biết đã bị chơi đùa bao lâu, mặc dù Ngây Ngốc véo người không quá đau, nhưng quả thực nhịn khá khó chịu.

Dù sao tư thế Đại Ngây Ngốc dùng chính là tư thế Võ Tòng đánh hổ, trực tiếp cưỡi trên lưng, dán rất chặt chẽ.

Dạ Kinh Đường cảm giác vừa dùng lực, có thể rõ ràng thông qua phần bụng cảm nhận được mỗi một chỗ chi tiết bên trong hai lớp vải, Ngây Ngốc thúc ép hắn rồi loạn động, hai chân nở nang cùng hình dáng màn thầu béo mềm, dưới cử động của tứ chi có chút biến hình, xúc cảm đối với nam nhân như hắn mà nói, hoàn toàn là vừa hưởng thụ vừa chịu tội.

Mới đầu Đông Phương Ly Nhân chỉ tính thu thập Dạ Kinh Đường một chút, nhưng sau khi véo một lát, dần dần phát hiện tư thế không đúng lắm, tên sắc lang này thoạt nhìn là đang nói xin lỗi, nhưng trong ánh mắt rõ ràng rất thích thú, thậm chí còn giống như hóa thân ác ôn.

Đông Phương Ly Nhân cũng sợ bắt nạt nam nhân quá mức, bị nam nhân ấn xuống dọn dẹp, cuối cùng vẫn chủ động nới lỏng miệng, đứng dậy ngồi xuống bên giường, âm thanh lạnh lùng nói:

“Hôm nay tha ngươi trước, về sau còn dám không dùng tới não mạo phạm bản vương, hậu quả tự ngươi biết rõ.”

Trong lòng Dạ Kinh Đường có chút buồn cười, nhưng vẫn làm ra bộ dạng biết sai có thể sửa đổi, giúp Ngây Ngốc chỉnh lại váy: "Đã biết, sau này…"

Ba ~

Đông Phương Ly Nhân vỗ lên tay Dạ Kinh Đường, ngồi dịch sang bên cạnh một chút, ánh mắt ra hiệu về phía cửa.

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng đành coi như thôi, nói câu "Vậy điện hạ nghỉ ngơi sớm một chút." sau đó lập tức rời khỏi lều lớn.

Ở trong lều đùa giỡn nửa ngày, đêm đã khuya.

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn đại trướng một chút, ngược lại nhớ tới một chuyện, quay người đến lều của Ngây Ngốc cầm lấy Dục Hỏa Đồ, sau đó đi về lều vải cách đó không xa.

Bởi vì Chiết Vân Ly là tiểu cô nương, cũng không ai biết thân phận thật sự của nàng, ở lại lều vải nhỏ hơn một chút, nhưng cũng vẫn một mình một phòng, xung quanh đó là vài vũ cơ và con gái các tộc lão của Đông Minh bộ.

Trong lều vải rất yên tĩnh, ban đêm cơ bản không có ai nói chuyện, chỉ có thể nghe được một loạt tiếng "Chít chít chít chít ..... " như có như không.

Dạ Kinh Đường thuận theo âm thanh đi đến bên ngoài lều, nhấc rèm cửa lên nhìn, đã thấy Chim Chim không ngủ được, nằm trên đầu giường đếm số.

Chiết Vân Ly ở đây cũng không có chuyện gì làm, lúc này đã ngủ, trên người mặc áo ngủ màu trắng nằm nghiêng trên gối, chăn thêu mỏng đắp bên hông, trước mặt còn đặt một quyển sách, tên sách là « Nam Triều võ lâm dã sử ».

Dạ Kinh Đường thấy kiểu dáng của cuốn sách đã nhận ra là

mua cùng quầy sách hắn mua, lúc ấy hắn cũng nhìn thấy, nhưng hắn thích văn ngôn tình, không có hứng thú với dã sử nên lúc ấy không mua.

Thấy Tiểu Vân Ly thức đêm khổ đọc, tất nhiên Dạ Kinh Đường có chút tò mò, thở dài một tiếng với Chim Chim, nhẹ chân nhẹ tay đi vào cầm sách xem xét. Kết quả cuốn sách này không thẹn "Trên dã sử, không có chuyện gì là thật, cái gì mà Hiên Viên Triều năm đó bị trục xuất khỏi gia môn là vì vụng trộm với di nương, bất hoà với cha; Lục Tiệt Vân đóng cửa không ra bởi vì luyện phải thần công tự cung, trở nên bất nam bất nữ."

Lật về sau, thậm chí còn có thể tìm tới sự tích về Thiềm Cung Thần Nữ, đại khái là sau khi bị thương, bị Bình Thiên Giáo Chủ bắt lâu ngày sinh tình, không ghi hận mà gả cho Bình Thiên Giáo Chủ....

Dạ Kinh Đường cảm thấy, nếu để cho Ngưng nhi biết những thứ này, có khả năng cái mông của Tiểu Vân Ly sẽ nở hoa, vừa lật vài tờ, bên cạnh đã có động tĩnh.

Bình thường tính cảnh giác của Chiết Vân Ly cũng không thấp, chỉ do có Chim Chim canh gác mới ngủ khá sâu, khi đang làm mấy giấc mộng thiếu nữ không tiện nói chợt nghe bên người có tiếng lật sách, hơi mở mắt ra đã phát hiện một sườn mặt tuấn mỹ cách đó ba thước.

Chiết Vân Ly đột nhiên trừng to mắt, phạch một cái lật người lên, dùng chăn mỏng che lại bộ ngực đã có chút quy mô, nhìn chung quanh một chút, đang muốn nói câu: "Kinh Đường ca ca, huynh muốn làm gì?" rồi vội vàng cướp sách về giấu ở sau lưng:

"Kinh Đường ca ca, sao huynh có thể không chào hỏi đã tiến vào phòng của cô nương gia? Để sư nương biết được, hiểu lầm thì phải làm sao bây giờ."

Dạ Kinh Đường biết không gõ cửa đã tiến vào là không đúng, lập tức cười nói: “Tới dạy muội cái này, lần sau ta sẽ chú ý.”

Chiết Vân Ly giấu sách dưới gối, dò hỏi:

“Dạy cái gì?”

Dạ Kinh Đường lấy Dục Hỏa Đồ từ trong ngực ra, đưa cho Chiết Vân Ly:

“Cái này muội học trước, sau khi trở về ta sẽ dạy muội Ngọc Cốt Đồ và Long Tượng Đồ.”

Chiết Vân Ly nhìn thấy Dục Hỏa Đồ, rõ ràng có chút sửng sốt, do dự một lúc mới tiếp nhận, còn ngước mắt nhìn Dạ Kinh Đường, muốn nói lại thôi.

Dạ Kinh Đường vốn cho rằng Vân Ly sẽ hỏi hắn vì sao lại dạy Minh Long Đồ cho nàng, nhưng không ngờ sau khi Vân Ly dò xét vài lần lại lén lút nhìn thoáng qua phương hướng của Ly Nhân, nhỏ giọng nói: “Kinh Đường ca ca, huynh lén lút dạy muội Minh Long Đồ, nữ vương gia biết sẽ không ghen tuông và tức giận sao?”

?

Dạ Kinh Đường có chút ngẩn ngơ, tiếp đó đưa tay búng trán nàng một cái:

“Nói mò cái gì? Ta dạy cho muội thì nhất định trước đó đã bắt chuyện qua với Tĩnh Vương, một tiểu cô nương như muội, nàng ghen cái gì?”

Chương 856 - Lục Tiên Tử

Chương 856. Lục Tiên Tử

Chiết Vân Ly nghe thấy lời này có chút không vui, ngồi cạnh giường xê dịch qua lại, bày ra bộ dáng u oán:

"Kinh Đường ca ca, muội đã mười tám rồi, mọi người gọi muội là Lục di, huynh cũng phải gọi di, nếu muội là tiểu cô nương thì Kinh Đường ca ca là gì?"

? ?

Dạ Kinh Đường bị giọng điệu trà xanh này làm cho toàn thân nổi da gà, vội vàng giơ tay lên nói:

"Cái này không giống. Người phải phân biệt tuổi sinh lý và tuổi tâm lý, ta trưởng thành sớm, mười lăm mười sáu đã là người lớn, bây giờ là Đao Khôi, tính cùng một thế hệ với mấy người Tuyền Cơ Chân Nhân. Muội không xông pha giang hồ, bây giờ vẫn chỉ là tiểu nha đầu."

Tuổi của Chiết Vân Ly, suy cho cùng là gần với Dạ Kinh Đường nhất, trong lòng nàng cũng coi nhau như nửa thanh mai trúc mã, kết quả Dạ Kinh Đường nhất định phải lấy giọng điệu trưởng bối nói chuyện với nàng, tất nhiên là nàng không mấy vui vẻ, đưa trả Minh Long Đồ cho Dạ Kinh Đường:

"Nếu Kinh Đường ca ca vẫn giữ thái độ này, vậy thì thôi đi. Huynh mười tám tuổi có thể đánh lên bát đại khôi, muội cũng có thể. Ngày mai muội sẽ đi tìm nữ vương gia, để nàng phong muội làm Tả chỉ huy Hắc Nha, nếu muốn Minh Long Đồ, về sau dựa vào công lao để đổi là được, không cần Kinh Đường ca ca đi cửa sau

với nữ vương gia..... “

Dạ Kinh Đường cảm thấy Vân Ly rất có chí khí, nhưng vẫn mở miệng nói khẽ:

“Muội là Thiếu chủ Bình Thiên Giáo, làm cái gì mà chỉ huy sứ Hắc Nha? Muội nghĩ cách giúp sư phụ muội tạo phản hay sao?”

“Kinh Đường ca ca không phải cũng là hộ pháp của Bình Thiên Giáo, ca ca có thể làm nội ứng, muội thì không được chắc?”

“...”

Dạ Kinh Đường há hốc mồm, không lời nào để nói, lập tức đẩy Minh Long Đồ lại: “Nhanh học đi, đừng nói mò, muội chưa nghe qua tai vách mạch rừng à? Nếu bị người khác nghe thấy...”

Chiết Vân Ly mím môi một cái, thấy vậy cũng không nhiều lời, chỉ nhàn nhạt hừ một tiếng, nghiêng người bốn mươi lăm độ, đưa cho Dạ Kinh Đường một bên mặt, tâm trạng chán nản đọc Minh Long Đồ, bộ dáng nhìn thấy mà yêu, để cho người ta nhìn thấy sẽ có cảm giác nhịn không được dỗ dành đôi câu.

Dạ Kinh Đường cảm thấy thủ đoạn nắm giữ nam nhân của Tiểu Vân Ly quả thực là trời sinh, khi trưởng thành sợ là ghê gớm, Thủy Thủy cũng không chắc sẽ bì được.

Hơn nửa đêm rồi, hắn đành đứng lên nói:

“Muội xem trước đi, tuyệt đối đừng làm mất, học xong đưa cho nữ vương gia hoặc Tuyền Cơ Chân Nhân là được, không hiểu thì có thể tùy ý qua hỏi.”

Chiết Vân Ly ngả người lên giường, cho Dạ Kinh Đường một cái ót:

“Biết rồi.”

“Đừng nằm đọc sách, không tốt cho mắt.”

Sau khi Dạ Kinh Đường căn dặn một câu, để Chim Chim chơi với nàng rồi hậm hực ra khỏi lều vải. ----

Từ gian phòng của Vân Ly rời đi, Dạ Kinh Đường chẳng biết tại sao còn có chút cảm giác có tật giật mình.

Sau khi đi một vòng quanh khu trại, vốn muốn đến phòng của Tam Nương ngủ, nhưng tới gần thì thấy đèn đuốc đã tắt, nhìn các căn lều xung quanh, bên trong có người ở, không vào lần mò cái chăn mà xoay người đi đến chỗ ở hắn tự sắp xếp cho mình.

Trong lều vải cũng không thắp đèn, trong lòng Dạ Kinh Đường suy nghĩ linh tinh, lúc đầu không chú ý nhưng vừa đi vào cửa, bước chân vội dừng lại, giương mắt đã nhìn thấy trong phòng có một cái bình phong dựng thẳng, sau tấm bình phong đặt thùng tắm lớn, bên trong hình như có người đang tắm.

Bình phong đối diện cửa, nhìn xuyên qua tia sáng yếu ớt có thể lờ mờ thấy khuôn mặt nữ tử trong thùng tắm.

Sau khi Dạ Kinh Đường xác định không đi sai chỗ, mới nhớ tới Tuyền Cơ Chân Nhân là nha hoàn của hắn, được sắp xếp hắn ngủ chung một phòng với hắn.

Nhưng đã hơn nửa đêm, một mình Tuyền Cơ Chân Nhân ở đây tắm cái gì?

Dạ Kinh Đường có chút khó hiểu, vốn định yên lặng cáo từ, nhưng cẩn thận lắng nghe lại phát hiện sau tấm bình phong không hề có động tĩnh, không khí còn mang theo vài phần khô nóng, đến mức nhiệt độ trong phòng giống như ban ngày, cảm giác thế nào cũng không đúng.

“Lục tiên tử.”

Dạ Kinh Đường gọi một tiếng, trong bình phong không có tiếng trả lời, đáy lòng của hắn hơi trầm xuống, bước nhanh vào trong đại trướng, nhìn từ bên cạnh bình phong.

Sau tấm bình phong đặt thùng tắm bằng gỗ lim lớn, bên trong chứa chút nước sạch, lúc này trong nước đã chậm rãi dâng lên sương mù, nhìn mờ ảo. Dung mạo Tuyền Cơ Chân Nhân rất tiên khí, dựa vào thành thùng tắm, nước không tới xương quai xanh tinh xảo, lộ ra gương mặt đỏ bừng, trên trán còn có mồ hôi, bởi vì tia sáng lờ mờ dưới nước nên không thấy rõ quá nhiều.

Váy trắng cùng yếm ren của Tuyền Cơ Chân Nhân thì tùy ý vắt lên chiếc ghế bên cạnh.

Dạ Kinh Đường quét mắt qua rồi lui ra ngoài nhưng lại cảm thấy khí sắc Tuyền Cơ Chân Nhân giống như tẩu hỏa nhập ma nên gọi thêm lần nữa:

“Lục tiên tử?”

Lao xao~

Chương 857 - Ta Không Cần Hộ Vệ

Chương 857. Ta Không Cần Hộ Vệ

Sau tấm bình phong truyền đến tiếng bọt nước vang lên rất nhỏ.

Tuyền Cơ Chân Nhân giật giật lông mi, hé môi nói: "Ngươi chớ vào đây." Nhưng yết hầu giống như bốc hỏa đến mức nói chuyện cũng có chút mơ hồ không rõ.

Dạ Kinh Đường nghe thấy giọng nói này, tâm lạnh một nửa, cũng không lo được quá nhiều, lúc này tiến vào bình phong muốn xem xét tình hình của Tuyền Cơ Chân Nhân.

Nhưng hắn mới vừa tới trước thùng tắm, còn chưa kịp cúi đầu nhìn cẩn thận, chỉ nghe thấy "Soạt --" một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

Một đùi ngọc thon dài vươn ra từ trong thùng tắm, trực tiếp ôm lấy gáy hắn, một lực mạnh mẽ cứng rắn đẩy hắn ngã xuống thành thùng tắm, mặt cũng vùi vào nước tắm, nếu không phải chân hắn đủ vững, đoán chừng có thể trực tiếp bị ấn vào trong thùng tắm.

Toàn thân Tuyền Cơ Chân Nhân nóng bỏng, tay trái ôm ngực, tay phải che khuất nơi khác, đùi phải gác trên vai Dạ Kinh Đường, đè hắn lại để tránh hắn loạn động, có chút căm tức nói:

"Đã nói ngươi chớ vào, ngươi cố ý đúng không?"

Dạ Kinh Đường xém chút nữa đã bị sặc nước, vội vàng ngẩng

đầu lên, thấy bắp đùi trên bờ vai nóng bỏng như bàn ủi, trong lòng kinh hãi, đảo mắt nhìn về phía Tuyền Cơ Chân Nhân.

“Cô sao vậy? Bị thương nặng không?”

Tuyền Cơ Chân Nhân là do chơi đầu hổ, biến mình thành bộ dạng này, nhưng khi nhìn Dạ Kinh Đường đầy vẻ ân cần không giống làm bộ, cũng nhẹ nhàng lại:

“Ta không sao, vận công bị đau sốc hông thôi, ta luyện qua Dục Hỏa Đồ, đợi chút nữa sẽ ổn.”

Dạ Kinh Đường lần đầu thấy thân thể người có thể nóng thành dạng này, lập tức đưa tay nắm chặt chân trần trắng nõn trên bờ vai, tay đè tại mắt cá chân xem mạch, vừa xem đã sững sờ -- ngoại trừ khí huyết tràn đầy, khí mạch cơ thể không có bất kỳ dị dạng gì...

Tuyền Cơ Chân Nhân tựa người trong thùng tắm, nâng cao đôi chân dài, bị Dạ Kinh Đường nắm chặt chân thưởng thức, dù là tâm trí cứng cỏi, gương mặt cũng có chút bất thường, nhưng bởi vì sắc mặt đỏ bừng nên cũng nhìn không ra. Chân nàng hơi cong, rút lại:

“Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi vừa bắt nạt Ly Nhân, quay đầu lại đã trêu đùa sư tôn người ta, không sợ Ly Nhân nhìn thấy?”

Dạ Kinh Đường cẩn thận bắt mạch, xác định không có gì đáng ngại, hơi nghi hoặc một chút đảo mắt nhìn về phía Tuyền Cơ Chân Nhân, kết quả nhìn thấy hai cục thịt trắng tinh không sót gì, đùi ngọc tinh tế, cánh tay hiển nhiên cũng che không hết bán cầu nam bắc.....

? !

Trong lòng Dạ Kinh Đường thất kinh, vội vàng buông bàn chân ướt nước ra, xoay người sang chỗ khác lau nước tắm trên mặt:

“Ta chỉ sợ cô xảy ra chuyện. Rốt cuộc cô bị làm sao? Lại uống lộn thuốc?”

“Luyện võ công độc môn bị đau sốc hông, đã nói không có gì trở ngại. Ngươi có thể ra ngoài trước được không?”

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì xoay người đi ra bên ngoài bình phong, chân thành nói:

“Cần gì cứ việc nói thẳng, đừng cậy mạnh mà cứng rắn kìm nén, Thái Hậu còn chưa khỏe, nếu cô lại xảy ra chuyện, ta có chạy chết cũng không cứu kịp.”

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy Dạ Kinh Đường trực tiếp đi ra ngoài, không cảm giác được chút háo sắc nào, đáy lòng thật sự có chút bất ngờ.

Thấy Dạ Kinh Đường không vô lễ, bệnh chống đối lại nổi lên, ngồi ở trong thùng tắm hất tung bọt nước, phát ra tiếng vang tích táp:

“Khiến ngươi bận lòng rồi, ta cũng không phải ngôi sao gây tai họa, những chuyện này tự có chừng mực.”

“...”

Dạ Kinh Đường nghe được tiếng vang hỗn tạp, trong lòng chỉ cảm thấy “Ngươi có chừng mực cái đách”, hắn nghĩ rồi quay người ra ngoài đứng chờ, đảo mắt lại nhìn thấy bên cạnh chăn đệm, trên chiếc bàn nhỏ hắn để sách linh tinh có đặt thêm một chiếc đầu hổ điêu khắc tinh xảo.

Dạ Kinh Đường nhìn hình dạng đã biết tác dụng của thứ này, lập tức đi đến trước mặt, muốn nhấn thử một chút.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy mình trúng chiêu, nhịn lâu khá là khó chịu, sợ Dạ Kinh Đường cũng bị thiệt, vội vàng gọi:

“Đừng đụng lung tung, đây là mua cho Thái hậu.”

“A, có đúng không.”

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì hậm hực thu tay lại, vừa cẩn thận dò xét vài lần mới đứng ngoài cửa làm hộ vệ.

Nhưng chỉ một chốc lát sau, lại nhịn không được mà nói:

“Cô tắm rửa thì cứ tắm rửa, vẩy nước làm gì? Cô không thể ngâm mình sao?”

“Ta không cần hộ vệ, ngươi không thích nghe thì đi nơi khác ngủ.”

Đây là chuyện có thích nghe hay không sao?

Dạ Kinh Đường cũng không biết trả lời câu này thế nào, chỉ có thể làm như cái gì cũng không nghe thấy, đứng bên ngoài giữ cửa, để tránh Tuyền Cơ Chân Nhân thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn.....

Sắc trời vừa hừng sáng, một đội cưỡi ngựa tiến vào Lang Hiên Thành, dẫn đầu chính là đầu lĩnh tình báo Đỗ Đàm Thanh dưới trướng Tả Hiền Vương, theo phía sau là bọn người Tào A Ninh.

So với mấy ngày trước, địa vị của Tào A Ninh có thể nói là sinh ra biến hóa long trời lở đất, dưới sự nâng đỡ của Tả Hiền Vương, rõ ràng có ý tán dương Tào A Ninh, chuyện này cũng khiến cho Đỗ Đàm Thanh không thể hét đến hét đi được nữa, thậm chí cưỡi ngựa đi đường còn sóng vai cùng đi, tránh về sau nếu thời vận không đủ, người mới thượng vị lại bị trả thù.

Chương 858 - Mọi Việc Bình Thường

Chương 858. Mọi Việc Bình Thường

Cho dù tâm tính của Tào A Ninh hơi đen tối, nhưng từ trước đến nay lại trượng nghĩa, đạt được sự tán dương lại không kiêu căng, tận lực đi theo chậm nửa bước, còn khiêm tốn học hỏi:

"Vương gia sắp xếp chúng ta tới điều tra hành tung, cụ thể làm thế nào? Nếu như bị Dạ Kinh Đường phát hiện, mấy người chúng ta sợ là..."

Đỗ Đàm Thanh cưỡi ngựa đi đằng trước, quét mắt nhìn hình dáng Lang Hiên Thành, trả lời:

"Hôm nay Câu Trần đại vương sẽ gây chuyện, bức ép Đông Minh bộ đổi tộc trưởng, đòi hỏi thêm hai thành nhận lỗi với vương phủ nếu Đông Minh bộ không đồng ý. Dạ Kinh Đường là hậu nhân Dạ Trì bộ, hẳn sẽ ra mặt nói chuyện, theo tình báo trước đó chúng ta dò xét được, chờ vương phủ thuê cao thủ đến xử lý..... "

Tào A Ninh chăm chú lắng nghe kế hoạch hành động xong, như có điều suy nghĩ mà khẽ gật đầu, đồng thời liếc mắt đi theo bên cạnh Hứa Thiên Ứng.

Hứa Thiên Ứng vốn là lão đại của đám người Tào A Ninh, nhưng không biết ăn nói, bây giờ lại sắp biến thành tùy tùng, lập tức khẽ gật đầu, sau khi đi theo một đoạn mượn thời cơ tản vào trong thành tìm hiểu tình báo, một mình rời khỏi đội ngũ.....

Bên trong trụ sở Đông Minh bộ.

Sáng sớm, ngoài lều lục tục vang lên tiếng người ồn ào.

Trong phòng ngủ, Bùi Tương Quân nằm nghiêng trên gối, đắp chăn mỏng dưới nách, lộ ra cánh tay trắng nõn cùng nửa vầng trăng tròn trước ngực, đôi mắt nhắm chặt vẫn đang ngủ say.

Dạ Kinh Đường nằm sau lưng, tay trái ôm eo, tay phải đặt trên dưa hấu không thể nắm hết.

Mặc dù đã tỉnh, nhưng xúc cảm ấm áp mềm nhũn từ lòng bàn tay truyền đến vẫn có chút không nỡ tỉnh, chỉ nằm ôm Tam Nương,

Cảm nhận được xúc cảm da thịt truyền tới tinh tế tỉ mỉ.

Đêm qua thân thể Tuyền Cơ Chân Nhân không hiểu sao bị nóng hổi, Dạ Kinh Đường ở bên ngoài lều trông hai khắc, thẳng đến khi không có chuyện gì lớn mới yên lòng, thật sự không dám ngủ cùng một phòng với Thủy Thủy tỷ tỷ, cuối cùng hắn vẫn tới chỗ Tam Nương, thành công đánh thức Tam Nương đang ngủ say.

Mặc dù hắn không muốn làm ảnh hưởng Tam Nương nghỉ ngơi, nhưng Tam Nương cũng đã tỉnh dậy, sao có thể không thuận đường thỏa mãn nam nhân nửa đêm về sáng.

Sau đó giày vò nửa canh giờ, tất cả đều là Tam Nương chủ động, không cho phép hắn động đậy nên mệt muốn chết, đến lúc này cũng chưa tỉnh.

Dạ Kinh Đường ở sau lưng chờ đợi thật lâu, đến tận khi bên ngoài Đông Minh bộ vang lên tiếng người đi lại, Tam Nương mới giật giật lông mi rồi giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn màn cửa lều vải, sau đó quay đầu lại nói:

“Trời sáng bảnh rồi, sao huynh không gọi ta một tiếng?”

“Thấy muội chưa tỉnh ngủ. Không sao đâu, muội ngủ tiếp một lát, ta ra ngoài giải quyết được rồi.”

Chuyện của Bùi Tương Quân đều sắp xếp xong xuôi cho các đường chủ, quả thực ban ngày cũng không có chuyện gì làm, thêm nữa hôm qua là nàng chủ động, eo đều lắc mỏi nên không kiên trì nhưng vẫn chống thân thể dậy giúp Dạ Kinh Đường mặc y phục.

Dạ Kinh Đường ngồi bên cạnh, sau khi mặc y phục màu tối, vốn định hôn chào buổi sáng một cái.

Kết quả Tam Nương khá thương hắn, ngồi quỳ chân, nửa người trên trần trụi, trực tiếp ôm đầu hắn, để Dạ Kinh Đường vùi vào lấy tinh thần tỉnh táo, sau đó lại hôn môi hắn rồi mới vỗ vai:

“Được rồi, huynh mau ra đi, ban ngày bên ngoài nhiều người thì đừng đến đây, để cho người ta nghe thấy ta ở chỗ này thì không hay.”

Dạ Kinh Đường sờ sờ gò má, nhếch miệng cười, nhấn Tam Nương nằm xuống đắp kín chăn mỏng mới quay người ra khỏi lều vải.

Trong trụ sở Đông Minh bộ, tộc nhân ít hơn ngày xưa một chút, có lẽ Đông Phương Ly Nhân biết Dạ Kinh Đường đang ngủ ở đâu, cũng không cho người đến quấy rầy, sáng sớm đã đi đến trụ sở Vu Mã bộ, muốn tìm một con ngựa tốt không thua con ngựa tuyệt thế của tỷ tỷ, Tuyền Cơ Chân Nhân làm hộ vệ đi theo.

Sau khi Dạ Kinh Đường rửa mặt, đi đến phòng của Vân Ly tìm Chim Chim, kết quả phát hiện mấy cô nương như hoa như ngọc ở khoảng trống trong lều vải luyện ca múa.

Tiểu Vân Ly cũng ở trong đó, dung mạo vô cùng sáng chói, thậm chí có thể nói là mỹ diễm linh động, diễm áp quần phương, có cảm giác “đuôi lông mày khóe mắt giấu thanh tú, thanh âm nụ

cười lộ ôn nhu", nhưng hết lần này tới lần khác trang phục đầy hào khí giang hồ, xen lẫn trong các cô nương nhiều màu sắc mới mẻ lại rất bắt mắt, dáng vẻ khiêu vũ trái lại không tệ.

Chim Chim thì không phụ sự mong đợi của mọi người, vừa sáng sớm vẫn ngủ như heo, được đặt trên bồ đoàn nghỉ ngơi, không hề có phản ứng gì với sự náo nhiệt bên cạnh.

Sau khi Dạ Kinh Đường liếc nhìn một chút, các cô nương lạ mặt hơi nhiều, hắn đi vào tất nhiên sẽ gây bối rối, đành ở phía xa quan sát thưởng thức, kết quả vừa xem một chút, bên tai khẽ động, nghe được nơi xa truyền đến tiếng nói chuyện:

"Ly Nhân đâu?"

"Mới sáng điện hạ đã đi ra ngoài rồi."

"Sao ngươi không gọi bản cung?"

"Nương nương vẫn luôn dậy muộn, nô tỳ sợ quấy rầy nương nương nghỉ ngơi..."

Chương 859 - Ta Chỉ Cảm Thấy

Chương 859. Ta Chỉ Cảm Thấy

Dạ Kinh Đường quan tâm thương thế của Thái Hậu Nương Nương, nhưng hôm qua quá trễ không tiện quấy rầy, nghe thấy người ở đây, lập tức xoay người lại đi đến dải đất trung tâm, kết quả gặp được hai người ngay trước lều của Ly Nhân.

Sắc mặt Thái Hậu Nương Nương quả thật có chút suy nhược, nhưng dáng vẻ vẫn như cũ rất có quý khí của mẫu nghi thiên hạ, tay trái được Hồng Ngọc dìu, chậm rãi đi dạo dưới ánh mặt trời.

Dạ Kinh Đường đi đến trước mặt, chắp tay thi lễ:

“Thái hậu nương nương.”

“Ah, Kinh Đường.”

Thấy Dạ Kinh Đường xuất hiện, đáy mắt Thái Hậu Nương Nương rõ ràng sáng lên, chậm rãi đi tới trước mặt, dò xét trên dưới:

“Nghe nói ngươi ra ngoài lại đánh nhau, không bị thương chứ?”

“Ta không sao. Dược sư biết giải Tù Long Chướng đã tìm được, cũng có manh mối của Kim Lân Đồ, qua mấy ngày nữa nương nương có thể bình an vô sự.”

Dạ Kinh Đường mỉm cười nói tin vui, đi bên cạnh Thái Hậu Nương Nương, ngẫm nghĩ lại hỏi:

“Thái Hậu Nương Nương học được Dục Hỏa Đồ không?”

"..."

Thái Hậu Nương Nương luyện chính bản của Dục Hỏa Đồ nhiều năm, đã sắp đến Đại Thừa kỳ, sức khôi phục mạnh đến mức chính mình cũng nhức đầu, khẳng định là không cần học nữa.

Nàng khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến, nói đã bình an vô sự, khả năng sẽ không còn chuyện gì của nàng, vì thế vẫn rất sâu sắc đáp:

"Có chút tối nghĩa, bản cung nhìn không hiểu nhiều lắm nhưng vẫn có thể học một chút, trước mắt thân thể rất ổn định, hẳn là không chết được, ngươi không cần quá lo lắng."

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu: "Vậy thì tốt rồi. Có thể học được Dục Hỏa Đồ thì có thể học được đồ khác, chỉ cần cầm tới Kim Lân Đồ, cho dù không tìm thấy giải dược cũng có thể bảo đảm bình phục. Chờ làm xong vài việc vặt trong tay, ta sẽ dẫn Thái Hậu Nương Nương đi Hồng Sơn Lương Châu lấy Kim Lân Đồ....."

Thái Hậu Nương Nương nghe sẽ được đi vùng đất Hồng Sơn bên trong Bí Hậu diễm sử, nơi mà thế tử và Thái hậu ẩn cư, lập tức tinh thần tỉnh táo, cũng hơi sốt ruột -- nàng không chắc mình có thể chống được nếu đi đến Hồng Sơn hay không!

Lỡ như Tù Long Chướng không biết tranh đua, nửa đường mất hiệu lực thì phải làm sao bây giờ?

"Ừm.... lúc nào chúng ta đi?"

"Hai ngày trước xảy ra chút chuyện, gây phiền phức cho Đông Minh bộ, đoán chừng phải hai ngày nữa. Thái Hậu Nương Nương đừng gấp, độc này nhất định có thể giải, ta dùng đầu đảm bảo..... "

"Bản cung cũng không sốt ruột, chỉ sợ ngươi bận trước bận sau không có thời gian nghỉ ngơi, khiến thân thể mệt chết. Ừm.... bản

cung biết rồi, vất vả cho ngươi.”

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười tươi, dù sao cũng không có việc gì, đưa Thái Hậu tản bộ bên trong trụ sở để sớm bình phục, còn tới nơi nhảy múa của Tiểu Vân Ly nhìn mấy lần.

Tuổi của Thái Hậu Nương Nương cũng không lớn, mười năm trước Nữ Đế đăng cơ, nàng vào cung mười năm trước, thậm chí tính là người đồng lứa với Nữ Đế, chỉ là Nữ Đế gọi nàng là mẫu thân, lại phải duy trì dáng vẻ Thái Hậu một nước, mới nhìn như thục nữ xinh đẹp châu tròn ngọc sáng.

Nhìn thấy một đám cô nương khiêu vũ, Thái Hậu Nương Nương nghĩ ở trước mặt Dạ Kinh Đường hiện ra vẻ đa tài đa nghệ, cũng lôi kéo Hồng Ngọc đi tới nhảy múa cùng các cô nương ngoại tộc, nhảy một điệu khá cổ điển.

Dạ Kinh Đường đứng đằng xa quan sát, đột nhiên phát hiện Thái Hậu Nương Nương nhảy múa không tệ, có thể cảm nhận được phần linh động khi là khuê nữ.

Vạt áo của Thái hậu Nương Nương rộng hơn Tiểu Vân Ly nhiều, lay động khiến cho người ta không dám nhìn kỹ, hắn chỉ có thể dò xét trái phải, chẳng qua vạt áo của Thái Hậu Nương Nương và Tiểu Vân Ly rất gây chú ý.

Đợi một lát, mấy cô nương còn chưa nhảy mệt, bên ngoài đã truyền đến tiếng vang.

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn lại, đã thấy Tống thúc bước nhanh tiến vào trụ sở, xa xa đã ngoắc hắn.

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì đi vào một lều vải bên cạnh, hỏi:

“Tống thúc, có việc gì gấp sao?”

Tống Trì đi đến trước mặt, thấp giọng nói:

“Bên ngoài có người trẻ tuổi tới tự xưng là thủ hạ của ngươi, tới bẩm báo chuyện bí mật, che khăn kín mặt rất khả nghi.....”

Thủ hạ của ta.....

Dạ Kinh Đường cũng có chút nghi ngờ, ngẫm lại lại quay về chào hỏi một câu với Thái Hậu Nương Nương rồi đi theo Tống Trì ra khỏi trụ sở.

Thái Hậu Nương Nương khiêu vũ cũng đói đến mức tứ chi nhũn ra, thấy Dạ Kinh Đường chạy mất, tất nhiên cũng mất hứng thú tiếp tục khiêu vũ, cùng Hồng Ngọc trở về nơi ở, thuận tiện ôm Chim Chim ngủ say đi.

Buổi sáng, Hồng Ngọc còn chưa ăn cơm cũng hơi đói bụng, hỏi:

“Nương nương, người có muốn ăn gì không? Hay nô tỳ đi chuẩn bị đồ ăn sáng?”

Khẩu vị bây giờ của Thái Hậu Nương Nương tốt kinh người, ôm Chim Chim béo tốt cũng ngửi thấy mùi thơm của gà ăn mày, nhưng vừa nghĩ đến Dạ Kinh Đường, nàng vẫn khắc chế cơn thèm ăn, cau mày nói:

“Bây giờ bản cung nhìn thấy đồ ăn là buồn nôn, mấy ngày nay không nên nói chuyện ăn cơm với ta.”

“Chít chít?”

Chim Chim cắm đầu ngủ say, bắt được từ ngữ mấu chốt, ngẩng đầu lên dò xét trái phải, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Hồng Ngọc nghe thấy lời này, tất nhiên sắc mặt lo lắng:

“Lại không muốn ăn, dù sao cũng phải uống hai ngụm cháo loãng, mấy ngày không ăn cơm, nương nương bị đói ngất thì phải

làm sao?”

Thân thể Thái Hậu Nương Nương không sụp được, bây giờ đã hạ quyết tâm, chỉ cần không đói chết, kể cả gần chết đói cũng nhất định phải nhịn đến khi tới Hồng Sơn, vì thế thái độ vô cùng kiên quyết:

“Bản cung không muốn ăn, ngươi cưỡng ép bản cung ăn cũng nuốt không trôi. Ngươi đi ăn cơm trước đi, chờ khi bản cung muốn ăn lại nói cho ngươi.”

“Vâng.”

Chương 860 - Tin Tức Truyền Tới

Chương 860. Tin Tức Truyền Tới

Dạ Kinh Đường và Tống thúc một đường từ trụ sở đi ra, tránh đi khu vực nhiều người phức tạp, rất nhanh đã tới cạnh một chuồng ngựa lớn phía sau Vu Mã bộ.

Sau chuồng ngựa có một lối đi nhỏ, cực ít người đi qua nơi này, Dạ Kinh Đường vừa mới bước qua chỗ ngoặt đã nhìn thấy một người đầu đội nón rộng vành, đứng đó chắp tay quan sát trái phải.

“Hứa thiếu hiệp.”

“Dạ đại nhân.”

Hứa Thiên Ứng nhìn thấy Dạ Kinh Đường đã đến trước mặt, chắp tay hành lễ, bởi vì xuất thân Thiếu chủ hào môn giang hồ, trên vạn người quen thuộc, không biết hạ mình nói lời khách sáo, lập tức nói ngay vào điểm chính:

“Đỗ Đàm Thanh tới Lang Hiên Thành, phụng mệnh Tả Hiền Vương tìm hiểu hành tung của đại nhân, muốn thuê người ám sát. Theo tôi nghe được, người ám sát chắc là Bắc Lương Đao Thánh Tịch Thiên Thương, cụ thể lúc nào tới cũng không rõ.”

Dạ Kinh Đường nghe được bọn người Tào A Ninh nhanh như vậy đã đưa tới tình báo, đáy lòng có chút ngoài bất ngờ, gật đầu đáp:

“Ta biết rồi. Sư phụ ngươi đi làm phản tặc, khiến vô số môn

đồ Tiệt Vân Cung không biết rõ tình hình cũng bị liên luỵ. Sau khi ta trở về, sẽ khuyên Thánh thượng cân nhắc việc này, để tránh một người có tội liên luỵ đến trăm ngàn người vô tội."

"Đa tạ đại nhân."

Hứa Thiên Ứng chắp tay nói tiếng đa tạ, lại nói:

"Khoan đã, còn có tin tức quan trọng hơn, là Tào A Ninh tìm hiểu được. Bởi vì Tào A Ninh có dự kiến trước, nhắc nhở Tả Hiền Vương đừng trêu chọc Dạ đại nhân, sau đó được tán dương, đang bàn bạc khi nào thì đối phó đại nhân, hắn ở bên cạnh làm tham mưu, nghe được một đống chuyện bí mật."

"Chuyện gì?"

"Hai mươi năm trước, triều đình Bắc Lương hứa lấy lợi lớn, xúi giục mấy vị công hầu của Vương đình Tây Bắc, những người này đều là tộc trưởng các bộ, sức ảnh hưởng rất lớn, có thể làm các bộ không thể nào bện thành một sợi dây thừng, trong đó chức quan cao nhất là Đại Tư Mã, cũng chính là Câu Trần đại vương Tư Mã Việt."

Hứa Thiên Ứng nhìn phương hướng trong thành, tiếp tục nói:

"Lúc ấy Tư Mã Việt nắm trọng binh trong tay, mặt ngoài thì theo Thiên Lang Vương nam chinh bắc chiến, lại lén lút thúc đẩy thân tộc cố ý gây ra nội chiến khiến cho quân đội không có thể tập kết nhanh chóng, cuối cùng khiến toàn quân bại trận. Trong lúc rút lui, hắn cố ý dẫn binh mã còn lại của vương đình đi, sau đó một mình phá vây, Tả Hiền Vương cũng nhờ chuyện này mới hoàn toàn hủy diệt được Vương đình Tây Bắc……

Ban đầu cho Tư Mã Việt một lời hứa, là để hắn tiếp nhận Thiên Lang Vương, nhưng Bắc Lương lỡ lời, Tư Mã Việt còn từng liên hợp với các bộ thử phản loạn nhưng bị Tả Hiền Vương đè lại.

Bây giờ, mặc dù Câu Trần bộ cùng các bộ chấp nhận nộp thuế nặng, nhưng tiền thuế sẽ dùng các loại cách thức âm thầm trả về, cứ kéo dài tình huống như thế không quá vài chục năm đã giúp Câu Trần bộ thành đầu đàn của Tây Hải chư bộ.....”

Sau khi Dạ Kinh Đường nghe qua lão Vu sư Hàn Đình nói, đáy lòng đã có hoài nghi đối với Tư Mã Việt, lúc này nghe được những chuyện này trong lòng chợt hiểu ra, gật đầu nói:

“Ta đã rõ, còn có tin tức khác không?”

Hứa Thiên Ứng nói: “Tả Hiền Vương truyền tin tức, để Câu Trần đại vương dẫn đầu tạo áp lực Đông Minh bộ, mục đích là muốn cho Đông Minh đại vương thoái vị, thay người nghe lời lên làm tộc trưởng. Tiện thể dùng chuyện này dẫn Dạ đại nhân hiện thân, cố ý gây chiến hỏa, đẩy tội danh bức ép các bộ tạo phản lên đầu ngài, để tránh ngài thu phục lòng người các bộ.

Tả Hiền Vương sẽ không mạo muội phát binh, theo tôi thấy, Dạ đại nhân hoàn toàn có thể dùng ân oán ngày xưa làm lý do đi giằng co với Câu Trần đại vương, sau đó ôm chuyện đắc tội Tả Hiền Vương lên trên người mình.

Như vậy, Đông Minh bộ chỉ tuân theo chữ tín báo đáp chủ cũ, các bộ không có lý do gì nói Đông Minh bộ không đúng, mà Tả Hiền Vương cũng không có biện pháp gì đề phòng các bộ thật sự đi theo ngài phục dựng lại Vương đình Tây Bắc, không chừng còn dàn xếp ổn thỏa giảm thuế để lôi kéo các bộ. Nhưng điều kiện tiên quyết là Dạ đại nhân để cho Câu Trần đại vương sống mà ra khỏi Lang Hiên Thành.”

Dạ Kinh Đường cảm thấy cọc ngầm mình đóng, quả thực so với gián điệp triều đình dùng tốt hơn nhiều, hắn tán thưởng nói:

“Những chuyện này ta sẽ tự xử lý tốt. Bất kể các ngươi làm cái gì, công lao cụ thể ta đều sẽ bẩm báo lên Thánh thượng, nếu có

công khai cương khoách thổ, ngươi sẽ giống như Hiên Viên Triều được phong thưởng cũng không thiếu."

"Hứa mỗ mang tội trong người, ngày xưa làm ra chuyện báo ân sư, Thánh thượng có thể đặc xá tội cũ đã đủ để cho Hứa mỗ mang ơn, cái khác không dám yêu cầu xa vời."

Hứa Thiên Ứng nói lời cảm tạ xong thì nói tiếp: "Đúng rồi, còn có chuyện muốn nhờ Dạ đại nhân giúp. Đỗ Đàm Thanh là đầu lĩnh tình báo dưới trướng Tả Hiền Vương, trước mấy ngày bởi vì tình báo sai lầm thiếu chút khiến Tả Hiền Vương lật thuyền trong mương, Tả Hiền Vương có chút bất mãn, mà Tào A Ninh lại được tán dương. Bây giờ Đỗ Đàm Thanh đến Lang Hiên Thành, Tào A Ninh có ý là..."

Tống Trì đứng sau lưng cùng nghe, mặc dù như lọt vào trong sương mù, nhưng nghe đến đây ngược lại hiểu ý ngay, tay giơ lên:

"Hiểu rồi. Ta đi làm thịt Đỗ Đàm Thanh, đẩy mọi chuyện lên đầu Kinh Đường, lại tiết lộ hành tung một chút để các ngươi mang về lĩnh thưởng."

Chương 861 - Đông Minh Bộ

Chương 861. Đông Minh Bộ

Hứa Thiên Ứng thấy vậy cũng không nói nhảm thêm nữa, nói ra chỗ ẩn thân của mấy người xong thì chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn nhắc nhở một câu:

"Đỗ Đàm Thanh là quạt giấy trắng, võ nghệ cũng không cao nhưng có hai cao thủ Bạch Tiêu Doanh làm hộ vệ. Các người tới tốt nhất cũng đánh Tào A Ninh một trận, đánh cả Hồ Diên Kính, đánh đến mức hắn có cảm giác các người đến diệt khẩu, như vậy mới có thể lừa được Tả Hiền Vương."

Tất nhiên Dạ Kinh Đường hiểu rõ đạo lý kia, hỏi:

"Vậy còn ngươi?"

"Tôi tuần tra bên ngoài không quay về, trừ Dạ đại nhân, người khác thật sự không chắc chắn có thể làm Đỗ Đàm Thanh bị thương trước mặt tôi."

Sau khi Hứa Thiên Ứng dứt lời, đã nhún người nhảy lên, biến mất giữa đám lều vải.

Dạ Kinh Đường thấy Hứa Thiên Ứng rời đi, suy nghĩ về các tin tức, xoay người nói:

"Đi thôi, đi giải quyết vài phiền phức nhỏ trước."

Tống Trì đi theo mấy bước, nghĩ ngợi lại lắc đầu nói:

"Hôm nay giống như trong thành đang mở đại hội, mới sáng sớm Đông Minh đại vương đã dẫn tộc lão đi qua. Câu Trần đại

vương không có ý tốt, sợ là trước tiên ngươi cần phải chuẩn bị bất trắc khi ra mặt, những tin tức này không có bằng chứng, ngươi muốn vạch trần Câu Trần đại vương dù sao cũng phải có gì đó làm chứng cứ trước. Còn chuyện diệt khẩu, ta và Nguyên Thanh đi là được, cam đoan làm gọn gàng."

Dạ Kinh Đường nghĩ cũng phải, nhưng cao thủ của Tả Hiền Vương nhiều như mây, để hai Đại đường chủ đi quả thật hơi áp lực, đành nói:

"Ta đi gọi Xà Long và Thương Tiệm Ly tới, bốn người các ngươi cùng đi, Bạch Phát Đế Thính ở phía sau áp trận. Mạnh đại nhân và Hắc Bạch Vô Thường đều biết Tào A Ninh, đúng lúc phòng ngừa ngộ thương, giết người xong giữ mấy người sống, để cho Mạnh đại nhân lấy danh nghĩa triều đình có thể dẫn tới người của ta, tránh bọn Tào A Ninh bị nghi ngờ."

Tống Trì nhẹ gật đầu, lập tức cùng Dạ Kinh Đường đi về trụ sở, bắt đầu triệu tập nhân thủ, chia ra làm việc.....

Thùng thùng thùng…

Nhịp trống hùng hậu vang lên trên quảng trường lớn treo đầy cờ xí.

Chư bộ Tây Hải có tới hơn bốn trăm người, trong đó phần lớn là những bộ tộc nhỏ có vài nghìn người, nhưng cũng có những bộ tộc lớn với dân số hơn mười vạn người.

Các bộ lạc khác nhau nằm rải rác trên lãnh thổ ngàn dặm, sau khi Vương đình Tây Bắc không còn, mỗi năm chỉ có thể gặp nhau một lần khi vạn bộ tộc tụ tập lại.

Giữa trưa, tộc trưởng các bộ tộc ngồi xung quanh quảng trường, sau lưng đều cắm một lá cờ xí, mặt trên thêu huy hiệu tộc mình.

Phần lớn những tộc huy này đều mô phỏng theo các bộ tộc được thành lập sau này, chỉ có khoảng chục lá cờ xí chính quy, mỗi một cái đều đại biểu cho một loại chức nghiệp nào đó, quan vị hoặc gia huy truyền thừa từ thời kỳ Man Hoang thượng cổ.

Chư bộ Tây Hải lấy tứ đại bộ lạc làm chủ, vị trí tất nhiên ở giữa, mặc dù hiện tại Câu Trần bộ mạnh nhất nhưng địa vị của nó vẫn gắn liền với tam đại bộ lạc còn lại, bên trái là vị trí của Vu Mã bộ, xa hơn nữa là Đông Minh bộ và Huyền Hạo bộ.

Vị trí chính giữa vốn thuộc về Thiên Lang Vương, chẳng qua hiện giờ bỏ trống, mặc dù có người có thể thuyết phục các bộ lạc lớn cũng không ai dám ngồi ở chỗ đó, dù sao có người ngồi chủ vị ở loại hội họp này, đại biểu chư bộ Tây Hải có thủ lĩnh, kế tiếp không phải Bắc Lương đánh thì chính là Đại Ngụy đánh, chư bộ Tây Hải căn bản không chịu nổi.

Phạm Thanh Hòa mặc trang phục Đại Tế Ti, uy nghiêm lộ ra vài phần huyền bí, thoạt nhìn tựa như một vu nữ dị thường mỹ diễm sẽ hạ cổ nam nhân.

Thần sắc vốn nên cẩn thận nói cười rất có khí chất thần bà, bởi vì tràn đầy phiền lòng, hơi nhíu mày vẫn toát ra vài phần khói lửa nhân gian.

Quế bà bà, Khương Lão Cửu và các tộc lão thì đứng ở sau lưng ghế lớn, đồng dạng cau mày.

Ngồi bên cạnh Phạm Thanh Hòa là lão tộc trưởng Vu Mã bộ, lão già hơn bảy mươi tuổi, cũng là người lớn tuổi nhất trong tứ bộ, giữ lại râu ria đối diện có chút uy nghiêm. Vì có mối thù với Câu Trần bộ, chỉ cần Câu Trần bộ dẫn đầu, Vu Mã bộ đều đối nghịch, cũng coi như là người ủng hộ Đông Minh bộ.

Bên cạnh Câu Trần bộ chính là tộc trưởng Khương Huyên của Huyền Hạo bộ.

Tộc trưởng hai bộ Đông Minh và Huyền Hạo đều xuất phát từ thượng cổ vu hích nhất mạch, lúc đầu do tiên tri vu sư phụ trách tế tự tạo thành, có thể hiểu là vu giáo thời Man Hoang, nhưng sau đó ý niệm sinh ra khác nhau.

Đông Minh bộ thông qua kinh nghiệm truyền thừa từ đời này sang đời khác để chữa bệnh, bói toán, tế tự… coi mình là người liên lạc với trời đất, xem như Vu sư truyền thống.

Tổ tông của Huyền Hạo bộ, một khi đắc đạo đại triệt đại ngộ, không còn tin tưởng kinh nghiệm tích lũy của tiền nhân, bắt đầu chủ động khai quật quy luật sau lưng sự vật, thử dùng hiểu biết của mình đi giải quyết vấn đề.

Sự khác biệt cụ thể của nó, nói đơn giản một chút, là một người đau ngực không tìm ra nguyên nhân, Đông Minh bộ sẽ phối hợp với các loại dược liệu cổ xưa cho bệnh nhân ăn thử. Huyền Hạo bộ thì khai đao sạch sẽ gọn gàng xem rốt cuộc là tình trạng gì, chỗ nào xấu cắt chỗ đó trực tiếp giải quyết mầm bệnh.

Chương 862 - Chiều Đình Bắc Lương Ầm Ĩ

Chương 862. Chiều Đình Bắc Lương Ầm Ĩ

Hai bộ có điểm chung chính là hiệu quả trị liệu cửu tử nhất sinh, có thể sống hay không toàn bộ phụ thuộc vào thiên ý.

Tuy nhiên, không phải y thuật của hai nhà không tốt mà là người có thể cùng đường đến chư bộ Tây Hải lấy ngựa chết làm ngựa sống, đối với ngoại giới mà nói đã là bệnh nan y, hai bộ có thể chữa khỏi cho một người, lượng vàng khá cao.

Tuy rằng hung danh hiển hách, người trị chết còn nhiều hơn người chữa khỏi nhưng điều này cũng không ngăn cản hai bộ chỉ trích lẫn nhau dùng thuốc bừa bãi, xem mạng người như cỏ rác.

Khúc mắc như vậy giữa các bộ đếm không xuể, không có thủ đoạn kinh thiên căn bản không kiềm chế được, đây cũng là lý do khiến các bộ lạc Tây Hải khó thống nhất.

Theo tiếng trống vang lên, sân lớn tụ tập gần vạn người, dần dần an tĩnh lại, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía tứ đại bộ lạc.

Câu Trần Đại Vương Tư Mã Việt e ngại Bắc Lương lập lệnh cấm, chỉ mặc một bộ bì giáp màu đen, thắt lưng vẫn mang theo hoa văn Kỳ Lân giống như tộc huy.

Sau khi tiếng trống dừng lại, Tư Mã Việt đứng dậy nhìn lướt qua mấy trăm vị tộc trưởng lớn nhỏ đang ngồi, cao giọng mở miệng nói:

"Chuyện xảy ra ở Hoàng Minh Sơn mấy ngày trước, chư vị hẳn đều nghe nói. Mấy vị đại nhân của Bạch Kiêu Doanh dưới trướng Tả Hiền Vương bị người khác giết.

Chư bộ Tây Hải ta có thù với Bắc Lương, ngày xưa Thiên Lang Vương lại chết dưới tay Tả Hiền Vương, người của Tả Hiền Vương chết, chúng ta hẳn là trong lòng sảng khoái, chư vị nói có đúng hay không?"

Toàn hội trường im lặng không nói nên lời, cũng không ai trả lời.

Tư Mã Việt liếc nhìn bốn phía rồi nói tiếp: "Ta và các vị đều có thù oán riêng với Bắc Lương. Người của Tả Hiền Vương đã chết, chúng ta cũng không dám cười. Các vị đều biết nguyên nhân của việc này."

"Biên quân dưới trướng Tả Hiền Vương hơn hai mươi vạn, hắn chỉ cần khởi binh, các bộ lạc Tây Hải đều phải bỏ lại gia nghiệp trốn vào rừng già thâm sơn tránh họa. Hắn chỉ cần chặt đứt thương đạo, chư bộ Tây Hải sang năm sẽ có mấy ngàn mấy vạn người chết đói. Hắn tăng thuế hàng năm lên một phần, khiến nhiều người trong các bộ lạc Tây Hải chết đói.

Những người đang ngồi ở đây ai không muốn báo thù? Ai không muốn ngừng tăng thuế? Nhưng bây giờ chúng ta không có thực lực này, đại trượng phu có thể khuất phục, thời điểm nên vạch trần mới vùng lên, chúng ta là hổ lang sư của hai triều đại Nam Bắc. Thời điểm nên nhịn nhục, nước bọt phun lên mặt, chúng ta đều phải chịu đựng. Vì không đành lòng nhìn cảnh tộc nhân sống khổ sở qua ngày, ngày mai sẽ không có cơ hội lật ngược tình thế.”

Tư Mã Việt nói đến đây, đảo mắt nhìn về phía Đông Minh bộ:

“Nhưng có nhiều tộc trưởng ngồi ở đây, có người không quan

tâm đến lợi ích của mọi người, có nguy cơ gây ra họa cho chư bộ Tây Hải, lén lút hành động bên ngoài. Ta không phải tộc trưởng Đông Minh bộ, các vị cũng không có tư cách khua tay múa chân với Đông Minh bộ, nhưng việc này liên lụy đến chúng ta, chúng ta phải có cách nói hợp lý."

Tư Mã Việt nói chuyện hùng hồn, chỉ trong vài câu ngắn ngủi đã gợi lên cảm xúc của các bộ lạc, đồng loạt nhìn về phía Đông Minh bộ.

Lão tộc trưởng Vu Mã bộ là người có bối phận cao nhất trong tứ đại bộ lạc, lúc này chống nạng giúp Phạm Thanh Hòa mở miệng:

"Hằng năm Bắc Lương đều đánh thuế nặng, ở đây không có ai phục. Đông Minh bộ giết người của Tả Hiền Vương, chúng ta cũng nên cùng chung mối thù, nghĩ cách hợp lực giải quyết việc này thay vì buộc tội ở đây. Theo quan điểm của ta, viết văn thư tạ lỗi, các bộ lưu lại một con dấu, Đông Minh bộ lại gom góp chút tiền bạc dược liệu, đưa cho Tả Hiền Vương xem như bồi lễ..."

Tư Mã Việt quay mặt nhìn mọi người: "Nếu thật sự đơn giản như vậy, sao ta phải triệu tập các tộc trưởng tới đây làm lớn mọi chuyện lên?"

"Đông Minh bộ giết người không phải mấu chốt, Tả Hiền Vương cũng không quan tâm đến tính mạng của mấy môn khách, nhưng Đông Minh bộ âm thầm liên lạc với Nam Triều, phạm vào đại kỵ của triều đình Bắc Lương."

"Chư bộ Tây Hải ta nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chỉ cần được hai triều Nam Bắc nâng đỡ, dễ dàng kéo tới mấy vạn binh mã. Nếu Đông Minh bộ tự ý liên lạc với Nam Triều, Bắc Lương không hỏi thêm, rất nhanh đã có vô số bộ tộc đi Nam Triều đòi chỗ tốt, điều này trực tiếp khiến biên cương phía Tây của Bắc Lương dao động."

“Cho nên triều đình Bắc Lương nhất định sẽ ầm ĩ chuyện này, giết gà dọa khỉ cho chúng ta xem. Nếu Đông Minh bộ không thành tâm thừa nhận sai lầm và sửa chữa thì triều đình Bắc Lương sẽ không khoan dung với chuyện này. Nếu không phải các bộ cùng nhau cầu xin thương xót, cho dù chúng ta cùng đi Bình Di Thành cầu tình bọn họ cũng vô dụng.”

Tộc trưởng Huyền Hạo bộ lúc này ngoảnh đầu nhìn về phía Phạm Thanh Hòa:

"Phạm tộc trưởng, rốt cuộc ngươi có âm thầm tiếp xúc với Nam Triều hay không?”

Phạm Thanh Hòa đối mặt với ánh mắt của các bộ lạc, đáy lòng khá khó xử- tất cả các bộ tộc rõ ràng đều là đại thần của chư hầu Bắc Lương, họ thừa nhận có quan hệ với Nam Triều chỉ vì muốn đoạn tuyệt với Bắc Lương, các tộc trưởng không dám theo nàng tạo phản nên rơi vào cạm bẫy, rơi vào tình thế cô lập và bất lực.

Không thừa nhận tư thông Nam Triều cũng không chính xác, trong vòng vài ngày, Tả Hiền Vương đã đưa tin tức tới, chỉ chưa nói đến thân phận Dạ Kinh Đường là con rơi của Thiên Lang Vương mà thôi.

Chương 863 - Tin Tức Mới

Chương 863 Tin Tức Mới

Phạm Thanh Hòa không dám để Dạ Kinh Đường chống lại chuyện này, gánh vác chính là 'Bị thù hận làm mờ hai mắt, không quan tâm đến sinh tử của các bộ", về sau muốn kế thừa Thiên Lang Vương sẽ rất khó được các bộ đồng ý.

Vì thế, sau khi trầm mặc một lát, Phạm Thanh Hòa lên tiếng:

"Ta quả thật đã đi Nam Triều một chuyến, bất ngờ kết bạn với mấy vị quan lớn nhưng chỉ là hành y vấn dược, không liên quan đến lập trường của Đông Minh bộ. Người của Tả Hiền Vương do Nam Triều giết, nhưng ta không dám giao người, chỉ sợ các bộ cũng không dám mạnh tay bắt giữ."

Tộc trưởng Huyền Hạo bộ mở miệng nói:

"Phạm tộc trưởng đây là muốn cho triều đình Bắc Lương nén giận, xem như việc này chưa từng xảy ra?"

Phạm Thanh Hòa đáp: "Ta mời người đến đây. Nếu có chuyện gì xảy ra, ta đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm. Ta sẽ đích thân viết thư tạ lỗi với Tả Hiền Vương, đồng thời quyên tiền bồi thường....."

Lời còn chưa dứt, một tộc trưởng ngồi đây liền nói chen vào:

"Phạm tộc trưởng biết rõ chuyện gì xảy ra ở Hoàng Minh Sơn. Một lời tạ lỗi cộng thêm một ít tiền cũng không giải quyết được vấn đề gì, với tư cách là tộc trưởng, ngươi không để ý đến lợi ích của tộc nhân rước lấy phiền toái, càng không nên sử dụng tài sản

trong tộc giúp ngươi gánh chịu hậu quả.”

"Trước hết tộc trưởng các bộ tộc phải xem xét mọi việc từ góc độ của bộ tộc. Nếu ngươi ngồi vào vị trí này thì phải gánh lấy trách nhiệm này. Phạm tộc trưởng không xứng đáng với vị trí đó, ngươi nên nhường vị trí này cho người thích hợp hơn. Như vậy, ta không cần lo lắng liệu sau này ngươi có gây ra tai họa như vậy nữa không. Triều đình Bắc Lương nghĩ đến cũng sẽ không níu kéo không buông. Nếu Phạm tộc trưởng thân cận Nam Triều, trực tiếp tới đó định cư, toàn chư bộ Tây Hải không ai có thể trách cứ ngươi."

Lão tộc trưởng Vu Mã bộ hai tay mãnh liệt chống nạng, phát ra một tiếng trầm đục:

"Việc này không liên quan đến các bộ lạc, chúng ta giúp triều đình Bắc Lương hỏi tội đã làm tròn bổn phận, Đông Minh bộ muốn giải quyết thế nào thì giải quyết thế đó, không liên quan đến chúng ta. Ngươi nhảy ra đòi Đông Minh bộ đổi tộc trưởng là vội vàng biểu lộ lòng trung thành cho Tả Hiền Vương à?”

Tộc trưởng bị mắng, chỉ là truyền lời của Tả Hiền Vương, bởi vì thân phận quả thật thấp hơn một bậc cũng không dám cãi lại.

Tư Mã Việt mở miệng nói: "Sự tình bày ra trước mắt, dù sao cũng phải có biện pháp giải quyết, chúng ta tự mình làm ầm cũng vô dụng. Nếu Phạm tộc trưởng có giải pháp phù hợp có thể nói ra, chỉ cần có thể giúp, làm tộc trưởng sẽ không có người khoanh tay đứng nhìn.”

Phạm Thanh Hòa rõ ràng đã đánh Tả Hiền Vương trọng thương, không trả giá căn bản không bình ổn được lửa giận, trước mắt cũng nghe ra ý tứ của Tả Hiền Vương là để nàng thoái vị cút đi. Tuy không muốn đáp ứng, nhưng không đáp ứng cũng không thể xốc bàn trực tiếp tạo phản, nàng lập tức nhìn về phía Quế bà bà.

Quế bà bà sau lưng là phu nhân của lão Chúc Tông, cũng là hậu nhân của Trì bộ, hiểu được Dạ Kinh Đường và Phạm Thanh Hòa phải kéo một người ra ngoài kháng sự.

Phạm Thanh Hòa tạm thời rút lui, không thể lay chuyển nền tảng của Đông Minh bộ, mà Dạ Kinh Đường gánh chịu trách nhiệm, để lại định kiến về việc "hành động liều lĩnh và coi thường tình hình chung" trong các bộ lạc lớn, sau này sẽ khó giải quyết hợp lý chuyện gây dựng lại Vương đình Tây Bắc.

Vì thế sau khi chần chừ một lát, Quế bà bà muốn bày mưu tính kế giúp Phạm Thanh Hòa lui một bước yên ổn.

Nhưng Quế bà bà chưa kịp nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh lớn vang lên đằng sau hàng nghìn tộc nhân: "Câu Trần đại vương thật uy nghiêm. Người biết thì biết ngươi ngang hàng với ba đại bộ lạc, nhưng kẻ không biết vẫn nghĩ ngươi chính là chủ của tất cả chư bộ Tây Hải, ở chỗ này làm đầu rồng hòa giải.”

Lời nói không nhẹ không nặng, nhưng nội kình hùng hậu, thật sự truyền khắp hội trường vạn người tề tựu.

Tất cả tộc trưởng ở đây đều bị dọa sợ, đồng loạt quay đầu. Sắc mặt Câu Trần đại vương Tư Mã Việt trầm xuống, nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Rầm rầm

Đám người đưa lưng về phía chợ Lang Hiên Thành, sau khi âm thanh truyền tới, đồng loạt tách ra.

Cuối đường lớn trong thành, xuất hiện một con tuấn mã màu đen.

Bên ngựa treo trường thương chín thước, trên lưng là một nam tử vận hắc bào.

Nam tử có dáng người cao thẳng, làn da trắng nõn, hai tròng mắt sáng rực hữu thần, đôi mày kiếm càng làm cho khuôn mặt tuấn tú nhiều hơn ba phần sắc bén.

Ngoại hình của nam tử này nổi bật đến mức ai nhìn thấy cũng phải dừng lại nhìn hồi lâu, tuy nhiên sau khi hắn xuất hiện, mọi người đều không chú ý đến dung mạo của nam tử mà nhìn vào cờ xí phía sau.

Một cờ xí trong tay hắc y nam tử!

Lá cờ hoàn toàn màu đen, ở giữa có biểu tượng giống như con sói gầm lên trên mặt trăng, thực chất lại là một con sói hoang đuổi theo mặt trời tượng trưng cho một bộ tộc cổ xưa đuổi theo mặt trời và di cư về phía Tây cho đến khi bị chặn lại bởi núi cao vạn trượng mới dừng bước.

Chương 864 - a Là Dạ Kinh Đường

Chương 864. Ta Là Dạ Kinh Đường

Bộ tộc này sinh ra trăm năm trước, có lẽ còn chưa có mấy người biết, nhưng nhìn hiện giờ, lá cờ kia chính là một thanh Thiên Tử Kiếm không thể trái ý của chư bộ Tây Hải, cũng là ác mộng Tây Bắc khiến hai triều Nam Bắc thức trắng đêm mấy chục năm!

"Ù..."

Hội trường quy tụ vạn người lúc này vang lên tiếng ồn ào.

Trước đây đều là công hầu của Vương đình Tây Bắc cầm đầu hơn mười tộc trưởng, nhìn thấy lá cờ theo bản năng đứng lên.

Ngay cả Tư Mã Việt vốn chắp tay đứng, khóe mắt cũng co rút một cái biến thành hai tay tự nhiên rũ xuống, tư thế đứng hơi kín đáo.

Lộc cộc, lộc cộc...

Tiếng vó ngựa tuy nhẹ, nhưng lại truyền khắp hội trường.

Dạ Kinh Đường cầm lá cờ Tam Nương vừa khâu ra, chậm rãi đi đến giữa đại hội trường hình tròn, cổ tay hơi thấp xuống.

Xoạt...

Lau cột cờ bằng sáp ong trắng rồi cắm xuống đất một thước.

Trong thiên địa im lặng chết chóc, giờ phút này chỉ còn lại một người, một ngựa và một vương kỳ bất bại tung bay trong gió dưới ánh mặt trời mùa thu!

Dạ Kinh Đường cưỡi ngựa, nhìn xung quanh trái phải, lại nhìn về phía tộc trưởng cầm đầu tứ đại bộ lạc, giơ tay trái lên, lộ ra chiếc vòng ngũ sắc trên tay:

"Dòng chính của Túc Trì bộ chỉ còn lại ta một người một ngựa, nhưng ngọn cờ này còn chưa rơi. Hàng trăm năm trước, các bộ đã thành lập "Liên minh ngũ tộc" tại đây, thề cùng tiến cùng lùi như huynh đệ. Vì mục đích này Trì bộ đã thề sẽ huyết chiến đến khi toàn tộc chết hết, mà chư vị đang sống, không biết còn nhận ra thứ này hay không."

Toàn hội trường im lặng không tiếng động, thật sự không ai dám nói chuyện.

Ngay cả đáy mắt Phạm Thanh Hòa cũng lộ vẻ kinh nghi, dù sao nàng biết Dạ Kinh Đường là hậu nhân của Túc Trì bộ nhưng không biết Dạ Kinh Đường lại còn cất giấu tín vật của liên minh ngũ tộc.

Lúc tới đây cũng không thấy hắn móc ra, chẳng lẽ vừa mới mua tạm mấy cái trên đường đến…

Tư Mã Việt và Thiên Lang Vương là huynh đệ cùng nhau lớn lên, chắc chắn phải trọng tình trọng nghĩa, nhìn thấy Dạ Kinh Đường hiện thân, đáy lòng tự nhiên bộp chộp một chút.

Bất quá Tư Mã Việt không tính toán sai, dù sao Dạ Kinh Đường sẽ là người giải quyết vấn đề này tốt nhất…Là nhi tử của Thiên Lang Vương, các bộ chiếu cố bảo hộ là lẽ đương nhiên. Nhưng không biết ẩn nhẫn, vừa mới mạo hiểm đã gây ra đại họa như vậy, còn có quan hệ mật thiết với Nam Triều, muốn bắt tay kết hợp chư bộ vào Thiên Lang Vương, khẳng định không có tộc trưởng nào dám ủng hộ, đối với Tả Hiền Vương và hắn mà nói, đã đạt được

mục đích.

Tư Mã Việt chần chờ một lát, sau đó lộ ra thần sắc vui mừng, liền mạnh miệng:

"Tộc huy của Túc Trì bộ….Ngươi là hậu nhân của Trì bộ?"

Dạ Kinh Đường cưỡi ngựa đứng bên cạnh vương kỳ, nhìn Tư Mã Việt từ xa, bình tĩnh trả lời:

"Đúng vậy. Năm đó trận chiến diệt quốc, tộc trưởng Tư Mã lao tâm khổ tứ dẫn tộc nhân Trì bộ đến Liệu Nguyên, trong tộc cũng dùng hết tính mạng của mọi người mới đưa ta đến Lương Châu."

"Ồ..."

Lời này nói ra, người các bộ tộc nhất thời lấy lại tinh thần, trực tiếp bùng nổ.

Vẻ mặt Tư Mã Việt vui mừng trực tiếp bị tát hai cái, sau đó sắc mặt nổi giận, quát lớn:

"Nói bậy nói bạ. Ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao ở chỗ này ăn nói xằng bậy mê hoặc mọi người?"

"Ta là ai, ngươi biết đấy. Nhưng mà chư vị ở đây hẳn còn chưa rõ ràng cho lắm."

Dạ Kinh Đường quét qua đám người, cao giọng nói:

"Ta là Dạ Kinh Đường, Đao Khôi Nam Triều, Thiên tử sắc phong Vũ An Hầu, phó chỉ huy sứ Hắc Nha, một quan chức cực kỳ cao ở Nam Triều, triều đình hay giang hồ đều có thể một tay che trời, nói thật căn bản không quan tâm một vương vị tuyệt tự hai mươi năm sớm đã không còn căn cơ."

"Nhưng vương quyền bá nghiệp không cần, ân sinh dưỡng vẫn phải báo, bằng không sẽ trở thành tiểu nhân."

"Tuy rằng ta chưa từng thấy Thiên Lang Vương hay Vương phi, nhưng cả tộc Trì bộ đều hy sinh mạng sống giúp ta trốn thoát, ta được nghĩa phụ nhận nuôi cứu mạng. Đó thực sự là một ân huệ lớn lao, cho nên sổ sách này ta phải trở về tính toán rõ ràng."

Tư Mã Việt siết chặt nắm tay sau lưng, tức giận nói:

“Cho dù ngươi có là con trai của Ngô Vương, đầu quân Nam Triều cũng không còn là người của chư bộ Tây Hải nữa. Thân là quan lớn quyền cao chức trọng của Nam Triều lại bịa đặt vu khống quấy nhiễu chư bộ Tây Hải, gây rối loạn Bắc Lương cũng là bổn phận của ngươi…”

Bộp…

Lão tộc trưởng Vu Mã bộ thẳng lưng đập cây gậy của mình xuống:

"Vương đình Tây Bắc diệt quốc, duy chỉ có toàn tộc Túc Trì bộ hy sinh vì nước, nếu bây giờ còn một người một ngựa, vậy hắn ở nơi nào thì Trì bộ sẽ ở nơi đó. Nếu là một trong vạn bộ, cho dù hắn không phải là Thiên Lang Vương, hắn vẫn có tư cách thảo luận chuyện ở đây, nếu chúng ta muốn trục xuất bộ lạc ở Tây Hải, tất cả các bộ tộc nên cùng nhau bàn bạc. Tư Mã tộc trưởng có tư cách gì phủ nhận thân phận của hắn?”

Tộc trưởng Huyền Hạo bộ cũng thấy khó chịu với Đông Minh bộ, hiện tại Hằng Bộ nhảy ra, hắn tự nhiên khôi phục lập trường của tứ đại tộc trưởng, mở miệng nói:

"Tất cả mọi người ở đây đều có thể không nhận Túc Trì bộ, duy chỉ có Câu Trần bộ không được. Nếu tộc trưởng Tư Mã bị vu oan, cũng không cần nóng vội như thế, nói rõ đạo lý, các bộ tự sẽ đứng về phía ngươi.”

Tư Mã Việt nắm chặt nắm đấm, khí sắc khá bình thường, hỏi:

"Dạ Kinh Đường, nếu ngươi là hậu nhân của Ngô Vương, cho dù đã đầu quân cho Nam Triều, đang giúp Nam Triều châm ngòi ly gián, ta làm trưởng bối cũng không trách tội ngươi. Nhưng mấy trăm tộc trưởng ở chỗ này đánh giá, ngươi nói chuyện tốt nhất có chứng cứ thật, bằng không…"

Bộp bộp…

Chương 865 - Câu Trần Bộ Lạc

Chương 865. Câu Trần Bộ Lạc

Dạ Kinh Đường vỗ tay hai cái, ngăn lại lời nói, mở miệng đáp:

“Trong thời gian này, ta đang điều tra chuyện năm đó. Nếu không có chút chứng cứ, sao dám trực tiếp tổn hại đến danh dự của tộc trưởng Tư Mã.”

Trong lúc nói chuyện, khoảng trống phía sau đưa tới một chiếc xe ngựa.

Đằng trước xe ngựa là một tiểu cô nương đầu đội nón rộng vành, mang theo trường đao năm thước hùng dũng hiên ngang, đối mặt vạn người nhìn chăm chú cũng không có nửa điểm luống cuống.

Buổi sáng Dạ Kinh Đường nhận được tin tức, không tới đây ngay mà dựa theo tình báo của Hứa Thiên Ứng bắt đầu tìm chứng cứ.

Đại Ngây Ngốc không giỏi võ thuật nhưng lại khá giỏi những việc này, nàng biết các bộ tộc lớn sẽ đóng thuế hàng năm vào mùa thu, Tả Hiền Vương muốn âm thầm trả lại vật tư, vì để che mắt người khác chắc chắn thừa dịp Lang Hiên Thành hội họp vạn bộ, thương đội qua lại nhiều, long xà hỗn tạp để Câu Trần bộ lặng lẽ mang đồ đạc trở về.

Vì thế, Ngây Ngốc bảo hắn đến khố phòng của Câu Trần bộ tìm, Dạ Kinh Đường và Tiểu Vân Ly chạy tới, sờ soạng trong khố phòng được canh gác nghiêm ngắt không bao lâu đã tìm được vật cần tìm.

Đợi đến khi xe ngựa tới trước mặt, Dạ Kinh Đường xoay người xuống ngựa, nhảy đến bên cạnh xe, mở ra mấy cái rương để lộ đầy đồ sứ và kim khí bên trong, còn có sa thiết, danh trà hoa xà phòng...

Nhãn lực của tộc trưởng ở đây không kém, nhận ra đây là xe ngựa của Câu Trần bộ, nhìn thấy mấy thứ này, lông mày nhướng lên.

Dù sao chư bộ Tây Hải thuộc loại bị trừng phạt, đang thắt lưng buộc bụng để vượt qua, mặc dù những hàng xa xỉ này giá cả phải chăng nhưng không bao giờ mua với số lượng lớn, nếu có dư tiền thì bình thường sẽ mua mấy chục xe gạo, lương thực, muối, dược liệu kéo về để chuẩn bị nhu cầu cấp thiết.

Nhưng mà mấy thứ này, trong nhà các tộc trưởng vẫn có một ít, dùng cái này chỉ trích Câu Trần đại vương nhiều nhất là nói cuộc sống xa hoa, tộc nhân Câu Trần bộ cũng không chắc có ý kiến, chứ đừng nói đến các bộ tộc khác.

Tư Mã Việt nhìn thấy xe ngựa, ánh mắt rõ ràng thay đổi, quay đầu nói:

"Ai mua mấy thứ này?"

Dạ Kinh Đường thấy vậy lên tiếng:

"Các bộ đều biết, chỉ khi có tiền dư mới có thể mua những thứ vô dụng này. Câu Trần bộ giao nộp của cải, Bắc Lương đem trả lại toàn bộ thành bạc, các ngươi cầm cũng không có tác dụng lớn, lại không dám trắng trợn tích trữ quá nhiều lương thực, tiền dư thừa nhiều chỉ có thể đổi những vật hiếm lạ này, âm thầm hưởng thụ cẩm y ngọc thực."

"Thứ này không chỉ có một chiếc xe, trong khố phòng lớn của Câu Trần bộ còn mấy chục chiếc, Câu Trần đại vương giả vờ

không biết chuyện, sợ là có chút khó nói ra."

Tư Mã Việt đương nhiên biết mấy thứ này có bao nhiêu, nhưng vẫn giận dữ nhìn mấy tên tộc lão.

Mấy tộc lão cũng không phải hạng người tầm thường, sau khi liếc nhau một cái, một người vội vàng đứng ra:

"Là mấy người chúng ta âm thầm bày mưu tính kế mua, những thứ này đều là vật hiếm lạ, bán đến Nam Triều có thể kiếm được không ít cho nên lén lút tạo thành một nhóm, muốn kiếm một khoản riêng bên ngoài, sợ tộc trưởng không đồng ý mới gạt tộc trưởng..."

"Làm càn! Tộc nhân một bộ tộc ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, dư tiền thì mua thêm gạo và quần áo cho mùa đông, mua những thứ này..."

“Được rồi!”

Dạ Kinh Đường không đợi Câu Trần đại vương diễn xong vở kịch, lấy ra một tấm gấm thủy vân trong đống hàng hóa lật úp:

"Thứ này là đặc cống Giang Châu, các ngươi bỏ ra một số tiền lớn mua vải vóc quý giá do Đại Ngụy sản xuất từ Bắc Lương, đi một vòng khắp thiên hạ lại bán cho Đại Ngụy mưu lợi?”

Khóe mắt Tư Mã Việt hơi co rút.

Mấy tộc lão cũng thông minh, vội vàng nói:

"Nữ quyến trong tộc nhờ người giúp mang theo, chẳng có bao nhiêu, chỉ có mấy chục tấm vải..."

Tuy rằng vài tộc lão trong Câu Trần bộ giải thích coi như hợp lý, nhưng mấy trăm tộc trưởng ở đây cũng không phải kẻ ngốc.

Lão tộc trưởng Vu Mã bộ chống nạng tiến lên một bước:

"Tất cả ngựa tốt của Vu Mã bộ ta đều bị Bắc Lương sung công, hàng năm còn phải nộp chiến mã tốt, con cháu trong nhà đều không cưỡi được ngựa tốt tự tay nuôi lớn.”

"Câu Trần bộ các ngươi giao nộp lương thảo quân giới. Đáng lý ra, cuộc sống càng khó khăn hơn. Kết quả là trong hai mươi năm qua, dân số của mỗi bộ không tăng nhiều, nhưng dân số của Câu Trần bộ lại tăng gấp đôi."

"Trước kia ta cho rằng, thái độ của ngươi đối với Bắc Lương yếu đuối, Bắc Lương hy vọng ngươi có thể duy trì sự yên ổn của chư bộ Tây Hải, âm thầm trợ giúp, vốn không quá để ý. Hiện tại mới hiểu được, các chư bộ Tây Hải nộp thuế nặng hai mươi năm, chỉ có Câu Trần bộ các ngươi đến một đồng xu cũng không cần nộp!”

Tư Mã Việt hiển nhiên không thể nghĩ ra lý do để giải thích vấn đề dân số, nhưng hắn vẫn không lộ ra chút áy náy nào, trầm giọng nói: “Ta là tộc trưởng Câu Trần bộ, suy nghĩ cho tộc nhân là lẽ đương nhiên. Bắc Lương hứa sẽ trả lại thuế má để ta duy trì chư bộ Tây Hải yên ổn, ta có thể không đáp ứng sao? Đổi lại là các ngươi, các ngươi có thể cự tuyệt điều kiện này hay không? Ngươi đã đồng ý, ngươi có thể truyền tin tức ra ngoài không?”

Chương 866 - Đối Chứng

Chương 866. Đối Chứng

“Thuở nhỏ, ta lớn lên ở chư bộ Tây Hải. Sau khi Vương Đình giải tán, các bộ lạc gặp tai họa lần đó không phải do ta dẫn quân viện trợ sao? Ta đã bao giờ đòi hỏi một văn tiền chưa? Ta không làm hại bất kỳ kẻ nào trong các ngươi, còn giúp đỡ nhiều nữa, chỉ vì các ngươi nộp thuế ta không nộp nên ta là kẻ có tội? Không muốn nộp thuế, các ngươi không tự mình đi nói chuyện riêng, ta còn phải giúp các ngươi đi nói chuyện hay sao?”

Chưa nói lời này của Tư Mã Việt xé rách da mặt thật đúng là có lý có căn cứ, phía sau tộc trưởng còn vô số miệng đang chờ được cho ăn. Nếu nghĩ khác đi, Bắc Lương lén lút đưa ra điều kiện này, bọn họ có thể quỳ gối nhanh hơn Tư Mã Việt.

Phạm Thanh Hòa thấy Dạ Kinh Đường xuất hiện, vốn còn hơi lo lắng, nhưng hiện tại biến thành hợp tình hợp lý, mở miệng chất vấn:

"Vậy năm đó hãm hại Thiên Lang Vương thì tính thế nào? Ngươi không có công trạng này, triều đình Bắc Lương lại đối xử với ngươi như thế, không hề sợ ngươi đuôi to khó vẫy, một ngày nào đó sẽ uy hiếp lại Bắc Lương sao?"

"Nói bậy nói bạ! Ngay cả các ngươi cũng không tin tưởng ta, ta uy hiếp Bắc Lương thế nào?”

Tư Mã Việt nhanh trí hơn người, giận dữ nói:

"Năm đó ta và Thiên Lang vương chia ra, một mình đột phá vòng vây, không chết trên chiến trường mới cho ngươi vô số cớ. Ta

hỏi ngươi, lúc đó ngươi ở đâu?”

"Ta chỉ huy mấy trăm tàn binh còn lại. Cho dù sợ chết bỏ chạy sớm, ta vẫn chiến đấu đến trận chiến cuối cùng với Thiên Lang Vương. Mỗi người trong số các ngươi đều bị bệnh hoặc mất tích, đặc biệt là Vu đại tộc trưởng ngươi, lĩnh mệnh trấn thủ hậu phương, quân đội vương đình ngã xuống, ngươi trực tiếp phân phát binh mã hậu cần lấy lòng Bắc Lương, có phải ngươi trốn còn nhanh hơn ta không?”

"Cũng bởi vì các ngươi không ở trước mặt Thiên Lang Vương mới thành tình thế bức bách, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, bất đắc dĩ mà làm. Ta nên chết trên chiến trường, không có hi sinh vì nước nên chính là người chịu tội, ta hỏi các ngươi dựa vào đâu?”

Tư Mã Việt nổi giận quát lớn khí thế kinh người, thật sự chấn động các bộ lạc, ngay cả Phạm Thanh Hòa cũng bị bóc mẽ không tìm được lời phản bác.

Dạ Kinh Đường đứng ngoài quan sát tất cả, tiếp tục mở miệng nói:

"Sáng sớm hôm nay, mưu sĩ Tả Hiền Vương Đỗ Đàm Thanh tới Thiên Lang Thành, bị ta bắt được làm thịt. Những chuyện cũ kỹ này, là ta moi từ trong miệng hắn mà ra.”

"Mấy ngày trước ta vừa mới đến Câu Trần bộ, còn chưa tiết lộ hành tung, ngươi đã biết được tin tức, âm thầm chỉ đường cho ta đến Hoàng Minh Sơn, trước tiên dùng kế xua hổ nuốt sói muốn Tưởng Trát Hổ đánh chết ta, đáng tiếc không thành. Sau đó Tả Hiền Vương lại tự mình xuất mã, đến nhổ cỏ tận gốc vẫn là không thành, lúc này mới có sóng gió như hiện tại.”

Dạ Kinh Đường nói đến đây, rút lá cờ bên cạnh ra, cắm ở trước mặt:

"Ta đã nói nhiều chuyện như vậy, cũng mang ra không ít chứng cứ, tộc trưởng Tư Mã đang ngụy biện, không thoải mái thừa nhận, vậy chúng ta cứ dùng phương thức của chư bộ Tây Hải để giải quyết - Ngươi thề với tộc huy, để cho Thiên Thương làm chứng, cam đoan tuyệt đối không có tiếng la ó, sau đó đánh một trận với ta, ta chết chỉ coi như ta tùy ý vu khống hủy diệt thiên hạ. Nếu ngươi chết, tương tự vậy, ngươi có dám tiếp hay không?"

Tộc trưởng các bộ nghe nói như vậy, đều an tĩnh lại.

Lấy tộc huy để tuyên thệ chiến đấu đến chết là một hành vi rất nghiêm túc trong các bộ lạc Tây Hải.

Tuy lão thiên gia không thật sự chủ trì công đạo, nhưng tộc huy tương đương với tín ngưỡng của chư bộ Tây Hải cùng bài vị liệt tổ liệt tông.

Nói dối và thề trước bài vị rồi lập tức đánh nhau đến chết, chỉ nghe thôi cũng biết là xui xẻo, áp lực tâm lý rất lớn.

Cái này cũng giống như Dạ Kinh Đường thề son sắt và xảo biện trước bài vị của nghĩa phụ, áy náy và chột dạ tràn ngập trong lòng, có thể thủ thắng trừ phi là thực lực chênh lệch lớn đến mức nhắm mắt lại có thể đánh thắng.

Thứ hạng của hai người ở Nam triều và Bắc triều tương đương nhau, dưới tình hình chột dạ, tiếp nhận chiến đấu đến chết, trên đời chỉ sợ không mấy người có can đảm này.

Tất cả mọi người nhìn về phía Tư Mã Việt, đều chờ Tư Mã Việt trả lời.

Tư Mã Việt thấy Dạ Kinh Đường tàn nhẫn như vậy, quả thật có chút chột dạ, dù sao hắn nói láo hay không nói láo, chính hắn biết rõ.

Nếu bây giờ không dám tiếp, chẳng khác nào thừa nhận những

gì Dạ Kinh Đường nói là sự thật, tư thông địch quốc giết hại chủ cũ đổi lấy vinh hoa phú quý, tất nhiên đầu tiên sẽ bị thân bại danh liệt, sau đó bao vây thanh trừ, không chừng ngay cả tộc nhân cũng sẽ không đứng về phía hắn.

Không thể rút lui, vẻ mặt tức giận của Tư Mã Việt cũng không hề giảm bớt, lập tức quay người rút lá cờ Kỳ Lân bên cạnh chiếc ghế lớn, cắn ngón tay trái lau đi vết máu đỏ tươi trên phù hiệu: "Ta Tư Mã Việt thề với trời, ngày xưa chưa bao giờ phản bội Ngô Vương thậm chí là tướng sĩ toàn quân, nếu như ta nói dối, hôm nay sẽ bị đao rìu trừng phạt!"

Chương 867 - Kế Hoạch Ám Sát

Chương 867. Kế Hoạch Ám Sát

Bộp

Dứt lời, Tư Mã Việt ném cờ Kỳ Lân ra, cắm phía trước lá cờ của Túc Trì bộ.

Dựa theo quy tắc, Dạ Kinh Đường cũng nên thề với tộc huy để chứng minh tính chân thật của lời nói.

Nhưng Dạ Kinh Đường lại không lợi dụng điều này, móc ra một lá thư từ trong tay áo, treo lên cờ sói:

"Ta lớn lên ở Đại Ngụy, đối với Vương đình Tây Bắc không có cảm giác thuộc về Trì bộ, thề với lá cờ giống như nói suông, không có ý nghĩa gì. Bức thư này được lấy từ trên người Đỗ Đàm Thanh, viết cho tộc trưởng Tư Mã, ta lấy ra truyền đọc mọi người, có thể chứng thực lời nói vừa rồi của ta.”

"Có điều, hôm nay ta tới đây là tới giết người, không phải nói lý."

“Cho nên ta mới lấy bức thư này ra cuối cùng, đặt ở đây trước. Sau khi ta và ngươi phân rõ thắng bại, ta sẽ truyền lá thư này đến mọi người, tránh cho các tộc trưởng hiểu lầm ta đã vu khống tộc trưởng Tư Mã, còn giết người diệt khẩu."

“Nếu Tư Mã tộc trưởng thắng, ngươi có thể quyết định truyền bá bức thư này cho mọi người để chứng minh mình vô tội hay muốn hủy diệt thư che đậy sự thật thì tùy."

?

Tư Mã Việt nghe thấy lời này, mí mắt lại co giật.

Dù sao vừa rồi hắn còn có thể dựa vào võ nghệ thông thần đánh một phen giết Dạ Kinh Đường 'rửa sạch oan khuất', mà Dạ Kinh Đường làm như vậy, hoặc là hắn bị đánh chết tại chỗ, hoặc là sau khi đánh thắng mở thư ra truyền cho mọi người xem tự chứng minh trong sạch.

Tả Hiền Vương viết bí thư cho hắn, còn bảo Đỗ Đàm Thanh mang theo bên người, làm sao hắn không biết trong đó viết gì?

Nếu hắn tiêu hủy bức thư đồng thời xác nhận quá khứ tạo phản giết chết Thiên Lang Vương sau khi chiến thắng, hắn cũng hoàn toàn không có đường sống sót!

Tư Mã Việt trầm giọng nói: "Ngươi thân là quan lớn Đại Ngụy, muốn làm giả một phong thư còn không đơn giản sao? Chết cũng phải tạt nước bẩn cho ta, tâm địa của ngươi thật thâm độc!"

"Nếu Tư Mã tộc trưởng trong sạch, đánh thắng ngươi sẽ có vô số thời gian để chứng minh, chẳng lẽ còn sợ bị một phong thư giả thất lạc đánh bại sao?"

Dạ Kinh Đường nói đến đây, giơ tay trái lên ngoắc ngoắc.

Lúc này trời đất cũng yên tĩnh.

Hô hô ~~~

Gió nhẹ chầm chậm, hai lá cờ tung bay nhẹ nhàng giữa hội trường rộng lớn.

Mọi người nhìn chằm chằm vào hai người đang đối chọi gay gắt, tiếng lòng chậm rãi suy sụp đến cực điểm...

Hô ~

Gió Tây mát mẻ, cuốn bay vô số lá cờ cổ xưa.

Trong hội trường vạn người tề tựu, hai đạo nhân ảnh từ xa đối lập nhau.

Dạ Kinh Đường tháo trường thương bên hông ngựa xuống, hơi giơ tay lên để Vân Ly dựa vào phía sau, cất bước đi tới trước vương kỳ, không nhanh không chậm cởi bỏ bao thương, lộ ra thương phong đen.

Hơi thở của Tư Mã Việt ngưng đọng trong bầu không khí tĩnh mịch, đại tông sư Bắc Lương, đại tư mã ngày xưa của Vương Đình Tây Bắc vẫn có dũng khí của đời làm quân nhân, biết rõ đạo lý "Thiện không nắm quyền, từ bi không nắm binh", cho dù mất nhân nghĩa thì như thế nào? Trong mắt tướng soái, chỉ có người thắng được làm vua, kẻ thua làm giặc!

Vì thế sau khi trầm mặc trong chớp mắt, Tư Mã Việt lập tức khôi phục vẻ uy nghiêm và lạnh lùng, giơ tay phải lên, tiếp nhận Yển Nguyệt Đao khắc đường vân Kỳ Lân trong tay tộc lão, bước xuống bậc thang.

Bộp bộp~

Tiếng bước chân nặng nề, âm thanh thu hút lòng người, còn chưa đến gần, khí thế hung hãn của hàng ngàn đại quân bay thẳng lên trời.

Dạ Kinh Đường cầm thương chĩa xuống mặt đất, tuy biết Tư Mã Việt tuyệt đối không phải người bình thường, có lẽ sẽ là một trận chiến khó khăn nhưng ánh mắt hắn vẫn bình thản như cũ, không có ý tránh né chiến đấu.

Dù sao lá thư trên lá cờ kia, cũng không phải hắn bịa đặt lung tung.

Buổi sáng hắn đang tìm chứng cứ của Tư Mã Việt, Mạnh Giảo dẫn đội đi thanh trừng đám người Đỗ Đàm Thanh, mọi chuyện chu

đáo hơn hắn nghĩ, trực tiếp bắt sống Đỗ Đàm Thanh, chuẩn bị mang về tra hỏi lấy tin tình báo liên quan đến biên quân Bắc Lương, đúng lúc tìm được một phong thư trên người Đỗ Đàm Thanh.

Nội dung thư rất đơn giản - Tả Hiền Vương âm thầm bày mưu tính kế Tư Mã Việt, lấy thân phận huynh đệ chi giao của Thiên Lang Vương làm quen với hắn, sau đó tìm cơ hội bịt miệng hắn, thậm chí còn chỉ ra rằng Tịch Thiên Thương rất nhanh sẽ đến, nếu không nắm chắc có thể tùy thời liên thủ diệt trừ hậu hoạ.

Câu Trần bộ có mấy ngàn võ nhân đóng quân trong thành, Dạ Kinh Đường hiện giờ không làm lớn sự việc, tiếp theo rất khó tìm được cơ hội giết người mà không bị Câu Trần bộ ghi hận.

Đợi đến khi Tịch Thiên Thương tới đây, hai đại tông sư Bắc Lương liên thủ ám sát hắn, áp lực nghiễm nhiên không thấp.

Cho nên lựa chọn hợp lý nhất trước mắt chính là trước khi Bắc Lương Đao Thánh tới, danh chính ngôn thuận diệt trừ Câu Trần đại vương, sau đó rời khỏi Lang Hiên Thành đến Hồng Sơn, bại lộ hành tung cho Tào A Ninh mang về tranh công, Tịch Thiên Thương dám đến thì cứ để cho hắn tới là được.

Đây cũng là nguyên do khiến Dạ Kinh Đường điểm danh để Tư Mã Việt đơn đấu.

Nếu như lá thư trực tiếp bị lộ, xé rách da mặt với nhau, Tư Mã Việt nhất định sẽ đập nồi dìm thuyền, vò mẻ không sợ vỡ bình, dưới tình huống quần chúng công kích nhất định sẽ lệnh cho tộc nhân nhanh chóng rời khỏi Lang Hiên Thành, sao có thể chiến đấu đến chết một lần với hắn.

Chương 868 - Đây Chỉ Là Sự Khởi Đầu

Chương 868. Đây Chỉ Là Sự Khởi Đầu

Trị an của Lang Hiên Thành do Câu Trần bộ phụ trách, hắn là người duy nhất có quân đội thành lập trong thành, nếu bị các đại bộ phong tỏa, ít nhất sẽ có hàng trăm người thiệt mạng.

Nếu không dám ngăn cản, Dạ Kinh Đường phải dựa vào hơn chục tên côn đồ tự mình dẫn đầu, cho dù hắn có thể làm được, độ nguy hiểm cũng sẽ lớn hơn nhiều so với chiến đấu một mình.

Thấy Tư Mã Việt sải bước đi tới, Minh Long Thương trong tay Dạ Kinh Đường trượt ra sau, cho đến khi mũi thương điểm xuống đất phát ra một tiếng "Đinh".

Tư Mã Việt một tay cầm Yển Nguyệt Đao, đi được mười thước liền dừng lại, vung đao về phía trước, tay phải duỗi ra trước, tay trái ôm sát eo, sau khi đứng yên, kiêu ngạo đứng cách mũi đao hai thước đột nhiên dừng lại, chỉ nhìn tư thế đã cảm giác được thế lực không thể ngăn cản kia.

Yển Nguyệt Đao cực kỳ hiếm thấy trên giang hồ, chiều dài hơn chín thước, tạo hình quả thật khí phách nhưng quá mức cồng kềnh, có thể nói tập hợp khuyết điểm của trường thương và trọng đao, người bình thường căn bản không đùa được, luyện xong cũng không lợi hại hơn trường thương.

Nhưng khi đặt vào tay những võ khôi đứng đầu mười vị trí trong giang hồ thì hiệu quả đã có biến đổi về chất.

Với võ nghệ của Tư Mã Việt, Yển Nguyệt Đao mấy chục cân có thể nói như cánh tay sai khiến, trường binh lại có uy lực mạnh hơn nhiều so với đoản binh, dài hơn chín thước cũng chống đỡ được trường thương, hoàn mỹ tập hợp ưu thế của trọng đao và trường binh.

Dạ Kinh Đường dùng đại thương hơn bốn thước vẫn có thể đánh lại Yển Nguyệt Đao, dù sao loại binh khí như Yển Nguyệt Đao không có khả năng dài bốn thước, nhưng Minh Long Thương trên tay hắn xem như thương trung bình, khoảng hai thước bảy, chiến đấu với loại vũ khí này chỉ có thể nói là ngang tài ngang sức, hai bên đều có lợi thế riêng.

Khi hai người vào vị trí, hàng trăm tộc trưởng ở khu vực xung quanh đều đứng dậy, trong lòng căng thẳng quan sát.

Tư Mã Việt không nắm chắc số đường thiện xạ của Dạ Kinh Đường nên không ra tay ngay, hắn dùng con mắt như chim ưng quan sát chuyển động của Dạ Kinh Đường, cố gắng xác định chi tiết cụ thể.

Mấy ngày trước Dạ Kinh Đường mò mẫm ở Lang Hiên Thành, đã hiểu rõ số đường đao của Tư Mã Việt, đại khai đại hợp tiêu chuẩn đao pháp trên chiến trận.

Dạ Kinh Đường cũng không chiếm chút tiện nghi này, trong chớp mắt Tư Mã Việt đứng vững, một tay cầm đuôi thương, trong tay đột nhiên chấn động!

Bộp ~

Giữa sân trống rỗng truyền ra một tiếng nổ lớn.

Hàng ngàn người theo dõi, chỉ thấy tay phải của Dạ Kinh Đường khẽ chấn động, một cỗ khí kình đáng sợ toát ra từ cơ thể hắn, khiến ống tay áo bên trái của hắn trực tiếp căng phồng.

Trường thương vốn thẳng tắp, cán thương giống như nút bần, mắt thường có thể thấy được đường cong, mũi thương điểm trên mặt đất rung lên, mặt đất liền bị khí kình đánh ra một cái hố bùn đất văng tung tóe.

Sau một khắc, trường thương chín thước đã bị Dạ Kinh Đường kéo lên, thân hình đánh thẳng về phía trước, dùng Lực Phách Hoa Sơn, bổ nhào vào đỉnh đầu Tư Mã Việt.

Bộp…

Lần này, cử trọng nhược kinh khác một trời một vực với khí thế Hoàng Long Ngọa Đạo phá vỡ trời đất khủng bố ngày xưa, thoạt nhìn chính là đơn giản kéo thương bổ xuống.

Đây cũng không phải là năng lực của Dạ Kinh Đường, "Nam Sơn Thần Dương Kình" của Tiết Bạch Cẩm là nội công pháp môn hiếm thấy, tác dụng chính là để cho võ nhân hoàn toàn khống chế một thân khí kình.

Trước mắt, một thương này ngưng luyện lực lượng thông thần đến cực hạn, công lực toàn thân dùng trên thương phong mà không để trượt ra một chút nào, đó là cảnh tượng đang diễn ra.

Nền tảng của Dạ Kinh Đường không có gì thay đổi so với trước kia, nhưng 'Tiên thanh đoạt nhân' và 'Cử trọng nhược khinh' là hai cảnh giới trên võ đạo, hơn nữa lên trên nữa là trở về bản chất ban đầu mà không có làm bất cứ điều gì!

Người ta thường nói 'người ngoài xem náo nhiệt, người trong cuộc xem đường đi'.

Một thương này không gây ra nhiều tiếng động, chưa khiến hàng vạn người đang xem kinh ngạc mà chỉ cảm thấy tốc độ kinh người.

Tư Mã Việt là đối thủ, đồng tử lại đột nhiên ngưng tụ, nhận ra

lực phá hoại đáng sợ ẩn giấu trong thương phong.

Rầm…

Sau một tiếng trầm đục, Tư Mã Việt vốn cầm đao đứng gần như biến mất tại chỗ trong chớp mắt, thân hình lóe lên phía trước bên trái, xoay người một đao bổ ngang chém về phía thắt lưng Dạ Kinh Đường.

Ầm ầm…

Cũng trong nháy mắt, thương phong của Dạ Kinh Đường bổ vào chỗ đặt chân ban đầu.

Ngọn thương vốn dĩ rất nhẹ nhưng lại ẩn chứa năng lượng bùng nổ trong chốc lát, mặt đất hoàng thổ trước ngọn thương nháy mắt bị khí kình ngang ngược bổ ra thành một con mương dài.

Trong sân cát tung bay, nhìn từ xa giống như thiên nhân một kiếm chém ngang mặt đất, lưu lại một vệt kiếm sắc bén!

Gần vạn người vây xem, hoàn toàn không ngờ Dạ Kinh Đường nhìn như một thương tiện tay mà uy lực lại khoa trương như vậy, khi phát ra động tĩnh, mấy người bị dọa sợ lui ra phía sau một bước đụng vào ghế dựa, từ đó ngồi lại vào ghế.

Đây chỉ là sự khởi đầu!

Mặc dù nhân cách của Tư Mã Việt rất tồi, nhưng có thể trở thành người mạnh nhất chư bộ Tây Hải, từng là võ quan đứng đầu Vương đình Tây Bắc, một trong thập đại tông sư của Vương triều Bắc Lương tuyệt đối không dựa vào đạo lí đối nhân xử thế.

Một thân võ nghệ của Tư Mã Việt do lão Thiên Lang Vương truyền thụ, đến nay đã xếp thứ sáu trong thập đại tông sư Bắc Lương, dưới tứ thánh mạnh hơn hẳn chỉ có một người.

Cho dù Dạ Kinh Đường đã luyện gân xương da bên ngoài, luyện khí bên trong, không có nhược điểm rõ ràng, Tư Mã Việt vẫn theo kịp như cũ, vả lại trong thời khắc Dạ Kinh Đường xuất thương, đã vòng qua mũi nhọn đưa Yển Nguyệt đao đã chém đến thắt lưng của Dạ Kinh Đường.

Chương 869 - Đấm

Chương 869. Đấm

Cán của Minh Long Thương trên tay Dạ Kinh Đường từ ngân tơ tằm dính liền mà thành, độ dẻo dai vượt xa thanh sắt thông thường, nhưng nặng không quá bảy tám cân, cũng nặng hơn một chút so với Ly Long Đao, lại nhẹ hơn rất nhiều so với Yển Nguyệt Đao.

Yển Nguyệt Đao bổ tới trong nháy mắt, Dạ Kinh Đường đã rút Minh Long Thương trở về, đặt bên trái theo kiểu báng thương đỉnh gác sụp xuống.

Rầm…

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Mục đích ban đầu của Tư Mã Việt không phải giết đối thủ bằng một chiêu mà là vừa né vừa đánh trả, buộc đối thủ phải quay về thủ thế, quẫy nhiễu chiêu thức để đòn phản công tiếp theo sẽ trở thành đòn tấn công chính.

Tư Mã Việt xoay người bổ một đao vào cột thương, lực đạo có thể nói là rất hùng hậu, dựa theo lẽ thường, một đao này bổ nặng về phía bên cạnh này tất nhiên có thể đánh trúng thân dưới của Dạ Kinh Đường, buộc hắn lảo đảo vài bước không thể đứng vững.

Nhưng điều khiến Tư Mã Việt không ngờ tới là hắn dùng hai tay cầm dao bổ vào trường thương của Dạ Kinh Đường giống như bổ trúng cự mộc ngàn năm.

Sức mạnh vạn quân của Yển Nguyệt Đao giáng xuống, thanh

thương đen tuyền rõ ràng uốn cong một chút, Dạ Kinh Đường cầm thương, lại giống như bàn thạch, hai chân ép xuống đất không hề run rẩy.

Ầm ầm…

Tuy thân thể không nhúc nhích, lớp bùn vàng khô cứng dưới chân Dạ Kinh Đường vẫn bị khí kình ngang ngược đập nát, hai chân lún xuống đất nửa thước, trượt nửa chừng sang một bên rồi đột ngột dừng lại.

Tư Mã Việt lao tới tấn công từ bên cạnh, chém cơ thể trong tư thế nghiêng, không đánh bật được đối thủ, lực lượng cuồng bạo tự nhiên từ Yển Nguyệt Đao phản hồi lên người mình, thân hình lúc này lắc lư một chút.

Dạ Kinh Đường thuận thế đẩy cán thương lên và rơi xuống, cán thương đập thẳng vào hông Tư Mã Việt.

Ầm…

Trong tiếng rầm rầm, Tư Mã Việt vốn tính toán sai một chiêu, trực tiếp bị một cỗ lực lượng như lở đất thổi bay, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Tư Mã Việt từng gặp qua Thiên Lang Vương, biết Thiên Lang Châu rèn luyện thân thể chính là binh khí nhân gian, đem khí mạch cốt cách điều chỉnh đến trình độ tiên thiên không có khả năng đạt tới, chỉ cần thiên phú đủ cao, đối thủ phải vĩnh viễn thừa nhận sự tuyệt vọng của kẻ yếu, cho dù có cố gắng thế nào cũng không sánh vai được, đây cũng là nguồn gốc khởi nghiệp của Túc Trì Bộ.

Dù lúc nãy chỉ dùng một chiêu thức ngắn ngủi nhưng Tư Mã Việt vẫn thấy được sự đặc biệt trong cơ thể của Dạ Kinh Đường - Không riêng gì đã dùng qua Thiên Lang Châu mà còn hơn thế nữa, sức mạnh của hắn mạnh hơn nhiều so với một chiến binh cùng

cấp. Khung xương của hắn có thể chịu được lực cực lớn từ cả hai phía mà không hề nhúc nhích, cũng tuyệt đối không phải là khung xương của người bình thường!

Nếu những thứ này đều nhờ rèn luyện mỗi ngày mà thành, vậy đây không phải binh khí nhân gian đơn giản nữa mà hoàn toàn là nhân tạo thần tiên, võ nhân cùng cấp bậc đánh không nổi cũng chống đỡ không được, vậy học chiêu thức và cách thức tung chiêu còn có ý nghĩa gì?

May mắn thay, ánh mắt của Tư Mã Việt rất hung ác, khi dùng dao chém, mặc dù thân thể Dạ Kinh Đường không nhúc nhích nhưng hai tay bổ mạnh xuống, lòng bàn tay vẫn xuất hiện vết máu rất nhỏ.

Điều này chứng tỏ Dạ Kinh Đường chỉ là bộ xương rắn chắc, da thịt không khác gì võ nhân bình thường, bị chém trúng cổ, thắt lưng và bụng vẫn chết bất đắc kỳ tử.

Nếu lại đao thương bất nhập như Tưởng Trát Hổ, vậy Võ Thánh trên cơ bản chỉ có thể trợn tròn mắt.

Từ vị trí của Tư Mã Việt mà đánh giá, so với Tuyền Cơ Chân Nhân còn thiếu chút nữa, nhưng cũng đi trên con đường Bách gia đều thông.

Mà đẳng cấp quân nhân này không có khuyết điểm rõ ràng, chỗ yếu thế của đối thủ chính là chỗ cường thế của nó, am hiểu nhất chính là tìm nhược điểm lấy dài đánh ngắn!

Bộp…

Dạ Kinh Đường đập bay Tư Mã Việt, lập tức giơ thương đâm, mũi thương lắc lư như rắn, phát ra âm thanh xé gió sắc bén, không thể nắm bắt được điểm va chạm, đây cũng là điều đáng sợ khi bình thương đâm thẳng, về cơ bản không thể ngăn chặn được.

Tư Mã Việt bay ngang ra ngoài, một chiêu thăm dò căn nguyên của Dạ Kinh Đường, hắn lập tức thay đổi lối đánh, vừa tiếp đất đã dùng tay trái đỡ đất, vung tay phải, quét về phía gân mắt cá chân của Dạ Kinh Đường.

Chiêu thức này tương đối quái dị, cầm trọng đao mấy chục cân, cả người lại nhẹ nhàng linh hoạt như khỉ, lực đạo không nặng giống như tiện tay vung loạn, tốc độ nhanh kinh người.

Dạ Kinh Đường căn bản không sợ toàn lực bổ lại, bởi vì điều khí sức lực cần thời gian, hắn hoàn toàn kịp ngăn cản, cũng đỡ được.

Loại công kích nhẹ nhàng này căn bản không điều khí, có thể không phá vỡ áo giáp da tầm thường nhưng nó gây ra uy hiếp lớn cho hắn, bởi vì lực công kích của hắn kinh người nhưng da giòn, đao phay trên người kéo một cái chính là một vết thương.

Tuy không bị thương vào trong, nhưng bị chém trúng gân chân cổ tay, sức chiến đấu tại chỗ sẽ giảm một nửa.

Chương 870 - Đánh Tiếp

Chương 870. Đánh Tiếp

Thấy lưỡi đao quét về phía mắt cá chân, Dạ Kinh Đường lúc này thu chân phi lên không trung đâm xuống, né tránh Yển Nguyệt Đao.

Đại đao trong tay Tư Mã Việt căn bản không có lực đạo gì, tự nhiên cũng không tồn tại chuyện thu lực, trực tiếp đá lên đùi phải, nhẹ nhàng đánh Yển Nguyệt Đao lên, tấn công vào háng.

Dạ Kinh Đường thấy thế lấy giày kẹp lấy mũi đao, mượn lực kéo xa một chút.

Tay trái Tư Mã Việt phát lực từ trên mặt đất bắn lên, hai tay cầm Yển Nguyệt Đao, tay trái khống chế phương hướng, từ đầu đến cuối rút tay phải ra, trực tiếp túm lấy hai chân Dạ Kinh Đường.

Xoạt xoạt xoạt…

Yển Nguyệt Đại Đao trong tay Tư Mã Việt trước sau rút ra, nhanh như phi con thoi, người vây quanh chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh mơ hồ.

Loại công kích này không hề có uy lực đáng nói, cũng không chú ý đến năng lực phá giáp, chỉ là chuồn chuồn lướt nước vừa chạm đã thu, võ học toàn thân đều ngưng luyện ở tần suất tiến công, mặc kệ có thể chém chết hay không, dù sao chém trúng một chút là một chút.

Từ khi tập võ tới nay, lần đầu Dạ Kinh Đường gặp phải loại

đao pháp chết tiệt này, làm cho hắn sinh ra cảm giác khó giải quyết, đó là thành tựu võ thuật đỉnh cao.

Sau khi từng bước lui về sau tránh hơn mười đao, Dạ Kinh Đường hoàn toàn không có cơ hội ổn định lực cơ thể từ trên mặt đất, ánh mắt hắn trầm xuống, nâng thương trực tiếp đâm về phía trước.

Điểm mấu chốt đầu tiên của bất kỳ chiêu thức mạnh mẽ nào là bắt đầu từ mặt đất, chân, eo, lưng và cánh tay tạo thành một đường thẳng; nếu chân không chạm đất thì tay chẳng khác gì làm màu, sức mạnh chắc chắn sẽ không lớn.

Tuy nhiên, tư thế mạnh đến đâu cũng không sao, làm thế nào để sử dụng thương cạo càng nhanh càng tốt, quả thực là đủ nhanh trong tay võ khôi.

Dạ Kinh Đường giảm đi khí thế, từng bước điều chỉnh tư thế phát lực, giơ thương lên và chọc nhanh, mũi thương đen biến thành một cây đóng cọc trước mặt hắn, số đường muốn hình dung, phỏng chừng chính là một đâm mặt hai đâm tim, ba đâm mặt bốn đâm tim, năm đâm mặt sáu đâm tim…

Thân thể của Dạ Kinh Đường cũng không phải là đao thương bất nhập, Tư Mã Việt cũng không phải, cả hai bên đều sử dụng quyền chết tiệt này, trường thương trên tay Dạ Kinh Đường hiển nhiên vẫn còn nhanh hơn Yển Nguyệt Đao.

Ào ào ào…

Trong nháy mắt, Dạ Kinh Đường bị ép ra ngoài bảy tám trượng, lại cầm thương đâm liên tiếp, đâm liên tục làm Tư Mã Việt lui mười mấy bước.

Tình cảnh này quả thực khiến các tộc trưởng có chút võ nghệ trên sân nhìn đến sửng sốt.

Đám người Đông Phương Ly Nhân trốn ở phía sau đám người, nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn này, ánh mắt có hơi khiếp sợ, có lẽ cũng không ngờ tới hai võ khôi đánh nhau, loại tình cảnh đánh nhau không hề có quy tắc này chính là một trận đâm loạn, thậm chí đối phương còn có chút chống đỡ không nổi.

Đứng trong sân, chỉ có Tuyền Cơ Chân Nhân và Thái Hậu Nương Nương, đáy mắt lộ ra vẻ kinh diễm.

Tuyền Cơ Chân Nhân nhìn thấy đường đi, cái gọi là võ học nghĩa là một người đứng, một người nằm, đường đánh cứng nhắc tuân thủ chiêu thức giáo điều, cả đời đều đánh không lại Võ Thánh; mà vì điều kiện địa lý, dưới tình huống thích hợp dùng chiêu thức thích hợp nhất mới là triết lý võ học hàng đầu.

Tư Mã Việt có thể nắm bắt nhược điểm trong nháy mắt, cũng xuất ra sách lược đối phó, biểu diễn võ đạo quả thực đã đạt đến đỉnh cao.

Dạ Kinh Đường nhanh như vậy đã có thể phản khách thành chủ nắm giữ ý niệm này, càng được gọi là ngộ tính kinh người.

Thái hậu Nương Nương kinh diễm thuần túy là hoa si, ngược lại không có nhiều cách nói.

Ầm ầm…

Dạ Kinh Đường giống như rồng, khí thế không lớn, nhưng thương liên hoàn, áp sát, áp lực thật sự không nhỏ, không muốn bị chọc thì phải rút lui.

Tư Mã Việt liều mạng tấn công liên tiếp, cũng không khéo léo, trong nháy mắt một lần rút thương trước Dạ Kinh Đường, chân phải đạp mạnh xuống đất, Yển Nguyệt Đao đâm thẳng vào cửa.

Một đao này đơn thuần dùng toàn lực nổ tung, vừa sử dụng, dưới chân đất vàng đã tạo ra một cái hố, thanh Yển Nguyệt Đao

trong tay cũng hóa thành hàn quang kỳ lân bao bọc uy thế của thiên quân, còn chưa tới thân đã mang theo khí kình mạnh mẽ như đao gọt.

Dạ Kinh Đường phát hiện không đúng, phát thương tiếp theo không còn nhẹ nhàng đưa về phía trước nữa, chân phải đạp mạnh lên mặt đất, một chiêu Thanh Long Hiến Trảo lao ra khỏi tay, đâm thẳng vào ngực Tư Mã Việt.

Tư Mã Việt ra tay trước, Yển Nguyệt Đao có thể đưa đến ngực Dạ Kinh Đường trước nhưng hắn không xác định xương Dạ Kinh Đường rắn chắc cỡ nào. Nếu luyện qua Ngọc Cốt Đồ, hắn đâm không ngừng cũng chỉ tạo thành một chút nội thương.

Một thương này đâm vào ngực của Dạ Kinh Đường tất nhiên sẽ tạo ra một lỗ thủng lớn.

Tư Mã Việt mạnh mẽ vặn Yển Nguyệt Đao trong khoảnh khắc binh khí hai bên lướt qua, dùng lưng Kỳ Lân đao đụng vào mũi thương đâm tới.

Keng…

Chương 871 - Muốn Chết Hay Sao

Chương 871. Muốn Chết Hay Sao

Minh Long Thương đang bao bọc khí kình mênh mông, bị đánh lệch phương hướng.

Lưỡi đao của Tư Mã Việt bị đánh văng ra, ẩn chứa lực đạo đã dùng hết, nhưng đao phong vẫn trở về, lưỡi đao quét về phía cổ Dạ Kinh Đường.

Xoạt…

Những chiêu thức vừa rồi được sử dụng linh hoạt, ngay cả võ khôi không ngốc cũng có thể đoán ra, mà lần này lại là công phu chân chính.

Do lực đâm về phía trước quá mạnh, sau khi va chạm Yển Nguyệt Đao vẫn có quán tính rất lớn, khó điều chỉnh góc độ, có thể không quay về trung tâm hoặc trở về chỗ cũ dẫn đến không thể chạm vào cổ, lực yếu sẽ bị dội ngược trực tiếp sau khi va chạm.

Muốn làm được sau khi trường thương đánh ra, khống chế lưỡi đao chuẩn xác xoay về phía cổ, phải dự đoán trước được Dạ Kinh Đường bộc phát lực mạnh hay yếu để khống chế lực đạo vừa vặn, trình độ điêu luyện này Tứ Thánh tới cũng phải dập đầu.

Quân nhân đứng ngoài quan sát có thể nhìn ra lối đánh này, đồng tử đều co rụt lại, trong lòng thầm nghĩ tình cảnh của Dạ Kinh Đường không ổn.

Tất cả mọi người lại không ngờ tới chính là, Yển Nguyệt Đao

trong tay Tư Mã Việt sắp tiếp xúc với Dạ Kinh Đường lại dời sang một bên, buông tha cơ hội cắt cổ.

Cảnh tượng này không có nghĩa Tư Mã Việt có ý tốt muốn cứu người dưới lưỡi dao.

Dạ Kinh Đường đối mặt với một đao bất thình lình như vậy, đúng là bị kinh hãi một chút, không ngờ Tư Mã Việt cầm Yển Nguyệt Đao mấy chục cân trong tay, có thể đánh chính xác như dao mổ.

Hắn biết rõ chân lý của võ thuật "để lại ba phần sức lực" cho nên lần đâm về phía trước này cũng không dùng hết sức lực, nhìn thấy Yển Nguyệt Đao sau khi bị văng ra trực tiếp lướt qua cổ, Dạ Kinh Đường chấn động, hai mắt lập tức đỏ ngầu, trường thương đâm trước bị đánh văng nháy mắt hóa thành roi thép căng thẳng, quất về phía đầu vai Tư Mã Việt.

Ầm ầm…

Trong sân ầm ầm lớn như vậy, đột nhiên xuất hiện một con trường long màu vàng bay lên.

Một đao của Tư Mã Việt còn chưa kề sát cổ, một cỗ lực lượng áp đảo từ vai trái của hắn truyền đến, toàn thân hắn bay lên không trung, lực lớn đến mức trực tiếp khiến hắn bay sang mấy chục thước, bay đến phạm vi ngoài sân.

"Hít…"

Dạ Kinh Đường phát hiện Tư Mã Việt còn khó giải quyết hơn so với tưởng tượng, cũng không thể dùng kỹ xảo nhỏ như thêu hoa luận bàn trên chiến trường, sau khi dùng một phát đánh bay Tư Mã Việt, hét lên một tiếng đạp mạnh xuống mặt đất, thân hình hóa thành mũi tên màu đen, xuyên qua từ giữa sân, khi chạm đất có cảm giác như cung gãy, kéo thương chém mạnh.

Hắn bộc phát toàn lực không chút dè dặt, cho dù đã luyện qua Nam Sơn Thần Dương Kình cũng không thể ngăn chặn khí kình ngang ngược có thể so với Long Tượng.

Mũi thương nâng lên, bụi trên bầu trời cuộn thành vòng xoáy xoắn ốc, giống như một con rồng vàng bay lên từ mặt đất lao về phía trước.

Tư Mã Việt lỡ một chiêu bay sang bên cạnh, trước khi tiếp đất, mũi thương đã tới gần. Dù kỹ năng của hắn có mạnh đến đâu, đối mặt với kiểu tấn công một lực một đòn mười hiệp này, hắn cũng lộ ra vẻ căng thẳng.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, sau khi Tư Mã Việt tiếp nhận chiêu thức này sẽ bị thương rồi sẽ bị áp chế vô hạn đến cuối cùng, để hắn có thể đứng vững mà phản kháng thì coi như thương pháp của Dạ Kinh Đường không luyện đến nơi đến chốn.

Tư Mã Việt nhận thức rõ tình hình hiện tại nên khi đang ở trên không, hắn dùng Yển Nguyệt Đao chạm đất, kéo dài khoảng cách bay ngược của mình và tăng tốc về phía đám đông bên ngoài sân.

Một thương này của Dạ Kinh Đường rơi xuống không nhất định đập chết Tư Mã Việt, nhưng cho dù khí kình trút xuống bị trượt ra ngoài, nó cũng có thể đập tan hàng chục người xem phía trước thành hư không.

Nhìn thấy Tư Mã Việt đơn đấu trên lôi đài cố ý lấy người ngoài sân làm khiên thịt, Dạ Kinh Đường nhướng mày.

Mặc dù Tư Mã Việt là người phải chịu chết trong cuộc truy đuổi này nhưng Dạ Kinh Đường chung quy không phải Tư Mã Việt, thương trong tay lăng trên không trung mạnh mẽ dừng lại.

Rầm…

Khí kình ngang ngược tứ tán, khiến bụi bặm bay đầy trời!

Tư Mã Việt cũng có thể thoát khỏi áp chế, rơi xuống cạnh sân ổn định thân hình, lần nữa khôi phục tư thế vững vàng như bàn thạch.

Hơn mười đại tộc trưởng đứng phía trước sân nhìn thấy cảnh tượng này nhất thời nổi giận.

Lão tộc trưởng Vu Mã bộ phản ứng lại, tức giận mắng mỏ:

"Tư Mã Việt! Hai bộ quyết đấu sinh tử, ngươi lại lấy người bên ngoài làm khiên, từ xưa đến nay ngươi đều là người đầu tiên làm như vậy, mặt mũi của tổ tông Câu Trần bộ đều bị ngươi vứt sạch rồi!"

Phạm Thanh Hòa mày liễu dựng thẳng, phất tay xua đuổi tộc trưởng và tộc nhân xung quanh sân:

"Muốn chết hay sao? Còn không mau lùi lại!"

Ngay cả Tiểu Vân Ly ở bên ngoài quan sát cũng tức giận cởi nón xuống ném về phía sân, tức giận mắng:

"A …ngươi cũng xứng đánh nhau với Kinh đường ca ca à?"

Không riêng gì người đứng xem, ngay cả võ nhân Câu Trần bộ nhìn thấy cảnh này cũng nhíu mày, dù sao đánh lôi đài vô tình ngộ thương người khác là do người xem tự tìm đường chết.

Nhưng cố ý nhảy tới trước mặt mọi người để thoát khỏi sự truy đuổi của đối phương là hoàn toàn vô liêm sỉ và đê hèn.

Chương 872 - Liễu Thiên Sanh

Chương 872. Liễu Thiên Sanh

Tư Mã Việt đối diện với sự chửi rủa trào phúng như sóng biển cũng không có biểu cảm gì, tâm tư toàn bộ tập trung ở trên người Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường không mắng Tư Mã Việt, dù sao Tư Mã Việt cũng không nhảy ra khỏi phạm vi sân, hắn thu thương là chuyện của hắn, Tư Mã Việt vô sỉ nhưng không phạm quy.

Võ đức cho tới bây giờ đều là võ nhân đòi hỏi mình, chứ không phải dùng để yêu cầu đối thủ.

Hai bên dừng tay trong chớp mắt, giữa sân lại truyền đến động tĩnh.

Dạ Kinh Đường lật tay trái phía sau, tay phải nghiêng người cầm thương, nhìn Tư Mã Việt, mở miệng nói: "Ta có một chiêu thức lợi hại tự sáng tạo, chỉ là không muốn tùy tiện lấy ra dùng. Bây giờ ngươi không nói võ đức trước, vậy thì đừng trách ta tay đen."

Dứt lời, mũi chân Dạ Kinh Đường khẽ nhón, bay ngược về phía chính giữa sân.

Hô ~

Tư Mã Việt nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường, sau khi thở phào nhẹ nhõm, lại kéo đao đè lên trước.

Dựa vào người bên ngoài đấu trường làm lá chắn để phá tan liên kích liền mạch của Dạ Kinh Đường, đối với võ nhân cấp bậc

võ khôi mà nói đã là nhặt về một cái mạng.

Tư Mã Việt còn hưng phấn như trước, tự nhiên trân trọng cơ hội có được nhờ danh tiếng bị hủy hoại, lúc này không chút dè dặt, tâm trí tập trung đến cực điểm, rút đao chạy như một hắc giáp Kỳ Lân, nửa đường phát ra một tiếng quát lớn:

"Đánh…!"

Giọng nói tràn đầy tức giận, giống như sấm sét trên đất khô, lập tức trấn áp tiếng náo nhiệt của đám đông.

Tư Mã Việt quát xong, còn cách mười thước, hai tay nắm lấy đuôi đao, xoay người di chuyển về phía sau, bày ra thế khai thiên tích địa.

Mặt Dạ Kinh Đường tĩnh như nước, tay phải cầm thương di chuyển về phía sau, dường như muốn dùng Thanh Long Hiến Trảo đâm thẳng phá chiêu.

Tư Mã Việt hết sức đề phòng, sẵn sàng quét sạch đòn đâm của Dạ Kinh Đường, nhưng hắn không ngờ được Dạ Kinh Đường chiếm thế thượng phong, sau khi rút thương cũng không đâm thẳng mà toàn lực trực tiếp phóng ra.

Bộp…

Minh Long Thương hóa thành hắc sắc tiêu thương trong nháy mắt xé rách trường không, lao thẳng đến mặt Tư Mã Việt!

Cây thương này là phiên bản không tay của Thanh Long Hiến Trảo, mặc dù không có lực xuyên thủng tiếp theo khi nắm trong tay, nhưng tốc độ và sức công phá không giảm nửa phần, khoảng cách công kích lại càng không giới hạn, giống như buông tay thông thường là chiêu thức cuối cùng của thương khách liều mạng.

Mặc dù không đoán ra lúc này Dạ Kinh Đường dám vứt vũ khí,

nhưng hắn phản ứng rất linh hoạt, nhanh chóng chém xuống Yển Nguyệt Đao, xẻ đôi ngọn thương bay trong không trung.

Ném thương của khách bị đập vỡ, linh hoạt hơn, hắn không mang theo dao, theo lý thuyết, bước tiếp theo chắc chắn sẽ phải chết.

Nhưng sát chiêu của Dạ Kinh Đường cũng không phải là thương này.

Sau khi ném thương, hai chân Dạ Kinh Đường đột nhiên phát lực, thân hình bắn lên, gần như theo sát trường thương lao ra.

Trong nháy mắt Yển Nguyệt Đao bổ trường thương ra, cả người tới gần Tư Mã Việt, chân phải chống đỡ đằng sau thân thể, chân trái uốn cong đem thân hình nghiêng về phía trước, hai tay khép lại tấn công lên, tay, thân, chân thành đường thẳng tắp, cả người giống như một cây trường thương, khép đầu ngón tay trực tiếp đụng vào giáp bụng của Tư Mã Việt.

Động tác này giống như "Kim Long Hợp Khẩu" của Liễu Thiên Sanh, nhưng Liễu Thiên Sanh chưa bao giờ dạy hắn chiêu thức này, cốt lõi của cả hai là hoàn toàn khác nhau.

Sau khi hắn đánh xong Thông Tí Quyền của Tưởng Triệt Hổ, trầm tư suy nghĩ bị buộc ra chiêu thức.

Hai tay Liễu Thiên Sanh tách ra, chủ yếu đánh vào ngực và bụng, hắn né đòn ngang từ trên cao đẩy người ra ngoài, đồng thời đá mạnh vào chân trái để tạo khoảng cách.

Mặt khác, lòng bàn tay của Dạ Kinh Đường khép lại như "Bái Bồ Tát", thân hình hạ thấp hơn, cơ thể nghiêng về phía trước gần như nằm xuống, góc độ công kích tự nhiên thấp hơn nên căn bản không có cách nào lui về phía sau, chân trái căng cứng cũng nhào về phía trước.

Chiêu thức này không khó nói, nhưng vì quá tối để tấn công tay ba nên Dạ Kinh Đường suy nghĩ kỹ không biết nên sử dụng như thế nào, đương nhiên trước kia cũng chưa từng dùng thử.

Tay đen không cản trở sự cường đại của chiêu này.

Tập hợp lực toàn thân xông về phía trước, hai tay nâng lên, chiều cao gia tăng độ dài cánh tay, công kích tại chỗ cách đầu hai thước, là cự ly dài nhất võ phu tay không có thể công kích, hơn nữa uy lực rất lớn đánh thẳng vào mệnh môn, chuyên dùng để phá vỡ cánh tay siêu dài của Tưởng Trát Hổ, Tưởng Trát Hổ nhìn thấy sợ là kinh hãi đến mức hông lạnh lẽo, tuyệt giao với hắn ngay tại chỗ.

Lúc này Dạ Kinh Đường bỗng nhiên bộc phát, rõ ràng đánh Tư Mã Việt một gậy không kịp đề phòng.

Đại đao Tư Mã Việt bổ ra trường thương trong chớp mắt, lập tức nhìn thấy Dạ Kinh Đường cách đó ba trượng, lấy tư thế nhảy xuống nước trực tiếp hạ thấp thân hình giống như một cây tiêu thương màu đen chui tới trước người.

Tư Mã Việt phản ứng cực nhanh, kéo đao ý đồ gọt xuống mặt đất, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Chưa đầy một cái chớp mắt, toàn bộ nửa người dưới của Tư Mã Việt trực tiếp chết lặng.

Chương 873 - Thư Gửi Tới

Chương 873. Thư Gửi Tới

Khép hai tay lại dùng đầu ngón tay đụng vào trên vẩy giáp, khí kình bạo chấn, cứng rắn oanh nát da giáp kết cấu tinh xảo.

Cả người Tư Mã Việt trong nháy mắt biến thành tôm gạo khom lưng, bay ngược về phía sau, sắc mặt trực tiếp vặn vẹo tím tái.

Dạ Kinh Đường ra đòn, duỗi thẳng chân trái, dùng đầu gối lao về phía trước, đánh vào ngực và bụng của Tư Mã Việt.

Rầm…

Tuy Tư Mã Việt rất mạnh mẽ, nhưng rõ ràng hắn không thể chống lại được đòn đánh của Lục Tiệt Vân, trong tiếng nổ vang, trước ngực bao bọc bởi áo giáp da màu đen lập tức chìm xuống, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng gãy của xương sườn.

Mái tóc màu xám bị buộc vào lúc này bị hất tung ra, cả người xoay vài vòng trên không trung rồi ngã xuống đất.

Bịch…

Kỳ Lân Yển Nguyệt Đao cũng rơi khỏi tay, sau khi bay lượn mấy vòng, cắm trong bùn vàng.

Hô hô hô!

Xoạt!

Chiến trường khổng lồ vốn tràn đầy khí thế đột ngột kết thúc,

gần như ngay lập tức.

Chờ mọi người thấy rõ cảnh tượng, Tư Mã Việt khí thế dọa người vừa rồi đã ngã xuống mặt đất lăn vài vòng, không có tiếng động cũng không có khí tức ra vào, chỉ cắn nát răng nhìn chằm chằm đất vàng trước mặt.

Dạ Kinh Đường đánh xong chiêu này, đứng giữa hai lá cờ, bình thản nhìn Tư Mã Việt, cũng không truy đuổi.

Sở dĩ lần này hắn không truy đuổi không phải vì hắn dừng lại vào giây phút cuối cùng, mà là vì hắn biết rõ sức công phá trong chiêu thức của mình.

Sát chiêu chính là sát chiêu, hoặc là không ra tay, đã ra tay sẽ đánh chết người, giống như phong trì nghịch huyết, không có thứ gì gọi là đòn thứ hai.

Tung ra hai chiêu, chiêu thứ nhất 'Lấy thân là thương', xác định điểm đột phá đánh bụng 'huyệt Trung Cực', cũng chính là chỗ dưới rốn mấy tấc.

Dù có gãy xương hay không, nếu bị đánh cũng không thể đứng dậy được nữa, Tưởng Trát Hổ bị đánh cũng vậy, không biết có bị liệt hay không nhưng nhất định triệt sản suốt đời.

Nếu không phải Tư Mã Việt coi thường võ đức trước, lấy tính mạng người ngoài cuộc làm lá chắn thịt, buộc hắn từ bỏ đánh liên kích lần nữa, nói không chừng hắn cũng sẽ làm người, nâng lên một chút khí hải, như vậy nhiều nhất là đánh đứt hết kinh mạch.

Chiêu thứ hai kỳ thật cũng không cần đánh thêm, chỉ là hắn sợ Tư Mã Việt còn cất giấu cái gì mới bổ một đầu gối đề phòng vạn nhất.

Sau khi Yển Nguyệt Đao rơi xuống đất, cả sân yên lặng không tiếng động, chỉ còn lại gió nhẹ cùng hoàng hôn trêu chọc hai lá cờ

đen cắm trên đất vàng.

"Khụ khụ..."

Sau khi yên tĩnh hồi lâu, trong sân mới phát ra hai tiếng ho khan như ngạt thở, nhưng vẫn nói không nên lời.

Lúc này vạn người vây xem mới kịp phản ứng lại, tiếng xì xầm đột nhiên nổi lên, nhưng trong đó cũng xen lẫn âm thanh hít thở khí lạnh.

Xì xầm là bởi mọi người các đại bộ lạc đều không thấy rõ, chỉ cảm thấy Tư Mã Việt bị trường thương đánh bay hai lần còn uy vũ oai hùng, bỗng nhiên thoáng cái có chút kỳ quái.

Người hít khí lạnh là cao thủ Xà Long thấy rõ quá trình, trong lòng hiểu Dạ Kinh Đường bỗng dưng xuất chiêu có bao nhiêu tàn nhẫn, không nói Tư Mã Việt thần tiên tới vô ý trúng chiêu cũng phải quỳ trên mặt đất nửa ngày không dậy nổi.

Dạ Kinh Đường chắp tay chờ đợi một lát, thấy chiêu này quả thật quá tàn nhẫn, Tư Mã Việt căn bản không thở nổi trong thời gian ngắn, lập tức cầm lấy phong thư trên quân cờ, giơ tay ném nhẹ.

Phong thư màu vàng bay lượn trên không, bay thẳng đến ngay trước sân.

Phạm Thanh Hòa giơ tay lên đỡ lấy, ngẫm lại vẫn chưa mở ra, mà giao cho đối thủ một mất một còn tộc trưởng Huyền Hạo tộc của nàng:

"Khương tộc trưởng giúp xác nhận chân tướng sự thật, đọc lại một lần đi."

Khương tộc trưởng nhìn Tư Mã Việt ngã xuống đất không dậy nổi, lúc này mới khôi phục tinh thần, hai tay nhận lấy phong thư,

đáy mắt tràn đầy kinh dị.

Hắn lấy tờ giấy từ bên trong thư ra, sau khi đọc kỹ, còn sai các tộc nhân lấy văn kiện do Tả Hiền Vương cấp cho các bộ, đồng thời đối chiếu chữ viết và con dấu với một số tộc trưởng khác, sau khi xác nhận đó là thư tay của Tả Hiền Vương, mới mở miệng cao giọng:

"Lá thư này xác nhận là thật. Còn về nội dung..."

Chư bộ Tây Hải cuối cùng dưới sự trị vì của Tả Hiền Vương, Huyền Hạo bộ không công khai đọc thư của Tả Hiền Vương, các bộ khác dĩ nhiên cũng không có, liền mở miệng nói:

"Nội dung là Đỗ Đàm Thanh ra lệnh cho Tư Mã Việt tùy thời diệt trừ con rơi của Thiên Lang Vương, lại nhắc tới chuyện Hoàng Minh Sơn, nếu có tộc trưởng không tin, có thể tự mình tiến lên kiểm tra. Tư Mã Việt, ngươi còn gì để nói nữa không?"

"Khụ khụ..."

Tư Mã Việt nằm rạp trên mặt đất, nhịn hồi lâu mới lấy lại hơi thở, khàn giọng nói:

"Lão tử là người của Tả Hiền Vương, nếu các ngươi muốn Tả Hiền Vương phát binh san bằng chư bộ Tây Hải, đại khái có thể tôn hắn làm vua, giết ta tế cờ."

"Ong..."

Thấy Tư Mã Việt rốt cuộc đổi giọng thừa nhận, toàn hội trường xôn xao.

Tộc trưởng các bộ cũng nhíu mày, cảm thấy vấn đề này quả thật hơi khó giải quyết.

Chương 874 - Nếu Bắc Lương Xâm Lược, Ta Một Tay Diệt Trừ

Chương 874. Nếu Bắc Lương Xâm Lược, Ta Một Tay Diệt Trừ

Dạ Kinh Đường cũng không nghĩ tới bây giờ lại ép buộc các bộ lạc Tây Hải tạo phản, thấy vậy mở miệng nói:

"Hiện tại các bộ lạc Tây Hải đều chịu sự kiểm soát của Tả Hiền Vương Bắc Lương, lấy Bắc Lương làm tôn. Nhưng ta không giống, ta là Hầu gia Nam Triều, hậu nhân Túc Trì bộ, người giết Tả Hiền Vương ở Hoàng Minh Sơn là ta, hôm nay tới tìm ngươi cũng là báo thù diệt tộc năm đó."

"Nếu Tả Hiền Vương phản đối việc ta thiếu hiểu biết luật lệ của Bắc Lương, cảm thấy phá hủy thông thương minh ước hai nước có thể viết thư cho thiên tử triều ta, để thiên tử triều ta nghiêm trị ta. Về phần các bộ lạc Tây Hải, ta muốn giết ngươi, không cần bọn họ ủng hộ, bọn họ cũng ngăn không được."

"Nếu Tả Hiền Vương bởi vì việc này mà giận chó đánh mèo các bộ, muốn phát binh đánh chư bộ Tây Hải, ta là hậu nhân của Túc Trì bộ, người kế thừa Thiên Lang Vương, há có thể quên dân dưới trướng, đến lúc đó ta không ngại từ chức quan Nam Triều, trở về giúp các bộ chống đỡ cường địch phương Bắc."

"Còn phải xem Tả Hiền Vương có bằng lòng vì ngươi, một con tốt thí nhỏ, mà bức bách các bộ ở Tây Hải tranh giành lẫn nhau, đồng thời đẩy ta lên vị trí Thiên Lang Vương hay không."

Tộc trưởng các bộ nghe thấy lời này thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Dạ Kinh Đường đều thay đổi.

Lão tộc trưởng Vu Mã tộc hai tay cầm gậy, trong mắt có vẻ cảm kích, lớn tiếng nói:

"Vương đình Tây Bắc đã là chuyện quá khứ, chúng ta đều là chư hầu của Bắc Lương, không có quốc thư của Bắc Lương, nào có đạo lý tôn người làm vua. Chẳng qua Dạ Kinh Đường là thần tử Nam triều, cho dù phóng hỏa giết người ở chỗ này, chúng ta cũng không có quyền bắt giữ hỏi tội, trước tiên phải xin phép triều đình Bắc Lương. Trương tộc trưởng, ngươi và Tả Viền Vương có quan hệ thân thiết, mau gửi phong thư đến vương phủ, hỏi thần tử Nam Triều muốn giết Tư Mã Việt, chúng ta có thể bắt người trước hay chờ người của triều đình tới xử trí."

Trương tộc trưởng bị nhắc tên, biết đây là điều vô nghĩa nhưng vẫn chạy xuống viết một bức thư gửi đến Bình Di Thành cách xa ngàn dặm.

Tư Mã Việt nghe thấy Dạ Kinh Đường nói, hắn biết mình phải chết, Tả Hiền Vương cũng không cách nào báo thù cho hắn, hắn chỉ có thể đuổi giết Dạ Kinh Đường sau đó tranh thủ đối xử tử tế với các bộ lạc, để tránh các bộ đồng loạt nghiêng về phía Dạ Kinh Đường, nuôi ra một con Thiên Lang thiết kỵ mới.

Tư Mã Việt cắn răng chống đỡ thân thể, ngồi trên mặt đất, nhìn chung quanh một cái, giận dữ nói: "Năm đó toàn tuyến tan tác, nam nhi các bộ xung phong ra trận tử thương vô số, Thiên Lang Vương cố ý tử chiến đến cùng, ta có thể làm gì?"

"Tư Mã Việt ta có lỗi với Thiên Lang Vương, nhưng chí ít cũng xứng đáng với tộc nhân. Ta tư thông Bắc Lương khiến binh mã Vương Đình tan tác, hại Túc Trì bộ diệt tộc không sai. Nhưng nếu không đánh nhau, các bộ lạc các ngươi chết tầm bao nhiêu người?"

"Trên đời này kẻ có thể giết ta, hận ta, mắng ta chỉ có Túc Trì bộ, các ngươi không xứng, các ngươi không khác gì ta, không có tư

cách đứng đây tức giận ném đá xuống giếng!"

"Nếu như năm đó không phải các ngươi bằng mặt không bằng lòng, không nghe hiệu lệnh của Vương đình, tại sao Đại Tư Mã như ta, người đứng trên vạn người lại âm mưu cùng Bắc Lương phản bội Thiên Lang Vương muốn tìm lối thoát?"

"Túc Trì bộ xem các bộ như huynh đệ, thất bại cũng xem các bộ như huynh đệ thật. Thiên Lang Vương chân thành như vậy, cũng không thể đổi lấy một chút lòng biết ơn của những kẻ lòng dạ sói các ngươi."

“Tả Hiền Vương là địch nhân diệt quốc nhưng hắn đánh thuế nặng, chuyên chế để quản lý các bộ lạc, ngươi nhìn xem các ngươi thành thật thế nào, chưa bao giờ dám gây sự, cơm cũng ăn không đủ no, còn phải đập nồi bán sắt gom đủ thuế má, nếu lúc đó Thiên Lang Vương có tài như vậy, sao lương binh cũng không đủ, cuối cùng phải chết trận trên thảo nguyên!”

Tiếng hét lớn truyền khắp hội trường, tất cả mọi người đều trầm tư không nói nên lời.

Tư Mã Việt nói xong, loạng choạng đứng lên, nhìn Dạ Kinh Đường một cái, sau đó rút đại đao ra, giận dữ quát một tiếng toàn lực vung về phía cổ.

Máu bắn tung tóe lên lá cờ kỳ lân đang đung đưa trong gió.

Dạ Kinh Đường cau mày, sau khi Tư Mã Việt tự sát, hắn dời ánh mắt nhìn sang hàng ngàn bộ lạc xung quanh hội trường một cái.

Đề phòng gây ra binh họa cho các bộ lạc Tây Hải, trước khi đi Dạ Kinh Đường vẫn giơ tộc châu trong tay lên, cao giọng nói:

"Vương đình Tây Bắc đã là quá khứ, nếu chư vị an cư lạc nghiệp có thể hưởng thái bình, ta chính là quốc sứ Nam Triều, sẽ

thường xuyên trở về nơi này, ôn chuyện cùng chư vị.”

"Nếu đao phong Bắc Lương lan tràn nơi này, các vị không hưởng được thái bình, cũng đừng quên, Nam triều còn có Dạ Kinh Đường ta."

"Ta mang huyết mạch Túc Trì bộ, cho dù chỉ còn lại một người một ngựa, ta cũng sẽ không bỏ qua minh ước tổ tiên đã lập với các ngươi."

“Nếu Bắc Lương dám xâm lược, ta có thể một tay diệt trừ Tây Bắc; nếu bọn họ muốn gặp lại Thiên Lang Vương, ta có thể trả lại cho bọn họ một Thiên Lang Vương!”

Chương 875 - Quá Lợi Hại

Chương 875. Quá Lợi Hại

Dạ Kinh Đường nói xong, rút Minh Long Thương và vương kỳ ra, xoay người lên ngựa, nhẹ nhàng kẹp bụng ngựa đi ra ngoài sân.

Lộc cộc, lộc cộc ~

Cờ đen nhiễm máu tung bay dưới ánh mặt trời lặn, giọt máu nhuộm đỏ cột cờ cũ.

Tất cả mọi người im lặng không biết nên nói gì, vó ngựa thanh thúy trở thành tiếng vang duy nhất trong hội trường tĩnh mịch...

Hoàng hôn buông xuống, những căn lều trải dài vô tận bị ánh nắng chiều nhuộm thành đỏ sậm.

Con ngựa đen lớn theo Dạ Kinh Đường hàng ngàn dặm chậm rãi bước ra khỏi đám đông chết chóc tiến vào khu chợ im ắng không kém.

Dạ Kinh Đường cầm vương kỳ màu đen ngồi trên ngựa, liếc mắt nhìn hai bên đường nhíu mày tới khi đi ra khỏi hội trường mà giãn ra.

Hôm nay giết Tư Mã Việt thuần túy là để giải trừ phiền phức sau này, hắn là một lữ khách đến từ Lương Châu, trong lòng chỉ có nghĩa phụ, đối với yêu hận trước khi sinh ra hắn thật sự không tìm được nhiều sự đồng cảm.

Mặc dù tộc trưởng chư bộ Tây Hải, mỗi người đều có tâm tư riêng, nhưng dân chúng bình thường sinh sống ở nơi này thì khác.

Bắc Lương đánh thuế nặng, bắt trai trẻ nhưng không thể đuổi kẻ thống trị hay bắt giữ gia đình các tộc trưởng; sự chuyên chế và thuế nặng này đều đổ lên vai dân thường sống trong các bộ lạc Tây Hải.

Dạ Kinh Đường không quan tâm ý nghĩ của các tộc trưởng nhưng đi ra khỏi hội trường, rõ ràng chú ý tới ánh mắt của người chăn dê, lực phu, lão dược nông, đó là một loại ngưỡng mộ, tín nhiệm cùng khát vọng không có lý do.

Khát vọng này xuất phát từ những tháng ngày sống tự do mấy chục năm trước, xuất phát từ ba đời Thiên Lang Vương coi tộc nhân là thân nhân.

Hắn không biết ba người này, thậm chí hắn cũng không có khái niệm gì về ba người này, nhưng họ hiển nhiên coi hắn là cùng một người với ba người đó.

Đây là một loại áp lực vô hình, thế nên từ trước đến nay Dạ Kinh Đường luôn không thẹn với lòng, cảm thấy như mắc nghẹn trong cổ họng, rất khó nhìn vào mắt những người xa lạ này.

Lộc cộc, lộc cộc…

Dạ Kinh Đường xuyên qua đám người im lặng rẽ vào góc đường, đi tới một con đường nhỏ không người hỏi thăm.

Cũng vào lúc này, Tiểu Vân Ly đi theo phía sau làm tùy tùng, thấy bốn phía không có người mới kích động chạy tới, trực tiếp nhảy vọt rơi vào phía sau đại hắc mã, hai tay ôm lấy cổ Dạ Kinh Đường, một quả trứng luộc đập vào rồi vỡ ngay trên mặt.

"Ài ài ài?"

Dạ Kinh Đường đang nhìn thấy gương mặt linh động dần dần phóng đại, sắc mặt kinh hãi đột nhiên thay đổi, nhanh chóng giơ tay lên ngăn môi Tiểu Vân Ly lại:

"Nữ hiệp mà... Không, Vân Ly! Muội đang làm gì vậy? Muội muốn sư phụ và sư nương của muội chặt đứt chân ta à?”

Chiết Vân Ly nhào tới chưa hôn mới nhớ ra mình đang làm cái gì, sắc mặt đỏ lên lại thu về, nắm lấy y bào hai bên sườn Dạ Kinh Đường, ríu rít nói:

"Kinh Đường ca ca, huynh thật sự quá lợi hại! Nếu sư nương ở đây, khẳng định biến thành hầu tử vui vẻ..."

?

Dạ Kinh Đường thấy Vân Ly nói xấu vợ mình như vậy, sắc mặt trầm xuống, giơ tay gõ lên đầu Vân Ly:

"Nói bậy cái gì vậy? Bao nhiêu tuổi rồi, cũng không biết sâu sắc một chút.”

Chiết Vân Ly thấy Dạ Kinh Đường thích sâu sắc một chút, tính khí thay đổi ngay lập tức, thu tay khuấy một sợi tóc bên tai, mặt mày hàm xuân: "Kinh Đường ca ca dạy phải ~ muội muội cũng là kìm lòng không được, đắc ý vênh váo, còn mong Kinh Đường ca ca…”

Mẹ…

Nỗi lo nước lo dân vừa rồi của Dạ Kinh Đường đã hoàn toàn được giải tỏa, xương cốt gần như đông cứng lại, hắn nhanh chóng giơ tay lên:

"Được rồi được rồi! Đừng nói nữa, người khác nghe thấy thì phải làm sao?"

Chiết Vân Ly cười hì hì, tận lực đè nén cảm xúc đầy nhỏ bé trong lòng, nhưng vẫn ngồi phía sau yên ngựa không chịu đi xuống, còn sờ trái sờ phải, nửa điểm không thành thật.

Dạ Kinh Đường khuyên hai câu, cũng không có biện pháp gì, đành tùy ý nàng, đang giơ mắt tìm kiếm đám người Ngây Ngốc đã thấy Phạm Thanh Hòa bước nhanh ra từ phía sau đám đông, đứng ở chỗ cao nhìn chung một cái, trực tiếp chạy tới chỗ hắn

Chiết Vân Ly nhìn thấy người tới, mới nhớ mãi không quên thu tay lại, vội vàng nhảy xuống ngựa...

Dạ Kinh Đường xoay người xuống ngựa, mới đi về phía trước nghênh đón vài bước, Phạm Thanh Hòa đã xách y phục Đại Tế Ti, chạy đến trước mặt.

Từ hôm qua đến hôm nay, Phạm Thanh Hòa kiệt sức cả về tinh thần và thể chất, vốn định từ chức tộc trưởng để giải quyết chuyện này. Đột nhiên, Dạ Kinh Đường xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân, còn giải quyết chu toàn như vậy, có thể nói là ngoài dự liệu của nàng.

Biểu cảm trong mắt Phạm Thanh Hòa cũng không khác mấy so với Tiểu Vân Ly, Dạ Kinh Đường đều nghi ngờ có phải nàng cũng muốn xông tới nhào vào ngực hắn hay không.

Cũng may Phạm Thanh Hòa khá thành thực, Vân Ly lại ở phía sau, cuối cùng không dám làm ra hành động của nha đầu điên cuồng như vậy. Bước nhanh tới trước nhìn Dạ Kinh Đường, môi mấp máy muốn nói cái gì đó nhưng lúc lâu sau không nói ra, vành mắt ngược lại đỏ lên.

Chương 876 - Nức Nở

Chương 876. Nức Nở

Dạ Kinh Đường biết rằng có hàng trăm bộ tộc độc lập, tất nhiên tộc trưởng đều có tâm tư riêng, nhưng Phạm Thanh Hòa thì khác, thật sự chính là bất mãn với sự thống trị của Bắc Lương, muốn nỗ lực để mình và tộc nhân có thể đứng thẳng mà sống sau này.

Điểm ấy từ kinh nghiệm của hắn có thể nhìn ra, Phạm Thanh Hòa đường đường là nữ vương một bộ, muốn cẩm y ngọc thực mà nói, cuộc sống chẳng kém hơn Ngây Ngốc bao nhiêu.

Nhưng nàng vừa mới kế nhiệm, lại một mình mai danh ẩn tích ngao du giang hồ Bắc Lương, mạo hiểm lẻn vào các đại phái tìm kiếm manh mối Thiên Lang Châu, thậm chí bị Tuyền Cơ Chân Nhân truy đuổi một năm cũng chưa từng từ bỏ mục tiêu.

Một nữ nhân ham vinh hoa phú quý tuyệt đối không làm được những chuyện này.

Cũng bởi vậy, Dạ Kinh Đường càng hiểu được Phạm Thanh Hòa đối với hắn kỳ vọng lớn bao nhiêu, đối diện với ánh mắt đỏ bừng kia, hắn suy nghĩ một chút, mỉm cười nói:

“Vừa rồi ở hiện trường ta chưa kịp nói, Phạm cô nương có ơn với ta, chỉ cần Bắc Lương và các bộ lạc dám khi dễ Phạm cô nương, ta một mình một ngựa cũng sẽ tới đây chống đỡ cục diện với cô nương!”

Phạm Thanh Hòa khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, nghẹn một lúc lâu vẫn giơ tay lên, cho Dạ Kinh Đường một cái ôm ấm áp:

"Đa tạ Dạ công tử, ngươi đã làm đủ nhiều rồi. Bây giờ, cho dù ngươi vô tâm kế thừa vương vị, Bắc Lương cũng không dám bóc lột càng ngày càng nhiều giống trước kia nữa, ngươi đã là ân nhân của chư bộ Tây Hải rồi."

"Kỳ thật ngoại trừ huyết mạch, chư bộ Tây Hải chưa từng cho ngươi cái gì, năm đó nếu các bộ lạc thật sự vạn người một lòng, Thiên Lang Vương làm sao có thể táng thân trên thảo nguyên."

"Ta biết các bộ lạc Tây Hải có đức hạnh gì, nhưng ta sinh ra đúng lúc Vương Đình xuống dốc, chưa từng thấy Vương đình phồn hoa, chỉ thấy người Bắc Lương ức hiếp chúng ta và tộc nhân ăn không no bụng."

"Ta muốn cuộc sống của mình tốt hơn nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không làm được. Ta tìm kiếm khắp thiên hạ với hy vọng đưa người dân của mình sống lại như Túc Trì bộ, nhưng đồng dạng không có bất kỳ biện pháp nào. Cho đến khi ta gặp ngươi... Ờ..."

Phạm Thanh Hòa nói xong lời cuối cùng, đúng là mang theo nức nở, cằm tựa lên bả vai Dạ Kinh Đường, nước mắt trực tiếp rơi trên y phục.

Dạ Kinh Đường bị ôm một cái rất chặt, hai tay khẽ nâng khó tránh khỏi có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh phát hiện cái ôm này chỉ là cảm tạ đơn thuần không xen lẫn bất kỳ tình cảm nam nữ nào mới thở phào nhẹ nhõm.

Phạm Thanh Hòa rất xúc động, tuy Dạ Kinh Đường không lớn bằng tộc trưởng bộ lạc Tây Hải, không thể đồng cảm với sự trưởng thành của Phạm Thanh Hòa, nhưng hắn sinh ra ở Lương Châu.

Lương Châu tiếp giáp với chư bộ Tây Hải, điều kiện sống hai bên khác nhau cũng không lớn, có thể có khu vực giàu có, nhưng

phần lớn đều là vùng khỉ ho cò gáy không một ngọn cỏ, thuế má của chư bộ Tây Hải nặng hơn Lương Châu rất nhiều.

Nếu như có người có thể đứng ra mở kênh đào cho Lương Châu, miễn thuế ruộng, bình ổn nạn thổ phỉ, để cuộc sống của mọi người thoải mái một chút, tâm tình của dân chúng Lương Châu hẳn là không khác gì Phạm Thanh Hòa.

Dạ Kinh Đường hơi chần chờ một chút, giơ tay vỗ nhẹ lưng Phạm Thanh Hòa: "Ta chỉ thuận thế mà làm, lại không có cứu khổ cứu nan, cô nương coi ta là Bồ Tát, ta thật sự không chịu nổi. Cái gì vậy, ừm..."

Dạ Kinh Đường muốn Phạm Thanh Hòa buông ra, lại sợ làm nàng cảm thấy mình đang ghét bỏ.

Nhưng Phạm Thanh Hòa thật sự không nhỏ, kiễng mũi chân ôm trên cổ như vậy, trọng điểm dồn toàn bộ ở ngực, còn nghẹn ngào và run rẩy.

Cách nhau hai bộ xiêm y mỏng manh, Dạ Kinh Đường bị cọ xát mạnh đến mức thậm chí có thể cảm nhận được chỗ phình ra của mình, thân là nam nhân sao có thể không tâm viên ý mã.

Nhưng cô nương người ta cảm kích rơi nước mắt, hắn tâm viên ý mã nghĩ bản thân không thể biến thành ngụy quân tử, mà Vân Ly từ xa nhìn thấy cảnh này thì hơi bĩu môi, có chút không vui, ý tứ đoán chừng là - Hay lắm Kinh Đường ca ca, cô nương người ta ôm huynh thì lưu luyến không rời, muội ôm huynh thì huynh ghét bỏ.

Cũng may phần thống khổ không thể diễn tả này, Dạ Kinh Đường vẫn chưa thừa nhận quá lâu.

Phạm Thanh Hòa đang nức nở nói chuyện, dư quang bỗng nhiên phát hiện hai bóng trắng đi tới, phía trước là Đại Ngây Ngốc

ngẩng đầu ưỡn ngực, phía sau là Thủy Thủy dùng ánh mắt đùa giỡn Phạm Thanh Hòa ngẩn người khóc sướt mướt, sau đó nhanh chóng buông mu bàn tay qua người, lau khóe mắt, bày ra dáng vẻ nữ đại vương uy nghiêm để tránh bị hiểu lầm.

Chương 877 - Ta Dạy Lén Điện Hạ

Chương 877. Ta Dạy Lén Điện Hạ

Dạ Kinh Đường quay đầu nhìn lại, phát hiện biểu cảm tán thưởng của Ngây Ngốc, ánh mắt lại hàm chứa vài phần ý vị thâm sâu, không khỏi khẽ ho một tiếng, tiến lên nói:

"Điện hạ."

Đông Phương Ly Nhân cũng là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến Dạ Kinh Đường đánh Võ Khôi, tuy rằng trong lòng rất kích động, nhưng có người ngoài ở đây, khí thái vương gia vẫn rất đủ, nâng tay sửa sang lại cổ áo của Dạ Kinh Đường bị cọ loạn:

"Biểu hiện không tệ, qua hôm nay, Bắc Lương chắc chắn phải dè chừng ngươi ba phần, dân chúng nơi này cũng coi như nhờ phúc của ngươi. Nhưng mà..."

Đông Phương Ly Nhân nói đến đây, đáy mắt hiện lên một tia khí tức nguy hiểm, kề sát vài phần:

"Ngươi còn có thương pháp lợi hại như vậy, sao cất giấu không dạy bản vương?"

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, có chút mờ mịt:

"Chiêu nào?"

Đông Phương Ly Nhân nắm tay trái thành vòng tròn, ngón trỏ tay phải từ trong đó xuyên qua, rút ra rất nhanh: "Chính là như vậy... Này!"

?

Nàng còn chưa nói xong, Dạ Kinh Đường đã nhanh chóng ấn tay Ngây Ngốc xuống, biểu cảm có chút quái dị, suy nghĩ một chút nói:

"Ừm…Chiêu này ta lén dạy điện hạ, kỳ thật cũng không phải thương pháp cao thâm gì."

Đông Phương Ly Nhân hiển nhiên không nhận thức được Dạ Kinh Đường liên tưởng đến chỗ nào, còn gật đầu cười:

"Có thể đánh Tư Mã Việt không dễ chống đỡ, hơn nữa Tư Mã Việt có thể bức ngươi lui, sao lại không phải là chiêu thức cao thâm?"

Có lẽ Tuyền Cơ Chân Nhân có tâm tư khá quỷ dị nên khoanh tay đứng trước mặt hắn, suy nghĩ một chút mới thực sự hiểu tại sao Dạ Kinh Đường lại đột nhiên ấn tay Ly Nhân xuống, ánh mắt nhìn Dạ Kinh Đường trở nên rất kỳ lạ giống như mẹ vợ nhìn con rể đầy ý xấu.

Bất quá Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không vạch trần tên háo sắc này, nàng đi tới trước mặt Phạm Thanh Hòa, từ vạt áo kéo ra một cái khăn tay trắng: "Bao nhiêu tuổi rồi, còn khóc đến không biết trời đất. Khóc xong chưa? Có cần khăn tay không?"

Phạm Thanh Hòa lạnh lùng, cũng không so đo với yêu nữ này, chỉ là xoắn xoắn lọn tóc bên tai, làm ra bộ dạng đang ngắm phong cảnh.

Dạ Kinh Đường thấy hai người tán gẫu, không chú ý sau lưng, Ngây Ngốc lại đứng trước mặt giúp hắn sửa sang lại quần áo, hơi chần chừ, bỗng nhiên cúi đầu gần bờ môi đỏ mọng trong gang tấc.

Đông Phương Ly Nhân sửng sốt, sau đó hai má nóng bỏng nhanh chóng đỏ ửng lên, đáy mắt còn có chút tức giận.

Ngó qua thấy sư phụ không phát hiện ra, tự nhiên cũng không so đo, chỉ cúi đầu hừ như có như không.

Khóe miệng Dạ Kinh Đường mỉm cười, đang định vụng trộm thưởng cho Ngây Ngốc một chút bỗng nhiên phát hiện Vân Ly đứng cách đó không xa, hai tay ôm ngực tựa vào tường, trong miệng còn ngậm một cái lá, bộ dáng cà lơ phất phơ, ánh mắt rất phức tạp, phát hiện hắn nhìn qua lập tức liếc sang nơi khác.

"Khụ..."

Dạ Kinh Đường cảm giác ban ngày ban mặt, ở chỗ này tìm kích thích nhẹ nhàng với Ngây Ngốc quả thật không thích hợp lắm, muốn đưa mấy cô nương nghỉ chân về trước, chờ đến khi về lại lén lút suy nghĩ những chuyện này.

Điều khiến cho mọi người không nghĩ tới chính là Dạ Kinh Đường đang kêu gọi mấy cô nương khởi hành, Xà Long bỗng nhiên từ xa chạy tới, lo lắng nói: "Không tốt, Thái…Phu nhân ngất xỉu!"

"A?"

Dạ Kinh Đường nghe vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Đông Phương Ly Nhân mỉm cười, biểu cảm của Tuyền Cơ Chân Nhân cũng cứng đờ, sau đó phi thân bay lên trực tiếp chạy tới chỗ đoàn xe.

Tâm tư rối như tơ vò của Phạm Thanh Hòa tan thành mây khói, đi theo bên cạnh Dạ Kinh Đường chạy tới đoàn xe, nhíu mày nói: "Không thể nào, buổi sáng ta mới kiểm tra qua cho Thái Hậu, tình trạng thân thể bình thường, sao bỗng nhiên lại ngất xỉu?"

"Không rõ lắm, mau đi xem xe ngựa Thái Hậu Nương Nương cưỡi, đậu ở chỗ hẻo lánh bên ngoài hội trường, bởi vì Lang Hiên Thành bằng phẳng, tuy cách tường người nhưng ngồi trên xe ngựa vẫn có thể nhìn thấy tình hình bên trong."

Hồng Ngọc quanh năm ở trong cung, từng xem luận võ, nhưng trận tỷ võ lớn như vậy vẫn khiến nàng kinh hãi, đứng bên ngoài xe, từ đầu đến cuối đều há cái miệng hồng hào, thỉnh thoảng còn bịt mắt lại.

Thái Hậu nhịn đói cả ngày, đôi tay ốm yếu của mình cũng không muốn nhấc lên, sau khi phát hiện võ công của Dạ Kinh Đường tuyệt thế như thế, bàng hoàng ngồi dậy trong cơn bệnh sắp chết, trực tiếp đứng trong xe, suýt chút nữa đem nửa thân trên châu tròn ngọc nhuận thò ra ngoài xem xét.

Trong hội trường đánh đến kinh thiên động địa, Thái Hậu Nương Nương nhìn cũng không hiểu môn đạo trong đó, kinh diễm với phong tư của Dạ Kinh Đường, tự nhiên cũng lo lắng cho an nguy của Dạ Kinh Đường, từ đầu đến cuối tâm trạng đều căng thẳng.

Đợi đến khi Dạ Kinh Đường đánh xong, vô cùng khí phách nói mấy câu, Thái Hậu Nương Nương chỉ cảm thấy tim đập như trống, không nhịn được nhẹ nhàng dậm chân nhảy nhót vài cái.

Sau đó thân thể cực kỳ đói khát đến choáng váng, lại khó chống đỡ vẻ kinh hồn bạt vía của chủ nhân, tầm nhìn tối đen trực tiếp ngã xuống.

Chương 878 - Hốt Hoảng Quá Độ

Chương 878. Hốt Hoảng Quá Độ

Bùm bùm ~

Hồng Ngọc chỉ nhìn Dạ Kinh Đường, hộ vệ phụ trách canh gác xung quanh, cũng đang kích động nhìn Dạ đại nhân đập phá ngoại quốc.

Nghe thấy động tĩnh, tất cả nhân tài mơ hồ quay đầu lại, sau đó đồng loạt biến sắc.

Bùi Tương Quân cũng ở chung quanh đoàn xe, thấy nữ vương gia vội vàng xông lên tìm Dạ Kinh Đường, nàng tự nhiên không đi góp vui, nghe thấy âm thanh không đúng vội vàng nhảy lên xe ngựa vén rèm xem xét.

Trong xe ngựa thoải mái, Thái Hậu ăn mặc như một quý phu nhân giàu có nhẹ nhàng ngã xuống ghế quý phi dưới cửa sổ xe, sắc mặt tái nhợt, ống nhòm trong tay rơi xuống đất.

"Thái Hậu Nương Nương?"

"Chít chít?"

Chim Chim vốn đang canh gác trên nóc xe, bay vào từ cửa sổ, nhìn Thái Hậu Nương Nương vừa rồi còn đang nhảy nhót, trong ánh mắt đen láy tràn đầy mờ mịt.

"Mau đi gọi Tĩnh Vương và Kinh Đường đến đây."

Bùi Tương Quân nói xong, ngồi xổm trong xe ngựa, đỡ Thái Hậu, dùng tay kiểm tra mạch đập, phát hiện mạch đập rất nhanh, thân thể vô cùng suy nhược, hẳn là do kiệt sức và bị kích thích quá độ...

Bùi Tương Quân cũng không phải đại phu, xem không được quá nhiều, lập tức nhìn ra bên ngoài.

Rầm rầm …

Trong nháy mắt, có vài bóng người đáp xuống gần xe ngựa.

Phạm Thanh Hòa là thần y tự nhiên lao vào trước, nắm lấy cổ tay của Thái Hậu, trợn mắt kiểm tra.

Dạ Kinh Đường cũng không thể cứng rắn chen chúc vào thung xe, chỉ là đứng ngoài cửa sổ xe lòng nóng như lửa đốt hỏi:

"Thế nào? Có nguy hiểm gì không? ”

"Ừ..."

Phạm Thanh Hòa y thuật hơn người, tình huống gì cũng đã gặp qua, nhưng mạch tượng trước mắt quả thật có chút thái quá.

Nàng suy nghĩ một chút:

“Thân thể quá yếu, tâm trạng trong thời gian ngắn thay đổi quá nhiều dẫn đến ngất xỉu. Điều này có thể có liên quan đến việc Thái Hậu chán ăn, nếu không ăn cơm, thời gian dài nhất định sẽ đói ngất... Trong sách không nói Tù Long Chướng ảnh hưởng đến sự thèm ăn, ta cũng không thể tìm ra điểm mấu chốt cụ thể.”

Dạ Kinh Đường sợ Thái Hậu Nương Nương hôn mê bất tỉnh, nếu như vậy lấy được Kim Lân Đồ cũng không dùng được, lão vu sư kê thuốc cũng không thể uống.

Thấy thể trạng của Thái Hậu lúc sáng vẫn còn khỏe mạnh đột

nhiên 'xấu đi', Dạ Kinh Đường suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ở đây có con ngựa nào tốt không? Con ngựa có thể đi ngàn dặm trong một ngày, giờ ta sẽ hộ tống Thái hậu đến Hồng Sơn, cô lập tức rời đi đuổi theo phía sau, chúng ta đã tìm được biện pháp giải độc, nếu lúc này xảy ra chuyện gì..."

"Vu Mã bộ hẳn là có ngựa tốt, để ta đi mượn."

Phạm Thanh Hòa nói xong, bước nhanh ra khỏi xe ngựa, chạy về phía hội trường.

Đông Phương Ly Nhân cũng sợ mọi cố gắng của mình đều trở nên vô ích nên quay lại nói:

"Thương Tiệm Ly, ngươi đi gặp đám người Tào An Ninh, đồng thời thông báo cho Đông Phương Thượng Thanh yêu cầu hắn sớm trở về Lương Châu. Những người còn lại nhanh chóng thu dọn đồ đạc lập tức khởi hành."

"Vâng!"

Thương Tiệm Ly lập tức dẫn người đi xử lý công việc kết thúc, những người khác xoay người lên ngựa, hộ tống đoàn xe đi ra ngoài thành qua khu chợ bên ngoài hội trường.

Trần Hạc và Đoạn Bắc Nhai làm nghề buôn bán bình thường, đứng ở chỗ cao có thể quan sát hội trường từ xa, từ lâu đã dò xét tình huống bên trong, hết sức ngạc nhiên, trên mặt cũng mang theo vài phần bừng tỉnh hiểu ra: "Hoàng Long Ngọa Đạo, Thanh Long Hiến Trảo, hay cho một Hồng Hoa Lâu mười năm không kêu, vừa lộ đầu đã xuất hiện một con rồng lớn như vậy..."

Gã môn hộ bên cạnh, hai tay chắp sau lưng cau mày:

"Nếu Diệp Tứ Lang chính là Dạ Kinh Đường, phiền toái sẽ rất lớn. Dạ Kinh Đường là "Vũ An Hầu" do triều đình thân phong, có

thể treo hai chữ "Vũ An" đủ để nói rõ triều đình tán dương hắn, bối cảnh Đoạn Bắc Nhai ta khẳng định không sánh bằng. Chiến thắng Hiên Viên Triều, chém giết Lục Tiệt Vân và Tư Mã Việt, võ nghệ tuyệt đối xếp trước bát khôi, bang chủ đối đầu trực diện với hắn, có lẽ kết quả sẽ rất khác."

Trần Hạc ngược lại còn bình tĩnh: "Môn đồ của Đoạn Bắc Nhai ta đời đời tòng quân báo đáp quốc gia, triều đình không có lý do danh chính ngôn thuận, hắn không dám tự tiện làm càn. Tuy nhiên, Dạ Kinh Đường là thiếu chủ Túc Trì bộ, Hồ Diên Kính lại nói thiếu chủ Trì bộ muốn mua Lân Văn Cương, việc này nhất định là mồi nhử của triều đình!"

"Triều đình đã tra được trên đầu chúng ta?"

"Vẫn chưa."

Trần Hạc đứng chắp tay, đáy mắt lộ ra vài phần may mắn:

"Hồ Diên Kính không biết thân phận chính xác của chúng ta, vốn hẹn ngày hôm qua gặp mặt, nhưng may mà không gặp được người, bằng không rất có thể sẽ bị theo dõi. "

"Nhưng Diệp... Dạ Kinh Đường hôm qua đã giết tới cửa..."

Chương 879 - Cao kiến

Chương 879. Cao kiến

Trần Hạc khẽ nhíu mày, giống như nhìn kẻ ngốc:

"Dạ Kinh Đường là nhân vật gì? Chỉ huy sứ Hắc Nha, bát đại khôi đương đại, tâm cơ, ngộ tính và võ học đều vượt xa phàm nhân. Nếu hắn biết ta là người bán, há lại giống như mãng phu đầu đường, bỗng nhiên nghênh ngang chạy tới cửa đánh ta một trận rồi đi? Hắn đang có ý đồ gì? Cố ý đánh rắn động cỏ, sợ chúng ta trốn mất, không biết triều đình đang điều tra chúng ta sao?"

Môn đồ suy tư một chút, cảm thấy hình như cũng đúng, hai đạo hắc bạch đều liên thông với Dạ Kinh Đường, nếu làm việc thô bạo, hắn sẽ không sống được lâu như vậy.

Ngày hôm qua hắn tự dưng chạy tới cửa đánh Trần Hạc, vậy khẳng định không biết Đoạn Bắc Nhai là người bán.

"Rốt cuộc vì sao Dạ Kinh Đường lại không gặp mặt giao dịch?"

"Ngươi không thấy trận chiến hôm nay sao? Có thể là bị chuyện của Câu Trần bộ thu hút sự chú ý, cũng may không gặp mặt, bằng không thật sự gặp trúng quan phủ!"

"Vậy kế tiếp nên làm gì bây giờ?"

Trần Hạc cân nhắc một chút, xoay người đi về phía sau:

"Năm đó Hiên Viên Triều đánh nghĩa phụ của Dạ Kinh Đường, nói thế nào cũng lưu lại một cái mạng cho nên Dạ Kinh Đường cũng lưu lại một cái mạng. Đây gọi là thanh toán nợ cũ; nhưng năm đó, bang chủ ở trên lôi đài giết Tân Hồng Tài Thần, cho dù Dạ

Kinh Đường xuất phát từ sư thừa hay muốn đoạt Thương Khôi, đụng mặt đều phải đánh đến chết, không giết không phải là kẻ nghĩa hiệp, mà là mang danh thẹn với sư thừa.”

“Nếu việc buôn lậu bị triều đình phát hiện, toàn bộ Đoạn Bắc Nhai sẽ bị liên lụy. Trận chiến này không thể tránh khỏi, tốt nhất là lợi dụng địch ngoài sáng, chúng ta âm thầm ra tay trước trừ hậu họa. Ta viết một lá thư cho bang chủ để xem giải quyết như thế nào."

Môn đồ trầm ngâm gật đầu, quay đầu nhìn đoàn xe đang đi xa, lại hỏi:

“Bọn họ hình như đang chuẩn bị rời khỏi thành, có cần phái người đi theo không?”

“Những người dưới tay chúng ta theo dõi võ khôi chẳng phải là đánh rắn động cỏ sao?”

Trần Hạc đưa tay day day huyệt thái dương:

"Làm việc phải dựa vào đầu óc. Dạ Kinh Đường đã nói những lời cay nghiệt như vậy đối với các chư bộ Tây Hải, hiện tại không nhanh chạy về Đại Ngụy, Bắc Lương Tứ Thánh không chừng sẽ cùng nhau kéo tới, dạy hắn hiểu được đây là địa bàn của ai.”

"Dạ Kinh Đường trở về Lương Châu, hoặc là đi kinh thành phục mệnh hoặc là đi Hồng Sơn tìm Tưởng Trát Hổ gây phiền toái. Hồng Sơn Bang đang làm ăn buôn lậu, Dạ Kinh Đường có nhiệm vụ phải đi điều tra."

"Thứ hai, không phải hắn vừa nói Tư Mã Việt dẫn hắn đến Hoàng Minh Sơn, muốn Tưởng Trát Hổ đánh chết hắn nhưng không thành công sao? Điều này chứng tỏ Dạ Kinh Đường và Tưởng Trát Hổ từng gặp nhau ở Hoàng Minh Sơn, có thể an toàn trở về, nhất định là chiếm thế thượng phong.”

"Người ta vẫn thường nói "Có thù không báo không phải là quân tử", Tưởng Trát Hổ là một thổ phỉ, chọc phải người quyền cao chức trọng như Dạ Kinh Đường, Dạ Kinh Đường vừa đúng trở về Lương Châu có thể thuận tay giết Hồng Sơn Bang gà bay chó sủa hay không, để Hồng Sơn Bang hiểu được Lương Châu là địa bàn của ai?"

Môn đồ nghiêm túc cân nhắc, cảm thấy cách lý giải này quả thực hoàn mỹ không tỳ vết, không khỏi thán phục:

"Tiên sinh cao kiến."

"Về sau học nhiều một chút, sông hồ nhìn có vẻ sâu nhưng thực ra cũng không có gì rắc rối, đi theo ân nhân có thể không tìm được, nhưng đi theo kẻ thù nhất định sẽ tìm thấy, chỉ là thời gian sớm hay muộn thôi. Nếu có thù không báo, vậy thì không gọi là người trong giang hồ!"

Chương 880 - Hai người một chim

Chương 880. Hai người một chim

Tháng chín đã là cuối thu, phía nam vẫn còn ấm như mùa xuân, tây bắc lại dần dần chuyển lạnh, đến ban đêm đã có cảm giác gió lạnh thấu xương.

Trăng bạc như cong móc câu, ánh trăng màu trắng thê lương rơi trên sa mạc mênh mông, phi mã màu trắng hình thể to lớn, từ trên cỏ hoang xuyên qua mặt đất, dưới ánh trăng nhìn giống như kinh hồng mị ảnh, thỏ hoang thỏ đầu ra từ trong hang, chưa thấy rõ là vật gì, đã đến cuối tầm mắt.

Trên lưng ngựa, Dạ Kinh Đường khoác áo choàng màu đen, trên mặt đeo khăn che mặt gió, ánh mắt một mực tìm tòi tất cả gió thổi cỏ lay nơi hoang dã.

Chim chim vì ngựa lớn chạy quá nhanh, bị gió thổi không đứng vững, trực tiếp núp ở sau mông của Dạ Kinh Đường.

Tuy Dạ Kinh Đường lớn lên trên lưng ngựa, cưỡi trên lưng ngựa cũng là thần mã đổi một của vạn dặm, nhưng ngựa chạy thì xóc nảy là điều không tránh được.

Hắn không dám để Thái hậu nương nương hôn mê chịu trùng kích nữa, liền hai chân hơi co lại đứng trên bàn đạp, cánh tay bằng phẳng ôm Thái hậu nương nương, dùng chân đẩy chậm lại, cố hết sức không để xóc nảy truyền đến trên người Thái hậu nương nương.

Mã Bộ Công của Dạ Kinh Đường rất tốt, điều khiển lực càng là đứng đầu đương đại, Thái hậu nương nương nằm trong vòng tay của Dạ Kinh Đường, ngay cả bộ ngực cũng không rung động, giống như đang nằm trên giường êm.

Mà hai chân Dạ Kinh đường thu thả ra bằng tần suất cực cao, mấy canh giờ bôn ba, đã có chút đau lưng nhức mỏi.

Cũng may điểm này vấn đề nhỏ, đối với Dạ Kinh Đường mà nói cũng không tính là gì, chỉ là có chút lo lắng nhiệt độ thay đổi, thân thể Thái hậu nương nương chống đỡ không nổi.

Vù vù gió táp tới trước mặt, tiếng vó ngựa vang vọng bên tai.

Thái hậu nương nương híp mắt, hai má tựa vào cánh tay ấm áp, bởi vì vóc người nhỏ nhắn xinh xắn nên bị ôm ngang ngược cũng không khó chịu gì.

Có thể là đến đêm khuya quả thật có chút lạnh, Thái hậu nương nương mơ mơ màng màng, khẽ nhíu mày, tiếp theo liền cảm giác gió lớn vù vù bên tai, thật giống như đang ngủ ở hang gió, nàng theo bản năng kéo áo choàng trên người, kết quả bên tai lập tức truyền đến tiếng gọi nhỏ: "Thái hậu nương nương?"

"Ừm..."

Cảm giác thân thể Thái hậu nương nương dần dần khôi phục, mới phát hiện chính mình nằm ở trong ngực nam nhân.

Trong lòng nàng hơi kinh, mở mắt ra dò xét, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt Dạ Kinh Đường gần trong gang tấc cùng trăng lưỡi liềm trên bầu trời, con ngươi không khỏi mở lớn thêm vài phần, sau đó lại dò xét trái phải, hiển nhiên có chút mờ mịt.

"Xuyyyyyyy..."

Dạ Kinh Đường thấy Thái hậu nương nương đã tỉnh, đáy lòng

như trút được gánh nặng, vội vàng dừng ngựa lại, đỡ Thái hậu nương nương đứng dậy, đưa tay vẫy vẫy trước ngực:

"Thái hậu nương nương? Ngươi cảm thấy thế nào?"

"Ta... Bổn cung..."

Thái hậu nương nương tương đối kín kẽ, không rõ vừa rồi còn ở Lang Hiên Thành xem trò hay, sao chỉ trong chớp mắt đã chạy đến dã ngoại hoang vu, còn ngồi trong ngực Dạ Kinh Đường...

Thái hậu nương nương phát giác tư thế hai người quá mức thân mật, muốn dịch ra ngoài một chút, nhưng tay chân không có sức lực, liền nghi hoặc hỏi:

"Bản cung làm sao vậy?"

"Buổi chiều, nương nương bỗng nhiên ngất xỉu. Bây giờ ta sẽ dẫn nương nương đi Hồng Sơn xem đại phu, ngày mai hẳn là có thể đến."

Thái hậu nương nương cảm giác chính mình không có vấn đề gì, chỉ là tứ chi yếu ớt hữu khí vô lực.

Chẳng lẽ Thái hậu nương nương đói ngất, hai mắt mở trừng, cảm thấy chuyện này sợ là có chút mất mặt, nhưng nhìn thấy sự khẩn trương trong đáy mắt Dạ Kinh đường cùng ngựa không ngừng vó chạy đi, đáy lòng nàng cũng có chút áy náy, hơi ngồi thẳng lên mấy phần:

"Bổn cung không có việc gì, chỉ là mấy ngày nay không có ăn uống, c đói ngất rồi... Ừm, hiện tại muốn ăn gì, ăn no thân thể hẳn là không sao rồi, ngươi không cần gấp gáp như vậy."

Dạ Kinh Đường một tay vịn sau lưng Thái hậu nương nương, thúc ngựa tiếp tục tiến lên phía trước, đồng thời từ bên ngựa mang tới hộp cơm chuẩn bị từ trước:

"Không có việc gì là tốt rồi. Ăn trước một chút đi, dù sao cũng đã xuất phát rồi, mau chóng chạy tới Hồng Sơn, để đại phu nhìn xem..."

Thái hậu nương nương đặt hộp cơm ở trên đùi, sau khi đưa tay mở ra, có thể thấy được bên trong là nấu cháo xanh, mà phía dưới còn có chút điểm tâm nhỏ nuôi một chút dạ dày.

Thái hậu nương nương không cẩn thận té xỉu, dọa Dạ Kinh Dường thành như vậy, nhất định là không dám làm bừa nữa, bà nâng cái vại sứ nhỏ lên, mở nắp ra cho một miệng lớn, sau đó phồng má, cảm thấy Dạ Kinh đường nhìn chằm chằm không chớp mắt, có chút ngượng ngùng, liền dùng tay áo che đi đôi môi đỏ mọng, đợi khi ấm áp đến cổ họng mới dò hỏi: "Cách các nàng ấy đâu?"

Chương 881 - Tới Liệu Nguyên

Chương 881. Tới Liệu Nguyên

Dạ Kinh Đường giơ tay khẽ vuốt sau lưng Thái hậu nương nương, tránh cho bà sặc lại:

"Ở phía sau. Con ngựa này chạy nhanh, vì lẽ đó nên đi trước một bước."

Chim chim có thể là ngửi thấy mùi cơm, lúc này mới tỉnh lại, từ bên hông ló đầu nhìn một chút, sau đó liền chạy tới phía trước, chen vào giữa ban đêm kinh đường và Thái hậu, dùng đầu cọ vào cánh tay của Thái hậu nương nương, dáng vẻ như điểu bắt đầu lo lắng ăn cơm.

Sau khi Thái hậu nương nương ăn mấy ngụm, đói khát trong bụng cuối cùng cũng giảm bớt, những ốm yếu nhiều ngày qua đều tan thành mây khói, nàng cầm lấy một khối thịt khô, xé một chút một mảnh nhỏ đút vào miệng chim, thấy Dạ Kinh Đường ánh mắt kiên nghị, ngẫm lại một chút rồi đưa số còn lại đến bên miệng kinh đường đêm:

"Vậy, ngươi cũng đói bụng rồi chứ?"

Dạ Kinh Đường cúi đầu nhìn, nghĩ mà không cự tuyệt, giơ tay đón lấy thịt khô ném vào miệng, lại nói:

"Con ngựa này là bảo bối của Vu Mã bộ, chỉ một con này, vốn nên để Tuyền Cơ Chân Nhân hộ tống thái hậu, nhưng Tuyền Cơ chân nhân và Tưởng Trát Hổ không quen, cho nên vẫn là để ta tới, ừ..."

Thái hậu nương nương biết ý tứ của Dạ Kinh Đường, dịu dàng nói:

"Thủy nhi đưa bản cung đi, bản cung mới không yên lòng, không chừng cuối cùng vẫn là nàng uống say mèm, ta ôm nàng chạy về phía Hồng Sơn."

"Ha ha..."

Dạ Kinh Đường cảm thấy lời này không sai, không khỏi mỉm cười.

Thái hậu nương nương nói vài câu, xoa xoa chim đang gào khóc đòi ăn, lại đánh giá toàn thân Dạ Kinh Đường:

"Hôm nay ngươi đánh nhau với người ta, không bị thương chứ?"

"Ta có thể có chuyện gì chứ."

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười nói:

"Thái hậu nương nương và Tĩnh Vương đều ở bên cạnh quan sát, nếu là ta thua ở trong địch quốc, sợ là không còn mặt mũi nào trở về gặp cha mẹ Đại Ngụy, vì lẽ đó đánh phi thường nghiêm túc, ngay cả chiêu thức ép đáy hòm đều móc ra."

Thái hậu nương nương đứng ở cách xa, cũng không cách nào thấy rõ, ấn tượng sâu nhất chính là hình ảnh Dạ Kinh đường thương xuất như rồng, cầm thương đánh ra một chiêu, nàng cũng tập theo hành động đó

Lần này phản ứng của Dạ Kinh Đường rất nhanh, vội vàng ngăn Thái hậu nương nương lại:

"Là chiêu cuối cùng, không phải chiêu này."

"Ồ, thật sao."

Thái hậu nương nương cái hiểu cái không gật gật đầu:

"Võ nghệ bản cung không tinh, liền cảm thấy lấy đại thương đâm chọc rất lợi hại... Ly Nhân nhìn thấy có phải rất vui mừng hay không? Nàng thích nhất cao thủ giang hồ... "

"Đúng vậy."

Hai người ở trên ngựa nhẹ giọng nói chuyện phiếm, buổi tối quả thực có chút lạnh, Thái hậu nương nương ngồi ở phía trước, sau khi cơm nước xong xuôi, thu hộp thức ăn lại, quấn chặt lấy áo choàng trên người, vẫn duy trì tư thế ngồi đoan chính bgywbg hiển nhiên có chút mệt mỏi.

Dạ Kinh Đường ngồi trên yên ngựa, so với lúc nãy thì thoải mái hơn nhiều, sợ Thái hậu cố gắng tạo ra dáng vẻ, liền bảo Thái hậu tựa vào trước người, nói:

"Ra ngoài làm việc, sự tình cấp bách, nương nương vẫn lấy thân thể làm trọng, đừng suy nghĩ nhiều."

Thái hậu nương nương cũng không quá suy nghĩ so đo, nhưng thân phận Thái hậu đương triều của nàng đặt ở nơi này, dựa vào trong lồng ngực nam Thị vệ, kiểu gì cũng sẽ có cảm giác đại nghịch bất đạo.

Nhưng bởi vì thân thể xác thực tương đối yếu nhược, nàng hơi suy nghĩ một lát, vẫn là hơi hơi chút trầm tĩnh lại, đem chim chim bỏ vào trong ngực, nhìn xung quanh rộng lớn vô biên, tìm lời nói: "Nơi này là nơi nào?"

"Liệu Nguyên. Năm đó Thiên Lang Vương đánh một trận cuối cùng chính là ở đây, ta đoán cũng được nghĩa phụ nhặt được ở đây, không rõ là đang ở đâu..."

"Liệu Nguyên..."

Thái hậu nương nương hơi hồi tưởng lại, sờ sờ trong ngực, lấy ra thư tịch mang theo bên người, lật đến trang cuối cùng, tìm tới một trang trong đó:

"Trước kia đọc trong sách, phía trên ghi "Tinh hà lơ lửng", khắp nơi tịch mịch, quả nhiên giống nơi này như đúc, thế tử Lương Vương kia khẳng định đã tới nơi này... "

Dạ Kinh đường cúi đầu liếc mắt nhìn, lại thấy sách là " Diễm Hậu Bí Sử", nội dung bên trên là ghi lại việc sau khi thế tử điện hạ trở lại nơi phong địa thì dẫn Thái hậu nương nương xuất quan, đi tới chỗ này nhớ lại chiến sự trong lịch sử năm xưa, sau đó trời vì đất mà làm lăng...

Đáng tiếc nội dung cụ thể đã được Thái hậu nương nương dùng tay che lại.

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, hắn cảm thấy Thái hậu nương nương đã làm điều thừa thãi, quyển sách này chính là do hắn mua, bị Thủy nhi cầm đưa cho Thái hậu, che giấu những gì thì có thể không biết?

Chẳng phải là đeo đuôi giả làm hồ ly tinh, cấu kết với thế tử tư tình ở vùng hoang dã sao...

Mặc dù trong lòng biết rõ ràng, nhưng cuối cùng Dạ kinh đường không tiện nói rõ, chỉ đáp lại: "Lương Vương thế tử là nhân vật Đại Yến sơ kỳ, sách là trăm năm trước đã được viết. Chắc là người viết sách này chỉ viết bừa theo..."

Thái hậu nương nương xem sách này như sách sử, đối với việc này vội vàng nói:

"Có thể tìm được nhiều vật chứng thực như vậy, chắc chắn là có chuyện. Nếu chỉ là viết bậy, vậy phòng tắm trong Phúc Thọ cung kia phải giải thích thế nào đây? Yến Thái hậu sao có thể làm

những việc như vậy, còn có cả đường hầm nữa?"

Dạ Kinh Đường quả thật không dễ giải thích, chỉ gật đầu một cái:

"Cũng phải."

Chương 882 - Thái Hậu Sầu Khổ

Chương 882. Thái Hậu Sầu Khổ

Thái hậu nương nương chăm chú nói nội dung trên sách, không biết vì sao, trong lòng cũng liên tưởng tới chính mình.

Năm đó nàng ngây thơ, được chọn vào cung, kết quả nửa đường, mơ mơ màng màng trở thành thái hậu, tuy nàng định cả đời phú quý, nhưng cũng định sau này tất cả đều không liên quan đến nàng nữa, nàng chỉ có thể chờ đợi ngày nào đó chết già trong cung, vẽ ra một dấu chấm tròn cho đời này mà thôi.

Sinh ra làm người, nàng không có cách nào tiếp nhận hết thảy, lại chỉ có thể trôi theo nước chảy không có cách nào trốn tránh;

Ở trong cung chịu đựng mấy năm, đã chịu đựng đến cực hạn, hận không thể sớm kết thúc thời gian không hi vọng này, nhưng cũng vào lúc đó, nàng đụng tới cây ngân hạnh ngoài cửa sổ kia.

Ngân Hạnh Thụ có linh tính hay không nàng cũng không biết, nhưng xác thực mang đến vận may cho nàng.

Sau khi lấy được Dục Hỏa Đồ, nàng vui mừng nhiều năm, hy vọng xa vời một ngày có thể tu đạo thành tiên, triệt để nhảy ra khỏi nhà giam này.

Nhưng sau khi luyện mấy năm, nàng phát hiện Dục Hỏa Đồ cũng không thể làm cho nàng thành tiên, chỉ có thể làm cho nàng sống tốt và khỏe mạnh, muốn tự tử cũng khó.

Thế là cỗ hưng phấn này lại hết rồi, nàng cảm thấy cây Ngân

Hạnh có thể hiểu lầm kỳ vọng của nàng, liền mang cây trâm đeo từ nhỏ, chôn dưới cây ngân hạnh.

Khi chôn cây trâm xuống, nàng không biết mình muốn cầu xin cái gì, nhưng cây trâm đối với nữ tử có ý nghĩa như thế nào, mỗi người đều rõ ràng.

Nàng không dám suy nghĩ những chuyện này, nhưng ngày ngày tế bái, nàng dù sao cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, sâu trong nội tâm chính là chờ mong.

Mà cây ngân hạnh giống như cũng không buông tha tục nhân lòng tham không đáy này như nàng, vẫn đáp lại, để cho nàng lại lấy được một quyển diễm hậu bí sử.

Yến Thái Hậu trong diễm hậu bí sử, sau khi tuổi còn trẻ nhẹ nhàng thủ tiết cũng đã bái lạy Ngân hạnh thụ như nàng, rồi sau đó thế tử điện hạ tuấn mỹ vô song mò tới trong cung, hai người cứ như vậy mà bắt đầu.

Thái hậu nương nương cảm thấy cây ngân hạnh là đang chỉ dẫn nàng - học tiền bối, phải chủ động, hạnh phúc là chính mình giành lấy, chỉ cần gặp được người thích hợp, đào địa đạo giả chết cũng phải truy tìm tự do của mình.

Nhưng Thái hậu nương nương không giống như Yến thái hậu, Yến Thái hậu độc tài, làm bậy trong cung của mình cũng không ai dám nói gì; mà nàng chỉ có bối cảnh, sao dám làm gì bậy bạ trước mắt Nữ Đế...

Thái hậu nương nương âm thầm cảm thán một lát, cảm thấy ý nghĩ của mình có chút nguy hiểm, liền kịp thời dừng lại, mở miệng dò hỏi: "Sau khi nhập quan đi về hướng Hồng Sơn, có phải đi ngang qua Tùng Lộ Cốc hay không?"

Dạ Kinh đường từ nhỏ đã chạy khắp Lương Châu, đối diện với

con đường tự nhiên rõ ràng, mỉm cười nói:

"Đúng vậy. Phong cảnh nơi đó không tệ, có rất nhiều rừng đá, còn có bia đá của tiền nhân. Nương nương đọc sách nên phát hiện sao?"

Thái hậu nương nương đương nhiên là nhìn từ trên sách, nhưng không chịu thừa nhận, liền đáp lại nói:

"Trước đây ta có nghe người ta nói qua."

"Sáng mai là có thể đến, chạy nhanh thì còn có thể gặp mặt trời mọc, ta đi ngang qua mấy lần nhưng chưa vào, vừa hay cũng có thể nhìn xem."

"Cũng đừng quá sốt ruột, ngựa tốt như vậy, cả thiên hạ này cũng không có bao nhiêu con, chạy hỏng thì đáng tiếc..."

Chân đạp, hai người một ngựa chạy như bay về phía nam, lời nói dần dần xa, mà tường thành nguy nga của Hắc Diệu Thạch quan, cũng dần dần hiện lên ở cuối con đ u ờng...

Bình Di thành hơn trăm dặm, trong trấn nhỏ tam giáo cửu lưu hội tụ.

Trấn nhỏ vô danh nằm trên sa mạc, cũng không dưới Bình Di Thành quản lý, thế lực các bộ lạc Tây Hải cũng không chạm đến nơi đây, thuộc về khu vực tam quản.

Trên trấn không chỉ có các thương nhân thương nhân nam lai bắc vãng, mà còn có các gián điệp, cũng không thiếu giang hồ hào khách tứ phương hành tẩu.

Vào đêm, trong một quán trọ nhỏ trên trấn.

Một đôi già trẻ ăn mặc kiểu người giang hồ, ngồi trước cửa sổ, ung dung ăn cơm.

Trên bàn giữa hai người, trừ mấy món đồ ăn nhỏ một bầu rượu, còn có một con quạ lông đen nhánh.

Con quạ (Hàn Nha) chỉ to bằng bàn tay, thoạt nhìn có chút ỉu xìu, yên lặng đứng ở bên cạnh bàn, cũng không quá thân thiết với hai người, nhưng lão giả ăn cơm, thỉnh thoảng vẫn gắp đồ ăn, đặt trước Hàn Nha.

Khách sạn khá nhỏ, cũng không có mấy bàn khách, lúc già trẻ ăn được một nửa, bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa, tiếp đó một thớt khoái mã nghỉ chân ở ngoài khách sạn.

Ông lão đảo mắt nhìn lại, đã thấy người đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa là một đao khách khoác áo tơi.

Đao khách nhìn không đến bốn mươi, khá cao, sau lưng treo hai thanh đao, một thanh dài ba thước rưỡi, một thanh hai thước, đều dùng vải đen bao bọc, cả người cho dù trang phục cũng rất bình thường nhưng trong đáy mắt chính là một mảng tinh quang như hai chuôi đao nhọn, làm cho người ta cảm giác sắc bén.

Chương 883 - Đao Khách Số Một Bắc Lương Xuất Mã

Chương 883. Đao Khách Số Một Bắc Lương Xuất Mã

Đao khách áo tơi tung người xuống ngựa trước khách sạn, nhanh chân đi vào khách sạn, thoạt nhìn là muốn ăn chút cơm bữa; nhưng khi đi ngang qua bàn, lại nhìn về phía Hàn Nha lưu lại trên bàn, sau đó lại dò xét hai người già trẻ, mở miệng nói:

"Các hạ là Trọng Tôn Ngạn?"

Lão giả nhoẻn miệng cười, hơi nhấc tay ra hiệu cho đồ đệ đứng dậy, ra hiệu cho đao khách ngồi bên cạnh:

"Lão phu Thẩm Lâm, Trọng Tôn Ngạn là sư đệ không nên thân của ta, mời Tịch đại hiệp ngồi."

"Nguyên lai là Thẩm lão hộ pháp, thất kính."

Tịch Thiên Cương mặc áo tơi, đáy mắt toát lên mấy phần ngoài ý muốn.

Tà môn giang hồ Bắc Lương rất nhiều, Trọng Tôn Ngạn trong đó tương đối nổi danh, một tay chơi oanh thiên lôi xuất thần nhập hóa, không biết âm chết bao nhiêu cao thủ giang hồ.

Trọng Tôn Ngạn lúc đầu là người của Bắc Lương Thiên Cơ môn, chất tử của Trọng Tôn Cẩm, một trong tứ thánh, nhưng tính cách tương đối phản nghịch, sớm đã bị trục xuất khỏi Thiên Cơ môn, dựa vào năng lực không tầm thường trà trộn một mình giang hồ, cũng coi như là danh nhân giang hồ không tầm thường của Bắc Lương.

Tịch Thiên Cương thân là Bắc Lương đại tông sư, từng đối mặt với Trọng Tôn Ngạn ở nơi giang hồ, nhưng lúc ấy Trọng Tôn Ngạn che mặt, ấn tượng duy nhất của gã lưu lại chính là con quạ đen không rời người.

Lúc này lại nhìn thấy Hàn Nha, còn người ngồi trên bàn chính là Hộ pháp Thiên Cơ môn Thẩm Lâm, hắn tự nhiên hiểu ý, ngồi xuống trước mặt:

"Trọng Tôn huynh đệ gặp chuyện rồi?"

Địa vị giang hồ của Tịch Thiên Cương ở Bắc Lương tương đương với Hiên Viên Triều, bên hông có một thanh danh đao "Vân Thương", "Hai thước mai", từng đánh bại không biết bao nhiêu giang hồ hào kiệt, là đao khách số một được công nhận của Bắc Lương.

Mà địa vị giang hồ của Thẩm Mộc cũng không thấp, xem như chức chưởng môn của Thiên Cơ môn. Chẳng qua tuổi tác rất lớn, gần đây rất ít khi hành tẩu giang hồ, hai người gặp mặt lần đầu.

Gặp nhau ngoài ý muốn, Thẩm Lâm đưa tay rót chén trà:

"Vài ngày trước sư đệ chết ở Đại Ngụy, lão phu đi ra xem xét rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Tịch đại hiệp sớm đã thành danh, sao cũng ra ngoài hành tẩu một mình?"

Tịch Thiên Cương bưng chén trà lên nhấp một ngụm, thuận miệng nói:

"Nghe nói có người Nam triều đang ở bên này gây sự, tới đây dạo chơi mà thôi."

Thẩm Mộc gật gật đầu, cảm thán nói:

"Người giang hồ ở Nam triều quả thật có phần khoa trương rồi. Giang hồ hai triều từ trước đến nay nước giếng không phạm

nước sông, người ngoài không quản ân oán tình cừu trong lòng, nhưng đơn đao nhập cảnh giết đại tông sư của ta, còn công khai nói những lời hung ác, nói các bộ lạc Tây Hải sau này để hắn bao che, chính là tưởng Bắc Lương ta không có người."

Tịch Thiên Cương tự nhiên nghe nói chuyện vừa phát sinh, đối với việc này nói:

"Trọng Tôn lão tiền bối là một trong bốn thánh, chính là thủ lĩnh của giang hồ Đại Lương ta. Nếu như ta đi Nam triều giết võ khôi, còn can thiệp vào nội chính Nam triều, mặc kệ là ai, Lữ thái Thanh đều sẽ tìm ta thuyết giáo. Dạ Kinh Đường kia không coi ai ra gì, Trọng Tôn lão tiền bối không định xuất sơn quản giáo người trẻ tuổi sao?"

Thẩm Lâm nói:

"Việc này do quốc sư đại nhân và Tả hiền vương quản, Thiên Cơ môn ta chỉ du dũng giang hồ, không quản được rộng như vậy. Lại thêm Dạ Kinh Đường vừa nói xong lời đó, tất nhiên không dám tiếp tục lưu lại phía bắc xà nhà, hiện tại đã nhập quan."

Thiên Cơ môn giỏi về kỳ dâm xảo kỹ, cơ quan ám khí chỉ có thể coi là phó nghiệp, chỗ lợi hại thật sự là chế tạo áo giáp quân giới, xây dựng thành trì, thủy lợi, môn đồ rời núi hầu như đều là thượng khách của các thế lực lớn, tai mắt linh thông xa xa không phải thế lực giang hồ tầm thường có thể so sánh.

Lần này Tịch Thiên Tuyền tới là vì Dạ Kinh Đường, nghe nói như thế bèn dò hỏi:

"Dạ Kinh đường đã chạy rồi?"

Thẩm Mộc gật đầu:

"Đánh xong Tư Mã Việt liền bỏ chạy, bây giờ chỉ sợ đã sắp vào Hắc Thạch quan, căn bản không cho ta cơ hội tìm người giang hồ."

"Thật sao."

Tịch Thiên Cức khẽ vuốt ngón tay, sau khi hàn huyên vài câu, cũng không trì hoãn thêm nữa, cáo từ đứng dậy chạy như bay đi, thay đổi lộ tuyến không tiến về Lang Hiên thành nữa mà trực tiếp hướng về phía Lương Châu...

Chương 884 - Kiếm Vũ Hoa

Chương 884: Kiếm Vũ Hoa

Xoạt, xoạt,

Mà con đường lát gạch này dẫn tới một trấn nhỏ bên ngoài cửa cốc, trên trấn chỉ có mấy trăm nhân khẩu, thương khách lui tới gọi nơi này là Phó gia trang.

Phó gia đặt ở Lương Châu ba trăm năm trước, là thế gia đứng đầu của Lương Châu, lập nghiệp trong loạn thế, từng vì Đại Yên đánh hạ nửa giang sơn, vinh hoa phú quý kéo dài ba trăm năm, cũng vì Đại Yên trấn thủ giang sơn ba trăm năm, cho đến cuối cùng Đại Yên mất nước, mới hoàn toàn biến mất ở trong dòng sông lịch sử.

Kiếm Vũ Hoa là con cháu trực hệ của Phó gia, vì tránh hoạ nên đổi họ, hành tẩu giang hồ không lâu, nhưng kinh lịch cũng coi như là biết tròn biết xấu, đã trở thành du hiệp nổi tiếng bên ngoài, đi tới Trạch Châu cũng được giang hồ hào môn nhìn trúng, hoá thân thành truyền nhân luyện kiếm pháp, sau đó được coi là hạt giống tốt có thể tiếp nhận tên gọi Kiếm Thánh, còn có một người hồng nhan tri kỷ vừa thấy đã yêu.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cả đời Kiếm Vũ Hoa sẽ ầm ầm dậy sóng, mười năm sau có thể siêu việt Chu Xích Dương, cũng có thể là sánh vai Tôn Vô Cực, cho dù kém hơn hai người này thì cũng có thể lưu lại một đoạn truyền kỳ chuyên thuộc về mình trên giang hồ.

Nhưng Kiếm Vũ Hoa nằm mơ cũng không ngờ rằng ngay trước khi định ra hôn ước, hắn lại gặp phải một tên biến thái!

Thiên phú của Kiếm Vũ Hoa rất cao, những thế hệ trẻ tuổi khác của hào môn cũng không phải chưa từng đánh nhau qua, có thể có lúc phải lao lực, nhưng chưa từng xuất hiện tình huống bị chèn ép.

Kết quả giao thủ với Diệp Tứ Lang vừa mới ngoi lên, hắn trực tiếp bị đánh tại chỗ !

Sau đó Chu Hoài Lễ và Hiên Viên Hồng Chí chỉ đen là trắng, hắn đứng ra làm chứng thì đã vứt binh khí xuống, tùy là hành động hiệp nghĩ của võ giả, nhưng sau khi bị đánh bại thì hắn cảm thấy mình cố gắng thế nào cũng rất khó đuổi kịp Diệp Tứ Lang, có suy nghĩ về nhà trồng trọt.

Nếu như chỉ là thiên phú cao hơn hắn thì cũng được, nhưng mà phẩm hạnh của Diệp Tứ Lang cũng không kém hơn hắn, múc khi hắn đứng lên nói lời hiệp nghĩa, ban đêm bị Chu Hoài Lễ tìm đến thanh lý môn hộ, đao khách say khướt tới cửa kia, mặc dù hắn không nhìn thấy rõ ràng, nhưng sau đó từ thân thể cao lớn của đao khách đó để phán đoán thì hắn là Diệp Tứ Lang.

Hắn chỉ nói câu người giang hồ nên nói, vậy mà Diệp Tứ Lang đã không tiếc kết thù hận lớn, giúp hắn ngăn Chu Hoài Lễ lại cứu hắn một mạng, có thể nói là hoàn toàn trở thành bộ dáng mà hắn hướng tới.

Từ đó về sau, Kiếm Vũ Hoa không còn lòng dạ nào ở giang hồ nữa, chỉ là mai danh ẩn tích cùng hồng nhan ở cố hương.

Lương Châu vốn là nơi xa xôi, lưng tựa Hồng Sơn, Kiếm Vũ Hoa gần nửa năm không ra ngoài cũng chưa từng hiểu tình huống bên ngoài.

Nhưng mà hắn ở nhà nhàn rỗi không có chuyện gì thì luyện võ, hiện tại cũng đã có tiêu chuẩn Tông Sư. Với thiên phú của Diệp Tứ Lang, hiện tại ít nhất cũng nên chạm đến ngưỡng cửa của trung

du Tông Sư.

Khoảng hai mươi tuổi mà đã đến tình trạng này, tương lai có thể nói là bát đại khôi là việc chắn chắn, nếu như lại giao thủ với nhau một lần nữa, không biết Phong Ba Côn của hắn còn có thể chống đỡ được mấy chiêu của Diệp Tứ Lang nữa...

Lộc cộc, lộc cộc...

Kiếm Vũ Hoa dọn dẹp mộ tổ, đang lúc suy nghĩ khắp mọi việc thì chợt nghe trên thị trấn truyền đến tiếng móng ngựa.

Nhìn thoáng qua, một con tuấn mã màu đỏ thẫm chậm rãi đi vào thị trấn, mồ hôi trên người ngựa bốc hơi, tiếng thở như sấm, chỉ vừa xuất hiện đã làm cho trấn nhỏ cuối thu trở nên khô nóng.

Hơn nữa người nhìn thấy là một vị khách giang hồ với thân hình cân xứng, mũ rộng vành che khuất nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ của người này, bên hông ngựa có một cây trường thương màu đen, từ hình dạng và cấu tạo đến xem là trường thương dài chín thước rưỡi.

Mặc dù chỉ là một người một ngựa một thương, nhưng đứng ở trên trấn lại có lực áp bách của thiên quân vạn mã, cho dù là Kiếm Vũ Hoa võ nghệ không tầm thường cũng đang căng thẳng trong lòng.

Xoạt, xoạt...

Kiếm Vũ Hoa cầm cái chổi cán dài, chậm rãi đi ra rừng bia đá, đi tới đường phố trong tiểu trấn, nhìn về phía thương khách đang ở phía xa, mỉm cười chào hỏi:

"Đại hiệp đến tìm người?"

Lập tức thương khách nhìn vào nghĩa trang ở chỗ sâu, trầm mặc một lát mới mở miệng:

"Ngươi là hậu nhân của Phó gia?"

Giọng nói trong trẻo, nghe chỉ là một người trẻ tuổi khoảng ba mươi tuổi, tuy lời nói bình tĩnh, khí thế xen lẫn nhưng trong câu chữ kia, giống như núi cao.

Kiếm Vũ Hoa ý thức được người này muốn giết hắn thì cũng không cần xuống ngựa, liền để chổi vào bên tường, phủi bụi trên người một cái:

"Trên trấn này đều là hậu nhân của người thủ mộ Phó gia, các hạ trước kia chưa nghe nói qua sao?"

"Phó gia quá ngu ngốc, năm đó nếu hiểu được thời thế, không đến mức rơi vào tình cảnh môn đình suy bại đến mức này."

Chương 885 - Ngươi Xác Định Biết Cưỡi Ngựa Chứ

Chương 885. Ngươi Xác Định Biết Cưỡi Ngựa Chứ

Sau khi thương khách đánh giá một phen, không ở lại lâu, khẽ kẹp bụng ngựa đi về phía Hồng Sơn.

Đáy mắt Kiếm Vũ Hoa có chút không hiểu thấu, nhìn về phương hướng Hồng Sơn, mãi cho đến khi một người một ngựa hoàn toàn biến mất thì mới âm thầm thở ra một hơi, về tới phòng.

Tiểu thư Chu gia bây giờ đã gả làm vợ người ta, ăn mặc như người nữ tử bình thường đang dọn dẹp cái bàn trong phòng, thấy Kiếm Vũ Hoa trở về, dò hỏi:

"Đó là ai?"

"Có lẽ là cao thủ từ Nhai Châu tới."

"Có phải là người trong nhà phái tới đuổi giết chúng ta hay không?"

"Yên tâm, nơi này ngay dưới chân Hồng Sơn, Thuỷ Vân Kiếm Đàm không thể trêu vào Hồng Sơn bang, không dám tới đây gây chuyện."

"Ừm..."

Lộc cộc, lộc cộc...

Tuấn mã lao nhanh ở giữa vùng đất hoang dã phía tây Lương Châu, tốc độ chậm hơn rất nhiều so với tốc độ như chớp của đêm

qua.

Dạ Kinh Đường ngồi trên lưng ngựa, trong đêm bôn ba khó tránh khỏi có ba phần mệt mỏi, nhưng ánh mắt vẫn rất trong sáng, chỉ là có chút lo lắng bảo mã dưới hông có thể xảy ra chuyện vì mệt mỏi hay không.

Xế chiều hôm qua, khi xuất phát từ thành Lang Hiên, con thần mã này đã dùng mấy canh giờ chạy tới Hắc Thạch Quan, ước chừng là lộ trình của ngựa bình thường trong hai ngày.

Mặc dù nhìn không có vấn đề gì, nhưng Dạ Kinh Đường cũng không dám chạy vào chỗ chết, nửa đường dừng lại nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau đó mới tiếp tục xuất phát, chờ đến khi trời sáng mới ra khỏi Hoang Cốt.

Thái hậu nương nương mới đầu còn dựa vào trong ngực nói chuyện phiếm, nhưng thân thể có chút hư nhược, Dạ Kinh Đường cũng không thể chủ động trò chuyện với nam nam nữ nữ để tạo hứng thú, trò chuyện một chút đã bắt đầu mệt rã rời, tựa vào trên người ngủ thiếp đi.

Lúc này trời đã sáng, Dạ Kinh Đường cúi đầu quan sát tình huống, Thái hậu nương nương nghiêng người dựa vào trong ngực híp mắt, khí sắc đã khá hơn hôm qua té xỉu rất nhiều, gò má hơi tròn của thái hậu thậm chí còn ửng đỏ, con mắt khẽ nhúc nhích thoạt nhìn giống như đang nằm mơ, nhưng cũng không rõ là đang mơ cái gì.

Dạ Kinh Đường muốn cho Thái Hậu ngủ thêm một lát, liền dùng mũ rộng vành che mặt lại, tránh ánh sáng ban ngày đánh thức nàng.

Kết quảtay hắn vừa động, Thái hậu nương nương đã lắc người một cái, sau đó giật mình tỉnh lại, mờ mịt nhìn xung quanh, lại ngồi xuống gãi đầu bên tai:

"Sao bản cung lại ngủ thiếp đi... Đến đâu rồi?"

"Sắp ra khỏi Hoang cốt, khoảng cách đến thị Lộ trấn còn hơn hai trăm dặm, có lẽ trước mặt trời mọc sẽ tới."

Thái hậu nương nương vừa tỉnh lại còn có chút mơ hồ, hơi suy nghĩ một chút, ánh mắt mới khôi phục bình thường, nhìn về phía bầu trời:

"Hôm nay là trời đầy mây, đi đêm cũng không nhìn thấy đường, vẫn là chậm rãi lại chút, không nên gấp gáp."

"Chít chít..."

Chim chim đang ngủ trong bọc hành lý bên hông ngựa, hơi nhúc nhích một chút, sau đó lại không có động tĩnh.

Thái hậu nương nương liếc mắt nhìn, nhếch miệng lên cười một tiếng. Nàng thấy Dạ Kinh Đường một ngày một đêm không chợp mắt, ngẫm lại rồi giơ chân lên,xoay người ở trên yên ngựa , từ tư thế ngồi ngang ngựa biến thành cưỡi ngựa:

"Ngươi một ngày không chợp mắt, nghỉ ngơi một chút, để bản cung cưỡi ngựa."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy Thái hậu nương nương xoay ở trước người, rõ ràng sững sờ, lúc đầu cũng không từ chối, nhưng ngay lúc đó lại cảm thấy có gì không đúng... Lúc đầu, Thái hậu chỉ ngồi ngang bên cạnh hắn, chỉ là hai chân va chạm một chút, mặt tiếp xúc với nhau cũng không lớn.

Mà bây giờ nàng lại xoay người về phía cưỡi ngựa, thân thể của hai người chính là hoàn mỹ phù hợp, phần eo vừa vặn kẹp lấy quả đào mềm mại...

Dạ Kinh Đường cảm giác không đúng, sợ va chạm đến Thái hậu nương nương, sau đó dời đi.

Thái hậu nương nương không cảm thấy tư thế này có gì khác với lúc trước, đưa lưng về phía Dạ Kinh Đường còn hơi buông lỏng một chút, tiếp nhận dây cương từ trong tay Dạ Kinh Đường, sau đó liền mạnh mẽ kẹp bụng ngựa, lên tiếng:

"Cha.. cha..!"

"Tê..."

Kết quả dưới hông là thần mã, so với trong tưởng tượng thì còn mãnh liệt hơn, vừa rồi chậm rãi chạy trốn có lẽ còn nhịn gần chết, Thái hậu nương nương đột nhiên kích thích, tuấn mã màu trắng trực tiếp nâng móng trước cao, sau đó liền vọt về phía trước.

Dạ Kinh Đường lảo đảo một cái, nhưng vẫn có thể duy trì cân bằng, kết quả Thái hậu nương nương đâm vào ngực hắn, hai người lại trượt đến gần dán sát vào nhau. Hắn giơ tay lên đỡ lấy vai của Thái hậu, không xác định hỏi:

"Thái hậu nương nương, ngươi xác định biết cưỡi ngựa à?"

Chương 886 - Gặp Người Quen

Chương 886. Gặp Người Quen

"Bản cung xuất thân là người của Tần gia ở Giang Châu, nhưng lại là tương môn hổ nữ, làm sao có thể không biết cưỡi ngựa được chứ? Chỉ là mấy năm nay trong cung không có nhiều cơ hội cưỡi ngựa mà thôi... Ài, bàn đạp đâu rồi?"

Hai tay Thái hậu nương nương nắm dây cương, muốn đưa giày vào trong bàn đạp bằng đồng, kết quả chân cong nửa ngày cũng không tìm được, nàng cúi đầu dò xét, sau đó vẻ mặt chính là cứng đờ.

Con bảo mã này là con cưng quý của Vu Mã Bộ, cho dù sức bộc phát hay sức chịu đựng đều không thua con chiến mã của Tả Hiền Vương, mà hình thể cũng không kém bao nhiêu.

Dạ Kinh Đường ngồi trên lưng ngựa, bàn đạp đương nhiên là cố ý điều khiển, hắn giẫm lên vừa vặn. Mà tư thế của Thái hậu nương nương đã có chút tốn sức, chân vươn ra, khoảng cách đến bàn đạp căn bản là không đủ!

Dạ Kinh Đường nghiêng đầu nhìn thấy cảnh này, môi hơi há ra, thoạt nhìn là muốn cười, nhưng không dám, chỉ đưa tay nhận lấy dây cương:

"Hay là để ta tới đi."

Thái hậu nương nương có thể là cảm thấy có chút mất mặt, cũng không giữ vững được nữa, trung thực ngồi ở phía trước yên ngựa. Có điều xoay người như thế, tư thế của hai người đã biến thành Dạ Kinh Đường ngồi ở phía sau, hai tay vòng qua hai bên

Thái hậu nương nương, nắm lấy dây cương cưỡi ngựa, quấn nàng vào trong ngực.

Thái hậu nương nương cảm thấy rất an toàn, nhưng tay có chút không biết để vào đâu, hai tay ôm ngực, đánh giá cảnh sắc của vùng này.

Mà tên cưỡi ngựa Dạ Kinh Đường so với vừa rồi thì khó chịu hơn rất nhiều. Hai tay ôm Thái hậu vào giữa, búi tóc gần như dán lên cằm, mùi thơm của nữ nhân thấm vào chóp mũi, muốn ngửi không thấy cũng khó khăn, cũng đúng, Thái hậu còn ôm cánh tay chen ngực, kích thước vốn đã không nhỏ, ngay dưới mí mắt càng căng phồng.

Dạ Kinh Đường vì phòng thân thể xuất hiện dị dạng, lập tức cũng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn trời, dùng lỗ mũi nhìn đường đi tới...

Đông Nam của Lương Châu là bình nguyên của sa mạc, mà tới Tây Bắc thì dần dần xuất hiện khu vực đồi núi, cho đến khi bị Hồng Sơn ngăn cản đường đi.

Hồng Sơn và Hoàng Minh Sơn cùng thuộc một dãy núi, chỉ là cách gọi khác nhau, từ Hoàng Minh Sơn đi qua là không về lại được, mà từ Hồng Sơn này đã đến Sa Châu.

Trước kia, Dạ Kinh Đường thường xuyên đến Nhị Châu, đi là nhìn thấy đường mòn trong khe núi, cũng chính là địa bàn của Trịnh Khôn ở Hồng Sơn bang, mà bây giờ muốn đi đến Hoa Phật trại của Hồng Sơn bang, phương hướng chủ phong thì lộ tuyến sẽ lệch một chút, nhưng cũng coi như là quen thuộc.

Bởi vì khí sắc của Thái hậu nương nương dần dần tốt lên, Dạ Kinh Đường cũng không cho ngựa đánh bạc mệnh chạy, ven đường đi mấy chục dặm thì nghỉ ngơi một chút, cho đến lúc xế chiều mới tới gần cửa cốc bên ngoài sơn mạch.

Hoàng hôn, bầu trời âm trầm không có quá sáng ngời.

Dạ Kinh Đường cưỡi ngựa đi về phía cuối tầm mắt, Thái hậu nương nương thì giương mắt nhìn đỉnh Tuyết phía trên ngọn núi xa, đáy mắt có chút ngạc nhiên:

"Bây giờ còn chưa là mùa đông, bên nào có tuyết?"

Dạ Kinh Đường không cảm thấy kinh ngạc, giải thích nói:

"Bên này không giống với Trung Nguyên, địa thế rất cao, tháng 9,10 đã bắt đầu có tuyết lớn, trên núi Hồng Sơn đều có đỉnh tuyết, năm ngoái lúc này, đã có tuyết lớn ngập núi, nhìn thấy sông cũng không qua được, ta còn ở lại bên kiabảy tám ngày, thiếu chút nữa không thể về nhà ăn tết..."

Thái hậu nương nương sinh ra ở Giang Châu bốn mùa như xuân, trước khi đi kinh thành cũng chỉ nhìn thấy tuyết trong sách, trong lòng vẫn luôn rất thích cảnh tượng như áo choàng màu bạc bao phủ kia, nghe thấy lời này, trong lòng đương nhiên là có chút chờ mong cảnh tượng như tuyết rơi.

Hai người nói chuyện phiếm ở giữa, dần dần tiếp cận thị trấn ở bên ngoài cột đá.

Lúc đầu Dạ Kinh Đường không chú ý quá nhiều, chỉ là kể chuyện xưa với Thái hậu nương nương, mà chim chim đứng trên vai tìm kiếm nơi ăn cơm, nhãn lực khá kinh người, sau khi liếc nhìn một vòng, nhìn một hán tử đang sửa chữa nóc phòng trên trấn:

"Chít chít!"

Dạ Kinh Đường nghe thấy cảnh báo, lông mày tự nhiên nhíu một cái, vô ý thức tay phải ôm eo nhỏ của Thái hậu nương nương, tay trái cầm chuôi đao sau thắt lưng.

Mà Thái hậu nương nương không kịp chuẩn bị, sắc mặt đỏ lên, nắm lấy bàn tay to bên hông, có chút luống cuống nói:

"Thế nào?"

Dạ Kinh Đường cũng không đáp lại, chỉ nhíu mày thăm dò phương hướng chim chim ra hiệu, thấy được trên nóc nhà có một vài nam tử trẻ tuổi, nhưng khoảng cách còn hai dặm chỉ nhìn được đại khái, cảm giác lạ lẫm lại nhìn quen mắt, trước tiên thật đúng là không nhận ra là ai, liền thấp giọng hỏi:

"Là ai?"

"Chít chít..."

Nhãn lực của chim so với người còn lợi hại hơn rất nhiều, đối với kẻ địch càng là rất nhạy cảm, lập tức nhảy dựng lên, một cái ngang đá bay, móng vuốt giẫm lên ngực của Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường nhớ lại, lập tức nhớ tới là Kiếm Vũ Hoa từng ở Chu gia, một chiêu ưng săn thỏ mà đạp lên ngực hắn, đáy mắt không khỏi ngoài ý muốn.

Thái hậu nương nương cũng không nhìn quá lâu, dò hỏi:

"Ngươi có quen không?"

Chương 887 - Chim Chim Gặp Người Quen

Chương 887. Hai Chim Cãi Nhau

"Ừm. Trước kia ở Trạch Châu đã từng quen biết một du hiệp giang hồ, thoạt nhìn là ẩn cư ở chỗ này."

Dạ Kinh Đường muốn đi Hồng Sơn bang, cho dù là thân phận nào thì cũng là nhân tố bất lợi với hắn, vì vậy hắn không tiến lên chào hỏi ôn chuyện, mà dùng khăn che mặt che khuất mặt, đội mũ rộng vành thấp từ đi qua trong thị trấn.

Kiếm Vũ Hoa đang sửa sang trên nóc nhà, đương nhiên cũng phát hiện bên ngoài trấn có hai người một ngựa.

Lần trước Dạ Kinh Đường che mặt, cử chỉ lời nói còn như lãnh cảm, lần này người tới lại là ôm mỹ nhân ngọc sáng, nhìn như một du hiệp phóng đãng, Kiếm Vũ Hoa đương nhiên không nhận ra là ai, chỉ là tùy ý nhìn qua.

Dạ Kinh Đường rất nhanh đi qua thị trấn, đi đến đường lên núi, vốn tâm tư của hắn cũng không đặt trên người Kiếm Vũ Hoa, nhưng sau khi đi được một chút thì chợt nghe phía sau truyền đến vài tiếng nói chuyện như có như không:

"Lại là ai?"

"Không rõ ràng, cưỡi ngựa tốt, cũng mang theo trường thương giống người gặp lúc giữa trưa, có lẽ là một nhóm người."

"Sao lại chạy lên núi, bên trong xảy ra chuyện gì à?"

"Không rõ ràng, ta đi nghe ngóng một chút."

...

Dạ Kinh Đường nghe thấy đôi lời này, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Kiếm Vũ Hoa từng là Thiếu đương gia của hào môn, ánh mắt hiển nhiên sẽ không kém, khẳng định nhìn ra được con ngựa này của hắn hiếm thấy cỡ nào.

Có thể cưỡi ngựa giống hắn, thậm chí ngộ nhận là một nhóm người, vậy thương khách đi ngang qua giữa trưa, bối cảnh tuyệt đối không nhỏ.

Từ nơi này lên núi, vượt qua Vân Lĩnh chính là sơn trại của Hoa Văn Phật, đối phương khẳng định cũng đi Hồng Sơn bang, đi cùng đường với hắn, nếu như đối phương đi chậm rãi thì không chừng còn có thể cách núi tương vọng...

Thái hậu nương nương vẫn luôn bị ôm eo, đợi nửa ngày không thấy Dạ Kinh Đường nói chuyện, nàng còn tưởng rằng Dạ Kinh Đường chỉ muốn ôm, ánh mắt cổ quái, mặt không đổi sắc nắm tay đẩy:

"Dạ Kinh Đường?"

"Hả?"

Dạ Kinh Đường lấy lại tinh thần, nhanh chóng buông tay ra, giải thích:

"Nghe được một chút tin tức, hắn thất thần."

Thái hậu nương nương âm thầm thở ra, đưa mắt nhìn về phía đường nhỏ gập ghềnh trên núi:

"Từ nơi này đi lên là đến sao?"

"Không sai biệt lắm, đi hơn ba mươi dặm đường núi đã đến Văn Phật trại."

Dạ Kinh Đường không đoán được thân phận thương khách đi ngang qua giữa trưa, tiến vào núi hoang không người, có thể gặp phải chuyện ngoài ý muốn, lập tức xoay người xuống ngựa, điều chỉnh bàn đạp xuống, để Thái hậu nương nương có thể làm tốt, sau đó trực tiếp dắt ngựa lên trên sườn núi, còn lấy tấm thảm từ bên hông ngựa, đưa cho Thái hậu:

"Trên núi thật lạnh, đừng có bị gió lạnh."

Thái hậu nương nương nhận lấy tấm thảm, khoác ở trên vai, đang muốn tiếp tục nói chuyện phiếm, kết quả lại phát hiện chim chim ngồi xổm ở phía sau bỗng nhiên ngẩng đầu lên, một bộ dáng hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào trên sườn núi.

Dạ Kinh Đường thấy vậy còn tưởng rằng lại có tình địch, dừng bước lại nhíu mày quan sát, kết quả phát hiện chim chim nhìn thấy một con Hoa Điêu đứng ở trên vách núi cách đó không xa, đang cúi đầu mổ lấy con mồi.

Thị lực của chim ưng đều tốt, hoa điêu trên vách núi có thể đã nhận ra đối thủ rình mò, lúc này nó đứng thẳng nhìn xuống dưới núi, còn mở cánh ra thị uy:

"Li!"

Chim chim nhất thời giận dữ, có thể là cảm thấy chim ưng bản địa không có chút lễ phép nào, không mời nó ăn cơm thì cũng thôi đi, còn dám thách thức nó, lúc này nó đã mở cánh lớn ra, bắt đầu thị uy:

"Khẹc khẹc khẹc..."

Sau đó hai con chim bắt đầu cách không mắng nhau, líu ríu không ngừng.

Cảnh này không nói Dạ Kinh Đường, ngay cả Thái hậu nương nương cũng nhìn không thấu. Bởi vì đối phương khiêu khích trước, Dạ Kinh Đường đương nhiên cũng không để ý chim chim, dắt ngựa lên núi.

Con đường mặc dù chưa tới đỉnh, nhưng đã tương đối dốc đứng, càng lên cao nhiệt độ càng thấp, đến khi lên đến đỉnh núi lại vào đêm, trực tiếp có cảm giác lạnh thấu xương.

Dạ Kinh Đường dắt ngựa đi bộ lên, cong cong uốn quanh dùng gần một canh giờ mới bay qua ba toà sơn lĩnh, đi tới gần hoa Phật trại ở chỗ sâu trong sơn mạch.

Hồng Sơn bang không giống với các môn phái bình thường khác, vì phòng bị quan phủ một mẻ hốt gọn, hang ổ phân tán ở từng đỉnh núi, có lời đồn rằng Hồng Sơn có Thập Bát Trại.

Hoa văn Phật Chiến Trọng Đạo là người đứng thứ hai trong giang hồ ở Lương Châu, bởi vì Tưởng Trát Hổ bình thường không lộ diện cũng coi như là chưởng môn đại diện của Hồng Sơn bang, cho nên cũng coi như là tổng đà.

Mặc dù nằm ở giữa sơn mạch, nhưng hoa Phật trại cũng không đơn sơ, là một toà thành trì xây dựng trên vách đá, vững như thành đồng, dễ thủ khó công, có khoảng hơn bảy trăm bang chúng sinh hoạt trong đó.

Đã vào đêm, giữa núi non trùng điệp không có ánh sáng, nhưng trong Hoa Phật Trại đèn đuốc sáng trưng, còn có thể nghe được tiếng gào to:

"Lớn lớn lớn..."

"Đến uống..."

Chương 888 - Suy Nghĩ Sai Lầm

Chương 888. Suy Nghĩ Sai Lầm

Thái hậu nương nương bọc lấy thảm dày, nhìn thấy hán tử đi lại trên tường thành phía Tây Bắc, nhỏ giọng hỏi:

"Đây chính là ổ thổ phỉ à?"

"Xem như là vậy đi, nhưng mà đi vào cũng đừng nói như vậy."

Dạ Kinh Đường đứng ở chỗ bí mật, sau đó một tay ôm Thái hậu nương nương, phi thân bò lên trên vách đá dốc đứng, thông qua chuyện phiếm của bang chúng xác định vị trí của Hoa Văn Phật, sau đó liền sờ soạng phía sau của hoa Phật trại.

Thái hậu nương nương nhìn đám bang chúng đi lại phía dưới, đáy lòng khẩn trương muốn chết ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, để tránh bị Dạ Kinh Đường cản trở.

Nhưng hai người còn chưa tới lầu các đèn đuốc sáng trưng phía sau sơn trại, ánh mắt Dạ Kinh Đường đã có chút ngưng tụ, nhanh chóng bưng kín bờ môi của Thái hậu nương nương cúi thấp thân hình, nhìn về phía hai bóng người bên ngoài lầu các.

Trong hai người, một người là hán tử đầu trọc mang theo bớt lớn, không có gì bất ngờ xảy ra chính là trọng đạo Hoa Văn Phật Chiến, mà đổi thành một người khác thì là bang chúng của Hồng Sơn bang, cũng không rõ ràng thân phận, đang trò chuyện với nhau:

"Nghĩ cách liên hệ với bang chủ một tiếng, bảo hắn chú ý an nguy.Sáng nay, khách giang hồ tới tuyệt đối không phải người

phàm, ý đồ đến cũng không rõ. Nếu như nghe nói bang chủ xảy ra chuyện ở Hoàng Minh Sơn, có người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, vậy thì phiền phức..."

"Hiện tại bang chủ vẫn còn đang trên đường, còn chưa tới được Tàng Long Lĩnh, sao lại liên lạc với nhau được?"

"Ai..."

Hoa văn Phật xoa nhẹ trán, hiển nhiên là đang rầu rĩ.

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, nhướng mày, bỗng nhiên ý thức được một vấn đề rất quan trọng: Hoàng Minh Sơn chém giết, cũng chỉ mới ba bốn ngày trước.

Hắn phi ngựa đi một vòng, vùng đất bằng phẳng chạy rất nhanh, mà Tưởng Trát Hổ mang theo mười mấy nhân khẩu, từ Hoàng Minh Sơn trèo đèo lội suối trở về Hồng Sơn, trong đội ngũ trẻ có già có đều là gia quyến, ven đường còn phải cẩn thận giấu kín hành tung, tốc độ khẳng định chậm hơn rất nhiều.

Hơn nữa hắn cũng sẽ không tới sơn trại, nhất định là an bài vợ con ở trong rừng sâu núi thẳm...

Ý nghĩ tới đây, Dạ Kinh Đường ý thức được mình vô cùng lo lắng chạy tới, đến sớm, vợ con của Tưởng Trát Hổ cũng không an bài tốt, hiện tại không có cách nào liên quan đến hắn được.

Dạ Kinh Đường phải nhanh chóng tìm được Kim Lân Đồ mà Tưởng Trát Hổ đã cầm, không thể chờ ở đây mười ngày nửa tháng, sau khi hơi suy nghĩ, lại ôm Thái hậu nương nương lặng yên thối lui ra khỏi Hoa Phật trại, thay đổi tuyến đường đi về phía Tàng Long Lĩnh ở Hồng Sơn phong.

Thái hậu nương nương không rõ ràng cho lắm, chờ đến nơi hoang tàn vắng vẻ mang ngựa tới, mới dò hỏi:

"Không vào à?"

"Tưởng Trát Hổ còn ở trên núi, chúng ta trực tiếp đi qua, để chim chim ở trên trời tìm người, hẳn là rất nhanh có thể tìm được đội ngũ."

"Ừm..."

...

Trong thiên hạ có ba Long mạch, Hoàng Minh Sơn là Bắc Long mạch, phía nam là Nam Tiêu Sơn, Nhai sơn ở chính giữa.

Nhưng mà mấy ngàn năm trước, khu vực Trung Nguyên lúc còn ở bình nguyên Tây Bắc, thì Long Mạch chỉ có một dãy núi uốn lượn ngang dọc ở phía Tây Bắc, mà Hoàng Minh Sơn cũng được xưng là Vạn Sơn Chi Tổ.

Sau đó thiên địa rung chuyển, ngàn dặm đất đai chìm xuống, Lương Châu phát ra lũ lụt, hóa thành Thiên Lý Trạch quốc, từ đó Hoàng Minh Sơn ở trong Lương Châu, mới được người gọi là "Hồng Sơn", địa danh Vọng Hà Tuyền, Hồng Hà, cũng là lúc đó sinh ra, trên thực tế nhìn sơn thủy bình thường thì căn bản không nhìn thấy sông, Hồng Sơn cũng không có lũ, chỉ là vách núi thê lương ngàn dặm hoang vu.

Chủ phong Hồng Sơn là Tàng Long lĩnh, cũng được xưng là Thiên Trụ phong, là một trong những ngọn núi cao nhất trong thiên hạ, nghe đồn là nơi Long Mãng sinh sống, thời thượng cổ, các bộ lạc vu sư như Đông Minh bộ, còn có thể chạy đến giữa sườn núi tế tự, tuy rằng bây giờ sớm đã bị bỏ hoang, nhưng cẩn thận tìm kiếm, vẫn có thể tìm được chút ít gạch đá chôn sâu dưới lòng đất.

Đêm hôm khuya khoắt, giữa sườn núi Tàng Long lĩnh.

Dạ Kinh Đường bọc áo choàng đen, tay nắm tuấn mã màu

trắng. Trải qua một đêm bôn ba đường dài, đã dần dần tới vùng có tuyết. Thời tiết cuối thu vốn lạnh lẽo, cũng triệt để chuyển thành gió núi rét, thổi đến mức người ta không mở mắt ra được.

Mặc dù là người lớn lên ở Lương Châu, nhưng Dạ Kinh đường cũng là lần đầu tiên bò tới long lĩnh, tố chất thân thể kinh người không sợ mỏi mệt, nhưng trên núi rét lạnh, tiêu hao rất lớn, bất luận người hay ngựa đều thở phì phò như trâu.

Lúc đầu Thái hậu nương nương nhìn thấy đỉnh tuyết, còn cảm thấy rất đẹp, đợi đến khi trăm cay nghìn đắng mới phát hiện đây đúng là chỗ ở của Thần Tiên, căn bản không thích hợp cho người khác đặt chân.

Lúc này Thái hậu ngồi ở trên lưng ngựa, dùng thảm che kín thân mình, gương mặt vẫn lạnh mà đỏ bừng như trước, giương mắt nhìn lên núi cao nguy nga thẳng đến tầng mây, cũng không xác định chính mình có thể sống sót leo lên trên hay không.

Chương 889 - Ngủ Thiếp Đi

Chương 889. Ngủ Thiếp Đi

Mà so với nàng, chim lớn mập mạp thì thoải mái hơn nhiều.

Chim Chim với một thân lông trắng rất dày, bản thân nó thích hợp hoạt động trong cánh đồng tuyết, lúc này đã lên tới đỉnh núi cao, trái lại tinh thần càng thêm phấn chấn, nó một mực bay tới bay lui trong núi, thỉnh thoảng còn chạy đến trên đỉnh núi tuyết nhặt một cái mảng băng nhỏ trở về, để Thái hậu nương nương nhìn xem.

Dựa vào sự tính toán của Dạ Kinh Đường, Tưởng Trát Hổ mang theo mười mấy gia quyến, hẳn là ở nơi nào đó phía bắc Tàng Long lĩnh, mà hắn phải tìm kiếm hội hợp, trước tiên phải vượt qua Tàng Long lĩnh.

Từ ngày hôm trước, hắn đã hai ngày hai đêm không chợp mắt, nói không mệt mỏi là giả, hơn nữa ngựa đứt quãng di chuyển, cũng không có cơ hội nghỉ ngơi, nếu cưỡng ép vượt qua Tuyết Sơn khẳng định là mệt chết.

Vì vậy, Dạ Kinh Đường đến gần biên giới có tuyết, sau đó không tiếp tục đi lên chỗ cao nữa, mà là thuận theo sườn núi đi ngang qua nơi đặt chân, tìm kiếm nơi có thể qua đêm.

Lúc này đã đến gần Tàng Long lĩnh, trên vách núi tất cả đều là núi đá đông đất, ngẫu nhiên cũng gặp được vài đóa hoa cỏ hiếm thấy, tỷ như Tuyết Liên Hoa...

Thái hậu nương nương bọc trong thảm, nhìn dãy núi hoang vu nhưng lại không mất vẻ tráng lệ, tuy rằng bị gió lạnh thổi qua rất

sặc sỡ, nhưng trong con ngươi cũng không thiếu vẻ ảm đạm, dù sao cảnh sắc tráng lệ nơi thế ngoại này, chưa nói đến chuyện ở lâu trong thâm cung, cho dù là giang hồ du tử lưu lạc thiên nhai, cả đời cũng không thấy được mấy lần, xem như là ký ức suốt đời khó quên.

Hai người đi xem một chút, tìm ước chừng nửa dặm đường, sau đó đi tới dưới một tảng đá lớn lưng chừng núi.

Dạ Kinh Đường ghìm cương ngựa dưới tảng đá, để chim chim canh gác, sau đó hai tay đỡ lấy eo Thái hậu nương nương, trực tiếp nâng nàng ôm xuống.

Thái hậu nương nương ngồi trên ngựa lâu như vậy, cũng đau nhức sống lưng, sau khi rơi xuống đất lấy tay vịn núi đá, vỗ nhẹ mấy cái vào đùi, sau đó quan sát trái phải, cuốn lên tấm thảm từ bên cạnh ngựa, muốn trải trên mặt đất.

Tuy nhiên Thái hậu nương nương thuở nhỏ chính là Kim Chi Ngọc Diệp, mặc dù muốn hiền lành một chút, nhưng chưa bao giờ ăn ngủ ngoài trời, còn thật không biết làm thế nào để trải thảm để cho hai người ở trong khe đá loạn thất bát tao ngủ thiếp đi.

Dạ Kinh Đường cắm trường thương dưới đất như cọc ngựa, buộc con ngựa trắng lên phía trên, từ trong bọc hành lý lấy ra cỏ khô để cho ăn, thấy Thái hậu nương nương ôm vải trải có chút mờ mịt, liền tiến lên nhận lấy tấm thảm, đặt dưới vách đá:

"Nơi này khẳng định không thể nằm xuống được, dựa vào đá ngủ, chỉ chốc lát là xong."

Thái hậu nương nương thấy vậy, đi tới trước mặt, mang tấm thảm bọc xuống, tiếp theo ôm cánh tay, ngồi xuống trước mặt Dạ Kinh Đường:

"Trước kia ngươi áp tiêu cũng ngủ như vậy sao?"

"Đúng vậy a, nhưng trên sa mạc không có lạnh như vậy."

Dạ Kinh Đường kéo thảm lên, quấn trên người Thái hậu, lại đem tấm thảm đắp ở phía trước băng bó một tầng, sau khi quấn quá nhiều thì thái hậu giống như một con sâu.

Thái hậu nương nương cảm giác rất ấm áp, nhưng nhìn thấy Dạ Kinh đường chỉ khoác áo choàng, vẫn ân cần nói:

" thảm này lớn, cùng đắp là được rồi, mặt của ngươi đều đã đỏ lên rồi."

Dạ Kinh Đường mặc áo bào mùa thu, ở trên núi xác thực có chút lạnh, tuy nhiên gánh được, nhưng khẳng định không thoải mái lắm, thấy vậy cũng không nhiều lời, cùng Thái hậu tựa vào thảm, đồng thời mang tới lương khô:

"Ăn chút đồ ăn, an tâm ngủ đi, ta cùng chim chim thay phiên gác đêm."

Trên đường đi Thái hậu nương nương thường ngủ gật, lúc này đêm khuya người tĩnh nam quả nữ tựa cùng một chỗ, dù sao cũng có chút không ngủ được, nàng từ dưới thảm thò tay ra tiếp nhận túi lương khô, phân cho Dạ Kinh Đường hơn phân nửa, ôn nhu nói:

"Nghe nói là nơi ở của Thần Tiên Tàng Long lĩnh, trên sách liền ghi lại, một người tiền triều ngẫu nhiên gặp được người ngoài đời trong núi, được người đó điểm hóa, trở thành cao thủ tuyệt thế."

Dạ Kinh Đường ném thịt khô vào trong miệng, lại uống hai ngụm nước, đáp lại:

"Trương Tử Minh tiền triều, tổ sư gia của Hồng Sơn bang, võ nghệ quả thực rất lợi hại, nhưng làm người không được, chiếm núi làm vua thổ phỉ. Con trai hắn kế nhiệm bang chủ cũng là như thế, cuối cùng bị Liễu Thiên Sanh làm thịt."

"Thật sao? Ta còn tưởng những thứ này chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới còn có người như vậy... Lại nói thế tử của Lương Vương, còn đi tới đỉnh núi Tàng Long lĩnh xem mặt trời mọc, không biết có thật hay không..."

Thái hậu nói chuyện phiếm một lát, phát hiện bên tai không có ai trả lời, liền quay đầu nhìn lại, đã thấy Dạ Kinh Đường tựa vào hai con ngươi trên vách đá, không ngờ lại ngủ thiếp đi.

Thái hậu mới đầu nhìn cử chỉ của Dạ Kinh Đường như thường, còn định tán gẫu vài câu, lúc này mới ý thức được Dạ Kinh Đường mệt mỏi bao nhiêu, vội vàng ngừng nói.

Nhìn gương mặt lạnh lùng gần trong gang tấc, ánh mắt Thái hậu nương nương giật giật, lại kéo tấm thảm mỏng trên người lên, khoác lên cổ Dạ Kinh đường.

Phát hiện tay của Dạ Kinh Đường lạnh buốt, Thái hậu rón rén nắm lấy tay, đặt trên bụng ấm áp, sau khi nhìn chăm chú một lúc lâu, buồn ngủ chậm rãi dâng lên trong óc, cũng nhắm mắt lại tựa vào đầu vai...

Chương 890 - Đoạn Thanh Tịch

Chương 890. Đoạn Thanh Tịch

Gió lạnh vù vù gào thét, trên đỉnh núi tuyết trắng, thương khách đội mũ rộng vành, trên bả vai khiêng trường thương bọc vải đen, trong gió lạnh bước lên đỉnh núibị tuyết đọng vạn năm bao phủ, nhìn về phía sơn dã vô tận xung quanh.

Tất cả những người đứng ở đỉnh cao nhất của ngọn chủ phong Hồng Sơn, hẳn đều sẽ sinh ra cảm giác như là tuyệt đỉnh thiên hạ, trải qua cảm giác phóng khoáng của chúng sinh.

Nhưng ánh mắt người cầm thương lại có chút bình thản, dù sao hắn cũng là Đoạn Thanh Tịch, nếu trăm loại binh khí trên thế gian là trăm ngọn núi khác nhau, bản thân hắn đã đứng trên đỉnh dãy núi, còn đứng mười năm rồi.

Đoạn Thanh Tịch đối với người trong giang hồ Đại Ngụy mà nói, là cường giả đột nhiên xuất hiện, hơn hai mươi tuổi vừa ra núi, liền lấy tư thế hiên ngang nắm lấy danh hiệu Thương Khôi, Vấn Đỉnh bách binh

Chiến tích cuộc đời không nhiều, mười năm qua chỉ đánh ba trận, đầu tiên là Bùi Viễn Minh, sau đó là hai tông sư Thương đạo không phục trong giang hồ, ba trận chiến toàn bộ giết chết đối thủ, từ đó về sau không còn ai dám tới cửa vấn lôi đài, ngồi vững danh tiếng bá chủ Nhai châu.

Xuất thương tất giết người không tính là thanh danh gì, nhưng hắn im lặng bình thường cũng không chủ động gây sự, đối ngoài chính là ngươi an phận, ta có thể coi như ngươi không tồn tại. nhưng ngươi dám không phục, ta sẽ khiến ngươi hiểu rõ tư thái

kiêu hùng của ta.

Vì thế Đoạn Thanh Tịch có rất nhiều người trên giang hồ ngưỡng mộ, ít nhất so với loại hạ độc thủ đối với văn bối như Hiên Viên triều, vẫn xem như một người hung ác nhưng thẳng thắn.

Giang hồ hiểu rõ Đoạn Thanh Tịch, chỉ có vậy, không biết rõ bối cảnh của hắn, cơ bản không tìm được nhiều chủ đề để đàm luận.

Nhưng những chuyện Đoạn Thanh Tịch không muốn cho người khác biết, lại nhiều hơn so với tưởng tượng của người trong giang hồ Đại Ngụy.

Đoạn Thanh Tịch lặng lẽ xuất hiện ở Yến Kinh, nghĩa phụ tên là Hạng Hàn Sư, đứng đầu Bắc Lương Tứ Thánh, cũng là chiến thần hộ quốc của Bắc Lương.

Nhiều năm trước, Bắc Lương bất ngờ tập kích Tây Bắc Vương Đình, chém giế vàt tù binh vô số dược sư, cũng lấy được các loại phương pháp không trọn vẹn của bí dược.

Chư bộ Tây Hải đều đang nghĩ đến việc tái hiện lại thần thoại của Túc Trì Bộ, nhuwng Bắc Lương triều đã có được bí phương và Thiên Lang Châu, sao lại không nghĩ tới việc biến nó thành của mình chứ.

Nghiên cứu nghịch hướng của Bắc Lương bắt đầu từ nhiều năm trước. Đại khái khoảng ba mươi năm trước có chút thành quả, mặc dù kém hơn bí dược của Túc Trì bộ, nhưng tốt xấu gì cũng được tính là phiên bản cường đại của Đại Lương châu, hao phí không quá nhiều cũng không mang tới dược lực chết người.

Vì vậy Lương Đế lựa chọn một đám hài đồng, bắt đầu thử bồi dưỡng, mà Đoạn Thanh Tịch vốn thiên phú nhất kỵ tuyệt trần,

không ngoài ý muốn chút nào đã một trong những người ưu tú nhất, cuối cùng được Hạng Hàn Sư thu làm nghĩa tử.

Lúc mười tuổi, Đoạn Thanh Tịch đã trở thành người trọng yếu nhất của nghĩa phụ, được mệnh phải di cư theo người khác đến Nhai Châu, sau đó cố ý để người của Đoạn Bắc Nhai phát hiện, sau đó lựa chọn làm hạt giống bái nhập sư môn, ban tên cho Đoạn Thanh Tịch, ẩn núp mấy năm sau rời núi, trở thành thương khôi Đại Ngụy, cũng trở thành một viên ám tử Bắc Lương quốc chôn ở Đại Ngụy.

Mười năm qua hắn cực kỳ ít phân tranh với người khác, cũng không phải là không màng danh lợi, mà đại bộ phận tâm tư đều dùng để bồi dưỡng thân tín thẩm thấu biên quân Nam triều, căn bản không rảnh để ý tới chuyện thế tục giang hồ.

Buổi sáng ngày hôm truowsc, hắn nhận được tin tức khẩn cấp phi ưng từ Lang Hiên thành, nhắc tới chuyện Dạ Kinh Đường đang tra án Lân Văn Cương, còn nói Dạ Kinh Đường có thể tới Hồng Sơn.

Đoạn Thanh Tịch căn bản không đáng xen vào lợi nhuận nhỏ như Lân Văn Cương, nhưng Bắc Lương buôn lậu với Lân Văn Cương, Lương Đế đã lệnh của, hắn chỉ có thể dựa vào con đường giang hồ để vận chuyển về.

Hôm nay bị triều đình Nam Triều được manh mối, có phong hiểm bị bại lộ, tự nhiên phải xử lý.

Mà danh tiếng của Dạ Kinh Đường quá nổi, đã là một trong những cao tầng của Nam Triều đã được cao tầng của Bắc Lương triều trọng điểm chú ý, muốn sớm bóp chết, vì thế mà Đoạn Thanh Tịch ngay khi nhận được tin tức, liền gấp ngàn dặm gấp rút đi tới Hồng Sơn.

Theo tính toán đứt quãng, Dạ Kinh Đường xuất phát từ Lang

Hiên thành, còn hắn xuất phát từ nhai sơn giáp ranh Lương Châu, khoảng cách hắn gần gibw bảy trăm dặm, hắn là sẽ tới Hồng Sơn trước, chỉ cần nhìn chằm chằm Tưởng Trát Hổ là có thể ngăn chặn Dạ Kinh đường.

Nhưng Tưởng Trát Hổ còn chưa trở về, Đoạn Thanh Tịch không rõ ràng động tĩnh cụ thể của Dạ Kinh đường, cũng không đoán được Tưởng Trát Hổ đang ở đâu, nên chỉ có thể một thân một mình tiến vào Hồng Sơn, thử ôm cây đợi thỏ ở tàng Phật lĩnh, xem có thể đợi được đến lúc Dạ Kinh Đường đi ngang hay không, hoặc là chờ Tưởng Trát Hổ.

Dù sao muốn từ trong núi đến nam bắc, nhất định phải vượt qua Tàng Long lĩnh, chỉ cần có người đi qua, hắn liền có thể phát hiện.

Chương 891 - Nhận Nhầm

Chương 891. Nhận Nhầm

Đoạn Thanh Tịch trường thương cắm ở bên người, ngồi trên tuyết nhai, kiên nhẫn chờ con mồi xuất hiện, đợi một mạch hai canh giờ, từ sáng sớm chờ đợi giữa trưa.

Mà một bóng người đã lâu không gặp, cũng xuất hiện trên sườn tuyết phía dưới Tàng Long lĩnh.

Đoạn Thanh Tịch im lặng quay đầu nhìn lại, có thể thấy được người tới là một người giang hồ cưỡi ngựa.

Người giang hồ kia có dáng người khá cao, lưng đeo bội đao, khoác áo choàng màu xám, cưỡi ngựa đi trong gió tuyết, cả người bất động như núi, khí thế lại bộc lộ ra, tựa như một thanh đao nhọn cắm giữa thiên địa rộng lớn.

Khí thế lanh lợi sắc bén như vậy, làm cho người ta vừa nhìn đã biết là đao khách hàng đầu tung hoành giang hồ nhiều năm.

Khí thế này, cách hóa trang này còn xuất hiện tại Tàng Long lĩnh, ngoại trừ Đao Khôi Dạ Kinh Đường, dường như không có ai khác.

Đã chờ được mục tiêu, Đoạn Thanh Tịch cũng không dài dòng, lập tức đứng dậy, rút trường thương, đi về phía dưới sườn núi tuyết.

Mà bên dưới dãy núi tuyết.

Bắc Lương Đao, Tịch Thiên Ngô, thúc ngựa đi về phía Tàng Long lĩnh, ánh mắt vẫn luôn lưu ý gió thổi cỏ lay trong núi.

Tịch Thiên Thương chuyến này là được Tả Hiền Vương nhờ cậy, đến đây ám sát Dạ Kinh Đường. Từ miệng Thẩm hộ pháp của Thiên Cơ môn nghe nói Dạ Kinh Đường đã nhập quan suốt đêm, hắn liền gấp gáp chuyển hướng đuổi theo Lương Châu.

Tịch Thiên Thương không biết cụ thể Kinh Đường đi đâu, sau khi đến Hắc Thạch quan, liền hỏi thăm dân chúng phụ cận hai ngày có người nào vội vã vào quan, tốt nhất còn mang theo trường thương và đao khí thế không tầm thường.

Kết quả rất nhanh biết được buổi tối hôm trước có một con ngựa tốt ngàn dặm, từ Hắc Thạch quan bay vụt qua, hắn lần theo một đường truy tung, liền đi tới Hồng Sơn.

Tịch Thiên Thương nghe nói Kinh Đường đêm qua ở Lang Hiên thành nói lời hung ác, trong lòng thầm đánh giá khả năng Dạ Kinh Đường tìm Tưởng Trát Hổ.

Vì vậy Tịch Thiên Thương thấy Tưởng Thiền Hổ không có ở Hoa Phật trại, chỉ muốn theo sơn mạch đi về hướng bắc, xem có phát hiện được gì không.

Kết quả vận khí của hắn không tệ.

Tịch Thiên Thương đi ngược gió núi, còn chưa vượt qua Tàng Long lĩnh, liền thấy bên cạnh sườn núi tuyết nguy nga, có một thương khách khí thế kinh người phi thân ra.

Người cầm thương mang áo bào đen đội mũ rộng vành che áo choàng, chỉ lộ ra cằm cương nghị, tay cầm một cây thương dài chín thước, khí thế cả người tựa như Long Mãng, vừa nhìn đã biết là cường giả đứng đầu đương đại.

Dạ Kinh Đường đánh bại Tư Mã Việt ở Lang Hiên thành, dùng thương pháp.

Thương khách trước mắt hiển nhiên có trình độ võ khôi.

Lại thêm khí thế này, tướng mạo này còn xuất hiện ở Tàng Long lĩnh lúc này, ngoại trừ mục tiêu Dạ Kinh Đường của chuyến đi này, còn có thể là ai đây?

Mắt thấy đối phương hành động trước, bỗng nhiên từ chỗ tối giết ra, Tịch Thiên Thương phản ứng nhanh chóng, lúc này cầm chuôi đao.

Trên sườn núi, tuyết đang không ngừng rung động kịch liệt như bão tuyết lập tức hiện lên một đạo hàn mang sáng chói!

Trong khoảnh khắc đối phương cầm đao, cả người cũng đã rơi vào phía trên, danh thương trong tay, giữa không trung chấn vỡ tấm vải đen, cuốn theo ngàn vạn bông tuyết giữa trời rơi xuống.

Một thương ầm ầm phát ra tiếng như sấm nổ, gió tuyết gào thét trên đỉnh núi lập tức bị áp thành tĩnh mịch!

Tịch Thiên Thương nhìn thấy thương thức đáng sợ như vậy, chỉ cảm thấy thương pháp của Dạ Kinh đường này còn lão luyện hơn tưởng tượng của hắn, thân hình lúc này bay về phía bên cạnh, đồng thời tay trái vung về phía trước.

Chuôi đao haithuowsc ẩn sau áo choàng lập tức hóa thành phi đao, bắn thẳng về phía trước mặt, Phía chuôi đao buộc sợi tơ hồng, tạo thành một đường nhỏ thẳng tắp trên không trung.

Đoạn Thanh Tịch rơi trên không trung tịch mịch thấy thế sửng sốt, cảm thấy "Dạ Kinh đường" có chút không đúng lắm, eo mang đoản đao, quấy nhiễu trường thương, nhìn thế nào cũng đều giống như Bắc Lương Đao Thánh Tịch Thiên Thương.

Nhưng Đoạn Thanh Tịch cùng Tịch Thiên Thương cũng không có giao tình gì, lúc này đã động thủ, hắn không rõ ý đồ đối phương là gì, đương nhiên sẽ xem người cầm đao này như mục tiêu đối địch, đánh thắng trước rồi hẵng nói, trực tiếp vung thương đánh

bay phi đao, ngay sau đó là một chiêu bổ thương, đánh tới điểm chân của Tịch Thiên Tuyền.

Ầm ầm ——Khí kình cắt gọt băng tuyết, mũi thương rơi xuống mặt tuyết mềm lập tức xuất hiện một lỗ lõm sâu nửa trượng.

Tịch Thiên Thương có thể trở thành Bắc Lương Đao Thánh, võ nghệ tuyệt đối không kém, đối mặt với thương thế hùng hổ bức người, không chính diện cứng rắn xông tới, sau khi rơi xuống đất lại lần nữa bay cuồn cuộn, tay trái kéo phi đao về, khiến cho Đoạn Thanh Tịch vung thân tránh né, tay phải đã chỉ phía trước, chuẩn bị tránh giao thủ cận người.

Nhưng Tịch Thiên Thương rơi xuống chưa phát lực, động tác lại đột nhiên dừng một chút.

Mà động tác vung thương cũng đột ngột dừng lại, hai người gần như đồng thời ngưng trệ tại chỗ.

Chương 892 - Hai Tên Ngốc

Chương 892. Hai Tên Ngốc

Âm thanh vỡ tan của tầng băng ken két từ dưới chân truyền ra, một cái khe xuất hiện trên vách tuyết.

Mà trong nháy mắt, một tiếng nổ mạnh truyền khắp ngàn ngọn núi.

Vách núi tuyết giống như bị gọt, đang bắt đầu sụp đổ, tầng băng rộng mấy trượng cuốn theo đá vụ rơi vào sườn núi tuyết chỗ hai người đặt chân, mà cả khối tuyết dưới chân cũng đang chuyển động, giống như tấm kính bị nứt ra!

Ánh mắt Đoạn Thanh Tịch và Tịch Thiên Thương đều biến đổi, quay người chạy như bay xuống núi, cũng chỉ trong nháy mắt, sóng tuyết bốc lên che mất tất cả tầm mắt, đồng thời khe vách phía dưới lưng nó cũng bị gió thổi vào.

Sắc trời đã sáng rõ, gió núi bên ngoài nhỏ đi không ít.

Sáng sớm Dạ Kinh Đường mới ngủ, lúc này vừa tỉnh lại không lâu, sau khi cùng chim chim vất vả ở bên ngoài nửa đêm thay ca, một mình ôm Thái hậu chú ý động tĩnh xung quanh.

Bởi vì tư thế dựa vào cũng không thoải mái chút nào, Thái hậu nương nương trong lúc ngủ mơ điều chỉnh thân hình, uốn éo uốn lượn liền biến thành chui vào dưới cánh tay Dạ Kinh đường, gương mặt vùi ở ngực, vạt áo căng phồng chen ở bên hông Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường một tay nâng Thái hậu, giống như ôm một cái

bình ấm lớn, trừ cánh tay có chút mỏi thì những cái khác đều rất tốt, thấy Thái hậu nương nương ngủ rất ngon, liền không đánh thức.

Vốn dĩ ý định của Dạ Kinh Đường là đợi đến khi gió tuyết dừng lại rồi mới mang Thái hậu đi qua Tàng Long lĩnh; nhưng đang lúc buồn chán nhìn tuyết, trên núi bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang như sấm rền: Sau đó là tiếng vang trầm đục như rồng ngâm, cảm giác thân núi đều đang rung động.

Thái hậu nương nương bỗng nhiên bừng tỉnh, từ trong ngực ngẩng đầu, mờ mịt nhìn chung quanh, đáy mắt mang theo ba phần hoảng sợ; mà chim chim cũng là tỉnh lại, bay lên trời dò xét.

Dạ Kinh Đường phát hiện không đúng, ôm Thái hậu trở mình đứng lên, nhảy lên cự thạch xem xét.

Kết quả phát hiện trên đỉnh núi cách đó vài dặm xuất hiện tuyết lở phô thiên cái địa, nhìn xa như tiên nhân thổ vụ, thiên uy mênh mông đủ để khiến người nhìn từ xa sợ hãi.

Thái hậu nương nương ở trong thâm cung, chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng lớn như vậy, hơi rụt cổ xuống, mở miệng nói: Hai:

"Núi sập?"

"Tuyết lở. Không cần lo lắng, tuyết lở bên đó không ảnh hưởng tới chúng ta được."

"A..."

Thái hậu nương nương thấy vấn đề không lớn, ánh mắt cũng buông lỏng chút ít, từ bên sườn ngựa lấy ra kính viễn vọng, hiếu kỳ đánh giá tình cảnh sơn băng địa liệt.

Dạ Kinh Đường cũng chưa từng thấy tình cảnh tuyết lở, đứng ở trước mặt cùng xem, nhưng vừa nhìn không thấy hai mắt, liền

phát hiện chim chim bay trên trời, bắt đầu "chít chít", giống như đang nói là... mau nhìn.

Dạ Kinh Đường sửng sốt, híp mắt quan sát tỉ mỉ, phát hiện giữa tuyết lở như bài sơn đảo hải giống như có hai chấm đen nhỏ.

Hắn tiếp nhận kính kính trên tay Thái hậu nương nương, cẩn thận xem xét, đã thấy sóng tuyết màu trắng cuồn cuộn nuốt hết tất cả dọc đường, mà khu vực trung tâm sóng triều, hai bóng người trôi theo dòng nước, khi thì bị biển tuyết bao phủ lại lao ra.

Trong đó một bóng người thoạt nhìn là thương khách, thân hình như con rắn cuốn tuyết lở, di động về phía tuyết lở bên cạnh, trong lúc chạy vẫn không quên thương xuất như rồng, đâm về phía đao khách cách đó không xa.

Đao khách cách đó không xa cũng đang thử thoát khốn, tay phải cầm lưỡi đao sắc bén dài ba thước, che chắn trước mặt. Tay trái thì cầm đoản đao hai thước, thỉnh thoảng ném ra, khi thì phi đao công kích hai chân thương khách, chuôi đao giống như quấn lấy dây thừng, sau khi bắn ra không trung còn có thể kéo về.

Hai người đánh tới mức cực kỳ nguy hiểm, Dạ Kinh Đường lại thấy không hiểu, buông kính viễn vọng đánh giá tổng quát, lại giơ kính kính vọng lên nhìn kỹ.

Tuy rằng chưa bao giờ gặp mặt, nhưng trong thiên hạ này cao thủ nhiều như vậy, có thể bày ra một thân pháp lợi hại như vậy trong tuyết lở mà vẫn không quên ngáng chân đối thủ, khẳng định là cường giả võ khôi đỉnh phong.

Hơn nữa một bên dùng Lục Hợp Thương, một bên dùng song đao, dường như chỉ có Thương Khôi Đoạn Thanh Tịch cùng Bắc Lương Đao Tịch Thiên Thương có thể chống lại.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy hai người này, có thể xác định là

nhắm vào hắn, dù sao Tịch Thiên Thương cũng là sát thủ chuyên nghiệp do Tả Hiền Vương mời tới; mà Đoạn Thanh Tịch là tử thù của Hồng Hoa Lâu, hắn còn đang điều tra Lân Văn Cương, có lý do giết hắn diệt khẩu.

Nhưng hắn thật sự nghĩ không ra, hai người này làm thế nào đánh nhau ở trên đỉnh Hồng Sơn, hơn nữa còn thù lớn như vậy, Tuyết lở cũng không thèm để ý muốn giết chết đối phương.

Thái hậu nương nương cũng rất nhanh phát hiện hai người đang lướt sóng trong tuyết lở, ngạc nhiên nói:

"Đó là cái gì? Thần tiên?"

"Hai tên ngu ngơ, đoán chừng là tới giết người nhận lầm người, đánh ra nộ hỏa. Muốn chạy cũng không xong, nhất định phải gây khó dễ cho nhau."

Vì khoảng cách quá xa, Dạ Kinh Đường không có cơ hội tới bổ đao, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người kéo chân nhau, cuối cùng toàn bộ bị đẩy vào khe núi.

Dạ Kinh Đường đưa Thái hậu đến chỗ cần đến, cũng không muốn xung đột với hai võ khôi, thấy vậy liền tranh thủ thời gian, mang theo Thái hậu vòng qua bên sườn núi.

Chương 893 - Nảy Mầm

Chương 893: Nảy Mầm

Hô ~ ~

Nhìn thấy màn đêm buông xuống, gió lạnh thấu xương cuốn theo tuyết bay, thổi qua vách núi dốc đứng.

Dạ Kinh Đường một tay dắt ngựa, đi trong đống tuyết không đến đầu gối, dùng Minh Long Thương làm gậy leo núi, bay qua lưng núi, bắt đầu đi về phía chân núi phía cánh bắc.

Thường nói lên núi dễ dàng xuống núi khó, mặt phía bắc dốc núi rất dốc, tuyết đọng xốp nhìn từ bên ngoài bình thường, phía dưới lại đầy khe đá, không cẩn thận là sẽ trượt xuống.

Cho dù Tái ngoại thần câu (con ngựa) có lực bộc phát kinh người, ở loại địa phương quỷ quái này cũng tốn sức, không dám buông ra chạy, chỉ có thể chậm rãi đi theo phía sau Dạ Kinh đường, khi móng ngựa bị đạp hụt sẽ còn hơi lảo đảo.

Thái hậu nương nương ngồi ở trên lưng ngựa, lên núi còn tốt, xuống núi lại là kinh hồn táng đảm, đi được một đoạn thì dứt khoát cũng xuống ngựa, được Dạ Kinh Đường kéo cổ tay đi ở phía sau.

Mà sau khi chim chim lượn trên bầu trời điều tra mấy vòng không thấy tung tích của kẻ địch xung quanh thì lại hạ xuống, ỷ vào độ lông trắng dày dặn của toàn thân, bắt đầu chơi trượt tuyết, giống như chim cánh cụt kéo một đường trắng thật dài trên mặt tuyết, trượt chân một cái rồi tiếp tục bay lên.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, hắn muốn tìm một tấm gỗ chẻ thành ván trượt tuyết, mang theo Thái Hậu từ phía bắc sườn núi trượt xuống, tuy hắn chưa từng chơi qua, nhưng khả năng của võ khôi đủ để đảm nhiệm loại kỹ xảo nhỏ này. Đáng tiếc là trên đỉnh núi tuyết không có một ngọn cỏ, cũng không có vật liệu thích hợp làm nguyên liệu.

Thái hậu nương nương đi theo phía sau, nhìn Dạ Kinh Đường một bước sâu một bước nông tiến lên, sau khi sơ sơ do dự, mở miệng nói:

"Dạ Kinh Đường."

"Hả?"

Dạ Kinh Đường bước chậm lại, quay đầu lại nói:

"Thế nào? Nếu không ta cõng nương nương đi?"

Thái hậu nương nương liếc nhìn Dạ Kinh Đường một cái, đáy mắt hiện ra ba phần xấu hổ, cúi đầu nói:

"Bản cung... Tình huống của ta thật ra không nghiêm trọng như ngươi nghĩ, ừm... Ta ở lúc mười lăm mười sáu tuổi đã vào cung, không có cơ hội ra cung, cho nên trong lòng vẫn muốn thử một chút..."

Dạ Kinh Đường lộ ra một nụ cười:

"Lần này chính là bồi tiếp nương nương đi du ngoạn, dạo qua một vòng cảm giác của nương nương thế nào?"

"Ai..."

Thái hậu nương nương đến gần chút, nhỏ giọng nói:

"Cảm giác rất tốt, chỉ là trong lòng vẫn còn đang băn khoăn."

"Hả? Vì sao?"

Đôi môi của Thái hậu nương nương giật giật, hơi ấp úng nói, sau đó mới hạ giọng nói:

"Năm đó sau khi ta tiến cung, cả ngày không có việc gì làm, đã để Hồng Ngọc dựng đu dây ở dưới gốc cây ngân hạnh, sau đó phát hiện phía dưới cất giấu một cái hộp..."

?

Bước chân của Dạ Kinh Đường dừng lại, quay đầu nhìn về phía Thái hậu nương nương với ánh mắt có chút cổ quái:

"Chẳng lẽ bên trong lại chứa Dục Hỏa Đồ mà năm đó Cuồng Nha Tử lưu lại?"

Thái hậu nương nương không ngờ Dạ Kinh Đường thông minh như vậy, sau khi hơi sững sờ, vuốt cằm nói:

"Đúng vậy. Tìm được Minh Long Đồ, theo quy củ thì sung công, nhưng trong cung ta không có cái gì, vất vả lắm mới tìm được bảo bối, cảm thấy nó có thể giúp ta thoát khỏi khổ hải, cho nên mới vụng trộm cất giữ..."

Dạ Kinh Đường xoay người lại, nhìn Thái hậu nương nương trước mặt, trong lúc bừng tỉnh đại ngộ mang theo vài phần nghi hoặc, ngẫm lại dò hỏi:

"Tại sao Dục Hỏa Đồ kia lại chạy tới trên người Lục Triệt Vân?"

Thái hậu nương nương hai tay bấu ở bên hông, cũng không ngẩng đầu lên được, chỉ nói:

"Không phải ngươi bị trọng thương sao, còn quan tâm ta như vậy, ta muốn ngươi nhanh khỏi một chút, lấy ra..."

"Ta cũng có chút tư tâm, nghĩ tới muốn ngươi khỏi, liền để chim chim mang cho ngươi. Lúc đầu ta muốn rời khỏi Vân An, nên tự mình thương lượng với ngươi, đến Lương Châu đi dạo một chút rồi trở về. Nhưng Ly Nhân cũng đi theo, ta không tiện mở miệng, sau đó liền chạy xa như vậy..."

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, xác định không phải Thái hậu nương nương đang nói dối đùa giỡn hắn, sau đó hắn nở nụ cười, lại kéo Thái hậu tiếp tục đi tới:

"Không sao, nương nương liều mình cản ám khí cho ta, còn lấy ra Dục Hỏa Đồ để trị thương cho ta, muốn đi dạo, ta vốn nên bồi tiếp, Tĩnh Vương không đáp ứng thì ta cũng sẽ tranh thủ cho nương nương, không cần thiết lo trước lo sau nhiều như vậy."

Thái hậu nương nương khẽ cắn môi dưới, đi theo ở phía sau:

"Trước kia bản cung cũng không biết ngươi tốt như vậy... Ngươi có cảm thấy bản cung... Sao?"

Thái hậu còn chưa nói hết câu thì phía sau đã truyền đến một tiếng "Soạt", tiếp theo hai chân của nàng đã bị đánh, cả người gần như bị đẩy bay lên, trực tiếp đem Dạ Kinh Đường ở trước mặt đẩy ra ngoài.

Dạ Kinh Đường phản ứng cực nhanh, mắt thấy phía sau rõ ràng là ngựa mất vó, cắm đầu ngã xuống đất, trực tiếp đỡ Thái hậu nương nương, đồng thời trường thương cắm vào mặt tuyết, ý đồ ngăn trở ngựa.

Bành ~

Nếu như là ở trên mặt đất, rõ ràng ngựa có nặng hơn nữa thì hắn cũng có thể dễ dàng giữ chặt, nhưng tất cả chỗ đặt chân của hắn đều là tuyết đọng, căn bản không có chỗ nào để làm bàn đạp, gần như trong nháy mắt Dạ Kinh Đường đã bị đẩy lún vào đống

tuyết.

Rầm rầm

Chương 894 - Nếu như không nói ra ngoài...

Chương 894. Nếu như không nói ra ngoài…

Dạ Kinh Đường ôm Thái hậu nương nương vào trong lòng, sau lưng cõng theo con ngựa bị ngã xuống đất, mắt thấy không dừng lại được nữa mà còn có xu thế lăn lộn, hắn cắn răng ổn định trọng tâm tìm kiếm tình hình phía dưới, đợi đến khi lướt qua một chỗ nham thạch nhô lên thì hắn mới trực tiếp đâm thương vào trong đó.

Xoạt

Minh Long Thương xuyên vào trong núi đá, phát ra tiếng nổ lớn chói tai.

cán thương đen như mực lúc này cong cong, Dạ Kinh Đường một tay bắt lấy cán thương, dùng sức dừng lại.

"Tê..."

Con ngựa dừng lại, lúc này nó lật người lên, đứng vững trên sườn dốc.

Dạ Kinh Đường bắt được cán thương, không bị trọng lượng của ngựa kéo xuống nữa, đương nhiên cũng ổn định thân thể, từ trên sườn dốc phủ tuyết ngồi dậy, nhanh chóng di chuyển đến dưới tảng đá lớn, mang theo con ngựa tới. Mắt thấy Thái hậu nương nương bắt lấy cổ áo của hắn rất chặt, mặt đều bị dọa trợn nhìn, đưa tay vỗ vỗ sau lưng:

"Không sao, không sao, dừng lại."

Mà chim chim ở phía xa lúc này cũng bay tới, rơi vào trước mặt cọ cánh tay của Thái hậu để an ủi.

Thái hậu nương nương còn chưa hoàn hồn thì hô hấp dồn dập, đầu tiên là nhìn hai bên một chút, lại nhìn về phía Dạ Kinh Đường, phát hiện Dạ Kinh Đường từ trên sườn núi trượt xuống, áo bào ở cánh tay đều bị đá vụn phá vỡ, còn đang mỉm cười an ủi nàng, vốn cảm xúc tương đối phức tạp, hoàn toàn không kềm được, vành mắt đỏ lên:

"Bản cung... Đều là ta không tốt, ta không nên vì tư tâm mà để cho ngươi mang ta chạy khắp nơi..."

"Thật sự không có chuyện gì."

Dạ Kinh Đường vuốt ve sau lưng Thái hậu nương nương:

"Lần này ra ngoài cũng không phải là không thu được gì. Ta đã báo thù cho bộ tộc Túc Trì, giúp Phạm cô nương giải quyết phiền phức, còn tìm đến Kim Lân Đồ, phát hiện ra chuyện Đoạn Bắc Nhai buôn lậu, nếu như không ra ngoài chuyến này thì sao có thể hoàn thành những chuyện này."

"Nương nương có thể bình an là tốt rồi, ngươi xả thân ở Ngọc Đàm sơn trang giúp ta ngăn ám khí, cho dù ngươi có gặp nguy hiểm hay không thì ta cũng phải nhớ kỹ, dù lần này trở về kinh thành, chỉ cần ngươi muốn ra được giải sầu, ta sẽ theo lệnh Thánh thượng mang nương nương ra ngoài, không cần nghĩ nhiều vấn đề như vậy."

"..."

Thái hậu nương nương nghe thấy lời nói thân thiện của hắn, bờ môi giật giật, muốn cười cười một tiếng nhưng lại không cười nổi, cúi đầu kéo tay áo, dò xét vết thương trên cánh tay Dạ Kinh Đường:

"Cha ta cũng không tốt như ngươi. Năm đó ta không muốn vào cung. Lúc đó cha ta bảo ta vào cung thì nên giữ mồm miệng, kết quả tốt, đi nửa đường đã thành quả phụ, thời gian mười năm cũng không thể về nhà một lần."

"Ngươi không giống, bởi vì an nguy của ta mà có thể chạy xa vạn dặm, mạo hiểm nhiều như vậy..."

"Nếu như ngươi sinh ra sớm mười năm thì tốt rồi, đi Giang Châu lăn lộn giang hồ, ta gặp được ngươi thì khẳng định tiêu sái hơn hiện tại. Nhân mạch của ta ở phương nam đặc biệt rộng, Lữ Thái Thanh cũng phải cho ta mặt mũi, Thuỷ nhi lại càng không cần phải nói, còn có Tiêu Sơn Bảo, đều phải xem sắc mặt của ta làm việc."

Dạ Kinh Đường thật ra vẫn cảm thấy Thái hậu rất đáng thương, tuổi của Tiểu Vân Ly đã bị ép làm chim hoàng yến ngàn dặm xa xôi tha hương, mười năm chưa xuất cung các, ngoại trừ chờ đợi đến lúc thọ hết thì chết già không còn gì khác, nếu như đổi lại là Tiểu Vân Ly đến thì sợ không đến ba ngày là có thể trình diễn hỏa thiêu Phúc Thọ cung, Thái hậu có thể chịu khó mười năm như thế đã rất tốt.

Trên núi cao không có người nào khác ngoài chỉ có gió lạnh và tuyết trắng.

Dạ Kinh Đường nghe Thái hậu nương nương ngồi trong lòng thủ thỉ một lát, mở miệng nói:

"Toàn bộ người của Tiên Đế đã ra khỏi cung, có con gái thì đi đất phong dưỡng lão, không có con gái hồi hương tái giá, Thái hậu sẽ không thể xuất cung sao?"

Thái hậu nương nương nghe thấy chuyện này, hiện ra ba phần thất lạc:

"Ta là Thái hậu, nào có cách nói tái giá."

"Ta đi nói chuyện với Thánh Thượng được không?"

"?"

Ánh mắt Thái hậu nương nương khẽ nhúc nhích, hiển nhiên là bị lời này làm cho bừng lên ngọn lửa hi vọng, nhưng ngay lúc đó lại tan thành mây khói, lắc đầu nói:

"Ngươi cũng đừng mở miệng ra, mở miệng ra chính là ỷ lại sủng mà kiêu không biết nặng nhẹ. Bản cung không quan trọng, quan trọng là sĩ tộc Đông Nam phía sau bản cung, Thánh Thượng cũng rất đau lòng cho bản cung, nhưng nếu nàng để cho bản cung về quê thì chẳng khác nào rũ sạch quan hệ với sĩ tộc Đông Nam, không biết người phía dưới sẽ nghĩ như thế nào."

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt:

"Nhưng mà cái gì?"

Thái hậu nương nương nói đến đây thì nhỏ giọng nói:

"Thánh Thượng là thân nữ nhi, chỉ cần bổn cung theo phép tắc, để cho Thánh Thượng mặt mũi, hẳn là cũng sẽ không nói cái gì. Nếu như chỉ là bí mật..."

Dạ Kinh Đường ôm Thái Hậu ngồi trên sườn núi, nghe thấy lời này cảm thấy có chút không quá thoả đáng, muốn tách Thái Hậu ra một chút, lại cảm thấy càng che càng lộ.

Thái hậu nương nương nói đến đây cũng cảm thấy mình có chút quá giới hạn, ngẫm lại mình đứng dậy, ngồi ở trước mặt Dạ Kinh Đường, lắc lắc đầu:

"Bản cung nói đùa, cho dù là bí mật thì bản cung cũng phải chú ý đến thân phận Thái hậu và Phượng Nghi, không thể làm chuyện

có hại thân phận... Mặc dù ta không thích thân phận này, nhưng vẫn phải chú ý..."

Chương 895 - Sao Tay Đã Chui Được Vào Trong Rồi

Chương 895. Sao Tay Đã Chui Được Vào Trong Rồi

Dạ Kinh Đường ngầm thở dài, muốn an ủi hai câu, nhưng cũng không biết nên nói cái gì cho phải, hắn đưa tay lấy tấm thảm bên hông ngựa tới, khoác lên trên lưng Thái hậu:

"mệt mỏi một ngày, nghỉ ngơi rồi đi."

Thái hậu nương nương đặt chim chim vào trong lòng, nhìn về phía cánh đồng tuyết yên tĩnh xa xa của người lùn, đáy mắt hiện lên ngũ vị tạp trần, sau khi trầm mặc một chút, mở tấm thảm trên người ra, phủ thêm một lớp cho Dạ Kinh đường, dựa vào vai rúc vào một chỗ:

"Cảm ơn ngươi, mấy ngày nay ta hẳn là cả đời cũng không thể quên được."

Tay Dạ Kinh Đường từ phía sau Thái hậu vây quanh trước người, che tấm thảm lại, tránh cho hở:

"Đừng bi quan như vậy. Thánh thượng chỉ cần nắm hết quyền hành thì đương nhiên không cần phải dựa vào nương nương khoá lại sĩ tộc Đông Nam, đến lúc đó lặng lẽ xuất cung truy tìm cuộc sống của mình, còn không phải là chuyện một câu nói."

Thái hậu núp ở trong lòng, ngẩng đầu nhìn bên cạnh gần ngay trước mắt, nhiều năm lẻ loi hiu quạnh đã sớm trôi qua quá đủ rồi, đối mặt với loại nói ra này nàng có thể coi là an ủi, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần xúc động, nghĩ nghĩ mở miệng nói:

"Dạ Kinh Đường."

"Hả?"

Dạ Kinh Đường cúi đầu nhìn lại.

Đôi mắt Thái hậu nương nương chớp chớp, đối mặt với một lát sau, vẻ mặt biến thành ngày Thái Hậu bình thường mẫu nghi thiên hạ quý khí đoan trang, kéo tay Dạ Kinh Đường đến bên hông đặt vào, tựa vào đầu vai:

"Ra ngoài ngoài chuyện cấp tòng quyền, ngươi không cần thiết câu nệ như vậy, bản cung cũng sẽ không phạt ngươi."

"..."

Dạ Kinh Đường bị kéo tay đến mức không khỏi lộ ra vẻ mặt khác lạ, nhưng ngẫm lại cũng cảm thấy có lý, vì vậy hắn không chú ý nữa, nâng đầu gối của Thái hậu nương nương lên, để nàng ngồi trong ngực, tránh cho nàng bị thương do ngồi ở trên mặt tuyết.

"Ngủ đi, không biết hai tên khờ kia có thể đuổi theo hay không, có thời gian nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi nhiều hơn."

Thái hậu nương nương núp ở trong lòng, dùng tấm thảm che đầu lại, gương mặt dán vào ngực Dạ Kinh Đường, đồng tử nhắm lại nghe tiếng tim đập nặng nề có lực, không nói nữa lời...

Phịch!

Phịch...

Đã là nửa đêm, thời tiết càng lạnh hơn, trên sườn núi gió thổi ngang qua.

Dạ Kinh Đường ôm Thái Hậu trong lòng, đang nửa tỉnh nửa mê thì chợt phát hiện tay nắm lấy khe hở của tấm thảm bị sờ lên.

Tiếp theo tay phải lạnh lẽo bị bàn tay nhỏ bé nắm lấy, sau đó rụt lại một chút, bị kéo bỏ vào giữa vải vóc, cảm giác ấm áp dễ chịu một mảnh.

Tay Dạ Kinh Đường quả thật hơi khó chịu, bàn tay theo bản năng nâng lên, ấm áp dễ chịu, nhưng người đang ôm trong ngực, theo đó có chút run lên, nàng đương nhiên cũng tỉnh lại.

Hô hô ~...

Gió núi vù vù thổi qua.

Dạ Kinh Đường mở mắt ra dò xét, mới phát hiện trên tóc đã kết sương, trên thảm dày đặc cũng rơi xuống tầng tuyết, nhiệt độ thấp đủ để cho người ta sợ hãi.

Nhưng thân thể hắn lại rất ấm áp, thân thể hai người dán sát vào nhau, thậm chí còn rịn ra chút mồ hôi.

Tay của hắn lúc đầu đặt ở bên ngoài, nắm lấy mép thảm để tránh gió thổi vào, mà lúc này lại không biết khi nào tiến vào vạt áo của Thái hậu, đang dùng tay chạm vào thứ to lớn ấm áp...

Lúc Thái hậu lên núi cũng giống như hắn, mặc trang phục mùa thu, áo màu đỏ sậm rất giữ ấm, nhưng cũng chỉ là áo mỏng, bên trong chính là cái yếm có tính chất tơ lụa.

Vạt áo phải và dây buộc ở xương sườn bên trái tương liên, là hai mảnh vải vắt chéo vào nhau, bên phải quả thật bị che khuất, nhưng bên trái lại không bị vạt áo bên phải che khuất.

Tay phải Dạ Kinh Đường tiến vào trong ngực, bàn tay nắm lại, xuyên thấu qua vải vóc tơ lụa, rõ ràng có thể cảm nhận được da thịt tinh tế mềm nhẵn.

?

Dạ Kinh Đường lập tức tỉnh táo lại, phát hiện không đúng, muốn lặng yên rút tay ra.

Nhưng hai người ôm cùng một chỗ, tay hắn ôm lấy một cục thịt ấm áp, muốn không động thanh sắc rút tay thật đúng là không dễ dàng.

"..."

Thái hậu nương nương mới tỉnh lại, phát hiện Dạ Kinh Đường lạnh cứng tay như khối băng, vốn chỉ là muốn ôm tay hắn vào trong ngực giúp Dạ Kinh Đường ra tay.

Dạ Kinh Đường bỗng nhiên to gan lớn mật, đi lên sờ vào chỗ yếu, nàng đương nhiên là bị doạ đến không dám cử động, chỉ nhắm mắt vờ ngủ, xem như cái gì cũng không biết.

Lúc này, gương mặt dán vào ngực, có thể nghe thấy rõ ràng nhịp tim của Dạ Kinh Đường đang thay đổi.

Tay hắn có phải bị giật giật hay không?

Hắn muốn làm cái gì?

Thái hậu nương nương núp ở bên trong tấm thảm, giống như đà điểu chôn đầu ở trong đất, đáy lòng hoảng sợ muốn chết, phát hiện tay Dạ Kinh Đường có ý hành động, vội vàng ôm chặt mấy phần, để tránh Dạ Kinh Đường được một tấc lại muốn tiến một thước.

Mà Dạ Kinh Đường thì trực tiếp hết chỗ nói rồi, hắn vừa định dịch chuyển nắm đấm ra khỏi, Thái hậu nương nương đã không cho hắn làm loạn, trong lúc nhất thời không khỏi có chút hoài nghi Thái hậu nương nương muốn làm cái gì.

Dạ Kinh Đường không rút ra được, cũng không dám hỏi, lại không dám bóp một cái thăm dò phản ứng của Thái hậu nương

nương, chỉ có thể giữ bất động cố gắnh nín nén.

Chương 896 - Người Tha Hương Gặp Nhau là Duyên

Chương 896. Người Tha Hương Gặp Nhau là Duyên

Băng thiên tuyết địa không có tiếp tục quấy nhiễu, đầu óc Dạ Kinh Đường đã hoàn toàn thanh tỉnh, tâm tư còn tập trung ở trong lòng bàn tay, muốn rút cũng không thể tách rời.

Bởi vì trên tay có xúc cảm đặc biệt nên cái mông vốn ngồi trong ngực cũng dần dần hiện ra cảm giác nặng nề, tâm tư loạn thất bát tao toàn bộ tăng lên.

Dạ Kinh Đường không rõ ràng là cục diện bế tắc này kéo dài bao lâu, trong lòng đánh giá khoảng hai khắc đồng hồ, sờ vào lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, bên ngoài mới xuất hiện một chút dị động.

Vù vù

Khi Dạ Kinh Đường đang đùng toàn lực tĩnh khí ngưng thần thì bên tai khẽ nhúc nhích, chợt nghe thấy tiếng vang nhỏ từ phía xa truyền đến.

Mà chim chim canh gác trên tảng đá cũng vào lúc này từ trong đống tuyết ló đầu ra.

Thái hậu nương nương vẫn luôn tỉnh, nghe thấy động tĩnh, đã từ trong tấm thảm nhô ra gò má đỏ lên, còn chưa nói chuyện, Dạ Kinh Đường đã rút tay vừa sờ ngực ra, che ở ngoài miệng nàng, nóng hổi mang theo ba phần thơm của nữ nhân.

Ánh mắt Thái hậu nương nương quái dị, nhưng cũng không nói cái gì, chỉ là nghi hoặc dò xét xung quanh.

Lúc này trời đã tảng sáng, mặc dù gió tuyết đan xen nhưng vẫn có thể nhìn thấy hình dáng của ngọn núi.

Dạ Kinh Đường nhìn về phía phát ra âm thanh, có thể thấy được một con ngựa đang từ trên đỉnh của Tàng Long Lĩnh phi nhanh xuống dưới, ven đường phát ra tiếng kêu tê tê.

Mà trên đỉnh núi còn có một người đang đứng, hai tay chống nạnh, tuy không nhìn thấy rõ khuôn mặt nhưng có thể cảm nhận được cảm xúc bất đắc dĩ kia.

Dạ Kinh Đường không thấy rõ người đến là ai, nhưng lúc này lại dám lật tung cả Tàng Long Lĩnh, ngoại trừ Tịch Thiên Thương và Đoàn Thanh Tịch ra thì không còn ai khác.

Sau khi ngựa trượt xuống vài chục trượng ở sườn dốc, dừng lại ở một nơi hơi bằng phẳng, sau đó lại lật tiếp.

Lúc này, bóng người trên sườn núi mới từ trên sườn dốc phủ tuyết xuống, ven đường nhặt lên bọc hành lý tuỳ thân, dắt ngựa tiếp tục đi xuống, phương hướng hắn là phía trên bên trái.

Đường xuống núi không nhiều, Dạ Kinh Đường lúc đầu cũng chọn đi con đường nhẹ nhàng nhất, nhưng không cẩn thận trượt xuống, vị trí trước mắt cách đường đi khoảng mười mấy trượng.

Dạ Kinh Đường thấy chỉ có một người cô đơn trơ trọi, hắn không mang theo mỹ nữ chạy trốn, mà là tựa vào tảng đá lơ lửng phía dưới, yên tĩnh chờ đợi...

Xoạt, xoạt, xoạt...

Gió tuyết trên đỉnh núi kéo dài, một người một ngựa dọc theo vách núi dốc đứng đi xuống.

Tịch Thiên Thương dắt theo thớt ngựa, một lần nữa đi xuống vách núi dốc đứng, khí thế của hắn rõ ràng là rất chật vật.

Áo bào chỉnh tề bị trường thương và đá vụn chém rách tung toé, cánh tay dưới xương sườn còn có mấy cái lỗ hổng, tuy chỉ là bị thương ngoài da không ảnh hưởng đến hành động, nhưng nhìn quả thực không giống như một võ khôi đỉnh phong hoành hành một phương.

Nhưng không phải là võ nghệ của Tịch Thiên Thương không được mà là đối thủ có chút lợi hại.

Đoàn Thanh Tịch đứng trong bát khôi ở Nam hiêu, được công nhận là người đứng đầu thương đạo, hắn cầm hai thanh đao đi đơn đấu, không bị thương đâm chết, đã đủ để chứng minh võ nghệ bá đạo.

Khi tuyết lở xảy ra, thật ra Tịch Thiên Thương đã phát hiện ra hắn đã tìm lầm người, nhưng Đoàn Thanh Tịch và Dạ Kinh Đường đều là người của nam triều, hắn không xác định được quan hệ giữa hai người, đối phương còn động thủ trước thì hắn chắc chắn không thể dừng tay.

Mà hắn không dám dừng tay, Đoàn Thanh Tịch chiếm thượng phong, càng sẽ không chủ động dừng tay, vì vậy hai người liền chơi ngáng chân lẫn nhau, cuối cùng đều bị tuyết lở đẩy vào trong khe suối, hắn nhờ vào đó thoát thân, Đoàn Thanh Tịch đương nhiên cũng không đuổi theo hắn nữa.

Tịch Thiên Thương là người giang hồ thuần tuý, không có quan hệ gì với triều đình Bắc Lương, mạo hiểm lớn như vậy tới ám sát, ngoại trừ ngạo khí tự nhận đao pháp thứ nhất thiên hạ còn có chính là Tả Hiền Vương hứa hẹn với hắn sau khi hoàn thành sẽ cho hắn một con đường thương lộ phương bắc, tiện thể sau khi Tuyết Hồ Hoa mở ra, chia cho hắn một ít.

Tuyết Hồ Hoa này, sáu mươi năm mới có một nhóm, cho dù là ở đâu cũng tuyệt đối là đồng tiền mạnh, tìm được một chút cũng có thể hỗ trợ rất nhiều. Tuyết Hồ Hoa làm thuốc, có thể làm cho

kinh mạch đứt đoạn khôi phục như lúc ban đầu, cũng có thể chữa trị ám thương xuất hiện khi luyện công, cho đồ đệ sử dụng... Mặc kệ hiện tại có tác dụng hay không, chỉ cần có cơ hội thì không ai có thể từ chối.

Dựa theo suy tính của Tịch Thiên Thương, Mục đích Đoàn Thanh Tịch xuất hiện ở đây hẳn là giống hắn, là đến giết Dạ Kinh Đường. Dù sao thì chuyện Đoàn Thanh Tịch làm thịt Thương Khôi của Nam Triều để nối nghiệp, mọi người hai triều Nam Bắc đều biết.

Tịch Thiên Thương có ý muốn hợp tác với Đoàn Thanh Tịch, nhưng lại sợ người này không đáng tin cậy, vì vậy vẫn lựa chọn hành động một mình, tìm kiếm ở trong Tàng Long Lĩnh, xem có thể gặp được Đoàn Thanh Tịch hoặc Tưởng Trát Hổ giao thủ với Dạ Kinh Đường hay không, hắn cũng coi như ngư ông đắc lợi.

Đáng tiếc là vận khí của hắn cũng không tốt như vậy.

Con ngựa vô tình trượt xuống sơn lĩnh, hắn vừa mới kéo ngựa lên, còn chưa đi mấy bước đã nghe thấy trong gió tuyết truyền đến một giọng nói trong trẻo:

"Người ở trong đêm tuyết bay đầy trời, Cô Chúc tha hương. Đều là người giang hồ xa quê, ngươi và ta có thể gặp nhau ở đây, cũng coi như là duyên phận."

Chương 897 - Đối Chiến Tịch Thiên Thương

Chương 897. Đối Chiến Tịch Thiên Thương

Xoạt ~

Một tia sáng nhàn nhạt bắn ra từ cây châm, xuất hiện ở một nơi không xa trong gió tuyết.

Bước chân của Tịch Thiên Thương bỗng nhiên dừng lại, tay nắm chặt chuôi đao bên hông, hai mắt lanh lợi nhìn về phía ánh lửa phát ra, chỉ thấy dưới chân núi tuyết phủ tuyết cách đó hơn mười trượng có một người đang dựa vào.

Bóng người đội mũ rộng vành, mặc áo đen, ăn mặc theo phong cách của khách giang hồ, tay phải chống đầu gối, tay trái thì cầm một thanh trường đao tựa ở trên vai, chỉ có thể nhìn thấy đường cong lạnh lùng bên mặt, tư thế ngồi nhàn tản mà bình tĩnh, giống như vẫn luôn ngồi ở chỗ này, chờ đợi bằng hữu đường xa đến.

Mặc dù chỉ liếc mắt một cái, nhưng Tịch Thiên Thương đã hiểu lần này tìm đúng người.

Đao thương chỉ là hai loại binh khí, nhưng đao khách và thương khách hoàn toàn là hai loại người.

Bởi vì trường thương không tiện mang theo, nên luôn có một binh khí dự phòng khác, nhưng thương lại rất có lợi khi đánh nhau, người dùng thương tính cách bá đạo.

Mà kiếm thì đẹp trai hơn, còn người giang hồ lựa chọn luyện đao, hơn phân nửa là thích lưu lạc giang hồ tự do vô câu vô thúc.

Đây là hai loại khí chất hoàn toàn khác nhau, người giang hồ trước mắt, tuy rằng phong mang tất lộ giống như Đoàn Thanh Tịch, nhưng rõ ràng lại phiêu dật hơn một chút, giống như là ngựa hoang trên thảo nguyên, cô độc như nước chảy bèo trôi không có mục đích, nhưng cho dù ngươi là ai thì cũng đừng hòng làm cho phương hướng tiến lên của ta thay đổi một chút nào, đây là phong mangchuyên thuộc về đao khách giang hồ.

Tịch Thiên Thương là khôi thủ trong Bắc Lương, gặp nhiều đao khách lắm, lúc đầu cho rằng Đoạn Thanh Tịch lợi hại hơn Dạ Kinh Đường, nhưng bây giờ hắn phát hiện, Dạ Kinh Đường hình như còn thuần khiết hơn cả Đoàn Thanh Tịch.

"Tê..."

Đạp, đạp, đạp.

Dây cương buông ra, con ngựa phối hợp chạy sang một bên.

Tịch Thiên Thương đứng thẳng trên đỉnh núi ở sườn dốc, mặt hướng về phía đao khách trẻ tuổi dưới chân núi, mở miệng nói:

"Được người nhờ vả, tới lấy tính mạng các hạ, thuận đường cũng chia cao thấp. Mặc dù không đánh với Hiên Viên Triều, nhưng thanh mai hai thước bên hông ta là để luyện cho hắn, hắn không phải là đối thủ của ta. Nghe nói đao của ngươi rất nhanh, không biết có thể nhanh hơn thanh vân thương của ta hay không."

Dạ Kinh Đường đứng dậy, đặt cây đuốc lên trên khối đá, chiếu sáng xung quanh, trường thương cắm vào bên cạnh, xách đao đi vào trong lòng đất.

"Ta chưa từng cảm thấy có người nào có thể nhanh hơn ta, ngươi phải so tài mới biết được, nói rõ trong lòng ngươi không chắc."

"..."

Tịch Thiên Thương cũng không phủ nhận lời này, thân hình như cắm ở giữa thiên địa, ngược lại nói:

" Đao của Cuồng Nha Tử được công nhận là nhanh nhất trong thiên hạ, nhưng cũng không phải là vô địch."

Hô...

Tiếng nói vừa dứt, tuyết bay tán loạn trên sườn dốc yên tĩnh trở lại.

Thái hậu nương nương trốn ở phía sau tảng đá, rõ ràng có chút lo lắng, nhưng cũng không dám mở miệng ngắt lời.

Áo choàng trên người Dạ Kinh Đường theo gió mà động, Ly Long Hoàn Đao bên hông lúc ẩn lúc hiện dưới ánh lửa.

Cái mũ rộng vành của Tịch Thiên Thương hơi thấp, chỉ lộ ra cái cằm, bên hông có một thanh đao màu trà xanh, nhìn lại giống như lá liễu thon dài trong gió tuyết, chưa ra khỏi vỏ đã làm cho gió lạnh thấu xương lại thêm mấy phần lạnh lẽo.

"Phốc..."

Sau một cái chớp mắt giằng co, song phương quét ngang qua, sau đó bạch mã phía sau phun ra một hơi thở.

Hai mắt của Tịch Thiên Thương như chim ưng, di chuyển về phía sau Dạ Kinh Đường.

Cũng chính là lúc này!

Sáng suốt

Cây châm lửa bên trên tảng đá trong nháy mắt đã bị dập tắt, một đạo hàn mang sáng chói mắt dài hơn mười trượng, trong nháy mắt đã bắn ra xa hơn mười trượng trên dốc tuyết.

Tay trái Dạ Kinh Đường cũng cầm lá thanh đao dài ba thước, cả người phá phong mà đi, ở sau lưng mang theo một vòng xoáy gió tuyết kịch liệt xoay tròn.

Thương ảnh bên hông của Tịch Thiên Thương gần như đồng thời rút khỏi vỏ, thân hình lui về phía sau, dùng tay phải rút đao chém ngang trường đao về trước.

Keng!

Một đao của Dạ Kinh Đường chém lên trên thân thương, khí kình cường đại xuyên thấu qua thân đao truyền đến, trong nháy mắt đánh bay Tịch Thiên Thương ra ngoài.

Cũng vào lúc này, Dạ Kinh Đường đưa đao từ tay trái vào tay phải, đẩy đao chém về trước, gần như không có bất kỳ động tác thừa nào, lưỡi đao ép về phía ngực.

Mà vẻ mặt của Tịch Thiên Thương không có nửa phần biến hóa, trong lúc bay ngược về phía sau, tay trái giấu ở dưới áo choàng vung về phía trước.

Táp

Trong đêm tuyết có một ánh sáng phát ra.

Dao găm màu bạc dài hai thước kéo sợi dây đỏ sậm, như là súng đạn rời nòng, đâm về phía cổ họng của Dạ Kinh Đường.

Dù Dạ Kinh Đường đã hiểu đường lối của Tịch Thiên Thương, nhưng đối mặt với loại đao pháp có chút không võ đức này thì vẫn không chống đỡ được, phi đao đánh tới để hắn trực tiếp mạnh mẽ dừng lại thế đao, lách người tránh sang một bên.

Đinh!

Tịch Thiên Thương nhìn thấy cơ hội này, hai chân rơi xuống

đất không giữ lại chút nào, thân hình bị đè xuống giống như là rắn nước đang bò, thương trong tay chém ngang về hai chân.

Chương 898 - Ném Ta Ở Đây Là Được

Chương 898. Ném Ta Ở Đây Là Được

Táp

Khí kình tứ ngược, tuyết trên mặt đất trực tiếp nổ tung, hóa thành sương trắng bao phủ hai người!

Dạ Kinh Đường bắn ra phi đao, trường đao đâm xuống ngăn chém ngang, nhưng song đao chưa va vào nhau đã phát hiện tơ hồng lướt qua người đột nhiên thẳng băng, hai thước tơ hồng bắn ra với tốc độ kinh người bay trở về, âm thanh xé gió thẳng sau gáy.

Hưu

Đường lối chiêu thức của Tịch Thiên Thương là tiêu chuẩn một đao phá thương, dùng phi đao quấy nhiễu, từ đó mượn cơ hội này chém giết tiếp cận.

Đánh với binh khí dài có hiệu quả, đánh binh khí ngắn đương nhiên cũng có tác dụng.

Nhưng binh khí dài bị tiếp cận mặt sẽ có những mệnh môn không dễ thu phóng, mà binh khí ngắn thì không bị ảnh hưởng.

Mắt thấy trước sau đều có lưỡi đao đánh tới, Dạ Kinh Đường quyết định thật nhanh, tay phải ném ra Ly Long Đao, hóa thành lưỡi dao lượn vòng, chém thẳng vào Tịch Thiên Thương đang tiến tới.

Đinh

Trong đêm tuyết tuôn ra một tia lửa.

Trường đao trên tay Tịch Thiên Thương đẩy ra lưỡi dao lượn vòng, chỉ thấy Dạ Kinh Đường tay phải ném đao ra ngoài, tay trái đã bắt lấy phi đao hai thước rồi ném ra ngoài, toàn thân chấn động mạnh mẽ trong nháy mắt đã bay đến cực hạn, đến mức hai mắt đều xuất hiện tơ máu.

Ầm ầm

Nhưng trong nháy mắt, bóng đen giống như là giao long hoành hành trên đất tuyết, mang theo một chút hàn mang từ trên người Tịch Thiên Thương lướt qua, trong nháy mắt đã đi tới phía sau hơn ba trượng.

Tịch Thiên Thương nằm ở trong đống tuyết, tay phải cầm đao, tay trái chống sống đao, che cổ lại, đứng ở tại chỗ.

Lúc này, ánh đao ánh kiếm trên Tuyết Lĩnh đột nhiên dừng lại!

Giang hồ có câu nói ‘một tấc dài một tấc mạnh’’, cũng có câu ‘một tấc ngắn một tấc hiểm’.

Cái này gọi là binh khí ngắn đột tiến, phải thừa nhận càng nhiều phong hiểm, nhưng cũng có linh hoạt nhẹ nhàng, khó lòng phòng bị hung hiểm.

Dạ Kinh Đường cầm Ly Long Đao ở trong gang tấc, rất khó có thể thay đổi trên phạm vi lớn, mà cái phi đao nhỏ hai thước, nhanh chóng phi qua xương sườn.

Bởi vì đao quá sắc bén, sau khi hai bên dừng lại mấy hơi thở, máu đỏ mới từ trong áo bào chảy ra, nhuộm đỏ tuyết dưới thân.

Tí tách...

Tay trái Dạ Kinh Đường cầm đao cũng nhỏ xuống một giọt huyết châu, nhưng vết thương trên vai mà không phải trên cổ, nên không nghiêm trọng lắm.

Vết đao của Tịch Thiên Thương ở dưới xương sườn, mặc dù chiều dài của thanh đao không đủ, không thể đứt tâm mạch, nhưng vẫn như cũ cắt đứt xương sườn, máu chảy ồ ạt.

Dạ Kinh Đường cầm lấy phi đao hai thước buộc tơ hồng một chút, sau đó quay người đi về phía Ly Long Đao bị đẩy lui ra, mở miệng nói:

"Đao pháp không tệ, nhưng mà nên biết ta nhanh hơn, gặp phải ta thì không nên ném đao."

Tịch Thiên Thương nhìn vết thương dưới xương sườn một chút, sau đó chậm rãi đứng lên, thanh đao nhuốm máu chỉ xéo mặt đất, mở miệng nói:

"Đao thật là nhanh. Tịch mỗ..."

Nói chưa xong, trên bầu trời bỗng nhiên vang lên:

"Khẹc khẹc khẹc..."

Tiếp đó, trên lưng núi xa xa cũng truyền đến một tiếng nổ lớn.

Bành

Hai người nhìn lại, đã thấy một bóng đen cầm thương dài chín thước từ trong gió tuyết phóng lên tận trời nhảy ra khỏi lưng núi, lao vùn vụt về phía bên này.

Tịch Thiên Thương vốn bị trọng thương, rơi vào tình thế chắc chắn phải chết, nhìn thấy cảnh này thì ánh mắt ngưng tụ, chưa nói xong đã biến thành:

"Tịch mỗ cáo từ!"

Sau đó hắn xoay người chạy về phía Đoàn Thanh Tịch, vừa chạy vừa nhét dược liệu trị thương vào miệng.

Dạ Kinh Đường không nương tay chút nào, nhưng phi đao hai th ước ngắn hơn Ly Long Đao một mảng lớn, không thể làm tổn thương đến tâm mạch, sau khi lướt qua người chỉ để lại một vết thương không chí mạng.

Lúc này, Đoàn Thanh Tịch bỗng nhiên làm rối, ánh mắt Dạ Kinh Đường trầm xuống, phi đao hai thước trong tay bắn ra, đâm về phía Tịch Thiên Thương, đồng thời bay về phía Ly Long Đao.

Đinh

Giữa không trung tuôn ra ánh lửa.

Tịch Thiên Thương vung đao đánh bay phi đao, lại kéo mạnh tơ hồng thu hồi, cắm đầu vọt về trước để kéo dài khoảng cách.

Mà Dạ Kinh Đường phi thân rút ra Ly Long Đao, đối mặt với Đoàn Thanh Tịch lao vùn vụt tới cũng không có cách nào đuổi giết, lúc này thu đao trở vào bao, ôm Thái hậu nương nương ở dưới chân núi lao vùn vụt xuống.

Đoàn Thanh Tịch nghe thấy tiếng đánh nhau, mới từ phía nam sườn núi xông lại, phát hiện Dạ Kinh Đường và Tịch Thiên Thương đều bị thương, đương nhiên không bỏ qua cơ hội này, gia tăng tốc độ đuổi giết xuống dưới chân núi.

Mà Tịch Thiên Thương vừa chạy vừa nuốt dược vật giữ mệnh, dùng áo choàng xé xuống cuốn lấy vết đao rướm máu dưới xương sườn, sau khi di chuyển đến vách núi giữ một khoảng cách, lại bắt đầu quay người đuổi theo, thoạt nhìn giống như muốn làm ngư ông.

Đoàn Thanh Tịch không nói tiếng nào, chỉ là lao vùn vụt trên mặt tuyết, lao nhanh như sấm ở sau lưng lộ ra một màn sương mù

màu trắng.

Ào ào táp

Ba bóng người lao vùn vụt.

Thái hậu nương nương nằm rạp vào trong lòng, phát hiện Dạ Kinh Đường đang ôm người, căn bản không chạy nhanh hơn được thương khách đuổi tới, lo lắng mở miệng nói:

"Ngươi đừng quản ta, ném ta đến đây, ngươi trước..."

"Được rồi."

"Hả?"

Chương 899 - Lấy mạng đổi mạng

Chương 899.

Dạ Kinh Đường chạy ra xa hơn một trăm thước, phát hiện ôm người quả thật không chạy nổi Đoàn Thanh Tịch, chạy như vậy không có chút ý nghĩa nào, hoàn toàn lãng phí thể lực. Hắn lập tức đặt Thái hậu nương nương trên mặt tuyết, để nàng theo sườn dốc phủ tuyết trượt xuống, đồng thời cầm lấy Minh Long Thương, quay người đi lên núi, mở miệng nói:

"Ngươi đến đây!"

Tiếng hét to như sấm, gần như vang vọng cả sơn mạch.

Thái hậu nương nương từ trên mặt tuyết trượt xuống, vẻ mặt lập tức gấp gáp, quay đầu lại nói:

"Dạ Kinh Đường!"

Mà hai người đuổi từ dưới chân núi lên thì thấy Dạ Kinh Đường bỗng nhiên nâng thương quay người lại, đều dừng lại, ở trên sườn dốc phủ tuyết tạo thành một cái rãnh dài.

Tịch Thiên Thương thiếu chút nữa bị đánh chết, trước tiên đã lùi về phía sau kéo dài khoảng cách.

Mà Đoàn Thanh Tịch thì cầm thương đứng ở tại chỗ, bất động như núi nhìn Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường lau mồ hôi trên mặt, nghiêng người cầm Minh Long Thương điểm vào mặt tuyết, bước nhanh lên, mũi thương

kéo một đường dây nhỏ thẳng tắp trên mặt tuyết, lạnh lùng nói:

"Còn dám đuổi theo, cho thể diện mà không cần, nếu không phải ta mang theo người thì hôm qua đã làm thịt hai người rồi. Ngươi có gan thì đến đây!"

Trước khi Đoàn Thanh Tịch gặp được Dạ Kinh Đường, hắn quả thật không ngờ đối phương lại nhanh như vậy, trên vai còn mang theo vết thương cũng dám quay người lại đối mặt với hai tên võ khôi.

Nhưng Tịch Thiên Thương bị một đao làm trọng thương, hiện tại có lẽ chỉ dám ăn trộm gà ở phía xa, không thể xông lên trước mặt, trước mắt vẫn là hai người đơn đả độc đấu.

Ngay cả Bùi Viễn Minh mà Đoàn Thanh Tịch cũng có thể giết, sao có thể không có khí phách, mắt thấy Dạ Kinh Đường đi nhanh đến, trường thương run nhẹ, phát ra một tiếng nổ lớn, sau đó thân hình hắn phóng lên tận trời, hai tay cầm thương đâm xuống giữa trời.

Táp

Ánh mắt Dạ Kinh Đường hung ác như điên dại, nhưng tâm tư tương đối tỉnh táo, tinh tế tỉ mỉ, đồng thời phát lực thân hình tránh sang bên cạnh, nhấc thương quét ngang lấy thế của Bá Vương Khai Hải.

Ầm ầm

Tuyết phủ ở sườn dốc ngàn trượng bị khí kình lôi cuốn, lúc này nhấc lên một làn sóng tuyết hình khuyên.

Đoàn Thanh Tịch đâm một thương vào không trung, bị Minh Long Thương quét bay giữa không trung, thân pháp không loạn chút nào, trở tay bổ thương một cái, trực tiếp đánh về phía đầu của Dạ Kinh Đường.

Đoàn Thanh Tịch không hề nghi ngờ chính là khôi thủ thương đạo, thương pháp đã sớm siêu phàm nhập thánh, có thể nói là bất kỳ chiêu thức nào của Dạ Kinh Đường đều nằm trong phạm vi dự đoán của hắn.

Nhưng điều khiến Đoàn Thanh Tịch không ngờ tới là Dạ Kinh Đường căn bản không dựa theo suy nghĩ bình thường để đánh, hắn đánh xuống một thương, Dạ Kinh Đường chỉ hơi nghiêng đầu, sau đó một cái móng vuốt Thanh Long đâm thẳng vào tim, định lấy mạng đổi mạng.

Ầm ầm

Thương pháp của Đoàn Thanh Tịch bổ vào vai trái bị thương của Dạ Kinh Đường, trong nháy mắt bổ ra một vết thương sâu tới xương, nhưng bổ tới xương thì không bổ nổi nữa.

Dạ Kinh Đường bị lực lượng khổng lồ đánh vào, hai chân trực tiếp bị đông cứng, Minh Long Thương tay phải vẫn đâm ra ngoài, trong nháy mắt đã đâm vào bên cạnh Đoàn Thanh Tịch.

Đoàn Thanh Tịch nhướng mày, xoay người giữa trời rơi xuống đất, thương như rắn từ sau thắt lưng xuyên ra, lại đâm vào ngực bụng Dạ Kinh Đường.

Phốc

Mũi thương hai thước trong nháy mắt xuyên thủng giáp mềm màu bạc thậm chí ngực, đính ở trên xương sườn.

Dạ Kinh Đường không phải trốn không thoát, mà là căn bản không tránh, ánh mắt hung ác giống như không có cảm giác đau, tay trái bắt lấy cán thương, thân hình cứng rắn ép về phía trước, tay phải cầm Minh Long Thương đâm liên tục.

Xoạt, xoạt, xoạt...

Đoàn Thanh Tịch quả thực không ngờ Dạ Kinh Đường sẽ dùng loại đấu pháp lỗ mãng này, thương đâm không vào ngọc cốt, lúc này cũng bắt lấy trường thương Dạ Kinh Đường đâm tới, chân đâm mạnh về phía trước, ý đồ đánh ngã Dạ Kinh Đường.

Chương 900 - Tưởng Trát Hổ Đổi Hướng

Chương 900. Tưởng Trát Hổ Đổi Hướng

"Uống "

Nhưng Dạ Kinh Đường hiển nhiên không sợ điều này, đồng thời phát lực, trong nháy mắt đã cong cong cán của hai cây trường thương, dựa vào lực lượng thông thần, ngược lại bắn Đoàn Thanh Tịch ra ngoài.

Chương

Bành!

Rầm rầm

Đoàn Thanh Tịch bị lực lượng khổng lồ bắn ra, trên sườn dốc phủ đầy tuyết lập tức xuất hiện một cái rãnh dài, tuy thân thể bất động như núi, nhưng đáy mắt lại hiện ra ba phần ngưng trọng, hiển nhiên đã nhận ra tố chất thân thể của Dạ Kinh Đường có chút biến thái.

Mà Tịch Thiên Thương ở phía xa nhìn thấy thể phách của Dạ Kinh Đường quá bá đạo, trong thời gian ngắn Đoạn Thanh Tịch đã đâm không chết, lúc này hắn đang cầm song đao di chuyển về phía sau Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường nhướng mày, lúc này ngang tay đồng thời đề phòng trước sau.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là Tịch Thiên Thương

vừa có động tác thì phía dưới lại lần nữa xuất hiện một bóng người, giống như là mãnh hổ đang băng băng về phía bên này.

Ào ào táp

Đột nhiên, cường giả ngoài ý muốn xuất hiện, cả ba người đều giật mình.

Tịch Thiên Thương liếc mắt nhìn qua, cảm thấy khí thế trên người hắn giống như là trùm thổ phỉ Lương Châu, Tưởng Trát Hổ.

Mấy ngày trước, Tưởng Trát Hổ mới xảy ra xung đột với Dạ Kinh Đường, mà lúc này đối phương đằng đằng sát khí xông vào cũng là Dạ Kinh Đường.

Chương

Tịch Thiên Thương nhìn thấy vậy thì quát to:

"Cùng tiến lên!"

Đoàn Thanh Tịch thấy hai người bọc đánh, đương nhiên không nhiều lời, trực tiếp nâng thương đè lên.

Đạp đạp đạp

Trên đỉnh núi chỗ của Dạ Kinh Đường, trên một ngọn núi tuyết, ba bóng người từ các nơi lao vùn vụt tới, nhìn từ xa giống như ba con Bạch Long đang tụ tập về phía hắn.

Thái hậu nương nương đã trượt ra rất xa, căn bản không phân rõ ai là ai, chỉ nhìn ra tình thế không ổn, lúc này đứng lên muốn chạy:

"Dạ Kinh Đường!"

Kết quả lời còn chưa dứt, trên núi đã truyền ra một tiếng nổ lớn.

Tưởng Trát Hổ vọt lên trên, nhìn Dạ Kinh Đường, giống như nhìn nam nhân cặn bã bắt cóc khuê nữ nhưng bỏ đi không thèm để ý, sát khí kia làm cho tim Đoàn Thanh Tịch đập nhanh.

Nhưng khi chạy đến gần, cách Tịch Thiên Thương khoảng bảy tám thước, chân phải của Tưởng Trát Hổ đạp mạnh xuống đất, cả người chuyển hướng sang góc vuông, quyền phải bạo chấn, trong nháy mắt xé rách áo bào bên phải, mà một quyền mang theo khí thế doạ người cũng từ trong tay hắn xông ra.

Ầm ầm

Sở trường của Tưởng Trát Hổ là quyền cước, đánh với binh khí thì chắc chắn sẽ ăn thiệt thòi, nhưng có thể tay không tấc sắt đánh tới vị trí thứ sáu, thân pháp và lực bộc phát không thể nghi ngờ, Dạ Kinh Đường đều phải cầm thương để đối chiến, cầm đao nhẹ căn bản không chiếm được lợi lộc gì.

Thật ra Tịch Thiên Thương cũng có cảnh giác, trong nháy mắt khí tức của Hổ Vô Nhai không đúng đã bắn ra phi đao trong tay, đồng thời thân hình kéo về phía sau.

Xoạt

Phi đao đến đâm trúng ngực bụng, trực tiếp cắm vào ngực của Tưởng Trát Hổ.

Mà Tưởng Trát Hổ căn bản là không đỡ phi đao, một quyền xông ra bị phi đao chặn đường, lúc này biến quyền thành chưởng, nắm lưỡi đao mỏng manh, khí thế lao tới không giảm, vai trực tiếp va vào ngực của Tịch Thiên Thương.

Ầm ầm

Tịch Thiên Thương vốn đã bị thương nặng, sao có thể chịu đựng được trọng kích như thế, cả người bay tứ tung ra ngoài, bắn về phía đỉnh Tuyết Lĩnh, phun ra một ngụm máu giữa trời.

Mà ở một bên khác, Dạ Kinh Đường trong nháy mắt chuyển hướng từ Tưởng Trát Hổ sang, đã phóng tới Đoàn Thanh Tịch.

Nhưng Đoàn Thanh Tịch cũng không ngốc, nhìn thấy Tưởng Trát Hổ thay đổi quyền phong thì biết tình huống không đúng, thân hình vọt tới trước đột nhiên ngừng lại, sau đó bay lui về phía sau.

Đinh đinh đinh

Thương của Dạ Kinh Đường ra như rồng, mặc dù là đuổi theo đánh, nhưng muốn phá thương của Đoàn Thanh Tịch thật đúng là không dễ dàng, chỉ cần Đoàn Thanh Tịch không chủ động đôi công, trong thời gian ngắn hắn rất khó tìm được cơ hội tận dụng mọi thứ.

Mà sau khi song phương liên tục xuất thương thì trên bầu trời truyền đến tiếng nổ ọc ọc ọc ọc ọc

Dạ Kinh Đường trầm xuống, nhìn lại thì thấy Tưởng Trát Hổ dùng một chiêu Thiếp Sơn Kháo, đánh Tịch Thiên Thương bay ra hơn ba mươi trượng, trực tiếp va vào vách núi đá.

Miệng của Tịch Thiên Thương đầy máu tươi, hắn còn chưa đứng lên thì vô số gạch đá từ trên sườn núi tuyết rơi xuống, trong nháy mắt đã bị vùi lấp, sau đó tầng băng tuyết phủ kín trời đất từ trên đỉnh núi rơi xuống.

Ầm ầm

Tưởng Trát Hổ vốn còn muốn bổ một đao, đi ra ngoài mấy bước đã phát hiện tình huống không đúng, lúc này phi thân trở về:

"Hàn tiên sinh ở phía dưới, đi mau!"

Dạ Kinh Đường nghe thấy mười gia quyến của Tưởng Trát Hổ còn ở dưới chân núi, vẻ mặt lập tức biến đổi, sau khi nhấc thương

bức lui Đoàn Thanh Tịch, hắn lập tức bay xuống dưới chân núi, ôm lấy Thái hậu nương nương.

Mà Đoàn Thanh Tịch thấy hai người là cùng một bọn, tự nhận rất khó một chọi hai, cầm thương đứng ở chỗ cũ, đưa mắt nhìn sau khi hai người rời khỏi, trước một khắc tuyết lở áp xuống, hắn phi thân nhảy xuống khỏi đỉnh núi tuyết, bay về phía đông nam...

Chương 901 - Chạy Được Xuống Dưới Núi

Chương 901. Chạy Được Xuống Dưới Núi

Tiếng tuyết lở truyền xa nơi sơn dã, hai bóng người từ đỉnh tuyết bay vùn vụt xuống.

Dạ Kinh Đường luân phiên say sưa chiến đấu, tuy thời gian không dài, nhưng tiêu hao hiển nhiên không nhỏ, trong lúc chạy vội thở hổn hển như trâu. Áo bào đen nhìn như không có biến hóa quá lớn, nhưng trên ngực chảy ra máu tươi, lại thấm ướt quần áo hai người.

Bởi vì cánh tay trái mang theo thương, ôm người chạy không thuận tiện lắm, Dạ kinh đường trực tiếp mang Thái hậu nương nương lên vai phải, tay ôm chân, giống như cảnh cướp dâu của thổ phỉ.

Thái hậu nương nương nằm nhoài trên bờ vai, bị lắc lư liên tục, nhưng lúc này cũng bất chấp những thứ này, quay đầu nhìn thấy vết thương trên bả vai Dạ Kinh đường nhìn thấy mà giật mình, bị dọa không nhẹ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nói năng lộn xộn: "Dạ Kinh Đường... Ngươi..."

Vết thương Dạ Kinh Đường không trí mạng, nhưng cũng không thể nói là nhẹ, bả vai trúng một nhát thương, bị chém ra một vết thương sâu tới tận xương, ngực cũng chịu đựng, nếu như không phải hiệu quả cầm máu của Dục Hỏa Đồ mạnh mẽ, đâm sâu như vậy, chỉ sợ đã mất máu quá nhiều.

Bởi vì huyết chiến qua đi thần kinh chưa bình tĩnh lại, kỳ thật

cảm giác đau đớn cũng không mạnh, thần sắc Dạ Kinh Đường còn tương đối tỉnh táo, thấy Thái hậu nương nương sợ khóc, mở miệng an ủi: "Ta không sao, có Dục Hỏa Đồ, đợi lát nữa băng bó một chút, dưỡng thương mấy ngày là được rồi."

"Đều là do ta không đúng..."

Đáy mắt Thái hậu nương nương hiện ra vẻ áy náy sâu sắc, muốn đưa tay che bả vai đang chảy máu, nhưng nằm sấp sau lưng có chút không với được.

Mà nàng vừa hành động, Dạ Kinh đường đã phát hiện bên bờ mông đầy đặn của nàng cọ cọ vào mặt, ôm tới bất ổn, tiện tay vỗ một cái.

"Chớ lộn xộn."

Thái hậu nương nương ngược lại nghe lời, lập tức bất động.

Ầm ầm tuyết trắng phô thiên cái địa, trượt xuống gần hai dặm mới dần chậm lại.

Tưởng Trát Hổ mang theo gia đình trèo đèo lội suối trở về, buổi tối cắm trại nghỉ ngơi trong khe núi sườn núi phía Bắc.

Dạ Kinh Đường chạy đến phía trên khe núi, phát hiện tuyết lở dần dần ngừng lại, trượt không đến phía dưới doanh địa, mới nhẹ nhàng thở ra, tốc độ cũng chậm lại.

Tưởng Trát Hổ tối hôm qua mới đến gần Tàng Long lĩnh, đang ngủ chợt nghe được tiếng đánh nhau trên núi, chạy tới liền phát hiện Dạ Kinh đường đang đánh hai Võ khôi, đến bây giờ còn chưa rõ tình huống, lúc này quay đầu lại hỏi:

"Dạ đại nhân, vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy?"

Dạ Kinh Đường thở hổn hển đáp lại:

"Tả Hiền Vương sắp xếp Tịch Thiên Cương tới trả thù, Đoạn Thanh Tịch có thể là đã phát hiện thân phận Hồng Hoa Lâu ta, tới trảm thảo trừ căn, hai người không biết vì sao lại va vào nhau..."

Tưởng Hổ thấy thương thế của Dạ Kinh Đường tương đối nghiêm trọng, cũng không nói thêm gì, phi thân đi tới khe núi, đưa Dạ Kinh Đường tới trước mặt lão vu sư Hàn Đình.

Tuy tuyết lở cũng không tiếp tục đổ ầm xuouonsg, nhưng âm thanh núi lở đất nứt vẫn làm cho mười mấy người trong doanh trại bị hù dọa không ít, đều chạy lên sườn núi tránh né, đợi đến lúc Tưởng Trát Hổ trở về mới an tâm.

Dạ Kinh Đường được Thái hậu dìu vào lều dựng tạm thời, lão vu sư Hàn Đình liền tay xử lý vết thương, ông ta cũng tiện thể kể lại chuyện xảy ra ở Lang Hiên Thành.

Hàn Đình là cựu quốc sư Tây Bắc Vương Đình, nghe nói Tư Mã Việt phản bội, thậm chí chuyện Dạ Kinh Đường buông lời nói với Vạn Bộ Lạc, cảm khái rất nhiều, cũng nói rất nhiều cách nhìn của bản thân.

Tổng kết lại ước chừng: Trước khi Tư Mã Việt chết thì sản lượng khoáng vật cũng không tệ, Tây Bắc có sản lượng rất lớn, nhưng địa vực rộng lớn thiếu thốn vật tư, chỉ cần có gió thổi cỏ lay, các bộ lạc bắt đầu trữ vật liệu tự bảo vệ, không biết đây là bộ tộc ích kỷ bảo tồn thực lực, nên căn bản là truyền thừa không nổi, vì thế chỉ có thể phú quý nhất thời, Không có cách nào cùng hoạn nạn, bộ lạc phải thay đổi ở chỗ này, không thể đi đường cũ của Thiên Lang Vương, mượn lực hai triều Nam Bắc, trước tiên thu phục toàn bộ các bộ tộc Tây Hải, chèn ép thế lực tông tộc chia ra làm châu huyện, quyền lợi tập trung trong tay triều đình, mới có thể một lần làm giải quyết vấn đề của các bộ lạc Tây Hải.

Dạ Kinh Đường cảm thấy những lời này rất có lý, nhưng hắn không am hiểu những thứ này, chỉ là nghiêm túc ghi nhớ, chờ sau

khi trở về sẽ nói cho Nữ Đế biết, để người chuyên nghiệp đi làm những chuyện này.

Thái hậu nương nương một mực đợi ở trước mặt, đều không đành lòng nhìn vết thương huyết nhục mơ hồ, yên lặng hỗ trợ giặt khăn lông rửa mặt lau vết máu.

Chim chim thì chưa kịp đi nghỉ, từ trên núi bay xuống, lại đi theo hai tên đồ đệ chạy lên núi tìm con ngựa chạy mất. Dù sao đây là thần mã, nếu ngã chết hoặc bị tuyết lở, Dạ Kinh đường không biết từ đâu mà tìm được một thớt trở về.

Chương 902 - Thay Quần Áo

Chương 902. Thay Quần Áo

Đợi sau khi xử lý sơ qua vết thương, Dạ Kinh Đường đứng dậy rời khỏi, đi tới một gian lều phía sau nơi đóng quân.

Nửa đêm bận rộn vật lộn, phía đông chân trời đã mờ mịt sáng, lờ mờ có thể nhìn thấy tia n ắng nhàn nhạt.

Dạ Kinh Đường tiến vào lều trại, ngồi xuống mặt đất không nói năng gì, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị lúc này cũng tiêu tán, khẽ hít một hơi khí lạnh:

"Tê... Mẹ nó..."

"Hả?"

Thái hậu nương nương đi theo phía sau, thấy áo bào của Dạ đường bởi vì trị thương mà rách ra, nửa bả vai đều để ở bên ngoài, vốn định tìm thảm choàng để phủ lên.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường bỗng nhiên co giật, sợ tới mức run lên, vội vàng quỳ xuống bên cạnh, lại muốn quay người gọi đại phu.

Dạ Kinh Đường vội vã ấn bả vai Thái hậu xuống:

"Không cần, chỉ có chút đau đớn là không nhịn được thôi, không cần khẩn trương."

Thái hậu nương nương bán tín bán nghi, muốn nhìn vết thương lại không dám đụng loạn, chỉ là cầm chăn đệm lên lưng Dạ Kinh đường:

"Ngươi cố nhịn làm gì? Ta còn tưởng rằng ngươi không sao chứ... Sớm biết như vậy bổn cung sẽ chuyên tâm tập võ trong cung, nếu chăm chú luyện võ, hiện tại chắc chắn còn lợi hại hơn Thủy Nhi, cũng không đến mức chỉ kéo chân ngươi."

Thiên phú Thái hậu nương nương không kém, căn cơ cũng rất tốt, chỉ là không tập luyện, mới nhìn yếu đuối.

Tuy nhiên nói vượt qua Tuyền Cơ chân nhân, Dạ Kinh Đường vẫn là không tin, đương nhiên hắn cũng không phản bác Thái hậu nương nương, chỉ nói:

"Võ công lúc nào học cũng không muộn, tuổi tác căn cơ thiên phú, quyết định con đường Võ phu đi thuận lợi, nhưng không phải toàn bộ võ phu. Trước kia trên giang hồ đã có người què, người mù, vân vân, người mù, dựa vào tín niệm trong lòng, thân tàn chí cứng rắn luyện thành một đời Tông sư... "

Trong khi hai người đang nói chuyện, ngoài lều truyền đến tiếng động.

Lời nói của Dạ Kinh Đường dừng lại, khôi phục bộ dáng phong khinh vân đạm, đảo mắt nhìn lại. Chỉ thấy lều vải mở ra, một cố gái cầm hai bộ quần áo đi đến:

"Tẩu tử Tưởng gia bảo ta đưa tới cho các ngươi, nếu không vừa thì cũng có thể nói, ta đổi bộ khác cho các ngươi."

"À, cám ơn."

Thái hậu nương nương vội vã nhận lấy quần áo sạch sẽ, gật đầu cảm ơn, đợi sau khi cô gái đi ra ngoài, mới xoay người lại, giương áo bào dày lên nhìn, sau đó lập tức muốn giúp Dạ kinh hãi cởi đai lưng:

"Ngươi mau thay quần áo đi."

Chắc chắn Dạ Kinh Đường không thể để Thái hậu hầu hạ, thấy nửa người mình đều là vết máu, hắn mở miệng nói:

"Ta ra ngoài thay quần áo, nương nương cũng thay quần áo đi."

Nhưng hắn còn chưa đứng dậy, đã bị đè lại.

Thái hậu nương nương làm sao cam lòng để Dạ Kinh Đường gió lạnh ở bên ngoài bị đông cứng, vốn định tự mình ra ngoài đổi.

Nhưng trong nơi trú ngụ chỉ có mấy căn lều tạm thời, không có khả năng mỗi người một gian, lều của nàng bây giờ đều là vừa mới dựng lên, trên núi ngay cả rừng cây nhỏ cũng không có, nàng cũng không thể đứng ở giữa nơi đóng quân thay quần áo.

Thái hậu nương nương hơi chần chờ, liền xoay người sang chỗ khác:

"Bên ngoài lạnh như vậy, ngươi ra ngoài làm cái gì? Ở chỗ này thay quần áo đi, không xem là được."

Dạ Kinh Đường cũng không tiện đứng trước mặt đại cô nương thay y phục, lập tức cũng không kiên trì, xoay người sang chỗ khác, quay lưng lại với Thái hậu nương nương, tháo thắt lưng ra:

"Vậy thì ủy khuất cho nương nương rồi."

"Ủy khuất cái gì nha, là bổn cung ủy khuất ngươi mới đúng, không hiểu sao liên luỵ ngươi chịu tội lớn như vậy..."

"Nên tới thì phải tới, chuyện này không liên quan gì tới nương nương cả..."

Thái hậu nương nương vốn định chờ Dạ Kinh đường đổi xong ra ngoài chờ, nhưng lại không muốn Dạ Kinh Đường lại giày vò, hơi do dự một chút, cũng cởi dây lưng ra:

"Ngươi đừng quay đầu lại, bản cung cũng thay một chút."

"Ách..."

Trong lúc nói chuyện, vạt áo giao nhau mở ra, lộ ra cái yếm màu vàng kim thêu hình Phượng Hoàng. Chẳng qua vì độ cong ngực khá lớn, tự nhiên biến thành Phượng Hoàng béo, nhìn chỉ sợ cũng được mấy cân.

Dạ Kinh Đường thấy Thái hậu nương nương cũng đang thay quần áo, đương nhiên là không nói chuyện, hai ba lần mặc quần áo lên, khoác chăn đệm ngồi tại chỗ, cũng không dám xoay người, ánh mắt tùy ý quan sát, bỗng nhiên phát hiện trên mặt đất bên cạnh có bóng hình ngọn nến chiếu ra.

Hình bóng hơi ưỡn nửa người trên, đem hai tay vòng ra sau lưng, kéo dây buộc, sau đó vải vóc liền buông lỏng ra, hiện ra cái bát úp ngược?!

Dạ Kinh Đườngho nhẹ, lại dời ánh mắt sang một bên khác.

Sưu sưu sưu sưu sưu...

Thái hậu nương nương cũng không mặc quá nhiều quần áo, nhưng hơi có chút rườm rà, sau khi cởi áo ra, phía dưới là quần nhăn, trên đùi phải còn có cái vòng, phía trên cắm dao găm.

Dao găm tên là "Phượng Đảm", là vật mà Tuyền Cơ Chân Nhân tặng, ngụ ý tự nhiên là cho Thái hậu nương nương gan to phòng thân.

Nhưng Thái hậu nương nương sử dụng, trên cơ bản đều dùng để gọt hoa quả, hơn nữa cái vị trí buộc hơi cao, nếu vào mùa hè thật sự gặp phải chuyện này, đoán chứng khi rút dao thì động tác không khác gì kẻ vô lại.

Chương 903 - Việc Bất Ngờ

Chương 903. Việc Bất Ngờ

Thái hậu nương nương mở vòng chân ra trước, sau đó cởi quần mỏng xuống, lập tức trong lều hoa sáng lên một vùng vì ánh nên không bị che chắn.

Nàng cầm quần áo lên, lấy cái yếm từ bên trong ra, thoáng đánh giá một chút, còn ngạc nhiên một câu:

"Tài năng may mặc của Giang Châu, cũng rất chú ý..."

Dạ Kinh Đường đau đớn đến mức quên cả suy nghĩ, thuận miệng đáp lại:

" Phu nhân bang chủ Hồng Sơn bang, đặt ở giang hồ, chỉ ho một cái cũng khiên cho tông sư phải run rẩy, đồ ăn mặc tinh tế chút không có gì đáng ngạc nhiên."

"Ừm..."

Thái hậu nương nương mở cái yếm mới tinh ra, đặt ở ngực khoa tay một chút, đang ước lượng kích thước, chưa từng nghĩ bên ngoài lều bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân đạp lên "Đạp đạp", còn có Tưởng phu nhân kêu gọi:

"Nữu nữu! Ta trở về rồi!"

Thái hậu nương nương giật mình co rụt thân thể lại, vội vàng kéo chăn đệm bên cạnh quấn lên người, kết quả phát hiện chăn đệm không kéo được, trực tiếp lăn một vòng vào trong đó, sau đó chính là —— Bành một tiếng ——!

Cánh tay của Dạ Kinh Đường đều bị thương, không mặc áo được chỉ khoác chăn.

Bên ngoài truyền đến bước chân, hắn còn muốn đưa tay kéo rèm che lại, kết quả vai phải chính là cảm giác ấm áp, một làn gió thơm trực tiếp cuốn tới.

Thân hình Dạ Kinh Đường cứng đờ, quay đầu lại khó tin nhìn về phía Thái hậu, đã thấy con ngươi Thái hậu nương nương mở to, cũng đang nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau chớp mắt một cái, vẫn là Thái hậu nương nương phản ứng trước, nhưng cử động cũng không phải tách ra, mà là thu hai chân tuyết trắng vào trong đệm chăn, cả người núp ở bên người Dạ Kinh Dường.

Đúng lúc này, rèm lều được vén lên, một nha đầu béo chui đầu vào, quan sát xung quanh, còn dò hỏi:

"Đại ca ca, con chim béo của huynh đâu rồi?"

Nhìn bộ dáng, là khuê nữ của Tưởng Trát Hổ vừa mới dạy, nghe thấy hắn đến, không nghe lời chạy tới tìm chim chóc chơi.

Dạ Kinh Đường mặt đỏ không biết vì sao, nhưng vẻ mặt vẫn như thường, mỉm cười nói:

"Nó ra ngoài tìm ngựa, đợi chút nữa trở về ta sẽ bảo chim chim tới tìm ngươi."

"Cảm ơn ca ca, ai da..."

Nha đầu béo còn chưa nói xong, đã có một tay đưa vào, nắm lỗ tai kéo ra ngoài, sau đó chính là tiếng giáo huấn:

"Muốn tạo phản phải không? Không để ý liền chạy loạn, cha ngươi dạy thế nào vậy?"

"Mẹ, con sai rồi..."

Những lời này, hai người trong lều tự nhiên không có tâm tư nghe.

Dạ Kinh Đường ngồi nghiêm chỉnh, không dám cử động, chỉ cảm thấy phía bên phải thân thể hoàn toàn nóng hổi, xúc cảm da thịt mềm mại truyền lên người không giữ lại chút nào.

Thái hậu nương nương vì muốn hoàn toàn che khuất thân thể, tay trái xuyên qua lưng và ôm Dạ Kinh Đường, tay phải nắm chăn đệm che trước người, gương mặt dán lên bả vai.

Mà phần ở ngực chắc chắn là dán vào người Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường há hốc miệng, có thể là bị kích thích hơi lớn, không biết nên nói lời gì.

Mà sắc mặt Thái hậu nương nương đỏ như máu, đợi nha đầu mập đi rồi, con mắt bắt đầu chớp động, muốn tách ra lại không quá dám động đậy, thế cho nên trong lều gần như bất động.

"Ừm..."

Dạ Kinh Đường nín một lát, cảm thấy miệng vết thương như muốn nứt ra. Hắn làm ra vẻ bất động thanh sắc, mỉm cười nói:

"Ha ha, nha đầu này khá nghịch ngợm... Nương nương có sợ hãi không?"

Đầu óc Thái hậu nương nương trống rỗng, sắc mặt đỏ như máu, cũng không dám giương mắt, nín nửa ngày, mới cất tiếng như muỗi kêu nói:

"Bổn cung... Không có việc gì. Ngươi... ngươi quay đi."

"Tuân lệnh."

Dạ Kinh Đường nhắm mắt lại, đầu chuyển hướng sang bên khác, mà sau đó cảm giác được xúc cảm mềm mại trên cánh tay chậm rãi buông ra, hương vị mềm mại từ bên người trượt ra ngoài.

Thái hậu nương nương cũng không tức giận, cẩn thận từng li từng tí đi ra từ trong chăn, khoác cái yếm hơi căng lên người, sau đó lại mặc quần mỏng vào, mới chậm rãi lại một chu st, thấp giọng nói:

"Ừm... Bản cung là Thái hậu, mẫu nghi thiên hạ. Chuyện hôm nay, ngươi đừng nói ra ngoài, bằng không bản cung... Không đúng, ngươi đừng ghi nhớ trong lòng, coi như không có chuyện gì xảy ra... "

Vẻ mặt của Dạ Kinh Đường có chút lúng túng, suy nghĩ một chút nói:

"Điều này đương nhiên ta biết, chính là sợ Thái hậu ghi nhớ trong lòng, sau này sống trong thâm cung, không quên được..."

Động tác của Thái hậu nương nương hơi dừng lại một chút, vốn định nói mình sẽ không để trong lòng, nhưng lời này không phải là lừa quỷ sao.

Nàng khẽ cắn môi, cũng không nói gì, chỉ mặc quần áo vào, một lần nữa ngồi xuống:

"Được rồi."

Dạ Kinh Đường quay đầu nhìn lại, sau khi xác định quần áo của Thái hậu nương nương chỉnh tề mới xoay người lại:

"Trời sắp sáng rồi, mấy ngày nay ngủ không ngon, bù lại một giấc đi, để ta canh gác."

Trong đầu Thái hậu nương nương tràn đầy cảnh tiếp xúc vừa

rồi, trên mặt đỏ ửng không tiêu tan được, nhưng thần sắc ngược lại rất có cảm giác mẫu nghi thiên hạ, vỗ nhẹ gối:

"Ngươi vừa mới bị trọng thương, nghỉ ngơi nhanh một chút, bản cung lại không buồn ngủ, ngủ cái gì."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, cũng không kiên trì, nằm trên giường, nhắm mắt vận công nghỉ ngơi và hồi phục.

Thái hậu nương nương nghiêng người ngồi trước mặt, nhìn thoáng qua bóng đêm yên tĩnh, lại quay người lại, ôm đầu gối ngồi, ánh mắt chợt lóe.

Hai người cũng không nói gì nữa, bầu không khí mang theo cổ quái khó hiểu...

Chương 904 - Nữ Vương Gia Gần Tới

Chương 904. Nữ Vương Gia Gần Tới

Một bên khác, cách xa ngàn dặm.

Một đoàn ngựa, xuyên qua sa mạc ngàn dặm, tốc độ chậm hơn rất nhiều.

Đông Phương Ly Nhân mang theo đội ngũ xuất phát, lúc này mới tiến vào Hắc Thạch quan, một lần nữa về tới Hồng Hà trấn.

Lúc sáng sớm, bên ngoài trấn, vài tên cao thủ triều đình dò xét ngoài tường.

Đông Phương Ly Nhân dậy sớm, đứng ở cửa sổ phòng tính sổ của Đông gia, nhìn về phương hướng của hồng sơn ở xa xa.

Bạch Phát Đế Thính Mảnh Giảo đứng sau lưng, trong tay cầm thu thập tình báo của Hắc Nha, nói:

"Theo thám tử báo, Bắc Lương Thiên Cơ môn chỉ có một hộ pháp, gần đây hình như đã vào thành từ bên kia Nhai Châu, mục đích còn chưa rõ ràng..."

"Chuyện của Lang Hiên thành truyền đến tai Bắc Lương triều, phản ứng rất tốt. Ty chức đánh giá, Bắc Lương nhất định sẽ phái người ám sát Dạ Kinh Đường, nếu không chư bộ Tây Hải chính là tai hoạ ngầm, vĩnh viễn không an ổn được."

Đông Phương Ly nghe một lát, quay đầu dò hỏi:

"Chuyện của Đoạn Bắc Nhai thế nào rồi?"

"Mỏ Khoáng Lân Văn Cương, do cháu trai của Vương tướng quân quản lý, những năm gần đây hoạt động cũng không có vấn đề gì, ty chức đánh giá là Đoạn Bắc nhai, lợi dụng sư thừa, mua chuộc người quản lý nhà kho."

"Có bao nhiêu người có quan hệ với Đoạn Bắc Nhai, có bao nhiêu người lại nhậm chức ở Nhai Châu quân đoàn?"

"Người rất nhiều, nhưng mà phần lớn là võ công tầng dưới, đảm nhiệm chức quan trung tầng có sáu người, cao tầng không có, cho dù tất cả đều là vụng trộm, cũng không tạo ra được sóng gió quá lớn..."

Đoạn Bắc nhai là môn phái giang hồ, công phu Thương Bổng xuất thần nhập hóa, nhưng không dạy được binh pháp tiêu điều, môn đồ tòng quân, khởi bước chính là quan nhỏ, nhưng hạn mức cao nhất cũng chỉ là tướng quân trung tầng, thống soái yêu cầu chính là biết hành quân đánh giặc, cá nhân có biết võ nghệ hay không không không quan trọng, võ giả giang hồ không có bất cứ ưu thế gì ở phương diện này.

Mà thống soái đại tướng của các lộ quân, trên cơ bản đều bị thế gia quân ngũ lũng đoạn, tỷ như ngoại Thích Vương thị, Giang Châu Tần gia, Lương Châu Phó gia trước kia v.v, v.v., người ngoài cũng không nhất định chỉ huy binh mã được.

Đông Phương Ly sau khi nghe xong tình huống, suy nghĩ một chút nói: "Trước tiên không nên để lộ phong thanh ra ngoài, để tránh làm kinh động xà. Đợi điều tra rõ sự tình của Đoạn Bắc Nhai, xử lý đám người này một lần, nếu có vấn đề theo luật thì sẽ được điều đi Thiên Nam. Cho dù không can thiệp được quân quyền, nhưng bị gián điệp ám sát tướng lãnh trọng yếu cũng là một phiền toái không nhỏ..."

"Vâng..."

Mà trong đại viện tiêu cục, mấy tên tổng bộ Hắc Nha sáng sớm đang luyện tập.

Trong đại viện để những thứ tạ đá Dạ Kinh Đường đã dùng trước đây, người gỗ, Thiết Tí Vô Thường Xà Long, tay cầm tạ đá, lúc lên lúc xuống còn đánh giá:

"Tất cả mới bốn mươi cân, Dạ đại nhân dùng những thứ đồ chơi này cũng có thể luyện thành võ khôi?"

Thương Tiệm Ly ở bên cạnh, nói:

"Dạ đại nhân dựa vào ngộ tính, cũng không phải đọ sức hết mình, nếu tạ sắt càng nặng võ nghệ càng cao, vậy đệ nhất thiên hạ hẳn là Đồ Cửu Tịch, lượng thịt kia, phải bằng ba người như ngươi..."

"Cũng đúng..."

Mà trong sân, có một cái nồi sắt lớn, phía dưới có lửa cháy, bên trong chứa cát, vốn là Xà Long dùng để luyện công.

Lúc này Chiết Vân Ly ăn mặc kiểu tiểu nữ hiệp, vén tay áo, đứng bên cạnh rảo bước, hai tay đề khí, nhìn bộ dáng là chuẩn bị xào cát nóng.

Bùi Tương Quân ôm cây thương lớn đứng bên cạnh, có chút buồn cười, nhỏ giọng nói: "Trong giang hồ có câu châm ngôn, gọi là giáp dày nhất sẽ ăn đòn nặng nhất, kẻ da dày thịt béo khi dễ người bình thường còn được, gặp cao thủ, trên cơ bản là vừa chịu đòn. Ngươi nên học thương với ta thì hơn, chuyên trị hết mọi chuyện, da mịn thịt mềm, luyện ra cục chai ở trong tay nhiều không tốt."

Bỗng nhiên Chuyển Vân Ly muốn luyện "Song Phật tí" Xà Long,

bởi vì lúc nàng trở về, thấy Xà Long nhàn rỗi nhàm chán trêu chọc con chó hoang trên trấn, hắn cố ý duỗi cánh tay ra để cho nó cắn, sau đó chó hoang há miệng đớp một cái, gẫy răng tại chỗ!

Cô cảm thấy công phu này thật bá đạo, muốn học thử.

Nhưng công phu hoành luyện tuyệt đối là công phu cứng rắn, sau khi luyện thành, tất nhiên sẽ thô kệch, nếu có hai bàn tay da dày thịt béo, đặt ở trên người tiểu cô nương xác thực không đẹp mắt.

Sau khi Chiết Vân Ly hùng hùng hổ khoa tay múa chân cả buổi, cảm thấy so với việc lấy chồng thì quan trọng hơn, vì thế vẫn trả nồi sắt lại cho Xà Long, chạy đến trước mặt Bùi di rồi khoa tay múa thương:

"Sư nương nói cao thủ đứng đầu đều dùng kiếm."

"Sư nương ngươi thì biết cái gì? Người ta đã không chọn binh khí, mới mang một thanh kiếm trên người, cái kia không phải là binh khí, là "Quân tử" thì có thể giết người cũng có thể cảnh tỉnh bản thân, sư nương ngươi mang theo kiếm, cũng có làm được trò gì đâu."

"A, lời này lại để cho sư nương nghe được sợ là tức giận đến không thể ăn hết cơm trong ba ngày, ta ngược lại cảm thấy đao này lợi hại hơn."

"Đao cũng vậy. Nưng năm cuối của Đại Yến, hoàng thành quần hùng loạn chiến, nhưng cái vỗ khôi, danh tiếng vang trời, kết quả xuất hiện binh khí dài hơn một cái. Cuồng Nha Tử thật sự cầm đao xông vào đánh nhau, kết quả bị ba thương chọc cho thiếu chút nữa đánh hỏng, cởi quần áo mới miễn cưỡng chạy đi..."

"Còn có chuyện này?"

"Ừm hừ..."

Chương 905 - Nằm Mơ

Chương 905. Nằm Mơ

Trong cửa lớn treo bốn chữ bốn chữ "Băng Hà tiêu cục", Tuyền Cơ Chân Nhân mặc váy trắng, ngồi trên bậc thang, chậm rãi uống rượu sáng.

Phạm Thanh Hòa ăn mặc kiểu mỹ nhân dị vực ngồi bên cạnh, tay chống mặt, nhìn về phương tây xa xôi.

Sau khi sự tình Lang Hiên Thành kết thúc, Thái hậu hôn mê, Phạm Thanh Hòa là nữ thần y, vốn nên đi theo, nhưng ngựa tốt chỉ có một con, không cách nào chở ba người, nàng liền đi theo phía sau đám người Tĩnh Vương.

Trước khi đi, Quế bà bà từng dặn dò, nói đại ân Dạ Kinh Đường giúp các bộ phận, cũng có năng lực quyết đoán thống lĩnh các bộ, bảo nàng giữ gìn quan hệ cho tốt, để tránh thời gian sau lại xa cách, thuận đường cũng tạo quan hệ tốt với Nam triều.

Phạm Thanh Hòa ở bên ngoài quen rồi, cũng rất cảm kích đối với Dạ Kinh Đường, có thể theo bản năng đi ra ngoài chạy lung tung, tự nhiên không có gì không nguyện ý, nhưng bên người Dạ Kinh đường có một yêu nữ khiến nàng không cách nào thanh tịnh!

Phạm Thanh Hòa vừa nhìn phương xa chỉ một lát, Tuyền Cơ Chân Nhân bên cạnh, liền dò hỏi:

"Hòa Hòa, nhìn cái gì đấy? Nghĩ tới nam nhân à?"

Phạm Thanh Hòa lấy lại tinh thần, nhíu mày nói:

"Ta nghĩ nam nhân nào?"

Tuyền Cơ Chân Nhân nhíu mày:

"Mấy ngày trước ngươi ở Lang Hiên thành, ôm Dạ Kinh Đường khóc lóc, tưởng chuyện này không xảy ra, thế là xong chuyện à?"

Phạm Thanh Hòa quả thật đã ôm, nhưng đó là cảm tạ, trong lòng cũng không cảm thấy không thích hợp, thấy Tuyền Cơ Chân Nhân lấy chuyện này trêu chọc nàng, hùng hồn nói:

"Ta ôm thì đã sao? Ngươi chưa từng ôm?"

Kỳ Chân Nhân sửng sốt, ít khi ngồi thẳng được vài phần:

"Ta ôm bao giờ?"

"Còn không phải sao, không có ôm qua nam nhân thì chỉ có là tiểu nha đầu mà thôi, còn ở đây trêu trọc ta?"

Tuyền Cơ Chân Nhân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, khôi phục bộ dáng nhàn tản, thuận miệng nói:

"Thất tình lục dục chính là bản tính con người, ta sợ ngươi ngại lễ pháp thế tục, không dám thuận tâm mà làm, chỉ điểm ngươi mà thôi."

"Ta cần ngươi chỉ điểm?"

Phạm Thanh Hòa nói tới đây ngược lại có hứng thú, lại dò hỏi:

"Lại nói ngươi lẳng lơ như vậy, thật sự ngay cả nam nhân cũng chưa từng ôm?"

Tuyền Cơ chân nhân không tiện trả lời vấn đề này, liền dùng khí thái tiên tử mười phần ung dung đứng dậy, nói ra một câu:

"Đứa ngốc."

Sau đó đi về phía hậu viện.

Còn chưa nói, bộ dáng thần côn đã khám phá hồng trần này thật đúng là hù dọa Phạm Thanh Hòa.

Phạm Thanh Hòa nghẹn cả buổi, không tiếp lời, bắt đầu âm thầm suy nghĩ, lời trêu chọc của yêu nữ vừa rồi, có phải là có thâm ý khác hay không!

Trong bất tri bất giác, trời đã sáng rõ.

Bên ngoài căn cứ, ngựa đã tìm trở về, chim chim đã bị nha đầu Tưởng gia đội ở trên đầu chạy khắp nơi, bởi vì đầu tiểu nha nhiều đồ ăn vặt, chim chim cũng rất vui, cùng nàng chơi quên cả trời đất.

Trong lều vải yên lặng, Thái hậu nương nương nằm nghiêng trên mặt đất, bởi vì thời tiết quả thật có chút lạnh, vẫn là khoác chăn mỏng lên người, duy trì khoảng cách với Dạ Kinh Đường hai thước, đến lúc này đỏ ửng trên mặt cũng không tán đi, trong đầu không biết đã hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi bao nhiêu lần.

Đã lớn như vậy, Thái hậu nương nương đương nhiên đã huyễn tưởng qua cảnh tượng thân mật với nam tử, sau khi nhìn thấy Diễm hậu bí sử, còn thường xuyên mơ thấy loại mộng cảnh này.

Nhưng bởi vì không có kinh nghiệm thực chiến, nằm mơ cũng chỉ có như vậy.

Mà vừa rồi, cảm giác trần truồng dán trên người nam nhân kia giống như là bị sét đánh, cánh tay rắn chắc chạm vào lồng ngực, làm cho người ta căn bản không thể quên được, đến bây giờ ngực cũng có thể cảm giác được sự khác thường.

Chỉ chajm vào người một chút đã như vậy, nếu như hành động rộng như trên sách, sợ là thật sự phải trợn mắt to rồi.

Ánh mắt Thái hậu nương nương vụt sáng, cũng không biết mình đang suy nghĩ gì, phát hiện suy nghĩ quá loạn, liền dừng lại tâm niệm, quay đầu lại nhìn.

Dạ Kinh Đường nằm thẳng ở trên gối sau lưng, lúc này đã ngủ, gương mặt hoàn toàn lạnh lùng như trước, nhưng đôi mắt lại khẽ nhúc nhích, thoạt nhìn như đang nằm mơ.

Thái hậu nương nương có chút hiếu kỳ, lật người, giương mắt dò xét Dạ Kinh Đường, muốn nhìn xem Dạ Kinh Đường đang mơ cái gì, kết quả phát hiện trên người Dạ Kinh Đường đang đắp chăn mỏng chỉ đóng đến ngực, cổ vai đều để lọt ở bên ngoài.

Thái hậu nương nương chớp chớp con ngươi, có thể là sợ Dạ Kinh Đường đông lạnh, liền đưa tay vung chăn lên, muốn đắp chăn cho nách của Dạ Kinh Đường.

Kết quả Dạ Kinh Đường trước mặt lại ngộ nhận nàng là Ngưng Nhi nghịch ngợm lúc ngủ, nàng vừa đưa tay qua, cổ tay đã bị nắm lấy, sau đó thuận thế ôm nàng vào trong lòng.

Thái hậu nương nương xử chí không kịp đề phòng đã dán vào trong lòng nam nhân, đôi mắt trừng lớn mấy phần, thấy Dạ Kinh Đường chỉ là đang ngủ mơ ôm vợ, không phải trắng trợn mạo phạm thì mới âm thầm thở ra.

Chương 906 - Trao Đổi

Chương 906. Trao Đổi

Nàng khẽ cắn môi dưới, cẩn thận từng li từng tí muốn rời khỏi, nhưng Dạ Kinh Đường vẫn ôm rất chặt, sau khi thử mấy lần thất bại, chỉ có thể dùng ngón tay chọc chọc ngực Dạ Kinh Đường:

"Dạ Kinh Đường?"

"Ừm..."

Dạ Kinh Đường cũng không rõ đã ngủ từ khi nào, đang mơ mơ màng màng làm mộng xuân, phát hiện bên cạnh có tri kỷ hỗ trợ đắp chăn, đương nhiên thuận thế ôm lấy.

Nghe thấy tiếng gọi, Dạ Kinh Đường mới phản ứng được, đảo mắt phát hiện Thái hậu nương nương đầy mắt quẫn bách, ánh mắt hơi kinh hãi, buông tay ra một chút:

"Ách... Sao ta lại ngủ thiếp đi, cái kia..."

Mấy ngày nay Thái hậu nương nương bị ôm nhiều cũng quen, cũng không quá để ý, chỉ là tiếp tục đắp chăn cho hắn, dời ra bên ngoài một chút:

"Ngươi ngủ thiếp đi, bổn cung chính là nhìn ngươi lạnh, giúp ngươi đắp chăn lên."

Dạ Kinh Đường ở trong doanh địa của người ta, nào dễ ngủ để cho mười mấy người bên ngoài chờ, tỉnh lại ngồi dậy, phủ thêm ngoại bào:

"Ban ngày còn phải trở về Tàng Long Lĩnh, dây dưa lâu không

tốt, chờ trở về có nhiều thời gian nghỉ ngơi."

Thái hậu nương nương nghe thấy đường về đã chuẩn bị, đôi mắt chẳng biết tại sao giật giật, khẽ cắn môi dưới cũng không nói chuyện, chỉ là ngồi xuống giúp Dạ Kinh Đường mặc áo choàng.

Dạ Kinh Đường hơi chỉnh đốn lại, sau đó đứng dậy đi ra khỏi lều vải, đi ra bên ngoài căn cứ.

Trong trụ sở đã thu hồi mấy cái lều vải, một số gia quyến đang thu thập hành lý, chuẩn bị leo núi lên Tàng Long Lĩnh.

Tưởng Trát Hổ thay một bộ văn bào mới, chắp tay đứng trên vách núi nhìn xuống gió tuyết của núi Thiên Sơn, mà tiểu khuê nữ thì ôm chim chim, chạy tới chạy lui đùa giỡn ở bên cạnh.

Dạ Kinh Đường sửa sang lại y quan, sau đó đeo bội đao đi đến trước mặt, nhìn về phía sơn lĩnh ngoài vách núi:

"Hôm qua cảm ơn Tưởng bang chủ đã hỗ trợ. Tưởng bang chủ là người không tệ, mới có thể được xưng tụng là nhất kỵ tuyệt trần, làm một đại vương ở Hồng Sơn, quả thực đáng tiếc. Nếu có ý thì ta có thể thay Thánh Thượng ra lệnh, cho Tưởng bang chủ một thân phận chính thức."

Tưởng Trát Hổ biết Dạ Kinh Đường là một cho hắn một con đường tẩy trắng, hắn lắc đầu nói:

"Lương Châu quá cằn cỗi, mười tám trại ở Hồng Sơn đều dựa vào hàng hoá kiếm bạc ở nam bắc, đầu nhập vào quan phủ, cũng sẽ có người lên làm thay ta."

"Cho dù là Thập Bát trại đổi nghề làm ăn thì cũng sẽ có người mới bổ khuyết lỗ thủng của Tư Vận Thương Đạo, chỉ cần có cầu thì sẽ có cung, dựa vào chiêu an một mình ta, không diệt được Hồng Sơn bang, ta cũng không có hứng thú gì với công danh lợi lộc, cảm ơn hảo ý của đại nhân."

Dạ Kinh Đường lớn lên ở Lương Châu, biết đây là lời nói thật, muốn diệt hết bọn giặc Lương Châu, đầu tiên phải làm cho người ta ăn no, không thì giết một nhóm sẽ xuất hiện một nhóm, quản càng nghiêm sẽ chỉ làm tập thể chuyển thành bọn giặc, cũng sẽ không để cho thế cục chuyển biến tốt đẹp mấy phần, thấy vậy cũng chỉ là than khẽ.

Tưởng Trát Hổ lấy ra một cái hộp gỗ từ trong tay áo, đưa cho Dạ Kinh Đường:

"Lần trước ở Hỏa Lan cốc đã nói, Kim Lân Đồ cho Dạ đại nhân, ân oán giữa chúng ta đã thanh toán xong."

Dạ Kinh Đường nhận lấy hộp gỗ, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Triều đình đã hứa hẹn sẽ tuân thủ lời hứa. Tưởng bang chủ có thể học Ngọc Cốt Đồ và Long Tượng Đồ bất cứ lúc nào trong kinh thành, ta có thể đảm bảo Tưởng bang chủ tới lui tự nhiên, đây coi như là trả ân tình tối hôm qua."

Tưởng Trát Hổ thật sự muốn Ngọc Cốt Đồ, nhưng không muốn thiếu ân tình của triều đình và Dạ Kinh Đường, vì vậy hắn cũng không để lời hứa hẹn này vào trong lòng.

Nhưng nghe thấy khẩu khí của Dạ Kinh Đường hào sảng như vậy, gân cốt da toàn bộ để hắn luyện, còn thuận đường mang theo khuê nữ, vẻ mặt của Tưởng Trát Hổ phong khinh vân đạm rõ ràng đã thay đổi mấy phần, ho nhẹ một tiếng nói:

"Một tấm đổi hai tấm, cộng thêm khuê nữ chính là bốn tấm, nếu như nhận lấy thì ngại..."

Nói đến đây, Tưởng Trát Hổ xoay người lại đến nơi chất đống hành lý, từ bên trong lấy ra một cây mã giáo và một quyển sách, đưa cho Dạ Kinh Đường:

"Đây là binh khí gia truyền của Túc Trì Bộ. Quyển sách này là

võ học gia truyền của Túc Trì Bộ, pháp môn đặc biệt, rèn luyện cùng với bộ phận thể phách đã được Thiên Lang Châu, khí mạch căn cốt người bình thường không thể chống đỡ."

"Dạ đại nhân là hậu nhân của Túc Trì bộ, những vật này vốn nên thuộc về ngài. Ta bảo tồn những thứ này hơn hai mươi năm, cho đến hôm nay vật quy nguyên chủ cũng coi như là hợp tình, Dạ đại nhân khẳng khái như thế cũng coi như là trả nhân tình lẫn nhau."

Dạ Kinh Đường không có hứng thú với mã giáo, nhưng có một bộ võ học liên quan tới Thiên Lang Châu, không thể không nhận, lập tức nhận lấy, chắp tay cười nói:

" Còn có bằng hữu chờ đợi ở ngoài núi, Dạ mỗ cũng không quấy rầy, chờ gặp lại ở kinh thành, tất nhiên mời Tưởng bang chủ đi Kim Bình phong lâu uống rượu một chút."

Tưởng Trát Hổ nghe thấy danh tiếng của Phong Nguyệt Trận Kim Bình Phong lâu nổi tiếng ở kinh thành, ánh mắt vô ý thức nhìn xuống phu nhân phía xa, chắp tay nói:

"Núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, hẹn gặp kinh thành. Nhưng mà Kim Bình phong lâu thì thôi, có vợ có con gái đã sớm không tốt miệng này."

"Có đúng không..."

Chương 907 - Dạ Kinh Đường Được Phong Thưởng

Chương 907. Dạ Kinh Đường Được Phong Thưởng

Ngay lúc đó, Vân An.

Tây Bắc đã là lúc Thiên Sơn phủ đày tuyết, mà Vân Châu ở Trung Nguyên lại đang là thời tiết mát mẻ tốt nhất của trời thu.

Tán cây cngân hạnh ngàn năm trong hoàng thành che khuất bầu trời, rơi xuống lá vàng đầy đất.

Ngày thu yếu ớt, mấy cung nữ mặc y phục màu xanh đang duyên dáng yêu kiều trong ngự hoa viên.

Đại Ngụy Nữ Đế mặc long bào đỏ thẫm giao nhau, gương mặt khôi phục màu sắc tươi đẹp ngày xưa, đứng ở trước bảng vẽ, mặt phác thảo cảnh thu có cây ngân hạnh của Phúc Thọ cung.

Mà phía sau, mấy thần tử khom người đứng yên, lão thần cầm đầu cung kính nói:

"Hôm qua, ngoại sứ của quán Khương đã đặc biệt chạy tới, chất vấn triều đình ta là có dụng ý gì... Vương đình Tây Bắc đã từng là đại hoạ trong lòng hai triều Nam Bắc, bây giờ con rơi của Vương tộc lại ở Đại Ngụy ta, còn được thân phong của Thánh Thượng 'Vũ An Hầu', Bắc Lương tất nhiên sẽ cho rằng, ta là chuẩn bị nâng đỡ Vương Thất bên ngoài, cướp đoạt chủ quyền của Tây Hải cương vực..."

Phản ứng của Nữ Đế cực kỳ bình thản:

"Ngô ái khanh cảm thấy chuyện này nên xử lý như thế nào?"

"Ừm... Theo lão thần thấy, có thể tạm thời triệt tiêu phong thưởng tước vị Dạ Kinh Đường, làm ra thái độ không muốn nuôi hổ gây hoạ, để tránh phản ứng quá kích của Bắc Lương..."

Đát ~

Bút vàng ném ở một bên lời nói lập tức dừng lại.

Nữ Đế đứng thẳng người, cầm lấy chữ giám thưởng như gà bới, bình thản nói:

"Trẫm nhớ không lầm, gia tộc Ngô ái khanh truyền thừa xa xưa, ngàn năm trước còn xuất hiện Hoàng hậu của triều đình Tây Bắc đúng không nhỉ, Trẫm cũng tháo mũ quan của ngươi xuống, để tránh nuôi hổ gây hoạ, Bắc Lương kiêng kị hay sao?"

Mấy lão thần tử lập tức yên lặng.

Hai đại gia tộc của hai triều Nam Bắc đều không ngoại lệ, tất cả đều là từ lưu vực Hồng Hà di chuyển tới, dân thường cũng giống vậy, dựa theo phép tính của Nữ Đế, văn võ cả triều đều là dư nghiệt của Vương Đình Tây Bắc, không có một người vô tội.

Lão thần tử cầm đầu có chút xấu hổ, suy nghĩ một chút nói:

"Lão thần biết tội, nhưng Thiên Lang Vương nhất mạch mới diệt quốc hai mươi năm trước, Dạ Kinh Đường là Thái tử, hơn nữa còn giết Câu Trần đại vương trước mặt mọi người, lớn tiếng muốn làm hậu thuẫn cho các bộ tộc ở Tây Hải..."

"Vương đình Tây Bắc, tiêu diệt là tiêu diệt, Dạ Kinh Đường sinh ra ở Đại Ngụy, chính là con dân của Đại Ngụy ta, hắn không có lòng muốn trùng kiến Vương Đình, chính là ngoại sứ của Đại Ngụy ta, Tả Hiền Vương ám sát ngoại sứ của ta, hắn còn không thể ăn miếng trả miếng thả hai câu ngoan thoại?"

"A..."

Nữ Đế đưa bức tranh cho cung nữ, để bồi thường, sau đó tiếp tục cầm bút vẽ:

"Nếu như ta bởi vì thái độ của Bắc Lương mà bạc đãi hắn thì chẳng khác nào tự chặt hai tay bức đi lương tướng hiền thần, hai triều Nam Bắc đều ôm địch ý, vậy lúc đó hắn ngoại trừ trở về chư bộ Tây Hải trùng kiến Vương Đình thì còn có thể làm cái gì?"

"Người ở dưới tay trẫm, trẫm không những không thể xa lánh, còn phải trọng thưởng, thưởng đến mức Dạ Kinh Đường không nhớ tới Vương Vị Tổ Tiên, hắn sẽ trân quý công danh lợi lộc ở Đại Ngụy, như vậy mới có thể làm cho hắn ở lại Đại Ngụy, sẽ không muốn nhúng tay vào Bắc Lương Tây Cương."

Mấy lão thần tử suy tư một chút, cảm thấy nói như vậy hắn là đủ để đi ra nói với ngoại sứ Bắc Lương rồi, liền mở miệng nói:

"Xin hỏi Thánh Thượng nên ban thưởng như thế nào?"

"Phong hắn làm Vũ An Công, ban thưởng một quận ở phía tây Trạch Châu làm Phong Quốc, thế tập võng thế và đồng thọ quốc gia. Được phong tước này, Dạ Kinh Đường chắc chắn sẽ không bao giờ để ý đến thâm sơn cùng cốc ở Tây Bắc nữa, để Bắc Lương an tâm là được."

"..."

Mấy lão thần tử nghe thấy lời này rõ ràng kinh ngạc vô cùng.

Dù sao thì từ sau khi khai quốc, phong thưởng cao nhất cho người bên ngoài hoàng tộc cũng chỉ có Hầu gia, nhiều lắm là sau khi chết mới được phong làm quốc công, hiện tại có thế tập võng thế quốc công, chỉ có mấy người, họ đều là lúc khai quốc lấy mạng đổi.

Hơn nữa đất phong ở Trạch Châu màu mỡ, đãi ngộ đều có thể so với thân vương rồi, ai nhìn cũng phải đỏ mắt.

Nhưng trước không nói đến những năng lực khác của Dạ Kinh Đường, Đại Ngụy chỉ cần lưu người lại, sau này nếu như khai cương khoách thổ, Dạ Kinh Đường dựa vào dư uy của Vương Đình Tây Bắc, đơn thương độc mã có thể kéo một đội quân làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật ở Tây Bắc, Đại Ngụy chiếm lấy đại tiện nghi như thế, chỉ cấp đất đai một quận, thậm chí có chút uỷ khuất cho Dạ Thế Tử người ta.

Theo lý thuyết thì nên trực tiếp phong 'Thiên Lang Vương', coi Sa Châu là đất phong, ngồi xổm ở phía sau chư bộ Tây Hải, đó mới là tên chính ngôn thuận chúng vọng quy.

Nhưng mà nếu cứ như vậy, Bắc Lương chắc chắn sẽ vỡ tổ, chỉ cần Dạ Kinh Đường nói một tiếng, quyền khống chế của các bộ tộc Tây Hải sẽ tự động đổi sang hắn, hai nước chắc chắn sẽ đánh nhau.

Chương 908 - Tâm Tình

Chương 908. Tâm Tình

Mấy Thần Tử suy nghĩ một lát, cảm thấy phong thưởng này, chỉ sợ cả triều văn võ sẽ không có kẻ đần nào đứng ra phản đối, vì vậy không hỏi nhiều nữa, người cầm đầu ngược lại nói:

"Thần nghe nói, Tĩnh Vương điện hạ có chút thưởng thức đối với Dạ Kinh Đường. Tĩnh Vương đã tới tuổi cập kê, không thể không chọn rể, mà Dạ Kinh Đường cũng coi như là hai lưỡi kiếm, không nắm được, sau này có thể tổn thương mình, lấy lão thần thấy, không bằng..."

Nữ Đế dừng bút vẽ lại, hơi nghĩ nghĩ:

"Chuyện này chờ Tĩnh Vương trở về, để chính nàng định đoạt. Các ngươi đi xuống trước đi."

Mấy lão thần tử thật ra càng muốn đề nghị để Nữ Đế thu Dạ Kinh Đường vào hậu cung phong làm Dạ quý phi.

Hai người này sinh hạ Long Tử, chính là người thừa kế duy nhất của Đại Ngụy thậm chí Tây Hải, từ bất kỳ phương diện nào đều phù hợp với pháp chế.

Nhưng mà Nữ Đế là thân nữ nhi, chuyện này khác nhau rất lớn, mấy người cũng không dám mở miệng lung tung, chỉ cúi người hành lễ:

"Lão Thần cáo lui..."

...

Lộc cộc lộc cộc

Chớp mắt đã vào đêm, bạch mã rời khỏi dãy núi, lại lần nữa bước lên sa mạc vô tận.

Một trận tuyết nhỏ rơi vào trên bãi cỏ vàng, gió lạnh nhanh chóng thổi thẳng vào mặt, thổi lên áo choàng màu đen và lông chim màu trắng.

Dạ Kinh Đường ngồi trên lưng ngựa, trước đó ước định cẩn thận tụ hợp ở Hồng Hà trấn, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì tối mai sẽ có thể đến, đáy mắt khó tránh khỏi có chút cảm giác chỉ muốn trở về.

Thái hậu nương nương vẫn ngồi ở phía trước, bị hai tay Dạ Kinh Đường vòng vào trong lòng, ánh mắt nhìn về phía trước, gương mặt thục mỹ nhìn như yên tĩnh, nhưng đáy mắt lại mang theo ba phần cô đơn, không có tới thời điểm tươi cười.

Chuyện xảy ra trên núi Tuyết Sơn, Thái hậu nương nương cực kỳ tự trách, hận không thể lập tức trở lại nơi an ổn thái bình.

Nhưng trên đường về nhà, Thái hậu nương nương lại không vui, bởi vì nàng đã nhìn mình một người đang ở trong Phúc Thọ cung, cả ngày lẫn đêm lặp lại một ngày, không có hung hiểm cũng mất ấm áp, cả đời này đều khó mà quên được mấy ngày hôm nay.

Thái hậu nương nương nhẫn nhịn trong cung mười năm, thời gian qua đã quá đủ, lần này nàng được nhuốm bụi trần, thậm chí cảm thấy sau lưng phát lạnh, thần hồn không yên, tựa vào trong lòng nam nhân, lại có một cảm giác xúc động, muốn nói một câu:

"Kinh Đường, không tiễn ta về nhà đi được không."

Nhưng thân là Thái hậu, nàng hiển nhiên không thể nói lời này.

Dạ Kinh Đường nhất định sẽ trở về, mà nếu nàng không trở về thì có thể đi đâu?

Thái hậu nương nương tâm loạn như ma, cắn thật chặt môi dưới, sau khi ngựa chạy nhanh, vành mắt đã đỏ lên, mặc cho gió lạnh và bông tuyết đánh vào gương mặt, muốn duy trì sự thanh tỉnh, lại không nín được cảm xúc gần như sụp đổ từ đáy lòng.

Dạ Kinh Đường chạy ngựa tiến lên còn không phát hiện có gì không đúng, nhưng sau khi đi được một đoạn thì lại phát hiện trên tay có thêm một chút ấm áp, hắn cúi đầu nhìn thấy một giọt nước mắt, nhướng mày, thả chậm ngựa, nghiêng đầu dò xét:

"Nương nương?"

"Bản cung..."

Thái hậu nương nương muốn nói chuyện, lại có chút nức nở, liền mím môi.

Dạ Kinh Đường cảm giác thân thể Thái hậu nương nương đang run nhè nhẹ, hơi nghĩ lại, đã hiểu tại sao Thái hậu nương nương lại như thế.

Chuyện này giống như những tiểu hài ăn nhờ ở đậu, bị kiềm chế sinh hoạt trong thời gian dài, đi ra ngoài trải nghiệm mấy ngày vui vẻ, bỗng nhiên lại phải trở về địa ngục lạnh lẽo kia.

Tiểu hài từ nhỏ đã rất vui vẻ được cha mẹ che chở, vĩnh viễn không thể nào chịu nổi sự bất lực và tuyệt vọng sâu tận xương cốt kia.

Dạ Kinh Đường chưa từng trải qua, nhưng có thể cảm nhận được loại cảm xúc này, sau khi trầm mặc một chút, đã an ủi:

"Không có gì, ta trở về cũng không phải là bỏ mặc nương nương. Ở kinh thành mỗi ngày ta đều tiến cung, Tuyền Cơ chân

nhân ở đây, nàng mỗi ngày đều mang ngươi chạy khắp nơi, Tuyền Cơ chân nhân không ở đây, ta cũng có thể mang nương nương ra ngoài chạy, cũng không phải Tuyền Cơ chân nhân không ở đây thì ngươi không thể ra cửa giống như trước đây."

Thái hậu nương nương mắt đục đỏ ngầu, nghe thấy lời nói nhu hòa bên tai, bờ môi giật giật, muốn nói rất nhiều, nhưng cuối cùng lại chỉ nói ra một câu:

"Thật sao?"

Dạ Kinh Đường từ lần đầu tiên tiến cung nhìn thấy Thái hậu, thật ra vẫn rất đau lòng. Dù sao thì Thái hậu cũng không giống với tất cả các cô nương khác, nhìn như có được tất cả, lại mất đi tự do đơn giản nhất, sinh hoạt trong thế giới ngũ thải tân phân, mình lại nhất định là đen trắng.

Thái hậu nhìn có chút ngây thơ, hoặc là nghịch ngợm, nhưng nàng có thể có biện pháp nào?

Suy nghĩ lại, nếu như Dạ Kinh Đường mười năm như một ngày đối mặt với thành cung, vậy ngày nào đó hắn gặp phải một con kiến cũng coi là bạn chơi đùa nửa ngày.

Cho dù Thái hậu nương nương có nguy hiểm hay không thì việc nàng nhảy dựng lên cản ám khí cho hắn ở Ngọc Đàm sơn trang là thật, sau đó lấy ra Dục Hỏa Đồ trân tàng nhiều năm trị thương cho hắn cũng là thật, có thể không có ý kiến gì đối với hắn, nhưng trong đáy lòng tất nhiên coi hắn là người ân cần thăm hỏi.

Dạ Kinh Đường lần này đi ra ngoài, sớm chiều va chạm, hiểu được Thái hậu nương nương vui mừng cỡ nào, vì vậy không muốn bởi vì mình chần chờ lo lắng để Thái hậu không hụt hẫng, không muốn để Thái hậu quay về cuộc sống lúc trước.

Dạ Kinh Đường quấn chặt áo choàng lại mấy phần, ôm Thái hậu nương nương khẳng định nói:

"Thật... Nương nương có thể xả thân cản ám khí cho ta, cho dù thân phận của nương nương là gì thì ta cũng sẽ quan tâm nương nương bằng tình cảm chân thành."

Tình cảm chân thành...

Thái hậu nương nương núp ở trong lồng ngực rắn chắc, u buồn ở đáy mắt tiêu tán, biến thành phức tạp và cổ quái, bờ môi lúng túng nhịn nửa ngày sau mới nhỏ giọng nói câu:

"Ngươi nói chuyện phải giữ lời, Dục Hỏa Đồ của bổn cung đều cho ngươi, không có thứ khác."

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười một tiếng, nhẹ nhàng "Đi" một tiếng, bay về hướng đông.

Chương 909 - Vết Kiếm

Chương 909. Vết Kiếm

Hô hô...

Gió lạnh thấu xương cuốn theo bông tuyết bay thẳng vào mặt, nhưng Thái hậu nương nương lại cảm giác không còn lạnh lẽo như vừa rồi, thậm chí có chút cảm giác như gió xuân.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Thái hậu nương nương phát hiện Dạ Kinh Đường đang nắm áo choàng lạnh lẽo, nàng suy nghĩ một chút rồi nắm lấy áo choàng lại, cầm tay Dạ Kinh Đường lại nhét vào trong lòng.

"..."

Tay phải Dạ Kinh Đường dán ở phía dưới sự ấm áp dễ chịu, vẻ mặt vốn yên tĩnh cũng biến thành cổ quái.

Băng thiên tuyết địa, hai người một ngựa.

Hoàn cảnh không bị quấy rầy, đối mặt với cảm giác rất tri kỷ ấm tay ở trước người, muốn tuân thủ nghiêm khắc quân tử chi đạo thật sự không dễ dàng như vậy.

Dạ Kinh Đường trầm mặc một lát, ngón tay giật giật theo bản năng, nhưng lại lập tức dừng lại.

Thái hậu nương nương khẽ cắn môi đỏ, nhìn phong tuyết vô biên phía xa, cảm thấy động tác nhỏ của Dạ Kinh Đường, lại không nói gì.

Dù sao thì chỉ có giờ khắc này ở đây, nàng mới là Tần Hoài

Nhạn, mà sau khi trở về cung thì nàng cũng quay lại thân phận Thái hậu nương nương.

Hành động lớn mật càn rỡ như vậy, cả đời này lại có thể làm lại mấy lần?

Thái hậu nương nương nhịn nửa ngày, sau đó lặng lẽ lại nâng tay trong ngực lên:

"Ngươi trẻ tuổi khí thế mạnh mẽ, bổn cung không trách ngươi. Chỉ được làm ở đây thôi, trở về thì không cho ngươi nữa."

"..."

Dạ Kinh Đường cầm lấy bọc đồ nóng hổi, muốn nói hai câu, nhưng ấp ủ nửa ngày không nghĩ ra lời nào thích hợp, đầu tiên là co tay lại, chậm rãi buông lỏng xuống, dưới sự chấn động của ngựa cuối cùng vẫn là năm ngón tay khép mở, hơi hoạt động gân cốt.

Lộc cộc, lộc cộc...

Hoàng hôn xa xa trên núi Thương Sơn, người về trong đêm phong tuyết.

Hai người một ngựa lao vùn vụt trên vùng bỏ hoang vô biên, nam tử nhìn không chớp mắt, ánh mắt chuyên chú, giống như đang suy nghĩ đại sự.

Nữ tử núp ở trong áo choàng, khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt vụt sáng, làm ra một bộ dáng ngắm phong cảnh.

Mà chim chim bận rộn mấy ngày, nằm ở trong bọc hành lý bên hông ngựa, ngủ không rõ sống chết...

Quận Bát Dương Nhai Châu, Hồng Linh sơn trang.

Hồng Linh sơn trang xây dựng trên vách đá, tuy vách đá hiểm

trở, nhưng đỉnh núi lại cực kỳ vuông vức, Thanh giang uốn lượn dưới vách núi, nhìn từ xa giống như vách đá cắt đứt nước sông, vì vậy nơi đây có tên là Đoạn Long Đài.

Vào lúc giữa trưa, vô số khách giang hồ đường xa đến, đi thuyền xuyên qua con đường sông uốn lượn giữa vách đá hiểm trở, cập bến ở dưới Đoạn Long Đài, thuận đường đi lên vách đá dựng đứng.

Mà ở lòng sông, một chiếc thuyền đen nhánh xuôi theo dòng nước mà xuống, hai nữ hiệp lặn lội đường xa, sóng vai đứng ở đầu thuyền, đưa mắt ngắm nhìn phía trên Đoạn Long Đài.

Lạc Ngưng vẫn mặc một bộ áo xanh, nhưng để chống lạnh nên nàng đã khoác áo choàng lên người, đứng ở đầu thuyền dùng kính viễn vọng dò xét từ xa, nghi ngờ nói:

"Hồng Linh sơn trang đang làm cái gì? Mừng thọ Sở lão gia tử?"

"Sở Hào năm nay hơn năm mươi tuổi, mừng thọ sẽ không phô trương như thế, vừa nhìn là cưới con dâu mới..."

"Ngươi xem người ta đi, cưới vợ làm giống như đại hội võ lâm. Năm đó ta đi Nam Tiêu Sơn, ngươi chỉ có hai cây nến đỏ, chữ hỉ vẫn là do ta viết, làm cả bàn đồ ăn ngươi ăn sạch sẽ, còn phải để ta tới thu thập rửa chén, xong việc còn phải dụ Vân Ly đi ngủ..."

...

Tiết Bạch Cẩm đội mũ rộng vành ăn mặc như khách giang hồ, nhìn thấy Ngưng Nhi đang phàn nàn, nhíu mày nhíu một cái:

"Năm đó ở tổ chức lớn ở Nam Tiêu Sơn, ngươi cảm thấy khó chịu không nguyện ý, chuẩn bị cho ngươi cả bàn đồ ăn, ngươi lại muốn ăn chay, bây giờ trách ta bạc đãi ngươi? Dạ Kinh Đường cho

ngươi cái gì rồi?"

Đôi môi Lạc Ngưng giật giật, ý là -----mặc dù Kinh Đường chưa cho gì to lớn, nhưng ít ra cũng có đêm động phòng thỏa mãn...

Nhưng mà lời nói như vậy, Lạc Ngưng chắc chắn không nói ra được, thuận miệng nói mò vài câu xong thì nói tránh đi:

"Sở Hào cũng coi như là lão bối trong giang hồ, con trai kết hôn, ngươi đi ngang qua nhìn thấy có đi lên xem thử hay không?"

Sau khi chia tay Dạ Kinh Đường tại Hoàng Minh Sơn, Lạc Ngưng đã theo Tiết Bạch Cẩm trở về không tiếp tục truy tìm tung tích của ngọc tỉ và Thiên Tử Kiếm.

Tiết Bạch Cẩm phỏng đoán từ bảng hiệu Tiêu Sơn Bảo, mấy thứ như Thiên Tử Kiếm này hẳn là được do Tiêu Tổ lưu lại, nàng trở về căn bản không phải là tìm manh mối, mà là nghiên cứu vết kiếm đặc biệt kia.

Tạo nghệ của vết kiếm kia cao đến mức ngay cả nàng cũng có cảm giác không bì kịp, người trên đời có tài nghệ như thế, dưới cái nhìn của nàng chỉ sợ chỉ có Phụng Quan Thành.

Nhưng thời điểm võ nghệ của Phụng Quan Thành ở tầm của nàng, đã ở Dương Sơn, sau đó chưa từng rời khỏi Thiên Nam, không thể chạy tới nơi này để lưu lại vết kiếm được.

Mà trong lịch sử, người tiếp cận thành Phụng Quan không có mấy người, cộng thêm tìm được bảng hiệu Tiêu Sơn Bảo, rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến chủ nhân của vết kiếm, là Tiêu Tổ thống trị giang hồ sơ kỳ ở Đại Yên.

Nhưng dựa theo ghi chép của giang hồ, khi Tiêu Tổ già đã ra biển khám phá tiên lộ, một đi không trở lại nên không có lực thống trị mạnh như Phụng Quan Thành, nhiều nhất cũng chỉ là nhân gian đơn đấu vô địch thủ.

Phụng Quan Thành thì mạnh đến mức một người lập thế, vũ phu trong thiên hạ đều là hạng hai, thế gian căn bản không có vũ phu nào cùng cấp bậc, so với cấp bậc của Tiêu Tổ thì lớn hơn nhiều.

Chương 910 - Tới Hồng Hà Trấn

Chương 910. Tới Hồng Hà Trấn

Nếu vết kiếm kia là của Tiêu Tổ lưu lại thì chỉ có thể là sau khi Tiêu Tổ ra biển phám phá tiên lộ thì cũng không chết già mà là ẩn núp ở trong thế tục, tiếp tục tinh tiến võ nghệ.

Suy luận này ngược lại là không có vấn đề gì, nhưng Tiết Bạch Cẩm không hiểu chuyện mấy vò rượu lớn xuất hiện ở Quan Tinh đài.

Nếu như người lưu lại vết kiếm chính là Tiêu Tổ thì đó hẳn là sau khi công thành danh toại thì nhớ lại bảo vật ngẫu nhiên gặp được lúc thiếu thời, nhất phi trùng thiên.

Loại chuyện này, không cần thiết đặc biệt căn dặn hậu nhân, cứ cách mỗi một trăm năm lại mang một vò rượu tới ngồi một hồi.

Nhưng nếu không có căn dặn chuyên môn, sao mỗi một trăm năm lại tới?

Tiết Bạch Cẩm không nghĩ ra toàn bộ câu chuyện trong đó, nhưng cảm giác được sau lưng chuyện này liên lụy tuyệt đối không nhỏ, cho nên lập tức khởi hành trở về, chuẩn bị tiến về Giang Châu thăm dò Tiêu Sơn Bảo. Lúc này đi từ Thanh Giang xuôi dòng mà xuống, vừa vặn đi ngang qua Đoạn Long Đài.

Hồng Linh Sơn Trang của Đoạn Long Đài là đỉnh núi của Thương Vương Sở Hào ở phía Bắc Nhai.

Hai mươi năm trước, Sở Hào cũng đã là người cạnh tranh

Thương Khôi, sau khi cạnh tranh thất bại cũng không bị tổn thương hoặc gặp đại biến nào cả, chỉ là Đoạn Thanh Tịch quá bá đạo, mới xin nghỉ hưu sớm thành lão bối giang hồ, phai nhạt ra khỏi mắt người đời.

Dựa theo tính toán của Tiết Bạch Cẩm, Sở Hào trải qua nhiều năm như vậy, nhất định đã đi vào Thiên Nhân Hợp Nhất cảnh, không thành Bát Đại Khôi cũng chỉ vì 'Võ Vô Nhị', giang hồ không thể đồng thời xuất hiện hai cái Thương Khôi, mà Sở Hào sở trường thương đạo, dưới tình huống đánh không lại Đoạn Thanh Tịch cũng chỉ có thể điệu thấp làm người.

Mặc dù Sở Hào đã sớm cho thấy không hỏi chuyện giang hồ nữa, truyền vị trí trang chủ cho con trai, nhưng bối phận đạo hạnh bày ra ở đây, giang hồ Nhai Châu không thể không nể mặt mũi, bây giờ trong nhà chuyện vui, nhân vật có mặt mũi trên giang hồ cơ bản đều tới.

Tiết Bạch Cẩm là giáo chủ của Bình Thiên, hạ mình đến nhà chúc mừng Sở Hào, hiển nhiên không quá hợp quy củ giang hồ, thấy Ngưng Nhi hỏi có muốn đi lên ngồi một chút hay không, lắc đầu nói:

"Hôn sự không mời không đến, tang lễ không mời mà tới? Nếu Hồng Linh sơn trang không hạ thiếp mời thì chúng ta tới làm cái gì?"

Lạc Ngưng cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu, thấy vậy cũng không nhiều lời, dò xét Đoạn Long Đài một lát sau, lại nhìn về phía một con thuyền nhỏ vừa cập bờ.

Trên thuyền là một người trẻ tuổi chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt tuấn lãng, lại uống say say say, đợi sau khi thuyền cập bờ, lắc lắc ung dung đi lên bờ một bên, ngẩng đầu nhìn dốc đá nguy nga một chút, sau đó liền tụ hợp vào đám người lên núi.

Lạc Ngưng nhìn thấy cảnh này, cau mày nói:

"Thần thái của người trẻ tuổi kia giống như không đúng, không giống như là đến chúc mừng."

"quản nhiều chuyện nhàn sự như vậy làm gì, giang hồ ân oán oán tính không rõ, môn phái lớn như vậy, không có mấy người tới đập phá quán mới gọi là chuyện hiếm lạ."

Lạc Ngưng ngẫm lại cũng thấy đúng, lập tức để kính viễn vọng xuống, đáp lên chỗ rẽ của con thuyền, chạy về phía hạ du...

Lương Châu.

Càng đi về hướng đông nam thì thời tiết càng ấm áp.

Dạ Kinh Đường đi cả ngày lẫn đêm, chờ sau khi xuyên qua bãi hoang cốt, gió lạnh đã biến thành gió thu, mặt đất trắng như tuyết cũng một lần nữa biến thành sa mạc khô cạn, trong thoáng chốc làm cho người ta có một loại cảm giác ngược dòng thời gian.

Nhìn thấy khoảng cách đến Hồng Hà Trấn còn có vài dặm, Dạ Kinh Đường cả ngày căng thẳng cũng được buông lỏng xuống, mà chim chim quen thuộc thì theo quan đạo đất vàng, không kịp chờ đợi đã bay vào trấn, xem bộ dáng là đi theo Đường Đường lăn lộn, ba ngày đói chín bữa, đã là không muốn chờ đợi ở bên cạnh hắn nữa.

Thái hậu nương nương ngồi ở phía trước, dựa lưng vào ngực Dạ Kinh Đường, gương mặt đỏ lên đã hơi bình thường hơn hôm qua một chút, nhưng gương mặt vẫn lộ ra một vòng ửng hồng.

Nhìn thấy sắp đến Hồng Hà trấn, Thái hậu nương nương ngồi thẳng người lên một chút, bày ra dáng vẻ mẫu nghi thiên hạ đoan trang, mở miệng nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi..."

Dạ Kinh Đường ngồi ở sau lưng, dùng áo choàng bọc Thái hậu nương nương lại, tuy đến Lương Châu đông bộ đã không lạnh, nhưng tay vẫn đặt ở trong ngực sưởi ấm.

"Thế nào rồi?"

Hai mắt Thái hậu nương nương chớp chớp, muốn Dạ Kinh Đường chú ý phân tấc, nhưng không nói thẳng ra được, liền nhắc nhở:

"Sắp đến Hồng Hà Trấn."

Dạ Kinh Đường đương nhiên hiểu rõ ý của nàng, nhưng hắn đã đưa ra đáp lại, cho dù Thái hậu nói thế nào thì hắn cũng không thể rút ngay, ngẫm lại một chút còn nhéo một cái, mới rút tay ra.

Thái hậu nương nương cả người giật mình một cái, lại lần nữa mặt đỏ tới mang tai, nhưng cố tự trấn định cũng không nói cái gì, nhẹ chân nhẹ tay chỉnh lý vạt áo tốt, chờ hô hấp bình phục lại, mới dùng khẩu khí rất nghiêm túc nói:

"Trở về, ta chính là Thái hậu, ngươi là Thần tử, hiểu chưa?"

"Hiểu rõ."

"Hiểu rõ là tốt rồi."

Thái hậu nương nương khẽ cắn môi dưới, ngẫm lại quay đầu nhìn về hắn, giống như là đang xác nhận Dạ Kinh Đường có phải thật sự hiểu rõ hay không.

Còn về trạng thái trong lòng nàng chính là sợ Dạ Kinh Đường chấp mê không ngộ không buông tay, nhưng cũng sợ Dạ Kinh Đường thật sự hiểu rõ không để ý tới mình, đúng là có chút rối não...

Chương 911 - Thân mật

Chương 911. Thân mật

Lộc cộc lộc cộc...

Khi ngựa đi tới cách trấn nửa dặm, Dạ Kinh Đường lập tức xoay người xuống ngựa đi bộ, Thái hậu nương nương cũng ngồi đau lưng, còn bị vò chân, lúc này cũng xuống ngựa đi ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại hít sâu một hơi, nhìn bộ dáng như quên mất sắp trở thành Thái hậu đang bị giam cầm, đang yên lặng tìm cảm giác.

Chim chim sớm bay trở về, trên trấn đương nhiên có phản ứng.

Dạ Kinh Đường vừa tới cửa trấn đã nhìn thấy một bóng người từ phương hướng tiêu cục đi tới, Tuyền Cơ Chân Nhân theo bên cạnh, chạy đầu tiên là nha hoàn Hồng Ngọc mà từ nhỏ đã ở bên cạnh Thái hậu.

Nhìn thấy vẻ mặt của Thái hậu hồng nhuận, thậm chí có chút xuân phong đắc ý, Hồng Ngọc đầy mắt kinh hỉ, vội vàng chạy tới, vừa đi vừa về kiểm tra:

"Nương nương, người không sao chứ? Thân thể xong chưa?"

"Yên tâm, bản cung không ngại. Ừm... Trên đường hơi mệt, đưa bản cung đi nghỉ ngơi thôi."

Thái hậu nương nương có chút chột dạ, sợ quá nhiều người hỏi han ân cần nhìn ra vấn đề, làm ra bộ dáng tàu xe mệt mỏi không chịu nổi, được Hồng Ngọc đỡ đi đầu trở về.

Dạ Kinh Đường còn mang theo thương tổn, hiệu quả khôi phục

của Dục Hỏa Đồ rất mạnh, nhưng tiêu hao rất nhiều nên chưa hồi phục, nhìn khí sắc phù phiếm, giống như bị mấy cô nương vòng qua không có chút tinh thần nào.

Tuyền Cơ chân nhân vừa nhìn đã biết Dạ Kinh Đường bị thương, nhưng Đông Phương Ly Nhân đi trước, nàng cũng không hỏi han ân cần, liền bôi tiếp Thái hậu đi vào.

Đông Phương Ly Nhân vốn đang duy trì sự ổn trọng của nữ Vương gia, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Dạ Kinh Đường, trong lòng vẫn co quắp lại, đi đến trước mặt nắm chặt cổ tay:

"Ngươi bị thương rồi à? Có nghiêm trọng không?"

Trên mặt Dạ Kinh Đường hiện lên ý cười, ra hiệu vai trái:

"Bị Đoạn Thanh Tịch và Tịch Thiên Thương tìm tới cửa, đánh một trận, Tịch Thiên Thương bị giết chết, Đoạn Thanh Tịch chạy mất, bả vai ta bị thương, nhưng vấn đề không lớn."

Đông Phương Ly Nhân nghe thấy lời này, ánh mắt lập tức nổi nóng:

"Đoạn Bắc Nhai muốn tạo phản phải không? Thậm chí ngay cả ngươi cũng dám..."

Dạ Kinh Đường hơi đưa tay, lại thuận thế ôm sau lưng:

"Đoạn Thanh Tịch tới che mặt, từ đầu tới đuôi không nói một câu nào, ta biết là hắn, nhưng thật đúng là không có cách nào để chứng minh là hắn, cho dù hắn thừa nhận thì cũng là thù cũ của giang hồ Hồng Hoa lâu, để triều đình ra mặt giải quyết, có lẽ trên giang hồ còn nói ta hèn nhát, thắng mà không võ... Chờ tổn thương dưỡng tốt, ta tự mình đi Nhai Châu tiêu diệt hắn, như vậy mới có thể lấy lại danh hiệu Thương Khôi..."

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường có dự định, đương

nhiên không nói thêm gì nữa, bị Dạ Kinh Đường ôm eo trên đường cái, ánh mắt của nàng có chút không vui, nhưng nhìn thấy Dạ Kinh Đường đi ra ngoài một chuyến đã trải qua vô số hung hiểm, vẫn không nói gì.

Sau khi hai người đi vào ngõ nhỏ, Dạ Kinh Đường thấy Ngây Ngốc bị ôm nhưng không phản ứng gì, đợi đến khi cúi đầu xuống thì môi lại hơi nhếch lên.

"Ngô..."

Đông Phương Ly Nhân nắm chặt hai đấm lại, hai mắt nhắm lại, đang muốn nhắc nhở cái tên xấu xa này trở về rồi nói sau, kết quả còn chưa tách ra, đã nghe thấy ngõ nhỏ có tiếng truyền đến:

"A ~..."

Đông Phương Ly Nhân vội vàng lui lại một bước đứng thẳng, đẩy tay sau lưng ra, đảo mắt nhìn lại, đã thấy góc rẽ của tường vây, chim chim từ dưới chân tường tò mò thăm dò.

Mà Chiết Vân Ly đang buộc bím tóc trên đầu thì đang đi theo chim chim để nhòm ngó, trên mặt mang theo mấy phần phức tạp, phát hiện nàng quay đầu lại vội vàng rụt trở về.

"Ngươi quả thực là..."

Đông Phương Ly Nhân dù tâm trí tốt, gương mặt cũng khó tránh khỏi đỏ lên mấy phần, nhẹ nhàng đá vào sắc phôi bên cạnh, sau đó làm ra bộ dáng không có việc gì, bước nhanh tiến vào tiêu cục.

Dạ Kinh Đường cười khẽ, đi vào bên cạnh tường vây dò xét, có thể thấy được vẻ mặt cổ quái của Tiểu Vân Ly, hai tay ôm vạt áo dần dần phát dục, nửa tựa ở trên tường, cà lơ phất phơ mở miệng:

"Hừ ~ vừa trở về đã khinh bạc cô nương, không giống như là

Đao Khôi khí phách vượt mây, giống như tiểu lưu manh..."

"Ha ha..."

Dạ Kinh Đường đỡ vai Vân Ly lên để cho nàng đứng thẳng, vỗ vỗ phía sau lưng, nói cái gì đấy:

"Lại nói, lần này ngươi không đi theo thì đáng tiếc, ta ở trên đỉnh Hồng Sơn một chọi hai đánh Tịch Thiên Thương và Đoạn Thanh Tịch, núi cũng bị đánh sập..."

Chiết Vân Ly chớp chớp đôi mắt, nửa tin nửa ngờ:

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó đem bọn hắn đánh chạy, nếu không sao ta có thể đứng dậy được?"

Dạ Kinh Đường nói đến đây thì nghĩ tới cái gì đó, xích lại gần nhỏ giọng nói:

"Ta cũng tìm Kim Lân Đồ trở về, đợi chút nữa lặng lẽ dạy cho ngươi, đừng nói lung tung với bên ngoài."

Chương 912 - Aaa

Chương 912. Aaa

Chiết Vân Ly nghe thấy lời này, ánh mắt đương nhiên vui mừng:

" Học xong Kim Lân Đồ, có phải là đao thương bất nhập, giống như Long thúc, chó hoang đều không cắn nổi hay không?"

"Hả?"

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra rốt cuộc là não bị chấp tới mức nào mới có thể liên hệ Kim Lân Đồ với việc bị chó hoang cắn, hắn nghĩ một chút, nghiêng đầu dò xét, ân cần nói:

"Ngươi bị chó trên trấn cắn rồi à? Có phải cái con chó màu đen vàng kia hay không? Ta mới đi nửa năm, lại dám cắn người linh tinh, thật sự là vô pháp vô thiên..."

Dạ Kinh Đường nói xong, liền chuẩn bị đi cửa trấn tìm con thổ cẩu kiệt ngạo từ nhỏ kia để tính sổ.

Chiết Vân Ly vội vàng giữ chặt Dạ Kinh Đường:

"Không phải không phải, võ nghệ của ta cao như vậy, làm sao có thể bị chó cắn, tùy tiện hỏi một chút thôi."

Dạ Kinh Đường lúc này mới thôi, đáp lại nói:

"Không nói chó hoang, chỉ cần luyện thời gian đủ dài, ta thấy... Lão Hổ đều không cắn nổi."

Chiết Vân Ly hì hì cười, có thể là cảm thấy Dạ Kinh Đường đối với nàng quá tốt, có chút ngượng ngùng, dùng ngón tay quấy lấy một sợi tóc rủ xuống, xấu hổ hỏi:

"Kinh Đường ca ca ~ Vì sao ngươi lại đối với ta tốt như vậy?"

Dạ Kinh Đường nhoẻn miệng cười:

"Sư nương của ngươi dặn dò, không có ý gì khác."

Sư nương dặn dò...

Ý của sư nương là để Kinh Đường ca tốt với ta một chút, chủ động một chút...

Đôi mắt của Chiết Vân Ly giật giật, cảm thấy chuyện này sợ là rất ghê gớm!

Không phải sư nương chuẩn bị tác hợp ta và Kinh Đường ca chứ?

Sao sư nương có thể như vậy, đều không thương lượng với ta à...

Ánh mắt của Chiết Vân Ly trở nên có chút cổ quái, suy nghĩ một chút nói:

"Sư nương nói chuyện, ngươi nghe theo hết sao? Là nam nhi, phải có chủ kiến."

Dạ Kinh Đường đương nhiên không rõ Tiểu Vân Ly đang nghĩ cái gì, đối với chuyện này chỉ nói:

"Sư nương của ngươi bảo ta đối với ngươi tốt một chút, ta còn có thể có chủ kiến gì? Chăng lẽ lại đối với ngươi tệ bạc sao?"

Ý của hắn chính là tuân theo sự sắp xếp của sư nương...

Chiết Vân Ly có chút luống cuống, không rõ làm sao đáp lại lời này, liền ngượng ngùng cười một tiếng, chạy về phía đại viện:

"Ta đi làm chút gì đó cho chim chim ăn, Kinh Đường ca nghỉ ngơi trước đi."

"Chíp chíp!"

Chim chim đang tản bộ ở phía sau nghe thấy tiếng động, mở cánh lớn ra đuổi theo.

Dạ Kinh Đường có chút không hiểu thấu, nhưng xưa nay Vân Ly đã hùng hùng hổ hổ như vậy, hắn cũng không để ý, tiến vào tiêu cục...

Ánh trắng trên đầu cành cây.

Trong tiêu cục đèn đuốc sáng trưng, mấy người tổng bộ ở trong đại viện nhìn dê nướng nguyên con của Chiết Vân Ly, chim ở bên cạnh hỗ trợ ăn thử, Đông Phương Ly Nhân và Tuyền Cơ Chân Nhân thì vây quanh ở trước mặt Thái hậu hỏi han ân cần.

Dạ Kinh Đường liên tục cưỡi ngựa bôn ba lâu như vậy, lại bị thương nhẹ, nói không mệt mỏi là không thể nào. Chờ sau khi trở lại chỗ an ổn, trong lòng hoàn toàn trầm tĩnh lại, ngay cả ngón tay cũng không muốn động, dựa vào trên giường nghỉ ngơi.

Dạ Kinh Đường ở lại trong phòng phía đông lúc nhỏ hắn ở, tuy rằng đã xử lý tất cả vật phẩm cá nhân khi bán đi tiêu cục, nhưng cái bàn giường chiếu vẫn còn, lúc này đã trải lên đệm chăn mới.

Phạm Thanh Hoà bởi vì thời tiết rất lạnh, nàng đã thay đổi trang phục nữ tử Trung Nguyên lưu hành, cũng là kiểu dáng đỏ vàng giao nhau, có chút hoa lệ, nhưng không rộng rãi giống váy sa, rất là bó người, có thể hoàn toàn phác hoạ ra đường cong của nàng.

Trước kia váy của Phạm Thanh Hoà không lộ ra dáng người, còn không nhìn ra đặc biệt, lúc này mặc vào một thân như thế, rõ ràng có thể phát hiện tỉ lệ mông eo kinh người, làn da cũng rất trắng, quả thật có khác biệt với cô nương Trung Nguyên.

Dạ Kinh Đường tựa đầu giường cởi áo ra, ánh mắt đương nhiên không nhìn về phía đường cong của nàng, chỉ là vẻ mặt bình tĩnh để cho phạm cô nương hỗ trợ kiểm tra thương thế.

Phạm Thanh Hoà mở băng bó ra, nhìn thấy vết thương làm cho nàng giật mình, đáy mắt rõ ràng có mấy phần lo lắng, nhưng vẫn an ủi:

"Tình huống không nghiêm trọng, dưỡng thương một đoạn thời gian là có thể khôi phục."

Bùi Tương Quân là vợ của hắn, là người quan tâm Dạ Kinh Đường nhất không thể nghi ngờ, lúc này nàng đang ngồi ở đầu giường bên bàn đọc sách, đáy mắt mang theo ba phần nổi nóng:

"Sớm biết như vậy thì ta đã đi cùng ngươi, Đoạn Thanh Tịch giết đại ca của ta, còn dám tới đối phó với ngươi, thù này không báo, Hồng Hoa lâu ta còn đặt chân trên đời này như thế nào..."

"Chuyện của Đoạn Thanh Tịch để ta giải quyết, ta không sao, không cần quan tâm như vậy..."

Dạ Kinh Đường an ủi hai câu sau đó lại xoay đầu lại, nhìn về phía Phạm Thanh Hoà:

"Bây giờ Thái hậu đã không còn đáng ngại, kế tiếp là Phạm cô nương phải không?"

Chương 913 - Tâm Sự

Chương 913. Tâm Sự

Phạm Thanh Hoà tới trị thương, thật ra vẫn luôn suy nghĩ xem nên nói chuyện này như thế nào, nàng suy nghĩ một chút nói:

"Dạ công tử là hậu nhân của Thiên Lang Vương, bây giờ đã hiển lộ thân phận ở thành Lang Hiên, Bắc Lương chắc chắn sẽ không làm như không thấy ngươi. Người giang hồ đạo hạnh cho dù cao hơn, phía sau không có chống đỡ, như vậy cũng không an toàn. Phương diện khác ta không được, nhưng y thuật cũng chỉ kém hơn Vương thần y một chút, Dạ công tử giúp Đông Minh bộ đại ân như thế, cho dù là quan hệ giữa hai nhà mấy năm qua hay là báo ơn, ta đều nên hộ tống Dạ công tử một đoạn thời gian..."

Mặc dù Dạ Kinh Đường đã luyện qua Dục Hỏa Đồ, nhưng thời gian cũng không dài, bị thương vẫn là băng bó điều dưỡng, có nữ thần y ở bên cạnh, quả thật muốn an ổn một chút mà khinh công của Phạm Thanh Hoà xuất thần nhập hóa cũng sẽ không cản trở, lập tức gật đầu nói:

"Vậy thì phiền phức cô nương rồi."

"Phiền phức cái gì mà đều là ta nên làm."

Phạm Thanh Hoà thấy Dạ Kinh Đường không khước từ, đương nhiên yên lòng, băng bó vết thương kỹ lại, đứng lên nói:

"Ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta lại đi xem Thái hậu một chút."

Bùi Tương Quân vẫn luôn chờ đợi bên cạnh, mãi đến khi Phạm Thanh Hoà ra khỏi phòng mới đóng cửa lại, đi đến trước mặt ngồi

xuống, đáy mắt tràn đầy đau lòng, giúp đắp kín chăn.

Dạ Kinh Đường vốn định quân tử một chút, nhưng quả thật đã nhẫn nhịn rất lâu rồi, thấy trong phòng không có những người khác không nhịn được kéo Tam Nương vào trong lòng, cúi đầu liền hôn.

"Ô..."

Bùi Tương Quân cũng không phản kháng, sau khi hôn qua mới tách ra, cau mày nói:

"Ngươi còn có ý đồ xấu? Bị thương nặng như vậy, nên nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt."

Dạ Kinh Đường nghe thấy mấy chữ "Nghỉ ngơi dưỡng sức" thì đau đầu, bất đắc dĩ nói:

"Lần trước đánh xong ở Ngọc Đàm Sơn Trang, ta nghỉ ngơi nửa tháng, sau đó đi thành Lang Hiên, lại là nửa tháng, hiện tại lại nghỉ ngơi nửa tháng, ta sắp trở thành hoà thượng, mà tĩnh dưỡng cũng không phải là không thể nằm hưởng thụ..."

Bùi Tương Quân tính toán một chút, hình như thật sự là vậy, do dự một chút, vẫn thuận theo ý của Dạ Kinh Đường, chủ động cởi dây áo:

"Vậy ngươi đừng nhúc nhích, làm loạn lại làm bị thương cánh tay, Ngưng Nhi trở về sẽ mắng ta."

Dạ Kinh Đường đương nhiên gật đầu đối với chuyện này.

Sột sột soạt soạt...

Bùi Tương Quân sợ người trong tiêu cục nghe thấy cũng không dám quá lớn mật, chăn mền hất lên trên lưng, tự vào ngực, bàn tay chậm rãi an ủi, ánh mắt thì nhìn qua cái bàn bên cạnh:

"Khi ngươi còn nhỏ đã ở đây đọc sách viết chữ à?"

Dạ Kinh Đường quay đầu lại nhìn, đáy mắt ngược lại là nhiều hơn mấy phần cảm giác giống như đã qua mấy đời, suy nghĩ một chút nói:

"Ừm... Ta nhớ chuyện ba bốn tuổi chỉ có một mình ở đây, ban đêm đọc sách học viết chữ bằng bút lông. Lúc ấy lòng dạ kiêu ngạo, nghĩ đến dựa vào thông minh tài trí của ta, tùy tiện học một chút còn không phải trúng ngay Tam Nguyên à, tương lai cũng không tranh bá thiên hạ, làm một Vương gia nhàn tản cũng không kém quá nhiều..."

Bùi Tương Quân phát hiện trạng thái của Dạ Kinh Đường nổ tung, cũng không làm nóng người quá nhiều, khẽ cắn môi đỏ để cây thương tiến vào trong, mông hơi xoay:

"Lòng dạ này quả thật rất kiêu ngạ o. Sau đó thì sao?"

Dạ Kinh Đường bị hơi nước bao phủ, nhẹ nhàng thở ra một hơi:

"Sau đó phát hiện việc ngồi một mình viết chữ và tài hoa không có gì liên quan, chỉ riêng viết câu đối của tiên sinh tư thục, ta cũng không nắm chắc có thể tách ra được. Nếu văn không làm được, liền đổi thành kinh thương, nghĩ đến việc làm ra bảy tám món đồ sau đó bán, cưới mười người... Khục ~... Sau đó phát hiện bên ngoài cái gì cũng có. Cuối cùng không thể không đổi thành tập võ..."

Khuôn mặt xinh đẹp của Bùi Tướng Quân dần dần đỏ lên, khẽ hừ nhẹ:

"Còn cưới mười người... Người nào đấy, con người ta đều có các thiên phú, chỉ là đại bộ phận đều không bị khai quật mà thôi. Mới đầu ta cũng chỉ học đàn cờ thư hoạ, không có hứng thú với

tập võ, bởi vì căn cốt quá tốt, mới học thử một chút..."

Trong phòng đèn đuốc yếu ớt, nhẹ giọng thì thầm không ngừng.

Hai tay Dạ Kinh Đường ôm eo nhỏ, nhìn đôi mắt đẹp của Tam Nương có chút xấu hổ trước đèn, thỉnh thoảng gật đầu đáp lại lời nói, nhưng hai người hiển nhiên đều có chút không yên lòng...

Chương 914 - Thái Hậu Tới Chơi

Chương 914: Thái Hậu Tới Chơi

Trời tối người yên, đèn đuốc của tiêu cục đã bị dập tắt hơn phân nửa, chỉ còn lại một chút hộ vệ đang dạo bước tuần tra bên ngoài tường rào.

Phòng phía sau của tiêu cục rất nhiều, cũng có chỗ ở của phu nhân và di nương, nhưng thuở nhỏ hai người Dạ Kinh Đường và nghĩa phụ ở đây, đương nhiên không sử dụng hết, vẫn là do Đông Phương Ly Nhân tới sau đó để người dọn sạch.

Thái hậu nương nương vừa trở về đã sớm ngủ thiếp đi, Hồng Ngọc ở lại trong thiên phòng, đã tiến vào mộng đẹp.

Nhưng lúc nửa đêm, Thái hậu nương nương vốn đã ngủ say lại lật người ở trên giường, mở mắt hạnh nhìn về phía ánh trăng trên cửa sổ, đáy mắt có cảm giác gì đó, duy chỉ có không có ý đi ngủ.

Thường nói từ tiết kiệm thành dễ dàng, từ tiết kiệm thành khó, cảm giác an toàn cũng là như thế.

Những ngày này, Thái hậu nương nương cơ bản đều ngồi trên ngựa,được Dạ Kinh Đường ôm vào trong lòng để ngủ, nếu như nghỉ ngơi hạ trại thì cũng bọc lấy tấm thảm, tựa vào trong ngực nghỉ ngơi.

Ngủ như thế quả thật không thoải mái, nhưng cảm giác rất an toàn, ngoại trừ có chút thẹn thùng thì không cần lo lắng cái gì nữa.

Mà lúc này, ngủ ở trong căn phòng rộng rãi, đắp lên chăn mềm

mại, thoải mái thì đúng là thoải mái, nhưng trong lòng lại không hoảng, luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Thái hậu nương nương ngắm nhìn giấy dán cửa sổ, biết tâm tính không đúng, không nên suy nghĩ những chuyện này, nhưng lại không cầm được tâm phiền ý loạn, âm thầm lẩm bẩm:

"Còn nói quan tâm Bản Cung cũng giống như tình cảm chân thành, trở về thì mặc kệ, ngay cả thỉnh an cũng không biết."

Thái hậu nương nương lật qua lật lại một lát, cuối cùng cũng không ngăn được sự bực bội trong đáy lòng, lặng lẽ mặc váy vào, sau đó đi ra cửa phòng.

Két két...

Ánh đèn trong hậu viện đã tắt hết, đưa mắt nhìn lên, lờ mờ có thể nhìn thấy chim chim không ngủ được, ngồi xổm ở cửa hiên ngoài đại viện tiêu cục, lông xù theo gió mà động, không biết đang tự hỏi cái gì.

Thái hậu nương nương nhẹ chân nhẹ tay né tránh ánh mắt, từ dưới mái hiên vòng qua hậu viện, đi tới bên ngoài căn phòng phía đông.

Căn phòng phía đông là một tiểu viện, bên trong không có gì, đứng ở cửa viện có thể nhìn thấy trong phòng ngủ yên tĩnh không có động tĩnh gì.

Ngủ thiếp đi à?

Thái hậu nương nương thăm dò ở cửa viện, sau khi do dự một chút, nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài phòng ngủ, trước nghiêng tai lắng nghe, lại giơ tay lên, muốn gõ cửa lại có chút chần chờ.

Mà cùng lúc đó, trong phòng.

Trong phòng vô thanh vô tức, mấy bộ quần áo khoác lên đầu giường.

Đêm khuya khuya khoắt, vai trái của Dạ Kinh Đường bị băng vải che lại, vẫn tựa ở đầu giường, trước mặt là đường cong sung mãn

Bùi Tương Quân thay đổi thành tư thế nửa quỳ nửa ngồi, bàn tay chống đệm chăn, trên mặt trăng còn khảm củ cải trắng. Không thấy được đầu củ cải, rung rinh của trăng tròn.

Lúc đầu, Bùi Tương Quân đang từ từ nhấp, nghe thấy động tĩnh từ phía bên ngoài truyền đến, đương nhiên là không dám động, một tay che ngực, đảo mắt nhìn ra phía ngoài.

Dạ Kinh Đường cũng không ngờ đêm hôm khuya khoắt sẽ có người đến, trước mắt có chút không tiện, vội tắt đèn đi, chuẩn bị giả bộ như ngủ thiếp đi.

Nhưng đợi không đến một lát, hắn đã phát hiện bước chân nhẹ nhàng đến cửa, nhìn bộ dáng đang do dự có nên đẩy cửa tiến vào hay không.

Trước sau gì Bùi Tương Quân cũng đang tự hành động, bộ dáng vô cùng xấu hổ, nào dám bị người khác nhìn thấy, gương mặt xinh đẹp lập tức gấp gáp, quay đầu nhìn về phía Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường lập tức vội vàng ho nhẹ một tiếng:

"Khụ khụ... "

Thái hậu nương nương đang muốn đẩy cửa nhìn một chút, nghe tiếng vội vàng ngừng thở, xoay người muốn đi, nhưng lại có chút do dự, kết quả chợt nghe trong phòng truyền đến tiếng "ba ~", giống như Dạ Kinh Đường rời giường mở nắp bình nước uống một hớp.

Đạp đạp ~

Rất nhanh, tiếng bước chân từ trong nhà vang lên.

Hai mắt hạnh của Thái hậu nương nương vụt sáng, do dự một chút, vẫn để hai tay bên hông, bày ra bộ dáng mẫu nghi thiên hạ đoan trang, chờ đợi cửa phòng mở ra, mới xoay người trở lại:

"Ngươi ngủ thiếp đi à?"

Dạ Kinh Đường mặc ngoại bào, từ trong nhà đi ra, trước tiên nhìn xung quanh một chút, sau đó kéo Thái hậu nương nương gan to tày trời đến chỗ rẽ tường vây, thấp giọng nói:

"Vừa ngủ, còn chưa ngủ: Nương nương ngủ không được à?"

Thái hậu nương nương đang muốn nói chuyện thì lại cảm thấy không đúng, mượn ánh trăng nhìn về phía gương mặt của Dạ Kinh Đường:

"Ngươi có chuyện gì vậy?"

"Hả?"

Dạ Kinh Đường sờ sờ gò má:

"Thế nào?"

Thái hậu nương nương mới đầu cho rằng trên mặt là vết sẹo, nhưng nhìn kỹ lại, mới phát hiện là vết son phấn màu đỏ, sắc mặt lập tức xuất hiện mấy phần khác thường, liếc về phòng ngủ cách đó không xa, thấp giọng nói:

"Phòng của ngươi còn có người à?"

Dạ Kinh Đường nhẹ gật đầu, nụ cười có chút xấu hổ.

"..."

Chương 915 - Bí Tịch Dạ Gia

Chương 915. Bí Tịch Dạ Gia

Thái hậu nương nương mím môi một cái, trong lòng chỉ có ngũ vị tạp trần, quay người muốn rời khỏi chỗ thị phi này.

Nhưng Dạ Kinh Đường cảm giác được cảm xúc của Thái hậu nương nương không đúng, sợ sau khi nàng trở về phòng lật qua lật lại nghĩ quẩn, đưa tay chặn đường đi, hạ giọng nói:

"Là Tam Nương, không sao. Nếu như ban đêm Nương nương không ngủ được, ta sẽ dẫn ngươi ra ngoài đi dạo."

Thật ra Thái hậu nương nương sang đây xem Dạ Kinh Đường một chút, cảm xúc phiền muộn ý loạn đã tiêu tan hơn phân nửa, hiện tại sợ bị phát hiện, chỉ muốn nhanh chóng trở về.

Thấy Dạ Kinh Đường ngăn cản không cho đi, nàng lập tức làm ra bộ dáng bình tĩnh.

"Cũng không phải là không ngủ được, chỉ là lo lắng thương thế của ngươi, tới xem một chút. Nguouiw bị thương nặng như vậy, phải nghỉ ngơi mới được, trong sách thuốc nói: Một giọt tinh mười giọt máu."

Dạ Kinh Đường gật đầu nói.

"Ta biết phân tấc. Nương nương ban đêm cũng đừng suy nghĩ lung tung, sau này thời gian còn dài, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, ta cũng sẽ không chạy."

Thái hậu nương nương khẽ cắn môi dưới, nhẹ gật đầu như có như không, sau khi ngắm Dạ Kinh Đường một chút, khoát tay nói:

"Được rồi, ngươi tránh ra đi, ta phải đi về."

Dạ Kinh Đường hơi chần chờ, cảm thấy không thể để cho Thái hậu nương nương lăn lộn khó ngủ một chuyến tay không, lập tức đánh giá trái phải vài lần, sau đó đi lên trước nửa bước, đẩy Thái hậu nương nương lại ở góc tường, đi cùng nhau trên đường, bắt đầu ấm tay.

Hả?

Thái hậu nương nương không kịp đề phòng, con mắt lập tức luống cuống, muốn giáo huấn Dạ Kinh Đường một câu, lại sợ người ngoài nghe thấy, chỉ có thể dùng tay che bờ môi đỏ, hai con mắt óng ánh trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường, ý tứ là đang nói tại sao ngươi có thể như vậy?

Nhưng ánh mắt này không có chút lực sát thương nào.

Dạ Kinh Đường cũng không đần, biết Thái hậu nương nương đêm dài khó ngủ vụng trộm đến chào hỏi, cúi đầu nhìn chằm chằm đôi mắt ngập nước kia, để tay vào trong ngực sưởi ấm, cũng gạt vải vóc mỏng manh ra, dán ở trên da thịt, vê.

"..."

Mấy ngày nay, Thái hậu nương nương đều cách quần áo chạm nhau, nào chịu nổi cái khi nhục này, trốn đi trốn tới dùng sức che đôi môi, mu bàn chân cong lên, nhẹ nhàng dậm chân lại không có một tiếng động, mãi đến khi thật sự không chịu nổi, nước mắt đều sắp rơi xuống, tiểu tặc trước mặt mới dừng tay.

Thái hậu nương nương thoát khỏi bể khổ, đáy mắt rõ ràng có chút xấu hổ, trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường một chút, mới ôm vạt áo, cúi đầu đi ra ngoài, bộ dáng như không để ý tới ngươi nữa.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy bộ dáng này, cảm thấy Thái hậu nương nương cho dù là lăn lộn khó ngủ, có lẽ cũng không tới mức

tinh thần chán nản, trong lòng yên tâm hơn nhiều, đưa mắt nhìn Thái hậu nương nương chậm rãi rời đi, sau đó mới lắc đầu cười một tiếng, xoay người đi về trong phòng.

Bùi Tương Quân núp ở trong chăn, nghe thấy là Thái hậu tới, nhưng sau đó cũng không nghe rõ ràng, đương nhiên nàng cũng không có tâm tư nghe, dù sao hình cụ Ngưng Nhi chuẩn bị cho nàng, quả thật đã giày vò người.

Thấy Dạ Kinh Đường tiến vào, nàng mới mở miệng nói:

"Thái hậu tới làm gì?"

"Ban đêm không ngủ được, thăm hỏi thương thế của ta."

Xem xét thương thế.

Bùi Tương Quân thấy thời gian đã tới nửa đêm, đối với việc này cũng rất nghi ngờ, nhưng mà cũng không định hỏi nhiều, đứng dậy muốn tiếp tục hầu hạ

Nhưng Dạ Kinh Đường cảm thấy Tam Nương thật sự vất vả, dù sao hắn cũng là nam nhân, nếu cứ nằm dưới thì hiển nhiên không thích hợp, cho nên để Tam Nương duỗi người, hắn sẽ hoạt động khơi thông gân cốt.

Thời gian bất tri bất giác đã đến trước bình minh.

Chim chim ở bên ngoài nhảy nhót nửa đêm, đến ngủ một chút, bay trở về hậu viện, ngả đầu xuống ngủ không một tiếng động.

Mà Dạ Kinh Đường cũng gần như là rời giường cùng thời khắc đó, đắp kín chăn cho Tam Nương, đứng dậy đi tới trong đại viện tiêu cục.

Đại viện rộng mười trượng, ngày bình thường dùng để bàn việc, tiêu sư cũng sẽ thao luyện võ nghệ ở đây, mấy chục năm trôi

qua, nơi nào cũng có thể thấy được dấu vết tập võ, góc đông bắc còn có hai cái hố nhỏ, là nơi mà hắn đứng khi còn nhỏ.

Dạ Kinh Đường cầm Minh Long Thương trong tay, đặt nằm ngang trên mặt cọc gỗ, sau khi hít vào một hơi, trượt ra hai chân đâm một cái.

Nhưng khoảng cách giữa hai cái hố nhỏ trên mặt đất hiển nhiên nhỏ hơn, hắn giẫm lên có chút không vờ vặn, vì vậy đành bỏ qua, ngược lại từ trong lòng lấy ra một quyển sách dò xét.

Thư tịch cũng không có tên, chỉ là lý niệm võ học do Thiên Lang Vương đời thứ ba tổng kết ra, cung cấp cho người thừa kế học tập, nếu như lấy muốn đạt tên thì có lẽ có thể gọi là bí tịch Dạ gia.

Võ học giang hồ có trăm môn ngàn loại, võ học mỗi nhà đều có đặc điểm của nó, phải rèn luyện thân thể thích hợp với sở học, cũng không thể hoàn toàn chung chung.

Cũng giống như Súc Cốt Công, không luyện tập từ thuở nhỏ, giữa đường mới học thì đến chết cũng không thể học được, còn có công phu khổ luyện, người bình thường biết bí tịch chiêu thức cũng không dùng đến.

Mà còn có một số võ học khác thì thông qua sở trường của người sáng tạo, ví dụ như Thông Bối quyền là cần tứ chi thon dài, người thấp nhỏ luyện thì không phát huy ra sức mạnh, điều cần là biến bản thân thành thiên phú khác biệt với người bình thường, chuyển hóa thành ưu thế tuyệt đối.

Mà Thiên Lang Châu rèn luyện thể phách, khí mạch căn cốt hoàn mỹ, tốc độ đề khí vượt xa người thường, khí kình truyền lại gần như không tổn hao gì, đây là nội tình mà người bình thường không thể có, đương nhiên là thế gian không có bộ công pháp nào có thể phóng đại ưu thế này.

Chương 916 - Nữ Sư Phụ

Chương 916. Nữ Sư Phụ

Sau khi thân thể của Thiên Lang Vương thay đổi, thông qua đời thứ ba nghiên cứu đào móc, chuyên môn sáng tạo ra một bộ công pháp phối hợp với những ưu thế này.

Lý niệm chống đỡ to lớn chính là kiếm tẩu thiên phong, dùng tốc độ đề khí mà người bình thường không thể có, trong nháy mắt triệu tập khí kình mà người bình thường không thể tiếp nhận, đẩy thẳng ra ngoài.

Lý luận này gần giống với Phong Trì Nghịch Huyết, nhưng Phong Trì Nghịch Huyết là thông qua tự hại mình, làm cho khí huyết chảy ngược theo đường tắt, từ đó triệu tập khí huyết, gia tăng lực bộc phát.

Mà bộ pháp môn này thì người bình thường căn bản không cần dùng đến khí mạch, lực bộc phát càng kinh khủng, mà lại không tự thương tổn.

Nhưng không dùng Thiên Lang Châu tôi luyện thân thể, khí mạch căn cốt khó mà chống đỡ được, dùng một lát đã tự bạo.

Cho dù là người có khí mạch thông suốt, nhưng đề khí không đuổi kịp tốc độ thì cũng rất khó dùng đến.

Pháp môn này cũng có khuyết điểm là lực bộc phát tức thời quá lớn, dùng liên tục khẳng định không theo kịp, dùng thời gian dài rất nhanh sẽ thoát lực.

Nhưng đối với Dạ Kinh Đường thì cũng không có gì, dù sao thì

cao thủ hàng đầu so chiêu, thắng bại chỉ ở một chiêu, trước tiên cần phải sống sót mới có tư cách nói, không sống nổi thì thể năng có dư thừa cũng là một đống thịt nhão.

Sau khi Dạ Kinh Đường chăm chú xem sách một lần, cầm thương ra, tay trái chống xuống, một tay cầm thương, nhắm mắt bắt đầu suy diễn khí mạch phức tạp được ghi lại trên sách.

Gió thu lạnh lẽo, tiểu trấn yên tĩnh.

Mười năm như một ngày, mỗi ngày buổi sáng Dạ Kinh Đường đều đứng tập võ trước cọc gỗ, mỗi một vết khắc trên mặt cọc gỗ đều ghi lại độ cao của hắn ở giao thừa mỗi năm.

Trong lúc mệt mỏi không chịu nổi, Dạ Kinh Đường đã từng phàn nàn, hỏi xem phải luyện như vậy đến khi nào.

Nghĩa phụ từng trả lời:

"Chờ luyện đến mức cao hơn cọc gỗ thì sẽ xuất sư, ta cũng có thể nhàn rỗi mấy ngày không cần phải để ý đến ngươi."

Bây giờ đứng lại ở đây lần nữa, Dạ Kinh Đường đã sớm cao hơn cọc gỗ rất nhiều, nhưng lại phát hiện mình vẫn còn trên đường, đường phía trước căn bản không nhìn thấy phần cuối.

Mà người nghĩa phụ phi thường nghiêm khắc kia, có lỗi cầm gậy đuổi khắp đường, giờ đây đã thật sự mặc kệ hắn rồi, để hắn tự đi một mình.

Công pháp mà Dạ Kinh Đường nhắm mắt thôi diễn lại làm cho tâm thần không yên, không có cách nào nhập định, tất cả trong đầu đều là hồi ức của trẻ nhỏ.

Sau khi kéo dài không biết bao lâu, cửa chính phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Đạp đạp ~

Trong lòng Dạ Kinh Đường hơi động, quay đầu nhìn lại, đã thấy Tuyền Cơ chân nhân một bộ váy trắng ôm hồ lô rượu đi tới, tư thái nhàn tản nghiêng dựa vào cột hành lang trước cửa:

"Lúc tập võ không chú tâm, sẽ bị sư phụ đánh, còn đang suy nghĩ cô nương hay sao?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười một tiếng, lập tức thu hồi trường thương, đặt nó nằm ngang trên mặt cọc gỗ:

"Cảm thấy cảnh tượng sinh tình thôi. Khi còn nhỏ ta luyện công ở đây, thường xuyên bị nghĩa phụ đánh, trở về quê nhà bỗng nhiên không có thúc giục, có chút không thích ứng."

Tuyền Cơ Chân nhân chớp chớp mắt, nâng cốc lên thắt lưng, đi tới trước tường viện lấy ra một cây roi ngựa màu đen, gõ nhẹ vào lòng bàn tay, bày ra tư thái lạnh lùng của nữ sư trưởng:

"Không nhìn ra, ngươi còn thích loại chơi đùa này. Đến đây nào, ngươi luyện đi, ta đến thúc giục ngươi."

Mặc dù Tuyền Cơ chân nhân rất xinh đẹp, nhưng Dạ Kinh Đường lại không có khuynh hướng thích bị ngược đãi, cũng không thích loại tình thú này, lắc đầu nói:

"Ngươi đánh có ích gì, ngươi cũng không lợi hại hơn ta bao nhiêu."

Chân nhân Tuyền Cơ thấy Dạ Kinh Đường ngông cuồng như vậy, đương nhiên có chút bất mãn, đi vào phía sau, cởi đôi giày trắng nhỏ ra, để lộ ra mắt ca chân:

"Người có thể trở thành cao thủ tuyệt thế thì không nhất định có thể làm sư phụ tốt, nếu không giang hồ đã là của các Võ Khôi thế tập, không còn chỗ cho người khác lên nữa. Ta có thể dạy dỗ

Thánh Thượng, cũng có thể dạy dỗ Tĩnh Vương, là Đế Sư được giang hồ công nhận, chẳng lẽ ngươi lại cảm thấy mình còn lợi hại hơn Thánh Thượng à?"

Dạ Kinh Đường thấy Tuyền Cơ chân nhân trực tiếp đá chân, cũng không nói gì, hai chân trượt ra làm thế tấn.

"Vậy ngươi dạy đi."

Cát, cát ~

Tuyền Cơ chân nhân vung roi ngựa gõ nhẹ lên bàn tay, dạo qua một vòng quanh Dạ Kinh Đường, khẽ gật đầu, sau đó mở miệng hỏi:

"Lần trước ngươi ôm Thanh Hoà, cảm giác thế nào?"

"Hả?"

Dạ Kinh Đường vừa mới tĩnh khí ngưng thần, nghe thấy lời này thì sững sờ, trong lòng cũng thở phào một hơi, trong lúc không hiểu gì cả thì chỉ thấy ánh mắt của Tuyền Cơ chân nhân lạnh lẽo, nâng cây roi nhỏ lên:

"Đứng vững!"

Ánh mắt rất hung, thật sự là có mấy phần cảm giác của nữ sư phụ nghiêm khắc.

Dạ Kinh Đường lại bày tư thế ngay ngắn, mắt nhìn phía trước bất động, dò hỏi:

"Phạm cô nương quá kích động, mở miệng cảm ơn thôi, ta có cảm giác gì chứ? Hơn nữa là nàng ôm ta, không phải ta ôm nàng."

Chương 917 - Ngươi Muốn Ta Có Cảm Giác Gì

Chương 917. Ngươi Muốn Ta Có Cảm Giác Gì

Tuyền Cơ chân nhân tiếp tục xoay tròn:

"Không phải giống nhau sao, vạt áo của Thanh Hoà lớn như vậy, chủ động ôm ấp yêu thương, lúc đó ngươi thật sự không có chút ý nghĩ nào à?"

Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ nói:

"Nam và nữ thụ thụ bất thân, hành động kích động của Phạm cô nương, ta chú ý tới chỗ không ổn cũng rất bình thường, nhưng ý đồ xấu thì không có."

"Vậy lần trước trên thuyền ở Quân Sơn Đài, ta đã chữa trị cho ngươi, vì sao ngươi lại có ý đồ xấu với ta?"

"hôn mê, ngộ nhận sai người."

"Vậy ở thành Lang Hiên, ngươi biết trước mặt ta là ta vẫn còn tự nhiên đâm ngang, mà còn gạt ta, làm hại ta dùng tay nắm lấy..."

Tự nhiên đâm ngang à?

Dạ Kinh Đường cảm thấy từ này là thật sự suy nghĩ khác người, còn chưa lên tiếng, đùi đã bị đánh một cái, lão quay đầu nói:

"Ngươi thật sự đánh à?"

Chân nhân chân nhân của Tuyền Cơ tức giận nói:

"Mấy câu cũng có thể làm nhiễu khí tức tinh thần của ngươi, ngươi nói ngươi có đáng đánh hay không?"

Dạ Kinh Đường giang tay ra nói:

"Ta biết khí tức loạn, nhưng ngươi nói những chuyện này, sao ta có thể bất động như núi chứ?"

Chân nhân Tuyền Cơ cau mày nói.

"Ngươi còn dám mạnh miệng với sư phụ à?"

Dạ Kinh Đường há to miệng, không phản bác, đứng dậy:

" Nếu như ngươi có thể đứng bất động như núi như vậy, sau này ta sẽ để ngươi đánh thoải mái."

Chân nhân Tuyền Cơ thấy vậy cũng không sợ, ném cây roi da nhỏ cho Dạ Kinh Đường, hai chân trượt ra, hai tay thu và bên hông, làm ra dáng đứng tấn.

"Ngoài miệng ngươi nghiêm túc đàng hoàng, thật ra tâm thuật bất chính, bản đạo ngoài miệng ba hoa, nhưng tâm tư tĩnh lặng như nước, đây là chỗ ta mạnh hơn anh."

Dạ Kinh Đường không tin tưởng chút nào, lập tức hai tay nắm lấy roi ngựa, dò xét xung quanh chân nhân Tuyền Cơ vài lần, sau đó dò hỏi:

"Trước kia ở Ô Sơn, ngươi thuốc Đông y, ôm ta cọ, là cảm giác gì?"

Chân nhân Tuyền Cơ bất động như núi, ánh mắt trong vắt đáp lại:

"Toàn thân nóng lên, khí tức không yên, cọ vào rất thoải mái.

Cảm thấy dung mạo của ngươi vẫn rất đẹp mắt."

"..."

Dạ Kinh Đường nhìn thấy vẻ mặt của đạo trưởng Thuỷ Nhi không có bất kỳ thay đổi nào, vẻ mặt vốn đang đàm tiếu lập tức trở nên trịnh trọng.

Dù sao thì hiện tại biểu lộ của Tuyền Cơ chân nhân giống như không nhiễm bùn bẩn, nhìn thấu thế sự thông suốt, không thẹn với lương tâm.

Mang đến cho hắn một cảm giác giống như là làm người ngu, đang lấy thú vị cấp thấp để nhạo báng một vị trí giả.

Trí giả hiểu ý tứ của đối phương, cũng cười theo, nhưng nụ cười này cũng đã dẹp tan khoảng cách cảnh giới chênh lệch cách xa vạn dặm giữa hai bên.

Sau khi Dạ Kinh Đường quan sát một lát, phát hiện đạo tâm của Thuỷ Nhi thật sự không phải người bình thường, thu liễm lại tâm tính đùa giỡn, một lần nữa làm ra thế tấn ở bên cạnh, suy nghĩ một chút nói:

"Vì sao ta cảm thấy cảnh giới của Tả Hiền Vương Lý Giản còn không cao bằng Lục tiên tử? Dù sao thì Tả Hiền Vương cũng là người phàm giống như ta, Lục tiên tử quả thật có chút tiên."

Tuyền Cơ Chân nhân đứng thẳng người, đáy mắt hiện ra ba phần đắc ý, một lần nữa đi dạo quanh Dạ Kinh Đường:

"Ta đầu tiên là đạo nhân, sau đó mới là vũ phu, tâm cảnh đương nhiên cao hơn phàm phu tục tử dưới chân núi. Ta giảng giải đạo pháp đương nhiên, hài lòng mà làm, nếu như muốn đạt tới cảnh giới của ta, đầu tiên phải thả lỏng tâm thần, thẳng thắn đối mặt với nội tâm của mình, sau đó nên thích thì quang minh chính đại thích, nên thống hận thì không từ thủ đoạn đi thống

hận, mục tiêu kiên định sẽ không bị dao động bởi ngoại giới, đương nhiên là tâm niệm thông suốt, bất động như núi."

Dạ Kinh Đường như có điều suy nghĩ, gật đầu:

"Ta còn chưa đủ thẳng thắn sao?"

Tuyền Cơ Chân nhân đứng ở phía sau ôm cánh tay, giảng giải:

"Không phải là thẳng thắn với ta mà là thẳng thắn với chính ngươi."

Dạ Kinh Đường nghe giảng giải lần này, cảm thấy thật sự là có chút đạo lý, nhưng thừa nhận mình là sắc bôi, đó là không thể nào, nghĩ một chút lại nghiêng đầu dò hỏi:

"Ý tứ chính là, Lục tiên tử chỉ là ngoài miệng ba hoa, cử chỉ trước đó đều là thuận thế mà làm, thực tế tâm như mặt nước, trong lòng đối với ta một chút cảm giác cũng không có?"

"..."

Chân nhân Tuyền Cơ đối mặt với vấn đề này, ánh mắt khẽ nhúc nhích, có vẻ hơi chần chờ, cuối cùng chỉ tiến đến bên tai Dạ Kinh Đường, mị hoặc nói:

"Ngươi muốn ta có cảm giác gì?"

Dạ Kinh Đường thật đúng là khó trả lời vấn đề này, chỉ nói:

"Nếu như thánh nhân thật sự là người vô tình, thuận thế mà làm, đi thích người nên thích, giết kẻ thù đáng giết, trong lòng không có nửa điểm gợn sóng, vậy ta vẫn cảm thấy làm một người bình thường tương đối tốt hơn."

"Cả đời không mở miệng thích cũng là tình cảm phát ra từ đáy lòng, mà sớm chiều ở chung đáy lòng lại không có nửa điểm gợn sóng, cho dù là đến chết c h ỉ xưng vợ chồng thì cũng chỉ là người

dưng đồng hành một đời."

Chương 918 - Trở Về

Chương 918. Trở Về

Ánh mắt của Tuyền Cơ chân nhân bất đắc dĩ:

"Ngươi nói cái gì đấy? Hoàn toàn hiểu sai! Ý của ta là thẳng thắn đối mặt với nội tâm, không vì cầu mong trong lòng mà mê mang, xuân tâm manh động cũng không thể có, ngược lại, còn phải hài lòng mà làm, đừng chủ động trốn tránh suy nghĩ trong lòng."

"Thật sao? Vậy ta đúng là hiểu sai rồi, ừm... Ý tứ chính là Lục tiên tử cũng sẽ xuân tâm manh động, có cảm giác thích người khác à?"

Tuyền Cơ Chân Nhân nhíu mày, suy tư một chút, đưa tay vuốt một lọn tóc của Dạ Kinh Đường, thưởng thức trên đầu ngón tay:

"Ngươi có ý gì? Muốn khi sư diệt tổ à? Quên mất Ly Nhân đi ngủ ở phía sau à?"

Dạ Kinh Đường nghiêm mặt mấy phần, bất đắc dĩ nói:

"Ta tò mò hỏi một chút thôi."

"Hừ ~ "

Lúc này Tuyền Cơ Chân Nhân mới hài lòng, buông mái tóc của mình ra:

"Luyện cho tốt đi, nếu như ngươi đã mở miệng thì ta nhất định sẽ đánh ngươi tới khi nào ngươi học được mới thôi."

Sau đó chậm rãi trở về hậu viện.

Tâm thần của Dạ Kinh Đường vốn đã không yên, Tuyền Cơ chân nhân dạy dỗ một trận, được rồi, tâm thần trực tiếp loạn như ma.

Đợi sau khi Tuyền Cơ Chân Nhân đi khỏi, chân của Dạ Kinh Đường chạm đất, bắt đầu thử đè tâm niệm trong lòng, làm cho mình tỉnh táo lại.

Nhưng còn chưa tỉnh táo bao lâu đã nghe thấy tiếng bước chân từ bên cạnh sân truyền đến, Xà Long và Thương Tiệm Ly đi ra.

Xà Long vốn là thần tượng Dạ Kinh Đường, thấy hắn trời chưa sáng đã rời giường bắt đầu luyện công, đáy mắt khó tránh khỏi sinh ra mấy phần kính ngưỡng, nhưng lập tức lại kỳ quái nói:

"Dạ đại nhân đã là võ khôi, còn đứng tấn luyện kiến thức cơ bản? Ngay cả phụ trọng cũng không có, thật hữu dụng?"

Thương Tiệm Ly cũng cảm thấy võ khôi đứng ở đây tay không đứng tấn có chút lãng phí thời gian, nhưng mà hơi suy nghĩ một chút, vẫn là giải thích nói:

"Ngươi biết cái gì? Võ khôi đi lên chính là phản phác quy chân, Dạ đại nhân hẳn là mò tới cánh cửa Võ Thánh, ở đây phản phác quy chân đứng tấn, không giống như tiểu hài."

"Có đúng không..."

Dạ Kinh Đường vốn đang suy nghĩ xem nên giải thích như thế nào, nghe thấy Thương đại nhân nói như vậy, lập tức cũng không nhiều lời, chậm rãi thu công tĩnh khí.

"Chỉ là luyện một chút thôi. Hai vị còn chưa ăn điểm tâm sao? Cửa hàng thịt dê trước mặt không tệ."

"Bát thịt dê kia đúng là rất hấp dẫn, Đi đi đi..."

"Đám người Tống thúc..."

"Đám người Tống Trì đang làm đường khẩu mới ở Hắc Thạch Quan, sợ là trong thời gian ngắn sẽ không kịp nữa, điện hạ nói phải nhanh chóng xuất phát đi Nhai Châu, sau khi làm xong việc sẽ trở về từ Thanh Giang. Không biết thân thể đại nhân có chịu nổi hay không..."

"Ta không có vấn đề gì, trên đường nghỉ ngơ là được... Lão Lý, cho ba bát thịt dê..."

"Được rồi... Lại nói tới Kinh Đường, khi nào ngươi thành gia đình? Nhà vợ nhiều như vậy sao vẫn chưa tổ chức?"

"Hả..."

"Ha ha ha..."

...

Ánh mặt trời từ phía đông chiếu tới, trên tiểu trấn vừa mới đóng quân đã gà gáy chó sủa nổi lên khắp nơi.

Một ngày mới bắt đầu.

Đã đến giờ cuối thu bắt đầu vào mùa đông, phương bắc nghênh đón tuyết giá, đêm qua ngủ vẫn là khắp núi đìu hiu, đợi đến sáng sớm tỉnh lại, tất cả đều đã bị bao phủ trong làn áo bạc.

Hô hô ~ ~

Gió lạnh phần phật, mấy chiếc xe ngựa cập bến bên sông, Thương Tiệm Ly và Xà Long đang ở trên bến tàu hỏi thăm thuyền.

Dạ Kinh Đường mặc áo khoác màu đen, trên vai khoác áo choàng, đứng ở bờ sông ngắm nhìn sơn cảnh Nhai Châu.

Sau khi trở về Hồng Hà Trấn, bởi vì còn có chuyện phải làm,

ngày thứ hai Dạ Kinh Đường đã lên đường, thuận theo biên quan đi về phía đông, tiến về Giáp Giới Nhai Châu với Lương Châu.

Tiêu cục cũ đã bị Tuyền Cơ chân nhân mua lại, lần sau trở về quê hương cũng không biết khi nào, nếu như không có người quản lý thì chắc chắn sẽ rách nát, vì vậy Tam Nương còn chào hỏi với đám người Tống thúc ở Hắc Thạch Quan, chờ sau khi xây dựng xong đường ra bên ngoài, an bài ít nhân thủ đến đóng quân ở điểm liên lạc của Hồng Hà Trấn, thuận tiện chăm sóc tiêu cục.

Khoảng cách từ Nhai Châu đến bình nguyên Lương Châu cũng không xa, nhưng phong cảnh khác nhau ngày đêm, trong hạt cảnh tất cả đều là khu vực đồi núi, kỵ binh rất khó đi vào, vì thế tất cả đều là bộ binh hạng nặng, mà cũng chính là mảnh đất hiểm yếu không thể đột phá này, phân chia bố cục đối lập hai triều nam và bắc.

Qua sườn núi, hai triều có thể đi thẳng tới quốc đô của đối phương, vì thế các triều đại thay đổi, song phương đều bày bố trọng binh ở biên cảnh, mà đại thương là binh khí chủ yếu của chiến trận, đương nhiên cũng phồn thịnh ở Nhai Châu, có th ể nói một nửa thương khách toàn bộ giang hồ đều ở Nhai Châu.

Dạ Kinh Đường đi qua mấy ngày quanh co quanh co ở vùng núi, mãi đến khi tuyết lớn rơi xuống, mới chính thức tiến vào hạt cảnh Nhai Châu, đi tới bờ Thanh Giang từ Nhai Châu, con đường sau đó đều là ngồi thuyền, tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Thương Tiệm Ly đã đàm phán xong thuyền, Dạ Kinh Đường xoay người lại, đi tới đặt mấy chiếc xe ngựa bên cạnh.

Chương 919 - Làm Càn

Chương 919. Làm Càn

Bởi vì năm nay tuyết đầu mùa, Đông Phương Ly Nhân và Lục tiên tử hưng phấn đến mức còn làm một bức tranh, vẽ cảnh tuyết bên bờ sông, trên vai đều đeo ngọc hồ, dung mạo và khí chất thậm chí lấn át cả cảnh tuyết trên trời.

Phạm Thanh Hoà cũng thay trang phục mùa đông, đứng ở đằng xa cùng Tam Nương, hai người xì xào bàn tán.

Mặc dù Dạ Kinh Đường không nghe thấy nói gì, nhưng qua vẻ mặt của Tam Nương thì có lẽ là đang hỏi tiến độ khôi phục của thân thể, ban thưởng quá nhiều có thể ảnh hưởng gì hay không.

Mà gặp được chim chim đang hưng phấn trong tuyết thì lại vui chơi trong đống tuyết, Tiểu Vân Ly xuất thân ở phương nam, từ nhỏ đến lớn chưa thấy qua tuyết bao giờ, so với chim chim còn kích động hơn, đang chất đống tuyết ở bên cạnh xe ngựa.

Dạ Kinh Đường ở bên cạnh liếc nhìn một chút, sau khi nhìn thấy Vân Ly đắp người tuyết, cũng không khỏi ôm bụng cười chế giễu, âm thầm lắc đầu, sau đó đi đến trước xe ngựa rộng rãi.

Thái hậu nương nương ở trên núi đã trải qua phong tuyết, lúc này đương nhiên không kích động như những cô nương khác, ngồi khắp nơi trong xe thưởng thức từ cửa sổ.

Từ mấy ngày trước bị Dạ Kinh Đường đẩy vào góc tường, sau đó còn đụng tay, Thái hậu nương nương đã hoàn toàn luống cuống, mấy ngày nay quả thực là trốn kỹ, căn bản không cho Dạ Kinh Đường cơ hội gặp mặt, lúc này phát hiện Dạ Kinh Đường đi

tới, nàng vội vàng kéo màn lên.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, trực tiếp nhảy lên xe ngựa tiến vào trong, thấy Hồng Ngọc tựa vào cửa sổ nhìn cảnh tuyết, liền mở miệng nói:

"Thuyền đã định xong, Hồng Ngọc, cô đi chỉnh đốn phòng trước đi."

"Được rồi."

Hồng Ngọc thấy vậy, không có chút chú ý tới ánh mắt có nỗi khổmà không nói ra của Thái hậu nương nương, đứng dậy chạy ra ngoài.

Thái hậu nương nương cũng không dễ gọi lại, thấy trong xe chỉ còn lại cô nam quả nữ, hai tay đặt trên chân, đối mặt với Dạ Kinh Đường, bày ra bộ dáng tinh thần chán nản, không nói một lời.

Trong xe có lò sưởi làm bằng đồng, ấm áp hơn bên ngoài rất nhiều, đương nhiên Thái hậu nương nương mặc cũng không dày, mặc quần áo màu đỏ thẫm, vòng eo thu thành một chùm, lộ ra vạt áo rất sung mãn, đầu đội châu trâm, mặt tròn tròn nhỏ điểm son phấn đỏ, ăn mặc rất có khí chất thục nữ, giống như là dư vị của hoa mẫu đơn, càng nhìn càng có thể cảm giác được phần vận vị kia.

Mặc dù cách ăn mặc này không hoa lệ, nhưng rõ ràng là đã ăn mặc tỉ mỉ.

Dạ Kinh Đường đi đến trước mặt, nghiêng đầu nhìn:

"Nương nương?"

"Hừ..."

Thái hậu nương nương quay người đổi phương hướng, mặt hướng về phía cửa, vẫn không để ý đến Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường hơi có vẻ bất đắc dĩ, ngồi xuống bên cạnh, để tay sau lưng, dán vào đường cong hoàn mỹ của trăng tròn.

Thân thể của Thái hậu nương nương có chút ưỡn một cái, vẻ mặt chán nản lập tức biến mất, biến thành khẩn trương nổi nóng, đảo mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường, ánh mắt giống như đang nói là... Ngươi điên rồi à? Bên ngoài có rất nhiều người!

Dạ Kinh Đường thấy Thái hậu nương nương không dám lên tiếng, trong lòng có chút buồn cười, đưa tay vuốt vuốt chóp mũi:

"Thuyền chuẩn bị xong rồi, ta đưa nương nương lên thuyền, ngoan ngoãn nghe lời không được cáu kỉnh, đừng đi vội vàng, bằng không sẽ không tốt cho thân thể."

Thái hậu nương nương nghe thấy khẩu khí mệnh lệnh này, cử chỉ còn lỗ mãng như thế, đương nhiên là có chút không vui, hít một hơi thật sâu, bày ra tư thế đoan trang nghiêm khắc:

"Dạ Kinh Đường, khi bản cung trở về nói với ngươi, ngươi đã quên hết rồi à?"

Thái hậu ngẩng đầu ưỡn ngực, lời còn chưa nói hết, Dạ Kinh Đường ngồi ở bên cạnh đã có chút cúi đầu.

Chụt ~

Hai đôi môi chạm vào nhau.

Tiếng người ồn ào trên bến tàu lập tức bị ngăn cách ở bên ngoài, chỉ còn lại gió tuyết và sóng lớn.

...

Hai tay của Thái hậu nương nương nắm chặt, không thể tưởng

tượng nổi trừng mắt hai cái, trực tiếp ngơ ngác, hiển nhiên là nằm mơ cũng không ngờ được, Dạ Kinh Đường vốn tao nhã nho nhã rất tri kỷ lại có thể bá đạo đối với nàng như vậy.

Đây là nhìn ra bản cung dễ bắt nạt, không dám làm gì hắn sao?

Đây chính là nụ hôn đầu tiên của bổn cung.

Ánh mắt của Thái hậu nương nương không ngừng biến ảo, mấy lần hiện ra uỷ khuất và giận dữ, nhưng từ đầu đến cuối không dám động loạn.

Dạ Kinh Đường nâng gương mặt đỏ lên, sau khi hôn một cái nghiêm túc, hắn mới ngồi thẳng người lên, vỗ vỗ sau lưng:

"Đi thôi."

"..."

Vạt áo của Thái hậu nương nương có thể thấy được sự chập trùng, trừng mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người, thoạt nhìn là chuẩn bị không chịu thua kém chút nào, không nghe tên loạn thần tặc tử này nói.

Kết quả Dạ Kinh Đường thấy thế thì lại cúi đầu xuống, còn chuẩn bị hâm nóng tay.

"Ngươi..."

Thái hậu nương nương tức giận không nhẹ, nhưng không có biện pháp, vội vàng đưa tay ngăn Dạ Kinh Đường lại, cắn cắn răng ngà, đứng dậy yên lặng đi ra khỏi buồng xe. Có thể là thật sự giận còn cố ý đạp dưới mũi chân của Dạ Kinh Đường.

Trước đó Dạ Kinh Đường hơi không cẩn thận đã bị đánh tơi bời, hoặc là bị Ngưng Nhi đuổi theo, đối mặt với loại phản kích này vẫn rất cảm thán, trên mặt mang nụ cười đi theo xuống xe

ngựa.

Thái hậu nương nương đi vào trong đống tuyết, cưỡng ép ngưng thần, khôi phục vẻ mặt bình thường, lúc đi ngang qua Vân Ly ngồi xổm ở trước mặt, nhìn thấy chim chim đang nhảy nhót, thehes là ôm chim chim chính vào trong lòng, một bộ tư thế Bản cung không thu thập được Dạ Kinh Đường, còn không thu thập được ngươi?

Chương 920 - Đoạn Long Đài

Chương 920. Đoạn Long Đài

Thuyền thuê rất lớn, có hai tầng khách, xe ngựa đặt trên boong thuyền, mà người đều ở trong thuyền lâu phía sau.

Sau khi chờ xe ngựa kéo lên thuyền, thuyền liền giương buồm xuất phát, theo dãy núi uốn lượn nước chảy, lái về phía trung bộ Nhai Châu.

Mặc dù giao thông không thuận lợi, nhưng sơn thuỷ Nhai Châu quả thật được xưng tụng là nổi danh thiên hạ, khi nước sông chảy xiết chảy, hẻm đá hai bên bờ hiểm trở giống như cưỡi ngựa xem hoa, mỗi một con sông cong phía dưới đều đủ để đẹp như tranh.

Đông Phương Ly Nhân có tạo nghệ thư hoạ cực cao, tới nơi này có thể nói là rất hưng phấn, một mực vẽ tranh núi sông bên cửa sổ, tâm tính có lẽ không khác gì đến cảnh khu vừa đi vừa quay phim.

Trên thuyền còn có rất nhiều tổng bộ Hắc Nha, Dạ Kinh Đường cũng không thể lần lượt thông quan bái phỏng thân mật với các cô gái, chỉ tiến lên giữa thuyền, đợi trên boong thuyền giống như đám người Xà Long, ngồi vây quanh, trò chuyện chuyện tình giang hồ nam bắc.

Hiển nhiên là Chiết Vân Ly đang ở trong phòng đợi không nổi, cũng xách một cái ghế nhỏ ngồi xuống, cùng ngồi với Dạ Kinh Đường, chống cằm chăm chú.

Sau khi đi được khoảng nửa ngày, thuyền đến quận Bát Dương, một mặt vách đá hiểm trở xuất hiện ở cuối con sông chảy

xiết, nhìn từ xa giống như sẽ trực tiếp đụng phải, mà trên vách đá dựng đứng còn khắc ba chữ lớn Đoàn Long Đài .

Phía sau Đoàn Long Đài hơn mười dặm chính là Sơn Thành Bát Dương, bản thân cũng coi như là một bến tàu nhỏ, lúc này dưới vách đá dựng đứng có rất nhiều thuyền dừng lại, hai bên bờ sông có hai vách đá, cũng có thể nhìn thấy khách giang hồ đang đi lại ở trên vách đá hoặc.

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì đứng dậy đến đầu thuyền, nhìn về phương xa, dò hỏi:

"Nơi này là Hồng Linh sơn trang à?"

Đây là lần đầu tiên Chiết Vân Ly tới đây, nhưng mà có hiểu biết về các thế lực giang hồ hơn Dạ Kinh Đường, gật đầu nói:

"Đúng rồi, Bắc Nhai Thương Vương Sở Hào ở đây, xem như là đại phái của Nhai Châu. Năm đó, thiếu chủ Hồng Hoa lâu từng trèo lên Đoạn Long đài để luận cao thấp với Sở Hào, hai bên chiến bình, khe nhỏ trên vách đá kia hẳn là do năm đó đánh ra."

Đến Đoàn Long Đài, Bùi Tương Quân cũng đi ra khỏi thuyền lâu, trên người mặc áo choàng, cách ăn mặc giống như phu nhân nhà quyền quý, đứng ở trước mặt Dạ Kinh Đường dò xét vách đá dựng đứng bê mạn thuyền.

"Thật là náo nhiệt, hình như môn phái Nhai Châu đều có người tới."

Dạ Kinh Đường chưa từng tới Nhai Châu, ấn tượng đối với Hồng Linh sơn trang chính là năm đó Huyết Bồ Đề đi cùng một đồ đệ của Sở Hào bị trục xuất khỏi sư môn, tên là Thất Xích Thương Lục Nguyễn, là tội phạm ở Vân Châu, đáng tiếc gặp phải hắn vừa mới xuất sơn, trực tiếp bị đập đến máu chảy đầu rơi.

Thấy Tam Nương tới, Dạ Kinh Đường dò hỏi:

"Quan hệ giữa Hồng Hoa lâu và Sở Hào như thế nào?"

Bùi Tương Quân có chút nhún vai:

"Hồng Tài Thần từ trước đến nay không lộ thân phận, giao thủ với Sở Hào là đại ca rời núi chi chiến, hai bên cũng vô tư giao lưu, cũng không thù không oán, chỉ đơn thuần là đối thủ cạnh tranh mà thôi."

Chiết Vân Ly thì nói tiếp:

"Sở Hào này, võ nghệ không tệ nhưng vô cùng điên cuồng, năm đó được xưng là hào hiệp đứng đầu Nhai Châu, ai cũng chướng mắt. Sau khi Đoạn Thanh Tịch xuất hiện, người giang hồ còn tưởng rằng lão sẽ không phục, tới cửa so tay một chút, kết quả lão nhìn Đoạn Thanh Tịch ra thương đã giết người, cho người ta cơ hội khiêu chiến, nhưng không cho người ta cơ hội nhận thua, trực tiếp bị mắng hèn sợ, bị mắng hai năm thì hắn liền lui giang hồ, truyền trang chủ cho con trai..."

Bùi Tương Quân than khẽ đối với chuyện này:

"Vũ phu cũng phải có đầu óc, biết rõ đánh không lại Đoạn Thanh Tịch, mà Đoạn Thanh Tịch còn chỉ phân sinh tử, không phân thắng bại, Sở Hào ngoại trừ biết sợ thì còn có biện pháp nào khác? Nhưng Sở Hào điên cuồng thì đúng là thật, đại ca chính là cảm thấy Hồng Linh sơn trang quá nhảy nhót, mới nâng thương tới cửa, đáng tiếc năm đó đánh ngang tay, cũng không đè được nhuệ khí xuống."

Sau khi Dạ Kinh Đường thảo luận vài câu, cảm thấy cũng không có gì đáng chú ý, vì vậy hắn chuẩn bị đưa Tam Nương động lòng người trở về phòng vất vả một chút.

Nhưng khi thuyền chạy qua chỗ vòng tròn của Đoàn Long Đài thì mấy người lại phát hiện dưới vách đá ở một bên khác còn có

một chiếc thuyền lớn.

Trên thuyền lớn được trang trí bằng rất nhiều tơ hồng, trên thuyền còn mang theo chữ mừng, có mấy người đàn ông cầm thương đứng ở bên cạnh boong tàu, mà trên mũi tàu treo lá cờ hiệu buôn.

Bùi Tương Quân vừa mới quay người lại thì nhìn thấy cảnh này, cau mày nói:

"Cờ hiệu của Ngô Kỳ... Sở gia là cưới người Đoạn Bắc Nhai à?"

Dạ Kinh Đường giương mắt nhìn chăm chú, phát hiện võ giả phía trên đều bị thương, nhưng không có cờ hiệu của Đoạn Bắc Nhai, dò hỏi:

"Ngô Kỳ là lá cờ của Đoạn Bắc Nhai à?"

Bùi Tương Quân lắc đầu:

"Ngô gia là bản gia khai tông lập phái của Đoạn Bắc Nhai, cũng giống như Bùi gia ở Hồng Hoa lâu, chưởng môn của các đời có thể là người khác họ, nhưng sản nghiệp tổ sư gia đánh xuống vẫn là Bùi gia, người tiếp nhận chưởng môn, chỉ là người quản lý sản nghiệp môn phái."

"Đoạn Thanh Tịch không vợ không con, tiểu thư có thể cưới Ngô gia, trên cơ bản chính là thông gia với Đoàn Bắc Nhai, trách không được người tới nhiều như vậy. Lần này ta còn thật sự không biết tin tức này."

Chương 921 - Bản Cung Muốn Học Võ

Chương 921. Bản Cung Muốn Học Võ

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời giải thích này, đương nhiên hiểu ý. Lần này anh tới đây chính là muốn nhổ bỏ Đoạn Bắc Nhai, phát hiện Hồng Linh sơn trang và Đoạn Bắc Nhai đi lại với nhau, vậy khẳng định là đến đưa lễ.

Dạ Kinh Đường ngẩng đầu nhìn lên trên Đoạn Long Đài, mở miệng nói:

"Trên đó thật náo nhiệt, ta đi xem tình huống như thế nào, để thuyền đi trước đi, đợi chút nữa ta đuổi theo."

Chiết Vân Ly nghe xong lời này, tinh thần lập tức tỉnh táo, chạy về lấy đại đao.

"Chờ ta với, ta và ngươi cùng đi."

Mà Ngây Ngốc đang đứng ở cửa sổ vẽ tranh nghe tiếng thì ánh mắt khẽ động, buông bút vẽ xuống rồi nhảy xuống khỏi thuyền, ánh mắt bất mãn:

"Dạ Kinh Đường, thương thế của ngươi còn chưa tốt, vừa chuẩn bị đi đâu vậy?"

Dạ Kinh Đường xoay người lại, ra hiệu xa xa cưới thuyền:

"Phát hiện chút tình huống, đi lên xem một chút, đợi chút nữa sẽ trở về."

Đông Phương Ly Nhân cực kỳ thượng võ, hứng thú đối với giang hồ náo nhiệt còn lớn hơn Vân Ly, mới nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng như thế đã muốn dừng lại nhìn, chỉ là trở ngại chuyện quan trọng nên không thể tùy hứng.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường chuẩn bị đi lên, Đông Phương Ly Nhân cũng không tiện mở miệng cầu xin Đường Đường đại nhân mang theo cô đi theo, liền ngẩng đầu ưỡn ngực ra vẻ nghiêm túc nói:

"Thương thế của ngươi không tốt, làm việc lại lỗ mãng, bản vương há có thể yên tâm để ngươi một mình làm việc? Bản vương đi theo ngươi, Mạnh Giảo đi theo, những người khác lưu thủ trên thuyền, cùng sư tôn bảo vệ an toàn cho Thái hậu. Đi thôi."

"..."

Bùi Tương Quân đứng ở bên cạnh nghe thấy lời này, cảm thấy nữ vương này gia thật bá đạo, trường hợp này, dù sao cũng phải để ta đi theo ra ngoài mới đúng.

Nhưng Nữ Vương Gia và không giống như Ngưng Nhi, nàng thật sự không ép được, lập tức cũng đành phải quay đầu dặn dò Dạ Kinh Đường chú ý an toàn.

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không nhiều lời, đưa Tam Nương trở về thuyền, sau đó lại đổi trang phục giang hồ, khiêng Minh Long Thương ra cửa.

Đông Phương Ly Nhân thân cao sánh vai nam nhi, khí tràng cao tới một trượng, đi ra ngoài quả thực là đáng chú ý, cũng đổi thành trang phục nam nhân, mặc áo choàng mũ rộng vành.

Mà Tiểu Vân Ly thì lại đơn giản hơn rất nhiều, cho dù là ăn mặc theo phong cách tiểu thư kiều kiều, đao khoác trên vai, cây cỏ ngoài miệng, vừa nhìn đã biết người giang hồ, hoàn toàn không

cần cải trang.

Sau khi thu thập xong, Dạ Kinh Đường lập tức dẫn theo hai cô nương và Mạnh Giảo cùng nhau nhảy lên bờ sông, đi về phía đám người lên núi.

Mà cùng lúc đó.

Nhưng căn phòng trên thuyền, thấy gió tuyết mạnh thổi tới đều đóng hết cửa.

Lần này Phạm Thanh Hoà đi ra ngoài không cần quan tâm đến chuyện chấn hưng Đông Minh, cũng không cần bận bịu chính vụ rườm rà trong tộc, đương nhiên là đã có thời gian làm điều mình yêu thích, ngồi ở trước bàn, loay hoay các loại bình bình lọ lọ.

Tuyền Cơ Chân Nhân đứng ở cửa sổ nhìn Dạ Kinh Đường và đồ đệ chạy đi chơi, mặc dù có lòng muốn đi lên uống rượu mừng, nhưng cuối cùng cũng không tiện tranh phong với đồ đệ, lập tức vẫn đóng cửa sổ lại, nhìn xem bí dược độc môn do Phạm Thanh Hoà phối trí.

Mà sau khi Dạ Kinh Đường đi không lâu, Thái hậu nương nương lập tức mở cửa phòng ra, đi tới gõ nhẹ trước cửa:

Rầm rầm rầm.

Tuyền Cơ Chân Nhân đứng dậy mở cửa phòng ra, có thể nhìn thấy Thái hậu nương nương đang đứng ở bên cạnh cửa, nhìn thấy có chút chuyện tâm sự.

"Hoài Nhạn, thế nào rồi? Muốn đi ra ngoài chơi hay sao?"

"..."

Thái hậu nương nương vừa chuẩn bị mở miệng, đến bây giờ tâm tình còn chưa bình phục, thu thập Hồng Ngọc một hồi lâu, chờ

đến Dạ Kinh Đường rời khỏi mới dám đi ra ngoài.

Loại chuyện bị khi phụ này, nàng cũng không dám nói ra bên ngoài, nhưng cũng không thể nhẫn nhục chịu đựng như vậy, nhìn thấy Tuyền Cơ chân nhân, nàng mở miệng:

"Thủy Thủy, ngươi đến dạy võ nghệ cho bản cung, không cho phép lười biếng hoặc là cố ý khen để bản cung vui vẻ."

Không phải Tuyền Cơ Chân Nhân không dạy võ nghệ cho Thái hậu, thiên phú của Thái hậu cũng tuyệt đối không kém, khi còn nhỏ đều được sư huynh của cô là Lữ Thái Thanh khen ngợi, nhưng quá lêu lổng, mới không học thành tài.

Mắt thấy tâm huyết của Thái hậu dâng trào, lại muốn tập võ, Tuyền Cơ chân nhân cười nói:

"Sao lại đột nhiên nhớ tới tập võ chứ?"

Thái hậu nương nương khó mà nói rằng nàng muốn sửa lại tác phong của Dạ Kinh Đường, chỉ nói:

"Lần này đi ra ngoài, Dạ Kinh Đường nguy hiểm như vậy, ta không giúp được gì, hại Dạ Kinh Đường bị thương, sau này không thể lười biếng như thế, không nói đối địch, ít nhất phải có năng lực tự bảo vệ mình."

Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ vuốt cằm, cảm thấy lần này Thái hậu quyết tâm thật, lập tức để cho Thái hậu vào nhà.

"Tập võ không phải là một ngày, muốn nắm giữ trong thời gian ngắn rất khó. Ngươi có nội tình không tệ, nếu không đi theo Hòa Hòa học khinh công ám khí? Nàng ta làm gì cũng không ổn, nhưng bản lĩnh đào mệnh là nhất lưu, mà lại quỷ kế đa đoan..."

Ba!

Phạm Thanh Hoà đứng lên, vạt áo phình lên, thoạt nhìn là muốn đánh yêu nữ này, nhưng Thái hậu ở đây không tiện mở miệng, vì vậy trầm giọng nói:

"Ngươi không dạy được thì qua bên kia đi, ta tới đây."

Thái hậu nương nương lần này trải qua sự hung hiểm, lại bị Dạ Kinh Đường bắt được, là thật sự hạ quyết tâm, lập tức nói:

"Cùng nhau dạy, bản cung cũng không tin, Thuỷ Nhi lười như thế cũng có thể luyện thành bát đại khôi, sao mà bản cung không luyện được chứ."

Phạm Thanh Hoà rất thích lời này, nhưng cũng không dễ dàng đi chọc yêu nữ lòng dạ hẹp hòi, lập tức chỉ gật đầu tán thành lời ấy, khích lệ Thái hậu...

...

Chương 922 - Lên Núi!

Chương 922: Lên Núi!

Tuyết bay giống như tơ liễu rơi xuống bến tàu, các tầng lớp lữ khách giang hồ nhốn nháo bước đi trên núi, tiếng nói chuyện với nhau không dứt truyền đến: "Phong thủy luân chuyển thật không phải câu nói đùa. Mười năm trước, Ngô gia gả con gái đến Sở gia xem như trèo cao, bây giờ mới qua mấy năm ít ỏi, đã biến thành hạ giá..."

"Giang hồ chỉ có điểm này là tốt, mạnh được yếu thua thoạt nhìn dã man nhưng nếu đem yếu nhục cường ra làm quy tắc thì đó chính là nơi công bằng chính nghĩa nhất thế gian, có bản lĩnh thì có quyền thế địa vị, bối cảnh, xuất thân, sư thừa...trước mắt là cây đại thương nào đó cũng không được. Không giống như quan trường dân gian, xuất thân là thứ dân, cả đời đều là thứ dân, vĩnh viễn không có cách nào đấu với các thiếu gia ở kinh thành."

"Ta thấy Đoạn Bắc Nhai này chỉ sợ sau chừng ấy năm cũng không được coi là đầu rồng. Mấy ngày trước ngoài quan ngoại truyền đến tin tức, Dạ Kinh Đường ở Vân Châu dùng đại thương tiêu diệt Câu Trần đại vương bên kia Bắc Lương. Danh hiệu thương khôi cao hơn đao khôi nửa bậc, Dạ Kinh Đường muốn đi lên sợ là không tránh khỏi có một trận chiến với Đoạn Thanh Tịch..."

"Ta cảm thấy thanh danh của Dạ Kinh Đường Dạ đại hiệp hơi yếu, mang thân phận chỉ huy sứ Hắc Nha, cuối cùng chiếm tiện nghi. Hơn nữa thượng vị cũng quá nhanh rồi, ta nghe tiểu đạo nói là Dạ đại hiệp trưởng thành quá tuấn tú được Tĩnh Vương đương triều nhìn trúng, thu làm tân khách nhập màn, cố ý nâng đỡ

thượng vị. Lần đó Hiên Viên Triều chính là chèn ép triều đình cố ý thua lôi đài, cho Dạ Kinh đường làm đá kê chân..."

"Cũng có thể, bất quá rèn sắt thì phải tự sinh cứng, có thể được triều đình nâng lên bát đại khôi, khẳng định cũng có chút bản lĩnh thật sự..."

Mấy lữ khách giang hồ đang tán gẫu phía sau, Dạ Kinh đường khiêng thanh đại thương bọc vải đen, mặt mày đen sầm dưới cái nón tre.

Đông Phương Ly Nhân kề vai sát cánh đi tới, nghe loại thuyết pháp này cũng hết sức tức giận.

Nói tốt thì thôi đi, quả thật có chút ý tứ như vậy, miễn cưỡng nâng đỡ là sao?

Chỉ cần Bát Đại Khôi không đứng vững chắc chắn sẽ trở thành đá thử đao cho người khác, làm sao có thể đỡ được?

Đao khí của Chiết Vân Ly trước nay không nhỏ, nghe thấy câu này lập tức nổi giận, vác thanh trường đao cao tương đương với nàng đi về phía trước vài bước: "Các ngươi nghe được lời đồn gì từ đâu? Dạ đại hiệp là nhân vật kiêu hùng, có thể dùng nhan sắc nịnh bợ nữ vương gia thượng vị? Cho dù thật sự có chuyện này, cũng nên để nữ vương gia chủ động nịnh nọt Dạ đại hiệp mới đúng..."

Hả?

Đông Phương Ly Nhân nghe được câu trước còn cảm thấy Vân Ly đáng tin cậy, nhưng câu cuối cùng nói ra, nụ cười liền cứng đờ, cảm thấy nha đầu này rất vô pháp vô thiên nha!

Dạ Kinh Đường nghe vậy cũng lảo đảo một cái, cảm thấy Vân Ly cũng quá thành thật rồi, lời này Ngây Ngốc nghe thấy còn không thể không thừa nhận... Mấy người giang hồ trao đổi với

nhau, nghe thấy người bên ngoài đáp lời, quay đầu nhìn lại phát hiện là một cô nương chưa trưởng thành, bèn mở miệng nói: "Tiểu cô nương, nghe lời khuyên của một người từng trải như ta, nước giang hồ rất sâu, cô nương vừa ra núi đều mê luyến những đại hiệp giang hồ kia, không nghe được nửa câu không tốt."

"Trên thực tế đại hiệp cũng là người, chỉ là công phu lợi hại hơn chút ít, phẩm cách chưa chắc bằng đám người rảnh rỗi chúng ta, quyền cao chức trọng thậm chí không giảng đạo nghĩa giang hồ. Không tin cô đi nghe ngóng xem, trước kia có bao nhiêu hiệp nữ mê luyến hiệp sĩ giang hồ chủ động đi tìm những đại hiệp thật lòng thật dạ, kết quả bị lừa gạt tình cảm?"

Quả thật Chiết Vân Ly đã nghe qua tin đồn tương tự, bèn phản bác: "Đây chẳng qua là số ít thôi, bát đại khôi hào hiệp, trong nhà cũng không thiếu đôi đũa, sao lại tự tổn thanh danh của mình như vậy được..."

Mấy tên đại hán giang hồ tham gia náo nhiệt thấy tiểu cô nương hoa si này chấp mê bất ngộ, cũng bắt đầu kể chuyện thương tâm nghe suốt dọc đường đi, khuyên bảo Chiết Vân Ly lạc đường biết quay lại.

Cái này cũng giống như nam nhân khuyên người vợ xuống biển, khuyên đạo lý biết sửa chữa sau những sai lầm, cũng không có dã tâm xấu xa gì, chính là rảnh rỗi.

Chiết Vân Ly tất nhiên dựa vào lý lẽ mà tranh, thề phải lấy lại thanh danh cho Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường đứng phía sau, nghe thấy Chiết Vân Ly và người giang hồ tranh luận về hắn có phải là hạng háo sắc bạc tình bạc nghĩa hay không, ánh mắt đúng là bó tay.

Đông Phương Ly Nhân nghe một lát, tiến lại gần vài phần nhỏ giọng nói: "Mấy tên lữ khách này nhìn người quả thật chuẩn, tuy

rằng chưa bao giờ qua lại với ngươi nhưng tính tình của ngươi ngược lại đoán ra tám chín phần mười."

Hả?

Dạ Kinh Đường thấy Ngây Ngốc dám trêu chọc hắn, có lẽ đã quen ăn hiếp Thái Hậu Nương Nương mấy ngày, lập tức đưa tay sờ sau lưng Ngây Ngốc bá đạo nói một câu: "Người nói ai là tên háo sắc?"

Kết quả tay hắn vừa sờ đến mặt trăng phía trên, ánh mắt Đông Phương Ly Nhân liền mở lớn thêm vài phần, hiển ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, sau đó hai con ngươi lạnh lùng, trở tay bóp lấy eo thân thể vặn một vòng.

Chương 923 - Quấy Động

Chương 923. Quấy Động

"Aaaa —— "

Vẻ mặt lạnh lùng của Dạ Kinh Đường đột nhiên thay đổi, âm thầm hít một hơi khí lạnh, vội dời tay đi: "Đau..."

Đông Phương Ly Nhân thản nhiên vặn eo sau lưng, ánh mắt dò xét trên dưới: "Ngươi mới ra ngoài vài ngày, lá gan cũng thật lớn, thật sự cho rằng ta không nỡ trị ngươi sao? Biết sai chưa?"

"Ta sai rồi, chung quanh có rất nhiều người, Mạnh đại nhân ở ngay sau lưng..."

"Hừ."

Đông Phương Ly Nhân quay đầu lại nhìn, thấy hai tay áo của Mạnh Giảo che lại ngắm phong cảnh, mới chuyển ánh mắt trở về, buông tay hừ nhẹ nói: "Đi ra bên ngoài để lại chút mặt mũi cho ngươi, lát nữa trở về phòng rồi xử ngươi sau."

Dạ Kinh Đường xoa xoa thắt lưng, cảm thấy Ngây Ngốc này quả thật không phải thân thích với Thái Hậu Nương Nương, tính cách trái lại quá xấu, lập tức không thử làm lang quân bá đạo nữa, nghe mấy chuyện phiếm phía trước.

Đoạn Long Đài là sản nghiệp riêng của Hồng Linh Sơn Trang, sau khi dọc theo vách đá leo lên Đoạn Long Đài, tầm nhìn trước mắt lập tức rộng rãi, xuất hiện một vùng đất rộng vài dặm, bên ngoài là phòng ở dành cho môn đồ và du khách cư trú, thoạt nhìn giống như cái chợ, mà khu vực trung tâm là một thôn trang lớn,

trước cửa là cánh cổng bằng đá trắng.

Lúc này cổng đền và bên ngoài đại môn Sơn Trang đều treo đèn lồng đỏ, dưới tuyết nhìn vô cùng rực rỡ.

Người giang hồ lui tới nơi này góp vui, ít nhất cũng mấy ngàn, nhưng phần lớn không vào được sơn trang mà chỉ dạo chơi trên chợ. Cũng có những hiệp khách giang hồ hoặc hiệp nữ nổi danh chạy đến bên vách núi luận bàn, khung cảnh rất náo nhiệt.

Chiết Vân Ly nói linh tinh vài câu, đợi lúc tới Đoạn Long Đài mới bước chậm lại trước mặt Dạ Kinh Đường, dò hỏi: "Kinh Đường ca ca, chúng ta làm sao vào được?"

Dạ Kinh Đường không biết chi tiết về Hồng Linh Sơn Trang, cũng không muốn vụng trộm lẻn vào làm loạn hôn lễ của kẻ xấu, bèn dùng ngân phiếu đổi lấy thỏi bạc trên chợ nhỏ, đóng gói lại xách theo đăng môn báo danh hào Thanh Liên Bang.

Loại bang phái gà rừng như Thanh Liên Bang khẳng định Hồng Linh Sơn Trang chưa từng nghe qua, nhưng Tam Tuyệt Tiên Ông lại có chút danh khí trên giang hồ, lễ thượng phẩm của cha Dạ Kinh Đường cũng không keo kiệt, Sở gia tự nhiên vẫn nhiệt tình tiếp đãi mời bốn người vào sơn trang ngồi xuống, quản sự tiếp đãi còn tâng bốc Tam Tuyệt Tiên Ông vài câu, nhân tình thế thái có chút lão luyện.

Có điều Tam Tuyệt Tiên Ông tới có thể ngồi lên thượng sảnh, đồ đệ dĩ nhiên không có đãi ngộ này. Ở hội trường nhỏ ngoài chính đường ăn uống, mọi người ngồi xung quanh cũng đều là giang hồ du hiệp hoặc là người của tiểu môn phái, nhân số rất nhiều, giờ lành chưa đến đều đang ngồi trên bàn trà chờ đợi.

Bốn người Dạ Kinh Đường tới vừa vặn đủ một cái bàn, vị trí gần góc, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy đèn đuốc sáng trưng trong chính đường có không ít người hầu ra vào.

Đây là lần đầu tiên Đông Phương Ly Nhân dự tiệc trong giang hồ, cảm giác vô cùng mới lạ, cầm lấy ấm trà rót cho Dạ Kinh Đường một chén, thấp giọng mở miệng: "Đăng môn chúc mừng, còn mang theo đao binh, không phạm kiêng kỵ?"

Từ nhỏ Chiết Vân Ly đã đi theo sư nương dự tiệc khắp nơi lại rất tự nhiên cắn hạt dưa nói: "Đi lại giang hồ đều là đao không rời thân, để đối phương tháo binh khí mới cho vào cửa thì không phải phép, cho nên bất luận hôn sự hay tang sự hay không đều có thể mang binh khí. Tuy nhiên những chỗ khác đều mang đao kiếm, bỏ xuống dưới bàn thì không thấy được, trên Nhai Châu tất cả đều là đại thương, ngồi trên bàn bên cạnh đều có cây cán dài, thoạt nhìn có chút cổ quái."

Dạ Kinh Đường nhận lấy chén trà từ tay Ngây Ngốc, mỉm cười nói: "Thương chỉ kém ở chỗ này, ngoại trừ đánh nhau lợi hại, hành tẩu giang hồ tất cả đều là khuyết điểm, căn bản tiêu sái không nổi."

Chiết Vân Ly nhìn thấy nữ vương gia châm trà cho Dạ Kinh Đường, cô lại cắn hạt dưa, lập tức cảm thấy mình không hiểu chuyện, suy nghĩ một chút rồi nắm hạt dưa lên đặt trong tay Dạ Kinh Đường: "Kinh Đường ca ca, ăn hạt dưa đi. Có cần muội bóc hạt dưa cho huynh không?"

Dạ Kinh Đường xoay trái xoay phải, có chút thụ sủng nhược kinh, nhận lấy hạt dưa, mỉm cười nói: "Ta tự bóc là được."

Đông Phương Ly Nhân vừa mới nâng chung trà lên chuẩn bị nhấp một ngụm, dư quang thấy cảnh này, ánh mắt không khỏi có chút cổ quái.

Làm nữ nhân, dù nàng có phản ứng đần độn cũng cảm giác được Tiểu Vân Ly tựa hồ có ý tranh giành tình nhân.

Trong lòng Đông Phương Ly Nhân chỉ sợ tỷ tỷ, không đến mức

phân cao thấp với một tiểu nha đầu, nhưng nàng biết Ngưng Nhi là người bên cạnh Dạ Kinh Đường, tiểu nha đầu này là đồ đệ của Ngưng Nhi, sư đồ cùng hầu phu sợ là có chút không thích hợp a...

Chương 924 - Chuẩn bị khuấy động

Chương 924. Chuẩn bị khuấy động

Mạnh Giảo tóc trắng ngồi đối diện vẫn nghe, đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc với hành vi của đôi nam nữ trẻ tuổi, chỉ chậm rãi uống trà yên tĩnh chờ đợi tại đây, đồng thời nhìn vào trong chính đường Sơn Trang.

Bắc Nhai Thương Vương Sở Hào đã rời khỏi giang hồ bảy tám năm trước, vị trí trang chủ truyền cho nhi tử Sở Chính Trữ, hôm nay cũng là đại hôn của Sở Chính Trữ cưới vị tiểu thư Bắc Nhai Ngô làm trang phu nhân.

Hơn phân nửa người giang hồ đều là trước lập nghiệp sau thành gia, tuổi thành hôn tương đối muộn, Sở Chính Trữ với tư cách là con trai của Sở Hào, tuổi tác cũng mới chỉ hai mươi bốn hai mươi lăm.

Tuy rằng Sở Chính Trữ không lớn lắm, nhưng đã tiếp nhận trang chủ bảy tám năm, võ nghệ cũng coi như đã bước chân vào bậc tông sư, tiếp đãi rất nhiều môn phái giang hồ danh túc cũng không coi là thất lễ. Vì thế Sở Hào vẫn chưa trực tiếp hiện thân tránh lão nhân ra mặt trực tiếp chèn ép sự nổi bật của nhi tử.

Sắc trời dần tối, trong chính đường có mười mấy bàn bát tiên, trên cơ bản đã ngồi đầy danh túc giang hồ các nơi.

Sở Chính Trữ mặc hỷ phục, ngồi ở vị trí chủ vị nói chuyện phiếm với khách quý.

Tại một góc bàn, Bắc Lương Thiên Cơ Môn hộ pháp Thẩm Lâm mang theo đồ đệ chậm rãi uống trà, thỉnh thoảng lại cười nói hai tiếng, thoạt nhìn chỉ là tân khách có chút địa vị.

Sư phụ của Thẩm Lâm là một trong Bắc Lương Tứ Thánh, Trọng Tôn Cẩm, bản thân cũng là đại chưởng môn của Thiên Cơ Môn, địa vị giang hồ cao hơn Sở Hào một bậc, hiển nhiên không đơn giản chỉ là ăn mừng.

Chuyến này Thẩm Lâm đến Đại Ngụy là phụng mệnh sư phụ điều tra nguyên nhân cái chết của sư đệ Trọng Tôn Ngạn, kết quả bị Yến Vương thế tử mua chuộc, tiến đến ám sát Nữ Đế, bị Kiếm Thánh Tôn Vô Cực tiền nhiệm đóng đinh trên tường.

Nếu đã chết vì ám sát hoàng đế Nam Triều, mối thù này hiển nhiên là chính mình tìm đường chết, không thể nào tính sổ. Thẩm Lâm cũng không tiêu phí quá nhiều tinh lực trên người Trọng Tôn Ngạn mà vội vàng làm việc khác.

Thiên Cơ Môn thuộc môn phái giang hồ không thuộc quản lý của Bắc Lương Triều, nhưng trong môn phái có thêm một thợ thủ công kỳ môn, vô số môn nhân nhậm chức ở Công bộ, quan hệ gần gũi với triều đình.

Quốc sư Bắc Lương Hạng Hàn mấy chục năm trước bắt đầu bày bố, chuẩn bị cho kế hoạch thâu tóm Nam triều. Bây giờ hai triều nghị hòa thông thương, nhìn tưởng thái bình nhưng cũng là mấu chốt để tích góp quốc lực chuẩn bị cho ngày sau khởi binh.

Muốn đánh Nam Triều, đầu tiên phải nghĩ biện pháp đánh hạ Nhai Châu, nếu không nam có Lao Sơn ngăn trở, bắc có Hồng Sơn Thiên nguy hiểm, Vân Châu hoàn toàn đứng ở thế bất bại.

Muốn đánh chiếm thành trì, phải nắm rõ tình huống bố trí phòng thủ quan ải bên trong Nhai Châu. Quốc sư đã phái người trà trộn vào, mà lần thông gia này chính là đang lôi kéo Sở gia ở phía

Tây Nhai Châu.

Sở gia còn chưa lên thuyền, không biết bối cạnh của Đoạn Thanh Tịch sau Bắc Lương, cũng không dám mạo muội phản quốc, nhưng việc này cũng không quan trọng.

Sở gia cắm rễ ở Nhai Châu mấy đời, môn nhân tòng quân rất nhiều, hơn nữa tinh thần sắt đá, tham dự rất nhiều điểm mấu chốt xây dựng nên thành phòng thủ.

Chỉ cần mượn danh nghĩa của quan hệ thông gia, an bài người vào Sở gia, nhúng tay vào sản nghiệp, muốn thu thập những tin tức này cũng không khó.

Thẩm Lâm là đại chưởng môn của Thiên Cơ Môn, nhỏ là kiến trúc cơ quan, lớn thì thành phòng trận pháp, trình độ đều thuộc đương đại. Cho dù triều đình có lấy được tin tức tình báo về thành trì ở Nhai Châu, muốn tìm cửa đột phá vẫn phải mời hắn và sư phụ đưa ra chủ ý, vì chuyện này hắn cũng có tham dự.

Thân phận của Thẩm Lâm trước mắt chính là phú thương bên Bắc Lương, theo gió đông hai triều thông thương kết giao làm ăn với Sở gia, chuyến này tới chúc mừng thuận tiện nói chuyện làm ăn.

Mục đích chính là bàn chuyện công, dùng lượng lớn lợi ích dần dần đem Sở gia đi cùng chiến tuyến. Chờ đến khi tìm được dao găm sẽ uy hiếp Sở gia làm bàn đạp cho Bắc Lương.

Vốn dĩ chuyện này hết thảy thuận lợi, chờ đại hôn kết thúc rồi bàn bạc, hắn có thể rời đi các nơi khác ở Nhai Châu tiếp tục bố cục.

Nhưng Thẩm Lâm không ngờ buổi hôn lễ này nhìn thế nào cũng không có vấn đề gì, không hiểu sao lại gặp một vài rủi ro, còn khiến cho vô số tân khách ngồi trong sân bị người trong giang hồ

tung hoành cả đời đùa giỡn...

Tiếng chiêng trống trong sơn trang rộn rã vang trời, Tư Nghi đứng trong sảnh cao giọng hét lên: "Giờ lành đã đến, mời tân lang tân nương bước vào lễ đường!"

Sở Chính Trữ ngồi ghế chủ vị, mỉm cười đứng dậy, chắp tay với rất nhiều bằng hữu giang hồ sau đó đi ra ngoài đại sảnh, chuẩn bị nghênh đón tân nương tử.

Lối vào hội trường nhỏ cũng xuất hiện không ít nha hoàn, cầm theo giỏ hoa nối đuôi nhau mà vào, vốn đã ồn ào huyên náo trong ngoài sơn trang, không khí lập tức nóng như lửa, tiếng thét không ngừng.

Chương 925 - Lát Nàng Sẽ Quen

Chương 925. Lát Nàng Sẽ Quen

Dạ Kinh Đường ngồi trước bàn, đưa mắt nhìn qua cửa, Chiết Vân Ly cũng giống những tiểu hiệp nữ khác, đứng dậy chạy tới cửa vào sơn trang, nhón chân lên chờ tân nương tử tới.

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy, phỏng chừng cũng đang tưởng tượng thời điểm mình đại hôn có phải cũng như vậy không.

Đang thầm suy nghĩ, bỗng phát hiện tay mình bị nam nhân kia nắm lấy.

Đông Phương Ly Nhân thu người ổn định tâm thần, dư quang nhìn về phía bên cạnh.

Dạ Kinh Đường mặt mang ý cười, nắm tay Đông Phương Ly Nhân, nhỏ giọng nói: "Vui lây đó mà, lúc này đừng nóng giận, không may mắn."

Đông Phương Ly Nhân hít vào một hơi khiến vạt áo phồng lên, bất quá cuối cùng cũng không nói gì, đoán chừng cũng là lúc lo lắng người khác thành quyến thuộc, nàng rút tay từ chối, sợ phá hư nhân duyên của bản thân.

Ngay lúc mọi người nhìn ra cửa ngó nghiêng, tân nương tử mới vừa thò đầu ra, trong sơn trang đang ồn ào vang lên một tiếng: âm thanh đồ sứ răng rắc bị vỡ nát.

Động tĩnh không êm ái như thế, tự nhiên làm cho cả sân an tĩnh vài phần.

Dạ Kinh Đường vốn tưởng là vị khách nào đó đứng dậy chạm vào chén trà, nhưng quay đầu nhìn lại phát hiện trên tấm thảm đỏ thông chính đường có một chén trà đã vỡ.

Nước trà và cặn trà từ bốn phía vừa vặn ngăn cản trên đường đi của Sở Chính Trữ, rõ ràng là cố ý.

"....."

Phát hiện cảnh này, lữ khách giang hồ tức thì tĩnh mịch, những người khác còn đang xem náo nhiệt cũng bị đồng bạn kéo tay áo, quay đầu yên tĩnh trở lại.

Sở Chính Trữ đang vui vẻ nhìn thấy chén trà rơi trên đường, khóe mắt rõ ràng giật xuống. Chẳng qua ngày đại hỉ, khí độ vẫn duy trì rất tốt, đảo mắt nhìn về phía bên cạnh mỉm cười hỏi: "Vị huynh đài này, Sở mỗ có chỗ nào chiêu đãi chưa chu toàn?"

Trong sơn trang tĩnh mịch không một tiếng động, tất cả mọi người đều nhìn cái bàn bên cạnh sân nhỏ.

Vốn có bốn tán khách ngồi trên bàn, nhưng cả ba đều đã đứng dậy thoái lui, phủi sạch quan hệ.

Một người trẻ tuổi mặc áo bào công tử, tướng mạo tầm hơn hai mươi tuổi, vẫn ngồi trên ghế dài, trong tay cầm một cái lược, thái độ thoạt nhìn tản mạn phiêu phù tựa như những du khách giang hồ thích trêu chọc sinh thị phi.

Lão bối giang hồ cách đó không xa thấy thế vội vàng đứng dậy: "Đừng lo lắng, giương oai ở chỗ này, cút ra ngoài! Sở chưởng môn đừng để ý..."

Lam —— Du hiệp trẻ tuổi ngồi trên bàn cong ngón tay búng nhẹ, một hạt dưa liền bắn nhanh ra, tốc độ cực nhanh, nghe giống như phi hoàng thạch.

Sở Chính Trữ nhướng mày, thân hình bất động, tay dưới áo bào lại nhẹ nhàng giơ lên, một viên ngọc châu bắn nhanh ra ngăn cản hạt dưa giữa trời.

Hạt dưa vỡ nát, ngọc vụn vẩy ra.

Sơn trang vốn tĩnh mịch, trong tiếng nổ vang, ngay cả tiếng hít thở cũng không còn.

Lão bối giang hồ chen lời không nói một lời trực tiếp thối lui, lại trốn đến trước chính đường, hiển nhiên nhìn ra tên này không phải người bình thường.

Vù vù vù

Gió đêm nhè nhẹ, tuyết bay giống như tơ liễu phiêu vũ trước lồng đèn đỏ.

Đáy mắt Sở Chính Trữ rõ ràng hơi tức giận, xoay người nhìn về phía du hiệp trẻ tuổi, nghẹn giọng nói.

"Hôm nay là ngày đại hỉ của Sở mỗ, không muốn thấy máu. Bất luận các hạ là ai đều mời đi ra ngoài trước, ngày mai lại đến bái kiến."

Du hiệp ngồi trên bàn, một chân gác lên ghế dài, nhìn về phía Sở Chính Trữ, lại nhìn tân nương tử đang đứng ngoài cửa lớn: "Hôm nay ta tới đây là lấy lại thứ vốn thuộc về ta."

"Vù vù..."

Người giang hồ ở đây nghe thấy lời này vốn nghiêm nghị trực tiếp hóa thành cổ quái.

Ngay cả Dạ Kinh Đường nhíu mày cũng ngồi thẳng lên, cảm thấy hôm nay thật quá lễ.

Hai mắt Chiết Vân Ly ánh lên những ngôi sao nhỏ, tiến tới

giữa Đông Phương Ly Nhân và Dạ Kinh Đường, nhỏ giọng nói: "Đây là cướp dâu? Mẹ ơi... Đọc sách nhiều năm như vậy, cuối cùng muội cũng đụng phải..."

Người giang hồ trong ngoài chính đường hiển nhiên đều có suy nghĩ này.

Vẻ mặt Sở Chính Trữ cũng xuất hiện biến hóa, ánh mắt liếc sang tân nương tử chưa bao giờ gặp mặt.

Tân nương đứng bên ngoài cửa lớn dĩ nhiên cũng kinh hãi, trực tiếp mở miệng: "Ngươi là ai? Ta không quen biết ngươi!"

"Không sao, đợi lát nữa nàng sẽ quen."

Du hiệp trẻ tuổi đảo mắt nhìn về phía Sở Chính Trữ, không nhanh không chậm nói: "Cô ta, cây Du Long thương trong sơn trang này, còn có Sở Hào, hôm nay ta đều phải lấy lại. Còn ngươi, cút ngay bây giờ, ta có thể tha cho ngươi một con đường sống."

Toàn bộ giang hồ khách đang chuẩn bị ăn dưa xen lẫn náo nhiệt nghe thấy lời này vẻ mặt liền cứng đờ, cảm thấy có gì đó không đúng.

Sở Chính Trữ nhìn du hiệp trẻ tuổi nói năng ngông cuồng, giận quá hóa cười: "Các hạ đầu óc có vấn đề hay uống quá nhiều? Hôm nay là ngày đại hỉ của Sở mỗ, không muốn giết người phá hỏng bầu không khí vui vẻ, nhưng không có nghĩa các hạ có thể không giữ mồm giữ miệng, tùy ý giương oai."

Chương 926 - Giao Thủ Một Chiêu

Chương 926. Giao Thủ Một Chiêu

Du hiệp trẻ tuổi chẳng thèm để ý đến ánh mắt muốn giết người của Sở Chính Trữ, đảo mắt nhìn đám tân khách ở đây: "Hôm nay ta tới đây thu đồ của mình về là danh chính ngôn thuận hay là cố tình gây sự, chư vị có thể phán xét một chút."

"Ta tên Lục Nhã, năm nay hai mươi bảy, gia mẫu từng là nghệ nhân giang hồ hành tẩu ở Nhai Châu, tục gọi là "Bách Hoa Thương", lão bối ở đây, còn có người nhớ rõ chứ?"

"....."

Giang hồ khách ở đây nghe vậy đều hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là một chưởng môn trong nội đường vuốt râu mở miệng nói: "Bách Hoa Thương ba mươi năm trước ở Nhai Châu có chút danh tiếng, một đoạn thời gian còn có tin đồn muốn gả vào Hồng Linh Sơn Trang làm trang chủ phu nhân, về sau lại mai danh ẩn tích. Sở lão trang chủ cưới tiểu thư thủ hộ quận Kính Dương lúc ấy."

"Vù vù..."

Tân khách ở đây nghe thấy lời này, biểu cảm lại cổ quái, Dạ Kinh Đường cũng gõ nhẹ ngón tay trên bàn, cảm thấy chuyện này phức tạp hơn so với tưởng tượng.

Sở Chính Trữ đối mặt với tiếng ồn ào xung quanh, ánh mắt lần đầu tiên xuất hiện vẻ chần chừ, suy nghĩ một chút rồi mở miệng

nói: "Gia phụ cả đời quang minh lỗi lạc, nếu có người có lòng ngưỡng mỗ có thể nạp làm thiếp thất, sao lại làm ra chuyện vứt bỏ thê tử? Giang hồ đồn đãi mà thôi, há có thể tưởng thật."

Du hiệp trẻ tuổi Lục Nhã quét mắt nhìn mọi người ở đây: "Quang minh lỗi lạc sao... Năm đó gia mẫu đã tự định chung thân, Sở đại hiệp lại tức thời biến quẻ muốn cưới người khác. Gia mẫu không đồng ý, liền trở mặt, nói câu không gả thì cút, còn trả lại cho gia mẫu một cái tát."

"Gia mẫu tính tình cương liệt, lại mang thai, vẫn như cũ rời Đoạn Long Đài, theo gánh hát rong hành tẩu giang hồ bán nghệ kiếm sống, ngậm đắng nuốt cay nuôi đứa con bất hiếu là ta lớn lên, từ đầu đến cuối không hề đề cập tới việc này. Đến lúc lâm chung, sợ trời sinh tính ta phiêu bạt chết ở trên giang hồ, mới kêu ta tới nương tựa, có cuộc sống yên ổn."

"Ta sinh ra làm con người, biết được việc này tâm đau như đao cắt, há có thể tùy theo ý nguyện của gia mẫu đến Đoạn Long Đài nhận một cẩu tặc làm cha? Vì thế ta ở trong núi khổ luyện bảy năm, biết được Sở trang chủ đại hôn, hôm nay đặc biệt đến nhà, năm đó Sở gia thiếu nợ mẹ ta nên trả lại rồi!"

Lục Nhã nói xong, đứng dậy cầm lấy trường côn, nhìn về phía mọi người: "Chư vị nói xem, hôm nay ta đến nhà có lý hay không? Có thể tính là càn quấy không?"

Ở đây người giang hồ lặng ngắt như tờ, nhưng ánh mắt rất rõ ràng: Nếu lời ấy là thật, vậy đây là chuyện gia đình của Sở gia; giang hồ không có cách nói con riêng không thể kế thừa gia nghiệp, kẻ yếu mới không xứng, đến nhà đòi giải thích là được.

Sở Chính Trữ giận dữ, lạnh lùng nói: "Một tên đạo chích giang hồ ăn nói bừa bãi vài câu dưới đại đình rộng lớn lại muốn Hồng Linh Sơn Trang ta nhận ngươi làm thiếu gia, ngươi cũng không soi gương nhìn xem bản thân có xứng không. Cầm thương đến!"

Thúc phụ Sở gia đứng trong đường cũng giận dữ, thấy thế trực tiếp mang Du Long Thương ném ra ngoài.

Sở Chính Trữ nhìn chằm chằm vào Du hiệp trẻ tuổi phía trước, đưa tay tiếp lấy trường thương, trực tiếp đâm thẳng.

Vẻ mặt Lục Nhã từ đầu đến cuối nhàn nhã đạm mạc, tay không kéo dài nửa điểm, đối mặt thương phong đánh tới, một chân đá lên bàn phía trước.

Ầm

Vù vù vù

Bàn vuông quay cuồng trên không.

Ánh mắt Sở Chính Trữ hơi trầm xuống, một thương tính cả bàn, xoắn nát bàn vuông đang bay lượn đến.

Ánh mắt xuyên qua mảnh vụn, lại ngạc nhiên phát hiện du hiệp trẻ tuổi cầm côn kia không thấy bóng dáng!

Con ngươi Sở Chính Trữ co rụt lại, chợt cảm thấy không ổn, nhưng chưa kịp phản ứng, eo đã có cự lực đánh tới.

Trong nháy mắt, Lục Nhã đá bay bàn vuông, cả người gã nghiêng một côn quét ngang qua, quất vào eo Sở Chính Trữ đang mặc hỷ phục.

Khí kình mạnh mẽ trực tiếp chấn vỡ y phục sau lưng Sở Chính Trữ, cả người hóa thành con tôm khom lưng, đánh tới vô số cái bàn đối diện.

"Khụ —— "

Sở Chính Trữ phun ra một ngụm máu giữa trời, phát hiện đánh không lại muốn tìm đường lui, nhưng Lục Nhã lại theo sát như hình với bóng, giữa trời lại một côn bổ tới.

Mặc dù chỉ là một chiêu nhưng mọi người ở đây đều nhìn ra song phương khác nhau một trời một vực, căn bản không thể đánh tiếp.

Ngay lúc Lục Nhã muốn truy kích côn thứ hai, phía sau chính đường bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Dư quang của Dạ Kinh Đường nhìn lại đã thấy một người trung niên dáng người khôi ngô từ sau nóc nhà phi thân ra, mặt như Kim Cương Nộ Mục, tay cầm một cây trường thương bằng sắt, giữa trời gầm lên: "Thằng nhóc miệng vàng kia, dám hủy danh xưng của ta, làm tổn thương ái tử ta, chết đi cho ta!"

Chương 927 - Đánh Bay

Chương 927. Đánh Bay

Ầm ầm —— Bắc Nhai Thương Vương Sở Hào, mười năm trước đã là người cạnh tranh đắc lực của vị trí thương khôi, hôm nay vừa ra trận khí thế có thể nói là ngập trời, trong nháy mắt đè xuống phong ba trong bữa tiệc.

Lục Nhã truy kích, nhìn thấy trong đáy mắt người tới xuất hiện sát khí, lúc này chuyển hướng phi thân lên, phóng tới Sở Hào đang rơi xuống.

Sở Hào thật sự rất tức giận, nếu như Lục Nhã lén lút đến nhà nói những lời này, bất luận là thật hay giả, tuổi còn trẻ mà đã có thiên phú như vậy, y đều phải liếm mặt cười cầu trở thành người cha tận tâm bồi dưỡng.

Nhưng đại đình hội trường có vô số giang hồ danh túc ở đây, mở miệng là đem Sở gia đặt trên lửa nướng, không để lại chút mặt mũi nào cho hắn, chuyện này không thể xoay chuyển được, dù có là thật thì hắn cũng phải xem như giả dối, đem mầm tai họa xử lý sạch sẽ.

Mắt thấy Lục Nhã vọt tới, Sở Hào cầm trong tay thanh trường thương tinh cương chín thước, giữa trời đâm trượt trường côn, tiếp đó mũi thương như rắn trườn, đâm thẳng vào tâm môn với tốc độ kinh người.

Nếu không nhắc đến Đoạn Thanh Tịch, làm Thương Khôi không có vấn đề gì. Thương này đã tạo nghệ đạt đến cực hạn vô cùng nhuần nhuyễn, hầu như không cho Lục Nhã có bất cứ cơ hội phản ứng nào.

Lục Nhã khổ luyện bảy năm, tự nhận có thể đánh ngang tay với Sở Hào, nhưng giao thủ này mới phát hiện chênh lệch một trời một vực, mắt thấy thương phong tránh cũng không thể tránh, liền chỉ công không kịp, toàn lực một côn đánh tới đỉnh đầu Sở Hào, muốn mạng đổi mạng.

Hai bạo phát trong phút chốc, va chạm vào nhau giữa trời, không có gì bất ngờ xảy ra, sau đó là một thương giết người.

Cao thủ ở đây nhướng mày, nhìn ra Sở Hào muốn giết người diệt khẩu, muốn ngăn cản nhưng căn bản không kịp nhúng tay vào.

Ngay lúc mọi người căng thẳng trong lòng, khí kình trong đại viện dồn dập bay ra, bỗng nhiên truyền ra một tiếng: "Leng keng --
"

Tiếng rít xé gió như tiếng sấm chói tai, chỉ một thoáng ngăn chặn động tĩnh hai bên giao thủ.

Cao thủ có mặt ở đây liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy một chén trà bay lượn!

Tốc độ chén trà như một thanh kiếm sắc bén, nhưng nước trà trong chén lại không tràn ra nửa điểm, chỉ một chiêu này đã có thể nhìn thấy trình độ võ đạo thâm hậu.

Ánh mắt đằng đằng sát khí của Sở Hào đột nhiên biến đổi, lúc này giương thương ngăn thanh âm phát ra, kết quả là —— một tiếng ——

Chén trà mang theo khí kình cuồn cuộn nổ tung tại cán thương, bọt nước vỡ vụn thành hơi nước, cứng rắn đẩy lui Sở Hào đang cầm thương lăng không rơi xuống nóc phòng.

Lục Nhã nhất côn tranh thủ thời giờ, phát hiện có cao thủ giải vây cũng không ngốc, hạ xuống đất liền bay ra cực xa, giữ khoảng

cách với Sở Hào.

Bỗng nhiên phong ba bộc phát, lại nghe chén trà vỡ vụn đột ngột im bặt.

Tuyết bay vi vu, ánh mắt mọi người đều tràn đầy khiếp sợ, sửng sốt một lát sau đó mới quan sát dò xét cao nhân.

Sở Hào rơi vào trên nóc phòng cầm thương đứng đó, đáy mắt tràn đầy kinh dị, càng tức tối hơn, nhìn về phía đại viện hẻo lánh: "Các hạ là cao nhân phương nào?!"

Tất cả mọi người đều quay đầu theo ánh mắt Sở Hào nhìn lại đã thấy một góc trên bàn có bốn người đang ngồi.

Người cầm đầu là một giang hồ khách mặc hắc y, trên đầu đội nón che, dưới ánh sáng mờ chỉ có thể nhìn thấy đường cong dưới cằm.

Hắc y giang hồ khách cũng không nhìn về phía chính đường, chỉ dùng ngón tay gõ nhẹ lên bàn, thanh âm bình tĩnh mà trong sáng: "Có tranh cãi thì từ từ đàm luận, dù có chuyện gì không thỏa đáng, sau đó muốn chém giết muốn róc thịt thì người ngoài đều không có tư cách khoa tay múa chân. Nhưng Sở đại hiệp chưa nói rõ đã muốn giết người diệt khẩu, coi như điều Lục Thiếu hiệp vừa nói hoàn toàn đúng. Trước phụ hồng nhan, lại giết con diệt khẩu, có thể nói là vô tình vô nghĩa táng tận lương tâm, chúng ta là người trong giang hồ, thấy không ngăn cản, giang hồ làm sao còn đạo nghĩa chứ."

Lời nói không nóng không lạnh nhưng thanh âm lại truyền vào tai tất cả mọi người.

Ánh mắt tân khách ở đây khác nhau, đều cảm thấy lời của vị đại hiệp vừa xuất hiện nói rất có lý, lại nhìn về phía Sở Hào trên nóc nhà.

Chương 928 - Náo Loạn

Chương 928: Náo Loạn

Đèn lồng phát ra ánh sáng đỏ thẫm, chiếu sáng một vùng tuyết bay tĩnh lặng.

Trong sơn trang tĩnh mịch, vô số tân khách đã đứng dậy, thoái lui đến yến hội bên cạnh. Toàn bộ chính đường bên ngoài chỉ còn lại Sở Hào cầm thương đứng trên mái hiên và người đội nón rộng vành đang ngồi trong góc đại viện.

Trong chính đường, bang chủ chưởng môn danh vọng khá cao tại Nhai Châu từ trong phòng đi ra, trước tiên giương mắt nhìn một chút rồi lại di chuyển đến hai bên đại môn, một lão bối trong đó mở miệng nói: "Hôm nay Ngô gia và Sở gia chúc mừng thông gia, giết người nhuốm máu phải hủy hôn lễ thực sự không ổn. Vị thiếu hiệp này lòng mang đạo nghĩa, ra tay ngăn cản cũng là vì suy nghĩ cho Sở gia. Sở đại hiệp tốt nhất vẫn nên giải thích một tiếng, bằng không chuyện hôm nay e là không dễ thu dọn."

Trên nóc phòng, Sở Hào chĩa mũi thương, ánh mắt khóa chặt khách đội nón rộng vành áo đen nơi xa, lông mày nhíu chặt, cũng không phản ứng với lời nói của người phía dưới.

Dù sao người trong giang hồ đều quên sạch, chỉ cần bản lĩnh đủ lớn, một chút nghi ngờ trước khi chết căn bản không ai dám nói ra.

Một khi mở miệng tranh luận, năm đó hắn đã làm gì hắn biết rất rõ, căn bản không thể gạt được; nếu viện cớ thoái thác chuyện Lục Nhã nói vừa rồi, toàn bộ Hồng Linh Sơn Trang đều sẽ thân bại danh liệt, người Ngô gia sẽ quay đầu bỏ đi, sao còn gả vào gia môn

bại hoại này.

Trước mắt phương thức xử lý tốt nhất chính là lạnh mặt gặp người, trực tiếp giết Lục Nhã, sau đó nói giang hồ đạo chích gây sự, người giang hồ có nhiều suy đoán hơn nữa, ngoài mặt cũng không dám nhiều lời nửa câu.

Nhưng khách nhân mặc hắc y đội nón lá đột nhiên giết tới đích thực là một phiền toái lớn.

Sở Hào thông qua chén trà vừa rồi liền cảm nhận ra võ nghệ của người này sâu không lường được, hắn không rõ lai lịch không dám tùy tiện động thủ.

Vạn nhất động thủ còn đánh thua, vậy không chỉ đơn giản là thân bại danh liệt. Hồng Linh Sơn Trang triệt để trở thành môn phái gà rừng, thành trò cười trên giang hồ.

Sở Hào thấy tất cả mọi người nhìn lại, hơi trầm ngâm lại lần nữa mở miệng: "Hôm nay do Đoạn Thanh Tịch đại hiệp làm chủ, gả Ngô gia trưởng nữ cho Sở gia."

"Có người giang hồ rảnh rỗi đến gây sự, yêu ngôn hoặc chúng, Sở mỗ ra tay giáo huấn là chuyện đương nhiên. Các hạ đến chúc mừng nhưng thân phận lại không bị bỏ sót còn nhúng tay vào việc này khiến Sở gia khó chịu; Sở mỗ không thể không hoài nghi thân phận các hạ, người này có phải do các hạ cố ý sắp xếp hay không."

Lục Nhã suýt chút nữa bị một thương đâm chết, hận ý trong mắt càng đậm, nhưng đầu óc cũng tỉnh táo vài phần, rút lui đến bên cạnh Dạ Kinh đường, lạnh lùng nói: "Cẩu tặc! Ngươi phụ mẫu ta còn muốn đẩy ta vào chỗ chết, tâm tư diệt khẩu rõ ràng rành rành, còn dám hồ ngôn loạn tạo loạn mê hoặc người nghe, ngươi cho rằng người trong giang hồ đều ngốc hay sao?"

Tân khách ở đây đương nhiên nhìn ra được Sở Hào không đỡ

được lời này, nhưng không người nào dám đáp lại.

Dù sao Sở Hào nhắc nhở, mọi người mới nhớ tới việc này không riêng gì Sở gia, sau lưng còn có Đoạn Bắc Nhai.

Bất luận đạo đức của Sở Hào tổn hại bao nhiêu, vẫn phải chú trọng thể diện giang hồ, làm việc thế nào cũng phải tìm lý do giải thích cho xong.

Đoạn Thanh Tịch không giống vậy, phong cách hành sự đơn giản và thuần túy, chính là: "Ngươi dám không phục ta dám bắt ngươi chết đó, không giảng đạo lý cũng không quan tâm đến danh tiếng."

Đắc tội với Đoạn Thanh Tịch ở Nhai Châu chẳng khác nào đắc tội với Bình Thiên Giáo Chủ ở Sung Châu, với Tưởng Trát Hổ ở Lương Châu, có thể còn sống đi ra ngoài đều xem như võ khôi người ta không xứng vị.

Vì vậy người giang hồ lại nhìn về phía người đội nón lá mặc áo đen trượng nghĩa kia, ánh mắt có ý khuyên can, dù sao Sở Hào mắng hai câu cũng không sao, đắc tội với Đoạn Thanh Tịch sẽ không thể ra khỏi Nhai Châu.

Đáng tiếc người giang hồ áo đen ngồi trước bàn không có ý cúi đầu.

Dạ Kinh Đường quay đầu nhìn về phía mái hiên, bình tĩnh nói: "Ý của Sở đại hiệp là ta báo thân phận, ngươi chọc nổi thì động thủ, trêu không nổi thì cúi đầu nhận sai?"

Sở Hào khẳng định là ý này, nhưng ngoài miệng không thể nhận, trầm giọng nói: "Sở mỗ cho các hạ cơ hội tự báo gia môn. Nếu là người quen cũ, Sở mỗ có khả năng sẽ cầu cho các hạ một ân tình; bằng không Đoạn Chưởng Môn biết rõ việc này cũng sẽ không nghe các hạ nói thêm nửa câu đạo lý."

Dạ Kinh Đường thấy Sở Hào lấy Đoạn Thanh Tịch áp chế hắn, trực tiếp nói: "Bất kể là ngươi hay là Đoạn Thanh Tịch, hôm nay dám trắng trợn giết người diệt khẩu, ta đều sẽ ngăn lại. Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, cùng Lục thiếu hiệp giải thích ân oán rõ ràng, người sai nên bồi thường, nên xin lỗi, việc này liền bỏ qua..."

Sở Hào thấy đối phương ngông cuồng như vậy, cũng tức giận cười: "Đoạn Chưởng Môn không có ở đây, ngươi dám nói lời đại nghịch bất đạo như vậy, nếu là ở đây, còn không biết dùng đức hạnh gì. Nếu ta không nghe theo lời ngươi nói, ngươi có thể làm gì?"

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không nói nữa, hơi nâng tay trái lên, ra hiệu Lục Nhã cách đó không xa, ra hiệu: "Mời tự nhiên!"

Trước sảnh lại lần nữa rơi vào tĩnh mịch.

Mấy trăm người đứng xem yên lặng không tiếng động, lại âm thầm lui về phía sau một chút.

Chương 929 - So Chiêu

Chương 929. So Chiêu

Người giang hồ vây quanh ngoài sơn trang cũng phát hiện dị động bên trong, bắt đầu hiển lộ thần thông, bay đến nóc nhà dò xét quang cảnh trong sơn trang.

Sở Hào đứng trên mái hiên, ánh mắt rõ ràng lạnh lẽo, vừa rồi còn muốn hỏi thăm thân phận đối phương, nhưng nói mấy câu trực tiếp bị bức đến hoàn cảnh cưỡi hổ khó xuống.

Trên giang hồ không rõ lai lịch đối phương mà tùy tiện động thủ là điều tối kỵ, bởi vì địch trong tối ta ngoài sáng, đối phương chắc chắn có chỗ dựa.

Mấy năm trước Sở Hào đã bước vào cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, đánh không lại cũng chỉ có tám vị khôi lỗi, còn lại vạn người cho dù công lực tạo nghệ có thể sánh vai với hắn, hắn sở trường đại thương cũng hơn nửa bậc.

Sở Hào thầm đắn đo, đáy mắt dần dần hiện ra sự cuồng ngạo nửa đời người tung hoành giang hồ, trầm giọng nói: "Đây là ngươi đi chết!"

Tiếng nói ầm ầm vang lên, mái cong đột nhiên trầm xuống, vô số mảnh ngói vỡ nát dưới chân.

Sở Hào từ trên mái hiên bay vọt ra, áo bào khuấy động gió tuyết đầy trời, tinh cương thương trong tay như du long xuất động, mang theo khí kình cuồn cuộn run rẩy trong gió tuyết, hướng đi quỷ mị khó tìm, từ xa nhìn lại giống như trăm thương xuất hiện, tiếng thương kêu như tiếng hổ gầm long ngâm.

Thanh thế doạ người như th, làm cho tân khách trong ngoài sơn trang bỗng nhiên biến sắc, rõ ràng khoảng cách mấy trượng lại tựa như đứng trước mũi thương, dư âm khí kình mạnh mẽ làm gương mặt đau nhức.

Lục Nhã thấy Sở Hào toàn lực bộc phát, một thương chỉ thẳng vào hiệp sĩ trượng nghĩa chấp ngôn bên cạnh, sợ Dạ Kinh Đường tiếp không nổi, lúc này nhấc côn muốn hợp lực chống đỡ.

Hắn vừa nâng trường côn lên, bên cạnh bỗng nhiên nổi gió lớn giống như sóng triều mạnh mẽ hất bay hắn ra ngoài.

Trong nháy mắt, Dạ Kinh Đường động thủ với Sở Hào, hai chân đã trượt ra, tay phải nắm Minh Long Thương tựa vào bàn, hai tay cầm đuôi thương, quanh thân vung mạnh vòng vòng tới sau lưng, kéo theo gió mạnh lập tức san bằng ba trượng quanh thân, ghế dài dưới chân và cả bàn vuông trước mặt bị khí kình mạnh mẽ trùng kích chia năm xẻ bảy, kể cả gió tuyết đầy trời cũng bị quấy thành vòi rồng xoay tròn trên không trung.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng chốn sơn dã!

Dạ Kinh Đường học công pháp bí truyền của Dạ gia, nhưng căn bản không có cơ hội buông tay buông chân thi triển. Lúc này hắn ngoi đầu lên, cũng muốn tìm một đá thử đao thích hợp.

Mắt thấy Sở Hào không đánh tới, Dạ Kinh Đường hai tay cầm thương đâm cung mạnh mẽ bổ về phía trước, khí kình toàn thân thông qua khí mạch hoàn mỹ, cơ hồ trong chớp mắt từ lòng bàn chân truyền đến đầu ngón tay.

Lực của Nam Sơn Thần Dương kình bộc phát không gì sánh kịp thậm chí không trượt ra ngoài, ngay cả ống tay áo cũng không bị chấn vỡ.

Sở Hào bất ngờ bạo phát, còn chưa kịp vọt tới trước đã phát

hiện Dạ Kinh Đường phát sau mà đến trước, bày ra tư thế doạ người như vậy liền biết đá lên Diêm Vương Gia. Ánh mắt cuồng ngạo bỗng nhiên hóa thành kinh hãi, trường thương trước tay lập tức phòng thủ.

Nhưng điều này dĩ nhiên là đã chậm!

Đinh!

Hai tay Dạ Kinh Đường cầm thương toàn lực bộc phát, thân hình như thần tướng khai thiên, trước một thương bổ xuống cán thương, cán thương tinh thiết gần như không có bất cứ tác dụng trở ngại nào, đã phân thành hai trong vài tia lửa!

Mũi thương hai thước không chạm đến thân thể Sở Hào nhưng khí kình dời núi lấp biển bộc phát trong gang tấc, đụng phải mũi thương đã không còn quan trọng nữa.

Mũi thương đảo qua, ngực Sở Hào lập tức bị quét ra một đường rộng cỡ bàn tay, da thịt bị khí kình quấy nát, cả người đánh bay ra sau.

Ầm ầm - tân khách ở đây đều có tâm lý mong đợi, đều đứng rất xa, Mạnh Giảo che chở cho Đông Phương Ly Nhân và Chiết Vân Ly đứng bên tường vây.

Dạ Kinh Đường đột nhiên bộc phát, uy lực quả thực vượt qua nhận thức của người giang hồ tầm thường, dù cách mấy trượng, vẫn đứng trước mặt như cũ, cảnh tượng càng thêm đáng sợ, một tay kéo hai cô nương đến trước phòng ốc sau tường rào.

Sau lưng đều là như vậy, phía trước càng thảm liệt hơn.

Đại viện bày biện mấy chục cái bàn lớn, giống như rồng bùn đi qua, trong nháy mắt bị khí kình xông ra một cái hố bùn thẳng tắp, đèn lồng trong ngoài sơn trang đã tắt hơn phân nửa, ngay cả đại môn và chính đường cũng bị khí kình xé rách một lỗ hổng, nhìn từ

xa tựa như bị Thần Nhân một kiếm bổ đôi phòng ốc.

Sở Hào chính diện gặp phải trùng kích, tay cầm hai cây thương gãy bay ngược ra, lăng không vẩy xuống một giọt máu đâm vào một chữ hỉ lớn treo giữa đường. Vách tường bị xuyên thủng rơi ra cửa chính cho đến khi đập vào bậc thang phía sau mới khó khăn rơi xuống đất.

Rầm rầm rầm —— dưới khí kình tàn sát bừa bãi, sơn trang to lớn gần như trở thành một mảnh hỗn độn, tiếng gạch đá vỡ vụn bên trong sơn trang không ngừng, toàn bộ Đoạn Long Đài hoàn toàn tĩnh mịch.

Người giang hồ đứng trên phòng, đáy mắt chấn động, có mấy người phát hiện tuyết đột nhiên ngừng lại.

Chương 930 - Ngô Gia Đâu?

Chương 930. Ngô Gia Đâu?

Đợi đến lúc giương mắt lên dò xét, mới phát hiện khí kình mạnh mẽ trực tiếp xông tán tuyết bay đầy trời, quả thực là đem toàn bộ sơn trang biến thành một mảnh đất trống trong thời gian ngắn ngủi. Đến khi Sở Hào ngã trên mặt đất ho khan vài tiếng, mới có bông tuyết một lần nữa rơi xuống đất.

"Khụ khụ —— "

Sở Hào ngã trên bậc thang, ngực đầy vết máu, liên tục ho khan vài tiếng, dưới một chiêu trực tiếp bị đánh cho tâm thần, đáy mắt chỉ còn kinh hãi, cơ hồ quên mình ở chỗ nào.

"Vù vù..."

Hai tay Dạ Kinh Đường cầm thương đứng ở lỗ hổng thẳng tắp, trong tay áo trái trượt ra một đường máu. Bởi vì trong nháy mắt tiêu hao quá mức, hô hấp cũng dồn dập vài phần.

Đề phòng người bên ngoài nhìn ra, Dạ Kinh Đường đổi thành tay phải cầm thương chĩa chéo xuống đất, tay trái chắp sau lưng, nhìn lỗ thủng phía sau chính đường, bình thản nói: "Cho ngươi cơ hội giảng đạo lý, ngươi nhất quyết không biết xấu hổ, bây giờ biết vừa nãy ta khách khí tới mức nào chưa?"

"Khục khục..."

Sở Hào không ngừng ho khan, nghẹn họng hồi lâu, xác định Dạ Kinh Đường không có đuổi giết tới, ánh mắt mới tỉnh táo vài phần, chậm rãi đâm thương gãy đứng lên: "Các hạ là Dạ Kinh Đường?!"

"Vù vù..."

Lời vừa nói ra, đám người vốn ngây ngốc lập tức khôi phục tinh thần, đáy mắt hiện ra vẻ kinh nghi: "Đây là Dạ Kinh Đường Dạ đại hiệp?!"

"Chả trách lại ngang ngược như vậy... trượng nghĩa như vậy! Lời đồn trên giang hồ xem như bảo thủ..."

"Đúng là anh tuấn, đáng tiếc nữ vương gia đã ăn độc thực."

Hả?

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân vốn đang tràn đầy vẻ sùng bái, nghe thấy lời này liền thu lại biểu lộ kinh diễm, nhíu mày nhìn về phía nóc phòng phía ngoài, tìm kiếm thanh y hiệp nữ không hiểu chuyện đang nói hươu nói vượn cái gì.

Chiết Vân Ly thấy Dạ Kinh Đường bị nhận ra cũng không giả bộ nữa, quay sang nhìn ba người giang hồ gặp trên đường lên núi, mở miệng nói: "Thấy không? Ta nói Dạ đại hiệp không phải người như vậy, bây giờ đã tin chưa?"

Ba tên đại hán giang hồ thiếu chút nữa bị dọa chết, chân mềm nhũn, nào dám đáp lời.

Dạ Kinh Đường không phân tâm nói chuyện phiếm với người ngoài, nhìn Sở Hào nói: "Ta giết ngươi chỉ cần một thương, không giết là vì việc này không liên quan gì tới ta, ta chỉ không muốn nhìn thấy người khác trắng trợn giết người diệt khẩu. Bây giờ ngươi hãy nói cho rõ chuyện năm đó với Lục thiếu hiệp, không cần nghĩ đến Đoạn Thanh Tịch có thể làm chỗ dựa cho ngươi."

"Hôm nay cho dù im lặng tại đây, dám mở miệng nói thêm nửa chữ, ta vẫn đánh cho hắn ngồi xuống nói đạo lý như ngươi."

Vừa rồi Dạ Kinh Đường không để Đoạn Thanh Tịch vào trong

mắt, tân khách ở đây cảm thấy là nghé con mới sinh không sợ cọp.

Bây giờ nói lời này, trong lòng lại không chất vấn, chỉ cảm thấy Đoạn Thanh Tịch mắt mù, lại đi tìm Sở gia kết mối giao hảo, cái này không phải mời Diêm Vương thái tuế đến nhà mình sao.

Sở Hào phát hiện Dạ Kinh Đường đụng phải ai giết người đó thì trong lòng cũng lạnh đi một nửa.

Dù sao phong cách hành sự của Dạ Kinh Đường không khác biệt mấy so với Đoạn Thanh Tịch, đều là ai không phục thì giết, điểm khác biệt duy nhất chính là im lặng không nói võ đức, giết người bất luận là đúng sai; mà Dạ Kinh Đường giảng giải chút võ đức, vì vậy trước khi giết người còn phải tru tâm, để ngươi nhận sai rồi mới đòi lại thể diện.

Đối mặt với ánh mắt của Dạ Kinh Đường, Sở Hào cũng biết bị lừa còn phải thu xếp, cắn răng mở miệng nói: "Năm đó thật có việc này, gia phụ làm chủ để cho ta cưới con gái thủ hộ quận Kính Dương."

"Mệnh lệnh của cha mẹ không thể làm trái, lúc ấy cũng không biết mẹ hắn mang thai, nàng không nghe theo ý kiến của ta mới cho một cái tát bảo nàng không lấy thì cút... Việc này là lỗi của một mình ta, nếu đã thẹn với mẹ hắn, ta sẽ đền bù, sản nghiệp Sở gia phân cho hắn một nửa, ta tự phế võ nghệ xuất hộ, sống sót không trở về Đoạn Long Đài nửa bước."

Sau khi nói xong, Sở Hào giơ bàn tay lên, đánh mạnh vào ngực bụng, chỉ nghe một tiếng phịch trầm đục, lúc này mới phun ra một ngụm máu.

Tuy Dạ Kinh Đường chán ghét người đầu đường, nhưng loại chuyện này hắn thật sự không tiện giúp Lục Nhã quyết định, thấy Sở Hào chịu nói chuyện kỹ lưỡng liền thu hồi trường thương, quay người đi ra ngoài sơn trang, mở miệng nói: "Việc nhà để bọn chúng

đóng cửa giải quyết, giải tán hết đi."

Giang hồ khách ở đây tuy muốn xem kết quả nhưng cũng biết cho dù chuyện này xử lý như thế nào, cuối cùng đều là gia xấu hổ, người ngoài căn bản không nhận được kết quả.

Thấy Dạ Kinh Đường mở miệng, giang hồ ở đây tự giác phi thân nhảy ra ngoài tường rào, người trên nóc phòng bên ngoài cũng vội vàng nhảy xuống, đứng trên mặt tuyết.

Dạ Kinh đường đi ra ngoài, cũng không chú ý tình hình trong sơn trang, nhìn quanh mấy lần nghi ngờ hỏi: "Người Ngô gia đâu?"

"Ngô gia không ngốc, phát hiện tình hình không đúng, quay đầu bỏ đi, sao lại đưa khuê nữ vào loại gia môn bại hoại thế này?"

Đông Phương Ly Nhân quay đầu lại, phát hiện tay trái Dạ Kinh Đường vẫn luôn đeo sau lưng, màu trên vai áo đen cũng không đúng, hẳn là vừa rồi đột nhiên phát lực làm vết thương nứt ra, vội vàng tiến lên đỡ cánh tay: "Không sao chứ?"

Dạ Kinh Đường ưỡn thẳng lưng, thản nhiên nói: "Không sao, da thịt bị thương thôi... trở về rồi nói."

Đông Phương Ly Nhân thấy vai Dạ Kinh Đường đầy vết máu còn bày ra phong phạm đại hiệp, có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không nhiều lời, rất nhu thuận đi trước mặt.

Chiết Vân Ly thì nằm nhoài ngoài cửa lớn, còn định vào trong xem náo nhiệt.

Dạ Kinh Đường thấy vậy thầm lắc đầu, cán thương vỗ nhẹ lên mông Tiểu Vân Ly:

"Đi thôi."

Chương 931 - Hả?

Chương 931. Hả?

Ầm

Chiết Vân Ly vội vàng đứng thẳng, xoay người lại xoa xoa sau lưng, ánh mắt nhìn Dạ Kinh Đường có chút xấu hổ, nhưng có đại vương gia, cô không tiện nói gì.

Một bên khác, người giang hồ đều bàn luận về trái dưa lớn vừa rồi.

Thẩm Lâm mang theo đồ đệ chậm rãi xuyên qua đám người đi về phía dưới núi, hai đầu lông mày rõ ràng mang theo ba phần sâu sắc, mở miệng nói: "Lục Nhã dựa vào Dạ Kinh Đường ra mặt mới tìm lại công đạo, Sở Hào đã nhận sai. Phân gia sản tự phế võ nghệ để đền tội, lại không buông tha tiếp tục giết người diệt khẩu sẽ bị mắng chửi, việc này sẽ không còn biến số nữa. Lục Nhã tốt hơn nhiều so với Sở Chính Trữ, vào Sở gia thì đúng là trang chủ, còn nợ đại ân tình của Dạ Kinh Đường, sau này tất nhiên sẽ trung thành với Dạ Kinh Đường. Mưu đồ trước kia coi như hoàn toàn trôi theo dòng nước."

Đồ đệ Lý Cảnh đi bên cạnh, dò hỏi: "Dạ Kinh Đường nhanh như vậy đã đến Nhai Châu, có chút khác thường, xem khẩu khí hôm nay, hình như có thành kiến đối với Đoạn Thanh Tịch. Nếu như Đoạn Thanh Tịch bị nhổ đi, ảnh hưởng quá lớn, hiện tại nên làm gì?"

"Lực đánh của Dạ Kinh Đường không đồng đều, thoạt nhìn vai trái có thương tích, nếu để cho hắn khôi phục toàn thịnh, Đoạn Thanh Tịch có thể ngăn chặn được hay không, nếu muốn giải

quyết phải mau chóng động thủ. Trước tiên thông báo tin tức cho Đoạn Thanh Tịch, xem rốt cuộc tình hình ra sao."

"Vâng..."

Thời gian dần trôi, mấy ngàn người giang hồ vây quanh Đoạn Long Đài chậm chạp không chịu rời đi, bởi vì không nhìn thấy tình huống trong sơn trang, ánh mắt đều tập trung vào Dạ Kinh Đường.

Giang hồ rộng lớn có mấy vạn võ phu, bát khôi chỉ có tám người. Võ giả bình thường có cơ hội nhìn thấy, cả đời cũng chỉ có một hai lần, người giang hồ có mặt tại đây rất nhiệt tình.

Dạ Kinh Đường từ đầu đến cuối đều coi mình là du hiệp, không có vẻ mặt bá chủ giang hồ gì, nhưng danh tiếng quá lớn muốn khiêm tốn thực không dễ dàng, hiệp khách chào hỏi còn đỡ, hiệp nữ đầy đất không dễ ứng phó.

Dạ Kinh Đường bị vây kín, rơi vào đường cùng cũng chỉ có thể làm ra dáng vẻ không biết nói đùa, quẹo trái quẹo phải đi tới chỗ không có ai trước, xác định sơn trang không còn sóng gió gì nữa mới theo đường nhỏ xuống núi.

Chiết Vân Ly mặc váy ngắn, gác trường đao năm thước trên vai, đi ngược lại sơn đạo, ven đường vẫn còn xoay vòng: "Kinh Đường ca ca, công lực của huynh cũng quá bá đạo đi. Lần trước huynh ở Lang Hiên Thành muội nhớ không có lợi hại như vậy, ra ngoài cùng Thái Hậu Nương Nương một chuyến lại gặp được bảo bối à?"

Đông Phương Ly Nhân sánh vai đi trước mặt Dạ Kinh Đường, vịn cánh tay, nghe vậy cũng có chút hiếu kỳ. Dù sao tốc độ tiến bộ của Dạ Kinh Đường hơi khoa trương, từ lúc tìm đao ở đường Vương Xích Hổ đến hôm nay, ngày nào cũng vậy không hề dừng lại.

Dạ Kinh Đường cử động vai trái, cười nói: "Tìm được bí tịch độc môn của Trì Bộ lợi hại thì lợi hại, nhưng gánh nặng lên thân thể thực không nhỏ..."

Mạnh Giảo võ nghệ đủ cao, nhìn ra một chút môn đạo, đánh giá: "Khí mạch đều là thiên phong, chỉ lực trọng sát bất kể đại giới xem như là đấu pháp khát trạch cá, không thể dùng thường xuyên, ngày thường còn phải chú trọng tu dưỡng thân thể, nếu không rất có thể ba bốn mươi tuổi đã bắt đầu suy yếu từ lâu..."

Đông Phương Ly Nhân thấy Mạnh Giảo người ta nói nghiêm trọng như vậy, lập tức nghiêm túc hẳn lên, đều không nỡ để Dạ Kinh Đường tự mình đi, lại vịn thắt lưng phía trước.

Dạ Kinh Đường có Dục Hỏa Đồ bên người, loại võ học dùng áp lực nghiền ép khí lực này đối với hắn mà nói hoàn toàn không có ảnh hưởng xấu.

Bất quá Ngây Ngốc thân mật như vậy, hắn tự nhiên cũng không giải thích.

Chiết Vân Ly đi phía trước, nhìn nữ vương gia biến hóa đa dạng để níu người, ánh mắt khó tránh khỏi thấy là lạ, âm thầm suy nghĩ: "Hừ cũng không biết xấu hổ", giày thêu bỗng nhiên giẫm lên tuyết đọng trên sơn đạo, cả người loạng choạng trực tiếp ngã về phía sau.

"Hả?"

Ít nhất thì Chiết Vân Ly cũng là nửa tông sư, lực chiến có lẽ còn cao hơn cả sư nương, hiển nhiên không có khả năng ngã mông ngồi xổm, trong nháy mắt mất cân bằng trường đao trong tay liền đâm về phía sau lưng, muốn khôi phục cân bằng.

Dạ Kinh Đường phản ứng nhanh hơn nhiều so với Vân Ly, thoáng cái phát hiện không đúng đã bước lên trước một bước, một

tay ôm lấy eo thon nhẹ như liễu.

Ầm

Động tĩnh trên sơn đạo im bặt.

Chiết Vân Ly ngửa người lên, nằm trong khuỷu tay Dạ Kinh Đường, nhìn gương mặt nam tử gần trong gang tấc, con ngươi trợn trừng lên vài phần.

Tuy tư thế của Dạ Kinh Đường khá lãng mạn nhưng thần sắc bình thường, một tay ngoắc Vân Ly, giọng nói trong trẻo lộ ra vài phần bất đắc dĩ: "Đi thẳng đi, bên cạnh chính là vách núi, ngã xuống thì làm sao?"

Chiết Vân Ly trợn tròn hai mắt, mặt hơi đỏ lên, đứng dậy, vuốt vuốt tóc bên tai: "Kinh Đường ca ca phản ứng lớn như vậy làm gì, dù sao muội cũng coi như nửa cao thủ, chẳng lẽ không thể san bằng đất mà đi à?"

Nói xong vác trường đao chạy chậm lại.

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, còn chưa kịp cười một cái, cánh tay đã được đỡ lấy, tiếp theo ngữ khí lạnh như băng từ bên tai truyền đến: "Ngươi thì nhanh tay lẹ mắt. Người ta là đồ đệ của Ngưng Nhi, Ngưng Nhi là người bên gối ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Chương 932 - Xẻ Mười Tám Lớp Y Phục

Chương 932. Xẻ Mười Tám Lớp Y Phục

Nụ cười của Dạ Kinh Đường ngưng tụ, nghiêng đầu nghiêm túc nói: "Ta giúp giữ lại một chút thôi, ta có thể làm gì?"

Đông Phương Ly Nhân cũng khó mà nói rằng Dạ Kinh Đường muốn rơi lệ cùng hiệp nữ, sư đồ cùng ngồi ăn, liền hừ lạnh một tiếng, làm ra tư thế "Trong lòng ngươi tự hiểu được rồi", ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước.

Bốn người lên núi vào lúc hoàng hôn, chờ đến buổi tối.

Trên thuyền, bọn họ phát hiện bốn người chậm chạp chưa trở về, dừng lại chờ đợi bên sông cách Đoạn Long Đài hơn ba dặm, vừa rồi động tĩnh quá lớn giống như sét đánh ngang tai, cũng kinh động người trên thuyền, xa xa có thể nhìn thấy bọn người Xà Long đang dò xét trên Đoạn Long Đài.

Dạ Kinh Đường trở lại trên thuyền, bọn người Dư Long liền đi lên hỏi thăm tình hình, nhưng thấy Dạ Kinh Đường bị thương nên lui xuống.

Dạ Kinh Đường và Ngây Ngốc tiến vào khoang thuyền, trực tiếp đi về phòng.

Bởi vì là thương thuyền dùng tạm thời, gian phòng cũng không rộng rãi xa hoa, chỉ có giường đệm và bàn ghế, trên bàn chăn lại là đệm mới.

Đông Phương Ly Nhân bảo Dạ Kinh Đường ngồi xuống, lấy ra

mồi lửa nhóm ánh nến, sau đó ngồi ở trước giường: "Cởi áo ra."

Dạ Kinh Đường vừa chuẩn bị cởi đai lưng, nghe thấy tiếng ngự tỷ mười phần khí phách này, tay lại dừng lại, nhìn Ngây Ngốc bên cạnh, có chút buồn cười: "Điện hạ nói thế nào cũng giống như muốn ngủ với ta vậy."

Ánh mắt Đông Phương Ly Nhân trầm xuống, làm ra tư thế chuẩn bị vặn người, bất quá cuối cùng vẫn thôi, cẩn thận cởi bỏ vạt áo Dạ Kinh Đường, thanh âm lạnh lùng: "Ngươi nói chuyện không biết lớn nhỏ như thế, đừng trách bổn vương không khách khí..."

Dạ Kinh Đường thấy Ngây Ngốc không nỡ thu thập hắn, khí thế tự nhiên trở nên mạnh mẽ, mỉm cười hơi cúi đầu...

"Ô?"

Đông Phương Ly Nhân bất ngờ không kịp chuẩn bị, ánh mắt vốn lãnh khốc lại biến thành xấu hổ, nhưng Dạ Kinh Đường bị thương, nàng không thể không cẩn thận xông lên, chỉ có thể ngửa ra sau tránh né, muốn tách ra.

Kết quả công phu “xẻ mười tám lớp y phục” của Dạ Kinh Đường khá đúng chỗ, tay vịn gò má Đông Phương Ly nhân, mặt đi theo người, hai người liền ngã xuống giường.

Đông Phương Ly Nhân này bị một tiểu tử áp chế, đáy mắt căm tức còn có chút hoảng hốt, mặt cũng đỏ lên, tay vỗ nhẹ lên vai Dạ Kinh Đường, ra hiệu: Ngươi lại như vậy, bản vương thật sự nổi giận!

Dạ Kinh Đường ỷ vào bị thương, cũng coi là ỷ thế hiếp người, tay cũng bắt đầu bất an.

"Vù..."

Lửa giận trong mắt Đông Phương Ly Nhân dần chuyển thành hoảng loạn, không ngừng vặn tới vặn lui tay của Dạ Kinh Đường, nhẫn nhịn một lát thật sự không có biện pháp cũng từ từ thỏa hiệp, tay vẫn còn thắt cổ Dạ Kinh Đường.

Nhưng trên thuyền không phải không có những người khác.

Dạ Kinh Đường vừa mới dùng tay chiếm tiện nghi trong chốc lát, chợt nghe bên ngoài truyền đến bước chân "bịch bịch", tốc độ lại nhanh, hắn muốn vội vàng ngồi thẳng, kết quả ôm cổ chưa thỏa mãn, thế là...

Cửa gấp bị đẩy ra.

Nghe nói Dạ Kinh Đường thụ thương, Phạm Thanh Hòa vội vã chạy tới cứu người, chân trước vừa mới bước vào liền thấy được nam nữ đang lăn lộn trên giường, bước chân bỗng nhiên dừng ngay tại chỗ, khiến cho Tam Nương phía sau lòng nóng như lửa trực tiếp đâm vào lưng.

Ầm

Thái Hậu Nương Nương và Tuyền Cơ Chân Nhân tự nhiên cũng rất lo lắng, từ cửa ra vào nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt đều ngẩn ngơ.

Đông Phương Ly Nhân đầu óc choáng váng, lúc phát giác phản ứng lại thì đã không kịp nữa rồi.

Đông Phương Ly Nhân nằm trong lòng Dạ Kinh Đường quay đầu phát hiện một đám người sư phụ, mẫu hậu và thê tử yêu quý của Dạ Kinh Đường, Đông Minh đại vương đứng ở cửa, Vân Ly và Chim Chim cũng theo sát phía sau thăm dò, ánh mắt cứng đờ, sắc mặt vốn đỏ lên, mắt thường có thể thấy được cấp tốc hóa thành đỏ.

"A..."

"Chít chít..."

"Ly Nhân, ở trên thuyền chú ý một chút, Thái Hậu còn ở đây."

"Kinh Đường, sao ngươi lại ức hiếp người khác."

"Dạ công tử, ngươi có thương tích trong người, vẫn phải chú ý thân thể..."

Lời nói ríu rít từ cửa truyền đến.

Đông Phương Ly Nhân cảm giác mình còn sống, nhưng sống sót chỉ sợ sẽ bị người ta đàm tiếu cả đời.

Quật cường duy nhất của nàng chính là đỏ mặt nhanh chóng đứng lên, nói một câu với Dạ Kinh Đường: "Ngươi làm càn! Bản vương chờ thương thế của ngươi tốt rồi mới thu thập ngươi, thật sự là vô pháp vô thiên..."

Trong khi nói chuyện buồn bực đi ra ngoài, dáng vẻ như bị bắt nạt, căn bản không dám nhìn ánh mắt của rất nhiều trưởng bối, cửa đóng liền không có động tĩnh, nhìn bộ dạng này hẳn trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài nữa.

Ánh mắt Tuyền Cơ Chân Nhân cổ quái, liếc Dạ Kinh Đường một cái, lôi kéo Phạm Thanh Hòa: "Đi thôi, bộ dáng này của hắn nhìn là biết không cần trị."

Phạm Thanh Hòa cũng cảm thấy có thể đè ép cô nương mà gặm, không thuộc phạm trù trọng thương, lúc này chạy vào cũng thấy xấu hổ liền quay người rời đi với ánh mắt cổ quái.

Thái Hậu Nương Nương đụng phải Dạ Kinh Đường đùa giỡn Ly Nhân, đáy lòng phức tạp nhất, cũng không biết là cảm thấy Dạ Kinh Đường háo sắc hay là cảm thấy hai mẹ con đồng bệnh tương liên.

Nàng lén lút trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường rồi đi theo phía sau Tuyền Cơ Chân Nhân.

Bùi Tương Quân nhất định phải qua đêm chỗ Dạ Kinh Đường, đợi mấy người rời khỏi, mới vào phòng đóng cửa lại, ngồi xuống trước mặt hắn, tiếp tục cởi áo choàng: "Huynh đang bị thương còn đùa giỡn cô nương làm cái gì? Huynh không thể xử lý tốt vết thương trước rồi lại gây họa, ta bị huynh dày vò chưa đủ đúng không?"

Câu cuối cùng này dĩ nhiên mang theo vị ghen tuông.

Chương 933 - Thấy Chim Lạ

Chương 933. Thấy Chim Lạ

Dạ Kinh Đường bị một đám nữ nhân trong nhà nhìn trúng bộ mặt vô sỉ, người già cũng không nhịn nổi, lại ngồi xuống, cười nói: "Sau này ta sẽ chú ý một chút."

"Hừ..."

Bùi Tương Quân cởi khoác ngoài ra, nhìn thấy vết thương trên đầu vai chảy máu, đáy mắt vừa đau đớn vừa căm tức, lấy khăn lông nhẹ nhàng lau chùi, lại dùng thuốc băng bó: "Ra ngoài đánh nhau, không biết thương tiếc thân thể, giày vò tan nát thì phải làm sao bây giờ?"

"Ta phải lập ra một quy tắc cho huynh, sau này nếu huynh bị thương trở về, ta sẽ phạt huynh ba ngày không thể đụng vào nữ nhân, Ngưng Nhi cũng như thế, ai dám phạm thượng, phạt một tháng không cho phép thấy mặt huynh..."

Kỳ thật Dạ Kinh Đường cũng không có gì đáng ngại, chỉ là hơi dùng sức quá mạnh, một lần nữa băng bó cẩn thận là không sao.

Thấy Tam Nương quan tâm như vậy, hắn mỉm cười: "Được rồi, sau này ta sẽ cố gắng hết sức giải quyết phiền toái."

Hả?

Bùi Tương Quân cảm thấy lời này không đúng lắm, nhưng có thể khiến Dạ Kinh Đường có ý thức chú ý không bị thương, coi như là nghe lọt tai, nên cũng không nhiều lời.

Băng bó một lát, Bùi Tương Quân lại nhớ tới tình cảnh vừa mở

cửa nhìn thấy, liếc tay Dạ Kinh Đường, đột nhiên dò hỏi: "Kinh Đường, huynh nói thật đi, ta và nữ vương gia, ai... Ừm..."

Dạ Kinh Đường tự nhiên hiểu ý, mở trừng hai mắt, đầu tiên dùng tay đánh giá vài lần, mới nghiêm túc nói: "Xem tỉ lệ dáng người, không phải càng lớn càng tốt..."

"Dù sao cũng lớn hơn Ngưng Nhi đúng không?"

Hả?

Dạ Kinh Đường nào dám trả lời chủ đề toi mạng này, lập tức hít một hơi khí lạnh: Bùi Tương Quân thần sắc vui vẻ lúc này tiêu tan, vội vàng chuyên tâm vào thương thế, cẩn thận xử lý...

Rào rào rào

Sóng lớn vỗ vỗ thân thuyền, một chiếc đèn đơn độc chiếu sáng cửa sổ phía đuôi thuyền.

Trong cửa sổ là một gian phòng nhỏ, Chiết Vân Ly và Chim Chim ở đây canh gác vào ban đêm, một người một chim cũng không buồn ngủ.

Chiết Vân Ly ở trong sơn trang chứng kiến một thương của Dạ Kinh Đường chấn động phong tuyết, có thể nói là cảm xúc dâng trào. Lúc này hai tay nàng cầm trường đao dài năm thước dùng làm thương trong phòng nhỏ hẹp, chậm rãi khoa chân múa tay.

Chỗ cửa sổ để một cái ghế, ghế dựa vào bệ cửa sổ kẹp cây trúc, đỉnh treo dây câu rơi vào mặt sông, phía trên còn có một cái trôi.

Chim Chim xù lông, ngồi xổm bên cửa sổ hết sức chăm chú, dựa vào năng lực nhìn bóng đêm kinh người nhìn chằm chằm vào đằng xa, chờ cá lớn dưới nước mắc câu, bóng lưng nhìn qua có loại cảm giác rất độc câu trên hàn giang tuyết.

Vốn công việc này nên do Chiết Vân Ly làm, nhưng Chiết Vân Ly cảm thấy nó là chim non thành thụcphải học cách câu cá với mình, thế là để nó trông coi, nếu như cá bơi lội thì thào một tiếng.

So với thịt khô, Chim Chim vẫn thích ăn cá tươi sống hơn. Vì vậy nó rất quan tâm, thậm chí còn không tiếc đem cơm tối ra làm mồi câu.

Kết quả cũng được, kỹ thuật bẻ gãy cán ngọc của Chiết Vân Ly còn không bằng trực câu cá.

Nước sông ít nhất không lãng phí mồi câu, Chiết Vân Ly dùng nửa hộp thịt khô tổ, đến bây giờ một con cua cũng không câu được, làm cho Chim Chim có điểm hoài nghi. Tối nay, có khi nào vốn không có máu, bụng đói không loi, chắp tay chậm rãi diễn luyện chiêu thức. Không biết lặp lại bao nhiêu lần, ánh sáng chợt phát hiện Chim Chim bên cửa sổ ngẩng đầu lên, còn rung đùi đắc ý, tựa hồ đang nhìn cái gì đó.

Chuyển động của Chiết Vân Ly ngừng lại, cẩn thận từng li từng tí một đi tới trước mặt: "Có cá cắn câu chưa?"

Chim Chim mở to mắt như hắc bảo thạch, hết sức chăm chú nhìn về phía rừng mùa thu bên bờ sông, sau khi nhìn chăm chú một lát liền xoay người đáp xuống bệ cửa sổ, bay về phía lối đi nhỏ.

"Hả?"

Chiết Vân Ly quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ một vòng, tiếc là không phát hiện được gì.

Trong căn phòng phía trước lầu thuyền.

Dạ Kinh Đường nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường, ôm Tam Nương phong tình thủy mị trong lòng.

Bùi Tương Quân ngoài miệng rất cứng, nhưng tâm địa quá mềm yếu, vốn định trừng phạt Dạ Kinh Đường không biết bảo hộ thân thể, nhưng uống thuốc xong đã bị dụ dỗ vài câu, không nhịn được mà lăn vào trong chăn.

Lúc hai người đang dần tiến vào cảnh giới đẹp đẽ, cửa ra vào liền truyền đến: Loạt soạt...

Thanh âm móng vuốt đạp cửa.

Bùi Tương Quân khẽ cắn môi mê ly, thần sắc dừng lại, tiếp theo vội vàng đẩy tay Dạ Kinh Đường lộn xộn ra, choàng chăn che mặt.

Dạ Kinh Đường lại rất bất lực khi làm phu quân, hơn nửa đêm cùng nương tử ân ái, đột nhiên bị trẻ con gõ cửa quấy râtf, hắn hậm hực đứng dậy đi tới mở cửa ra, cúi đầu nhìn về phía Chim Chim đang ngồi xổm ngoài cửa: "Làm gì vậy? Đói à?"

"Chít chít..."

Chim Chim dang rộng đôi cánh ra, sau đó chui vào trong nhà, ngậm áo choàng Dạ Kinh Đường kéo qua cửa sổ.

Dạ Kinh Đường cảm thấy Chim Chim không phải tới đòi cơm, nên đi theo tới cửa sổ, hé mở một khe cửa sổ.

Chim Chim ngồi xổm trên bệ cửa sổ, nhìn rừng cây bờ sông vài lần, lại chỉ về phía vách đá bên bờ sông: "Chít chít..."

Cho dù thị lực của Dạ Kinh Đường tốt, trong đêm gió tuyết, cũng không có khả năng sống tốt hơn Chim Chim trời sinh cú mèo, chỉ thấy trên vách đá có một chấm nhỏ mơ hồ, lập tức lại lấy ống nhòm tới, híp mắt quan sát tỉ mỉ, có thể thấy được là một con chim tước đậu trên nhánh cây trụi lủi.

Dạ Kinh Đường hơi nghi hoặc, dò hỏi: "Con chim này gặp

chuyện à?"

"Chít chít..."

Chim Chim thấp giọng mở cánh khua múa, ý bảo đã từng thấy qua, rất khả nghi.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, ánh mắt tự nhiên ngưng trọng mấy phần, nhớ lại một chút, đã từng thấy Chim Chim khả nghi còn lưu lại ấn tượng cho hắn giống như con chim của Tả Hiền Vương kia, lúc điều tra Yến Vương thế tử, nó phát hiện ở hẻm sau của Long Ngân Lâu có một con chim nhỏ.

Chim nhỏ trên vách đá nhìn hình thể khẳng định không phải chuẩn, càng giống quạ lạnh, có khả năng lớn hơn một chút.

Chương 934 - Theo Dõi Không Thành

Chương 934. Theo Dõi Không Thành

Ngày đó Dạ Kinh Đường đánh Lục Tiệt Vân còn nghe được tiếng quạ kêu, nhưng tình hình lúc đó quá hỗn loạn, cũng không chú ý quá nhiều, sau đó liền đưa Thái Hậu đi chư bộ Tây Hải liền quên mất chuyện này.

Hiện giờ, con quạ lạnh của bờ sông là thứ đã nhìn thấy ở kinh thành, chỉ có thể nói rõ đã bị kẻ thù tìm tới nhắm vào.

Nghĩ tới đây, Dạ Kinh Đường nhíu mày, ra hiệu Chim Chim theo dõi sát sao, không được đánh rắn động cỏ, sau đó quay đầu lại nói: "Tam Nương, muội đợi chút, ta đi tìm Tuyền Cơ Chân Nhân thương lượng chút chuyện."

Bùi Tương Quân rụt cổ trong chăn, giả bộ ngủ, nhưng phát hiện Dạ Kinh Đường chuẩn bị trực tiếp đi ra ngoài, lại thò đôi má từ trong chăn ra, căm tức nói: "Huynh rửa tay trước đi."

"A..."

Dạ Kinh Đường nhìn ngón tay một cái, lập tức mặt đỏ lên, vội vàng rửa tay trong chậu nước, sau đó mới ra khỏi phòng.

Vì suy nghĩ chuyện riêng, Thái Hậu và Tĩnh Vương đều ở lâu thuyền hai tầng.

Dạ Kinh Đường sửa sang lại y phục rồi đi lên lầu, chưa tới gần phòng Tuyền Cơ Chân Nhân đã nghe thấy tiếng vang truyền tới: "Đồ đệ của ngươi đều ôm nam nhân gặm rồi, sư phụ như ngươi

còn là một hoàng hoa đại khuê nữ, ngay cả nam nhân cũng chưa từng ôm, không thấy ngại việc cả ngày la hét om sòm trước mặt ta sao..."

"Ngươi có từng gặm qua chưa?"

Dạ Kinh Đường cũng không để ý tới lời nói riêng của những nữ nhân này, đi tới chuẩn bị gõ cửa, phát hiện Tuyền Cơ Chân Nhân trực tiếp đứng lên.

Kinh ngạc tột độ, cửa phòng mở ra, Tuyền Cơ Chân Nhân uống một ngụm rượu say mê, ôm cánh tay nghiêng dựa vào khung cửa, mắt lờ đờ say lờ đờ, dò xét từ trên xuống dưới: "Thế nào? Lâm hạnh xong đổi sang một cửa khác? Tìm ta chi bằng để Hòa Hòa? Hay là muốn hai người cùng ở một chỗ?"

Phạm Thanh Hòa ngồi trước bàn uống rượu, nghe thấy lời nói không hợp thói thường này quay đầu lại khó nói: "Họ Lục kia, da mặt của ngươi làm từ tường thành à? Lời này cũng nói ra được? Ai muốn đi cùng ngươi?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy Phạm cô nương uống nhiều quá, không lạ gì với Lục tiên tử.

Thấy hai người đều mặc xiêm y không ngủ, hắn liền tiến vào phòng, kéo tay áo Tuyền Cơ Chân Nhân đi tới cửa sổ, ra hiệu cho nàng nhìn vách đá phía xa: "Có một con chim, trước kia đã gặp ở kinh thành, nó có liên quan đến Yến Vương thế tử..."

Tuyền Cơ Chân Nhân đưa mắt dò xét, rất nhanh phát hiện điểm đen nhỏ trên bờ sông, lắng nghe một lát, ánh mắt lại rơi trên mặt Dạ Kinh Đường, từ trong ngực lấy ra khăn tay trắng, lau son phấn trên gương mặt Dạ Kinh Đường: "Ý ngươi là có người theo dõi chúng ta?"

Dạ Kinh Đường thấy Tuyền Cơ Chân Nhân quan tâm như vậy

có chút xấu hổ, cầm khăn tay tự lau lau: "Chắc chắn có người theo dõi, con chim kia sẽ trở về phục mệnh, chỉ cần âm thầm đi theo là có thể tìm được người đứng sau màn..."

Phạm Thanh Hòa thấy vậy đứng dậy, cũng đi tới trước mặt dò xét: "Việc này đơn giản, ta và nàng luân phiên theo dõi là được, theo không đứt quãng. Ngươi nghỉ ngơi thật tốt trước, tĩnh dưỡng thân thể cho tốt."

Dạ Kinh Đường thấy vậy chuẩn bị xoay người, nhưng trước khi đi vẫn nhắc nhở một câu: "Hai người các cô uống ít đi."

"Biết rồi."

Tuyền Cơ Chân Nhân khoát tay áo.

Dạ Kinh Đường đóng cửa phòng, lúc đi ngang qua cửa ra vào cùng Thái Hậu, lại nghiêng tai lắng nghe.

Hắn lên lầu cũng không che giấu cước bộ, hiển nhiên hai người đều biết hắn đã đến.

Rõ ràng Ngây Ngốc đã ngồi dậy muốn ra ngoài hỏi thăm một chút, nhưng lại không có mặt mũi nào gặp người khác, cho nên cũng không có động tác gì.

Thái Hậu Nương Nương nghe có chút sốt sắng, quấn chặt mình lại, còn thấp giọng nói một câu: "Hồng Ngọc, đóng cửa chưa?"

"Đã đóng chặt rồi, có chuyện gì vậy nương nương?"

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười, cũng không quấy rầy hai người nghỉ ngơi, lại lần nữa đi xuống một bên khác, Kính Nam Trấn cách đó hơn trăm dặm.

Đa số thành trấn ở Nhai Châu đều xây dựa vào núi, mặc dù không giống Vân Châu là một mảnh đất bằng phẳng, nhưng cảnh

quan phòng xá đan xen chằng chịt cũng hiện ra cảm giác tú lệ khác với tất cả mọi nơi.

Dưới đêm tuyết, trong Kính Nam Trấn đèn đuốc thưa thớt, ngẫu nhiên thấy một đội xe, đường xa đến đây đi nhanh vào tiêu cục phía sau thôn trấn.

Tiêu cục treo cờ hiệu Trần Tự, quy mô rất lớn, là sản nghiệp gia tộc của đại đường chủ Đoạn Bắc Nhai Trần Hạc, đương gia là nhi tử Trần Hạc là Trần Lệnh, thường đi lại giữa hai châu Lương Nhai.

Phía sau tiêu cục, trong phòng khách đãi khách.

Thẩm Lâm ăn mặc như thương khách thông thường, tay bưng chén trà, ung dung uống trà.

Trần Lệnh nhìn ngoài ba mươi, trong tay cầm tờ giấy trong tay, chăm chú đánh giá, có chút khó khăn: "Những vật khác trái lại dễ bàn, nhưng mấy thứ Hắc Tiêu sa, Ngân Tàm Ti đều là vật đại cấm, trong thời gian ngắn không dễ lấy được..."

"Ngươi có hay không, lão phu biết rõ, tự mình bị thương nên giữ chút hòa khí, rồi mới lên tiếng chào ngươi. Buổi sáng thư của chưởng môn nhà ngươi sẽ đưa tới tay ngươi, ngươi đi chuẩn bị trước đi, đợi khi Hắc Nha tra đến trên đầu ngươi, các ngươi lại mời lão phu tới hỗ trợ thì đã trễ rồi."

Trần Lệnh cũng là nhi tử Trần Hạc, tự nhiên cũng tham dự vận chuyển cấm vật vào Hắc Kỳ Bang, nghe nói Cửu Thiên Tuế bên cạnh Nữ Đế đến Nhai Châu liền biết sẽ có một hồi hạo kiếp.

Mặc dù không quá tin tưởng lão giả thần bí trước mặt, nhưng đối phương biết tiếp đầu ám ngữ, còn đối với việc Trần gia âm thầm làm, hắn cũng không thể không tin, ngẫm lại lại nói: "Các hạ xác định dựa vào mấy thứ hỗn tạp có thể giải quyết được Dạ Kinh

Đường?"

Thẩm Lâm giúp Đoạn Thanh Tịch cũng không phải xuất phát từ giao tình, mà là không muốn Bắc Lương khó khăn lắm mới có căn cơ ở Nhai Châu lại bị Dạ Kinh Đường rút ra. Đối với vấn đề này, hắn bình thản nói: "Nhân lực cuối cùng cũng hết, nhưng vật lực không có. Chỉ cần chuẩn bị chu toàn, trên đời sẽ không có người nào không giải quyết được."

Trần Lệnh cùng khẽ gật đầu, lập tức không trì hoãn thời gian nữa, đứng dậy an bài thân tín đi triệu tập các loại vật tư cần thiết.

Chương 935 - Vào tròng!

Chương 935: Vào tròng!

Sau một đêm phong ba ở Hồng Linh Sơn Trang, trong mắt người ngoài lại khôi phục vẻ bình tĩnh. Sở Hào biến mất trong tầm mắt người giang hồ, trang chủ vẫn là Sở Chính Trữ, nhưng có thêm một đương gia. Toàn bộ thôn trang đều bình thường, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Người giang hồ đến từ Đạo Hạ, đối với việc này cũng hiểu được, dù sao việc xấu như thế, làm lớn chuyện sẽ trở thành trò cười, phân tài sản tính sổ cái gì đó, đóng cửa thương lượng là được rồi, muốn ở lại giang hồ, vẫn nên khiêm tốn xử lý, duy trì vẻ hòa khí.

Thấy Hồng Linh Sơn Trang không có vấn đề gì, đậu trên thuyền rời đi ba dặm liền giương buồm xuất phát một lần nữa.

Về phần giao tế với Lục Nhã, ngược lại không cần thiết.

Dạ Kinh Đường phải diệt trừ Đoạn Thanh Tịch, Đoạn Thanh Tịch vừa chết, Nhai Châu khẳng định phải có một đầu rồng mới. Bây giờ Sở Hào cũng không còn, chỉ có thể chọn trong số những cao thủ còn lại.

Lục Nhã ở thâm sơn khổ luyện bảy năm, mặc dù đánh không lại Sở Hào nhưng có thể một côn phóng Sở Chính Trữ ra, trên giang hồ tuyệt đối không phải là tạp ngư, tuổi lại nhỏ, ngồi lên đầu rồng đơn giản chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Dạ Kinh Đường đứng giúp, bất luận Lục Nhã có muốn hay không, người giang hồ đều ngầm thừa nhận Dạ Kinh Đường là nơi

quan hệ sâu xa của hắn, vị trí đầu rồng của Nhai Châu này khẳng định không ai tranh đoạt với Lục Nhã.

Lục Nhã nhận ân huệ như thế, cho dù không đến nhà bái phỏng nói lời cảm tạ cũng phải khắc sâu nhân tình này, đây là chuyện trong lòng tất cả mọi người biết rõ.

Nếu Dạ Kinh Đường tới nhà nhắc nhở người ta báo đáp nhân tình, ngược lại là không đúng, vì vậy trực tiếp bỏ đi.

Sáng sớm hôm sau, trên con đường sông xanh biếc dựng thẳng đứng, thuyền xuôi dòng chậm rãi đi về phía trước.

Trong phòng lâu thuyền, Dạ Kinh Đường đã mặc xong y phục, khoanh chân ngồi xếp bằng nhắm mắt ngưng thần, mau chóng khôi phục thương thế đầu vai.

Hôm qua chỉ dùng sức quá mạnh, đã nhanh chóng khép miệng vết thương lại, nghẹn huyết mạch, thông qua dược vật và trị liệu bằng Dục Hỏa Đồ, trước mắt đã không còn gì đáng ngại, muốn hoàn toàn bình phục, đoán chừng chưa đến mấy ngày.

Bùi Tương Quân cũng không có việc gì làm, không gian trong phòng không thích hợp rèn luyện, liền gối lên đùi Dạ Kinh Đường, trong tay cầm sách vở lật xem.

Sách tự nhiên là Hiệp Nữ Lệ trân quý của Dạ Kinh đường, Bùi Tương Quân không có thói quen xem sách nhàn nhã, vì thế hứng thú với tình yêu bên trong không lớn, đang nhảy xem.

Khác với Lạc Ngưng, Lạc Ngưng nhảy qua tình tiết kích thích, chuyên xem kịch nam si nữ oán tình khổ bên trong.

Bùi Tương Quân thì lại nhảy qua vai chính trực, chuyên xem trò hề vui, trong đầu tưởng tượng Ngưng Nhi bị doạ như vậy.

Hai người im lặng không biết bao lâu sau, bên ngoài bỗng

nhiên truyền đến âm thanh rất nhỏ.

Thùng Thùng...

Dạ Kinh Đường mở mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ, đã thấy Phạm Thanh Hòa vô thanh vô tức rơi xuống mặt sông, chân chạm xuống dòng nước xanh biếc, sờ về phía bờ sông.

Ngày hôm qua Tuyền Cơ Chân Nhân và Phạm Thanh Hòa thay phiên quan sát Hàn Nha, lúc này là Phạm Thanh Hòa đang theo dõi, có phản ứng chắc chắn là Hàn Nha đã quay trở lại.

Dạ Kinh Đường thấy vậy cầm Ly Long Đao trên bàn lên, lặng lẽ nhảy ra cửa sổ, đuổi tới sau lưng Phạm Thanh Hòa, dò hỏi: "Con quạ kia đã bay đi?"

Phạm Thanh Hòa nhìn chằm chằm phía trước, không chú ý sau lưng, Dạ Kinh Đường đột nhiên sờ tới làm nàng kinh sợ, quay đầu nhìn lại phía sau, ra hiệu phương xa: "Vừa bay về phía Đông Nam, ta đi theo là được, ngươi tiếp tục nghỉ ngơi đi."

Hôm qua Dạ Kinh Đường nghỉ ngơi cả đêm, lúc này tinh lực rất dồi dào, cũng không yên lòng để một mình Phạm Thanh Hòa đi ra ngoài điều tra ngọn ngành, lập tức đi trước mặt nàng.

"Đối phương dám theo dõi, tất nhiên có chuẩn bị mà đến, ta và cô cẩn trọng hơn một chút."

Phạm Thanh Hòa cũng không nói gì thêm về việc này, chỉ lăng không lên xuống mấy cái đã nhảy lên vách núi, sau khi liếc nhìn một chút, phát hiện Hàn Nha đã bay xa đồng thời ẩn nấp đuổi theo hướng ngoại ô phía Kính Nam Trấn.

Gió tuyết qua đi, rừng tùng trong núi tích một tầng tuyết mỏng.

Thẩm Lâm cõng rương trúc, chậm rãi đi trên mặt tuyết, giả

dạng như nông dân đào dược liệu trong núi, thỉnh thoảng dừng chân dưới cây tùng quét mặt tuyết, chôn xuống từng đồ vật nhỏ.

Trần Lệnh đeo một cái sọt lớn, bên trong chứa đầy các loại tạp vật, đi theo sau lưng dò xét, đáy mắt có chút không minh bạch.

Bên cạnh Trần Lệnh còn có một hán tử đang khiêng đại thương tên là Vương Xung, là đường chủ của Đoạn Bắc Nhai, địa vị không thua kém Tống Dao, đều là thủ hạ số một dưới trướng chưởng môn, cũng được gọi là hồng côn.

Vương Xung từ chỗ Đoạn Thanh Tịch biết được lão giả thần bí này chính là thủ tịch hộ pháp của Thiên Cơ Môn, toàn bộ Bắc Lương giang hồ đều coi là nhân vật được kính trọng, đáy mắt tự nhiên cung kính, mở miệng nói: "Chưởng môn đang chữa thương. Có thể ba đến năm ngày sau mới có thể ra mặt, đặc biệt phái Vương mỗ tới giúp đỡ tiên sinh. Chưởng môn nói Dạ Kinh Đường tất sẽ đi Đoạn Bắc Nhai, lão tiên sinh có thể thử nghiệm ở đây trước, tốt nhất là chém giết tại chỗ, giết không được cũng không cần cưỡng cầu, đi tới Đoạn Bắc Nhai, chưởng môn sẽ cung cấp trợ lực lớn nhất cho tiên sinh..."

Thẩm Lâm ở Hồng Linh Sơn Trang đã phát hiện vai trái của Dạ Kinh Đường bị thương, lúc này nghe thấy Đoạn Thanh Tịch cũng đang tĩnh dưỡng, biết chắc chắn hai người đã xảy ra xung đột ở bên ngoài.

Chương 936 - Ơ Kìa

Chương 936. Ơ Kìa

Lần này Dạ Kinh Đường tới Nhai Châu, cho dù không phải đến điều tra gián điệp của Bắc Lương thì cũng là giang hồ, phải âm thầm thu thập.

Thẩm Lâm không có gì quan hệ với Đoạn Thanh Tịch, chỉ vì đều là người Bắc Lương, cùng nhau dốc sức vì nước, nên mới tạm thời hợp tác.

Thấy Vương Xung nói vậy, hắn mở miệng nói: "Dạ Kinh Đường thân là thân cận với thiên tử Nam Triều, nếu để hắn đến sườn núi phía Bắc, lý do tìm chưởng môn lại danh chính ngôn thuận, giết chết cũng tất nhiên sẽ bị triều đình trả thù, bất lợi cho việc làm phía sau. Kế sách giải quyết tốt nhất trước mắt chính là ám sát bên ngoài, sau đó lão phu ôm toàn bộ chuyện này xuống, chủ mưu phía sau chụp lên đầu Tả Hiền Vương, Đoạn Chưởng môn không cần đếm xỉa đến."

"Chỉ dựa vào một mình ngươi đảm nhiệm đao thủ rất khó lấy tính mạng Dạ Kinh Đường, bất quá lão phu vây khốn Dạ Kinh Đường, kích thương hắn không vấn đề lớn. Các ngươi lập tức đưa tin, để Đoạn Chưởng môn tự mình tới kết thúc."

Trần Lệnh thấy vậy, giao sọt lớn cho Vương Xung, lúc này lại chạy ra ngoài.

Vương Xung đi theo phía sau, kiên nhẫn lắng nghe Thẩm Lâm giảng giải các loại Hàn Nha thuận theo sơn dã, một đường bay về hướng Đông Nam.

Dạ Kinh Đường sợ đánh rắn động cỏ, không đuổi quá gần, cách con Hàn Nha kia ước chừng nửa dặm, trên đường cố gắng ẩn nấp thân hình.

Theo dõi Hàn Nha phiền toái hơn nhiều so với theo dõi người, dù sao Hàn Nha ở trên trời, đi về phía trước sẽ không lưu lại vết tích, im hơi lặng tiếng không nói, trong vòng mấy dặm có thứ gì hay không còn, Chim Chim đến cũng chỉ có thể đuổi đi, rất khó theo đuôi.

Dạ Kinh Đường muốn truy tung, chỉ có thể thuận theo rừng cây vượt núi, còn không thể tạo ra động tĩnh, quá trình có thể nói là tương đối bền bỉ.

Cũng may sức chiến đấu của Phạm Thanh Hòa hơi kém nhưng khinh công tốt đến kinh người, trực giác trời sinh nhạy cảm, dựa vào thính lực không tầm thường để bắt lấy phương hướng của Hàn Nha, xuyên qua rừng tuyết lâu cũng không mất đi mục tiêu.

Hai người cùng nhau đuổi theo về phía Đông Nam gần trăm dặm, từ quận chúa một mực đuổi tới trấn phía Nam quận Kính Dương.

Quy mô thị trấn không nhỏ, nhìn qua có mấy ngàn hộ gia đình, quan đạo xuyên qua chính giữa, khu vực trung tâm có tiêu cục lớn.

Sau khi Hàn Nha bay vào tiêu cục liền tiến vào một cửa sổ hậu viện.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, biết đã tìm được mục tiêu, đầu tiên là quan sát bốn phía tiêu cục, phát hiện đều là tiêu sư bình thường, không có dấu hiệu ngọa hổ tàng long mới cùng Phạm Thanh Hòa lẻn vào trong đó, thuận theo nóc phòng lục lọi tìm tòi. Không lâu sau, đã nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng: "Thuyền đã xuất phát, xuôi dòng đi xuống, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sáng sớm có thể đến bến tàu Lam Hà. Bây giờ ngươi sắp xếp một đội

ngũ sang bên kia chờ, treo cờ hiệu Bắc Nhai, trên xe đặt một số cấm vật, chờ thuyền vừa đến liền xuất phát trở về..."

"Nếu Dạ Kinh Đường không phát hiện, không đi theo thì phải làm sao bây giờ?"

"Lúc dỡ thuyền khiến hàng hóa không cẩn thận rơi vài món đi ra, lại dùng cử chỉ lén lén lút lút giấu đi. Nếu Dạ Kinh Đường nhìn không ra vấn đề, cũng không xứng trở thành chỉ huy sứ Hắc nha..."

"Được, tôi đi ngay..."

Dạ Kinh Đường ghé bên tai lắng nghe, nhìn ra hai đối thủ không biết tên này cuối cùng cũng không có xua hổ nuốt sói mà đổi sang kế mời quân vào rọ.

Bất quá từ khí tức phán đoán, hai người trong phòng võ nghệ cũng không tính là cao, hẳn không phải chủ mưu, hắn liền không đánh rắn động cỏ mà chỉ âm thầm nghe lén.

Cọt kẹt rất nhanh, tiếng nói chuyện dừng lại, cửa phòng được mở ra, một nam tử hơn ba mươi tuổi đi ra, nhìn trái phải một lát, bước nhanh tới một gian phòng phía sau tiêu cục.

Bốn phía gian phòng không có cửa sổ, vài tiêu sư luôn ở bên ngoài trông coi, Dạ Kinh Đường chỉ có thể thông qua âm thanh phán đoán bên trong có một cái hầm.

Nam tử đi vào tìm kiếm một lát liền ôm một cái hòm gỗ đi ra, giao cho tiêu sư bắt đầu phân phó: "Đưa những thứ này đến bến tàu Lam Hà..."

Dạ Kinh Đường suy đoán những tin tức này, trong hầm có chứa không ít cấm vật, có lẽ là vận chuyển hàng lậu.

Trước mắt thân phận đối phương không rõ ràng, cũng không đánh rắn động cỏ, hắn nhớ kỹ đầu mối trước.

Ngay lúc hắn đang quan sát phía sau tiêu cục, trong phòng vừa nói chuyện với nhau lại lần nữa có một nam tử đi ra.

Nam tử ăn mặc như người trong giang hồ bình thường, xem tuổi tác không quá ba mươi, khí chất tương đối văn nhã, tay phải cầm một hộp cơm.

Dạ Kinh Đường nằm nhoài trên nóc nhà, nhìn thấy khuôn mặt nam tử liền sửng sốt: Hôm qua đánh nhau ở Hồng Linh Sơn Trang, khách quý trong sảnh đường chạy tới, bốn mươi người đều đứng dưới mái hiên.

Mặc dù hắn không có chú ý đặc biệt tới ai, nhưng nhìn lướt qua khó tránh khỏi, lúc này cẩn thận nhớ lại, trong đám người hình như có một thanh niên văn nhã đứng phía sau một lão giả mặc trang phục thương nhân.

Nghĩ tới đây, Dạ Kinh Đường bỗng nhiên hiểu được tại sao tối qua bị người ta theo dõi, lập tức nháy mắt ra hiệu cho Phạm Thanh Hòa một cái, đợi người trẻ tuổi xách hộp cơm từ phía sau tiêu cục ra ngoài, liền cùng Phạm Thanh Hòa lặng yên đi theo phía sau Kính Nam Trấn, là núi rừng kéo dài không ngừng, bên trong tất cả đều là Tùng Mộc, Bách Mộc, Nam Mộc…, cũng không phải là rừng rậm tự nhiên, mà là một khu rừng chuyên bảo vệ các triều đại, khi phát sinh chiến tranh sẽ lấy tài sản chế tạo quân giới. Còn việc xây dựng cung điện ở Vân An Thành cũng chặt gỗ ở đây, sau đó theo dòng Thanh Giang trực tiếp trôi đến kinh thành.

Chương 937 - Vụ Ẩn Thất Tuyệt Trận

Chương 937. Vụ Ẩn Thất Tuyệt Trận

Tất cả khu rừng đều là vùng núi, lên xuống núi cũng không tính là dốc đứng, bởi vì Quy Lâm Quan quản lý, cấm người dân tự chặt chém, trong khu rừng cũng không có người, chung quy đường cũng không khó đi.

Dạ Kinh Đường đi theo nam tử trẻ tuổi, trong núi rừng tuyết trắng không chút tiếng động xuyên qua, ước chừng đi hơn ba mươi dặm mới tới một rừng tùng.

Rừng tùng sinh trưởng bằng phẳng giữa sườn núi, mặt đất chất đống cây tùng, giẫm lên thấy ẩm ướt, trừ cây cối ra cũng không còn tạp mộc nào che khuất tầm mắt.

Dạ Kinh Đường theo nam tử trẻ tuổi đi vào chỗ sâu trong rừng tùng, xa xa có thể thấy trong tùng lâm có đặt hai cái sọt bằng trúc, xung quanh không có ai khác.

Người trẻ tuổi thấy cái sọt xong liền rảo bước chạy tới, ven đường la hét: "Sư phụ?"

Dạ Kinh Đường và Phạm Thanh Hòa tựa lưng vào hai cây tùng, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, có thể xác định còn có hai người ở trên sườn núi liền đưa tay ra hiệu, muốn từ sườn dốc đi vòng qua.

Điều không ngờ chính là, Dạ Kinh Đường hướng lên phía trên áp sát, vừa đi được ba trượng đã nghe một tiếng “Xoẹt”

Tiếp theo đó là "Xoẹt xoẹt"

Vô số dây cung như bị kéo căng truyền ra, có thể nhìn thấy chung quanh có bọt tuyết bắn lên, nhưng không nhìn ra là vật gì.

Trong rừng tùng chim chóc bị cấm tiệt, yên tĩnh tựa như một khối tử địa, bỗng nhiên có tiếng động như vậy, mặc dù không rõ ràng nhưng đủ làm cho tất cả mọi người trong rừng cây chú ý.

Người trẻ tuổi cầm hộp cơm chấn động toàn thân, trước tiên nhìn dưới chân một chút, đoán chừng là cho rằng mình đã phát động cạm bẫy mà sư phụ vất vả bố trí nhưng lập tức kịp phản ứng, ném hộp cơm phi thân vọt mạnh lên sườn núi.

Thân hình Dạ Kinh Đường im bặt, tay cầm chuôi đao sau lưng, chú ý tới tất cả tiếng động xung quanh, đề phòng ám khí theo sát phía sau.

Tiếng vang qua đi, cũng không có ám khí gì bay ra.

Phạm Thanh Hòa dừng ở phía sau, ánh mắt nhìn xuống dưới, có thể thấy được chân trái Dạ Kinh Đường nâng lên nửa treo trên mặt đất, dưới áo choàng bị cắt xuống nhanh một cái, phía trước bắp chân rướm máu, theo sợi tơ nhện trượt qua hai bên.

Tơ mỏng màu trắng bạc hơi mờ, ánh sáng trong rừng tùng lại tối, trên mặt đất tuyết trắng, nếu như không nhiễm máu thì cơ bản không thể nhìn thấy, có thể cắt rách áo khoác để cắt trúng da thịt chỉ có thể là tơ bạc.

Phạm Thanh Hòa trong lòng hồi hộp một chút, biết hai người có khả năng đã đến nhầm chỗ, thấp giọng nói: "Cái bẫy này không tầm thường, đừng manh động, dựa theo đường cũ lui lại."

Dạ Kinh Đường thấy vậy chậm rãi thu hồi chân trái, để tránh kéo căng dây nhỏ ra, giẫm lên dấu chân của mình thối lui đến bên người Phạm Thanh Hòa, mở miệng nói: "Từ đường cũ lui về?"

Phạm Thanh Hòa cau mày lấy từ trong ngực ra một cái khăn

tay, dựa theo thân cao Dạ Kinh Đường tham khảo, dựa theo độ cao của cổ mà ném ra.

Vù vù

Vuốt tay áo phấp phới về phía trước, bay ra một đoạn liền một phân thành hai, sau đó biến thành bốn mảnh.

Dạ Kinh Đường thấy cảnh này hơi nhíu mày, dù sao hắn mới luyện Kim Lân Đồ vài ngày còn chưa có tác dụng, Ngọc Cốt đồ lại không bảo vệ được động mạch cổ, không cẩn thận đụng phải khẳng định phải uống một bình.

"Trong rừng toàn là tơ bạc, vừa rồi là khởi động cơ quan, tiếp theo sẽ hoàn toàn phát chiêu đòi mạng; người tới tuyệt đối là cao thủ, hơn nữa xông tới còn rất hiểu rõ ngươi, tuyệt đối đừng manh động, nghe ta chỉ huy..."

Xoạt xoạt xoạt

Phạm Thanh Hòa đang nói chuyện, trên sườn núi lại có động tĩnh.

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn lại, đã thấy khói trắng phô thiên cái địa từ phía trên núi rừng toát ra, chậm rãi đè xuống phía dưới.

Phạm Thanh Hòa thấy cảnh này, sắc mặt hơi trắng bệch: "Nguy rồi, là Vụ Ẩn Thất Tuyệt Trận của Thiên Cơ Môn."

Dạ Kinh Đường lấy khăn che ra, cột trên miệng mũi, thấy ánh mắt Phạm Thanh Hòa ngưng trọng, dò hỏi: "Vụ Ẩn Thất Tuyệt Trận là cái gì?"

Phạm Thanh Hòa tựa lưng vào Dạ Kinh Đường, cẩn thận quan sát dấu vết lưu lại chung quanh: "Một trong tứ thánh có Trọng Tôn Cẩm khai sáng trận pháp, bảy tuyệt phân là sương mù, lôi, tơ, châm, độc, cổ trùng, đao. Sương mù che tầm mắt, cảm giác như sét

đánh, tơ tằm gây ra từng vết thương trên da thịt, xương cốt, độc loạn thần trí, nội phủ ngũ tạng, trong đó có trận nhãn là đao thủ, tự do di chuyển trong trận pháp, dựa vào địa lợi đánh lén, còn có thể thích hợp điều khiển cạm bẫy trong trận để không chế địch. Từ khi trận xuất hiện, chưa có người nào còn sống đi ra."

Dạ Kinh Đường đối với mấy chuyện tà môn không nói võ đức như Bắc Lương, quả thực không hiểu nhiều lắm, thấy Phạm Thanh Hòa nói nghiêm trọng như vậy, nhíu mày nói: "Bây giờ nên đề phòng cái gì?"

Tơ

"Sương mù là ô vũ thảo kết hợp với tuyết thiêu lân, tránh không được nhưng tạm thời không đả thương được ngươi và ta, không nên động tới bất cứ vật gì, đặc biệt phải cẩn thận côn trùng, ta từ từ phá từng cơ quan. Chỉ cần không kích phát bẫy rập, đao thủ không dám mạo hiểm tiếp cận."

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt cằm, không nhiễu loạn Phạm Thanh Hòa suy nghĩ nữa, ấn lấy chuôi đao chú ý hết thảy gió thổi cỏ lay xung quanh.

Chương 938 - Đây Chỉ Là Bắt Đầu

Chương 938: Đây Chỉ Là Bắt Đầu

Mặt trời dần tối.

Phía sau một cây tùng trên sườn núi, hai tay Thẩm Lâm khoanh lại, nhìn cơ quan bị phát động phía dưới, hai đầu lông mày mang theo ba phần lo lắng.

Là một trong những cơ quan sư đức cao vọng trọng nhất của Bắc Lương, Thẩm Lâm tung hoành cả đời chưa bao giờ thất thủ, mặc dù không có đạo hạnh của Võ Khôi nhưng chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, sẽ không có nhân vật nào mà hắn không tính kế được.

Bắt đầu từ tối qua, hắn không ngủ không nghỉ bận rộn một ngày một đêm, nghĩ làm sao chuẩn bị cho Dạ Kinh Đường một phen kinh hỉ.

Kết quả rất tốt, đòn sát mấu chốt nhất còn chưa tới, Dạ Kinh Đường đã mò tới trước, căn bản không thể hiện được uy lực chân chính của trận này.

Cũng may đại bộ phận cơ quan trong rừng tùng đã bố trí xong, lỗ hổng chỉ là một mảnh sườn núi này, sương mù tự buông xuống dày đặc, Dạ Kinh Đường chắc chắn sẽ không cưỡng ép bên này, miễn cưỡng có thể sử dụng.

Trước đó phất quần áo đi, chỉ lưu lại cơ quan không lưu lại môn quy cho người, dù sao cạm bẫy thất thủ còn có thể bố trí vô số lần, mà người bị nhốt lại lao ra, cơ quan sư trước mặt võ phu

thuần túy không được cái rắm.

Thẩm Lâm thấy cơ quan đã khởi động cũng không hứng thú đứng ở bên cạnh xem chiến quả, nháy mắt ra hiệu cho Vương Xung chuẩn bị đưa đồ đệ rời đi.

Ba người vừa hành động, trong rừng tùng liền truyền đến vài tiếng động: cạch tạch tạch...

Giữa rừng tùng tĩnh mịch chỉ có tia ánh sáng ảm đạm, sương mù bài sơn đảo hải theo gió trong chớp mắt từ trên vách núi buông xuống.

Tay Dạ Kinh Đường đè đao binh đặt mình trong sương trắng, nín hơi ngưng khí lắng nghe hết thảy gió thổi cỏ lay trong sương mù.

Phạm Thanh Hòa thuận theo sợi tơ trên mặt đất sờ đến một cây tùng dưới chân, từ sau thắt lưng lấy ra ngân châm quấn quanh sợi tơ, sau đó đính trên thân cây.

Kết cấu của Thất Tuyệt Trận cực kỳ phức tạp, sợi tơ treo trên bầu trời thoạt nhìn giống nhau, kì thực sau lưng cách biệt rất lớn -- có cái gọi là gập ghềnh phát ra, chỉ cần chạm vào sẽ tác động lên cơ quan; có cái dựa vào tác dụng của trọng lực kéo căng, sau khi va chạm vật treo ngược rơi xuống, sinh ra phản ứng dây chuyền; còn lại là tơ bạc thuần túy, dùng để cắt da thịt bị thương.

Phạm Thanh Hòa dùng ngón tay cảm giác độ căng của tơ bạc, phán đoán hư thực sau lưng, sau đó bài trừ từng cái, mặc dù kinh nghiệm lão đạo không phát động bẫy rập cơ quan, nhưng tốc độ hiển nhiên không nhanh được.

Dạ Kinh Đường thân ở trong sương mù, dù không sợ Tuyết Ngân Lân và Ô Vũ Thảo nhưng không xác định đao thủ lúc nào ra tay, ngồi chờ chết vẫn là mạo hiểm quá lớn, suy nghĩ một chút hỏi:

"Có thể trực tiếp phá hủy không? Chặt cây làm quá trình bài lôi đứt đoạn, lộ ra một con đường thoát?"

Phạm Thanh Hòa không chuyển mắt nhìn chằm chằm vào sợi dây, nói: "Chỉ là kíp nổ, chỗ nguy hiểm nhất của Thất Tuyệt Trận là kỳ độc và cổ trùng, nếu cưỡng ép phá hủy, lôi quang đại động phi châm tán loạn, hơi không cẩn thận sẽ trúng chiêu."

Dạ Kinh Đường suy nghĩ, cúi đầu nhìn dưới chân: "Từ dưới đất đánh động một cái có thể ra ngoài không?"

"?"

Động tác Phạm Thanh Hòa dừng lại, nghe mà sửng sốt! Nàng quay đầu lại nói: "Có thể được thì có thể, Thất Tuyệt Trận có thể tính toán cao thủ bay lên không, nhưng không tính được Thần Tiên Độn Thổ."

"Nhưng người ta chuyên bày trận để đối phó với võ khôi như ngươi, phạm vi không biết rộng bao nhiêu, đào hang ra sợ là hơi khó."

Dạ Kinh Đường thấy dưới mặt đất không có nguy hiểm, lập tức không nói nhiều, trực tiếp rút bội đao ra, cắm vào mặt đất đang chất đống, vạch một đường thẳng giữa cây tùng và bùn đất, sau đó tay làm xẻng, nhanh chóng đào móc.

Người bình thường lấy tay đào đất khẳng định có khó khăn, nhưng lấy võ nghệ Dạ Kinh đường đá có thể đập vỡ, đào đất đen khác với đào đậu phụ không lớn, hai tay đâm vào mặt đất cứng xẻng, trong chớp mắt liền đào ra một cái hố trên mặt đất.

Động tác rặc rặc làm Phạm Thanh Hòa dừng lại, khó tin nhìn Dạ kinh đường: "Ngươi thật chuẩn bị đào? Mặt đất này quá mềm, đào hang khẳng định sụp, hơn nữa trốn trong động cũng không cách nào trốn."

"Không phải là phi châm có độc sao, ta không tin mấy thứ này còn có thể rẽ được. Cô lại đây..."

Dạ Kinh Đường hóa thân thành xẻng, trong chốc lát đào ra một cái hào sâu ba thước trên mặt đất, tương đương với nghiêm túc đào hang mèo ở sườn núi phía trước, sau đó kéo Phạm Thanh Hòa vào trong hố, nhét vào trong lỗ tai mèo nằm, hắn thì rút đao.

Hai đao răng rắc nhanh như bôn lôi, chuẩn xác không sai chém thẳng vào cây tùng bên cạnh. Lưỡi đao luôn nghiêng xuống, dùng để cố định hướng thân cây ngã xuống, sau đó bàn tay vỗ nhẹ.

Ầm

Khối gỗ tam giác bị cắt nghiêng từ trên thân cây tróc ra, lúc này cây tùng truyền ra tiếng ken két nhẹ.

Phạm Thanh Hòa còn chưa hiểu rõ đang làm gì, đã thấy Dạ Kinh Đường nhanh chóng nằm xuống, đưa nàng ngăn ở trong động tai mèo, hai người gắt gao rúc vào trong hố đất.

Cây tùng to va vào nhau kêu ken két, dưới tác dụng của trọng lực chậm rãi ngã xuống, nhánh cây va chạm phát ra tiếng vang liên tiếp, vô số tuyết đọng rơi xuống.

Sụp đổ được một nửa, chưa tiếp xúc đến mặt đất, sương trắng tràn ngập trong rừng tùng đã truyền ra tiếng vang giòn giã, mấy sợi tơ bị kéo căng, tiếp theo là một tiếng sấm ầm ầm: Dạ Kinh Đường nằm trong hố đất vẫn có thể cảm giác được ánh sáng chói mắt như trước, nếu trực tiếp nhìn vào chắc chắn sẽ bị mù, thanh âm càng đinh tai nhức óc, ngay cả hố đất cũng bị chấn rơi mấy khối đất vụn.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Cường quang cùng tiếng vang lớn không nghe và nhìn thấy gì, mấy viên cầu phía trên rừng tùng thụ tán rơi xuống, nổ tung giữa

trời, hắt ra vô số phi châm cùng bột độc, tiếng xé gió nổi lên bốn phía trong sương trắng.

Chương 939 - Thất Tuyệt Trận

Chương 939. Thất Tuyệt Trận

Xào xạc rầm - Phạm Thanh Hòa bị gắt gao chặn lại trong động tai mèo, rõ ràng có thể nhìn thấy trong chốc lát cắm xuống hơn mười cây phi châm, cách Kinh Đường gần nhất không đến một thước, đất phía trên đều bị độc phấn nhuộm lên màu sắc, còn có hai độc trùng màu u lục rơi vào trong hố.

"Coi chừng, nhanh..."

Phạm Thanh Hòa sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng vỗ bả vai Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường phản ứng không chậm chút nào, mắt thấy không đúng, bàn tay đã phẩy ra, không đánh nát độc trùng mà dùng nhu kình cuốn theo chưởng phong đánh bay hai con độc trùng ra ngoài, thuận tiện thổi đi độc phấn.

Những thứ khác có thể đề phòng nhưng độc phấn tung bay đầy trời quả thật không thể phòng ngự được, cũng may hiệu quả độc tố chậm, Dạ Kinh Đường có Dục Hỏa Đồ bên người căn bản không sợ, chỉ không ngừng phe phẩy, tránh bị Phạm Thanh Hòa trúng chiêu.

Tiếng nổ ầm ầm trong rừng tùng cũng nhanh chóng vang lên càng lúc càng nhanh.

Bất quá trong nháy mắt, cơ quan bị kích phát đã bộc phát xong, trong rừng tất cả cây tùng nằm hơn mười trượng đều dính độc châm và bột phấn tung bay, mà sương trắng vừa mới lan tràn tới, còn bị khí độc xông tới trở về mấy trượng.

Dạ Kinh Đường thấy động tĩnh dừng lại, lúc này xoay người thăm dò từ trong hố đất, xác định không có gì khác thường, một tay cầm đao bổ về phía trước.

Hoàng Long Ngọa Đạo phối hợp với đại thương không có nghĩa là chỉ có đại thương mới có thể dùng được, dùng đao đơn giản là khó tập trung khí kình, lực sát thương đơn giản hầu như không có mà thôi.

Lúc này Dạ Kinh Đường không định tụ lực một chút, một đao chém xuống, đao phong mang theo khí kình ngang ngược như dời non lấp biển lao tới, cuốn theo cây kim bạch vụ tùng đầy trời và bụi phấn, trong nháy mắt lao ra một khu vực trống dài mấy trượng trên sườn đất, sạch sẽ chỉ còn lại bùn đen.

Động tác của Dạ Kinh Đường cực nhanh, thu đao vào vỏ, thừa dịp sương trắng khép lại, lôi Phạm Thanh Hòa ra ôm sát mặt đất, trên đường tự nhiên không gặp bất kỳ trở ngại gì, trong nháy mắt đã đi tới phần cuối lỗ hổng lao ra, sau đó lặp lại đào hố, chặt cây.

Phạm Thanh Hòa nhìn mà ngẩn người, lập tức ngồi xổm xuống đến đào đất, khó tin nói: "Như vậy cũng được sao?"

Dạ Kinh Đường như một cái máy đẩy đất vô tình, không quên trào phúng hai câu: "Trên giang hồ chỉ có công phu là thật, tà môn khác đều là giá hoa, đạo lý "Đại đạo" đều không rõ ràng, còn Vụ Ẩn Thất Tuyệt Trận, làm phức tạp như vậy thì có ích lợi gì..."

Cùng lúc đó, trên sườn núi.

Vương Xung cầm đại thương, chuẩn bị đi vào làm đao thủ trong chốc lát nhìn thấy sương trắng xuất hiện một khu vực trống, Dạ Kinh Đường trong chốc lát di chuyển ra ngoài mấy trượng, lông tóc không tổn thương chút nào, không khỏi buông tay nói: "Lão tiên sinh bận rộn hơn nửa ngày, chỉ có vậy thôi sao?"

Thẩm Lâm cũng có điểm nghi hoặc, hắn đã tính ra Dạ Kinh Đường đào hố tránh né, cho nên tất cả đều là cạm bẫy bùng nổ, trốn trong hố cũng không có tác dụng lớn.

Nhưng hắn không tính được Dạ Kinh Đường lại đào một cái lỗ nhỏ trong hố, còn đưa lưng về phía bên ngoài, thế cho nên phi châm phía trên cũng không đụng được tới hai người. Nếu không gây khó dễ, Dạ Kinh Đường nhiều nhất một khắc đồng hồ sẽ đi ra ngoài.

Nếu đổi lại là một cơ quan trận pháp khác, Dạ Kinh Đường làm như vậy sẽ thành vô dụng ngay tại chỗ.

Nhưng Thất tuyệt Trận lợi hại ở chỗ nó là hoạt trận, có thể điều khiển người.

Thẩm Lâm thấy Vương Xung lộ vẻ nghi vấn trên mặt, mở miệng nói: "Đao thủ là mắt trận, ngươi không cho áp lực, ai cũng có thể dần kiểm tra ra. Dựa theo phương pháp nhập trận lão phu nói, chủ động phát động cơ quan, đừng cho hắn cơ hội đào hố."

Vụ Ẩn Thất Tuyệt Trận sẽ là giải dược để lưu lại cửa sống. Người cầm đao đã sớm phục độc vụ, chỉ cần nhớ kỹ trận đồ, theo chỉ định tuyến hành tẩu hoặc ngừng chân sẽ không bị độc châm tứ tán, cổ trùng gây thương tổn. Thậm chí ngay cả thiên lôi đánh xuống đều có cây tùng che chắn, tiến có thể công lui có thể thủ, có thể nói là đứng ở thế bất bại.

Vương Xung nhận lệnh hết thảy nghe theo Thẩm Lâm chỉ huy, mặc dù cảm thấy trận pháp này kém hơn chút so với dự đoán, nhưng vẫn không nhiều lời, cầm đại thương lặng yên tiến nhập sương trắng.

Rặc rặc...

Động tĩnh rất nhỏ giẫm đạp mặt tuyết từ trên sườn núi truyền

đến, từ xa đến gần.

Dạ Kinh Đường đang vùi đầu vào hố, nhíu mày biết là đao thủ tới, bởi vì không xác định được đối phương cao thấp ra sao, tạm thời dừng động tác lại.

Phạm Thanh Hòa nghe được động tĩnh, ánh mắt cũng trầm xuống, tựa vào bên người Dạ Kinh Đường, thấp giọng nhắc nhở: "Giấu ở trong hố, nếu như hắn trực tiếp ném ám khí vào, trốn cũng không có chỗ trốn, biện pháp này sợ là không thực hiện được."

Dạ Kinh Đường cũng không nói lời nào, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, sau đó hơi đưa tay cùng Phạm Thanh Hòa vô thanh vô tức di chuyển đến bên cây tùng ngã xuống, chưa ngồi xổm xuống đã nghe thấy một tiếng trong sương mù truyền đến: Phịch~

Sợi tơ bị kéo đứt, lập tức có tiếng vật thể từ tán cây rơi xuống.

Dạ Kinh Đường phản ứng cực nhanh, nghe tiếng xác định vị trí, kéo Phạm Thanh Hòa lại núp dưới thân cây.

Chương 940 - Thất Tuyệt Trận 2

Chương 940. Thất Tuyệt Trận 2

Bành!

Loảng xoảng một cái chớp mắt, vô số phi châm từ trong sương mù gào thét bay qua, một bộ phận cắm trên thân cây, phát ra tiếng vang rặc rặc rặc nhè nhẹ.

Dạ Kinh Đường có động tác tránh né, đao thủ trong sương mù hiển nhiên cũng xác định phương hướng của hắn, trong sương mù lại truyền đến tiếng gió rít, một đồ vật bị ném tới.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường ngưng lại, cầm một cành cây vụn trên mặt đất lên, đưa tay ném nhẹ, nhánh cây tựa như mũi tên nhọn bắn ra, đụng vào vật thể đang bay tới.

Ầm

Ánh lửa giữa không trung ầm ầm văng khắp nơi, phát ra một tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc.

Lúc Dạ Kinh Đường ném nhánh cây ra đã đè Phạm Thanh Hòa ẩn nấp sau thân cây, kết quả cùng lúc tiếng vang truyền đến cũng cảm giác được mặt đất chấn động rất nhỏ, lông tơ sau lưng dựng đứng, trở tay chính là một đao chém ra sau lưng.

Bị sấm rền cùng ánh lửa che chở, Vương Xung bạo phát, xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương mù, cách hắn hơn trượng một thương đâm thẳng tới.

Một thương này nếu đổi lại là Đoạn Thanh Tịch, thật đúng là có khả năng đánh cho Dạ Kinh đường trở tay không kịp, nhưng hiển nhiên Vương Xung còn kém một chút may mắn.

Mũi thương vừa xuất thủ, cán thương bị đánh lệch, sau một khắc đao phong đập vào mặt.

Vương Xung biết người muốn đối phó là ai, vì thế hoàn toàn cẩn thận, trong chớp mắt động tĩnh không đúng, đã phi thân nhảy lên, đụng gãy sợi tơ phát ra một tiếng vang nhỏ.

Ầm

Dạ Kinh Đường xuất đao, nghe thấy thanh âm không đúng lập tức lùi lại, nhảy ra phía sau thân cây, mà Phạm Thanh Hòa phản ứng cũng không chậm, ẩn nấp sau thân cây.

Lần này không phải là oanh thiên lôi hoặc là phi châm mà là thủy cầu nổ tung giữa không trung, chất lỏng rơi vào trên thân cây lại vẩy ra, mấy giọt chất lỏng rơi trên thân hai người.

Phạm Thanh Hòa nhướng mày, nhanh chóng dùng khăn lụa lau sạch nọc độc, thấp giọng nói: "Chất lỏng của Lạn Cốt Thảo, tạm thời không có gì đáng ngại. Thân pháp võ nghệ của đối phương bình thường, nghĩ biện pháp giải quyết, không được đấu lâu dài, bằng không chắc chắn sẽ bị kiệt sức đến chết."

Dạ Kinh Đường đã nhìn ra võ nghệ của đối phương không cao lắm, cùng lắm ngang trình độ với Tống thúc. Hắn suy nghĩ một chút, theo thân cây tùng lui về bên cạnh cái hố lúc đầu: tơ tằm.

"Cô trốn cho kỹ vào."

Phạm Thanh Hòa cũng không dài dòng, xoay người giấu mình vào trong hố.

Dạ Kinh Đường thấy đối phương đang thong thả di chuyển,

thoạt nhìn là chuẩn bị kích phát cơ quan tiếp theo, bỗng nhiên mở miệng nói: "Này! Ngươi có ổn không?"

Trong sương mù, Vương Xung cẩn thận từng li từng tí tiến lên, nghe được thanh âm bình tĩnh như thường, dừng bước sau một cây tùng, cũng không mở miệng nói chuyện, để tránh bị đối phương nắm bắt vị trí chính xác.

Dạ Kinh Đường ép đối phương một đoạn lớn, thật ra vẫn có thể cảm giác được phương hướng, chẳng qua sương trắng cản trở không dễ xông lên mà thôi. Thấy đối phương dừng chân, hắn lập tức lăn mình về phía trước, giơ đao chém lên thân cây.

Cây tùng vừa thô vừa to, nửa phần trên bị chặt đứt biến thành một cây tròn thẳng tắp dài hai trượng.

Dạ Kinh Đường dùng chân phải đá vào nhau làm mấy trăm cân gỗ tròn điên lên, tiếp theo hai tay đỡ lấy ném lên.

Khối gỗ nặng nề lúc này bay ngang lên không trung.

Vương Xung nấp sau cây, phát hiện không đúng trực tiếp một thương quét về phía cơ quan cách đó không xa.

Lần này Dạ không có ý định tránh né.

Hai chân Dạ Kinh Đường đạp mạnh xuống mặt đất, cả người phi thân lên lăng không khép hai tay lại, khóa chặt đầu gỗ tròn đang bay ngang, năm ngón tay thon dài trực tiếp chụp vào trong gỗ cứng.

"Phá cho ta!"

Một tiếng lôi đình quát lớn!

Y phục nửa người trên của Dạ Kinh Đường lập tức phồng lên, gân xanh trên trán nổi lên, sắc mặt cũng hóa thành ửng đỏ, hai tay

giơ cao, lúc hạ xuống lấy lực phách hoa sơn, rút mấy trăm cân gỗ tròn hai trượng xuống mặt đất đen phía dưới!

Ầm ầm tuy gỗ tròn quá thô, phát lực còn xa mới thông thuận như trường thương và đại chùy, nhưng trọng lượng kinh khủng cùng quán tính của gỗ tròn vẫn mang đến lực trùng kích không gì sánh kịp.

Trong tiếng nổ mạnh, đất đen mềm xốp lúc này xuất hiện một rãnh dài trái phải, bùn đất vẩy ra như sóng đen bị kích thích.

Thậm chí cây tích tuyết tùng trên mặt đất trong nháy mắt bị dọn sạch, chỉ còn lại mặt đất màu đen trụi lủi, gió mạnh xé ra sương mù trùng điệp, biến thành một vòng tròn trùng kích mắt thường có thể thấy được!

Phạm Thanh Hòa nằm trong vũng bùn, không kịp đề phòng trực tiếp bị chấn động phế phủ, cả người bắn ra, đào hố đất cũng bị đánh tan, chôn chặt nàng dưới đó.

Đằng xa, Vương Xung cũng không ngờ tới Dạ Kinh Đường có thể ra tay như vậy, lập tức bị chấn động đến mức hai chân nhấc lên khỏi mặt đất.

Nếu như vậy thì đòn đánh này chỉ có thể xem như là tiếng vang, không thương tổn được bất cứ ai.

Hết lần này tới lần khác trong rừng tùng lại bày ra không biết bao nhiêu cơ quan bẫy rập tinh diệu đến cực điểm.

Dưới trọng kích của Dạ Kinh Đường, quả cầu rơi xuống bị cuồng phong đẩy ra khỏi lộ tuyến ban đầu, bay ra ngoài vài thước, sau đó nổ tung giữa trời, vô số phi châm bắn ra bốn phía.

Những cạm bẫy hỗn loạn chung quanh, dưới sự đối chiến bạo lực cũng đã phát động toàn bộ, rừng tùng chỉ thoáng có một vũ khí sắc bén bay ngang, lôi quang loạn vũ, độc dược đủ mọi màu sắc bị

tạc tung bay đầy trời, hình trận tung hoành không còn sinh môn đáng kể, cơ hồ là công kích hết thảy mọi góc trong trận.

Chương 941 - Chúng Độc

Chương 941. Chúng Độc

Ầm ầm —— Ầm Ầm Ầm Ầm Ầm Ầm, Ầm Ầm Ầm Ầm, sau khi nện xuống cây thì Dạ Kinh Đường biết sẽ xuất hiện cảnh tượng này, nhanh chóng lăn lộn về phía trước, lăn vào trong hố đất, đè thân cây lên người. Tuy chân tay không tránh được mấy châm, nhưng lúc này cũng chỉ có thể lấy việc bảo vệ thân thể làm chính.

Bên kia, Vương Xung thê thảm hơn rất nhiều.

Dạ Kinh Đường dùng bạo lực đối chiến đại địa, mặc dù Vương Xung nhanh chóng đứng lên liền dựa vào cây tùng bên người ổn định lại, nhưng cơ quan hãm vào bị cưỡng ép chế chếch đi, vị trí đã không còn là khu vực an toàn, vô số phi châm độc vật bắn đến, còn bị hỏa quang nổ mạnh quấy nhiễu, căn bản không thể nắm bắt lộ tuyến, đào hố còn không kịp, nói tránh cũng không thể tránh.

Vương Xung phát giác không ổn, xoay thương như máy xay gió, làm nước mưa phòng ngự quanh thân bất tiến, ý đồ ngăn trở các loại ám khí.

Nhưng xoay thương tại chỗ là có thể phòng chết trước Thất Tuyệt Trận, Thiên Cơ Môn cũng không xứng có địa vị giang hồ như bây giờ, chỉ trong chớp mắt, tay chân Vương Xung đã trúng vài châm, nọc độc và phấn càng không ngăn được, toàn thân biến thành đủ mọi màu sắc.

Vương Xung cảm giác toàn thân nhói nhói, thầm nghĩ không ổn, quay đầu muốn phi độn về hướng sườn núi.

Nhưng cạm bẫy lại phát động một lớp, sau tiếng nổ, rừng tùng

yên tĩnh trở lại.

Vương Xung vừa xông ra khỏi phấn độc và sương mù không quá mấy bước, lỗ tai khẽ nhúc nhích, quay người đâm một thương về phía bên cạnh.

Trong tiếng gió rít mạnh mẽ, thanh gỗ tròn cao hai trượng mang theo khí kình cuồn cuộn bay ngang mà đến.

Vương Xung đâm ra một thương, đâm chính xác vào gỗ tròn nhưng không thể phát huy tác dụng đình trệ, gỗ tròn vẫn đâm về phía thân thể, cả người thương binh đâm ra một tiếng lảo đảo.

Vương Xung thầm nghĩ không ổn, lúc này muốn bỏ thương nhưng đã muộn.

Đao quang sáng loáng lóe lên trên khúc gỗ của Dạ Kinh Đường, đụng ra một vòng xoáy trống rỗng trong làn khói độc, cả người cũng đột ngột từ mặt đất bay lên, theo sát gỗ tròn bay ngang ra, không đợi Vương Xung kịp phản ứng, lưỡi đao trong tay đã quét qua cổ gã.

Đầu lâu không ngừng tỏ vẻ kinh ngạc và nghi ngờ lập tức bay lên, tạo thành một cột máu ngút trời, còn thân thể của hắn thì bị quán tính của gỗ tròn đẩy lui.

Dạ Kinh Đường một tay thu đao, đồng thời nắm lấy cán thương chưa rơi xuống đất, rút từ trong cây tròn ra, thuận thế quét ngang ngàn quân bá vương khai hải: "AAA!"

Trường thương chín thước vẽ ra một vòng tròn lớn quanh thân, thi thể không đầu chưa ngã xuống đất cùng với đầu người bay lên giữa không trung bị gió quét bay ra ngoài mấy trượng.

Xung quanh tràn ngập độc phấn cùng phi châm đầy đất, cũng bị gió mạnh cuốn theo, bay ra xung quanh, lần nữa tạo ra một mảnh trống rỗng hình tròn, chỉ còn lại thân cây trụi lủi và đất đen!

Ầm Ầm Ầm

Đầu người rơi xuống đất bắn vài cái lại thuận theo sườn núi lăn ra một đoạn.

Rừng tùng vốn bị Lôi Công đại động giờ phút này cũng khôi phục vẻ yên tĩnh vốn có, chỉ còn lại tiếng kim tùng chậm rãi rơi xuống.

Sa sa sa.

Dạ Kinh Đường đeo bội đao đứng giữa rừng tùng, nghiêng tai lắng nghe, xác định xung quanh không có dị động gì mới thu thương chĩa nghiêng mặt đất, nhìn về phía sườn núi.

Vừa rồi lúc đánh nhau, hắn nghe được tiếng động truyền từ trên sườn núi ra xa, bởi vì trên sườn núi cũng chưa được dọn dẹp không dễ đuổi theo nên đưa mắt nhìn về phía hố đào lúc đầu.

Phụt

Mặt đất đen bị cày qua một lần, trên cơ bản bị chấn động và gió lớn san bằng.

Đầu tiên trong lòng đất xuất hiện một cái lỗ, sau đó Phạm Thanh Hòa từ dưới đất chui lên, xì xì vài tiếng, đảo mắt nhìn về phía xung quanh trống rỗng, ánh mắt có chút khiếp sợ: "Cái này... Vừa rồi ngươi làm cái gì vậy?"

Dạ Kinh Đường để Phạm Thanh Hòa đi xuống, dùng một thương quét sạch, trước sau bất quá mấy hơi thở, đối với Phạm Thanh Hòa bị chôn giấu quả thực có cảm giác thiên địa đại biến.

Dạ Kinh Đường vác trường thương lên vai, mở miệng nói: "Phá trận. Chốn nguy hiểm không nên ở lâu, đi thôi."

Phạm Thanh Hòa có chút khiếp sợ, nghĩ lại rồi đứng lên, chạy

đến trước mặt Dạ Kinh Đường dò xét, giơ tay nhổ ra mấy cây châm bạc cắm trên cánh tay: "Ngươi còn có thể gọi là phá trận, trúng rất nhiều châm đấy..."

"Ta luyện qua Dục Hỏa Đồ, nếu không phải sợ bị phá tướng, những độc châm này cũng chẳng trốn được. Còn Thất Tuyệt Trận, ta không nhìn ra tuyệt lộ chỗ nào, gặp phải Tưởng Trát Hổ chỉ sợ nhắm mắt cũng có thể đi ra ngoài..."

"Ngươi đừng có coi thường, Thất Tuyệt Trận khá lợi hại, chỉ là đao thủ này không giỏi, không tạo được áp lực, ngươi cũng không sợ độc..."

Dạ Kinh Đường nghe giọng nói Phạm Thanh Hòa không đúng, quay đầu nhìn lại: "Cô không sao chứ?"

Phạm Thanh Hòa kéo cổ áo, lắc đầu để bùn đất và bột phấn trong nội y rơi ra, đáp lại: "Tạm thời không sao, tìm một chỗ điều chế giải dược là được rồi."

Dạ Kinh Đường biết Phạm Thanh Hòa chơi Long Tượng đồ, nhưng triều đình khác không cho, cũng không học được.

Thấy sắc mặt Phạm Thanh Hòa bắt đầu trắng bệch, khí tức cũng rối loạn, hắn cũng không dám trì hoãn, lúc này cõng Phạm Thanh Hòa trên lưng, bước nhanh ra phía ngoài: "Có khả năng cạm bẫy chưa loại bỏ, cô chú ý nhìn đường, có vấn đề nhắc nhở ta một tiếng. Khi nào trở về, ta nói với Tĩnh Vương một tiếng, đưa Dục Hỏa Đồ cho cô học."

Phạm Thanh Túc nằm nhoài trên lưng, thân ở hiểm cảnh cũng không có mù, chỉ là chăm chú nhìn đường, gật đầu... Khẩu tối hôm qua chịu đựng đến bây giờ viết xong, chương này là chương tối hôm nay, bởi vì đoạn chương này trước đó dinh 20 hai mươi.

Chương 942 - Ai không phục đánh người đó

Chương 942: Ai không phục đánh người đó

Trên bến tàu Kính Hà, mấy chục chiếc thuyền lớn nhỏ neo đậu trên bờ sông, chợ nhốn nháo, quán rượu khách điếm các nhà cũng đã ngồi đầy, còn có không ít người đứng bên cửa sổ lắng nghe.

Trong một khách điếm của Lâm Giang, một vị lữ khách giang hồ vừa mới từ Kính Dương Thành chạy tới, ngồi giữa đại sảnh, tay bưng một chén rượu, giọng nói uyển chuyển: "Ngày thường tên Sở Hào kia đức cao vọng trọng, không hề nghĩ rằng bản thân ý trung nhân mang thai, không muốn nạp tiểu thiếp liền một chưởng đánh ra cửa, nghe nói thổ huyết ba thăng tại chỗ."

"Hí..."

"Con chó chết này..."

Lầu hai khách điếm, Lạc Ngưng đầu đội mạng che mặt, đứng sau hàng rào, khí chất có chút thanh lãnh, nhưng gương mặt sau tấm lụa mỏng lại mang theo ba phần giận dữ, nhìn bộ dáng là bị giang hồ tán gẫu muốn nâng kiếm giúp cô gái đáng thương kia chính tay hạ sát tên bạc tình bạc nghĩa.

Trong phòng sau lưng, Tiết Bạch Cẩm ngồi ngay ngắn bên bàn trà, bên cạnh đặt đèn, trong tay là hàn thiết trường giản lấy khăn lụa chậm rãi lau chùi.

Tuy Tiết Bạch Cẩm nhìn qua không hề cẩu thả nói cười, nhưng kỳ thật cũng đang nghe chuyện giang hồ bát quái phía dưới. Nếu

không phải Dạ Kinh Đường đã xuất thủ, với tính tình bạo ngược của Tiết Bạch Cẩm, ít nhất lát nữa cũng phải trở về đánh Sở Hào nửa người không được tự nhiên.

Mấy ngày trước Tiết Bạch Cẩm và Lạc Ngưng đã theo Thanh Giang đến bến tàu Lam Hà. Mục đích chuyến này là tới Giang Châu Tiêu Sơn Bảo, trên đường phải đi qua Nhai Châu, Vân Châu, Trạch Châu, Ô Châu, gần như ngang qua Đại Ngụy, dựa vào một chiếc thuyền mui nhỏ hiển nhiên không được, dùng chân chạy thì mệt chết, dừng lại ở đây đợi thuyền lớn đi thẳng tới Giang Châu.

Bởi vì lộ trình quá xa xôi, lại lập tức vào đông, mặc dù có nhưng hàng không đầy không chạy không công, còn phải chờ hai ngày, không có việc gì làm mới ở lại đây nghe khách giang hồ nói linh tinh.

Rất nhanh, người giang hồ rảnh rỗi phía dưới đã nói tới: "Cũng may Thần Long chúng ta thấy đầu không thấy đuôi, lúc ấy đại hiệp đang ở đây. Dạ đại hiệp có thể trở thành bá chủ giang hồ lại cam tâm làm một tiểu đao nhỏ bé trong nha môn, không tham lam quyền thế bổng lộc, ghét ác như cừu, muốn làm một thanh thiên thiết diện vô tư đối với dân chúng.

"Không phải ta nghe nói, Dạ đại hiệp làm tay sai trong triều đình là vì được Tĩnh Vương đương triều nhìn trúng..."

"Chính là vì Dạ đại hiệp danh môn chính phái, Tĩnh Vương mới nhìn trúng hắn, người này cũng ghét ác như cừu lại không xung đột. Theo ta thấy, không nói Tĩnh Vương, cứ nói thánh thượng chúng ta, đối mặt loại lương tài này, chỉ sợ cũng..."

"Ây da! Muốn chết à?! Nói hươu nói vượn truyền vào lỗ tai nha môn, khách điếm này của ta còn mở ra được sao?"

"Ha ha ha..."

Tiết Bạch Cẩm nghe xong trong chốc lát, trong lòng khẽ động, đặt thiết giản ngang trên bàn, đứng dậy đi ra ngoài cửa, quét mắt nhìn đủ hạng người phía dưới, dò hỏi: "Ngưng Nhi, ngươi có cân nhắc những vấn đề này không?"

"Hả?"

Lạc Ngưng đang vì nam nhân của mình mà âm thầm mừng rỡ, phát hiện Bạch Cẩm tới, nàng nhanh chóng biến thành hình dáng nữ hiệp lạnh lùng, bình thản nói: "Có chuyện gì?"

"Ngươi xuất thân giang hồ, công phu không phải năng lực bình thường, chỉ có mặt mũi của "Đệ nhất mỹ nhân giang hồ"..."

Lạc Ngưng hít một hơi thật sâu, khiến Tiểu Tây dưa phồng lên: "Tiết Bạch Cẩm, sau này ngươi có thể nói chuyện uyển chuyển một chút được không? Ta chỉ so võ nghệ với ngươi mà thôi, nếu thực sự đặt trên giang hồ cũng coi như là tông sư nội môn..."

Tiết Bạch Cẩm tiếp tục nói: "Cho dù ngươi là võ khôi, địa vị cũng không bằng nữ vương gia triều đình, về sau hôn phối rất khó lên làm đại phu nhân. Tính tình ngươi cương liệt, vạn nhất sau này nữ vương gia để ngươi làm tiểu thiếp, ngươi lại không vui thì nên làm gì bây giờ?"

Lạc Ngưng nghe Tiết Bạch Cẩm nói xong, có chút chần chừ. Dù sao đây cũng là lời nói thật, nữ vương gia sẽ không cam tâm tình nguyện làm muội muội. Cho dù nữ vương gia đồng ý, vạn nhất Nữ Đế cũng nhảy dù, tiểu tặc bảo nàng làm lão đại, e là nàng cũng không dám tiếp.

Nhưng rõ ràng nàng là nữ nhân đầu tiên của tiểu tặc.

Lạc Ngưng suy nghĩ trong chốc lát, ra vẻ bình tĩnh nói: "Ta chưa bao giờ để ý tới điều này. Nếu ngươi gặp tình huống như vậy sẽ làm sao?"

Tiết Bạch Cẩm trả lời tương đối dứt khoát: "Ai không phục đánh người đó, bao gồm cả Dạ Kinh Đường."

Lạc Ngưng cảm thấy cách này không tệ, hơn nữa Bạch Cẩm có quyết đoán nhưng hiển nhiên nàng không có bản lĩnh đó, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là tìm nước có chút đáng tin cậy.

Nếu như nàng có mị lực bằng một nửa Thủy Nhi, còn không thể bóp chết Tam nương và nữ vương gia...

Lạc Ngưng nhìn xuống dưới lầu, trong đầu suy nghĩ miên man, ngay cả bên dưới nói gì cũng quên mất.

Tiết Bạch Cẩm đương nhiên không phân tâm, sau khi đút cho Ngưng Nhi một chén canh gà, tiếp tục nghe sự việc xảy ra ở Hồng Linh Sơn Trang, đang suy nghĩ xem Dạ Kinh Đường dùng thương như thế nào khuấy động gió tuyết, dư quang khẽ nhúc nhích, phát hiện có một thân ảnh giống như đã từng quen biết, từ ngoài cửa phố chợt lóe lên.

Chương 943 - Phải làm thế nào?

Chương 943. Phải làm thế nào?

Đáy mắt Tiết Bạch Cẩm hiện ra ba phần ngoài ý muốn, quay đầu nhìn một chút, mở miệng nói: "Ta đi ra ngoài một chút."

Lạc Ngưng đang suy nghĩ làm thế nào có được cổ tay của Thủy Nhi, hoàn toàn không có phản ứng với Dạ Kinh Đường cõng Phạm Thanh Hòa chạy ra khỏi khu rừng như Tiết Bạch Cẩm, thời gian vừa qua đã vào đêm.

Dạ Kinh Đường có Dục Hỏa Đồ hộ thể, độc tố chậm chạp hoàn toàn không sợ, nhưng nguyên lý thân thể là không ngừng trừ độc cho đến khi khôi phục như lúc ban đầu, tuy rằng không bị độc vật gây thương tích nhưng tiêu hao khó tránh.

Ở trong rừng tùng ngừng vung vẩy khí lực một lát, lại cõng Phạm Thanh Hòa xông ra mấy chục dặm trong rừng cây, Dạ Kinh Đường cũng có cảm giác thở hồng hộc, trên trán tất cả đều là mồ hôi, nhưng vẫn còn trong phạm vi ổn định.

Phạm Thanh Hòa thì càng thê thảm hơn một chút, dính chất lỏng Lạn Cốt Thảo, bột phấn độc vật phiêu tán giữa không trung càng không thể trốn, còn trúng Tuyết Nga Lân, Ô Vũ Thảo, các loại dược vật cản khí gây ảo giác, cả người trên cơ bản co quắp, hai tay rủ xuống lưng, mềm thành một cục bông.

Dạ Kinh Đường ôm đùi, chỉ cảm thấy mu bàn tay nóng hổi một mảnh, sợ Phạm Thanh Hòa gặp chuyện không may, dò hỏi: "Cô có chịu nổi không?"

Phạm Thanh Hòa đã ăn vào một ít thuốc giải, thần sắc coi như ổn định: "Không chết được, nhưng phải điều chế thuốc, đi tìm một chỗ có y quán."

Dạ Kinh Đường hiện tại trở về Kính Nam Trấn không an toàn, mà khu tụ tập nhân khẩu xung quanh cũng khá gần, chỉ có cảng chủ Kính Nam của bến tàu Nam Hà, trên bến tàu có người nối dõi Hồng Hoa Lâu Nhai Châu Đường, mấy người Ngây Ngốc ngày mai cũng có thể tới đó, lập tức nhanh chóng đi tới bờ sông.

Đã gần tháng mười, trên bến tàu thuyền không nhiều lắm, bởi vì gần hai ngày đã xảy ra đại sự, trên chợ người cũng không ít, bốn phía đều đang ầm ĩ thảo luận chuyện của Hồng Linh Sơn Trang.

Dạ Kinh Đường mượn bóng đêm yểm hộ tiến vào thôn trấn, tìm nhà trọ cách y quán không xa, đặt Phạm Thanh Hòa lên giường nằm, sau đó mới đi xuống nhà bếp nấu chút nước ấm, lại chạy tới.

Trên bàn ánh lên đèn đuốc, Phạm Thanh Hòa mềm nhũn đạp lên gối, sắc mặt trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi, dưới tác dụng của Tuyết Nga Lân không có khí lực gì; Ô Vũ Thảo mê hoặc tâm trí, ánh mắt còn có chút hoảng hốt.

Dạ Kinh Đường buông chậu nước xuống, ngồi xuống bên giường, vặn khăn ấm khô, lau lau gương mặt Phạm Thanh Hòa: "Bây giờ làm thế nào?"

Ngón tay Phạm Thanh Hòa khẽ nhúc nhích, ra hiệu bên hông treo rất nhiều túi trữ vật: "Trước cởi Tuyết Nga Lân ra đã. Giải Tuyết Nga Lân trước, điều chế dược tự ta có thể làm được."

Dạ Kinh Đường trước kia trúng Tuyết Nga Lân, ngược lại biết đại khái giải thế nào, lập tức vịn eo Phạm Thanh Hòa lật nàng lên một chút.

Phạm Thanh Hòa đi ra ngoài, mặc váy đông màu hồng vàng

xen kẽ, thật ra thì da được tính là bao eo, phía sau đặt nghiêng trên mông, bên trong kẹp lấy bình lọ, ám khí ngân châm, vì tu thân nên còn rất rắn chắc.

Dạ Kinh Đường mở nắp bọc ra, từ bên trong tìm ra châm, nhìn một loạt châm bạc phía trên: "Bây giờ đâm cánh tay ép độc?"

Con đường của Phạm Thanh Hòa và Vương thái y chắc chắn không giống nhau, Vương thái y một châm giải quyết xong mà nàng còn không học được trình độ xuất thần nhập hóa như vậy, nói: "Muốn đâm vài châm, ngươi châm ta nói, khống chế lực tốt là được."

Dạ Kinh Đường lấy ra một mũi châm bạc, quan sát trên dưới: "Xuy ra chỗ nào?"

Ánh mắt Phạm Thanh Hòa lướt qua: "Chân trái, huyệt hiệp khê, ngươi biết ở đâu không?"

Mặc dù Dạ Kinh Đường không biết y thuật nhưng người tập võ biết rất rõ huyệt vị thân thể, lập tức chuyển đến cuối giường, nâng chân trái Phạm Thanh Hòa lên, gỡ giày xuống lộ ra tấm vải màu trắng.

Phạm Thanh Hòa nằm ngang trên gối, chân trái thon dài được nam nhân nâng lên, góc độ này nhìn có chút cổ quái, liền dời ánh mắt qua bên cạnh.

Sách sách..

Dạ Kinh Đường cởi dây buộc, kéo tấm vải xuống, dưới ánh nến sáng chói lập tức hiện ra làn da hoàn mỹ như bạch ngọc, mơ hồ có thể nhìn thấy mạch máu mu bàn chân, cầm trong tay cảm giác mềm mại dị thường.

Chân Phạm Thanh Hòa khẽ cong, lại vội vàng bày ra bộ dáng bất động không biến sắc, lặng lẽ liếc về phía Dạ Kinh Đường, thấy

Dạ Kinh Đường giơ ngân châm hết sức chăm chú, cũng không có bộ dáng ghét bỏ mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm: "Thực sự phiền phức, để nam nhân nhà ngươi làm loại chuyện này."

Bất luận là ở Nam triều hay là Bắc triều, để nam nhân rửa chân đấm chân gì đó đều xem như không tôn trọng nam nhân, Phạm Thanh Hòa hiển nhiên là lo lắng Dạ Kinh Đường có quyền cao chức trọng võ nghệ thông thiên, trong lòng sẽ để ý.

Nhưng Dạ Kinh Đường không có cảm giác này, thậm chí còn âm thầm nhắc nhở mình phải tuân thủ nghiêm ngặt đạo quân tử, đừng suy nghĩ lung tung.

Một tay hắn nâng chân trắng nõn, dò hỏi: "Phải làm thế nào?"

Chương 944 - Ngươi Tới Đi

Chương 944. Ngươi Tới Đi

"Ngươi cứ làm là được, cố gắng tốc độ chậm một chút, ta sẽ nhắc nhở ngươi."

"Được."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, cắm ngân châm vào huyệt vị giữa ngón chân, tốc độ tinh tế chậm chạp, cực kỳ cẩn thận.

Phạm Thanh Hòa yên tĩnh cảm nhận, phát hiện Dạ Kinh Đường không dám châm xuống, nhẹ giọng nói: "Sâu thêm chút nữa."

"Đau không?"

"Không đau..."

Ánh mắt Dạ Kinh Đường giật giật, cũng không biết từ đoạn đối thoại liên tưởng tới chỗ nào, không tiếng động ho nhẹ đè xuống tạp niệm, dựa theo chỉ dẫn đâm kim xuống.

Dạ Kinh Đường hết sức chăm chú, theo chỉ thị của Phạm Thanh Hòa đâm kim, vốn cho là giống Vương thái y, một hai châm giải quyết xong, kết quả từ mũi chân một đường đâm tới trước, đến trên đầu gối Lương Khâu còn chưa hết.

Dạ Kinh Đường vén ống quần hơi dính bùn đất lên, đẩy lên trên đầu gối, bắp chân đặt ngang trên gối chậm rãi châm kim, ánh mắt chăm chú vào châm bạc trong tay, không theo chân nhìn loạn lên, trong lòng thật sự có chút do dự. Dù sao kéo lên trên thì cũng may loại khảo nghiệm tâm trí này không xuất hiện, Dạ Kinh

Đường đâm xong huyệt Lương Khâu, thân thể Phạm Thanh Hòa bắt đầu nóng lên, sắc mặt ửng đỏ mấy phần, tiếp theo buồn bực ho khan hai tiếng, xoay người nằm nhoài rìa giường, ho ra một ngụm máu đen.

"Khụ —— "

Ánh mắt Dạ Kinh Đường hơi kinh hãi, nhanh chóng đi tới đỡ lấy bả vai: "Sao vậy?"

"Khục khục..."

Phạm Thanh Hòa lấy khăn tay ra, lau khóe miệng: "Độc huyết ho ra thì không sao, đừng khẩn trương."

Dạ Kinh Đường âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xác định Phạm Thanh Hòa không có gì khác thường mới buông bả vai ra: "Sau đó thì sao?"

Phạm Thanh Hòa cởi Tuyết Nga Lân ra, tứ chi khí lực dần dần khôi phục, chống giường đứng dậy, hai chân cũng rụt về, ngồi trên giường, rút ngân châm trên đùi ra: "Ngươi đưa dược giáp cho ta."

Dạ Kinh Đường thấy vậy lấy dược giáp từ đuôi giường ra, chuẩn bị đưa cho Phạm Thanh Hòa, nhưng lúc xoay người động tác hơi dừng lại một chút.

Phạm Thanh Hòa ngồi ở đầu giường, hai chân cong lên cúi đầu rút ngân châm trên chân, cuốn ống quần lên mặc dù không có ánh sáng, nhưng từ trước mặt nhìn lại có dây buộc quần rất tốt, rõ ràng có thể nhìn thấy một đường may nhỏ sơ qua túi lạc đà, Dạ Kinh Đườngphát giác không đúng, tự nhiên không nhìn chằm chằm tiểu nguyệt nha, ánh mắt nhanh chóng quay đi chỗ khác.

Phạm Thanh Hòa cảm giác khá kinh người, cử chỉ của Dạ Kinh Đường xuất hiện dừng lại, nàng liền cảm thấy không đúng, dư quang dò xét lên trên, phát hiện Dạ Kinh Đường nghiêng đầu nhìn

ra bên ngoài, nghi ngờ nói: "Sao vậy?"

Dạ Kinh Đường đưa dược giáp tới, ngồi về phía trước một chút, để tránh đối diện cửa ra vào, mỉm cười nói: "Không có gì, chỉ là không ngờ Phạm cô nương có thể sinh long hoạt hổ nhanh như vậy."

"?"

Phạm Thanh Hòa sắp hạ đường huyết, Ô Vũ Thảo làm cho đầu óc mơ màng tê liệt, cũng không cảm giác mình sinh long hoạt hổ.

Nàng suy nghĩ một chút rồi mỉm cười, nhận lấy thuốc, lấy từ trong đó ra các loại dược vật: "Ta còn tưởng rằng tâm trí của ngươi không kiên định nữa chứ... Ta có thể chào hỏi ngươi trước, Trì Bộ liên hôn với Đông Minh Bộ, Thiên Lang vương phi theo bối phận phân định tộc tỳ của ta, ta tính ra chính là ngươi... Ài... Ài, đều là chuyện quá khứ, thật ra cũng không có quan hệ gì, ta không phải lấy bối phận đè ép ngươi, ngươi đừng đa tâm."

Dạ Kinh Đường đương nhiên không nghĩ nhiều như vậy, mang bàn nhỏ tới, lại mang trà cụ qua bảo Phạm Thanh Hòa chế thuốc, dò hỏi: "Ta đi mua chút dược liệu cho cô?"

Phạm Thanh Hòa gật đầu, nói ra dược liệu cần thiết, pha thuốc xử, hỏa bình vân vân.

Dạ Kinh Đường tay chân cũng lanh lẹ, lúc này rời khỏi khách điếm, đi tới hiệu thuốc cách đó không xa, mua dụng cụ cần thiết, một lần nữa về tới phòng khách điếm.

Trình độ y dược của Phạm Thanh Hòa cực kỳ lão luyện, đem dược liệu mua được biến thành bột phấn, điều chế ra thuốc giải cần thiết, sau khi ăn vào lại mang bình lửa bằng trúc tới, chuẩn bị nhổ bình thuốc giải trừ độc tố trong cơ thể.

Việc nhổ nút lửa này lại khiến bản thân cảm thấy có chút khó

khăn.

Dạ Kinh Đường vẫn ngồi bên cạnh quan sát, thấy Phạm Thanh Hòa cầm bình thuốc trên tay lộ ra vẻ chần chờ, mở miệng nói: "Ta giúp cô."

Phạm Thanh Hòa chớp chớp mắt, cũng không nói quá nhiều, chỉ nói: "Bệnh không kỵ y thuật, đa tạ."

Nói xong buông màn che xuống, sau đó lại lảo đảo.

Dạ Kinh Đường đưa lưng về phía giá giường chờ đợi, một lát sau liền nghe thấy Phạm Thanh Hòa mở miệng nói: "Được rồi, ngươi tới đi."

Dạ Kinh Đường vén màn trướng, có thể thấy được Phạm Thanh Hòa nằm nhoài trên gối, hai bên nách đều ôm chăn đệm, chỉ lộ ra sống lưng tuyết trắng, những thứ khác không nhìn thấy gì, giống như mặc áo choàng.

Sau lưng Phạm Thanh Hòa lạnh lẽo, cuối cùng vẫn có chút không thích ứng, gương mặt nhìn vào bên trong dò hỏi: "Ngươi có thể hay không?"

"Có, trước kia ở tiêu cục, thường tách bình ra để xông hơi."

"Vậy là tốt rồi..."

Chương 945 - Nhận ra ngươi còn dám đánh?

Chương 945. Nhận ra ngươi còn dám đánh?

Dạ Kinh Đường cũng không nhìn loạn, dùng thẻ trúc châm lửa thăm dò trong ống trúc, đốt lên một lát, liền phủ trên lưng tuyết trắng.

"Hí..."

Phạm Thanh Trúc hơi ngửa đầu, khẽ cắn môi dưới, mặc dù nửa ngày sau mới đánh giá một câu: "Thủ pháp này của ngươi, đặt ở trong y quán, mỗi ngày đều bị đánh đòn bằng tay đấy... "

"Đâu..."

Dạ Kinh Đường cảm thấy thủ pháp của mình không tệ, chỉ là có chút thô lỗ, thuần túy là môn phái của các bộ lạc Tây Hải.

Thấy Phạm Thanh Hòa ghét bỏ, hắn cười nói: "Trước kia đều là tiêu sư rút bình lửa với nhau, chưa từng ra tay với cô nương, cũng tốt như vậy, để ta đi rút bình quả thật đáng tiếc."

"Kỳ thật còn tốt, luyện nhiều sẽ quen..."

Dạ Kinh Đường biết Phạm Thanh Hòa khẩn trương, sau khi trở về cũng không nhìn chằm chằm, vén rèm lên lần nữa: "Ta đi nấu chút nước nóng, có gì gọi ta một tiếng."

"Ừm."

Phạm Thanh Hòa kéo rèm che lại, âm thầm nhẹ nhàng thở ra,

ôm gối nằm sấp, nhắm mắt ngưng thần chăm chú điều trị thân thể.

"Dạ đại hiệp xuất thương, các ngươi đoán thế nào?"

"Sao vậy?"

"Lúc ấy mấy vạn người quận Kính Dương chỉ thấy trên Đoạn Long Đài xuất hiện một vòi rồng hút sạch nước trong Thanh Giang, lao thẳng tới chính đường Sở gia."

"AAAA ——!"

Trăng sáng trên đỉnh đầu, khắp các chợ của bến tàu đều nghe thấy giọng điệu khuếch trương của tiên sinh.

Trong phòng bếp phía sau khách điếm, Dạ Kinh Đường đứng trước bếp lò đun nước nóng, nhìn như đang lắng nghe tiên sinh thuyết thư kể chuyện, ánh mắt lại có chút không tập trung, trong đầu luôn hồi tưởng lại những thứ không quá thích hợp.

Ví như bé Hổ ngã xuống hồ tắm, vô ý lộ ra hình dáng Bạch Tiểu Nguyệt Nha.

Tam Nương từ giường trong khuê phòng đổ xuống, lập tức ngồi xuống.

Còn có Lạc nữ hiệp lần đầu tiên chữa trị cho hắn, ánh mắt ngại ngùng xấu hổ nắm eo quần, lại chậm rãi bị hắn kéo ra, nếu như không phải ánh sáng mờ tối trong ao thì thật không thấy gì cả, phỏng chừng còn thêm một Đại Ngây Ngốc...

Dạ Kinh Đường không hiểu tại sao mình lại suy nghĩ những hình ảnh này, muốn tĩnh khí ngưng thần quét tạp niệm ra, nhưng càng không nghĩ tới thì đầu óc càng loạn, trong lòng chắc chắn là Ô Vũ Thảo đang suy nghĩ lung tung, nước trong nồi bốc lên sương trắng.

Dạ Kinh Đường khôi phục tinh thần, mang nước nóng bỏ vào thùng gỗ, cầm theo đi ra phòng bếp chuẩn bị trở về phòng.

Nhưng mới vừa bước ra cửa lại ngạc nhiên phát hiện bên cạnh cửa có một bóng người đang đứng!

Bóng người đứng cạnh cửa, cách nhau chỉ có hai thước, mặc quần áo màu trắng, sắc mặt tái nhợt một mảnh, còn vô thanh vô tức không có bất kỳ động tĩnh gì đến mức Dạ Kinh Đường có thể đoán được.

Từ khi Dạ Kinh Đường tiến vào Võ Khôi, chưa bao giờ có tiền lệ bị người khác mò đến bên cạnh, không kịp đề phòng thấy một cái quỷ ảnh đứng trước mặt, tay trái lúc này cầm chuôi đao.

Quỷ ảnh đứng ở cửa hù dọa người ta có thể vô thanh vô tức mò tới nơi đây, hiển nhiên cũng không phải là hạng người hời hợt.

Rặc rặc!

Đao của Dạ Kinh Đường mới bay được ba tấc đã bị chuôi đao của đối phương ép vào vỏ đao, đồng thời tay phải cũng bị ngăn cản lại.

Dạ Kinh Đường phản ứng cực nhanh, tay phải bị chặn lại trong nháy mắt đã đổi thành Thính Phong Chưởng, tay tùy khí mang theo cánh tay nhỏ của đối phương, đồng thời đầu vai ép sát vào trong ngực, ý đồ đánh đối phương bay ra ngoài.

Vừa mới động thủ, Dạ Kinh Đường lại ý thức được trước mặt là ai, trong lòng thầm nghĩ không ổn, lập tức cưỡng ép thu lực trên vai đối phương để tránh làm đối phương bị thương.

Điều khiến Dạ Kinh Đường không ngờ tới là người trước mặt thân pháp càng lúc càng nhẹ nhàng, một bả vai áp lên, chỉ cảm thấy thân đối phương như tơ liễu theo gió, theo đầu vai trượt ra, căn bản không có lực.

Nếu như không phải có hai chướng ngại vật mềm mại, căn bản không cảm giác được đụng vào người.

Dạ Kinh Đường tựa lên trên liền hoàn toàn giảm lực, sau đó nhanh chóng lùi lại, muốn thu tay lại nói chuyện.

Người trước cửa không biết tại sao khi hắn dừng tay đối phương lại khí thế tăng vọt, tay phải nắm chuôi đao trước người.

Chỗ cửa Lang Phòng loé lên tia hàn quang!

Ánh mắt Dạ Kinh Đường khẽ thay đổi, vội vàng lui nửa bước lại giơ tay lên: "Nữ hiệp chậm đã! Người một nhà."

Tiết Bạch Cẩm đứng trước cửa, khoác áo choàng, đeo mặt nạ bạch ngọc, không nhìn thấy biểu lộ khuôn mặt nhưng từ trong ra ngoài đều lộ ra một cỗ hùng khí thanh lãnh kiêu ngạo, tay phải cầm đao chĩa về hướng Dạ Kinh Đường. Sau khi trầm mặc một chút, nàng mở miệng khàn khàn: "Gặp mặt với cường địch hẹp lộ, sinh tử chỉ trong nháy mắt, vì sao đột nhiên thu lực?"

Dạ Kinh Đường khẽ nâng hai tay lên, bất đắc dĩ nói: "Còn chẳng phải ta đã nhận ra giáo chủ à?"

"Nhận ra ngươi còn dám đánh?"

"Học nghệ không tinh, không thu lại lực, lỗi của ta..."

Tiết Bạch Cẩm đặt câu hỏi là bởi vì Dạ Kinh Đường cọ xát không nhẹ không nặng, vừa đúng chỗ tốt, đều là cố ý làm như vậy.

Mắt thấy Dạ Kinh Đường không giống giả bộ, Tiết Bạch Cẩm mới chậm rãi thu liễm khí thế, kéo kiếm hoa ra đem Ly Long Đao chắp sau lưng: "Phản ứng rất nhanh, những phương diện khác cũng phải đuổi kịp, nếu không lãng phí thiên phú một cách vô ích."

Chương 946 - Dạ phu nhân!

Chương 946: Dạ phu nhân!

Như thể ánh trăng chiếu qua sân sau khách điếm, hai thùng nước ngoài cửa bốc lên hơi nóng nhàn nhạt.

Dạ Kinh Đường đứng trước cửa, sau khi xác định đại giáo chủ trước mặt đã tỉnh táo lại, mới tiến lên một bước: "Giáo chủ nói đúng lắm, sau này chắc chắn ta sẽ tiếp tục nghiêm khắc hơn. Sao Giáo chủ lại ở đây? Ngưng Nhi đâu?"

Tiết Bạch Cẩm đảo người cầm trường đao, thân hình thẳng tắp, mang theo cảm giác cự nhân ngàn dặm, khẽ nghiêng đầu nói: "Ngưng Nhi là phu nhân chính thống của Bình Thiên Giáo ta. Trước khi tái giá, ngươi phải xưng Giáo Chủ phu nhân."

Dạ Kinh Đường há hốc mồm, nghĩ lại cũng không để ý, sửa lại nói: "Được, Giáo Chủ phu nhân đâu? Có ở trấn nhỏ không?"

"Ngưng Nhi nghỉ ngơi ở khách điếm. Ta và nàng ấy lên thuyền ở bến tàu, chuẩn bị đi Giang Châu một chuyến."

Giang Châu? Dạ Kinh Đường còn trông cậy vào việc Ngưng Nhi trở về kinh thành, nghe thấy lời này đương nhiên nhướng mày, dò hỏi: "Đi Giang Châu làm gì?"

Tiết Bạch Cẩm giải thích: "Lần trước tại Bất Quy Nguyên phát hiện chút manh mối, Ngọc tỷ và Thiên Tử kiếm có thể liên quan tới Giang Châu Tiêu Sơn Bảo nên đi tới tìm thử xem. Tổ tịch của Ngưng Nhi cũng ở Giang Châu, thuận tiện cùng nàng về nhà tế tổ."

Dạ Kinh Đường cảm thấy chuyện thê tử về quê như vậy, hẳn

là tướng công danh chính ngôn thuận đi theo, suy nghĩ một chút rồi nói: "Khi nào thì đi?"

"Thuyền đến liền đi."

"Hả..."

Tiết Bạch Cẩm cũng không nói nhiều trong những chuyện này, quay đầu lại dò hỏi: "Ngươi xong việc không trở về kinh thành, chạy tới Nhai Châu làm gì?"

Dạ Kinh Đường thu hồi tạp niệm, thuận miệng nói: "Mấy ngày trước đây Đoạn Thanh Tịch đánh nhau ở Hồng Sơn, chuẩn bị đi báo thù."

Tiết Bạch Cẩm nghe vậy không nhiều lời, khẽ gật đầu quay người đi ra ngoài.

"Hả?"

Dạ Kinh Đường sửng sốt, đao của hắn vẫn còn trên tay Tiết Bạch Cẩm, lập tức đuổi theo dò hỏi: "Cô đi đâu?"

"Ngươi tắm trước đi, ta đi Đoạn Bắc Nhai một chuyến, mang đầu người trở về. Ngày mai ngươi trở về kinh thành, giúp ta kiểm tra ít đồ..."

Dạ Kinh Đường nghe vậy cũng sửng sốt!

Kính Dương cách Đoạn Bắc Nhai mấy trăm dặm đường, cũng không nói quay đầu lại liền đi giết người?

Còn tắm trước? Đây là muốn cho hắn thay vì đi ngàn dặm lấy đầu thì đi tắm nước ấm hay sao?

Dạ Kinh Đường đánh giá tên tuổi Bình Thiên Giáo Chủ vô địch Chân Sơn, có thể làm được điều ấy, nhưng hiển nhiên hắn không thể đáp ứng, vội vàng ngăn cản Tiết đại nữ hiệp đi đường: "Không

cần không cần, ta có tài đức gì, không dám để Giáo Chủ thay mặt giải quyết..."

Tiết Bạch Cẩm xoay người lại, vẻ mặt kiêu hùng mười phần: "Ngươi là hộ pháp dưới trướng bản giáo, bị người ta đánh. Nếu chưởng giáo như ta không lên tiếng, còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy bắp đùi đen trước mặt không phải thô bình thường, nhưng vẫn giơ tay lên nói: "Bây giờ thân phận bên ngoài của ta là người của triều đình, giáo chủ giúp ta ra mặt..."

Tiết Bạch Cẩm lật nhẹ cổ tay, lấy Li Long Đao ra: "Ta dùng đao của ngươi, che mặt giết người, sau đó ngươi công khai nhận chuyện này là được."

"...?"

Dạ Kinh Đường nghe đến đó, bỗng nhiên cảm thấy không đúng - đại giáo chủ trước mặt này, tùy tiện động tính quá mức, tựa hồ cũng không phải đơn giản là muốn ra mặt cho hắn, càng là khát vọng tìm người đánh nhau.

Nhưng điều này hiển nhiên là đang nhiệt tình hỗ trợ, Dạ Kinh Đường đương nhiên không đáp ứng: "Ta còn muốn cầm danh hiệu Thương Khôi, Giáo Chủ đánh thay ta, nếu chuyện sau này bại lộ, ta và Giáo Chủ đều phải thân bại danh liệt. Việc này để bản thân ta làm thì tốt hơn."

Tiết Bạch Cẩm thấy Dạ Kinh Đường muốn đoạt Thương Khôi, lúc này mới bỏ đi ý niệm hỗ trợ trong đầu, ngược lại nói: "Đoạn Thanh Tịch không phải là hạng người hời hợt, đừng có khinh thường. Đánh không lại liền báo tên ta, Nữ Đế đuổi giết không tới Tây Hải Bắc Lương, nhưng ta có thể, người Tiết Bạch Cẩm ta muốn bảo vệ, trên đời không ai dám động vào một sợi tóc."

Dạ Kinh Đường cảm thấy lời nói của Bạch Cẩm không phải là khí phách bình thường, mấu chốt là có thực lực này, lập tức gật đầu tỏ vẻ bội phục, lại dò hỏi: "Giáo Chủ vừa bảo ta nhanh chóng trở về kinh thành tra xét thứ gì?"

"Tiêu Sơn Bảo khởi nghiệp thời tiền triều luôn giúp hoàng tộc chế tạo binh khí, trong Ngự Sử Quán hẳn là có ghi chép lai lịch. Còn có kỳ ngộ giang hồ, gặp cao nhân học được thần công, chuyện lấy được thần binh có lẽ trong lục địa có ghi chép, ngươi giúp ta tổng hợp một chút."

Những tin tức này đều không phải là bí mật, chỉ là ngoại giới không dễ liên kết, không thuận tiện để triều đình kiểm tra.

Dạ Kinh Đường thấy vậy cười nói: "Cái này đơn giản, ta trở về phân phó một tiếng là được."

Tiết Bạch Cẩm khẽ gật đầu, thân là Giáo Chủ nên thưởng phạt phân minh. Nàng an bài nhiệm vụ nhưng không có ban thưởng gì, luôn có cảm giác xử lý không chu toàn.

Hay là để Ngưng Nhi ở bên cạnh hắn để thưởng, phu nhân tới làm bạn cùng thủ hạ lần này nói ra sợ là có chút không thích hợp...

Bờ môi dưới mặt nạ của Tiết Bạch co giật, muốn nói lại thôi, cuối cùng cảm thấy nên trở về ám chỉ cho Ngưng Nhi một chút thì tốt hơn, lập tức cắm đao vào vỏ bên hông Dạ Kinh Đường, quay người nói: "Đi thôi."

Chương 947 - Suy Nghĩ Lung Tung

Chương 947. Suy Nghĩ Lung Tung

"Ách..."

Kỳ thật Dạ Kinh Đường muốn hỏi Ngưng Nhi ở đó, nhưng nhìn Tiết Bạch Cẩm một bộ dạng người sống đừng đụng vào, suy nghĩ một chút vẫn thôi, đưa mắt nhìn Bình Thiên Giáo Chủ rời đi, nhấc hai thùng nước nóng lên lầu...

Bóng đêm dần buông xuống, trong quán trọ ít người giang hồ nói chuyện phiếm hơn.

Lạc Ngưng nghe "Tướng công đại chiến Đoạn Long Đài" xong, cảm thấy mỹ mãn trở về phòng, tựa người trên giường cầm ngọc bội của Long Đàm chơi đùa, trong lòng cũng nghi ngờ Bạch Cẩm chạy đi đâu, hơn nửa ngày không thấy trở về.

Đang lúc xuất thần, cửa phòng lại truyền đến tiếng động.

Cọt kẹt..t..tttt

Lạc Ngưng nhanh chóng thu ngọc bội vào tay áo, quay đầu nhìn ra cửa. Chỉ thấy Bạch Cẩm đi vào trong phòng, gỡ mạng che mặt xuống, để lộ gương mặt trắng nõn nghiêm túc.

Lạc Ngưng đã quen với bộ dáng này, dò hỏi: "Đi ăn cơm phải không? Không mang cho ta?"

Tiết Bạch Cẩm đi tới trước mặt ngồi xuống, bình thản nói: "Vừa rồi ta ở trên trấn, trông thấy Dạ Kinh Đường và một nữ nhân

tiến vào khách điếm bên cạnh hiệu thuốc."

Hả?

Lạc Ngưng sửng sốt, ngồi thẳng lên một chút, nghi ngờ Bạch Cẩm có phải đang đùa với nàng hay không.

Nhưng Bạch Cẩm chưa bao giờ nói đùa, ánh mắt Lạc Ngưng Nhi thay đổi vài phần, vốn định đứng dậy nhưng lại nhanh chóng ngồi xuống, bày ra dáng vẻ trấn tĩnh tự nhiên, dò hỏi: "Dạ Kinh Đường cũng ở đây? Bên cạnh là ai?"

"Chính là nữ tử lần trước gặp tại Hoàng Minh Sơn, Đông Minh đại vương."

"Hai người bọn họ đang làm gì vậy?"

Tiết Bạch Cẩm cởi giày, ngồi xếp bằng trên giường: "Ngươi quản nhiều như vậy làm gì? Phải lập tức đi Giang Châu, nghỉ ngơi sớm một chút."

"....."

Ta ngủ được ư?

Lạc Ngưng khẽ hít một hơi, trong lòng nhanh chóng quay lại, suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: "Dạ Kinh Đường là giáo đồ của chúng ta, nếu đã ở đây, về tình về lý ta cũng nên qua chào hỏi. Ngươi ngủ trước đi, ta đi tìm hiểu tình hình một chút."

Nói xong không nhanh không chậm đứng dậy, đi ra cửa phòng.

Tiết Bạch Cẩm thấy cảnh này âm thầm lắc đầu, tự nhiên không hỏi nhiều...

Ở một hướng khác.

Trong phòng ánh nến thăm thẳm.

Phạm Thanh Hòa nằm nhoài trên gối, sau khi uống thuốc, sắc mặt đã hồng nhuận phơn phớt hơn trước, trên trán lấm tấm mồ hôi, dưới tác dụng lung ta lung tung của độc dược và giải dược, có chút choáng váng.

Không biết bao lâu sau, bên ngoài truyền đến bước chân, tiếp theo cửa phòng mở ra.

Dạ Kinh Đường xách theo hai thùng nước nóng đi vào, dùng chân đóng cửa lại, dò hỏi: "Cảm thấy thế nào rồi?"

"Tốt hơn nhiều rồi, chỉ là có chút choáng váng, ngủ một giấc là tốt rồi."

Dạ Kinh Đường đặt thùng nước nóng xuống, lại xuống lầu tìm vài cái khăn lông sạch sẽ, đi tới trước giường, vén màn ngồi xuống: "Khai nắp bình lửa xong không thể đụng nước, lát nữa dùng khăn lau thân thể. Sau lưng thế nào?"

"Không sao, giúp ta rút ra đi."

Dạ Kinh Đường thấy vậy lấy tay đè lên lưng, rút ống trúc ra.

Ầm

Làn da Phạm Thanh Hòa cực trắng, nhổ bình lửa trừ độc sau lưng xuất hiện vết đỏ tím đen, còn có vết máu, có thể nói nhìn thấy mà giật mình.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy, miễn nhíu mày, dùng khăn khô nhẹ nhàng dính máu, dò hỏi: "Đau không?"

"Làm sao có thể đau, cảm giác toàn thân đều thoải mái rất nhiều, thoạt nhìn là nghiêm trọng mà thôi."

Phạm Thanh Hòa ghé đầu trên gối, nghiêng đầu nhìn ánh mắt Dạ Kinh Đường cẩn thận từng li từng tí, trong lòng có chút ngượng

ngùng, đang âm thầm chuẩn bị nói gì đó chợt nghe bên ngoài truyền đến bước chân.

Bước đi...

Dạ Kinh Đường dừng bước, cảm thấy tiếng bước chân có chút quen thuộc, quay đầu nhìn về phía cửa.

Người ngoài cửa phát hiện trong phòng không có động tĩnh, nhẹ giọng nói một câu: "Là ta."

Sau đó liền bước nhanh đến trước, đẩy cửa ra.

Cọt kẹt..t..tttt

Phạm Thanh Hòa đang suy nghĩ ai, quả thực không ngờ đối phương lại trực tiếp đẩy cửa, vội vàng muốn lăn vào trốn trong chăn, nhưng nhìn thấy gương mặt tuyệt sắc lộ ra ngoài cửa - Dạ Kinh Đường này có tình nhân không?

Phạm Thanh Hòa đang ở trên giường đột nhiên thấy thê tử Dạ Kinh Đường đến phòng điều tra, tự nhiên không dám lăn trong chăn nữa, có thể là vì phòng ngừa hiểu lầm, vội vàng ngồi dậy, muốn bày ra thân hình, Lạc Ngưng đang đứng trên cầu thang liền nghe ra hai người đang chữa thương, vốn còn ôm tâm tư nghĩ bậy bạ.

Trong nháy mắt đẩy cửa, nàng liền nhìn thấy nữ tử đang ngồi trên giường, cái gì cũng không mặc, còn có hai vật làm cho người ta tức chết, bắn vài cái trước mặt nàng.

Ầm Ầm

Sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

Lạc Ngưng ngẩn ngơ.

Phạm Thanh Hòa cũng nằm sấp mơ màng, ngồi dậy mới phát

hiện không đúng, chân tay luống cuống vội vàng kéo chăn mền lên che chắn, sắc mặt đỏ lên: "Cô đừng hiểu lầm, ta... Chúng ta không làm gì cả... "

Được, chuyện này không giải thích còn đỡ, vừa giải thích, ngay cả Dạ Kinh đường cũng bắt đầu chột dạ.

Chương 948 - Ngưng Nhi Tới Tìm

Chương 948. Ngưng Nhi Tới Tìm

Dạ Kinh Đường liền nghiêng người ngồi trước mặt, vốn giúp Phạm Thanh Hòa lau lưng, Phạm Thanh Hòa bỗng nhiên lật lên, cảnh tượng kéo chăn mền lại rơi vào đáy mắt.

Tuy trong lòng lập tức quay trăm vòng, nhưng Dạ Kinh Đường không mất chừng mực, vội vàng vịn bả vai: "Cô đang bị thương, đừng cử động mạnh."

Lạc Ngưng ở cửa ra vào, tuy rằng khiếp sợ trước cảnh tượng cô gái này cởi bỏ còn lớn hơn, nhưng lông mày dựng thẳng vẫn chưa xuất hiện. Dù sao lần trước trong Hoàng Minh Sơn, nàng đã thấy nữ đại vương trang điểm xinh đẹp ngồi ăn tối với Dạ Kinh Đường.

Lạc Ngưng nhanh chóng đóng cửa lại, duy trì vẻ trấn tĩnh trước mặt thần tiên, dò hỏi: "Nàng bị thương? Sao trên lưng lại thế này? Nghiêm trọng vậy sao?"

Phạm Thanh Hòa vội vàng không kịp chuẩn bị gì, hận không thể đào hố chôn mình.

Nàng được dìu lên trải giường, căn bản không dám đối diện với nữ hiệp lạnh lùng trước giường, chỉ nhỏ giọng nói: "Ta không sao, sao Lạc cô nương lại tới đây... Ừ... các người cứ nói chuyện đi, ta nghỉ ngơi một lát."

Dạ Kinh Đường biết Phạm Thanh Hòa sợ muốn chết, dù hoảng

sợ cũng không thể không để ý thương thế, thấy Ngưng Nhi tới liền đem khăn lông đưa cho nàng, đứng dậy kéo rèm: "Vừa nhổ bình thuốc trừ độc, muội giúp cô ấy lau đi."

"Không cần không cần."

Phạm Thanh Hòa muốn chết rồi, đưa tay định khép trướng lại.

Nhưng Lạc Ngưng không nhăn nhó như vậy, trong lòng thầm thừa nhận cô nương mới tới này là muội muội, dĩ nhiên là lấy ra khí phách của Dạ phu nhân ngồi xếp bằng bên giường, vén rèm che lên, tiếp theo liền đưa tay vặn vẹo trên mông nhỏ vỗ một cái:

"Nằm xuống!"

Giọng điệu không tính hung ác nhưng rất uy nghiêm, giống như lúc huấn luyện Tiểu Vân Ly.

Trong màn che lập tức yên tĩnh lại.

Đáy mắt Phạm Thanh Hòa có chút khó tin, nhưng dưới tình huống quẫn bách đến cực điểm, thật đúng là không dám nói gì, bản năng thành thật nằm rạp xuống, trong lòng chỉ cảm thấy tướng mạo hung ác của thê tử Dạ Kinh Đường này chả trách có thể nắm Kinh Đường trong tay.

Ngoài màn che, Dạ Kinh Đường nghe thấy động tĩnh bên trong, tay phải khẽ nâng lên, ánh mắt cũng khó mà tin nổi.

Vốn hắn ngăn Ngưng Nhi có chút vô lễ, nhưng nhìn thấy Phạm Thanh Hòa thật thà nằm úp sấp, tự nhiên không tiếp tục nhiều lời nữa, chỉ đưa tay vuốt trán, trước đi xuống lầu lại mở một gian phòng.

Lạc Ngưng hai má lạnh như băng, làm việc tương đối nhanh nhẹn, lau sạch sau lưng, thấy Phạm Thanh Hòa bởi vì trúng độc mà đổ mồ hôi, trên người còn dính chút bụi đất, cũng rất thành

thật để Dạ Kinh đường dùng mâm gỗ chứa nước ấm, đem khăn lông thấm ướt vắt khô giúp lau chùi.

Phạm Thanh Hòa vốn định tự mình đến đây, nhưng thấy sắc mặt nghiêm túc của Ngưng Nhi cô nương, thật sự không tiện mở miệng.

Mới đầu lau mặt còn đỡ, nàng chỉ nhắm mắt giả chết, nhưng dần dần liền phát hiện Ngưng Nhi cô nương không lộ ra ngoài chút nào, từ cổ cọ sát đến xương quai xanh, thậm chí còn đang lau xuống.

Tuy nói đều là nữ nhân, nhưng Phạm Thanh Hòa hiển nhiên không cho rằng yêu nữ như vậy, sắc mặt lúng túng mở miệng: "Cái này... Nếu không tính..."

Lạc Ngưng đang âm thầm quan sát kích thước của nó, thấy Phạm Thanh Hòa còn thẹn thùng, bèn dò hỏi: "Vậy để Dạ Kinh Đường đến đây?"

"Hả?"

"Dạ Kinh Đường, tới đây."

"À! Không cần không..."

Phạm Thanh Hòa có chút không hiểu đường quay đầu của Ngưng Nhi cô nương, vội vàng nhận lấy khăn mặt, mỉm cười: "Ngưng Nhi cô nương thật hiền lành, đa tạ, ta tự làm được rồi."

Lạc Ngưng thấy vậy cũng không nhúng tay, quay đầu vén rèm lên, kết quả cử động này khiến Phạm Thanh Hòa sợ hãi không ít, vội vàng kéo chăn mền che chắn; cũng may Dạ Kinh đường cũng không giữ bên ngoài chờ kinh hỉ, ngồi bên cạnh bàn trà nhìn không chớp mắt.

Lạc Ngưng đi giày thêu, đứng dậy khép cửa sổ lại, đi tới trước

mặt Dạ Kinh Đường vốn định nói chuyện nhưng sau khi quay đầu lại nhìn giường chiếu rồi đi ra ngoài.

Dạ Kinh Đường tự nhiên ngầm hiểu, đứng dậy đi theo ra ngoài phòng, kéo cửa ra, quay đầu lại liền thấy Ngưng Nhi đứng trong lối đi nhỏ, khoanh hai tay, bày ra tư thế thanh lãnh của nương tử đang tức giận.

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt, muốn ôm bả vai.

Lạc Ngưng lại hơi vặn vai, không cho Dạ Kinh đường ôm, còn nói một câu: "Người trong phòng vừa trắng vừa lớn, huynh ôm muội làm gì?"

Dạ Kinh Đường giơ tay lên: "Hừ, đừng nói lung tung. Vừa rồi nếu không phải muội vào dọa Phạm cô nương, ta cái gì cũng không thấy, phát hiện không đúng, ta lập tức chuyển ánh mắt đi..."

Lạc Ngưng nửa điểm cũng không tin, quay đầu đi không phản ứng.

Dạ Kinh Đường có chút bất đắc dĩ, giơ tay lên dò hỏi: "Buổi tối muội có về không?"

"Bạch Cẩm ở khách điếm, sao muội không trở về được? Muội chỉ tới đây chào hỏi huynh, huynh nghĩ muội tới làm gì?"

Dạ Kinh Đường chắc chắn không nỡ để Ngưng Nhi đi, suy nghĩ một chút, giơ tay vuốt vai trái: "Ta cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn tâm sự không ít chuyện phát sinh mấy ngày nay..."

Lạc Ngưng nhìn thấy động tác này, ánh mắt hơi ngưng lại, kéo cổ áo Dạ Kinh Đường ra xem xét, phát hiện bên trong còn quấn băng, lập tức cuống lên: "Huynh bị thương à?"

"Không sao, chỉ là bị trúng một thương của Đoạn Thanh Tịch, không nghiêm trọng..."

"Huynh..."

Ánh mắt Lạc Ngưng đầy giận dữ, vội vàng dìu Dạ Kinh đường đi tới phòng bên cạnh, ngồi lên ghế bên cạnh: "Bị thương mà huynh còn ra đánh nhau? Không muốn sống nữa à? Vị nữ vương gia kia coi huynh là con lừa sai khiến à?"

Chương 949 - Chỉ có nữ hiệp này nặng cân cũng muốn chết

Chương 949. Chỉ có nữ hiệp này nặng cân cũng muốn chết

Dạ Kinh Đường thuận thế ôm Ngưng Nhi ngồi trên đùi: "Thật không sao mà, đã gần như khỏi rồi. Hơn nữa là tự ta đi ra, Tĩnh Vương cũng không ngăn được..."

"Huynh còn nói tốt cho nàng ta? Tam Nương cũng thật là, biết rõ huynh bị thương còn không lôi kéo, muội trở về không thể không trừng trị nàng..."

Lạc Ngưng cởi băng vải, phát hiện miệng vết thương xác thực không nghiêm trọng, đã sắp lành rồi mới thầm thở phào nhẹ nhõm, lại bắt đầu lục lọi khắp nơi xem nơi khác có vấn đề hay không.

Dạ Kinh Đường tự nhiên tùy ý để Ngưng Nhi sờ soạng, mỉm cười nói: "Thật không có sao, chỉ là hôm nay đánh tới đánh lui có chút đau lưng nhức mỏi, muội có muốn giúp ta ấn xuống hay không?"

"....."

Lạc Ngưng sao lại không hiểu dụng ý của tiểu tặc này, khẽ hít một hơi, nhưng cuối cùng vẫn là đau lòng nhiều, đè Dạ Kinh Đường lên giường, quỳ xuống trước vai: "Huynh nhìn Bạch Cẩm xem, từ khi rời núi đến bây giờ chưa từng bị thương, cho tới bây giờ đều là nàng đánh người ta chứ không có ai đánh lại nàng, khiến người ta bớt lo. Huynh thì tốt rồi, đến một chỗ, không giết hai người bị thương lừa gạt một cô nương, cũng chẳng giống nhau..."

"Giết người bị thương là không còn cách nào khác, ta nào có lừa gạt cô nương đâu."

"Có hay không trong lòng huynh biết rõ."

"Ha ha..."

Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ cười một tiếng, suy nghĩ một chút rồi quay đầu lại: "Muội muốn đi Giang Châu?"

Lạc Ngưng cảm thấy không tiện, liền cưỡi sau lưng, nắm bả vai dày rộng: "Mai mốt đi rồi, sau đó trở về Nam Tiêu Sơn, hai năm nữa có duyên gặp lại."

Dạ Kinh Đường không tin lời này, dù sao Tiểu Vân Ly vẫn còn trong tay hắn, hắn trở mình nằm trên gối, nắm lấy tay Ngưng Nhi: "Tiết Giáo Chủ không thể đi một mình?"

Lạc Ngưng kỵ ở trên bụng, có lẽ sợ đè nén không thoải mái, liền ngồi về phía sau một chút: "Một mình đi lại trong giang hồ cô đơn lắm sao? Trước kia lúc ta một nghèo hai trắng, cô ấy dẫn ta đi lang bạt khắp nơi chưa từng chê ta yếu ớt không thể đánh lại ai. Bây giờ có chỗ dựa, ta mặc kệ cô ấy, chẳng lẽ lại làm người bội tín bội nghĩa?"

"Cũng đúng. Đi Giang Châu một lần, đi đi về về ít nhất là một hai tháng, ừm... Mấy ngày nay ta giải quyết xong Đoạn Thanh Tịch thì không còn việc gì nữa, sau khi về kinh thành, xem có thể tranh thủ một chút, đưa Thái Hậu về Giang Châu nghỉ ngơi... "

Ánh mắt Lạc Ngưng khẽ động, hiển nhiên cũng muốn cùng Dạ Kinh Đường trở về quê cũ, mang tướng công đi tế bái liệt tổ liệt tông. Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Thái Hậu hồi hương không phải việc nhỏ, sao có thể nói đi giống như người giang hồ, đi là đi ngay, phỏng chừng cũng chờ xuân đến. Qua mấy tháng nữa, ta thúc giục Bạch Cẩm chạy nhanh một chút là được, chúng ta chờ

lần sau đi."

Khóe miệng Dạ Kinh Đường khẽ nhếch, nhìn ánh mắt không nỡ của Ngưng Nhi, nắm tay kéo nàng lại gần một chút: "Lát nữa muội còn phải trở về, không bằng vừa tán gẫu vừa ấn xuống?"

Lạc Ngưng trông có vẻ không muốn nhưng vẫn cúi đầu hôn, buông màn che xuống, sau đó dựa theo ánh mắt Dạ Kinh Đường ra hiệu đi về phía trước một chút, tay cầm dưa hấu, có vẻ ghét bỏ nhìn sang nơi khác: "Tâm tính không đổi cũng không sợ buồn chết."

"Chỉ có nữ hiệp này nặng cân cũng muốn chết, hu hu hu."

"Hừ..."

Ánh trăng chiếu xuống hào quang ảm đạm, lưu lại bóng dáng đan xen khắp nơi trong rừng tùng, cũng chiếu sáng vết tích chiến đấu đầy đất cùng một cỗ thi thể đầu thân lìa khỏi cổ.

Phụt phụt phụt.

Chim Chim xù lông xuyên qua rừng núi đáp trên cành lá, đưa mắt nhìn ra xung quanh.

Sau đó không lâu, nữ tử bạch y rút kiếm như tuyết, chậm rãi đi vào rừng tùng, gió đêm vén màn lụa trắn, lộ ra bờ môi hồng nhuận phơn phớt, ký hiệu Âm dương trên kiếm lúc ẩn lúc hiện dưới ánh trăng.

Buổi sáng Dạ Kinh Đường cùng Phạm Thanh Hòa cùng nhau đuổi theo hướng Đông Nam, chậm chạp chưa về, người trên thuyền tự nhiên lo lắng cho an nguy của hai người, chờ đêm tối còn chưa thấy về, Đông Phương Ly nhân liền ngồi không yên, để Tuyền Cơ Chân Nhân ra ngoài tìm kiếm.

Chim Chim từ trên cao bay về phía Đông Nam, không tìm được người, nhưng rừng tùng bị phá hư quá nghiêm trọng, từ trên trời

nhìn xuống, trong rừng tuyết có một vòng tròn lớn màu đen rõ ràng, cho nên trước tiên đã tìm tới nơi này.

Tuyền Cơ Chân Nhân quan sát dấu vết để lại trong rừng tùng, có thể xác định Dạ Kinh Đường giẫm trúng Thất Tuyệt Trận, đã phá vỡ trận pháp rời đi, tính mạng không lo; nhưng theo ngân châm tiện tay ném trên mặt đất, hẳn là cũng bị thương, không lập tức trở về, chỉ có thể nói là đang chữa trị ở nơi nào đó.

Mặc dù vận khí Tuyền Cơ Chân Nhân không tốt, tìm Minh Long Đồ mười năm không có thu hoạch, nhưng có thể cắn Phạm Thanh Hòa hơn nửa năm, năng lực truy tung cũng không kém. Trong rừng tùng quan sát chốc lát, tìm được dấu chân hai người lưu lại rất nhỏ, thông qua lực lượng nông sâu phán đoán phương hướng và khoảng cách phi thân, tính ra bước tiếp theo, truy tung ra ngoài sơn lâm.

Đuổi theo chưa được mấy bước, Tuyền Cơ Chân Nhân liền phát hiện dấu chân hai người lưu lại đã biến thành một người, từ dấu chân Dạ Kinh Đường nhìn qua độ nông sâu, nếu không khiêng chính là cõng.

Chương 950 - Muốn Ta Bồi Tội

Chương 950. Muốn Ta Bồi Tội

Hai con ngươi Tuyền Cơ Chân Nhân giật giật, cũng không biết nghĩ tới chuyện gì không đứng đắn, đang thầm suy nghĩ, bên tai khẽ nhúc nhích, nghe được phía trên sườn núi truyền đến động tĩnh rất nhỏ.

Tơ răng rắc...

Chim Chim trên cây cũng trở nên cảnh giác, ngẩng đầu nhìn về phía sườn núi cảnh báo:

"Chít chít..."

Tiếng rống đêm dài âm u truyền ra giữa rừng tùng, không quá đột ngột, chỉ khiến nơi hoang sơn dã lĩnh thêm vài phần thâm sâu quỷ quyệt.

Tuyền Cơ Chân Nhân cầm theo Hợp Hoan Kiếm đứng ở trong rừng, giương mắt nhìn lên, có thể thấy được trên đỉnh sườn núi có hai đạo nhân ảnh đi ra.

Cầm đầu là một ông lão vận thanh y, bên cạnh là một người dùng thương khoác áo choàng màu đen, đang nhẹ giọng trò chuyện với nhau:

"Nếu ngươi trực tiếp tới đây, giữa trưa có thể đụng phải Dạ Kinh Đường hỗ trợ Thất Tuyệt trận, chắc chắn hắn phải chết..."

Nói đến đây, chợt im bặt lại.

Lão giả và người cầm thương phát hiện không đúng, đều nhìn

về phía rừng tùng bừa bộn đầy đất, ánh mắt rơi vào trong rừng vô thanh vô tức giống như nữ tử mặc áo trắng u hồn.

Vù vù vù

Gió đêm phất qua rừng, kéo mạng che mặt của nữ tử xuống, ngoài ra không còn tạp âm, tựa hồ lại biến thành tử địa không một tiếng động như lúc ban đầu.

Đoạn Thanh Tịch sớm nhận được tin tức, vừa vội vàng chạy tới, gặp người không rõ trên chiến trường, đáy lòng tự nhiên sinh ra khí thế cẩn thận dò xét nữ tử, lại nhìn bội kiếm trong tay, xác nhận thân phận của nàng, trong rừng tùng liền truyền đến một thanh âm:

"Thiên Cơ Môn Thẩm Lâm Thẩm hộ pháp, ngược lại đã lâu không gặp, sao ngài cũng tới Đại Ngụy?"

Thanh âm nhẹ nhàng linh hoạt kỳ ảo mang theo ba phần bất cần đời, nghe tựa như Tán Tiên trên trời, nghiêng đầu cúi đầu nói chuyện với phàm nhân.

Thẩm Lâm mới đầu cũng suy đoán nàng này có phải là Đạo lão nhị của Nam triều hay không, nhưng nghe được tiếng yêu khí trong lời nói, ánh mắt liền ngưng tụ, hiện ra ba phần tức giận:

"Nguyên lai là yêu nữ ngươi! Ba năm trước, ngươi tự tiện xông vào cấm địa Thiên Cơ Môn ta, đả thương môn nhân ta trộm đi văn hiến, lão phu tìm khắp Đại Lương cũng chưa tìm được tung tích của ngươi, thì ra ngươi trốn ở Nam triều..."

Hả?

Bội kiếm im lặng nhận ra đây là Đế Sư Tuyền Cơ Chân Nhân, đang do dự có nên đi trước hay không, để tránh bại lộ thân phận ảnh hưởng đến cục diện phía sau. Nghe thấy Thẩm Lâm nói lời này, hắn không khỏi sững sờ, hơi nghiêng đầu hỏi thăm:

"Lục Băng Hà còn đi tới mạo phạm Cơ Môn?"

"Chắc chắn là nàng, giọng điệu này có hóa thành tro lão phu cũng nhận ra được."

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không có ý phủ nhận lời tố giác của Thẩm Lâm, dù sao những năm qua nàng vì tìm Minh Long đồ, cũng giống như Phạm Thanh Hòa, cơ hồ lật ngược thương khố thư phòng các đại môn phái.

Phần lớn những việc này đều nằm trên đầu Bắc Lương Đạo Thánh, nhưng Thiên Cơ Môn lại khác, Thiên Cơ Môn phụ trách nghiên cứu quân giới cho triều đình, tu trúc thành phòng thủ, những thứ quan trọng có thể tưởng tượng ra được.

Tuyền Cơ Chân Nhân thân là đế sư Nam Triều, khi thăm dò tình báo Bắc Lương hoàn toàn nằm trong bổn phận, nàng lẻn vào Cơ Môn, tự nhiên bắt được cái gì.

Bởi vì tướng ăn quá khó coi, khác biệt quá lớn so với tác phong của Phạm Thanh Hòa mới bị Thiên Cơ Môn phát hiện là hai người.

Thấy Thẩm Lâm giận dữ, Tuyền Cơ Chân nhân đáp lại:

"Thẩm hộ pháp muốn như thế nào? Còn chuẩn bị để ta bồi tội?"

Thẩm Lâm nghe nói đối phương là Tuyền Cơ Chân Nhân, thù mới hận cũ thù nước hận nhà đều tại đây, cũng không còn gì để nói, nhìn về phía Đoạn Thanh Tịch:

"Nàng nhận ra lão phu, nếu để cho nàng chạy thoát, ngươi làm việc sẽ có bất lợi, không bằng tốc chiến tốc thắng."

Đoạn Thanh Tịch thấy vậy cũng không nhiều lời, đầu đội nón rộng vành che khăn đen kín mặt, cầm thương đi xuống rừng tùng, bày ra tư thế không khác bao nhiêu so với Tả Hiền Vương Lý Giản.

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm thấy thương khách này hẳn là Đoạn Thanh Tịch, nhưng không thấy được tướng mạo mấy lần trước, cũng không thể chắc chắn, lập tức nhấc Hợp Hoan kiếm đứng thẳng, bình tĩnh nhìn bóng người đang đi tới trên sườn núi.

Rặc rặc...

Ánh trăng như sương, bước chân nhẹ lướt qua lớp tuyết, từ trong rừng tùng truyền ra.

Trong rừng tùng tuyết đọng bị phong ba ban ngày nhấc lên, mặt đất đen kịt hiện ra hình tròn, bên trong tất cả đều là thân cây trụi lủi.

Đoạn Thanh Tịch bước từng bước như núi, ánh mắt khóa chặt Tuyền Cơ Chân Nhân, rất nhanh đi tới biên giới đất đen, tại thời điểm chân phải bước vào đất đen mềm, mũi chân lặng yên phát lực!

Ầm ầm -- giữa rừng tùng truyền ra một tiếng sấm rền, mặt đất màu đen bỗng lõm xuống tạo thành một cái hố.

Lúc đầu Đoạn Thanh Tịch không nhanh không chậm dừng lại, thân hình như long mãng thoát cương, một tia sắc lạnh mang ở phía trước, cơ hồ trong nháy mắt xuyên qua rừng tùng, dư kình ngạnh sinh trên mặt đất kéo ra một cái lỗ hổng.

Đúng vào lúc này, trong rừng vang lên tiếng linh kiếm kêu.

Tuyền Cơ Chân Nhân cầm kiếm đứng thẳng, không thấy ra tay thế nào, thân hình giống như tuyết bay lên, bay ngược ra sau, trong tay cầm thanh kiếm dài ba thước ra khỏi vỏ, mũi thương đâm tới vô cùng chuẩn xác.

Chương 951 - Phi Châm

Chương 951. Phi Châm

Xoạt xoạt

Không có tiếng nổ vang kinh thiên động địa, thanh âm trong trẻo như chuông gió.

Đoạn Thanh Tịch đâm một thương về phía trước, khí kình còn chưa kịp bộc phát, nữ tử bạch y còn cách hơn một trượng liền theo kiếm, nháy mắt kéo dài khoảng cách.

Cảnh tượng này tạo cho Thẩm Lâm một cảm giác tựa như Đoạn Thanh Tịch dồn toàn lực vào một thương, đâm trúng không có lá phi, không chỉ không thể dùng hết sức, thậm chí cũng không cảm giác được nữ tử áo trắng kia biểu hiện ra bất kỳ khí thế gì, giống như thân thể thật sự không có trọng lượng, đơn giản bị thương phong đẩy ra ngoài.

Xào xạc ào - Trường thương của Đoạn Thanh Tịch xuất ra, hai con ngươi ngưng lại, tay phải mãnh liệt xoay thương như rồng, trước người mang theo mấy chục đạo thương ảnh truy kích bạch y nữ tử phía trước.

Nữ tử phía trước hiển nhiên không phải là loại không rễ không lá, mà là bát khôi đệ tam!

Giữa rừng tùng đinh đinh lóe ra một chuỗi đốm lửa.

Tuyền Cơ Chân Nhân cầm Hợp Hoan kiếm liên tục điểm mũi thương, thân hình cũng theo đó thoái lui ra sau mấy chục trượng. Lúc đến sát biên giới vùng đất tối đen, mũi chân nàng bỗng nhiên

bay vọt lên, né tránh một thương đâm thẳng đến, mũi kiếm điểm lên mi tâm.

Đoạn Thanh Tịch cầm trường thương dài chín thước, không có khả năng bị một thanh kiếm ở bên ngoài mũi thương điểm vào mi tâm, thấy vậy trực tiếp băng kích hạ bàn.

Nhưng khiến người ta không nghĩ tới chính là Tuyền Cơ Chân Nhân lăng giữa không trung, còn cách một trượng, trường kiếm trực tiếp đâm ra.

Trong tiếng xé gió bén nhọn, ba thước Hợp Hoan kiếm như mũi tên rời cung, từ trong tay bắn nhanh ra, đuôi kiếm mang theo một ống tay áo màu trắng như bạch xà xuất động lao thẳng vào mặt.

Chiêu này là thủ pháp nhuyễn thương, thế tới cực nhanh khó lòng phòng bị, đổi lại là người bình thường thì phải bàn giao ngay tại chỗ.

Nhưng Đoạn Thanh Tịch đối đầu với Tuyền Cơ Chân Nhân không có nửa điểm khinh địch, tình hình không đúng, trường thương bên trên lập tức đổi thành nâng đỉnh, dùng cán thương đánh bay Hợp Hoan kiếm.

Tiếng leng keng giòn vang, Hợp Hoan kiếm kéo ống tay áo màu trắng bị kéo căng lên giữa không trung.

Thân hình Tuyền Cơ Chân Nhân chưa kịp rơi xuống đất, cánh tay trái đã vung về phía trước, một ống tay áo màu trắng khác mang theo kình phong doạ người đánh thẳng đến ngực và bụng Đoạn Thanh Tịch.

Ống tay áo màu trắng mềm mại đặt ở trong tay Tuyền Cơ Chân Nhân lại tựa như roi thép, phá không đi mà trực tiếp mang theo —— —— một tiếng nổ đùng ——

Đoạn Thanh Tịch không tùy tiện đón đỡ, lúc này nghiêng người né tránh một kích vào ngực và bụng, không ngờ dư quang lại thấy dưới ống tay áo hiện ra hai điểm kim mang, sau đó dưới xương sườn truyền đến cảm giác như kim đâm.

Kim châm trong nháy mắt cắm vào da thịt!

Đoạn Thanh Tịch hiển nhiên không ngờ tới đường đường là khôi thủ đệ tam, Đạo môn thứ hai, Thiên Tử Đế Sư lại không dùng ám khí với võ đức mà nhanh chóng dùng một thương quét ngang, bước chân lùi về phía sau kéo dài khoảng cách.

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không truy kích, lúc rơi xuống đất, Hợp Hoan kiếm đã bị bắn ra lập tức đâm xuống mặt đất, thân như băng cung, ống tay áo trong tay đột nhiên chấn động, toàn lực quất về phía trước.

Ầm ầm – trong rừng tùng, cuồng phong nổi lên!

Ống tay áo màu trắng dài hơn trượng, dưới khí kình cuồn cuộn kéo xuống, trong nháy mắt biến thành nhuyễn thương mềm dẻo, Hợp Hoan kiếm chính là đầu thương ba thước lấy thế khai thiên tích địa rút xuống mặt đất đen phía trước.

Thế thương vừa lên, kình phong như đao gọt ép xuống, đến khi Hợp Hoan kiếm rơi xuống đất, mặt đất đen trước mặt trong thoáng chốc tạo thành một cái hố sâu, khí kình trút xuống, đem bó gỗ tròn ngang nổ nát thành hai đoạn.

Đoạn Thanh Tịch không thẹn là khôi thủ đương đại sở hữu kích binh mạnh mẽ, đối mặt loại quỷ vật huýt sáo hoa lá này, vẫn bình tĩnh không loạn. Thời điểm Tuyền Cơ Chân Nhân bổ thương, thân hình hắn đã nghiêng đi, ý đồ đánh hắn.

Tuyền Cơ Chân Nhân cương nhu tự nhiên, căn bản không chính diện giao thủ với lão, sau khi rút nhuyễn thương ra liền khôi

phục lại ống tay áo mềm mại, cả người bay vòng qua một bên, hai ống tay áo xoay tròn quanh thân.

Nếu chỉ quay vòng giữa không trung, vậy cũng là đẹp mắt.

Bên trong vòng tròn, thỉnh thoảng có đồng xu, kim châm dưới sự yểm hộ của ống tay áo bắn nhanh ra, mục tiêu không phải là hai mắt mà là khí hải mi tâm của khí môn, đánh thẳng đến mệnh môn!

Xào xạc ầm —— Đoạn Thanh Tịch ngửa mặt né tránh đòn đánh lén, dựa vào cây tùng linh hoạt xê dịch, chưa tìm được cơ hội phòng ngự gần, đáy mắt bỗng nhiên trầm xuống.

Chỉ thấy Tuyền Cơ Chân Nhân xoay người đáp xuống đất, ống tay áo màu trắng đã dán trên mặt đất.

Chương 952 - Đánh Kịch Liệt

Chương 952. Đánh Kịch Liệt

Ban ngày Dạ Kinh Đường đối chiến đại địa, hất bay phi châm đầy trời ra bốn phía, toàn bộ tản mạn ra xung kích bên ngoài.

Tuyền Cơ Chân Nhân lấy ống tay áo bám vào châm độc đầy đất, cổ tay nhẹ xoay tròn liền chuyển ống tay áo thành hình xoắn ốc, kim châm trên mặt đất bị gió lốc cuốn vào trong đó, hội tụ xoay tròn ở trung tâm.

Vù vù vù.

Đoạn Thanh Tịch nhìn thấy cảnh này, bước chân bỗng nhiên dừng lại, trong lòng thầm nghĩ không ổn, lúc này bay ngược ra sau.

"Còn muốn chạy?"

Ống tay áo của Tuyền Cơ Chân Nhân bay múa giống như đang nâng hai con rồng trắng bay lượn, cuốn lấy châm độc trên mặt đất rồi hai tay trước phi!

Bành!

Khí kình bạo chấn, cuốn theo mấy trăm cây châm độc trong ống tay áo như châu chấu phá không mà đi, trong nháy mắt đảo qua rừng tùng phía trước.

Vù vù, Đoạn Thanh Tịch bay ngược ra sau, trường thương chín thước nhanh chóng xoay quanh người, mang theo cuồng phong ý đồ cuốn lấy độc châm phô thiên cái địa.

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không buông tay mặc kệ, chân không chạm vào giữa rừng cây, hai ống tay áo lăng không chặn châm độc lại như nước chảy mây trôi bắn ngược trở về.

Trong rừng tùng không ngừng vang lên tiếng xé gió vi vu, người ngoài chỉ có thể nhìn thấy một lúc hai đạo thân ảnh hắc bạch lao vùn vụt, bất quá trong khoảnh khắc, tay chân Đoạn Thanh Tịch bị trúng vài cái.

Thẩm Lâm biết Tuyền Cơ Chân Nhân lợi hại, nhưng không ngờ nội lực lại thâm hậu như vậy, mắt thấy Đoạn Thanh Tịch rất bị động, lúc này quát to:

"Đi!"

Đoạn Thanh Tịch đối diện với yêu nữ như Tuyền Nhân Chân Nhân, không thể nói là khó đánh mà hoàn toàn có lực mà không có chỗ dùng.

Rõ ràng một thương có thể giải quyết được, nhưng Tuyền Cơ Chân Nhân không phải nam nhân giống như Dạ Kinh đường, địch tiến ta lui, địch mệt ta đánh, địch lui ta đuổi theo, một người đánh một người kéo thả diều, căn bản không cho hắn cơ hội cứng đối cứng.

Mấy lần thử không có kết quả, Đoạn Thanh Tịch cũng bỏ ý nghĩ đánh quái vượt cấp, cuốn lấy châm độc, nhanh chóng thoái lui về phía sườn đồi.

Ống tay áo Tuyền Cơ Chân Nhân như rồng di chuyển giữa tán cây, thấy Đoạn Thanh Tịch muốn chạy, lúc này tay phải khẽ kéo, Hợp Hoan kiếm trở lại trong tay, chân phải đạp mạnh cây tùng bên cạnh.

Thân cây ầm ầm hợp bạo liệt run rẩy dữ dội, đá ngang thành băng cung, tán cây vỡ vụn ngay tại chỗ nổ tung!

Tuyền Cơ Chân Nhân vốn thân như lục bình phi tuyết, trong nháy mắt hóa thành một đạo bạch tuyến từ giữa tùng lâm xuyên thủng qua, trong nháy mắt đuổi tới trước mặt Đoạn Thanh Tịch, tay phải ném Hợp Hoan Kiếm ra lần nữa!

Ống tay áo màu trắng hóa thành nhuyễn thương, thậm chí vọt lên giữa trời, Thanh Phong dài ba thước như rắn chạy tán loạn, căn bản không cách nào bắt được điểm rơi.

Đoạn Thanh Tịch lại cực kỳ nguy hiểm mở thương đánh phi kiếm ra, mấy thanh châm độc liền đập vào mặt, thấy Tuyền Cơ Chân Nhân cắn chặt không buông, trong lòng không khỏi thầm mắng lão thất phu Thẩm Lâm một câu:

"Vừa rồi đã chuẩn bị rời đi, ngươi nhất định phải tốc chiến tốc thắng, kết quả đại nương ngươi chỉ xem kịch không động thủ, đánh không lại liền kêu chạy, đây là chuyện nói đi là có thể đi sao?"

Cũng may Thẩm Lâm là thủ lĩnh Thiên Cơ Môn Bắc Lương, cũng không thiếu đạo đức đến bước này, bề ngoài hốt hoảng bỏ chạy, nhưng Tuyền Cơ Chân Nhân đuổi tới nửa phần trên sườn núi, tay dưới tay áo lại cong ngón búng nhẹ.

Vèo.

Ầm

Ban ngày Kinh Đường bị vây khốn, phá vỡ cạm bẫy dưới sườn núi, tiếp cận đỉnh dốc cũng không bị ảnh hưởng.

Thẩm Lâm bấm tay lấy ra một phi châm, bắn trúng tơ mỏng bố trí ban ngày, trên cây tùng lập tức rớt xuống hai quả cầu.

Tuyền Cơ Chân Nhân nghe được thanh âm không đúng, ống tay áo bên trái đã cuốn lấy cây tùng phía sau kéo thân thể trở lại, sau một khắc, không trung cách đó không xa liền tuôn ra liệt hỏa

quang kịch liệt, tiếng nổ đinh tai nhức óc cũng truyền ra giữa núi rừng.

Ầm ầm ầm -- phi châm đầy trời bắn nhanh ra bốn phía, hai người giao thủ tránh né cây tùng.

Cạm bẫy Thẩm Lâm tự bày ra hiển nhiên nắm rõ như lòng bàn tay, trong nháy mắt kích phát cơ quan đã xoay người lại, tay áo lấy ra một cái kim quản, điều khí xúc lực vung mạnh một cái.

Vèo

Kim châm màu đen cực nhỏ từ trong ống bắn ra hỗn tạp ở giữa phi châm đầy trời, thanh âm bị tiếng vang lớn che lấp, lấy tốc độ doạ người xuyên thủng cây tùng ẩn thân của Tuyền Cơ Chân Nhân, trực tiếp đâm vào bờ vai.

Rặc rặc

Sau lưng Tuyền Cơ Chân Nhân truyền đến đau nhói, nhướng mày, không chờ phi châm đầy trời rơi xuống đất, liền đạp mạnh thân cây, thân hình bay vòng quanh dưới sườn núi, giữa không trung cuốn lên phi châm đầy trời, mãnh liệt vung về phía sau, quét về phía Đoạn Thanh Tịch.

Mặt đất lập tức bị đánh thành một hàng lõm, thân cây cũng lập tức hóa thành con nhím.

Chương 953 - Phải Trở Về

Chương 953. Phải Trở Về

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, giữa núi rừng lại khôi phục vẻ tĩnh mịch.

Phi châm bắn tới chỗ Đoạn Thanh Tịch rồi dừng lại, mới từ sau cây tùng hiện thân, có thể thấy được Tuyền Cơ Chân Nhân vốn trốn sau cây đã chạy ra hơn nửa dặm.

Hắn đưa mắt nhìn Tuyền Cơ Chân Nhân đi xa, lại cúi đầu nhìn mấy cây châm độc trên cánh tay:

"Không hổ là Bát Khôi Đệ Tam, công phu quả thực lợi hại, chỉ là tay quá bẩn, không xứng với danh hiệu cao nhân Đạo Môn... Vừa rồi ngươi dùng thứ gì đánh lén thế?"

Thẩm Lâm khôi phục khí chất lão luyện, nhìn theo phương hướng Tuyền Cơ Chân Nhân bỏ chạy:

"Toái Tâm Châm, trúng mạch chủ, bình thường trong vòng nửa canh giờ tâm sẽ suy kiệt mà chết, bất quá yêu nữ này nội lực sâu không lường được, hẳn là có thể chống đỡ, cơ mà tình trạng của ngươi thế nào?"

Đoạn Thanh Tịch biết mấy tên quái vật xếp trước mặt hắn đều là quái vật, không có khả năng giết chết dựa vào ám khí. Vừa rồi hắn trúng một đống ám khí, có thể mặt không đổi sắc chỉ đơn thuần dựa vào ý chí của võ khôi mạnh mẽ chống đỡ, lập tức thuận miệng nói:

"Vẫn ổn, đi nhanh đi, lúc này Dạ Kinh Đường mới xuất hiện thì

phiền phức rồi."

Dứt lời hắn thu hồi đầu Vương Xung, bước nhanh rời khỏi rừng tùng.

Tuyền Cơ Chân Nhân bay với tốc độ nhanh nhất, đến khi rời khỏi sơn lâm đến khu vực an toàn mới đưa tay sờ lên vai, chỉ cảm thấy khí huyết sôi trào, tim đập nhanh như tuấn mã.

Thiên Cơ Môn có ám khí kỳ môn, độc tính tương đối mạnh, so với đồ vật nhà Phạm Thanh Hòa thì bá đạo hơn nhiều, nàng mới luyện Dục Hỏa Đồ mấy ngày, có phần áp chế không nổi, không thể tiếp tục lao nhanh làm gia tăng gánh nặng thân thể, phải tìm một chỗ bí mật bên bờ sông bắt đầu ngồi xuống áp chế khí huyết đang sôi trào.

"Chít chít..."

Chim Chim vẫn bay lượn trên trời cao, theo sát phía sau đáp xuống bên cạnh, thấy vẻ mặt của Tuyền Cơ Chân Nhân không đúng, vội vàng đảo quanh.

Tuyền Cơ Chân Nhân cắm Hợp Hoan kiếm bên người, ngồi xếp bằng, tay bấm Đạo Môn Tử Ngọ Quyết, thấy chim hót sốt ruột, mở miệng nói:

"Ta không sao, tìm quanh bờ sông, trước tiên phải xác nhận Dạ Kinh Đường an toàn. Hắn cũng cần trị thương, hẳn là cách nơi này không xa."

"Chít chít!"

Chim Chim thấy vậy, vội vàng bay lên không trung, xoay quanh một vòng rồi hướng về phía có đèn đuốc bất tri bất giác bay đi, đến nơi đã nửa đêm.

Trong phòng khách điếm, Phạm Thanh Hòa tự lau sạch thân

thể, mặc quần áo lại nằm trên gối, dùng chăn che đầu, đến bây giờ vẫn còn nhớ lại vừa rồi ngồi dậy, nhìn cảnh tượng Dạ Kinh Đường và Ngưng Nhi cô nương vùng vẫy trước mặt.

Bởi vì quá mức xấu hổ, Phạm Thanh Hòa hận không thể ăn đan dược xóa trí nhớ, quên mất chuyện vừa rồi, thuận tiện cho Dạ Kinh Đường và Ngưng Nhi cô nương ăn một chút, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng điều này dĩ nhiên không thể.

Lần trước trời tối tắt đèn chỉ lườm một cái coi như bỏ qua, lần này tới gần thước thấy rõ, trong sạch không phải đều bị hủy hoại sao, cũng không biết về sau chạm mặt Dạ Kinh Đường phải làm sao ở bên kia.

Trong một gian phòng cách đó không xa, xoa bóp điều trị đã lặng lẽ kết thúc.

Dạ Kinh Đường tựa trên gối, đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên dưa hấu.

Lạc Ngưng sắc mặt đỏ ửng, bởi vì mới vừa rồi sợ Phạm cô nương nghe thấy, tức giận không lên tiếng cũng không dễ dàng, lúc này bận xong rồi, còn có cảm giác như trút được gánh nặng.

Phát hiện đầu ngón tay Dạ Kinh Đường không thành thật vẽ vòng tròn, Lạc Ngưng mím môi, không vui nói:

"Huynh không phải ngại đồ nhỏ sao? Buông tay ra."

Dạ Kinh Đường trước nay chưa từng ngại nhỏ, Tiểu Tây qua không phải quả táo nhỏ, so với Tam Nương và Phạm cô nương thì nhỏ hơn chút mà thôi, Ngưng Nhi thân hình thon thả, quả nhỏ, lực trùng kích thị giác còn khá mạnh.

Thấy Ngưng Nhi bởi vì một câu vừa rồi mà bất mãn, hắn mỉm cười:

"Đùa thôi, ta không nói như vậy, muội sao có thể làm ta tức chết."

"Hừ..."

Lạc Ngưng muốn nói vài câu nhưng lại sợ nói thầm lâu quá. Dạ Kinh Đường lại có sức lực, đến lúc đó chắc chắn nàng không dễ đi, nghiên cứu đến hừng đông mới về quán trọ, sẽ không thể giải thích với Bạch Cẩm.

Lạc Ngưng hơi do dự, sau đó chậm rãi đứng dậy:

"Trời quá trễ rồi, muội phải trở về, huynh đi hầu hạ Phạm cô nương của huynh đi."

Dạ Kinh Đường cũng không cưỡng ép người lưu lại, liền ngồi dậy, một bên gương mặt hơi đỏ, ánh mắt của Ngưng Nhi hơi hung dữ, nhanh tay mặc quần áo vào, xuống lầu dưới nhờ nước nóng tắm rửa.

Lạc Ngưng tắm rửa sạch sẽ, sau khi xác định lát nữa sẽ không bị Bạch Cẩm ngửi ra cái gì, mới ăn mặc chỉnh tề cùng Dạ Kinh Đường đi xuống lầu.

Nửa đêm, trên thôn trấn đã không còn người đi đường, bốn phía đen như mực, chỉ có mấy khách điếm còn thắp đèn.

Lạc Ngưng mặc áo thanh y đội nón trùm đầu, thoạt nhìn chính là nữ hiệp sĩ thanh lãnh cự nhân ngàn dặm, vừa rồi còn tự tâng bốc mình khiến tiểu tặc được thưởng nguyệt phẩm hoa thương nhục hiệp nữ đã không còn nửa phần quan hệ.

Dạ Kinh Đường còn chưa dịu dàng trì hoãn thêm, hạ tay áo xuống, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Đã bố trí xong nhà mới từ lâu rồi, đáng tiếc không ở được mấy ngày, hôm nay tuyết rơi, trong hoa viên hẳn là rất đẹp."

Chương 954 - Khó Khăn

Chương 954. Khó Khăn

Lạc Ngưng nghe được những lời này liền rơi vào trầm tư, không nỡ rời khỏi tiểu tặc.

Nàng đè nén tâm tình, bình thản đáp:

"Muội ngồi thuyền đi ngang qua kinh thành, đến lúc đó muội và Bạch Cẩm về nhà ngó một chút là được."

"Thân phận Tiết giáo chủ không tầm thường, chỉ sợ chạy về kinh thành không an toàn."

Lạc Ngưng suy nghĩ một chút, cảm thấy đây là một vấn đề, liền đưa tay sờ bên hông Dạ Kinh Đường, lấy ra bảng hiệu của Hắc Nha nhét vào ngực mình.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường có chút bất đắc dĩ, ôm vai Ngưng Nhi:

"Lạc nữ hiệp thì yên tâm, nhưng Tiết giáo chủ... ừm, tuyệt đối đừng để cô ấy lấy thẻ bài này làm loạn."

"Muội tự biết điều này mà?"

Lạc Ngưng cất bảng hiệu, lại lấy từ bên hông ra một tấm bài, trên đó viết " Yến Hồn bất diệt, Liệt Chí Bình Thiên", bỏ vào bên hông Dạ Kinh Đường:

"Lệnh bài này sau này huynh cầm đi, muội bảo Bạch Cẩm lại khắc cho muội một tấm. Tuy huynh là Võ Khôi, triều đình cũng bảo vệ huynh, nhưng chung quy vẫn không được toàn diện. Có

tấm lệnh bài này, huynh chính là Song Đầu Long."

Vẻ mặt Dạ Kinh Đường ngẩn ngơ, khó tin nhìn sang Ngưng Nhi bên cạnh.

Lời Lạc Ngưng cũng dừng lại đôi chút, cảm thấy có chỗ nào không đúng, hồi tưởng lại mới nhớ tới từ này, là nhìn thấy trên Hiệp Nữ Lệ, chính là hình cụ một lần liên kết hai người bị hại...

Mặt Lạc Ngưng đỏ lên, tiếp đó lại lạnh thêm một chút, giơ tay nhéo lưng Dạ Kinh Đường:

"Tên tiểu tặc nhà huynh cả ngày xem mấy quyển sách không đứng đắn kia, không phải kéo muội cùng xem, hại muội... Sau này còn để muội nhìn thấy, muội sẽ đốt thật đấy!"

Dạ Kinh Đường nhìn thấy Ngưng Nhi thẹn quá hóa giận mình, hơi muốn cười nhưng cũng không dám, vội vàng nắm chặt tay nói:

"Được được được, ta biết sai. Thật ra nói vậy cũng không thành vấn đề, ý tứ rất rõ ràng, ta đúng là chân đạp ba con rồng... "

Lạc Ngưng cũng không biết mình đang nói cái quái quỷ gì, nghĩ bỏ qua chuyện này, tiếp tục nói:

"Bạch Cẩm không có tình cảm gì với huynh, bởi vì quan hệ giữa ta và huynh nên mới dây dưa. Mà triều đình đối đãi với huynh có thừa. Huynh là Võ Khôi, cũng không cần dựa vào Bình Thiên Giáo, còn không rõ ràng với nữ vương gia, thấy thế nào cũng đều là người của triều đình."

"Tuy muội vẫn một mực giải thích huynh trung thành tận tâm với Bình Thiên Giáo, nhưng Bạch Cẩm không thể hoàn toàn tin tưởng, không đề phòng huynh chỉ vì huynh đích thực có thể giúp Bình Thiên Giáo, về sau tình thế không đúng cũng có thể thông qua huynh thương lượng với triều đình."

"Bạch Cẩm đối xử với muội rất tốt. Muội không muốn nàng thương tâm, nhưng cũng không muốn có một ngày cả hai trở mặt thành thù hoặc là thiên hạ đại loạn xảy ra chiến tranh. Cho nên trước kia huynh đồng ý với muội, nghĩ cách hợp tác biến hai nhà thành một nhà, nhất định phải ghi tạc trong lòng..."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu:

"Ta vẫn luôn nhớ, chỉ cần cho ta thời gian, Bình Thiên Giáo không đột nhiên thất tâm điên cuồng kích động tạo phản, ta nhất định có thể giải quyết vấn đề này."

Hai người thuận miệng nói chuyện phiếm, còn chưa đi tới khách điếm, nơi sơn dã xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng:

"Éc éc —— "

Chim ưng kêu lên, nơi xa trên không trung truyền đến, khoảng cách rất xa.

Dạ Kinh Đường nhướn mày, phi thân nhảy lên nóc phòng, đặt hai tay lên miệng:

"Tuýt..."

Tiếng huýt sáo truyền ra dẫn tới vài tiếng ồn ào trên trấn, Tiết Bạch Cẩm cách đó không xa cũng bị kinh động, từ cửa sổ hiện thân dò xét bên này.

Chim Chim bay lượn trên bầu trời đêm, nghe thấy câu trả lời, lập tức xoay người bay về phía bến tàu, đi vòng quanh đỉnh đầu liền bay vào trong núi:

"Chít chít..."

Dạ Kinh Đường nhìn Chim Chim khẩn trương, biết đã xảy ra chuyện, lập tức phi thân nhảy đến đối diện, mở miệng nói:

"Làm phiền Giáo Chủ giúp chăm sóc Phạm cô nương và Ngưng Nhi, ta qua xem một chút."

Lạc Ngưng cảm thấy xảy ra chuyện, muốn đi theo, nhưng với tốc độ của Dạ Kinh Đường, nàng hoàn toàn không theo kịp, cũng không thể bỏ Phạm Thanh Hòa bị thương không ai lo, liền đứng trên nóc phòng từ xa dặn dò:

"Huynh còn đang bị thương, cẩn thận một chút."

"Ta biết rõ chừng mực, có việc lập tức kêu Chim Chim trở về cứu viện..."

Trong lúc nói chuyện, bóng người đã biến mất giữa vùng núi non ngoài trấn...

Chim Chim ở phía trước dẫn đường, Dạ Kinh Đường theo sát phía sau, bước nhanh dọc theo bờ sông bay vùn vụt qua sơn dã.

Rời khỏi thôn trấn, ven sông tất cả đều là vách đá trên núi, đến đêm khuya trên giang đạo không có thuyền, thôn xóm ẩn nấp trong núi cũng đã sớm không còn ánh đèn.

Dạ Kinh Đường du hành trên đường lớn, chạy chừng bảy tám dặm, quẹo vào rừng cây rậm rạp, đi tới một rừng phong.

Đông đến, cành lá trong rừng phong đã sớm rụng hết, trên mặt đất phủ lên một tầng tuyết trắng, phía dưới là lá phong đầy đất, giẫm lên sẽ phát ra tiếng vỡ vụn.

Dạ Kinh Đường gần như đạp lên tuyết, đi theo Chim Chim tìm kiếm trong rừng, trong chốc lát đã thấy một thanh kiếm trong khu rừng.

Hợp Hoan kiếm toàn thân trắng như tuyết, lẻ loi trơ trọi cắm giữa rừng mù mịt, bên cạnh là một đống tuyết, từ xa nhìn lại, giống như chôn một cái mộ kiếm khách...

Chương 955 - Lưng!

Chương 955. Lưng!

"Chít chít?!"

Chim Chim thấy cảnh này toàn thân chấn động, hiển nhiên là bị hù dọa.

Dạ Kinh Đường thấy đống tuyết chồng chất như mộ, trong lòng cũng run rẩy dữ dội, đầu óc choáng váng.

"Lục tiên tử?!"

Dạ Kinh Đường chạy như bay qua tuyết, nửa đường trượt thẳng đến trước đống tuyết bị bội kiếm cắm vào, hai tay chạm vào đống tuyết, lại ghé tai lắng nghe, phát hiện bên trong còn có tiếng tim đập mơ hồ mới chậm lại một hơi, vội vàng lấy tay đào đống tuyết.

Rặc rặc không thể kéo ra được hai ba lần, sau đó trong đống tuyết đã hiện ra vạt áo trắng.

Dạ Kinh Đường đưa tay sờ sờ đã thấy vạt áo nóng hổi, tiếng tim đập như trống trận trong lồng ngực, thậm chí mắt thường có thể nhìn thấy sự rung động rất nhỏ của vải vóc đã vượt qua phạm vi người bình thường có thể chịu đựng được.

Dạ Kinh Đường lại đẩy đống tuyết ra, để lộ gương mặt thanh lệ vừa chính vừa tà.

Khác với khí khái phong khinh vân đạm ngày thường, lúc này gương mặt đã hiện ra màu đỏ, đống tuyết vừa bóc ra, tuyết trên gương mặt bắt đầu hòa tan, toát ra hơi nước màu trắng nhàn nhạt.

"Thủy Thủy? "

Dạ Kinh Đường nhẹ giọng gọi, đặt tay lên cần cổ tra xét, lại thấy khí huyết trong cơ thể nàng sôi trào, như tẩu hỏa nhập ma.

Lúc này Chim Chim cũng bay đến trước mặt, phát hiện Tuyền Cơ Chân Nhân giống nằm trong nồi hấp, thoạt nhìn đều sắp chín rồi, vội vàng dùng cánh quạt gió để hạ nhiệt, nhưng điều này hiển nhiên không có tác dụng gì.

Dạ Kinh Đường bảo Chim Chim bay tới chỗ cao, lại mở mí mắt ra, quan sát con ngươi của Tuyền Cơ Chân Nhân.

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không ngất đi, chỉ là nhịp tim quá nhanh gây choáng váng đầu óc, đang nhắm mắt ngưng thần thu lại khí tức, dựa vào tuyết trắng hạ nhiệt.

Dạ Kinh Đường đẩy đống tuyết ra cũng không thành vấn đề, dù sao chút tuyết này không có tác dụng quá lớn; Dạ Kinh Đường tới, nàng không cần phân tâm chú ý gió thổi cỏ lay xung quanh, có thể toàn tâm toàn lực áp chế Đả Tâm Châm, còn nhẹ nhõm hơn lúc vừa rồi một chút.

Dạ Kinh Đường lột ra xem thì cũng thôi, còn động thủ sờ soạng khắp nơi, dưới sự phù khí của Tuyền Cơ Chân Nhân, vốn định ấn vào Dạ Kinh Đường, nhưng mở mắt ra, cảnh tượng rơi vào trong mắt lại làm cho nàng sửng sốt chớp mắt một cái.

Trăng tròn nhô cao, bên trên là tán cây trụi lủi.

Nam tử trẻ tuổi mặc áo hắc y đang quỳ gối trước mặt, lấy tay vịn gò má nàng, trên trán lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt lo lắng, hai tay lại cực kỳ ôn nhu tựa như đang cầm một đóa bồ công anh được gió thổi tan, ngay cả hô hấp cũng phải cẩn thận từng li từng tí, đôi mắt vốn sắc bén chưa bao giờ dao động, lúc này hoàn toàn không biết phải làm sao.

Tuyền Cơ Chân Nhân đã ở trên núi tu hành nhiều năm, dạo khắp trời Nam biển Bắc, tự nhận đã sớm thấu rõ hồng trần, làm việc như chơi đùa chốn nhân gian.

Nhìn đôi mắt tập trung ngàn vạn tâm tình này, nàng bỗng nhiên phát hiện trên đời này thật sự có thứ mà nàng chưa từng thấy qua.

Hai con ngươi gần trong gang tấc có thể chạm tới, nhưng lại mang theo ý vị không rõ ràng, nói là bằng hữu quan tâm, tâm tình trong ánh mắt này không khỏi quá nặng nề, càng giống như phụ mẫu ôm nàng lúc nhỏ chết đuối, mắt thường có thể thấy được sự bàng hoàng, lo lắng đến tê tâm liệt phế.

Nghiễm nhiên Dạ Kinh Đường sẽ không coi nàng là cô con gái chết đuối, phần tâm tình khiến nàng không cách nào chịu đựng nổi này lại là nàng thể hiện ra cái gì đó.

"Lục tiên tử? Thuỷ Nhi?"

Tuyền Cơ Chân Nhân sững sờ nhìn hai mắt gần trong gang tấc, cho đến khi gương mặt bị vỗ nhẹ hai cái mới lấy lại tinh thần, đôi mắt hoa đào đẹp đẽ có chút ngưng tụ.

Dạ Kinh Đường thử đánh thức Tuyền Cơ Chân Nhân đang ngây ngẩn tỉnh lại, chợt phát hiện con ngươi trước mặt khôi phục thần thái, tiếp theo liền trở tay nắm cổ tay nàng, trực tiếp đè nàng lên trên đống tuyết.

"Hả? Là ta!"

Dạ Kinh Đường thấy Tuyền Cơ Chân Nhân tỉnh lại, vội vàng mở miệng nhắc nhở, tránh bị ngộ thương, dù sao hiện tại tình huống của Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không phải là suy yếu mà giống như ăn thuốc kích thích, toàn thân khí huyết sôi trào, trực tiếp biến thành thùng thuốc nổ, không khống chế được tát mạnh

một cái, rất có thể đẩy hắn bay ra xa bảy tám trượng.

Hơi thở của Tuyền Cơ Chân Nhân ồ ồ, ấn Dạ Kinh Đường xuống mặt tuyết: "Ta lại không chết... Phù... Ngươi căng thẳng như vậy làm gì?"

Dạ Kinh Đường bị đè cũng không dám cử động, hơi giơ tay lên nói: "Cô xảy ra chuyện gì? trúng độc gì? Sao tim đập càng lúc càng nhanh?"

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm giác Dạ Kinh Đường như trút được gánh nặng, đầu váng mắt hoa, buông lỏng cánh tay trực tiếp buông thả ngực rộng thùng thình, nhắm mắt lại nói: "Trúng Toái Tâm Châm của Thiên Cơ Môn... Châm này cưỡng ép thôi động tâm mạch, khiến cho tâm mạch người ta mất cân bằng, người bình thường sẽ nhanh chóng suy kiệt mà chết, nhưng ta không sao... Hô... Ngươi giúp ta rút châm..."

Dạ Kinh Đường chưa từng nghe nói tới Toái Tâm Châm, nhưng nhìn thấy dị dạng của Tuyền Cơ Chân Nhân liền hiểu rõ sự bá đạo của vật này, lập tức ngồi dậy, cúi đầu tìm kiếm trên người: "Độc châm ở đâu?"

"Lưng."

Dạ Kinh Đường bảo Tuyền Cơ Chân Nhân nằm nhoài trên đùi, cẩn thận tìm kiếm nhưng không tìm được, lại kéo cổ áo trắng: Xoẹt xoẹt...

Bạch y như tuyết lúc này bị xé rách, lộ ra tuyến đường tuyết tuyết hoàn mỹ cùng sợi dây yếm màu trắng.

Sau lưng Tuyền Cơ Chân Nhân mát lạnh, con ngươi mở ra một chút, nghiêng đầu nói: "Ngươi không thể cởi quần áo đàng hoàng sao? Hô xé xong ta lát nữa mặc cái gì?"

"AAA..."

Chương 956 - Ngươi Để Ý Ta Vậy Sao?

Chương 956. Ngươi Để Ý Ta Vậy Sao?

Dạ Kinh Đường sợ Tuyền Cơ Chân Nhân thấy vậy nên mới vạch quần áo ra một lỗ hổng, nghe thấy lời này, hắn muốn thay đổi cũng đã muộn, bèn ngồi trên lưng tìm kiếm, rất nhanh đã phát hiện một điểm nhỏ trên thắt lưng.

Độc châm không đâm hoàn toàn vào da thịt, nhưng vì đâm trúng chủ mạch trên lưng nên tùy tiện rút ra tất nhiên sẽ tổn thương khí mạch. Dạ Kinh Đường nhìn một chút hỏi dò:

"Phải rút thế nào?"

"Phong bế khí mạch rồi nhổ ra là được."

Dạ Kinh Đường thấy tay phải làm kiếm chỉ, trên sống lưng tuyết trắng điểm huyệt vị.

Ầm Ầm

Thân thể Tuyền Cơ Chân Nhân lung lay, tiếp theo liền thoát lực, mềm đạp nằm sấp ở trên đùi.

Dạ Kinh Đường đè da thịt trắng như tuyết, thoáng dùng sức rút hắc châm ra, trên da chảy ra một chút máu màu đen.

"Tê"

Tuyền Cơ Chân Nhân hít một hơi khí lạnh, thần sắc coi như yên tĩnh.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy màu máu không đúng, biết có độc tố lưu lại trong cơ thể, hắn mua bình lửa, nhưng tới đây không mang theo, lập tức nâng Tuyền Cơ Chân Nhân, cúi đầu hút hết máu độc còn sót lại.

Xoạt xoạt

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm giác trên lưng truyền đến hơi ấm, đuôi lông mày cau lại, nhưng cũng không ngăn cản mà thoáng quay đầu lại nói:

"Ngươi tự giác nhỉ... đợi cơ hội này lâu rồi chứ gì?"

"Phụt..."

Thời điểm này Dạ Kinh Đường nào có tâm tư đùa giỡn với Tuyền Cơ Chân Nhân, nhanh chóng hút độc huyết ra, cho đến khi máu chảy ra hóa thành đỏ tươi, nhịp đập cũng bắt đầu chậm lại, mới thầm thở phào nhẹ nhõm, trầm giọng hỏi:

"Cô bị ai đả thương?"

Thân thể Tuyền Cơ Chân Nhân chưa khôi phục, nghe được lời ấy, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Cái gì gọi là ta bị đánh? Vừa rồi ta sợ ngươi gặp chuyện không may, tới đây tìm kiếm, đụng phải Đoạn Thanh Tịch và Thiên Cơ Môn hộ pháp Thẩm Lâm, lấy một địch hai đánh cho Đoạn Thanh Tịch chạy trối chết, cuối cùng Thẩm Lâm ám toán, hai người bọn họ may mắn chạy thoát. Ngươi không đến, ta cũng không sao, nhiều nhất nửa canh giờ là sinh long hoạt hổ."

Dạ Kinh Đường nửa điểm không tin:

"Cô đã như vậy, còn mạnh miệng cậy mạnh? Ta không đến cô không chừng đã chôn ở nơi này, còn nửa canh giờ sinh long hoạt hổ?" Tuyền Cơ Chân Nhân thấy Dạ Kinh Đường nghi ngờ thực lực

của nàng, cũng không để ý, dù sao nàng nhìn ra được sự quan tâm trong lời nói của Kinh Đường.

Tuyền Cơ Chân Nhân hơi trầm ngâm, lật người trong ngực, vì mặt sau quần áo bị xé rách, áo trên người tuột xuống, lộ ra cái yếm màu trắng thêu hồ lô rượu. Nàng kéo vạt áo lên một chút, che khuất xuân quang trước người, nhìn bóng đêm nói:

"Ngươi không tin cũng được, lần sau gặp Đoạn Thanh Tịch, ta đánh lại một lần cho ngươi xem là được."

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, tiếp tục nói:

"Võ nghệ cao cũng phải cẩn thận một chút mới có thể lái được thuyền vạn năm. Cô đã chạy mấy lần rồi? Riêng ta cứu cô đã ba lần, thường đi bên bờ sông làm gì có dấu chân ướt, lỡ như ngày nào đó chơi sập..."

Tuyền Cơ Chân Nhân tựa vào cánh tay, nhìn không chớp mắt qua Dạ Kinh Đường:

"Ngươi để ý ta vậy sao?"

Lời nói của Dạ Kinh Đường dừng lại, cúi đầu nói:

"Cô và ta quen biết đã lâu, lại là sư tôn Tĩnh Vương, bạn tốt của Ngưng Nhi, ta nhất định phải quan tâm tới an nguy của cô."

"Chỉ vì những thứ này?"

Dạ Kinh Đường trợn tròn hai mắt:

"Nếu không thì sao?"

Tuyền Cơ Chân Nhân tựa nửa đầu vai, hừ một tiếng:

"Phàm phu tục tử dưới núi luôn bị thất tình lục dục mê hoặc, ngươi cũng vậy. Ngươi đừng cho là ta nhìn không ra, ngươi động

tình với bản đạo, lười vạch trần ngươi mà thôi."

Hả?

Dạ Kinh Đường không ngờ Tuyền Cơ Chân Nhân lại trắng trợn như vậy, nhún vai nói:

"Có à? Cô nhìn từ đâu ra?"

Tuyền Cơ Chân Nhân xác định là có, khả năng vừa rồi đã bất tri bất giác, cũng có thể là đã dự tính từ lâu, nhưng vừa rồi khi đánh thức nàng, có thể lộ ra can đảm đứt từng khúc ánh mắt, nhất định có.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy Dạ Kinh Đường không thừa nhận, đang muốn hỏi thăm chuyện tình vừa rồi lại phát hiện bên tai truyền đến:

thình thịch.

Tiếng tim đập càng ngày càng mạnh, không nghiêm trọng như nàng, nhưng so với bình thường thì nhanh hơn rất nhiều.

Tuyền Cơ Chân Nhân cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện lúc nói chuyện buông tay xuống, vạt áo tản ra lại trượt xuống dưới một chút lộ ra cái yếm mỏng màu trắng, từ mặt bên có thể nhìn thấy nửa hình dáng vòng tròn hơi lồi lên.

Dạ Kinh Đường đối mặt với nàng hiển nhiên là phát hiện những thứ này, cho dù ánh mắt nghiêm chỉnh, tim cũng không lừa được người.

Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ híp mắt, kéo vạt áo lên vài phần:

"Dạ Kinh Đường, sao tim của ngươi lại nhanh vậy?"

Dạ Kinh Đường nhận ra thân thể có phản ứng, suy nghĩ một chút nói:

"Tâm châm này thật bá đạo, ta chỉ hút ra máu độc mà cũng bị ảnh hưởng..."

Tuyền Cơ Chân Nhân nhàn nhạt hừ một tiếng:

"Toái Tâm Châm cưỡng ép mở rộng mạch máu, tăng thêm kịch khí lưu động, lại không thúc dục tình cảm. Chỉ cần tâm như nước phẳng lặng, căn bản sẽ không có phản ứng; nhưng bị chuyện nam nữ kích thích, phản ứng sẽ cực kỳ lớn."

Chương 957 - Tuyền Cơ Chân Nhân Bị Thương

Chương 957. Tuyền Cơ Chân Nhân Bị Thương

Trong khi nói chuyện, Tuyền Cơ Chân Nhân hơi dịch chuyển ra ngoài, mông dời khỏi chuôi đao cứng rắn như sắt:

"Trống ngực đập nhanh là vì kim độc, vậy chỗ này thì sao? Ngươi có dám nói ngươi không sinh lòng tà niệm với ta không?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy mình thật sự bị dược vật ảnh hưởng, lập tức hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại ngồi xếp bằng:

"Quân tử luận tích bất luận tâm, luận tâm tính trên đời không có thánh nhân. Cô cũng biết là ta không cẩn thận thấy chỗ không nên nhìn, bị kích thích mới như vậy, cũng không phải là ý định của ta, ta sẽ áp chế tạp niệm."

Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ gật đầu, sau đó dán má vào ngực Dạ Kinh Đường, nghe tiếng tim đập rung động:

"Động tình đầu tiên là động tâm, không động tâm há lại tâm thuật bất chính? Xem đi, nhịp tim càng lúc càng nhanh, Dạ công tử rốt cuộc là đang đè nén tạp niệm hay là đang lén lút ý ngựa? Hừ hừ?"

Cuối cùng một tiếng hừ, ngữ điệu nhu mị mang theo ba phần tà khí, nghe tựa hồ hồ ly tinh trong rừng, tựa vào thư sinh, trêu chọc phàm phu tục tử có định lực không lớn.

Dạ Kinh Đường cũng không phải thần tiên, mở mắt bất đắc dĩ nói:

"Lục tiên tử, cô đừng làm loạn đạo tâm của ta, cô như vậy sao ta có thể tĩnh tâm ngưng thần?"

Tuyền Cơ Chân Nhân nghe thấy lời này, khóe miệng nhếch lên, ngước mắt:

"Ngay cả chính mắt cũng không làm được, trả đạo tâm, ngươi là một tiểu tử mười tám mười chín tuổi, từ đâu ra đạo tâm... hả?"

Đang nói bỗng im bặt.

Trong khi nói chuyện, Tuyền Cơ Chân Nhân chợt phát hiện gương mặt tuấn lãng gần trong gang tấc hơi trầm xuống, tiếp theo liền trực tiếp cúi đầu tới gần nàng.

Tuyền Cơ Chân Nhân không kịp đề phòng, nhanh chóng giơ ngón tay lên ngăn bờ môi, bày ra tư thế tiên tử lạnh lùng:

"Dạ Kinh Đường, ngươi muốn làm gì?!"

Dạ Kinh Đường thẳng thừng:

"Theo lời cô nói, nhìn thẳng vào bản tâm. Một đại lao gia ta lại không phải thái giám, trong ngực ôm một mỹ nhân nửa vời, chỉ muốn vuốt ve tình thân, trong lòng còn nghĩ gì nữa? Cô bảo ta tập trung vào bản tâm, sao lại không vui?"

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm thấy lời này có chút đạo lý, nhưng không nhiều lắm, nàng chân thành nói:

"Ta cho ngươi biết nội tâm thật sự, cũng không nói ta sẽ phối hợp. Trên đời này mười phần là chuyện không cầu được, ngươi nhìn thẳng vào ngươi, ta cự tuyệt ta, ngươi cầu mà không được liền cưỡng ép mạo phạm, thuộc về bị dục niệm điều khiển, nhập ma đạo..."

Dạ Kinh Đường khẽ nhún vai:

"Ý của cô là trêu chọc ta, ta không phản ứng lại là không nhìn thẳng vào bản tâm, theo lý mà cô lại không chịu, ta dùng mạnh chính là nhập ma đạo? Vậy cô nói xem ta nên làm gì bây giờ mới tính là chính đạo?"

Tuyền Cơ Chân Nhân kéo cổ áo trượt xuống, làm ra tư thái sư trưởng:

"Cái gọi là nhìn thẳng vào bản tâm, chính là để cho ngươi nhận rõ ham muốn của chính mình. Ngươi nhìn cô nương, sòng phẳng nói ra, ta đáp ứng, ngươi liền nước chảy thành sông như ý nguyện; ta không đáp ứng, ngươi cũng có thể từ bỏ chấp niệm trong lòng, không suy nghĩ nữa. Muốn mà không dám nói ra miệng là sai."

"Muốn mà cứ cưỡng ép lấy càng là sai. Phát sự chỉ có lễ, dám tranh thủ không cưỡng cầu mới là chính đạo, ngươi hiểu chưa?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy đạo lý này của Lục tiên tử quả thực là đồng bộ, hơn nữa cũng không tiện phản bác, bèn thuận theo nói:

"Được, vậy ta làm theo lời cô."

Dạ Kinh Đường quay đầu lại nhìn thẳng vào ánh mắt của Tuyền Cơ Chân Nhân, bình thản nói:

"Lục Băng Hà, ta coi trọng cô rồi, cô nói cho ta một lần thống khoái, đáp ứng liền đáp ứng, không đồng ý ta cứ bỏ việc này xuống, cô cũng không được trêu chọc ta nữa."

Lời vừa nói ra, trong rừng tùng an tĩnh lại.

Dạ Kinh Đường vốn muốn làm khó Tuyền Cơ Chân Nhân, nhưng lời vừa thốt ra lại đột nhiên phát hiện không đúng - không phải là thổ lộ sao? Sao ta lại nói dăm ba câu bị cuốn vào trong mắt Dạ Kinh Đường hiện lên một tia chần chừ, muốn đổi giọng thu hồi lại nhưng đã nói hết rồi, lúc này mới nhận mà đổi giọng chẳng phải là làm trò cười hay sao?

Vì vậy hắn tiếp tục dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Thủy Nhi cô nương, muốn làm nàng lúng túng, bỏ qua chuyện này.

Tuyền Cơ Chân Nhân tựa trên đầu vai, cũng không ngờ Dạ Kinh Đường dũng mãnh như vậy, nói đang nhìn vào nội tâm rõ ràng, trực tiếp nói rõ ra, buộc nàng phải lựa chọn.

Nàng đáp ứng tựa hồ có chút qua loa, nói dăm ba câu đem chính mình vào cuộc chơi...

Nhưng không đáp ứng, Dạ Kinh Đường đều thẳng thắn mở miệng, nàng làm bộ vui vẻ cự tuyệt, sợ đúng như lời vừa rồi, Dạ Kinh Đường hiểu được ý tứ của nàng sẽ buông chấp niệm xuống, không suy nghĩ những thứ này là lung tung... Tuyền Cơ Chân Nhân nhìn hai con ngươi gần trong gang tấc, đáy mắt tâm tình biến ảo, xuất hiện sự do dự.

Mặc dù chưa nói chuyện, nhưng đối mặt với nam tử cầu ái, có thể xuất hiện do dự chần chừ cũng đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

Sau khi nhìn nhau một lát, Dạ Kinh Đường phát hiện hướng đi của chuyện này có chút không đúng, ánh mắt giật giật, trước tiên quay mặt lại, nhìn lướt qua khu rừng tuyết tối tăm:

"Ừ... cái gì..."

Gương mặt Tuyền Cơ Chân Nhân vẫn bình tĩnh như trước, suy nghĩ một lúc lâu, giơ tay đẩy lại gương mặt Kinh Đường:

"Dạ Kinh Đường, lời ngươi nói là thật lòng hay là đang nói giỡn?"

Dạ Kinh Đường nói đùa như có chút quá đáng, lời nói thật lòng càng không thích hợp, suy nghĩ một chút nhìn đôi mắt gần trong gang tấc, dò hỏi:

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Tuyền Cơ Chân Nhân chớp chớp đôi mắt, hơi trầm mặc, sau đó thoáng đứng dậy, chậm rãi tiến lại gần Dạ Kinh Đường ở bên cạnh.

Ầm

Rừng tuyết bỗng nhiên yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng gió nhẹ nhàng.

Dạ Kinh Đường nâng hai tay lên, ánh mắt đầy bất ngờ.

Tuyền Cơ Chân Nhân dừng lại một lát, sau đó lại chậm rãi tách ra, nhìn gò má của Dạ Kinh Đường:

"Bất luận ngươi nghĩ thế nào, ta dù sao cũng là thật. Xem ngươi đối với bản đạo thâm tình lại cứu viện kịp thời, lần này coi như thưởng cho ngươi đoạn nghiệt duyên, để ngươi chấm dứt đoạn nghiệt duyên này. Sau này nhớ kỹ, chuyện gì cũng làm được, ngươi dám thay đổi tâm tư, ta liền tiếp nhận chuyện này, chuyện gì ta cũng không quản, tự ngươi đi giải thích với các cô nương bên cạnh."

Dạ Kinh Đường phát hiện Tuyền Cơ Chân Nhân không phải đang đùa hắn, tâm thái tự nhiên thay đổi, trầm mặc một lát, sau đó đỡ cánh tay của nàng đứng dậy:

"Ừ... Có lời này của Lục tiên tử, ta cũng yên tâm, sau này cô còn dám trêu ta thử nữa..."

Tuyền Cơ Chân Nhân đứng dậy, đưa tay đè xiêm y xuống, tùy ý nói:

"Ta không muốn để ngươi đạt được như ý, ngay cả ngón tay ngươi cũng sờ không tới, thử một chút thì thế nào."

Dạ Kinh Đường khẽ lắc đầu, trong lòng có chút rối loạn, không nói gì thêm, cởi quần áo ra, khoác lên lưng Tuyền Cơ Chân Nhân,

sau đó ngồi xổm xuống ôm lấy hai chân cong lại, theo hướng tuyết đọng đi ra ngoài.

Rặc rặc

Trong tay Tuyền Cơ Chân Nhân cầm theo Hợp Hoan kiếm, nằm sấp ở trên lưng nam nhân, không còn đối mặt với ánh mắt của Dạ Kinh Đường, thần sắc cũng xuất hiện vài phần khác thường, ngẫm lại từ sau thắt lưng gỡ hồ lô rượu màu son xuống, nhếch miệng lên.

"Bị thương còn uống rượu?"

"Sáng nay có rượu sáng nay say, ngày mai sầu muộn tới ngày mai. Nhân sinh cao quý tận hưởng thú lạc trước mắt, nghĩ nhiều như vậy làm gì."

Sau khi uống một ngụm rượu mạnh, Tuyền Cơ Chân Nhân đưa hồ lô rượu đến bên miệng Dạ Kinh Đường:

"Ngươi muốn uống không?"

"Ài... Ừng ực ực ực..."

"Ha ha..."

Hai người từ từ đi xa, trên mặt tuyết lưu lại một hàng dấu chân.

Xa xa Chim Chim huýt sáo thấy thế cũng bay tới, để lại một chuỗi lá trúc trên mặt tuyết.

Chương 958 - Tụ hợp!

Chương 958: Tụ hợp!

Trời tờ mờ sáng.

Trong khách điếm lặng yên không một tiếng động, trên đường phố ngoài cửa sổ có nhiều thanh âm đi lại hơn.

Trong phòng, Phạm Thanh Hòa nằm trên gối, hai tay khoanh bên hông nhắm mắt ngủ say, nửa mê nửa tỉnh, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến:

Cộc cộc cộc.

"Xuỵt đừng ồn."

"Chít chít..."

Phạm Thanh Hòa mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía cửa đã thấy cửa phòng bị đẩy ra, Chim Béo chui vào, một đầu đâm vào trong chiếc nón trên bàn, không có động tĩnh gì, động tác có thể nói như nước chảy mây trôi.

Sau đó Dạ Kinh Đường đi vào, trên lưng còn cõng một người.

Phạm Thanh Hòa thoáng dò xét, thấy người đeo trên lưng chính là Tuyền Cơ Chân Nhân, đáy mắt hơi kinh hãi, chống nửa thân trên lên dò hỏi:

"Nàng bị sao vậy?"

Dạ Kinh Đường dùng chân đẩy cửa phòng, cõng Tuyền Cơ Chân Nhân say khướt lên giường đặt xuống trước mặt:

"Nàng bị Đoạn Thanh Tịch và người của Thiên Cơ Môn đánh lén, trúng Toái Tâm Châm, cô giúp nàng xem tình hình đi."

Phạm Thanh Hòa nghe thấy yêu nữ trúng Toái Tâm Châm, thần sắc ngưng trọng một chút, nắm chặt cổ tay Tuyền Cơ Chân Nhân cẩn thận kiểm tra chốc lát:

" Mạch tượng bất ổn, đại khái còn đỡ, nhưng mà nàng trúng Toái Tâm Châm cần phải tĩnh dưỡng, sao ngươi còn để nàng uống rượu?"

Tuyền Cơ Chân Nhân chỉ là quát nhẹ, cũng không phải bị ngất, nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, còn say mà như không phải say, tiếp một câu:

"Túy trung sinh mộng chết là chuyện may mắn hiếm có, hắn lại không quản được ta..."

Trong khi nói chuyện, Tuyền Cơ Chân Nhân mở mắt ra, nhìn hai người một chút, lại vặn vẹo thân thể, xô đẩy Phạm Thanh Hòa vào trong, lưu lại vị trí bên ngoài, đưa tay vỗ vỗ giường ngủ:

"Dạ Kinh đường, ngươi bận rộn cả đêm, mệt chưa? Hay là cũng nằm xuống nghỉ ngơi?"

Dạ Kinh Đường nói thật muốn nằm lên, cho Thủy Thủy một bài học khắc ghi cả đời nhưng Phạm cô nương nằm song song trước mặt, hắn chắc chắn không thể làm vậy, lập tức xem như không nghe thấy, dò hỏi:

"Thân thể Phạm cô nương thế nào rồi?"

Thân thể Phạm Thanh Hòa ngược lại không sao, nhưng trong đầu tất cả đều là Dạ Kinh Đường từng gặp qua mất mặt của nàng. Nghĩ tới yêu nữ tận lực trêu chọc chuyện ngủ chung này, trong đầu càng thêm quái dị.

Phạm Thanh Hòa vụng trộm ngắm Dạ Kinh Đường một chút, thấy Dạ Kinh Đường mắt không tà niệm, tựa hồ cũng không để ý chuyện tối hôm qua trong lòng mới thầm yên tâm chút ít, mỉm cười nói:

"Ta tốt hơn nhiều rồi, ngủ một giấc là được. Để ta chăm sóc nàng đi, cả đêm ngươi không ngủ, cũng nghỉ ngơi một lát."

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không nhiều lời, dò xét qua lại vài lần, xác định hai người không có vấn đề gì lớn, đứng dậy giúp đỡ đặt trướng xuống, ôm Chim Chim ngủ như lợn chết ra khỏi cửa.

Cửa phòng khép kín, Dạ Kinh Đường đứng ở lối đi nhỏ, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vốn định báo bình an với Ngưng Nhi.

Nhưng trời cũng sắp sáng, Ngưng Nhi cùng Tiết giáo chủ nhất định đang nghỉ ngơi, hắn chạy ra cửa đem Ngưng Nhi từ trong chăn kéo ra ngoài, nghĩ lại cũng không quá thích hợp, liền ôm Chim Chim vào phòng bên cạnh.

Kết quả vừa chuẩn bị mở cửa, bỗng nhiên lại nghe được tiếng nói truyền đến:

"Y phục cũng không biết cởi... Ồ? Sao ngươi lại mặc y phục của Dạ Kinh Đường?"

"Y phục bị rách rồi."

"A, hắn xé y phục của ngươi rồi?!"

"Độc châm ở trên lưng, không xé không hút được toàn bộ sao?"

"Ngươi chính là sư phụ của Tĩnh Vương, coi như một nửa mẫu thân của hắn, thân thể có thể cho hắn nhìn sao?"

"Ngươi chả là dì của nó đấy..."

"Ta đâu có đưa cho hắn... Xích qua, qua một bên, đừng chen lấn ta..."

Dạ Kinh Đường mở trừng hai mắt, trong lòng có chút cổ quái, lắc đầu quét tạp niệm vào cửa...

Giữa trưa, bến tàu dần dần trở nên bận rộn, các khách giang hồ từ nam chí bắc tụ tập trong quán ăn và tửu lâu, tiếng nghị luận còn sôi nổi hơn hôm qua:

"Nghe nói bên cạnh Dạ đại hiệp còn có một cô nương nữa, dùng đao lớn, đao dựng thẳng cao ngang đầu, trưởng thành sẽ đẹp hơn Thiên Tiên, linh khí bức người, hệt như tiên nữ bước ra từ trong tranh vẽ..."

"Ồ? Chẳng lẽ là khuê nữ của Dạ nhạc phụ?"

"Dạ đại hiệp mới hai mươi tuổi, làm sao có khuê nữ, theo ta thấy, có thể là hồng nhan tri kỷ. Nghe nói cô nương kia không thua nữ thần mĩ nhân đệ nhất giang hồ năm xưa..."

Trong tiếng nghị luận ồn ào, một chiếc thuyền buôn chậm rãi lái theo giang đạo tới.

Tiểu Vân Ly da trắng trẻo xinh đẹp, hai tai nghe tiếng khen ngợi, đáy lòng khó tránh khỏi cảm thấy đắc ý.

Nói không thua sư nương, nàng vẫn cảm thấy hơi quá khoác lác, dù sao nàng mới mười sáu, nhỏ hơn sư nương một giáp, cởi sạch đồ nằm chung một chỗ căn bản là không thể nào so sánh được.

Phía sau Chuyển Vân Ly, Bùi Tương Quân ăn mặc như phu nhân trông ra bến tàu tìm kiếm tung tích Dạ Kinh Đường, đáy mắt ẩn ẩn lo âu, đứng chung một chỗ với Vân Ly rất giống phu nhân trẻ tuổi dẫn theo khuê nữ vọng phu.

Rất nhanh, thuyền tựa vào bến tàu, bên bờ biển một bóng người chen chúc đi ra, xa xa vẫy tay:

"Tam Nương."

Chương 959 - Ngươi Lấy Oán Trả Ơn Sao!

Chương 959. Ngươi Lấy Oán Trả Ơn Sao!

"Kinh Đường ca ca."

Chiết Vân Ly thấy vậy vội vàng vẫy tay.

Bùi Tương Quân thấy Dạ Kinh Đường bình yên vô sự, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt có thêm vài phần ý cười, từ trên bàn đạp đi xuống, dò hỏi:

"Kinh Đường, hôm qua huynh đi đâu vậy? Không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Chỉ là gặp mai phục, ta không sao. Có điều Phạm cô nương và Tuyền Cơ Chân Nhân bị thương nhẹ, đều nghỉ ngơi ở khách điếm."

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt, quét mắt nhìn bộ khoái Hắc Nha trên thuyền, dò hỏi:

"Mấy người Tĩnh Vương đâu?"

"Ngày hôm qua huynh đi suốt đêm không về, Tĩnh Vương và Thái Hậu đều lo lắng, vừa mới ngủ xong. Huynh đi báo bình an trước đi, ta đi tìm Lưu Hương đường chủ ở Nhai Châu nghe ngóng chút tin tức."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, liền đi lên thuyền, vẫn không quên nói với Vân Ly:

"Trà lâu ở chính giữa chợ, đang nói về chuyện của Đoạn Long

Đài, lão tiên sinh đó mới nói rất tốt, hôm qua ta nghe nửa buổi tối..."

"Thật sao?"

Chiết Vân Ly đang lo không có việc gì làm, lập tức cùng Tam Nương tiến vào con phố nhỏ.

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn hai người đi, sau đó leo lên khoang thuyền bắt chuyện với bọn người Dư Long, câu thông chuyện Kính Nam trấn buôn bán nhu yếu phẩm, để Xà Long dẫn đội đi thăm dò vật phẩm vi phạm cấm chế của tiêu cục, tiện triều đình kết án xem như là chứng cứ.

Đợi mọi chuyện phân phó xong, Dạ Kinh Đường mới một mình tiến vào lâu thuyền.

Ở tầng hai của lâu thuyền, trong phòng ngủ.

Tối hôm qua Dạ Kinh Đường suốt đêm chưa về, Thái Hậu Nương Nương tự nhiên một đêm không ngủ, mặc dù tức giận với hành vi vô Pháp vô thiên của Dạ Kinh Đường, khi trở về còn tùy tiện phá vỡ giao hẹn, bỗng nhiên mất liên lạc, những cảm xúc này vẫn bị nỗi lo lắng chiếm chỗ, dứt khoát liên tục nghe ngóng tin tức.

Chờ đến khi bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, ánh mắt Thái Hậu Nương Nương khẽ nhúc nhích, đứng dậy khoác áo choàng lên, liếc qua cửa sổ vài lần, xác nhận Dạ Kinh Đường không có gì khác thường, lại đi tới chỗ cửa phòng, muốn chờ Dạ Kinh Đường đi ngang qua vừa vặn mở cửa, sau đó không nóng không lạnh chào hỏi.

Đáng tiếc là, hiển nhiên Thái Hậu Nương Nương đã quên mất Dạ Kinh Đường có trực giác tốt đến mức nào.

Dạ Kinh Đường chào hỏi Hồng Ngọc chuẩn bị bữa sáng xong,

đi vào trong hành lang lầu hai, còn chưa đi tới cửa đã nghe thấy phía sau truyền đến một hơi hít thật sâu, đè xuống cảm xúc động tĩnh, hắn thấy vậy liền yên lặng đè xuống tiếng bước chân.

Gõ nhẹ cửa, Thái Hậu Nương Nương đặt tay lên cửa, làm tốt động tác đi ra ngoài nhưng nghiêng tai lắng nghe một lát lại phát hiện tiếng bước chân lên cầu thang liền biến mất.

Thái Hậu Nương Nương chớp chớp đôi mắt hạnh, chờ một lát không có tiếng động, liền hé ra một khe nhỏ, muốn xem tình huống bên ngoài như thế nào.

Kết quả rất tốt, nàng vừa đến gần cửa xem xét liền phát hiện gần ngoài cửa trong gang tấc, có một gương mặt anh tuấn rạng rỡ, mặt mang ý cười nhìn nàng.

Thái Hậu Nương Nương trong lòng cả kinh, muốn đóng cửa lại nhưng hiển nhiên đã trễ.

Cọt kẹt..t..tttt

Cửa phòng bị đẩy ra rồi đóng lại, Dạ Kinh Đường mặc hắc y đi vào phòng.

Thái Hậu Nương Nương lui về phía sau hai bước, hai tay chống bên hông, ngẩng đầu ưỡn ngực muốn bày ra khí thái uy nghiêm của mẫu nghi thiên hạ, nhưng còn chưa kịp nói chuyện liền nhìn thấy nam nhân cao hơn nàng rất nhiều trực tiếp đi tới trước mặt, ôm lấy gương mặt của nàng.

"Ngươi làm càn. Hu... "

Chân mày Thái Hậu Nương Nương dựng thẳng, khó tránh bị ngậm môi đỏ, lại không dám làm ra động tĩnh quá lớn, liền cắn chặt hàm răng, dùng cung giày đi giẫm lên chân Dạ Kinh Đường.

Kết quả hiển nhiên Thái Hậu Nương Nương bị thua thiệt thân

thể cao lớn, nàng chưa kịp dẫm lên mũi chân, Dạ Kinh Đường liền ôm lấy eo, ôm lấy bắp chân nàng treo trên bầu trời, hai chân rời mặt đất.

Thái Hậu Nương Nương châu tròn ngọc sáng cả người dán ở ngực, còn bị nắm cằm tránh không thoát, đáy lòng căm giận và khẩn trương, không biết làm sao đành phải nhắm mắt lại, không đáp lại nửa điểm.

Dạ Kinh Đường cũng không thô lỗ, ôm một cái, thấy Thái Hậu Nương Nương sốt ruột muốn chết, còn đi tới đi lui hai bước, mục đích là muốn cho nàng buông lỏng.

Tình cảnh xấu hổ chết người như vậy, ngược lại khiến nữ nhân càng thêm xấu hổ và tức giận muốn chết.

Thái Hậu Nương Nương phát hiện Dạ Kinh Đường giống như tiểu hài tử ôm lấy nàng, đáy lòng có thể tưởng tượng được, lại mở mắt ra, lắc lắc bả vai mấy cái:

"Hừ!"

Lúc này Dạ Kinh Đường mới ngậm miệng, thả Thái Hậu Nương Nương xuống, mỉm cười nói:

"Yên tâm, ta không sao, không cần lo lắng."

Thái Hậu Nương Nương thở dồn dập, lấy tay áo che miệng trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường, nửa ngày sau mới thở được, lộ ra bộ dáng hận hắn không tranh giành:

"Dạ Kinh Đường, bản cung nhịn nhục với ngươi như vậy, ngươi lại dạy nhiều lần không chịu sửa đổi, mạo phạm liên tục, ngươi... "

Dạ Kinh Đường thấy vậy, lại đưa tay ôm lấy, vỗ nhẹ sau lưng an ủi:

"Được rồi, ta nhìn người lo lắng kìa..."

Bổn cung lo lắng cho ngươi, ngươi lại đích thân vào phòng bổn cung?

Ngươi lấy oán trả ơn sao!

Chương 960 - Lân Văn Cương

Chương 960. Lân Văn Cương

Lửa giận của Thái Hậu Nương Nương còn chưa tan, Dạ Kinh đường lại ôm nàng, có thể là sợ tiếp tục bị đè nhẹ, thái độ vẫn mềm nhũn ra, quay đầu đi:

"Ly Nhân lo lắng cả đêm, ngươi mau qua đó nhìn xem."

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng nở nụ cười, thấy Thái Hậu Nương Nương không để ý tới hắn, liền cáo từ trước.

Thái Hậu Nương Nương khép vai đứng thẳng, bày ra tư thế mẫu nghi thiên hạ, nhưng Dạ Kinh Đường vừa ra cửa, liền nhanh chóng đi tới trước, đóng cửa lại.

Xoạt xoạt

Dạ Kinh Đường cười thầm trong lòng, không quấy rầy Thái Hậu Nương Nương nữa, đi tới trong phòng cuối đuôi thuyền.

Sau khi người của Đông Phương Ly Nhân từ Đoạn Long Đài trở về, bị nữ tử đầy thuyền chặn cửa bắt giao giấy thông hành, vốn không ngủ được, tối hôm qua Dạ Kinh Đường không về, lại chịu đựng cả một đêm, buổi sáng mới không chịu nổi ngủ thiếp đi, người trên thuyền tất nhiên cũng không ai dám quấy rầy, quanh phòng rất yên tĩnh.

Dạ Kinh Đường đi tới cửa, vốn định gõ cửa, nhưng nghe bên trong truyền đến tiếng hít thở đều đều, còn chưa tỉnh giấc, chỉ nhẹ nhàng đẩy cửa ra nhìn.

Trong phòng rất sạch sẽ, trên bàn để vài bức tranh, còn có

nước trà và điểm tâm chưa dùng.

Đông Phương Ly Nhân nằm nghiêng trên giường, mặc nguyên y phục nằm ngủ, bên hông đắp chăn mỏng, trâm ngọc trên đầu gỡ xuống, mái tóc đen rối tung sau lưng, thoạt nhìn thiếu đi mấy phần anh khí thường ngày, nhưng rất nhiều hương khí thư sinh thanh nhã, nếu như không phải dáng người thay đổi rất nhanh, từ xa nhìn lại thật giống thư sinh thư sinh khổ học ngủ trên đường ngủ.

Dạ Kinh Đường cực ít thấy bộ dạng ôn nhu của Ngây Ngốc, sau khi đứng ở cửa nhìn một lát, lại lặng lẽ đi tới trước giường, ngồi xuống bên cạnh, giúp kéo chăn mỏng lên trên một chút.

Ừm ừm..

Đông Phương Ly Nhân thức đêm chờ đợi, vừa ngủ không bao lâu cũng không bị động tác nhẹ nhàng làm thức tỉnh, nhưng trong tiềm thức hẳn là ý thức được Dạ Kinh Đường ở trước mặt, vẻ lo lắng giữa hai đầu lông mày hơi chậm lại một chút.

Dạ Kinh Đường ngồi bên cạnh, chăm chú một lúc lâu, đứng dậy buông màn trướng xuống, tránh cho ánh sáng quá mạnh khiến cho Ngây Ngốc không ngủ ngon, sau đó mới lặng yên rời khỏi phòng ngủ...

Bến tàu Kính Hà là bến cảng chủ yếu ở phía Tây Nhai Châu, thuận theo dòng sông có thể đi Vân Châu, phía trên Kính Hà sẽ đến vùng đất trung tâm của Nhai Châu.

Sản nghiệp chủ yếu của Hồng Hoa Lâu đều nằm ở khu đất giàu có. Quy mô bên này không quá lớn, cơ bản thế lực ngang bằng với Lương Châu Đường. Trên bến tàu Kính Hà vẫn còn vài cửa hàng mặt tiền, xem như điểm liên lạc cửa khẩu, thường xuyên tiếp ứng với Hoàng Chúc phu nhân ở phía Bắc Vân Châu.

Đêm qua Dạ Kinh Đường đã tìm được vị trí, bận rộn cả đêm

chưa xong, sau khi từ trên thuyền xuống trực tiếp đi tới một tiệm cầm đồ trên bến tàu, vừa đi vào hậu viện liền nghe được tiếng nói chuyện truyền đến trong phòng trà:

"Từ khi đi xa, đường chủ mấy năm nay vẫn luôn chú ý đến tình hình của Đoạn Bắc Nhai, bất quá Võ Khôi Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, muốn tìm hiểu hành tung, xác thực không dễ dàng gì."

Dạ Kinh Đường đến cửa dò xét, có thể thấy được Tam Nương ngồi ở vị trí chủ vị, trong tay bưng chén trà, bên cạnh là lão hương chủ Lưu Hồng, đã hơn nửa tuổi rồi, mặt đang mang vẻ u sầu nói chuyện.

Lần trước Hồng Hoa Lâu mở tiệc, Hương chủ cũng đến rồi, Lưu Hồng cũng đã gặp qua Dạ Kinh Đường, nhìn thấy Dạ Kinh Đường xuất hiện ở cửa, vội vàng đứng dậy nghênh đón:

"Thiếu chủ, ngài cũng tới rồi..."

"Đều là người một nhà, Lưu thúc không cần khách khí như thế."

Dạ Kinh Đường đáp lễ lại một câu, sau đó đi tới trước mặt Tam Nương ngồi xuống bên cạnh nghe một lát, dò hỏi:

"Tin tức liên quan tới Lân Văn Cương, Lưu thúc biết được bao nhiêu?"

Vừa rồi Lưu Hồng đã tóm tắt qua với Bùi Tương Quân, đáp lại:

"Lân Văn Cương là vật đại cấm, không có người trong quan phủ thì không thể lấy được nó, nếu nói Đoạn Bắc Nhai làm ăn ở đây thì ta đoán chừng có quan hệ với Vương Hổ của Kim Dương Thành."

"Năm xưa Vương Hổ từng tòng quân, từng trải nhiều chuyện

đời, nghe nói có quan hệ không tệ với rất nhiều quan lớn tướng lĩnh. Mười năm trước dựa vào quan hệ trong thành thu nạp tiền tài lập nghiệp, mấy năm gần đây bỗng nhiên phát tích, mua một ít sản nghiệp, nhưng lại ít khi xuất hiện."

"Nếu không phải những năm gần đây cửa khẩu không đủ chi tiêu, Đường chủ vì phát tiền cho môn đồ hàng tháng bán một mảnh trà viên trong nhà, đúng lúc bị cháu của Vương Hổ bán đi, ta cũng không biết con cháu Vương Hổ giàu như vậy."

"Chỉ dựa vào việc chiếm mấy con phố để thu tiền cống, không có khả năng chỉ trong mấy năm ngắn ngủi mà mọi người chịu nổi. Ta cũng chưa từng nghe nói Vương Hổ có bối cảnh giang hồ. Người đứng phía sau màn này có khả năng là Đoạn Thanh Tịch..."

Kim Dương Thành ở thượng du Kính Hà, xem như biên quân trọng trấn, khu mỏ quặng Nhai Châu đều ở đó, cách bến tàu Kính Hà hơn hai trăm dặm, cũng không tính là quá xa.

Lưu Hồng nói xong tin tức, trong câu nói cũng không quên khoác lác thêm rằng cửa khẩu nghèo nàn, đường chủ cũng đã bán gia sản phát lương, tất nhiên mục đích là để lâu chủ và thiếu chủ điều khiển phân đà, giảm bớt tiền bồi dưỡng năm nay.

Bùi Tương Quân hy vọng Dạ Kinh Đường nối nghiệp, chuyện lôi kéo lòng người này nàng tất nhiên không tỏ thái độ.

Mặc dù Dạ Kinh Đường đối với chuyện làm ăn không hiểu lắm, nhưng tốt xấu đã làm Tiêu cục nhiều năm, tình cảnh của những người này tự nhiên hiểu rõ, hỏi xong tin tức liền hỏi thăm tình huống cửa khẩu những năm gần đây.

Chương 961 - Sư Phụ Hỏi Thăm

Chương 961: Sư Phụ Hỏi Thăm

Đường nhỏ bên bến tàu, bên trong một quán trà.

"Keng keng keng ~ "

"Lại nói về Sở Hào, có một cây thương thép khắc hai chữ Bàn Long..."

Một nhạc sư mãi nghệ giang hồ ngồi cạnh bàn trà gảy tam huyền cầm.

Một bàn nhỏ bày ở giữa tiệm trà, một lão tiên sinh có chòm râu dê cầm chiết phiến trong tay, kể điển cố giang hồ.

Chiết Vân Ly ăn mặc như một cô nương bình thường, trên đầu đội nón rộng vành, an vị bên bàn trên góc phòng lầu hai, ngồi bắt chéo chân, trường đao để bên người, trước mặt là nước trà và hạt dưa, đang tập trung tinh thần nghe kể chuyện, thỉnh thoảng còn vỗ tay khen hay.

Mặc dù mới hơn mười sáu tuổi nhưng dáng vẻ đầy vẻ trộm cướp này không thua bất kỳ tên giang hồ giảo hoạt nào trong tiệm trà, toàn bộ quán trà chỉ có một tiểu cô nương là nàng nhưng không hề có cảm giác mất hài hòa.

Người ở bến tàu đến nghe sách hơn phân nửa là người nhàn rỗi trong giang hồ, nước chảy bèo trôi, mà Chiết Vân Ly là đại tiểu thư của Bình Thiên Giáo, đệ tử đích truyền của đệ nhất cao thủ Chân Sơn Tiết Bạch Cẩm, phong thái làm việc như thế có chút không thích hợp.

Trong lúc Chiết Vân Ly đang chăm chú nghe đến điểm đặc sắc, trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại, có một bóng người chắn ngang tầm mắt.

Nón rộng vành che chắn tầm mắt của Chiết Vân Ly, không thấy rõ mặt, muốn nghiêng đầu nhìn nhưng vừa quay đầu lại cảm thấy không đúng, thuận theo vạt áo choàng trước mặt nhìn lại -- người tới mặc một bộ bạch y, khoác áo choàng màu xám, dáng người cao gần bằng nữ vương gia, bộ ngực thì lớn hơn một chút, gương mặt dưới nón rộng vành còn đeo ngọc giáp...

? !

Động tác gặm hạt dưa của Chiết Vân Ly cứng đờ, im hơi lặng tiếng rụt cặp chân đang bắt chéo lại, biến thành tư thế ngồi của cô nương ngoan ngoãn yếu đuối, ngay cả thần thái cũng có chút giống thư hương tiểu thư:

"Ách... sư phụ, sao người lại ở đây? Sư nương đâu?"

Tiết Bạch Cẩm vẫn luôn đứng đắn nhưng cũng không nghiêm khắc, bởi vì Ngưng Nhi rất hung dữ, dạy dỗ Vân Ly nghe lời hoàn toàn không cần sư phụ như nàng quan tâm. Nhưng ở trong lòng Chiết Vân Ly rất kính sợ sư phụ, rõ ràng sợ hơn sư nương rất nhiều.

Dù sao sư nương dù hung dữ nhưng thương nàng, dù nghịch ngợm cũng chỉ là dùng chổi lông gà đánh đòn.

Sư phụ lại không giống vậy, là đệ nhất cao thủ Chân Sơn hàng thật giá thật, bá chủ giang hồ thế tục, có thể ấn kỳ tài ngút trời như Kinh Đường ca ca xuống đánh, trong trí nhớ của Chiết Vân Ly thì sư phụ rất đáng sợ. Có sư phụ như thế này, đồ đệ hoàn toàn không sợ bị đánh, chỉ sợ sư phụ thất vọng, nếu chuyện nghịch ngợm bị phát hiện, cảm giác tội lỗi và khẩn trương đó còn kinh khủng hơn bị sư nương bắt tại chỗ.

Cũng may Tiết Bạch Cẩm không có ý dạy đồ đệ, ngồi xuống cạnh bàn, nói ngay vào điểm chính:

"Ra ngoài làm việc, trùng hợp đi ngang qua, sư nương của con bận việc riêng. Ta và sư nương con phải đi Giang Châu một chuyến, con có muốn đi cùng hay không?"

Chiết Vân Ly nghe thấy vậy thì hai mắt tỏa sáng, nhưng sau đó trong mắt lại lộ ra mấy phần chần chừ.

Đổi lại trước kia khi còn ở Nam Tiêu Sơn, sư phụ muốn dẫn nàng ra ngoài hành tẩu giang hồ thì nàng cao hứng ba ngày ba đêm ngủ không được, bắt đầu chuẩn bị từ sớm.

Bây giờ quen biết Kinh Đường ca ca thì lại khác.

Kinh Đường ca ca cũng là võ khôi, đi theo cũng có thể học hỏi, tuổi tác gần bằng nhau, cùng nhau cười cười nói nói không có chút lo lắng gì.

Đi theo sư phụ và sư nương gần như nàng phải làm tiểu thư khuê các, đi kỹ viện nghe thuyết thư hay lang thang đường phố chắc chắn là chuyện không thể, mỗi ngày còn phải chép sách viết chữ...

Chiết Vân Ly chỉ chần chừ trong giây lát, sau đó nói:

"Sư phụ, đồ nhi mười sáu tuổi, cũng coi là đại cô nương, ừm... vẫn luôn trốn dưới cánh chim, cảm thấy không tốt lắm, người trẻ tuổi mà, vẫn nên đi trải nghiệm chuyện giang hồ nhiều một chút."

Tiết Bạch Cẩm nhìn sắc mặt Vân Ly thì hiểu ý ngay, trong lòng cũng có chút lo lắng, lập tức hỏi:

"Vân Ly, có phải con quan tâm Dạ Kinh Đường hay không?"

Cái gì? !

Chiết Vân Ly hoàn toàn không ngờ sư phụ từ trước đến nay luôn ăn nói có ý tứ lại hỏi chuyện này, ngồi thẳng lưng thêm mấy phần, lắc đầu liên tục:

"Không. Con và Kinh Đường ca ca là quan hệ huynh muội kết nghĩa, trong sạch như nước, sư phụ đừng nghe sư nương nói mấy câu đã tin là thật..."

Tiết Bạch Cẩm sững sờ: "Ta nghe sư nương con nói cái gì?"

Chiết Vân Ly trong lòng biết rõ, ngồi gần lại một chút, chân thành nói: "Có phải sư nương muốn gả con cho Kinh Đường ca ca hay không?"

Hả?

Dù Tiết Bạch Cẩm tính tình bất động như núi, nghe nói như thế thì khóe mắt cũng co rút, thầm nghĩ: ‘Nàng đã ngủ trong chăn người ta rồi, còn không biết xấu hổ mua lớn tặng thê thiếp, gả con cho Dạ Kinh Đường?’

Tiết Bạch Cẩm tới đây là sợ Vân Ly đang ở tuổi mới biết yêu, nhìn lầm người dẫn đến chuyện sư nương và đồ đệ bất hoà, nói:

"Sư nương của con không có ý này, vi sư tới là hỏi quan điểm của con..."

Chương 962 - Tiểu Vân Ly Bối Rối

Chương 962. Tiểu Vân Ly Bối Rối

Chiết Vân Ly hoàn toàn không tin, cảm thấy sư phụ và sư nương nhìn trúng thiên tư của Kinh Đường ca ca cho nên mới tới đây dò hỏi, đối với chuyện này nàng chân thành nói:

"Sư phụ, con đâu phải là loại nha đầu không hiểu chuyện đó? Nếu như lòng có nơi nương tựa thì chắc chắn con sẽ cho sư phụ kiểm tra, tuyệt đối không lén lút tự định chung thân với người khác."

"Kinh Đường ca ca muốn thiên tư có thiên tư, muốn bản lĩnh có bản lĩnh, chỉ lớn hơn con hai tuổi, hơn nữa còn cùng môn cùng phái với ta, nếu con có ý thì giấu diếm sư phụ làm gì? Con nói cho sư phụ nghe, sư phụ còn không đồng ý, đi tìm người tốt hơn cho con sao?"

"..."

Tiết Bạch Cẩm nghe nói như vậy, cảm thấy rất có lý, nếu Vân Ly thật sự thích Dạ Kinh Đường, nàng không có lý do từ chối, cũng sẽ không cưỡng ép chặt đứt tơ tình, sẽ chỉ biết vứt lại rắc rối cho Ngưng Nhi, để Ngưng Nhi giải quyết.

Vân Ly đã nói vậy, đúng là còn chưa hãm thân trong đó, Tiết Bạch Cẩm yên tâm một chút, hơi châm chước rồi lại nói:

"Vi sư độc bá giang hồ thiên hạ, tay không tấc sắt có thể khiến cho bất kỳ kẻ nào chịu phục, không cần dựa vào thông gia liên

minh để phát triển bản thân lớn mạnh, cho nên hôn sự của con tự con tìm, chỉ cần thật lòng thích thì tiểu dân tỉnh lẻ cũng được, hoàng tử địch quốc cũng được, nói cho vi sư biết, vi sư có thể giúp con toại nguyện. Nhưng mà con phải nhìn người chuẩn một chút, đồ đệ của Tiết Bạch Cẩm ta không thể tùy tiện bị đứa nhà quê bắt cóc.”

"Hì hì ~ "

Chiết Vân Ly nghe nói hào khí như thế, vội vàng vỗ ngực nói:

"Sư phụ yên tâm, đều là con lừa người, sao có thể bị người ta bắt cóc được."

"Aizz..."

Tiết Bạch Cẩm âm thầm lắc đầu, tiếp tục nói: "Quan trọng nhất là Dạ Kinh Đường, con vô ý là tốt nhất, phải thận trọng cân nhắc, nghĩ cho kỹ."

"Hả?"

Chiết Vân Ly cầm lấy ấm trà rót cho sư phụ: “Kinh Đường ca ca là hộ pháp giáo ta..."

Tiết Bạch Cẩm lắc đầu: "Dạ Kinh Đường là võ khôi đương đại, con trai của Thiên Lang Vương, rất được triều đình coi trọng, quyền tiền sắc đều không cần Bình Thiên Giáo ta cho, nói đơn giản một chút là vi sư không thể khống chế được.”

"Người không thể khống chế được, dù cho trung thành tuyệt đối thì cũng không thể là người một nhà, bởi vì phản bội hay không chỉ ở một ý niệm của hắn, mà chức giáo chủ này trong tay vi sư..."

Chiết Vân Ly có chút không thích lời này, chân thành nói:

"Nhưng Kinh Đường ca ca không màng danh lợi, cũng giúp chúng ta nhiều việc như vậy..."

"Vi sư không kêu con xa lánh hắn, chỉ cảnh báo con sáng mắt một chút."

Tiết Bạch Cẩm ngữ trọng tâm trường nói: "Dạ Kinh Đường có thể không màng danh lợi, ngoài quan hệ cá nhân, hắn giúp triều đình cũng giúp Bình Thiên Giáo, muốn cho hai bên bắt tay giảng hòa. Nhưng vấn đề này hắn rất khó làm được, lỡ như ngày nào đó lộ tẩy, vi sư lại không chịu chấp nhận làm lành, dù sao hắn cũng phải chọn một phe, trước mắt xem ra không có khả năng sẽ đứng về phía vi sư. Đến lúc đó con hướng về hắn hay là hướng về sư phụ?"

"Con..."

Chiết Vân Ly nghe nói như thế, đáy mắt hiện ra chút bối rối, muốn nói gì nhưng giống như nói cái gì cũng đều sai sai.

Tiết Bạch Cẩm tiếp tục nói: "Cho nên con phải có tâm một chút, xác định có thể buộc lại Dạ Kinh Đường khiến hắn khăng khăng một mực đi theo con thì con mới có thể động tình với hắn. Nếu như qua loa, sau này có thể vi sư và Dạ Kinh Đường vì lập trường khác biệt mà đánh nhau, người khó xử nhất chính là con."

"Ài..."

Chiết Vân Ly suy tư, khẽ gật đầu, nhưng lập tức lại cảm thấy không đúng, chân thành nói: "Sư phụ, người suy nghĩ nhiều quá rồi, con và Kinh Đường ca ca quan hệ trong sạch, không có ý gì với hắn hết. Mà người là sư phụ con, sao Kinh Đường ca ca có thể động thủ với người được, Kinh Đường ca ca có bản lãnh lớn, chắc chắn có thể xử lý tốt những chuyện này."

Tiết Bạch Cẩm đưa tay chỉ chỉ mình:

"Tiết Bạch Cẩm ta chưa từng chịu làm kẻ dưới, Nữ Đế muốn ta cúi đầu xưng thần, không có cửa đâu. Dạ Kinh Đường muốn giải quyết việc này, trước tiên phải đánh cho ta phục, con cảm thấy hắn có cơ hội không?"

"Ách...."

Đối với chuyện này Chiết Vân Ly đúng là khó mà nói ra, mặc dù Kinh Đường ca ca bá đạo nhưng rõ ràng sư phụ càng bá đạo hơn, nàng xoắn xuýt một hồi chỉ đành khẽ thở dài một hơi...

Một bên khác.

Dạ Kinh Đường ăn cơm trong tiệm cầm đồ mới cáo từ Lưu hương chủ, theo Tam Nương trở về bến tàu.

Bùi Tương Quân nghe nói Đoạn Thanh Tịch hợp mưu với người khác bày trận ám toán, trong lòng khó tránh khỏi nổi nóng, lúc này xung quanh không có người ngoài mới nói:

"Đoạn Thanh Tịch có thể lén lúc ra tay thì sẽ không chỉ một lần, trước khi hoàn toàn giải quyết chuyện phiền phức đó, huynh phải coi chừng."

Dạ Kinh Đường nắm chặt tay Tam Nương, khẽ cười nói:

"Tốc độ bình phục của ta nhanh hơn Đoạn Thanh Tịch nhiều, vết thương cũng đã tốt rồi. Hắn trúng một thương của ta, hôm qua còn bị đánh vô số độc châm, mặc dù không phải vết thương trí mạng nhưng chắc chắn tình hình không tốt như ta."

"Do hắn không nói võ đức trước, đương nhiên ta không thể chờ hắn hồi phục mới đến, ngày mai ta sẽ xuất phát, tìm người diệt tận gốc...."

Chương 963 - Nữ Vương Gia Suy Nghĩ

Chương 963. Nữ Vương Gia Suy Nghĩ

Bùi Tương Quân biết hai bên chiến đấu chắc chắn là Dạ Kinh Đường chiếm tiện nghi, nhưng vẫn dặn dò:

"Không nên khinh thường, huynh tìm Đoạn Thanh Tịch không phải luận bàn mà là báo thù, hắn biết huynh có ý giết hắn, đánh nhau chắc chắn sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào..."

Trong lúc hai người nói chuyện, đã đi đến dưới khách điếm.

Dạ Kinh Đường dẫn Tam Nương lên lầu, chuẩn bị đi thăm hai nữ tử đang tĩnh dưỡng một chút, nhưng vừa mới đến cầu thang đã phát hiện cửa phòng mở, Lạc Ngưng đi ra.

Từ khi Bùi Tương Quân tách ra ở Lang Hiên Thành thì chưa thấy Lạc Ngưng đến, giờ chợt phát hiện nàng xuất hiện trong nhà, trong mắt tràn đầy vẻ ngoài ý muốn, đang muốn nói chuyện thì thấy Lạc Ngưng hơi đưa tay.

Lạc Ngưng khẽ đóng cửa phòng lại, sau đó đến trước mặt ngoắc ngoắc tay dẫn hai người đi ra xa khỏi phòng một chút, mới nói:

"Thể trạng Thủy Nhi rất hư nhược, vừa ăn chút xong đi ngủ rồi, tinh thần Phạm cô nương cũng không tốt lắm, để hai nàng nghỉ ngơi đi."

Bùi Tương Quân quay đầu nhìn, sau đó đóng cửa phòng lại, kỳ quái nói: "Sao ngươi cũng ở đây?"

"Đi ngang qua chờ thuyền trùng hợp gặp gỡ thôi."

Lạc Ngưng không muốn nói những chuyện loạn thất bát tao này, đổi chủ đề, nghiêm túc nhìn Tam Nương:

"Ngày mai ta phải xuất phát đi Giang Châu, những ngày này ngươi lưu ý một chút, lần sau ta gặp Dạ Kinh Đường, nếu còn phát hiện hắn còn đánh nhau bị thương, ngươi cũng đừng viện lý do, sẽ có quả ngon cho ngươi ăn..."

?

Bùi Tương Quân nghe thấy giọng điệu chính thất như thế này, vẻ mặt lập tức có chút không phục:

"Mấy ngày qua ta gặp Kinh Đường được mấy lần? Ngươi còn không biết xấu hổ nói như vậy? Ít nhất ta còn khuyên vài câu, ngươi thì sao? Quăng cho người khác rồi chạy, chuyện gì cũng mặc kệ không nói, trở về còn dạy dỗ ta, ngươi coi ta là cái gì? Di nương ngươi mời đến hầu hạ tướng công và hài tử chắc?"

"Ta có chuyện quan trọng trong người, không thể không rời đi, không phải ta muốn đi, ngươi ở bên cạnh cũng không chăm sóc tốt..."

"Ài ài...."

Dạ Kinh Đường thấy hai nương tử gặp mặt đã làm rùm beng, cảm thấy tê cả da đầu, vội vàng tiến lên mỗi tay một người, ôm đến trên giường:

"Đừng làm ầm đừng làm ầm, việc này không liên quan gì với các muội, thụ thương là ta không đủ cẩn thận, sau này chắc chắn sẽ chú ý, các muội dạy dỗ ta là được..."

Hai nữ tử nhìn thấy điệu bộ này của Dạ Kinh Đường thì biết hắn muốn làm cái gì. Sắc mặt Lạc Ngưng lạnh lùng:

"Buổi tối hôm qua mới làm, bây giờ giữa ban ngày lại tới?"

Bùi Tương Quân vốn còn muốn đẩy một chút, nhưng nghe lời này, tay lại rụt về, cau mày nói:

"Buổi tối hôm qua ngươi đã thân mật với Kinh Đường?"

Biểu cảm của Lạc Ngưng cứng đờ, nhưng lập tức lại bày ra sắc mặt nghiêm túc:

"Hắn bị thương, ta giúp hắn điều trị một chút, ngươi cho rằng ta muốn à?"

Hôm qua Bùi Tương Quân lo lắng hãi hùng một đêm, kết quả là hồ ly tinh này lại điều trị cho Kinh Đường, trong lòng sao có thể nhịn được, lập tức khoát tay nói:

"Ngươi không muốn thì đi ra ngoài giúp ta trông chừng, ta cũng điều trị thân thể giúp Kinh Đường. Kinh Đường, đi."

"..."

Lạc Ngưng nổi nóng, nhưng chuyện ủy khuất như ra ngoài trông chừng nàng không thể làm, còn chưa biết trả lời như thế nào đã bị đẩy ngã xuống gối, Tam Nương còn chủ động buông màn, quay đầu lại nói:

"Ngươi có đi hay không? Không đi thì giúp một tay cởi áo, người đã lớn như thế, một chút giác ngộ làm thê tử người ta cũng không có..."

Lạc Ngưng hít vào một hơi, Tam Nương kêu nàng đi nàng chắc chắn không thể đi, lập tức quay đầu nhắm mắt, làm ra dáng vẻ không thèm để ý đến các ngươi.

Dạ Kinh Đường thấy hai người không cãi nhau, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù có chút không thích hợp nhưng kẹp ở giữa

làm lụng vất vả dù sao cũng tốt hơn kẹp ở giữa khuyên can, lập tức nở một nụ cười, đứng bên giường ôm Tam Nương, ngồi xuống đầu giường, cúi đầu hôn môi, lại kéo tay Ngưng Nhi.

Tư tư ~

Lạc Ngưng nhắm mắt, lúc đầu không muốn phản ứng nhưng sau khi bị kéo mấy lần thì không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, vẻ mặt không tình nguyện bị kéo tới, hai tay Dạ Kinh Đường nắm chắc hai vầng trăng tròn, mọi việc đều thuận lợi, mỗi bên một ngụm...

Thời gian đảo mắt đã vào đêm.

Trong khoang thuyền, phía sau rất yên tĩnh, người hầu đi theo đều hoạt động phía trước, tránh quấy rầy đến Tĩnh Vương đang nghỉ ngơi.

Ở trong màn, lông mi Đông Phương Ly Nhân giật giật, sau đó nhanh chóng mở ra, dò xét trái phải, có chút không biết là ban đêm hay là sáng sớm.

Thấy trên thuyền im hơi lặng tiếng, nàng mang giày vào, buộc tóc dài lên đi ra khỏi phòng, bước nhanh tới bên ngoài phòng ngủ của Thái Hậu Nương Nương.

Trong phòng ngủ, Thái Hậu Nương Nương mặc váy ngủ nằm trên giường bày ra động tác ép chân chữ mã, trên mặt bàn còn đặt mấy thứ binh khí, xem dáng vẻ là đang chăm chú luyện công.

Hồng Ngọc cũng bị kéo tới đứng tấn ở cửa sổ, trên trán lầm tấm mồ hôi. Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy dưới tình huống không người giám sát, Thái Hậu Nương Nương lại cố gắng luyện công thì trong đáy mắt không khỏi hiện ra chút bất ngờ, nhưng lúc này cũng không có tâm tư chú ý những chi tiết nhỏ này, hỏi:

"Mẫu Hậu, Dạ Kinh Đường trở về rồi sao?"

Chương 964 - Nói Lời Tạm Biệt

Chương 964. Nói Lời Tạm Biệt

Thái Hậu Nương Nương bị ôm hôn đến bây giờ còn chưa hạ hỏa, cơn giận chưa tiêu, nghiêng người ép chân trả lời: "Trở về rồi, bình an vô sự, sư tôn của con hình như bị thương nhẹ, tĩnh dưỡng ở khách điếm bên bến tàu."

Lúc này Đông Phương Ly Nhân mới thở phào nhẹ nhõm, đứng ngoài quan sát một lát, phát hiện Thái Hậu Nương Nương không lười biếng không khỏi âm thầm gật đầu, trở về rửa mặt ăn chút gì đó rồi đi tới đường nhỏ bên bến tàu.

Bởi vì không cần lo lắng an nguy của sư tôn và Dạ Kinh Đường, Đông Phương Ly Nhân cũng không nghĩ nhiều, sau khi đến khách điếm thì lập tức dẫn Mạnh Giảo lên lầu hai.

Hai người còn chưa đi được hai bước thì Đông Phương Ly Nhân chợt nghe cửa phòng bên cạnh có động tĩnh:

"Điện hạ?"

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy thì dừng chân, sai Mạnh Giảo đứng chờ, định đẩy cửa đi vào, nhưng đẩy ra lại phát hiện cửa bị cài then, Dạ Kinh Đường cũng không lập tức mở cửa.

?

"Dạ Kinh Đường? Ngươi đang làm cái gì?"

"Ta đang ngủ bù, đến đây đến đây."

Đông Phương Ly Nhân chờ một chút cửa phòng mới mở ra, Dạ

Kinh Đường quần áo chỉnh tề xuất hiện ở cửa, nhưng tóc có chút loạn, sắc mặt cũng không bình thường. Đông Phương Ly Nhân vốn muốn nói nhưng nhìn thấy dáng vẻ này chắc chắn sẽ sinh nghi, dò xét trong phòng, nhìn dáng vẻ như đang hoài nghi, muốn xem xem trong phòng là ai, tìm kiếm sư tôn của nàng.

"Hả?"

Dạ Kinh Đường đưa tay, ôm bả vai Ngây Ngốc, muốn đi ra bên ngoài:

"Là Tam Nương. Tuyền Cơ Chân Nhân ở phòng sau, nội lực tiêu hao có chút lớn, bây giờ đang ngủ với Phạm cô nương, ta dẫn người đi thăm, đừng lên tiếng, tránh đánh thức các nàng."

Đông Phương Ly Nhân thấy là Tam Nương cũng không đi vào trong, chỉ đứng trước cửa nghiêm túc nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi càng ngày càng làm càn, sư tôn nghỉ ngơi ngay bên cạnh, đêm hôm khuya khoắt ngươi không ngủ... sao? Ngươi làm gì?"

Dạ Kinh Đường thấy Ngây Ngốc hung dữ, nắm cổ tay nàng kéo vào trong phòng.

"Đến đã đến rồi, ban đêm cũng không có chuyện gì khác, ừm... nếu không thì đến uống chén trà?"

Uống trà?

Đông Phương Ly Nhân cũng không ngốc, nếu nàng đi vào trong thì không biết sẽ uống được thứ gì, ánh mắt lạnh lùng: "Ngươi được lắm! Ta đi thăm sư tôn một chút, ngươi... ngươi làm việc của ngươi đi, coi như bản vương chưa từng tới."

Dạ Kinh Đường nở một nụ cười tươi, cúi đầu hôn một cái, miễn cho Ngây Ngốc đến không công.

Kết quả Đông Phương Ly Nhân còn tưởng rằng Dạ Kinh Đường giống hôm trước, chơi chiêu ỷ thế hiếp người, kinh hãi giẫm mạnh lên mũi giày của Dạ Kinh Đường, sau đó đẩy Dạ Kinh Đường vào phòng, nhanh chóng đóng cửa lại.

Lạch cạch ~

Dạ Kinh Đường có chút buồn cười, mở cửa đưa mắt nhìn Đông Phương Ly Nhân chạy trối chết, sau đó mới đóng cửa phòng lại...

Ngày thứ hai.

Lúc sáng sớm, ngoài cửa sổ lờ mờ không ánh sáng, mở ra mới phát hiện bến tàu phủ trong làn áo bạc, có một trận tuyết nhỏ.

Dạ Kinh Đường đứng ở cửa sổ, nhìn phong tuyết xa xa trên Thiên Sơn, mặc cho gió lạnh quất vào mặt, muốn đè tạp niệm trong lòng xuống, kết quả vừa hít sâu một hơi thì phía sau có tiếng nói vang lên:

"Đóng cửa sổ lại ~..."

"Ha ha, được."

Trên giường, Tam Nương trắng từ đầu đến chân, đưa lưng về phía gối bên cạnh, hữu khí vô lực, hiển nhiên có chút mệt mỏi, ngón tay cũng không muốn động một chút.

Tối hôm qua, lúc đầu Lạc Ngưng muốn trở về, nhưng sắp phải đi xa, trong lòng thực sự không nỡ, lại thêm Bạch Cẩm cũng không đến giục nàng trở về, đành ở đây một đêm.

Quá trình cụ thể không tiện miêu tả, các tư thế đều cho tiểu tặc thử hết, nếu như không phải sợ động tĩnh quá lớn, kinh động đến Thủy Thủy ở cách đó không xa, chỉ sợ ngay cả ngọc củ cải "Xuất nhập bình an" đều có thể dùng đến.

Lúc này Lạc Ngưng cũng mất hết sức, gối đầu lên gối, bị gió lạnh thổi, kéo chăn mền lên một chút lại đưa tay nhéo dưa hấu trước mặt:

"Không đắc ý nữa? Hôm qua nháo nhào muốn điều trị, sao bây giờ lại ỉu xìu rồi?"

Trên mặt Bùi Tương Quân hơi đỏ ửng, lúc đầu nửa híp mắt, thấy Lạc Ngưng động tay động chân trào phúng nhẹ nhàng hít vào một hơi, bắt lấy cổ tay Lạc Ngưng:

"Kinh Đường, sắc trời còn sớm, huynh làm cái gì đấy? Tiếp tục!"

Dạ Kinh Đường cũng không muốn, sợ hai người mệt nhọc, thấy vậy thì lắc đầu cười, Ngưng Nhi còn sắp đi xa...

Rất nhanh, trời đã sáng rõ.

Tuyết bay như tơ liễu rơi xuống bến tàu, một chiếc thuyền lớn bỏ neo ở bên bờ, thương khách đem theo hành lý leo lên boong tàu theo thứ tự.

Tiết Bạch Cẩm đã lên thuyền trước, đứng bên cửa sổ, lén phất tay từ biệt Chiết Vân Ly.

Dưới một cây liễu ở chỗ hẻo lánh, Lạc Ngưng mặc thanh y, khoác áo lông hồ màu bạc mà Dạ Kinh Đường mới tìm được trên người, trên mặt không có vui thích khi xuân ý trắng đêm, lại khôi phục dáng vẻ nữ hiệp lãnh diễm cấm dục, đưa tay sửa sang vạt áo giúp Dạ Kinh Đường:

"Lúc muội không có ở đây, phải chăm sóc mình cho tốt, đừng cứ Tam Nương cho thì huynh lập tức làm, túng dục thương thân biết không?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy Ngưng Nhi ghen ghét Tam Nương ăn

một mình, nhưng lời này chắc chắn không thể nói, đưa tay đội nón rộng vành lên cho Ngưng Nhi:

"Đi sớm về sớm, trên đường chú ý an toàn, ta trở lại kinh thành, nếu như chờ sốt ruột sẽ lập tức đi tìm muội."

Chương 965 - Ngưng Nhi Đi

Chương 965. Ngưng Nhi Đi

Lạc Ngưng nhìn Bạch Cẩm phía xa:

"An toàn của muội còn cần huynh lo lắng sao?"

"Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn."

"Hừ ~ sau này huynh không thể tùy theo ý Vân Ly, chỉ học võ không học chữ, như vậy sau này không phải sẽ thành dã nha đầu giang hồ? Thủy Nhi văn võ song toàn nhưng trước giờ không theo chính đạo, huynh ở bên cạnh giám sát, để nàng dạy Vân Ly một chút, Vân Ly không học tốt thì huynh nhớ ghi lại, muội trở về trừng trị nó..."

Dạ Kinh Đường chăm chú lắng nghe nương tử dặn dò, khẽ gật đầu đồng ý.

Chờ Ngưng Nhi dặn dò xong, hắn lại đưa tay ôm lấy, đưa mắt nhìn Ngưng Nhi lên thuyền, cho đến khi thuyền cách bờ xuôi dòng mà đi xa mới khẽ thở dài, quay người trở về.

Hôm qua Chiết Vân Ly ngồi ở quán trà với sư phụ một hồi, bởi vì thân phận sư phụ đặc biệt, không tiện tiếp xúc với triều đình, nàng cũng không thể tâm sự chuyện cưới gả với sư nương, lúc này ở nơi xa vụng trộm đưa mắt nhìn sư phụ và sư nương rời đi, thấy Dạ Kinh Đường trở về, nàng chạy đến trước mặt hắn:

"Kinh Đường ca ca, có phải sư nương lại kêu huynh giám sát muội học chữ hay không?"

Dạ Kinh Đường cười khẽ: "Đúng vậy. Nữ nhi đúng là phải học

một ít cầm kỳ thư họa, nếu không khi ở giang hồ sẽ bị lây nhiễm, sớm muộn cũng sẽ biến thành nha đầu điên. Muội xem Tĩnh Vương một chút, bụng có thi thư, mặc dù có võ nghệ, nhưng khí khái bất phàm..."

Chiết Vân Ly thấy Dạ Kinh Đường cũng nói như vậy, hai tay duỗi xuống bên hông, chậm rãi bước đi một cách nhã nhặn, hai đầu lông mày có chút ai oán:

"Muội vốn là dã nha đầu giang hồ, đâu so được với nữ vương gia, sư nương nói muội, Kinh Đường ca ca cũng nói muội như vậy, biết thế chẳng bằng muội đi theo sư phụ tới Giang Châu, tránh bị ca ca ghét bỏ như vậy..."

Dạ Kinh Đường khẽ nâng tay: "Được rồi được rồi, không nói nữa. Để người trên đường nghe thấy còn tưởng rằng ta là kẻ âm độc làm gì muội..."

"Hừ..."

Chiết Vân Ly còn chưa thu lại ánh mắt oán giận, nhìn Dạ Kinh Đường một chút, bước nhẹ đi tới phía trước, khí chất xuân khuê ngậm oán thể hiện ra vô cùng tinh tế khiến Dạ Kinh Đường cũng hoài nghi có phải Tiểu Vân Ly thật sự không vui hay không.

Dạ Kinh Đường giơ tay lên, muốn đuổi theo dỗ dành Tiểu Vân Ly nhưng vừa đi ra mấy bước đã nhìn thấy Vân Ly tinh thần chán nản, đứng trước một người thuyết thư ở kỹ viện, xung quanh có thật nhiều người, nhón chân thăm dò, tò mò ngắm vài lần, sau đó lại yếu ớt ai oán đi lên phía trước....

Dạ Kinh Đường hơi buông tay, có chút im lặng, quay đầu trở về nơi đỗ thuyền.

Hôm qua Đông Phương Ly Nhân tới khách điếm thăm hỏi, kết quả bị hắn dọa, sợ hãi đi ngang qua sẽ bị kéo vào phòng, thăm

Tuyền Cơ Chân Nhân xong thì trực tiếp nhảy cửa sổ trở về, chờ đến khi sắc trời sáng rõ mới đến khách điếm đón Tuyền Cơ Chân Nhân về thuyền.

Lúc này trên thuyền lớn, Tuyền Cơ Chân Nhân nghỉ ngơi trong phòng, Thái Hậu ở bên cạnh ân cần hỏi han, Đông Phương Ly Nhân tạm thời ở cùng Mạnh Giảo trong thư phòng thương thảo chuyện kiểm tra Đoạn Bắc Nhai. Tam Nương vất vả cả đêm, bây giờ đương nhiên dậy không nổi, còn nằm ở trong chăn.

Trước mắt Dạ Kinh Đường phải nhanh chóng giải quyết hoàn toàn tai họa ngầm là Đoạn Thanh Tịch, nhưng địa bàn Nhai Châu quá lớn, Đoạn Thanh Tịch phải dưỡng thương, chỉ cần không chủ động lộ diện thì muốn tìm ra hành tung cũng không dễ dàng.

Hôm qua Dạ Kinh Đường đã sai bổ khoái đi kiểm tra tịch thu Nam Trấn tiêu cục, tin tức vẫn chưa bị lộ, dự định tiếp theo là tiến về Kim Dương Thành điều tra địa đầu xà Vương Hổ trong lời kể của Lưu hương chủ.

Kim Dương Thành là phạm vi thế lực của Đoạn Bắc Nhai, Đoạn Thanh Tịch trúng độc châm, có thể sẽ đến bên đó dưỡng thương, cho dù không ở đó nhưng chỉ cần xác nhận Vương Hổ giúp Đoạn Thanh Tịch buôn lậu Lân Văn Cương cũng có thể dùng Vương Hổ làm mồi nghĩ cách dụ Đoạn Thanh Tịch hiện thân.

Đi Kim Dương Thành có thể đi từ Lam Giang, nhưng hành trình là đi ngược dòng, một vài chỗ nước chảy xiết chỗ còn phải có người chèo thuyền nên đi thuyền phải mất đến hai ba ngày, mà cưỡi ngựa thì buổi tối hôm nay là có thể đến, vì thế Dạ Kinh Đường định dẫn đội đi đường bộ, xem tình huống trước một chút.

Dạ Kinh Đường trở lại thuyền chuẩn bị thu xếp, đầu tiên là thăm Tuyền Cơ Chân Nhân, phát hiện Thái Hậu Nương Nương cũng ở đó, lập tức lên tiếng chào hỏi:

"Thái Hậu Nương Nương, Lục tiên tử."

Trong phòng, Thái Hậu Nương Nương đang giúp Tuyền Cơ Chân Nhân tô son điểm phấn, nhìn thấy Dạ Kinh Đường xuất hiện thì có chút kinh hồn táng đảm, giả ra dáng vẻ không muốn gặp hắn, buông đồ xuống, đứng dậy đi ra ngoài cửa:

"Các ngươi nói chuyện đi, bản cung về phòng nghỉ tạm trước."

Dạ Kinh Đường hành lễ, đưa mắt nhìn Thái Hậu Nương Nương rời đi, sau đó mới đi đến trước giường, nắm chặt cổ tay Tuyền Cơ Chân Nhân xem mạch.

Tuyền Cơ Chân Nhân dựa lên đầu giường, dò xét Dạ Kinh Đường, đường đường chính chính hỏi:

"Ngưng Nhi đi rồi?"

"Ừm, vừa đi."

Chương 966 - Tào A Ninh Âm Mưu

Chương 966. Tào A Ninh Âm Mưu

Dạ Kinh Đường thấy tình trạng thân thể không nghiêm trọng, yên tâm hơn một chút, giương mắt nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy đôi môi đỏ thắm của Tuyền Cơ Chân Nhân, hắn vô thức muốn đưa mắt nhìn chỗ khác nhưng ngẫm lại lại cảm thấy không đúng, sau đó thoải mái nhìn chăm chú, gật đầu khen ngợi:

"Màu son này thật tươi, Thái Hậu Nương Nương tặng?"

"Ừm."

Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ liếm môi, nhìn Dạ Kinh Đường không chớp mắt:

"Muốn ăn?"

?

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này, không khỏi ngồi thẳng một chút, hơi chần chừ, mặt dày mày dạn gật đầu:

"Ừm."

Tuyền Cơ Chân Nhân cười tươi, dịch người vào bên trong, đưa tay vỗ nhẹ bên cạnh:

"Đến đây, cùng nằm một lát đi?"

"..."

Dạ Kinh Đường có chút thụ sủng nhược kinh, cảm thấy Thủy Nhi không có ý tốt nhưng đưa đến miệng cũng không dám ăn thì còn là võ khôi cái gì, hắn nhìn hai bên một chút, thấy chung quanh không có ai, lập tức đứng dậy ngồi xuống đầu giường, đưa tay ôm vai.

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không tránh, chờ khi Dạ Kinh Đường tiến đến trước mặt, thậm chí còn gần sát lại mặt nàng, nàng tự nhiên dựa vào trong ngực hắn, ngẩn mặt nhìn Dạ Kinh Đường.

?

Dạ Kinh Đường không ngờ được Lục tiên tử lại lộ ra hương vị nữ nhân như vậy, lúc đầu muốn sờ loạn để dạy dỗ nàng nhưng giờ cũng thu liễm lại, ôm đầu vai nàng, muốn bày ra dáng vẻ nho nhã, nói mấy câu quan tâm.

Nhưng nào nghĩ tới hắn còn chưa mở miệng thì phát hiện Lục đại tiên tử trong ngực cau mi lại, cúi đầu dùng tay che miệng phát ra hai tiếng ho:

"Khụ khụ -- "

Tiếng ho không lớn không nhỏ, mọi người lầu hai trên thuyền đều có thể nghe được.

Bên trong mấy cái gian phòng xa xa lập tức vang lên tiếng bước chân lộn xộn.

Đông đông đông...

? !

Dạ Kinh Đường khó có thể tin, muốn nhanh chóng đứng dậy, kết quả Tuyền Cơ Chân Nhân còn nắm cổ áo không thả, giương mắt nhìn hắn:

"Không phải muốn ăn son phấn sao? Đến đi ~ "

Dạ Kinh Đường vội vàng đưa tay đầu hàng: "Không vội không vội, sau này hãy nói, người đến rồi..."

Lúc này Tuyền Cơ Chân Nhân mới hài lòng, lại gan to bằng trời tiến lên phía trước hôn lên mặt Dạ Kinh Đường một cái.

Đương nhiên, cử động này không phải ban thưởng mà là Thái Hậu vừa mới thoa son cho nàng, cố ý thử màu sắc ở trên mặt hắn một chút.

Dạ Kinh Đường được buông ra, mau chóng đứng dậy, dùng tay áo lau mặt thật mạnh, gần như là trong một cái chớp mắt tiếp theo, Hồng Ngọc và mấy cung nữ đã chạy vào:

"Lục tiên tử?"

"Hả? Dạ công tử ngươi..."

Dạ Kinh Đường dùng sức lau mặt, thuận thế lau cằm:

"Không sao, mặt bị lạnh cứng nên xoa xoa. Các cô cố gắng chăm sóc, sức khỏe nàng không tốt lắm, đừng để bị phong hàn..."

Khi đang nói chuyện thì bước nhanh ra ngoài, chớp mắt đã không thấy bóng dáng, để lại một đám cung nữ mờ mịt...

Một bên khác, Hắc Thạch Quan.

Đang lúc hoàng hôn, tuyết như lông ngỗng rơi trên bình nguyên hoang vu của Hắc Thạch Quan, một đội kỵ mã từ Tây Bắc lao vùn vụt tới tiến vào quan khẩu, chạy về phía Đông Nam.

Trong đội có sáu người, bốn gương mặt lạ hoắc, là môn khách Bạch Kiêu Doanh dưới trướng Tả Hiền Vương, hai người còn lại là người quen cũ Tào A Ninh và Hứa Thiên Ứng.

Tả Hiền Vương bị thiệt lớn ở Hoàng Minh Sơn, chư bộ Tây Hải lại bị Dạ Kinh Đường nhiễu loạn lòng quân, chôn xuống quả bom ngầm, chuyện này đã kinh động đến triều đình Bắc Lương, không thể không suy tính phương pháp đối phó.

Sau khi Tịch Thiên Thương đi ám sát nhưng lại chết vô tung vô ảnh, Tả Hiền Vương lập tức chuyển giao việc này cho triều đình Bắc Lương, để Quốc Sư Phủ điều động tài nguyên triều đình xóa đi tai hoạ ngầm.

Tào A Ninh có xuất thân đại nội ám vệ, không đội trời chung với Nữ Đế, kế hoạch tạo phản bị phá huỷ nhiều lần cũng coi như có kinh nghiệm giao thủ nhiều lần với Dạ Kinh Đường, hiển nhiên là người có thể dùng được.

Vì thế Tào A Ninh vừa chạy về Tả Hiền Vương Phủ đã được lệnh làm thuộc hạ đặc phái, chạy tới tụ hợp với nhân mã của triều đình Bắc Lương, đảm nhiệm chức mưu sĩ, bố cục diệt trừ Dạ Kinh Đường!

Tào A Ninh cũng không phản đối chuyện này, khi mới xuất phát thì đã bắt đầu suy nghĩ đến nếu như thất bại, trở về giải thích chuyện hắn còn sống như thế nào.

Mà ý tưởng của Hứa Thiên Ứng cũng không kém nhiều, không cần nói chuyện với Tào A Ninh, sau khi viết xong thư trình báo, chờ khi đến điểm liên lạc của triều đình Đại Ngụy thì sẽ gửi thư đi.

Dù sao Hứa Thiên Ứng cũng là một hiệp khách, bốn môn khách của Tả Hiền Vương giờ đã như người chết, trong lòng có chút áy náy, vì thế nửa đường còn nói:

"Dạ Kinh Đường cực kì xảo trá lại mánh khoé thông thiên, liệu sự như thần, lần này chúng ta đi qua, để cho người của triều đình dẫn đầu, chớ tham công liều lĩnh tránh bị thương."

Bốn môn khách đều là quân tinh nhuệ của Tả Hiền Vương, trong người mang tuyệt kỹ, gần như đều là cao thủ bố cục, độc vật ám khí.

Thủ lĩnh là một lão giả xưng là Ngô Thắng Tử, là thủ lĩnh chuyến này, nghe người mới nhắc nhở thì nói:

"Chúng ta chỉ là trợ thủ bày mưu tính kế, chuyện đối phó với Dạ Kinh Đường có nội tình thông thiên đó không tới phiên chúng ta ra tay. Theo ta tìm hiểu, triều đình mời không ít cao nhân, trong đó có Hoa Linh..."

"Hoa Linh?"

Tất nhiên Tào A Ninh cũng nghe nói tới cái tên này, lãng tử Hoa Linh hình như là nhi tử của người đứng thứ hai trong bát khôi Long Chính Thanh, đều là du hiệp không môn không phái, ở giang hồ Bắc Lương thì chỉ dưới tứ thánh.

Triều đình Bắc Lương có thể mang ra nhân vật như vậy thì hẳn cũng đã tính đến việc phải trả bất kỳ giá nào, hơn nữa tứ thánh đều là thủ lĩnh thế lực cỡ lớn, sức ảnh hưởng quá lớn, chỉ có thể mời được trong thời kỳ mấu chốt, không thể đi ám sát.

Tào A Ninh suy nghĩ một chút, hỏi: "Hoa Linh giết Dạ Kinh Đường, phiền phức cũng không lớn. Nhưng ra tay ở Đại Ngụy, một khi bị phát hiện, chắc chắn người giang hồ sẽ đứng về phía Dạ Kinh Đường, Hoa Linh đừng hòng thoát khỏi Đại Ngụy được, chẳng lẽ hắn đồng ý làm tử sĩ có đi không có về?"

Giả Thắng Tử lắc đầu: "Hoa Linh là du hiệp, sao lại bán mạng cho triều đình, lấy lợi ích rồi giúp triều đình giải quyết chút chuyện thôi. Cụ thể ra tay như thế nào triều đình tự có sắp xếp, chúng ta cứ vào kinh thành tụ hợp với sứ thần trước, đến lúc đó sẽ biết được tin tức..."

Tào A Ninh lắng nghe một lát, sau đó khẽ vuốt cằm, đi về hướng Đông Nam....

Vào đêm, ngoài Kim Dương Thành.

Dạ Kinh Đường treo thương bên hông ngựa, chạy vội trên con đường tuyết bay, áo choàng phía sau bị gió thổi bay phất phới, Chim Chim chui vào bọc hành lý trong xe ngựa, chỉ lộ ra cái đầu tròn nhìn đèn đuốc sáng chói trong thành trì phương xa.

Phạm Thanh Hòa khoác áo choàng dày đi bên cạnh Dạ Kinh Đường, lặn lội đường xa khiến gương mặt bị lạnh đỏ lên.

Mà phía sau là Xà Long, Thương Tiệm Ly và mấy tên bổ khoái, Dạ Kinh Đường đến Kim Dương Thành điều tra tin tức, lúc đầu chỉ dẫn theo mấy tên bổ khoái, để Phạm Thanh Hòa và Tuyền Cơ Chân Nhân ở trên thuyền nghỉ ngơi, nhưng khuya ngày hôm trước sau khi Phạm Thanh Hòa giải độc, sức khỏe gần như hoàn toàn bình phục, làm đại phu, nàng biết Dạ Kinh Đường có chút không khỏe, sao có thể yên tâm để hắn ra ngoài làm việc, vì thế nên đi theo.

Lặn lội đường xa, mắt thấy sắp đến Kim Dương Thành, Dạ Kinh Đường giảm tốc độ, đảo mắt nhìn về phía Phạm Thanh Hòa:

"Phạm cô nương, cô ổn không?"

Phạm Thanh Hòa khoác áo choàng, thấy vậy thì ngồi thẳng một chút:

"Cưỡi ngựa cố theo kịp thôi, ta không sao đâu, đi thôi, làm xong chuyện rồi về sớm một chút."

Thương Tiệm Ly theo phía sau, biết Dạ Kinh Đường và Phạm Thanh Hòa trúng phục kích, cho nên tiến lên nói:

"Chuyện điều tra tin tức mấy người chúng ta đi là được, Dạ đại nhân và Phạm cô nương tìm chỗ nghỉ ngơi trước đi. Chờ tra được chỗ trốn của Vương Hổ thì ta sẽ lập tức báo lại cho Dạ đại nhân."

Dạ Kinh Đường tra án chỉ dựa vào cảm giác, bàn về chuyên nghiệp thì kém xa những bổ khoái Hắc Nha làm công ăn lương, hắn cũng không từ chối chuyện này, móc Chim Chim lười biếng ra, cho nó đi theo đám người Thương Tiệm Ly cùng điều tra, cũng kịp thời đưa tin, sau đó mọi người lập tức chia ra, tiến về các nơi trong Kim Dương Thành tra xét...

Chương 967 - Đường hẹp!

Chương 967: Đường hẹp!

"Keng keng keng ~"

"Nào nào, uống..."

Dạ Kinh Đường dắt tuấn mã, tiến vào trong thành từ cửa nam Kim Dương Thành, cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến đổi, một con đường dài bằng đá xanh xuất hiện trong tầm mắt.

Hai bên đường đều là đình đài lầu các đèn đuốc sáng trưng, tiếng sáo trúc từ bên trong truyền ra, rất nhiều người qua đường cầm ô nhỏ, đi trên con đường tuyết rơi tán loạn.

Phạm Thanh Hòa xoay người xuống ngựa, dắt dây cương đi trước mặt là người tha hương nơi đất khách quê người, còn giới thiệu cho dân địa phương Đại Ngụy Dạ Kinh Đường này:

"Nơi này là kim đường, sau khi Nam Bắc triều mở cửa thông thương, các đoàn lữ hành Bắc Lương để đảm bảo an toàn, hầu hết đều đi qua từ cửa ngõ Nhai Châu Tùng Nham Quan để nhập quan, vận chuyển hàng hóa đến Kim Dương Thành, họ đều mở tiệc chiêu đãi và giao dịch trên con đường này, trước kia lúc ta chạy đông chạy tây đã tới nơi này..."

Nhiều năm trước Dạ Kinh Đường đi lại ở Lương Châu và Sa Châu, vẫn là lần đầu tiên đến nơi này, nhìn khắp đường phố đầy xa hoa trụy lạc, hắn cảm thán nói:

"Ta còn tưởng biên cương nghèo khổ, không ngờ Kim Dương Thành phồn hoa như vậy..."

"Lương Châu nghèo bởi vì bên ngoài là các bộ lạc Tây Hải như sói như hổ, không có tiền còn không dễ chọc, không vớt được dầu mỡ gì. Nhai Châu thì khác, trong lãnh thổ đầy khoáng sản, quan ngoại chính là phúc địa của Bắc Lương, vạn dặm đất đai màu mỡ. Hai nước đều bày bố trọng binh ở trung tâm, cũng là vì hai cánh đông tây mất đi quốc lực, mà chính giữa mất trực tiếp do thay đổi triều đại..."

Dạ Kinh Đường không biết nhiều về những điều này, vì vậy cũng không có xen vào, vừa đi vừa nghe Phạm Thanh Hòa giảng giải.

Nhai Châu phụ thuộc vào Vân An, thân là cửa ngõ của Đại Ngụy và là địa bàn của hoàng đế, Nhai Châu từ xa xưa đã là khu vực được triều đình coi trọng.

Tuy triều đình không nói rõ ràng nhưng quả thực có nhiều quan chức đến từ Giang Châu và Nhai Châu hơn những nơi khác.

Bởi vì được triều đình chăm sóc, Nhai Châu đương nhiên có rất nhiều văn nhân theo đuổi con đường làm quan, khắp nơi đều có thể nhìn thấy văn nhân, quý tộc đi lại trên đường phố, cũng không ít người cầm kiếm, văn võ song toàn càng nhiều.

Dạ Kinh Đường đi dọc một đoạn, khi ngang qua một tửu lâu kim bích huy hoàng còn phát hiện bên trong đang tổ chức văn hội, có không ít thư sinh tiểu thư ra vào, cửa đậu đầy xe ngựa.

Dạ Kinh Đường là một võ phu, không có hứng thú lớn đối với loại địa phương này.

Phạm Thanh Hòa thân là nữ vương bộ tộc, thuở nhỏ cái gì cũng phải học, cầm kỳ thư họa kỳ thật cũng biết nhưng chạy tới trước mặt văn nhân phỏng chừng vẫn chỉ có thể bêu xấu, cũng chỉ quét qua xa mã bên ngoài tửu lâu: "Có không ít người Bắc Lương ở bên trong góp vui... Đó hình như là cờ Vạn Bảo Lâu, xem ra là tới

bàn chuyện làm ăn..."

Dạ Kinh Đường theo ánh mắt nhìn lại, có thể thấy được xe ngựa đậu bên đường, khung xe có chút rộng rãi, mặt trên viết chữ 'Hoa', bên cạnh còn có gia đinh chờ, ngoại trừ xa hoa cũng nhìn không ra những thứ khác, lập tức mở miệng nói: "Lần trước ở Lang Hiên Thành, ta có mua một cái đồng hồ nhật quỹ hình như xuất xứ từ Vạn Bảo Lâu, sau đó bị Lục tiên tử cầm đi... Vạn Bảo Lâu ở Bắc Lương rất lợi hại sao?"

Phạm Thanh Hòa tùy ý nói: "Đại phú thương nhân ở Yên Kinh rất giàu có, thường xuyên phái thương đội đến Tây Hải thu mua khoáng vật dược liệu, nhưng mà không có quan hệ gì với giang hồ, thế lực sau lưng là ai, ta cũng không hỏi thăm..."

Dạ Kinh Đường dự đoán nó tương tự như Long Âm Lâu ở Vân An, đông gia là vương hầu tướng lĩnh, làm ăn trên giang hồ không ai dám đụng vào, người bình thường tự nhiên cũng không nghe được người đứng sau lưng là ai.

Nghĩ đến Long Ngâm Lâu, Dạ Kinh Đường ngược lại có chút đói bụng, bất quá mang theo Phạm cô nương uống hoa tửu không thích hợp lắm, hắn tìm một quán ăn bắt mắt trên đường cùng Phạm Thanh Hòa đi vào…

…

Lộc cộc, lộc cộc ·····

Ngựa đi qua bên ngoài đình, nam nữ phong trần mệt mỏi cùng nhau đi về phía xa xa.

Lầu hai, chung quanh có thể nghe thấy tiếng ngâm thơ làm phú, một nha hoàn đậm chất văn thơ của trí giả đứng gần cửa sổ nhìn đôi nam nữ đi xa, thật lâu sau trong phòng truyền đến một câu nói: "Nhìn cái gì vậy?"

"À."

Nha hoàn quay đầu lại, nhìn về phía rèm châu trong phòng, mỉm cười đáp: "Tiểu thư, vừa rồi có một hiệp khách đi qua, nhìn sang bên này, người khá tuấn tú, trắng trẻo mà không lộ ra vẻ yếu đuối, tuấn mà không mất dương cương, mày kiếm mắt sáng long lanh bước đi như rồng như hổ, trông giống như bước ra từ trong tranh vậy…”

"Nữ tử đẹp trong lòng, nam tử khôi ngô lành nghề, du hiệp tuấn tú trên giang hồ nhiều vô số kể, hơn phân nửa rất thích tranh đấu tàn khốc, cô nương xung quanh họ cứ ba ngày lại thay đổi, họ thường nhẫn tâm bạc tình quả nghĩa, đức hạnh của họ còn không bằng thư đồng mới học chữ mấy năm, em đừng để bị những người đó lừa..."

"Tiểu thư nhìn người thật chuẩn, vừa rồi bên cạnh hiệp khách kia có một cô nương..."

Chương 968 - Lý Tự Âm Mưu

Chương 968. Lý Tự Âm Mưu

"Aizz... Lấy bài thơ này đưa cho Lý đại nhân xem qua."

Bàn tay trắng nõn ngọc ngà mở tấm rèm hạt ngọc thạch, đưa ra tờ giấy đầy chữ viết tao nhã.

Nha hoàn vội tiến lên tiếp nhận bằng hai tay sau đó đi ra cửa phòng, xuyên qua rất nhiều thư sinh và tiểu thư đi tới một gian trà bên trong lầu các.

Trà phòng có hơn mười người ngồi, đều là quan lại đại nho có danh vọng ở Kim Dương Thành, trong đó có một người trung niên mặc quan bào Bắc Lương tên là Lý Tự, quan bái Lễ Bộ thị lang, chuyến đi này là nhận mệnh Lương đế dẫn đội vào quan gặp mặt Nữ Đế Đại Ngụy.

Hai triều hòa bình, lui tới rất thường xuyên, thậm chí có ngoại sứ thường trú ở kinh thành đối phương để tùy thời trao đổi tin tức.

Đội ngũ sứ thần đi tới Kim Dương, quận thủ nơi này đương nhiên tổ chức tiệc chiêu đãi hoành tráng, buổi văn hội này chính là bởi vậy mà có. Người ngâm thơ làm phú phía dưới đều là Quốc Tử Giám của Bắc Lương, môn sinh của thái y viện theo đến Vân An trao đổi học tập.

Thị lang Lý Tự ngồi ở gian tiệc, bên cạnh còn có một lão giả mưu sĩ, thân phận đối ngoại là sư gia của Lý Tự, nhưng Dạ Kinh Đường nếu ở đây, có thể nhanh chóng nhận ra lão giả này, là hộ pháp Thẩm Mộc của Thiên Cơ môn.

Rất nhiều đệ tử của Thiên Cơ Môn đều nhậm chức ở công bộ, Thẩm Mộc làm chưởng môn đương nhiệm, quan hệ với triều đình tự nhiên không tầm thường.

Nha hoàn tiến vào phòng trà, đặt giấy trên bàn, thị lang Lý Tự cầm lên quan sát vài lần, lại đưa ra ngoài truyền cho mọi người xem.

Sau khi đàm đạo với nhau một lát mới nghiêm túc viết phê bình, trả lại cho nha hoàn mang về.

Trong phòng trà không khí vui vẻ hòa thuận, Thẩm Mộc cũng tham dự trong đó, thoạt nhìn chính là một lão nho sinh bác học đa tài.

Trò chuyện không bao lâu, văn hội sắp tan cuộc, Lý Tự đứng dậy ra phòng phía sau nghỉ ngơi, Thẩm Mộc cũng đứng dậy đi theo.

Sau khi đóng cửa phòng lại, Lý Tự vốn ngà ngà say, ánh mắt khôi phục vẻ tỉnh táo, giơ tay ra hiệu:

"Thẩm lão ngồi đi."

Thẩm Mộc có địa vị giang hồ rất cao nhưng trên quan trường vẫn tương đối nể mặt nhân vật bạch đạo, ý bảo Lý Tự ngồi ở chủ vị, sau đó mới khẽ nâng áo choàng ngồi xuống tiếp tục thương lượng chính sự:

"Liên tục ám toán Nữ Đế Đại Ngụy và Dạ Kinh Đường, mặc dù Đoạn Thanh Tịch không lộ mặt cũng không có khả năng lấy thân phận chính đạo của chưởng môn Đoạn Bắc Nhai đặt chân đến, hai ngày nay đang tiêu hủy dấu vết, để tránh liên lụy đến cọc ngầm khác..."

"Về phần chuyện triều đình nhờ cậy sợ là khó làm được, mấy ngày trước lão phu đã động thủ đáng tiếc Đoạn Thanh Tịch đến

chậm một bước, để Dạ Kinh Đường chạy thoát. Dạ Kinh Đường đã cảnh giác, muốn mai phục lần nữa khó như lên trời."

Thị lang Lý Tự bưng chén trà, giữa hai hàng lông mày rõ ràng mang theo vài phần sầu muộn.

Trong chuyến đi này, hắn được lệnh đến Vân An gặp Nữ Đế Đại Ngụy, khi hắn lên đường, hai nước đang thái bình thịnh thế, nhưng đi được nửa đường, một đứa con rơi của Thiên Lang Vương đột nhiên xuất hiện, trực tiếp oanh tạc Tây Cương. Bầu không khí giữa hai triều đại cũng phủ lên một tầng u ám.

Tả Hiền Vương Lý Giản để lộ sơ hở, không giải quyết được Dạ Kinh Đường còn ném mớ hỗn độn này lại cho triều đình,.

Triều đình muốn chư bộ Tây Hải ổn định, không thể để hậu nhân Thiên Lang Vương sống trên đời, nhưng cũng không có cách nào phái binh tấn công Đại Ngụy bắt người, vì thế Lương Đế trực tiếp đưa phong mật thư cho hắn, để hắn tìm cách âm thầm diệt trừ hậu hoạn này trong lãnh thổ Đại Ngụy.

Quyền hạn và tài nguyên triều đình ban cho khá lớn, nhân lực và vật lực có thể điều động đều điều động, nhưng ám sát Vũ Khôi được Nữ Đế coi trọng nay trong lãnh thổ Đại Ngụy, nguy hiểm chỉ sợ không khác gì giấu chủy thủ địa đồ đi ám sát Nữ Đế, chuyện thành hắn tám chín phần mười sẽ bị Nữ Đế long nhan giận dữ kéo đi tế kỳ, chuyện bại trở về Lương Đế cũng phải lấy đầu hắn.

Lý Tự xoay xoay chén trà, nhẹ nhàng nói:

"Nếu không loại bỏ đứa con rơi của Thiên Lang Vương, các bộ lạc ở Tây Hải sẽ không thể ủng hộ ta. Dù chuyện có khó khăn đến đâu, chúng ta cũng phải tìm cách. Mọi người đều biết Thẩm lão tính toán kỹ càng, toàn thiên hạ không có nhân vật ngươi đối phó không được, hiện giờ triều đình muốn người cho người, muốn lương thực cho lương thực, chỉ cần có thể diệt trừ Dạ Kinh

Đường, Đoạn Thanh Tịch đều có thể làm tử sĩ. Thẩm lão có được sự giúp đỡ này, lại nói với ta khó làm được, vậy ta có thể đi tìm ai giúp đỡ đây?"

Chương 969 - Dạ Đại Nhân

Chương 969. Dạ Đại Nhân

Trước đây Thẩm Mộc quả thực rất tự tin, nhưng lần trước âm mưu tính kế Dạ Kinh Đường, Dạ Kinh Đường không chuẩn bị đột nhiên gặp nguy hiểm, hắn có thể nghĩ ra biện pháp tránh khỏi nguy hiểm, đột phá trong nháy mắt, hiện giờ đã cảnh giác, hắn làm sao để Dạ Kinh Đường rơi xuống hố lần thứ hai?

Nhưng mà lần này triều đình chi không ít tiền, dưới tay Tứ Thánh ai cũng có thể yêu cầu, về phần vật tư, đừng nói vật tư, hắn muốn mấy lượng Tuyết Hồ Hoa làm mồi nhử, triều đình đều có thể lấy ra.

Tuy không dễ tính toán, chỉ cần nhân thủ đủ nhiều, tìm được cơ hội đối đầu đánh trực diện có thể giải quyết Dạ Kinh Đường, cũng không cần động não đi ám toán.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Mộc có chút tự tin, mở miệng:

"Nếu như Đoạn Thanh Tịch có thể không tiếc tính mạng tận trung vì nước, lão phu cũng nắm chắc làm được việc này..."

Ầm ầm

Hai người đang nói chuyện, trong thành bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn.

Thẩm Mộc nhướng mày, đảo mắt nhìn về ngọn nguồn phát ra âm thanh, lại đứng dậy mở cửa sổ ra.

Lý Tự cũng đi tới cửa sổ nhìn lên, chỉ thấy trung tâm thành phố sáng rực, gỗ vụn và gạch vụn bay ngang bầu trời.

Giữa tiếng động lớn, một bóng người lao vút lên không trung tạo thành một vòng xoáy trong gió tuyết, uy lực dời núi lấp biển bị không khí áp chế, trong nháy mắt làm cho kim đường xa hoa trụy lạc hóa thành tĩnh mịch…

So với kim đường rực rỡ sắc màu, chợ phía Đông loạn hơn rất nhiều, ban đêm chợ đã đóng cửa, chỉ còn lại quán rượu câu lan bên ngoài còn mở, không ít giang hồ võ phu và người dân nhàn rỗi trên đường hội tụ.

Phong tuyết rơi lất phất, trải một lớp chăn trắng mỏng trên mặt phố cổ.

Xà Long đội nón mặc áo tơi dần dần sóng vai đi lại với Thương Tiệm Ly, bởi vì một cao một thấp, một tráng một gầy, đi lại trong ngõ hẻm tối tăm, rất có cảm giác vô thường đòi mạng.

Xà Long làm bổ khoái nửa đời người, cũng đã quen việc điều tra các vụ án, vừa đi vừa nghe những lời nói tầm thường vang lên sau bức tường, đồng thời không quên buôn chuyện với đồng minh:

"Tiệm Ly, ngươi không ăn không uống không đi phiêu cũng không cá cược, nam nhân sống còn thủ tiết hơn so với nữ nhân, ta thấy tò mò thường ngày ngươi hay làm gì..."

Thương Tiệm Ly chắp tay đi, thần thái đứng đắn hơn nhiều:

"Dạ đại nhân vẫn không dính rượu chè cờ bạc kỹ viên như trước, sao ngươi không đi hỏi Dạ đại nhân?"

"Dạ đại nhân anh tuấn võ nghệ cao cường, bên cạnh có một đám cô nương còn không quan tâm kịp, làm sao còn tâm tư rượu chè đánh bạc, ngươi làm sao so sánh với người ta?"

Xà Long quay đầu lại:

"Ngươi nói bộ dạng ngươi cũng không tính là kém, võ nghệ

không thấp, trước kia bao nhiêu phu nhân tiểu thư có ý với ngươi, muốn ngươi làm hiền tế, kết quả ngươi giả bộ mặt lạnh vô thường không phản ứng. Hiện tại tốt rồi, ba mươi tuổi đã già, ngay cả một người vợ cũng không có."

"Đồ đại nhân đã hơn bốn mươi, không phải cũng không có thê tử đấy sao."

"Ngươi cho rằng lão Đồ không muốn cưới thê tử sao? Với vóc dáng của hắn, nếu cưới trâu cái, ta còn lo lắng hắn đè chết con trâu. Cô nương nào dám liều mạng gả đi? Lão Đồ lúc còn trẻ quá béo, lại chăm chỉ luyện tập, vốn dĩ muốn có một thân hình như Hiên Viên Triều, nhưng kết quả quá hoàn mỹ, toàn bộ mỡ trên cơ thể đều biến thành gân, dáng vóc không hề thiếu chút nào, hơn nữa còn tròn…"

Thương Tiệm Ly khẽ co giật khóe miệng, thân là tiểu lão đệ Lục Sát không dễ cười nhạo tiền bối, nghiêm túc hỏi:

"Minh Long Đồ có thể thoát thai hoán cốt, Đồ đại nhân luyện có thể giải quyết vấn đề này không?"

"Không được, lão Đồ cốt tướng trời sinh như thế, luyện Minh Long Đồ sẽ không biến thành người gầy cao, chỉ biến thành một quả cầu mập không gì không phá được..."

Hai người tán gẫu, đi tới một sòng bạc lớn bên ngoài chợ phía Đông.

Trước cửa sòng bạc treo cờ hiệu "Hổ", có hơn mười tay quyền tuần tra, người ra vào đều là thương nhân và dân chúng trung tầng trong thành.

Thương Tiệm Ly giơ tay kìm nén lời nói, nhìn lướt qua bên ngoài sòng bạc, thân như tơ liễu theo gió bay lên, lặng lẽ đáp xuống lầu hai của sòng bạc, sau đó treo ngược dưới mái hiên nhìn

vào trong qua khe cửa sổ.

Phía sau cửa sổ là một phòng trà, thu dọn khá sạch sẽ, trên bàn còn để một ít thuốc và thức ăn.

Một hán tử thân hình cao lớn, mặc cẩm bào cung kính ngồi ngay ngắn trước bình phong, đang thấp giọng nói:

"Sổ sách đã tiêu hủy suốt đêm, để an toàn, mấy người quản khố phòng biết chuyện cũng diệt khẩu hết, Trần đại nhân là quan phủ không dễ xử lý, động tĩnh giết người quá lớn..."

Thương Tiệm Ly phía sau bình phong nhìn lại thấy trên bàn có một cây trường thương chín thước, mũi thương sáng như tuyết dưới ánh nến tản ra hàn khí sâu thẳm.

Dưới bàn là la hán tháp trải gấm vàng, một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào màu đen, tay trái vịn đầu gối nhàn tản ngồi trên giường, tay phải cầm chén rượu.

Hai mắt sáng như vì tinh tú lúc này hơi nâng lên, xuyên thấu qua bình phong nhìn ra cửa sổ, ánh mắt bình tĩnh lộ ra vẻ đạm mạc tựa như ngồi trên điện Diêm Vương, nhìn cô hồn dã quỷ đột ngột đến thăm!

Chương 970 - Chết

Chương 970. Chết

Thương Tiệm Ly chưa từng thấy qua dung mạo thật của Đoạn Thanh Tịch, nhưng trong nháy mắt nhìn người phía sau bình phong, hắn đã hiểu được bên trong là ai, trong lòng chấn động kịch liệt, lúc này mạnh mẽ vỗ mái hiên vội vàng lui ra ngoài:

"Chạy!"

Rầm…

Tiếng chim ưng gào thét vang lên, xuyên thấu qua gió tuyết vô biên vang tận trên cao.

Gần như cùng lúc, trong phòng truyền ra tiếng nổ tai chói tai:

Vèo…

Chén rượu bạch ngọc xuyên qua bình phong và cửa sổ, xoáy tròn ra khỏi nhà giống như một mũi tên mạnh mẽ cách không trung nhắm thẳng vào bụng của Thương Tiệm Ly.

Rầm…

Thương Tiệm Ly phi thân cấp tốc lui dần dần rời đi, ngực bạo chấn ho ra một ngụm máu, ngã vào căn phòng phía dưới mà Xà Long xông vào lúc trước nhưng không đúng, đã nhảy từ mặt đất bay lên trời, xông lên lầu hai của sòng bạc.

Không ngờ, hắn vừa rời khỏi sòng bạc, cửa sổ nổ tung, một ngọn giáo tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo lao ra trước chĩa thẳng vào Thương Tiệm Ly lăng không mất cân bằng dần dần rời khỏi ngực

bụng, sau trường thương phát ra bóng người mặc cẩm bào màu đen giống như long mãng thoát cương, rạch ngang bầu trời đầy gió tuyết.

Ào ào

Nhìn thấy đà này, Xà Long biết có chuyện không ổn, nếu không giúp đỡ Thương Tiệm Ly sẽ chết nên đạp tường bay lên, dùng một tay đập về phía mũi thương.

Chênh lệch giữa hai bên quá lớn lại đụng phải cửa sổ, Đoạn Thanh Tịch không cúi đầu trở tay một thương đâm xuống không trung.

Bộp…

Xà Long khó khăn lắm mới có thể xoay chuyển thân hình, cây thương dài hai thước xuyên qua vai phải của hắn, bộ giáp sắt xương đồng trở thành vật trưng bày, tác dụng duy nhất lúc này chính là ngăn cản một nửa cơ thể hắn nổ tung và bị xuyên thủng. Ngọn thương mạnh mẽ đáng sợ trực tiếp cắm xuống đất.

Xoạt!

Thương Tiệm Ly còn chưa rơi xuống đất, nhìn thấy cảnh này hai tay đã vung lên trước, sáu cái kim châm từ trong tay áo bay ra vẽ ra sáu vòng cung trên không trung, bắn vào mọi bộ phận trên cơ thể Đoạn Thanh Tịch.

Vù vù…

Hắc Bạch Vô Thường được người giang hồ xưng là Tông Sư khảo quan, thực lực của một người quả thật không tính là không mạnh. Nhưng hai người do triều đình cẩn thận bồi dưỡng, từ công pháp học được đến sách lược ứng địch đều ít nhiều bổ sung cho nhau, họ hợp tác với nhau rất có kinh nghiệm chiến đấu, thậm chí còn vượt trội hơn mấy kẻ lang thang trên giang hồ nhiều, chỉ cần

cùng nhau xuất động, sức chiến đấu tuyệt đối không kém.

Đáng tiếc là gặp phải võ khôi đương đại, loại phối hợp ăn ý thiên y vô phùng này cũng chỉ có thể kéo dài thời gian chết bất đắc kỳ tử trong vài hơi thở mà thôi.

Đoạn Thanh Tịch một tay cầm thương, trong nháy mắt kim châm bay ra, rút trường thương xoay quanh bên người, hời hợt dính vào sáu cây kim châm, sau đó quét mũi thương trước.

Vèo…

Chỉ với một phát thương, sáu cây kim vàng bị quét cùng với tuyết bay ở sân trước sòng bạc bay ra ngoài, hướng thẳng về nơi chúng đi tới.

Thân hình Thương Tiệm Ly vừa mới rơi trên vách tường, còn chưa kịp phát lực, sáu kim châm đã từ ngực xuyên qua tạo thành sáu vệt máu vụn phía sau lưng.

Phốc…

Tuy không thể chạm mặt Đoạn Thanh Tịch, nhưng hành động này cũng coi như tranh thủ thời gian cho Xà Long.

Trong nháy mắt mũi thương rút ra, Xà Long bị đóng đinh trên mặt đất, tự biết không địch lại đã đạp mạnh bùn đất, cả người trượt về phía tường viện, phá vỡ vách tường trèo vào ngõ nhỏ, đứng dậy chạy như điên.

Thương Tiệm Ly cũng bất chấp đau đớn, rơi xuống đất lập tức bật lên bay ra ngoài đường phố, hướng phía ngược lại bỏ chạy.

Cử chỉ của Đoạn Thanh Tịch hoàn toàn nhàn nhã như đang đi dạo trong sân, đá vào trụ đá đặt ngay lối vào sòng bạc, trụ đá nặng hơn trăm ký lập tức bay ra đập nát mái hiên tường sân, thoáng chốc đã đuổi đến trước mặt Thương Tiệm Ly còn chưa rơi xuống

đất.

Rầm…

Bản thân Đoạn Thanh Tịch lại bay lên, cầm thương phóng qua tường đâm về phía sau lưng Xà Long.

Ào!

Xà Long toàn lực chạy như điên, chưa kịp quay đầu lại đã tràn ngập tuyệt vọng, bay về phía trước lăn lộn, cố gắng vùng vẫy lần nữa.

Cũng vào lúc này, phần lớn kiến trúc bên cạnh bỗng nhiên truyền đến dị động trên bầu trời!

Ào ào

Từng lưỡi dao sắc bén xoay tròn xuyên qua luồng không khí, phát ra những tiếng rít gào từ xa đến gần, trong phút chốc đè nén tiếng huyên náo cả thành!

Đoạn Thanh Tịch ở giữa không trung im lặng, cảm giác có gì đó sai sai, lập tức dùng mũi thương đẩy người ra sau, ngay sau đó một thanh trường đao sáng như tuyết từ bên hông nhà bay tới.

Chương 971 - Đoạn Thanh Tịch Đánh Tuyền Cơ Chân Nhân

Chương 971. Đoạn Thanh Tịch Đánh Tuyền Cơ Chân Nhân

Đao dài ba thước ba, rộng hai ngón rưỡi, ngọn đầu điêu khắc Ly Long, lấy thế bôn lôi bay vòng mà đến, trong chớp mắt bổ ra một cái rãnh trên tường, lập tức cắt ngang, không ngừng xuyên qua lòng đường, đâm tới vách tường đối diện đến khi đóng đinh vào cột hành lang của sòng bạc khó lắm mới dừng lại, chuôi đao chấn động kịch liệt giữa không trung.

Ong ong ong…

Đoạn Thanh Tịch nhìn sang bên cạnh thì thấy một bóng đen xuyên qua nóc nhà, lao thẳng lên trời như một con đại bàng, khi chạm đất trực tiếp bẻ gãy xà nhà rồi nhảy ra ngoài, bao bọc gió tuyết đầy trời tạo thành vòng xoáy xoắn ốc trong không trung, hướng thẳng về phía sòng bạc!

Tiếng chim ưng vang vọng khắp bầu trời đêm, thành trì vốn phồn hoa yên tĩnh tựa như tảng đá lớn cuồn cuộn lăn vào nước sôi, trong nháy mắt nổ nồi, trong tiếng náo nhiệt, vô số người từ trong phòng ào ra, đồng loạt nhìn trong thành.

Dạ Kinh Đường tay cầm trường thương Hắc Phong đánh nát gió tuyết, dùng tốc độ dọa người xuyên qua đường phố, gần như phút chốc đi tới xung quanh sòng bạc.

Đoạn Thanh Tịch né tránh lưỡi đao sắc bén lượn vòng, phát hiện Dạ Kinh Đường vọt tới vẫn không xoay người chạy trốn.

Đoạn Thanh Tịch tự biết mình đã làm Dạ Kinh Đường và Nữ Đế đương triều bị thương, không có khả năng tiếp tục đặt chân ở Đại Ngụy, trở về từ lâm trường, bắt đầu tiêu hủy chứng cứ, giết sạch kẻ sống sót tránh những cọc ngầm khác bại lộ.

Hắn sẽ chuyển sang hoạt động bí mật, sau khi nhận lệnh của Lương Đế tìm cách diệt trừ Dạ Kinh Đường, trở về Bắc Lương, trở thành thập đại tông sư mới.

Đoạn Thanh Tịch vốn là ám tử, căn bản không quan tâm chút sản nghiệp kia của Đoạn Bắc Nhai, trong lòng chỉ để ý làm thế nào diệt trừ Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường đến Kim Dương, lại là Hắc Bạch Vô Thường đánh đầu trận bay ra ngoài cửa sổ, hiển nhiên ngoài ý muốn phát hiện hắn ở chỗ này.

Sau khi xuất hiện dị thường chỉ có Dạ Kinh Đường hiện thân, không có cao thủ khác ra tay ứng cứu chứng tỏ võ khôi tới chỉ có một mình Dạ Kinh Đường.

Vết thương của Đoạn Thanh Tịch còn chưa lành, nhưng Dạ Kinh Đường cũng bị thương, cùng mang thương tích. Dạ Kinh Đường chỉ có tạp ngư giúp đỡ, hắn còn có chút trợ lực trong thành. Dạ Kinh Đường cảm thấy hiện tại là cơ hội tốt để giết hắn, làm sao hắn không cảm thấy hiện tại là đại kỳ ngộ diệt Dạ Kinh Đường được?

Thấy Dạ Kinh Đường chớp mắt đến gần, Đoạn Thanh Tịch không tránh né mà đạp mạnh tường nhảy lên, bay vút đến xông tới chỗ Dạ Kinh Đường!

Ầm ầm

Đoạn Thanh Tịch nổi danh là người tàn nhẫn không thích nhiều lời, đánh lôi đài giết người cũng chưa bao giờ có thói quen

phun ra vài lời trước khi giết người, phong cách làm việc của Dạ Kinh Đường bình thường cũng là đánh xong rồi mới nói chuyện.

Hai người đều có thù mới hận cũ, gặp nhau trên một con đường hẹp ở Kim Dương Thành, ngay cả ánh mắt câu thông cũng không có đã dùng tốc độ dọa người thu gần khoảng cách, đến khi đụng vào nhau trên bầu trời chợ phía Đông!

Dạ Kinh Đường phi nước đại bộc phát toàn lực, áo choàng và nón tre đã bay ra giữa không trung, hai tay cầm thương lăng không mãnh liệt run rẩy:

Xoạt…

Tấm vải đen bọc thân thương bị xé toạc chia năm xẻ bảy!

Khi còn cách Đoạn Thanh Tịch hơn mười trượng, Dạ Kinh Đường đáp xuống giữa chợ, hai chân theo quán tính trượt xuống, tay phải vòng ra sau lưng cho đến khi thương phong chĩa xuống đất:

“Hây…”

Tiếng hét lớn chấn động toàn thành.

Thân hình Dạ Kinh Đường tạm dừng trong nháy mắt, Minh Long Thương dài chín thước trong tay đã cong thành vòng cung, khí kình mênh mông bao trùm mũi thương tác động đến gió tuyết xung quanh và hàng rào chuồng cỏ trong chợ, trường thương bổ xuống, thế như cuồng long rơi xuống biển, một cái máng dài ngăn cách hai bên trái phải phát nổ ngay tại chỗ.

Ầm ầm…

Các cửa hiệu đang đóng trong chợ bị thổi bay thành bột vụn, gia vị lương thực chứa trong đó bị gió mạnh bao bọc hóa thành mảnh vụn đầy trời, nháy mắt bao phủ chuồng bò và bóng người

phía trước.

Đoạn Thanh Tịch nhìn thấy trận chiến dọa người như thế, phản ứng không chậm chút nào, thoáng cái hai tay xoay tròn Biệt Ly Thương, mũi thương xoay quanh người thành vòng tròn hắt nước không vào, quét sạch mảnh vụn đầy trời sau đó thuận thế nâng thương đâm về phía trước!

Vèo…

Giữa những mảnh vụn bay tán loạn, xuất hiện một lỗ hổng mắt thường có thể thấy được.

Một chút hàn khí phía trước trong nháy mắt đã đến gần Dạ Kinh Đường!

Dạ Kinh Đường quyết tâm giết chết hắn, nhưng đấu pháp nửa điểm không lỗ mãng, đối mặt với một thương chĩa thẳng vào cổ họng, cước bộ lui về phía sau, trường thương bổ xuống thuận thế sụp đổ, ý đồ đánh bay cột thương, lấy lại tâm môn.

Đoạn Thanh Tịch đối mặt ứng chiến với Tuyền Cơ Chân Nhân quả thật cố hết sức, loại chính diện cứng đối cứng đánh nhau này lại thành thạo.

Chương 972 - Chết Đi Cho Ta

Chương 972. Chết Đi Cho Ta

Nhìn thấy ngọn thương của Dạ Kinh Đườngg gục xuống, lực đâm về phía trước lập tức rút đi làm rung chuyển đuôi ngọn giáo, lắc đuôi thương khiến trường thương chín thước hóa thành một con rắn đang bơi vòng xuống áp vào nòng thương, né tránh được khí kình của băng thương, lại thuận thế mở ra binh khí.

Thương pháp của Dạ Kinh Đường quả thật không tốt như của Đoạn Thanh Tịch, nhưng Thiên Lang Châu rèn luyện tứ chi, hiếm ai trong nhân gian có thể sánh bằng.

Dạ Kinh Đường tiếp xuôi binh khí liền phát hiện ý đồ của đối phương, mạnh mẽ đuổi theo tiết tấu, tay trái cầm thương tay phải cầm đuôi thương, trường thương thuận thế mà đi.

Ào ào

Hai người đều muốn mở trường thương chiếm thượng phong, khiến cho hai cây trường thương chín thước quay rất gần nhau, cả hai đều không phải là thanh sắt không nổ tung nhưng mang theo tiếng ma sát gần như chói tai!

Hai bên không ngừng biến ảo chiêu thức lực lượng hư thực kết hợp, cuối cùng tất nhiên là phản ứng chậm thua.

Dạ Kinh Đường bay lui cước bộ, không cho Đoạn Thanh Tịch cơ hội đến gần đồng thời chờ cơ hội mở thương của đối phương, dựa theo tốc độ phản ứng của khí mạch giống như trực tràng của hắn bình thường sẽ phải mất một khoảng thời gian. Nhiều nhất là vài hơi thở trước khi đối thủ không kịp theo kịp và bộc lộ khuyết

điểm của mình.

Đáng tiếc, sau khi Bắc Lương thu được đại lượng văn hiến của chư bộ Tây Hải đã nghiên cứu qua Thiên Lang Châu trước đó, tuy không thể hoàn toàn khắc lại nhưng chung quy có chút thành quả, Đoạn Thanh Tịch chính là một nhóm hạt giống mà Đại Lương bắt đầu bồi dưỡng ba mươi năm trước.

Đoạn Thanh Tịch thuở nhỏ lấy bí dược ôn dưỡng thân thể, căn cốt khí mạch có thể không hoàn mỹ cũng không tỳ vết như nguyên bản, nhưng thời gian luyện thương của hắn vượt xa Dạ Kinh Đường, dựa vào thương pháp tạo dục hoàn toàn có thể bù đắp điểm chênh lệch rất nhỏ này.

Hai người đánh qua đánh lại, trong nháy mắt từ đầu Đông sang đầu Tây chợ, mảnh vụn bay dọc đường, giống như nê long vượt cảnh.

Dạ Kinh Đường thấy sắp đụng phải chướng ngại vật, không còn dựa vào kỹ năng của mình để giành chiến thắng, hắn đột nhiên dừng lại, hai tay cầm thương đâm trước.

Ào ào…

Thương vừa được nhả ra, khuôn mặt Dạ Kinh Đường trong nháy mắt đỏ lên, trường thương đen sẫm vốn nhanh nhẹn giống như bị đánh bật ra ngoài, trống rỗng mang theo một tiếng nổ vang.

Đoạn Thanh Tịch lần trước đã từng trải qua loại chiến đấu này, chỉ tấn công mà không phòng thủ, đổi mạng lấy mạng, Dạ Kinh Đường luyện Ngọc Cốt Đồ, hắn ép đổi chắc chắn thua, thấy vậy trực tiếp lui về phía sau, nghiêng người tránh né mũi thương đâm thẳng đồng thời một tay cầm thương đâm về phía trước.

Xoạt…

Động tác của Đoạn Thanh Tịch không mạnh lắm do tư thế sai

mà nghiêng sang một bên, một tay cầm thương chĩa về phía trước, khoảng cách khá xa, ý tưởng tương tự Tư Mã Việt - từ bỏ đòn tấn công trực diện, dựa vào kiếm tẩu thiên phong để tấn công vào cổ và vòm họng bằng đòn tấn công từ bên hông dành chiến thắng.

Tuy rằng suy nghĩ giống nhau, nhưng Tư Mã Việt dùng đại đao mấy chục cân, trường thương của Đoạn Thanh Tịch rõ ràng nhẹ hơn nhiều, khoảng cách cũng dài hơn, thế công càng thêm hung hiểm.

Dạ Kinh Đường chớp mắt đâm không trung, nghiêng đầu tránh động mạch cổ nhưng vẫn bị Biệt Ly Thương xoẹt qua vai trái ra một vết máu.

Xoẹt…

Cũng tại thời điểm này, ánh mắt Dạ Kinh Đường hơi ngưng tụ, khí thế chợt tăng vọt, trường thương theo quán tính đâm cực mạnh về phía trước gần như bay ngang bầu trời, quét về phía ngực và bụng của Đoạn Thanh Tịch:

"Hây!"

Đoạn Thanh Tịch từng đánh với Dạ Kinh Đường trên núi tuyết, hắn biết rất rõ độ nông sâu của Dạ Kinh Đường, một chiêu Thanh Long hiến trảo phụ trợ pháp môn bá vương nghịch huyết đâm ra ngoài, chiêu thức toàn lực ứng phó, muốn biến chiêu tất nhiên phải thu lực trước.

Hơn nữa khi hắn nghiêng người xẹt qua đánh gió căn bản không phát lực mạnh, tự nhiên chưa nói đến thu lực, mũi chân chỉ cần một chút là có thể kéo thân vị ra, theo lý thuyết không có khả năng bị Dạ Kinh Đường trở tay quét ngang đánh trúng.

Nhìn thấy trường thương toàn lực đâm về phía trước, bỗng nhiên bị một cỗ lực ngang cực lớn áp chế chuyển thành đòn quét

gần như vô lý, trong mắt Đoạn Thanh Tịch rõ ràng lộ ra vài phần kinh ngạc, Minh Long Thương lướt qua người, khoảng cách gần trong gang tấc, hắn căn bản không nghĩ tới lồng ngực và bụng trong không khí căng thẳng lập tức rung chuyển kịch liệt.

Rầm!

Một tiếng động khó chịu!

Dạ Kinh Đường dựa vào công pháp tổ truyền mạnh mẽ nâng khí xoay chuyển thương thế, tuy nhanh chóng vô song nhưng gánh nặng chân tay cũng nằm ngoài tưởng tượng, gân xanh trên trán nổi lên, máu ở đầu vai tuôn như suối, ngay cả hai mắt cũng nghẹn ra hai hàng huyết châu.

Loại thủ đoạn nghịch thiên này người bình thường không thể sử dụng, hiệu quả cũng gọi là xuất chúng.

Đoạn Thanh Tịch né tránh không kịp, ngực và bụng bị Minh Long Thương quét trúng, cẩm bào màu đen trên người lúc này nổ tung, ngay cả băng gạc bọc dưới sườn cũng chia năm xẻ bảy, cả người bay về phía sau đập nát cả một dãy chòi tranh. Hắn ho sặc sụa, trong miệng phun ra một ngụm máu.

Rầm!

Rầm rầm

“Chết cho ta!”

Chương 973 - Đánh Nhau Kịch Liệt

Chương 973. Đánh Nhau Kịch Liệt

Phương thức chiến đấu tiêu hao thể lực của Dạ Kinh Đường không kéo dài được lâu, trong vòng ba đến năm phát thương hắn đã phải kiệt sức nằm xuống.

Tiếp tục đánh thế này, khi đối thủ còn sống mới có vẻ trọng yếu, ba phát có thể giết chết một người, ra một phát nằm nửa năm thì sao?

Nhìn Đoạn Thanh Tịch bay ngang ra ngoài, thân hình bay vút lên không trung khó cử động, Dạ Kinh Đường hét lên một tiếng, hai chân đạp mạnh lên mặt đất gần như hình với bóng, hai tay giơ cao trường thương lần nữa đâm xuống.

Ầm ầm…

Khi cao thủ đỉnh cấp chiến đấu, kết quả chỉ có thể định đoạt bằng một chiêu, nếu trượt sẽ bị đánh bại, đặc biệt khi đụng đến Võ Khôi càng là như thế.

Một chiêu tính toán sai, nếu tìm được cơ hội trở tay, trừ phi Võ Khôi đối diện cố ý thả nước.

Keng…

Đoạn Thanh Tịch bay ngược trên không, thân thể còn chưa chạm đất, Dạ Kinh Đường đã từ trên trời giáng xuống, trường thương trong tay mang theo một thanh thế dọa người, đâm thẳng về phía trước.

Keng

Đoạn Thanh Tịch nâng lên chắn ngang, nhưng không có chỗ đứng thì làm thế nào chống đỡ được, cả người bị đập mạnh, rơi thẳng xuống cánh đồng tuyết trong chợ, trong phút chốc, một cái hố sâu nửa thước bị đánh bật ra trên mặt đất, các chuồng rơm xung quanh bị xé nát.

Dạ Kinh Đường đánh hai phát thương xuống, tự đánh mình thành một người đầy máu, máu chảy ra từ vết thương trên vai nhuộm đỏ một nửa thân thể, nhưng đôi mắt của hắn lại rất sắc bén và tỉnh táo, một thương đập rơi Đoạn Thanh Tịch, không đợi đối phương hoàn toàn rơi xuống đất, một thương theo sát phía sau đâm xuống thẳng tắp vào yết hầu của Đoạn Thanh Tịch!

Ào ào!

Đoạn Thanh Tịch cũng coi như không làm nhục thanh danh, chưa kịp xách thương quét ra đã trực tiếp vứt bỏ thương, hai tay khép lại cứng rắn kẹp lấy mũi thương mạnh mẽ kéo sang một bên, không đợi mũi thương chạm vào cổ họng, đã vòng qua cổ bên phải xuyên vào mặt đất, sau đó hai chân bật lên, chân trái ôm lấy cần thương, chân phải bay thẳng đầu.

Dạ Kinh Đường thấy bước chân kéo ra, một tay cầm đuôi thương, ngay cả thương trực tiếp nện người xuống mặt đất phía sau.

Ầm ầm

Sử dụng thân pháp lạ như vậy, cho dù Tưởng Trát Hổ tới cũng bị té tại chỗ hộc ba lít máu chứ đừng nói đến Đoạn Thanh Tịch.

Đoạn Thanh Tịch thấy không ổn, trước khi mũi thương rơi xuống đất đã thoát khỏi cán thương, theo quán tính cực lớn bay ra ngoài, trên đường đi, hắn dùng lòng bàn tay đập xuống đất rồi bật

lên, đứng vững gót chân ở ngoài hơn mười trượng.

Hành động này nhìn như Đoạn Thanh Tịch liên tiếp phá chiêu không bị tổn thương quá lớn, nhưng thân là thương khôi mất phối thương, hiển nhiên sẽ không bị hạ xuống thành Quyền Khôi.

Đoạn Thanh Tịch tay không vũ khí, có thể phóng lục đoạn vân hay không đều là cả vấn đề, càng chưa cần nói đến đối phó Dạ Kinh Đường cầm đại thương trong tay.

Trong nháy mắt rơi xuống đất, Đoạn Thanh Tịch biết thất bại đã định, không chút do dự lập tức bay về phía sau, đồng thời nói ra câu đầu tiên sau khi gặp Dạ Kinh Đường:

"Ta nhận thua."

Dạ Kinh Đường rút ra một phát thương, phi thân nhanh chóng tiếp tục đuổi giết hắn, nghe thấy lời này, ánh mắt lãnh khốc xuất hiện một chút khác thường, sau đó lập tức nổi trận lôi đình:

"Ngươi hay lắm! Dám đánh nữ nhân của lão tử..."

Năm ngoái Đoạn Thanh Tịch đơn đấu trên lôi đài chưa bao giờ để ai sống sót, hiện giờ cũng không trông cậy vào đối thủ thương hạ tha mạng cho mình, nói một câu chỉ để bắt nạt quân tử làm cho Dạ Kinh Đường xuất hiện do dự.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường càng thêm tức giận, Đoạn Thanh Tịch không chút nể tình động chân, phi thân chạy như điên về phía ngoại vi thành trì.

Hai người đánh nhau rất nhanh, cơ bản chỉ trong tích tắc ba năm nước đi, người trong sòng bạc và ngoài chợ thậm chí còn không có phản ứng.

Mặc dù Xà Long và Thương Tiệm Ly bị đánh gần chết nhưng cuối cùng họ vẫn sống sót, nghiến răng đuổi theo đến chợ, ban đầu

họ không dám đến gần, khi nhìn thấy Đoạn Thanh Tịch đánh không lại muốn chạy, Xà Long lập tức phi thân lên:

"Cẩu tặc chạy đi đâu!"

Thương Tiệm Ly miệng đầy máu, đáy mắt hiếm hoi tràn đầy lửa giận, phi nước đại ném ra vô số phi châm trên tường đồng thời đá tung ngói gạch vụn để cản trở hắn.

Đoạn Thanh Tịch phi nước đại mấy bước, nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường chặn mình, lập tức tránh sang một bên.

Thân pháp của Dạ Kinh Đường cũng không chậm, Đoạn Thanh Tịch chạy thẳng tắp, có thể sẽ lâm vào thế giằng co, Đoạn Thanh Tịch quay đầu ngã rẽ, nếu hắn còn đuổi không kịp, vậy về sau cũng đừng lăn lộn trong giang hồ.

Ào…

Đoạn Thanh Tịch vừa chuyển hướng không quá ba bước, một cây trường thương mang theo ánh sáng lạnh lẽo lao tới từ bên cạnh.

Đoạn Thanh Tịch không phải Tưởng Trát Hổ, tay không tấc sắt bị trường thương đâm một cái sẽ chết, lập tức nhanh chóng né tránh qua lại, tránh mũi thương bay về phía sau.

Rầm rầm…

Chương 974 - Ngươi lại là phản tặc của Bình Thiên Giáo?

Chương 974. Ngươi lại là phản tặc của Bình Thiên Giáo?

Trường thương của Dạ Kinh Đường bắn ra như rồng, đâm liên tục khiến Đoạn Thanh Tịch lùi lại mấy thước.

Xà Long nhảy vào chợ, hét lớn dùng vai đánh vào phía sau lưng Đoạn Thanh Tịch.

Rầm tầm…

Trong tiếng rầm rầm vang lên, Xà Long khí thế như cầu vồng, một bả vai giống như đụng phải đầu xe bùn, trực tiếp bị Đoạn Thanh Tịch nhanh chóng lùi lại đánh bay ra ngoài ngã ra xa mấy trượng, Dạ Kinh Đường đàn áp Đoạn Thanh Tịch, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại.

?

Thương Tiệm Ly lúc đầu đã vọt lên, chuẩn bị cùng nhau đánh chó rơi xuống nước, thấy vậy, đồng tử co rút lại, một tay nhanh chóng nắm lấy bức tường rồi lùi lại, nghiêm túc quan sát.

Đoạn Thanh Tịch bị mũi thương đè chết, dưới tình huống không có chỗ di chuyển, đụng phải Xà Long chắn đường sau lưng thoát dễ dàng, muốn tránh trường thương của Dạ Kinh Đường lại khó hơn lên trời.

Rầm...

Trong nháy mắt, Đoạn Thanh Tịch đã lui đến vùng ven chợ,

đụng phải căn phòng bên trong.

Dạ Kinh Đường thận trọng từng bước, ép Đoạn Thanh Tịch không kịp nhấc chân lên khỏi mặt đất, vào lúc Đoạn Thanh Tịch chạy xuyên tường né tránh, hắn đã nhân cơ hội đâm thương thẳng vào ngực và bụng Đoạn Thanh Tịch.

Phốc…

Tiếng sắt đập vào thịt vang lên!

Lúc này Đoạn Thanh Tịch bị xuyên thủng ngực và bụng, từ sau lưng xuyên thấu ra, buồn bực một tiếng giơ tay bắt lấy cột thương, muốn đoạt thương.

"Da…"

Dạ Kinh Đường khẽ quát một tiếng, hai chân phát lực giống như một con trâu đẩy mạnh về phía trước, trong nháy mắt cắm cột thương xuống, xuyên qua vách tường đi tới đường phố bên ngoài lại đụng vào phòng đối diện.

Ầm ầm…

Trong toàn thể kiến trúc truyền ra một loạt tiếng nổ ầm ầm, cũng mang theo vô số tiếng kêu sợ hãi.

Đoạn Thanh Tịch cầm trường thương đâm xuyên qua mấy vách tường, ven đường gắt gao nhìn chằm chằm vào ánh mắt Dạ Kinh Đường, lúc này đáy mắt vẫn tràn đầy hung lệ, không có nửa phần sợ hãi.

Rầm rầm…

Keng…

Chưa được một lát, Dạ Kinh Đường liền xuyên ra mấy cái lỗ thủng trên phòng, đụng vào nền đá trắng bên đường, mũi thương

xuyên qua tảng đá phát ra một tiếng giòn vang.

Đoạn Thanh Tịch bị đóng đinh trên bệ đài, trường thương khó tấc gần hơn nữa, âm thanh kinh thiên động địa trong thành cũng đột nhiên dừng lại!

"Vù vù..."

Đường phố đầy gió tuyết, một số người qua đường ngơ ngác đứng đó nhìn hai người đột nhiên đâm vào tường, thậm chí không dám thở, cả đường chỉ còn lại âm thanh thở hổn hển nặng nề và máu chảy ra.

Dạ Kinh Đường đổ mồ hôi đầm đìa, vai chảy máu ồ ạt, hai tay cầm thương ấn Đoạn Thanh Tịch, sau một lúc thả lỏng mới nói:

"Ngươi còn tiếp tục chạy sao?"

Đoạn Thanh Tịch bị xuyên thủng ngực và bụng, khóe miệng rỉ máu, trong mắt tràn đầy hung ác không chút sợ hãi, chỉ rút thương chạy trốn, ý đồ chống trả.

Dạ Kinh Đường phát hiện mình không sợ bị đánh còn nói rất ít, cũng không nói thêm lời nào vô nghĩa nữa.

Nghĩ đến việc buôn lậu Lân Văn Cương, lợi nhuận thấp nhưng rủi ro rất lớn, cũng như Thẩm Lâm và các kiêu hùng Bắc Lương khác, Dạ Kinh Đường hỏi:

"Ngươi là người Bắc Lương?"

Đoạn Thanh Tịch là nghĩa tử do Bắc Lương quốc sư bồi dưỡng, mặc dù chết ở nơi đất khách quê người, hắn căn bản không thể tiết lộ ý định của triều đình, hắn nói:

“Ta vốn là người Bắc Lương, cống hiến hết mình vì nước, chết dưới tay diều hâu Nam Triều như ngươi chỉ có thể nói là xui xẻo.”

Dạ Kinh Đường hoàn toàn không tin lời này, hắn cảm thấy sau lưng Đoạn Thanh Tịch e còn rất nhiều chuyện khác nữa, vừa suy nghĩ vừa cầm thương, từ trong tay áo lấy ra tấm bài:

"Ta là hộ pháp Bình Thiên Giáo, nhận mệnh ẩn núp ở kinh thành âm thầm bố trí lật đổ Đông Phương thị phục hưng Đại Yên, mấy ngày trước ở Hoàng Minh Sơn, người cứu ta khỏi tay Tả Hiền Vương chính là Bình Thiên Giáo Chủ. Nếu ngươi là người Bắc Lương tốt nhất nên nói rõ ràng, Bình Thiên Giáo ta nhất định phải dựa vào Bắc Lương phục quốc, giết nhầm người chỉ có hại đôi bên, có lợi cho triều đình Đại Ngụy."

Đoạn Thanh Tịch nhìn thấy "Yến hồn bất diệt, chí bình thiên" trên tấm lệnh bài, rõ ràng sửng sốt một chút, nhìn về phía Dạ Kinh Đường, thậm chí còn nói một câu thô lỗ:

"Ngươi lại là phản tặc của Bình Thiên Giáo?"

Dạ Kinh Đường gật đầu:

"Tin hay không tùy ngươi, nếu bây giờ ngươi nói cho ta biết, ngươi còn có thể trốn thoát. Khi người khác tới đây, ta không thể để ngươi đi."

Đoạn Thanh Tịch và Từ Bạch Lâm hiển nhiên không giống nhau, sau khi có chút kinh ngạc, hắn cười lạnh đáp:

"Nếu ngươi đã bại lộ thân phận, hôm nay càng không thể để ta sống sót, sao còn phải nói nhảm coi người khác như đứa trẻ lên ba?"

Đạp đạp

Trò chuyện được vài câu thì trong phòng có tiếng bước chân dày đặc.

Dạ Kinh Đường thấy mình không làm gì được Đoạn Thanh

Tịch, cũng biết không moi ra tình báo hữu dụng gì, lập tức không nói nhảm nữa, mở miệng nói:

"Ngươi giết Hồng Tài Thần, một thương này là báo thù năm đó, kiếp sau nhớ làm việc lưu lại đường lui, đừng tuyệt như vậy."

Chương 975 - Lấy Lệnh Bài

Chương 975. Lấy Lệnh Bài

Minh Long Thương vặn ngược lại rồi rút ra, phun ra một đạo huyết kiếm rắc lên mặt tuyết trên đường phố.

Đoạn Thanh Tịch kêu lên một tiếng, thân thể theo bệ trượt xuống, ngồi trên tuyết, trợn mắt nhìn Dạ Kinh Đường nói:

"Ngươi cũng sắp rồi, ta ở phía dưới chờ ngươi xuống."

"Vậy ngươi cứ từ từ chờ, không tiễn."

Dạ Kinh Đường cầm trường thương đẫm máu, mặt không chút biểu cảm nhìn chằm chằm Đoạn Thanh Tịch, đến khi đôi mắt ngông nghênh từ đầu đến cuối mất đi thần thái mới lau mồ hôi trên mặt, thở dài một hơi:

"Hừ..."

Tuyết bay như tơ liễu, từ từ rơi xuống thân người đang tựa vào bục.

Một số người qua đường ngơ ngác dừng lại ngoài đường, không biết là sợ hãi hay không dám di chuyển lung tung, hồi lâu không có động tĩnh gì.

Mũi thương của Dạ Kinh Đường nghiêng nghiêng chĩa trên mặt tuyết, từng giọt máu theo mũi thương nhỏ xuống, mồ hôi cả người bốc hơi tạo thành một vòng sương trắng mắt thường có thể thấy được xung quanh thân thể, tiếng hít thở cũng nặng như trâu.

"Hộc…Hộc..."

Bộp bộp bộp…

Thương Tiệm Ly và Xà Long đi khỏi cái lỗ do va chạm tạo ra, phát hiện Đoạn Thanh Tịch đã chết, sau khi cảm thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, mất hết sức lực đặt mông ngồi trên mặt đất thở dốc.

Ngay sau đó, quan sai từ khắp nơi chạy đến, theo mệnh lệnh của Xà Long, họ bày ra tấm biển dọn dẹp hiện trường và cảnh báo khu vực xung quanh:

"Hắc Nha làm việc, người không liên quan mau tránh ra!”

Phạm Thanh Hòa thấy Dạ Kinh Đường nhảy ra cũng đã đi theo sau, canh gác bên ngoài để ngăn chặn bất kỳ cao thủ từ chỗ tối phục kích đánh lén.

Sau khi xác nhận khu vực xung quanh vẫn an toàn, Phạm Thanh Hòa từ sau mái nhà đi ra, trải qua mấy cái lên xuống mới đến chỗ Dạ Kinh Đường:

"Dạ Kinh Đường, tình hình của ngươi thế nào?”

"Hộc..."

Dạ Kinh Đường đâm liên tục ba phát thương xuống, gánh nặng trên người quá lớn, nửa người bên trái đỏ như máu, mặt đất dưới chân đầy những vũng máu, thở hổn hển tim đập như sấm, sau khi xác định Đoạn Thanh Tịch đã chết tự nhiên sinh ra cảm giác choáng váng:

"Ta không sao, chúng ta trước tiên tìm một nơi an toàn nghỉ ngơi đi…”

Phạm Thanh Hòa đỡ lấy cánh tay Dạ Kinh Đường, đang muốn kiểm tra thương thế đã thấy Dạ Kinh Đường đi vài bước liền lắc lư, chống trường thương lên mặt đất mới đứng vững.

Thùng…

Phạm Thanh Hòa thấy vậy trong lòng quýnh lên, vội vàng chui dưới cánh tay, dùng bả vai chống Dạ Kinh Đường đi ra ngoài.

Xà Long và Thương Tiệm Ly cũng chật vật, nhưng vẫn hơn Dạ Kinh Đường người đầy máu, thấy thế vội vàng quay người lại nói với các sai nha cách đó không xa:

“Mau tới giúp đỡ.”

Vài tên quan sai thấy vậy nhanh chóng đi tới trước mặt, giúp Dạ Kinh Đường cầm binh khí, chống đỡ thân thể.

Cánh tay Dạ Kinh Đường đặt trên vai Phạm Thanh Hòa, sau khi huyết chiến qua đi hắn cảm thấy mệt mỏi, đám người Xà Long cũng không có chiến lực gì, nếu lúc này gặp nạn quả thật phiền toái, móc ra một chiếc kim bài ném cho Thương Tiệm Ly:

"Đoạn Thanh Tịch trong thành nhất định có người giúp đỡ, chúng ta đi nha môn, sai người cầm kim bài đi tìm quận thủ nơi này điều binh mã Vũ Bị Doanh trong thành tới, phòng ngừa tặc tử bí quá hóa liều.”

Thương Tiệm Ly thấy vậy gấp gáp bảo một gã quan sai đi tìm quận thủ điều binh, theo một đường đến nha môn trong thành...

Sự hỗn loạn đột ngột trong thành khiến toàn bộ Kim Dương Thành đều rơi vào yên ắng.

Mọi người bước ra khỏi phòng, nhìn về hướng chợ phía Đông, ngay cả khách giang hồ thích tham gia trò vui lúc này cũng duy trì cảm giác kính sợ cơ bản nhất, từ khoảng cách chưa đến nửa dặm nhìn theo cũng không dám tới gần.

Trên kim đường, quận thủ Vương An và một ít quan lại đều đi tới cửa sổ quan sát.

Vương quận thủ thấy náo loạn muốn phái người đi bắt kẻ gây rối, nhưng khi phát hiện hai người đã đập phá vài con phố trong nháy mắt lại yên lặng ngậm miệng lại, đang trốn sau lưng hộ vệ quan sát, một gã nha dịch bước nhanh lên lầu, hai tay nâng một tấm lệnh bài:

"Đại nhân, mau trở về nha môn, vừa rồi hình như là Dạ Kinh Đường Dạ đại nhân ở kinh thành..."

Vương quận thủ nghe thấy lời này trong lòng hơi kinh hãi, quay đầu nhìn thấy kim bài 'Như trẫm đích thân đến', trực tiếp lảo đảo một cái.

Vương Ninh có thể làm quận thủ ở cửa ngõ Nhai Châu chắc chắn có mối quan hệ thân thiết với thống soái trấn quốc công Vương Dần của quân Nhai Châu, mà Vương Dần lại là cữu cữu của Nữ Đế.

Gần đây Nữ Đế cố ý sắc phong Dạ Kinh Đường làm Vũ An Công, tuy rằng còn chưa chính thức công bố nhưng những quyết định liên quan đến đại sự quốc gia nhất định sẽ được bàn bạc với Trấn Quốc Công và các quan thân cận khác, Vương Ninh cũng bởi vậy mà sớm biết được tin tức này.

Vũ An Công là quốc công, cấp bậc từ Nhất phẩm, địa vị chỉ thấp hơn thân vương, quận vương, dưới tình huống Nhai Châu không có Phiên vương chỉ có một mình Trấn Quốc Công Vương Dần mới có thể ngồi ngang hàng, những người còn lại đều đứng chịu giáo huấn, quận thủ nơi này như hắn đến phủ dự tiệc cũng không có tư cách ngồi cùng một bàn.

Hơn nữa Dạ Kinh Đường là Phó chỉ huy sứ Hắc Nha, trên cơ bản chính là người đứng đầu Hắc Nha, không thuộc lục bộ quản thúc, trực tiếp nghe lệnh thiên tử, thủ hạ mấy ngàn đại nội, quyền chức giống như "Cửu Thiên Tuế" chuyên quyền của những doanh quan chuyên quyền trong lịch sử.

Cái này cũng thôi đi, trên tay còn cầm kim bài 'Như trẫm thân lâm'.

Kim bài này dưới có thể chém trước báo sau, trên có thể điều động quân đội, không phải tâm phúc của Nữ Đế tuyệt đối không có khả năng nắm giữ, không làm theo chẳng khác nào kháng chỉ mưu nghịch.

Chương 976 - Bức Họa Đẹp

Chương 976. Bức Họa Đẹp

Vương Ninh là một quan lại địa phương, bị thái tuế gia này gọi tên, không nói đắc tội, cho dù chỉ là không hầu hạ tốt, qua hai ngày cũng có thể chân trái bước vào nha môn trước, có hiềm khích miệt thị hoàng quyền bị ném đi Thiên Nam chăn dê.

Vương Ninh nhìn thấy kim bài, đang say rượu cũng bị dọa tỉnh, vội vàng xốc áo chạy xuống dưới lầu, đồng thời thúc giục nói:

“Các ngươi chiêu đãi sứ thần ngoại quốc cho tốt, những người khác thông báo cho tất cả quan viên trong thành cho bản quan, còn có đầu bếp và vũ cơ kim đầu đường bài đều gọi lên đây hết cho ta…”

"Vâng vâng..."

"Đại nhân chậm một chút, coi chừng cầu thang..."

…

Trong khi đó, một phòng khác ở phía sau khu kiến trúc.

Thị lang Lý Tự chắp hai tay sau lưng, cau mày đợi hồi lâu trong thành không có tin tức gì, hỏi:

“Ai chết?”

Thẩm Mộc mới vừa phát hiện Đoạn Thanh Tịch và Dạ Kinh Đường đánh nhau, lập tức muốn dẫn người đi qua viện trợ.

Nhưng võ khôi liều mạng tranh đấu, trước sau chỉ có mấy hơi thở, hắn còn chưa tính toán thăm dò xem Dạ Kinh Đường mang theo bao nhiêu người, chém giết cũng đã kết thúc.

Tuy không nhìn thấy tình huống diễn ra trên đường phố, nhưng Thẩm Mộc chỉ cần nghe động tĩnh cũng đoán ra thắng bại, lắc đầu thở dài:

"Sự việc xảy ra quá đột ngột, không kịp viện trợ, quốc sư bồi dưỡng viên ám tử này, xem như mất trắng không công."

Bàn tay sau lưng của Lý Tự siết chặt, nghe những lời này, ngực hắn như bị cắt ra từng khối thịt, Đoạn Thanh Tịch là nhân vật trọng yếu Bắc Lương chôn ở Đại Ngụy, một khi hắn chết đi không những mất mát rất nhiều nhân mạch, hắn mới hứa giao người cho người khác cuối cùng khi quay đầu lại, quân bài tẩy trong tay đã bị tàn sát, Thẩm Mộc còn lấy cái gì để sắp xếp?

"Thẩm lão, bây giờ…ngươi còn có kế hoạch gì không?"

Thẩm Mộc giỏi tính kế, nhưng cũng phải có người có thể dùng trong tay mới thực hiện kế hoạch được, thấy Đoạn Thanh Tịch chết nhanh như vậy, hắn cũng nhận ra Dạ Kinh Đường tà môn cỡ nào, trong lòng sinh ra cảm giác thỏ chết hồ bi, mở miệng:

"Dạ Kinh Đường bỗng dưng đến Kim Dương, có lẽ hắn đã điều tra được tin tức của Đoạn Thanh Tịch từ đâu đó, lão phu chỉ sợ..."

Lý Tự hơi trầm mặc, lấy lại tinh thần nói:

"Cho dù Dạ Kinh Đường biết ngươi ở đây, Nam Triều chỉ cần không muốn đánh giặc, hắn không thể tự tiện điều tra đội ngũ ngoại sứ, ngươi ở bên cạnh bản quan không cần phải lo lắng an nguy. Về chuyện bệ hạ dặn dò... Đã phái người đi mời Hoa Linh, Tả Hiền Vương cũng phái quân tinh nhuệ dưới trướng trợ trận cộng thêm những người thủ hạ của bản quan, chỉ cần tìm được cơ

hội, không khó loại bỏ Dạ Kinh Đường.”

Thẩm Mộc biết Hoa Linh chỉ xếp dưới tứ thánh, còn lợi hại hơn Đoạn Thanh Tịch nhưng trong lòng vẫn thiên về dùng Đoạn Thanh Tịch.

Dù sao Đoạn Thanh Tịch là người quốc sư bồi dưỡng, tuyệt đối trung thành với Bắc Lương, có thể giúp Bắc Lương diệt trừ đại họa tâm phúc còn không thèm để ý một cái mạng.

Hoa Linh là du hiệp giang hồ, dù cho có bao nhiêu ích lợi, hắn vẫn cố gắng tích lũy vài đường để tự bảo vệ mình, nếu tình huống không ổn, hắn nhất định sẽ vỗ mông rời đi.

Hiện giờ Đoạn Thanh Tịch đã chết, Thẩm Mộc cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể khẽ gật đầu.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài hành lang vang lên tiếng lạch cạch, sau đó giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

"Lý tiên sinh, bên ngoài xảy ra chuyện gì? Đồng môn thư viện đang hỏi thăm, còn muốn đi ra ngoài xem náo nhiệt..."

Vẻ mặt u ám của Lý Tự lập tức bình tĩnh, trở lại bộ dạng của một danh sư đại nho nên có, quay đầu mỉm cười:

"Trong thành có hiệp khách làm loạn, không liên quan gì đến với chúng ta, để bọn họ ở yên trong phòng, buổi tối nếu chạy loạn, phạt chép lễ ký mười lần.”

"A, được."

Lộc cộc lộc cộc…

Âm thanh từ xa truyền đến.

Thẩm Mộc chắp tay sau lưng trầm tư một lát, không có ý kiến gì, sau đó không nghĩ nữa, thay vào đó hỏi:

"Bài "Vân Tùng Lệnh" vừa rồi là do vị cô nương này viết? Có vẻ như sức khỏe kém."

Lý Tự đóng cửa sổ lại, ngồi xuống bên cạnh bàn trà:

"Tiểu tôn nữ của Hoa lão thái sư, bác học đa tài vang danh khắp Yên Kinh nhưng khi còn nhỏ lại gặp vấn đề với việc luyện võ, đi lại không tiện, lần này theo tới đây chính là thuận đường tìm Vương lão thần y xem một chút."

Thẩm Mộc hơi gật đầu, cũng không nhiều lời, tiếp tục thương lượng đối sách kế tiếp...

Trời đã khuya nhưng ánh đèn trong Kim Dương Thành không giảm mà tăng lên.

Đại đội quan binh xách khiên và thương tràn vào khắp hang cùng ngõ hẻm, vây quanh bên ngoài nha sở phía Đông thành, khu phố phụ cận trực tiếp bị dọn sạch, ba bước một tốp năm bước một trạm, ngay cả chim sẻ đi ngang qua cũng bị bắt lại kiểm tra một lần.

Nha sở mở rộng ba cửa, bổ khoái nha môn mặc áo bào màu xanh đen, tay cắm yêu đao đứng thẳng tắp ở hai bên đường, hơn bốn mươi quan lại lớn nhỏ xốc áo bước nhanh tiến vào.

Đạp đạp đạp...

Chương 977 - Nằm Xuống Cho Ta Trị Thương ?

Chương 977. Nằm Xuống Cho Ta Trị Thương ?

“Lý đại nhân, chuyện gì xảy ra vậy?”

"Hình như là khâm sai đại thần ngầm tới giám sát, vừa mới bị ám sát trong thành..."

“Trời đất! Khâm sai đại thần âm thầm tới giám sát?”

Phía sau quan phủ, một gian phòng hướng về phía hoa viên.

Ngoài cửa phòng, hai quan sai mặc hắc y đứng cầm dao trên tay, hết sức tập trung quan sát gió cỏ xung quanh, trong khi Chim Chim ngồi xổm trên nóc nhà quan sát.

Trong phòng, bốn chân đèn được đặt hai bên bình phong, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu sáng trong căn phòng rộng rãi, những bức thư pháp và tranh vẽ Văn Loan này được đặt trên kệ đa bảo, ở giữa là một bình phong có hình mỹ nhân cầm quạt.

Phía sau bình phong đặt một chiếc giường bằng gỗ trinh nam màu vàng sậm, trên bàn cờ bày một ít thuốc trị thương và Ly Long Hoàn Thủ Đao.

Dạ Kinh Đường cởi áo khoác ngoài, để trần nửa thân trên, ngồi trên ghế dài, sắc mặt hơi tái nhợt nhưng thần thái vẫn rất bình tĩnh như trước.

Hai tay trắng nõn của Phạm Thanh Hòa nhiễm không ít máu, quỳ gối bên cạnh xử lý vết thương trên vai nhìn mà giật mình,

thỉnh thoảng còn nhỏ giọng hỏi một tiếng:

"Có đau không?"

Sau khi Dạ Kinh Đường thoát chiến, bả vai lại không dùng thuốc tê khẳng định đau.

Bên ngoài có người, thần sắc hắn vẫn phong khinh vân đạm, đánh giá một bức tranh chữ trên tường.

"Bức họa này thoạt nhìn rất có môn đạo, xuất phát từ tay vị danh gia nào?"

Quận thủ Vương Ninh và hai quan lại mặc quan bào cung kính đứng bên ngoài bình phong, nghe thấy lời này, Vương quận thủ vội vàng cười bồi chuyện:

"Dạ đại nhân có nhãn lực tốt. Gia mẫu là thẩm thẩm của kinh thành Xích Hổ Vương công tử, năm xưa khi hạ quan vào kinh theo Vương công tử đến Tĩnh Vương phủ bái phỏng, Tĩnh Vương đặc biệt ban cho bức sơn thủy đồ này."

"Nếu Dạ đại nhân thích..."

"Thôi, không cần."

Dạ Kinh Đường chỉ là cảm thấy họa phong quen mắt, thuận miệng hỏi một chút thôi, hắn quay đầu nói chính sự:

"Cho người bên ngoài giải tán đi, lần này ta tới đây để điều tra vụ buôn lậu."

"Đoạn Thanh Tịch thông đồng với địch phản quốc, buôn lậu Lân Văn Cương với Bắc Lương, hôm nay mặc dù ta đã đưa hắn ra trước công lý nhưng vẫn chưa hỏi được đồng phạm khác."

"Thương đại nhân đã điều tra và bắt giữ một tiêu cục ở Kính Dương, trong đó có rất nhiều vật phẩm bị cấm. Đám côn đồ Vương

Hổ trong thành cũng có liên quan đến chuyện này."

"Chuyện này còn phải nhờ Vương đại nhân liên hệ Trấn Quốc Công, cẩn thận điều tra kỹ quan lại và biên quân Nhai Châu, chớ để cá lọt lưới, vài ngày nữa triều đình sẽ phái người viện trợ Vương đại nhân."

Vương quận thủ vội vàng ra tay:

“Những chuyện này lẽ ra phải nằm trong phạm vi của quan chức cấp dưới, không ngờ Đoạn Thanh Tịch có thanh danh địa vị như vậy còn lòng tham không đáy, lén lút tư thông với kẻ địch.”

"May mà Dạ đại nhân biết rõ mọi việc, thay mặt dân chúng Nhai Châu tiêu diệt tên tặc tử này, bằng không hạ quan đến nay vẫn còn bị che mắt..."

Dạ Kinh Đường xuất thân giang hồ, không quen với những lời nịnh hót này, hơn nữa quả thật có thương tích trong người, sắp xếp sự tình xong lập tức tiễn khách.

Vương quận thủ thấy Dạ Thái Tuế không có ý muốn truy cứu trách nhiệm lên hắn xem như trút được gánh nặng, vội vàng dẫn người rời khỏi viện, vốn muốn hỏi một chút có muốn an bài mấy vũ cơ và hoa khôi hầu hạ hay không nhưng nhìn thấy bên người Dạ Thái Tuế có thị thiếp, vẫn không mở miệng.

Kẹt kẹt ~

Cửa phòng mở ra đóng lại, căn phòng cũng trở nên im lặng.

Phạm Thanh Hòa quỳ gối bên cạnh, xử lý thương thế đồng thời đang len lén nhìn Dạ Kinh Đường và quan lại nói chuyện, cũng âm thầm suy nghĩ - Thiên Lang Vương sống lại nắm quyền thống trị thiên hạ, say nằm trên đầu gối mỹ nhân, năm đó Thiên Lang Vương danh chấn tứ hải, nghĩ đến cũng chỉ như thế...

Chờ người ngoài rời đi, Phạm Thanh Hòa còn muốn khen Dạ Kinh Đường đối đáp thật tốt, kết quả tiếng bước chân vừa biến mất, Dạ đại công tử cả người mềm nhũn, thẳng tắp ngã về phía sau.

"Á…"

Phạm Thanh Hòa đang băng bó vết thương, thấy vậy vội vàng dùng một tay giữ lưng hắn lại nói:

“Ngươi đừng cử động.”

Dạ Kinh Đường không muốn cử động, nhưng hắn mệt mỏi, mất quá nhiều máu nên lúc trở về có chút loạng choạng, còn nói chuyện ở đây rất lâu, hiện tại ngay cả đầu ngón tay cũng không thể động đậy, mở miệng nói:

"Nếu không ta nằm xuống cho cô trị thương?”

Phạm Thanh Hòa quay đầu nhìn, giường cứng ngồi còn tốt hơn, nằm chắc chắn rất khó chịu, nàng dịch vào bên trong trực tiếp quỳ gối sau lưng Dạ Kinh Đường để cho hắn gối lên đùi.

Dạ Kinh Đường vốn muốn nằm xuống, nhưng sau đầu hắn bị co giãn hai chân gối lên, có thể ngửi được mùi thơm nữ nhi nhàn nhạt truyền đến, giương mắt chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt trên phạm Thanh Hòa, lờ mờ bị đường viền bán nguyệt che khuất, nặng trịch treo trên đỉnh đầu…

Chương 978 - Cô Nương Vất Vả Rồi

Chương 978. Cô Nương Vất Vả Rồi

Dạ Kinh Đường ngước mắt ngắm một cái, cảm thấy tư thế không thích hợp, muốn ngồi dậy một lần nữa nhưng cả người đau nhức thật sự không muốn điều khí, mới mở miệng:

"Nếu không tìm một cái gối, như vậy... Ừm..."

Phạm Thanh Hòa vẻ mặt tự nhiên, cúi đầu cẩn thận đắp thuốc lên vai, nhẹ giọng nói:

"Bệnh không kiêng kỵ y, ngươi nghĩ nhiều vậy sao?"

Làm gì có nữ đại phu nào chữa thương như vậy...

Dạ Kinh Đường nhìn thoáng qua, sau đó lại quay đi, liếc ngang liếc dọc trong phòng, không tìm được gì để nói:

"Ừm. . . . Sức khỏe của cô thế nào?"

Phạm Thanh Hòa hết sức chăm chú:

"Ta đã sớm khỏe hẳn rồi, ngươi nên lo cho bản thân mình trước đi. Nếu phu nhân hung dữ của ngươi nhìn thấy ngươi như vậy, sẽ trừng phạt ngươi không được ra ngoài trong ba tháng… "

Phu nhân hung dữ? Dạ Kinh Đường nghe thấy từ này đầu tiên lại cho rằng đang nói Ngây Ngốc, nhưng lập tức nghe ra đang nói Ngưng Nhi ấn mông nàng, hắn mỉm cười đáp:

"Ngưng Nhi bình thường không hung dữ, lần trước chỉ là hiểu lầm, cho rằng cô và ta có chút quan hệ, coi cô là người nhà mình mới không khách khí như vậy..."

Phạm Thanh Hòa nghe thấy những lời này, không khỏi hồi tưởng lại cảnh tượng hai ngày trước ở trên giường, nàng bỗng nhiên ngồi dậy, lắc lư dưa hấu trước mặt Dạ Kinh Đường.

Sắc mặt của Phạm Thanh Hòa hơi đỏ lên, tư thế ngồi cũng câu nệ vài phần, khẽ cắn môi dưới không có đáp lại.

Dạ Kinh Đường cũng nghĩ đến bánh bao màu trắng khó quên ấy, trong lòng có chút xấu hổ, nói được mấy câu, cơn buồn ngủ tràn vào trong đầu, hắn nhắm mắt lại, hô hấp dần chậm lại.

Phạm Thanh Hòa nhẹ nhàng, chậm rãi băng bó vết thương.

Chờ làm xong, nàng thoáng đánh giá, thấy trên người Dạ Kinh Đường dính chút vết máu, lấy chăn mềm từ bên cạnh bàn cờ làm gối đệm ở sau đầu Dạ Kinh Đường, sau đó lặng lẽ đứng dậy ra khỏi cửa, bảo thị vệ Hắc Nha mang nước nóng tới, lại ngồi trước mặt dùng khăn mặt lau hai má, cổ, cơ ngực...

Thương thế của Dạ Kinh Đường vừa mới xử lý, tự nhiên không có cơ hội tắm rửa, nửa trái thân thể tất cả đều là vết máu.

Phạm Thanh Hòa cẩn thận lau ngực, sau khi lau sạch vết máu trên cơ bụng lại liếc mắt nhìn bộ vị thắt lưng, cảm thấy quần bị máu thấm ướt, dính dính nhất định rất khó chịu.

Phạm Thanh Hòa chần chờ một chút, trong đầu giữ tâm thế bệnh không kiêng kỵ y, ngẫm lại lấy ra tiểu đao, chuẩn bị cắt quần đen ra, tiếp tục lau xuống.

Lần này Dạ Kinh Đường chỉ ngủ chứ không phải hôn mê, phát hiện Phạm cô nương chuẩn bị làm chuyện ngu ngốc giống như Thủy Nhi, lập tức bừng tỉnh lại, cầm lấy tay thắt lưng, cúi đầu

nhìn một chút:

"Ách... Không, sáng mai ta sẽ tự mình làm."

Phạm Thanh Hòa là đại phu nghiêm túc, vốn còn có chút do dự nhưng nhìn thấy bệnh nhân nhăn nhó, tâm tư nàng tự nhiên ổn định lại, ngữ trọng tâm dài nói:

"Trên quần đều là vết máu dính trên người, sáng mai lông chân đều có thể kéo xuống. Ta là đại phu, ngươi đừng nghĩ nhiều như vậy, phải giữ tâm lý bình thường."

"Thật sự không cần, loại chuyện này…"

"Ngươi nằm yên!"

Phạm Thanh Hòa giống như đối mặt với bệnh nhân không nghe lời, biểu cảm nghiêm túc và hung dữ, sau đó lấy dao cắt quần hắn.

Dạ Kinh Đường thấy Phạm cô nương chuyên nghiệp như vậy, hắn tự nhiên không dám suy nghĩ lung tung nữa, lập tức tĩnh khí ngưng thần, bình tĩnh cố gắng hết sức coi mình như một bệnh nhân tại chỗ đang tiếp nhận điều trị của đại phu.

Ngoài miệng Phạm Thanh Hòa nói hời hợt, trong lòng làm sao có thể không khẩn trương, chậm rãi dùng dao cắt quần, còn chưa nhìn thấy cái gì, sắc mặt đã đỏ lên thấy rõ.

Dạ Kinh Đường thấy Phạm Thanh Hòa đỏ mặt, biết đáy lòng nàng cũng không tự nhiên như nói, cắn răng chống giường gỗ đứng dậy:

"Ta vẫn là tự mình làm đi, Phạm cô nương là cô nương gia..."

Phạm Thanh Hòa quả thật không xuống tay được, lập tức cũng không cứng rắn, yên lặng đứng dậy di chuyển đến sau lưng Dạ

Kinh Đường, tìm một cái khăn nóng khác:

"Ta lau lưng cho ngươi, hai người cùng nhau lau cho nhanh một chút, lau người xong ngủ cũng thoải mái một chút. Nếu ngươi không muốn nhúc nhích, cứ nói với ta một tiếng, ta sẽ giúp ngươi."

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười khẽ, dùng khăn ướt lau đi vết máu trên thắt lưng và chân:

"Phạm cô nương vất vả rồi."

"Có gì khó khăn đâu, mấy ngày trước ngươi không phải cũng giúp ta giác hơi, châm cứu, giúp đỡ lẫn nhau sao..."

"Ha ha..."

Hai người bận rộn một lát, Dạ Kinh Đường lau sạch vết máu lại nằm xuống một lần nữa.

Phạm Thanh Hòa hỗ trợ day trán thả lỏng, hắn thì nhắm hai mắt lại, âm thầm nhìn lại trải nghiệm chuyến đi xa này.

Sau khi Đoạn Thanh Tịch chết, chuyến đi Tây Hải lần này cũng coi như hoàn toàn chấm dứt.

Mặc dù giữa hai triều đại vẫn còn những âm mưu ngầm, sát ý rình rập khắp nơi, mọi chuyện còn lâu mới kết thúc nhưng hắn đã tiêu hao quá nhiều trong những trận chiến đẫm máu liên tiếp, Thanh Hòa cũng bị kéo vào, thậm chí Xà Long và Thương Tiệm Ly đều bị thương, không nên tiếp tục lao vào nguy hiểm quá lớn, nhất định phải mau chóng trở về kinh thành tĩnh dưỡng.

Vừa rồi hắn đã sắp xếp người điều động quân tinh nhuệ ở Nhai Châu, tìm mấy chiếc thuyền lớn, đến rạng sáng có thể lên thuyền xuất phát xuôi sông Lam.

Chương 979 - Về Nhà

Chương 979. Về Nhà

Nước sông Lam chảy xiết, ngược dòng chảy lên rất chậm nhưng thuận theo dòng chảy xuống tương đối nhanh, buổi sáng xuất phát từ Kim Dương, phỏng chừng buổi chiều đã đến bến tàu Lam Hà, sau đó từ Thanh Giang xuyên qua Nhai Châu vào bình nguyên Vân Châu, ước chừng chỉ cần không đến mười ngày là có thể thuận buồm xuôi gió đến kinh thành.

Lúc xuất phát những ngọn núi tràn ngập khung cảnh mùa thu, khi trở về đã bay đầy tuyết, trong đó thu được rất nhiều điều trong suốt cuộc hành trình.

Dạ Kinh Đường nằm đó suy nghĩ hồi lâu, nửa ngủ nửa tỉnh, hắn đột nhiên nghĩ đến Song Ngư Bội.

Song Ngư Bội là bùa hộ mệnh Hổ Nữu tặng trước khi đi, hắn sợ làm vỡ nó nên không đeo và cây trâm nhặt được dưới tàng cây bạch quả kia cùng cất trong hộp trang sức của Tam Nương.

Nhớ lúc ấy Hổ Nữu còn hứa hẹn, chỉ cần bình an quay trở lại sẽ đáp ứng hai nguyện vọng của hắn...

Lúc này trở về nên đòi cái gì đây...

Để Thái Hậu và Thủy Thủy cùng nhau gả đến Dạ phủ...

Chậc... Cuồng ngôn

?

Dạ Kinh Đường đột nhiên bừng tỉnh, còn nhìn trái nhìn phải.

Phạm Thanh Hòa nhẹ nhàng ấn trán, phát hiện Dạ Kinh Đường vừa ngủ bỗng nhiên bừng tỉnh, còn nhìn trái nhìn phải, giống như có người cầm đao đuổi giết hắn, không khỏi nghi hoặc nói:

"Gặp ác mộng?"

Dạ Kinh Đường cũng không phải gặp ác mộng mà là tìm đường chết trong mộng.

Hắn ho nhẹ một tiếng, đè nén suy nghĩ hỗn loạn của mình, lại nhắm mắt lại:

"Cũng không tính là ác mộng, sắc trời đã muộn, cô cũng nghỉ ngơi đi."

"Ngươi vừa trải qua một trận chém giết, tâm trạng căng thẳng, ta đi ngươi càng không ngủ được, nghỉ ngơi thật tốt, ta chờ ngươi ngủ rồi mới ngủ."

"Được..."

Đông chí năm Kiến Võ, một trận tuyết rơi xuống bờ sông Nam Huân, phu nhân tiểu thư của Văn Đức Kiều, người bán hàng rong Cầu Thiên Thủy, đều chạy ra khỏi nhà và chiêm ngưỡng ánh bạc phủ đầy trên những con phố ven sông.

Bờ sông cách cầu Thiên Thủy không tính là xa, một tòa đại trạch mang đậm hương vị sông nước nằm giữa phần lớn kiến trúc, mấy nha hoàn nằm sấp trên cửa sổ quan sát hướng ra sông để thưởng thức cảnh tuyết, Tú Hà thì u u oán oán đứng trước cửa nhìn con phố nhỏ người đến người đi, âm thầm giận dỗi tiểu thư nhà mình có niềm vui mới liền quên nha hoàn.

Căn nhà nằm ở khu vực thương gia giàu có, đầu cửa không tính là khí phái vốn treo tấm biển "Dạ phủ".

Nhưng có một quý nhân nào đó trong cung đang đi loanh

quanh nhìn thấy, cho rằng hơi thô tục liền dùng bút riêng viết chữ "Vũ An", nét chữ khá tươm tất, không có gì đáng chú ý nhưng quan lại kinh thành nhận ra chữ viết, đi ngang qua nhìn thấy bình thường đều phải xuống ngựa lạc kiệu, giơ tay hành lễ lớn mới dám rời đi.

Thường nói Tể tướng trước cửa quan Thất phẩm, Tú Hà làm thiên tử thân phong Vũ An Hầu, phó chỉ huy sứ Hắc Nha, tiếp quản bát đại khôi đương đại, thuận tiện còn là thủ quận tài chính của Hồng Hoa lâu, nói thế nào cũng coi như hai đạo nữ hào kiệt một tay che trời.

Dạ thiếu gia và Tam Nương đều không ở đó, cũng không có người tới cửa, gần hai tháng sau, Tú Hà gần như chán nản, chạy tới trước cửa hòn vọng phu nhìn hồi lâu, Trần Bưu tiêu cục Diêu Diêu bỗng nhiên chạy từ xa đến, mở miệng nói:

"Tú Hà, thuyền Tĩnh Vương đến bến tàu Giang An, rất nhiều người ở bên kia đón, đông gia nói ngươi thu dọn chỗ ở, sắp xếp xe ngựa đi đón thiếu đông gia..."

Tú Hà nghe vậy thì hai mắt sáng lên, vừa định đi ra ngoài thì lại phát hiện một nha đầu đột nhiên xuất hiện ở góc nhà.

Nha đầu là Bình Nhi, ăn mặc tầm thường, khuôn mặt tròn trịa, thoạt nhìn đáng yêu, không có đầu óc, bởi vì muốn làm người giám sát, giúp giáo chủ để mắt đến giáo chủ phu nhân và tiểu thư, thành công đắc tội giáo chủ phu nhân nên bị bỏ lại kinh thành để chăm sóc viện tử ngõ Song Quế, ở đây đã hai tháng coi như cùng cảnh ngộ với Tú Hà.

Hai ngày trước Lạc Ngưng và Tiết Bạch Cẩm đi thuyền qua, còn cùng nhau trở về ngõ Song Quế một chuyến, nói Dạ Kinh Đường sắp trở về, tiện thể dặn dò nàng chăm sóc tiểu thư thật tốt, mỗi ngày giám sát nàng làm bài tập.

Bình Nhi là đại tướng tâm phúc của giáo chủ, đương nhiên quan tâm đến chuyện này, ngày nào cũng chạy ra cửa ngăn cản tiểu thư, khi nghe tin Dạ Kinh Đường trở về tự nhiên cũng xuất hiện.

Tú Hà từng gặp Bình Nhi hai lần, lập tức vẫy vẫy tay gọi Bình Nhi lên xe ngựa, cùng nhau đi ra ngoài thành...

Chương 980 - Không Thể Cố Kìm Nén

Chương 980. Không Thể Cố Kìm Nén

Bên ngoài thành Vân An, bến tàu Giang An.

Một số chiếc thuyền lớn chở đầy binh lính, neo đậu bên bờ sông đầy gió và tuyết.

Cấm quân được điều đến dọn sạch bến tàu, đứng nghiêm túc trên bờ sông.

Trên bến tàu có một con ngựa xa hoa đậu cùng với lái buôn, mấy thần tử ở dưới thuyền cung kính chờ đợi.

Đông Phương Ly Nhân thay vương bao màu bạc, khoác áo lông cáo màu trắng, đứng trên boong tàu đưa mắt nhìn kinh đô nguy nga mà mình lớn lên từ nhỏ ở phương xa, đáy mắt không khỏi hiện lên một tia cảm giác giống như đã trải qua mấy đời.

Thái Hậu Nương Nương ăn mặc giống nữ quan, yên lặng đi phía sau, trong lòng nhiều cảm xúc hơn Đông Phương Ly Nhân, không muốn lên xe ngựa trở về cung.

Thời gian hạnh phúc luôn ngắn ngủi, ai nên quay lại thì phải quay lại, tuy không còn ở chung cùng nhau sớm chiều như hai tháng này nhưng mà tên thị vệ to gan lớn mật kia vẫn ở trước mặt nàng.

Thái Hậu Nương Nương nhìn lại thuyền lâu một cái, nàng đè nén cảm xúc xao xuyến trong lòng, đi theo Đông Phương Ly Nhân chậm rãi xuống bậc thang.

Trong thuyền lâu, mọi người đi xa trở về, đều thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhiều tổng bộ Hắc Nha nâng đỡ Thương Tiệm Ly và Xà Long xuống thuyền, tuy chuyến đi khá nguy hiểm nhưng họ đã hộ tống Tĩnh Vương trở về an toàn, sau này chắc chắn sẽ được thăng quan tiến chức, trên mặt mọi người đều mang theo vui mừng.

Trong căn phòng phía sau lầu thuyền, Dạ Kinh Đường nằm sấp trên gối lộ ra sống lưng rộng lớn, Phạm Thanh Hòa ngồi nghiêng bên cạnh, đang rút ngân châm cắm trên lưng.

Bả vai Dạ Kinh Đường chỉ có thể xem như một vết thương trên da thịt, không nghiêm trọng lắm, mặc dù bị thương hắn vẫn liên tiếp ác chiến, tiêu tốn rất nhiều tinh lực khí huyết, Dục Hỏa Đồ đều sắp dừng lại, sau khi lên thuyền cơ bản chính là nằm trong phòng dưỡng thương, châm cứu thực trị các loại.

Phạm Thanh Hòa tuy không giỏi chiến đấu nhưng lại rất giỏi ăn uống, dưỡng sinh, châm cứu và xoa bóp đúng giờ, không dịu dàng thân mật nhưng chắc chắn rất chuyên nghiệp.

Dạ Kinh Đường mấy ngày đầu không muốn di chuyển, sau đó thân thể hắn dần dần bình phục, muốn đi khắp nơi tham quan.

Phạm Thanh Hòa sợ hắn vui vẻ thân mật hôn rồi sờ soạng với cô nương sẽ ảnh hưởng đến quá trình phục hồi thể chất của hắn, yêu cầu hắn dưỡng tinh súc nhuệ ít đi lại, còn dặn dò trên thuyền một tiếng.

Ngây Ngốc và Tam Nương nhìn tình hình của hắn nghiêm trọng như vậy, tự nhiên không dám quấy rầy, mỗi ngày chỉ vụng trộm đến cửa thăm vài lần, Thái Hậu và Lục tiên tử cũng tự nhiên như thế.

Tiểu Vân Ly rất muốn nghe câu chuyện về trận chiến đẫm máu

với Đoạn Thanh Tịch nhưng sợ bị tỷ tỷ và a di nói không hiểu chuyện, đành thành thành thật thật ở trên thuyền buồn bực luyện tập đao pháp.

Bởi vì các cô nương cũng không dám đến quấy rầy, toàn bộ trên thuyền, cũng chỉ có Chim Chim không nghe lời, ngày nào cũng lẻn qua cửa sổ giả vờ dỗ dành an ủi hắn bằng cách thủ thỉ, sau đó ăn vụng đồ ăn nhẹ chuẩn bị cho hắn.

Dạ Kinh Đường nằm trong phòng mỗi ngày tự giải trí với Chim Chim, quả thật có chút nhàm chán, cũng không tiện đối nghịch với Phạm đại phu, sau khi ngoan ngoãn dưỡng một tuần, thấy thuyền đến bến tàu bờ sông, hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu hỏi:

"Ta cảm thấy không có gì đáng ngại, về nhà có thể tùy tiện đi lại chứ?"

Phạm Thanh Hòa rút ngân châm ra, lại bắt mạch cảm giác, nhẹ giọng nói:

"Thương thế không sao nữa, nhưng vẫn phải dưỡng thần khôi phục nguyên khí, đừng túng dục. "Tinh khí thần" là một thể, thần sinh khí, khí sinh tinh, Dục Hỏa Đồ khôi phục nhanh nhưng tinh huyết tiêu hao quá lớn, nếu không chú ý điều dưỡng hồi phục, có thể chưa già đã suy."

Đừng trọng dục...

Dạ Kinh Đường nghe thấy phải kiêng dục, không khỏi có chút chần chờ:

"Ừm... Ta nghe nói, dưỡng tinh súc nhuệ cần 'vừa phải', không thể túng dục, cũng không thể cứng rắn nghẹn..."

Phạm Thanh Hòa là đại phu, tự nhiên hiểu được ý tứ của lời này, tuy cô nương gia nói những thứ này có chút xấu hổ nhưng

vẫn chính trực đáp lại:

“Dựa theo thể trạng của ngươi mấy ngày gần đây, một ngày nhiều nhất chỉ có thể cùng phòng với phu nhân một lần, không thể nhiều hơn.”

Dạ Kinh Đường nghe thấy lời này như trút được gánh nặng, khẽ gật đầu.

Phạm Thanh Hòa mím môi, có thể là đoán được Dạ Kinh Đường đang suy nghĩ cái gì, lại dặn dò:

"Ngươi không thể cố tình kìm nén nó để hưởng thụ, một ngày một lần gì đó cũng sẽ làm tổn thương cơ thể..."

“...”

Dạ Kinh Đường cảm thấy cuộc trò chuyện này có phần quá sâu, để cho một cô nương gia như Phạm cô nương dặn dò quả thật không thích hợp lắm, mắt thấy kim rút xong, lập tức ngồi dậy khoác áo choàng:

"Có Phạm cô nương giám sát, ta làm sao có thể không chú ý thân thể của mình. Xuống thuyền đi."

Phạm Thanh Hòa làm hoàng hoa đại khuê nữ cũng không tiện nói quá nhiều, lập tức đứng dậy giúp Dạ Kinh Đường khoác áo choàng, đồng hành cùng nhau đi ra cửa.

Chương 981 - Bùi Lạc Ủy Khuất

Chương 981. Bùi Lạc Ủy Khuất

Trong lối đi ngoài cửa, Tuyền Cơ Chân Nhân bởi vì không muốn khách sáo với đám triều thần, vòng hai tay tựa vào cửa sổ chờ Dạ Kinh Đường.

Thấy hai người đi ra, Tuyền Cơ Chân Nhân xoay người đi tới trước mặt, đánh giá từ trên xuống dưới:

"Sao vậy? Có cần ta và Thanh Hòa khiêng ngươi đi xuống không? ”

"Ta cũng không phải nửa bước xuống mồ, để cho người ta khiêng làm gì."

Dạ Kinh Đường binhg phục cũng đã kha khá, đi lại hoàn toàn không có gì đáng ngại, hắn nhìn nhìn Thủy Thủy mặc váy dài màu tuyết, bởi vì Phạm cô nương ở đây cũng không tiện mạo phạm, mới đi tới cửa sổ đánh giá một cái.

Đông Phương Ly Nhân chung quy vẫn là Tĩnh Vương đương triều, đến trường hợp công khai vẫn phải duy trì khí thái đế vương, không tiện thân mật với hắn, đã cùng Thái Hậu cùng nhau leo lên con hào dưới sự nghênh đón của rất nhiều thần tử, đang ở cửa sổ nhìn ra thuyền.

Dạ Kinh Đường giơ tay lên, Đông Phương Ly Nhân cũng gật đầu đáp lại, sau đó mới đóng cửa sổ xe lại. Về phần Thái Hậu Nương Nương, vì ngồi trước mặt nữ nhi nuôi, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn lung tung, ngược lại không có quá nhiều phản ứng.

Vân Ly và Tam Nương sau khi trở về kinh thành không có khả năng đi theo vương phủ hoặc vào cung, lúc này đều ở trên bến tàu chờ xe ngựa trong nhà tới đón người.

Chim Chim ra ngoài một chuyến, đúng giờ làm nhiệm vụ canh gác, gần như bận rộn từ đầu, đã mệt mỏi không còn tròn trịa như lúc xuất phát.

Lúc này trở lại kinh thành, Chim Chim giống như trước làm xong việc trở về nhà, mang theo Tiểu Vân Ly đi dạo trên đường nhỏ, thấy cái gì ăn cái đó.

Dạ Kinh Đường bị thương trên người, không muốn giao tiếp với triều thần, chờ khung xe vương phủ chậm rãi rời khỏi bến tàu mới cùng nhau xuống thuyền, đi tới trước mặt Tam Nương nhìn ra bến tàu quen thuộc trong gió tuyết.

Sau khi trở về kinh thành, nỗi lòng lo lắng mấy tháng nay của Dạ Kinh Đường cũng coi như hoàn toàn thả lỏng xuống.

Hắn thoáng đánh giá, bỗng nhiên phát hiện trong trang viên phụ cận bến tàu lại có chút người biết võ thuật đi lại, lối vào núi còn cắm cột cờ, viết ba chữ "Thanh Liên Bang".

Dạ Kinh Đường có chút kinh ngạc hỏi: “Không phải Dương Quan sống ở kinh thành không nổi nên đã trở về Ô Châu sao? Tại sao hắn lại mở cửa kinh doanh?"

Bùi Tương Quân vừa phát hiện ra hỏi vài câu, lúc này khẽ nhún vai đáp:

"Ô Vương tạo phản, giang hồ bị liên lụy, hiện tại ở đó không ai dám kéo bè kết phái. Dương Quan nói như thế nào cũng có chút giao tình với ngươi, đến kinh thành phát triển, chỉ cần duy trì mối quan hệ tốt với ngươi, triều dã không ai dám động. Vừa nghe Trần Bưu nói, hiện tại mỗi ngày Dương Quan đều đến cửa đưa Ô Sơn

nhân sâm cho đại bá mẫu của ngươi, còn sắp xếp người giúp quét đường lau mặt đất đổi cửa trên cầu Thiên Thủy, hiếu thảo còn giống con hơn Bùi Lạc..."

Hiện giờ danh tiếng của Dạ Kinh Đường quá lớn, cũng không quá ngoài ý muốn, lắc đầu cười khẽ, suy nghĩ một chút nói:

"Tuyết Hồ Tán của Trương Cảnh Lâm sẽ chảy vào các châu, chỉ dựa vào đường quan khẩu của Hồng Hoa lâu có lẽ sẽ không chảy hết. Dương Quan có quan hệ gần với Tam Tuyệt Cốc, có thể để hắn và Tam Tuyệt tiên ông đi thông đường ở Ô Châu."

Triều đình đã cho Bùi gia thuê Tuyết Hồ Tán bên ngoài, trước khi Bùi Tương Quân rời đi đã bố trí xây dựng một tiệm thuốc, bây giờ cũng sắp hoàn thành rồi, bước tiếp theo chính là thông qua các nơi khác nhau lưu thông khắp Đại Ngụy biến thành dược vật tùy thân của người giang hồ.

Địa bàn của mười hai châu Đại Ngụy quá lớn, chỉ dựa vào các cửa khẩu cũng không thể bao trùm hết các quận huyện, chắc chắn sẽ cần có đối tác phân phối, nên nàng đương nhiên không phản đối sự sắp xếp này.

Tuyền Cơ Chân Nhân đứng bên cạnh làm hộ vệ cho Dạ Kinh Đường, căn bản không có hứng thú với việc kinh doanh, chỉ nhìn Tiểu Vân Ly đang đuổi theo Chim Chim khắp nơi.

Phạm Thanh Hòa nghe thấy những lời nói chuyện phiếm này, cảm thấy chạy tới Đại Ngụy cũng không thể ăn không uống không còn cầm tiền sinh hoạt của Dạ Kinh Đường, xen vào nói:

"Phối Tuyết Hồ Tán cần rất nhiều dược liệu, ta sẽ viết thư cho Đông Minh bộ, nếu cần gì thì cứ việc sắp xếp người ra quan ngoại mang về. Hơn nữa, làm nghề bán thuốc không thể chỉ bán một vị thuốc, Đông Minh bộ có không ít bí phương. Nếu các ngươi cần, ta có thể làm chủ cho các ngươi mấy thứ, bán cùng Tuyết Hồ Tán..."

Bùi Tương Quân đương nhiên rất vui vì điều này, ngay lập tức trao đổi với Phạm Thanh Hòa về mối quan hệ hợp tác.

Sau khi mấy người đợi ở bến tàu một lúc, một đoàn xe dọc theo đường chính tới, Tú Hà và Bình Nhi ngồi trên xe ngựa, lão tiêu sư Dương Triều ở trước mặt, phía trước còn có một con ngựa, bên trên có một thư sinh lang hơi mập mạp đang ngồi, từ xa bắt đầu gào thét:

"Tam nương! Ngài đã trở về, cô không biết đâu, con xin tiền mẫu thân con mua y phục, mẫu thân con nói tiền hàng tháng đều do cô cô phụ trách, bà ấy không dám cho..."

Chương 982 - Tìm Thánh Thượng

Chương 982. Tìm Thánh Thượng

Bùi Tương Quân đang mỉm cười nói, nghe thấy giọng của Bùi Lạc mới nhớ tới bên ngoài nàng vẫn là sư cô của Dạ Kinh Đường, vội vàng khôi phục tư thế đương gia cô cô, hai tay xếp ở bên hông, trầm giọng nói:

"Hô to gọi nhỏ trước mặt mọi người, thành thể thống gì? Đây là cách cư xử con học được ở thư viện à?"

Bùi Lạc xuống ngựa nửa chừng, cầm áo choàng mùa đông trong tay chạy tới, bắt đầu phàn nàn kể khổ với Dạ Kinh Đường.

"Kinh Đường ca ca, huynh phân xử cho ta với. Năm nay ta đã mười bảy tuổi, bao nhiêu chi phí ăn mặc phải chi tiêu trong thư viện? Kết giao thân hữu và ân tình có cần tiền không? Mỗi tháng ta chỉ có mười lạng bạc, không thêm mộ văn, ta làm sao sống qua ngày? Cũng may Tam cô đã trở về, bằng không mấy ngày nữa mọi rợ Bắc Lương đến Bạch Mã thư viện, chắc ta cũng bị ném đến địch quốc..."

Dạ Kinh Đường kỳ thực cảm thấy mười lạng tiền tiêu vặt một tháng đã là quá nhiều, khi hắn ở Hồng Hà trấn, hắn chỉ có năm mươi văn tiền tiêu vặt một tháng, thậm chí còn không đủ cho một con chim ăn.

Hắn không phải Bùi gia chủ, chỉ là nghĩa huynh của Bùi Lạc, nói nhiều nói ít cũng không thích hợp, lập tức làm ra bộ dáng ngoài ý muốn, tò mò hỏi: "Mọi rợ Bắc Lương? Người Bắc Lương

đến thư viện làm gì?”

Bùi Lạc rút ra một cây chiết phiến từ phía sau thắt lưng, lắc lắc trong tay, thở dài nói:

“Hàng năm sứ thần từ Bắc Lương đều đến bái kiến Thánh thượng, thuận tiện mang theo một ít người trẻ tuổi có tài hoa, nói là tới đây thỉnh giáo học tập, kì thực là đến Đại Ngụy ta diễu võ dương oai. Thư viện chúng ta tuy không bằng Quốc Tử Giám nhưng cũng truyền thừa mấy trăm năm, đến lúc đó nhất định phải tới xem một chút.”

"Kinh Đường ca ca huynh thử nghĩ xem, khi người Bắc Lương tới đây, sư huynh sư đệ đồng môn đều là Ngũ Hoa mã, thiên kim cầu, thắt lưng đeo đai bạch ngọc khảm vàng, đầu cài cánh phượng tử kim quan. Ta lẻ loi một mình đứng ở giữa, không nói mặc vàng đới ngọc, thắt lưng cũng không có một cái để mang.”

"Người ta vừa nhìn thấy quần áo vẻ ngoài của ta, hay lắm, tên này ăn mặc mộc mạc như vậy không giống đồng môn của mình, nếu không phải là người chạy theo danh vọng thì chắc chắn là người có tài năng không nổi bật, nhất định sẽ điểm mặt chỉ tên bắt ta ngâm thơ làm phú, thể hiện tài học trong bụng."

“Ngoài cái bụng đầy mỡ ra, trong bụng còn có thứ gì nữa? Ngoài rác ra, còn có cặn bã trong đó. Như vậy chẳng phải là làm mất mặt cả nước Đại Ngụy sao?”

"Phụt…"

Phạm Thanh Hòa vốn còn làm ra bộ dáng nữ trưởng bối yên lặng đi phía sau, nghe thấy lời này không nghẹn lại, trực tiếp cười nhạo ra tiếng, lại vội vàng che môi, đầu vai run rẩy, phát ra thanh âm 'khanh khách', nhịn tương đối khó chịu.

Từ trước đến nay, Tuyền Cơ Chân Nhân rất tiên nhân cũng đảo

mắt, lộ ra vẻ tán thưởng:

“Bùi công tử rất khiêm tốn về tài hùng biện, xem ra không phải là người không có học thức.”

Chiết Vân Ly ôm Chim Chim, gật đầu như gạo nếp:

“Quả thực, giọng nói và tâm trạng của hắn đều rất xuất sắc. Nếu làm người thuyết thư, nhất định là danh gia một đời.”

Bùi Tương Quân cũng cảm giác mấy tháng qua Bùi Lạc quả thật có tiến bộ, khóc nghèo đòi tiền đều có thể thốt ra hai câu văn lập tức xua tay nói: "Được rồi, nể tình con có tiến bộ, tự mình đi phố Ngô Đồng mua sắm, xong việc nhanh chóng trở về thư viện đợi.”

Bùi Lạc đạt được mục đích, không nói nửa câu nhảm nhí, thu phiến lại trực tiếp chắp tay:

"Chất nhi cáo từ.”

Sau đó xoay người dắt ngựa bỏ chạy.

Bùi Tương Quân day trán, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Dạ Kinh Đường nói thật cũng nhịn nửa ngày, chỉ là ở trước mặt cô nương phải chú ý bộ dáng mới không ôm bụng cười to, đợi Bùi Lạc đi rồi, hắn khẽ giơ tay lên nói:

"Đi thôi, về nhà. Bùi Lạc nhỏ hơn ta một hai tuổi, tiền tiêu vặt kỳ thật có thể cho nhiều hơn một chút.”

"Nó sao có thể so với huynh? Tiền huynh tự mình kiếm ra, huynh biết tiêu nhiều bao nhiêu, tiêu ít bao nhiêu. Nó không có khái niệm gì về tiền bạc, không cho nó sống qua ngày khổ sở, dù có bao nhiêu của cải, nó cũng có thể ném xuống nước, còn không nghe thấy tiếng động, huynh đừng có lén đưa bạc cho nó..."

"Biết rồi..."

Bên kia, trong hoàng thành.

Ngoài cửa sổ bông tuyết bay tán loạn, dưới ngự thư phòng có hỏa đạo, đốt địa long, nhiệt độ trong phòng không lạnh, một số cung nữ thậm chí còn mặc váy mùa thu nhẹ nhàng mỏng manh, ngồi trước bàn sửa sang lại tấu chương.

Trên chiếc giường mềm ở trung tâm, Nữ Đế Đại Ngụy mặc váy ngủ đỏ thẫm, nghiêng người dựa vào chiếc bàn nhỏ, chân trần rụt dưới làn váy, trong tay cầm tấu sớ vừa gấp vừa lật xem, cả hoàng cung chỉ có thể nghe thấy tiếng vang nhỏ của tờ giấy.

Sau khi yên tĩnh không biết bao lâu, bên ngoài hành lang ngàn bậc truyền đến tiếng bước chân cùng với lời nói từ xa đến gần:

"Thánh thượng ở thư phòng?"

"Vâng. Buổi sáng hôm nay triều thần khen điện hạ, Thánh Thượng long nhan vui mừng đến mức còn hát một giai điệu khi di giá đến cung Trường Lạc..."

Chương 983 - Ban Hôn

Chương 983. Ban Hôn

"Ồ? Đây trái lại là chuyện kỳ lạ, triều thần khen bản vương cái gì?"

"Khen điện hạ vận khí tốt, phung phí bạc nuôi một bang toàn người rảnh rỗi, cuối cùng lại nuôi ra trụ cột quốc gia như Dạ công tử..."

"?"

Khóe miệng Nữ Đế Đại Ngụy khẽ nhếch, không cần giương mắt đã biết Ly Nhân hiện tại nhất định là hít sâu, đầu rồng béo phồng lên ra vẻ tức giận.

Rất nhanh, tiếng bước chân đi ra ngoài điện.

Trước cửa tờ mờ sáng đột nhiên tối sầm lại, Đông Phương Ly Nhân mặc vương bào màu bạc ra ngoài cửa, khom người hành lễ:

"Tỷ tỷ."

Nữ Đế Đại Ngụy buông tấu chương xuống, hơi nghiêng đầu ý bảo bên cạnh: "Vào đi."

Đông Phương Ly Nhân gỡ áo choàng bạch hồ trên vai xuống, tiến vào trong thư phòng, bởi vì đã lâu không gặp tỷ tỷ nên còn có chút câu nệ, đi tới trước mặt ngồi xuống, trước đánh giá khí sắc:

"Thân thể tỷ tỷ tốt hơn chút nào chưa?"

"Đã sớm khỏe rồi, lần này muội đi ra ngoài cảm giác như thế

nào?"

"Ừm, cũng không có cảm giác gì, chỉ làm nhiều việc thôi…"

Đông Phương Ly Nhân nóng lòng kể lại kinh nghiệm vi hành khắp nước của mình, tổng kết lại đơn giản là đi theo Dạ Kinh Đường, một đường đi một đường đánh.

Đợi đến khi nói xong, nàng lại nghiêm túc nói:

"Dạ Kinh Đường thân là con rơi của Thiên Lang Vương, cũng không tham quyền thế, một lòng tận trung vì Đại Ngụy."

"Vì chữa khỏi Thái Hậu suýt chút nữa táng thân ở núi tuyết, dưới tình huống mang thương tích vẫn mạo hiểm đi điều tra vụ án buôn lậu, chính tay đâm nghịch tặc Đoạn Thanh Tịch, nếu như không trọng thưởng, chỉ sợ sẽ làm cho triều thần thất vọng."

Nữ Đế Đại Nguỵ thấy muội muội nói không quá vài câu liền bắt đầu đòi ban thưởng cho Dạ Kinh Đường, đáy mắt không khỏi bất đắc dĩ:

"Chuyện thưởng phạt, trong lòng trẫm tự có cân nhắc, còn cần muội nhắc nhở sao?"

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy đứng dậy tiến đến trước mặt, giúp tỷ tỷ bóp bả vai:

"Muội chỉ tùy tiện hỏi một chút, lần này Dạ Kinh Đường đi xa xuất lực, đến bây giờ thương thế cũng không tốt, còn ở trong phòng tĩnh dưỡng, công lao muội đều nhìn thấy rõ ràng..."

Nữ Đế Đại Nguỵ âm thầm lắc đầu, chờ Ly Nhân thổi gió nửa ngày thỉnh thưởng mới nói một câu:

"Biết rồi, sao trẫm có thể khiến triều thần thất vọng, rét lạnh nhân tâm được."

Sau đó đảo mắt đánh giá muội muội, hỏi:

"Đi ra ngoài hai tháng, muội và Dạ Kinh Đường sớm chiều ở chung, có tiến triển gì không?"

Tiến triển?

Đông Phương Ly Nhân chớp mắt, nghi hoặc nói:

"Tiến triển gì?"

Nữ Đế Đại Ngụy bất đắc dĩ, hơi chống người lên, tiến đến bên tai Đông Phương Ly Nhân:

"Muội và hắn có hay không..."

Sau khi Đông Phương Ly Nhân nghe rõ ràng, sắc mặt liền đỏ lên, ngồi thẳng người:

"Tỷ tỷ, tỷ coi muội là ai? Muội và hắn còn chưa thành thân há lại làm loại chuyện thương phong bại tục này?"

?

Đôi môi đỏ mọng của Nữ Đế Đại Ngụy khẽ động, ánh mắt phức tạp:

"Muội và Dạ Kinh Đường ra ngoài hai tháng, chuyện gì cũng không phát sinh?"

Đông Phương Ly Nhân kỳ thật có chút chột dạ, vì lần trước ở Đoạn Long Đài bên kia Dạ Kinh Đường to gan lớn mật ép nàng cưỡng hôn một lần, nàng còn chưa trừng phạt.

Nàng đúng là thủ thân như ngọc không làm cái gì khác mới hợp tình hợp lý hùng tráng nói:

"Muội một lòng bận rộn công việc, há lại nghĩ những thứ này,

tỷ tỷ cho rằng muội ở bên ngoài du sơn ngoạn thủy sao?”

Nữ Đế Đại Ngụy cũng không còn gì để nói, một lần nữa tựa vào giường mềm lật tấu chương, nhẹ giọng thở dài:

"Vậy muội tính toán cái gì? Trẫm thừa dịp cơ hội này ban hôn cho muội?”

Ban hôn...

Đông Phương Ly Nhân nghe thấy lời này, ánh mắt co giật, có chút chần chờ.

Chần chờ không phải là không muốn lập gia đình mà là nàng không còn nhỏ nữa, nếu như ban hôn, tông thất còn có cữu cữu bên kia, nhất định sẽ thúc giục nàng hoàn thành trước sau Tết Nguyên Đán để nàng mang thai và sinh ra người kế vị vào năm tới.

Nói cách khác chỉ cần đáp ứng, nhiều nhất là một hai tháng, nàng phải cùng tên háo sắc kia chung giường chung gối, còn phải gọi phu quân...

Nàng và Dạ Kinh Đường quen biết chưa tới một năm, quan hệ tình cảm còn chưa hoàn toàn thích ứng, cứ thành hôn như vậy có phải hơi quá nhanh hay không...

Đông Phương Ly Nhân trầm ngâm một lát, nhẹ giọng nói:

"Muội và hắn…Ai, để cho hắn dưỡng thương trước đi, chờ sau này hoàn toàn bình phục, muội lại tìm cơ hội bàn bạc việc này với hắn..."

Nữ Đế Đại Ngụy hơi nhún vai, cũng không có ý kiến gì đối với việc này:

"Được rồi, muội cứ từ từ cân nhắc. Chờ Dạ Kinh Đường xử lý xong việc nhà, muội để hắn tiến cung một chuyến, trẫm trực tiếp

bàn bạc với hắn chuyện ban thưởng.”

Đông Phương Ly Nhân khẽ gật đầu, ngẫm lại lại dặn dò:

"Tỷ tỷ, tỷ cũng đừng ép hắn tiếp nhận ban hôn, việc này muội tự có chừng mực.”

Nữ Đế Đại Ngụy không biết nói cái gì cho phải, ngược lại hỏi:

"Thái Hậu thế nào rồi? Đi ra ngoài một chuyến tâm trạng có tốt hơn chút nào không?”

"Tốt hơn nhiều, trên đường trở về, cả ngày ở trên thuyền cần học khổ luyện, võ nghệ tiến bộ thần tốc. Nhưng mà hôm nay sau khi xuống thuyền vẫn có chút không vui, vừa mới tiến cung cũng không nói gì.”

"Ai sắp sang năm mới, trong thành náo nhiệt, để sư tôn đưa Thái Hậu ra ngoài một chút."

"Được..."

Chương 984 - Hiểu Lầm Chút

Chương 984. Hiểu Lầm Chút

Đoàn xe đi qua những con đường phủ đầy tuyết của kinh thành, từ cầu Thiên Thủy trở lại ngõ nhỏ Bùi gia, nha hoàn và gia đinh trong phủ đều đồng loạt chạy ra cửa nghênh đón.

Đại bá mẫu Trương phu nhân mấy ngày nay đặc biệt hưng phấn vì mối thù huyết thống giấu kín trong lòng nàng suốt mười năm đã được báo, nàng đi thẳng đến chỗ đám người đứng đầu cầu phát hiện Tam Nương đi trước mặt Dạ Kinh Đường giả vờ làm trưởng bối, còn huấn luyện một câu:

"Tam Nương, Kinh Đường có thương tích trong người, ngươi cũng không biết đỡ một chút, ngươi lớn như vậy, cái gì cũng không hiểu..."

Bùi Tương Quân tuy ngay cả hoa nhỏ cũng để cho Kinh Đường hái, nhưng chung quy không công khai xuất giá, bị đại tẩu dạy dỗ như cháu dâu trên đường, đáy lòng tự nhiên có chút quẫn bách nhưng không dám cãi lại.

Dạ Kinh Đường biết xung quanh mình là những người hàng xóm láng giềng hắn đã quen biết từ nhỏ nên nhanh chóng giúp Tam Nương giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, sau đó nhờ Tiểu Vân Ly đưa Phạm cô nương về nhà trước, hắn đi theo Tam Nương đến Bùi gia, xuống từ đường dưới lòng đất dâng hương tế bái.

Hắn báo bình an với nghĩa phụ dưới cửu tuyền, Tam Nương thì tế cáo sư phụ và đại ca, Bùi gia cũng đã báo được mối thù lớn, Hồng Hoa Lâu lấy lại được danh hào thương khôi.

Đợi đến khi mấy chuyện tiếp phong tẩy trần giải quyết xong cũng đến buổi chiều.

Dạ Kinh Đường đi ra từ cửa chính Bùi gia, đứng trong con hẻm đá xanh nơi tuyết rơi nhẹ, cả người cũng tiến vào trạng thái 'trộm được nửa ngày nhàn rỗi', thoáng duỗi eo:

"Ách... Có thể coi như hết bận."

Bùi Tương Quân mặc váy mùa đông vàng nhạt, đầu đeo kim ngọc màu cam như sơn, đoan trang hiền thục đứng ở trước mặt, sau thời gian dài bôn ba bỗng nhiên thả lỏng cũng có cảm giác không thích ứng, dò xét trái phải:

"Bây giờ huynh đang làm gì vậy? Hay ta và huynh dạo phố thư giãn nhé?"

Dạ Kinh Đường bị nhốt trên thuyền mười ngày, đều sắp chán sinh bệnh, hắn thực sự không có nhiều hứng thú với việc thư giãn hay gì đó.

Hắn quay đầu nhìn Tam Nương phong kiều thủy mị, ánh mắt dừng ở vạt áo nặng trịch, lại quay đầu nhìn thấy không có ai chú ý, lập tức đặt tay lên làn váy, ôm nguyệt trăng đi về phía sau ngõ:

"Phạm cô nương và những người khác vừa về tới nhà, trở về chào hỏi bọn họ một tiếng trước sau đó về phòng nghỉ ngơi một lát, đi nửa ngày có chút mệt..."

Bùi Tương Quân bị nhéo hai cái, nửa chân mềm nhũn, hơi vặn eo né tránh:

"Huynh lại có suy nghĩ lệch lạc đúng không? Phạm cô nương đã nói thân thể huynh không tốt..."

Dạ Kinh Đường nghiêm túc nói:

"Buổi sáng ta đã hỏi rồi, Phạm cô nương nói dưỡng tinh súc nhuệ cần vừa phải, không thể phóng túng, cũng không thể cứng nhắc, mỗi ngày ít nhất phải điều trị một lần..."

Ít nhất?

Bùi Tương Quân không tin Phạm cô nương dặn dò Kinh Đường phải hành phòng, nhưng nhìn bộ dáng Kinh Đường không giống nói dối, nàng biết Kinh Đường sẽ không lấy thân thể ra đùa giỡn, cũng không nói cái gì.

Sau khi hai người đi ra một đoạn, Bùi Tương Quân thấy trong ngõ không có ai, cảnh tuyết lại không tệ, lập tức ôm lấy cánh tay Dạ Kinh Đường, hai má dán lên bả vai đi, còn hừ lên điệu Vân Châu:

"Ừ hừ~~"

Vô cùng ra dáng một thê tử.

Dạ Kinh Đường nhếch khóe miệng, bước chân cũng chậm lại vài phần, cùng Tam Nương thưởng thức cảnh đẹp dưới tuyết.

Bùi gia cách nhà mới cũng không xa, đi cửa sau ở hai đầu ngõ, cửa trước thì phải vòng qua bờ sông, từ phố đi bộ đi tới cửa chính.

Dạ Kinh Đường đưa Tam Nương đi vòng qua con hẻm quen thuộc đến cổng phủ đệ, ngước mắt thấy cửa treo tấm biển mới viết hai chữ "Vũ An", vừa không có lạc khoản cũng không ấn tỉ.

Bùi Tương Quân tự tay mua nhà mới, phát hiện tấm biển bản thân mình tìm danh gia viết bị thay đổi, tự nhiên nhướng mày: ""Ồ? Tấm bảng này là ai viết..."

Dạ Kinh Đường mới đầu cũng nghi hoặc một chút, nhưng rất nhanh phản ứng lại, vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn của Tam Nương lại, nhỏ giọng nói:

"Suỵt đây hình như là triều đình ngự ban, không thể nói lung tung..."

Ngự ban?

Bùi Tương Quân hiển nhiên chưa bao giờ nhìn thấy chữ viết của Nữ Đế, nghe thấy lời này trong lòng hơi kinh hãi, lại cẩn thận đánh giá:

"Ừm…Chữ này đại khai đại hợp, mang theo hạo nhiên chính khí, vừa rồi đúng là hiểu lầm..."

Dạ Kinh Đường có chút buồn cười nhưng vẫn chưa cảm thấy Tam Nương tâng bốc vớ vẩn.

Hai chữ trên tấm biển là tiêu chuẩn quán thể, công văn triều đình hoặc chữ viết thống nhất của đáp án khoa cử, trung chính bình thản, chính nhã viên dung, tuy rằng không có điểm sáng đáng giá nhưng mọi người có soi mói thư pháp cũng chọn không ra khuyết điểm, bản lĩnh vẫn rất dày.

Dạ Kinh Đường và Tam Nương đứng trước cửa nhìn một lúc, vì tôn trọng, họ thậm chí còn chỉnh lại quần áo trước khi vào nhà.

Vào cửa rẽ qua vách tường, lối bên phải chính là đại hoa viên.

Dạ Kinh Đường đi ngang qua cửa tròn, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đùa giỡn, thò đầu dò xét đã thấy Vân Ly và Bình Nhi gom hết tuyết tích tụ trong vườn đang làm một người tuyết lớn, Chim Chim ngồi xổm tạo thành một hình lõm ở một bên để làm tài liệu tham khảo cho Vân Ly.

Chương 985 - Vừa Làm Vừa Viết?

Chương 985. Vừa Làm Vừa Viết?

Dạ Kinh Đường không nhìn thấy tung tích của Lục tiên tử và Phạm cô nương, lập tức hỏi: "Vân Ly, đám người Lục tiên tử đi đâu rồi?"

Chiết Vân Ly cẩn thận đặt cái đầu tròn của mình xuống và trả lời: "Lục di và Phạm di đi dạo phố Ngô Đồng, Kinh Đường ca ca huynh có đi đánh ghen hay không? Nếu huynh đi, muội sẽ đi với huynh."

"Ha ha, ngày mai đi. Còn nữa, đừng gọi là di, nghe có vẻ già nua, Lục tỷ tỷ và Phạm tỷ tỷ rất dễ nghe."

"Cái này không được, muội gọi là tỷ tỷ, sư nương không lớn hơn các nàng đâu."

Dạ Kinh Đường há miệng, không còn lời nào để nói.

Bùi Tương Quân cũng có chút bất đắc dĩ đi về phía hậu trạch, nhỏ giọng nói thầm:

"Huynh nhìn huynh xem, bối phận đều loạn thành một nồi cháo..."

Dạ Kinh Đường thật sự không thoải mái tiếp nhận những lời này, chỉ lắc đầu cười, thấy xung quanh không có nha hoàn lập tức cúi người ôm lấy Tam Nương.

Thân thể Bùi Tương Quân nhẹ nhàng, mặt nhanh chóng đỏ lên

vài phần, ngoài miệng nói:

"Huynh gấp cái gì? Trời còn chưa tối..."

Tay lại tự nhiên ôm lấy cổ.

Dạ Kinh Đường ở trong viện hoa mai, hai tháng gần đây mỗi ngày đều có người quét dọn, không thay đổi nhiều kể từ khi rời đi.

Chỗ ở của Tam Nương và Tú Hà ở Tây Sương, bởi vì Ngưng Nhi không dám quang minh chính đại ở cùng một chỗ, Đông Sương Phòng vốn để trống. Hôm nay sau khi Phạm Thanh Hoà tới đây, hắn đã sắp xếp tạm trú ở đây để thuận tiện cho việc chăm sóc hắn.

Về phần Tuyền Cơ Chân Nhân, tuy nói là ở trong cung nhưng lại có nhiều phòng trống như vậy, vẫn sắp xếp một phòng cho nàng ở trong trúc viện giống Ngưng Nhi.

Lúc này hai người không có ở đây, cửa phòng tự nhiên đều đóng lại.

Dạ Kinh Đường đi qua lối đi bộ ở trung tâm, dùng vai đẩy cửa ra, vốn muốn đến phòng ngủ phía Tây nhưng đúng buổi chiều, trong phòng ngủ thắp đèn quá sớm, không thắp đèn lại có chút tối.

Dạ Kinh Đường nhìn lướt qua một vòng, dứt khoát đi tới thư phòng sáng sủa, đem Tam Nương đặt ở trên giường lâm viện.

Bùi Tương Quân nghiêng người ngồi trên giường, dò xét trái phải thư phòng, hơi mờ mịt:

"Kinh Đường, huynh…Huynh phải làm việc trước sao?"

Dạ Kinh Đường là quan võ, ngoại trừ đánh nhau lấy đâu ra công việc để làm, vốn định bắt đầu làm nhục nhưng suy nghĩ một lúc, lại gật đầu:

“Ừ, ta muốn viết gì đó báo cáo về chuyến đi này, tránh triều

đình triệu kiến vội vội vàng vàng.”

Nói xong, Dạ Kinh Đường xoay người đi tới bàn làm việc rộng rãi, xốc áo ngồi, lấy bút mực giấy nghiên.

Cùm cụp…~

Xào xạc...

Bùi Tương Quân sợ hãi hồi lâu đột nhiên tới chỗ như vậy, cắn môi dưới, hiển nhiên có chút thất vọng.

Dù sao nàng cũng là phận nữ nhi, sao có thể vội vàng hành phòng quấy rầy nam nhân lo chính sự, vì thế lại ngồi dậy tiến đến bên cạnh hỗ trợ mài mực.

Dạ Kinh Đường sửa sang lại tờ giấy trắng, lại mở miệng nói:

"Tam Nương, muội không sốt ruột chứ?”

?

Bùi Tương Quân vội vàng lắc đầu: "Ta gấp cái gì...Chính sự mới quan trọng, cùng lắm thì ngày mai còn có cái gì đó.”

Dạ Kinh Đường xoay người lại:

"Nếu không... Chúng ta vừa làm vừa viết?”

"Hả?"

Bùi Tương Quân có chút mờ mịt nhưng mà nghiêng đầu nhìn một chút, ngược lại hiểu ý, hơi đỏ mặt:

“Làm sao viết được cái gì?”

"Thử xem, một tấc thời gian một tấc vàng."

Bùi Tương Quân cảm giác Kinh Đường đang cố tình lừa nàng,

trong viện lại không có người ngoài, thỏa mãn Kinh Đường một chút cũng không phải không được, ngẫm lại vẫn lấy đệm mềm, cúi người từ dưới cánh tay Dạ Kinh Đường chui qua, quỳ gối ở trước ghế dựa, sắc mặt đỏ bừng cởi y phục, thử đẩy dưa hấu.

Xoạt xoạt…

Dạ Kinh Đường cầm bút viết, thực sự cố gắng hồi tưởng lại trải nghiệm này nhưng về cơ bản nó chỉ là nét bút này đến nét bút khác, với đôi mắt hoang dại phiêu phiêu.

Cuối cùng, phát hiện Tam Nương nằm dưới gầm bàn không thoải mái dễ bị đập đầu, hắn lập tức kéo Tam Nương đứng dậy, ngồi trên cùng một chiếc ghế đối diện nhau, tựa vào lưng ghế đánh giá.

Bùi Tương Quân ngồi trong tay hắn, nửa cởi quần áo, hai chân bắt chéo trên ghế, một tư thế rất kỳ lạ, nhìn đại lão gia trước mặt tựa như Kinh Đường đáy lòng không hiểu sao quẫn bách, muốn trốn cũng không dễ dàng gì, cuối cùng vẫn học theo những gì được dạy lúc trước, tay vịn ngực, trước sau lay động eo nhỏ.

“Kinh Đường, huynh có rất nhiều chủ ý đen tối.”

"A, trong viện không có ai, có thể hừ hừ."

"Ta không..."

Minh Ngọc Lâu.

Lầu năm yên lặng hai tháng, ban đêm lại bật đèn, nhìn từ xa tựa như một ngọn hải đăng được thắp sáng trong thành Vân An.

Trong lầu một võ đường, mấy cung nữ cẩn thận đặt hai món vũ khí lên chiếc bàn mới chuyển đi.

Binh khí một cái là danh thương 'Biệt Ly' thu được nhờ giết

Đoạn Thanh Tịch, còn có mã thương "Trục Nhật" do Dạ Trì bộ truyền thừa mà có.

Hai kiện binh khí đều là Dạ Kinh Đường đoạt được, bởi vì chướng mắt Biệt Ly Thương, mã thương lại quá dài không thích hợp bộ chiến, tạm thời không dùng được, liền cho Ngây Ngốc đặt ở phòng trưng bày làm bộ sưu tầm.

Mặc dù Biệt Ly Thương và Trục Nhật, kết cấu làm việc chắc không tốt bằng Minh Long Thương, nhưng hai loại vũ khí này đều là vũ khí nổi danh được truyền lại một hai năm, những người đã sử dụng chúng đều nổi danh trong lịch sử, hơn nữa còn nặng hơn Thiên Hợp Đao của Cừu Thiên Hợp rất nhiều.

Chương 986 - Thứ Đồ Này!

Chương 986. Thứ Đồ Này!

Đông Phương Ly Nhân yêu võ thành si, đương nhiên coi nó như báu vật, thậm chí còn sợ cung nữ vụng về làm vỡ nó nên nhìn vũ khí đặt sang một bên, sau đó cầm bút vàng cẩn thận viết lên tấm biển, nghiêm túc viết ra từng chữ Biệt Ly Thương, mùa đông Kiến Võ, Dạ Kinh Đường xử trảm thương khôi Đoạn Thanh Tịch...

Dù không có nhiều người đến đây tham quan nhưng Đông Phương Ly Nhân tự mình nhìn vẫn đầy đắc ý, sau khi viết xong xem lại, bạch phát tập trung nghe Mạnh Giảo nói, bỗng nhiên từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một phong thư:

"Điện hạ, cọc ngầm bên Lương Châu hôm trước đưa tới một phong thư mật do Bắc Lương bên kia mạo hiểm đưa tới. Nói là Lương Đế tức giận, mời tử sĩ nhập quan lấy đầu Dạ Kinh Đường, Hoa Linh có thể đã trà trộn vào đội ngũ ngoại sứ nhập quan, cao thủ còn lại chưa rõ lắm..."

Đông Phương Ly Nhân tiếp nhận phong thư cẩn thận đánh giá, lông mày dần dần nhíu lại, bất quá đối với tin tức này cũng không mấy ngạc nhiên.

Dạ Kinh Đường là con rơi của Thiên Lang Vương, có tiếng quấy nhiễu Bắc Lương Tây Cương còn có năng lực tranh giành thiên hạ. Đại Ngụy không có khả năng giúp Bắc Lương diệt trừ cái gai trong mắt, Lương Đế cũng không thể bởi vì Dạ Kinh Đường mà xé rách da mặt khai chiến với Đại Ngụy, phương thức giải quyết duy nhất chỉ có thể phái tử sĩ ám sát tránh nuôi hổ gây họa.

Đông Phương Ly Nhân cân nhắc một chút, mở miệng nói:

"Để nha môn rà soát nghiêm ngặt người Bắc Lương từ tháng trước vào kinh, cho dù nam nữ già trẻ đều điều tra rõ lai lịch thân phận ghi chép trong sổ..."

Mạnh Giảo lắc đầu nói:

“Hai triều đại mở cửa buôn bán, ít nhất từ một đến hai vạn thương nhân Bắc Lương vào kinh. Rất khó tìm ra thân phận thực sự của họ, ngoài ra loại võ nhân như Hoa Linh gặp phải cũng không nhất định bắt được, tra như vậy cũng không có ích lợi gì.”

"Vậy ý ngươi là gì?"

Mạnh Giảo suy nghĩ một chút nói:

"Tuy nói hai nước giao chiến không chém sứ giả, nhưng đội ngũ sứ thần tới đây người nào cũng phải đăng ký trong sổ, hộ vệ bình thường mai danh ẩn tích còn dễ nói, võ khôi lẻn vào kinh thành địch quốc tương đương với giấu kiếm trong tẩm cung đế vương, từ xưa đến nay đều là chuyện đại kỵ, nếu bị phát hiện sẽ bị giết chết, Lương Đế cũng không thể nói triều ta không có quy củ.”

“Hai ngày nữa đội sứ thần ngoại quốc sẽ đến kinh thành, nếu Hoa Linh trà trộn vào trong đó, chúng ta chỉ cần âm thầm điều tra, tìm được thì vây kín diệt trừ, Bắc Lương đuối lý, sau đó chỉ biết nói Hoa Linh tự mình trà trộn vào đội ngũ sứ giả bên ngoài, sẽ không liên quan đến việc này. Nhưng mà điều này cũng chỉ có thể giải quyết cấp bách nhất thời, không có cách nào đề phòng những sát thủ khác.”

Đông Phương Ly Nhân cân nhắc một chút, muốn ra ngoài tìm Dạ Kinh Đường bàn bạc chuyện này, nhưng vừa nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã tối, Dạ Kinh Đường đi đường dài trở về, khẳng định đang nghỉ ngơi, ngẫm lại đem phong thư trả cho Mạnh Giảo:

"Gọi tổng bộ tới đây hết đi, thương nghị đối sách. Sáng mai đưa phong thư cho Kinh Đường xem để hắn không cần lo lắng việc này, trước hết lấy thân thể làm trọng."

"Vâng..."

"Ừ hừ."

Đèn lồng mới lên.

Đi dạo bộ trên phố Cầu Thiên Thủy, Phạm Thanh Hòa nhàn nhã ngâm nga một giai điệu, cầm trên tay một gói hàng, trong đó có phấn hồng và phụ kiện kẹp tóc mua trong thành.

Là nữ nhân, Phạm Thanh Hòa chắc chắn cần đồ trang sức và bột màu để tô điểm vẻ ngoài của mình, những thứ có tay nghề và chất liệu tốt nhất trên thế gian, tất cả đều ở Vân An và Yên Kinh, lưu thông ra bên ngoài, địa điểm càng xa giá cả càng đắt.

Phạm Thanh Hòa mua một hộp son phấn Vân An từ trong tay thương đội chư bộ Tây Hải, đại khái cần mười lượng bạc, ở trong cửa hàng trên phố Ngô Đồng chỉ cần năm đồng vẫn mua được loại mới nhất.

Lần trước Phạm Thanh Hòa đến Vân An kỳ thật muốn thuận đường mua chút đồ nhưng vừa đến đã bị yêu nữ bắt, sau đó trực tiếp hồi hương về quê.

Lần này nàng hiển nhiên không thể bỏ qua, vừa đến đã cùng Tuyền Cơ Chân Nhân đi dạo một buổi chiều, bộ dáng giống như hai thiếu phu nhân cầu Văn Đức đi ra quét đường.

Tuy Tuyền Cơ Chân Nhân là đạo sĩ nhưng ăn mặc rất cẩn thận, thấy Thanh Hòa tìm không được chỗ, chỉ mua một vài đồ vật phổ biến trên chợ, còn chuyên dẫn đường dẫn Phạm Thanh Hòa đến cầu Văn Đức, cảm thụ được phong thái riêng của tiểu thư và phu nhân kinh thành.

Lúc đầu Phạm Thanh Hòa nhìn thấy tiểu y, quần buộc nơ bướm còn cảm thấy tuy có chút xấu hổ nhưng quả thật rất đẹp.

Khi hỏi giá cả, mảnh vải nhỏ to như lòng bàn tay có giá khởi điểm là mười lượng, còn Phạm Cửu Nương lại có giá lên đến một trăm lượng giống như là cướp tiền trực tiếp kinh hãi, âm thầm cân nhắc:

"Thứ đồ hố chết này, thật đúng là có người mua? Ngưng Nhi cô nương phung phí như vậy, e rằng sẽ bị Dạ Kinh Đường quát mắng một trận..."

Mặc dù cảm thấy mình bị lợi dụng một chút, nhưng Phạm Cửu Nương làm thợ may khôi, tay nghề coi như danh bất hư truyền, Phạm Thanh Hòa rối rắm nửa ngày, nghĩ dù sao cũng đã tới đây vẫn nhịn đau móc tiền tư, dưới đề nghị của khuê nữ Phạm Cửu Nương mua một bộ y phục lụa mỏng màu đỏ, chỉnh thể trong suốt, còn thái quá hơn không mặc, theo Tuyền Cơ Chân Nhân hình dung chính là sóng to gió lớn, mặc trên người có thể khiến Dạ Kinh Đường đau sốc hông.

Chương 987 - Đêm Nay Ta Ngủ Ở Đây!

Chương 987. Đêm Nay Ta Ngủ Ở Đây!

Mặc dù Tuyền Cơ Chân Nhân từ trước đến nay khá khêu gợi nhưng thân hình và khí chất quả thực là tiên nữ lạnh lùng, bộ quần áo bảo thủ và duyên dáng càng làm tăng thêm màu sắc cho nàng, nếu quá nóng bỏng sẽ mất đi hương vị, vì lý do này mà nàng đã mua một chiếc màu trắng, đơn giản điểm xuyết mấy đóa hàn mai.

Hai người thắng lợi trở về, ven đường hát giai điệu nhỏ, rất nhanh đã đi tới nhà mới.

Lấy đạo hạnh của hai người, đi chính môn đều có lỗi với khinh công của Phạm Thanh Hòa và con đường hoang dã của Tuyền Cơ Chân Nhân, hai người gần như không cần thương lượng, không hẹn mà cùng phi thân nhảy lên, trực tiếp đáp xuống hậu trạch hoa viên.

Phạm Thanh Hòa ngước mắt đánh giá thấy Vân Ly đứng ở trên đỉnh tú lâu nơi tiểu thư ở, còn đang kiên trì chất đống người tuyết, Chim Chim ở bên cạnh làm tham mưu, cả khu vườn gần như đầy những hình thù kỳ lạ; Bình Nhi ở bên cạnh không ngừng hô vang:

"Tiểu thư, hôm nay tiểu thư còn chưa chép sách, ta đã chuẩn bị mực rồi, người nhanh viết đi..."

"Không vội không vội, lúc này mới canh mấy..."

Phạm Thanh Hòa lớn lên ở Tây Bắc, vào mùa đông, tuyết có

thể chồng lên cao hai người, tự nhiên không hiểu chấp niệm của người phương Nam như Vân Ly đối với người tuyết, từ xa đánh giá vài lần cũng tiến vào cửa vòm bên cạnh.

Hai người đi cùng đến Hoa Mai Viện ngước mắt có thể thấy cửa sổ thư phòng mở ra, bên trong sáng đèn.

Dạ Kinh Đường mặc trường bào làm bằng gấm thủy vân, ăn mặc chỉnh tề, trong tay cầm một cái quạt, đứng ở cửa sổ quạt gió, còn khó hiểu hơn so với Bùi nhị thiếu.

Tam Nương mặc váy mùa đông cầm khăn mặt, cẩn thận lau bàn, ghế, sàn nhà, mặt còn có chút đỏ, phát hiện hai người bọn họ tiến vào, động tác còn nhanh hơn.

?

Phạm Thanh Hòa xách túi lớn túi nhỏ tiến vào sân, nhìn thấy cảnh này không khỏi có chút nghi hoặc, đi ra ngoài cửa sổ quan sát:

"Đã trễ như vậy, sao còn đang dọn dẹp nhà cửa? Ừm... Trong phòng sao lại có mùi hoa thạch nam..."

Dạ Kinh Đường gấp quạt lại, mỉm cười giải thích:

"Lâu lắm rồi không có người ở, có chút mốc meo, quạt thông thoáng khí."

Tuyền Cơ Chân Nhân nhãn lực độc ác đứng ở cửa sổ thoáng nhìn thoáng qua phát hiện hai má Tam Nương đỏ lên, thần sắc câu nệ, lập tức đoán ra hai người vừa rồi nhất định ở thư phòng làm chuyện không nhã nhặn.

Tuyền Cơ Chân Nhân muốn trêu chọc Dạ Kinh Đường nhưng không muốn khiến Tam Nương đi theo khó xử, vì thế chỉ coi như không thấy gì, ngược lại đánh giá y phục của Dạ Kinh Đường:

"Ăn mặc tuấn tú như vậy, chuẩn bị xuất môn sao?"

Dạ Kinh Đường đi từ trong phòng ra, thuận đường đóng cửa lại, tránh Tam Nương ngượng ngùng:

"Đúng vậy, chuẩn bị đi ra ngoài gặp bằng hữu, đợi lát nữa sẽ trở về."

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy vậy cũng không hỏi nhiều, chỉ lấy cái hộp đựng tiểu y tao khí của Phạm Thanh Hòa ra:

"Đáng tiếc, Thanh Hòa mua một bộ xiêm y, muốn ngươi giúp nàng kiểm tra."

"Họ Lục!"

Phạm Thanh Hòa không kịp đề phòng, sắc mặt đỏ lên, vội vàng đoạt lấy cái hộp giấu ở phía sau:

"Ngươi cũng mua, sao ngươi không cho hắn xem?"

Dạ Kinh Đường nhìn thoáng qua nhưng vẫn nhận ra vẻ độc đáo của cửa hàng Phạm gia, đáy mắt hiện lên một tia dị sắc, trong lòng thật sự tò mò nếu Thủy Thủy mặc lên sẽ có hiệu quả gì.

Nhưng hắn khẳng định không tiện nói suy nghĩ này trước mặt Phạm cô nương, chỉ nói:

"Ta cũng không hiểu những thứ này, nếu cần có thể cho Tam Nương xem giúp một chút. Ta ra ngoài trước, cô cũng nên nghỉ ngơi sớm."

Phạm Thanh Hòa giấu cái hộp sau lưng, đến khi Dạ Kinh Đường đi ra khỏi cửa viện mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lại giơ tay bóp hông Tuyền Cơ Chân Nhân:

"Da mặt ngươi sao lại dày như vậy?"

Tuyền Cơ Chân Nhân không thèm để ý chút nào, hướng cửa sổ hỏi: "Bùi cô nương, có muốn chúng ta giúp một chút không?"

"Không cần không cần, người tới là khách, làm sao nhờ các ngươi giúp đỡ được? Ta sắp xong việc rồi, cũng muộn rồi, các ngươi nghỉ ngơi trước đi."

Tuyền Cơ Chân Nhân biết vậy cũng không nhiều lời, xoay người đi về phía Đông:

"Thanh Hòa, đi thôi, để cho ta xem ngươi mặc vào như thế nào."

Phạm Thanh Hòa sao có thể mặc bộ đồ đáng xấu hổ như vậy trước mặt người ngoài, cau mày nói:

"Ta mua xem một chút chứ không mặc, ngươi muốn xem thì tự về phòng mình thử đi."

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy vậy cũng không cưỡng cầu, buổi tối muốn trêu chọc Dạ Kinh Đường giải sầu, Dạ Kinh Đường lại ở trong viện này lập tức đi vào Đông Sương Phòng:

"Ta thích hoa mai, đêm nay ở đây, ngươi cùng ngủ với ta hay là?"

Phạm Thanh Hòa làm sao có thể ngủ chung giường với yêu nữ này, xoay người xách theo bọc đến trúc viện xa xa, đổi phòng với Tuyền Cơ Chân Nhân...

Chương 988 - Ăn Đêm!

Chương 988: Ăn Đêm!

Màn đêm càng lúc càng tối, hoàng thành hùng vĩ chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn lại hàng ngàn chiếc đèn lồng cung điện lặng lẽ đung đưa trong gió tuyết.

Trong Phúc Thọ Cung có thêm chút nhân khí, dường như vắng vẻ hơn những năm trước, ngay cả Hồng Ngọc đã quen với cuộc sống trong cung, sau khi trải qua hai tháng chu du trở lại cung thành đều có vài phần sầu muộn, âm thầm lo lắng xuất cung viễn hành lần này không biết có phải là lần cuối cùng trong đời nàng hay không, mấy chục năm sau sẽ phải ở lại hoàng cung này với hai bàn tay trắng cho đến khi dung nhan già đi.

Dưới tàng cây bạch quả che khuất bầu trời, cắm ba nén hương khói, cửa sổ phía sau tẩm điện bên cạnh mở ra.

Thái Hậu Nương Nương mặc váy ngủ màu đỏ thẫm nằm nghiêng trên gối, ngơ ngác nhìn bóng dáng loang lổ của cành cây cùng gió tuyết trước cửa sổ, trong đầu lóe lên từng chi tiết trên núi tuyết.

Nàng vốn tưởng rằng, mấy ngày trên núi tuyết kia là mấy ngày tốt đẹp nhất tự do nhất đời này của nàng, về sau cũng không có khả năng cảm nhận được nữa.

Sau đó Dạ Kinh Đường ở trên ngựa an ủi làm nàng bỏ đi nghi ngờ, cảm thấy sau này còn có thể tốt hơn.

Sau khi chính thức trở về, nàng mới phát hiện, mấy ngày co lại trong chăn ôm nhau đúng là mấy ngày hạnh phúc nhất trong cuộc

đời nàng.

Từ khi trở lại hội hợp với nhau, nàng không phải là người duy nhất đứng trước Dạ Kinh Đường, đợi đến khi ngồi thuyền hồi kinh cũng chỉ có thể dành thời gian len lén ra cửa nhìn một cái. lúc này trở lại trong cung, ngay cả liếc trộm cửa một cái đều trở thành hy vọng xa vời.

Thái Hậu Nương Nương không muốn nhớ tới những thứ này nhưng đối mặt với phòng ngủ trống vắng, trong mắt nàng không khỏi có đủ loại cảm xúc, lộ ra một tia buồn bã.

Vậy mà hắn còn nói là thật lòng quan tâm, có tình cảm chân thành với bản cung...

Giờ không biết hắn đang vui vẻ với ai, bản cung đâu...

Hừ... Cũng không biết đã đến canh mấy, ngay lúc Thái Hậu Nương Nương tràn đầy sầu muộn không biết nên ngủ như thế nào, trên vách tường hình như có một bóng dáng lắc lư.

Sau đó tựa như một trận gió u thổi vào nhà, rèm châu thoáng lay động vài phần.

Hô ~?

Thái Hậu Nương Nương nửa tỉnh nửa mê, còn tưởng rằng mình hoa mắt, thoáng chống người lên dò xét cửa sổ, kết quả giương mắt đã nhìn thấy một bóng đen lén lẩn trốn, nhẹ nhàng vén rèm châu đi về phía phượng tháp.

“A ô ô ô”

Thái Hậu Nương Nương kinh hãi không nhẹ, vừa định hét lên thì phát hiện bóng đen như hổ bay tới bịt môi, dùng chăn che đầu, khiến nàng chỉ có thể phát ra một tiếng 'ô ô ô' rầu rĩ.

Thân thể người tới rất nặng, đè nàng đến nỗi không thở nổi.

Tuy Thái Hậu Nương Nương không nhìn thấy gì nhưng chỉ cần chạm vào cơ thể là có thể đại khái nhận ra người, động tác vùng vẫy của nàng nhỏ hơn một chút nhưng vẫn vặn vẹo, xoay người tới lui.

"Suỵt, là ta."

Bản cung biết là ngươi!

Thái Hậu Nương Nương nghe được giọng nói trong trẻo quen thuộc càng hoảng sợ hơn, muốn đẩy tên biến thái táo bạo này xuống nhưng không thể, chỉ có thể nắm lấy tay Dạ Kinh Đường, không cho hắn cứng rắn xé xiêm y.

Dạ Kinh Đường tự nhiên không có ý bá vương ngạnh thượng cung, nhưng hắn sợ Thái hậu sẽ lớn tiếng triệu kiến toàn bộ ám vệ trong hoàng thành đến.

Sau khi chắc chắn Thái hậu không la hét, hắn mở chăn ra, nhìn xuống khuôn mặt xấu hổ, tức giận và do dự, giơ tay phải lên chỉ vào túi giấy dầu ấm áp trong tay:

"Nương nương có đói không?"

Thái Hậu Nương Nương bị giữ chặt trên gối, trong lòng hoảng hốt muốn chết, nào có tâm tư nhìn những thứ này, làm bộ dáng giận dữ thấp giọng răn dạy: Dạ Kinh Đường, lá gan thật lớn, ngươi có biết đây là nơi nào không? Ai cho ngươi vào? Nếu ngươi không đi ra ngoài, bổn cung gọi người!"

Dạ Kinh Đường thấy Thái Hậu Nương Nương còn dám hung dữ, sắc mặt trầm xuống, lúc này lập tức chuẩn bị cúi đầu bịt miệng.

"Hở?"

Thái Hậu Nương Nương giật mình, vội vàng ngăn tay bịt miệng của Dạ Kinh Đường, chậm lại vài hơi mới ghé mắt nhìn về phía bao giấy dầu: "Đây là cái gì?"

"Gà quay."

Dạ Kinh Đường ngồi dậy, đặt túi giấy dầu lên đầu giường, đỡ Thái hậu đứng dậy:

"Gà quay lò chính tông, biết nương nương hôm nay không ăn cơm ngon, chuyên mua cho nương nương, hiện tại còn nóng hổi, mau ăn đi."

Hôm nay Thái Hậu không nghĩ tới trà hay đồ ăn, đúng là nàng không uống chút nước nào, ban đầu nàng không cảm thấy thèm ăn nhưng sau khi nhìn thấy Dạ Kinh Đường, bụng bỗng nhiên lại có chút đói.

Thế nhưng cắn người miệng mềm, nếu nàng ăn đồ Dạ Kinh Đường đưa đến, không chừng bị Dạ Kinh Đường ăn cái gì, lập tức đứng dậy quấn chăn hừ nhẹ nói:

"Nếu bản cung muốn dùng bữa, sau nửa đêm ngự thiện phòng đều có thể nấu xong canh rồi đưa tới, sao có thể ăn những thứ bán ở các quầy hàng bên đường này."

Dạ Kinh Đường thấy vậy cũng không có ép buộc, cầm giấy dầu đứng dậy:

"Được, ta đi thông báo ngự thiện phòng đưa đồ ăn tới đây, nương nương ăn chút gì đó rồi ngủ, đói bụng tổn hại thân thể."

Chương 989 - Đây Là Lần Cuối Cùng

Chương 989. Đây Là Lần Cuối Cùng

"Hở?"

Thái Hậu Nương Nương thấy Dạ Kinh Đường muốn đi, theo bản năng kéo tay áo hắn lại.

Dạ Kinh Đường quay đầu lại, hơi nghi hoặc:

"Nương nương còn gì cần phân phó?"

Thái Hậu mím môi, cuối cùng mềm lòng một chút:

"Ừ... quên đi, ngươi mua rồi, ta chỉ ăn một ít thôi, kẻo phụ lòng tốt của ngươi."

Lúc này Dạ Kinh Đường mới hài lòng, cảm thấy ngồi trên giường ăn cơm không tiện, hắn cúi người vòng hai tay qua khuỷu chân ôm Thái hậu đi đến sân thượng nhỏ bên cạnh tẩm điện.

Thái Hậu Nương Nương toàn thân căng thẳng, cắn răng ngà, vẫn chưa nói gì.

Sân thượng hướng về phía hậu hoa viên, bên trên bày bàn, thường ngày có thể đánh đàn đánh cờ uống trà, lúc này dưới tuyết nhỏ, bên ngoài sân thượng rơi xuống một tầng tuyết mỏng manh.

Dạ Kinh Đường buông Thái Hậu Nương Nương xuống, phát hiện có chút lạnh, lại lấy chăn từ bên trong ra, ngồi trên sân thượng, giơ chăn lên ngoắc ngoắc tay.

“...”

Thái Hậu đang mặc váy ngủ, nếu dựa vào chắc chắn sẽ thiệt thòi lớn. Tuy nhiên, nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, nàng vẫn không nhịn được, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh tự nhiên tựa vào trong ngực hắn rồi mở gói giấy dầu trên chiếc bàn nhỏ.

Ào ào ~

Dạ Kinh Đường giống như ở núi tuyết, dùng thảm mỏng quấn lấy Thái Hậu Nương Nương, cười hỏi:

"Hương vị thế nào?”

Thái Hậu Nương Nương sờ soạng dưới váy ngủ, rút một con dao bạc từ trong khuyên chân ra, nếm thử một miếng gà quay giòn vì đang xúc động nên không đáp lại.

Dạ Kinh Đường thầm thở dài, ôm nàng chặt hơn một chút, nói đủ thứ chuyện vặt vãnh:

“Tháng tư tới kinh thành, bữa đầu tiên ta ăn là món gà quay này. Khi đó ta chỉ còn lại hai lượng bạc vụn, ngay cả phòng tốt một chút cũng không thuê nổi, nghĩ có khổ cũng không thể khổ Chim Chim, mới cắn răng mua một cái cùng Chim Chim chia nhau ăn.”

“Hương vị món gà quay này chắc chắn không ngon bằng món cá dấm do trù sư Tứ Phương Trai nấu, quả thật được coi là bữa cơm khắc sâu nhất của ta, dù sao sau khi ăn xong bữa cơm kia, ta cũng không còn là thiếu chủ của tiêu cục nữa, trở thành lãng tử giang hồ lưu lạc đường phố không nơi nương tựa, tương lai như thế nào, có thể tìm được mưu sinh kế hay không, thậm chí có thể sống được bao lâu đều là ẩn số, trong lòng tràn đầy phiền phức, ta ăn không vui, kết quả toàn bộ đều bị Chim Chim vô lương tâm cướp hết..."

Thái Hậu Nương Nương ăn gà quay, tuy biết Dạ Kinh Đường cuối cùng bay lên trời không còn phát sầu về bạc nữa, nghe được tình cảnh trước kia khi nghèo túng không nơi nương tựa vẫn có chút đau lòng, suy nghĩ một chút giương mắt nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi có muốn uống rượu hay không?"

Dạ Kinh Đường không thích uống rượu, nhưng trong tình huống này, nếu như không đến uống hai ly thì có vẻ chẳng còn tâm trạng gì, hắn lại đứng dậy cầm bình rượu mạnh chuẩn bị cho Tuyền Cơ Chân Nhân trong tẩm điện ra, lần nữa ngồi ở trước mặt rót một ngụm lớn.

"Ừng ực ùng ục... Tệ... Thật mạnh."

Thái Hậu dùng dao nhấc miếng gà viên lên, muốn Dạ Kinh Đường cắn một miếng nhưng Dạ Kinh Đường không trả lời mà nhìn môi nàng, chần chừ không nói.

Thái Hậu Nương Nương xem qua Diễm Hậu Bí Sử, đúng là biết nam nữ đút cơm như thế nào, hơi nhíu mày nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi lại làm càn đúng không? Ngươi coi bổn cung là ai?"

Dạ Kinh Đường thấy Thái Hậu Nương Nương không chịu hạ mình đút cho hắn, ngược lại cũng không nói gì, rót một ngụm rượu tiến lên hầu hạ Thái Hậu Nương Nương.

"Ngươi..."

Thái Hậu Nương Nương dĩ nhiên muốn trốn nhưng bị ôm vào trong chăn làm sao tránh được, vặn vẹo mấy lần vẫn bị vứt lên, giữa môi răng truyền đến mùi rượu cay độc.

Hai má Thái Hậu Nương Nương nhất thời đỏ lên vài phần, cũng không thể làm gì được, sau khi tách ra lấy tay phe phẩy, lại

mạnh mẽ ăn vài ngụm lớn mới đè nén được chất rượu nồng nặc bay tới tận trời.

Dạ Kinh Đường mỉm cười đỡ Thái Hậu vuốt lưng nàng:

“Từ nay về sau hãy ăn ngon ngủ ngon, suốt ngày đừng đa cảm, ta luôn giữ lời, nếu nương nương nhớ nhung ta, ta sẽ tới thăm. Không lo lắng cho ta, ta càng phải đến thăm, người đuổi cũng đừng nghĩ đuổi đi."

Thái Hậu bị tên vô liêm sỉ này bám đến mức chỉ im lặng ăn không phản ứng.

Dạ Kinh Đường cũng không quấy rầy, yên lặng ngắm cảnh tuyết hoàng thành, chờ nàng ăn gần xong mới đặt tay lên miệng thở ra một hơi:

"Hô… Thời tiết thật lạnh, tay đều đông cứng.”

Thái Hậu Nương Nương không phải kẻ ngốc, nàng làm sao có thể không hiểu ý tứ lời nói này, muốn từ chối nhưng Dạ Kinh Đường nhất định sẽ mạnh tay ấn, ngẫm lại vẫn là cắn răng nhẫn nhục, nắm tay vào trong ngực đồng thời dặn dò:

"Đây là lần cuối cùng, ngươi đừng tưởng rằng bổn cung là nữ nhân dễ phục tùng... Ô~"

Chương 990 - Mua Đông Lạnh Lắm

Chương 990. Mua Đông Lạnh Lắm

Bàn tay lạnh lẽo của Dạ Kinh Đường nắm giưc sự mềm mại cảm giác thoải mái hơn nhiều, ôm Thái Hậu Nương Nương lên, đặt ở trong ngực ngồi, biến thành tư thế rất quen thuộc với nhau.

Thái Hậu Nương Nương cắn môi dưới, ý đồ bày ra hình tượng Thái Hậu nhưng căn bản không chống nổi, cuối cùng vùi mặt vào trong chăn yên lặng nhịn.

Hô hô ~~~

Bên ngoài tuyết nhỏ bay tán loạn, trên sân thượng yên lặng không một tiếng động, chỉ còn lại đôi nam nữ ôm nhau.

Dạ Kinh Đường ôm không nhẹ không nặng, cũng không động tay động chân nữa, chỉ im lặng cảm thụ nhịp tim và hơi thở của giai nhân trong lòng.

Không biết qua bao lâu, Thái Hậu nằm dưới vòng tay ấm áp, tâm trạng dần dần thả lỏng, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Dạ Kinh Đường thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi ôm Thái Hậu lên, trở lại tẩm điện đặt ở trên phượng tháp, nhẹ nhàng đắp chăn lại.

Tẩm điện vốn trống trải vắng vẻ, đồ đạc không có gì thay đổi nhiều nhưng Thái Hậu đang ngủ lại cảm thấy ấm áp hơn nhiều so với lúc cô đơn vừa rồi...

Rời khỏi Phúc Thọ Cung, bóng đêm càng thâm.

Dạ Kinh Đường nắm chặt tay ấm hồi lâu, cảm thấy cả người sảng khoái.

Buổi tối vào cung chủ yếu là buổi chiều Hắc Nha truyền tin nói hắn lo cho xong việc trong nhà, dành thời gian vào cung phục mệnh.

Vốn dĩ ngày mai Dạ Kinh Đường sẽ vào cung nhưng lại sợ Thái Hậu Nương Nương vừa về suy nghĩ không ngủ được nên ban đêm mới đến đây, cuối cùng không để ý dỗ dành nàng cả nửa ngày.

Thấy sắc trời đã muộn, sau khi Dạ Kinh Đường hít ngụm gió lạnh kìm nén tạp niệm trong lòng, mới sửa sang lại quần áo, đi nhanh về phía Trường Nhạc Cung.

Trường Nhạc Cung là nơi ăn uống sinh hoạt của đế vương, bên trong sáng sủa hơn nhiều so với Phúc Thọ Cung, chung quanh có thể thấy được đèn đuốc cung đình, còn có một ít cung nữ đi lại ở hành lang.

Dạ Kinh Đường đưa tấm lệnh bài tiến vào, quen thuộc đi ra ngoài Thừa An Điện dò xét trái phải đã thấy bên trong yên tĩnh không có người.

Dạ Kinh Đường cũng không tiện trực tiếp đi vào, đứng ở cửa gọi một tiếng:

"Ngọc Hổ cô nương?"

Rất nhanh, trong tẩm điện bên trái truyền đến âm thanh nhu mị ngự tỷ quen thuộc:

"Thánh thượng không có ở đây, mau vào đi.”

“...?”

Dạ Kinh Đường nghe lời này cảm giác mình giống như thị vệ đêm khuya lẻn vào cung quý phi, lắc đầu thở dài đi ra ngoài tẩm điện nhìn.

Tẩm điện rất rộng rãi, tường ngoài treo nhiều bức tranh thư pháp, bàn cờ và bình phong, phía trong có long sàng, trà ngạn, quý phi tháp và các vật khác.

Bởi vì là nơi ở của Thiên tử, dưới sàn nhà địa long thiêu đốt, mặc dù bên ngoài gió lạnh cóng nhưng trong phòng lại ấm áp như mùa xuân, mặc áo ngắn tay chắc cũng không lạnh.

Lúc này bên trong phòng thắp mấy ngọn nến.

Ngọc Hổ mặc một bộ váy ngủ màu đỏ tươi nằm nghiêng trên giường quý phi, trên tay cầm một cuốn sách, váy vẫn là váy mùa hè rất ngắn,để lộ đôi chân thon dài mịn màng trơn bóng, hai tay đặt trên giường quý phi, trên đất có một cuốn sách và một đôi cung hài màu đỏ.

Chiều cao của Ngọc Hổ không chênh lệch với Ngây Ngốc bao nhiêu, thân hình hơi đẫy đà vài phần, giữa mùa đông lại ăn mặc ít như vậy, xung quanh còn có không ít đồ chiếu sáng, trong xương cốt lộ ra một cỗ cảm giác quyến rũ, lực hấp dẫn kinh người, khí lực hết lần này tới lần khác lại rất mạnh, mị mà không lãng, diễm mà không yêu tựa như quý phụ trong cung, nửa đêm triệu kiến nam sủng...

Dạ Kinh Đường vốn định đi vào, nhìn thấy cảnh tưởng này lại dừng bước:

"Ngọc Hổ cô nương?"

"Ừm."

Nữ Đế Đại Ngụy lật qua một trang sách cũng không đảo mắt:

"Không cần cởi giày, trực tiếp tiến vào là được."

Lên điện được đeo kiếm xem như vô cùng tôn quý vinh dự.

Dạ Kinh Đường hỏi rõ ràng không phải là cởi giày mà việc Ngọc Hổ ăn mặc như thế này thuần túy là khảo nghiệm lòng trung thực, có lẽ sẽ không thích hợp để hắn đi vào.

Thấy Ngọc Hổ không có ý định chỉnh trang y phục, Dạ Kinh Đường nghĩ ngợi rồi đi vào phòng, lấy một chiếc chăn mềm trên bàn đắp lên chân:

"Mùa đông lạnh lắm, đừng để bị cảm."

Nữ Đế Đại Ngụy nằm trong phòng ấm áp thoải mái, hiển nhiên không có ý tốt này, vén chăn đắp lên thắt lưng, lại lộ ra hai chân:

"Ngươi không chê nóng sao? Cởi quần áo ra đi, đừng nói xong hai câu lại toát mồ hôi."

Dạ Kinh Đường mặc áo choàng mùa đông, dù võ công cao cường không sợ lạnh nóng nhưng không có nghĩa là không cảm nhận được lạnh nóng, ở trong phòng này chẳng khác nào mùa hè mặc áo bông quả thật không thoải mái lắm, thấy vậy đành phải cởi áo mùa đông, chỉ mặc đơn bào màu đen, ngồi xuống bàn trà bên cạnh, mắt không chớp mắt:

"Ừm... Sức khỏe của người thế nào rồi?"

Chương 991 - Tâm Sự Thái Hậu

Chương 991. Tâm Sự Thái Hậu

Nữ Đế Đại Ngụy luyện được gân xương da cộng thêm Dục Hỏa Đồ, mặc dù còn thiếu hai tấm nhưng đã thoải mái hơn rất nhiều so với năm trước.

Nàng khép quyển sách lại, ngược lại lấy tay chống nghiêng mặt, dò xét Dạ Kinh Đường:

"Khỏe hơn nhiều. Lần trước ta đã nói rồi, nếu ngươi an toàn trở về, ta sẽ cho ngươi một cơ hội thực hiện hai tâm nguyện của ngươi. Ngươi đã quyết định điều mình muốn chưa?"

Dạ Kinh Đường lúc nằm mơ có nghĩ qua nhưng thật sự không dám trực tiếp nói ra, chỉ nói: “Chỉ là nói đùa thôi, Ngọc Hổ cô nương thật sự muốn cảm tạ ta thì xem rồi cho là được. Ừm... Đúng rồi, đây là ngọc bội hộ thân của người, còn nguyên vẹn đây.”

Nữ Đế Đại Ngụy liếc nhìn mặt Song Ngư Bội mà Dạ Kinh Đường đưa ra, vẫn chưa đứng dậy mà là tay ấn váy, nâng chân trái thon dài lên, dùng chân kẹp lấy.

?

Dạ Kinh Đường cũng coi như đã gặp qua sóng to gió lớn của Thủy Thủy, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh tượng nóng bỏng như vậy, vẻ mặt ngơ ngác, mặc dù ấn váy không nhìn thấy gì nhưng hắn nhanh chóng quay mặt đi:

"Ngọc Hổ cô nương, người... Người tự trọng.”

Nữ Đế Đại Ngụy nhận lấy ngọc bội, đặt đôi chân dài lên bàn

trà, sau đó thu chân lại nói:

"Nơi này không có cung nữ, ngươi lo lắng gì chứ?"

Dạ Kinh Đường không hề lo lắng, hắn không chắc ý của Ngọc Hổ như thế nào, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngọc Hổ cô nương muốn thưởng ta cái gì cứ nói thẳng là được, ta có thể đáp ứng đều đáp ứng, không thể đáp ứng cũng sẽ cân nhắc. Nhưng lấy thân báo đáp gì đó thì..."

Nữ Đế Đại Ngụy nhếch môi: "Ngươi đúng là hoang tưởng, ta là cung nhân, nếu muốn ta lấy thân báo đáp thì giải quyết chuyện Tĩnh Vương trước rồi nói sau."

"...?"

Dạ Kinh Đường nhất thời không nói nên lời, ánh mắt của hắn đại khái là không định lấy thân báo đáp, người giơ chân lên làm dáng như thế làm gì? Có kỳ sư tất có đồ đệ, chỉ trêu chọc không chịu trách nhiệm đúng không?

Nữ Đế Đại Ngụy nghiêm túc hơn một chút, nói: "Lần này ngươi đã lập được vô số công trạng, ta sẽ ban thưởng cho ngươi. Triều đình sẽ sớm tổ chức đại điển sắc phong ngươi làm Vũ An Công đương triều, ban cho một quận Trạch Châu làm phong ấp, quyền hạn sử dụng kéo dài khi triều đại này vẫn còn. Ngươi xứng đáng nhận được phần thưởng này, không thể từ chối, nếu không những trung thần nghĩa sĩ khác thấy ngươi lập được nhiều kỳ công lại không có chút ân sủng đàng hoàng, chắc chắn sẽ thất vọng."

Dạ Kinh Đường không có khái niệm gì về tước vị nhưng cũng biết sức nặng của một vị quốc công có thái ấp, hắn cơ bản là một chư hầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Triều đình khen thưởng theo luật, ta dĩ nhiên không có ý kiến gì nhưng ta chỉ là một du hiệp, bảo ta chạy tới Trạch Châu quản lý một quận, sợ là..."

"Địa bàn vẫn do quận thủ quản, ngươi chỉ phụ trách thu thuế hưởng thụ vinh hoa phú quý, không muốn đến đất phong làm thổ hoàng đế thì đặt nhà ở kinh thành cũng được."

Dạ Kinh Đường thấy không khác gì hiện tại, chỉ là có thêm chút thu nhập, tự nhiên không nói gì nữa, gật đầu nói:

"Ban thưởng này đã rất lớn rồi, lại cầu cái khác, nếu còn đòi hỏi gì nữa ta sẽ cảm thấy ta cậy sủng sinh kiêu, nếu không nguyện vọng gì khác thì cứ như vậy đi..."

Nữ Đế Đại Ngụy hơi giơ tay lên: "Ta là người nói một không hai, hai lời hứa là hai, cái này coi như một, cứ mạnh dạn nhắc đến cái kia, nếu có thể đồng ý ta sẽ không từ chối."

Dạ Kinh Đường thấy Hổ Nữu nghĩa khí như vậy, hơi do dự, vẫn là thử hỏi:

“Ừm…Lần này ta ra ngoài, tiếp xúc nhiều với Thái Hậu. Thái Hậu tuổi còn trẻ đã phải ở thâm cung lâu ngày, lại nói là một người đáng thương, ta nghe nói cung nhân tiền triều có con đều theo con đi làm chư hầu, còn những người không có con thì trở về quê hương tái giá. Thái Hậu..."

Nữ Đế Đại Ngụy cảm thấy Dạ Kinh Đường thật sự nhiệt tình, trong mắt có chút bất đắc dĩ: "Thái Hậu ở kinh thành không có việc gì làm, thoạt nhìn không quan trọng, nhưng nhà mẹ đẻ nàng là Công thần chủ yếu của Tần gia Giang Châu, người đứng đầu sĩ tộc Đông Nam năm đó nâng đỡ thánh thượng kế vị. Thái Hậu có quyền hành rất cao, chỉ cần nghĩ có thể liên kết với các tướng quân để phế bỏ thiên tử, chẳng qua nàng không can thiệp vào việc triều chính như Yến thái hậu mà thôi.”

"Nàng ở trong cung được tôn làm Thái Hậu, chứng tỏ triều đình coi trọng sĩ tộc Đông Nam, nếu thả về quê, điều đó tương đương với việc bãi bỏ quyền can thiệp của sĩ tộc Đông Nam.

Quyền lực phế bỏ, bất kể lấy cớ gì, Tần gia cũng sẽ nghi ngờ triều đình có sợ bọn họ hay không, cùng với nghi thần nghi quỷ, có thể Đông Nam sẽ loạn."

Dạ Kinh Đường biết hy vọng không lớn, khẽ thở dài nói:

"Ý là đời này Thái Hậu đều phải ở trong cung sao?"

Nữ Đế Đại Ngụy cũng không phải không có lòng thương hại, chỉ là thế cục như thế, nàng lắc đầu đáp:

"Quần hùng chia phối thế cục hỗn tạp mới cần cân nhắc như đi trên băng mỏng. Nếu có thể giống Thái tổ, độc chiếm đại quyền không ai dám phản, cần gì phải quan tâm đến suy nghĩ của những người bên dưới?? Cho dù để cho Thái Hậu quang minh chính đại tái giá cũng là một câu chuyện hay trong sử sách, không ai dám nhiều chuyện nửa câu."

Chương 992 - Phải Về Rồi

Chương 992. Phải Về Rồi

"Nhưng mà chuyện này chúng ta còn phải chờ mấy năm, ừm... Nếu ngươi có thể dẹp tan Bắc Lương, như vậy Đại Ngụy không còn ngoại lai phiền phức, huống hồ nếu để Thái Hậu về quê, cho dù chính ngươi muốn cưới Thái Hậu cũng phải thương lượng."

"?"

Dạ Kinh Đường ngồi thẳng lên một chút, cảm thấy sính lễ này có chút khoa trương, chỉ có đánh bại được Bắc Lương, hắn mới có thể cưới một cái ấm tay về nhà, nửa đời người có thể làm được sao?

Hổ Nữu nói cũng đúng, nếu muốn Thái Hậu tái giá, trước hết phải trấn áp rắc rối nội ngoại, nếu không sẽ ảnh hưởng toàn thân, không ai có thể làm chủ được việc này.

Dạ Kinh Đường suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu:

"Thái Hậu sống ẩn dật trong cung thật đáng thương, nếu ta có thể làm được nhất định sẽ tranh thủ..."

Nữ Đế Đại Ngụy cũng không làm khó Dạ Kinh Đường, hơi ngoắc tay ý bảo giúp đưa chén trà tới:

"Đại Ngụy nhiều kỳ nhân dị sĩ như vậy, làm sao có thể để ngươi đơn thương độc mã bình định Bắc Lương."

"Ngươi dốc lòng tập võ, có thể nhận lấy chiêu bài "Thiên hạ đệ nhất" từ trong tay Phụng Quan Thành, thực lực và địa vị đã đủ để thánh thượng yên tâm, đến lúc đó Thái Hậu xuất cung cũng chỉ là

chuyện một câu nói. Nếu thuận tiện tìm đủ Minh Long Đồ, vậy thì càng tốt..."

Dạ Kinh Đường cảm thấy những thứ này quá xa, chỉ lắc đầu nở nụ cười bưng chén trà đi tới trước giường quý phi đưa cho Ngọc Hổ, đồng thời nhìn về phía quyển sách bên cạnh:

"Đây là cái gì? Đang đọc tập thơ à?"

Nữ Đế Đại Ngụy hơi ngồi dậy, bưng tách trà lên nhấp một ngụm:

"Mấy ngày nữa sứ thần Bắc Lương sẽ tới, mang theo rất nhiều nhân tài trẻ tuổi, có thể tham gia vào mọi mặt, trong đó đáng chú ý nhất chính là văn võ. Ngươi mới mười tám mươi chín tuổi, có muốn cùng đồng môn ở Bắc Lương trao đổi võ nghệ không?"

?

Dạ Kinh Đường đứng không tiện, lập tức ngồi trên thảm, nghe vậy chớp chớp mắt:

"Có chắc không? Dù sao người ta cũng tới giao lưu học hỏi, làm như vậy chẳng phải quá tàn nhẫn sao?"

Nữ Đế Đại Ngụy mỉm cười: "Nói giỡn thôi, Bắc Lương không ngốc, ngươi ở kinh thành, bọn hắn sao dám khiêu chiến làm mình mất mặt, chỉ biết nói cái gì "mọi thứ đều là hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao', rồi kiếm việc cầm kỳ thư họa. Gần đây triều thần đều khen ngươi, rất nhiều người bởi vì việc này, ngươi vừa trở về kinh thành cũng không cần nói chuyện, người Bắc Lương đã thấp hơn Đại Ngụy một bậc rồi."

"Đúng vậy..."

Nữ Đế Đại Ngụy xoay người nằm sấp trên giường quý phi, nàng dùng khuỷu tay chống thân trên, trước mặt là một tập thơ,

nàng và Dạ Kinh Đường cùng đọc: "Đội ngũ ngoại sứ sắp tới, gần đây Quốc Tử Giám và các đại thư viện đều đang lựa chọn nhân tài trẻ tuổi đi tiếp sứ thần, chuyện này liên quan đến mặt mũi của Đại Ngụy, triều thần đang tìm kiếm người, ngươi cũng biết chút thơ từ ca phú, phải giúp ta tham mưu. ”

"Ách..."

Dạ Kinh Đường bàn chuyện Hiệp Nữ Lệ quả thật có thể nói dông dài đến nửa đêm, nhưng thi từ ca phú nghiêm túc thật sự không có trình độ gì, chỉ nhớ rõ một chút không trọn vẹn.

Hắn đã từng nhìn thấy tài văn chương của Hổ Nữu cũng không cao hơn hắn bao nhiêu, lập tức tiến lại gần cẩn thận đánh giá:

"Thoạt nhìn cũng không tệ, ừm... Ừm..."

Ừm nửa ngày không thốt ra được một câu, chủ yếu là không tiện nói lung tung.

Tài sắc vẹn toàn có thể đưa tác phẩm đến Thừa An Điện tương tự như võ nhân giang hồ, đó chính là mầm non bát khôi vạn dặm chọn một.

Dạ Kinh Đường là một võ nhân, chỉ dựa vào sở thích cá nhân mà nói là không tốt thì không được, sẽ để lại ấn tượng tiêu cực cho Hổ Nữu, thư sinh học hành gian khổ mười năm cố gắng sẽ uổng phí.

Vì thế Dạ Kinh Đường nhìn một lát, phát hiện vượt qua phạm vi năng lực bản thân, vẫn nói:

"Chuyện này hẳn là giao cho Tĩnh Vương và Tuyền Cơ Chân Nhân, ta xem cái gì cũng cảm thấy lợi hại, thật sự không tiện đánh giá lung tung.”

Nữ Đế Đại Ngụy thấy vậy tự nhiên không gây khó dễ cho Dạ

Kinh Đường, đảo mắt lại nhìn về phía hai má Dạ Kinh Đường:

"Cốt trọng thần hàn thiên miếu khí, cũng cuồng cũng hiệp cũng ôn văn, ừm... Hai nước giao bang, tướng mạo thần tử cũng là ưu tiên hàng đầu, đến lúc đó ngoại sứ lại đây, ngươi và người của Lễ bộ cùng đi thiết đãi cho bọn họ mở mang tầm mắt, như thế nào?"

Dạ Kinh Đường sờ sờ hai má:

"Ta vừa mới đánh Tả Hiền Vương một trận, Bắc Lương hận ta thấu xương, bây giờ đi tiếp đãi sứ thần có phải quá kiêu ngạo hay không?"

"Ai, hai nước giao bang, chú trọng nhất chính là lễ nghi trên đài, trong lòng đều hận không thể cưỡi trên đầu đối phương. Ngươi không cường thế, đối phương tất nhiên sẽ cưỡi trên đầu ngươi mà diễu võ giương oai, thánh thượng và hàng vạn con dân Đại Ngụy chính là người chịu thiệt thòi,cho nên không để ý đến thể diện của của người Bắc Lương, tốt nhất cứ để bọn họ cắn nát răng, còn phải cười ra mặt..."

Nữ Đế Đại Ngụy nói đến chuyện này, tâm trạng hình như không tệ, còn nhấc chân trần lên lắc lắc trên không trung.

Vốn dĩ tư thế hơi đùa giỡn này chẳng là gì cả, nhưng Nữ Đế Đại Ngụy mặc váy ngủ mỏng manh lại rất ngắn, nằm sấp cũng chỉ miễn cưỡng che chân, lắc lư hai cái như vậy, vải vóc trượt lên một chút lộ ra mặt trăng như trứng gà bóc sạch vỏ.

Dạ Kinh Đường theo bản năng liếc sang, từ bên cạnh nhìn bóng trăng tự nhiên không nhìn thấy bạch ngọc hổ, nhưng cũng không nhìn thấy vải vóc gì, dưới váy hình như không có gì...

Dạ Kinh Đường vốn muốn giả vờ không phát hiện ra điều gì nhưng quả thực có chút khó khăn, lập tức giơ tay kéo chăn lên:

"Váy này ngắn quá, Ngọc Hổ cô nương từ nay về sau vẫn nên

mặc quần…”

Nữ Đế Đại Ngụy nằm sấp trên giường quý phi chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn một chút lại thoải mái kéo váy ngủ lên một chút, lộ ra nút thắt mảnh khảnh ở vùng hông:

"Nghĩ lung tung cái gì? Ta mặc quần.”

?

Dạ Kinh Đường sửng sốt, đảo mắt cẩn thận xem xét, kết quả Ngọc Hổ lại kéo váy xuống, không cho âm mưu của hắn thực hiện được.

Dạ Kinh Đường há miệng, trong lòng chỉ cảm thấy Phạm Cửu Nương càng ngày càng quá đáng, còn làm ra cả quần lọt khe, mấu chốt là Hổ Nữu còn dám mặc lại dám kéo lên cho hắn xem...

Điều này cũng quá đáng...

Nữ Đế Đại Ngụy thấy Dạ Kinh Đường bị lừa cũng không trêu chọc hắn nữa, xua tay nói:

"Được rồi, trở về đi. Nếu phải tiếp sứ thần, nhất định ban thưởng trước khi sứ thần đến, nếu không địa vị bên ngoài của ngươi hơi thấp, ta sẽ chuẩn bị và hoàn thành chuyện này càng sớm càng tốt."

Dạ Kinh Đường không biết nên nói gì cho phải, khẽ vuốt cằm, đứng dậy mặc áo bào, có lẽ là tức giận không thể nhịn nổi, lại đắp chăn cho Ngọc Hổ rồi mới quay người rời đi...

Chương 993 - Thăng quan tiến chức!

Chương 993: Thăng quan tiến chức!

Công trình tu sửa lại ở Nhiễm Phường Nhai đã xong từ lâu, bây giờ mặt đường phủ gạch, trái phải là các cửa hàng rực rỡ muôn màu, thậm chí Bùi gia còn có chút hào khí giăng đèn ở hai bên đường.

Đèn lồng trắng suốt đêm không tắt, khiến cả con đường nhìn vàng son lộng lẫy, một vị quý nhân nào đó trong cung đi ngang qua nhìn thấy sẽ cảm thấy cái tên Nhiễm Phường Nhai không dễ nghe, còn nâng bút viết hai chữ 'Kim Đạo', đổi tên thành Kim Đạo Nhai.

Mặt đường sửa lại rất đẹp lại có rất nhiều cửa hàng lớn, thí dụ như cửa hàng Phạm Ký, chi nhánh Tứ Phương Trai…Hội trường này cũng trở nên phồn hoa, giờ Tý đã qua, trên mặt đường vẫn có thể thấy được người qua kẻ lại.

Dạ Kinh Đường dẫn đại hắc mã đi qua khiến đường rực rỡ hẳn lên, vào trong ngõ Song Quế có thể thấy được viện tử vốn rách rưới hoàn toàn đổi mới, bên trong là chưởng quầy và tiểu nhị.

Tiểu viện trước đây hắn tiện tay chọn, tường ngoài cũng được sơn trắng, bên trong không hề sống động một chút nào, vẫn là dáng vẻ Lạc nữ hiệp dọn dẹp trước đó.

Dạ Kinh Đường đi vào viện, ngoài cửa sổ phòng bếp treo một ít cá ướp muối, lạp xưởng, dọn dẹp sạch sẽ, chậu dưa bị tuyết trắng phủ, hoa cỏ tươi tốt, thậm chí còn có thêm hai chậu nữa, hẳn là mấy ngày trước Ngưng Nhi quay về để ở đó.

Mặc dù bây giờ Dạ Kinh Đường gia lớn nghiệp lớn nhưng bản chất vẫn là người Hồng Hà Trấn, giang hồ xa quê, đối với tiểu viện có thể nói là điểm xuất phát thì không thể không có tình cảm.

Dạ Kinh Đường đi vào nhà chính xem một chút, còn sờ từng dấu bàn tay trên vách tường bên giường, dấu bàn tay là lần đầu tiên Lạc nữ hiệp dạy hắn công phu tung chưởng, sau này Lạc nữ hiệp lại dùng đất vàng đắp lên cho phẳng nhưng chất đất mới không giống cũ, vẫn có thể nhìn ra ấn ký rõ ràng.

Hồi tưởng lại từng màn lúc đó, Dạ Kinh Đường không khỏi nhếch miệng cười, đi đi lại lại dò xét vài lần lại phát hiện một quyển sách trên bàn của Vân Ly để rất ngay ngắn.

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, tưởng đó là đồ Ngưng Nhi để lại, cầm lên lật ra quan sát, kết quả: 15 tháng 8: Tiểu thư đi ra ngoài rất lâu, phu nhân cũng không có tin tức, các nàng sẽ không lén lúc rời nhà đi ra ngoài, cố ý bỏ ta ở nơi này chứ...

18 tháng 8: Buổi sáng, Tú Hà tỷ lén lút chạy tới chuồng ngựa bên ngoài tường viện dò xét, theo ta thấy, hẳn là nhớ nhung Dạ công tử...

20 tháng 8: Hôm nay theo Tú Hà tỷ đi dạo phố, cá xào dấm ăn rất ngon...

21 tháng 8: Giống như trên...

1 tháng 9: Hôm nay không ăn được cá xào dấm, có một nữ nhân mặc váy đỏ đi dạo trong con hẻm, vóc dáng cao, dáng dấp cũng xinh đẹp, hẳn là hoa khôi Dạ công tử tìm về ở Ngô Đồng Nhai...

Dạ Kinh Đường chỉ nhìn lướt qua thì biết là Bình Nhi ghi chép, vốn nên buông xuống theo quy tắc nhưng nhìn một hồi lại mê mẩn xem hết.

Mặc dù chỉ ghi lại một chút chuyện vặt của Bình Nhi nhưng Dạ Kinh Đường vẫn nhìn ra rất nhiều thứ, giả dụ như Tú Hà phát hiện Bình Nhi một mình ở đây rất tội nghiệp nên thường xuyên tới chơi, nữ nhân váy đỏ nào đó rất xinh đẹp rảnh rỗi một mình đi dạo trong ngõ hẻm...

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười một tiếng, để sổ lại vị trí cũ, đi ra ngoài dẫn ngựa ra khỏi hẻm nhỏ, trong đầu nhớ lại đại mỹ nhân trong cung.

Mặc dù trí nhớ có liên quan nhưng sau khi xảy ra chuyện vừa rồi, lần này Dạ Kinh Đường vừa nghĩ, trong đầu lập tức xuất hiện hai đôi chân dài và quần lót tình thú nhỏ...

Quá đáng...

E là mai phải kêu Tam Nương đi mua một ít...

Lại nói Lục tiên tử, hôm nay đến cửa hàng Phạm gia mua quần áo, không phải cũng như thế chứ...

Nghĩ tới đây, hai con ngươi Dạ Kinh Đường khẽ động, trở mình lên ngựa, bước nhanh tới cầu Thiên Thủy.

Trước kia mỗi ngày bị Tuyền Cơ Chân Nhân đùa giỡn, hắn không tiện trả đũa, bây giờ có thể quang minh chính đại trả đũa, Tuyền Cơ Chân Nhân lại không cho cơ hội.

Hiện tại khó khăn lắm mới rảnh rỗi trở về kinh thành, nếu như không cho Lục tiên tử một bài học, nhắc nhở nàng phải có lòng kính sợ nam nhân thì sau này sợ là nàng sẽ lên trời.

Dạ Kinh Đường nghĩ như vậy, dùng chừng một khắc đồng hồ về cầu Thiên Thủy, đường dành riêng cho người đi bộ.

Nhà mới quy mô rất lớn, được xây cho một lão gia và mười hai di nương, bây giờ tính cả khách lẫn nha hoàn cũng không góp đủ

mười hai người, đương nhiên hơi trống vắng, sau nửa đêm đèn tắt, toàn bộ tòa nhà đen kịt.

Dạ Kinh Đường yên lặng dắt ngựa vào trong chuồng, đi qua vườn hoa, đưa mắt nhìn Tú Lâu ở đằng sau đèn đuốc vẫn sáng, một cô nương ngồi ở cửa sổ lầu hai, thuật pháp trợ giúp trái phải, hai nét đặt xuống, múa bút thành văn, Chim Chim ban đêm không ngủ được, ngồi xổm bên cạnh nghiêng đầu dò xét: "Chít chít?"

Chương 994 - Sao Ngươi Làm Vậy

Chương 994. Sao Ngươi Làm Vậy

Dạ Kinh Đường thấy Tiểu Vân Ly đang chép sách, trong mắt hiện ra vẻ vui mừng, không qua quấy rầy mà lặng lẽ đi tới hậu trạch.

Nhà mới được bố trí theo lối sông nước Giang Châu, cũng không phải ngăn nắp như bình thường, khu cư trú tập trung ở góc Tây Bắc, chia làm bốn đại viện, ở giữa lấy giả sơn hoa mộc để phân chia, hướng bố cục không giống nhau, rất có tính riêng tư.

Dạ Kinh Đường ở Mai Viện, bên trong trồng mấy cây hàn mai, Ngưng Nhi thích trúc, ở trong nội viện có trồng thanh trúc, hai chỗ lệch nhau một góc, khoảng cách xa, Tuyền Cơ Chân Nhân cũng ở đó.

Dạ Kinh Đường đề phòng bị phát hiện, tới gần hậu trạch thì ép khí tức của bước chân lại, vô thanh vô tức đi đến Trúc Viện, bên ngoài Tây Sương phòng nghe được tiếng hít thở trong phòng ngủ như có như không thì nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa vào.

Cạch ~

Bởi vì nửa đêm có tuyết rơi, trong viện cũng không đốt đèn, ở bên ngoài còn thấy rõ đường, vào trong phòng thì gần như đưa tay không thấy được năm ngón.

Dạ Kinh Đường dựa vào trí nhớ đi vào trong phòng ngủ, thông qua tiếng hít thở mạnh yếu có thể cảm nhận được màn đã buông

xuống, người bên trong ngủ rất say.

Nếu Dạ Kinh Đường mở miệng la lên, với tính cách của Thủy Nhi chắc chắn sẽ không cho hắn chiếm được tiện nghi, cho nên hắn cũng không giảng võ đức, lặng lẽ mò tới trước mặt đẩy màn ra.

"Hô..."

Tiếng hít thở rõ ràng mấy phần, nhưng dưới tình huống không có ánh sáng ngay cả hình dáng cũng rất khó nhìn rõ.

Dạ Kinh Đường hơi suy nghĩ, thuận theo tiếng hít thở lặng lẽ đi đến bên cạnh gối đầu, nhỏ giọng nói:

"Lục tiên tử?"

Lúc này, nữ tử nằm trên gối hơi cảnh giác, ngoảnh đầu lại đồng thời cả kinh kêu lên: "A ư ư ư ——? !"

Đôi môi dính nhau.

Lời chưa nói đã bị chặn lại, chỉ còn lại khí tức nóng bỏng của nam tử!

Dạ Kinh Đường ấn nữ tử xuống dưới đệm chăn, trong lòng có chút vui vẻ khi báo được đại thù nhưng lúc này lại phát hiện không đúng: Phản ứng này không giống Thủy Thủy...

Dạ Kinh Đường thông qua đệm chăn sờ sờ, phát hiện thứ trong chăn lớn hơn Lục tiên tử một vòng, theo kinh nghiệm trước đây, hình như là kích thước của Phạm cô nương...

Dạ Kinh Đường đè trên chăn, hai mắt trợn trừng mấy cái, do đêm tối như bưng nên không thấy rõ hai con ngươi gần trong gang tấc, thân thể cứng lại ngay tại chỗ.

Bịch bịch ~

Trong phòng bỗng chốc rơi vào tĩnh mịch, chỉ còn lại hai tiếng tim đập.

Phạm Thanh Hòa co người lại trong chăn, bị nhấn chặt, miệng cũng bị chặn, ánh mắt cực kỳ sợ hãi, trong tay nắm chặt ba cây độc châm.

Ở chung với Dạ Kinh Đường lâu như vậy, nàng kịp phản ứng lại, nhận ra người hơn nửa đêm leo đến trên người nàng là ai, chắc chắn không thể hạ tử thủ, thế là sững người ngay tại chỗ, trong đầu hiện lên đủ loại suy nghĩ: Dạ Kinh Đường? Hắn muốn làm cái gì?

Hôm nay mới là ngày đầu tiên đưa ta về nhà mà đã muốn...

Không thể nào, hắn không phải loại người như vậy...

Hơn nửa đêm mò đến giường hôn môi, hắn có tâm tư gì?

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ...

Dạ Kinh Đường ngậm lấy đôi môi mềm mại, nói thật, hắn còn sợ hãi hơn Phạm Thanh Hòa, cũng đang suy nghĩ bây giờ nên làm gì.

Bằng không giả mộng du...

Như vậy không được ổn...

Sau khi hôn sâu một lát, suy cho cùng vẫn là Phạm Thanh Hòa thiệt thòi lớn kịp phản ứng lại, xoay người dùng cả tay chân ấn nam nhân nửa đêm làm loạn xuống giường, bày ra tư thế Võ Tòng đánh hổ.

Thùng thùng.

Dạ Kinh Đường nằm trên đệm chăn không dám phản kháng, phát hiện Phạm Thanh Hòa muốn động thủ đánh người, vội vàng

mở miệng nhắc nhở: "Cô nương khoan hãy động thủ, là ta là ta..."

"Ta biết là ngươi! Là ngươi... ngươi... sao ngươi lại làm như vậy? !"

Phạm Thanh Hòa mặt đỏ như máu, nói năng lộn xộn, chế trụ Dạ Kinh Đường, điểm huyệt hai lần vẫn không yên tâm, lại túm lấy cổ tay: "Ta còn tưởng ngươi là chính nhân quân tử, ngươi đối đãi với khách như vậy sao?"

Dạ Kinh Đường bị điểm hai lần, tay chân mất lực, vội vàng nhận lỗi: "Hiểu lầm hiểu lầm, ta nhận lầm người, ta tưởng cô là Lục tiên tử..."

Phạm Thanh Hòa lại không ngốc, nàng túm tay Dạ Kinh Đường, xấu hổ giận dữ nói: "Nói bậy, ngươi tưởng ta là Tam Nương ta còn tin, tưởng ta là họ Lục? Nàng là sư phụ của Tĩnh Vương, hơn nửa đêm ngươi đi vào phòng không nói một lời đã lập tức động thủ động cước hôn nàng?"

Dạ Kinh Đường há hốc mồm, bỗng nhiên có chút nghẹn lời —— đúng vậy, nếu ngộ nhận là Lục tiên tử, hắn lại càng không nên táy máy tay chân.

Hắn giải thích, hai người tình đầu ý hợp mới mạo phạm như thế, gọi Thủy Nhi tới chứng minh, với một bụng ý đồ xấu của Thủy Thủy chắc chắn đánh chết cũng không nhận, không bỏ đá xuống giếng càng giải thích càng sai đã may lắm rồi.

Nhưng không giải thích thì sẽ thành lão gia hơn nửa đêm đến khi dễ nữ khách tới tá túc...

Chương 995 - Hôn 1 Cái

Chương 995. Hôn 1 Cái

Dạ Kinh Đường tâm tư xoay chuyển, suy nghĩ một chút mới nói: "Đây là phòng của Lục tiên tử, ta vừa trở về, thuận đường tới xem một chút, phát hiện đi tới cửa mà Lục tiên tử không phản ứng, còn tưởng Lục tiên tử uống nhiều cho nên mới tới dọa nàng, chỉ đùa một chút... ừm... cô biết tính tình Lục tiên tử, bình thường sẽ không nhất kinh nhất sạ, kết quả ta vừa xích lại gần thì cô lập tức kêu lên, ta sợ gây ra hiểu lầm, đầu óc nóng lên..."

"Sợ gây ra hiểu lầm ngươi liền lập tức hôn môi?"

Phạm Thanh Hòa nghe kiểu gì cũng cảm thấy Dạ Kinh Đường cố ý khi dễ nàng, đang tìm lý do giải thích.

Nàng nắm hai tay lung lay: "Ngươi không biết dùng tay che miệng hay sao, đưa mặt lại gần là thế nào?"

Dạ Kinh Đường xấu hổ chủ động nhận lỗi: "Tại ta không tốt, đầu óc nóng lên lập tức... ai, đều là lỗi của ta, xin lỗi xin lỗi..."

Phạm Thanh Hòa hơi thở dồn dập, ấn Dạ Kinh Đường nửa ngày mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Nàng nghĩ răn dạy Dạ Kinh Đường vài câu nhưng Dạ Kinh Đường cũng đã nhận sai, nàng làm như vậy có chút được lý không chịu tha cho người ta.

Nhưng tha thứ cho Dạ Kinh Đường...

Đây là nụ hôn đầu của nàng!

Lần trước sờ soạng, lần trước thấy hết, lần này trực tiếp hôn, lần sau còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu lại xảy ra chuyện gì nữa, nàng đường đường là Đông Minh đại vương, e là phải gả đến Vân An làm tiểu...

Phạm Thanh Hòa có chút thở dốc, nín cả buổi cũng không biết phải làm cái gì bây giờ.

Dạ Kinh Đường có chút bối rối, muốn nhắc người rời khỏi đây nhưng hắn bị Phạm Thanh Hòa điểm huyệt.

Không đi, bầu không khí càng không đúng.

Dạ Kinh Đường chớp chớp con ngươi, sau khi trầm mặc một lát lại nói: "Nếu không... ta đi ra ngoài trước?"

Phạm Thanh Hòa tâm loạn như ma, đang suy nghĩ bây giờ không biết phải xử lý như thế nào, nghe hắn nói thế đương nhiên nàng không thể để cho Dạ Kinh Đường rời đi dễ dàng như vậy, cảm thấy phải nói chuyện rõ ràng với Dạ Kinh Đường, buông lỏng cổ tay, hơi thò người ra, muốn đốt ngọn nến ở đầu giường lên.

"Cạch"

Xoẹt xẹt ~

Cây châm lửa bắn ra tia lửa đỏ đậm, sau đó ngọn lửa dấy lên ánh vàng ấm chiếu sáng phòng ngủ.

Dạ Kinh Đường tứ chi bất lực dựa vào gối, đảo mắt nhìn xuống, ánh mắt hơi hơi ngẩn ngơ.

Phạm Thanh Hòa mái tóc đen nhánh dài như thác nước rủ xuống lưng, trên người không phải đang mặc váy ngủ mà là một cái sa mỏng màu đỏ nhạt.

Sa mỏng giống như sương khói, giữa ánh lửa tạo ra một chút

cảm giác mông lung, không có tác dụng che chắn, duy nhất ở vị trí hai đỉnh núi được thêu hai đóa mẫu đơn, từ đó xuống dưới đều là một lớp vải mỏng, đường cong cơ thể lộ ra không sót chút gì, nửa quỳ ở bên cạnh thò tay ra đốt đèn, tư thế này có thể nhìn thấy hai ngọn núi lay động gần trong gang tấc.

Phạm Thanh Hòa trong lúc ngủ mơ bị Dạ Kinh Đường chạy tới quấy rối, tâm loạn như ma quên luôn chuyện đêm nay nàng an nhàn thử váy cảm thấy dễ chịu nên cứ mặc như vậy mà ngủ, bây giờ động tác nàng cúi người đưa tay ra đốt đèn vẫn rất thoải mái.

Dạ Kinh Đường không chủ động nhìn trộm nhưng vẫn có thể nhìn thấy, phát hiện dáng vóc của Phạm Thanh Hòa vô cùng tốt, thân thể giống như bạch ngọc hoàn mỹ không có một chút tạp sắc, mơ hồ nhìn thấy được chỗ lõm nhỏ dưới bụng...

Dạ Kinh Đường phát hiện không ổn nên vội vàng nhắm mắt lại: "Phạm cô nương, cô..."

Phạm Thanh Hòa sắc mặt nghiêm túc đốt nến, đang muốn nói chuyện với Dạ Kinh Đường, quay đầu phát hiện Dạ Kinh Đường nhắm hai mắt, khí tức không đúng, mặt còn hơi đỏ, cúi đầu nhìn một chút...

Ôi trời ơi..!

Phạm Thanh Hòa vừa mới bình tĩnh lại thì phát hiện ra bộ quần áo trên người mình cực kỳ không hợp thói thường thì mặt lại đỏ lên một lần nữa, nhanh chóng thổi tắt đèn, rút tay về ôm lấy ngực, dùng chân đạp Dạ Kinh Đường bên cạnh, nói năng lộn xộn: "Ngươi... ngươi ra ngoài!"

Bịch ~

Dạ Kinh Đường bị đạp té xuống đất, vội vàng an ủi: "Ta nhắm mắt, không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Ta lập tức ra ngoài..."

Nói xong cưỡng chế phá huyệt vị, nhanh chóng ngồi dậy đi ra ngoài.

Bịch bịch bịch ~

Phạm Thanh Hòa xấu hổ giận dữ muốn chết, cảm thấy thà mình không mặc gì cả bị nhìn thấy còn tốt hơn, đợi đến khi Dạ Kinh Đường chạy ra ngoài, nàng rất muốn xé cái váy này đi.

Nhưng mà dù sao bộ váy này cũng vô cùng đắt cho nên cuối cùng nàng nhanh chóng cởi nó ra, đổi lại một bộ váy ngủ bình thường che kín bản thân, sau đó chôn mình trong chăn, chân đạp mấy lần, cảm thấy một đời anh minh của mình bị yêu nữ dẫn đi mua đồ lung tung đó hủy hết, sau này làm gì có mặt mũi gặp người khác nữa…

Động tĩnh trong nội viện rất nhỏ, những chỗ khác vẫn như thường.

Dạ Kinh Đường nhanh chóng đi từ trong nội viện ra, đứng trong hành lang gió tuyết thổi, đầu ong lên.

Lẽ nào là do hôm nay đi ra ngoài không xem hoàng lịch…

Trúng kiếp đào hoa hay sao…

Dạ Kinh Đường sờ lên môi mình, trong lòng có chút áy náy nhưng cũng không dám đi quấy rầy Phạm cô nương đang xấu hổ giận dữ gần chết, chỉ có thể cố hết sức ra vẻ vân đạm phong khinh bước nhanh trở lại Mai Viện.

Chương 996 - Có Phải Cô Ghen Không

Chương 996. Có Phải Cô Ghen Không

Tam Nương và Tú Hà đang ngủ, Mai Viện không còn sáng đèn.

Dạ Kinh Đường tâm loạn như ma, vò đầu đi vào trong phòng, ý nghĩ dạy dỗ Lục tiên tử cũng bị ném ra ngoài ngàn dặm.

Hắn vừa mới đi dọc đường dạo bộ thì phát hiện cửa sổ Đông Sương mở ra, Tuyền Cơ Chân Nhân áo trắng như tuyết nằm nghiêng trên giường trong phòng nhỏ, trên bàn trà bên cạnh còn có mấy bầu rượu, nhìn dáng vẻ là đã uống quá nhiều, ánh mắt mê ly giống như say lại không phải say, bàn tay chống bên mặt đang nhìn chằm chằm hắn, không cần nói cũng hiểu.

Nếu như sớm một chút, Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh tượng thế này chắc chắn sẽ đi vào tâm sự một chút.

Nhưng hôm nay thực sự có chút tà môn.

Dạ Kinh Đường tâm loạn như ma, cảm thấy hắn là nên tỉnh táo một chút cho nên chỉ dịu dàng dặn dò: "Sắc trời đã tối, Lục tiên tử nghỉ ngơi sớm một chút, đừng uống quá nhiều, ta về phòng nghỉ trước."

Nói xong, bước nhanh vào nhà chính.

Kẹt kẹt ~

Cùm cụp.

Tuyền Cơ Chân Nhân cảm thấy khó hiểu, nghe tiếng đóng cửa còn hơi ngồi dậy, đưa mắt nhìn ra ngoài vài lần, ý là: Hắc...

Tiểu tử này đổi tính hay sao?

Hay đã học được cách dục cầm cố túng...

Tuyền Cơ Chân Nhân suy nghĩ một lát, cảm thấy Dạ Kinh Đường muốn dục cầm cố túng, muốn dẫn nàng chủ động, đương nhiên nàng sẽ không mắc mưu, lại uống mấy chén sau đó mượn hơi men đọ sức kiên trì với Dạ Kinh Đường, kết quả... một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Đông đông đông.

Sáng sớm hôm sau, tiếng Chuông Cổ quên thuộc trên lầu vang lên khắp các đường phố trong kinh thành.

Đi dạo dọc theo con đường bên bờ sông Nam Tiêu, Dạ Kinh Đường lưng đeo bội đao chạy chầm chậm dọc theo bờ sông, một đêm qua đi, tâm đã bình phục nhưng trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện loạn thất bát tao tối hôm trước.

Chiết Vân Ly ăn mặc như tiểu thư khuê các đi bên cạnh, trên người là áo trắng, phía dưới là váy đỏ, trên vai còn khoác áo choàng lông xù nhìn nhã nhặn linh khí bức người, Chim Chim chưa tỉnh ngủ thì bị Bình Nhi ôm vào trong ngực.

Thường nói người đẹp vì lụa, Chiết Vân Ly mặc trang phục mùa đông Tam Nương tặng rất có khí chất thư hương, nếu như quá tùy tiện thì có lỗi với tâm ý của Tam Nương, cho nên bây giờ hai tay nàng đặt ngang hông, bước chân không ngừng dịu dàng nói: "Mới nãy ta đi gọi Phạm di tới cùng dạo phố, kết quả Phạm di trốn trong chăn nói bên ngoài lạnh. Theo ta thấy, Phạm di nghĩ nhiều rồi, từ Tây Bắc xa xôi vạn dặm tới làm đại phu cho Kinh Đường ca ca, kết quả vừa khéo, Kinh Đường ca ca trở về, còn

không đến nói một tiếng..."

Dạ Kinh Đường đâu phải không tới chào hỏi?

Đã hôn môi, còn hôn rất lâu, hắn không tiện tới quấy rầy Phạm cô nương, Phạm cô nương cũng đâu thể chạy tới dạo phố với hắn.

Nhưng mà những nguyên nhân này không tiện nói rõ, Dạ Kinh Đường chỉ nói: "Có thể do mới đến không quen khí hậu, lát nữa đi chọn chút đồ trang sức trân châu, muội giúp ta đem tặng, tránh Phạm cô nương cảm thấy chúng ta không quan tâm..."

Chiết Vân Ly đưa ngón tay ngọc ngà sờ lên mái tóc xanh, vẻ mặt oán thán: "Hừ, muội bị bỏ mặc mười ngày nửa tháng không để ý cũng không thấy ca ca ân cần thăm hỏi như vậy, bây giờ muội chỉ nhắc tới Phạm di một câu thì Kinh Đường ca ca lập tức gấp gáp tặng đồ trang sức, sợ Phạm di nhạy cảm..."

Bình Nhi ôm Chim Chim theo phía sau, nghe nói như vậy thì hiếu kỳ nói: "Tiểu thư, có phải cô ghen hay không?"

? ?

Chiết Vân Ly loạng choạng một cái, quay đầu nhìn về phía Bình Nhi, ý trong ánh mắt là ‘Cô cảm thấy thế nào? ! Hôm nay cô không có làm cá xào dấm đâu!’

Dạ Kinh Đường nén cười khiến cho biểu cảm trên mặt có chút vặn vẹo, ho nhẹ vài tiếng, đưa tay hoà giải: "Nói đùa thôi. Đợi chút nữa cũng mua chút đồ trang sức cho hai người, ta trả tiền, muốn gì chọn đó, lén mua, đừng nói cho Lạc nữ hiệp."

Chiết Vân Ly nghe nói như vậy thì lộ ra vẻ mừng rỡ, nhưng Bình Nhi đang nhìn chằm chằm không thể quá trắng trợn, chỉ lén Bình Nhi làm ra vẻ thẹn thùng cúi đầu chậm rãi đi tới.

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, đối với dáng vẻ này của tiểu Vân Ly, trừ có chút không chống đỡ được thì những cái khác đều rất tốt, đương nhiên cũng không nhiều lời.

Ba người ra ngoài để dạo phố du ngoạn, bởi vì Tiểu Vân Ly ở đây, Tuyền Cơ Chân Nhân và Tam Nương cũng không đi theo, dù sao có tiểu cô nương bên cạnh thì không tiện liếc mắt đưa tình với Dạ Kinh Đường.

Thật ra Dạ Kinh Đường muốn gọi Tú Hà đến nhưng trong nhà có nhiều sản nghiệp, hắn và Tam Nương nghỉ ngơi chỉ có thể để Tú Hà xử lý, kêu ra lại khiến cho Tam Nương vừa trở về lại phải vất vả.

Vì thế Dạ Kinh Đường chỉ có thể nhờ Vân Ly mua cho Tú Hà chút trang sức trong lúc dạo phố.

Lúc đầu, ngày đầu tiên sau khi trở về, hắn rảnh rỗi đi dạo đến tối, cho đến trời đã khuya mới trở về trả bài cho Tam Nương.

Bởi vì nhóm sứ thần Bắc Lương sắp đến kinh thành, tốc độ làm việc của triều đình nhanh hơn hắn rất nhiều.

Chương 997 - Quần Thần Tranh Cãi

Chương 997. Quần Thần Tranh Cãi

Dạ Kinh Đường đi với Vân Ly, từ cầu Thiên Thủy đi tới cầu Bạch Sư, lúc tìm kiếm lão Kiếm Thánh có ở bờ sông hay không thì một con khoái mã từ cầu Thiên Thủy chạy tới, người ngồi trên đó là tổng bộ Hắc Nha, trên tay còn cầm quan phục của hắn.

Dạ Kinh Đường thấy thế thì đứng trên cầu ra hiệu.

Tổng bộ Hắc Nha phóng ngựa lao vùn vụt tới thấy người thì vội vàng chạy tới, từ xa đã la lên: "Dạ đại nhân, Thánh thượng triệu ngài đến Thái Hoa Điện yết kiến, văn võ bá quan đang đợi, ngài nhanh chóng tới đó đi."

Dạ Kinh Đường nói nghiêm túc thì chỉ có tước vị chứ không có chức quan, không có tư cách vào triều nghị sự, đương nhiên cũng không cần đi Phượng Tê Các chờ Hoàng đế triệu kiến.

Đang đi dạo trên đường cái chợt nghe tin tức này, Dạ Kinh Đường khó tránh khỏi trở tay không kịp, lập tức trưng dụng một cỗ xe ngựa trên đường, vừa đi Tiểu Vân Ly và Bình Nhi vừa thay y phục giúp hắn nhanh chóng tới hoàng thành...

Kiến Võ, 15 tháng 10.

Hôm qua đã họp triều đông chí, theo lý sẽ không lên triều nữa, nhưng mà sáng sớm thiên tử gấp gáp triệu kiến quần thần, vương hầu tướng lĩnh trong Vân An Thành vẫn theo nhau đến Thái Hoa Điện.

Lúc sáng sớm, hội trường bạch ngọc trước điện bị bao phủ một lớp tuyết, võ sĩ mặc Kỳ Lân Khải uy nghiêm đứng hai bên ngự đạo.

Trong đại điện kim bích huy hoàng, văn võ bá quan chia ra trái phải, phía trước nhất là Quốc công vương hầu bình thường hiếm khi gặp, đa số đều tuổi hơn năm mươi và đều được thiên tử ban tọa.

Nữ Đế Đại Ngụy mặc long bào đen đỏ giao nhau, trên đế miện có mười hai sợi ngọc tảo rủ xuống che gương mặt trời sinh mềm mại đáng yêu lại, cũng thu liễm vẻ bất cần đời ngày thường, ngồi nghiêm chỉnh ăn nói có ý tứ nhìn về phía cuối Vân An.

Đông Phương Ly Nhân mặc mãng bào màu bạc, ngồi trước quần thần, khí thế không tục nhưng trong đáy mắt lộ rõ vẻ sốt ruột.

Sáng sớm nàng tới tham dự hội triều, vốn định khẩu chiến quần thần đòi ban thưởng cho Dạ Kinh Đường.

Kết quả lại khéo, nàng chưa kịp nói câu nào, tỷ tỷ lập tức tuyên bố phong Quốc công, thậm chí hấp tấp gọi Dạ Kinh Đường tới nhận sắc phong, ngay cả kim thư và mãng bào cũng đã chuẩn bị xong.

Đông Phương Ly Nhân không tìm được chút khuyết điểm nào với phần thưởng này, nhưng Dạ Kinh Đường không có lên triều, văn võ bá quan cũng không có nhận ra được mấy người, lại không biết quy củ, bây giờ trực tiếp gọi tới, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao bây giờ?

Đông Phương Ly Nhân muốn đề nghị tỷ tỷ dời lại mấy ngày nhưng tỷ tỷ dùng một ánh mắt khiến nàng ngậm miệng, chỉ đành lòng nóng như lửa đốt chờ đợi.

Văn võ bá quan đã thảo luận chuyện phong thưởng rất nhiều

lần.

Mặc dù lúc thái bình mà phong Quốc công có chút phá cách, nhưng không phong như thế thì Dạ Kinh Đường hoàn toàn có thể trở về chư bộ Tây Hải, kéo mười mấy vạn Thiên Lang kỵ tụ tập ở biên quan sẵn sàng gây chiến với quân Đại Ngụy, đến lúc đó triều đình phong vương khác họ thì chưa chắc người ta sẽ nhận, cho nên phần thưởng này quần thần cũng không dị nghị gì.

Về phần Nữ Đế hùng hùng hổ hổ như thế, triều thần đang có mặt ở đây chẳng phải kẻ ngu ngốc, cũng nhìn ra được ý đồ —— sứ thần Bắc Lương sắp tới, giả phong Vân Trung Hầu cũng không có tác dụng gì, chức quan Hắc Nha càng không có, nếu như phong Quốc công trước khi bọn họ tới thì chắc chắn định để Dạ Kinh Đường đi tiếp đãi ngoại sứ, nâng cao hình tượng đại quốc.

Dạ Kinh Đường ngoi đầu lên lâu như vậy, triều thần ít nhiều cũng có nghe nói tới tên của hắn, nhưng mà người từng gặp hắn đúng là không được bao nhiêu người, hình tượng trong lòng triều thần là một người võ nghệ kinh thế, tính tình tàn khốc, trung thành tuyệt đối, cương trực công chính, tuyệt đại hãn tướng giết người không chớp mắt.

Có thể một người độc chiến bầy tặc thề sống chết bảo vệ Nữ Đế an toàn ở Ngọc Đàm Sơn Trang, cả đám triều thần không ai hoài nghi độ trung thành của hắn, nhưng Dạ Kinh Đường cũng không thích hợp làm người đón khách.

Dù sao đại quốc phải có khí độ của đại quốc, người đại biểu triều đình ra mặt cũng phải trí dũng song toàn, gặp nguy không loạn mới được, Dạ Kinh Đường làm Diêm Vương Hắc Nha tâm ngoan thủ lạt có lẽ được, nhưng dù sao hắn chưa bao giờ lên triều.

Đa số thần tử lần đầu bước vào Thái Hoa Điện đều sẽ run chân, đi thương lượng với thế tử Bắc Lương uy quyền tương đương như vậy thì áp lực sẽ càng lớn hơn, nói nhầm sẽ mất mặt,

thậm chí chỉ là phản ứng chậm chạp cũng sẽ thành quốc nhục.

Quần thần không khuyên can Nữ Đế cho Dạ Kinh Đường một chút thời gian chuẩn bị là muốn xem thử Dạ Kinh Đường đối mặt tình huống đột ngột như thế này có thể chống đỡ được hay không.

Vì muốn tạo áp lực cho Dạ Kinh Đường, Tể tướng đương triều Lý Văn Công cũng chính là người bị Vương Xích Hổ tung tin đồn nhảm trước đây, bị đồn là bị Tể tướng phu nhân cầm sừng đâm vào cúc hoa còn chuyên phái người thúc giục hai ba lần nói văn võ bá quan chỉ chờ một mình hắn, đã không nhịn được.

Cách giải quyết như thế, đổi thành thần tiên tới cũng phải vội vội vàng vàng chạy vào cung ngay, không nói duy trì dáng vẻ, chạy tới nơi giày không có rớt cũng coi như tâm trí vững rồi.

Chương 998 - Ta Ân Điển

Chương 998. Ta Ân Điển

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy Lý tể tướng cứ nói nàng phô trương lãng phí cố ý khiến cho Dạ Kinh Đường mất hết mặt mũi trước mọi người, khi Lý tướng vừa chuẩn bị phái người thúc giục liền nói xen vào: "Lý tướng, Dạ Kinh Đường không phải là triều thần, không ở ngoài điện nghe tuyên, lâm thời triệu kiến từ thành nội, còn là lần đầu vào triều, Lý tướng lại thúc giục nhiều lần như thế này..."

Lễ Bộ thị lang Trần Hạ Chi được Nữ Đế thụ ý, mấy ngày nữa sẽ dẫn Dạ Kinh Đường đi gặp người Bắc Lương, bây giờ hắn là người quan tâm tới bản lĩnh của Dạ Kinh Đường nhất liền chen miệng vào: "Dạ Kinh Đường là Võ Khôi dân gian, so với văn đàn thì chính là kim khoa Trạng Nguyên, nếu tâm tư chu đáo kỹ lưỡng thì có thể sẽ nghĩ đến khi lập công trở về sẽ được Thánh thượng triệu kiến, hẳn là nên chuẩn bị sẵn sàng..."

Bành bành.

Trần Hạ Chi đang chậm rãi nói chuyện, ngoài điện vang lên âm thanh như sấm rền.

Tiếng từ xa mà đến nghe như hàng ngàn thần tướng nhanh chân bước qua thành trì, đi tới đại điện ở giữa vương triều.

Văn võ bá quan phát hiện khác thường, tất cả đều quay đầu, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nữ Đế ngồi trên long ỷ thì hơi nhíu mày.

Đạp đạp đạp...

Cấm quân trong hoàng thành phát hiện không đúng, dưới tình huống chưa biết cụ thể như thế nào, bọn họ cùng nhau lao từ trong tường thành ra, trong tay cầm khiên lớn, nhìn dáng vẻ là muốn phòng ngừa tặc tử tập kích bất ngờ.

Nhưng có thể nghe được tiếng vang thì chứng tỏ người tới rất gần.

Bành.

Sau một tiếng vang trầm, văn võ bá quan chỉ thấy một bóng người rạch ngang bầu trời tạo thành vòng xoáy trong gió tuyết, đáp xuống bên ngoài Thừa Thiên Môn.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, nhìn từ xa giống như một thanh trường kiếm màu đen từ cửu thiên rơi thẳng xuống mặt đất, mang theo dư âm thổi lớp tuyết đọng trên đá trắng ra tạo thành một chỗ trống hình khuyên, ngay cả cấm quân đang chạy ra đều bị kinh hãi dừng chân.

Bóng người rơi xuống đất mang theo lực trùng kích mạnh như thế, thân thể chưa từng lung lay chút nào, nước chảy mây trôi đưa tay thi lễ: "Thần Dạ Kinh Đường yết kiến chậm trễ, xin Thánh thượng thứ tội."

Tiếng nói thanh lãnh xuyên qua phong tuyết vô biên lọt vào trong tai quần thần, rõ ràng cách hai cánh cửa thành rất xa nhưng mọi người lại nghe vô cùng rõ, không nhẹ không nặng, rất êm tai.

"Hoắc..."

Vương hầu tướng lĩnh đang có mặt ở đây không phải chưa từng nhìn thấy Võ Khôi, nhưng nhất động nhất tĩnh tạo ra cảnh đẹp ý vui như thế thì đúng là lần đầu gặp.

Mấy ngôn quan muốn nói Dạ Kinh Đường vào triều yết kiến, cử chỉ quá phô trương nhưng người ta còn ở Thừa Thiên Môn, cũng chưa vào hoàng thành, không thể nói người ta vào triều không nên chạy nhanh, vì thế miệng hết mở rồi lại đóng nhưng không nói nên lời.

Đông Phương Ly Nhân thấy dáng vẻ tiêu sái như vậy, con ngươi sáng long lanh, ưỡn ngực lên mấy phần, mở miệng đáp: "Tuyên."

"Tuyên! Dạ Kinh Đường vào điện..."

Bên ngoài Thừa Thiên Môn.

Dạ Kinh Đường lao vùn vụt tới, tuy đầu không đầy mồ hôi nhưng cũng thở dồn dập, nghe bên trong gọi vào thì đi từ cổng tò vò vào hoàng thành, đi đến Thái Cực Điện.

Lần trước tới là ở ngoài điện đánh Tào công công cứu đại mỹ nhân, trên hội trường không có ai, bây giờ thì hơn ngàn ánh mắt nhìn chằm chằm.

Nếu như đổi thành người bình thường chắc chắn sẽ run chân, nhưng tối hôm qua Dạ Kinh Đường còn bị vị trong cung đó vẩy váy đùa giỡn, muốn bảo trì lòng kính sợ cũng không dễ chứ đừng nói chi là hồi hộp.

Mặc dù không hiểu rõ lễ nghi triều đình nhưng Dạ Kinh Đường đưa Ngây Ngốc tiến cung mấy lần, cũng không nghênh ngang đi ngự đạo ở giữa mà từ hành lang ngàn bậc bước vào trước đại điện nguy nga, chắp tay thi lễ sau đó mới tiến vào chính điện.

Nữ Đế ngồi phía trên, theo quy củ không thể ngẩng đầu nhìn thẳng, có ngọc tảo che chắn cũng không nhìn thấy mặt.

Dạ Kinh Đường cũng không ngẩng đầu nhìn loạn, chỉ đi tới trước mặt Ngây Ngốc đang ngẩng đầu ưỡn ngực, cúi người hành

lễ nói: "Vi thần Dạ Kinh Đường bái kiến Thánh thượng."

Nữ Đế Đại Ngụy có thể là do đã quen diễn, không muốn lấy thân phận Nữ Đế nói chuyện, hơi đưa tay ra hiệu.

Đông Phương Ly Nhân thấy vậy, đứng dậy ra giữa đại điện, nàng lấy thánh chỉ trong khay ra khai ngôn: "Dạ Kinh Đường nghe phong."

Ở thời kì Đại Yên tiền triều, Hoàng đế đã phế bỏ lễ quỳ rườm rà, chỉ còn khi tế tự, ngày thường cùng là vái chào bái lễ, chỉ là cúi đầu, Đại Ngụy truyền thừa từ nó cũng như thế.

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì hơi khom người, trong đại điện cũng trở nên yên tĩnh đến cây kim rơi cũng nghe tiếng.

Đông Phương Ly Nhân thân hình thẳng tắp, nhìn quần thần một chút, sau đó mới mở thánh chỉ ra, đọc lớn: "Đại Ngụy, Kiến Võ, ngày 15 tiết Hàn Nguyệt, Thánh thượng hạ chiếu chỉ: Vũ An Hầu Dạ Kinh Đường, phẩm tính cương chính, có dũng có mưu. Từ khi vào kinh đến nay, bảo vệ Tĩnh Vương ở Bạch Mã Thư Viện, phá án Ô Vương thế tử mưu phản, sau đó vào Ô Châu bắt sống phản vương, tiêu diệt vô số phản tặc, lại thề sống chết hộ thánh giá ở Ngọc Đàm Sơn Trang..."

"... nhiều lần lập kỳ công, trẫm rất vui lòng phong Dạ Kinh Đường làm Vũ An Công, ban một quận ở phía Nam làm đất phong, tử tôn đời đời kế vị, ban thưởng mãng bào đai ngọc, một tòa xe, ba bảo mã, ban thưởng quyền được đeo kiếm lên điện..."

Đông Phương Ly Nhân đọc rất rành mạch, nghiêm túc tuyên thánh chỉ tỷ tỷ chính tay viết.

Văn võ bá quan đang có mặt ở đây, lúc đầu cảm thấy sức ảnh hưởng của Dạ Kinh Đường với Tây Hải chư bộ và dân gian thì sắc phong Quốc công hơi quá, nhưng nghe Tĩnh Vương tuyên đọc xong

công tích trước đây, lại cảm thấy dù không có thân phận con rơi của Thiên Lang Vương, chỉ với hộ thánh giá, bắt phản vương, phong thưởng như thế cũng không vượt quá giới hạn.

Lại nghĩ tới Dạ Kinh Đường đứng trước mặt thiên tử nghe phong tuổi chỉ hai mươi, vương hầu tướng lĩnh đang có mặt ở đây khó tránh khỏi sinh lòng cảm khái, thậm chí hơi lo lắng.

Dù sao hai mươi tuổi mà đã đi đến bước này, Nữ Đế còn không kiêng kị, sau này chắc chắn sẽ là Hoàng Hậu hoặc là Tĩnh Vương Phi.

Dạ Kinh Đường trung thành tuyệt đối, không cầu danh lợi thì tốt, nếu sau này có ý đồ xấu thì sẽ thành vấn đề lớn, hậu cung tham gia chính sự, tu hú chiếm tổ chim khách, hoàng quyền đổi chủ...

Dạ Kinh Đường duy trì dáng vẻ không kiêu ngạo không tự ti, yên tĩnh nghe Ngây Ngốc đọc xong, hoàn toàn không nghĩ tới sức tưởng tượng của mọi người đang có mặt ở đây không hợp thói thường như thế nào.

Quyền tiền sắc, Dạ Kinh Đường miễn cưỡng chỉ có sắc, đối với những vinh hoa đặc biệt mà người bình thường cầu mười đời cũng không có được này hắn không ham lắm, sau khi nghe Ngây Ngốc tuyên đọc xong thì chắp tay nói: "Tạ ân điển của Thánh thượng."

Chương 999 - Ngươi muốn thử cái gì? !

Chương 999: Ngươi muốn thử cái gì? !

Giữa trưa, văn võ bá quan từ Thừa Thiên Môn nối đuôi nhau rời khỏi.

Người đến người đi trên đường, xe tứ mã hành tẩu, thị vệ Hắc Nha đi theo bên cạnh, cửa xe đóng chặt.

Trong khoang xe rộng lớn, Dạ Kinh Đường đứng thẳng, giang hai tay ra.

Trên bàn nhỏ bên cạnh, long mãng bào màu đen thêu kim sắc đặt trên đó, còn có kim ngọc đai lưng khảm mãng văn, long mãng bào có hình dáng trang sức không khác gì long mãng bào của Ngây Ngốc, nhưng mà là nam phục, nhìn rộng rãi đại khí hơn.

Đông Phương Ly Nhân và hai thị nữ đi theo cởi quan phục của Dạ Kinh Đường ra, mặc mãng bào lên người sau đó kêu hắn ngồi xuống, cẩn thận dùng kim quan buộc tóc.

Dạ Kinh Đường còn chưa đến tuổi đội quan, trong giang hồ cũng không coi trọng cái này, xưa nay đều dùng dây cột tóc buộc lên, bị Ngây Ngốc và hai nha hoàn xấu hổ giày vò, có chút bất đắc dĩ: "Sắp về nhà, cũng không phải đi tham gia đại điển, mặc chính thức như vậy làm gì?"

Đông Phương Ly Nhân đứng trước mặt, hai tay ôm mặt Dạ Kinh Đường, nghiêm túc nói: "Bản vương xem có vừa người hay không, không vừa còn phải đổi. Thân ngồi địa vị cao, phong thái

phải thích hợp, hỉ nộ không lộ, ngươi tỏ vẻ lạnh nhạt một chút, ừm... giống như khi giằng co với Tư Mã Việt, vân đạm phong khinh lại không mất tự tin ngạo khí..."

Dạ Kinh Đường biết Ngây Ngốc muốn xem hắn mặc mãng bào sẽ có dáng vẻ như thế nào, lập tức ngồi nghiêm chỉnh, thu lại nụ cười trên mặt khó nhìn ra hỉ nộ.

Con ngươi xán lạn như sao trời nhìn chằm chằm cô nương trước mặt, mày kiếm lanh lợi khiến cho gương mặt tuấn lãng trở nên có chút sắc sảo, nhìn cũng không hung dữ nhưng lại có tính xâm lược.

Thường nói 'Người nhìn vào cách ăn mặc', Dạ Kinh Đường ăn mặc theo kiểu giang hồ du hiệp, sắc mặt lạnh lùng ánh mắt sáng rực, đó là sự tự tin tuyệt đối về võ lực cá nhân.

Lúc này mặc mãng bào đặt may riêng, đầu buộc kim quan lưng đeo đai lưng ngọc chắc chắn không có khí chất giang hồ nhưng vẻ sắc bén còn đó, mang tới cho người ta cảm giác là một vương hầu 'Đại quyền trong tay, tâm tư khó dò, không được làm trái', nhìn là biết rất khó hầu hạ.

Đông Phương Ly Nhân lần đầu thấy Dạ Kinh Đường dùng ánh mắt này nhìn nàng, trong lòng run lên, vô thức phục tùng rủ mắt xuống, ngay sau đó nàng kịp phản ứng lại, đứng thẳng mấy phần, ngẩng đầu ưỡn ngực trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường.

Hai thị nữ vương phủ bên cạnh không ngờ được là Dạ công tử từ trước đến nay hiền hoà hữu lễ khi trở nên lạnh lùng lại có khí chất đế vương hơn cả Tĩnh Vương.

Với dáng vẻ này, cho dù làm nhục Tĩnh Vương trong xe thì sợ là hai nàng cũng không dám lên tiếng, muốn các nàng trợ hứng không chừng các nàng còn mừng thầm...

Dạ Kinh Đường không có tâm tư cho thị nữ trợ hứng nhưng phát hiện trong nháy mắt vừa rồi Ngây Ngốc trở nên sợ hãi, lại có ý muốn làm nhục Tĩnh Vương, hắn phất tay ra hiệu.

Hai thị nữ hiểu ý, hạ thấp người thi lễ thoái lui ra khỏi toa xe.

Đông Phương Ly Nhân thấy Dạ Kinh Đường dám ra lệnh cho thị nữ của nàng, trong lòng không khỏi hoảng hốt nhưng khí thế cũng không dè chừng, hơi híp mắt lại, nhìn chằm chằm Dạ Kinh Đường: "Ngươi tính làm cái gì?"

Dạ Kinh Đường giữ vẻ mặt lạnh lùng, không nhanh không chậm đứng dậy, đi đến bên tai Ngây Ngốc, dáng vẻ lỗ mãng kiệt ngạo, nhìn như là vương gia xấu tính tà môn bá đạo chuẩn bị khi dễ mỹ nhân, nói ‘Ta thích dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân này của ngươi...’

Đông Phương Ly Nhân nắm chặt tay áo, định bụng nếu Dạ Kinh Đường dám phạm thượng, nàng sẽ cho hắn một bài học nhưng không ngờ Dạ Kinh Đường cường thế như vậy lại ghé sát bên tai nói: "Dáng vẻ này điện hạ có thích hay không?"

?

Đông Phương Ly Nhân sững sờ, bàn tay đang nắm chặt hơi thả lỏng một chút, lạnh nhạt đáp lại: "Cũng được. Ngươi nói chuyện thì nói, tới gần như vậy làm gì?"

Dạ Kinh Đường dán sát vào vành tai, dịu dàng nói: "Sợ đồng liêu Hắc Nha nghe thấy, không tốt cho hình tượng của điện hạ. Nếu điện hạ thích dáng vẻ này, ta thử lại lần nữa?"

Đông Phương Ly Nhân hơi nhíu mày, nghi ngờ nói: "Ngươi muốn thử cái gì?"

"Chính là ta cường thế hơn, điện hạ thích thì tiếp tục, không chấp nhận được thì ngừng. Sau đó không được tức giận, không

được nhéo ta."

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, trong lòng nghĩ Dạ Kinh Đường muốn chiếm tiện nghi nhưng trên đường cũng rảnh rang nên gật đầu.

Dạ Kinh Đường dời khỏi tai, khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, cúi đầu nhìn mặt Ngây Ngốc, tay trái ôm sau lưng bỗng nhiên kéo một cái.

Bịch ~

Đông Phương Ly Nhân vội vàng không kịp chuẩn bị trực tiếp đập vào trong ngực hắn, bị ôm gót chân rời mặt đất, con ngươi lập tức trừng lớn mấy phần, lòng cũng rung động theo, nhìn gương mặt lãnh ngạo gần trong gang tấc, phản ứng đầu tiên trong lòng lại là: ‘Ôi trời ơi, thật đẹp...’

Đông Phương Ly Nhân cảm thấy bị mạo phạm nhưng cũng không phải không thể chấp nhận, thậm chí còn hài lòng trợn mắt nhìn Dạ Kinh Đường: "Sau đó thì sao?"

Dạ Kinh Đường đưa tay nhấc cái cằm trơn bóng lên, cẩn thận nhìn gương mặt xinh đẹp sau đó tiến tới.

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, cảm thấy mặc dù có chút quá đáng nhưng cũng không phải lần đầu, ngẫm lại vẫn không đẩy ra.

Dạ Kinh Đường thấy Ngây Ngốc không cản lại, tay theo đà đặt lên hai ngọn núi, dùng sức nhéo một cái, lại theo eo mò xuống, động tác không chút sợ hãi.

Chương 1000 - Bỏ Nhà

Chương 1000. Bỏ Nhà

Đông Phương Ly Nhân sắc mặt đỏ lên, phát hiện không ổn liền tách ra, ánh mắt đầy vẻ giận dữ túm lấy tay Dạ Kinh Đường: "Ngươi làm càn!"

Dạ Kinh Đường thấy vậy thì nháy mắt, ôm Ngây Ngốc dò hỏi: "Không vui sao?"

Đông Phương Ly Nhân vốn định tức giận nhưng nhìn thấy Dạ Kinh Đường dừng lại thật, ánh mắt lại trở nên dịu dàng tri kỷ, cơn giận bỗng nhiên tiêu tan mấy phần, ấp úng một hồi cuối cùng nói: "Ừm... dáng vẻ vừa rồi rất được, nhưng mà đừng thô lỗ như thế..."

Dạ Kinh Đường hiểu ý cười một cái, lại cúi đầu ngậm lấy đôi môi, đặt Ngây Ngốc mặc mãng bào bó sát người lên đùi nhẹ nhàng vuốt eo, sau đó mới chậm rãi đưa tay lên, ngón tay vẽ vòng tròn trên đỉnh núi cực kỳ ôn nhu.

Két két ~

Đông Phương Ly Nhân sắc mặt càng đỏ hơn, thân thể căng cứng dần dần trầm tĩnh lại theo cử chỉ ôn nhu, trong lúc lơ đãng tay cũng đặt ở ngực Dạ Kinh Đường, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đường vân mãng long.

Dạ Kinh Đường phát hiện Ngây Ngốc lại học theo hắn, trong mắt lộ ra ý cười, nghĩ ngợi còn nắn vuốt cách một lớp vải.

Đông Phương Ly Nhân giật mình, sau đó cũng học theo, tay phải vặn ngực Dạ Kinh Đường...

"A..."

"Hừ."

Lộc cộc lộc cộc ~

Xe tứ mã dừng trước cửa chính Tĩnh Vương Phủ.

Đông Phương Ly Nhân bị làm cho đầu óc choáng váng, vất vả lắm mới giữ được bình tĩnh xuống xe ngựa, dẫn thị nữ đi vào vương phủ, ngẩng đầu ưỡn ngực như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chút nữa có người của Lễ bộ đến nhà đưa mấy vật phong thưởng, Dạ Kinh Đường là chủ nhân không thể nào không ra mặt, để mình Tam Nương tiếp đãi, vì thế mới trở về.

Hắn ngồi trước cửa sổ đưa mắt nhìn Ngây Ngốc đi vào vương phủ, sau đó ngồi trên xe của Ngây Ngốc về cầu Thiên Thủy đồng thời lấy một phong thư ra xem.

Thư này do Tào A Ninh thông qua cọc ngầm truyền về, trong thư nói về đại tông sư Bắc Lương Hoa Linh và đội ngũ sứ thần.

Dạ Kinh Đường nghỉ ngơi dưỡng sức hơn mười ngày, thân thể khôi phục hơn phân nửa, động thủ cũng không có vấn đề nhưng Hoa Linh là đệ nhất Bắc Lương chỉ dưới tứ thánh, thanh danh chi hạ vô hư sĩ, gặp mặt vẫn có chút áp lực.

Dạ Kinh Đường cẩn thận đọc thư xong, sau đó cất đi, ngồi cạnh cửa sổ âm thầm suy tính biện pháp đối phó.

Chưa nghĩ ra cách đáp trả thì xe đã đến cầu Thiên Thủy.

Khi còn cách con đường dạo bộ một đoạn, Dạ Kinh Đường phát hiện trên đường nhỏ đối diện bờ sông có một bóng người đang lặng lẽ đi.

Bóng người mặc y phục mùa đông đỏ vàng, đeo mạng che mặt,

là cách ăn mặc của nữ tử dị vực, trên vai còn đeo một cái gói nhỏ thoạt nhìn là chuẩn bị rời khỏi nhà nhưng tốc độ cũng không nhanh, dáng vẻ rất do dự.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này thì giật mình ra khỏi xe ngựa, phi thân lên, mũi chân khẽ giẫm xuống mặt sông, đáp vào cây liễu bên kia bờ: "Phạm cô nương?"

Phạm Thanh Hòa đeo gói nhỏ, tâm thần không yên dạo bước, đúng là không chú ý tới khung xe xa hoa bên kia bờ.

Đến khi có một bóng người bay tới, giọng nói quen thuộc vang lên, thân thể nàng có chút cứng đờ, cúi đầu muốn chạy.

Dư quang nhìn thấy nam tử tuấn mỹ mặc mãng bào đai lưng ngọc, đầu đội kim quan bên bờ sông thì Phạm Thanh Hòa lại sửng sốt một chút, hiển nhiên là bị cách ăn mặc đó làm cho kinh diễm, nhìn từ trên xuống dưới mấy lần.

Dạ Kinh Đường phát hiện Phạm cô nương muốn bỏ nhà ra đi, trong lòng sốt ruột, vội vàng đi tới trước mặt dò hỏi: "Phạm cô nương, cô làm gì vậy? Định đi đâu?"

Phạm Thanh Hòa nhìn cách ăn mặc của Dạ Kinh Đường vài lần, đưa mắt đi chỗ khác, vẻ mặt có chút khó xử.

Đêm qua Dạ Kinh Đường bỗng nhiên mò tới giường, ấn nàng hôn cả buổi, cho dù dùng lý do gì giải thích thì hai người đều có tiếp xúc da thịt, nàng còn mặc quần áo khiến cho người ta mắc cỡ muốn chết lại bị Dạ Kinh Đường nhìn không sót gì.

Phạm Thanh Hòa vốn định cho đây là hiểu lầm, nhưng Dạ Kinh Đường lại cố ý đưa Vân Ly đi dạo phố về còn mua mấy đồ trang sức, trâm ngọc, vòng tay cho nàng nói là Dạ Kinh Đường tặng.

Phạm Thanh Hòa biết Dạ Kinh Đường không có ý xấu, nhưng

nàng ở trong hậu trạch của Dạ Kinh Đường, hôn rồi, sờ rồi, nhìn rồi, còn tặng đồ trang sức dỗ dành nàng, chẳng phải là xem nàng như thê thiếp sao?

Phạm Thanh Hòa đường đường là Đông Minh đại vương, còn là trưởng bối của Dạ Kinh Đường, thuận nước đẩy thuyền tiếp nhận tâm ý như vậy cũng hơi quá, nhưng không chấp nhận thì từ đây về sau hai người ở chung thế nào được?

Phạm Thanh Hòa suy đi nghĩ lại, cảm thấy nên giữ chút khoảng cách, tự mình đi tìm một chỗ dừng chân, mở tiệm thuốc nhỏ gì đó, Dạ Kinh Đường bị thương, nàng lấy thân phận đại phu đến nhà mà không phải giống như thê thiếp được rước vào cửa.

Mới nãy nàng do dự là đang nghĩ có nên thương lượng với Dạ Kinh Đường rồi mới đi hay không, thấy Dạ Kinh Đường trở về, Phạm Thanh Hòa chần chờ một hồi, ra vẻ khách sáo mỉm cười nói: "Không phải ta bỏ nhà... ta ở chư bộ Tây Hải đã quen, nhà cao cửa rộng ta sống không được tự nhiên, định thuê một căn nhà gần đây. Sau này nếu ngươi cần, có thể sai nha hoàn tới bất cứ lúc nào..."

Chương 1001 - Có Gì Cứ Nói Thẳng Ra

Chương 1001. Có Gì Cứ Nói Thẳng Ra

Dạ Kinh Đường nghe vậy thì biết đêm qua mạo phạm khiến cho Phạm Thanh Hòa nghĩ nhiều.

Hắn thở dài, đưa tay ra hiệu cho nàng đi về: "Hôm qua đúng là ta sai, ta không hề có ý xúc phạm cô, chỉ là nhận lầm người, đầu óc lại không tỉnh táo... Phạm cô nương từ xa xôi vạn dặm chạy tới giúp ta, ta không tiếp đãi chu đáo còn khiến cô bị ủy khuất, trong lòng cũng không biết nên làm thế nào cho phải..."

Phạm Thanh Hòa đeo gói nhỏ, mím môi một cái, nói khẽ: "Ta là nữ nhi trong sạch, cho dù là hiểu lầm,... ta không thể ở hậu trạch nhà ngươi, sau này ta vẫn giúp ngươi, cũng không phải là phân rõ giới hạn với ngươi, ta còn muốn lấy ngươi làm chỗ dựa, che chở Đông Minh Bộ..."

Dạ Kinh Đường đúng là đuối lý, vô tình chiếm tiện nghi cũng không thể để con gái nhà người ta lấy thân báo đáp để giải quyết, nghĩ đi nghĩ lại đành nói: "Căn nhà lớn, nếu không ta sắp xếp cho cô ở phòng khách? Cô vạn dặm xa xôi đến kinh thành, một mình lẻ loi sinh sống, ta đâu yên tâm được? Cho dù trong nhà không tiện thì cũng có thể chăm sóc bất cứ lúc nào, đi ra bên ngoài ở, ta e một ngày phải làm phiền hàn xá nhiều lần..."

Phạm Thanh Hòa biết Dạ Kinh Đường sẽ không cho nàng đi, nói khẽ: "Ta cũng không phải nữ tử nhu nhược tay trói gà không chặt, sẽ không ở quá xa, có gì mà không yên lòng."

Dạ Kinh Đường nói đến đây như nhớ cái gì đó, lấy thư ra cho Phạm Thanh Hòa xem: "Cũng không thể nói như vậy. Cô xem một chút, Bắc Lương vừa đưa tình báo tới, lần này người muốn giết ta là Hoa Linh, ta chưa chắc có lợi."

Phạm Thanh Hòa cầm phong thư xem vài lần, vẻ mặt lập tức ngưng trọng: "Hoa Linh cũng được mời tới... cược lớn như thế, Thiên Cơ Môn và thế lực giang hồ cũng sẽ tham dự, Bắc Lương giỏi bàng môn tả đạo, ám tiễn đả thương người, ngươi phải cực kỳ cẩn thận mới được."

Dạ Kinh Đường hơi dang tay ra: "Ta là quân nhân sinh ra ở Đại Ngụy, lần trước không có cô nhắc nhở thì ta cũng không biết Thất Tuyệt Trận là cái gì. Cô hiểu về giang hồ triều đình Bắc Lương còn giỏi cơ quan ám khí, y thuật cao siêu, lần này Bắc Lương khí thế hung hăng, Phạm cô nương không ở bên cạnh làm tham mưu cho ta, ta dù cẩn thận cũng có được gì đâu?"

Phạm Thanh Hòa hiểu thế cục bây giờ nguy hiểm như thế nào hơn tất cả mọi người.

Nếu như triều đình Bắc Lương bất chấp tất cả muốn diệt trừ Dạ Kinh Đường, như vậy chắc chắn không từ thủ đoạn, chưa nói ăn mặc, một con muỗi bay ngang qua cũng có thể là kỳ môn độc cổ Độc Sư tỉ mỉ bồi dưỡng, giết người trong vô hình.

Tuyền Cơ Chân Nhân, Tam Nương và những quân nhân Đại Ngụy này chỉ có thể đề phòng chính diện, đối với tà môn ngoại đạo ở Bắc Lương bọn họ rất khó đề phòng vạn vô nhất thất.

Phạm Thanh Hòa nghiên cứu những thứ này từ thuở nhỏ, lại trà trộn trong giang hồ Bắc Lương nhiều năm, nàng không dám nói có thể hoàn toàn đề phòng được các loại thủ đoạn ám toán, nếu muốn che chở Dạ Kinh Đường thì sợ là ngủ cũng phải ngủ chung.

Mặc dù về mặt tình cảm Phạm Thanh Hòa có chút xoắn xuýt

nhưng Dạ Kinh Đường là con của Thiên Lang Vương, cháu trai Đông Minh Bộ, là người duy nhất có thể giúp cho bộ tộc thoát khỏi tình cảnh khốn đốn bây giờ, nếu như chọn giữa nàng và Dạ Kinh Đường chỉ một người được sống, cho dù nghĩ trăm phương ngàn kế nàng cũng sẽ giúp Dạ Kinh Đường còn sống.

Dù sao tình cảm chỉ liên quan đến cá nhân nàng, sinh tử của Dạ Kinh Đường thì liên quan đến ngàn vạn tộc nhân sau lưng nàng.

Nàng chết, Dạ Kinh Đường sẽ giúp nàng bảo vệ tộc nhân, Dạ Kinh Đường chết, nàng có nhiều quyết tâm thế nào chăng nữa cũng không thể thay đổi đại thế.

Phạm Thanh Hòa nghĩ rõ ràng lợi hại, ánh mắt vốn xoắn xuýt lập tức thay đổi, trả thư lại cho Dạ Kinh Đường, quay người kéo tay áo hắn đi về: "Ngươi đừng xem chuyện này như cái cớ dỗ ta về, Lương đế muốn ngươi chết, người hắn đẩy ra không chỉ một mình Hoa Linh. Từ giờ trở đi, ngươi ăn ở đều phải qua tay của ta, không nói ăn uống, ngay cả thở cũng phải cẩn thận từng li từng tí..."

Dạ Kinh Đường thấy Phạm cô nương chịu về nhà, âm thầm thở phào, sợ nàng quá khẩn trương lại cười nói: "Yên tâm đi, ta luyện Dục Hỏa Đồ, không sợ độc..."

Phạm Thanh Hòa cau mày nói: "Người trong giang hồ Bắc Lương ám toán, ngươi cho rằng giống như con nít ranh Đại Ngụy chắc? Hạ độc chỉ là âm thầm, sau đó còn có các loại ám toán lòng vòng đan xen, khiến ngươi nhiễu loạn tạo cơ hội cho thích khách một kích trí mạng. Ta là người trong nghề, nếu ngươi không nghe ta an bài, như vậy còn gọi ta về làm gì?"

Dạ Kinh Đường vội vàng nói: "Ta không phải không nghe, ý là cô không cần khẩn trương như vậy, cô có an bài gì cứ nói thẳng, ta chắc chắn sẽ làm theo."

Phạm Thanh Hòa đi bên cạnh, chân thành nói: "Ăn ở các mặt đều phải chú ý. Không riêng gì ngươi, người trong nhà cũng phải cẩn thận tất cả mọi thứ bên ngoài. Bắc Lương có rất nhiều người ngã xuống vì lý do này, thích khách bán y phục cất giấu kỳ độc cho thê thiếp, thậm chí nha hoàn và gia đinh, thông qua tiếp xúc thường ngày để độc chết mục tiêu, bình thường chết một người là chết cả nhà..."

Chương 1002 - Sao Cơ

Chương 1002. Sao Cơ

Dạ Kinh Đường nghe nói như vậy thì nhướng mày, cảm thấy vấn đề có chút lớn:

"Ừm... lát nữa ta truyền lệnh cho Hắc Nha, cho Thái y viện chọn người kiểm nghiệm vật dụng trong nhà, Phạm cô nương hỗ trợ kiểm nghiệm những thứ tư nhân là được, có nhiều thứ không tiện để người ngoài biết..."

"Thích khách sẽ dựa theo tâm lý chọn những thứ kỳ lạ không tiện cho người ngoài xem mà ra tay, ngươi nói mấy người Tam Nương chớ có che giấu những thứ có thể tiếp xúc với ngươi, nhiều thứ tách ra thì hoàn toàn vô hại nhưng gộp lại với nhau lại là kịch độc..."

Mặc dù Dạ Kinh Đường không sợ nhưng đúng là lo lắng người bên cạnh bị vạ lây, vì thế lắng nghe cực kỳ nghiêm túc.

Hai người đi đến đoạn đường dạo bộ chợt phát hiện ở tòa nhà phía xa có không ít người mặc quan bào đứng đợi trước cửa, đằng sau là người của Lễ bộ, phía sau có khung xe, tuấn mã buộc hoa hồng nhấc các loại hòm gỗ chứa văn vật lễ khí, đều là triều đình ban thưởng.

Bùi Tương Quân vừa biết Dạ Kinh Đường được phong tước, người của Lễ bộ lập tức đưa đồ tới còn có chút bối rối, theo Trương phu nhân đứng ở cửa ra vào, không biết nên tiếp đãi thế nào.

Nhìn thấy Dạ Kinh Đường mặc mãng bào màu đen bỗng dưng

dẫn theo một cô nương từ chỗ rẽ trên đường đi ra, Bùi Tương Quân sửng sốt một chút sau đó vội vàng chớp mắt.

Người dẫn đầu đội ngũ là một quan lại trung niên hơn bốn mươi tuổi, để râu, tướng mạo có chút nho nhã chính là Lễ Bộ thị lang Trần Hạ Chi.

Trần Hạ Chi cũng không ngờ Quốc công gia vừa được thụ phong, tan triều lại dẫn một cô nương dị vực đi dạo phố.

Nhưng mà Quốc công có hai thiếp thất cũng bình thường, Trần Hạ Chi không lấy làm lạ, đứng xa xa chắp tay thi lễ:

"Hạ quan Trần Hạ Chi..."

"Ài! Trần đại nhân làm như vậy kỳ lắm, gọi ta Kinh Đường là được rồi."

Buổi sáng Dạ Kinh Đường bái kiến quần thần ở Thái Cực Điện, biết đó là người đứng thứ hai Lễ bộ.

Lễ Bộ thị lang không lớn như Thượng thư nhưng cũng là chức vụ quan trọng trong lục bộ, là nhân vật trong ba hàng đầu của Thái Cực Điện, tuy tước vị của Dạ Kinh Đường tăng nhưng tuổi lại quá nhỏ, vừa thụ phong mà kiêu ngạo chắc chắn sẽ bị người ta lên án, lập tức tiến lên trả lễ, khách khí nói:

"Những thứ này sai người đưa tới là được, không cần Trần đại nhân tự mình đến nhà..."

Trần Hạ Chi tới chắc chắn không phải là chỉ đưa lễ vật mà tới bàn việc công, nhìn thấy Phạm Thanh Hòa theo sau lưng một tấc cũng không rời, hắn dò hỏi:

"Vị cô nương này là?"

Phạm Thanh Hòa cũng không tiện nói mình là Đông Minh đại

vương, nhưng nàng biết Bắc Lương cử quốc chi lực ám toán, không thể bỏ mặc Dạ Kinh Đường ở chung với người ngoài, hạ thấp người thi lễ:

"Thiếp thân Thanh Hòa, là hộ vệ của Dạ công tử, bái kiến Trần đại nhân."

Hộ vệ?

Trần Hạ Chi lần đầu nghe nói Bát Khôi đi ra ngoài còn có hộ vệ, trong lòng đánh giá hẳn cô nương này là thị thiếp được sủng ái nhưng còn chưa có danh phận chính thức.

Trần Hạ Chi biết Tĩnh Vương có ý với Dạ Kinh Đường, Tĩnh Vương không ngại, đương nhiên hẳn sẽ không xen vào việc của người khác, chỉ quan sát vài lần rồi nói:

"Hẳn là cô nương tới từ Tây Hải Đông Minh Bộ? Đa số nữ tử ở đó đều rất xinh đẹp, hôm nay gặp mặt quả là danh bất hư truyền..."

Phạm Thanh Hòa cắm trâm ngọc trên đầu, trên đó có một viên châu rất nhỏ, là hạt châu của Đông Minh Bộ, ngày thường không ai chú ý, cũng coi nó như trân châu, thấy quan lại Đại Ngụy này chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra được nội tình, không khỏi sinh lòng kinh ngạc.

"Trần đại nhân nhãn lực tốt."

Trần Hạ Chi là trọng thần chủ quản ngoại giao, không nói thứ đặc biệt có tiêu chí riêng như tộc châu, phương ngôn dân tục các nơi ở Bắc Lương hắn đều thuộc làu làu, nếu không làm sao được bổ nhiệm làm chủ quan đi tiếp đãi ngoại sứ.

Trần Hạ Chi khách sáo vài câu sau đó theo Dạ Kinh Đường vào nhà, dọc đường nói:

"Thánh thượng có lệnh, phái Dạ đại nhân tiếp đãi ngoại sứ. Lần này người qua là Lễ Bộ thị lang Bắc Lương Lý Tự, còn có một vài nhân vật có danh tiếng ở Yên Kinh, hơn hai ngàn người đi theo..."

Dạ Kinh Đường mời Trần Hạ Chi vào phòng khách an tọa, có chút bất ngờ hỏi:

"Nhiều người như vậy sao?"

Trần Hạ Chi nói:

"Đa số là binh lính đi theo, những người còn lại thì là môn sinh trẻ tuổi qua đây bái phỏng thỉnh giáo, nhân vật chủ chốt chỉ có mấy người. Đoàn thuyền đã tới Quảng Tế, hẳn là ngày kia sẽ đến ngoài thành, chỗ ở được sắp xếp ở sứ quán, ban đêm sẽ cử hành dạ tiệc ở Phù Dung Trì, chuyện nghênh tiếp để cho hạ nhân làm là được, chỉ cần Dạ đại nhân theo hạ quan có mặt trong dạ tiệc..."

Phạm Thanh Hòa cầm lấy ấm trà từ tay Tú Hà giả bộ như thị nữ châm trà, chen vào hỏi một câu:

"Công tử là cái gai trong mắt Bắc Lương, dự tiệc sẽ có hung hiểm hay không?"

Trần Hạ Chi biết rõ hơn cả Dạ Kinh Đường, Bắc Lương rất muốn giết hắn, bình tĩnh đáp:

"Cũng vì Bắc Lương xem Dạ đại nhân là cái gai trong mắt, Thánh thượng mới sắp xếp Dạ đại nhân tiếp đãi, trong lòng bọn họ không thoải mái thế nào chăng nữa thì trên mặt vẫn phải lễ kính với Dạ đại nhân."

"Về phần hung hiểm..."

Trần Hạ Chi nói đến đây, đảo mắt nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Dạ đại nhân là Võ Khôi đương đại, tai mắt Hắc Nha trải dài khắp bốn phương, ngay cả buổi sáng Trần mỗ ăn mấy chén cơm cũng biết rõ vấn đề an toàn cũng không cần Trần mỗ lo chứ?"

Dạ Kinh Đường nghe nói như vậy thì biết là giao chuyện trị an khi đưa ngoại sứ vào kinh cho hắn phụ trách.

Nếu được sắp xếp tham dự việc này, hắn không tránh khỏi trách nhiệm trị an, nhưng trực tiếp đảm nhiệm nhiều việc, xảy ra chuyện thì một mình hắn gánh, vì thế Dạ Kinh Đường khiêm tốn:

"Hắc Nha lo chuyện trộm cướp giang hồ, mấy vụ án Hình bộ cũng rất khó nhúng tay vào, quan hệ giao bang hai nước lại càng không hiểu được, chỉ có thể phái nhân lực đi, ta nhận lệnh trợ giúp Trần đại nhân, chuyện này còn phải nhờ Trần đại nhân chỉ điểm thêm."

Chuyến này Trần Hạ Chi tới là muốn hỏi ý Dạ Kinh Đường, phân rõ chủ thứ, dù sao Dạ Kinh Đường danh tiếng quá thịnh, nếu như là chân phụ giúp lại không coi thị lang hắn ra gì, hắn cũng hết cách, chỉ có thể ôm bệnh cáo lui để Thánh thượng sai người khác làm.

Thấy Dạ Kinh Đường không làm cao, Trần Hạ Chi yên tâm rất nhiều, mỉm cười gật đầu:

"Nếu như việc này xảy ra sơ suất thì Đại Ngụy sẽ mất mặt, cả người và ta đều phải chịu trách nhiệm, đừng nói chỉ điểm, chỉ có thể đồng tâm hiệp lực."

Dạ Kinh Đường khẽ vuốt cằm, tiếp tục nói về cụ thể chuyến tiếp đãi như thế nào...

Chương 1003 - Trời định!

Chương 1003: Trời định!

Ban đêm, dưới lòng đất Vân An Thành.

Đạp đạp đạp...

Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên trong địa đạo hẹp dài, từ xa đến gần, sau đó một chiếc đèn lồng trong cung xuất hiện.

Thái Hậu Nương Nương ăn mặc như phu nhân hào môn, tô chút son phấn, hơi rụt cổ lại chậm rãi đi lại trong địa đạo tĩnh mịch.

Hồng Ngọc trong tay cầm đèn lồng trong cung, vòng tay ôm lấy eo Thái Hậu Nương Nương, hai người ôm nhau rất chặt, thỉnh thoảng quan sát trái phải, trong mắt lộ ra chút khiếp đảm:

"Nương Nương, chúng ta về đi, ở đây chẳng may gặp phải mấy thứ bẩn thỉu..."

"Xuỵt!"

Thái Hậu Nương Nương cầm ngân sắc chủy thủ để ở trước ngực, làm ra dáng vẻ gặp nguy không loạn, răn dạy:

"Bản cung đường đường là Thái Hậu, sao lại sợ cô hồn dã quỷ? Cho dù có thứ không có mắt xuất hiện thì trên tay bản cung cũng có pháp khí do chính tay cao nhân Ngọc Hư Sơn khai quang..."

Hồng Ngọc biết 'Phượng Đảm' trên tay Thái Hậu Nương Nương là danh binh hiếm thấy, Tuyền Cơ Chân Nhân tặng cho Thái Hậu để gia tăng nhuệ khí, đúng là đã từng làm phép khai

quang.

Hồng Ngọc không phải đang lo lắng chuyện gặp quỷ mà là bọn họ lén lút giấu ám vệ chạy đến đây, nếu bị phát hiện thì nàng có bị phạt gậy hay không.

Hồng Ngọc đi được một đoạn, lại bắt đầu bỏ cuộc giữa chừng:

"Hay Nương Nương về đi, tùy tiện chạy ra bên ngoài lỡ như xảy ra chuyện..."

"Chúng ta ra ngoài, đi đến Tĩnh Vương phủ nói Ly Nhân sắp xếp mấy cao thủ làm hộ vệ là được. Nếu ngươi không muốn ra ngoài đi dạo thì tự mình trở về đi."

Hồng Ngọc ở bên ngoài chơi hai tháng, bây giờ trong cung không ở nổi nữa, chắc chắn muốn đi ra ngoài đi dạo, sau khi suy tính một hồi thì vẫn cắm đầu đuổi theo, nói nhỏ:

"Đợi chút nữa nếu như Tĩnh Vương giáo huấn nô tỳ thì Nương Nương phải nói giúp nô tỳ mấy câu..."

"Biết rồi."

"Chúng ta đến chỗ nào đi dạo? Ngô Đồng Nhai?"

"Ừm... hôm nay Dạ Kinh Đường được phong làm Quốc công, chuyện lớn như vậy theo lẽ thì bản cung phải tới nhà chúc mừng..."

"A? Theo quy củ, phải là Dạ công tử tiến cung thỉnh an Nương Nương, làm gì có chuyện người tự mình đến nhà chúc mừng..."

"Ai, cũng thế thôi. Lát nữa ngươi đi mua một con gà quay làm quà..."

"A? !"

Cầu Thiên Thủy, bên trong nhà mới.

Bởi vì trong nhà ít người cho nên mới vào đêm, trước nhà đã tắt đèn, hậu trạch thì đèn đuốc sáng trưng.

Ở trên lầu ngắm cảnh phía Đông Bắc căn nhà, từ trên đó có thể nhìn thấy cảnh đêm ở Nam Huân Hà, bây giờ mấy nha hoàn đang vây quanh trên đó, quan sát mặt đường náo nhiệt.

Bản thân Dạ Kinh Đường không có cảm xúc đặc biệt gì với chuyện phong tước nhưng mà Tam Nương và cả Đại bá mẫu đều hiểu Quốc công uy quyền thế tập là khái niệm gì, kể từ khai quốc đến nay chỉ phong chín người, tám người là phong lúc khai quốc, giả dụ như là Giang Châu Tần gia, Nhai Châu Vương gia…, nếu không phải Dạ Kinh Đường có căn cơ ở Tây Hải chư bộ, cho dù bản thân có võ nghệ cao cường như thế nào đi nữa cũng không thể chen vào.

Phong thưởng lớn như thế, Bùi gia cũng được nhờ theo, không thể không biểu hiện một chút, vì thế Đại bá mẫu Trương phu nhân trực tiếp bày tiệc ở cầu Thiên Thủy chiêu đãi chưởng quỹ và tiểu nhị, còn phát hồng bao, cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt.

Mặc dù Dạ Kinh Đường không làm cao, nhưng mở tiệc chiêu đãi chưởng quỹ và tiểu nhị trong nhà, nếu hắn tự mình đến đó thì hẳn là không ai dám động đũa cho nên hắn ở nhà vùi đầu xử lý công vụ.

Chiết Vân Ly thích náo nhiệt, dẫn theo Bình Nhi đi ăn tiệc, Bùi Tương Quân thì sợ chưởng quỹ quá quen, hỏi thăm chuyện 'Thân càng thêm thân', sư cô phối chất nên cũng ở lại trong nhà, thương lượng vấn đề trị an với Phạm Thanh Hòa.

Đèn hoa mới nở, trong Hoa Mai Viện.

Đình viện tao nhã cực kỳ yên tĩnh, ánh đèn chiếu qua cửa sổ

phòng tranh, bóng người nam tử hiện ra.

Trong sương phòng phía Tây, Phạm Thanh Hòa nằm trên giường trong phòng khách nhỏ, trước mặt để đủ loại y phục, vật dụng thường ngày, mượn ánh đèn cẩn thận kiểm nghiệm, nói:

"Sau này Dạ Kinh Đường ăn cơm thì dùng đôi đũa này, ta đem theo bên người để cho hắn dùng... Dạ Kinh Đường luyện Dục Hỏa Đồ không sợ kỳ môn độc dược nhưng nha hoàn trong nhà không gánh được, nhớ dặn dò các nàng đừng có tùy tiện ra ngoài, ăn mặc cũng phải liên tục kiểm tra mới có thể đụng vào, đi hầu hạ Dạ Kinh Đường cũng phải qua ta và ngươi mới được..."

Bùi Tương Quân là người trong giang hồ, biết đám bàng môn tà đạo Bắc Lương lợi hại như thế nào, nghe vậy thì nói:

"Nha hoàn thì dễ nói, đều nghe lời. Nhưng những cô nương khác... giả dụ như Tĩnh Vương, Lục Chân Nhân thì không biết rõ lúc nào Kinh Đường sẽ tiếp xúc, lỡ như..."

"Tĩnh Vương đề phòng nghiêm ngặt hơn chúng ta nhiều, không cần quan tâm. Còn họ Lục, người của Bắc Lương có ngu thế nào đi chăng nữa thì cũng không có ra tay từ trên người họ Lục, cũng không cần lo lắng, chỉ là ngươi và Vân Ly..."

Phạm Thanh Hòa nói đến đây, giương mắt nhìn Tam Nương phong kiều bá mị:

"Ngươi đừng nhạy cảm. Ngươi phải quản lý việc nhà, tiếp xúc rất nhiều người, ban đêm còn làm chuyện phu thê với Dạ Kinh Đường, rất dễ biến thành nơi đột phá. Ngươi cũng phải thường xuyên tiếp xúc với Dạ Kinh Đường, để ta kiểm tra một chút đảm bảo an toàn, những đồ ta dùng cũng cho ngươi kiểm tra, không thể ôm may mắn trong lòng mà che giấu được."

Bùi Tương Quân thấy vậy có chút chần chờ nhưng mà chuyện

có liên quan tới an nguy của Dạ Kinh Đường, nàng cũng không dám thất lễ, do dự một chút sau đó đứng dậy đi tới trước bàn trang điểm, lấy hộp trang sức mang mấy thứ son phấn bột nước ra:

"Gần đây ta không có mua đồ mới, những thứ này đều là mua trước đây, không có vấn đề."

Chương 1004 - Ta Có Thể Làm Gì

Chương 1004. Ta Có Thể Làm Gì

Phạm Thanh Hòa ngồi trước giường, mở hộp son môi ra, mượn ánh đèn cẩn thận kiểm tra, chờ xác định không có vấn đề thì mới mở hộp trang sức tinh xảo ra.

Bên trong hộp trang sức ba tầng đầy đủ loại đồ trang sức, tầng dưới cùng còn có một lớp tơ lụa màu đỏ mềm, trên đó còn để hai cái củ cải bằng ngọc, một cái khắc thơ, một cái khắc xuất nhập bình an...

Phạm Thanh Hòa chớp chớp con mắt, hơi dò xét, sau đó dò hỏi:

"Đây là đồ trang sức kiểu gì? Đeo ở chỗ nào?"

Bùi Tương Quân gương mặt nóng lên nhưng vẫn duy trì dáng vẻ bình tĩnh:

"Vật trang trí nhỏ Ngưng Nhi tặng, cũng không có tác dụng gì."

"Nha..."

Phạm Thanh Hòa nhìn cũng giống là vật trang trí, không có truy đến cùng, cầm lấy một cây trâm hoa điểu được đặt ở bên trong một ngăn đựng riêng lên nói:

"Cây trâm này thật xinh đẹp, chỉ là hình như rất ít đeo..."

"Hẳn là tín vật đính ước cô nương nào đó tặng cho Kinh

Đường, ta cũng không biết là ai, hắn không có chỗ cất cho nên để ở chỗ của ta."

"Nha..."

Một bên khác, phòng chính.

Bởi vì căn nhà rất lớn, tây sương và thư phòng hơi lệch hướng với phòng chính, ở giữa còn có chút khoảng cách.

Dạ Kinh Đường ngồi trên bàn đọc sách, cầm công văn Hắc Nha đưa tới, cũng nghe lén Tam Nương lừa gạt Phạm cô nương, nhưng hai người sợ quấy rầy hắn, tiếng nói chuyện rất nhỏ, nghe lúc có lúc không.

Trên thư án được đặt một chân đèn, ánh vàng ấm chiếu sáng một con rùa đen nhỏ làm bằng Bích Ngọc trên giá bút.

Chim Chim ở bên ngoài chơi mệt, dùng móng vuốt đạp con lừa gỗ nhỏ lúc ẩn lúc hiện, nghiêng đầu quan sát Dạ Kinh Đường, khi thì nâng cánh lên khua một chút, nhìn ý là đang hỏi thăm Dạ Kinh Đường tại sao không giống như trứng chần nước sôi, vung hai nét múa bút thành văn, viết xong sớm thì có thể đi ra ngoài ăn tiệc.

Dạ Kinh Đường tìm đọc công văn, trừ chuyện hai ngày nữa phải tiếp đãi sứ thần thì còn có chuyện cho Hắc Nha vơ vét các loại bí tịch giang hồ, với cả ghi chép về Tiêu Sơn Bảo và triều đình Đại Yên.

Tất cả đều là chuyện Tiết đại giáo chủ ủy thác, ghi chép nhiều nhưng Dạ Kinh Đường xem hồi lâu cũng không nhìn ra có đặc thù gì.

Sau khi bận bịu không biết bao lâu, bên Tây Sương phòng còn chưa nói chuyện xong, ngoài thư phòng lại vang lên tiếng động nhỏ.

Dạ Kinh Đường ánh mắt khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía cửa thư phòng, thấy Tuyền Cơ Chân Nhân bạch y như tuyết đứng đó từ lúc nào, nàng dựa vào cửa, hai tay ôm Đoàn Tụ Kiếm trong ngực, trên mặt hơi ửng hồng, trong mắt còn có chút không vui.

"Chít chít."

Chim Chim xoay người, nâng cánh lên chào hỏi.

Tuyền Cơ Chân Nhân chậm rãi đi vào thư phòng, dùng chân khép cửa phòng, đi tới trước bàn nhấc Chim Chim đang ra vẻ dễ thương lên đặt ngoài cửa sổ, sau đó đóng cửa sổ lại.

Cùm cụp ~

"Chít chít? !"

Dạ Kinh Đường hai tay cầm công văn, nhìn giai nhân tuyệt sắc đóng cửa sổ lại, đuổi chim đi, vô thức ngồi thẳng mấy phần:

"Lục tiên tử, cô định..."

Tuyền Cơ Chân Nhân ánh mắt bất thiện giống như tuyệt sắc yêu nữ đang tìm hiệp khách hưng sư vấn tội, chậm rãi đi tới trước ghế bành đặt mông ngồi lên bàn sách, chậm rãi phóng Đoàn Tụ Kiếm ra.

Xoạt ~

"Ài ài..."

Dạ Kinh Đường vội vàng đè tay Lục tiên tử lại, đẩy kiếm về:

"Có chuyện gì từ từ nói, ta đắc tội Lục tiên tử nữa hay sao? Lúc nào?"

Lúc nào?

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy Dạ Kinh Đường còn dám hỏi, ánh mắt càng nguy hiểm hơn.

Đêm qua nàng muốn tâm sự với Dạ Kinh Đường, kết quả Dạ Kinh Đường đi qua khuê phòng mà không vào, nàng tưởng rằng hắn dục cầm cố túng nên ở trong phòng chờ, so đấu kiên nhẫn, kết quả hai mắt nhắm lại đến lúc mở ra thì trời đã sáng.

Buổi sáng Dạ Kinh Đường ở trên triều, Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không nói gì, ở trong lương đình, trong vườn hoa uống rượu chờ Dạ Kinh Đường làm xong việc.

Kết quả hai mắt nhắm lại đến lúc mở ra thì trời đã chập tối!

Tuyền Cơ Chân Nhân làm việc từ trước đến nay tùy tâm mà làm, tại sao mình không vui thì không quan trọng, bây giờ chỉ muốn giải quyết người khiến cho nàng không vui.

Cùm cụp ~

Tuyền Cơ Chân Nhân để bội kiếm trắng như tuyết lên trên thư án, hai tay chống xuống mặt bàn, nghiêng đầu nhìn Dạ Kinh Đường:

"Hôm qua tại sao ngươi không vào phòng?"

Hôm qua đến nay, Dạ Kinh Đường nhiều việc, đầu óc chưa có nghỉ ngơi một giây nào, thấy Lục tiên tử không vui thì biết là mình không cẩn thận lạnh nhạt nàng.

Hắn đứng dậy, ra hiệu cho nàng ngồi xuống:

"Hai ngày nay hơi bận, chỉ lo chính sự, là ta sơ sẩy, ngồi đi, ta pha cho cô ly trà."

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng không nghe lời ngồi xuống mà chống lên mặt bàn, ngồi ở mép bàn đọc sách gác chân phải lên

chân trái, khẽ hừ nói:

"Cái ghế của ngươi ta cũng không dám ngồi, ai biết hôm qua ngươi làm gì với cô nương khác trên ghế."

Dạ Kinh Đường rót chén trà quay về, nghe nói như vậy, ánh mắt có chút cổ quái.

Dù sao hôm qua hắn để Tam Nương lên bàn cũng đúng chỗ mà Tuyền Cơ Chân Nhân đang ngồi.

Những chuyện này Dạ Kinh Đường không tiện nói ra, lại ngồi xuống ghế đưa chén trà cho Tuyền Cơ Chân Nhân:

"Ta có thể làm gì... tới uống trà."

Chương 1005 - Viết Lần Nữa Cho Ta Xem

Chương 1005. Viết Lần Nữa Cho Ta Xem

Tuyền Cơ Chân Nhân mặc váy trắng, áo ngoài chất vải như mây, dưới ánh đèn tư thái nhàn tản giống bạch hồ, nhìn chén trà được đưa tới cũng không cầm, nói:

"Nửa đêm cô nam quả nữ, uống trà có ý gì?"

?

Dạ Kinh Đường thấy vậy, đầu óc tỉnh táo thêm một chút, đặt chén trà xuống dò xét bạch y tiên tử trước mặt:

"Cũng thế thôi. Lục tiên tử cảm thấy làm cái gì thì thú vị? Ta sẽ phối hợp."

Tuyền Cơ Chân Nhân lắc lắc đôi giày thêu trắng, bắp chân cọ cánh tay Dạ Kinh Đường đang để trên bàn:

"Trước đèn hoa trò chuyện cầm kỳ thi họa, nghĩ chắc rất có tình thú. Ta giỏi về cái này, nếu không ta dạy ngươi luyện chữ đi, ngươi chép lại quyển sổ này một lần cho ta xem."

A? !

Dạ Kinh Đường thấy Tuyền Cơ Chân Nhân muốn phạt hắn chép sách, lộ ra vẻ mặt đau khổ giống như Vân Ly, nhìn công văn mấy ngàn chữ trên giá sách của thư án một chút:

"Cái này. . . ta chỉ là một võ phu, chữ viết có thể đọc là đã tốt

lắm rồi..."

Tuyền Cơ Chân Nhân khẽ cắn môi dưới, hơi đưa tay, đầu ngón tay xẹt qua đường cong hoàn mỹ nơi vạt áo:

"Vi sư thưởng phạt phân minh, nếu như viết không tệ... hừ hừ."

! !

Mẹ ơi...

Dạ Kinh Đường chưa bao giờ trải qua loại khảo nghiệm này, ý chí chiến đấu lập tức bị kích hoạt.

"Nói lời giữ lời, không được gạt ta."

"Sư trưởng đâu thể nói không giữ lời, đả kích ý chí chiến đấu của môn sinh."

Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi trên bàn, hơi cúi người, để lại một dấu son môi trên mặt Dạ Kinh Đường:

Ba ~

"Bây giờ tin chưa?"

Lãi cũng cho luôn rồi, Dạ Kinh Đường còn không tin sao?

Dạ Kinh Đường nở một nụ cười, phất tay áo mài mực, lấy giấy trắng tới.

Ban đêm Tuyền Cơ Chân Nhân tới hiển nhiên không phải đưa phúc lợi, thấy Dạ Kinh Đường đồng ý thì lấy một cái chặn giấy bằng đàn mộc ra:

"Học văn tập võ đều là đại sự, không thể xem như trò đùa, nếu ngươi viết không đẹp, vi sư sẽ không tha cho ngươi."

Dạ Kinh Đường biết không đơn giản như vậy, nắm bút lông dò hỏi:

"Phải viết ea sao mới được tính đẹp?"

"Ta nói đẹp mới tính là đẹp."

?

Dạ Kinh Đường nghe nói như vậy xem như hiểu ý, Thủy Thủy muốn đánh hắn.

Được hôn rồi, Dạ Kinh Đường cũng không ý kiến, lập tức nghiêm túc sao chép công văn.

Thư án bằng gỗ trinh nam có màu vàng kim nhạt, trước trang giấy là bút và nghiên mực, giai nhân áo trắng mỹ mạo như tiên ngồi trên bàn, đường mông hoàn mỹ ẩn hiện bên tay phải Dạ Kinh Đường, tạm thời không tính viết đẹp hay không đẹp, cảnh tượng này đúng là khiến cho người ngoài thèm khát.

Dạ Kinh Đường vì hoàn thành nhiệm vụ cũng không có nhìn loạn núi cao eo thon bên cạnh, nghiêm túc sao chép...

Vừa mới sao chép bốn năm chữ, một cây thước đè lấy cổ tay hắn.

Dạ Kinh Đường dừng bút, cẩn thận nhìn một chút, chữ viết nắn nót, ngước mắt nói:

"Có vấn đề?"

"Đưa tay ra trước."

"Ây..."

Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ gật đầu, duỗi tay ra.

Ba ~

Tuyền Cơ Chân Nhân ra vẻ sư trưởng đoan trang văn tĩnh, vỗ nhẹ vào trong lòng bàn tay, sau đó dùng thước chỉ chữ viết:

"Đường nét lơ lỏng, không hình không vận, nét chữ này của ngươi giống như bến tàu Dương Quan, nhìn có vũ có lực, tướng mạo đoan chính, thật ra bên trong không có một chút môn đạo nào, có thể nói là không chuyên tâm."

Dạ Kinh Đường xuất thân võ phu tiêu cục, chữ viết có thể khiến người ta xem hiểu đã là người tài cao ở Lương Châu, đâu có nghiên cứu mấy cái này, hắn dò hỏi:

"Làm sao mới được tính là có hình có dạng?"

Tuyền Cơ Chân Nhân xoay trang giấy lại, nâng bút tùy ý viết bốn chữ 'Xuân khuê khó nhịn', đầu bút lông nhẹ nhàng di chuyển, đặt bút ngừng bút ưu nhã thong dong, chưa nói viết chữ, chỉ nhìn động tác và thần thái cũng thấy cảnh đẹp ý vui.

Đợi đến khi viết xong bốn chữ, Dạ Kinh Đường quan sát tỉ mỉ, mặc dù năng lực bình phẩm không cao nhưng vẫn có thể nhìn ra được nhất bút nhất hoạ tự nhiên mà thành, nhìn toàn thể thậm chí cảm nhận được tao khí, gặp chữ như gặp người.

Dạ Kinh Đường quan sát một lát, trong lòng cảm thấy giống như hiện tại Dương Quan nhìn hắn, trong lòng cảm thấy khác nhau một trời một vực.

Hắn dò hỏi:

"Đây là công phu nước chảy đá mòn, chưa mất mấy năm thì sợ là ta khó mà luyện ra được."

"Mấy năm?"

Tuyền Cơ Chân Nhân hơi buồn cười:

"Cho ngươi mười năm, ngươi có thể luyện ra được bảy phần bản lĩnh này thì coi như ngươi ngộ tính tốt."

Dạ Kinh Đường không tin lắm, dù sao viết chữ giống như luyện võ, đều là công phu thật, muốn tự thành một phái thì khó nhưng muốn trông mèo vẽ hổ làm giống như vậy thì chỉ cần chịu được cực khổ là ổn.

Hắn suy nghĩ một chút, nói:

"Cô viết lần nữa cho ta xem một chút."

Tuyền Cơ Chân Nhân cũng coi như một lão sư tốt, lại nhất bút viết bốn chữ 'Bút tẩu long xà', lần này đầu bút lông hoàn toàn thay đổi, chữ như ngân câu thiết họa, nét chữ cứng cáp, nhất bút nhất hoạ đều giống như mang theo kiếm khí lăng lệ, hai chữ long xà như muốn nhảy ra từ trong giấy.

Tuyền Cơ Chân Nhân viết xong, hài lòng gật đầu, đưa bút cho Dạ Kinh Đường:

"Biết ngươi học công phu nhanh, nếu ngươi nhìn một lần mà có thể trông mèo vẽ hổ, vẽ được giống bảy phần, ta sẽ cho ngươi xem cái quần hôm qua vi sư mới mua."

? !

Chương 1006 - Nhìn Đủ Chưa

Chương 1006. Nhìn Đủ Chưa

Dạ Kinh Đường đối mặt với phần thưởng không thể bỏ qua này, áp lực tăng vọt.

Dạ Kinh Đường hít một hơi thật sâu, dẹp yên tạp niệm sau đó cầm bút, nhắm mắt bắt đầu diễn luyện.

Bàn về trình độ thi hoạ, Dạ Kinh Đường cũng không bằng Hổ Nữu, không có nhiều năm để tích lũy kinh nghiệm, không thể làm đến mức hạ bút như thần.

Nhưng biết viết và viết giống là hai việc khác nhau.

Bây giờ thứ Dạ Kinh Đường muốn làm không phải là viết ra phong cách của mình mà là vẽ lại chữ của Tuyền Cơ Chân Nhân.

Chuyện này có thể dựa vào kỹ xảo, nếu xem bút như binh khí, chữ viết chính là chiêu thức đánh ra để lại vết cắt trên giấy, như vậy thì chuyện này không khó với Dạ Kinh Đường.

Trước mặt có vết tích, hắn chỉ cần nghĩ ra phương pháp tối ưu có thể để lại dấu vết như thế này, sau đó lấy thủ pháp tinh chuẩn nhất phục khắc ra là được.

Phương pháp luyện chữ này của Dạ Kinh Đường, nếu là võ học thì là hàng nhái, thứ hắn viết không được tính là viết ra mà là 'vẽ' ra , là đi sai đường.

Cũng không thể nói biện pháp này không được, bởi vì võ học chỉ cầu tương tự, có thể luyện thành hình thức, chữ viết hoàn toàn tương tự thì không giống, tối đa là luyện thành máy in hình người

chứ không có phong cách của mình.

Tuyền Cơ Chân Nhân ngồi bên cạnh chờ đợi, nhìn thấy Dạ Kinh Đường ngồi nghiêm chỉnh, nhắm mắt thật lâu giống như ngủ thiếp đi, hoàn toàn không có ý hạ bút.

Nàng hơi nghiêng đầu, trêu chọc:

"Không được thì thôi, vi sư cũng không chê cười ngươi, cùng lắm chỉ đánh tay mà thôi."

Dạ Kinh Đường không phản ứng chút nào, trong đầu nhanh chóng phá giải nhất bút nhất hoạ, tìm kiếm cường độ động tác thích hợp nhất cộng thêm động tác vừa rồi của Tuyền Cơ Chân Nhân, từng bước kết hợp lại với nhau.

Thời gian trôi qua rất nhanh, khi Tuyền Cơ Chân Nhân sắp chờ không nổi nữa, muốn đưa tay lắc thì Dạ Kinh Đường mở mắt ra, tay trái phất tay áo, tay phải cầm bút chấm vào trong nghiên mực một hồi, sau đó viết lên trang giấy trắng noãn:

‘Không gì hơn cái này’.

Động tác tay của Dạ Kinh Đường chắc chắn không vân đạm phong khinh, hạ bút thành văn như Tuyền Cơ Chân Nhân, thân thể hơi căng cứng nhưng cũng ổn.

Tuyền Cơ Chân Nhân thấy bút đầu tiên hạ xuống thì hơi nhíu mày, cảm thấy không thích hợp.

Chờ bốn chữ được viết xong, đôi mắt hoa đào xinh đẹp mở to mấy phần.

Về phần chữ viết đẹp hay xấu thì cũng không cần nhiều lời, so với bốn chữ 'Bút tẩu long xà' bên cạnh giống như là cùng một người viết ra, bút họa giống đến mức không thể nhìn ra được là do hai người khác nhau viết.

Bút họa cũng duy trì phong cách chính, có lẽ bản thân Tuyền Cơ Chân Nhân có thể cảm nhận ra sự khác biệt, nhưng đổi lại người khác chắc chắn không thể nào phân biệt thật giả.

Dạ Kinh Đường chỉ viết bốn chữ còn mệt hơn suy nghĩ mấy canh giờ, nhưng mà cảm giác thành tựu rất cao, cầm trang giấy so sánh cẩn thận sau đó đưa cho Tuyền Cơ Chân Nhân:

"Ừm? Cái này tính là đẹp hay xấu?"

Viết giống y như đúc, không thể đánh giá đẹp xấu.

Tuyền Cơ Chân Nhân cầm lấy trang giấy dò xét hồi lâu, sau đó lại nhìn Dạ Kinh Đường:

"Ừm... chữ ngươi viết quá đại tài tiểu dụng, hơn nữa đi ngược lại khái niệm thư pháp. Cho dù ngươi viết hoàn toàn tương tự cũng chỉ là bắt chước tiền nhân, không biết nội hàm trong đó thì vĩnh viễn không thành đại gia khai tông lập phái..."

Dạ Kinh Đường chỉ là một võ phu, lại không muốn dựa vào thư hoạ lưu danh sử sách, có thể giữ chút thể diện là được rồi, dựa lưng vào ghế đáp:

"Cô có chịu hay không."

Tuyền Cơ Chân Nhân á khẩu không trả lời được, có thể viết giống nàng như đúc, kéo ra ngoài ít nhất cũng có thể đánh bại chín mươi phần trăm văn nhân trong kinh thành, văn vô đệ nhất, mười phần trăm còn lại cũng không dám nói có thể thắng hắn, cái này ai nhìn cũng sẽ nói chữ đẹp.

Dạ Kinh Đường thấy Thủy Thủy không nói lời nào, nở một nụ cười, nhấc tay vịn eo thon kéo Thủy Thủy tới trước mặt.

Chính Tuyền Cơ Chân Nhân đào hố, cắn răng cũng phải lấp, cẩn thận để trang giấy qua một bên, thuận miệng nói:

"Ngươi như vậy không cảm thấy không được nhã nhặn hay sao?"

"Có chơi có chịu, cũng không thể lật lọng."

Tuyền Cơ Chân Nhân không chạy thoát, cũng không có lộ ra vẻ tiểu nữ nhi nhát gan, chỉ giống như thư hương mỹ nhân chống bàn xem chữ.

Váy hồng mai bị kéo lên một chút, bắp chân trắng nõn lập tức hiện ra dưới ánh nến.

Dạ Kinh Đường xác định Thủy Thủy không đạp hắn cũng không có lộ ra biểu cảm khác thường, chỉ mượn ánh nến quan sát giống như đang quan sát mỹ ngọc hoàn mỹ.

Không lâu sau, nơ con bướm thuần trắng triệt để đập vào mi mắt, vải vóc kín kẽ, tia sáng trong phòng như rực rỡ thêm mấy phần.

Dạ Kinh Đường giương mắt nhìn một chút, phát hiện gương mặt Tuyền Cơ Chân Nhân hơi đỏ, chỉ là bị vẻ đỏ khi say rượu che giấu.

Tuyền Cơ Chân Nhân bề ngoài phóng khoáng nhưng trong lòng cũng gợn sóng, tùy ý quan sát chữ viết, chờ một lát nói khẽ:

"Nhìn đủ chưa?"

Còn chưa nói hết lời thì Tuyền Cơ Chân Nhân phát hiện mông có chút lỏng lẻo, ánh mắt đột biến, lập tức ấn váy trắng nhưng vẫn có thứ gì đó bị rút ra.

Chương 1007 - Hay Là Đổi Bộ Y Phục Khác Đi

Chương 1007. Hay Là Đổi Bộ Y Phục Khác Đi

Dạ Kinh Đường bị đạp ra đập vào ghế dựa, tay để phía sau, nghiêm túc nói:

"Đủ rồi đủ rồi, cứ như vậy đi..."

Xoẹt.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trong phòng.

Tuyền Cơ Chân Nhân sắc mặt lạnh như băng, giống như băng sơn tiên tử bị chọc tức, ba thước thanh phong kề cổ Dạ Kinh Đường.

"Trả lại cho ta."

Dạ Kinh Đường cảm thấy Thủy Thủy rất dữ nhưng vẫn lắc đầu một cái:

"Mai ta mua cho cô bộ mới xem như bồi thường, cái này bị tay ta làm bẩn rồi..."

"Ngươi có trả hay không?"

Tuyền Cơ Chân Nhân ánh mắt lạnh lẽo, thoạt nhìn là định đứng dậy cướp lại.

Nhưng nàng còn chưa có động thủ đã phát hiện bên ngoài viện có tiếng bước chân dày đặc, còn có tiếng nói vang lên:

"Thái Hậu Nương Nương đại giá quang lâm, tiểu nhân không tiếp đón từ xa..."

"Không cần khách khí như vậy, bản cung đêm hôm rảnh rỗi ra ngoài một chút. Vân Ly, Lục di ngươi có ở nhà không?"

"Mới nãy còn ở vườn hoa, sao không thấy nữa. Kinh Đường ca ca, Thái Hậu Nương Nương tới..."

Biểu cảm lạnh như băng của Tuyền Cơ Chân Nhân cứng đờ, trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường một cái sau đó nhanh chóng thu kiếm lại, im lặng nhảy từ cửa sổ ra, xuất hiện cạnh tường, cất tiếng:

"Sao đi ra ngoài mà không cho ta biết, ta đi đón người."

"Bản cung đột nhiên muốn đi, vừa nói với Ly Nhân xong... sao ngươi không xuống đây?"

"À, trên này mát hơn..."

"Mát hơn?"

Dạ Kinh Đường cũng không ngờ Thái Hậu Nương Nương sẽ tới, nhanh chóng đứng dậy cất miếng vải màu trắng lại, chỉnh trang y phục đi ra ngoài, đi được hai bước lại vội vàng quay đầu cất mấy tác phẩm 'Xuân khuê khó nhịn' vào.

Thái Hậu bỗng nhiên đến nhà, Tam Nương và Phạm Thanh Hòa đều từ trong phòng đi ra.

Tuyền Cơ Chân Nhân nhẹ nhàng đáp xuống, mặc dù trạng thái giống như ngày xưa nhưng tư thế thục nhã hơn nhiều, nhìn như không dám dạng chân quá lớn.

Dạ Kinh Đường từ thư phòng bước ra, có thể là sợ bị đánh nên cũng không dám nhìn Lục tiên tử, đi tới trước mặt chắp tay thi lễ:

"Thái Hậu Nương Nương."

Thái Hậu Nương Nương dẫn theo Hồng Ngọc đứng ở trong viện, dáng vẻ cực kỳ ung dung, nhìn thấy Dạ Kinh Đường cũng không lộ ra quá nhiều biểu cảm, chỉ quan sát một hồi rồi hỏi:

"Chim Chim đâu? Nghe nói nó thích ăn gà quay, vừa rồi ta sai Hồng Ngọc mua một con, coi như quà mừng ngươi phong tước, ngươi đừng chê."

Dạ Kinh Đường sao lại không hiểu tâm ý của Thái Hậu Nương Nương, cũng không chê, cầm lấy gà quay đảo mắt tìm kiếm, kết quả phát hiện Chim Chim bị ném ra cửa sổ lúc nãy đang ngồi xổm trên tường rào đưa lưng về phía mọi người, nhìn dáng vẻ còn đang hờn dỗi.

Dạ Kinh Đường có chút bất đắc dĩ, kêu Vân Ly đi an ủi Chim Chim, còn hắn dẫn Thái Hậu đến phòng khách.

Thái Hậu Nương Nương chạy tới nhà Dạ Kinh Đường, mặc dù không nói rõ nhưng trong lòng đúng là cảm thấy giống như tham quan hỷ phòng, không muốn vào phòng ngồi, kéo tay Tam Nương đi lòng vòng trong sân quan sát.

Tam Nương có vóc dáng tương đương Thái Hậu Nương Nương, đều là dáng người hình hồ lô, nở nang động lòng người, bên ngoài nhìn giống như hoa tỷ muội, chỉ ôm mới phát hiện được điểm khác nhau, một người tập võ lâu dài rất co dãn, một người thì rất mềm.

Tuyền Cơ Chân Nhân đi dạo với nàng, thoạt nhìn như Lục tiên tử ôm Đoàn Tụ Kiếm dò xét trái phải, mà Phạm Thanh Hòa phát hiện hôm nay yêu nữ có chút yên tĩnh, trong lòng cảm thấy kỳ quái, vẫn luôn lén quan sát, còn lặng lẽ đi tới trước mặt thầm nghĩ:

"Yêu nữ, có phải ngươi tới ngày hành kinh rồi không?"

"Uống nhiều quá thôi."

Mấy người nhàn nhã tản bộ, một hồi sau cũng dạo quanh một vòng căn nhà, Thái Hậu Nương Nương còn tới thư phòng quan sát, phát hiện 'Tiểu Phiến Mãi Kê Đồ' của nàng được treo ở chính giữa, trong lòng hài lòng khó tả, sau đó lại đến Tây Sương quan sát.

Vừa rồi Bùi Tương Quân và Phạm Thanh Hòa kiểm tra đồ của nhau, không có thời gian dọn dẹp, tất cả mọi thứ đều được đặt trên bàn.

Thái Hậu Nương Nương tùy tiện xem, lúc đầu không muốn đi vào nhưng nhìn thấy một vật trên bàn thì hơi sững người, lại cất bước đi tới.

Bên cạnh, sắc mặt Tam Nương có chút cứng đờ, thấy Thái Hậu Nương Nương nhìn thấy đồ trang trí của nàng thì vội vàng nháy mắt với Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường cũng muốn cản một chút, kết quả phát hiện Thái Hậu Nương Nương đi thẳng tới trước bàn nhỏ, cầm một cây trâm có gắn hạt châu lên xem xét, vẻ mặt trở nên có chút hoảng hốt.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này thì lập tức hiểu được cây trâm này là ai chôn.

Mặc dù hơi bất ngờ nhưng ngẫm lại cũng hợp tình hợp lí, hắn nhìn Thái Hậu Nương Nương một chút, nhỏ giọng nói:

"Trước kia ta nhặt được ở trong cung."

Thái Hậu Nương Nương nhìn thấy trâm cài tóc đeo khi còn nhỏ, khi tiến cung thì chôn dưới cây ngân hạnh để cầu phúc, trong lòng liên tục dao động.

Mặc dù không biết tại sao cây trâm chôn dưới tàng cây lại xuất

hiện ở trong tay Dạ Kinh Đường nhưng cho dù là nguyên nhân nào thì đối với nàng cũng là cây lão gia hiển linh, hoặc có thể nói là trời định.

Thái Hậu Nương Nương vuốt ve cây trâm mấy lần, mở miệng nói:

"Cây trâm này thiết kế ở Giang Châu, nói là hiếm thấy, có thể tặng cho bản cung hay không?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy Thái Hậu muốn tự mình tâm sự chuyện cây trâm với hắn lập tức gật đầu.

Sau khi đi ra khỏi cửa phòng, thấy bên ngoài đèn đuốc chói lọi, Dạ Kinh Đường mở miệng nói:

"Bên ngoài thật náo nhiệt, người muốn đi dạo phố không?"

Vừa nói dứt câu, Dạ Kinh Đường chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Dư quang nhìn lại có thể thấy được Lục đại tiên tử ôm Đoàn Tụ Kiếm, ánh mắt rất nguy hiểm, vội vàng nói thêm:

"Lục tiên tử, hay là cô đi đổi bộ y phục khác đi? Ăn mặc như vậy ra đường chắc chắn sẽ thu hút ánh mắt của rất nhiều người."

Lúc này, Tuyền Cơ Chân Nhân mới hài lòng quay người đi ra khỏi Trúc viện...

Chương 1008 - Đi Đi!

Chương 1008: Đi Đi!

Phía đông thành Vân An, Trấn Quan Đầu.

Lộc cộc, lộc cộc...

Sáu con khoái mã từ quan đạo phi nước đại mà đến, dưới bóng đêm yểm hộ tiến vào trấn nhỏ, dừng ở trước khách đối diện xa mã hành trong trấn.

Tào A Ninh phong trần mệt mỏi, trở lại nơi hắn đã thăng trầm cả nửa đời, không khỏi thở dài trong lòng, quay người xuống ngựa, ra hiệu cho xe ngựa ở phía đối diện:

“Chỗ này trước kia là sản nghiệp trong bóng tối của Yến vương thế tử, Huyết Bồ Đề ám sát Tĩnh vương thất bại, nên trốn ở đây ẩn thân dưỡng thương. Về sau Huyết Bồ Đề không biết có phải đầu bị ngựa đá hay không, chạy tới ám sát Dạ Kinh Đường, chết cũng xem như là một anh hùng..."

Hứa Thiên Ứng đi bên cạnh, chỉ về phía núi Ngọc Đàm ở cuối tầm nhìn:

"Nơi đó chính là Ngọc Đàm sơn trang, sư phụ ta và Đẳng Thiên Hữu cùng những cao thủ khác âm mưu ám sát Nữ Đế, kết quả bị Dạ Kinh Đường một mình ngăn cản, bọn họ đều chết dưới tay hắn. Bây giờ không biết hài cốt được chôn ở đâu…”

Giả Thắng Tử do sáu người cầm đầu, là môn khách của Tả Hiền Vương, bản thân cũng coi như là trí tướng hữu dũng hữu mưu, nhưng trên đường đi nghe hai người kể lại chiến tích hoành

tráng của Dạ Đại Diêm Vương, sau khi đi tới Vân An, thậm chí đều cảm thấy có chút bước nửa chân xuống mồ.

Suy cho cùng, so với những kiêu hùng đứng đầu như Tiệt Vân, Tư Mã Bạt, Đoạn Thanh Tịch, thì hắn cũng chẳng là gì cả, nếu đến ám sát Dạ Kinh Đường, đây không phải là muốn chết sao.

Giả Thắng Tử tuy rằng trung thành và tận tâm với Tả Hiền Vương, nhưng dù có trung thành đến đâu cũng không thể đi chết một cách vô ích, hắn liếc mắt nhìn thành trì Dư Huy ở phương xa, mở miệng nói:

"Nhân vật Dạ Kinh Đường này không phải kẻ mà chúng ta có thể đối phó, chỉ cần sơ sẩy một chút chính là chết không toàn thây. Các ngươi chớ hành sự lỗ mãng, đặc biệt là Thiên Ứng ngươi, thù giết sư lớn hơn nữa cũng phải biết ẩn nhẫn, người mất rồi thì cái gì cũng không có."

Hứa Thiên Ứng hơi gật đầu: "Giả lão yên tâm, ta tự có chừng mực."

Giả Thắng Tử lần đầu đến kinh thành, chờ sau khi vào khách điếm, hắn đứng ở cửa sổ nhìn Vân An phương xa, lại nói: "Đây là địa bàn của Đại Ngụy, không biết có bao nhiêu tai mắt trong các phố phường, tên gõ mõ cầm canh phía trước, có khả năng chính là thủ hạ tai mắt của Dạ Kinh Đường, chúng ta cần phải cẩn thận."

Tào A Ninh nghiêm túc gật đầu: "Hiểu rồi."

"Đội ngũ triều đình, ngày mốt có thể đến nơi này, chúng ta là quân tiên phong, nhiệm vụ đầu tiên chính là thăm dò rõ hướng đi của Dạ Kinh Đường. A Ninh, xuất thân của ngươi là ám vệ, hẳn là biết rõ địa hình của Vân An và quan trường, việc này giao cho ngươi đi làm..."

Tào A Ninh nghiêm túc nói: "Dạ Kinh Đường tai mắt thông

thần, nghe nói trong bán kính nửa dặm mọi thứ đều có thể nhìn thấy toàn cảnh, ta không dám liều lĩnh đến gần, nhưng nếu ta chỉ cần nắm được diễn biến chung thì chắc cũng không khó. Sau khi tìm được người, triều đình bên kia chuẩn bị xử trí như thế nào?”

Giả Thắng Tử ngồi xuống bên cạnh trà án, khẽ vuốt râu nói: "Thị lang Lý Tự khinh thường môn khách giang hồ như ta, coi ta như vật tiêu dùng, chỉ sắp xếp đồ đạc, không nhắc tới những thứ khác, cụ thể nên đối phó như thế nào, lão phu cũng không rõ ràng lắm.”

"Lý Tự xem thường người, chúng ta không cần phải tự tìm chết, có thể tìm ra tin tức thì tìm không thì thôi, nếu như tin tức có sai thì chúng ta cứ việc chạy trốn, đến lúc đó sự việc bại, tội trạng này cũng không tính là trên đầu chúng ta."

Tào A Ninh nghe thấy điều này, trong lòng không khỏi khó xử, dù sao Giả Thắng Tử không tiến vào được tầng phụ tá, hắn cũng không có cách nào thu được bố cục cụ thể của cao tầng Bắc Lương, sau này nếu Nữ Đế ghi sổ công lao, hắn cũng chẳng có phần nào trong đó.

Tào A Ninh hơi cân nhắc một chút, cảm thấy vẫn phải bày ra chút năng lực, làm cho Lý Tự nhận ra tầm quan trọng của sáu người bọn họ, lập tức mở miệng nói:

"Ta biết rõ kinh thành như lòng bàn tay, trên tay còn nắm nhược điểm của mấy tiểu lại, ta đi tìm hiểu tin tức trước, nếu có tình huống, kịp thời báo cáo cho Giả lão. ”

"Đi đi, nhớ phải cẩn thận."

Dọc theo hai bên bờ sông đèn đuốc rực rỡ, từng chiếc thuyền hoa nhỏ theo dòng sông Nam Huân ngược dòng mà lên, xuyên qua từng cây cầu vòm đá trắng.

Trong thuyền hoa bày mâm trà trái cây, thiếu phụ thiếu nữ quần áo tươi đẹp ngồi vây quanh, chơi đùa với "Tửu Trù Lệnh" thịnh hành ở kinh thành.

Ý nghĩa chung là trên gậy tre có ghi nhiều yêu cầu khác nhau, người lắc gậy phải thực hiện theo phương thức trên, nếu thực hiện không thành công sẽ bị phạt rượu.

Loại cách chơi này có mặn mà, xưa nay là ca hát nhảy múa ngâm, thơ tác phú và những chuyện phong nhã khác, mà mặn không cần nói cũng biết, trên ký tên viết "đẩy dưa hấu tại chỗ" đều coi như bảo thủ.

Chương 1009 - Giúp Sưởi Ấm

Chương 1009. Giúp Sưởi Ấm

Thái hậu nương nương ở đây, còn có một tiểu cô nương như Vân Ly ở đây, các cô nương chơi không có hoa như vậy, nhưng vẫn không tính là hàm súc, đứng dậy nhảy múa hoặc trả lời vấn đề xấu hổ gì đó, trên cơ bản ai cũng mặt đỏ tai hồng.

Trong thuyền ngồi thái hậu, Tuyền Cơ chân nhân, Tam Nương, Phạm Thanh Hòa, Tiểu Vân Ly, còn có Hồng Ngọc Tú Hà Bình nhi và các nha hoàn khác, đừng nói ngồi vào cùng uống, chỉ là ở bên cạnh nhìn cũng đẹp mắt.

Nhưng Dạ Kinh Đường có mối quan hệ đặc biệt với các cô nương, thật sự ngồi vào, chơi đùa còn có thể làm đạo cụ, chơi tố quả thật không dễ nắm chắc quy mô, vì thế chỉ là ở phía sau chống thuyền, nghe tiếng cười nói vui vẻ bên trong.

Mà chim chim hiển nhiên không hiểu những chuyện này, đứng trên cột giả làm chim ưng, thỉnh thoảng kêu lên chít chít hai tiếng, đại khái là thấy Dạ Kinh Đường cũng bị đuổi ra ngoài, đang vui sướng khi người gặp họa.

Thuyền hoa dọc theo bờ sông phồn hoa xuyên qua kinh thành, đến khu vực Văn Đức Kiều, màn đêm càng trở nên tối hơn.

Thái hậu nương nương vốn định dùng thuyền quay về, nghỉ đêm ở nhà Dạ Kinh Đường, nhưng Thái hậu triều đình ngủ đêm trong nhà thần tử, truyền ra ngoài cũng không phải đơn giản chỉ là cả thành ồn ào như vậy, mấy ngàn năm sau phỏng chừng đều có người cân nhắc, Ngụy thái hậu đêm đó rốt cuộc đã làm gì với Vũ An công.

Vì lo cho hậu thế, thái hậu xuống thuyền trở về kinh thành sau khi thuyền đến gần Văn Đức Kiều, vẫn là không nỡ xuống thuyền, quay trở về hoàng thành. Dạ Kinh Đường tự nhiên là xung phong đảm nhiệm hộ vệ, hộ tống Thái hậu nương nương hồi cung.

Tuyết đã không biết khi nào đã ngừng rơi, thời tiết ban đêm ngược lại càng lạnh hơn vài phần.

Trên con đường bên ngoài tường cung nguy nga, Dạ Kinh Đường tay ấn đao thắt lưng đi phía sau nửa bước, nhìn ánh sáng rực rỡ của thành trì.

Thái hậu hơi say, trên vai khoác áo choàng đỏ, vì có hộ vệ Hồng Ngọc và Hắc Nha hộ vệ đi theo, nên dọc đường không tốt lắm, chỉ là một mình "ừ hừ hừ" hát khúc, trong tay còn vuốt ve một cây trâm.

Dạ Kinh Đường mắt thấy đã đến phụ cận hoàng thành, hắn cảm thấy Thái hậu nương nương đến vào lúc tối muộn nên không thể để người ta quay về mà không sưởi ấm tay, nên quay người nói:

"Hồng Ngọc, ngươi mang theo hộ vệ về cung thành trước, để Dương Lan chuẩn bị bộ liễn nghênh đón. Thái hậu nương nương uống chút rượu, đi trở về thân thể không chịu nổi.”

"À."

Hồng Ngọc đương nhiên là nói gì nghe nấy, ôm chim chim chạy về phía Dương môn.

Mà mấy cao thủ Hắc Nha hộ, tự nhận đi theo Dạ đại nhân, hoàn toàn là làm vật trang sức được Dạ đại nhân bảo hộ, lập tức đều hộ vệ Hồng Ngọc.

Thái hậu nương nương vốn còn rất nhàn nhã, nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lập tức hoảng hốt, dừng lại hừ xướng, muốn vùi đầu

bước nhanh đuổi theo.

Nhưng vừa mới đi ra một bước, trước mặt liền ngang ra một cánh tay, chặn đường đi.

Thái hậu nương nương thân hình hơi dừng lại, nhanh chóng bày ra khí thái mẫu nghi thiên hạ, giương mắt nhìn công tử tuấn tiếu bên cạnh:

"Ngươi làm càn."

Ngữ khí rất hung dữ, nhưng thanh âm không lớn, thoạt nhìn chỉ như hổ giấy.

Dạ Kinh Đường ngăn trở trước mặt, cúi đầu đánh giá hai má ửng đỏ, mỉm cười nói:

"Tay nương nương có lạnh hay không, ta giúp ngươi sưởi ấm nhé?"

Thái hậu nương nương có chút hoảng hốt, giấu tay ở sau thắt lưng, nghiêm túc nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi lại to gan làm bậy như vậy, bổn cung sẽ gọi người tới thật, ngươi đừng tưởng rằng bổn cung không dám."

Dạ Kinh Đường không sợ chút nào, kéo Thái hậu nương nương lại, cầm bàn tay nhỏ bé mười ngón đan vào nhau, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Thái hậu nương nương có chút ảo não, hơi tránh được một chút, phát hiện giãy thoát không thoát, đành tùy hắn đi, ngược lại nghiêm túc nói:

"Dạ Kinh Đường, ngươi thành thật khai báo, trâm của bổn cung, ngươi lấy từ đâu ra? "

Dạ Kinh Đường cười nói:

"Trước khi lâm chung nghĩa phụ ta nói cho ta biết, nói tổ sư gia ở cuối triều tiền triều, đem Dục Hỏa Đồ chôn dưới cây bạch quả. Ta chạy đi đào, kết quả không tìm được, ngược lại đào ra một cây trâm, ta lúc ấy còn tưởng rằng phi tử nào đó chôn, không nghĩ tới là Thái hậu nương nương…"

Thái hậu nương nương nghĩ chuyện này cả một buổi tối, nàng hừ nhẹ nói: "Trâm kia là trâm boone cung đeo khi còn bé, vốn định gặp được người vừa ý sẽ đưa ra ngoài làm tín vật định tình, về sau thủ tiết, mới chôn... Ngươi tự mình đào ra, có biết đã phạm tội gì không?"

Tội lỗi gì?

Dạ Kinh Đường quay đầu lại, suy nghĩ một chút nói: "Nếu ta đã đào trâm, nhất định là phải bổ sung chỗ trống cho ý trung nhân..."

"Ngươi nghĩ hay lắm."

Thái hậu chỉ muốn nói cho Dạ Kinh Đường biết lai lịch của chiếc trâm mà thôi, sau khi nói xong, bởi vì trên đường cái nắm tay quá khẩn trương, muốn rút tay nhanh trở về.

Dạ Kinh Đường thấy vậy đương nhiên là lôi kéo không buông.

Thái hậu nương nương cũng không có biện pháp, chỉ có thể lui mà cầu thứ hai nói: "Dạ Kinh Đường, ở tuyết sơn, bổn cung là thấy tay ngươi đông đỏ, mới giúp ngươi ấm áp, kết quả ngươi ngược lại tốt, không cảm động cũng được, còn ỷ lại vào bổn cung. Sớm biết như thế, bổn cung không nên quan tâm đến ngươi."

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười, nắm bàn tay nhỏ bé đặt vào trong ngực mình:

"Ta cũng không nói để cho Thái hậu nương nương làm ấm tay,

là giúp ngươi sưởi ấm, tri ân báo đáp mà."

Chương 1010 - Chúc Mừng

Chương 1010. Chúc Mừng

Thái hậu nương nương lại không thể sờ sờ, cũng không cảm thấy ấm tay có ý tứ.

Nàng muốn rút tay ra, nhưng tay giật giật, lại phát hiện trong ngực Dạ Kinh Đường còn cất khăn tay.

Vải khăn tay mềm mại đến cực điểm, hình như vẫn là nữ nhân dùng...

Thái hậu nương nương cũng không phải ghen, chính là tò mò ai tặng khăn tay, muốn rút ra xem một chút.

Dạ Kinh Đường cất một miếng vải nhỏ, cũng không có cảm giác gì đặc biệt, chờ Thái hậu nương nương chuẩn bị lấy ra, mới đột nhiên nhớ tới, chợt nhớ ra mình vội vàng đi ra ngoài, khoác lên người hắn một thứ gì đó rất khủng khiếp.

Dạ Kinh Đường biểu tình cứng đờ, mắt thấy thân bại danh liệt, không cần suy nghĩ lập tức cúi đầu tiến về phía đôi môi đỏ mọng.

Thái hậu nương nương không kịp đề phòng, hai tròng mắt khẽ giương, vội vàng né tránh:

"Hở? ! Ngươi… ô!"

Dạ Kinh Đường ôm thắt lưng cúi đầu chặn lời nói, ôm Thái hậu nương nương hai chân rời khỏi mặt đất.

Thái hậu nương nương trực tiếp mơ hồ, mới đầu còn muốn phản kháng, cuối cùng phát hiện phản kháng không được, biến

thành thuận theo, sau đó đầu óc choáng váng, cũng không biết chịu đựng bao lâu, Dạ Kinh Đường mới buông tay.

"Phi phi phi…"

Thái hậu nương nương một lần nữa rơi xuống đất, sắc mặt đỏ bừng vừa tức giận, không nói khăn tay, mình ở đâu cũng sắp quên, trừng mắt nhìn Dạ Kinh Đường một cái, cúi đầu đi nhanh về phía cửa thành.

Dạ Kinh Đường âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sợ dọa đến thái hậu nương nương, cũng không đuổi theo, chỉ là đi theo phía sau chậm rãi đi, đợi đến phụ cận cửa thành, đám người Hồng Ngọc xuất hiện trong tầm mắt, mới dừng chân mở miệng:

"Thái hậu nương nương nghỉ ngơi sớm một chút, ti chức cáo từ trước. "

Thái hậu nương nương cắn răng khôi phục dáng vẻ tự nhiên, nhưng đầu óc vẫn có chút mơ màng, cũng không dám dừng lại, sau khi bước lên con đường, làm ra bộ dáng không chịu nổi tửu lực, đỡ trán giả say, bị nâng vào cung thành...

Chờ trở lại Thiên Thủy Kiều, bóng đêm đã tối.

Các cửa hàng đều đã đóng cửa, trên mặt đường trống rỗng, duy chỉ có tiêu cục còn thắp đèn đuốc.

Dạ Kinh Đường õng con chim béo trên lưng, ngươi một câu ta hừ hừ rầm rầm, khi đi qua cửa trước tiêu cục, có thể thấy Được Trần Bưu và Dương Triều ngồi dưới mái hiên, ở giữa đặt bàn rượu.

Dương Quan hôm nay chạy tới tặng lễ, thế nhưng cũng mặt dày mày dạn ngồi trên băng ghế nhỏ, uống sắc mặt đỏ bừng, nghe Dương Triều kể:

"Đi tới bãi xương hoang kia, bang chủ Hắc Kỳ bang, mang theo hai ba người tới đòi tiền, Xà Long tửu lượng tốt nước tiểu cũng nhiều, nửa đường chạy đi nhà xí, trực tiếp đụng phải hắn, các ngươi đoán xem như thế nào?"

"Thế nào rồi?"

"Tân lâu la dẫn đầu kia đi tới chém một đao vào cổ. Nghe một tiếng uỵch, Xà Long sợ hãi không dám đi tiểu. Hắn buông chim sẻ trong ra, sờ vào cổ nó, may mà không có chuyện gì xảy ra cả..."

"Khá lắm..."

Dạ Kinh Đường ở bên ngoài nghe hai câu, có chút buồn cười, cũng muốn đi vào góp vui.

Nhưng Phạm cô nương định ra quy củ, mỗi ngày ít nhất điều trị một lần, nói lung tung một hồi sẽ bớt điều trị một lát, nếu nói chuyện lâu thì là ngày mai, vì thế vẫn là đè xúc động muốn tán gẫu xuống, đi tới.

Mây tàn che trăng, mặt đường đen kịt một mảnh, chỉ có dưới đèn lồng của một số cửa hàng có chút sáng ngời, Dạ Kinh Đường đi đến chỗ tối, thấy chim chim tự mình bay trở về, vốn còn muốn đem vải nơ màu trắng lấy ra xem, nhưng tay vừa mới bỏ vào trong ngực, vành tai lại vừa động.

Hô ~

Mặt đường gần như tĩnh mịch, nhìn như không có bất kỳ vật sống nào, nhưng mơ hồ lại có thể nghe được tiếng hơi thở yếu ớt.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường hơi ngưng tụ, tay hời hợt đặt lên chuôi đao.

Kết quả chưa từng nghĩ tới, đao khách nhanh nhất thế gian như hắn còn chưa kịp ra tay, một giọng nói vang lên từ trong cửa

sổ cửa hàng lương thực:

"Đừng đừng đừng, là ta..."

Dạ Kinh Đường sửng sốt, buông chuôi đao ra, đi ra bên ngoài cửa hàng lương thực, chú ý xung quanh gió thổi cỏ lay, hỏi: "Đội sứ giả ngày mốt mới đến, sao hôm nay ngươi đã có mặt ở đây?"

Tào A Ninh không biết các cao thủ của triều đình Bắc Lương đã đến hay chưa, cũng không công khai lộ mặt, mà nói qua cửa sổ: “Sáu người Tả Hiền Vương phái đến đã bị triều đình Bắc Lương dùng làm con tốt,để ta đi trước thăm dò tình báo, phỏng chừng cũng không trông cậy vào chúng ta hỗ trợ. Muốn biết được bố cục cụ thể của triều đình Bắc Lương, trước tiên phải để cho chúng ta được coi trọng.”

Dạ Kinh Đường chắp tay mà đứng, nhíu mày nói: "Ý của ngươi là cho chút tình báo, ngươi mang về giao phó?”

"Đúng. Tốt nhất nên có thông tin về chế độ ăn uống, cuộc sống hàng ngày và lịch trình hàng ngày của Dạ đại nhân, ba phần giả bảy phần thật, vả lại phải có dấu vết để theo, đừng tâm huyết dâng trào đột nhiên đi Long Ngâm Lâu một chuyến, để chứng minh tình báo chúng ta chuẩn xác.”

Ngón tay Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay, cân nhắc một lát mới nói: "Đã hiểu, tối mai ngươi đến nhà xác nha môn lấy tin tức."

"Nhà xác…Dạ đại nhân ngược lại nhớ tình cũ…Ta vừa nghe nói, Dạ đại nhân hôm nay được phong quốc công?”

"Quả thật là như thế."

"Chúc mừng chúc mừng..."

"Chỉ cần ngươi tận tâm trung thành với thánh thượng m những

gì có thể cho ngươi, thậm chí còn nhiều hơn so với những gì ngươi tưởng tượng."

"Ai, cái mạng này của ta đều nhặt từ dưới đao của Dạ Quốc Công, nào dám yêu cầu xa vời quá nhiều. Tào mỗ cáo lui trước."

Dạ Kinh Đường dừng chân tại chỗ, cho đến khi tiếng bước chân đi xa, mới nhíu nhíu mày, cẩn thận suy tư một lát sau mới trở lại nhà mới.

Chương 1011 - Sao Không Gầy Chút Nào

Chương 1011. Sao Không Gầy Chút Nào

Đám người Tam Nương ngồi thuyền hoa sớm về nhà, bởi vì đều uống không ít, trở về cũng lập tức trở về phòng nghỉ ngơi.

Lúc này trong nhà chỉ có Tú Lâu còn sáng đèn, cửa sổ có thể nhìn thấy Tiểu Vân Ly đánh nhau trái phải, chim chim ngồi xổm ở cửa sổ nghiêng đầu xem kịch.

Dạ Kinh Đường đi ngang qua hành lang nhìn thấy cảnh này, ngược lại nhớ tới chỉ trò chuyện một nửa về thư pháp với Tuyền Cơ chân nhân trước khi ra ngoài. Hôm nay Dạ Kinh Đường đã nghiên cứu, phát hiện viết chữ hay dễ hơn luyện công phu nhiều, sau khi đạt được phần thưởng, thậm chí có chút muốn dừng lại không được.

Vân Ly đều đang cố gắng. Hắn đương nhiên không thể lười biếng, suy nghĩ một chút lập tức bước nhanh trở lại Mai Hoa viện, chuẩn bị trò chuyện thư pháp với Thủy Nhi lão sư trước, sau đó hoàn thành nhiệm vụ điều trị hôm nay.

Trong Mai Hoa viện đã tắt đèn, nhưng mà chính phòng còn giữ cửa.

Dạ Kinh Đường tiến vào viện nhìn, phát hiện cửa sổ đông sương phòng hôm nay không mở ra chờ hắn, cửa cũng đóng lại, đi tới trước cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Cánh cửa bị khóa.

Dạ Kinh Đường cũng không nhớ rõ Tuyền Cơ chân nhân võ nghệ cao cường, có thói quen trực môn, còn bởi vì chuyện chạng vạng cướp quần mà tức giận, giơ tay gõ nhẹ.

Cộc cộc…

Rất nhanh, trong phòng truyền đến động tĩnh rời giường.

Xoạt xoạt xoạt.

Đạp…

Dạ Kinh Đường chắp tay đứng trước cửa chờ đợi, vốn còn đang suy tư chờ đợi nên dùng thư pháp gì để lừa gạt phần thưởng, nhưng rất nhanh lại cảm thấy không đúng tiếng bước chân này, nghe qua…

Mẹ nó!

Dạ Kinh Đường đột nhiên phản ứng lại không đúng, nhưng còn chưa kịp chạy lén, tiếng bước chân đã đến trước mặt.

Kẽo kẹt~

Cửa phòng mở ra.

Hai má nữ tử lộ ra ngoài cửa, không trang điểm nhưng nhan sắc vẫn không giảm đi một nửa, sắc mặt ửng hồng sau khi uống rượu, thậm chí còn thêm ba phần màu sắc.

Trên người nữ tử khoác váy bên ngoài, trên người mặc áo ngủ rộng thùng thình màu đỏ, cũng không trong suốt, nhưng vải vóc cực kỳ mềm mại làm nổi bật vóc dáng phóng khoáng uyển chuyển, có thể là sau khi uống rượu có chút nóng, cổ áo còn cởi ra một chút, có thể nhìn thấy làn da trắng như tuyết dưới xương quai xanh.

Nữ tử hai tay vịn cửa phòng, vốn mắt buồn ngủ mang theo ba

phần say rượu, nhưng sau khi nhìn thấy quý công tử cao lớn tuấn lãng trước mặt, ánh mắt tỉnh táo lại có thể thấy được, cũng trừng to vài phần, sau đó đáy mắt lập tức lộ ra vẻ bàng hoàng luống cuống.

"Ách... Phạm cô nương..."

Dạ Kinh Đường giơ tay lên, há miệng, muốn nói lại thôi.

Phạm Thanh Hòa đều choáng váng, hoàn toàn không nghĩ tới ban ngày Dạ Kinh Đường xin lỗi, buổi tối lại chạy tới trong phòng nàng, cửa đều bị khóa trong còn cứng rắn gõ ra, cho dù là tìm thê thiếp thị tẩm, tới cửa cũng không mang theo cần như vậy chứ?

Phạm Thanh Hòa vốn định vội vàng đóng cửa, nhưng lại cảm thấy không có ý nghĩa gì, lập tức ôm lấy ngực, xấu hổ khó tả nói:

"Ngươi….Ngươi lại đến nữa! Ngươi lại như vậy..."

"Không phải không phải, ta…Ta chỉ là nhìn Phạm cô nương uống quá nhiều, lại đây xem ngươi có ngủ không... Ừm... Xin lỗi, ta sẽ về phòng trước."

Dạ Kinh Đường tràn đầy xấu hổ, nói xong lập tức xoay người đi về phía chính phòng, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Phạm Thanh Hòa ôm ngực, đáy mắt thậm chí có chút ủy khuất, nhìn theo Dạ Kinh Đường thành thật vào phòng, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đóng cửa phòng lại, vốn định chốt cửa lại, nhưng cảm thấy Dạ Kinh Đường nếu thật sự nhất định phải có được nàng, nàng không nói buộc cửa, chuyển ra ngoài thành cũng vô dụng.

Tối mai hắn lại sờ tới làm sao bây giờ...

Hảo nữ sợ triền lang, nếu như tối nào cũng đến như vậy, sớm

muộn gì cũng phải quen...

Phải làm sao bây giờ...

Ngày hôm sau.

Dạ Kinh Đường mặc quan bào màu đen, cưỡi lớn ngựa đi vào phụ cận Minh Ngọc lâu, xoay người xuống ngựa ngoài cửa nha môn.

Bộ khoái đứng gác ở cửa nhìn thấy vậy vội vàng chạy tới nắm lấy dây cương và kính cẩn chào hỏi:

"Bái kiến Dạ đại nhân! ”

"Miễn lễ miễn lễ..."

“Điểu đại nhân sớm!”

"Chít..."

Dạ Kinh Đường đứng ở cửa khách sáo vài câu, rồi lại ôm chim chim tiến vào nha môn, vừa vào cửa đã nhìn thấy Tổng Kỳ Vương Xích Hổ đi từ bên trong ra, từ xa cười nói:

"Ôi chao, Dạ lão đệ tới rồi, quốc công gia này, sao còn tự mình đến nha môn..."

Vương Xích Hổ tuy rằng chức quan thấp, nhưng cha đẻ chính là Trấn Quốc Công Vương Dần, lại là biểu huynh của Thánh Thượng Tĩnh Vương, Dạ Kinh Đường không nói phong quốc công, Phong Tĩnh vương phi đều phải gọi là đại cữu tử, trước mắt cũng coi như là người duy nhất trong Hắc Nha dám gọi Dạ Kinh Đường lão đệ.

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt, cười nói:

“Vương huynh đừng đùa, ngươi đang đi theo Tĩnh Vương làm

tùy tùng, ta sao dám ở nhà nghỉ ngơi tác oai tác phúc. Ta nghe nói Vương huynh cũng phải đến ngoại sứ quán vào ngày mai?”

Vương Xích Hổ là trưởng tử đích trưởng của Trấn Quốc Công, sau này phải kế nhiệm, những trường hợp giao tiếp với cao tầng Bắc Lương như thế này, khẳng định phải đưa vào lịch lãm học tập.

Hắn gật đầu nói: "Phải đi qua, đến lúc đó chúng ta uống của chúng ta, để Trần thị lang đi nói là được. Chà, con chim này đi xa một chuyến, tại sao không gầy chút nào, vẫn còn tròn?”

Chương 1012 - Công Phu Tốt

Chương 1012. Công Phu Tốt

"Chíp chíp?"

Chim chim xù lông tại chỗ!

Dạ Kinh Đường vội vàng đè chim chim lại, cũng không trì hoãn vương Xích Hổ bận rộn công việc, ngược lại hỏi:

“Tĩnh vương hôm nay không đi thượng triều?”

"Hôm nay không có tảo triều sớm, Tĩnh Vương nghỉ ngơi ở Minh Ngọc Lâu, nghiên cứu thi từ ca phú. Ngươi bận rộn trước, ta đi tuần tra trên đường một vòng, miễn cho Tĩnh Vương đợi lát nữa lại nói ta lười biếng..."

"Ha ha..."

Dạ Kinh Đường đưa mắt nhìn Vương Xích Hổ rời đi, tiến vào trong nha môn,đầu tiên chủ yếu nhờ nha môn hỗ trợ tìm kiếm chút tư liệu, sau đó đến viện dưỡng lão bên cạnh nha môn.

vết thương của Xà Long và Thương Tiệm Ly dần khỏi, trải qua hơn một tuần tĩnh dưỡng, tuy chưa thể đảm nhận nhiệm vụ nhưng nhiệm vụ văn thư cũng đầy đủ. Bởi vì ở nhà nhàn rỗi cũng không có việc gì, mới đến nha môn tĩnh dưỡng, hưởng thụ phúc lợi nha môn, đồng thời xem xét các loại vụ án.

Dạ Kinh Đường ở trong thư phòng thăm Thương Tiệm Ly, sau đó lại đi tìm Xà Long, kết quả phát hiện Xà Long hoàn toàn không chịu ngồi yên, chạy đến địa lao dưới Minh Ngọc Lâu, đang nói chuyện phiếm với Liễu Thiên Sanh.

Liễu Thiên Sanh cũng không phải bị giam giữ trong địa lao, mà là trải qua một lần ám sát, xuất phát từ lo lắng an toàn, bị an bài chức vụ giống Cừu Thiên Hợp, mỗi ngày hỗ trợ đưa cơm ở Hắc Nha.

Dạ Kinh Đường tiến vào địa lao, phát hiện Liễu Thiên Sanh tóc bạc trắng, xách thùng cơm lớn, chậm rãi đi bộ dọc theo lối đi.

Cánh tay phải của Xà Long treo trên vai hắn, vừa đi vừa nói: "Tưởng Trát Hổ không hổ là đồ đệ của Liễu lão, bằng một tay và nắm đấm dài, hắn đánh khiến da đầu Dạ đại nhân tê dại, trở về cứng rắn nghẹn ra một chiêu 'Hắc Phong Độc Long Toản', lấy thân là thương đâm thẳng mệnh môn, bá đạo đến cực điểm, Câu Trần đại vương đều chết bởi một chiêu này. Liễu lão cảm thấy, chiêu này của Dạ đại nhân, có thể phá quyền cước của Tưởng Trác Hổ hay không?”

"Phá là có thể phá, nhưng chiêu đó của Dạ đại nhân một chiêu công phu tươi mới, đã dùng trên người Tư Mã Việt, sẽ không có võ khôi thứ hai lại trúng chiêu."

"Đúng vậy…Này, Dạ đại nhân!”

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt, giơ tay hành lễ, sau đó mỉm cười xen vào: "Liễu lão cũng không nói, Tưởng Trát Hổ có chiêu thức độc môn chiêu Liễu lão chỉ giáo, có thể phá Thính Phong Chưởng, không báo cho ta. Lần này ta ra cửa gặp nhau, mới chịu thiệt thòi trong chiêu kia, thiếu chút nữa bị đánh chết.”

Liễu Thiên Sanh cầm thùng cơm, trong mắt hiện lên vẻ kiêu ngạo:

“Dù thế nào đi nữa, Tưởng Trát Hổ cũng là đồ đệ đích truyền của lão phu, sao có thể không có hai tuyệt kỹ; lão phu này đã tung hoành giang hồ tám mươi năm, công phu thật sự giấu nhiều, gần hai mươi năm cảm ngộ mới, ngay cả Tưởng Trát Hổ cũng không

biết, đáng tiếc lớn tuổi hay quên, triều đình muốn học toàn bộ, phải có chút kiên nhẫn."

Dạ Kinh Đường không phải đồ đệ, hắn cũng biết Liễu Thiên Sanh giao nộp toàn bộ tài sản của mình thậm chí là cả tính mạng cho triều đình, cho nên khẳng định không thể thúc giục hắn, chỉ là nói: "Ta rất tò mò chiêu này, Liễu lão có thể chỉ lại một chút? Ta xem có thể tự mình cân nhắc ra hay không..."

Liễu Thiên Sanh là lão quyền khôi, có thể tuổi tác quá lớn thân thể không theo kịp, nhưng trình độ quyền cước cũng không kém một chút nào, cất giấu tuyệt hoạt không chỉ có chiêu này, lúc này cũng không hề keo kiệt, giơ tay phải giơ lên:

"Lão phu chỉ cho một chiêu, có thể ngộ ra đồ vật hay không, toàn bộ đều xem tạo hóa của Dạ Kinh Đường trở nên có chút ngưng trọng, lập tức tay trái đưa ra sau lưng, tay phải giơ lên chặn lại, âm thầm dùng pháp môn Thính Phong Chưởng để cảm nhận.

Liễu Thiên Sanh cầm thùng gạo bằng tay trái, giơ tay phải lên và dùng đầu ngón tay chạm vào lòng bàn tay Dạ Kinh Đường, dáng vẻ hời hợt.

Dạ Kinh Đường tiếp xúc với đầu ngón tay Liễu Thiên Sanh, mọi thứ vẫn như thường lệ, nhưng trong một khoảnh khắc nào đó, bỗng nhiên phát hiện thân hình Liễu Thiên Sanh biến đổi, khí kình ngưng tụ trên tay trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, tựa như bị cưỡng ép rút sạch.

Hắn còn chưa cảm giác rõ ràng, khí kình biến mất lại lấy uy thế gấp mấy lần đột nhiên lao ra, ngón tay uốn cong hóa thành nắm tay, một tấc quyền rơi vào lòng bàn tay, khí kình lúc này bộc phát ra.

Rầm

Một tiếng vang trầm.

Thân thể Dạ Kinh Đường chấn động mắt thường có thể thấy được, dây bảo vệ cổ tay đều bị trực tiếp chấn đứt, cả người theo gạch đá đen trượt ra sau hơn nửa trượng, sau khi dừng chân có thể thấy lòng bàn tay bị chấn đỏ bừng.

Sau khi Liễu Thiên Sanh đấm một quyền ra, lắc lắc tay phải, cảm thán nói:

"Thể trạng thật rắn chắc, giống như tấm thép vậy. Ngươi cảm thấy thế nào?"

Xà Long hoàn toàn không hiểu, chỉ nhìn thấy Liễu Thiên Sanh hời hợt cứng rắn đánh lui Dạ Kinh Đường nửa trượng, đáy mắt không khỏi hiện ra kinh diễm:

"Công phu tốt!"

Dạ Kinh Đường cũng lắc lắc tay phải, cẩn thận cân nhắc qua đi, gật đầu nói:

"Đúng là công phu tốt, không nghiên cứu mấy ngày không ra khỏi cửa."

Chương 1013 - Tình Thế Hai Nước

Chương 1013. Tình Thế Hai Nước

Mấy ngày?

Liễu Thiên Sanh mất rất nhiều năm, mới ngưng luyện từ vô số võ học giang hồ ra tuyệt hoạt như vậy, nghe thấy lời này, trực tiếp im lặng.

Nhưng sau khi nhìn thấy ngộ tính của Dạ Kinh Đường, hắn thật đúng là không tiện nói Dạ Kinh Đường không biết trời cao đất dày, lập tức xoay người đi vào lao phòng, chỉ điểm nói:

"Tập võ giống như thư họa, mới đầu sao chép bề ngoài bề ngoài của mọi người, sau đó hiểu được bên trong, chờ bách gia chi trường đều nhớ kỹ trong lòng, muốn trở thành một đời tông sư, đơn giản là mò mẫm trong tích lũy bản thân, tìm được một con đường tiền nhân chưa từng đi qua."

"Chín phần chín thế gian, đều ngã vào cửa 'Ngộ Tính', không hiểu được ý nghĩa bên trong của nó chút nào, nên họ chỉ có thể thực hành và tưởng tượng. Mà ngươi có ngộ tính này, thật sự là ông trời thưởng cơm ăn, hiện giờ nên học nhiều, mặc kệ tốt xấu, đều thối nát trong lòng, chờ tập hợp một thân bách gia, những độc môn 'tuyệt công' này, đối với ngươi mà nói đơn giản chỉ cần liếc mắt một cái sẽ là tiểu xảo mà thôi..."

Dạ Kinh Đường b quả thực đang trên đường có thể đến được với phương diện bách gia đều thông suốt, nghe những người từng trải này giảng giải, cũng coi như nghe quân nói chuyện hơn đọc

sách mười năm, đang âm thầm cân nhắc, bỗng nhiên phát hiện dưới miệng giếng phòng giam truyền đến hô to:

"Ôi chao! Dạ đại nhân! Ngài có thể tính đến rồi! Nếu ngươi không phạt hai huynh đệ ta đi phục vụ khổ dịch đi, Nơi này thực sự không phải là nơi để người ở..."

Dạ Kinh Đường sửng sốt, cúi đầu đánh giá, phát hiện trong phòng giam phía dưới là Yến Châu Nhị vương đã có chút không quen mặt, quay đầu nói:

"Hai người bọn họ còn bị nhốt?"

Xà Long chớp chớp mắt, có chút mờ mịt:

"Ách... Ý của Dạ đại nhân là sao?"

Nói xong lau cổ, hỏi có nên vụng trộm xử lý hay không.

Dạ Kinh Đường vừa nghĩ cũng đúng, chỉ có chuyện của hai tên tội phạm này, nhốt ba bốn tháng liền thả không khỏi quá nhân từ. Trực tiếp làm thịt lại quả thật có chút lạm dụng pháp luật hình sự, lập tức nói:

"Bắc Lương âm thầm phái không ít người tới, chỉ dựa vào nhân lực nha môn chưa chắc tìm được hết bọn họ. Để cho bọn họ luân phiên đi ra ngoài làm người bất lương, tìm những cao thủ Bắc Lương như lông công này. Hình phạt tính theo hai mươi năm, tìm được một người giảm án một năm, tìm không thấy tội thêm một bậc giam đến chết. Cơ hội đã tới, nếu không nắm bắt được thì đừng thì đừng trách triều đình không nói tình cảm."

Xà Long cảm thấy cách này cũng được. cho dù bộ khoái của nha môn có tận tâm đến đâu, cũng đang làm việc, không có khả năng để bộ khoái lập quân lệnh trạng, tra không được phải chém. Mà tù nhân thì khác, tra không được thì muốn chết không xong,vô cùng năng động, lập tức vội vàng đi an bài…

Trên tầng cao nhất của Minh Ngọc Lâu, trong thư phòng rộng lớn.

Đông Phương Ly Nhân đang ngồi sau một chiếc bàn lớn, trước mặt có mấy tập sách nhỏ là những tác phẩm do trong cung đưa tới cho nàng bình luận, cũng như thư pháp và tranh vẽ từ Bắc Lương gửi qua các kênh khác nhau.

Trong thư phòng, còn có một nữ tử hơn ba mươi tuổi, là khuê nữ đại tế tửu của Quốc Tử Giám trong thành, mười năm trước cũng coi như tài nữ nổi tiếng ở kinh thành, nhưng mà hôm nay đã sớm gả cho người khác, rất ít khi lộ diện, người ngoài bình thường gọi là Chu phu nhân.

Lúc này Chu phu nhân ngồi ở trước bàn làm việc, đánh giá các loại thư họa, nói:

"Đại Ngụy võ đức dồi dào, dân gian nhiều hào kiệt, văn khí cũng không kém Bắc Lương. nhưng không biết có phải là do Thánh thượng và điện hạ quá tài năng hay không, mỗi năm đều có một ít nữ nhân tài giỏi xuất hiện ở kinh thành."

"Ở Yên Kinh lại không phải như vậy, có một nữ nhân xa lạ được mệnh danh là 'Tiểu Kỳ Thánh', cầm kỳ thư họa tứ tuyệt, lần này hình như còn đi theo đội ngũ sứ thần tới đây. Nếu Như Bắc Lương cố ý khiêu khích, Vân An không ai có thể tiếp, đến lúc đó sợ chỉ có điện hạ đi ứng đối..."

Đông Phương Ly Nhân nhìn một bộ tuyết cảnh đồ trên tay, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, giữa hai hàng lông mày còn mang theo ba phần ngưng trọng, hiển nhiên ý thức được Bắc Lương hùng hổ.

Sứ thần Bắc Lương vào quan, không để ý đến mưu đồ riêng tư, bề ngoài quả thực là thông thương, cùng có lợi.

Mà phương thức trao đổi, là sứ thần Bắc Lương mang nhân tài

của vương triều này đến Vân An học tập một thời gian.

Ví dụ như học y đi bái phỏng Vương lão thái y, học thợ may đi bái phỏng Phạm Cửu Nương, học thư cầm kỳ đi bái phỏng danh gia Đại Nho vân vân.

Hai triều quanh năm tranh đấu gay gắt, nhìn chung không dạy học sinh nước địch những điều chân thực, vì vậy đây gần như là cơ hội duy nhất để các tài năng trẻ tiếp xúc với các thái đấu học thuật của đối phương, Trương Cảnh Lâm năm đó đã học tập ở chỗ Vương lão thái y.

Chương 1014 - Ai Viết Từ Này

Chương 1014. Ai Viết Từ Này

Đại Ngụy cũng không phải là người tốt dạy học miễn phí, Bắc Lương tinh thiện bàng môn tả đạo, kỳ dâm xảo kỹ, tuy võ nhân cảm thấy không nói võ đức, nhưng triều đình cũng hiểu được mấy thứ này đi lệch đường, hậu quả nghiêm trọng đến mức nào.

Vì thế cũng có không ít tài năng trẻ tuổi, đến Yên Kinh du học, bái phỏng các nhân vật Trọng Tôn Cẩm, về phần học hay không học được, có thể thành công mang về Đại Ngụy hay không, hai bên đều dựa vào bản lĩnh.

Xuất phát từ những nguyên nhân này, cho dù biết rõ trong đội ngũ sứ thần có sát thủ ẩn núp, triều đình cũng không thể quang minh chính đại kiểm duyệt bắt người. Dù sao ngươi bắt ta cũng bắt, hai bên đều đen, bắt thì cũng tổn hại đến lợi ích của hai bên, cuối cùng chịu khổ chỉ có những người trung thành xa quê vì nước tận trung.

Người duy nhất mà song phương có thể đối phó chỉ có những người như lông công.

Đưa cao thủ đứng đầu đến kinh thành của đối phương mà không báo cáo trước sẽ bị nghi ngờ là ám sát, Bắc Lương không thể giải thích động cơ của mình, ngay cả khi Đại Ngụy mặc dù tìm ra làm thịt, cả hai bên sẽ làm như không có chuyện gì xảy ra.

Hai bên đều ăn ý tuân thủ quy củ, không làm gì có thể ép buộc, học sinh bình thường đi thăm nước địch chắc chắn không phải là kiêu ngạo tầm thường.

Ví dụ như luận võ đối đánh, đều là không lưu tình đem đối thủ giẫm xuống dưới chân.

Nữ Đế hoặc Là Lương Đế nếu ở bên cạnh nhìn, vậy giẫm càng ác.

Thời kỳ tiền triều, đã xuất hiện mười ván cờ, đại tràng bị Bắc triều linh phong, khiến hoàng đế tiền triều trực tiếp tức bệnh, sau đó còn phải cắn răng khen ngợi thanh niên Bắc triều.

Năm nay luận võ gì đó, có Dạ Kinh Đường tài tuấn trẻ tuổi chưa tới hai mươi tuổi này, Bắc Lương khẳng định cũng không dám nhắc tới, mà phương diện khác nhất định sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, đem thể diện tìm về.

Đông Phương Ly Nhân nhìn thấy đệ nhất tài nữ Mặc Bảo của Yên Kinh, cũng biết thế cục không ổn, Vân An căn bản tìm không được tài nữ có thể tiếp chiêu, cuối cùng chỉ sợ chỉ có nàng lên, nàng cũng không nhất định áp chế được.

Đông Phương Ly Nhân cẩn thận nghiên cứu đối sách, còn chưa tìm ra nhược điểm rõ ràng, lại nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, một thị nữ đi tới cửa khom người bẩm báo:

"Điện hạ, Dạ công tử tới rồi."

Chu phu nhân đã nghe đại danh Dạ Kinh Đường, hôm nay lại đây cùng Tĩnh vương thảo luận thư họa, tự nhiên là muốn gặp tân quý đương triều lúc này mới có vẻ ngoài song tuyệt, nghe vậy ánh mắt khẽ động.

Nhưng Đông Phương Ly Nhân biết tướng mạo khí chất của Dạ Kinh Đường có bao nhiêu tuyệt, Chu phu nhân lại lập gia đình, có thể là sợ nháo ra vấn đề lớn gì, cũng không để Dạ Kinh Đường đi lên, mà là nói:

"Bổn vương đang tiếp khách, để cho hắn chờ một lát."

"Vâng."

Chu phu nhân thấy Đông Phương Ly Nhân vương gia kiêu ngạo như vậy, không khỏi khâm phục, nói:

"Điện hạ quả thật là nữ trung hào kiệt, nếu ta có lang quân lợi hại như vậy, nào dám để cho hắn chờ, thời thời khắc khắc đi theo bên người bưng trà rót nước, đều sẽ lo lắng bị lang quân ghét bỏ."

"Chu phu nhân quá khiêm tốn..."

Đông Phương Ly Nhân ngoài miệng nói phong khinh vân đạm, kì thực trong lòng sớm bay đến trên người Dạ Kinh Đường, lại ra vẻ trấn định tán gẫu một lát thư họa, mới bảo thị nữ đưa Chu phu nhân hồi phủ.

Đông Phương Ly Nhân ở trên sân thượng nhìn theo, cho đến khi Chu phu nhân biến mất ở giữa hành lang, mới sửa sang lại hạ y quan, bước nhanh xuống dưới lầu tìm kiếm.

Minh Ngọc Lâu tầng bốn là phòng ngủ, phía dưới ba tầng là phòng sưu tầm, lầu một phóng binh khí, lầu hai ba là các loại bí tịch, đương nhiên cũng không thiếu các loại mặc bảo.

Đông Phương Ly Nhân tìm trong phòng đặt bí tịch võ công, không phát hiện Dạ Kinh Đường, đang nghi hoặc, bỗng nhiên nghe được dưới lầu truyền đến:

"Ở chỗ này. ”

Đông Phương Ly Nhân bảo trì dáng vẻ không nhanh không chậm đi tới phòng dưới lầu, đã thấy Dạ Kinh Đường mặc quan bào màu đen, đứng trước bàn làm việc, trước mặt bày ra một bức tranh chữ nghiêm túc nghiên cứu, bên cạnh còn có bút mực.

Đông Phương Ly Nhân nhíu mày, có chút buồn cười, chậm rãi đi tới trước mặt, trêu chọc nói:

"Vừa mới phong quốc công, đã bắt đầu học phụ thuộc phong nhã? Qua vài ngày nữa có phải lại nạp mấy phòng thiếp thất giữ thể diện hay không?"

Dạ Kinh Đường vừa rồi ở trong lầu chờ đợi, rảnh rỗi không có việc gì liền nghiên cứu sưu tầm của Ngây Ngốc, muốn tìm thư pháp học tương đối lợi hại, trở về lừa gạt Thủy Nhi lão sư.

Nhưng mà tâm tư này, Dạ Kinh Đường tự nhiên là không tiện nói ra, hắn di chuyển cái ghế tới, đỡ bả vai Ngây Ngốc ngồi xuống, sau đó đứng ở sau lưng hỏi:

"Kỹ nhiều không đè người, chính là tùy tiện học tập, miễn cho mất mặt trước điện hạ. Ai đã viết từ này? Đẹp quá."

Đông Phương Ly quả thực rất ngu ngốc trong võ thuật, nhưng cầm kỳ thư họa đó là chân danh gia, Mặc Bảo có thể cầm đi ban thưởng thần tử, cũng không giống như người nào đó trong cung, chỉ dám cầm đi ban thưởng cho Dạ Kinh Đường.

Chương 1015 - Quá Tài năng

Chương 1015. Quá Tài năng

Thấy Đường Đường tò mò hỏi thăm, Đông Phương Ly nhân bày ra tư thế danh gia đại nho, tay trái phất tay áo, cầm bút viết trên giấy trắng, bút phong cùng chữ họa dị khúc đồng công, đồng thời giảng giải:

"Đây là bút tích của thư thánh tiền triều Triệu Tùng Đình, chữ viết nghiêm cẩn chỉnh tề, hiểm tuyệt lãnh dốc, ừm... Cũng giống như tướng mạo của ngươi, tuấn mà không yêu, nghiêm mà không nghiêm, là giai phẩm hiếm có trên thế gian, tấm bọc "Trường Nhạc Vô Cực" trong Thừa An điện kia, chính là bút tích của Triệu Tùng Đình là bảo vật trong lòng Thánh Thượng, mỗi ngày đều phải xem vài lần..."

Dạ Kinh Đường đứng ở sau lưng, cẩn thận quan sát thủ pháp vụng về, âm thầm tháo gỡ từng nét, Ngây Ngốc nói cái gì kỳ thật cũng không nghe rõ.

Đông Phương Ly Nhân không nhanh không chậm chép xong một bức chữ, nói nửa ngày không thấy Dạ Kinh Đường đáp lại, còn nói là Dạ Kinh Đường cùng nàng tập võ giống nhau, hắn sửng sốt không biết nên nói gì, cũng không trách cứ, đem bút buông xuống, cầm lấy giấy nhìn một chút:

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Dạ Kinh Đường biết Ngây Ngốc viết khẳng định tốt, hình vận tạm thời không đề cập tới, trong từng dòng chữ rõ ràng có 'linh hồn', có thể nhìn ra phong cách cá nhân của Ngây Ngốc, trình độ này cao hơn mười vạn tám ngàn dặm so với hắn.

Nhưng mà vì chọc cô nương, Dạ Kinh Đường cũng không trực tiếp khen ngợi, mà là giơ tay lên:

"Hay là ta thử xem?"

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, có chút buồn cười, đưa bút cho Dạ Kinh Đường:

"Ngươi có thiên phú võ học cao, bổn vương tự thẹn không bằng, nhưng phương diện thư họa, bổn vương tiện tay một khoản, ngươi đều phải cân nhắc nhiều năm... Năm..."

Xoạt xoạt xoạt...

Dạ Kinh Đường đứng sau ghế, hơi cúi xuống, viết ngay ngắn và chép lại những nét chữ của Ngây Ngốc trên khoảng trống trên tờ giấy.

Đông Phương Ly Nhân vốn còn ngẩng đầu ưỡn ngực, nhưng nhìn nhìn, phát hiện có gì đó không thích hợp, nàng nhíu mày cẩn thận đánh giá, lại quay đầu lại nhìn một chút, còn giơ tay véo mặt Dạ Kinh Đường, phỏng chừng là đang hoài nghi công tử ca tuấn mỹ vô song sau lưng này, có phải triệu Tùng Đình giả vờ lừa gạt hay không.

Đông Phương Ly Nhân đã từng gặp rất nhiều người viết như Triệu Tùng Đình, nhưng giống nhau như đúc, ngay cả những bộ phận dị thường cũng được tái hiện một cách hoàn hảo, nếu không phải Dạ Kinh Đường đứng sau lưng, nàng đều có thể cho rằng là trong xưởng in ấn mở ra.

Dạ Kinh Đường viết xong một dòng chữ, ngừng lại, nhíu mày:

"Như thế nào? Có thần vận của Triệu Tùng Đình hay không?"

Đông Phương Ly Nhân mở to con ngươi, rõ ràng có chút bối rối, một lúc lâu sau mới quay đầu đánh giá chữ viết:

"Ngươi đây là học với ai?"

"Tự học thành tài."

Dạ Kinh Đường xoay bút một vòng, vẻ mặt có chút hài lòng: "Cái bút này là thương, giấy chính là người, bằng vào thương pháp của ta, muốn lưu lại dấu vết giống nhau trên giấy, còn không phải dễ dàng sao?"

"..."

Đông Phương Ly Nhân chớp chớp mắt, bỗng nhiên phát hiện mình vẫn quá đánh giá thấp thiên phú của Dạ Kinh Đường.

Vậy cũng được sao?

Đông Phương Ly Nhân cẩn thận nghiên cứu một lát, cảm thấy viết thật tốt, nhưng vẫn có chỗ nào không đúng, suy nghĩ một chút mới lắc đầu nói:

"Chữ không phải viết như vậy, ngươi viết thành như vậy, chỉ có thể bị che mắt, hoặc là đi làm giả. Hành gia chân chính, không nói tự thành một phái, ít nhất phải có ý nghĩ của mình, há có thể mặc kệ đúng sai tốt xấu, toàn bộ lâm sàng..."

Dạ Kinh Đường hơi nhún nhún nói:

"Ta là một du hiệp, viết như vậy không tệ rồi, điện hạ không thưởng cũng được, còn nói ta, ai..."

Đông Phương Ly Nhân há miệng, cảm thấy cũng đúng, lập tức lại gật gật đầu:

"Bổn vương không nói ngươi không tốt, chính là còn có không gian tiến bộ. Ừm...Ngươi muốn phần thưởng nào?"

Dạ Kinh Đường cúi đầu ngắm mắt nhìn béo đầu rồng, lại nâng ánh mắt lên:

"Cái này khẳng định phải xem ý tứ của điện hạ."

Đông Phương Ly Nhân tự nhiên chú ý tới ánh mắt, hơi hít sâu một hơi, béo đầu rồng càng mập.

Nhưng mà nể tình Dạ Kinh Đường mang đến cho nàng bất ngờ nên nàng không nói gì, sau khi nhìn chung quanh, nàng hơi mở cổ áo, lộ ra lớp vải lụa bên dưới.

Dạ Kinh Đường cúi đầu liếc mắt nhìn vào cổ áo sâu không thấy đáy, còn muốn giơ tay sờ sờ, kết quả Đông Phương Ly Nhân khép cổ áo lại, đứng dậy cầm lấy mấy bức tranh chữ:

"Tay ngươi chuẩn như vậy, có thể bắt chước người khác, quá tài năng. Bản vương dạy ngươi một cách, đây là tranh chữ của các đời thư thánh, bản vương chỉ cho ngươi một phần ưu điểm của các đại danh gia, ngươi chỉ nhớ ưu điểm, không cần quan tâm những thứ khác, cuối cùng đem gân cốt thần vận của các đại danh gia kết hợp lại, tự thành một thể."

"Chỉ cần ngươi có thể làm được, viết ra chữ, mặc dù vẫn chiếu theo miêu họa hổ không có phong cách của mình, cũng có thể trấn trụ đại nho Quốc Tử Giám. Cho dù Thư Thánh tới, cũng nhiều nhất nói ngươi tập bách gia chi trưởng còn chưa tự thành một phái, còn có không gian trưởng thành, không có cách nào nói ngươi viết có vấn đề."

người xưa có câu trăm sông đều đổ về một biển, Dạ Kinh Đường nghe được điều này, ngược lại cảm thấy cùng tập võ là một chuyện, nếu như có thể đem gân cốt thần vận của các đại phái võ học kết hợp, lấy tinh hoa của nó đi làm hỏng, vậy kết quả không phải là thông suốt, phản cảnh quy chân sao.

Trách không được nói viết chữ chính là luyện công, thư pháp chính là kiếm pháp...

Chương 1016 - Tên Háo Sắc Này

Chương 1016. Tên Háo Sắc Này

Vẻ mặt của Dạ Kinh Đường trở nên nghiêm túc hơn, lập tức cúi người, cẩn thận nhìn vào những nét vẽ trên tờ giấy giảng giải của Ngây Ngốc.

"Thư pháp cùng một đạo, nổi danh đơn giản là Triệu Tùng Đình và Ngô Chính Nguyên, 'Triệu Như Thương, Ngô Tự Kiếm', nói chính là phong cách thư pháp của hai người..."

Đông Phương Ly Nhân vốn còn sợ Dạ Kinh Đường nghe không hiểu, nói rất tỉ mỉ.

Nhưng sau khi nói vài câu, nàng hiểu vì sao không có mấy tông sư dám dạy Dạ Kinh Đường.

Năng lực lý giải khoa trương này cùng ngộ tính suy một ra ba, rất phiền dễ dàng làm cho sư phụ cảm thấy khoảng cách giữa mình và Dạ Kinh Đường còn lớn hơn khoảng cách giữa hắn và con khỉ.

Đông Phương Ly nhân dạy một lát, thậm chí có chút sợ hãi, dù sao nếu dạy Dạ Kinh Đường văn võ song toàn, nàng thật sự sẽ trở thành một kẻ ngu ngốc không có gì ngoài bộ ngực lớn.

Nhưng suy cho cùng, dù sao lợi hại hơn nữa cũng là tình lang của mình, Đông Phương Ly Nhân cũng không giấu diếm, kể lại nửa ngày sau, Dạ Kinh Đường bưng trà đến, giúp nàng nhuận giọng một chút, lại tranh thủ thời gian nói:

"Sứ thần Bắc Lương tới đây, nhất định sẽ tìm cớ trên cầm kỳ thư họa, đáng tiếc ngươi là chủ quan triều đình, xem như là "tôn trưởng, danh sĩ" bên Đại Ngụy, chỉ có thể làm trọng tài, tự mình kết thúc coi như lấy lớn hiếp nhỏ không hợp quy củ, bằng không có thể làm cho những tên mọi rợ Bắc Lương tài năng ngạo mạn kia kinh hãi rớt cằm..."

Dạ Kinh Đường đứng có chút mệt mỏi nên ôm Ngây Ngốc ngồi xuống, sau đó để cho nàng ngồi ở trên đùi, nhíu mày nói:

"Đánh nhau cũng được, những thủ pháp nhỏ này ta cũng có thể chọc cô nương vui vẻ, nào dám lộ diện bêu xấu."

Đông Phương Ly Nhân ngồi vào trong ngực, bởi vì tâm tình tốt, cũng không vặn Dạ Kinh Đường, còn tự mình tựa vào ngực, đút cho Dạ Kinh Đường uống một ngụm trà:

"Cũng đừng tự coi thường mình, thư sinh có thể khiến cho bản vương cảm thấy hắn có cảm ngộ tốt, cũng không có mấy người. Ừm... Nhân tiện, không phải ngươi đã đọc rất nhiều tạp thư sao? Ngươi có nhớ những câu đối khó không, ta chưa từng nghe đến chúng ở ngoài, có thể ta cần sử dụng chúng trong vài ngày tới..."

Dạ Kinh Đường thấy Ngây Ngốc có việc cần nhờ hắn, còn tương đối ôn nhu, tay tự nhiên trượt vào váy mãng cầu, nhẹ nhàng vuốt hồng châu, làm ra vẻ nhíu mày suy tư.

"Ồ..."

Đông Phương Ly Nhân bị tiếp xúc trực tiếp vào da thịt, không có bất kỳ vải vóc nào ngăn cách, chén trà bị kích thích đều run rẩy.

Nhưng mà nàng vẫn chưa ngăn lại, lại dùng giọng nói bá đạo của ngư tỷ, dùng giọng nói lạnh lùng nhắc nhở hắn:

"Dạ Kinh Đường, hôm nay ngươi nếu nghĩ không ra, cũng đừng trách bổn vương không nói tình cảm. "

"Ô..."

Dạ Kinh Đường vê thành nửa ngày, mãi đến khi sắc mặt Ngây Ngốc đỏ lên muốn chạy, mới mở miệng nói:

"Nhớ một cái, ừm... Tùng hạ vi kì tùng tử mỗi tuỳ kì tử lạc, có được không?"

Trước mắt Đông Phương Ly sáng ngời, cảm thấy câu đối này có thể làm khó được đệ nhất tài nữ Yên Kinh, lập tức gật đầu nói:

"Không tồi, câu sau đâu?"

Dạ Kinh Đường hơi nhíu mày, lại làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

Đông Phương Ly Nhân thấy thế không khỏi sửng sốt, tài nữ Bắc Lương không đối được câu này, nàng cũng không đối được, như vậy sẽ không phải là hòa sao, lấy ra có ích lợi gì?

Thấy Dạ Kinh Đường trầm tư suy nghĩ, Đông Phương Ly Nhân cũng thấy sốt ruột, cũng không dám thúc giục, phát hiện Dạ Kinh Đường ngắm béo đầu rồng, mới hiểu được ý tứ tên háo sắc này đang muốn thưởng.

Đông Phương Ly Nhân âm thầm nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng cũng cảm thấy việc chuẩn bị chiến đấu quan trọng hơn, xoay người, biến thành mặt đối mặt cưỡi trên đùi, bảo trì bộ dáng ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt có chút hung dữ, lại buồn bực không lên tiếng, yên lặng học động tác trên Hiệp Nữ Lệ, tự mình nâng, tiến đến trên mặt Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường thấy Ngây Ngốc hiểu chuyện như vậy, mượn tật xấu cũ của Pha Thượng Ly phạm phải, tựa vào ghế nói: "Hiệp Nữ Lệ, hình như không phải viết như vậy."

"..."

Đông Phương Ly Nhân tự nhiên biết, Hiệp Nữ Lệ không không có quần áo, ánh mắt có chút lạnh lùng:

“Ngươi nhất định phải đẩy mình đến cực hạn đúng không? Nếu hôm nay không nghĩ ra được câu thứ hai, ngươi có tin bản vương chặt cái kia của ngươi không?”

Dạ Kinh Đường thấy vậy chỉ đành hờ hững bỏ qua, ý bảo tiếp tục.

Đông Phương Ly Nhân khẽ cắn môi dưới hơi ưỡn lên người, ôm lấy đầu Dạ Kinh Đường.

Bởi vì chênh lệch chiều cao giữa họ không quá nhiều nên động tác này rất trơn tru, khuôn mặt của Dạ Kinh Đường bị chôn chặt.

"Ô..."

Dạ Kinh Đường cảm giác như vận mệnh đang bóp nghẹt cổ họng, hắn căn bản không thở được, nhưng lại hưởng thụ.

Sau khi chôn nửa ngày, hắn mới theo cổ trượt lên, ghé vào bên tai nói.

Đông Phương Ly Nhân mặt đỏ tai hồng, nhưng sau khi nghe được đáp án, nàng hài lòng gật đầu hỏi: "Còn có nữa không?"

"Ừm... Cái này..."

"Tên háo sắc này, có hết hay không?"

"Quả thật nhớ không ra, ta cũng không phải người đọc sách..."

"Ngươi..."

Đông Phương Ly không hề có biện pháp, nghẹn nửa ngày, vẫn chỉ có thể liên tục dỗ dành, không từ thủ đoạn quyến rũ nhân vật phản diện trước mặt...

Chương 1017 - sứ thần đã đến!

Chương 1017: sứ thần đã đến!

Đêm dài chưa hết, trước ánh bình minh.

Đội thuyền lắc lư, từ Thanh giang xuôi dòng chảy xuống, con tàu đầu tiên mang theo đội hộ vệ, ở giữa là quan thuyền Bắc Lương, trên thuyền đều là học sinh từ xa mà đến.

Tài năng trẻ có thể theo sứ đội triều đình đi nước khác trao đổi, gia cảnh cũng không kém, mặc dù bản thân xuất thân thấp kém, đi tới vị trí này cũng không thiếu quý nhân được thưởng thức.

Đến Đại Ngụy một chuyến, thời gian ngắn nhất cũng phải ba bốn tháng, nếu như không mang theo thư đồng hoặc vệ sĩ tôi tớ vân vân, ngay cả sinh hoạt sinh hoạt có thể cũng là vấn đề, vì thế bên cạnh mỗi người, ít nhiều đều có tùy tùng đồng hành thậm chí trưởng bối.

Tài năng trẻ các ngành nghề cộng lại cũng không nhiều, nhưng tính cả tùy tùng cùng với quan viên triều đình Bắc Lương, toàn bộ đội thuyền thoạt nhìn tương đối khổng lồ, phía sau còn có một chuỗi thương đội Bắc Lương, phóng mắt nhìn lại không thấy đội tàu cuối cùng.

Sắc trời còn chưa sáng, hơn phân nửa người trên thuyền đều đang nghỉ ngơi, chỉ có một ít quân tốt Bắc Lương, thường xuyên tuần tra các thuyền.

Trên thuyền quan lớn ở chính trung tâm, Lễ bộ thị lang Lý Tự, một mình đi ra khỏi lầu thuyền, đứng ở trên boong tàu nhìn ra bờ

sông, đáy mắt mang theo ý hâm mộ nhàn nhạt.

Người quanh năm sinh sống ở Vân Châu, cũng không cảm thấy nơi này có bao nhiêu đặc biệt, mà Lý Tự Thân ở đối diện, lại hiểu được chỗ bá đạo của Vân Châu này.

Bình nguyên Vân Trạch gần như được bao quanh bởi những ngọn núi ở ba phía, cho dù đánh từ phương hướng nào, đều dễ thủ khó công, sơ hở duy nhất ở phía nam, tuy nhiên môi trường địa lý ở Thiên Nam quá xấu, căn bản không nhấc lên nổi sóng gió.

Hơn nữa, vùng đồng bằng không thiếu nước mưa, đất đai màu mỡ, có thể tự cung tự cấp mà không cần dựa vào các bang khác, có thể nói chỉ cần nội bộ không xảy ra vấn đề, sẽ không thể bị địch quốc từ bên ngoài công phá.

Mà Bắc Lương sâu hơn Nam Triều, nhưng địa hình quá tốt, phần lớn khu vực này là đồng bằng bằng phẳng, thiết kỵ Đại Ngụy một khi vọt vào, cũng chỉ có thể vừa đánh vừa lui, dựa vào thành mà thủ.

Vì thế trong lịch sử phương Bắc vẫn luôn sốt ruột hơn phương nam, đặc biệt là khi Nam Triều bỗng nhiên xuất hiện một người mạnh mẽ.

Lý Tự thân là đệ tử tông thất Bắc Lương, biết rất rõ nếu Dạ Kinh Đường trưởng thành, sẽ đáng sợ biết bao.

Đầu tiên không đề cập đến võ nghệ cá nhân hay thù hận, chỉ cần một lần nữa vặn chư bộ Tây Hải thành một sợi dây thừng, cũng đủ để làm cho da đầu Bắc Lương tê dại.

Dù sao, sau khi xây dựng lại Vương đình Tây Bắc, để lấp đầy dạ dày, họ phải mở rộng, cho nên việc đi về phía nam đến Lương Châu và Sa Châu chỉ là một đám đất chim không đẻ trứng, căn bản không có ý nghĩa.

Mà đánh về phía đông, qua hồ Thiên Lang đến hồ đông đạo, vốn là vùng đất trù phú ở Bắc Lương, Vương đình Tây Bắc đầu óc bình thường, đều biết nên đánh bên kia.

Lý Tự biết nhất định phải diệt trừ Dạ Kinh Đường, nhưng nên diệt trừ như thế nào trước mắt lại không có đầu mối, ngay lúc hắn đang thổi gió lạnh âm thầm nghĩ biện pháp đối phó, mặt nước trên sông khẽ run lên.

Rào rào rào…

Một bóng người từ bờ sông đi tới, lặng lẽ nhảy lên thuyền, cách đó không xa, chắp tay nói:

"Lý đại nhân."

Lý Tự đảo mắt nhìn lại, có thể thấy được là Giả Thắng Tử mang theo nón làm người ăn mặc giang hồ, hắn mở miệng hỏi:

"Có tin tức gì không?"

Giả Thắng Tử có địa vị rất cao dưới trướng Tả Hiền Vương, được Lý Tự coi như một tên sai vặt, hắn khá bất mãn nhưng cũng không nói gì, chỉ lấy ra một tờ giấy nói:

"Thủ hạ của lão phu, hai ngày nay tìm hiểu chút tình báo, nên mới đến đây đưa cho Lý đại nhân xem qua…"

Lý Tự rất kính trọng Tả Hiền Vương, nhưng đối với những người phải tiêu tiền nuôi sống như những người trên giang hồ này, giống như hộ bộ thượng thư của Đại Ngụy, nhìn đám Hắc Nha nuốt kim thú kia, trong lòng thật sự không có quá nhiều hảo cảm, chứ đừng nói là đối đãi với người mình."

Lý Tự giơ tay lên nhận lấy tờ giấy, thoáng đánh giá, có thể thấy được trên giấy viết là tin tức Vân An thành.

Ví dụ như Dạ Kinh Đường được phong quốc công, được định là thần tử tiếp đãi lần này. Buổi chiều sẽ đi ngoại sứ quán dự tiệc, có thể đi xe đi qua phố Trúc Tịch vân vân.

Nội dung trên giấy rất tỉ mỉ, lịch trình của Dạ Kinh Đường hai ngày gần đây đều có phỏng đoán, trong từng dòng chữ có thể thấy được người tìm hiểu tin tức, đối với vân an thành phố ngõ hẻm, thậm chí quan trường thời gian mở nha tán nha đều rất quen thuộc.

Lý Tự nhìn thấy những thứ này, đối với đám người Giả Thắng Tử ngược lại xem trọng vài phần, nhưng đội ngũ còn chưa tới, hắn cũng không có cách nào chứng thực tin tức, lập tức gật đầu nói:

"Không sai, tiếp tục tìm hiểu, nếu việc này làm được, bản quan nhất định sẽ thay Giả lão thậm chí là hạ bộ chúng dưới trướng thỉnh thưởng."

Giả Thắng Tử thấy vậy cũng không nói nhiều, chắp tay thi lễ, phi thân rời đi, mà lúc này bầu trời cũng sáng lên, hình dáng bụng cá của núi Ngọc Đầm, xuất hiện ở cuối tầm mắt.

Lý Tự xoay người nói:

"Chúng ta đã đến rồi, mọi người đứng dậy thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuống tàu."

"Vâng."

…

Chương 1018 - Cố Gắng Luyện Chữ

Chương 1018. Cố Gắng Luyện Chữ

Hàng nghìn cánh buồm tập trung tại cảng chính bên ngoài thành, vừa rạng đông đã có rất đông người, khắp nơi có thể nhìn thấy sương mù trắng do người đi đường, la và ngựa thở ra.

"Bánh bao..."

"Bán than..."

Tiếng ồn ào của phiên chợ bến tàu vọng vào quán trà từ cơn gió lạnh buổi sáng.

Dạ Kinh Đường đứng ở cửa sổ tầng hai, mặc trang phục du hiệp giang hồ, cầm trên tay hai cái bánh bao thịt lớn, chim chim buồn ngủ đang nhắm mắt ăn bánh bao.

Hơn mười người nổi tiếng của Hắc Nha, cũng cải trang thành người bán hàng rong, qua lại khắp bến tàu, đều đã vào vị trí.

Sáng hôm qua đi Tĩnh vương phủ, vốn định thu xếp một số việc, nhưng không hiểu sao lại ngồi tán gẫu về thơ thư pháp, lại ôm Ngây Ngốc sờ soạng một ngày, đợi đến khi xong việc chính sự, lại đem tình báo đưa đến nhà xác để, vậy mà đã đến đêm khuya.

Dựa theo tốc độ của hạm đội Bắc Lương, sáng nay có thể đến Vân An.

Dạ Kinh Đường không cần đi tiếp đãi, chỉ cần tham dự dạ tiệc hôm nay, nhưng biết rõ lông công và những cao thủ khác có thể ẩn

nấp trong đó ám sát hắn, hắn không thể ngủ yên được. Buổi sáng, hắn đứng dậy khỏi vòng tay Tam Nương, thay quần áo, đi Hắc Nha lấy chút nhân lực, đến cảng Tây Thành chờ.

Mục đích của chuyến đi này là âm thầm quan sát, xem có thể sớm tập trung mục tiêu khả nghi từ trong đội ngũ tới hay không.

Cảng Tây Thành là cảng chính của Vân An, đến nơi này phần lớn là quan thuyền hoặc đội tàu thuyền thủy vận, bảo thuyền xa hoa của Nữ Đế đều neo đậu ở trong cảng, còn có thủy sư hộ vệ tuần tra.

Bởi vì muốn tiếp đãi người Bắc Lương, triều đình tự nhiên phải thể hiện nội tình của đại quốc, trên bến tàu đổi mới hoàn toàn, không chỉ thuyền neo đậu ngăn nắp ngăn nắp trật tự, ngay cả mặt đường cũng lau sạch sẽ, ven biển còn treo long kỳ Đại Ngụy.

Chim chim còn chưa tỉnh ngủ đã bị lắc lư đi làm, thoạt nhìn rất uyển chuyển, ngồi xổm trên cánh tay ăn nhân bánh bao, còn không ngừng lẩm bẩm, phỏng chừng đang chửi bới Dạ Kinh Đường càng lăn lộn càng trở về.

Dù sao những năm trước ở Hồng Hà trấn, chỉ cần mùa đông tuyết rơi dày đặc khiến đường đi bị tắc nghẽn thì kỳ nghỉ hàng năm sẽ bắt đầu, mỗi ngày ngủ đến mặt trời lên ba cây sào, mãi cho đến đầu xuân mới có thể khởi công lại, nào giống như bây giờ, lắc giường đến nửa đêm, mùa đông trời không sáng còn phải rời giường làm việc.

Dạ Kinh Đường nghiêm túc nhìn chăm chú đội thuyền dần dần cập bờ, cũng không chú ý chim chim đang chửi bới cái gì, đợi một lát sau, đã nhìn thấy Lễ bộ thị lang Trần Hạ Chi, mang theo quan lại cùng cấm quân chỉnh tề xuất hiện ở cảng.

Mà thuyền của Bắc Lương cũng lục tục đi vào cảng thành Tây,

vô số gương mặt nam nữ, già trẻ xuất hiện trên boong thuyền, trên bảo thuyền trung tâm xuất hiện một đội người mặc quan bào.

Hai triều ngoại sứ đi kinh thành đối phương, việc quan trọng nhất chính là bày ra hình tượng đại quốc, không thể để đối phương xem thường. Dù là việc lựa chọn hộ tống, tàu thuyền, thiết giáp vân vân, đều thuộc cấp bậc đội nghi trượng của Nữ Đế, thoạt nhìn rất là tráng lệ.

Vì thế dân chúng tới thành Vân An xem náo nhiệt cũng không ít, bờ sông gần như kín hết chỗ.

Bởi vì nhân số quá nhiều tràng diện có chút phức tạp, Dạ Kinh Đường nhìn nửa ngày, cũng không phát hiện trong đội ngũ sứ thần có nhân vật khả nghi gì, ngược lại nhìn thấy trên đường phố dưới lầu trà, xuất hiện bóng người.

Bóng người mặc như váy trắng như tuyết, đầu đội mũ che, cầm trường kiếm tuyết trắng, nhàn nhã đi dạo trong đám người, thỉnh thoảng đánh giá cửa sổ hai bên, hiển nhiên là đang tìm người.

Chim chim cũng nhìn thấy, nhưng xoay người quay lưng lại, không muốn phản ứng.

Dạ Kinh Đường thì sửng sốt, đặt chim chim ở cửa sổ theo dõi, hắn bước nhanh xuống lầu kêu gọi ở cửa:

"Lục tiên tử, sao ngươi lại tới đây? ”

Trên đường nhỏ, sau lưng Tuyền Cơ chân nhân treo hồ lô rượu son đỏ, cũng ở xa xa quan sát thuyền thuyền trên sông, nghe được giọng nói, mới chậm rãi đi tới trước trà lâu:

"Bản đạo là đế sư đương triều, ngươi có thể tới đây theo dõi phòng tặc tử âm thầm lẻn vào, ta thì không được sao?”

Dạ Kinh Đường cảm giác Thủy Nhi lại không vui, khi đi xuống trước mặt, cùng nhau đi lại

"Loại công việc vặt này, ta và nha môn bộ khoái đến là được rồi. Cái kia... Hai ngày nay quả thật có chút bận rộn..."

Tuyền Cơ chân nhân cũng không cảm thấy Dạ Kinh Đường có thể bận rộn đến mức, sau khi đoạt xong quần lót của nàng, một ngày hai đêm ngay cả thời gian tới cửa cũng không có.

"Làm người không thể nói không giữ lời, đêm hôm trước ngươi nói cái gì, còn nhớ rõ không?"

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt:

"Cố gắng luyện chữ? Ngày hôm qua ta nghiêm túc nghiên cứu..."

Tuyền Cơ chân nhân giơ tay phải lên chặn lời, thản nhiên hừ một tiếng:

"Dạ công tử tính hay quên, đêm hôm trước ngươi nói ngươi làm bẩn quần áo của ta, hôm qua lại đi mua cho ta một bộ mới coi như xin lỗi. Bản Đạo đã chờ cả ngày hôm qua, còn đồ đạc thì sao?"

?

Sắc mặt Dạ Kinh Đường cứng đờ, trong lòng thầm nghĩ không ổn nhất nhất hắn bị Thủy Nhi cầm kiếm chỉ vào, vì bảo vệ vải vóc nhỏ, vội vàng nói một câu, sau đó sự tình quá nhiều, quả thật quên dặn dò Tam Nương đi mua...

Dạ Kinh Đường tự biết mình đuối lý, thành khẩn nhận lỗi:

"Là ta sơ sẩy, ai... Lát nữa ta trở về sẽ mua cho Lục tiên tử hai món mới đưa tới..."

Chương 1019 - Hoa Ninh

Chương 1019. Hoa Ninh

Tuyền Cơ chân nhân không dễ dụ dỗ như vậy, nàng hơi nghiêng đầu nhìn về phía sông: "Ta giúp ngươi trông chừng nơi này, bây giờ ngươi đi mua ngay đi."

"Bây giờ?"

"Đúng vậy, ngươi đã hứa mua thì phải giữ lời, không được nói với nha hoàn và Tam Nương. Ta chỉ mặc những gì ngươi tự tay mua, nếu không mua được, ta lập tức trở về Ngọc Hư Sơn, sang năm gặp lại."

"Ách..."

Vẻ mặt của Dạ Kinh Đường cứng đờ - tự tay mình mua nó? Hắn là một đại nam nhân, vẫn là Võ Khôi kiêm Võ An Công đương đại, tự mình chạy tới cửa hàng Phạm gia, tìm khuê nữ Phạm Cửu Nương mua quần lót màu sắc như vậy...

Như vậy còn không phải thân bại danh liệt hay sao?

Dạ Kinh Đường cũng không muốn thất hứa, nhưng chuyện này so với việc để cho hắn đi khiêu khích Phụng Quan Thành còn khó làm hơn, lập tức chỉ có thể uyển chuyển nói:

"Ta là một đại lão gia..."

Tuyền Cơ vươn tay phải câu lại: "Trả lại cái kia cho ta."

Trả lại quà lưu niệm đến tay, hình như so với tự tay đi mua mới còn khó chấp nhận hơn...

Dạ Kinh Đường há miệng, lại một lần nữa ôn hòa nói:

"Ta cũng không biết Lục tiên tử thích kiểu dáng gì, đại nam nhân có thể mua về thứ gì tốt? Nếu không như vậy, đợi lát nữa ta bồi Lục tiên tử đi qua, ngươi tùy tiện chọn, chọn xong ta đi trả bạc, như thế nào?"

Lần này Tuyền Cơ chân nhân đi ra ngoài là bởi vì Thanh Hòa cần phải chuẩn bị chiến đấu, phải mua một ít thảo dược phối các loại thuốc giải độc, nên mới kéo theo nàng đi cùng.

Nàng nhớ tới chuyện tối hôm trước nên xung phong đảm nhận việc vặt, đặc biệt đến đây tìm Dạ Kinh Đường cùng nhau đi dạo, làm sao có thể thật sự để cho một đại nam nhân như Dạ Kinh Đường đi mua đồ lót.

Thấy Dạ Kinh Đường nói như vậy, Tuyền Cơ chân nhân tự nhiên gật đầu đồng ý, sau đó hỏi:

"Dạ Kinh Đường, ngươi lấy y phục của ta làm cái gì?"

Dạ Kinh Đường có chút nghi hoặc: "Làm cái gì?"

Tuyền Cơ chân nhân cách tấm màn mỏng, quét qua Dạ Kinh Đường đang ngay thẳng: "Chính là ghé vào trên mặt ngửi, hắc hắc cười ngây ngô, giống như tên lưu manh đường phố trộm yếm của góa phụ. Ừm, có hay không?"

?

Dạ Kinh Đường đứng thẳng, nghiêm túc nói:

"Ta làm sao có thể làm loại chuyện này?"

"Làm cũng sẽ không nói với bên ngoài đúng không?"

Dạ Kinh Đường quả thực chống đỡ không nổi Thủy Thủy, khẽ giơ tay lên nói: "Ta chỉ chọc ngươi thôi, cầm về rồi cũng thả ở đó,

thật sự không làm việc gì khác.”

Tuyền Cơ chân nhân hoàn toàn không tin, nhưng cũng không trêu chọc nữa, ngược lại hai tay ôm Hợp Hoan kiếm trước ngực:

"Lần sau không thể làm như thế nữa. Ngày hôm trước Thái hậu nương nương bỗng nhiên tới cứu ngươi một lần, coi như vận khí của ngươi tốt. Nếu ngươi lại có hành động bất chính với vi sư, ta có một trăm phương pháp khiến ngươi hối hận.”

Dạ Kinh Đường biết Lục tiên tử có bản lĩnh này, tuy rằng hắn không oán không hối hận, nhưng ngoài miệng vẫn gật đầu:

"Hiểu được, sau này ta tận lực chú ý đúng mực.”

"Hừ..."

Tuyền Cơ chân nhân dọc đường tán gẫu, dạy dỗ văn bối có lòng bất chính, ánh mắt thì đánh giá đám người ở bến tàu.

Chỉ tiếc võ phu tầm thường, mắt thường có thể nhìn ra có phải là người luyện võ hay không, mà đến tông sư hướng lên trên, dưới tình huống tận lực che dấu không lộ ra trước mắt người đời, chỉ dựa vào bên ngoài rất thì khó có thể biết được hắn ẩn sâu đến mức nào.

Hai người nhìn từ sáng sớm đến gần trưa, cho đến khi toàn bộ sứ đội rời cảng, đội ngũ tiên phong đã tiến vào kinh thành, vẫn không phát hiện tung tích của các cao thủ đứng đầu như lông công.

Buổi tối Dạ Kinh Đường còn phải đi dự tiệc tối, buổi chiều phải quay lại thu dọn đồ đạc đến nha môn Lễ bộ hội hợp với quan lại, lập tức cũng không chần chừ nữa, hắn dặn dò Hắc Nha Bộ đi theo sứ đội, rồi cùng Tuyền Cơ chân nhân trở về Vân An thành...

Ùng ục…

Đoàn xe lắc lư, từ phố Đông Chính chạy về phía thành Tây.

Hai bên đường đều là dân chúng vây xem, phần lớn là thư sinh tiểu thư, dù sao đội ngũ sứ thần đi theo đều là nhân kiệt đương đại của Bắc Lương, thanh danh của một số người ở Đại Ngụy cũng không nhỏ.

Tràng diện giống như Dạ Kinh Đường bỗng nhiên mang theo sứ đội đi Yên Kinh, người trẻ tuổi ở Yên Kinh, khẳng định phải chạy đến xem rốt cuộc trông như thế nào.

Trong số học sinh đi cùng cũng không có nhiều nữ tử, chỉ khoảng ba mươi, mặc dù bầu không khí thời Nam Bắc triều tương đối cởi mở, nhưng thân là nữ nhi dù sao cũng dè dặt hơn, đều ngồi trong kiệu xe, hiếm khi có thể nhìn thấy diện mạo, mà thư sinh lang thì cưỡi ngựa đeo bội kiếm đi ở bên ngoài.

Xe ngựa của quan viên Bắc Lương ở phía trước, một số học sinh trong nhân tài kiệt xuất ở phía sau, có hai chiếc xe ngựa có huy hiệu Vạn Bảo Lâu, bên cạnh có hai vệ binh cưỡi ngựa.

Vì khiêm tốn, châu ngọc vốn dùng để trang trí trên xe đều được tháo ra, trừ bỏ rộng rãi cũng nhìn không ra đặc biệt, lúc này rèm xe nhấc lên một chút, lộ ra một gương mặt nha hoàn đậm chất thư hương, đang tò mò nhìn xung quanh tiệm bán vải bên đường:

"Hoa Ninh, tiệm bán vải này xảy ra chuyện gì vậy?"

Hoa Ninh ở ngoài xe ngựa khá cao, nhưng lại ăn mặc như một người hầu bình thường, nghe vậy mới nhìn lướt qua tiệm bán vải, phát hiện phần lớn tiệm bán vải vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có đầu sư tử đá đã bị đánh bật ra, trên hành lang còn bị xuyên ra một cái lỗ, cố ý giữ lại không tu bổ, bên cạnh còn viết hàng chữ - Dấu vết của Đao Khôi.

Những dấu vết này, là lúc Dạ Kinh Đường đánh Từ Bạch Lâm,

không cẩn thận đập tiệm bán vải rồi để lại.

Sau khi ông chủ tiệm bán vải được bồi thường, vốn cho rằng mình xui xẻo và tự mình sửa chữa, nhưng không ngờ rằng Dạ Kinh Đường bay lên trời, trực tiếp trở thành hào hùng danh chấn Đại Ngụy.

Mánh lới hay như vậy mà không dùng không phải là vô ích sao , vì lý do này, chủ tiệm vải đã nhặt con sư tử đá bị đập nát từ bãi rác và trưng bày ở lối vào.

Không thể không nói, phương pháp này cực kỳ hữu dụng, theo danh tiếng Dạ Kinh Đường càng lúc càng lớn, cánh cửa tiệm bán vải đều sắp bị đạp phá.

Hoa Ninh là cao thủ trong phủ Hoa thái sư, nhãn lực không kém, thoáng đánh giá vài lần, lập tức mở miệng giải thích:

"Dạ Kinh Đường ở Nam Triều trước đây từng có xung đột với các cao thủ ở đây, cố ý để lại dấu vết. Nhưng mà nhìn qua thì, thân thủ lực đạo của Dạ Kinh Đường này, không có vô địch như trong lời đồn..."

Nha hoàn thấy vậy cũng nói: "Có danh tiếng lớn như vậy, chắc cũng không phải kẻ giả mạo. Danh tiếng lớn như vậy, chắc cũng không tệ lắm. Ta nghe nói Dạ Kinh Đường rất tuấn tú, hắn có ở Vân An thành hay không? Lần này chúng ta có thể gặp hắn không?"

Trong xe, truyền đến một lời nói nhẹ nhàng:

"Dạ Kinh Đường là một võ giả được đồn đại là độc ác và đầy tham vọng, Đại Lương còn có thù diệt quốc với ta. Nếu là ở đây, các ngươi chớ chạy đến gần chướng mắt, hắn có lẽ không dám đánh chết ngoại sứ, nhưng lén làm nhục một phen, các ngươi cũng không có biện pháp."

"Biết rồi tiểu thư, ta chỉ nói một chút mà thôi."

Nha hoàn hậm hực thu hồi suy nghĩ, lại đánh giá trên đường vài lần, hỏi:

"Hoa Ninh, ngươi đi hỏi thăm Vương lão thần y ở nơi nào. Nghe nói Vương thần y có giá lớn, mấy ngày nữa học sinh Thái y viện đều chạy tới, chắc chắn sẽ bận rộn, chúng ta vẫn nên đi sớm bái phỏng là tốt hơn."

Hoa Ninh nghe vậy cũng không nói nhiều, tiến lên bẩm báo một tiếng trong đội ngũ quan lại, sau đó rời khỏi đội ngũ, chuyển vào chợ...

Chương 1020 - Ta Có Thể Làm Gì Khác

Chương 1020: Ta Có Thể Làm Gì Khác

Sau khi tuyết rơi, thời tiết trong sáng, tường trắng ngói xanh bao quanh Văn Đức Kiều, có không ít tiểu thư phu nhân ăn mặc xinh đẹp.

Người sống ở nơi này đều là quan to hiển quý, dung mạo nữ quyến không kém chút nào, phối hợp với phủ trạch đường phố được tỉ mỉ chế tạo, phong cảnh có thể nói là cảnh đẹp ý vui.

Dạ Kinh Đường ăn mặc trang phục võ giả bình thường, chậm rãi đi bộ bên đường, vốn còn đang thưởng thức cảnh đẹp bên đường, kết quả không đi được mấy bước thì phát hiện mấy quý phu nhân kết bạn đi dạo, ánh mắt hứng thú nhìn hắn khiến cho hắn chỉ có thể đổi thành nhìn không chớp mắt.

Tuyền Cơ chân nhân vẫn chưa cởi mũ che, phát hiện Dạ Kinh Đường bày ra dáng vẻ không hòa nhập vào nhân gian náo nhiệt, trêu chọc nói:

"Trốn cái gì? Quý phu nhân sống một mình ở Văn Đức Kiều cũng không ít, hơn nữa rất phóng khoáng, chỉ cần đi lên chào hỏi nói không chừng đêm nay có thể được ba năm mỹ nhân hầu hạ, sáng mai còn cho ngươi bạc, không qua thử xem sao?"

Dạ Kinh Đường tuy rằng chịu đựng gian khổ, nhưng hắn vẫn không dám kiếm loại tiền vất vả phải liều mạng này, khẽ giơ tay lên nói:

"Suỵt, đừng nói lung tung, coi chừng hủy đi danh tiết phu nhân người ta.”

"Chỉ có hai người ta và ngươi, lại không ai nghe thấy."

Tuyền Cơ chân nhân tới gần một chút, nói tiếp: "Có lẽ vì vi sư nói chuyện này với ngươi ở đây nên ngươi cảm thấy xấu hổ sao?"

Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không có tiếp lời, giương mắt nhìn về phía tiệm may Phạm Ký ở trung tâm đường phố.

Phạm gia có rất nhiều cửa hàng ở bên ngoài, nhưng đều là đồ đệ của thế hệ sau kinh doanh, nhà chính không mở cửa buôn bán, Văn Đức Kiều cũng không có cửa hàng mặt tiền, nhìn từ xa chỉ là một tòa nhà, phu nhân tiểu thư nhà vương hầu bình thường đều là đến cửa thiết kế riêng.

Hôm nay thời tiết tốt, phu nhân tiểu thư đến Phạm gia đặt quần áo mùa đông khá nhiều, cửa đầy xe kiệu. Một ít tiểu phu nhân gia thế không đủ hiển hách thì thậm chí còn phải xếp hàng chờ ở bên ngoài.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy một đống thiếu phụ nói chuyện vui vẻ, trong lòng khó tránh khỏi có chút áp lực, hỏi: "Ta và Lục tiên tử cùng nhau đi vào?”

Tuyền Cơ chân nhân có ý muốn Dạ Kinh Đường hỗ trợ lựa chọn, nhưng đường đường là đế sư triều đình, dẫn theo phu quân của đồ đệ đi mua đồ lót, truyền ra ngoài sợ là không dễ nghe, vì thế rất hiểu lòng người nói:

"Ta tự mình chọn, ngươi đi hỗ trợ mua chút dược liệu, Thanh Hòa cần dùng.”

Dạ Kinh Đường âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lấy ngân phiếu từ trong tay áo ra, đặt vào trong tay Tuyền Cơ chân nhân.

"Ngươi chậm rãi chọn, ta ở bên ngoài chờ ngươi."

Tuyền Cơ chân nhân đã nói muốn Dạ Kinh Đường bồi thường cái mới, đương nhiên sẽ không khách khí, cầm lấy ngân phiếu cất đi, sau khi nói ra dược liệu cần thiết mới xoay người đi vào Phạm gia.

Dạ Kinh Đường đứng tại chỗ nhìn theo, đợi bóng dáng trắng biến mất trong tầm mắt, mới lắc đầu cười, quay đầu lại đi vào y quán Vương gia trên cùng một con phố.

Người đi dạo trên đường rất nhiều, nhưng mà y quán ở địa phương này, rõ ràng việc kinh doanh không bị ảnh hưởng bởi thời tiết nên không có nhiều người đến cửa.

Buổi trưa, ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa ra vào và cửa sổ, để lại những vệt sáng lốm đốm trên cửa đại sảnh y quán. Mấy học đồ ở hậu viện quấy thuốc, phát ra tiếng vang nhẹ 'rắc rắc', khiến cả đại sảnh tràn ngập hương thơm của thuốc, lại càng yên tĩnh hơn.

Vương phu nhân mặc trang phục mùa đông, dựa nghiêng vào quầy trước tủ đựng tiền, trong tay không có quạt, ngược lại cầm một cái lư hương nhỏ, đang cẩn thận lắng nghe bệnh nhân kể khổ:

"Mới thành hôn hai năm, ta không cho, hắn còn mua trang sức dỗ dành ta. Bây giờ thì hay rồi, ta mua họa thiếp dỗ dành hắn, hắn đều giả ngu giả khờ, nửa tháng không đụng một lần..."

"Có phải lúc các ngươi trong phòng, hắn buồn bực không lên tiếng nhắm mắt lại, chuyện gì cũng không làm?"

"Ừm... ta là thân nữ nhi, ta có thể làm gì khác?"

"Ai, ta dạy ngươi, đợi lát nữa ngươi đến cửa hàng Phạm gia..."

Dạ Kinh Đường nhàn nhã đi tới cửa nghe thấy chuyện này, trong lòng bừng tỉnh đại ngộ, thì ra Lạc nữ hiệp thanh thuần đáng

yêu của ta bị Vương phu nhân dạy hư...

Nhớ tới đây, đáy mắt Dạ Kinh Đường không khỏi hiện ra ba phần kính ngưỡng.

Kính ngưỡng cũng không phải là cảm tạ Vương phu nhân dạy hư Ngưng Nhi mà là tiểu thư thư hương môn đệ phần lớn không biết thú vị, cũng ngại mở miệng hỏi người ngoài. Trượng phu thân là quan lại, cũng không tiện đề cập đến những trò chơi hào nhoáng này, cảm giác mới mẻ vừa qua, đương nhiên vợ chồng sẽ trở thành người xa lạ.

"Vương phu nhân làm đại phu, nghiêm túc chỉ đạo những chuyện không thể nói thẳng ra này, nhìn như không làm việc đàng hoàng không trị bệnh nhưng vô hình trung lại không biết kéo dài tình cảm bao nhiêu đôi vợ chồng, cũng sớm chặt đứt bệnh khó trị, bệnh do tâm sinh, đối với Dạ Kinh Đường thì cũng là như vậy.

“Thiện chiến giả thì có công lao hiển hách, thiện y giả thì không bệnh không trị được”?

Chương 1021 - Chân Của Cô Nương Xảy Ra Chuyện Gì Vậy?

Chương 1021. Chân Của Cô Nương Xảy Ra Chuyện Gì Vậy?

Dạ Kinh Đường dừng chân trước cửa, vốn không muốn quấy rầy tiểu thiếu phụ tới chỗ của Vương phu nhân cầu y.

Nhưng nam tử bỗng nhiên xuất hiện ở cửa, Vương phu nhân vẫn dừng lại không nói nữa, hai mắt tỏa sáng lấp lánh. Tiểu thiếu phụ quay đầu lại nhìn, sắc mặt ửng đỏ, xách theo mấy túi thuốc rời khỏi y quán từ cửa phụ.

Dạ Kinh Đường quấy rầy người ta hành y, không biết xấu hổ, vào cửa chắp tay nói:

"Vương phu nhân."

Khi đối mặt với bệnh nhân nam, thái độ của Vương phu nhân nghiêm túc hơn rất nhiều, nàng đặt lư hương xuống, mỉm cười cúi đầu hành lễ nói: "Dạ Quốc công đại giá quang lâm, thiếp thân không có nghênh đón từ xa..."

"Ai, Vương phu nhân quá khách khí, nếu không ghét bỏ, cứ gọi thiếu hiệp giống như trước kia là được."

"Ha ha."

Vương phu nhân không ngờ Dạ Kinh Đường lại đây, đầu tiên là đánh giá hắn từ trên xuống dưới, sau đó hỏi: "Nghe nói Dạ công tử ra ngoài bị thương, hôm nay đến đây bái phỏng Vương thái y sao?"

Dạ Kinh Đường đi tới trước quầy, lắc đầu nói: "Thương thế cũng không nặng, gần như đã khỏi hẳn, không dám làm phiền vương thái y đại giá quang lâm. Tới đây là mua chút dược liệu, mang về nhà chuẩn bị."

Bởi vì cần phải mua khoảng ba mươi loại dược liệu, rất khó để nhớ bằng miệng nên Dạ Kinh Đường lấy giấy viết và bút trên quầy và viết ra những loại mà mình cần.

Vương phu nhân đứng đợi ở bên cạnh, cũng quan sát sắc mặt của Dạ Kinh Đường, suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: "Hơn hai tháng không gặp Ngưng Nhi cô nương, nàng ấy không có ở kinh thành sao?"

""Đúng vậy, nàng ấy và bạn thân đi đến Giang Châu thăm họ hàng, cuối năm chắc sẽ về."

"Ồ... thân thể Dạ công tử không tầm thường, cần thường xuyên điều trị, Ngưng Nhi cô nương đi rồi, không phải chỉ có một mình Bùi gia Tam tiểu thư ở bên người hầu hạ sao?"

Dạ Kinh Đường há miệng, không tiện đáp lại lời này, nhưng cũng không thể gạt đại phu, ngẫm lại chỉ có thể cười nói: "Bên cạnh có đại phu chăm sóc, trước mắt cũng không có vấn đề gì."

Dạ Kinh Đường có vẻ ngoài lạnh lùng và chính trực, làm việc cũng quyết đoán lưu loát tuân thủ chính đạo, nếu như không phải là cô nương có quan hệ đặc biệt gần, ấn tượng đầu tiên nhất định là loại cử chỉ ổn trọng, như lãnh ngạo quân tử không coi trọng nữ sắc tiền tài.

Vương phu nhân quan sát một lát, có chút lo lắng Tam Nương không hiểu chuyện, Dạ Kinh Đường lại không chủ động đòi, dẫn đến thân thể không có chữa trị khỏi.

Nhưng là phụ đạo gia đình, loại chuyện này thật sự không dễ

nói với nam nhân.

Vương phu nhân đang suy nghĩ xem, không biết có nên thông báo cho Tĩnh Vương một tiếng hay không, để Tĩnh Vương thay mặt truyền đạt, trên mặt đường ngoài y quán, bỗng nhiên vang lên tiếng lảo đảo, từ xa đến gần:

Lộc cộc lộc cộc ~

"Tiểu thư, hình như chính là nơi này."

"Hạnh Lâm Thánh Thủ…chữ này không tệ..."

Dạ Kinh Đường khẽ nhúc nhích tai, cảm thấy không giống tiếng bánh xe, lập tức dừng bút phong quay đầu lại xem xét.

Ngoài cửa ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, có thể nhìn thấy hai nha hoàn nhà giàu đi ngang qua, ở ven đường thì thầm nói chuyện, nhìn về phía bên trái y quán.

Ngay sau đó, hai cái bóng một cao một thấp xuất hiện trên cửa sổ, nhanh chóng di chuyển về phía cửa.

Phía sau là nha hoàn dáng người thon thả, tóc búi song nha kế, mặc váy mùa đông màu xanh biếc, bên hông có một tầng hạt châu ngọc đính trên váy, thoạt nhìn đều quý khí hơn so với tiểu thư nhà người bình thường.

Nha hoàn đang dùng cả hai tay đẩy chiếc xe lăn, tuy làm bằng gỗ nhưng chất lượng gỗ và tay nghề đều không phải vật phàm, mặt trên còn điêu khắc đường vân sơn thủy, tựa lưng ghế đều trải nhung trắng, chỉnh thể thoạt nhìn tứ bình bát ổn rất thoải mái.

Tiểu thư ngồi trên xe lăn, nhìn tướng mạo nhiều nhất là mười bảy mười tám, mặc váy màu tím sẫm, là loại đổi màu từ trên xuống, nửa người trên trắng tinh khiết, màu sắc làn váy dần dần biến thành màu tím đen, có tường vân đồ án điểm xuyết, thoạt

nhìn giống như một bức tranh thủy mặc, rất đẹp nhưng diễm không lộ ra ngoài, vô cùng lịch sự tao nhã.

Tiểu thư thoạt nhìn xuất thân từ thư hương môn đệ, mang theo khí chất thư quyển rất đậm, lông mày như núi xa vẽ nhẹ, môi như một viên hồng ngọc, tóc dài đen nhánh chỉ dùng trâm gỗ búi nghiêng sau đầu, còn lại xõa ngang lưng, nhìn sơ bộ không lộ ra kinh diễm, nhưng nhìn kỹ lại giống như một chén trà xanh, hương vị thư pháp từ trong xương cốt làm cho người ta càng nhìn càng trầm mê, thậm chí sẽ sinh ra cảm giác xấu hổ.

Dạ Kinh Đường quay đầu lại nhìn, lại quan sát xe lăn, bởi vì không thể giao tiếp bằng mắt với nữ nhi nhà người khác quá nhiều, lập tức buông bút xuống, đi đến bên phải đại sảnh, quan sát các loại nhân sâm:

"Vương phu nhân làm việc đi, ta không gấp."

Nhãn lực của Vương phu nhân chắc chắn cũng không kém gì, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra cô nương ngoài cửa không phải tiểu thư của Văn Đức Kiều nhưng chắc chắn xuất thân không kém, lập tức đi từ quầy ra, dùng ánh mắt thân thiết hỏi: "Chân của cô nương xảy ra chuyện gì vậy?"

Chương 1022 - Chữ Này Do Công Tử Viết?

Chương 1022. Chữ Này Do Công Tử Viết?

Tiểu thư ngoài cửa với phong thái không chê vào đâu được, từ từ đứng dậy khỏi xe lăn, đứng thẳng như người bình thường, sau đó nhẹ nhàng đáp lễ: "Tiểu nữ tử là Hoa Thanh Chỉ, là người phương Bắc, tập võ từ nhỏ, lúc xây dựng nền tảng không may xảy ra rủi ro, bị thương đến gân cốt, tìm kiếm vô số danh gia, bọn họ đều đề nghị tiểu nữ tử đến Vân An bái phỏng Vương lão thái y, cho nên..."

Vương phu nhân nghe nói như vậy, trong lòng lộp bộp một chút.

Đại phu bên ngoài, dưới tình huống trị không tốt, hơn phân nửa đều sẽ đề cử danh y lợi hại hơn, mà đại phu danh vọng cao nhất thiên hạ chính là Vương lão thái y, tất cả danh y đều trực tiếp đẩy tới nơi này, vậy chỉ có thể nói là bệnh không thể chữa trị.

Vương lão thái y không biết thần thông gì, nếu có thuốc chữa thì có thể chữa khỏi, nếu không có thuốc chữa thì hắn cũng không thể làm gì được, cuối cùng về cơ bản đều là đề nghị đi chư bộ Tây Hải, để cho đám lão vu y đó lấy chết ngựa làm ngựa sống.

Vương phu nhân nhìn thấy cô nương linh tú như vậy, tuổi còn trẻ mà đã dính phải đại kiếp nạn này, đương nhiên trong lòng nàng cũng cảm thấy tiếc nuối, đầu tiên nàng nắm cổ tay cô nương kiểm tra mạch máu, phát hiện mạch khí trong cơ thể cô nương này đã bị tắc nghẽn.

Võ phu bị cắt đứt khí mạch, còn có thể dựa vào Tuyết Hồ Hoa để tục mạch, mà tiểu thư trước mặt này thì khí mạch hoàn toàn tán loạn, còn có ngăn cách, Vương phu nhân sống đến từng tuổi này rồi cũng chưa từng thấy qua loại bệnh tình này.

Vương phu nhân cau mày, nhìn ra cô nương này đứng ngay ngắn có bao nhiêu vất vả, lập tức đỡ cánh tay bảo nàng ngồi xuống, sau đó đẩy xe lăn lên sườn dốc xây bên cạnh bậc thang: "Tình huống này quả là phiền phức, ta cũng không tiện nói lung tung, bên ngoài lạnh, ngồi vào trong trước đã."

"Ta đi mời Vương lão thái y, đợi hắn xem cho ngươi một chút xem sao."

Hoa Thanh Chỉ đã đi khám rất nhiều đại phu, biết bệnh này không giải quyết được, thật ra thì trong lòng đã sớm xem nhẹ, chuyến đi này chỉ là thuận đường tới thử vận may mà thôi, nàng mỉm cười nói: "Phu nhân không cần lo lắng như thế, sinh hoạt hằng ngày của ta không có gì đáng ngại, sống đến năm sáu mươi tuổi cũng không thành vấn đề, có thể quang minh chính đại ngồi ra đường cũng có thể nói là phúc khí."

"Than ôi!"

Vương phu nhân tiếp xúc với nhiều bệnh nhân, nghe nói như vậy trong lòng càng cảm thán, biết cô nương đáng thương này đã không còn hy vọng, bảo trì lạc quan chỉ là không có biện pháp, không thể không lấy tâm trí kiên cường lạc quan đối mặt với hiện thực.

Lộc cộc lộc cộc ~

Vương phu nhân đẩy Hoa Thanh Chỉ tiến vào đại sảnh y quán, rồi đặt vào tay nàng một chiếc lư hương sưởi ấm.

Mà nha hoàn cao gầy đi theo sau lưng thì quan sát bên cạnh

đại sảnh, cảm thấy nam tử ăn mặc như một võ giả bình thường có chút quen thuộc, nhưng dáng vẻ quá tuấn tú làm cho nàng hoàn toàn không thể suy nghĩ kỹ, phát hiện dư quang của đối phương nhìn qua, vội vàng quay đầu, làm ra dáng vẻ văn tĩnh lẳng lặng.

Hoa Thanh Chỉ bị đẩy đến trước quầy, ôn nhu nhỏ giọng nói chuyện phiếm với Vương phu nhân, học đồ thì chạy ra phía sau thông báo cho Vương lão thái y, ánh mắt từ đầu đến cuối đều không sinh ra chút hứng thú nào đối với nam tử tuấn tú đứng ở góc đại sảnh.

Nhưng mà sau khi nói hai câu, ánh mắt Hoa Thanh Chỉ bỗng nhiên bị thứ gì đó hấp dẫn, đặt lư hương ở trên quầy, cầm tờ giấy viết dở bên cạnh nhìn xem, còn khẽ gật đầu:

"Ngô Thần Triệu Cốt, Dương Gân Thiệu Vận, chữ này thật sự đặc biệt. Dám hỏi vương phu nhân, ai viết đây?"

Vương phu nhân vừa rồi chỉ âm thầm quan sát sắc mặt Dạ Kinh Đường, đúng là không chú ý đến cái khác, lúc này Hoa tiểu thư nhắc tới, mới cúi đầu quan sát, kết quả vừa nhìn, chữ viết này khá lắm!

Chữ viết thanh nhã sảng khoái thoạt nhìn đơn giản, nhưng câu chữ đều có môn đạo, lại hồn nhiên tự thành tự làm một thể. Nếu như không phải Hoa tiểu thư nhắc tới thư pháp tứ đại gia, nàng cũng không nhìn ra chữ này truyền thừa từ môn phái nào.

Vương phu nhân tuy không giỏi thư pháp nhưng lại hiểu biết sâu rộng, cảm thấy chữ này cho dù là Văn Đức Kiều có ngọa hổ tàng long, chỉ sợ đều có thể lọt vào top mười, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy Dạ Kinh Đường viết, đánh chết nàng cũng không tin đây là thứ Võ Khôi có thể viết ra.

Vương phu nhân sững sờ quan sát một lát, lại theo bản năng đảo mắt nhìn Dạ Kinh Đường, muốn mở miệng hỏi một chút, lại

cảm thấy người ngoài ở đây không thích hợp lắm.

Mà Hoa Thanh Chỉ đương nhiên cũng đưa mắt nhìn về phía hắc y tuấn công tử bên cạnh đại sảnh, đáy mắt nhiều hơn vài phần kinh ngạc so với lúc nãy, mở miệng nói: "Chữ này là do công tử viết?”

Chương 1023 - Không Đúng

Chương 1023. Không Đúng

Dạ Kinh Đường vốn đang xem mấy cây nhân sâm lâu năm, nghe được thư hương tiểu thư phía sau chỉ quét mắt một cái đã nhìn rõ được mọi thứ như thế, trong lòng không khỏi xấu hổ.

Dù sao hôm qua hắn bận rộn một hồi, dưới sự hướng dẫn của Ngây Ngốc, đông chép tây chép, cứng rắn góp ra một bộ phông chữ thoạt nhìn rất tiêu sái. Ngây Ngốc còn vỗ ngực cam đoan, nói cả kinh thành không mấy ai có thể nhìn ra được huyền môn trong đó.

Kết quả thì hay rồi, hôm nay hắn lấy ra dùng lần đầu tiên đã bị người qua đường nhìn thấu quần lót.

Ngây Ngốc quả nhiên không đáng tin cậy...

Dạ Kinh Đường thấy Hoa tiểu thư hỏi, cũng không tiện giả vờ như không nghe thấy, chậm rãi đi tới trước quầy, cười nói: "Cô nương có nhãn lực tốt thật. Ta chỉ là một võ phu, vì tránh để cho người khác chê cười, thường xuyên sao chép tác phẩm của tứ đại danh gia, không nghĩ tới cô nương liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra môn đạo."

Hoa Thanh Chỉ có thể là cảm thấy ngồi nói chuyện không lễ phép, lại chống xe lăn đứng lên, cúi người đáp một lễ, sau đó mới ngồi xuống nói:

"Công tử quá khiêm tốn. Văn nhân thế gian, đều là chữ của tứ đại danh gia, có thể học được thần vận của một nhà, cũng đủ để làm hình mẫu cho những người khác. Đây là lần đầu tiên trong

đời, tiểu nữ tử có thể thấy người tập hợp tài hoa của cả tứ đại danh gia, rồi hợp lại làm một tài nghệ cho riêng mình giống như công tử. ”

"Bản lĩnh cỡ này chỉ cần tiến thêm một bước nữa, đừng nói là danh gia khai tông lập phái, công tử còn trẻ như thế, trở thành thư thánh đương đại cũng không phải không có khả năng..."

Chữ của Dạ Kinh Đường không có linh hồn của mình, những bút mực đó đều là Ngây Ngốc dạy dỗ, khoảng cách siêu phàm nhập thánh rất xa, nhưng mà thấy tiểu thư này không nói hắn chắp vá đông tây, trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm:

"Cô nương quá khen rồi. Trên thế giới có vô số người bắt chước, nhưng rất ít người có thể nghĩ ra phong cách của riêng mình, ta cũng chỉ bắt chước giống hơn một chút so với những người khác mà thôi, còn kém xa các thế hệ đại gia.”

Tài học của Hoa Thanh Chỉ rất cao, nhãn lực tự nhiên không kém, hiểu được người bình thường cho dù ba tuổi cầm bút, ngày ngày cầm bút luyện tập không biết mệt mỏi, cũng không cách nào viết ra loại hiệu quả này.

Dù sao giống như một nhà không khó, mà lấy tứ đại danh gia hợp lại thành một thể thì hoàn toàn dựa vào tài năng, nếu người bình thường làm như vậy, chắc chắn sẽ không đủ trí tuệ cũng như là năng lực, viết ra cũng không giống tứ đại danh gia.

Công tử tuấn tú trước khi gặp mặt khiêm tốn như thế, Hoa Thanh Chỉ mỉm cười nói:

"Công tử có thiên phú bực này, đi ra con đường của mình là chuyện sớm muộn gì cũng có. Không biết công tử hiện đang ở chức vụ gì? Có tác phẩm nào khác không?"

Chữ Dạ Kinh Đường là tự tay viết, được cô nương khen vài

câu tự nhiên cũng vui vẻ, nhưng lại cảm thấy áy náy vì sao chép văn chương, lập tức chỉ vào thanh đao trên thắt lưng:

"Ta là võ nhân, trước mắt đang làm bộ khoái ở nha môn, bình thường cũng không tiếp xúc với văn nhân, Vương phu nhân này biết rõ ràng, cô nương muốn thảo luận cầm kỳ thư họa gì đó với ta, ta thật sự không có cách nào đảm đương."

Vương phu nhân biết lý lịch Dạ Kinh Đường có bao nhiêu thái quá, nói ra có lẽ sẽ khiến tiểu thư này mê mẩn tới nỗi trà không nhớ cơm không nghĩ, có thể là sợ Hoa tiểu thư tự biết trèo cao không nổi sau đó ảm đạm thần thương, cũng thuận theo lời nói:

"Quả thật như thế, vị công tử này tháng tư mới đến kinh thành, trước mắt làm quan sai ở nha môn, không múa văn lộng mực."

Hoa Thanh Chỉ rõ ràng là một người yêu tài, khi biết một thiếu niên có tài năng xuất sắc như vậy chỉ có thể làm một bộ đầu Truy Y ở Đại Ngụy, trong lòng tự nhiên cảm thấy bất bình, nhíu mày nói:

"Tập võ chỉ là bảo vệ bản thân, đọc sách mới có thể trị thế khai thiên bình. Công tử có tài khí như thế, tiến có thể văn thao võ lược khai cương trị thế, lui văn quan đương đại danh lưu thanh sử, há có thể tự cam chịu sa đọa, đi lăn lộn thành võ hành cửu lưu?"

Vương phu nhân nghe nói như vậy, biểu tình không khỏi hơi cứng đờ, trong lòng thầm nghĩ không ổn.

Bộ Khoái bởi vì không cần môn hạm, xem như là chân chó ngoài giúp quan phủ làm việc, người đứng đắn căn bản không làm nghề này, quả thật được tính là công việc cấp thấp.

Mục đích của tiểu thư này, tuy rằng là muốn khuyên Dạ Kinh

Đường tài tử kinh tài tuyệt diễm này, không nên làm cái nghề rẻ tiền này, phải cố gắng đọc sách đi trên con đường chính đạo.

Nhưng ở trước mặt Hắc Nha Diêm Vương nói Bộ Khoái là công việc cấp thấp, rõ ràng là đang tìm cái chết.

Lỡ như Dạ đại nhân nổi giận, bắt vị cô nương này nhốt vào Hắc Nha địa lao đánh đập dạy dỗ cho nàng biết thế nào là quy củ, Văn Đức Kiều chỉ sợ cũng không có mấy người ngăn cản được.

Vương phu nhân thấy tình huống không đúng, muốn mở miệng hòa giải, nhưng Dạ Kinh Đường trước quầy, lại hơi giơ tay lên ngăn lại.

Chương 1024 - Ta Đọc Sách Không Nhiều

Chương 1024. Ta Đọc Sách Không Nhiều

Dạ Kinh Đường có xuất thân là giang hồ tiêu sư, cũng không phải là loại người nhỏ nhen, chỉ bình tĩnh đáp:

"Hiệp dùng võ để phá luật, Nho dùng văn để phá luật, nếu có lòng bất chính thì cho dù là văn hay võ đều là hạng người hèn hạ. Có người thiện võ, cho nên liếm máu trước lưỡi đao, có người thiện văn, cho nên ở hậu phương bày mưu tính kế, mỗi người làm một việc riêng, không phân biệt cao thấp, thiếu ai cũng không thành quốc. Cô nương cảm thấy tập võ khó làm đại dụng, đọc sách mới có thể kiến công lập nghiệp, ý nghĩ quá hẹp hòi."

Hoa Thanh Chỉ không đồng ý với điều này, lập luận: "Mọi người đều biết lẽ phải, nhưng địa vị mà một học giả có thể đạt được trong triều đình quả thực cao hơn võ giả. Ta không hề coi thường võ giả, ta chỉ nghĩ rằng công tử đại tài như vậy, làm võ sĩ quá phí phạm tài năng của công tử, nếu cống hiến hết mình cho văn học, nghiên cứu văn học, thì thành tích sau này chắc chắn sẽ cao hơn việc làm một so với võ phu chỉ biết múa đao lộng bổng..."

Dạ Kinh Đường cảm giác tiểu thư này có chút bướng bỉnh, giống như truyền giáo, mới uyển chuyển nói:

"Trong lòng người có thể ngạo khí, nhưng đối ngoại vẫn phải cẩn thận lời nói và hành động. Ta tập võ sĩ tám năm, cũng coi như có thành tựu, nhưng tự nhận kinh nghiệm còn nông cạn, còn chưa nhìn thấu võ hành, chưa bao giờ dám dễ dàng khuyên người vứt bút tòng quân."

“Bỏ võ mà theo văn cũng đúng. Nếu có một nho sĩ có học thức tốt khuyên ta bỏ võ mà theo văn thì ta có thể nghiêm túc cân nhắc. Nhưng cô nương ngươi có thể không bằng tuổi của ta. Cô nương còn chưa đọc xong sách đã đến thuyết phục ta từ con đường lạc lối trở về, làm sao ta có thể tin rằng con đường cô nương chỉ ra là con đường đúng đây?”

Lời này nói Hoa Thanh Chỉ tuổi còn nhỏ, còn chưa đủ chỉ đạo chỉ đạo người khác.

Nha hoàn Lục Châu sau lưng, nghe thấy lời này ánh mắt cổ quái, theo bản năng đứng thẳng vài phần, cảm thấy công tử tuấn tiếu này xem như đụng vào họng súng.

Tiểu thư nhà nàng, là đệ nhất tài nữ danh quan Yên Kinh, hay là học sinh cũng đã dạy thay ở thư viện, danh sư đại nho thấy cũng không dám bày ra dáng vẻ trưởng bối, há lại không có tư cách chỉ đạo người trẻ tuổi?

Bắc Lương lần này tới đây, bản thân chính là nghĩ biện pháp mang chút đồ đạc trở về, mà công tử tuấn tú này, vừa mới tới kinh thành, tài khí tràn đầy, chức vị không cao, hiển nhiên là thương hải di châu.

Nếu như có thể dùng tài hoa làm cho hắn khuất phục, thu vào Bắc Lương dùng, Lương Đế thấy sợ là phải cười không khép miệng lại được.

Nha hoàn nghe tới nơi này, cũng không cần tiểu thư tự mình mở miệng, liền xen vào nói: "Tiểu thư của ta từ nhỏ đã chăm chỉ học hành, đọc hết vô số tác phẩm thi từ ca phú danh chấn thiên hạ, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng học vấn cũng không thua đại nho danh sĩ Vân An. Nếu công tử không tin, có thể thoải mái nói cũng có thể đặt câu hỏi, tiểu thư nhà ta nếu không trả lời được, nàng sẽ tự nhận không biết gì và đã xúc phạm đến công tử.”

Hoa Thanh Chỉ tuy rằng không nói gì, nhưng thắt lưng ngồi thẳng trên xe lăn, mặt mỉm cười, hiển nhiên cũng tán thành cách nói của nha hoàn.

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, cảm thấy hai tiểu thư nha hoàn xa lạ này, có thể là người đi theo sứ đội Bắc Lương tới.

Dù sao khẩu khí lớn như vậy, tất nhiên có chút bản lĩnh thật sự, Vương phu nhân chắc cũng đã nghe nói về tất cả những đại tiểu thư có năng lực ở Vân Châu.

Dạ Kinh Đường đánh giá Hoa Thanh Chỉ một cái, cân nhắc một chút, gật gật đầu:

"Ta đọc sách không tính là nhiều, nhưng cũng nhớ rõ chút gì đó, cô nương nếu đã 'đọc hết vô số tác phẩm thi từ ca phú danh chấn thiên hạ', ta thử hỏi cô nương một chút, xem có phải thật hay không. Tác phẩm văn đàn bên Bắc Lương, cô nương biết bao nhiêu?"

?

Nha hoàn thấy thư sinh tuấn tú này liên tục đụng vào họng súng, đều có chút ngượng ngùng, mỉm cười nói: "Nam Bắc lưỡng triều, chỉ cần là tác phẩm hay, tiểu thư đều thuộc kỹ trong lòng, công tử tùy ý đặt câu hỏi."

"Ta đã nghe qua một bài thơ, trước khi Tây Bắc Vương Đình Quốc diệt, một văn quan viết, nếu cô nương có thể nói ra tên, ta từ nay về sau ta đều làm tùy tùng cho cô nương, như thế nào?"

Hoa Thanh Chỉ nhíu mày liễu, cảm thấy đề thi này rất khó, nhưng vẫn gật đầu: "Sau khi Tây Bắc Vương Đình diệt quốc, một bộ phận quan lại chảy vào triều đình Bắc Lương, các tác phẩm trân quý đều lưu lại. Miễn là nó là một bài thơ có thể bắt mắt, ta cũng hiểu."

Dạ Kinh Đường thấy cô nàng Bắc Lương này điên cuồng như vậy, cũng không nói nhiều, lật tờ giấy viết dược liệu, cầm bút viết mấy dòng chữ ở mặt sau.

Xào xạc...

Sau khi viết xong trôi chảy, Dạ Kinh Đường buông bút lông xuống, đem giấy theo quầy đẩy đến trước mặt Hoa Thanh Chỉ, xoay người đi về phía cửa đại sảnh, ôm quyền về phía sau:

"Cáo từ."

Đạp đạp đạp...

Tiếng bước chân dần dần đi xa.

"Hở?"

Nha hoàn không hiểu tại sao, quay đầu lại nhìn một chút:

"Hắn đi như thế nào?"

Chương 1025 - Thuốc Đâu

Chương 1025. Thuốc Đâu

Hoa Thanh Chỉ cũng có chút mờ mịt, cầm tờ giấy trên quầy tới, đã thấy trên đó viết bốn hàng chữ viết như tranh sắt móc bạc:

Lửa hiệu rọi Tây Kinh. Lòng riêng dậy bất bình

Ấn ngà rời Phượng Khuyết. Ngựa sắt rối Long Thành

Màu cờ hoen tuyết phủ. Gió gào chen trống canh

Thà đứng đầu trăm lính. Hơn làm chàng thư sinh.

Gương mặt Hoa Thanh Chỉ vốn luôn bình tĩnh rõ ràng đã thay đổi một chút, đầu tiên là đôi mắt nàng giãn ra, sau đó nàng nhìn gần hơn, sau đó lại nhìn về phía cửa, nàng muốn đứng dậy, nhưng lại nóng lòng không đứng dậy được, thế là nàng lo lắng nói: "Được? Công tử? ... Lục Châu mau đuổi theo."

Nha hoàn cũng không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nghe vậy vội vàng chạy ra ngoài đuổi theo, nhưng trên đường nào còn có bóng người.

Vương phu nhân đều mơ mơ, cảm thấy may mắn mình tuổi không nhỏ, nếu mười bảy mười tám tuổi, bị Dạ đại công tử giày vò như vậy một chút, đời này cũng đừng hòng ngủ ngon.

Nàng thấy Hoa tiểu thư này lo lắng nhìn ra bên ngoài, mở miệng nói:

"Cô nương, Ngươi có biết bài thơ này là ai viết không?"

Hoa Thanh Chỉ lại học sâu hiểu rộng, làm sao có thể biết được chi tiết của bài thơ này, suy nghĩ một chút nói

"Ta quả thật không biết…Hắn có tức giận không? Ta chỉ là cảm thấy hắn có tài hoa cao, vứt võ tòng văn sẽ càng có thành tựu, hắn viết 'Thà đứng đầu trăm lính. Hơn làm chàng thư sinh', tức giận lớn như vậy..."

Vương phu nhân an ủi nói: "Đừng nghĩ nhiều công tử này không tệ như vậy, chỉ là đã kết hôn, không muốn dây dưa quá nhiều với nữ nhân xa lạ mà thôi, mới viết xong liền đi, làm sao có thể thực tức giận."

Hoa Thanh Chỉ cảm giác công tử này bị lời nói và hành động ngạo mạn của nàng mạo phạm, ngẫm lại lại hỏi:

"Phu nhân, vị công tử này tên là gì? Hắn sống ở đâu? Mới vừa rồi là ta ngu dốt kiêu ngạo, cuồng vọng tự đại, ta muốn đến cửa xin lỗi..."

Dạ Kinh Đường không có tiết lộ gì, Vương phu nhân làm sao dám nói nhảm, nàng dường như có chút áy náy: "Chỉ là bộ khoái của nha môn, ngẫu nhiên tới đây mua chút dược vật, những thứ khác ta cũng không phải rất rõ ràng. Ừm... kinh thành là vùng đất ngọa hổ tàng long, tài tuấn trẻ tuổi như vậy, không có mười người cũng có tám người, cô nương sau này cũng đừng lớn tiếng như vậy, gặp phải người có lòng dạ xấu, rất có thể mất cả bản thân mình vào."

Hoa Thanh Chỉ lần đầu tiên đến Vân An, mặc dù biết kinh thành Đại Ngụy, khẳng định ngọa hổ tàng long, nhưng ra khỏi cửa đi dạo phố có thể đụng phải một người thái quá như vậy, vẫn vượt qua phạm vi tiếp nhận của nàng, căn bản không tin mấy lời nó cho có lệ này.

Hoa Thanh Chỉ cầm tờ giấy, nhìn cửa một lát, hỏi: "Tìm được

người chưa?”

"Xoay người đã không thấy đâu. Bài thơ của công tử tuấn tú kia có hiếm không? Tiểu thư chưa bao giờ nghe nói về nó?”

"Ngươi tự xem."

"Phong hỏa chiếu... Ôi trời ơi! Ta lại ra đường tìm..."

Chương 36: Tự làm nhục mình!

"Ừ hừ hừ..."

Trong con hẻm nhỏ của cửa hàng Phạm gia, Trong tay Tuyền Cơ chân nhân mang theo một cái bọc nhỏ, không nhanh không chậm đi ra cửa sau, đội mũ che mặt mỏng.

Đi tới đầu ngõ quan sát, trên đường vẫn có không ít tiểu thư qua lại, nhưng tiểu lang quân vốn nên chờ ở cửa hàng Vương gia, lại không thấy bóng dáng.

Tuyền Cơ chân nhân hừ một tiếng, còn chưa kịp nghi hoặc, phía sau liền truyền đến động tĩnh rất nhỏ:

"Nơi này.”

Tuyền Cơ chân nhân nhìn lại, đã thấy Dạ Kinh Đường ôm Hoàn Đầu Đao, tựa vào một cây liễu phía sau ngõ, đang ngoắc tay với nàng.

?

Tuyền Cơ chân nhân đặt bọc nhỏ trên vai, dáng vẻ nhàn tản đi tới trước mặt, đánh giá Dạ Kinh Đường từ trên xuống dưới một cái:

"Ngươi vừa rồi nhìn trộm phu nhân tiểu thư bên trong thay quần áo?”

Dạ Kinh Đường lắc đầu nói: "Làm sao có thể? Ta sợ ngươi đi ra không tìm được người, cho nên ngươi cứ ở đây đợi. Đã chọn được thứ hài lòng chưa, để ta xem ngươi đã mua kiểu dáng gì?"

Tuyền Cơ chân nhân dùng ngón tay móc cái gói nhỏ, muốn đưa cho Dạ Kinh Đường xem, nhưng khi Dạ Kinh Đường đưa tay ra, nàng lập tức lấy lại:

"Ngươi nghĩ rất đẹp. Đi thôi, Thanh Hòa hẳn là chờ... nhanh... lên..."

Tuyền Cơ chân nhân nói đến đây, lại quan sát hai bên người của Dạ Kinh Đường:

"Thuốc ngươi mua đâu?"

Dạ Kinh Đường biểu tình có chút xấu hổ, hắn vừa rồi dạy cho cô nương Bắc Lương một bài học, sau đó phất tay áo bỏ đi, trong lúc đó hiển nhiên không dễ mở miệng nhờ Vương phu nhân gói thuốc, hắn nghĩ sau đó trở về lấy, nhưng Hoa tiểu thư kia ở trong y quán không ra, nếu hắn lại chạy trở về, quỷ biết sẽ bị ngăn lại hỏi bao lâu, vì thế chỉ có thể tay không chờ ở chỗ này.

Mắt thấy Thủy Thủy đi ra, Dạ Kinh Đường mở miệng nói: "Bên trong có nữ nhân đang xem bệnh, ta ở bên cạnh không thích hợp, Vương phu nhân hẳn là thu thập những thứ ngươi cần đi. Nếu ngươi không ngươi đi vào trong lấy dùm ta với, ta giúp ngươi cầm đồ."

Tuyền Cơ chân nhân di chuyển bọc nhỏ đi, không để Dạ Kinh Đường cầm giúp, có chút buồn cười:

"Lúc đùa giỡn người bên cạnh da mặt dày như tường thành, đến bên ngoài lại ra vẻ dè dặt như vậy, ngươi chuyên môn ăn cỏ gần hang sao?"

Ánh mắt Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ hơi buông tay, tỏ vẻ nói

cái gì cũng nhận.

Chương 1026 - Lý Tự Bày Mưu

Chương 1026. Lý Tự Bày Mưu

Tuyền Cơ chân nhân không lãng phí chút thời gian nào, ném cái gói nhỏ cho Dạ Kinh Đường, xoay người đi về phía phố đi bộ:

"Nếu ngươi dám mở ra nhìn xem, khi trở về ta sẽ cho ngươi biết tay."

"Biết rồi."

Dạ Kinh Đường tiếp được bọc nhỏ nhẹ như không có gì, đợi đến khi Tuyền Cơ chân nhân rẽ ra đầu ngõ, quả thật có xúc động mở ra lén nhìn, nhưng vẫn cố nén xuống, chỉ là lấy tay nhéo nhéo, để nghe phong chưởng cẩn thận cảm giác: Ừm... vẫn là quần bướm nơ... sa mỏng bán trong suốt...

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, cảm thấy Lục tiên tử thật sự biết cách khảo nghiệm người khác.

Chờ đợi ở đầu ngõ một lát, Tuyền Cơ chân nhân ôm mười mấy cái hộp đi ra cửa lớn, trên tay còn treo hai chuỗi, giống như Tiểu Vân Ly lần đầu tiên ôm nồi niêu xoong chảo về nhà, từ chính diện cũng không nhìn thấy người.

Dạ Kinh Đường giơ tay lên, cảm thấy có chút bạc đãi Thủy Thủy, đợi đến khi Tuyền Cơ chân nhân đi vào ngõ nhỏ, tiến lên ôm một đống đồ vật:

"Nhiều như vậy?"

Tuyền Cơ chân nhân cũng không ngờ Phạm Thanh Hòa mua một đống lớn như vậy, đem toàn bộ đồ đạc ném cho Dạ Kinh

Đường sau đó,vỗ vỗ chiếc váy trắng như tuyết của mình: “Ai biết nàng định làm gì. Đúng rồi, vừa rồi ta ở phía sau, nhìn thư hương tiểu thư, bộ dạng bế nguyệt tu hoa, khí chất càng là nhất tuyệt, ngươi không đi xem một chút?”

"Ai, cô nương kia là một người đáng thương, tuổi còn trẻ đã bị tàn tật, đùa giỡn loại này không thích hợp."

Tuyền Cơ thực sự thấy vậy cũng không nói nhiều, rút bọc nhỏ ra khỏi lòng Dạ Kinh Đường, đi ở phía trước, đi ra hai bước lại cúi đầu nhìn bưu kiện:

"Ngươi đã ngửi qua chưa?”

Ánh mắt Dạ Kinh Đường có chút bất đắc dĩ:

"Mấy miếng vải vừa mua, ta ngửi nó làm cái gì?”

"Không mặc lên người, ngửi cũng không có hứng thú đúng không?"

“?”

Dạ Kinh Đường không còn lời nào để nói...

Ngoại sứ quán từ nước ngoà được xây dựng ở phía tây thành phố, khoảng cách từ nơi đóng quân của cấm quân không quá xa, khu phố xung quanh là nơi tụ tập của người nước ngoài, bình thường Bắc Lương, chư bộ Tây Hải thậm chí là một số thương lữ của Thiên Nam đều ở lại nơi này.

Mấy trăm học sinh tới đây, được sắp xếp ở trong mấy con hẻm bên cạnh bên ngoài sứ quán, mới đến đều mang theo cảm giác mới mẻ, tuy rằng mới tới sự vụ nhiều không được phép chạy quá xa, nhưng đi dạo ở phụ cận cũng không có việc gì, giữa đường phố tùy ý có thể thấy được người đi đường, các cửa hàng cũng chật kín.

Buổi chiều, trong một gian thư phòng phía sau sứ quán, Lý Tự vừa mới tiễn quan lại tiếp đãi đi, một chén trà còn chưa uống xong, đã bắt đầu chuẩn bị dạ tiệc tối nay ở Phù Dung Trì.

Thiên Cơ Môn Thẩm Mộc, cải trang thành người hầu đi theo, lúc này cũng ngồi trong thư phòng, phân tích:

“Sáng nay, quả thực đã tìm thấy dấu vết của tai mắt bên Hắc Nha trên bến tàu của cảng thành Tây, nhưng Dạ Kinh Đường có ở trong bóng tối hay không, khó có thể xác định. Nếu tình báo tình báo của Giả Thắng Tử hoàn toàn chuẩn xác, qua nửa canh giờ nữa, Dạ Kinh Đường sẽ bắt xe xuất phát từ nha môn Lễ bộ, đi tới Phù Dung Trì, đi phố tây..."

Lý Tự lật xem các loại chuyện đêm nay muốn trao đổi, xen vào nói:

"Mới đến, còn không biết nông sâu thế nào, động thủ nguy hiểm quá lớn, không bằng để các cao thủ đi cùng tản mác vào trong thành thăm dò vài ngày, Mao Công ở đâu?”

"Mao Công tính cách phóng đãng, đêm qua rời đi sớm, nhưng rất dễ tìm người, lúc này không có gì bất ngờ thì hẳn là đang uống rượu với hoa khôi ở Kim Bình Lâu."

Lý Tự nhíu nhíu mày: "Đưa tin tức cho hắn, để cho hắn thu liễm một chút, đến đại sứ quán tùy thời chờ lệnh. Ở bên ngoài lãng đãng, lỡ như sớm tiết lộ hành tung, thân ở Vân An ngọa hổ tàng long, triều đình cũng không giữ được hắn.”

Thẩm Mộc gật đầu, buông chén trà im lặng rời khỏi thư phòng.

Sáng sớm nay Lý Tự cũng mới biết được từ trong miệng Giả Thắng Tử, Dạ Kinh Đường được chỉ định tiếp đãi quan lại bên ngoài, buổi tối sẽ gặp nhau trên bàn rượu.

Lý Tự bị sai Lương Đế âm thầm bày mưu tính kế diệt trừ Dạ Kinh Đường, vừa đến đã phải đối mặt với hắn, trong lòng hắn sao có thể không có chút áp lực? Ở thư phòng một mình cân nhắc một lát mới đứng dậy đi ra ngoài cửa, muốn tìm mấy danh sĩ đi tán gẫu, kết quả lúc đi ra chính đường đã nhìn thấy Hoa Thanh Chỉ ở trong hành lang, bị nha hoàn đẩy đi dạo.

Hoa Thanh Chỉ là cháu gái đích tôn của Hoa lão thái sư, thân thế tương đối hiển hách, nếu như không phải thân thể có vấn đề cũng đủ tư cách làm Thái tử phi.

Nhưng mà cũng không đề cập đến xuất thân của mình, đối với thế giới bên ngoài, nàng chỉ tự nhận mình là thiên kim của đại chưởng quỹ Vạn Bảo Lâu, chuyến đi này nếu không phải Hoa lão thái sư đưa thư cho Lý Tự dặn dò chăm sóc, Lý Tự cũng không biết đại tài nữ của Yến Kinh này còn có một tầng bối cảnh như vậy.

Chương 1027 - Chờ

Chương 1027. Chờ

Hoa lão thái sư tuy rằng đã cáo lão hồi hương nhưng tư lịch triều đình vẫn bày ra ở đó, Lý Tự cho dù là xuất phát từ thưởng thức tài học hay là xuất phát từ thưởng thức bối cảnh, đều rất khách khí đối với Hoa Thanh Chỉ, thấy thế khôi phục khí tính trưởng lão đức cao vọng trọng, đi tới trước mặt hỏi:

"Thanh Chỉ, vừa đi đi bái phỏng Vương lão thái y sao? Kết quả là gì?"

Hoa Thanh Chỉ hơi xuất thần, đợi đến khi giọng nói vang lên, mới phát hiện có người tới, nàng ngồi xe lăn đến gần, mở miệng nói: "Vừa rồi gặp Vương lão thái y, nói cũng không phải là bệnh nan y, chỉ là điều trị rườm rà, có thể mất rất nhiều thời gian."

Lý Tự vuốt râu cười khẽ: "Vậy là tốt rồi, lão thái sư trước khi đi đã dặn dò nhiều lần, nếu không có tin tức gì tốt, để ta an ủi ngươi, để ngươi không buồn phiền. Ta cũng đã chuẩn bị rất nhiều lý do, may mắn vô dụng..."

Nếu trước đây Hoa Thanh Chỉ nghe được tin vui thì quả thực nàng đã vui mừng từ lâu rồi, nhưng sau khi được dạy một bài học, tất cả những gì nàng cảm thấy bây giờ chỉ còn lại sự ngượng ngùng sau khi cuồng vọng tự đại và tò mò về vị công tử tuấn tú kia, nàng mỉm cười, lại hỏi:

"Lý tiên sinh, ngài học sâu hiểu rộng, có nghe nói qua một bài thơ Tây Bắc không?"

Văn thơ của Lý Tự không hay bằng các bài viết của các Đại

Nho đi theo, nhưng có chuyên môn về học thuật, là thần tử phụ trách ngoại giao, giống như Trần Hạ Chi, biết rõ tình huống của các bộ lạc Tây Hải như lòng bàn tay, thấy vậy nói: "Tây Bắc giống như Đại Ngụy Lương Sa nhị châu, nơi khổ hàn, văn nhân nổi danh rất ít, ngươi nói ta thử nghe một chút."

Hoa Thanh Chỉ lại đây là để thỉnh giáo, lập tức nhắc lại những gì vừa mới thấy: "Phong hỏa chiếu Tây Kinh..."

Lý Tự vuốt râu lắng nghe, vừa nghe được hai câu, sắc mặt hơi thay đổi, cau mày nhấm nháp hồi lâu, trầm ngâm nói: "Người viết bài thơ này nhất định là một người trung nghĩa liệt sĩ, sau một trận chiến toàn quân Tây Bắc Vương Đình bị diệt, vị tiền bối này hẳn là sẽ không đầu hàng với Đại Lương, có thể đã táng thân sa trường, ta quả thật chưa từng nghe qua thanh danh."

Hoa Thanh Chỉ nghe được lời này, không khỏi lộ ra vẻ đáng tiếc: "Hôm nay trên đường ngẫu nhiên nghe được bài thơ này, lại không thể hỏi được xuất xứ. Ngày xưa ta tự nhận đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, đến Vân An mới phát hiện, đóng cửa làm xe cuối cùng là ếch ngồi đáy giếng, không ra ngoài đi vĩnh viễn không biết bên ngoài còn có nhiều học vấn chưa từng tiếp xúc như vậy."

Lý Tự chắp tay cười khẽ: "Biển tri thức vô biên, người càng có kiến thức càng khiêm tốn, bởi vì họ có thể thấy thế giới rộng lớn đến mức nào mà mình chưa chạm tới và hiểu rằng kho tàng tri thức phong phú trong bụng họ đối với đại đạo trong thiên địa thì chỉ là chút da lông mà thôi. Tuổi của ngươi còn nhỏ, có thể hiểu được điểm này, chuyến đi này cũng đã không tệ."

Hoa Thanh Chỉ khẽ gắt đầu: "Thanh Chỉ nhớ lời kỹ tiên sinh dạy dỗ."

Lý Tự lập ý sâu xa, kỳ thật là do Bắc Lương quốc sư dạy, cho dù hắn là chức quan hay là văn võ nghệ, đều không đạt tới cấp độ này.

Nhưng mà ở trước mặt học sinh, hắn vẫn làm ra thái độ trưởng giả gật đầu, sau đó nói: "Ta mới đề nghị, để cho Đại Ngụy ở tổ chức văn hội Long Ngâm Lâu, bày ra "Long Ngâm Thập Cục" luận bàn kỳ nghệ, đến lúc đó không có gì ngoài ý muốn người tới sẽ là muội muội của Nữ Đế. Hai ngày này ngươi chuẩn bị cho tốt, cũng không nên khinh thị, nếu như nói Tả Hiền Vương là vương gia có thể đánh nhất trong thiên hạ, vậy Tĩnh Vương của Đại Ngụy chính là vương gia có văn thái nhất thiên hạ, ngươi thua không tổn hại thanh danh, nếu thắng, đủ để danh truyền thiên thu."

Hoa Thanh Chỉ không phải kiêu ngạo, nhưng với xuất thân của nàng ở đây, sự tự tin là điều khó tránh khỏi, nàng cười nói:

"Lý tiên sinh chờ tin lành là được."

Bỗng nhiên được phong Quốc công an bài nhiệm vụ tiếp đãi, hai ngày nay Dạ Kinh Đường rất bận rộn, buổi trưa sau khi đi mua nội y tình thú với Tuyền Cơ chân nhân xong, vừa mới đưa thuốc về nhà thì đã bắt đầu tắm rửa thay quần áo thay triều phục, sau đó đi Lễ bộ hội hợp, trong lúc đó không nói đến cô nương, ngay cả thời gian xoa Chim Chim cũng không có.

Khi mặt trời lặn về phía tây, một đoàn xe từ thành Vân An đi ra, dẫn đầu là mười tám kỵ binh mặc áo gấm màu xanh đậm cầm đao, người đi đầu cầm đại kỳ có chữ "Dạ".

Phía sau cũng có mười tám gã kỵ binh áp trận, bảo vệ một cỗ xe ngựa rộng lớn ở giữa.

Xe ngựa được triều đình ban tặng, theo tước hiệu của hắn thì phải dùng bốn con ngựa, nhưng ở kinh thành lại phải hạ một cấp nên là ba con tuấn mã màu lông đen tuyền, toa xe cũng không hoa mỹ, nhưng cực kỳ uy nghiêm, thoạt nhìn còn mang theo khí thế người lạ chớ tới gần.

Mà phía sau xe ngựa chính là thị lang Trần Hạ Chi, trưởng tử

của Trấn Quốc công Vương Xích Hổ, còn có các bộ tiểu lại thậm chí là đại nho danh sĩ đi cùng dự tiệc.

Chương 1028 - Sao Thế Nhỉ

Chương 1028. Sao Thế Nhỉ

Bởi vì tước vị của Dạ Kinh Đường cao một chút, ở kinh thành chỉ cần không gặp con cháu tông thất thì hắn phải là người dẫn đầu, lúc này đang ngồi ngay ngắn trong xe ngựa đi đầu, mặc áo bào màu đen, thắt lưng treo ngọc đầu đội kim quan, ánh mắt nhìn cánh đồng ngoài cửa sổ.

Phạm Thanh Hòa lo lắng Dạ Kinh Đường chạy tới dự tiệc bị đầu độc gì đó, tuy rằng trong lòng có chút rối rắm, nhưng vẫn đổi trang phục thành thị nữ xinh đẹp, ngồi bên hông xe, nắm đầu Chim Chim trên đầu gối của mình nhào nặn.

Tuy rằng Dạ Kinh Đường mặc áo mãng bào đai lưng ngọc, dáng vẻ cũng rất tuấn tú nhưng Phạm Thanh Hòa lại không thưởng thức, trong đầu vẫn âm thầm cân nhắc:

Rốt cuộc hắn có ý gì, đêm qua lại không chạy tới gõ cửa...

Chẳng lẽ là quá bận rộn quên mất...

Phạm Thanh Hòa cân nhắc hồi lâu, cảm thấy không khí có chút trầm mặc, lập tức chủ động mở miệng nói:

"Kinh đường, sau khi dự tiệc, chúng ta còn trở về không?"

Dạ Kinh Đường thu hồi ánh mắt, lộ ra một nụ cười, đứng dậy đi tới trước cửa sổ xe ngồi xuống, gãi gãi móng vuốt chim: "Sau tiệc rượu cũng đã quá muộn rồi, chúng ta được sắp xếp nghỉ ngơi ở Phù Dung Trì, sáng mai cùng nhau quay trở lại. Nếu ngươi muốn về nhà, ta cũng có thể quay lại sớm."

Đương nhiên Phạm Thanh Hòa không thể bởi vì thích và ghét của bản thân mà can thiệp vào công việc chính sự của Dạ Kinh Đường, nàng lắc đầu, sau đó lại nói: "Buổi tối chỗ ở sắp xếp như thế nào? Không phải là ta ở với ngươi..."

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt: "Những thứ này đều là người của Lễ bộ sắp xếp, ta cũng không rõ lắm. Nhưng mà Phạm cô nương là thị nữ đi theo ta, xác suất lớn được sắp xếp ngủ cùng một chỗ."

"A?"

Biểu cảm của Phạm Thanh Hòa cứng đờ.

"Ngươi yên tâm, chúng ta thay phiên nhau canh gác đêm là được rồi, xung quanh chính là người Bắc Lương, ta làm sao có thể yên tâm hợp mắt."

Phạm Thanh Hòa cũng không phải là cô nương ngốc, cũng không tin lời này. Không ở cùng một phòng, Dạ Kinh Đường cũng dám sờ lên giường, mạnh mẽ đoạt nụ hôn đầu tiên của nàng, buổi tối ở cùng một chỗ, sợ không phải là phải giả vờ làm thật biến thành thị thiếp...

Phạm Thanh Hòa cảm thấy buổi tối có thể sẽ chịu thiệt thòi lớn, nhưng lại không thể bỏ Dạ Kinh Đường một mình như vậy, cũng chỉ có thể mím môi, không nói lời nào.

Mấy ngày trước Dạ Kinh Đường vừa sờ vừa xem vừa hôn, làm Phạm cô nương sợ hãi, trong lòng cũng có chút hổ thẹn, không có làm loạn nữa, âm thầm quan sát tình huống ven đường.

Phù Dung Trì nằm ngay dưới chân núi Ngọc Đàm, là một khu vườn do triều đình xây dựng, có quy mô hoành tráng, có nhiều gian cảnh quan bên trong, sau khi xuân yến, đăng khoa yến sẽ được tổ chức ở chỗ này, cũng dùng làm nơi tiếp đãi hàng ngày.

Khi bầu trời dần tối, những ánh đèn vàng rực rỡ thắp sáng trong Phù Dung Trì, một số chiếc thuyền sơn màu đi lại trên Phù Dung Trì, pháo hoa được bắn để nâng cao bầu không khí.

Bởi vì là bữa tiệc tối, học sinh Bắc Lương từ xa đến đều được mời, mà một số thư sinh sĩ tử có chút tài năng của thư viện Bạch Mã, Quốc Tử Giám cũng được mời đến, có thể thấy được tài tử giai nhân khắp nơi trong vườn hoa.

Dạ Kinh Đường cưỡi xe ngựa tiến vào Phù Dung Trì, rất nhiều nam nữ thanh niên từ cả Nam triều Bắc triều lập tức tụ tập quanh đường, tất cả đều đến để xem Võ Khôi đương đại.

Dạ Kinh Đường xuất thân từ du hiệp, không quen với cảnh tượng chúng tinh phủng nguyệt này, hạ rèm xe xuống, tìm kiếm khoảng trống

Kết quả, hắn không tìm thấy cặp tiểu thư và nha hoàn ngồi xe lăn ở ven đường, thay vào đó hắn tìm thấy một công tử mập mạp, mặc thư sinh cẩm bào, đầu đội khăn vuông khảm ngọc, trên tay còn cầm quạt gấp vẽ mỹ nhân.

Đợi xe ngựa lướt qua, công tử mập cũng không hô to kêu nhỏ mà lắc quạt nhíu mày, hiển nhiên là đang chào hỏi Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường có chút không nói nên lời, nhưng ngoài việc vẫy quạt vào mùa đông, các phương diện khác của Bùi Lạc cũng giống như một văn nhân chân chính, hắn có công vụ trong người không dễ tiếp xúc, chỉ nhấc rèm gật đầu cười, rồi đi tới.

Vù vù…

Đoàng…

Một màn pháo hoa rực rỡ nở rộ trên bầu trời, chiếu lên Phù Dung Trì rực rỡ, lúc sáng lúc tối.

Hơn mười vũ cơ hiến vũ khúc ở trong đại sảnh, vô số học sinh đang uống rượu nói chuyện trong đình, xuống xe ngựa, Vương Xích Hổ và Trần Hạ Chi từ phía sau đi tới.

Trần Hạ Chi mặc quan bào màu đỏ thẫm, trang điểm coi như bình thường.

Mà Vương Xích Hổ thì không, mặc triều phục màu đỏ sậm, đầu đội ngọc quan, bộ râu được chải chuốt gọn gàng, phong thái trông cũng chỉ kém hơn Tả Hiền Vương một chút thôi, so với Hắc Nha tổng kỳ lôi thôi lếch thếch thì như hoàn toàn thay đổi người khác.

Chương 1029 - Hai Nước

Chương 1029. Hai Nước

Tuy rằng ăn mặc giống như một đại nhân vật, nhưng tính cách Vương Xích Hổ vẫn không thay đổi, vừa đi tới đã thấp giọng nói thầm: "Ở Hắc Nha bận trước sau, đều vất vả tới nỗi gầy đi, hôm nay thay xiêm y, mới phát hiện áo choàng cũng không đeo nổi, ngươi xem thắt lưng quần này cũng lỏng lẻo..."

Dạ Kinh Đường tán gẫu hai câu, cùng nhau đi tới Vọng Giang Lâu ở trung tâm Phù Dung Trì, bởi vì Trần Hạ Chi là chủ quan, lúc này đi ở phía trước, Dạ Kinh Đường cùng Vương Xích Hổ chỉ là nhân vật áp trận đi cùng.

Thần tử hai nước tiếp xúc, nếu ở nơi công cộng, chỉ có thể uống rượu ngôn hoan tâng bốc lẫn nhau, căn bản không nói được cái gì. Vì thế nơi hai bên ăn cơm, là ở phía sau đại sảnh Vọng Giang Lâu.

Dạ Kinh Đường đi theo Trần Hạ Chi vào sảnh lâu đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy được bên trái phải đại sảnh là mười bàn, phía trên đã bày ra các vật như rượu trái cây, nhưng chưa có người ngồi.

Dạ Kinh Đường ngồi xuống ở vị trí bên phải, Phạm Thanh Hòa thì mang theo mạng che mặt đứng ở bên tường sau lưng.

Mà từ trái sang phải lần lượt là Quốc Tử Giám tế tửu Chu Thích, Vương Xích Hổ, Trần Hạ Chi, hắn, quan lại phụ trách bí thư của Lễ bộ.

Năm người ở chỗ ngồi chờ không quá một lát, trong lối đi bên

trong đã truyền đến tiếng bước chân.

Bộp bộp bộp...

Trong lối đi.

Thị lang Lý Tự mặc triều phục màu tím, dẫn đội đi về phía phòng khách.

Sau lưng Lý Tự lần lượt đi theo bốn người, giống như đội hình của Đại Ngụy, một người là Đại Nho bác cổ chí kim, tên là Phó Mạnh Lâm, phụ trách làm cố vấn. Hai người còn lại là người có địa vị không tầm thường trong quân Bắc Lương, phụ trách luận bàn tại chỗ. Còn lại là quan lại phụ trách ghi chép.

Bốn người cầm đầu đều là cao tầng Bắc Lương, biết Lương Đế âm thầm hạ mệnh lệnh, lúc này sắp nhìn thấy Dạ Kinh Đường, trong lòng khó tránh khỏi có chút ý nghĩ, nhưng mà duy trì dáng vẻ rất tốt, bề ngoài nhìn không ra cái gì khác thường.

Bộp bộp ~

Rầm rầm ~

Chẳng mấy chốc, cánh cửa trượt mở ra, để lộ ra đại sảnh sáng rực.

Lý Tự khí thái ôn văn nho nhã, mang theo ba phần ý cười đi vào đại sảnh, ánh mắt trước tiên liền rơi vào trên người nam tử mặc mãng bào ngồi trong sảnh.

Mặc dù đã nhiều lần tưởng tượng ra dáng vẻ của Dạ Kinh Đường qua các bức chân dung, nhưng Lý Tự vẫn hơi choáng váng khi nhìn thấy hắn ngoài đời.

Dạ Kinh Đường là võ giả đỉnh cao, dáng người không thể bắt bẻ, khí thế rõ ràng sắc bén hơn một chút so với bốn người khác.

Lại phối hợp với mãng bào kim quan và diện mạo lạnh lùng nghiêm túc không nói cười, làm cho người ta cảm giác thật giống như một bước bước vào Diêm Vương Điện, ngay cả khí tức trong phòng cũng ngưng đọng.

Tuy rằng có chút căng thẳng, nhưng Lý Tự vẫn là lộ ra nụ cười bình tĩnh, đi tới bàn đối diện, ngồi xuống nói:

"Nghe lâu Dạ Quốc công khí độ không tầm thường, hôm nay vừa thấy quả thật vô cùng bất phàm, may mắn."

Dạ Kinh Đường chưa từng tham gia loại sự kiện này, cũng không có người huấn luyện hắn, lúc này hắn chỉ ngồi thẳng lưng làm nền, khi đối phương mở miệng chào hỏi hắn trước, hắn vốn định xuất phát từ lễ tiết nói:

"Lý đại nhân quá khen."

Nhưng hắn còn chưa nói gì, Trần Hạ Chi bên cạnh thoạt nhìn lão thành trì trọng, liền mở miệng nói:

"Cần gì phải giả vờ khách sáo, nếu ta ngồi ở vị trí của ngươi, sợ là ước gì Dạ đại nhân chết sớm một chút."

?

Dạ Kinh Đường không nói một câu, dư quang nhìn về phía Trần Hạ Chi, ánh mắt hỏi: "Trực tiếp như vậy sao?"

Vương Xích Hổ không phải là lần đầu tiên tham dự, giơ tay lên bảo tùy tùng đóng cửa lại trước, sau đó nói:

"Đã là người quen rồi, cần gì phải nói những lời xa lạ này, chúng ta bận rộn, Lý đại nhân lén lút còn có rất nhiều chuyện riêng tư đang chờ làm, sớm tán gẫu xong cũng sớm kết thúc công việc."

Lý Tự ha hả nở nụ cười: "Vương công tử vẫn hài hước như

vậy, đã như thế, Lý mỗ cũng không quá khách sáo. Lý mỗ lần này tới đây, là được thánh thượng dặn dò, hỏi quân chủ quý quốc, các ngươi giữ hoàng tử của Tây Bắc Vương Đình ở lại Vân An là có ý gì?"

"Hai nước kết minh thông thương, là huynh đệ chi bang, cùng tiến cùng lui. Đại Lương của ta tuân thủ tín nghĩa, chưa bao giờ can thiệp vào công việc nội bộ của quý quốc, mà quý quốc biết rõ Tây Bắc Vương Đình là tai họa tâm phúc của triều Tây Cương ta, còn làm ra hành động này, tính ra là đang bội bạc chúng ta."

Trần Hạ Chi cũng dứt khoát: "Nếu Lương Đế có bất mãn, Trần mỗ có thể xin lệnh với Thánh thượng, bãi bỏ phong tước Dạ Quốc công, hồi hương Về Tây Hải, không biết Lý đại nhân có đáp ứng hay không?"

"..."

Lý Tự tự nhiên không có khả năng đáp ứng, Dạ Kinh Đường ở lại Đại Ngụy làm Quốc công, chư bộ Tây Hải vẫn còn ở trên tay Bắc Lương, địch nhân chỉ có một nhà Đại Ngụy.

Nếu thật sự để Dạ Kinh Đường hồi hương, chư bộ Tây Hải sẽ bị mất khống chế ngay lập tức.

Lý Tự cũng không muốn Dạ Kinh Đường rời khỏi Đại Ngụy, nhưng cũng sợ Dạ Kinh Đường nắm quyền ở Đại Ngụy, cho nên chuyến đi này âm thầm nhổ cỏ tận gốc, ngoài mặt còn phải châm ngòi một chút, làm cho triều đình Đại Ngụy nghi ngờ Dạ Kinh Đường, miễn cho sau khi ám sát thất bại Dạ Kinh Đường không bị ảnh hưởng.

Vì thế Lý Tự mỉm cười đáp: "Thánh thượng há có thể can thiệp vào công việc trong nước của quý quốc, có nên hồi hương hay không, nên để Nữ Đế quyết định. Ta hôm nay tới đây, chỉ là nhắc nhở một câu, người của chư bộ Tây Hải đều là loại lòng lang dạ

sói, sẽ không khuất phục người khác, chỉ cần để cho hắn đắc thế, người bị hại chính là dân chúng hai triều Nam Bắc..."

Chương 1030 - Thà Đứng Đầu Trăm Lính Hơn Làm Chàng Thư Sinh

Chương 1030. Thà Đứng Đầu Trăm Lính Hơn Làm Chàng Thư Sinh

Phạm Thanh Hòa đứng sau lưng, nghe thấy lời này tự nhiên tức giận, nhưng trường hợp như thế, nàng cũng không xen vào được.

Mà Dạ Kinh Đường nghe xong vài câu, cũng hiểu được ý tứ của Lý Tự, xen vào nói:

"Lý đại nhân nói lời này sai rồi. Chư bộ Tây Hải từ hai mươi năm trước đã sáp nhập vào bản đồ Bắc Lương, trong lời nói của Lý đại nhân, vẫn đối đãi nó như kẻ địch. Ngay cả bản thân các ngươi cũng không coi dân chúng Tây Hải là người nhà mình, làm sao có thể để cho các bộ lạc Tây Hải quy tâm?"

"Ta xuất thân từ vùng đất nghèo khó ở Lương Châu, biết rõ hơn bất cứ ai ở đây, người nghèo không quan tâm ai sẽ trở thành hoàng đế trong thiên hạ, họ chỉ quan tâm đến việc ai có thể cho họ no đủ. Dù cuộc sống của họ có khốn khổ đến thế nào, chỉ cần có thể sống sót, bọn họ sẽ không bao giờ nghĩ tới việc giơ cuốc tạo phản."

"Nếu quý quốc của ngươi thực hiện chính sách có lợi cho dân chúng, để người dân Tây Hải có đủ cơm ăn áo mặc, như vậy thì dù cho Thiên Lang Vương có trở lại, hắn cũng không kéo nổi bao nhiêu binh mã."

"Mà ta sinh ra ở Đại Ngụy, từ đầu đến cuối không tiếp xúc với các bộ lạc Tây Hải, chỉ vì mang huyết mạch Tây Bắc Vương Đình, mới có thể hô ứng mọi người ở Lang Hiên thành, toàn bộ chư bộ Tây Hải không ai không hoài niệm Vương Đình, đây theo ta thấy, là vấn đề của Bắc Lương ngươi."

"Nếu quý quốc không tỉnh lại, cho dù thành công làm cho ta mất đi quyền thế ở Đại Ngụy, thậm chí chết trên đường phố, chư bộ Tây Hải sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện Thiên Lang Vương thứ hai, thử hỏi quý quốc lại có thể dập tắt mấy lần?"

Ánh mắt Trần Hạ Chi lộ ra kinh ngạc, không nghĩ tới Dạ Kinh Đường lại có lời nói và thái độ kiên định như vậy, gật đầu nói: "Chính nghĩa thì được ủng hộ, nhưng sai người sẽ được ít giúp đỡ, Dạ Quốc công là một giới võ nhân đều hiểu được đạo lý này, chẳng lẽ Lý đại nhân không hiểu sao?"

Lý Tự im lặng không nói gì một lúc, lắc đầu:

"Chư bộ Tây Hải cũng không phải dân nghe lời bình thường. Nam Bắc hai triều đại đều có nguồn gốc từ Tây Bắc, chư bộ Tây Hải tự nhận mình là chính thống thiên hạ, trăm ngàn năm qua nhiều lần diệt quốc, đều chưa từng bị cắt đứt xương sống, một lòng muốn phục quốc, chỉ dựa vào sách lược lôi kéo, cũng không có cách nào xua tan quyết tâm của chúng."

"Lão phu hôm nay, ngẫu nhiên nghe được tác phẩm để lại của một vị sĩ tử đã chết trận ở Tây Bắc Vương Đình, thể hiện phong cốt huyết tính của các bộ lạc Tây Hải vô cùng nhuần nhuyễn, chư vị có muốn nghe một chút không?"

Trần Hạ Chi bình tĩnh nói: "Lý đại nhân xin nói."

Lý Tự hơi ấp ủ mở miệng nói: "Lửa hiệu rọi Tây Kinh. Lòng riêng dậy bất bình..."

?

Dạ Kinh Đường khí thái lạnh lùng bất phàm ngưng tụ, hơi ngồi thẳng vài phần, ánh mắt có chút quái dị.

Mà Trần Hạ Chi cùng thầy trò Chu lão phu tử, ánh mắt hơi thay đổi, trong lòng thầm nghĩ có chuyện gì đó không ổn.

Dù sao bài thơ mạnh mẽ này đối với bọn họ căn bản không có ấn tượng gì, Lý Tự đột nhiên lấy ra, nếu bọn họ không giải thích được, chẳng phải cuộc gặp gỡ này sẽ trở thành sự kiện chính ở Bắc Lương, bọn họ sẽ chỉ nghe Lý Tự giảng bài mà thôi?

Trần Hạ Chi càng nghe càng kinh hãi, dư quang nhìn chu lão phu tử ngồi ở bên trái, hỏi có biết chi tiết xuất xứ hay không.

Mà Chu lão phu tử đều nghe choáng mờ, muốn cho học sinh đi điều tra, nhưng trường hợp này hiển nhiên không có cơ hội, chỉ có thể bảo trì vẻ lão thành giữ trọng, hết sức chăm chú lắng nghe.

Lý Tự nhìn thấy biểu tình của hai nhà ngoại giao xuất hiện biến hóa, biết bọn họ cũng chưa từng nghe qua, ngữ khí đều khẳng khái kích động, chờ niệm xong, cảm thán nói:

"Thà đứng đầu trăm lính. Hơn làm chàng thư sinh! Bài thơ này thể hiện phong cốt huyết tính tài khí, mạnh hơn nhiều so với những danh sĩ đại nho hai triều Nam Bắc chúng ta sống an nhàn sung sướng. Có thể bồi dưỡng ra loại văn nhân khí này, cho dù nhất thời sa sút, cũng sẽ không rơi mất ý chí, ngày sau tất có thể khôi phục, Trần đại nhân, Chu tiên sinh, các ngươi nói có đúng hay không?"

Chủ đề tranh luận hiện nay là vương đình Tây Bắc quá cứng rắn, không thể dùng chính sách lôi kéo để hoàn toàn phục tùng.

Trần Hạ Chi và Chu lão phu tử cảm thấy bài thơ này thể hiện quyết tâm huyết khí cùng tình yêu nước không thể bắt bẻ, nhưng

nói đúng, vậy chẳng khác nào tán thành quan điểm của Lý Tự.

Nói không phải, phải phản bác bài thơ này, bọn họ ngay cả người viết thơ cũng không biết, lấy cái trích dẫn kinh điển nào để phản bác?

Trần Hạ Chi hơi chần chờ, không lập tức đáp lời.

Mà Dạ Kinh Đường ngồi ở bên cạnh cũng không ngờ đến thứ hắn dùng vào buổi trưa để hù dọa tiểu tài nữ Bắc Lương, buổi tối đã bị Lý Tự cầm tới, đem người nhà mình trấn trụ.

Chương 1031 - Dạ Quốc Công Bác Dại Tinh Thâm

Chương 1031. Dạ Quốc Công Bác Dại Tinh Thâm

Thứ này Trần Hạ Chi khẳng định không có cách nào đáp lại, Dạ Kinh Đường thấy vậy cân nhắc một chút, mở miệng nói:

"Bài thơ này là do một thư lang của tỉnh Thư ký Vương Đình Tây Bắc ngày xưa tác phẩm, bởi vì Vương Đình động loạn, chức quan có nhiều thay đổi, cả đời cần chính yêu dân tận tụy, có lòng vì nước vì dân, nhưng tuyệt đối không phải hạng người hiếu chiến ngu trung, lại biết rõ quân dân cam khổ. Lý đại nhân chỉ nói đường lối nói một bài thơ, lập tức lấy đó kết luận dân chúng Tây Hải một lòng chỉ vì phục quốc, quá hẹp hòi."

Nói xong, Dạ Kinh Đường hơi ngoắc tay, bảo thư ký quan bên phải đến viết giấy bút, viết mấy dòng chữ trên giấy.

Lý Tự Thấy Dạ Kinh Đường thuộc như lòng bàn tay, biểu tình hơi cứng đờ, theo bản năng ngồi thẳng vài phần, bốn người khác cũng như thế.

Mà đám người Trần Hạ Chi, giống như đám người Lý Tự, đều có chút mờ mịt, Trần Hạ Chi ngồi ở bên cạnh, nghiêng đầu xem xét, nhẹ giọng nói:

"Tây Bắc chốn xa xăm, thành nam chiến khổ thầm, cờ bay như chim lượn, giáp vị như cá vây, đông rét nước lạnh ngựa, gió rít sầu giết người, nắng trong treo lòng dạ, bụi vàng phủ phương xa..."

Lời nói nhẹ giọng truyền ra, trong phòng khách dần dần trở

nên lặng ngắt như tờ.

Không nói quan lại hai triều Nam Bắc, ngay cả Phạm Thanh Hòa cũng sửng sốt, thầm nghĩ:

Tây Hải là nơi chim không đẻ trứng, còn có thể xuất hiện loại đại văn nhân ưu quốc ưu dân này? Ta chưa bao giờ nghe nói về nó ...

Dạ Kinh Đường viết lưu loát, đưa giấy cho tùy tùng phía sau, để cho hắn trình cho Lý Tự:

"Lý đại nhân đã nghe qua bài thơ này không?"

Biểu cảm của Lý Tự có chút cứng ngắc, nâng tay nhận lấy tờ giấy, lại cẩn thận nhìn lại, suy nghĩ một chút nói:

"Lý mỗ bất tài, thật sự không biết gì."

"Vậy Lý đại nhân có hiểu được ý thơ này không?"

Lý Tự hẳn là đã hiểu rõ đây là một bài thơ phản chiến miêu tả sự tàn khốc của chiến tranh, đẫm máu, văn phong giống như bài trước, hiển nhiên là do cùng một người viết.

Hắn cân nhắc một chút: "Ừm... tiền bối viết bài thơ này, không biết họ là ai? Lý mỗ làm quan nhiều năm, đối với các bộ tộc Tây Hải thậm chí vương đình, đều hiểu rất nhiều, nhưng chưa từng..."

Dạ Kinh Đường bình tĩnh nói: "Hai mươi năm trước, Bắc Lương xé hủy đại quân minh ước đưa quân xâm chiếm, Vương Đình vì bảo vệ dân chúng không bị chiến hỏa ập đến, cự tuyệt địch nhân bên bờ Thiên Lang Hồ, sau khi chiến bại, vô số ưu quốc ưu dân chi sĩ vì thế đền nợ nước. Lý đại nhân làm người chiến thắng, chạy tới hỏi tên ta, ta có thể tra ra từ đâu?"

"Ách..."

Vẻ mặt của Lý Tự cứng đờ.

"Ta kỳ thật càng muốn hỏi Lý đại nhân, những người này an táng ở nơi nào. Bọn họ biết rõ nỗi khổ chiến loạn, không muốn đánh giặc, nhưng đại quân Bắc Lương đã áp sát biên giới, vì dân chúng phía sau không bị địch quốc khi dễ, không thể không đánh. Sau khi chết trận liệt quốc, Bắc Lương đã lấy được tất cả những gì mình muốn, nhưng chưa từng sinh ra nửa điểm kính ý đối với những người ưu quốc ưu dân này, cũng chưa từng cảm thông cho dân chúng Tây Hải nửa phần, hiện tại ngược lại bắt đầu hỏi về xuất xứ của hai bài thơ này."

Dạ Kinh Đường quét qua năm người đối diện: "Chẳng lẽ mấy trăm ngàn tính mạng chôn bên Thiên Lang Hồ, còn không bằng hai bài thơ này, càng có thể cảnh tỉnh chư vị, cái gì gọi là "Hưng dân chúng khổ, vong dân chúng khổ"?"

Lý Tự á khẩu không nói nên lời.

Trước khi tới đây hắn đã chuẩn bị rất nhiều, thậm chí nếu Dạ Kinh Đường ỷ vào võ nghệ bức bách chiết nhục, hắn nên ứng đối như thế nào.

Nhưng hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, võ khôi võ nghệ thông thiên này lại nói đại nghĩa cho hắn, còn lấy ra cả những trích dẫn kinh điển, cứng rắn ép hắn nói không còn lời nào để nói.

Nói mấy câu thì đại nhân nghĩa đã hoàn toàn mất đi, lộ ra thiên phú và kiến thức có hạn, nói chuyện này có ích gì?

Sảnh đường yên tĩnh hồi lâu.

Vương Xích Hổ chung quy vẫn là võ giả, học vấn không nhiều lắm, không cảm nhận được tác động nhiều như các quan văn lớn, dẫn đầu phản ứng lại, vỗ vỗ bàn tay, tán thưởng nói: "Nhìn xem, người ta tuổi còn trẻ có thể làm Quốc công không phải không có

đạo lý. Lý đại nhân vẫn nên khiêm tốn một chút, có việc nói chuyện là tốt rồi, đùa giỡn là tự rước nhục, nói không được động võ, lại càng tự tìm đường chết, đổi lại ta đến, ta thà đâm đầu chết đi còn hơn. Đúng không Trần đại nhân?”

Trần Hạ Chi trước khi tới căn bản không nghĩ tới, Dạ Kinh Đường cắm đao vào tim, còn tàn nhẫn hơn so với đao trên thắt lưng, trước mắt thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

Năm người Bắc Lương, nghẹn nửa ngày, vẫn là đại nho Phó Mạnh Lâm, chọn ra chút tật xấu:

"Dạ Quốc công bác cổ thông kim thâm minh đại nghĩa, quả thật làm cho chúng ta thán phục. Bất quá câu "Tắc Bắc ở xa xăm" này, đặt ở Nam triều rất thích hợp, mà Tây Bắc vương đình phương bắc chính là địa giới của Túc Trì bộ..."

Chương 1032 - Cảm Giác Thế Nào

Chương 1032. Cảm Giác Thế Nào

Dạ Kinh Đường hơi nghiêng đầu: "Trước giáp tử, Bắc Lương đã bất ngờ tấn công vào hậu phương của Tây Bắc Vương Đình, đốt phá, giết chóc, cướp bóc và không để lại một ngọn cỏ nào, khiến vương đình không gượng dậy nổi. Việc này Phó lão tiên sinh là quên, hay là cảm thấy đó không tính là chiến loạn?"

Phó Mạnh Lâm hơi cứng đờ, dưới ánh mắt bình tĩnh nhưng sắc bén giống như hai thanh đao nhọn, dáng vẻ cũng không ổn định, cúi đầu xuống.

Dạ Kinh Đường thấy tất cả mọi người không nói lời nào, không nhanh không chậm đứng dậy:

"Về chính sự hai nước, ta biết rất ít, sẽ không quấy rầy các người thảo luận. Ta ra ngoài đi dạo một lát, nếu có chuyện gì, có thể tùy thời sai người thông báo."

Bộp bộp...

Rầm rầm ~

Người hầu mở cửa trượt, Dạ Kinh Đường chậm rãi rời đi.

Khi hai nước đang đàm phán, việc đột ngột rời khỏi bàn và gạt khách sang một bên là rất kiêu ngạo và thô lỗ.

Nhưng nếu Lý Tự gọi Dạ Kinh Đường lại, lời nói phỏng chừng đều nói bất lợi, lập tức coi như không có phát sinh, tiếng bước

chân đi xa, mới chỉnh đốn lại khí thế, mặt không chút thay đổi trò chuyện chính sự:

"Hai nước thông thương, dân chúng biên quan được hưởng lợi rất nhiều..."

Trần Hạ Chi làm thị lang nửa đời người, lần đầu tiên phát hiện câu thông với Bắc Lương hóa ra lại đơn giản như vậy, hắn khởi đầu đã lập tức xong việc.

Lại tiếp tục trào phúng, đám người Lý Tự sợ là không chịu nổi chịu nhục, phất tay áo rời đi, ngày khác lại nói chuyện, lập tức cũng khách khí vài phần, vẫy vẫy tay:

"Mang thức ăn lên đi, vừa ăn vừa tán gẫu, không nóng nảy..."

Đám người Lý Tự, hiển nhiên là không có khẩu vị gì, mặt đều là màu xanh lá cây...

Vù vù~

Pháo hoa bên bờ sông rực rỡ, nhiệt độ dần dần hạ xuống trong đêm đông nhưng không làm giảm đi sự nhiệt tình của giới trẻ Nam Bắc triều, nam nữ tụ tập thành hai ba người, tám chuyện khắp nơi.

Dạ Kinh Đường đi ra lối đi, đi tới bờ Phù Dung Trì, đưa mắt thưởng thức pháo hoa trên bầu trời.

Phạm Thanh Hòa vẫn đi theo sau lưng, ven đường cũng không tiện lên tiếng, lúc này chung quanh không có người, mới đi tới trước mặt, trên mặt mang theo cảm giác hưng phấn mênh mông, khen ngợi:

"Nói thật tốt, ta vừa rồi đã muốn mắng vị đại quan họ Lý kia, Bắc Lương hàng năm rút thuế nặng như vậy, ở trên bàn còn nói chúng ta một thân phản cốt, nếu không phải trường hợp không

đúng, ta nhất định cho hắn mấy cân độc dược, để cho hắn quỳ xuống Đông Minh Sơn cầu y..."

Sắc mặt Dạ Kinh Đường cũng không bởi vì vừa rồi trao đổi sinh ra nửa phần gợn sóng, ngược lại mang theo ba phần không thú vị:

"Cãi nhau trong giới quan chức thực sự là vô nghĩa. Không phải là lãng phí đầu óc, vẫn chưa có kết quả cụ thể. Tốt hơn hết là đặt một kề dao vào cổ người hỏi chuyện sảng khoái."

Phạm Thanh Hòa cũng không cảm thấy như vậy, nàng đứng ở trước mặt, giúp Dạ Kinh Đường sửa sang lại một chút nếp gấp trên áo choàng, trong con ngươi rõ ràng có vẻ sùng bái:

"Thế gian này có ngàn vạn võ phu, ai mà không viết kề dao vào cổ đe dọa giết người? Binh lính có thể ở trên bàn không chiến mà khuất phục người khác, mới là bản lĩnh thật sự. Hơn nữa hai nước bang giao, nói cái gì cũng phải sao chép nguyên mẫu, cầm về cho Hoàng đế xem, tương đối nổi danh sẽ ghi vào sử sách. Những lời nói này của ngươi hôm nay, về sau nhất định sẽ danh lưu thanh sử, hơn nữa danh tiếng hơn so với phần lớn Võ Khôi. Võ giả có danh, đơn giản là lưu danh trăm năm một khi chết đi cũng sẽ mất hết. Mà văn nhân chỉ cần ra mặt một lần cũng đã có thể lưu truyền vạn năm..."

Dạ Kinh Đường không có hứng thú gì đối với quyền tiền danh, nghe được cái này, cười nói:

"Cảm giác như thế nào cô nương đều thích văn nhân hơn? Võ giả luyện được Võ Khôi, khổ hơn nhiều so với thư sinh mười năm gian khổ học tập..."

Phạm Thanh Hòa biết mình quá kích động một chút, nhưng căn bản không áp chế được, đáp lại:

Văn nhân thì ít, hơn nữa đều tương đối quân tử khí, biết dùng thi từ ca phú dỗ dành cô nương. Mà võ giả thì không, nói thẳng tới nói chuyện cũng gân, gặp phải nữ tử trong lòng, lập tức đẩy ngang cứng rắn..."

Nói đến đây, Phạm Thanh Hòa cảm thấy ám chỉ quá thẳng thắn, lại bổ sung:

"Nhưng mà ngươi không giống, ngươi văn võ song toàn, tuy rằng cũng giống như võ giả đi thẳng tới thẳng lui, nhưng cũng biết điểm cuối của văn nhân mới thôi, không có quá đáng..."

Đã cãi nhau còn không quá đáng...

Dạ Kinh Đường nhắc tới chuyện này, có chút ngượng ngùng, thấy tâm trạng của Phạm Thanh Hòa không tồi, giống như bởi vì biểu hiện xuất sắc của hắn tha thứ cho hắn, lộ ra một nụ cười, cùng Phạm Thanh Hòa đi dạo bên hồ:

"Ta cũng chưa nói đến văn võ song toàn, chỉ là Tĩnh Vương dạy rất tốt, lại xem tạp thư tương đối nhiều, trí nhớ không tệ. Luận bản lĩnh thật, cũng chỉ có thân võ nghệ này..."

Chương 1033 - Phù Dung Trì

Chương 1033. Phù Dung Trì

"Ai đừng khiêm tốn, đọc nhiều sách hơn nữa, học cũng là đồ chết, vô luận làm quan hay là đi giang hồ, cuối cùng liều mạng đều là đầu óc. Người có thể nói ra lời nói khi nào trong lúc nào, còn hơn xa võ si hoặc mọt sách chỉ biết buồn bực khổ luyện. Ngươi xem Tam Tuyệt Tiên Ông, hơn bảy mươi võ nghệ cũng không tính là cao, trên giang hồ ai không cho hắn ba phần mặt mũi?"

"Cũng thế..."

Phạm Thanh Hòa hưng trí bừng bừng nói chuyện, bởi vì con đường ngắm cảnh ven hồ chật hẹp, khi hai người sóng vai đi lại, mu bàn tay không cẩn thận cọ xuống.

Xoạt ~

Phạm Thanh Hòa theo bản năng co rụt lại, đáy mắt nhất thời hiện ra vài phần bối rối, ngắm nhìn Dạ Kinh Đường, thoạt nhìn là cho rằng Dạ Kinh Đường là muốn tay trong tay đi dạo, không quá nguyện ý, nhưng lại sợ cự tuyệt làm Dạ Kinh Đường mất hứng.

Dạ Kinh Đường vốn đang đi bộ một cách tự nhiên, nhưng khi nhận ra có điều gì đó không ổn, hắn đổi tay sau lưng, bước đi như một ông già, khi hắn đang muốn nói về chủ đề khác thì nhìn thấy một gã tùy hành bộ khoái, từ bên bờ hồ chạy nhỏ mà đến.

"Dạ đại nhân."

Dạ Kinh Đường thấy vậy khôi phục dáng vẻ tự nhiên, tiến lên hỏi: "Lão Lưu, trong thành có tin tức gì sao?"

Bộ Khoái Lão Lưu cũng coi như là người quen, năm đó còn trèo vào tiểu viện ngõ Song Quế, điều tra Dạ Kinh Đường với tiêu Vương

Lúc này lão Lưu bước nhanh tới trước mặt, trước tiên nhìn trái nhìn phải, mới thấp giọng nói: "Vừa rồi Tiểu Vương tuần tra xung quanh, ngẫu nhiên phát hiện, có một võ giả tên là Hoa Ninh đi qua bờ hồ, thoạt nhìn võ nghệ không tầm thường, trong ngực còn ôm đồ vật, khi trao đổi với người khác, che lấp có chút quỷ quái..."

"Hoa Ninh?"

Phạm Thanh Hòa nhướng mày:

"Chẳng lẽ là tên giả của Mao Công?"

Dạ Kinh Đường cảm thấy đường đường là Đại tông sư Bắc Lương, dùng tên giả hẳn là sẽ không ngu xuẩn như vậy, nhưng mạch não của võ giả ai cũng không nói rõ được, lập tức hỏi:

"Người ở đâu?"

"Trong Mẫu Đơn Viên, đâu phải là nơi ở của trọng quan Bắc Lương, có cao thủ Bắc Lương tuần tra, Tiểu Vương không dám đi theo..."

Dạ Kinh Đường thoáng cân nhắc, cảm thấy người này hẳn là không tầm thường, lập tức nói:

"Ta đi xem một chút. Phạm cô nương, ngươi ở đây chờ một lát, nếu bên trong có người đi ra thông báo, cứ nói là ta đi tiểu rồi, để cho bọn họ chờ một lát."

Phạm Thanh Hòa dặn dò:

"Bắc Lương ngọa hổ tàng long, ngươi chớ sơ suất, thấy thế không ổn liền trực tiếp làm rõ thân phận, nói uống say đi sai, Bắc

Lương ở đây, cũng không dám làm gì ngươi.”

Dạ Kinh Đường tự nhiên biết, sau khi gật đầu ra hiệu, lập tức cùng lão Lưu đi về phía sau Phù Dung Trì.

Phù Dung Trì có quy mô rất lớn, ở giữa có một số hòn đảo nhỏ, hành lang bay và cầu đá bắc qua hồ, các gian nhà ẩn mình trong hoa cỏ, cảnh sắc khắp nơi đều đẹp như tranh vẽ, nhưng cũng tương đối phức tạp.

Mẫu Đơn Viên là một khu vườn nằm bên bờ hồ phía tây, bên trong có trăm gian phòng, học tử quan lại Bắc Lương tới dự tiệc đều dừng chân nghỉ ngơi ở đây, mà quan lại Đại Ngụy thì ở hồ đông.

Tuy rằng nơi này là lãnh địa Đại Ngụy, nhưng trong quan hệ ngoại giao giữa hai nước luôn có một số quy tắc, những người canh gác gần Mẫu Đơn Viên đều là người của Bắc Lương, bởi vì Yên Kinh cũng có sứ thần Đại Ngụy đóng quân, cho nên hai bên đều tuân thủ quy củ, không thể tự tiện tiến vào nơi đóng quân của đối phương, nói đơn giản một chút chính là có được quyền miễn trừ ngoại giao.

Dạ Kinh Đường đi theo lão Lưu đến bờ hồ phụ cận Mẫu Đơn Viên, có thể thấy được Bộ Khoái Tiểu Vương giả vờ tuần tra trên bãi cỏ, đợi hắn tới, mới lặng lẽ ra hiệu một tòa lầu các trong Mẫu Đơn Viên xa xa:

"Vừa rồi 'Hoa Ninh', đi vào tòa nhà kia, sau đó không biết tung tích.”

Dạ Kinh Đường thoáng đánh giá, phát hiện bên trong có trạm gác công khai trạm gác ngầm, phòng vệ còn rất nghiêm mật.

Nếu âm thầm lẻn vào bị phát hiện, xem như là bê bối ngoại giao tương đối lớn, cho dù triều thần đứng về phía hắn, mặt ngoài

vẫn phải truy trách nhiệm để giải thích cho Bắc Lương.

Vì thế Dạ Kinh Đường rất cẩn thận, đầu tiên hỏi Tiểu Vương về ngoại hình, những đồ vật hắn mang theo và những thông tin khác, sau đó yêu cầu hai bộ khoái rời đi trước, hắn thì ẩn vào bóng đêm, lặng yên không tiếng động sờ lên tường vây, từ dưới mí mắt hai tên trạm gác ngầm sờ tới.

Bởi vì quan lại học tử đều ở bên ngoài tham gia yến hội, trong Phù Dung Trì rất yên tĩnh, chỉ có một chút tùy tùng tôi tớ đi lại bên trong.

Đi thăm mấy ngôi nhà, Dạ Kinh Đường đi tới một gian gần trung tâm, có thể thấy nơi này hẳn là nơi ở của học sinh, cửa đóng kín, bên trong không có người.

Dạ Kinh Đường cực kỳ cẩn thận, trước tiên phi thân lên trên nóc nhà, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe một chút, sau khi xác định không có ai, mới nhảy vào cửa sổ lầu hai.

Bên trong cửa sổ là một căn phòng trống rỗng không có người ở.

Dạ Kinh Đường nhìn lướt qua, lại theo lối đi đi xuống dưới lầu, có thể thấy được trong phòng hướng về phía đình viện có dấu vết ở, mới lặng lẽ tiến vào trong đó.

Chương 1034 - Biến Sắc

Chương 1034. Biến Sắc

Vì là tạm trú nên trong phòng không có nhiều đồ đạc, chỉ có vài chiếc rương được đặt cạnh tường, hình như chứa rất nhiều thứ.

Mà trên bàn còn có một cái gói, được làm bằng vải bình thường, hình như là tạm thời được tìm thấy từ bên ngoài.

Dạ Kinh Đường phát hiện mục tiêu, trong lòng càng cẩn thận hơn vài phần, đi tới bên cạnh bàn làm việc, cẩn thận kiểm tra qua đi, mở gói đồ ra xem xét.

Cái gói này nhìn bề ngoài nặng bảy tám cân, bên trong đều là sách, kiểm tra sơ bộ cho thấy đó là tài liệu lịch sử, không phổ biến, trên bao bì còn có các dấu hiệu như thư viện Bạch Mã, các ký hiệu Kỳ Lân, cho thấy rõ là tài liệu giảng dạy của thư viện, học sinh đều chỉ có thể mượn đọc sao chép, bình thường mà nói nghiêm cấm mang theo bên ngoài.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy chữ hiệu, chắc chắn những quyển sách này, vừa mới bị trộm từ thư phòng của một phu tử trong thư viện Bạch Mã tới.

Tuy rằng đây cũng được coi là manh mối phi pháp, nhưng người Bắc Lương muốn trộm, cũng nên trộm họa đồ, quân cơ đồ vân vân, trộm những tư liệu lịch sử này có ích lợi gì?

Dạ Kinh Đường biết rất ít về lịch sử, sau khi xem một lúc không phát hiện ra điều gì bất thường, lập tức ghi tên sách lại, khôi phục cái bọc nguyên trạng, sau đó kiểm tra hành lý đặt ở bên

tường.

Tuy rằng chỉ ở trong Phù Dung Trì một ngày, nhưng còn mang theo rất nhiều đồ đạc.

Dạ Kinh Đường mở ra cái hộp dài đầu tiên, có thể thấy được bên trong đặt một cái Thất Huyền cổ cầm.

Cổ cầm chỉnh thể là màu xanh trà, cầm huy được chế tác bằng bạch ngọc, mặt sau có hoa điểu sơn màu, trên trán phượng còn có bốn chữ nhỏ "Thanh Tiêu Hạc Khóc", bút phong thương kính, nhìn là biết thuộc loại vật người bình thường chơi không nổi.

Dạ Kinh Đường thoáng đánh giá, cảm thấy thứ này hẳn là không rẻ hơn Minh Long Thương, lập tức cẩn thận cất kỹ, lại mở ra cái rương còn lại.

Kết quả phát hiện phía dưới chứa quân cờ vân tử, bút mực giấy mực, tất cả đều là dụng cụ thư họa, chỉ có trong rương nhỏ bên cạnh, có hai bộ thay quần áo giặt quần áo.

Xiêm y là quần áo nữ tử, xếp gọn gàng rất chú ý, yếm màu trắng đều xếp chồng lên nhau vuông vắn, đem đầu sếu đầu đan đầu ở chính diện, nhìn rất là lịch sự.

"..."

Dạ Kinh Đường không nghĩ tới đây vẫn là chỗ ở của nữ nhân, nhưng mà cái tên "Mao Công" này rất nương, nam giả nữ lẻn vào cũng không chừng.

Bởi vì đang điều tra án, Dạ Kinh Đường cũng không cố kỵ quá nhiều, lật yếm lên, kết quả phát hiện phía dưới còn cất giấu một hộp gỗ hình vuông.

Ánh mắt Dạ Kinh Đường khẽ ngưng tụ, lấy hộp gỗ ra, cẩn thận mở nút ra, có thể thấy được bên trong đặt một đống vé quan

dày bằng bàn tay, một nửa là vé quan Bắc Lương, nửa còn lại đổi thành vé quan của Đại Ngụy, tất cả đều là mệnh giá trăm lượng, nhìn không dưới ba vạn lượng!

Ba vạn lượng bạc nghe không nhiều lắm, nhưng lão tiêu cục như Dạ Kinh Đường chiếm diện tích lớn như vậy, cũng mới bán ngàn lượng bạc, ba vạn lượng Dương Quan Thanh Liên Bang cộng thêm sản nghiệp bến tàu đều có dư thừa, cũng không phải số lượng nhỏ.

Trên người mang theo ba vạn lượng bạc khổng lồ, nhìn thế nào cũng không có khả năng là tiền tiêu vặt của nữ sinh vào kinh.

Dạ Kinh Đường thấy vậy đáy lòng nổi lên hoài nghi, cảm thấy có thể là Mao Công ngụy trang thành học tử, số bạc này không phải là gia sản Mao Công dốc sức nhiều năm, chính là công quỹ triều đình Bắc Lương đưa, dùng để ném đá hỏi đường để ám sát hắn dùng.

Dạ Kinh Đường âm thầm ghi nhớ những tin tức này, lại kiểm tra trái phải, phát hiện trong ngăn bên cạnh ngân phiếu còn đặt một chút trang sức, từ phía dưới cao thấp chênh lệch mà xem, phía dưới trang sức tựa hồ còn có một hốc tối.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, thật cẩn thận dời trang sức đi, muốn kiểm tra phía dưới hốc tối.

Nhưng làm cho người ta không ngờ là trong món trang sức lại có một chiếc mặt dây chuyền váy có tua rua, những chiếc tua có màu đỏ tươi tưởng chừng chỉ để trang trí nhưng khi chạm vào những chiếc tua lại có cảm giác như đang chạm vào cánh bướm đêm, có loại cảm giác trơn nhẵn.

?

Sắc mặt Dạ Kinh Đường đột nhiên biến đổi, lúc này thu tay lại,

cúi đầu xem xét, có thể thấy được đầu ngón tay nhiễm dấu vết đỏ sậm.

Dạ Kinh Đường đứng dậy lui ra, hơi chờ đợi một lát, phát hiện chỉ có vậy mà thôi, cũng không có gì khác thường, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy người này còn rất giả dối, biết cố ý để lại tỳ vết dương đông kích tây

Bởi vì không sợ kịch độc, Dạ Kinh Đường cũng không coi trọng chất bột đỏ trên đầu ngón tay, chỉ lấy khăn tay ra ngồi xổm xuống, cẩn thận lau sạch vết đỏ còn sót lại trên hộp và trang sức vừa chạm vào, để tránh sớm đánh rắn động cỏ.

Hồng nên có tác dụng đánh dấu kẻ trộm, không dễ dàng lau sạch.

Dạ Kinh Đường lau một lát, còn chưa khôi phục nguyên trạng, bỗng nhiên nghe được bên ngoài truyền đến tiếng vang:

"Dạ Kinh Đường quả thật lợi hại, nghe nói khiến Lý đại nhân trong bữa tiệc bị nói đến á khẩu không nói nên lời."

Chương 1035 - Không Ổn

Chương 1035. Không Ổn

"Không nên, Lý đại nhân tài tư nhanh nhẹn, làm sao có thể bị một võ phu nói á khẩu không trả lời được..."

"Không rõ ràng lắm, lát nữa Lý đại nhân trở về, tiểu thư đi hỏi một chút sẽ biết..."

...

Dạ Kinh Đường nghe giọng nói này, lập tức nhận ra là tiểu thư nha hoàn gặp phải ở y quán Vương gia vào buổi trưa.

Tiểu thư kia thoạt nhìn vô hại đơn thuần, thân thể cũng quả thật có tật xấu, không có khả năng là Mao Công ngụy trang.

Dạ Kinh Đường thấy vậy lập tức không phát ra tiếng, tiếp tục cẩn thận lau chùi dấu vết, nhưng...

Lộc cộc lộc cộc ~~

Tiếng bánh xe từ xa đến gần, trực tiếp tiến vào lầu các, hướng cửa phòng mà đến...

Dạ Kinh Đường không hiểu tại sao, bởi vì bên ngoài còn có hộ vệ trạm gác ngầm, không tiện từ cửa sổ đi ra ngoài, mới rón rén đóng rương lại, đi tới góc giường bên trong phòng, trốn ở nơi tối tăm.

Lộc cộc lộc cộc ~~

Tiếng bánh xe dừng ở cửa, sau đó cửa phòng mở ra, tiểu thư

thư hương mặc váy trắng màu chuyển màu chuyển màu, xuất hiện trước cửa.

Hoa Thanh Chỉ hai tay đỡ xe lăn, có chút cố hết sức đứng dậy, được nha hoàn dìu vào phòng, ngồi ở trước bàn làm việc, thắp đèn nến.

Sau đó nha hoàn Lục Châu lại trở về, dùng sức nhấc chiếc xe lăn lên đặt vào trong cửa, hỏi:

"Tiểu thư có đói bụng không? Ta đi chuẩn bị ăn chút gì ăn?"

"Không cần, đợi lát nữa còn có yến hội, lập tức phải đi qua. Ngươi đi tìm Phó tiểu thư hỏi thăm một chút, Vọng Giang Các rốt cuộc là tình huống gì, Phó lão tiên sinh ở trong đó, nàng hẳn là có thể hỏi được chút tình huống..."

"Ồ, được."

Sau khi nhận được mệnh lệnh, Lục Châu xoay người rời khỏi phòng.

Hoa Thanh Chỉ ngồi trên ghế, thần sắc rất văn tĩnh, mở gói bọc ra, từ bên trong tìm tư liệu lịch sử về Vương đình Tây Bắc, cẩn thận tìm kiếm tiểu sử của các nhân vật.

Sàn sạt ~

Lúc này Dạ Kinh Đường đang đứng ở góc đối diện của căn phòng, nếu nhìn kỹ vẫn có thể nhìn thấy, nhưng võ công của hắn cao đến mức khi im lặng, liền cùng hoàn cảnh dung hợp thành một thể, không đặc biệt chú ý, có thể dư quang đảo qua cũng không cảm giác được khác thường.

Dạ Kinh Đường phát hiện tiểu thư này đang đọc sách, mới hiểu được vì sao phải trộm tài liệu lịch sử, những thứ này xem như là tài liệu giảng dạy của thư viện quan Đại Ngụy, học sinh

Bắc Lương có thể xin mượn đọc, nhưng phải đi theo quy trình, thời gian dài không nói còn phiền toái.

Mà tiểu thư hôm nay nghe được câu thơ, khẳng định cầu học như khát, khẩn cấp muốn tra được căn bản, cho nên nhất thời hồ đồ, mới phái người đi thư viện Bạch Mã "mượn" sách.

Nhưng tùy tùng vì sao lại lấy tên giả là 'Hoa Ninh'?

Chẳng lẽ thật sự gọi là Hoa Ninh, còn có một cộng tác tên là Hoa An...

Cho dù thật sự là như thế, ba vạn lượng bạc thì giải thích như thế nào?

Cô nương mười bảy mười tám tuổi, cũng không thể mang theo ba vạn lượng bạc làm tiền tiêu vặt, đây là gia cảnh thái quá gì...

Dạ Kinh Đường có chút nghi hoặc, bởi vì hiện tại ra ngoài không tiện, mới vô thanh vô tức âm thầm quan sát, muốn chờ Hoa cô nương đợi lát nữa đi dự tiệc rồi mới rời đi.

Kết quả vừa mới đợi không được một lát, Dạ Kinh Đường liền phát hiện có chút buồn bực, đầu ngón tay trái nóng bỏng, giống như sờ đốt xương tê, sau lưng cũng bắt đầu đổ mồ hôi, tốc độ khôi phục Dục Hỏa Đồ, đều có chút không theo kịp dược kình, hiển nhiên là kịch độc không biết tên.

Dạ Kinh Đường thầm nghĩ không ổn, nếu độc tính quá mạnh không áp chế được, độc phát ở chỗ này, cũng không có cơ hội ngồi thiền điều trị chậm rãi giải độc, hắn suy nghĩ một chút, dứt khoát một không làm hai không nghỉ, sắc mặt lạnh lẽo...

Xào xạc ~

Hoa Thanh Chỉ cầu học như khát, nếu như không tra ra gốc rễ của bài thơ kia, tối nay có thể không ngủ được, sau khi biết mình

tìm được sách, giữa bữa tiệc nàng chạy về đọc tài liệu lịch sử. Khi gặp điều gì đáng ngờ, nàng còn dùng bút chép lại trên giấy.

Nhưng nàng còn chưa tra cứu được bao lâu, bỗng nhiên nghe được một thanh âm vang lên:

"Hoa tiểu thư ngược lại siêng năng bên ngoài mở yến hội, cũng không quên nửa đường trở về khổ đọc."

Giọng nói thanh lãng bình thản, từ từ chứ không hề đột ngột, cứ như người đứng trước mặt, mở miệng nói một câu.

Hoa Thanh Chỉ rất nhập thần, vốn còn muốn thuận miệng nói một câu, nhưng lập tức phát hiện không đúng, thân thể căng thẳng.

Nhận ra giọng nói trong sáng cả đời khó quên này, nàng lại vui vẻ.

Nhưng nhớ tới mình ở địa phương nào sau đó, đáy mắt lại hiện lên kinh ngạc.

Trong lòng Hoa Thanh Chỉ chợt thay đổi cảm xúc, nàng ngước mắt nhìn theo giọng nói, chỉ thấy một thanh niên nghiêm nghị đang đứng trước cửa sổ phòng.

Chương 1036 - Chờ Một Chút

Chương 1036. Chờ Một Chút

Công tử lạnh lùng này không nhanh không chậm mở cửa sổ, nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, con ngươi sáng ngời như sao hàn, tóc dài đen nhánh buộc bằng kim quan, trên người mặc hắc bào tơ vàng phác họa hoa văn mãng long, từ đầu đến chân không nhiễm một hạt bụi, quý khí bức người, Tuấn tựa như một kiện danh binh khéo léo đoạt thiên công, cho dù chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt, cũng có thể làm cho người ta ghé mắt thật lâu.

Lại phối hợp với thần sắc có chút lạnh lùng nghiêm túc kia, khí tức thượng vị giả từ trên cao nhìn xuống đập vào mặt, nói đây là Nữ Đế đại Ngụy giả nam trang, Hoa Thanh Chỉ chỉ sợ cũng không dám một mực phủ nhận.

Hoa Thanh Chỉ giương mắt nhìn thấy một màn như vậy, chưa kịp khiếp sợ trong phòng có một nam nhân, lập tức khẩn trương, theo bản năng nhớ tới thân thể, nhưng không đứng lên, mà mở miệng nói:

"Công tử…ngươi..."

Sắc mặt của Dạ Kinh Đường hơi lạnh, xoay người lại, không nhanh không chậm ngồi xuống ghế, đảo mắt nhìn quyển sách trên bàn:

"Ta là sai dịch, mới vừa rồi nhận được bẩm báo, có người trộm cắp sách vở ở thư viện Bạch Mã, thuận đằng mò mẫm tra được nơi này, không nghĩ tới người trộm sách lại là Hoa tiểu thư. Trộm sách vẫn là trộm, không nghĩ tới cô nương tài hoa hơn người, đạo đức cá nhân lại như vậy..."

Hoa Thanh Chỉ chỉ là một tài nữ, cũng không phải kẻ già đời trong giang hồ, thấy công tử tuấn tú mà nàng có ấn tượng cực tốt nghiêm túc như thế, còn mang theo ba phần ghét bỏ, tâm tư nhất thời hoảng hốt.

Vội vàng nói: "Công tử hiểu lầm, ta chỉ để tùy tùng đi tìm chút sử sách, vẫn chưa để cho nó ăn cắp..."

Nói đến đây, Hoa Thanh Chỉ lại cảm thấy có gì đó không đúng, cẩn thận đánh giá quần áo Dạ Kinh Đường: "Công tử mặc mãng bào này..."

Dạ Kinh Đường bình tĩnh: "Ta xuất thân từ gia đình vương công, trải nghiệm công việc ở, chức quan đúng là bộ khoái. Hôm nay tới dự tiệc, mới mặc trang phục chính thống."

"A, ta đã nói rồi..."

Hoa Thanh Chỉ hôm nay nhìn thấy Dạ Kinh Đường, đã cảm thấy khí độ, dáng vẻ, tướng mạo, nói năng, cũng không phải võ phu phố phường có thể luyện ra, lúc này cũng coi như bừng tỉnh đại ngộ, lại hỏi:

"Công tử là vị vương công đương triều nào?"

"Ta..."

Dạ Kinh Đường đang muốn đáp lại, bỗng nhiên ý thức được không đúng, vỗ nhẹ tay vịn ghế, nghiêm túc nói:

"Đừng lôi kéo làm quen. Hoa tiểu thư, hiện tại là bản quan đang điều tra ngươi, không phải ngươi đang thẩm vấn ta, nếu thành thật thẳng thắn, còn có thể nhẹ xử lý, bằng không theo luật Đại Ngụy..."

Hoa Thanh Chỉ chớp chớp mắt, hổ thẹn nói: "Tất nhiên là thủ hạ nóng lòng biểu hiện, tự mình đến thư viện cầm sách tới. Ta

xem xong sẽ trả lại, tự mình đi thư viện bồi lễ..."

Nói đến đây, Hoa Thanh Chỉ lại nghĩ tới điều gì đó, lại nhìn về phía Dạ Kinh Đường:

"Không đúng, nơi này là Mẫu Đơn Viên, sứ thần triều ta đóng quân. Dựa theo minh ước hai triều, cho dù thủ hạ phạm án mạng, cũng nên triều đình cùng chủ quan triều ta câu thông, giao ra hung thủ lấy tội luận xử, công tử không có sự cho phép của triều ta, tự mình lẻn vào Mẫu Đơn Viên, tính ra chính là chà đạp quốc uy của Đại Lương ta..."

Dạ Kinh Đường tự nhiên biết đuối lý, nhưng thần sắc vẫn như thường:

"Đó là trên mặt bàn, việc riêng tư điều tra lẫn nhau là chuyện quá bình thường. Ta vốn không muốn lộ diện, lấy được chứng cớ nên trình lên Hình bộ, để Hình bộ tới hỏi Lý thị lang bắt người. Nhưng ta và cô nương có duyên gặp mặt, không muốn bởi vì chuyện nhỏ như vậy, hủy hoại danh dự của cô nương, cho nên mới đi ra khuyên nhủ, hy vọng cô nương có thể lấy đây làm ví dụ, lạc đường biết trở về. Nếu cô nương không hối hận, phải làm theo quy củ, vậy coi như ta nhìn lầm người."

"..."

Hoa Thanh Chỉ thấy Dạ Kinh Đường nói như vậy, thật ngại ngùng, hơi gật đầu: "Đa tạ công tử khoan dung đại lượng, việc này quả thật không phải ta bày mưu tính kế, ta nhất định sẽ quản giáo tốt đám tùy tùng."

Dạ Kinh Đường hơi gật đầu: "Biết sai có thể sửa là tốt rồi, ngày mai nhớ trả sách trở về, toàn bộ việc này coi như chưa từng xảy ra, ta cáo từ trước..."

"Chờ một chút!"

Hoa Thanh Chỉ thật vất vả mới bắt được công tử tuấn tú này trong phòng, há có thể để cho hắn chạy như vậy, lập tức chống ghế đứng dậy, ngồi trên xe lăn, trượt đến gần:

"Công tử nếu đã tới, hẳn là cũng không vội vã như vậy. Hôm nay ở y quán, ta cuồng vọng tự đại, kính xin công tử thứ lỗi..."

Dạ Kinh Đường có chút bất đắc dĩ:

“Không cần xin lỗi, ta chỉ sao chép tác phẩm của tiền nhân, thân là võ quan, tài năng và học thức của ta cũng không nhiều, trực tiếp rời đi, chỉ là sợ cô nương truy tận gốc hỏi tận gốc, bại lộ học thức nông cạn.”

Hoa Thanh Chỉ không tin chút nào, trườn tới cửa sổ, chặn lối ra, nhẹ giọng nói:

"Công tử quá khiêm tốn. Hôm nay sau khi trở về, ta hỏi qua mấy người, cũng không biết bài thơ kia là do ai sáng tác, nếu như là công tử tạm thời nảy sinh ý định..."

"Gì."

Chương 1037 - Mãng Bào Màu Đen

Chương 1037. Mãng Bào Màu Đen

Dạ Kinh Đường khẽ giơ tay lên nói:

"Là một lão tri huyện Tây Bắc Vương Đình viết, từng là thư lang của trường, ta cũng là ngẫu nhiên nhìn thấy trong dã sử, thanh danh không hiển thị, cô nương không biết cũng bình thường..."

"A, vị tiên hiền kia, có còn để lại tác phẩm nào khác không?"

"Cô nương không cần nóng vội, lát nữa ngươi sẽ biết."

"Ừ?"

Hoa Thanh Chỉ có chút mờ mịt.

Dạ Kinh Đường cảm giác thân thể không thích hợp, không dám ở lại lâu, lại đứng dậy nói:

"Ta còn có chút việc, xin cáo từ trước, chúng ta hữu duyên..."

?

Hoa Thanh Chỉ làm sao chịu được loại cảm giác này? Nàng miễn cưỡng đứng dậy, tựa vào cửa sổ:

"Công tử chờ một chút, ta liền mạo muội quấy nhiễu vài câu, hỏi xong sẽ đi..."

Dạ Kinh Đường thấy vậy, xoay người đi về phía cửa.

"Hở?"

Hoa Thanh Chỉ tự nhiên nóng nảy, muốn chạy tới chặn cửa, nhưng trong lòng có dư lực không đủ, vừa bước ra một bước, thân thể loạng choạng, trực tiếp ngã xuống đất:

"A…!"

Dạ Kinh Đường tràn đầy tuyệt vọng, sống không còn gì luyến tiếc, xoay người đỡ lấy bả vai Hoa Thanh Chỉ, nhẹ nhàng lưu loát đẩy nàng ngồi lên xe lăn, lại nhanh chóng buông tay ra:

"Cô nương, còn nhiều thời gian, ta ở chỗ này không tiện, có thời gian chúng ta đi ra ngoài tán gẫu có được không? "

Hoa Thanh Chỉ cũng không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, lập tức ngồi trở lại xe lăn, cũng không sinh ra ý nghĩ da thịt thân thiết, nàng chớp chớp mắt:

"Thật sự xin lỗi, ta biết công tử không tiện ở lại lâu. Nhưng tiểu nữ tử quả thật không có người giải thích nghi hoặc, công tử lại không nói tên địa chỉ, lần sau gặp mặt không biết cũng là lúc nào..."

Dạ Kinh Đường mặc mãng bào tới, đợi Hoa Thanh Chỉ ra cửa hỏi thăm, là có thể biết thân phận của hắn.

Đến lúc đó hắn đều đi rồi, Bắc Lương cho dù biết hắn tới, cũng là không có bằng chứng.

Mà bây giờ tự báo thân phận, nếu bây giờ Hoa tiểu thư này hét lên một tiếng, hắn sợ là chỉ có thể giết người diệt khẩu.

Vì thế Dạ Kinh Đường chỉ nói:

"Công vụ của ta trong người, quả thật tương đối bận rộn, nếu không như vậy đi, ta cho ngươi một câu đối, nếu ngươi có thể đối

được, ta sẽ ngồi xuống trò chuyện tán gẫu với ngươi. Nếu ngươi không thể đối được, chờ đợi khi nào ngươi nghĩ ra, chúng ta lại nói chuyện, thế nào?"

Hoa Thanh Chỉ cảm thấy Dạ Kinh Đường đang khảo nghiệm tài học của nàng, xem nàng có tư cách ngồi xuống trao đổi hay không, lập tức ngồi thẳng một chút:

"Công tử mời nói."

Dạ Kinh Đường cũng không nhớ rõ bao nhiêu, bởi vì buồn bực hoảng hốt, trực tiếp nói:

"Buông lỏng cờ vây, hạt thông theo quân cờ rơi xuống. Phải không?"

Hoa Thanh Chỉ chớp chớp mắt, không cần suy nghĩ nói:

"Ngắm mai trong tuyết, tuyết làm bạn nở rộ bên mai?"

Hả !!!

Dạ Kinh Đường ngẩn người, đứng thẳng vài phần, muốn nói lại thôi, lúc này trong lòng rốt cục hiểu được đám người Cừu Thiên Hợp, thảo luận võ học với hắn là cảm giác gì, đây cũng quá dọa người!

Hoa Thanh Chỉ thấy ánh mắt Dạ Kinh Đường nghiêm túc, hơi rụt cổ:

"Thiếu chút ý cảnh ha? Ừm... ta lại ngẫm lại..."

Dạ Kinh Đường không dám ở lại lâu hơn, nếu tiếp tục nói chuyện, hắn sợ bị tiểu thư này mấy câu nói dụ dỗ ở lại qua đêm, hắn quay người nói:

"Cô nương chậm rãi nghĩ, ta đi trước một bước, có duyên gặp lại."

Hoa Thanh Chỉ khẽ cau mày, suy nghĩ lung tung, lần này nàng không ngăn cản hắn nữa, chỉ nhẹ nhàng nói:

"Công tử đi thong thả."

"Cáo từ."

Sau khi Dạ Kinh Đường ra cửa rời đi, Hoa Thanh Chỉ yên lặng lẩm bẩm câu đối, còn trượt xe lăn đi vòng quanh phòng, nhưng vẫn chưa nghĩ ra câu thích hợp hơn, dư quang lại phát hiện không đúng.

Đảo mắt nhìn lại, vừa rồi trên vai phải được Dạ Kinh Đường đỡ lấy, có dấu vết màu đỏ nhàn nhạt.

Hoa Thanh Chỉ kéo ống tay áo đảo mắt đánh giá, đã thấy một dấu ngón tay màu đỏ, không lập tức phản ứng lại, đây là kỳ độc nàng lưu lại trong hộp trang sức để phòng trộm, không uống thuốc giải sẽ nhanh chóng phát độc.

?

Hoa Thanh Chỉ cuối cùng cũng hiểu được thiếu gia vì sao vội vàng rời đi, trong lòng nàng có chút lo lắng, muốn gọi binh lính Bắc Lương ở bên ngoài đến tìm người, tuy nhiên, nàng cũng biết quan viên Nam triều lén lút lẻn vào Mẫu Đơn Viên, sẽ là tai tiếng lớn cho cả hai triều, lúc này chỉ có thể đi tới trước cửa sổ, kêu gọi:

"Hoa Ninh? Hoa Ninh? ……"

"Tới rồi... tiểu thư có việc gì phân phó không?"

Hoa Thanh Chỉ đè nén cảm xúc trong lòng, tận lực bình tĩnh nói:

"Ngươi đi yến sảnh xem xem, có quý công tử mặc mãng bào màu đen hay không, không có thì đi Đại Ngụy bên kia hỏi thăm,

nhất định phải tìm được người.”

"Mãng bào, còn là màu đen..."

Bên phía Đại Ngụy cũng thịnh hành mãng bào, cho nên mãng bào phân chia làm các màu "đen, đỏ, tím, xanh và xanh lá cây", mãng bào màu đen bình thường chỉ ban cho thân vương, Thái tử hoặc các công thần đặc biệt quan trọng.

Hoa Ninh cảm thấy người như vậy, cả Phù Dung Trì cho dù có, cũng sẽ không vượt qua một ngón tay, hẳn là không khó tìm, lập tức bước nhanh chạy ra ngoài…

Chương 1038 - Vậy Ta Cởi Hay Không?

Chương 1038: Vậy Ta Cởi Hay Không?

Bên Phù Dung Trì.

Phạm Thanh Hòa mặc váy mùa đông màu đỏ vàng, khoanh tay nằm nghiêng trên cây liễu, nhìn chiếc thuyền hoa đầy những tài tử giai nhân, đáy mắt hơi không thú vị, có lẽ vì cảm thấy những thấy văn nhân tài năng hăng hái này cho dù là tướng mạo hay khí chất cách nói chuyện đều không thể so sánh với Dạ Kinh Đường.

Sau một thời gian dài chờ đợi bên bờ hồ, Chim Chim chịu trách nhiệm canh gác, bay trở lại từ bầu trời đêm, rơi trên vai kêu "Chít chít chít..." thúc giục.

Phạm Thanh Hòa thầm nghĩ không ổn, lúc này xoay người đi theo Chim Chim, hỏi: "Dạ Kinh Đường xảy ra chuyện?"

“Chít chít..."

Chim Chim bay ở phía trước, lẩm bẩm vài câu, đáng tiếc không hiểu ý.

Phạm Thanh Hòa không dám bất cẩn, băng qua Phù Dung Trì, dọc theo bờ hồ, chẳng mấy chốc đã đến Phù Dung Viên ở phía đông.

Phù Dung Viên là nơi chủ nhà đặt chân, đám người Trần Hạ Chi và những người khác được sắp xếp nghỉ ngơi tại đây, Dạ Kinh Đường bởi vì địa vị cao siêu, được đặc biệt sắp xếp nơi có phong cảnh tốt nhất ở hòn đảo giữa hồ.

Hòn đảo nhỏ ở giữa hồ được nối với bờ bằng một cây cầu đá, xung quanh là hoa cỏ, ở giữa là một đình lầu nhìn ra toàn cảnh núi sông, lúc này có tám Hắc Nha bộ khoái đứng canh gác tuần tra trên cầu.

Phạm Thanh Hòa bước nhanh qua cầu đá đi vào trong gác xép, thấy phòng khách tầng một rộng lớn không có người, lập tức theo cầu thang đi lên tầng hai.

Tầng hai là thư phòng và phòng ngủ hướng ra hồ, ngăn cách bằng rèm châu, cửa sổ còn bày một bình phong vẽ mỹ nhân, bởi vì thắp đèn, thoạt nhìn còn rất có tình thú...

Phạm Thanh Hòa vừa mới lên cầu thang, nhìn thấy cảnh này bước chân lập tức dừng lại, đáy mắt thoáng hiện lên một tia hồ nghi "Không phải là hắn lừa ta trở về, sau đó ở chỗ này..."

Phạm Thanh Hòa sinh ra ba phần khẩn trương, ánh mắt quan sát trái phải, lo lắng Dạ Kinh Đường bỗng nhiên xuất hiện, lại đè nàng xuống giường, nhưng vừa nhìn lại phát hiện bên trong giường giá sau rèm châu có bóng người ngồi xếp bằng.

"Dạ Kinh Đường?"

Phạm Thanh Hòa bước nhanh tới trước mặt vén rèm châu ra, có thể thấy được Dạ Kinh Đường đã cởi bỏ áo mãng bào màu đen, chỉ mặc hắc y ngồi xếp bằng trên giường, tay bấm đạo môn ngọ quyết, sắc mặt hơi phiếm hồng, trán còn bốc lên sương trắng nhàn nhạt.

"Chít chít chít chít..."

Chim Chim vô cùng quan tâm đến Dạ Kinh Đường, dùng cánh vỗ đùi Phạm Thanh Hòa thúc giục, đoán chừng ý là nhanh chóng hỗ trợ, Đường Đường sắp chín...

Phạm Thanh Hòa thấy có gì đó không ổn, không còn suy nghĩ

lung tung nữa, nàng tiến lên muốn bắt mạch cho Dạ Kinh Đường, chưa từng nghĩ vừa mới có động tác thì Dạ Kinh Đường lập tức thu tay trái lại.

"Coi chừng."

Dạ Kinh Đường mở mi mắt ra, ý bảo dấu vết màu đỏ của đầu ngón tay: "Độc này rất mạnh, coi chừng dính vào. Ngươi xem đây là vật gì."

Phạm Thanh Hòa thấy vậy cẩn thận một chút, đặt khăn tay vào lòng bàn tay, nâng tay Dạ Kinh Đường cẩn thận quan sát, còn lấy tay quạt gió, hơi ngửi ngửi, nhíu mày nói: "Là Thương Sơn Hạc Đỉnh Hồng, kỳ độc Bắc Lương Thương Long Động, không tính là quá bá đạo, nhưng rất hiếm thấy, giải nó tương đối phiền toái..."

Dạ Kinh Đường thấy chỉ là độc dược, âm thầm thở phào nhẹ nhõm: "Ta đã luyện Dục Hỏa Đồ, chỉ cần không chết tại chỗ sẽ không sao, chậm rãi tiêu độc là được."

Phạm Thanh Hòa tự nhiên biết không có gì đáng ngại, nhưng dựa vào Dục Hỏa Đồ giải độc rất thương tinh khí thần, lần trước yêu nữ trúng độc cũng phải nằm vài ngày.

Gần đây Dạ Kinh Đường bận rộn công vụ, còn phải đối phó với sát thủ Bắc Lương uy hiếp, sao có thể chịu đựng được dày vò như vậy?

Vì thế Phạm Thanh Hòa lấy một hộp thuốc nhỏ từ trong bọc đồ của mình và tìm kiếm các loại thuốc đã chuẩn bị trước, cũng như ngân châm và các thiết bị y tế khác bên trong.

Dạ Kinh Đường thấy vậy tự nhiên cũng không nói gì, cởi thắt lưng ra, lộ ra lồng ngực rộng lớn.

?

Phạm Thanh Hòa đang lấy đồ, phát hiện nam nhân bên cạnh bắt đầu cởi áo cởi đai, trong lòng hoảng hốt: "Ngươi làm cái gì vậy? Ngươi trúng độc..."

Động tác Dạ Kinh Đường hơi dừng lại: "Không phải châm cứu sao? Không cởi xiêm y?"

"..."

Phạm Thanh Hòa ngẫm lại cũng đúng, chớp chớp mắt, đổi giọng nói: "Phải nghe theo nghe y lệnh, ngươi sốt ruột làm gì như vậy?"

"Vậy ta cởi hay không cởi?"

Phạm Thanh Hòa bày ngân châm bên giường, làm ra dáng vẻ nữ đại phu đức cao vọng trọng: "Ngươi cởi áo ra là được, nằm trên gối, không được lộn xộn."

Dạ Kinh Đường âm thầm lắc đầu, cởi quần áo nằm trên gối, tay trái đặt ở bên giường.

Phạm Thanh Hòa ngồi gần một chút, trước tiên dùng vải lót lên đùi, sau đó gối tay trái Dạ Kinh Đường lên đùi, dùng bông dính thuốc, lau sạch dấu vết màu đỏ của đầu ngón tay.

Chương 1039 - Hôn Phối

Chương 1039. Hôn Phối

Phạm Thanh Hòa cho dù là vẻ mặt hay dáng vẻ, đều giống như một nữ y tá chuyên chú nghiêm túc, nhưng bất đắc dĩ dáng người quả thực có chút khi dễ cô nương tầm thường.

Lúc này nàng đưa lưng về phía Dạ Kinh Đường, ngồi ở giường, tay trái gối lên đùi, tư thế cũng tương đương với Dạ Kinh Đường nằm trên gối, tay trái ôm cô nương ngồi ở bên giường.

Xương sườn Dạ Kinh Đường dán vào mông tròn trịa, giương mắt có thể nhìn thấy đường cong hoàn mỹ cùng với khuôn mặt nghiêng xinh đẹp động lòng người, vốn còn có chút tức ngực, lúc này lại quên, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại Hòa Hòa vung bầu sữa...

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, cảm thấy tâm thuật của mình không chính xác, lập tức chuyển ánh mắt, nhìn về phía Chim Chim, dò đầu từ rèm châu ra, muốn chọc ghẹo giải sầu.

Nhưng Chim Chim nhìn thấy ánh mắt này, cảm thấy Đường Đường vô lương tâm, muốn đuổi nó ra ngoài cửa sổ, nó cũng đã sắp thành thói quen, lập tức quay đầu đi, dáng vẻ cứng rắn 'Không cần ngươi nói, Chim Chim tự mình đi'.

Phạm Thanh Hòa lau sạch ngón tay, đang chuẩn bị châm cứu, phát hiện Chim Chim tông cửa xông đi, quay đầu lại:

"Dạ Kinh Đường, ngươi đuổi chim ra ngoài muốn làm cái gì?”

Dạ Kinh Đường mờ mịt: "Ta không đuổi nó, chỉ là nhìn nó một

chút..."

"Ngươi không đuổi, làm sao nó lại tức giận chạy mất?"

Phạm Thanh Hòa cảm thấy Dạ Kinh Đường không kiềm chế được dục vọng chiếm hữu, trong lòng có chút hoảng hốt, nhưng cũng không thể bỏ mặc bệnh nhân, cắn răng nói:

"Ta biết ngươi đối với ta có ý nghĩ, nhưng vẫn phải thủ một chút đạo quân tử, nếu Thiên Lang vương phi ở đây, ngươi còn phải xem ta là trưởng bối, cũng không thể nhìn ta hiện tại thế đơn lực bạc, mà... làm này kia."

Dạ Kinh Đường có chút bất đắc dĩ: "Phạm cô nương, trước kia thật sự là hiểu lầm..."

Phạm Thanh Hòa cũng không tin có thể liên tục hiểu lầm nhiều lần, hơn nữa hôn cũng hôn, nhìn cũng nhìn, hiểu lầm có thể coi như chưa từng xảy ra?

Nàng còn chưa gả cho người khác, trong sạch của nàng đều không còn, về sau chẳng lẽ xuất gia làm ni cô...

Phạm Thanh Hòa tâm sự nặng nề, cũng không biết mình đang suy nghĩ gì loạn thất bát tao, sau khi tay trái đâm mấy mũi, lại chuyển sang ngồi nghiêng đâm vào cánh tay, tiếp tục nói:

"Nếu như ngươi có thể tiếp nhận vị trí Thiên Lang Vương, thống nhất chư bộ Tây Hải, dựa theo lệ thường của Đông Minh Bộ và Túc Trì Bộ, cho dù ta không vui cũng phải gả vào Vương Đình làm vương phi, cho dù ngươi cưỡng bức ta ta cũng chỉ có thể chịu đựng. Nhưng hiện tại ngươi là Quốc công của Đại Ngụy, ta là tộc trưởng Đông Minh bộ, ngươi không quan tâm mà muốn cưỡng bức ta, còn muốn ta làm tiểu thiếp cho ngươi sao? Loại chuyện này có lỗi với tổ tông, ta sẽ không làm..."

Dạ Kinh Đường suy tư một chút, nghi hoặc hỏi:

"Tính ra, ta cùng Vân Ly giống nhau, nếu gọi Phạm cô nương là dì, nếu ta thật sự làm Thiên Lang vương, ngươi có thể làm Vương phi?"

Phạm Thanh Hòa nhướng mày: "Ai là dì của ngươi? Thiên Lang vương phi chỉ là tộc tỷ ta, đã xuất ngũ phục, đặt ở Nam Bắc hai triều đều có thể kết hôn. Còn nữa nhà vương hầu, chú ý chính là môn đăng hộ đối, Đại Ngụy vương công, lấy cháu gái cô cô cũng không phải là không có..."

Dạ Kinh Đường khẽ gật đầu: "Nếu tính như vậy, vậy quả thật có thể."

"..."

Phạm Thanh Hòa phản ứng lại đề tài không đúng, vội vàng nghiêm túc nói:

"Có thể cái gì mà có thể? Hôn phối chú ý việc ngươi tình ta nguyện, ngươi làm Quốc công, bắt đầu học xấu, muốn làm những thủ đoạn thông gia kia?"

Dạ Kinh Đường bất đắc dĩ thở dài: "Ta theo lời Phạm cô nương mà thôi."

Phạm Thanh Hòa cảm giác mình nói mấy câu, ngược lại quét sạch chướng ngại tâm lý của Dạ Kinh Đường, trong lòng càng thấp thỏm, tay đặt ở ngực Dạ Kinh Đường, yên lặng hỗ trợ châm cứu.

Sau một lát bận rộn, Phạm Thanh Hòa cảm thấy Dạ Kinh Đường đang len lén nhìn nàng, lại cầm lấy một miếng vải, che lên ánh mắt Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường cũng không biết nói cái gì, không che còn bình thường, che đi cái gì cũng không nhìn thấy, tình huống hoàn toàn không giống, hắn chỉ cảm giác trên người đè ép đại mỹ nhân, tay chạm vào ngực đầu vai, hương thơm dịu dàng đập vào mặt, hô

hấp gần bên tai, rất là trêu người...

Dạ Kinh Đường vì không dọa Phạm cô nương, mạnh mẽ ngăn chặn tâm niệm hỗn loạn, bởi vì giải độc quả thật tiêu hao tinh lực, cuối cùng dứt khoát thả lỏng tâm thần, dưới châm cứu kích thích, chậm rãi tiến vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê...

Đối diện hồ, trong Mẫu Đơn Viên.

Yến hội Vọng Giang Các, trong bầu không khí ước gì đối phương tức chết không tiếng động chấm dứt, đám người Trần Hạc Chi và Chu lão phu tử, ra cửa mới vui vẻ nở nụ cười, khóe miệng sắp mở đến vành tai.

Đám người Lý Tự hiển nhiên là cười không ra, trầm mặc không nói gì trở lại chỗ dừng chân, bắt đầu mở hội nghị nội bộ, học sinh thấy không khí nghiêm túc cũng không dám tới gần hỏi.

Chương 1040 - Tai Nghe Là Giả, Mắt Thấy Là Thật

Chương 1040. Tai Nghe Là Giả, Mắt Thấy Là Thật

Trên bãi cỏ bên ngoài Mẫu Đơn Viên, bầu không khí cũng không tốt lắm.

Hoa Thanh Chỉ ngồi trên xe lăn, nhìn mặt hồ đèn đuốc rực rỡ, giữa hai hàng lông mày mang theo cô đơn nhàn nhạt, thoạt nhìn so với biết được thân thể ngoan cố không được cứu còn mất hồn mất vía.

Mà hộ vệ Hoa Ninh, và nha hoàn Lục Châu, thì đứng ở sau lưng, sắc mặt mỗi người đều khác nhau, nhưng đều mang theo ba phần ngưng trọng.

"Theo ta tìm hiểu, hôm nay đến Phù Dung Viên, vương công còn mặc mãng bào màu đen, cũng chỉ có Vũ An Công Dạ Kinh Đường, con trai Trấn Quốc công tuy rằng ở đây, nhưng không được Nữ Đế ban mãng bào, ban thưởng cũng nên là màu đỏ, không có khả năng ban cho màu đen..."

"Làm sao có thể như thế được? Công tử tuấn tú mà ta gặp được ở y quán Vương gia kia, chính khí lăng nhiên, tao nhã nho nhã, nhìn chính là loại chân quân tử vừa chính phái vừa ôn nhu này, hơn nữa tài học không tầm thường, làm sao có thể có quan hệ với dư nghiệt giết người như ma của Vương Đình, nhiễu loạn Tây Cương..."

"Chắc chắn là cùng một người, ta vừa đi hỏi thăm đệ tử yêu thích của Phó lão tiên sinh, nghe nói ở Vọng Giang các, Dạ Kinh

Đường có tài ăn nói, tài học cũng sâu không lường được, Lý thị lang đọc một bài thơ, đêm đó Kinh Đường không chỉ nói ra lai lịch, còn có bài "Tắc Bắc đồ xa xăm, thành nam chiến khổ tân...", khiến Lý Thị Lang á khẩu không nói nên lời, Phó lão tiên sinh trở về phòng cũng nằm xuống, nhìn như là xấu hổ không chịu nổi, tức quá sinh bệnh..."

Tiếng trò chuyện giữa nha hoàn và thị vệ lọt vào tai nàng, nhưng vẫn im lặng Hoa Thanh Chỉ không nói một lời.

Hoa Thanh Chỉ rất thông minh, nhìn thấy bộ mãng bào đen kia, kỳ thật nên đoán được chính là Võ Khôi Dạ Kinh Đường Nam triều, người khác không thể dễ dàng vượt qua rất nhiều trạm gác ngầm trùng trùng điệp điệp, tiến vào chỗ ở của nàng.

Nhưng trước khi nhận được tin tức, Hoa Thanh Chỉ chưa bao giờ nghĩ đến điều này, bởi vì nàng nhìn thấy quý công tử kia, rõ ràng chính là quân tử tài hoa hơn người, khiêm tốn thủ lễ, không nói Nam triều, ở Đại Lương khó tìm được người nam nhân nào khác có thể làm được như vậy.

Mà Dạ Kinh Đường là ai?

Con trai của lang vương ngàn vạn hổ lang Tây Bắc, dùng một thanh đao đánh vào top mười Võ Khôi của giang hồ Nam triều, tuy rằng Hoa Thanh Chỉ ở Yên Kinh xa xôi, cũng đã được nghe nói Dạ Kinh Đường nghiêm khắc tàn nhẫn, coi mạng người như cỏ rác, đi đến đâu giết đến đó, giết người lưu lại toàn bộ thi thể đều coi như là tiếng xấu nhân từ.

Người giang hồ ở trong lòng Hoa Thanh Chỉ đều là những kẻ hung hãn và tàn nhẫn, mà Dạ Kinh Đường lại càng tàn bạo hơn, hắn thậm chí không quan tâm đến đạo đức cơ bản nhất của người trong giang hồ, còn làm ưng khuyển cho triều đình, trở thành thủ lĩnh Hắc Nha, bán mạng cho Nam triều.

Hắc Nha là nơi như thế nào?

Là tai mắt là tiếng nói của Nữ Đế, có được hoàng quyền đặc cách chém trước báo sau, hãm hại không biết bao nhiêu trung lương, giống như Cừu Thiên Hợp, Tào công công và các nghĩa sĩ trung thần hai triều Nam Bắc đều tán thưởng, toàn bộ đều rơi vào tay Hắc Nha.

Hoa Thanh Chỉ thật sự không thể tin được, hôm nay quý công tử tài mạo song toàn, khiêm tốn nho nhã kia, sau lưng sẽ có một mặt kiêu căng nghiêm khắc, vì quyền thế không từ thủ đoạn.

Nếu thật sự là như vậy, vậy trên đời này còn có cái gì có thể gọi là "hoàn mỹ không tỳ vết"?

Trong tay Hoa Thanh Chỉ cầm một hộp sứ màu trắng, trong đó có thuốc giải của Thương Sơn Hạc Đỉnh Hồng, vốn muốn nhanh chóng đưa đến Dạ Kinh Đường giải độc.

Nhưng là cháu gái của Bắc Lương lão thái sư, quanh năm ở Yên Kinh học hành, nàng tự nhiên nhìn rõ thế cục triều đình.

Dạ Kinh Đường chắc chắn là người có tài hoa và bản lĩnh vượt trội, năng lực mạnh đến mức đủ để khiến cho bất luận kẻ nào sinh ra kiêng kỵ, nếu như tiếp tục trưởng thành, sẽ dễ dàng trở thành một Thiên Lang Vương tiếp theo.

Ba đời trước của Thiên Lang Vương, đã như treo một lưỡi đao trên đầu triều đình Đại Lương, bá quan văn võ toàn triều không ai có được một đêm yên giấc.

Nếu Dạ Kinh Đường có năng lực mạnh hơn đến thống trị chư bộ Tây Hải, vậy thì tình cảnh của Đại Lương chắc chắn sẽ còn thêm gian nan hơn nhiều.

Hoa Thanh Chỉ không ở triều đình, không biết Lương Đế có đối sách gì, nhưng nàng biết, văn võ cả triều nhất định là muốn Dạ

Kinh Đường chết, Chỉ khi Dạ Kinh Đường chết triều đình mới có thể triệt để an tâm.

Mà bây giờ Dạ Kinh Đường tự mình mò vào trong phòng nàng, trúng kỳ độc, rất có thể ngày mai sẽ chết, nàng chỉ cần lạnh lòng không để ý, cũng đủ để giúp triều đình diệt trừ hậu hoạn.

Nhưng...

Hoa Thanh Chỉ biết đạo lý "tai nghe là giả, mắt thấy là thật", nàng đã nhìn thấy cả hai mặt của Dạ Kinh Đường, nhìn thấy người sống động, nàng không tin công tử tài hoa hơn người mà nàng nhìn thấy, sẽ xấu xí bất kham như trong như lời đồn.

Chương 1041 - Phải Xử Lý Như Thế Nào Đây?

Chương 1041. Phải Xử Lý Như Thế Nào Đây?

Bài thơ của Vương gia y quán kia, còn có những lời trong Vọng Giang Các, nàng đều nghe được, đáy lòng cảm thấy Dạ Kinh Đường không hề giống như những kiêu hùng tràn đầy bá nghiệp hoàng triều.

“Một người có thể nói ra 'Ta xuất thân từ Lương Châu nghèo khó, biết rõ hơn tất cả mọi người ngồi ở chỗ này, người nghèo căn bản không quan tâm thiên hạ này ai làm hoàng đế, chỉ quan tâm ai có thể để cho bọn họ ăn no bụng.

Người có thể nói ra 'hưng dân chúng khổ, vong dân chúng khổ', cho dù dã tâm bừng bừng không phải là người thiện, ngày sau nắm quyền, cũng biết nên để cho dân chúng ăn no bụng, mới có thể tránh cho dân chúng tạo phản.

Người như vậy, đối với dân chúng mà nói có thể xấu đến đâu?

Còn có hôm nay trúng độc, là hộ vệ của nàng không tuân thủ quy củ trước, mạo hiểm chạy tới thư viện Bạch Mã trộm sách, Dạ Kinh Đường tới điều tra mới vô tình trúng chiêu. Phát hiện là người của nàng, cũng không rõ ràng, chỉ ra mặt dặn dò nàng một câu, chuyện nhỏ hóa thành không.

Dạ Kinh Đường cũng đã cho nàng thấy được một mặt của hắn, nàng lại bởi vì có chút tin đồn và suy đoán, mà trơ mắt nhìn Dạ Kinh Đường trúng độc, xem như kẻ thù mà thấy chết không cứu, làm sao nàng có thể vượt qua được trở ngại này trong lòng mình?

Hoa Thanh Chỉ nắm hộp son trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng âm thầm cắn răng, quay đầu nói: "Hoa Ninh, ngươi về trước đi. Lục Châu, ngươi đi dạo với ta.”

"Vâng."

Hoa Ninh lập tức ôm quyền lui ra.

Nha hoàn Lục Châu có chút rầu rĩ không vui, đẩy xe lăn đi lại trên bãi cỏ, hỏi: "Tiểu thư, ngươi phải nghĩ thoáng ra một chút, biết người biết mặt không biết lòng, Dạ Kinh Đường tuổi còn trẻ đã có địa vị cao, khẳng định có chút bản lĩnh thật sự, trước mặt một kiểu sau lưng lại một kiểu cũng không có gì ngạc nhiên..."

Hoa Thanh Chỉ đỡ xe lăn quay đầu, nhìn về phía hồ: "Đưa ta đi Phù Dung Viên.”

"Ồ... À?”

Lục Châu sửng sốt, sau khi nhìn chung quanh, cúi đầu nói: "Tiểu thư,không lẽ ngài định đi tìm Dạ Kinh Đường kia sao? Đó chính là Diêm Vương sống của Đại Ngụy..."

"Đi đi, đừng nói nhiều như vậy."

"Không phải, tiểu thư, cho dù ngài có si mê tài học đến đâu, ngươi cũng phải biết nhìn người chứ. Buổi tối ngươi hấp tấp đi tìm hắn, lỡ như Dạ Kinh Đường kéo cả ngươi và ta vào phòng làm chuyện xấu, chúng ta phải lưu lại làm phu nhân Quốc công, lão thái sư không đồng ý hôn sự này cũng không có cách nào khác, triều đình cũng không có cách nào nói lý cho chúng ta..."

"Ngươi nghĩ hay lắm. Nhân vật Dạ Kinh Đường kia, há có thể khi ngục nữ tử ở yến hội của hai triều, vậy chẳng phải tự tổn hại thanh danh sao? Đi qua bái phỏng một chút thôi..."

"Ai..."

…

Trên đảo giữa hồ, gác mái tầng hai.

Ngọn nến đã qua nửa, hơi thở trong phòng cũng an bình lại.

Dạ Kinh Đường trần trụi từ thắt lưng trở lên, trên vai và cánh tay có ngân châm, mặt được che bằng khăn tay, đã ngủ say rồi.

Phạm Thanh Hòa đợi châm xong, vẫn ngồi ở trước mặt, bởi vì Dạ Kinh Đường nhìn không thấy, mới vụng trộm đánh giá ngực và thắt lưng của Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường là Võ Khôi đỉnh cao, quản lý vóc người khẳng định không thể bắt bẻ, nữ tử ở bên cạnh đánh giá, kỳ thật cùng Dạ Kinh Đường nhìn bom thịt ngu ngốc trùng kích không sai biệt lắm, mặc dù tâm vô tà niệm, cũng khó có thể không nhìn thêm vài cái nữa.

Phạm Thanh Hòa ngắm một lát, thấy Dạ Kinh Đường ngủ thiếp đi, còn nâng tay trái lên, làm ra dáng vẻ kiểm tra, chọc chọc trên cơ ngực, lại vội vàng lại, bày ra dáng vẻ nữ đại phu nên có.

Kết quả nàng tự đạo diễn còn chưa bận rộn bao lâu, lập tức mơ hồ không thích hợp, sau đó bị thứ gì đó gõ xuống, trước mắt tối sầm, thân thể mềm nhũn đi xuống.

Một khắc trước khi mất đi ý thức, trong lòng Phạm Thanh Hòa chấn động kịch lấu, ý niệm duy nhất trong đầu là tên háo sắc này, vẫn là xuống tay với ta, sao ngươi lại có thể như vậy…

Vù vù~

Rầm ~

Trên mặt hồ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng pháo hoa nở rộ, mơ hồ cũng có thể nghe được tiếng ồn ào của thuyền hoa bên hồ.

Phòng rất yên tĩnh, Dạ Kinh Đường nằm ngủ say trên gối đầu, bởi vì Chim Chim trên nóc nhà, Phạm cô nương cũng ở trước mặt, ngủ rất an tâm.

Nhưng mà hắn đang âm thầm mơ lung thất bát tao, bỗng nhiên cảm giác được không thích hợp giống như có người đang sờ ngực hắn.

Dạ Kinh Đường tỉnh lại, khăn tay che khuất không nhìn thấy gì, nhưng có thể cảm giác được ngón tay nhẫn nhụi như mềm mại, ở ngực chậm rãi trượt, rất nhanh trượt đến cơ bụng.

Đây có phải là dùng ngón tay xoa bóp không?

Có thể nhấn như vậy sao?

Dạ Kinh Đường kinh ngạc, muốn mở miệng hỏi một câu, nhưng lại muốn nhìn xem Phạm cô nương rốt cuộc muốn làm cái gì, mới không nhúc nhích.

Kết quả bàn tay thắt lưng quả nhiên càng ngày càng nghiêm trọng, lại chậm rãi trượt đến bên hông quần, thân thể mềm mại cũng chậm rãi đè xuống, giống như muốn dựa vào trong ngực.

Dạ Kinh Đường tự nhận không phải thánh nhân, cái này đều tự mình sờ sờ qua, người ta lại chủ động nghiêm túc cự tuyệt như vậy, giống như làm cho lòng người lạnh lẽo…

Vậy phải xử lý như thế nào đây?

Chương 1042 - Lại Nữa À

Chương 1042. Lại Nữa À

Dạ Kinh Đường còn chưa suy tư rõ ràng, tay đã làm ra phản ứng người bình thường nên có, hơi hơi nâng lên, chuẩn bị bắt lấy, nhưng ôn hương tiến đến gần, cũng không có bịt miệng hắn, mà là đi tới bên tai, âm thanh ngự tỷ trời sinh quyến rũ nhẹ nhàng vang lên: "Dạ công tử?"

"Rít …!"

Dạ Kinh Đường không kịp đề phòng, quả thực dọa một cái giật mình, lúc này xoay người đứng lên, kéo khăn tay trên mặt xuống, đã thấy bên giường ngồi không phải Phạm cô nương, mà là một mỹ nhân cao gầy mặc váy đỏ thẫm.

Trên người mỹ nhân váy đỏ không có nửa điểm phụ kiện, ngay cả dây buộc tóc cũng là màu đỏ, đặt ở trong phòng tao nhã rất là chói mắt, hầu như không thể chú ý tới thứ gì khác được.

Mà dáng người vốn mang theo ba phần hồ lô đẫy đà, dưới động tác chống khuỷu tay chống giường nằm nghiêng, lực công kích có chút kinh người, vạt áo nặng trịch muốn ra, nhưng đáng chú ý nhất chính là dung nhan diễm lệ quyến rũ động lòng người nhưng không mất khí phách tùy tính.

Dạ Kinh Đường ngồi ở bên cạnh giường, rõ ràng có chút mờ mịt, dư quang đánh giá, mới phát hiện Phạm cô nương nằm trên giường quý phi cách đó không xa, không có gì ngoài ý muốn là bị đánh ngất xỉu.

Mà Chim Chim trên nóc nhà, lại âm thầm quan sát sau rèm

châu, nửa điểm không có nhắc nhở một tiếng giác ngộ, thậm chí còn tò mò xem kịch: "Chít chít?"

??

Dạ Kinh Đường thực sự rất kinh ngạc, sau khi bình tĩnh lại một lúc mới nói: "Ngọc Hổ cô nương, sao ngươi lại đến đây?"

Nữ Đế Đại Ngụy chậm rãi ngồi dậy, tựa vào đầu giường, chân trái gác lên đùi phải, dáng vẻ mang theo ba phần bất cần đời: "Nghe nói Dạ công tử đang rất nổi bật ở Vọng Giang Các, thánh thượng để ta đến thăm một phen."

"?"

Dạ Kinh Đường có chút không nói nên lời, hắn cảm thấy Ngọc Hổ cô nương thậm chí ngay cả lý do cũng lười không muốn bịa ra, hắn là thần, trong yến tiệc lại là tâm điểm chú ý, hoàng đế phái phi tần yêu thích của mình đến thăm hắn vào buổi tối, ý tứ này là gì? Nghiêm khắc với bản thân, dùng phi tử chiêu đãi thần tử?

Đương nhiên, Dạ Kinh Đường cũng không có suy nghĩ nhiều, ngồi thẳng người nói: "Không phải là muốn khoe khoang, chỉ là thuận miệng nói hai câu mà thôi, tin tức của Ngọc Hổ cô nương thật đúng là linh thông."

Tin tức của nữ đế Đại Ngụy tự nhiên linh thông, bằng không còn làm hoàng đế gì đó, nàng thấy trên cánh tay có ngân châm Dạ Kinh Đường châm cứu, lập tức vỗ vỗ gối đầu: "Nằm xuống đi đừng làm tổn thương thân thể."

Dạ Kinh Đường vốn không chống đỡ nổi Hổ Nữu cô nương, nằm xuống nói chuyện lại càng không có khí thế, lập tức làm ra vẻ phong khinh vân đạm, khoác lên áo choàng: "Lúc điều tra án trúng chút độc mà thôi, bây giờ gần như đã lành rồi."

Nữ Đế Đại Ngụy rất đau lòng, làm sao có thể để Dạ ái khanh

mang thương ngồi nói chuyện, lập tức nâng tay đỡ bả vai, đem Dạ Kinh Đường mạnh mẽ ấn lên gối đầu, mỉm cười nói: "Ta có một tin tức tốt cùng một tin xấu, ngươi muốn nghe tin nào trước?"

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, hỏi: "Tin xấu là gì?"

Hai mắt của Nữ Đế Đại Ngụy hơi trầm xuống, hiện ra ba phần sát khí: Ta nhớ lần đầu tiên gặp mặt, ta hỏi công tử có biết những bài thơ nào khác không, công tử nói ngươi không nhớ hết được đầy đủ, ta còn tin là thật. Kết quả thì hay rồi, đến trường hợp nổi bật, bắt đầu nhớ được đầy đủ hết, ngươi đang có ý gì? Cố ý giấu giếm ta?"

"Ách..."

Dạ Kinh Đường biết sẽ có loại hậu quả này, thật ra Ngây Ngốc phỏng chừng cũng phải đến hỏi một lần, hắn bình tĩnh nói:

"Ta một lòng tập võ, mấy thứ này, thật sự chỉ nhìn trường hợp, xúc cảnh sinh tình tự nhiên nhớ tới, bình thường cứng rắn nghĩ, khẳng định muốn vỡ đầu cũng không nhớ được."

Nữ Đế Đại Ngụy cảm thấy lời giải thích này có chút có lệ, nhưng cũng không truy cứu thêm nữa:

"Nể tình ngươi có công với Đại Ngụy, ta sẽ tha cho ngươi một lần này, không thì thầm to nhỏ mách với thánh thượng xử phạt ngươi. Sau này nhớ lại cái gì, đều phải viết ra, trước tiên đưa vào cung cho ta xem qua. Nếu ta lại nghe được chuyện ngươi xuất khẩu thành thơ từ nơi khác, hừm..."

Dạ Kinh Đường biết Hổ Nữu yêu văn như si như mê, khẽ gật đầu, lại hỏi:

"Tin tốt là gì?"

Nữ đế Đại Ngụy buông bỏ phong thái bá đạo, lộ ra ý cười câu

người, nửa nằm bên cạnh gối đầu, lại dùng ngón tay rất không quy củ trượt cơ ngực Dạ Kinh Đường:

"Lần này ngươi thương lượng, làm cho lũ mọi rợ Bắc Lương á khẩu không nói nên lời, xem như là dương cao quốc uy. Trần thị lang cười không khép miệng lại được, ngày mai tất nhiên sẽ xin thưởng cho ngươi ngay tại đại điện, thậm chí sẽ đề nghị cho ngươi vào triều, đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở lục bộ. Ta biết ngươi không có có ý định làm quan nhất định sẽ từ chối, cho nên ta thay mặt thánh thượng. Lên đây hỏi xem, ngươi muốn ban thưởng gì?"

?

Lại nữa à?

Chương 1043 - Mặc Quần Vào

Chương 1043. Mặc Quần Vào

Dạ Kinh Đường há miệng: "Hôm trước vừa mới thưởng xong, đây xem như là biểu hiện quan mới đến nhậm chức đốt ba đống lửa, tỏ vẻ không hổ thẹn với hoàng ân. Nếu như thưởng tiếp lại không thích hợp."

Nữ Đế Đại Ngụy cảm thấy có đạo lý, nhưng cũng không chuẩn bị dừng tay như vậy, tiếp tục nói:

"Bên ngoài có thể không thưởng, nhưng bí mật cũng phải khen ngợi một phen, để tránh ngươi cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. Nói đi, cơ hội chỉ có một, muốn cái gì?"

Dạ Kinh Đường vốn định cự tuyệt, nhưng vẫn làm như vậy cũng không được.

Hắn biết Ngọc Hổ cô nương và Tuyền Cơ chân nhân giống nhau, đều là tính tình chỉ trêu chọc không cho, ngươi càng không cần nàng càng hăng hái, ngẫm lại vậy đi ngược lại, rất trực tiếp hỏi:

"Ngọc Hổ cô nương, lần trước ngươi rốt cuộc mặc loại quần gì? Ta không thấy rõ, có thể hay không..."

"..."

Nữ Đế Đại Ngụy chớp chớp mắt, đáy mắt mang theo một chút ngoài ý muốn, nhưng mà cũng không nhăn nhó.

Cầm lấy khăn tay che mắt Dạ Kinh Đường lại, sau đó giơ tay lên...

Xột xoạt xột xoạt…

Dạ Kinh Đường bịt mắt cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng có thể cảm giác được Ngọc Hổ cô nương đang làm cái gì, thần sắc có chút quái dị.

Chờ vật che mặt được lấy ra, hắn nhìn thấy Ngọc Hổ cô nương vẫn ngồi ở đầu giường như trước, ngón tay trắng nõn móc vào một mảnh vải đỏ nhỏ, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ:

“Ngươi chưa bao giờ nhìn thấy thứ này trong phòng tắm sao?”

Ta đã từng thấy nhưng chưa thấy gì nhỏ như vậy...

Dạ Kinh Đường cảm thấy Ngọc Hổ cô nương quả thật hổ, cái này đều ổn định được khí thế, lập tức giơ tay lên muốn tiếp nhận nhìn kỹ một chút.

Kết quả Nữ Đế Đại Ngụy nhanh chóng thu vải vào tay áo, mỉm cười nói: "Thưởng xong rồi, vô công bất thụ lộc, nếu như muốn nữa, lần sau lập công lại mở miệng.”

Dạ Kinh Đường biết sẽ như thế, theo lời cố ý kích tướng nói: "Được. Lần sau Ngọc Hổ cô nương lại hỏi ta muốn phần thưởng gì, ta sẽ cho ngươi đem những thứ này cho ta, ngươi cũng không được đổi ý!”

“...”

Nữ Đế Đại Ngụy cảm thấy Dạ ái khanh da mặt dày lên, thật đúng là không dễ đối phó, mới mở miệng nói:

"Vậy phải xem ngươi lập được bao nhiêu công lao, nếu có thể diệt Bắc Lương, không nói quần áo, để thánh thượng ban ta cho ngươi làm nha hoàn, cũng không phải không có khả năng."

"Ai..."

…

Hai người đang nói chuyện phiếm, bên ngoài hồ, bỗng nhiên truyền đến động tĩnh: "Cô nương là?”

"Tiểu nữ tử Hoa Thanh Chỉ, con gái của đông gia Vạn Bảo Lâu Yên Kinh, muốn bái phỏng Vũ An Công, mong hai vị thông báo một tiếng..."

"Yên Kinh Vạn Bảo Lâu..."

…

Từ lời nói mà xem, là Hắc Nha bộ khoái chưa từng nghe nói qua Vạn Bảo Lâu, nhưng nhìn thấy cô nương bộ dạng xinh đẹp, sợ là nhân tình của Dạ đại nhân, cũng không dám đuổi người.

Nữ Đế Đại Ngụy nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, đáy mắt mang theo một chút tò mò, hỏi: "Buổi tối đến cửa. Cô nương này là ai? Ngươi lại tìm nha đầu thông phòng ngươi Bắc Lương sao?”

"Làm thế nào có thể được. Là tài nữ Yến Kinh tới đây, có thể nghe nói thi từ mới chạy tới bái phỏng, trẻ người non dạ, không có suy nghĩ sâu sắc như vậy..."

Tuy rằng Dạ Kinh Đường chỉ gặp qua Hoa Thanh Chỉ hai lần, nhưng cũng nhìn ra được cô nương này đơn thuần tâm thiện, phỏng chừng là phát hiện hắn trúng độc, chạy tới đưa thuốc cứu mạng, bằng không sau khi biết được thân phận của hắn, cho dù như thế nào cũng sẽ không đến cửa vào lúc này.

Dạ Kinh Đường có chút cảm thán trong lòng, muốn đứng dậy ra ngoài đón nàng, nhưng Nữ Đế Đại Ngụy ngồi ở trước mặt, lại nâng tay ngăn hắn lại: "Tài nữ của Bắc Lương? Ngược lại rất hiếm thấy... Ngươi nghỉ ngơi đi, ta sẽ gặp nàng.”

Ha?!

Dạ Kinh Đường nghe được lời này, khó có thể tin nhìn về phía Ngọc Hổ cô nương trước mặt, đáy mắt ý tứ là:

Ngươi đi gặp nàng?

Vậy thì khác gì ngươi và Ngây Ngốc đi chiếu cố Tả hiền Vương?

Đây không phải chỉ là vì tìm phấn khích thôi sao?...

Nữ Đế Đại Ngụy cũng rất chăm chỉ, tuy rằng không có thiên phú như muội muội, nhưng tốt xấu gì cũng coi như văn võ song toàn, trước mắt cũng không để ý tới Dạ Kinh Đường muốn nói lại thôi, đứng dậy sửa sang lại quần áo, không nhanh không chậm đi ra ngoài.

Dạ Kinh Đường giơ tay lên, nghĩ lại thì vẫn không nên ngăn lại, chỉ nhắc nhở: "Mặc quần vào."

"..."

...

Chương 1044 - Dạ Công Tử Quá Khen!

Chương 1044: Dạ Công Tử Quá Khen!

Một vầng trăng sáng trôi nổi dưới ao phía chân cầu, mấy tên bộ khoái Hắc Nha đứng đầy cầu, tay đè lấy chuôi đao, nhìn không chớp mắt.

Hoa Thanh Chỉ ngồi trên xe lăn, trong tay áo cầm hộp son, ánh mắt nhìn ra đảo giữa hồ, thần sắc yên tĩnh. Mà nha hoàn Lục Châu sau lưng lại rất khẩn trương, hai tay đỡ xe lăn, một bộ tư thế thấy thế không đúng lập tức đẩy tiểu thư chạy trốn.

Sau khi chờ đợi một lúc ngắn, trên gác xép phía xa truyền đến mệnh lệnh:

"Cho cô nương này vào."

Giọng nói dịu dàng, nghe có vẻ là một người nữ nhân có tâm trí tương đối lớn.

Hoa Thanh Chỉ nghe thấy thanh âm tỏ vẻ khó hiểu, nhưng khi nhìn thấy mấy tên Hắc Nha bộ khoái khí thế không tầm thường, lại giống như gặp quỷ trong lòng chấn động mãnh liệt, ánh mắt trao đổi với nhau, đầu cũng không dám quay đầu lại, vội vàng cung kính nhường đường:

"Cô nương mời.”

Hoa Thanh Chỉ vẫn chưa phát hiện đáy mắt của mấy tên Hắc Nha bộ khoái có chút kín đáo như bưng, bị Lục Châu đẩy qua cầu đá trắng, đi tới phía trước gác xép của lầu các ở tiểu đảo giữa hồ.

Nàng giương mắt đánh giá, đại sảnh tầng một gác xép sáng đèn, nhưng không có tôi tớ nha hoàn, chỉ có một nữ nhân mặc váy đỏ rực, đứng tại phòng chính ngay dưới tấm biển "Thượng Thiện Nhược Thủy" đưa mắt quan sát.

Nữ nhân dáng người rất cao, gần như là cao nhất trong số các nữ tử mà Hoa Thanh Chỉ nhìn thấy, cũng thấp hơn Dạ Kinh Đường hai ngón tay, vòng eo mảnh khảnh mông lại rất đẫy đà, phối hợp với mái tóc dài đen nhánh, cả người thoạt nhìn tựa như hoa khôi nổi tiếng nhất trong chốn phong nguyệt, không nói lên tay chơi đùa, chỉ cần liếc mắt vài lần là có thể gợi lên dục niệm nam nhân... ?

Hoa Thanh Chỉ mới nhìn thấy cảm thấy nữ tử này rất sắc khí, cho rằng là thị thiếp gì đó, nhưng theo nữ tử quay đầu lại lộ ra hai má, lại hơi sửng sốt một nữ tử tướng mạo trời sinh nhu mị, không có bất kỳ mũi nhọn nào, lại không biết vì sao khí thế rất mạnh, giống như bà ngoại Hoa lão phu nhân của nàng, đối xử với nàng rất hiền lành hòa thuận, nhưng một ánh mắt có thể làm mẹ nàng sợ tới nửa ngày không dám nói chuyện...

Hoa Thanh Chỉ cảm giác hồng y nữ tử này hẳn là không đơn giản, vì thế miễn cưỡng đứng lên trước cửa cúi đầu, nhẹ nhàng thi lễ:

"Tiểu nữ tử Hoa Thanh Chỉ, tới bái phỏng Dạ Quốc công, cô nương là?"

Nữ Đế Đại Ngụy thấy cô nương này đi đứng không tiện, đi ra cửa ngón tay khẽ nhếch lên, giống như xách ghế trúc, xách chiếc xe lăn mấy chục cân lên, đặt ở trong cửa: "Ta là Tiểu Ngọc, thuộc hạ của Dạ Kinh Đường, cô nương không cần đa lễ."

Thuộc hạ...

Hoa Thanh Chỉ không quá tin tưởng, cảm thấy hồng y mỹ nhân

này hẳn là nhân tình, nàng ngồi xuống khen ngợi một lần nữa: "Võ công của Tiểu ngọc cô nương thật cao cường. Ừm... Cho ta hỏi bây giờ Dạ công tử đang ở đâu vậy?"

Nữ Đế Đại Ngụy thấy cô nương này khẩn cấp, trong lòng âm thầm lắc đầu, đẩy xe lăn đi tới trước trung đường: "Hắn vừa ngủ, hiện tại chỉ sợ không tiện gặp khách, cô nương có việc gấp?"

Hoa Thanh Chỉ khẳng định có, nghe nói Dạ Kinh Đường không tiện gặp khách, suy đoán có thể là do hắn đã trúng độc, triều đình Đại Ngụy không dám lộ ra bên ngoài, mới lấy một hộp son phấn dưới ống tay áo ra đưa cho Nữ Đế Đại Ngụy: "Làm phiền cô nương đưa cái này cho Dạ công tử, hiện tại hắn hẳn là rất cần..."

?

Nữ Đế Đại Ngụy nhìn hộp son phấn, có chút khiếp sợ trước sự vô liêm sỉ của nữ nhân Bắc Lương, nhưng thoáng quan sát lại cảm thấy không đúng, liên tưởng đến chuyện Dạ Kinh Đường đang trúng độc, đoán được cô nương này là tự mình chạy tới đưa thuốc giải, cảm giác trong lòng ngược lại tốt hơn vài phần.

Nữ đế Đại Ngụy nhận lấy hộp son phấn, thoáng đánh giá một cái, lập tức huýt sáo một tiếng:

"Hưu~"

Chim Chim đang ở trên lầu nhanh chóng bay từ cầu thang xuống và đáp xuống chiếc xe lăn.

Hoa Thanh Chỉ giật mình khi nhìn thấy một con chim lớn như vậy bay ra, nhưng sau khi nhìn rõ, đôi mắt của nàng lại sáng lên: "Màu lông của con chim ưng tuyết này thật sự rất đẹp."

"Chít chít..."

Chim Chim nghe vậy quay đầu một trăm tám mươi độ, còn hơi

hơi nghiêng người, ý bảo tỷ tỷ què mau sờ đầu của ta, xem như phần thưởng.

Hoa Thanh Chỉ rất có lễ nghĩa, tự nhiên không sờ loạn.

Nữ đế Đại Ngụy đưa hộp son ra, để Chim Chim cắp lấy rồi đưa lên lầu, sau đó giương mắt nhìn về phía bến bãi phía trên trung đường: "Vừa rồi nghe Dạ đại nhân nói, cô nương là tài nữ Yên Kinh đi theo sứ đội vào kinh?"

Hoa Thanh Chỉ còn đang nhìn Chim Chim bay lên lầu, nghe vậy quay đầu lại, khiêm tốn nói: "Dạ công tử quá khen, chút mực trong bụng ta chẳng là gì so với một bụng tài hoa của Dạ công tử."

Nữ Đế Đại Ngụy cười nói: "Cô nương, không cần phải coi thường bản thân, cô nương mới mười sáu mười bảy tuổi, tuy rằng không phải người giỏi nhất Vân An, nhưng có thể xưng là tài nữ ở Yên Kinh, đã là không dễ dàng, chỉ cần dụng tâm nghiên cứu, về sau nhất định có thể trở thành một đời đại nho."

?

Chương 1045 - Quá Khen

Chương 1045. Quá Khen

Hoa Thanh Chỉ là người Bắc Lương, nghe thấy lời này tự nhiên là không vui - một người không thể xếp vào hàng giỏi nhất ở Vân An, lại có thể xưng là tài nữ ở Yên Kinh, điều này không phải có nghĩa là văn đàn của Bắc Lương thấp hơn hơn Vân An một bậc sao?

Hoa Thanh Chỉ tới đây là để giành lấy vinh quang cho đất nước, dù không có sức cạnh tranh cũng không thể để người Nam triều coi thường mình, làm sao cô có thể chịu đựng được khi nữ nhân mặc áo đỏ nói thẳng vào mặt mình rằng Yên Kinh là Không tốt? Lập tức còn miệng nói:

"Cô nương hiểu kém, ta từ nhỏ khổ học, tài học không cao lắm. Nhưng ở Vân An này, cũng chỉ phục một mình Dạ công tử, Dạ công tử nguyên quán ở chư bộ Tây Hải, tính ra cũng là người phương bắc, văn nhân bản địa của Vân An này... Trước mắt quả thật không gặp được người có thể khiến ta nhìn với cặp mắt khác xưa."

Nữ đế Đại Ngụy xưa nay chưa bao giờ dám cải trang vi hành tham gia văn hội, chỉ dám ở trong bóng tối len lén nhìn, lúc này bắt được một tài nữ Bắc Lương lạc đàn, chờ cơ hội đối phương không phục, lập tức mỉm cười nói:

"À? Cô nương tuổi không lớn, khẩu khí ngược lại rất cuồng, đã như thế, vậy ta phải kiểm tra ngươi một chút."

Hoa Thanh Chỉ tự nhiên không sợ: "Tiểu nữ tử đến Vân An, vốn là vì luận bàn trao đổi với người khác, cô nương nếu đã có

hứng thú, ta tự nhiên phụng bồi. Dám hỏi cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, Ngọc Hổ cô nương muốn thi cái nào?”

Nữ Đế Đại Ngụy đứng bên cạnh xe lăn, nhìn về phía trên tấm biển:

"Cô nương có thể biết, tấm biển này là do ai viết không?”

Hoa Thanh Chỉ mắt cũng không nhấc lên, bình tĩnh đáp lại:

"Bút pháp này, giống ngô Chính Nguyên trong tứ đại gia thư pháp, kết quả như nhau phong cách hơi có khác biệt. Phù Dung Viên được xây dựng sau khi khai quốc, cách nay không quá bốn mươi năm, trong đó rất ít người có bản lĩnh này. Ta suy đoán, cái biển này là do Lý Văn Công Lý tiên sinh lúc đó làm Tể tướng, khi còn trẻ viết, nghe nói Lý tiên sinh năm đó được xưng là đứng đầu tứ tài tử Vân An, ta may mắn được nhìn thấy thư pháp của hắn một lần..."

“...?”

Con ngươi nữ đế Đại Ngụy giật giật, nàng ý thức được mình đã đá tung tường thành, không dễ gì chọc tức được người này, nàng gật đầu khen ngợi:

"Dạ đại nhân đánh giá quả nhiên không sai, cô nương đúng là người bác học, ta mới là người thiển cận kém hiểu biết.”

Hoa Thanh Chỉ không hiểu sao bị nữ nhân áo đỏ khiêu khích, nhưng nàng cũng không bỏ qua, lập tức nói:

"Đến mà không trả lễ thì không hay. Nếu cô nương đã cho ta đề thi, theo quy củ, ta có phải cũng phải cho cô nương một câu có phải hay không?”

Nữ đế Đại Ngụy biết chơi xảy ra chuyện, một tay chắp sau đó cân nhắc một chút:

"Ta là một võ phu, thi từ ca phú chỉ là hơi hiểu, dám hỏi cô nương muốn thi cái gì?"

Hoa Thanh Chỉ ra hiệu chỉ về ánh trăng ngoài cửa:

"Nơi này phong cảnh đẹp, lại vừa vặn gặp trăng sáng sao thưa, không bằng ta và cô nương lấy phong cảnh này làm đề tài, mỗi bài thơ phú một bài, như thế nào?"

Nữ Đế tuy không có tài văn chương nổi bật nhưng lại đọc rất nhiều, ngày thường trong cung cũng thích viết thơ vẽ tranh, đối mặt với đề thi không khó này, nàng cũng không hề tỏ ra khó khăn gì, đi tới đi lui vài vòng, mở miệng nói:

"Nước hồ xanh như trời, sáng xanh chiếu thảnh thơi, trăng đêm nay như trước, vừa sáng lại vừa tròn, như thế nào?"

Đáy mắt Hoa Thanh Chỉ thoáng hiện lên một tia tán thưởng:

"Cô nương xuất khẩu thành thơ, tài học quả thật không thấp."

Nữ Đế Đại Ngụy long nhan đại duyệt, nhìn về phía tiểu tài nữ bên cạnh:

"Tới cô nương rồi."

Hoa Thanh Chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ấp ủ một lát sau, không nhanh không chậm nói:

"Phòng trống không người đêm tịch tiêu, gió đêm xào xạc chốn cô liêu. Cảnh đẹp thêm một vầng trăng lạnh, chiếu tỏ phòng không ngoài lẫn trong."

Nữ Đế Đại Ngụy cảm thấy trình độ đối đáp thơ này không kém nàng bao nhiêu, nửa cân tám lạng lẫn nhau, không khỏi khẽ gật đầu:

"Văn chương của cô nương quả nhiên không tầm thường."

"Quá khen."

Hoa Thanh Chỉ luận bàn xong, cũng không ở lại lâu, ngồi xe lăn xoay người: "Sắc trời đã tối, tiểu nữ tử cáo từ trước."

Nữ Đế Đại Ngụy tự nhiên không giữ lại, sau khi đưa hai chủ tớ ra khỏi cửa, cảm thấy mỹ mãn trở lại lầu.

Tầng 2 gác mái.

Dạ Kinh Đường đứng ở cửa cầu thang, cùng Chim Chim thăm dò âm thầm quan sát, để tránh Hổ Nữu bị treo đánh, tức giận đánh chết cô nương nhà người ta.

Thấy hai người bình an vô sự, Dạ Kinh Đường cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cầm hộp son phấn, ở trên cầu thang khen ngợi:

"Văn chương của Ngọc Hổ cô nương quá tuyệt vời, theo ta thấy thì không khác gì Hoa tiểu thư."

"Hừ!"

Nữ Đế Đại Ngụy khoe khoang trước mặt Dạ Kinh Đường, trong lòng vẫn có chút kiêu ngạo, chậm rãi bước lên cầu thang, định tiếp tục trêu chọc Dạ Kinh Đường, nhưng lông mày bỗng nhiên nhíu lại, ý thức được chỗ nào không đúng.

Dạ Kinh Đường đi bên cạnh, thấy Ngọc Hổ bỗng nhiên nhíu mày, hỏi:

"Làm sao vậy?"

Chương 1046 - Nổi Giận Cái Gì

Chương 1046. Nổi Giận Cái Gì

Nữ Đế Đại Ngụy dừng bước, thần sắc bất cần đời dần dần biến mất, thay vào đó là sát khí lạnh lẽo! Gương mặt dịu dàng từ trước đến nay phong khinh vân đạm, đều tối sầm lại:

"Phòng trống không người đêm tịch tiêu…Gió đêm xào xạc chốn cô liêu... Nàng làm một bài thơ dấu đầu!”

"Ừm?!"

Dạ Kinh Đường nghe vậy sửng sốt, thoáng hồi tưởng...

Hình như thật đúng là, cầm đầu bốn chữ nối liền là 'Hư, có, kỳ, biểu'...

Rít!!

Dạ Kinh Đường chấn động trong lòng, thầm nghĩ không ổn, cảm thấy nha đầu chết tiệt Hoa Thanh Chỉ sợ là gây đại họa.

Ở trước mặt nói Hổ Nữu cô nương hào nhoáng bên ngoài, Hổ Nữu cô nương còn không có kịp phản ứng, vô cùng cao hứng tiễn người đi, cái này không thể khiến người tức chết...

Lấy tính tình của Ngọc Hổ cô nương, há có thể nhịn giận nuốt thanh...

Căn phòng chợt tĩnh mịch, ngay cả Chim Chim cũng rụt cổ, ý thức được có gì đó không đúng.

Dạ Kinh Đường giơ tay lên, muốn khuyên hai câu, nhưng từ

khi hắn vào kinh tới nay, lần đầu tiên thấy sắc mặt của ngọc Hổ cô nương xanh mét, thật đúng là không dám khuyên lung tung.

Đông đông đông...

Nữ Đế Đại Ngụy sắc mặt nóng bừng, im lặng tại chỗ một lát sau, lập tức sải bước về phía Ly Long Hoàn Thủ Đao đặt trên bàn, giống như cảm thấy mình đã mất hết mặt mũi, muốn bịt miệng tất cả những người biết chuyện.

"A?"

Dạ Kinh Đường chợt biến sắc, vội vàng chạy đến trước bàn, giơ tay khuyên can:

"Đừng đừng, bớt giận, văn nhân luận bàn đều như vậy, ra tay sẽ biến thành tầm thường..."

Hô...

Dạ Kinh Đường đang nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy một cơn gió mạnh thổi đến trước mặt, sau đó một luồng ánh sáng lạnh lẽo lóe lên từ Ly Long Đao phía sau hắn.

Sang sảng...

Bảo đao sắc bén vô song, xẹt qua một đạo nửa vòng cung ở trước mắt.

Khí kình mênh mông bao bọc lưỡi đao, cơ hồ bị ép thành một đường, quét về phía bên cạnh phòng.

Mỹ nhân bình phong bày ở cửa sổ, trong nháy mắt xuất hiện một đường màu đen thẳng đứng, sau đó cửa sổ phía sau chia năm xẻ bảy, phá vỡ một cái lỗ lớn.

Khí kình ầm ầm ẩn giấu trong cơ thể, trong nháy mắt toàn bộ trút xuống, Phù Dung Trì dưới bóng đêm chợt vang lên một tiếng

sấm nổ.

Hắc Nha bộ khoái đang tuần tra quanh hòn đảo giữa hồ nhìn thấy hồ nước bên ngoài lầu các, đột nhiên nổ tung một cái khe dài ngay chính giữa hồ, giống như một con rồng hoang rơi xuống đất, nước hồ dâng lên trời, tạo thành một cơn sóng lớn dài hàng chục thước, gần như lập tức bao trùm đèn hỏa lâu các đối diện hồ, cắt đôi Phù Dung Trì ra làm hai, khiến một số tên bộ khoái đứng gần đó sợ hãi đến mức ngồi phịch xuống đất!

Mà tiểu thư nha hoàn dọc theo bờ hồ quay trở lại, không kịp đề phòng, bị nước hồ bắn tung tóe làm đổ một thân, kinh hãi phát ra hai tiếng thét chói tai, Hoa Thanh Chỉ đi lại không tiện, thật sự sợ tới mức nhảy dựng lên.

Ầm ầm ầm ầm…

Bọt nước đầy trời từ trên cao rơi xuống, phát ra tiếng vang dày đặc như mưa lớn.

Mà Phù Dung Trì vốn còn ca múa thăng bình, trong nháy mắt lâm vào tĩnh mịch.

Dù là học sinh, quan chức hay những cao thủ ẩn danh của Nam Bắc Triều đều đồng thời rơi vào trạng thái trì trệ, rõ ràng là bị trận chiến thông thiên như núi đảo hải trấn trụ!

Không nói người ngoài, Dạ Kinh Đường trong phòng, đều bị kinh hãi đến nỗi đồng tử co rụt lại, âm thầm nói một câu: Mẹ nó...

Dạ Kinh Đường không nghĩ tới Ngọc Hổ thâm tàng bất lộ như vậy, cũng không dám liều lĩnh chộp lấy thanh đao, nhưng vẫn dùng hai tay ấn xuống:

"Đừng đừng đừng, đừng tức giận đừng tức giận, tiểu cô nương người ta không biết tốt xấu mà thôi, không cần tức giận như vậy..."

Nữ đế Đại Ngụy thân hình thẳng tắp, tay trái phụ, tay phải cầm đao nghiêng chỉ xuống mặt đất, khí thế tựa như Thiên Đế đứng trên chín tầng trời, tuy rằng khuôn mặt nhu mị, nhưng ánh mắt cũng đủ để dọa chết Diêm Vương.

Nhưng sau khi hít sâu vài lần, Nữ đế Đại Ngụy lại ho khan một tiếng, thân thể lay động hai cái, đao trong tay cũng tự nhiên rơi xuống sàn nhà.

Rầm…

Thấy vậy, da đầu Dạ Kinh Đường tê dại, nhanh chóng đỡ Ngọc Hổ đang run rẩy, hung hăng nói:

"Thân thể không tốt ngươi nổi giận cái gì? Chỉ hắt một tiếng nước vào người ta phải dùng sức mạnh lớn như vậy sao?"

Nữ Đế Đại Ngụy đỏ măt lên, ánh mắt có chút hoảng hốt, phát hiện mình mềm nhũn, khí thế của Dạ Kinh Đường lập tức dâng lên, còn muốn cãi lại, nhưng không có sức lực chống đỡ được khí huyết xao động mãnh liệt trong cơ thể, thẳng tắp ngã vào trong ngực Dạ Kinh Đường.

Bùm bùm ~

Dạ Kinh Đường cũng choáng váng, cảm thấy đây đúng là hai tỷ muội ruột thịt, không có một cái bớt lo, vội vàng dứt khoát ôm Ngọc Hổ lên, đặt ở trên giường.

Mà cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng người đang sải bước chạy.

Bộp bộp bộp...

Chương 1047 - Nữ Đế Luyện Dục Hỏa Đồ

Chương 1047. Nữ Đế Luyện Dục Hỏa Đồ

Dạ Kinh Đường biết kinh động hộ vệ cấm quân, lại đi tới cửa sổ bị bổ ra, khôi phục thần sắc lạnh lùng, bình thản mở miệng nói:

"Nửa đêm luyện đao,không kịp thu lực, quấy nhiễu khách quý của Bắc Lương, xin thứ lỗi."

Thanh âm thanh lãng bình thản, lại truyền xa toàn bộ Phù Dung Trì, rơi vào trong tai mọi người.

Bên trong Phù Dung Trì lại yên tĩnh đến chết người, sau đó khắp nơi vang lên đủ loại cảm thán cùng kinh ngạc than sợ:

"Ông trời ơi..."

"Đây là uy hiếp của Đao Khôi?"

"Ta còn tưởng rằng sao chổi rơi xuống đất, đập vào hồ..."

"Đây là luyện đao? Đây rõ ràng là mở mắt cho người Bắc Lương..."

"Suỵt..."

…

Nha hoàn tiểu thư bên hồ, nghe thấy thanh âm cũng khôi phục lại từ trong hoảng sợ.

Hoa Thanh Chỉ nhìn thấy Dạ Kinh Đường bình yên vô sự, còn

mạnh mẽ như vậy âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mà Lục Châu giúp tiểu thư chắn nước, trực tiếp biến thành một con gà rớt vào nồi canh, cằm còn đang nhỏ giọt, thấy vậy đẩy xe lăn bỏ chạy, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, có phải vừa rồi ngươi dùng thơ giấu đầu trêu chọc hồng y nữ nhân kia hay không, Dạ Đại Diêm Vương nghe ra, cố ý lấy nước hắt ngươi trút giận cho nữ nhân kia?"

Hoa Thanh Chỉ chớp chớp mắt, cảm thấy có khả năng.

Nhưng mà hồng y nữ tử kia khiêu chiến Yến Kinh trước, nàng trào phúng lại mấy câu thôi thì làm sao vậy?

Chẳng lẽ Nam triều nói Yên Kinh không được, nàng còn phải khách khí ngay cả nói lại vài câu cũng không được?

Dạ công tử không phải cũng nói với nàng 'Thà đứng đầu trăm lính, hơn làm chàng thư sinh.

'...

Hoa Thanh Chỉ dù sao vẫn là một tiểu thư thư hương thế gia, có thể là sợ cô nương Tiểu Ngọc kia phản ứng lại, không nói văn đức tự mình chạy ra đánh nàng, cũng không dám ở lại, tinh thần "quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm", ngồi xe lăn trốn về Mẫu Đơn Viên...

Dạ Kinh Đường lạnh lùng đứng ở cửa sổ, sau khi xác định sóng gió bình ổn lại, mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người đem bình phong chuyển đến trước cửa sổ.

Không thể không nói, một đao này của Ngọc Hổ tương đối huyền diệu, khí kình mênh mông chỉ lưu lại một đường thẳng tắp trên bình phong sa mỏng, sau đó mới chặt nát cửa sổ phía sau, rất có cảm giác một kiếm của Tôn Vũ cực lão kiếm thánh.

Dạ Kinh Đường đánh giá mười năm qua, cảnh giới Ngọc Hổ hẳn là đã đặt chân vào Võ Thánh, chỉ là thân thể có tật xấu, nếu như trước mắt so với Bình Thiên giáo chủ, ai mạnh ai yếu còn khó nói.

Bởi vì tình huống lộn xộn, Dạ Kinh Đường cũng không có thời gian suy nghĩ kỹ những thứ này, sau khi che cửa sổ lại, lại chạy đến trước giường quý phi, nhìn Phạm cô nương một chút.

Phạm Thanh Hòa quay đầu ngủ, chất lượng cực tốt, tròng mắt khẽ nhúc nhích còn đang nằm mơ, cũng không bị bừng tỉnh.

Khẩu Dạ Kinh Đường không tiện giải thích thân phận Ngọc Hổ với Phạm Thanh Hòa, lập tức đành phải đi tới trước giường, cầm cổ tay Ngọc Hổ xem xét.

Nữ Đế Đại Ngụy nằm trên gối đầu, sắc mặt đỏ bừng, dung mạo rất giống lúc trước bị bệnh, nhưng tinh thần tốt hơn trước rất nhiều, nàng có thể cảm giác được cơ thể đang nhanh chóng hồi phục.

Nữ Đế Đại Ngụy tuy nói luyện Dục Hỏa Đồ mười năm, nhưng dù sao cũng luyện, đạt được chân đồ đơn giản là sửa chữa một chút mạch lạc, cũng không phải bắt đầu từ đầu, đạo hạnh tích lũy từng ngày ở chỗ này, tốc độ khôi phục nhanh hơn rất nhiều so với Dạ Kinh Đường vừa luyện không bao lâu.

Dạ Kinh Đường thấy vậy âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hồi tưởng lại tình huống ngày xưa, lại tìm ra mấy bình Tuyết Hồ Tán trong rương thuốc của Thanh Hòa, sau đó đi vào phòng tắm cách vách, để cho Hắc Nha bộ phía dưới mau mang theo mấy thùng nước tới.

Hắc nha bộ nhanh phía dưới đều sợ ngây người, nào dám nói thêm nửa câu, vội vàng chạy tới lấy nước ấm.

Dạ Kinh Đường chạy lên chạy xuống, xách nước ấm trở lại phòng tắm đi vào, lấy tay khuấy Tuyết Hồ Tán, lại trở lại phòng ngủ, ôm Ngọc Hổ đi tới bên cạnh thùng tắm, đặt ở trên giường nhỏ.

Dạ Kinh Đường vốn muốn cởi thắt lưng che mắt, nhưng không ngờ Ngọc Hổ không mặc quần áo dày, chỉ là một chiếc váy cung đình màu đỏ tươi, sau khi cởi cúc cổ áo, thắt lưng tuột ra, một yếm sa mỏng quy mô không tầm thường, trực tiếp đập vào tầm mắt, trĩu nặng vô cùng sống động, còn lại là một mảnh tuyết trắng tinh tế.

?

Dạ Kinh Đường không nghĩ tới Ngọc Hổ mặc ít như vậy, bởi vì mặc nội y, đáy mắt hắn cũng không lộ ra quá nhiều khác thường, nhưng ánh mắt nhìn xuống…

!!

Đường cong hoàn mỹ dưới vòng eo, là đôi chân dài tròn trịa như cột bạch ngọc.

Hắn vốn nhắc nhở Ngọc Hổ mặc tốt rồi mới đi ra ngoài, nhưng với tính tình bướng bỉnh của Ngọc Hổ, hiển nhiên không nghe, vẫn là chân không ra trận.

Vì thế bạch ngọc của Ngọc Hổ mũm mĩm hồng hồng, cứ như vậy lần nữa ẩn vào tầm mắt.

Bởi vì lần này cũng không phải khép chân lại, Dạ Kinh Đường còn đứng ở chính diện, cúi đầu có thể thấy được cảnh đẹp như tranh vẽ như hoa mẫu đơn trong tuyết, lặng yên nở rộ ở đáy mắt...

"Khụ..."

Dạ Kinh Đường không kịp đề phòng bị trùng kích, ho khan một

tiếng thiếu chút nữa đau sốc hông, dẫn đến sắc mặt đỏ lên.

Hắn vốn định nhanh chóng quay đầu, nhưng quay đầu này là để cho ai xem?

Chương 1048 - Có Phải Yêu Nữ Không

Chương 1048. Có Phải Yêu Nữ Không

Cuối cùng hắn vẫn nhanh nhẹn lấy vải nhỏ màu đỏ từ trong quần áo ra, hỗ trợ khoác ở bên hông Ngọc Hổ.

Trong lúc đó, mu bàn tay không cẩn thận đụng phải đầu hổ bạch ngọc ôn nhuận như mỡ, Ngọc Hổ ngất xỉu còn mắt thường có thể thấy được run rẩy:

"Ừ..."

“...”

Sắc mặt của Dạ Kinh Đường tối tăm lạnh lẽo, tựa như máy móc mặc quần áo không có tình cảm, nhanh chóng thắt nơ bên hông, ôm Ngọc Hổ bỏ vào thùng tắm, tựa vào bên cạnh, sau khi xác định không có vấn đề gì, mới lau mồ hôi trên trán:

"Mẹ nó..."

Nhưng hắn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã nghe thấy trong phòng ngủ cách đó không xa, truyền đến một tiếng: "Ô..."

Dạ Kinh Đường vỗ trán một cái, cảm thấy đêm nay không có cách nào yên tĩnh, vội vàng chạy ra ngoài đóng cửa lại, trở lại phòng ngủ...

Sau khi trước mắt tối sầm lại, Phạm Thanh Hòa cũng không biết qua bao lâu.

Trong lúc đó có rất nhiều giấc mộng, thiên kỳ bách quái, nhưng không có trường hợp nào đều vây quanh một chủ đề Dạ Kinh Đường thừa dịp người ta nguy hiểm.

Theo ý thức dần dần khôi phục, Phạm Thanh Hòa khẽ nhíu mày, sau đó lập tức tỉnh lại, mở mắt mờ mịt nhìn về phía nóc nhà phía trên.

Ta đã ở đó...

Sao ta lại ngủ thiếp đi thế này ...

Mới vừa rồi…

?

Phạm Thanh Hòa nhớ tới cái gì, đột nhiên xoay người ngồi dậy khỏi giường quý phi, còn chưa kịp kiểm tra thân thể, phát hiện Dạ Kinh Đường xuất hiện ở bên cạnh, đưa tay chuẩn bị sờ nàng...

"Ngươi!"

Phạm Thanh Hòa xấu hổ tức giận muốn chết, cũng cảm thấy bi thương trong lòng, trong lửa giận thiêu đốt, bắt lấy cổ tay đăng đồ tử này, ấn hắn lên giường quý phi, lấy ra ba cây ngân châm, lã chã chực khóc:

"Dạ Kinh Đường! Sao ngươi có thể làm thế với ta? Ngươi... Ngươi..."

Dạ Kinh Đường biết Phạm Thanh Hòa sẽ hiểu lầm, ngay cả phản kháng cũng không có, chỉ ôn nhu giải thích: "Ta không có làm gì, y phục của ngươi còn hoàn hảo, quần áo của ta cũng tốt..."

Phạm Thanh Hòa hô hấp dồn dập, cúi đầu nhìn từng bộ quần áo quả thật rất tốt...

Nhưng không lẽ ngươi không biết đường làm xong rồi mặc

quần áo vào hay sao?

Cho dù không đến thật, té xỉu lâu như vậy, ai biết hắn có hôn sờ sờ đủ hay không?

Phạm Thanh Hòa ấn Dạ Kinh Đường, làm bộ muốn đâm:

"Vì sao ngươi lại đánh ta ngất xỉu? Đánh ngất xỉu, ngươi có thể không làm gì cả?"

Dạ Kinh Đường tràn đầy bất đắc dĩ, giải thích:

"Là người trong cung tới đây, tìm ta tán gẫu công việc, không dễ tiếp xúc với ngươi mới tùy tiện đánh ngất xỉu, còn dạy ta thức đao pháp, không tin ngươi xem cửa sổ."

Phạm Thanh Hòa quay đầu nhìn về phía cửa sổ, mới phát hiện bình phong bị chém ra một khe hở, mà cửa sổ trực tiếp bổ nát, lộ ra một cái lỗ thủng thật lớn.

Phạm Thanh Hòa không hiểu tại sao, hoàn toàn không rõ sau khi nàng ngất xỉu đã xảy ra chuyện gì, liền hỏi

"Người tới là nam hay nữ?"

"Trong cung, nhất định là nữ nhân."

"Là ai?"

Dạ Kinh Đường cũng không tiện nói rõ, liền làm ra vẻ kín đáo như bưng:

"Đây là cơ mật, không thể nói lung tung."

"Có phải yêu nữ không?"

"Ừ?"

"Bà nương chết tiệt này..."

Phạm Thanh Hòa sắp bị dọa chết, lập tức đứng dậy rời đi, chuẩn bị đi tìm Tuyền Cơ chân nhân tính sổ.

?

Dạ Kinh Đường sợ càng náo loạn càng lớn, vội vàng đứng dậy ngăn lại, cùng nhan sắc ôn hòa nói: "Không phải nàng, có người khác, chính là vị không thể nói kia..."

"..."

Phạm Thanh Hòa cũng không ngốc, thoáng suy tư, lập tức nghĩ ra người này là ai, đáy mắt có chút khiếp sợ, nhưng mà lập tức lại hồ nghi nói:

"Phải không? Sao nàng đã đi rồi ngươi cũng không đánh thức ta dậy?"

Bởi vì nàng vẫn chưa đi, nàng còn đang ngâm mình trong phòng tắm.

Dạ Kinh Đường không thể giải thích rõ ràng, mới giơ tay ra hiệu đi ra ngoài:

"Vừa đi. vừa mới rời đi, vừa rồi vô tình làm vỡ cửa sổ, ngươi nhất định sẽ không thể ngủ ở nơi này, nếu không ngươi mang theo Hắc Nha bộ khoái, tìm người của Lễ bộ ở phụ cận dọn dẹp ra thêm gai gian phòng nữa? Vừa rồi ta mới giải được một nửa độc, hiện tại không tiện ra ngoài..."

Phạm Thanh Hòa cảm giác Dạ Kinh Đường đang hàm hồ từ chối, nhưng Dạ Kinh Đường thực sự lợi dụng lúc nàng đang ngủ, hôn cô một hai cái thì nàng có thể làm được gì chứ.

Bây giờ chỉ có thể bán tín bán nghi, xem như chưa từng xảy ra

chuyện gì, siết chặt vạt áo, bước nhanh xuống lầu.

Dạ Kinh Đường thở phào nhẹ nhõm, ngẫm lại lại lấy hộp son Hoa Thanh Chỉ đưa tới, sau khi mở ra có thể thấy được bên trong là một viên thuốc nhỏ màu lam, bên cạnh còn có tờ giấy nhỏ, viết quốc gia có nam có bắc, dân chúng không phân biệt Nam Bắc, hy vọng sau này lời nói và việc làm của công tử sẽ nhất quán.

Lời này hiển nhiên là chỉ những lời hắn nói ở Vọng Giang Các.

Dạ Kinh Đường thở dài trong lòng, cảm thấy cô nương này thật sự lương thiện, bởi vì Dục Hỏa Đồ có thể giải độc nên không uống thuốc, cất hộp phấn hồng đi, quay người trở lại phòng tắm.

Cũng không biết có phải vừa rồi hắn giải thích với Phạm Thanh Hòa hơi lớn tiếng hay không, nên đã đánh thức Ngọc Hổ.

Dạ Kinh Đường đẩy cửa phòng ra, có thể thấy được trong thùng tắm vẫn bốc hơi nóng như trước, giai nhân bên trong thậm chí váy trên giường nhỏ lại không thấy đâu.

Dạ Kinh Đường thầm nghĩ không ổn, sợ Ngọc Hổ tức giận chạy tới đánh Hoa Thanh Chỉ, còn muốn đi ra ngoài đuổi theo, nhưng đi tới trước cửa sổ, lại thấy trên bệ cửa sổ, dùng nước viết ra mấy chữ - quân tử động khẩu không động thủ, ta không nhỏ mọn như vậy.

Chữ viết rất rõ ràng, hiển nhiên là đợi hắn đi vào rồi mới rời đi.

Dạ Kinh Đường đi đến bên cửa sổ, Nhìn ngắm Phù Dung Trì trong màn đêm, nhưng không thấy một bóng người nào, chỉ nhìn thấy một Chim Chim vô dụng đang ngồi xổm ở góc mái hiên, vẫy cánh về phía Vân An thành:

"Chít chít..."

Thấy vậy Dạ Kinh Đường thở phào nhẹ nhõm, chống tay lên hông và nhìn xung quanh, cảm thấy hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra ...

Chương 1049 - Sao Thủy Nhi Tới Đây!

Chương 1049: Sao Thủy Nhi Tới Đây!

Vừa mới vào đêm, trong Phúc Thọ cung thưa thớt người, chỉ còn lại một chút đèn đuốc trong tẩm điện, thái hậu nương nương mặc váy ngủ, ngồi ở cửa sổ hướng về phía hậu hoa viên, phía trước chính là cây bạch quả che khuất bầu trời, tay cầm tiêu bạch ngọc, đang chậm rãi thổi:

"Đô ô ô... Đô ô..."

Hồng Ngọc nhu thuận đứng ở sau lưng, khoác khăn cho Thái hậu nương nương, rất muốn mở miệng nịnh nọt, nhưng bất đắc dĩ thật sự không nghe ra Thái hậu nương nương đang thổi khúc nhạc gì, nên suy nghĩ một hồi quyết định quên đi.

Nửa đêm canh ba không có người làm bạn, đối mặt với thâm cung lãnh nguyệt này quả thực có chút nhàm chán.

Thái hậu nương nương đang ngồi giải trí trước cửa sổ, chưa kịp ngủ đã phát hiện phía trên cung điện có một bóng đen lên xuống.

"Ừ?"

Thái hậu nương nương ngừng động tác thổi tiêu lại, nâng mí mắt lên xem xét, vốn tưởng rằng là tên hộ vệ Dạ Kinh Đường to gan lớn mật này, lại chạy tới đạp cửa quả phụ, đáy mắt mang theo ba phần kinh hỉ, nhưng thấy rõ là một đạo bóng trắng, nhất thời tẻ nhạt vô vị.

Nhưng ngại tình cảm nhiều năm, Thái hậu nương nương vẫn nhảy xuống bệ cửa sổ, quấn áo choàng đi ra khỏi mái hiên, hỏi:

"Thủy nhi, sao ngươi lại tới đây?"

Ào Ào

Tuyền Cơ chân nhân mặc một bộ váy trắng như tuyết, xuyên qua cung các đan xen, rơi vào bên ngoài bậc thang tẩm điện, trong tay còn mang theo một cái bao nhỏ.

Tuy rằng Tuyền Cơ chân nhân rất xuồng xõa trước mặt người nhà, nhưng bên ngoài vẫn là đế sư Đại Ngụy, không thể phá hỏng hình tượng cao nhân đắc đạo, lúc đi mua đồ lót với Thanh Hòa, thì lấy Thanh Hòa làm lá chắn, chính mình thuận tiện chọn một món, mà trưa hôm nay đến cửa hàng Phạm gia chọn xiêm y, khuê nữ Phạm Cửu Nương khẳng định nghi hoặc làm sao nàng lại tới.

Mà Tuyền Cơ chân nhân cũng không thể nói quần lót mình vừa mua bị nam nhân lột, mới lấy danh nghĩa tặng lễ vật cho Thái hậu, để cho khuê nữ Phạm Cửu Nương tìm một món đồ, sau đó chính mình cũng thuận tiện mua một chút.

Đêm nay Dạ Kinh Đường và Thanh Hòa ở ngoài thành, Tuyền Cơ chân nhân cũng không thể ở nhà bồi cháu gái Vân Ly không say không nghỉ, vì thế mới chạy tới cung tặng lễ, thuận tiện tìm tỷ muội tốt uống rượu.

Tuyền Cơ chân nhân vẫn rất thẳng thắn, bởi vì không tiêu tiền của riêng mình, cũng không nói mình mua, mà là ném bưu kiện nhỏ vào lòng Thái hậu: "Này, Dạ Kinh Đường mua đồ cho ngươi, xem có thích hay không."

???

Thái hậu nương nương dùng bộ ngực kiêu hãnh tức chết Thủy Thủy, nâng tay bắt lấy được bọc nhỏ, nghe vậy mỉm cười biểu lộ

vẻ mặt ngẩn người, đáy mắt còn hơi hoảng hốt, không xác định nói:

"Dạ Kinh Đường mua cho bản cung?"

"Ừ hừ."

Tuyền Cơ chân nhân quen thuộc đi vào tẩm điện:

"Buổi trưa mua ở Văn Đức Kiều, hơn bảy mươi lượng bạc, cũng không rẻ."

Thái hậu nương nương rõ ràng căng thẳng trong lòng, có chút không biết ý tứ.

Dám để Thủy nhi đưa tới, khẳng định là vật bình thường...

Nhưng dù bình thường cũng nên lén đưa đi, làm sao có thể để Thủy Nhi mang tới đây...

Thái hậu nương nương vô cùng thấp thỏm, nhưng vẫn làm ra dáng vẻ không gợn sóng, đi theo đi vào tẩm điện, ngồi xuống bên cạnh trà án, không nhanh không chậm mở bọc nhỏ ra.

Hồng Ngọc cũng rất tò mò, Dạ công tử bỗng nhiên tặng cái gì cho Thái hậu nương nương, lập tức đứng ở sau lưng dò xét.

Vải trơn trượt bọc mở ra, bên trong xuất hiện hai khối vải vụn màu đen, kết cấu sợi mây, thậm chí có thể xuyên thấu qua vải vóc, nhìn thấy hoa văn bọc vải, chất liệu kỹ thuật đều có thể nói là khéo léo tinh xảo vô cùng, nhưng nhìn không ra là cái gì cả.

Thái hậu nương nương chớp chớp mắt hạnh,cầm sợi dây màu đen, nhấc tấm vải nhỏ lên nhìn trước chân đèn, có thể thấy đó là một tấm vải đen làm bằng lụa mỏng hình tam giác nhanh, rất nhỏ...

?

Bộp…

Tuyền Cơ chân nhân cởi giày thêu, nằm nghiêng trên giường nhỏ, mở hồ lô rượu son đỏ, hỏi:

"Thế nào?”

“…”

Hồng Ngọc trừng to con ngươi, sắc mặt đỏ bừng, hai chân bó chặt, hiển nhiên cảm giác được chiếc quần này còn quyến rũ hơn nhiều so với bộ mà nàng đang mặc.

Mà sắc mặt của thái hậu nương nương thì đỏ lên tím tái, đáy mắt chỉ còn lại khiếp sợ.

Thái hậu nương nương là tiểu thư khuê các danh môn vọng tộc, tuy rằng văn võ đều không quá xuất sắc, nhưng lễ nghi quy củ những thứ này vẫn là học rất tốt. Sau khi vào cung lại làm thái hậu, phải bảo trì ổn trọng, khí chất đoan trang, tuy rằng biết Nữ Đế sẽ mặc loại xiêm y xấu hổ chết người này, nhưng nàng và Ngây Ngốc chưa bao giờ dám chơi lớn như vậy.

Nhìn thấy vải vóc nhỏ trong tay, Thái hậu nương nương mặc dù biết đây là quần lót, nhưng cũng có thể tính là quần?

Một miếng vải mỏng nhỏ như vậy, mặc vào chỉ sợ bánh bao trắng đều có thể lộ ra bên cạnh, nửa trên vẫn là bán trong suốt, cái này có thể che khuất cái gì?

Hơn nữa còn là Dạ Kinh Đường tặng…

Hắn sợ là điên rồi! Cho dù có sắc tâm này, sao có thể để cho Thủy nhi cầm tới đây?

Chương 1050 - Đi Giang Châu

Chương 1050. Đi Giang Châu

Ánh mắt của Thái hậu nương nương hoie sửng sốt, sửng sốt một lát, nàng ném mảnh vải nhỏ sang một bên như tránh rắn bò cạp, hơi co người lại, ánh mắt xấu hổ không nói nên lời:

"Dạ Kinh Đường làm sao có thể đưa loại vật này cho bổn cung? Bổn cung và hắn lại... Không có gì quan trọng! Hắn muốn bị chém vào đầu sao? Có phải ngươi cố ý trêu chọc bổn cung không?"

Tuyền Cơ chân nhân thấy Thái hậu nương nương kinh hãi không nhẹ, lộ ra ý cười:

"Ta lấy bạc của Dạ Kinh Đường mua, bốn bỏ lên năm không phải cũng là hắn tặng hay sao? Yên tâm mặc đi, hắn lại không biết."

Thái hậu nương nương kinh hãi một hồi, lén thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn đẩy quần áo qua:

"Ai muốn mặc những thứ này? Sao ngươi không mặc nó?"

Tuyền Cơ chân nhân nghe vậy buông hồ lô xuống, chậm rãi kéo váy lên, chẳng mấy chốc để lộ đôi chân thon dài trắng nõn dưới ánh đèn, cùng với chiếc nơ trắng ở eo:

"Đây"

"???"

Thái hậu nương nương có chút chịu không nổi, nghiêng đầu đi, cũng không biết nói như thế nào với người bạn thân xuồng xõa

này nữa.

Hồng Ngọc thì sáng hai mắt lên, khen: "Ăn mặc như vậy thật đẹp, kỳ thật Thái hậu nương nương cũng có thể thử xem, dù sao cũng không có nam nhân nào nhìn thấy."

Đổi lại trước kia, Thái hậu nương nương lén thử xem không có gì, nhưng hiện giờ nàng cũng không xác định, Dạ Kinh Đường to gan lớn mật có thể xốc váy lên xem hay không, vì thế vẫn rất bảo thủ nói:

"Thời tiết lạnh như vậy, mặc thành như vậy không ngại chân đông lạnh? Lại nói tại sao ngươi lại dùng tiền của Dạ Kinh Đường để mua những thứ này?"

Tuyền Cơ chân nhân buông váy xuống, tùy ý nói: "Hắn cũng không phải đồ đệ của ta, ta dạy hắn công phu, tự nhiên phải nhận thù lao."

Thái hậu nương nương tuy rằng rất bảo vệ Dạ Kinh Đường, nhưng bởi vì Dạ Kinh Đường đã thuộc về vương công không cần lo lắng về tiền tài, nàng cũng không thể để mặc Thủy Thủy không cho, lập tức cũng không nói gì, ngược lại hỏi:

"Thủy nhi, ngươi trước kia ở kinh thành một tháng, vào đông lập tức đi. Lần này khi nào chuẩn bị trở về Ngọc Hư Sơn?"

Tuyền Cơ chân nhân dựa vào trên ghế nhỏ, nghe vậy, đôi mắt đẹp như hoa đào khẽ động, không trả lời ngay mà cầm bầu rượu lên nhấp một ngụm.

Từ sau khi Ngọc Hổ đăng cơ, mấy năm nay thời gian nàng trở về Ngọc Hư Sơn kỳ thật rất ít, quanh năm đều du lịch bốn phương, chỉ trở về khi thân thể Ngọc Hổ suy yếu, trước khi vào đông sẽ rời đi.

Mười năm trôi qua, đã quen với cuộc sống sắp xảy ra nhưng

không mục đích này, lại nói tiếp đây là lần đầu tiên nàng không phải lo lắng chuyện đối ngoại lâu như vậy.

Hiện giờ Ngọc Hổ đã lấy được Dục Hỏa, Kim Lân, Ngọc Cốt, Long Tượng tứ ảnh đồ, tuy rằng còn lại hai tấm chưa tìm được, nhưng những chuyện này hiển nhiên không cần nàng đi bận rộn, những ngày sau này theo lý thuyết nên chấm dứt cuộc sống lưu lạc thiên nhai như vậy, trở về Ngọc Hư Sơn tu đạo.

Nhưng những ngày một mình đi khắp bốn biển khô khan vô vị, trở lại ngày thanh tu trên núi, làm sao không phải như vậy?

Tuyền Cơ chân nhân cảm thấy mình đã thay đổi, lúc mới từ trên núi xuống, mặc dù bất cần đời rất không đứng đắn, nhưng tâm hồn lại trong sáng như gương, tuy ở phàm trần nhưng vẫn luôn nhìn mọi việc dùng ánh mắt của người ngoài đối đãi hết thảy.

Nhưng bây giờ nàng muốn coi mình như một người ngoài cuộc, lại tránh xa thế giới trần tục chóng mặt dưới chân núi, nhưng nàng lại phát hiện có một sợi dây màu đỏ quấn quanh cổ tay, còn một cái đầu khác bị trói vào thế giới thế tục.

Nàng muốn trở lại trên núi chỉ có thể chặt đứt, nhưng từ đáy lòng không nâng nổi đao, thậm chí sợ có cái gì gió thổi cỏ lay, thổi bay mất sợi dây đỏ không dễ dàng có được này của nàng.

Hồng Trần Kiếp cũng không qua được, làm sao trở về Ngọc Hư Sơn cùng sư huynh tu thiên địa đại đạo như nhau?

Tuy nhiên ngay từ khi còn nhỏ, Tuyền Cơ chân nhân từ nhỏ cũng không phải là người chuyên tâm cầu đạo, khi thấy trong lòng mình có chút do dự, không cần suy nghĩ cứ thuận lòng mà làm, mở miệng nói:

"Tu nhiều năm như vậy, cũng không biến thành Chân Thần Tiên, về sau không tu nữa."

"Ừ?"

Thái hậu nương nương nghe thấy lời này, hơi sửng sốt một chút, nghiêng người dựa vào tiểu án:

"Ngươi chuẩn bị hoàn tục?"

Tuyền Cơ chân nhân chống nghiêng mặt:

"Ừ hừ. Thừa dịp hiện tại còn xinh đẹp động lòng người, mau tìm lang quân như ý, ngươi cảm thấy thế nào?"

Thái hậu nương nương cảm thấy ý nghĩ này ngược lại không tệ, nhưng trên đời này, có người có thể xứng với Thủy Thủy của nàng?

Thái hậu nương nương chớp chớp mắt, bóng gió nói bóng hỏi thăm:

"Thủy nhi, có phải là ngươi đã có người trong lòng rồi hay không?"

Tuyền Cơ chân nhân không muốn tán gẫu những thứ này, thuận miệng nói:

"Ta luôn làm theo ý mình, có lẽ qua mấy ngày không tìm được thứ gì vừa mắt, lại quay lại tu đạo."

Thái hậu nương nương khá lo lắng về cuộc hôn nhân của bạn thân nên nói thêm:

"Gần đây ngươi ăn mặc càng ngày càng khiêu khích, bản cung cân nhắc cảm thấy cõ lẽ ngươi động xuân tâm. Ừm...Lần này ngươi ở dưới chân núi lâu, nếu không ngươi cùng bổn cung trở về Giang Châu một chuyến? Bổn cung nhiều năm không trở về, về nhà thăm người thân, ngươi vừa vặn cũng đi dạo khắp nơi, xem có nam tử nào lọt vào mắt hay không…"

"Đi Giang Châu..."

Chương 1051 - Chính là rượu này

Chương 1051. Chính là rượu này

Tuyền Cơ chân nhân hơi chần chờ, còn chưa mở miệng nói cái gì, chợt nghe Thái hậu nương nương tiếp tục nói:

"Thuận tiện cũng muốn nói với Thánh thượng một tiếng, cũng để cho Dạ Kinh Đường đi Giang Châu một chút. Hiện giờ hắn chức cao chức trọng, không thể chỉ ở kinh thành, cũng nên qua lại quen biết với Tần gia một phen, đối với Thánh thượng mà nói cũng có lợi."

Tuyền Cơ chân nhân chớp chớp đôi mắt đẹp, gật đầu nói:

"Cũng được, có thời gian ta sẽ thử nói với thánh thượng một câu, xem Thánh thượng có đáp ứng được không."

"Ngươi cứ nói với Thánh thượng là bổn cung trà không nghĩ cơm không muốn, nhớ nhà sốt ruột..."

"Biết rồi..."

…

Một đêm im lặng không có gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, học sinh Nam triều uống rượu nói vui một đêm trong Phù Dung Trì, lần lượt trở về kinh thành, mà tài tuấn Bắc Lương từ xa đến thì theo sư trưởng đến thư viện, Quốc Tử Giám,Thái y viện những nơi khác chính thức bắt đầu trao đổi và học tập.

Trong một tòa đình viện phụ cận hồ tâm đảo, Dạ Kinh Đường mặc một cbộ mãng bào màu đen, chắp tay đứng ở hành lang, nhìn đội ngũ sứ thần ngồi xe rời đi, vẫn tìm kiếm tung tích cao thủ khả nghi trong đám người.

Mà trong phòng ở phía sau, Phạm Thanh Hòa hơi mệt mỏi, không yên lòng thu thập đồ đạc, bên cạnh chính là Chim Chim đang gà mắt buồn ngủ, một người một chim nhìn từ xa tựa như hai con sâu buồn ngủ.

Đêm qua Phạm Thanh Hòa bị đánh ngất xỉu, tuy rằng Dạ Kinh Đường nghiêm túc giải thích cái gì cũng không làm, nhưng nàng làm nữ nhi gia làm sao có thể ngây ngốc đến nỗi không có chút nghi ngờ nào.

Chờ sau khi trở lại phòng, Phạm Thanh Hòa còn kiểm tra toàn thân từ trên xuống dưới, xem có dấu vết sờ sờ thân thân hay không, thậm chí dùng mỹ thực tra hỏi Chim Chim.

Sau khi nhận được câu trả lời là không có chuyện gì, Phạm Thanh Hòa vẫn lo lắng như trước, lại sợ Dạ Kinh Đường lại chạy vào, ôm chăn chăn cả đêm không dám chợp mắt, kết quả thật đúng là cái gì cũng không phát sinh!

Một hồi sờ lên giường cưỡng hôn, một hồi nửa ngày không để ý tới người khác, thái độ không giải thích được này, quả thực làm cho Phạm Thanh Hòa không không hiểu được tâm tư của hắn.

Phạm Thanh Hòa cân nhắc nửa ngày, cảm thấy đây hẳn là thủ đoạn của Dạ Kinh Đường quyến rũ dì, lập tức đè nén những suy nghĩ hỗn loạn của mình, không còn suy nghĩ về những thứ lộn xộn này nữa, sau khi thu dọn đồ đạc, nàng đi đến hành lang nói: "Diệp Cảnh Đường, bây giờ chúng ta trở về sao?"

Dạ Kinh Đường quay người lại, bắt được Chim Chim đang ngủ gật:

"Chúng ta là chủ nhà, chờ Trần thị lang tiễn khách xong chúng ta lại đi."

Phạm Thanh Hòa gật đầu, ngẫm lại hỏi: "Độc trên người ngươi không có việc gì chứ?"

"Tối hôm qua nhờ có y thuật siêu phàm của Phạm cô nương cộng thêm Dục Hỏa Đồ, nên cũng đã không có việc gì."

"Vậy thì tốt rồi..."

Khách sáo giao tiếp trong công vụ rất phiền toái, Dạ Kinh Đường ở trong hành lang chờ khoảng hai khắc đồng hồ, đám người Lý Tự mới đi xong, mà đám người Trần Hạ Chi cũng quay trở về từ cửa Phù Dung Viên.

Dạ Kinh Đường thấy vậy tiến lên, Trần Hạ Chi còn chưa đi vào, đã tươi cười chắp tay thi lễ từ xa:

"Dạ Quốc công kinh thế chi tài, quả thực làm cho chúng ta xấu hổ, hôm qua may mắn Dạ Quốc công lên tiếng giải trận, bằng không hạ quan đã mất hết thể diện trước mặt người Bắc Lương..."

Chu lão phu tử đến bây giờ còn đang đắm chìm trong tâm triều dâng trào tối hôm qua, khiến cho sứ thần Bắc Lương câm mồm, cũng là vuốt ve tán thưởng:

"Xét về trình độ uyên bác và tài năng, theo lẽo phu xem ra, không ai có thể so sánh được với Dạ Quốc công ..."

Vương Xích Hổ thì mộc mạc hơn rất nhiều, đi theo nói:

"Ta cũng giống như vậy, bội phục sát đất."

"Mấy vị nói quá lời, ta cũng chỉ là trùng hợp đọc chút tạp thư..."

"Được, đọc sách nhiều không nhiều không quan trọng, có thể

thể hiện tài học tập trong những tình huống mấu chốt. Ngươi nhìn Phó lão nhi kia xem, học phú ngũ xa danh dự hai triều, kết quả ngày hôm qua nửa ngày nghẹn không ra một câu, có khác gì dốt đặc cán mai đâu..."

Dạ Kinh Đường khách sáo khiêm tốn vài câu, lập tức đi về phía đội ngũ trở về.

Trần Hạ Chi cùng hắn vừa đi vừa trò chuyện, trước khi lên xe còn bảo đoàn tùy tùng đi tới, ôm một cái rương gỗ, sau khi mở ra bên trong đặt một bình rượu phủ vải vàng.

Dạ Kinh Đường thấy thế có chút nghi hoặc: "Đây là?"

Trần Hạc Chi nói: "Lý Tự tuy nói mất mặt, nhưng quá trình vẫn phải đi, đây là lễ gặp mặt do Bắc Lương tặng, rượu tiến cống do Yên Kinh sản xuất, còn gọi là "Dạ Bạch Đầu", "Biết vậy chẳng muốn nếm chén rượu, hận không uống được hai chén Dạ Bạch Đầu nói:

"chính là rượu này. "

Chương 1052 - Thánh Thượng Dạy Muộn Hơn Bình Thường

Chương 1052. Thánh Thượng Dạy Muộn Hơn Bình Thường

Dạ Kinh Đường có chút kinh ngạc: "Còn hiếm hơn cả Tiên Nhân Quỵ sao?"

Trần Hạc Chi cười nói: "Tiên Nhân Quỵ chỉ cần bỏ nhiều tiền thì kiểu gì cũng mua được. Thứ này nghe nói là do Bắc Lương Y Thánh ủ, căn bản không có chỗ nào bán cả, Lương Đế đều chỉ thưởng cho thần có công một chén, cho nên câu "hận không uống được hai chén Dạ Bạch Đầu", cũng để chỉ là sẽ không còn được Lương Đế đánh giá cao..."

Vương Xích Hổ nghe đến đó, ghé sát nhỏ giọng nói: "Đồ chơi này đại bổ, mấy năm trước Lý Quốc công theo đi dự tiệc, người Bắc Lương tặng một ít, trở về trực tiếp nếm nửa vò, kết quả rất tốt, nghe nói di nương nha hoàn trên phủ Lý Quốc công, nửa tháng sau cũng không xuất hiện ở Văn Đức Kiều, mỗi buổi tối hàng xóm đều có thể nghe được quỷ khóc sói gào, giường đều thay đổi ba cái, vì thế Lý Quốc công cũng có danh hiệu "Lý Tam Trương"..."

Chà...!

Ánh mắt Dạ Kinh Đường hơi ngưng tụ, lại nhìn vò rượu tầm thường này, ánh mắt cũng không giống.

Trần Hạ Chi vuốt râu nói: "Lời này đúng là có chút cường điệu, nhưng mà quả thật cũng không khác gì lắm, dù sao nửa tháng cũng không nhìn thấy Lý Quốc công, qua vài ngày đã chạy về Đồ Châu dưỡng lão, phỏng chừng là ngượng ngùng gặp lại đồng liêu kinh

thành. Dạ Quốc công không tới hai mươi, không dùng được rượu này, lão phu cân nhắc, Lý Tự đây là cố ý tặng cái tên "Dạ Bạch Đầu", ghê tởm Dạ Quốc công."

Dạ Kinh Đường cảm thấy có khả năng, biết Lý Tư muốn ám sát mình, hắn đương nhiên không thể tùy tiện uống rượu hắn đưa tới, huống chi là đưa cho người khác hãm hại đồng liêu khác, hắn lập tức nói: "Bắc Lương cũng không có hảo cảm gì với ta, lại giỏi bàng môn tả đạo, không bằng đem rượu này về thử nghiệm, kẻo tham lam nhất thời gặp phiền toái."

Đám người Trần Hạ Chi tự nhiên cũng không thèm một ngụm rượu này, sau khi tán gẫu vài câu, lại cùng nhau lên xe ngựa...

…

Một bên khác, Minh Ngọc Lâu.

Rầm rầm…

một tiếng chuông buổi sáng u oán vang lên từ chung cổ lâu, thị nữ vương phủ mở cửa sổ, dựng thẳng một tấm bình phong trắng lên trước cửa sổ.

Đông Phương Ly Nhân mặc yếm màu bạc cùng quần mỏng, mở hai tay đứng ở phía sau bình phong, ánh mắt giống như ngày xưa, lướt qua bình phong nhìn cung thành, yên lặng hồi tưởng lại tin tức tối hôm qua truyền đến.

Để Dạ Kinh Đường đi tiếp đãi sứ thần, Đông Phương Ly Nhân thật ra cũng có chút do dự, cho dù Dạ Kinh Đường có võ nghệ nghịch thiên, nhưng cũng không giỏi về mảng thương lượng.

Những người lỗ mãng khác, là ba câu nói không đúng một đao cũng trôi qua, mà Dạ Kinh Đường thì không giống, trước một đao đi qua rồi mới bắt đầu tán gẫu, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội nói những lời gay gắt, tác phong này đặt ở trên hai nước

thương lượng khẳng định không được.

Kết quả không nghĩ tới chính là, ngày hôm qua truyền đến tin chiến thắng, Dạ Kinh Đường đại sát tứ phương, xử đẹp hết mọi người trong Vọng Giang Các, nghe được phong thái đó, Đông Phương Ly Nhân chỉ hận không có tự mình đi qua, ngồi ở phía sau màn màn nghe bên cạnh. Nếu như nàng ở đây, vậy khẳng định phải để cho Dạ Kinh Đường hôn vài cái thưởng một chút.

Đông Phương Ly Nhân bảo thị nữ mặc quần áo, vốn định là thu thập xong, lập tức đi ngoài thành đón Dạ Kinh Đường, sau đó nói chuyện vui vẻ về chuyện tối qua.

Nhưng sau khi đứng sau bình phong một lát, Đông Phương Ly Nhân phát hiện có chút không đúng, quay đầu lại nghi hoặc nói:

"Đi hỏi xem tại sao thánh thượng lại dậy muộn hơn bình thường mười lăm phút."

"Vâng."

Thị nữ vội vàng chạy xuống.

Bởi vì Đông Phương Ly Nhân mỗi lần đều sẽ thức dậy cùng một giờ với Nự Đế, chú ý bất kỳ động tĩnh dị thường nào trong cung, nếu có chuyện gì bất thường xảy ra, trong cung cơ bản sẽ tới thông báo cho nàng.

Đông Phương Ly Nhân vừa buộc đai lưng, dưới lầu liền truyền đến tiếng "rắc rắc", sau đó thị nữ đi tới trước cửa, cung kính bẩm báo:

"Bẩm điện hạ, nữ quan trong cung nói, thánh đi lên Phù Dung Trì quan sát học tử Nam Bắc so tài nghệ, sau khi trở về long nhan giận dữ, bữa tối cũng không động đũa, ở thư phòng viết thơ cả đêm..."

"Ừm?"

Đông Phương Ly Nhân nhướng mày, tuy rằng chỉ là miêu tả hai ba câu, nhưng nàng lại cảm giác được sự tình nghiêm trọng.

Phải biết, tỷ tỷ của nàng từ nhỏ đã giỏi kiềm chế, vui buồn cũng không biểu lộ ra mặt,người ngoài căn bản không nhìn thấu được suy nghĩ của nàng, cho dù bị hoàng trưởng tử đẩy vào tình thế tuyệt vọng, được ăn cả ngã về không bức nàng thoái vị, nàng chưa bao giờ nhìn thấy sắc mặt của tỷ tỷ mình có thay đổi gì, chỉ có ngẫu nhiên chê cười thơ từ ca phú của tỷ tỷ không được chau chuốt, tỷ tỷ mới có thể thẹn quá hóa giận đánh nàng.

Cơm cũng không muốn ăn, ngồi ở thư phòng viết thơ cả đêm, còn tủi thân hơn cả khi còn bé nàng chọc tỷ tỷ tức giận, ai to gan lớn mật như vậy?

Đông Phương Ly Nhân vốn tưởng rằng tỷ tỷ của mình hành động như vậy là vì nhìn thấy một đại văn nhân nước Ngụy bị Bắc Lương tra tấn nên mới như thế, nhưng nghĩ lại lần lượt đêm hôm qua Dạ Kinh Đường thiếu chút nữa làm Lý Tự tức chết, như thế nào cũng nên long nhan đại duyệt mới đúng.

Chương 1053 - To Lớn

Chương 1053. To Lớn

Chẳng lẽ lại là cải trang vi hành, chạy đi tìm quả hồng mềm lạc đàn, lén lút luận bàn, kết quả đá trúng phải tấm thép...

Nghĩ đến đây, Đông Phương Ly Nhân cảm thấy rất có khả năng là như vậy, trong lòng không khỏi giận tím mặt!

Thường nói tỷ nhục muội chết, loại chuyện này xảy ra dưới mí mắt nàng, nếu nàng không lấy lại được danh dự cho tỷ tỷ, về sau còn có mặt mũi nào nhận bạc từ hộ bộ cơ chứ?

Sắc mặt của Đông Phương Ly Nhân hơi trầm xuống, xoay người lại.

"Chuẩn bị xa liễn, lập tức tiến cung, bổn vương đi hỏi xem là ai lớn mật như vậy..."

"Vâng..."

Thị nữ vội vàng chạy xuống…

…

Đoàn xe trở lại Vân An thành, chuyện tiếp đãi coi như xong việc, kế tiếp các loại chuyện vặt giao cho Lễ bộ xử lý là được.

Hai ngày trước Dạ Kinh Đường đưa tin cho Tào A Ninh, phía trên có lịch trình riêng của mình, dùng để đám người Tào A Ninh lấy lòng Lý Tự, vì thế thời gian kế tiếp, vẫn phải dựa theo kế hoạch mà đi, buổi trưa hẳn là xuất hiện ở phố Kim Đường, thị sát sản nghiệp của mình.

Trở lại Thiên Thủy Kiều, thời gian đã đến giữa trưa, vừa đến cửa xuống xe, Tú Hà lập tức nghênh đón:

"Quốc công gia trở về rồi"

"Ai, gọi công tử là được rồi, Quốc công đến Quốc công đi quả thật không quen."

Dạ Kinh Đường nhảy xuống xe ngựa, quay đầu lại đỡ Phạm Thanh Hòa, nhưng Phạm Thanh Hòa hiển nhiên không có giác ngộ của Thiếu phu nhân, chính mình nhảy xuống ôm rương đi vào trong nhà, ngược lại Chim Chim rất có khí thái đại đương gia, tự giác rơi vào trên cánh tay, để Dạ Kinh Đường tiếp theo, còn "chít chít" một tiếng, ý tứ coi như là rất hiểu chuyện.

??

Dạ Kinh Đường nhất thời không nói gì, xoa xoa đầu của Chim Chim.

Tú Hà tiến lên muốn giúp Phạm Thanh Hòa xách đồ, nhưng Phạm Thanh Hòa còn chưa kiểm tra xong rượu được tặng, chắc chắn không dám để ai động vào, mở miệng nói: "Đây là thứ triều đình Bắc Lương tặng, coi chừng có lừa gạt, ta sẽ đưa về và kiểm tra trước."

Trên đường trở về Dạ Kinh Đường đã kiểm tra một chút, hắn đoán được Bắc Lương chỉ là tặng hắn một món quà tượng trưng là rượu, khó có khả năng công khai làm ra làm chuyện như vậy.

Tuy nhiên, Phạm Thanh Hà cảm thấy cẩn thận vẫn hơn, nên hắn đương nhiên cũng không ngăn cản, sau khi cùng nhau vào nhà, hắn phát hiện trong nhà trống rỗng, lập tức hỏi:

“Tam Nương và những người khác đâu?”

Tú Hà đi ở bên cạnh, đáp lại:

"Tối hôm qua Lục tiên tử đã vào cung, hiện tại còn chưa trở về. Vân Ly và Bình Nhi chạy đi dạo phố, Tam Nương ở nhà chờ công tử, xe ngựa đều đã chuẩn bị xong, công tử có thể nghỉ ngơi một chút lại qua."

Dạ Kinh Đường từ tối qua đến hôm nay đều nghỉ ngơi đầy đủ, lúc này tự nhiên tập trung vào công việc, trở về nhà thay thành công tử bào, sau đó một mình đi ra ngoài, đi tới ngõ nhỏ Bùi gia cách đó không xa.

Bùi Tương Quân cũng không phải người trong quan phủ, chưa nghe nói chuyện Vọng Giang Các, chỉ nghe được Dạ Kinh Đường luyện đao ở Phù Dung Trì, nghe đồn là chém nước trong hồ chia ra làm hai.

Lúc này, nàng biết Dạ Kinh Đường đã trở lại, nhất định sẽ quay lại tìm nàng, nên nàng ngồi trên xe đợi ở cửa, mà chưởng quầy hộ vệ đi theo, thì cưỡi ngựa dừng ở cửa.

Đợi đến khi Dạ Kinh Đường tới, Trần Bưu ân cần tiến lên chào hỏi:

"Thiếu đông gia, hôm qua ở Phù Dung Trì thế nào? Uống được mấy tên mọi rợ Bắc Lương?"

"Chúng ta chỉ nói chuyện thôi. Ta không uống một giọt rượu nào, không nói mấy lời, ngồi một lát rồi rời đi..."

"Phải không, chúng ta đều là võ phu, loại trường hợp này quả thật không quen..."

Dạ Kinh Đường tán gẫu hai câu, nhảy lên xe ngựa, tiến vào xe thì nhìn thấy Tam Nương quấn áo ngắn màu đen lông xù, ăn mặc như một thiếu phu nhân nhà giàu, đang xem sổ sách trên một chiếc giường nhỏ.

Bên tai treo phỉ thúy, trên đầu là trâm thoa bướm lượn, cánh

môi cũng điểm son đỏ rực, thoạt nhìn đoan trang tri tính lại quyến rũ người khác, hiển nhiên tỉ mỉ trang điểm cả buổi sáng.

Dạ Kinh Đường đánh giá một cái, đi tới trước mặt ngồi xuống, thò đầu ngắm nhìn:

"Xem cái gì vậy? ”

Bùi Tương Quân hơi ưỡn thắt lưng, để Dạ Kinh Đường vòng quanh, sau đó tựa vào trong ngực:

"Sắp tới cuối năm tồi, ta tính sổ sách tổng xem lợi nhuận hay thua lỗ. Năm nay có ngươi phụ trách, việc làm ăn khắp nơi đều có tiến bộ. Xem ra bây giờ đã kiếm được không ít tiền, Ngưng Nhi nhìn thấy, nhất định ghen tị chết đi được.”

Lạc Ngưng là phu nhân giáo chủ Bình Thiên Giáo, lại nói tiếp cũng là quản nội vụ tài chính, nhưng Bình Thiên giáo nằm ở Thiên Nam nghèo khó và xa xôi, cũng không có nhiều tài sản và của cải. Tuyệt đối không thể so sánh với Hồng Hoa Lâu, nhất định có chút hâm mộ ghen tị.

Dạ Kinh Đường tuy rằng có gia nghiệp lớn còn có một khối đất phong, nhưng cao nhất chỉ từng làm Thiếu đông gia, làm ăn quá tự nhiên không chơi được, lúc này hắn cũng không đánh giá nhiều, chỉ là ôm Tam Nương ấm tay, cúi đầu nhìn Tam Nương tính sổ sách.

Quy mô vạt áo Tam Nương nhìn thấy núi non nhỏ, mặc áo lông chồn để giữ ấm cơ thể, thọc tay vào trong rồi quấn lại, cảm giác thật tuyệt vời, tạo cho người ta ấn tượng là "to lớn".

Bởi vì ngày hôm qua phải tịch thu lương thực nộp thuế, Bùi Tương Quân cảm thấy có chút trống rỗng, không nghĩ tới việc tính toán sổ sách, đóng sổ lại, quay lại nói:

"Phạm cô nương nói, ngươi một ngày ít nhất điều trị một lần,

đêm qua ngươi đối phó như thế nào? Tìm Phạm cô nương?”

Dạ Kinh Đường phát hiện quấy rầy Tam Nương, lại rút tay ra:

"Làm sao có thể, đêm qua chỉ là ngủ nghỉ ngơi, cũng không làm cái gì khác.”

Chương 1054 - Dỗ Vân Ly

Chương 1054. Dỗ Vân Ly

Bùi Tương Quân nghe thấy lời này, tự nhiên không vui: "Ngươi không có người hỗ trợ điều trị, cũng không biết phái người trở về nói một tiếng, để cho ta đi qua? Thân thể ngươi còn chưa tốt, không tuân theo y lệnh, bị thương căn cơ thì làm sao bây giờ?"

Dạ Kinh Đường nở nụ cười, ôm Tam Nương nói: "Lần sau ta nhất định chú ý."

"Ai..."

Bùi Tương Quân muốn Dạ Kinh Đường uống thuốc đúng giờ, nhưng nàng cũng không thể làm gì trên xe ngựa, lại mở sổ sách ra lần nữa, thấp giọng nói:

"Đợi lát nữa đến phố Kim Đường, mọi chuyện cứ để chưởng quỹ làm là được, chúng ta đi Song Quế ngõ nghỉ ngơi... Ừm..."

Bùi Tương Quân nói đến đây, sắc mặt hơi có vẻ ngại ngùng, lại quay đầu lại tiến đến bên tai Dạ Kinh Đường, ôn nhu nói hai câu.

Dạ Kinh Đường nghe ý tứ, là buổi sáng nghiêm túc rửa mặt chải đầu, có thể đi trước đường sau ngõ ngắm hoa cúc, lông mày nhíu nhíu, trong lòng có chút cảm động, tiến đến bên tai nói:

"Tam Nương thích như vậy?"

Bùi Tương Quân đỏ mặt lên, dùng khuỷu tay nhẹ nhàng níu một cái:

"Ta làm sao lại thích loại chuyện này? Thật kỳ lạ... Còn không

phải là vì làm cho ngươi vui vẻ, ta cũng không giống Ngưng Nhi không có lương tâm, ăn đào đầu tiền nhưng mà đến bây giờ còn nhắm mắt quay đầu đi, muốn cái gì cũng không cho…”

Dạ Kinh Đường cảm thấy Tam Nương hẳn là sẽ thích, dù sao trước đây hắn cũng chưa từng thấy Tam Nương phản kháng, nhưng nói chuyện này trên xe ngựa cũng không thích hợp, hắn đè nén suy nghĩ hỗn loạn của mình, hỏi:

"Vì sao đổi tên thành phố Kim Đường? Ta nghe không được tự nhiên..."

“Triều đình nói là ngự ban, chúng ta cũng không dám sửa loạn. Vốn ta còn muốn dùng tên của Chim Chim để đặt tên, đổi thành phố Đại Tước..."

"Ách... Cái này sợ là không thích hợp..."

"Đùa ngươi thôi!"

Trong lúc nói chuyện phiếm, xe ngựa xuyên qua đường, đi tới trên con phố mới sạch sẽ gọn gàng.

Tất cả các cửa hàng đều mở cửa vào ban ngày, bởi vì Bùi gia bỏ tiền ra ủng hộ, quảng cáo cho cửa hàng, đồng thời tổ chức khuyến mãi khai trương cho mỗi cửa hàng nên đường phố gần như chật kín người.

Trên đường phố có mấy cửa hàng là sản nghiệp trực tiếp của Bùi gia, mua hàng hóa kỳ trân dị bảo của khắp trời nam biển bắc.

Đến lúc đó Dạ Kinh Đường là thiếu đông gia, lần đầu tiên lộ mặt trong cửa hàng nhà mình, làm ra dáng vẻ thị sát, để cho người trên đường biết hắn tới.

Về phần xung quanh có mắt của Lý Tự hay không, khả năng là rất nhỏ, dù sao trực giác của Võ Khôi quá kinh người, bất kỳ ánh

mắt nào âm thầm đánh giá ở cự ly gần, đều có thể bị chú ý tới, phái người âm thầm theo dõi hắn chẳng khác nào đi về tay không, muốn xác định xem hắn có theo lịch trình mà thông tin cung cấp hay không, vậy thì bọn hắn chỉ cần chạy xuống phố để hỏi thăm là được.

Sau khi Dạ Kinh Đường lộ diện trên đường, thấy mọi người trên đường đang nhìn mình và tò mò, tự nhiên không có ở lâu, vậy nên hắn giao hết mọi việc cho chưởng quỹ, đi ra ngoài bằng cửa sau, lặng lẽ quay trở lại tiểu viện ở ngõ Song Quế với Tam Nương.

Bình Nhi hàng ngày đều đến sân chăm sóc, mọi ngóc ngách đều sạch sẽ ngăn nắp, trên bậc thang còn có một người tuyết nhỏ, chắc chắn là Vân Ly tranh thủ thời gian trở về chất đống.

Dạ Kinh Đường thật ra muốn xem mấy ngày nay nhật ký của giám thị Bình Nhi viết gì, nhưng xem qua nhật ký của một cô nương người ta chung quy không lễ phép, cuối cùng vẫn là quên đi, sau khi tiến vào viện, hắn lập tức lôi kéo Tam Nương đến phòng tây sương.

Bùi Tương Quân đã tới ngõ Song Quế rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy được thứ gì đó ở đây, sau khi tiến vào phòng nhỏ, nàng cởi bộ áo lông chồn ra treo ở đầu giường, ngồi ở mép giường, nhìn xung quanh:

"Kinh đường, ngươi và Ngưng Nhi từng ở chỗ này làm chuyện..."

Dạ Kinh Đường đóng cửa lại, khẽ cười nói:

"Ngày đó vừa đánh Xong Từ Bạch Lâm, Tam Nương lại cho ta uống nhầm thuốc, sau đó đuổi ta ra khỏi cửa, Ngưng Nhi không có biện pháp, đành phải giúp ta, trước đó nói như vậy có chút buồn cười. Chiếc giường cũ đó kém chất lượng, sập ngay tại chỗ, suýt làm ta gãy thắt lưng…"

Bùi Tương Quân nhắc tới trải nghiệm lần đó, cũng có chút hối hận, nếu ngày đó da mặt nàng dày một chút, trực tiếp kéo Kinh Đường vào phòng, đóng cửa phòng nhốt Ngưng Nhi bên ngoài...

Đáng tiếc không có nếu như, nếu nàng có can đảm này, Dạ Kinh Đường đến kinh thành ngày đầu tiên đều không đi ra khỏi Thiên Thủy Kiều.

Bùi Tương Quân âm thầm cảm khái, xoay người quỳ gối trên giường, khom người trải đệm chăn, đồng thời tò mò hỏi:

"Lúc ấy Vân Ly đâu? Bị Ngưng Nhi đẩy ra ngoài sai làm chuyện vặt rồi?"

Dáng người của Bùi Tương Quân tròn trịa ngọc nhuận như Thái hậu, quỳ xuống trên đệm chăn, nhìn từ phía sau trông giống như một quả đào căng tròn mọng nước, vòng eo lại rất mảnh khảnh tinh tế, phối hợp với trang phục đoan trang tri tính, rất dễ dàng câu đi ánh mắt của người khác.

Dạ Kinh Đường đi tới trước mặt, tay tự nhiên sờ soạng:

"Dỗ Vân Ly ngủ thiếp đi..."

Động tác trên tay Bùi Tương Quân hơi dừng lại, quay đầu lại, thấy vẻ mặt của Dạ Kinh Đường rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại đảo quanh, không tiếp tục chậm rãi thu dọn mà ngược lại kéo gối ôm hắn, biến thành tư thế mèo con duỗi người, còn lắc lắc như có như không.

"?"

Dạ Kinh Đường vốn định rụt rè một chút, nhưng Tam Nương thật sự quá hiểu lòng người, căn bản chống đỡ không nổi, lúc này thật lòng hạ màn xuống, ngã xuống trước mặt nàng.

Bùi Tương Quân dù có táo bạo đến đâu thì vẫn chiều tướng

công của mình, dù sao trong lòng cũng có chút ngượng ngùng, khi nhìn thấy Dạ Kinh Đường không gấp gáp, nàng tự nhiên không vội, ngã ở trước mặt, mặt đối mặt ôm nhau tiến lên đôi môi hợp lại, sau đó lại lăn qua lăn lại...

Chương 1055 - Tiểu Vân Ly Nũng Nịu!

Chương 1055: Tiểu Vân Ly Nũng Nịu!

Thời gian vô tình đến buổi chiều.

Ánh nắng hoàng hôn ấm áp chiếu vào cửa sổ, trong viện rất yên tĩnh, chỉ mơ hồ nghe được một chút tiếng động từ đường phố phía xa.

Trong tây sương phòng không tính là lớn, màn trướng còn chưa được kéo lên.

Dạ Kinh Đường nằm sấp trên gối đầu, nhắm mắt ngưng thần an tĩnh điều hòa khí tức.

Bùi Tương Quân đứng trên tấm lưng rộng rãi, hai tay ôm lấy đầu giường, đi tới đi lui để thả lỏng cơ bắp, thỉnh thoảng hỏi:

"Thư không thoải mái?"

"Ừm. Có thể nặng hơn một chút, tôi còn chịu được."

"Ta nặng như vậy, cũng không thể dùng ngàn cân rơi, lỡ giẫm ván giường bị gãy thì sao..."

Bởi vì vừa mới thân mật nên Bùi Tương Quân vẫn chưa mặc vào quần áo đoan trang kiêu ngạo, trên người chỉ là yếm thêu chim mập cùng với quần mỏng màu trắng.

Tuy rằng quần mỏng cũng không trong suốt, nhưng dáng người của Bùi Tương Quân tương đối đẫy đà, chiếc quần tương

đối bó sát, có cảm giác bao bọc mạnh mẽ, về cơ bản là vừa vặn một cách hoàn hảo, theo động tác bước chân, rõ ràng có thể nhìn thấy dưới bụng bằng phẳng nhô lên.

Thái độ của Tam Nương rất kiên quyết, đại phu nói một lần là một lần, thiếu không được nhiều cũng không được, vì thế hai người vui vẻ qua đi.

Dạ Kinh Đường nằm sấp vận công, điều trị thân thể đã cơ bản khôi phục, Tam Nương thì hỗ trợ giẫm lưng xoa bóp thả lỏng.

Hôm nay không có việc gì khác để làm, kế hoạch ban đầu của Dạ Kinh Đường là nghỉ ngơi ở đây theo hành trình và đợi đến khi trời tối mới bắt xe trở về Thiên Thủy Kiều.

Nhưng nằm sấp trên giường một lát, chuông Tam Nương còn chưa lên xong, Dạ Kinh Đường bỗng nhiên nghe thấy trong ngõ nhỏ truyền đến tiếng bước chân: Bộp bộp bộp...

Trong ngõ có rất nhiều chủ quán cùng phố sinh sống, cũng không còn vắng vẻ như thường lệ nữa, ban đầu hai người cũng không để tâm.

Nhưng làm cho người ta không ngờ tới chính là, bước chân nhẹ nhàng rất nhanh chạy ra ngoài sân, sau đó nhảy vào từ tường vây, sau đó nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng:

"Kinh Đường ca?”

!

Động tác của Bùi Tương Quân cứng đờ, nhanh chóng ngồi xuống, lấy chiếc váy ở bên cạnh ra mặc vào.

Dạ Kinh Đường cũng không ngờ Vân Ly chạy về, nhanh chóng đứng dậy:

"Vân Ly, sao vậy? Này! Đừng vào, ta mặc quần áo..."

"A..."

Bùi Tương Quân vốn vội vàng hoảng hốt mặc quần áo, thấy Vân Ly không xông vào, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dùng chăn mỏng che ngực, chân nhẹ nhàng đẩy nam nhân một cái.

Dạ Kinh Đường xoay người lên khoác áo choàng, cầm Ly Long Đao đao treo ở phía sau thắt lưng, mở cửa phòng.

Kẹt kẹt ~

Chiết Vân Ly trong viện mặc một chiếc váy mùa đông màu xanh nhạt, trên đầu cài một chiếc kẹp tóc hình hoa chim, thắt lưng đeo một chiếc ví nhỏ, ăn mặc như một tiểu thư thư hương môn đệ, đưa lưng về phía hai tay phòng vòng ngực, đánh giá hoa cỏ do sư nương trồng.

Đợi đến khi Dạ Kinh Đường đi ra, Chiết Vân Ly mới quay đầu lại, nghi hoặc hỏi: "Dì Bùi đâu? Ta mới vừa rồi nghe Trần tiêu đầu nói dì Bùi và Kinh Đường ca ở cùng một chỗ, sao lại không thấy người?"

Dạ Kinh Đường nói ở trong phòng, với đầu óc của Tiểu Vân Ly, chắc chắn có thể đoán được hai người họ đang làm gì trong nhà nên chỉ cười nói:

"Chúng ta đang tính toán trong cửa hàng. Ngươi có ăn gì không? Đi, ta mời ngươi đi ăn cá nhúng giấm, Bình nhi đâu?"

Chiết Vân Ly không mấy vui vẻ khi nghe những lời nói lịch sự có phần khách sáo, hai tay xếp ở bên hông, dáng vẻ cũng trở nên hiền thục:

"Chẳng lẽ ở trong mắt Kinh Đường ca ca, ta chính là loại nữ tử hết ăn lại nằm, đến cửa chỉ biết đòi ca ca một bữa cơm?"

?

Giọng điệu thủ thỉ này khiến Tam Nương đang mặc quần áo trong phòng lảo đảo, ngước mắt lên, ánh mắt cổ quái:

Mẹ ơi, khẩu khí u u oán oán này...

Kinh Đường này không lớn không nhỏ, như thế nào ngay cả Vân Ly cũng...

Ngưng Nhi biết còn không đâm đầu xuống hồ...

Dạ Kinh Đường nổi cả da gà, nhưng cũng không tiện nhắc nhở Vân Ly, mới bước nhanh ra ngoài

"Nói như vậy, buổi trưa ta luyện công còn chưa kịp ăn cơm, có chút đói mà thôi. Ngươi có việc làm gì ở đây không?"

Chiết Vân Ly đi theo ra khỏi cửa viện, rầu rĩ không vui nói:

"Không có chính sự thì không thể tới tìm Kinh Đường ca? Trong nhà lại không có cô nương cùng tuổi, mà Bình Nhi là quản gia, chỉ có Kinh Đường ca ngang tầm tuổi với ta, ngươi bận công việc, ta không tiện quấy rầy, nhưng mà lúc nhàn rỗi cũng không đi dạo với ta, sớm biết như thế, ta còn không bằng theo sư nương đi Giang Châu..."

Đi dạo với Dạ Kinh Đường thì không có gì, nhưng giọng điệu lạnh nhạt này của Vân Ly quả thực khiến người ta nghe sợ hãi.

Hắn bất đắc dĩ nói: "Chúng ta vừa làm xong việc, đi thôi. Chúng ta ăn cơm trước rồi chọn vài món trang sức đi, cô nương gia lớn như vậy, không có mấy món gia sản cũng không được."

Chiết Vân Ly khẽ thở dài, phát sầu nói:

"Trước khi đi, sư nương đã cho ta chút tiền tiêu vặt, mấy tháng qua đều sắp tiêu hết rồi... Nếu không Kinh Đường ca sắp xếp cho

ta một công việc? Ta cũng không thể để Kinh Đường ca tặng đồ cho ta mãi như thế được.. ”

Chương 1056 - Cố Vấn

Chương 1056. Cố Vấn

Dạ Kinh Đường cảm thấy đây là một vấn đề, các cô nương trong nhà đều có thu nhập, Vân Ly vẫn còn là một đứa trẻ, không có cơ hội kiếm tiền.

Vân Ly cũng không phải không có bản lĩnh, hắn đưa tiền ngược lại sẽ làm cho Vân Ly ngượng ngùng, ngẫm lại lập tức nói:

"Nếu không ta nói với Tam Nương một tiếng, để cho ngươi và Bình nhi làm trợ thủ, ở nhà hỗ trợ tính sổ cái gì đó, Tam Nương cho các ngươi tiền công, như vậy vừa có tiền tiêu vặt, còn có thể học chút gì đó, đến lúc đó cũng không sợ sư nương ngươi hỏi."

Chiết Vân Ly tự nhiên giơ tay đồng ý với đề nghị này, đệm chân dùng bả vai nhẹ nhàng đụng vào Dạ Kinh Đường một cái:

"Ha ha, phiền toái Kinh Đường ca."

Chiết Vân Ly đã mười sáu tuổi, đang ở độ tuổi phát triển nhanh chóng, tuy chỉ mới hơn nửa năm nhưng nàng đã thay đổi rất nhiều so với lần đầu gặp mặt.

Ba phần ngây thơ giữa hai hàng lông mày, không biết từ khi nào rút đi, thay vào đó là linh khí mắt thường có thể thấy được. Không chỉ có đầu cao hơn một chút, dáng người cũng bắt đầu hiện ra, cho dù mặc váy mùa đông thật dày, nghiêng người đụng vào bả vai, vẫn có thể nhìn ra rõ ràng lắc hai cái...

Dạ Kinh Đường sớm chiều ở chung cơ bản là ngày nào cũng nhìn thấy nhau, bình thường hắn cũng không nhạy cảm với những

thay đổi này, chỉ nhìn thoáng qua hắn mới cảm thấy mình giống như một người trưởng thành bình thường, “Sao trong nháy mắt nàng lại lớn như vậy.”

Những suy nghĩ hỗn loạn trong nháy mắt biến mất, Dạ Kinh Đường vẫn chưa đặt sự chú ý đặt ở trên này, quay trở lại sân, đội một chiếc mũ tre lên đầu để hơi che đi khuôn mặt, rồi cùng Vân Ly đi ra ngoài đường đi dạo.

Sau khi Bùi gia ôm lấy công việc của xưởng nhuộm vải trong phố thì, mời chào thương hộ đều là những hộ có danh có tiếng ở Vân Châu, trình độ phồn hoa truy rằng còn hơi kém so với phố Ngô Đồng, nhưng ngưỡng cửa cũng không cao như vậy, cửa hàng mới khai trương lại làm các loại hoạt động giảm giá kéo nhân khí, người đến trên đường đi dạo tương đối nhiều.

Đầu tiên Dạ Kinh Đường đi đến ở chi nhánh Tứ Phương Trai, ăn cơm trưa với Vân Ly, sau đó gai người cùng nhau chạy đến cửa hàng Phạm gia.

Chi nhánh cửa hàng Phạm gia mở ở chỗ này là chính, đại chủ gia chính là Phạm Cửu Nương, bất quá những xiêm y không thể bán công khai, bởi vì giá cả quá cao, không bán được giữa phố phường thì không nói, còn có thể kéo thấp hình tượng thương hiệu, vì thế cửa hàng dưới trướng Phạm gia chưa bao giờ bán, đồ đạc bên trong đều là quần áo và châu báu trang sức bình thường.

Dạ Kinh Đường biết căn cơ của Phạm gia, kỳ thật không muốn đi cùng Vân Ly tới cửa hàng Phạm gia, nhưng Tiểu Vân Ly hiển nhiên không biết những thứ này, thấy cửa hàng Phạm gia mở cửa giảm giá tám lần, lập tức chạy vào.

Khách nhân trong cửa hàng phần lớn là thiếu nữ thiếu phụ, Dạ Kinh Đường không tiện tiến vào trong đống cô nương, chỉ đứng ở bên cạnh quầy tùy ý đánh giá.

Chiết Vân Ly thuở nhỏ theo sư phụ sư nương nghe thấy tai mắt, kỳ thật càng thích trang phục hiệp nữ hơn, không thích đồ trang sức hay những thứ tương tự, nàng đến đây chỉ để ngắm những món đồ mới.

Nhưng ngay khi Chiết Vân Ly cầm một cây trâm có thể xoay tròn ở đuôi trâm quan sát, vành tai bỗng nhiên giật giật, đảo mắt nhìn ra đường phố bên ngoài.

Dạ Kinh Đường đảo mắt nhìn lại, đã thấy Vân Ly nhìn một chiếc xe đẩy đi ngang qua mặt đường.

Trên xe có một chiếc lò đất, nướng khoai lang, vì mùa đông thời tiết lạnh nên nhiều người cũng hỏi giá để mua.

Dạ Kinh Đường hỏi: "Muốn ăn khoai lang nướng?"

Chiết Vân Ly chớp mắt, đi tới trước mặt Dạ Kinh Đường, ý bảo hai người qua đường đi qua bên cạnh xe đẩy: "Hai người này có chút khả nghi."

"Ừ?"

Dạ Kinh Đường sửng sốt, đảo mắt cẩn thận đánh giá, có thể thấy được hai người qua đường đều là nam tử, khuôn mặt bình thường, dáng người và quần áo bình thường, họ trông giống như những người hàng xóm ở gần đó, nhưng nếu nhìn kỹ, hắn có thể cảm thấy rằng họ bước đi rất vững chắc, có nền tảng công phu.

Đại Ngụy rất thịnh hành võ phong, trên đường phố rất hiếm người không có bất kỳ công phu nào, Dạ Kinh Đường thoáng quan sát, hỏi:

"Thoạt nhìn có chút võ nghệ, có gì đáng nghi ngờ?"

Chiết Vân Ly xoay tiểu hoa trên cây trâm, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi lúc hai người đi ngang qua, nói: "Ngươi có đói không?"

"Vừa mới làm bát mì, sao nhanh đói như vậy?"

"Bát mì kai không chính thống, ngửi giống như nhà xí, ta thấy người ăn rất nhiều, mới mua nếm thử, kết quả bưng lên thiếu chút nữa nôn..."

Dạ Kinh Đường cũng nghe được đối thoại nhưng hoàn toàn không để ý, thấy vậy hỏi:

"Có vấn đề gì vậy?"

Chiết Vân Ly tràn đầy kiêu ngạo: "Ngửi thấy mùi cơm giống như nhà xí, chỉ có mì Vương Ký ở ngõ Giấy Phường ở thành Tây, một cửa hàng nhỏ lẻ. Khi mới mở, hàng xóm cứ tưởng họ đang nấu đồ cũ lẫn đồ ăn mới vào với nhau, thậm chí còn báo quan, sau đó phát hiện vị chua tươi cay thơm ngon còn rẻ, cho nên họ vẫn tiếp tục kinh doanh, công việc kinh doanh cũng khá phát đạt."

?

Chương 1057 - Đã Trở Lại

Chương 1057. Đã Trở Lại

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt: "Ngươi đã ăn thử chưa?"

Chiết Vân Ly vội vàng lắc đầu: "Ta làm sao có thể ăn thử, chỉ là đi dạo ngang qua bị hun đến, trí nhớ vẫn còn mới mẻ, Đây là quán duy nhất ở kinh thành."

"Phụ cận ngõ Giấy Phường đều là người nghèo, hai người này ăn mặc không tính là đại phú đại quý, cũng coi như gia sản giàu có, không có khả năng ở bên kia."

"Mà từ ngõ Giấy Phường đến nơi này, phải băng qua thành Vân An, cách đó hơn mười dặm. Bình thường nên cưỡi ngựa cưỡi xe. Hai người này đi bộ từ bên kia đi tới, rồi lang thang không mục đích trên đường phố, điều đó thật vô lý."

Dạ Kinh Đường nghe phân tích một trận như vậy, cảm thấy thật đúng là có chút đạo lý, sau khi xem xét kỹ hơn, hắn quay người lại nói:

"Chúng ta đi xem xem."

Chiết Vân Ly rõ ràng thích làm việc hơn là mua trâm nhiều, lập tức trả bạc cũng không đóng gói, cắm vào trên tóc rồi đi theo ra ngoài, làm ra bộ dáng ngoan ngoãn cùng ca ca đi dạo, đuổi theo bước chân của hai người.

Mà sự thật cũng như Chiết Vân Ly dự đoán,tung tích của hai người khá đáng ngờ, họ đang đi lang thang trên đường nhưng không mua gì cả, khi nghe thấy có người nói về "Buổi trưa Dạ

quốc công sẽ tới đây", cũng may chậm lại bước chân nghe bên cạnh, sau khi xuyên qua phố Kim Đường, lại bước nhanh về phía tây thành.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh tượng này từ xa ở phía sau, lập tức hiểu được hai người này rất có thể là thành viên của đoàn sứ thần Bắc Lương, tới đây xác định tình báo hành trình Tào A Ninh cung cấp có phải là thật hay không.

Nếu đã tìm được manh mối, Dạ Kinh Đường không còn nhàn rỗi nữa, hắn cùng Tiểu Vân Ly âm thầm đi theo, hướng về phía thành tây…

Mặt trời lặn dần về phía tây, sắc trời dần tối.

Trên một con đường cách sứ quán hai dặm, có rất nhiều người hầu từ Bắc Lương đi cùng thiếu gia đi lang thang trên đường.

Ở cuối con phố, trong một căn phòng riêng trên tầng hai của một tòa tửu lâu, cửa sổ hướng về phía ngõ phía sau mở ra, có thể nhìn thấy phía sau phố chính kiến trúc có chút cũ kỹ.

Thẩm Mộc ăn mặc như sư gia, ngồi trong nhã gian, trước mặt có chút đồ ăn, xung quanh còn có ba người khác ngồi, đều là các hương chủ đường chủ của Thiên Cơ môn, chuyến đi này là do Thẩm Mộc triệu tập, đến Vân An hiệp trợ Lý Tự làm việc.

Bởi vì là truyền lệnh giữa đường, cao thủ Bắc Lương triệu tập hơn phân nửa không phải theo đội ngũ sứ thần cùng nhau vào kinh, mà là từ các nơi mà đến từng đợt, cao thủ Thiên Cơ môn tối hôm qua mới vừa tới, lúc này đang ăn cơm rau dưa, nghe Thẩm Mộc kể lại tình huống:

"Người của Tả Hiền Vương, ở kinh thành có rất nhiều mối quan hệ. Sáng sớm họ lại gửi một tin nhắn khác, nói rằng Dạ Kinh Đường bận rộn tiếp đãi xong việc, sẽ đi phố Kim Đường xem sản

nghiệp nhà mình, ngày mai sẽ cùng người của Hộ bộ, đi dược phường ngoài thành mới xây kiểm tra, nơi nào nghiên cứu chế tạo Tuyết Hồ Tán, là sản nghiệp nam triều giao cho Dạ Kinh Đường xử lý..."

Trong ba người, người cầm đầu tên là Hàn Vũ Trác, là đường chủ của Thiên Cơ Môn, cũng là đồ đệ của Trọng Tôn Cẩm, một trong tứ thánh, chỉ nói về võ nghệ cá nhân, còn cao hơn so với Thẩm Mộc, nhưng sức sáng tạo lại kém hơn một chút. Phương pháp cơ chế chuyển giao, có địa vị thấp hơn Thẩm Mộc một chút, sau khi nghe xong, mở miệng nói:

"Dược phường ở cách ngoài thành khoảng năm dặm, xung quanh có rất nhiều xưởng làm việc. Ngày xưa có một khu rừng, nơi đó rất thích hợp để phục kích…"

Thiên Cơ môn đã lan rộng khắp giang hồ, điều đáng sợ nhất ở đó là những cơ quan ẩn giấu lồng vào nhau rất khó phát hiện.

Nếu đổi lại là ngày xưa, có trợ lực lớn lao của triều đình Bắc Lương, cộng thêm loại đại tông sư như lông công áp trận, đi tính kế võ khôi, Thẩm Mộc cũng không nghĩ ra khả năng thất thủ.

Nhưng từ sau khi dùng Thất Tuyệt Trận tính kế Dạ Kinh Đường thất thủ, Thẩm Mộc lập tức nhận ra chỗ khó giải quyết của Dạ Kinh Đường, lúc này trong lòng thật đúng là không yên tâm:

"Dạ Kinh Đường cực kỳ tài năng, thủ đoạn đối phó người giang hồ tầm thường, rất khó dùng trên người hắn. Chúng ta thân ở Vân An, cơ hội ra tay chỉ một lần, vả lại hung hiểm vạn phần, không thể tùy tiện làm việc..."

Đang nói chuyện, ánh mắt Thẩm Mộc khẽ động, phát hiện hai đồ đệ ra ngoài tìm hiểu tin tức, đi vào ngõ nhỏ xa xa, lập tức mở miệng nói:

"Đã trở lại, đi hỏi tình huống một chút."

Hàn Vũ Trác thấy thế, buông đũa xuống, nhảy ra ngoài cửa sổ, đi về phía xưởng làm việc ở phía xa...

Vào lúc hoàng hôn, trên con phố cổ bên ngoài ngõ Giấy Phường, khắp nơi đều có thể thấy được lực phu tiểu nhị trở về.

Dạ Kinh Đường t tìm một chiếc áo choàng màu xám khoác lên đường, đầu đội mũ, thắt lưng đeo một thanh đao, ăn mặc như một kẻ lang thang khắp nơi có thể nhìn thấy, đi đến một nơi vắng vẻ, dựa vào thính lực của mình mà bắt được vị trí của hai mục tiêu khả nghi ở xa xa.

Chiết Vân Ly mặc váy mùa đông, giả trang giống như tiểu thư môn đệ, xuất hiện ở loại địa phương này, thật sự quá mức bắt mắt, vì thế cũng lấy một chiếc áo choàng quấn quanh người, chỉ để lộ phần đầu.

Chương 1058 - Hoàng Sư Bá Đâu

Chương 1058. Hoàng Sư Bá Đâu

Tuy rằng vẻ mặt Chiết Vân Ly ra vẻ trầm ổn thanh lãnh giống như Ngưng Nhi, giống như một nữ cao thủ điềm tĩnh, nhưng trên búi tóc của nàng lại có một chiếc trâm cài hoa mới mua, khi nàng bước đi, những bông hoa nhỏ trên chiếc kẹp tóc lặng lẽ xoay chuyển trong gió, khiến nàng vẫn có cảm giác vui tươi.

Hai người xuất phát từ phố Kim Đường, đi theo mục tiêu khả nghi xuyên qua Vân An, từ phía đông thành chạy đến thành tây, Dạ Kinh Đường vốn tưởng rằng hai người này sẽ đến đại sứ quán phục mệnh, nhưng đi theo, mới phát hiện hai người này đi đường vòng tới con phố cổ này.

Nơi này đều là dân chúng tầng dưới cùng, đường phố rải rác hơn những nơi khác rất nhiều, dọc đường phố khắp nơi đều có đống mảnh vụn, cơ bản không có cửa hàng nào mở cửa, nhưng khu vực trung tâm lại có một tiệm cơm, bên trong không chỉ không có chỗ ngồi, bên ngoài dọc theo đường phố đều bày mấy cái bàn nhỏ, còn có thể ngửi thấy một mùi thơm độc đáo từ xa. đáo.

Dạ Kinh Đường không biết nên miêu tả cái mùi này như thế nào, tuy hôi nhưng lại thơm, thơm nhưng kỳ thực có chút choáng váng, đừng nói là ăn, chỉ là ngửi thôi cũng có thể khiến tinh thần của người ta hưng phấn.

Chiết Vân Ly thấy Dạ Kinh Đường đánh giá tiệm mì này xa xa, mở miệng nói: "Kinh Đường ca, ngươi có ăn hay không? Nếu ngươi ăn ta cũng ăn một chén, lần trước muốn đi vào thử xem, nhưng sợ

sư nương nói ta vụng trộm ăn... Khụ... Lén lút ăn những thứ không sạch sẽ, xấu hổ không dám đi vào."

Dạ Kinh Đường từng làm hộ tống, nơi hoang dã không có thịt, nếu bắt được một con rắn, đều có thể hầm nó trong một cái nồi lớn và ăn nó cùng với chim chim, không có gì kiêng kỵ, thấy Vân Ly muốn ăn nhưng xấu hổ quá không dám thử một mình, hắn nói: "Làm chính sự trước, xong việc rồi thì cùng nhau ăn một bữa."

Chiết Vân Ly cười hì hì, không nói thêm nữa, sau khi đi qua cửa hàng mì, họ nhanh chóng đi tới một lối vào ngõ sâu.

Trời vẫn chưa tối hẳn, trong hẻm sâu cũng đã có rất ít người qua lại, chỉ có thể nhìn thấy mấy ngọn đèn lẻ tẻ sáng lên, tình hình tốt hơn một chút so với hẻm Song Quế trước đó.

Dạ Kinh Đường thông qua những bước chân tinh tế nhận ra hai nhân vật khả nghi, họ đến sau một nhà kho ở giữa con hẻm, trèo qua tường, xem ra là ngừng lại.

Dạ Kinh Đường thấy vậy, bước đến nơi bí mật, sau đó dậm chân nhảy vào nhà.

Chiết Vân Lyđi theo, đáp xuống sau nóc nhà, ngước mắt nhìn quanh nhà kho, thấy bên đó có xưởng làm giấy, trời tối, không có người nên giơ tay ra hiệu một trái một phải bao vây.

Dạ Kinh Đường biết thực lực Vân Ly không tầm thường, phỏng chừng có thể giữ sư nương lại từ phía trước, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm giang hồ không đủ, lại không mang theo binh khí, không dám để cho nàng hành động một mình, hắn mới đi ở phía trước, để cho nàng đi theo sau lưng.

Hai người lặng lẽ lên xuống, nhanh chóng đi qua mấy ngôi nhà, đáp xuống sân trước xưởng, trước sân có một cái ao, bên cạnh là một chiếc kệ làm bằng cọc tre, có vải trắng lọc nước, phủ thành

từng lớp, nhìn không rõ lắm.

Dạ Kinh Đường dựa vào tường lắng nghe diễn biến trong xưởng, từ nhà kho phía sau có thể nhìn thấy tiếng nói chuyện từ nhà kho:

"Hàn sư bá và những người khác đâu?"

Ta đoán là bọn họ đã đi ăn rồi, đợi chút đi. Tin tức về Dạ Kinh Đường rất quan trọng, nếu họ trở về tìm không được người chúng ta, chúng ta sẽ phải chịu trừng phạt..."

Dạ Kinh Đường lắng nghe vài câu, phát hiện trong đó chỉ có hai người, chuẩn bị mang theo Vân Ly vòng ra ngoài kho phía sau, nhìn tình huống bên trong.

Nhưng điều mọi người không ngờ tới là, khi hai người vừa đi qua mấy lớp vải trắng treo, làn đường bên cạnh vang lên một chút âm thanh xé gió.

Ào ào...

Âm thanh đến từ xa đến gần, nhưng trong nháy mắt, nó đã đến gần nhà máy giấy và đáp xuống bên ngoài bức tường, ẩn nấp tiếng động.

Dạ Kinh Đường nhướng mày, tay đặt trên chuôi đao bên hông, dư quang nhìn về phía tường vây bên cạnh.

Chiết Vân Ly vẫn chưa nghe được động tĩnh rất nhỏ có người tiếp cận, nhưng từ cử chỉ dừng bước của Dạ Kinh Đường phát hiện khác thường, lập tức cũng thu liễm khí tức, xoay người đưa lưng về phía Dạ Kinh Đường, chú ý gió thổi cỏ lay xung quanh.

Hô hô ~~~

Gió lạnh lay động tấm vải trắng đang khô, trong sân gần như

im lặng, tiếng ồn ào của đường phố bị chặn lại bên ngoài, toàn bộ thế giới dường như chỉ còn lại vùng thế giới này.

Đạp đạp...

Bên ngoài tường vây có tiếng bước chân, mặc dù im lặng nhưng chúng gây ra chấn động rất nhỏ, từ mặt đất truyền đến lòng bàn chân của Dạ Kinh Đường.

Dạ Kinh Đường cách tường vây xưởng, ánh mắt tập trung vào vị trí của đối phương, chờ đợi không quá một cái chớp mắt, đã nghe thấy một tiếng:

Bộp ~

Âm thanh của một thứ gì đó bị ném ra.

Sau đó, một quả bóng bay ra từ đỉnh tường và nhảy qua tường đến đỉnh sân, mang theo nhiều tia lửa điện.

Xì xì…

Chương 1059 - Vèo Vèo

Chương 1059. Vèo Vèo

Đây không phải là lần đầu tiên Dạ Kinh Đường tiếp xúc với thứ đồ trơi này, hắn nhận ra là đó là hạn thiên lôi, lúc này hắn lập tức đè Vân Ly lại, cúi đầu quay lưng về phía viên cầu.

Ầm ầm…

Khoảnh khắc tiếp theo, phía trên Giấy Phường vang lên một tiếng gầm lớn như sấm sét trên đất khô, ánh sáng chói lóa trong nháy mắt biến sân thành màu trắng như tuyết.

Chiết Vân Ly đã kịp thời bị Dạ Kinh Đường ôm vào lòng, ánh mắt không bị ánh lửa chói mắt lóe lên, nhưng tiếng nổ lớn truyền đến, đầu vẫn bị chấn ong ong rung động, rất khó nghe thấy tiếng gió và cỏ xung quanh.

Và bên ngoài bức tường.

Hàn Vũ Trác là đường chủ của Thiên Cơ Môn, đặt ở Bắc Lương cũng coi như là kiêu hùng, thân ở kinh thành địch quốc, không thể không có chút cảnh giác, vừa rồi lại đây chuẩn bị hỏi thăm môn đồ, vừa mới đi không xa, đã nhận thấy có hai bóng đen từ trong phòng đi tới.

Tuy rằng hắn chưa nhìn rõ, nhưng hắn cũng biết, sự sơ suất của hai môn đồ nhất định đã khiến quan viên Nam triều chú ý, để tránh tung tích của bọn họ bị lộ từ trước, lúc này hắn phải hành động mạnh mẽ và kiên quyết.

Sau khi ném hạn thiên lôi ra, Hàn Vũ Trác dựa trên chuyển

động nhỏ trong sân để phán đoán vị trí của đối thủ, cùng lúc với tiếng động lớn vang lên, một cây Thiết Châm ba tấc đã được ném ra cùng một lúc, dùng ám kình đưa ra phía trước.

Phốc…

Thiết Châm giống như thoi đưa, trong nháy mắt tiếng nổ lớn nổ tung, xuyên thủng tường gạch hơn thước, dưới ánh sáng cường quang che lấp, xuyên qua mấy tầng băng gạc đến sau lưng Dạ Kinh Đường, chỉ thẳng vào gáy!

Giang hồ Bắc Lương từ trước đến nay không thèm để ý đến võ đức, Thiên Cơ môn lại là người trong số đó, loại đấu pháp đầu tiên là can thiệp vào thị giác và thính giác của đối thủ, sau đó tấn công ám khí vào mệnh môn chính là chiêu bài của Thiên Cơ môn, người bình thường cho dù mặt đối mặt cũng không dễ phòng, chứ đừng nói chi là bị âm thầm đánh lén.

Sau khi Hàn Vũ phóng Trác Thiết Châm ra, đã phi thân nhảy lên, chuẩn bị thừa dịp đối phương trúng chiêu, giết chết đối phương bằng một đòn cuối cùng gọn gàng.

Nhưng lúc chân hắn rời khỏi mặt đất, hắn không hề nghe thấy tiếng sắt thép xuyên vào da thịt mà thay vào đó là một âm thanh từ trên tường truyền đến:

Keng keng…

Dạ Kinh Đường tay phải ấn Vân Ly trong nháy mắt, Ly Long Đao đã ra khỏi vỏ, dùng chiêu thức mở bình kiếm xoay tròn sau lưng một tuần, cho dù tiếng phá gió bị tiếng nổ lớn che lấp, vẫn quét chúng Thiết Châm.

Đao pháp Dạ Kinh Đường đã đạt đến trạng thái biến hình, lực lượng có thể được điều chỉnh tự do, bổ trúng Thiết Châm vẫn chưa đánh bay ám khí, ngược lại lực đạo đột nhiên giảm xuống,

giống như dính lấy Thiết Châm đang lao tới nhanh chóng và dữ dội, nó quay nửa vòng rồi chĩa ra sau lưng!

Ào ào…

Tiếng gió gào thét từ trong sân truyền đến, vô số vải trắng bị gió mạnh cuốn lên.

Thiết Châm phi nhanh như bay tới, quay lại với tốc độ gấp mấy lần, nhanh chóng vẽ một đường thẳng màu đen dưới ánh trăng.

Thiết Châm đập vào tường lập tức tạo ra một lỗ lớn, đâm thẳng vào lông mày của những người ở ngoài tường!

Rầm…

Khoảnh khắc bức tường trước mặt nổ tung, Hàn Vũ Trác dùng hết sức nghiêng đầu, nhưng trên mặt bị Thiết Châm chạy như sấm lau ra một vết máu.

Nếu nó trúng ngay giữa lông mày, đầu của hắn có lẽ sẽ bị nổ tung thành từng mảnh.

Ánh mắt Hàn Vũ Trác đột nhiên biến đổi, quả thực không ngờ cái đuôi nhỏ đi theo, võ nghệ kinh người như vậy.

Mà Dạ Kinh Đường thấy đối phương lại có thể né tránh một kích tiện tay của hắn, cũng ý thức được người này tuyệt không phải tạp ngư tầm thường, tuy rằng không giống lông công đệ nhất dưới tứ thánh, nhưng ít nhất cũng là một Tông Sư trung thượng, tất nhiên là nhân vật dưới thủ hạ của Lý Tự, rất có thể sẽ biết tung tích của các cao thủ Như lông công.

Nghĩ đến đây, Dạ Kinh Đường không đột nhiên bộc phát một đòn đao trong nháy mắt, mà là mũi chân khẽ điểm lên trời, áo choàng bay tung giống như giương cánh đại bàng, nhảy qua tường

vây một trảo cài xuống, ý đồ bắt sống người này mang về tra tấn.

Nhưng Hàn Vũ Trác là cao thủ của Thiên Cơ môn, học nghệ dù không tinh cũng cất giấu chút đồ vật, mắt thấy nam tử đội mũ tre trong sân trong nháy mắt tiến tới gần, toàn thân hắn đột nhiên chấn động.

Rầm…

Dạ Kinh Đường chưa kịp đến gần, anh đã nhìn thấy áo choàng của hàn Vũ Trác phồng lên và khói đen nổ tung, trong phút chốc bao phủ gần hai trượng trong ngõ hẻm.

Dạ Kinh Đường không biết rõ quỷ vật đó là gì nên đáp xuống tường, nắm lấy áo choàng và lao về phía trước.

Hô ~

Làn khói vừa bùng lên từ áo choàng trong giây lát, lộ ra một quả cầu sắt to bằng nắm tay, phía sau có dây xích sắt, đập về phía mặt Dạ Kinh Đường với tốc độ vô cùng kinh người.

Vèo vèo…

Hàn Vũ Trác học được công phu cực kỳ tàn khốc và hung ác, ngay cả những cao thủ cùng cấp có lẽ cũng đều không thể hao tổn quá nhiều sức mạnh, cho dù gặp những cao thủ hàng đầu, họ cũng không có khả năng đánh bại được hắn.

Nhưng đối mặt với võ khôi đỉnh phong, thực lực cứng rắn của hai bên chênh lệch quá lớn, bất kỳ chương pháp xúc xích nào cũng trở thành thủ đoạn hào nhoáng, căn bản không có tác dụng quá lớn.

Chương 1060 - Bốp bốp

Chương 1060. Bốp bốp

Lưu Tinh Chùy ẩn chứa khí kình khủng bố bay lượn trên không trung, trong nháy mắt đi tới trước mặt Dạ Kinh Đường, nếu đổi thành người bình thường, bất ngờ không kịp đề phòng, đầu cũng đã nở hoa ngay tại chỗ.

Nhưng mắt thấy sắp tiếp xúc với mặt mũi, Hàn Vũ Trác lại phát hiện, đối phương giơ tay phải lên trực tiếp bắt lấy Lưu Tinh Chùy.

Trong tiếng rầm rầm, Lưu Tinh Chùy đột nhiên ngừng lại, khí kình bốn phía thậm chí chấn nứt tường vây dưới chân Dạ Kinh Đường, nhưng thân thể Dạ Kinh Đường ngay cả lắc lư cũng không lắc một chút.

Ánh mắt Hàn Vũ Trác kinh ngạc, nhưng động tác không chậm chút nào, mãnh liệt túm xích trong tay.

Rắc rắc ~

Dây xích màu đen căng thẳng, vòng tròn phía sau quả bóng sắt cũng bị kéo.

Nhưng quả cầu sắt lẽ ra sẽ biến thành lưỡi sen đè bẹp lòng bàn tay đối phương lại như bị long mãng kẹp chặt, thậm chí còn không nhúc nhích.

Hàn Vũ Trác còn tưởng rằng cơ quan bị kẹt lại, lại kéo hai cái xích sắt.

Răng rắc…

Dạ Kinh Đường thấy đối phương không ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, còn chuẩn bị hoàn thủ, tay phải đột nhiên nhéo một cái!

Dưới một chưởn lực quả cầu sắt bị móp dưới lực cực lớn, cơ quan tinh xảo bên trong nháy mắt hóa thành một đống sắt vụn.

Ánh mắt Hàn Vũ Trác hoảng sợ, cả người đều sững sờ tại chỗ.

Và ở phía bên kia, sân trong.

Trong nháy mắt Dạ Kinh Đường làm khó dễ tên kia, Chiết Vân Ly cũng không giống như tiểu thư thư hương thật sự, che mặt lảm nhảm một cách bừa bãi.

Phát hiện bị phục kích, Chiết Vân Ly kéo áo choàng trên tay xuống, trở tay đập vào hồ nước bên cạnh.

Bộp~

Trong khi bọt nước văng khắp nơi, cổ tay Chiết Vân Ly xoay quanh đem áo choàng mềm mại cuốn thành nhuyễn côn, cả người bắn lên từ trên mặt đất, vốn định liên thủ công kích người ngoài tường.

Nhưng hai người đang giao đấu trong nhà kho rõ ràng không phải là người bình thường, lúc nhận ra chuyển động kỳ lạ, họ đồng thời lao ra khỏi nhà kho, mỗi người đều cầm đao binh trên tay và chạy trốn về phía khu quần thể kiến trúc.

Ánh mắt Chiết Vân Ly ngưng tụ, giày thêu đạp mạnh vào tường vây, cả người quay trở lại, nhảy qua nóc nhà cao ba trượng, hai tay cầm nhuyễn côn vòng ra sau đầu ngang nhiên đập xuống:

"Ha…"

Bởi vì Chiết Vân Ly mặc váy tiểu thư, thoạt nhìn điềm đạm

nho nhã, đột nhiên bộc phát, tuy chấn động nhưng lại giống như hình ảnh Đại Ngọc nhổ Thùy Dương, cực kỳ không hài hòa chút nào.

Hai môn đồ nhìn thấy một thư hương tiểu thư không biết vì lý do gì mà nhảy tới, vốn muốn đánh trả, nhưng khi nhìn thấy trận chiến, sắc mặt của bọn họ thay đổi, đồng thời lăn sang trái và phải để né tránh.

Ầm ầm…

Nhuyễn côn dài bảy thước đập vào gạch lát sàn, trong nháy mắt tạo ra một rãnh sâu hơn hai thước trên mặt đất, những giọt nước bắn tung tóe giống như những quả bóng thép, tạo thành một đường lõm trên tường nhà kho.

Bốp bốp...

Hai môn đồ chỉ là cao thủ tầm thường, đều không sờ tới ngưỡng cửa Tông Sư, đâu phải là đối thủ của loại độc nhân này.

Thấy không thể chạy trốn, hai người ngầm hợp tác, người phía trước vung tay ra, vài mũi kim bay mảnh khảnh từ ống tay áo bắn ra, đâm toàn thân Chiết Vân Ly.

Sau đó người phía sau cầm đơn đao, quay cuồng chém thẳng hai chân.

Chiết Vân Ly là đích truyền vô địch của Tiết Bạch Cẩm dưới chân núi, cũng coi như xứng đáng với uy danh hiển hách của sư phụ, mắt thấy phi châm đánh úp, tay phải xoay tròn trong nháy mắt mở áo choàng ra, cuốn đi phi châm đánh thẳng vào ngực bụng, đồng thời che khuất tầm nhìn của người phía trước.

Môn đồ phía trước phóng phi châm ra mắt thấy đối phương mở áo choàng ra ngăn cản, vốn định vòng sang bên cạnh tiếp tục kéo, nào ngờ trong nháy mắt áo choàng mở ra che khuất tầm nhìn,

một cây trâm bạc tinh xảo xoay tròn, bắn ra từ trung tâm áo choàng, hắn còn chưa kịp tránh né, ngân quang đã xuyên thẳng qua cổ họng.

Phốc…

Đao thủ từ phía sau lăn xuống đất và tiến lại gần, rất nhanh.

Nhưng nền tảng của Chiết Vân Ly thật sự kinh người, tuy rằng kinh nghiệm chiến đấu rất ít, nhưng trước khi ra tay đã nghĩ ra nên đánh như thế nào, cơ thể nàng cũng thực hiện nó một cách hoàn hảo.

Áo choàng tay phải của Chiết Vân Ly triển khai ngăn cản phi châm, nàng quay người sang một bên và dùng lực của kình đạo để rút mạnh về phía sau.

Áo choàng phụ thêm công pháp cao thâm của Nam Sơn thần dương kình, giống như phất trần rút ra trong không trung.

Môn đồ dùng đao nằm, xoay người còn chưa kịp bổ về phía hai chân, áo choàng thanh thế kinh người đã rút tới đỉnh đầu, theo bản năng giơ đao ngăn cản.

Bốp…

Chiếc áo choàng được kéo lên bên tay phải cầm đao, phát ra âm thanh giòn giã, đơn đao cầm ngang bị rút ra.

Lúc này, Chiết Vân Ly quay người lại, dùng váy quật mạnh sau đó quét một cú đá ngang qua, đánh thẳng vào mặt phải của môn đồ.

Chỉ nghe một tiếng “ầm…" trầm đục vang lên!

Chương 1061 - Để Lại Người Sống Chưa

Chương 1061. Để Lại Người Sống Chưa

Xương mặt bên phải của tên môn đồ cầm đao vỡ vụn, đầu lập tức biến dạng, sau đó toàn thân bay ra bên trái, đập vào tường nhà kho.

Rầm rầm...

Ngói trượt xuống, ngã trên mặt đất chia năm xẻ bảy, động tĩnh trong viện cũng đột nhiên dừng lại.

Tuy rằng liên tục chọn hai người, nhưng thời gian cũng chỉ trong nháy mắt, Chiết Vân Ly rơi xuống đất, lúc này Dạ Kinh Đường cũng vừa mới bóp bẹp Lưu Tinh Chùy.

Môn đồ đứng ở chính diện, lấy tay che cổ họng, không thể tưởng tượng nổi nhìn cô nương choai choai phía trước, trong cổ họng phát ra "Khanh khách..."

Tiếng khàn khàn vang lên, sau đó hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống, lại vô lực nằm sấp trên mặt đất.

Dạ Kinh Đường một tay bắt lấy quả cầu sắt, không tiếp tục đánh, đang chú ý tình huống của Vân Ly, để tránh Vân Ly gặp nạn không kịp.

Phát hiện Vân Ly hành động lưu loát giải quyết xong hai gã tùy tùng, đáy mắt Dạ Kinh Đường hiện ra vẻ kinh diễm.

Nếu như vừa mới tới kinh thành đã nhìn thấy cảnh tượng này,

hắn khẳng định phải bị phong thái của Chiết nữ hiệp mê hoặc, mặc dù hiện tại xếp trên võ khôi, vẫn cảm thấy phong tư này vui mắt.

Dạ Kinh Đường vừa quay đầu kiểm tra, Hàn Vũ Trác trong ngõ hẻm lôi kéo xích sắt không dám vọng động, ngược lại phản ứng lại đại sự không ổn, nắm lấy cơ hội phi thân chạy ra ngoài.

Dạ Kinh Đường lúc này cũng không kéo dài nữa, thân hình bạo khởi giống như mãnh hổ xuyên rừng, trong nháy mắt Hàn Vũ Trác vừa nhảy lên đã đi tới gần, một quyền đánh vào giữa ngực bụng.

Rầm!

Dưới đòn nặng nề, lồng ngực Hàn Vũ Trác lúc này lõm xuống vài phần, y bào sau lưng trực tiếp nổ ra một lỗ hổng hình tròn.

Sau đó ngã ở trong ngõ nhỏ, trượt ra xa bốn năm trượng khó khăn lắm mới có thể dừng bước, muốn xoay người bò dậy, lại ho ra một ngụm máu già.

Dạ Kinh Đường có cảm giác cân đối rất tốt, nếu đấm mạnh đến mức đối thủ không đứng dậy được thì chắc chắn sẽ không đứng dậy được, không để ý nữa mà nhảy vào trong viện.

Trong viện phơi lụa trắng, vẫn phiêu đãng theo gió, phía trên có thêm vài giọt máu đỏ tươi.

Dạ Kinh Đường vốn tưởng rằng Vân Ly sau khi thu thập xong cá tạp ngư, sẽ rất đắc ý chạy tới khoe khoang, nhưng ngoài dự liệu chính là, Vân Ly sau khi xử lý xong hai con cá tạp, cũng không còn động tác nào khác, lẻ loi đứng một mình, khí tức tràn ngập trong mắt, phản chiếu thi thể nằm cách đó không xa, máu dần nhỏ xuống trên mặt đất, nhìn có chút choáng váng.

Dạ Kinh Đường nhìn thấy cảnh này, còn tưởng rằng Tiểu Vân Ly bị thương, vội vàng đi tới trước mặt kiểm tra, còn vén váy lên,

xem bắp chân có bị kim bay làm bị thương hay không, kết quả phát hiện còn nguyên vẹn, lập tức hỏi:

"Làm sao vậy? ”

Chiết Vân Ly không còn hoạt bát như xưa, thần sắc hơi hoảng hốt, nhìn trái nhìn trái nhìn thi thể trên mặt đất, nhỏ giọng nói:

"Có phải ta xuống tay quá nặng không?”

Dạ Kinh Đường sửng sốt, cân nhắc một chút, ngược lại hiểu được nguyên bản, giơ tay vỗ vỗ lưng Vân Ly, giống như nghĩa phụ năm đó dạy hắn nói:

"Giang hồ là như thế, ngươi không giết người, người ta sẽ giết ngươi. 'Hiệp' là 'pháp' của giang hồ, người nào nên giết, cái gì không thể giết, chuyện gì nên làm, chuyện gì không thể làm, đều viết trong chữ 'Hiệp'.”

"Trong lòng có hiệp nghĩa, giết ngàn vạn người vẫn không thẹn với lương tâm. Tâm vô hiệp nghĩa, chỉ đả thương một người cũng là tội ác tày trời..."

Chiết Vân Ly lớn như vậy, vẫn sống dưới cánh chim sư phụ sư nương, công phu luyện rất tốt, nhưng thật sự vẫn là lần đầu tiên đánh chết người, đáy lòng bị trùng kích rất lớn.

Đây cũng coi như là chuyện thường tình của con người, cho dù là Dạ Kinh Đường, năm đó lần đầu tiên chém đứt đầu mã phỉ, kỳ thật cũng ngồi trên bãi gềnh bãi sa mạc nửa ngày.

Đầu óc Chiết Vân Ly quả thật có chút rối loạn, hơi chậm lại một chút, mới ra vẻ thoải mái nói:

"Ngươi để lại người sống chưa?”

"Để rồi. hai người này là gián điệp của Bắc Lương, bọn họ đến

để giết ta, bọn họ mới là kẻ đáng giết. Vừa rồi ta đang đối phó với kẻ chủ mưu, nếu ngươi không ra tay kịp thời, để bọn họ chạy trốn phát tin tức, không ai có thể biết được, chúng ta có thật sự rơi vào trong tay hai người này hay không..."

Chiết Vân Ly biết Dạ Kinh Đường đang khuyên bảo nàng, chính mình cũng không muốn yếu đuối như vậy. Sau khi bình tĩnh lại một lúc, nàng kìm nén sự hỗn loạn trong lòng và nhìn xung quanh: "Xung quanh còn có tên mọi rợ Bắc Lương nào không?"

"Không nhìn thấy, có phỏng chừng cũng đã chạy."

Dạ Kinh Đường mang theo Vân Ly ra bên ngoài bức tường, nhìn cao thủ nằm trong ngõ ho ra máu, rồi nhìn về quảng trường phía xa.

Vừa rồi một quả sấm sét khô nổ tung, nửa thành đều có thể nghe thấy, bởi vì ngoại sứ vào kinh thành tuần tra rất nghiêm mật, bất quá trong chốc lát đã truyền đến tiếng động, có đại đội binh mã chạy tới.

Chương 1062 - Ăn Nhiều Một Chút

Chương 1062. Ăn Nhiều Một Chút

Dạ Kinh Đường thấy vậy, dùng xích sắt của Lưu Tinh Chùy trói tên cướp trên mặt đất lại, chờ quan binh cùng Hắc Nha tuần bổ chạy tới, giao người cho Hắc Nha tuần bổ:

"Người này võ nghệ cực cao lai lịch không rõ, lập tức mang về Hắc Nha, giao cho Thương đại nhân thẩm vấn, cần phải hỏi ra chủ mưu phía sau màn, trên đường coi chừng tặc tử cướp tù. Điều cấm quân tới đây, nghiêm ngặt tuần tra chỗ này, xem còn có cá nào lọt lưới hay không."

Vâng."

Hơn mười tên Hắc Nha tuần bổ từ các nơi đến tuần tra lập tức nhận lệnh kéo thi thể và tên cướp bị bắt ra khỏi ngõ, quan binh đến đây bắt đầu tuần tra khu vực xung quanh từ nhà này sang nhà khác.

Dạ Kinh Đường phân phó xong, thấy Vân Ly nhu thuận đứng ở sau lưng, vẫn có chút xuất thần, dẫn nàng đi ra ngõ nhỏ, lấy ngân phiếu trong ống tay áo ra:

"Dựa theo quy củ của Hắc Nha, bắt một gã Bắc Lương đi lạc, thưởng năm trăm lượng, đánh chết thì thưởng một nửa. Hai người này xem đường công phu đều là võ nhân Bắc Lương, chắc chắn theo dõi ta để tra ra tình báo quan trọng của triều đình chúng ta. Ngươi thân là nghĩa sĩ giang hồ, xuất thủ hỗ trợ tiêu diệt, triều đình theo quy củ mà thưởng bạc, vậy, ta chỉ huy sứ Hắc Nha, ta

trả tiền cho ngươi trước, đây do ngươi liếm máu trên đao đổi lấy, cũng không phải là ta cho không công."

Chiết Vân Ly nhìn thấy năm tấm ngân phiếu mới tinh, hơi sửng sốt: "Bắt gián điệp của Bắc Lương mà được thưởng nhiều ngân lượng như vậy?"

Dạ Kinh Đường đặt ngân phiếu vào tay Tiểu Vân Ly:

"Nếu người trong giang hồ gây chuyện, đơn giản cũng chỉ là gây họa cho một trấn nhỏ, mà lũ mọi rợ Bắc Lương thì không, Chỉ cần họ thành công một lần, triều đình thường sẽ tổn thất khoảng mười vạn trăm vạn lượng, thậm chí có thể dẫn đến mất lãnh thổ và hủy diệt quốc, cho nên tiền thưởng cho giáp điệp Bắc Lương, cao hơn nhiều so với bọn tội phạm giang hồ, nếu có thể bắt được trọng thần quan lớn ẩn núp trong triều đình, trực tiếp phong tước cũng không có gì lạ."

Chiết Vân Ly cầm ngân phiếu, ngượng ngùng, suy nghĩ một chút lại hỏi:

"Vậy bắt được phản tặc ẩn núp của Bình Thiên Giáo, đáng giá bao nhiêu tiền?"

?

Dạ Kinh Đường cau mày xoay người: "Cái gì? Ngươi còn muốn bấm vào ta để đổi lấy tiền thưởng à?"

"Làm sao có thể, ta chỉ thấy tò mò..."

Dạ Kinh Đường lắc đầu cười khẽ: "Bình Thiên Giáo chỉ có thể gây sóng gió trong thiên hạ, không thể uy hiếp được triều đình. Tiền thưởng không khác mấy so với bọn cướp giang hồ tầm thường. Sư phụ ngươi là đỉnh phong, một vạn lượng, đứng đầu trong toàn bộ giang hồ hung hãn, nhưng mà tiền này không ai dám kiếm, lệnh treo thưởng vẫn để phủ bụi trong kho ở hắc Nha..."

"Kinh Đường ca nếu ngày đó thân phận bại lộ, bị triều đình truy nã, ta đoán chừng ít nhất phải mười vạn lượng tiền thưởng..."

"A..."

Dạ Kinh Đường cảm thấy nói ra chuyện này thật xui xẻo, lập tức quay đầu hỏi: "Kiếm tiền xong ngươi định mua cái gì? Ngươi định mua bao nhiêu món trang sức?"

Chiết Vân Ly suy nghĩ một chút rồi nói: "Ừm... đi, ta mời Kinh Đường ca ăn mì."

"Được."

Dạ Kinh Đường kéo nón xuống, đi cùng Vân Ly về phía phố cổ cách đó không xa.

Một lát sau, trong quán ăn.

Động tĩnh kinh thiên động địa vừa rồi, khiến phố cổ vốn đã thưa thớt trở nên vắng vẻ, quán bán mì gạo cũng đóng cửa không buôn bán nữa, chỉ còn lại thanh niên nam nữ ngồi đối diện nhau trong bàn.

Chiết Vân Ly ăn mặc thư hương tiểu thư, trong tay cầm đũa, dù có chuẩn bị tâm lý, nhìn bát mì nồng đậm bột gạo trước mặt, vẫn mở to con ngươi, không dám xuống miệng.

Dạ Kinh Đường nhìn Đậu Hũ Trúc làm từ củ cải có màu sắc tươi sáng trong chén khô, cảm thấy hương vị hẳn là không kém, nhưng mùi này quả thật có chút kỳ quái, chim chim thấy phỏng chừng đều phải rụt cổ xuống.

Hắn suy nghĩ một chút, gắp một miếng Đậu Hũ Trúc, làm ra bộ dáng ôn nhu đại ca ca, đưa đến bên miệng Tiểu Vân Ly:

"Đừng nghĩ đến những chuyện phiền phức đó, đến ăn chút gì

đi."

?

Chiết Vân Ly nhìn thấy cảnh này đều sợ ngây người, tạp niệm vừa rồi đều tan thành mây khói, thầm nghĩ:

Còn có như vậy? Sao ngươi không ăn trước?

Hồi tưởng lại kinh nghiệm trước kia của Dạ Kinh Đường gắp thịt xào cho nàng ở ngõ Song Quế, Chiết Vân Ly âm thầm cắn răng, làm ra bộ dáng ôn nhu tiểu thư, dùng đũa trúc gắp củ cải khô, đưa đến bên miệng Dạ Kinh Đường:

"Ta không đói, Kinh Đường ca ca là nam nhân, hẳn là ăn nhiều một chút mới đúng."

Dạ Kinh Đường chớp chớp mắt, nhưng cũng không từ chối, ngồi thẳng dậy, hít một hơi thật sâu, há miệng nhặt củ cải khô Vân Ly tự tay cho ăn, thoáng nhai xong, khẽ gật đầu:

"Ừ! Không tệ, ngươi ăn thử đi, nếm thử xem, nó có vị rất ngon…"

Chiết Vân Ly lại không ngốc, cảm thấy Dạ Kinh Đường đang cố gắng cười vui vẻ kéo nàng xuống nước, lại gắp một đũa đưa đến bên miệng:

"Ngon thì ăn nhiều một chút, Kinh Đường ca ca há miệng."

"Ừm... Thật không sai, ta không có lừa ngươi, ngươi cũng nếm thử..."

Ở bếp sau, bà chủ quán mở cửa hàng, nhìn thấy bộ dáng nhơn nhớt méo mó buồn nôn tiểu tình nhân này, nổi da gà...

Chương 1063 - Nhàn rỗi hóng gió bên ngoài phòng

Chương 1063: Nhàn rỗi hóng gió bên ngoài phòng

Kinh thành quá lớn, những xáo trộn nhỏ ở góc phía thành tây khó có thể đến được Thiên Thủy Kiều trong thời gian ngắn.

Ngôi nhà mới vẫn yên tĩnh như thường lệ, Phạm Thanh Hòa cả ngày không ra ngoài, một mình ngồi trên đài quan sát trong vườn, dựa vào chiếc ghế bàn cờ lớn, ngơ ngác nhìn về phía Tây Bắc.

Quan sát lâu cao hơn tường vây, sân thượng hướng về phía sông Nam Huân, đến ban đêm, xa tầm mắt có thể nhìn thấy ánh đèn vô tận, Minh Ngọc Lâu như hạc đứng bầy gà cùng tường cung nguy nga ở cuối tầm nhìn đều có thể nhìn thấy, đôi khi vẫn còn ánh đèn phía dưới sân thượng, có những chiếc thuyền sơn, những chiếc thuyền trôi qua, có thể nói chân không ra khỏi nhà, cũng có thể thu sạch nhân thế phồn hoa vào đáy mắt.

Phạm Thanh Hòa nhìn thấy cảnh đẹp xa hoa chỉ thái bình thịnh thế mới có, đáy mắt thưởng thức, cũng nhớ lại Đông Minh Sơn thuở nhỏ sinh ra và lớn lên.

Đông Minh sơn nằm ở giữa vùng Tây Bắc rộng lớn, không xa Trì Bộ nhưng xa hơn Lang Hiên thành rất nhiều, ở đó không có thành trì nguy nga hùng vĩ như vậy, ngay cả thị trấn cũng hiếm có, chỉ có một sơn trại. Làng này đến làng khác, mặc dù thừa thãi dược liệu, nhưng dược liệu cũng không thể dùng làm lương thực, cuộc sống vô cùng khốn khổ.

Dược nông liều mạng trong núi rừng sâu để đào nhân sâm và

nấm linh chi chỉ đổi được vài bao thóc của những người như Hồng Sơn Bang và mấy tên tiểu thương đến mua, thậm chí còn phải cảm tạ người ta chịu mạo hiểm vận chuyển lương thực tới, bằng không ngàn vạn tộc nhân, cũng chỉ có thể canh giữ ngọn núi rồi chết đói.

Phạm Thanh Hòa là nữ vương của Đông Minh Bộ, nhìn thấy dân chúng dưới chân Nữ Đế có thể sống tốt như vậy, tộc nhân phía sau mình lại đang chịu khổ sở giá rét ở Đông Minh Sơn, trong lòng khó tránh khỏi thổn thức hâm mộ, cũng đang âm thầm ảo tưởng, nếu như Tây Bắc Vương Đình không bị loạn thần tặc tử kéo ngã thì tốt biết bao.

Nếu như Tây Bắc Vương Đình không suy sụp, vậy chư bộ Tây Hải vẫn là cường địch của hai triều nam bắc, cho dù hận nghiến răng nghiến lợi, cũng không dám trắng trợn cưỡi trên đỉnh đầu các bộ giương oai.

Mà tuổi Dạ Kinh Đường, hẳn là thái tử điện hạ sắp đăng cơ, tuấn mỹ vô song, võ nghệ kinh người, thiên phú tuyệt đối đương thời, là một trong những nam nhân quyền thế nhất tương lai, danh tiếng chỉ sợ còn lớn hơn so với hiện tại.

Mà tỷ muội Nữ Đế Đại Ngụy, nếu như không soán vị thành công, rất có thể sẽ được coi là công chúa hòa thân, gả đi Tây Bắc, trở thành phi tần hậu cung Dạ Kinh Đường.

Yêu nữ làm sư phụ, lo lắng đồ đệ, không chừng cũng sẽ đi theo làm nhũ mẫu.

Mà nàng là tộc trưởng kế nhiệm của Đông Minh Bộ, tuổi tác lại không kém Dạ Kinh Đường quá nhiều, nhất định sẽ bị Thiên Lang Vương điểm làm Thái tử phi, không chừng mấy năm trước cũng đã kết hôn với tiểu Kinh Đường mười ba mười bốn tuổi rồi.

Kinh Đường ở trên giường ngây thơ gọi nàng là dì Phạm, nàng hung dữ gọi là phu quân, tràng diện kia.

Không! Ta đã nghĩ cái quái gì thế này...

Phạm Thanh Hòa phát hiện suy nghĩ của mình đã đi quá xa, sợ hãi lấy lại tinh thần, ngồi dậy vỗ nhẹ vào má, thầm mắng não mình úng nước.

Trước khi kịp gạt bỏ những suy nghĩ xao lãng trong đầu, Phạm Thanh Hòa đột nhiên nhận thấy một bóng trắng bay vào khu vườn và đi thẳng về phía tháp quan sát.

Phạm Thanh Hòa vừa rồi miên man suy nghĩ, nhìn thấy yêu nữ tới, phản ứng đầu tiên là liếc đến ngực của nàng, roc ràng là đang cân nhắc chuyện làm nhũ mẫu.

Cũng may Phạm Thanh Hòa lập tức phục hồi tinh thần, lại tựa vào trên giường, cũng không đứng dậy nghênh đón, giống như thiếu phu nhân hỏi: "Sao ngươi lại tới đây? Đây cũng không phải nhà ngươi, ba ngày hai đầu chạy tới nơi này, cũng không sợ chủ nhà ghét bỏ.”

Tuyền Cơ chân nhân là đế sư đương triều, theo lý thuyết hẳn là ở trong cung hoặc là đạo quan trong thành, quả thật không có lý do ở trong nhà Dạ Kinh Đường.

Nhưng Nữ Đế đều là đồ đệ của nàng, trên đời ai dám nói này nói kia?

Bước chân Của Tuyền Cơ chân nhân nhẹ nhàng leo lên đài quan sát, thái độ vẫn thản nhiên như cũ, đi tới ngồi xuống trước mặt nàng, tùy ý vỗ nhẹ vào cặp mông cong cong của Phạm Thanh Hòa:

"Dạ Kinh Đường đâu? Sao ta không thấy ai khác?”

Phạm Thanh Hòa xoay người, dựa vào người Tuyền Cơ chân nhân: "Ta làm sao biết được, buổi trưa hắn cùng Tam Nương đi ra ngoài, ngươi nên đi hỏi Tam Nương.”

Tuyền Cơ chân nhân vừa mới đi xem, Tam Nương đang tính sổ với Trương phu nhân ở nhà họ Bùi, Dạ Kinh Đường cũng không ở trước mặt, mới chạy tới nơi này xem một chút.

Thấy Phạm Thanh Hòa không biết rõ, Tuyền Cơ chân nhân đoán chừng là đang đi dạo ngoài đường với tiểu Vân Ly, nên cũng không hỏi thêm nữa, tựa vào chiếc gối mềm mại, cởi bầu rượu ở bên hông, chuẩn bị ôm mỹ nhân ngoại vực ngắm phong cảnh.

Phạm Thanh Hòa nằm một mình chán nản không thú vị, nhìn thấy yêu nữ uống chút rượu, con sâu rượu trong bụng cũng cồn cào lên, lập tức ngồi dậy, cầm lấy một món đồ bên cạnh bàn cờ.

Bên cạnh bàn cờ còn đặt gia sản pha thuốc của Phạm Thanh Hòa, buổi trưa nàng phơi nắng mùa đông ở chỗ này, nghiên cứu lễ gặp mặt của Bắc Lương.

Chương 1064 - Lục Tiên Tử Đánh Đàn

Chương 1064. Lục Tiên Tử Đánh Đàn

Lúc này Phạm Thanh Hòa cầm chiếc hộp gỗ trang trí lộng lẫy đặt lên bàn nhỏ, sau khi mở ra, lộ ra một bình rượu bọc vải màu vàng tươi:

“Yêu nữ, ngươi đã từng uống Dạ Bạch Đầu chưa?”

Tuyền Cơ chân nhân cả ngày sống mơ mơ màng màng, làm sao có thể không nghe nói đến Dạ Bạch Đầu, rượu cống từ Bắc Lương cho Nữ Đế mỗi năm, trên cơ bản còn chưa đến trong cung đã bị nàng tiện tay lấy đi sớm, nhưng một năm có thể uống vài ngày, cộng lại kỳ thật cũng không có bao nhiêu, đa số thời gian chỉ biết thèm.

Nghe thấy tên Dạ Bạch Đầu, Đôi mắt đẹp của Tuyền Cơ chân nhân rõ ràng sáng lên vài phần, ném hồ lô sang một bên, cầm lấy vò rượu chuẩn bị mở ra.

Phạm Thanh Hòa biết yêu nữ này không nhịn được hấp dẫn, nàng đè vò rượu lại, ra vẻ nghiêm túc nói:

"Đây là đồ ngoại sứ Bắc Lương đưa cho Dạ Kinh Đường, là tác phẩm của y thánh Bắc Lương, có thể còn có Trọng Tôn Cẩm âm thầm quấy phá, ta thậm chí không thể tìm ra liệu có chất độc không có thuốc giải hay không. Nếu ngươi uống ngụm này, có lẽ ngày mai ngươi có thể nhập thổ vi an..."

Tuyền Cơ chân nhân mang tuyệt kỹ Dục Hỏa Đồ, không hề coi

trọng chút nào, mở vò rượu ra ngửi ngửi:

"Ngày mai nhập thổ, cũng tốt hơn hôm nay thèm chết, ta nếm thử một ngụm trước, nhân tiện thử độc cho Dạ Kinh Đường."

Phạm Thanh Hòa đã kiểm tra rất nhiều lần, xác định không có vấn đề gì, mới dám lấy ra trước mặt yêu nữ, cho nên cũng không ngăn lại.

Nhưng Tuyền Cơ chân nhân nói là nếm thử một ngụm, tư thế lại là hai tay cầm bình rượu, chuẩn bị dốc hết vào miệng…

Phạm Thanh Hòa lại ấn vò rượu xuống, cau mày nói: "Rượu này rất bổ, cho dù không có độc cũng không thể uống như thế này. Hơn nữa chỉ có một vò này, Dạ Kinh Đường cũng chưa từng nếm thử, ngươi uống hai ngụm đã cạn khô, chúng ta uống cái gì?"

Tuyền Cơ chân nhân ngẫm lại cũng đúng, lập tức lại dựa vào ý chí cứng cỏi, buông vò rượu xuống, lấy hai ly rượu từ dưới án nhỏ, một người một chén, cầm lên đưa cho Phạm Thanh Hòa:

"Nào, muốn chết cùng chết."

Phạm Thanh Hòa tuy rằng là Đông Minh đại vương, nhưng hiển nhiên không có tư cách được đích thân Lương đế ban rượu, trong lòng lại khá là tò mò, lập tức cầm ly rượu, cùng Tuyền Cơ chân nhân chạm cốc.

Đinh…

Trên ánh trăng đầu cành, người đi bộ trên phố đi bộ ngày càng ít đi.

Dưới tàng cây liễu ven đường, Chiết Vân Ly mặc váy tiểu thư, trong tay cầm hộp thức ăn, bước nhanh trên đường phố, quay người tránh người qua đường, trông rất lén lút.

Dạ Kinh Đường lấy nón xuống, thắt lưng treo bội đao đi ở phía sau, nhìn thấy cảnh này có chút bất đắc dĩ

"Mì ngâm lâu sẽ không ngon, nếu ngươi thật sự thích, ngày mai ta sẽ nói với Tam Nương một tiếng, miễn cho cửa hàng nửa năm tiền thuê nhà, chuyển đến Thiên Thủy Kiều xây cửa hàng..."

Chiết Vân Ly xách mì đóng gói, bước nhanh vào ngõ nhỏ, chuẩn bị về nhà chia sẻ mỹ vị cho Bình Nhi, nghe thấy Dạ Kinh Đường nói, đáp lại:

"Ta bảo bà chủ tách mì và nước ra rồi đóng gói riêng, vấn đề không lớn. Về phần để cho người ta chuyển đến Thiên Thủy Kiều hay là quên đi, phở này rẻ, người đi ăn đều là dân chúng khổ ha trong ngõ Giấy Phường, ngươi đem cửa hàng dời đến bên này,vậy người trong ngõ Giấy Phường ăn cái gì? Dù sao ta cũng nhàn rỗi, có thời gian nộp học phí đi học, đến lúc đó ta ở nhà tự tay nấu cho Kinh Đường ca ăn..."

Dạ Kinh Đường đã từng nhìn thấy kỹ năng nấu ăn của Vân Ly ở ngõ Song Quế, hoàn toàn khác hẳn Ngưng Nhi, nếu nàng thực sự nấu mì ở nhà, Tam Nương có lẽ sẽ phải trốn về nhà mẹ đẻ ở.

Nhưng hắn cũng không tiện đả kích sức lực của Tiểu Vân Ly, lập tức vẫn gật đầu, cùng nhau tiến vào nhà mới.

Ngôi nhà mới chiếm diện tích rất lớn, di nương có thể chứa mười hai người, nhưng hiện tại chỉ có không đến mười người ở đó cùng với người giúp việc, ban đêm trông rất vắng vẻ.

Khi Dạ Kinh Đường bước bào cửa phụ, hắn phát hiện chim chim bay tới từ bên kia tú lâu, vốn còn đang 'ríu ĩ...', hắn là đang lẩm bẩm …Vừa ra ngoài chơi vậy mà không mang theo chim chim...

Nhưng chim chim bay vào hành lang, phát hiện mùi vị này

không đúng lắm, lại vội vàng dừng lại dựa vào mỹ nhân, mờ mịt nghiêng đầu: "Chít chít?"

Chiết Vân Ly thấy chim hiếm hoi không nhào tới xốc hộp thức ăn lên, đáy mắt thoáng hiện lên giảo hoạt, vội vàng chạy tới bắt chim:

"Gà yêu, ta mang cho ngươi đồ ăn ngon, đến, ngửi xem có thơm hay không."

"A?!"

Dạ Kinh Đường đứng xem cảnh này lắc đầu cười khẽ, cũng không quấy rầy một người một chim đùa giỡn, xoay người đi tới trong mai hoa viện, đã thấy cửa phòng đều đóng lại, cũng không có người.

Dạ Kinh Đường nhìn phải nhìn trái, trong lòng không khỏi nghi hoặc, tìm nha hoàn hỏi một tiếng, mới biết được Tam Nương đi Bùi gia, Phạm Thanh Hòa thì ở quan cảnh lâu hoa viên.

Sắc trời không tính là quá muộn, còn chưa đến lúc đi ngủ, Dạ Kinh Đường hơi rửa mặt đổi về nhà ở, theo hành lang đi tới quan cảnh lâu ở góc đông nam nhìn xem.

Còn chưa lên lầu, đã ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt, còn có tiếng ngâm nga cùng tỳ bà:

"Đang đang..."

"Ừ hừ hừ..."

Chương 1065 - ngươi có chắc không.

Chương 1065. Ngươi có chắc không.

Dạ Kinh Đường nghe thấy tiếng Lục tiên tử, hắn bước nhẹ, lặng lẽ bước lên cầu thang và nhìn xung quanh từ đầu cầu thang.

Lầu quan sát tầng hai là phòng giải trí khá rộng rãi, được trải thảm, có trà, biển, nhạc cụ, tranh vẽ trên bàn và các vật dụng khác. Ngoài ra còn có một chiếc ghế dài đánh cờ lớn trên sân thượng, nơi chủ nhân có thể ngồi chơi cờ ngắm cảnh với bạn bè, cũng có thể vô đạo đức với vợ và thê thiếp của mình.

Lúc này lầu hai thắp mấy ngọn đèn, Phạm Thanh Hòa mặc váy mùa đông màu đỏ vàng, khuôn mặt say sưa nằm trên gối mềm trên giường cờ, nhắm hai mắt lại, nhìn bộ dáng đã say, dáng người hoàn mỹ như hoa đán đương gia, hiện ra vô cùng tinh tế dưới ánh đàn sáng bên ngoài.

Mà Tuyền Cơ chân nhân áo trắng như tuyết, tựa vào bên cạnh Phạm Thanh Hòa, trong ngực ôm tỳ bà của Phạm Thanh Hòa, ngón tay trắng khẽ cong lên khúc nhỏ, bởi vì uống hơi nhiều, đàn cũng không ổn định, nhưng nghe trái lại mang theo một loại ý vị khác.

Dạ Kinh Đường thấy vậy có chút ngoài ý muốn, đi từ cầu thang đi lên giường cờ sau đó hỏi:

"Sao lại uống nhiều như vậy?"

Tuyền Cơ chân nhân vẫn chưa quay đầu lại, chỉ chậm rãi buông tỳ bà xuống, tay chống nghiêng mặt, cầm lấy chén rượu

nhấp một ngụm:

"Bắc Lương tặng Dạ Bạch Đầu, thế gian khó tìm rượu ngon, tất nhiên phải tranh thủ thưởng thức. Chúng ta chờ ngươi ở đây nửa ngày, ngồi xuống cùng nhau nếm thử đi."

Dạ Kinh Đường cũng rất tò mò về loại rượu có danh tiếng khá lớn này, hắn đi tới trước, ngồi xuống đối diện chiếc bàn nhỏ, chuẩn bị rót cho mình một ly.

Nhưng Tuyền Cơ chân nhân hiển nhiên không có tính tình nghiêm túc uống rượu, quay đầu nhìn lại, phát hiện Hòa Hòa đã say khướt, giơ tay vỗ vỗ vào vị trí giữa hai người: "Rượu ngon phía trước mỹ nhân ở bên cạnh, uống không như vậy có ý nghĩa gì, không đến nằm?"

?

Dạ Kinh Đường nhìn hai đại tỷ tỷ như hoa như ngọc lại có phong tình riêng, cũng không thật sự nằm ở giữa một tay một cái, chỉ là đứng dậy đi tới trước mặt Thủy nhi, dời tiểu án sang bên trái một chút.

Tuyyền Cơ chân nhân nhìn thấy cảnh này, hơi nhíu mày có chút không vui: "Muốn ôm cùng nhau, ngươi còn lo lắng mất người khác, khi sư diệt tổ trước mặt Hòa Hòa?"

Bởi vì nàng ham uống rượu, Tuyền Cơ chân nhân thở ra lời nói có mùi rượu thoang thoảng.

Dạ Kinh Đường thò đầu quan sát một cái, thấy Phạm cô nương hô hấp đều chất lượng giấc ngủ rất tốt, cũng không chú ý quá nhiều, tựa vào bên cạnh Tuền Cơ chân nhân, cầm lấy ly rượu lên:

"Làm sao có thể, dựa vào chỗ này thuận tiện rót rượu cho Lục tiên tử mà thôi."

Dứt lời nhấp một ngụm rượu, mùi rượu nồng đậm nhất thời tràn vào miệng mũi, hương vị cũng không xông lên, ngược lại rất ôn nhuận, một ngụm xuống hầu họng nóng lên, ngay cả mùa đông lạnh lẽo cũng xua tan.

"Rượu này quả thật không tệ, nhưng mà cũng không huyền bí như Trần thị lang nói, cũng chỉ tương tự như hương vị của Liệt Nữ Sầu mà thôi."

Tuyền Cơ chân nhân nằm ở trước mặt, đôi mắt khẽ nâng lên nhìn gương mặt tuấn lãng, thấy da mặt tiểu tử dày lên, ngược lại cũng không đuổi người nữa, dù sao Thanh Hòa vẫn nằm ở trước mặt, nàng không tin Dạ Kinh Đường còn dám làm loạn với nàng trước mặt Thanh Hòa.

"Rượu phải chậm rãi thưởng thức, ngươiăn tươi nuốt sống thì có thể nếm ra mùi gì?"

Tuyền Cơ chân nhân ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Dạ Kinh Đường rót rượu, lại hỏi:

"Hôm nay chạy đi đâu vậy? Ly Nhân biết được Thánh Thượng ở Phù Dung Trì bị một tài nữ họ Hoa khi dễ, giận tím mặt, đưa thiệp mời, mời tài nữ kia ngày mai đi Long Ngâm Lâu luận bàn, chiều nay ta còn muốn ngươi qua làm tham mưu cho nàng, kết quả không tìm được ngươi.”

"Ừ?"

Động tác rót rượu của Dạ Kinh Đường hơi dừng lại, nghe được Ngây Ngốc đi tìm, đáy mắt có chút ngoài ý muốn.

Nhưng mà ngoại sứ vào kinh, Hoa Thanh Chỉ là đại biểu của tài nữ Bắc Lương, trong kinh thành chỉ có Ngây Ngốc mới có thể tiếp chiêu, hai người sớm muộn gì cũng phải đọ sức một hồi.

Dạ Kinh Đường biết sự bá đạo của Hoa Thanh Chỉ, nếu đặt ở

trong giới võ nhân, trên cơ bản chính là võ khôi đỉnh phong.

Mà thư họa của ngây Ngốc rất lợi hại, đối câu đối cái gì hắn còn không có được chứng kiến, đúng là lo lắng Ngây Ngốc khinh địch bị ngược đãi, lập tức lại buông chén rượu xuống:

"Hoa tiểu thư kia, nghe nói đối câu đối tương đối lợi hại. Hôm nay ta vội vàng điều tra vụ án, hiện tại đi Minh Ngọc Lâu xem một chút..."

Tuyền Cơ chân nhân hơi ngước lên: "Không cần. Buổi chiều ta và Ly Nhân tán gẫu nửa ngày, đã thương lượng xong đối sách. Hiện tại sắc trời đã muộn như vậy, ngươi đi qua ngoại trừ quấy rầy Ly Nhân nghỉ ngơi, còn có thể có tác dụng gì?"

Dạ Kinh Đường nhìn trời, nghĩ nghĩ rồi lại cúi xuống, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ: "Võ thuật của Lục tiên tử cũng được, nhưng văn thái... Ngươi có chắc là ngươi có thể giúp Tĩnh Vương không?"

?

Tuyền Cơ chân nhân văn võ song toàn, đế sư đứng đắn, thấy Dạ Kinh Đường dám nghi ngờ tư lịch của nàng, có chút không vui:

"Ném gạch dẫn ngọc cũng phải có gạch, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một võ phu, trong bụng không có bao nhiêu mực, chữ cũng viết không tốt, làm sao có thể thấy được tài năng văn chương của vi sư?"

Dạ Kinh Đường không có nhiều văn chương, nhưng hắn cũng có mấy viên gạch, thấy Thủy Nhi kiêu ngạo như vậy, không nói nhiều cầm ly rượu lên nói: "Được rồi, hôm nay chúng ta sẽ uống theo cách của văn nhân. Ta ra đối, Lục tiên tử đối lại được, ta phạt mình một chén rượu. Nếu không, ngươi tự phạt một ly rượu, được chứ?"

Tuyền Cơ chân nhân chớp lông mày liễu dài nhỏ, trở nên hứng thú:

"Ngươi ngược lại rất có can đảm, đến đây đi, ra đề."

Dạ Kinh Đường nhẹ nhàng nở nụ cười, nhìn trái nhìn phải, cân nhắc một chút: "Ừm... Nhàn rỗi hóng gió bên ngoài phòng."

?

Đáy mắt Tuyền Cơ chân nhân hiện lên ba phần không nói gì, cảm thấy Dạ Kinh Đường thật sự không biết trời cao đất dày, ngắm nhìn Hòa Hòa bên cạnh dáng người nổi lên thăng trầm:

"Dưới trăng trước thềm hai kiều nương."